

தேவதத்துவத்தையும், ஹோக்யவிக்ரஹவிஸிஷ்டதையையும், ஹூஹார நிராஸயம் அதுஸந்தித்து, “ஏவம்பூதஞ்ஞ ஸர்வேஸ்வரணே நிருபாயிக வ்யஸ்யுவ னாதார் உபாஸிசிவந்தந வ்யஸ்யுக்கன். ஆதலால் அவர்களை விட்டு, நிருபாயிகளை இவணியேபற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள்” என்று தாம் அறுதிபிட்ட அந்தக் தந்த பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்தருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில், முதற்றிருவாய்மொழியில், எம்பெருமான், சேஷதத்துவபர்யந்தமான நிரதிஸய புருஷார்யத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த ரத்தை அதுஸந்நித்து மிகவும் ப்ரீதரானவர், இப்படி உபகாரகஞ்ஞ இவர்களுக்கு நிருபாயிகவ்யஸ்யுவென்றும், அல்லாதாரடங்க ஸோபாயிகவ்யஸ்யுக் அவனைப் ப்ராப்பமும் ப்ராபகமு மென்றும் அதுஸந்நித்து, அத்தால் வ்யஸயத்தாலே ஸமஸ்தசேதநரையுங் குறித்து “ஸோபாயிகவ்யஸ்யுக்களை விடிகவ்யஸ்யுவான ஸர்வேஸ்வரணேப் பற்றுங்கோள்” என்று உபதேசித்திறார். ஷாஸ்வெலொகாநாம் விதாரிதாவரீயவஃ” “ஹூதாநாம்பொஹ்யு என்று இத்தாழ்வாளாலே நிருபாயிகவ்யஸ்யு அவனையிறே; மாதாபிகாக்கள் ஐயந்தனுக்கு ப்ரஹ்மாஸ்தரம் தொடுத்துக்கொடு சிற்கிற தாமேயிறே புகலாது தூவவாரிகுது” —பிதா எதிரியாக அவனிலும் அண்ணியவுறவாய் உபபூப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு. “கூரணூயிகூலவாஸநடி” என்று ஹிகஞ்ஞ விஜ்ஞாழ்வானைத் தள்ளிவிட்டான் ராவணன்; “நத்தஜெயடி” என்று அயச்செல்லர்தாயிற்றுப் பெருமாளுக்கு. மஹாராஜர் ஜ்யேஷ்டனாலே நோவுபட வ்யஸ்யுவாய்ச் சென்றுஉதவினார். த்ரௌபதிபைபரார் பரிஹவிக்க, ஹித்தாக யாநராய்க் கசிழ்த்திருந்து த்நரையக்கிறே, அவ்வளவிலே உதவினபின்பும் “பேபகாசுந்நித்யுஷாரீரோஹூரவாலிநம்” என்று புண்பட்டது அவன்திருவுள்ள யாந்தரங்களைக் குறித்து சோகித்த அர்ஜுநனைக்குறித்து, “அவற்றைப் ஒண்ணியே பற்று; உன்னை நான் ரக்ஷிக்கிறேன்; சோகிபாதே கொள்” கிறப்படி “நிருபாயிகவ்யஸ்யு அவனை: புறம்புள்ளாரடங்க ஸோபாயிகவென்று அதுஸந்நித்து, அத்தால்வந்த ப்ரீதிபாலே “எல்லாரும் ஸோபாயிகளை விட்டு அவணியே பற்றுங்கோள்” என்று ப்ரோபபேஹ பரவ்ருத்த ரா.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பத்தில் முதல்திருவாய்மொழி. கீழிற்றிருவாய்மொழி வதசேஷதத்துவபர்யந்தமாக நிரதிஸய புருஷார்த்தத்தை நிகிலவிரோதிநிவ்ருத்; அவன் காட்டிக்கொடுக்க, அதிப்ரீதியோடே அந்த மஹோபகாரத்தை “சயமேயடிமைதலைநின்றார்” என்றும், “நீக்கமில்லாவடியார்” என்று லடியார்” என்றும் லாமுவதரை விரும்பினராய் நின்றார். ஆப்பான் திருவட ஆஸ்ரயித்ததும், திருவாய்மொழி கேட்டதும், ஆழ்வானோடேயிறே. “சுதலைநின்றார்” என்றது, ஸ்ரீஹரதாழ்வான் போல்வாரை; “நீக்கமில்லவடியா

கொண்டபெண்டிர் ப்ரகேசே; ஸங்கதி கருநார்த்தம் வ்ருத்தத்தை அகீழிற்றிருவாய்மொழியிலே இதயாதி. கீழிற்றிருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டி

த்தை உடைய நாமே போக்கித்தருகிறோம்” என்றானிறே. இப்படி களாலே நிருபாயிகவந்யு. அவனையே பற்றப்பாருங்கோள்” என்று தாம் அறுதியிட்டதைத் தம்மைப்பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்தருளுவதாகப்பரோபதேசே தராகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கொண்டபெண்டிர் பக்களுற்றார் சுற்றத்தவர்பிறரும்
கண்டதோடுபட்டதல்லால்காதல்மற்றயாதுமில்லை
எண் திசையுங்கீழும்மேலும்முற்றவும் உண்டபிரான்
தொண்டரோமாய் உய்யலல்லால் இல்லைகண்டிந்துணையே

ஆ.—(கொண்டபெண்டிர்.) - இந்தவாகவதகங்கர்யரூப ஸம்பத் தவதகங்கர்யரதிசுளாயிருப்பாரோடே புஜிக்கையிலே அபேசையுடையரான தயாசிதரை இந்தலோசத்திலே காணுமையாலே இந்தலோகத்திலுள்ளாரை வதஸேஷதைகரதிகளாக்கிக்கொண்டாகிலும் அவர்களோடே இப்பேபாகத்தை புக்காக, ஊமவதஸேஷதைகரதித்வத்துக்கு உபாயமாக, அவர்களைப்பார்த்து உங் ஸோபாதிகஸ்நேஹரான களத்ராதிகளோடுள்ள உறவைவிட்டு, அகாரணஸுஹ் ப்ரளயகாலத்திலெல்லாரையும் தன்திருவயிற்றிலேவைத்து பரிஹரித்தருளின பகாரகனான எம்பெருமானுக்கு அடியோமாயுய்கையொழியவேறு ரக்ஷகரில்லையென்

ஒ.—முதற்பாட்டில், எல்லாருடைய வந்யுத்வமும் ஸோபாய யால், நிருபாயிகவந்யுவான எம்பெருமானையே பற்றி புஜிஜீவிக்கவேணுமென்

[கொண்ட பெண்டிரென்று தொடங்கி] - தான் தன் ஹ்ருடியத்திலே வந்யுக்களாக நினைத்திருக்கும் ஊர்யாதிகள் கையில் அர்யங்கண்டபோது ஹித்தாராயிருக்கு மித்தனைபோக்கி மெய்யானஸ்நேஹம் ஒன்று மில்லை. ‘கொண்டபெண்டிர்’ என்கிறது - அர்யாத்யு-தயாலே ஸம்பாடித்த ஊர்யை என்றுஞ் ஷர். [எண் திசையுமென்று தொடங்கி] - ப்ரளயபத்தில் தன்னையொருவரும் திருக்கச்செய்தே, எல்லாரையும் தன்திருவயிற்றிலே வைத்து பரிஹரித்த மஹோபகாரகனானவனுக்கு அடியோமாய் உய்கையொழிய வேறு ஆத்ம ரக்ஷகரில்லை.

ப.—முதற்பாட்டில், ஓளபாயிகபந்துக்களான தாரபுத்ராதிகளா ப்ரயோஜநமில்லை: அஸேஷஜமத்தையும் வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின ஆபத்ஸ னுக்கு அடியாரமதொழிய வேறு துணையில்லை யென்கிறார்.

கொண்ட - நாம் பந்துக்களாக நெஞ்சிலேகொள்ளப்பட்ட, பெண்டிர் - மக்கள் - புத்ராதி, உற்றார் - ஸம்பந்தி, சுற்றத்தவர் - பார்த்தவர்களும், பிறரு

வந்திப்பேயமையும்” என்றது. “சுற்றத்தவர்” என்றது - அவனே நிருபாதிகபந்து னுக்கு ஸூசகஸப்தம். அருஷ்ட்டாநங்காட்டினவைகளிலே ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதித்வங்களு ளாத் ஹித்திக்கிறது.

[கொண்டபெண்டிர்த்யாதி] - தான் தன் ஹ்ருதயத்திலே வந்த நனைத்திருக்கும் ஸார்யாதிகளென்னுதல். [கொண்டபெண்டிர்] - நிருபாதிக தன்றிக்கே த்ரவ்யாப்யுபாதிகளாலே பரிஶ்ரஹித்த ஸ்த்ரீகள். அன்றிக்கே, மா களைச் செங்கற்சீரை கட்டல்ட்டே, தான் ஆர்ஜித்த தநத்தையடையக் கோடு தஞ்சமாக நெஞ்சிலேகொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். ஆசார்யனும், பரதேவதை வர்யாதிகளும் எல்லாம் இவளேயாகக் கொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். டு டாகையிறே எல்லாமென்றிருக்கை அன்றியே, இது ஸர்வவிஸேஷணமாய், ளாகத் தான் நனைத்திருக்கும் ஸார்யாதிகளென்னுதல். [மக்கள்] - அப்ப அவளுடைய யோவநத்தையழிய மாறிப்பெறும் ப்ரஜைகள். [உற்றார்] - ஸத்ருஸாலிஷயமென்று ஆதரித்த ஸம்வந்திகள். [சுற்றத்தவர்] - அவர்கள் படியான ஜ்ஞாதிகள். [பிறரும்] - அந்யரும்: முன்புசொன்னவர்களும், இ காட்டில் வாசி பேரிதன்றென்கை. [பிறரும்] - மித்ரப்ருத்யாதிகளென்றுமாம். [தோபேட்டதல்லால்] - ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிக்குமதொழியவேன்னுதல், த்ரவ்யங்கண்டபோது அத்தைப்பற்ற ஸ்நேஹிக்குமதொழியவேன்னுதல். [கா யாதுமில்லை] - ப்ரயோஜநங்கண்டபோது உடன்படுமதொழிய, ப்ரகாராந்தரத் தேசமும் ஸ்நேஹமுடைய ரல்லரென்னுதல், காணாதபோது மெய்யானஸ்நேஹ மில்லையென்னுதல், கண்டதுக்குமற்று - காணாதபோதிறே. [காதல்மற்று] - மும், அதுக்கெதிர்த்தலையான த்வேஷமுமில்லையென்னுதல், ஸ்நேஹமும் அதுக் பந்தமுமில்லையென்னுதல். [எண்திசையுமித்யாதி] - பத்துத்திக்கிலுமுண்டான சேதநரையும் பிரிகதிர்ப்படாமே திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன்: இவற் லோன்று மில்லாதவன்று ரக்ஷிக்குமவன். ப்ரளயாவஸ்த்தையில் ரக்ஷி. ஸாய்மமுமில்லை, அர்த்தித்வமுமில்லையிறே: ரக்ஷிக்கைக்குத் தான் அறிந்தஆபத்

‘தான் தன் ஹ்ருதயத்திலே’ இத்யாதி வாக்யத்வயம் சில ஸூக் கோஸங்க. “கொண்ட” என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம் - க்ரீதத்வமும், வால்லப்யமும், உத்ரே யும். த்ரவ்யாப்யுபாதிகளாலே எனகிதவிடத்தில் ஆதிசபத்தத்தாலே, வீர்யசல்கத்தா தருபுணர்ச்சியென்றுதொடங்கி மூன்று புணர்ச்சியாலும், பரிஶ்ரஹித்தவர்களைச் சொல் செங்கற்சீரைகட்டல்ட்டென்றது - பிச்சையுபுரவிட் டென்றபடி. நெஞ்சிலேகொண் டது - ப்ரீதிவிஷயமாகக்கொண்டவென்றபடி. ஸார்யையைப்பற்ற புத்ரன் அபிமதனென் ஸ்த்ரீயையுபேகித்து அவ்ந்தம புத்ரனானவீஷ்ணுனை நோக்கிக்கொண்ட சந்தருவின் டகண்டு கொள்வது. கீழ்ச்சொன்னவர்களோடே பிறரையுமொக்க எடுப்பானென்? முன்பு சொன்னவர்களும் இத்யாதி. சொன்னவர்களுக்குமென்றபடி. ‘கண்டதோடு’ - கண்டபோதென்று முந்நினவர்த்தம். ‘பட்டதல்லால்’, படுகை - நெஞ்சிலேபடுகையா ஹிக்குமதொழியவேன்றபடி. இது இரண்டாமர்த்தத்துக்குமொக்கும். மற்று - காதல் மில்லையென்றவயித்தர்த்தம் - காணாதபோது இத்யாதி. மற்றென்றால் காணாத சொல்லுமோவென்ன - கண்டதுக்கு இத்யாதி. மறையர்த்தத்துக்கும், “காதல்மற்று” அடைவேகண்டு கொள்வது. எதிர்த்தலை - ப்ரதிகோடி. த்வேஷமுமென்றது - த்ருஷ்ட தம். அதுக்கடியான - ஸ்நேஹத்துக்கடியான, மற்று - சம்பந்தமும். முற்றவுமென்றது, பிரிகதிர்ப்படாமேயென்றது; தப்பாதபடி யென்றபடி. இத்தால்ஹாவம் - இவற்றிலே இத்யாதி. அப்போதொன்றுமில்லையோவென்ன - ப்ரளயாவஸ்த்தையில் இத்யாதி. மில்லை - ஹத்தியுமில்லை யென்றபடி. அர்த்தித்வமும் - ப்ரபத்தியும். ஒன்றுமில்லா ரக்ஷிக்குமபடியென்னென்ன - ரக்ஷிக்கைக்கு இத்யாதி. சம்பந்தம் நித்யமாயிருக்க ஸம்

வந்முமிறே வேண்வேது. அப்போது விலக்குகைக்குப் பரிகரமில்லையே. [பிரான்]-
உபகாரசீலனானவன். [தொண்டரோமாய்யலல்லால்] - அவனுக்கு நம்மதாயிருப்ப
தொன்று கொடுக்கவேண்வேதில்லை, அடியோமாய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. சேஷத்வம்
ஸ்வரூபமானபின்பு அத்தையிழக்கையாவது - விநாஸமிறே. அவ்வயத்தாலே அன்றிக்கே
வ்யதிரேகத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தை த்ருடிகரிக்கிறார். [இல்லைகண்டிர்துணையே] -
ஆபத்துக்கு வேறேரபாஸ்ரயமுண்டாயிருக்க, இவனைப்பற்றச்சோல்வகிறதல்ல இது; அவ
னைப்பற்றி ஸ்வரூபம்பெறுதல், இல்லையாகில் இல்லையாமித்தனை. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

துணையஞ்சார்வுமாதுவார்போல்கற்றத்தவர்பிறநம்
அணையவந்தவாக்கமுண்டேல் அட்டைகள் போல்கவைப்பர்
கணையொன்றாலேயேழ்மரமுமேய்த எம்கார் முகிலே
புணையென்றய்யப்போகலல்லால் இல்லைகண்டிர்போருளே.

ஆ.—(துணையும்) - பரப்ரயோஜபாரைப்போலே வர்த்தியாநின்ற ஸ்வ
ப்ரயோஜநபராயிருக்கிறவர்களை விட்டு, கேவலம் பரப்ரயோஜநபரான தசாதாத்மஜ
னையே ரக்ஷகனாகப் பற்றப்பாருங்கோள்; வேறொருவரைப்பற்றி ஒருப்ரயோஜநமில்லை
பென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், பரோபகாரபாரைப்போலே யிருந்து, தந்தா
முடைய ப்ரயோஜநங்களையே தலைக்கட்டப் பார்க்கும் ஹேயரையொழிய, நிர்ஹேதுக
மாக பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநான உபாஸூத்மஜனைப் பற்றுங்கோள் என்கிறார்.

[துணையென்று தொடங்கி] - ஸுஃஹுஃபங்களையொக்க அநுவிப்பாரைப்
போலேயும், தாங்களே புகலாவாரைப்போலையும் அந்பரோடு வந்முக்களோடு வாசி
பின்றிக்கே தங்களுக்குக் கைக்கெட்டின ஸம்பத்து உண்டாகில், அவன்பக்கல் உபகாரங்
கொண்டாராய்க் கொள்ளாநீத அவனுக்கு ஹிதப்பண்ணினாராய் உபஜீவிப்பர். [கணை
யொன்றாலே என்று மேலுக்கு]-தம்மால் கொடுக்கலாவதொன்றில்லாதபடி வெறுவியரு
மாபிருக்கிற ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜர், “தான் மிதிக்குடையார்” என்றுநீதறி வாஸியைக்
கொல்ல விசைகைக்காக உதவிற்றொரு ஸரத்தாலே மராமரங்களெழையும் எய்த என்
னுடைய பரமோதாரனை. ‘எம்’ என்று அத்தமி வேறுவசநம். ப்ரீத்யப்யும் பேருகச்

யத்தில் மின்றும் ரக்ஷியாதிருப்பானென்? என்ன - அப்போது இதுயாதி. அப்ரதிஷேதம்
காணுமையாலே ரக்ஷித்திலனென்றபடி. அப்போது-ப்ரளயாவஸ்த்தையிலே. அவன்உபகாரசீலனா
னல் நாடும் சில பச்சையிடவேணுமோவென்ன - அவனுக்கு இதுயாதி. “தொண்டரோமாய்ய
லல்லால்” என்கிறதென்? சேஷத்வஜ்ஞாநமில்லாதபோது உஜ்ஜீவநமில்லையோவென்ன -
சேஷத்வம் இதுயாதி. வ்யதிரேகத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தை த்ருடிகரிக்கையாவது - அவனைத்
துணையாகப்பற்றினா லுஜ்ஜீவிக்கலாம், அல்லாதாரைத் துணையாகப்பற்றினா லுஜ்ஜீவநமில்லை
யென்றபடி. துணையெயன்ற அவதாரனார்த்தம் - வேறேர் இதுயாதிவாக்யத்வயம். இது -
பூத்மவஸ்து. கொண்டபெண்டிர்தொடங்கி, உய்யலல்லால் - துணை - இல்லைகண்டிர்த்யந்வயடி.

ஸ்பர்ஸமற வாங்காநிற்கச்செய்தே, இவனுக்கு ஹிதஞ்செய்தனவாயிறே இவையிருப்பது; அப்படியே, உபகாரங்கொண்டாராய்க்கொள்ளாதே, ஹிதஞ்செய்கிறார்களாய்க்கொண்டு உபஜீவிப்பார்கள். ‘உன்பக்கலிலே யுநங் கிடக்கில் வாங்கிக்கொள்வர்கள், அவற்றை என் மேலே ஏறிட்டுவை’ என்று அவனுக்கு ஹிதஞ்செய்கிறார்களாயிற்று, உபஜீவிப்பது, [கணையித்யாதி] - “**வாசெ நஹெஷுணா**” (ஏகேநமஹேஷுணா) என்று கைக்கேட் டிறேரர் அம்பாலே, மஹாராஜர், தனியருமாய், வெறுவியருமாய். தமையன் பகையுமாய், மங்ஷயஸஞ்சாரமில்லாத தனிக்காட்டிலேயிருக்க, பெருமானையும் இளையபெருமானையுந் தாரத்திலேகண்டு “**வாலிவரவிட்டவர்கள்**” என்று அஞ்சியோடித் திருவடியைவரவிட்டு அறிவித்தபின்பு, “நாம் உம்முடைய கார்யஞ்செய்யவல்லோம்” என்று மழுவேந்திக்கோடத் தும் அவர்கார்யஞ்செய்தாரிறே. [எழ்மரமுமேய்த] - ஒன்றிரண்டாலே மஹாராஜர் அதி சங்கை தீர்க்கலாயிருக்க, ஏழுமராமரத்தையுமேய்த. [எம்கார்முகிலை] - ‘எம்’ என்று - ஆபுறிதரைச்சோல்வதல்; ஆத்மநி பஹுவசநமாய், மஹாராஜர்க்குச் செய்தது தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திருந்தபடியாலே யாதல். [கார்முகிலை] - பரமோதாரணவனை. அவன் படியிதுவாகில் நாம் அவனுக்குச் செய்யவேண்வேதென்னென்னில்? — [புணையித்யாதி] - இடவேண்வேதோரு பச்சையில்லை, ஒருக்திமாத்ரம் அமையும். “**என்கார்யம் உனக்கே ஹம்**” என்றோருவார்த்தையே அவனுக்கு நேரவேண்வேது. [இல்லைகண்டிப்போருளே] - புறம்போருவரைப்பற்றினால் ஒருப்ரயோஜநமுமில்லை. புறம்பாப்ரயிக்கையிலே க்வே சிக்கச் சிலருண்டத்தனை; ப்ரயோஜநபுமாவதோன்றில்லை. (உ)

முன்றும் பாட்டு.

பேருள்கையுண்டாய்ச்செல்லக்காண் ல்போற்றியென்றேற்றெழுவர்
இருள்கோள்துன்பத்தின்மைகாணில்என்னே! என்பாருமில்லை
மருள்கோள்செய்கையகரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாந்து
அருள்கோளாளாய்யயலல்லால்இல்லைகண்டிர்அரணே.

ஆ.—(பொருள்கை.) - இப்படி ஸ்வப்ரயோஜநபராகைபாடல் ப்ரயோஜந முள்ளபோது பற்றி, ஞாரிதர்பாபத்தில் ஈடும் ஸ்வஹவரான அவர்களைவிட்டு, ஆபத் ஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபைக்கு விஷபமாய் உய்பலல்லால் வேறோருகைத் தியில்லையென்கிறார்.

லென்னுதல். “**அட்டைகள்போல்**” என்றதுக்கு ஹாவம் - ரக்தஸ்பர்ஸம் இத்யாதி வாக்கிய த்வயம். “**ஹிதம்செய்கிறார்களாய்க்கொண்டு உபஜீவிப்பார்கள்**” என்றதின்விவரணம் - உன்பக்க லிலே இத்யாதி. ஓர் அம்பாலே யெய்ததுக்கு ப்ரமானம் - ஏகேந இத்யாதி. “**விஹேஷுஷுணா நஸூலாநுஸுபெஷுசெநஹெஷுணா**” இத்யாதி. “**கணையொன்றாலே - எழ்மரமு மெய்த**” என்றதுக்கு ஹாவம் - மஹாராஜர் இத்யாதி. “**எழ்**” என்றதுக்கும், “**மரமும்**” என்ற ஸப்தத்துக்கும் ஹாவம் - ஒன்றிரண்டாலே இத்யாதி. புணை - ப்ரதிபூ; “**என்று**” என்கிற துக்குஹாவம் - இடவேண்வேது இத்யாதி. விவரணம் - என்கார்யம் இத்யாதி. பொருள் - ப்ரயோஜநம். விவரணம் - புறம்பு இத்யாதி. க்ரமேணவ்யம். (உ)

று ஆஸ்ரிதரைச் சொல்லுதல், ஆத்மநி வஹுவசுமாய் அவருக்குச் செய்ததும் க்ருச்செய்ததாக நினைத்திருக்கும்படியாலேபாதல். [புணையென்றுய்யப் போகலல்] - அவன்பக்கல் ந்யஸ்தஹராய் உஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய; “என்கார்யம் க்வேஹமாகவேணும்” என்று ஒருவார்த்தையே அவனுக்குச் செய்யவேண்டுவது. ஸ்லைகண்டர் பொருளை - புறம்பொருவரைப்பற்றினால் ஒருப்ரயோஜனமில்லை. புறம் ரயிக்கையிலே க்வேஸிக்கச் சிலருண்டு இத்தனை; பிரயோஜனரூப மாவதொன் னை.

௭௬.—இரண்டாம்பாட்டு. உபகாரகரைப்போலேயிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜநங் த் தலைக்கட்டநினைக்கும் அவிஸ்வஸநீயரானவர்களையொழிய, நிர்ஹேதுகமாக விஸ் ஸஜநகராய், ஆபத்ஸகனானவனைப்பற்றும்மதன்றிப் ப்ரயோஜனமில்லையென்கிறார்.

[துணையித்யாதி]- துணையாகையாவது. “**வாகுஃ ஃவம்ஸுவஹ நள**” ம்துகம்ஸுகஞ்சநௌ என்று **வஸுவஃ ஃவங்களை**யொக்க அநுஹலிக்கை. சார்வா யாவது - போக்கடியற்றதசையில், தாங்களேபுகலாகை பாண்டவர்களுடைய வந தத்தில் தனிமையிலே முகங்காட்டியும், த்ரோபதியை மீட்டுக்கொண்டுபோகிற து “**ஜமாதிதாஹாமபுவகஸுராவாழ**” (ஜகாமதாம்பார்க்கவகர்மஸாலாம்) 2 அவர்கள்தங்கின பணிக்கோட்டிலிலேசென்று முகங்காட்டிக்கூடக்கிடந்து கதறி னுணையாயும், பகதத்தன்விட்ட ஸக்தியை அர்ஜுநனைத்தள்ளித் தன்மார்பிலேயேற் புகலாயும் போந்த க்ருஷ்ணனைப்போலேயிருக்கை. [ஆகுவார்போல்]-தாங்கள் அபந் ளானபடியே கடக்கநிற்பதுஞ்செய்யாதே “**ரகுகநர்**” என்று ப்ரமிக்கும்படி வர்த்திப் ற். [சுற்றத்தவர்பிறரும்] - ஜ்ஞாதிசுளும், மற்றுமுள்ளாரும். [அணையவித்யாதி] - கேட்டின ஸம்பத்துண்டாகில். “இவன்பக்கலிலே ப்ரயோஜநம் தங்களுக்கு உண் ” என்று தோற்றியிருக்கிலென்னுதல் “தங்கள்பக்கல் இவனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜந ம்” என்று தோற்றியிருக்குமாகில் என்னுதல். [அட்டைகள்போல்கவைப்பர்]-ரக்த

இரண்டாம்பாட்டு - துணையும் இத்யாதி. “துணையும்சார்வும்” என்றுதொடங்கி, “யென்றுய்யப்போகலல்லால்” என்னுமளவும் கடாசுதித்தவதாரிகை - உபகாரகரை இத்யாதி.

துணைக்கும் சார்வுக்கும் பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - துணையாகையாவது இத்யாதி. - ஸஹாயம். சார்வு - ரகுகம். துணையும் சார்வுமாகை ஸர்வேஸ்வரனுக்கேயுள்ளதென்று ித்து, அப்படி துணையும் சார்வுமாகக்கண்டவிடமுண்டோ? என்ன - பாண்டவர்களுடைய தி. “**குவயஸ்யஸூராவிஹுஜெஹுஜெஹுஃ ஃவம்ஸுவஹ நள**” இத்யாதி த்தாகாண்டே. “**வஜ்ஜிபூவீரஹுகுரூவூவீரநாஸங்கோநஸஹரளஹி** 10 | **ஜமாதிதாஹாமபுவகஸுராவாழ யத்ராஸதெதெவாரூஷபூவீரஃ**” 11 ம்பவபர்வணி. பார்க்கவஃ - குலாலஃ. “**ஹாமபுவஸுகுராவெஸூரஹுமஸுவ யொஃ**” இதி நிகண்டு. “**கஸுராவாழ**” என்றதுக்கர்த்தம் - பணிக்கோட்டிலிலே து. சார்வானதுக்கு உதாஹரணம் - பகதத்தன் இத்யாதி. “போல்” என்றதுக்கு ஹவாந் தாங்கள் இத்யாதி. அணையவந்த - அணைந்துவந்த - கிட்டவந்த; ஆக்கம் - ஸம்பத்து, ரஜந மென்னுதல். யாதாவானவனை யணைந்துவந்த வென்னுதல்; அர்த்திகளான. தங்களை யும்படி - வந்து கிட்டும்படி யான ஆக்கம் யாதாவுக்குண்டென்று தோற்றியிருக்குமாகி

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமையொழியி மற்றுள்ளாரெல்லாம் ப்ர யோஜமுள்ளபோது வ்யாக்களாய்க் கொண்டாடி, இவனுக்கு ஆபத்துவந்தால் பார்ப் பாருமில்லை; ஆனபின்பு நிருபாயிகமாக எல்லார்க்கும் ஆபதஸகனாயிருக்கிற க்ருஷ்ண னையே ஊழியுங்கோளென்கிறார்.

[பொருளென்று தொடங்கி] - ஒருவன் கையிலே அர்த்தம் உண்டாய் பரி மாறக்காணில் ப்ரஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜநர் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொல்லி அவன் மனை அலிமுடிகரித்து, “கண்ணறமாட்டான்” என்று தோற்றினவாறே இடாயோ போகவென்று கையேற்று நிற்பார்கள்; இப்படி அர்யித்தவர்களுக்குஇட்டே ஐரிதராய் இவனுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங்கொண்டு ஸம்ருத்தரானவர்கள் என்னை என்ற மாத் ரத்திலே இவனுக்கு உஜ்ஜீவிக்கலானல் அம்மாதரம் செய்வாரு மில்லை. இருள்கொள் துன்பத்தின்மையாவது - அறிவுகெட்டையும் ஐஃகத்தையும் விளைக்கக்கடவ ஐரிதர் யம். [மருள்கொளென்று தொடங்கி] - சேதநர் கலங்கும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளே யுடைய அஸுரர் மங்கும்படி வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய கிருபைக்குப் பாத்ரமான அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது வேறு இவ்வாத்மாவுக்கு ரகஷை இல்லை.

ப.—அநந்தரம், அந்நிஷ்டநிராஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாகி லல்லது வேறு முதலில்லையென்கிறார்.

கை - கையிலே, பொருள் - அர்த்தம், உண்டாய் செல்ல - காணில் - கண் டார்களாகில், போற்றியென்று - மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, ஏற்று - (அவன்கொடுத்தத் தைக் கையிலே) ஏற்றுக்கொண்டு, எழுவர் - (யதாபிஷிதம்) போகாதிற்பர்: இருள் கொள் - அஜ்ஞாநதமஃப்ரகரமாய், துன்பத்து - துஃகோத்தரமான, இன்மை - ஐரிதர் யம், காணில் - கண்டார்களாகில், என்னை - ஐயோ! என்பாரும் - என்று க்ருபை பண்ணுவாரும், இல்லை -; (ஐகத்தக்கு), மருள்கொள் - நெஞ்சுகலங்கும்படியான, செய் கை - ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய, அசுரர் - மங்க - கலங்கும்படியாக, வடமதுரை - வட மதுரையிலே, பிறந்தாற்கு - அவதரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு, அருள் கொள் - க்ருபாபாத்ர மான, ஆளாய் - சேஷபூதராய்க்கொண்டு, உய்யலல்லால் - உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, அரண் - வேறுபுகல், இல்லை-இல்லை.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவனையொழிந்தார், ப்ரயோஜமுள்ளபோது வ்யாக்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை. ஆனபின்பு நிரு பாயிகமாக ஆபதஸகனான யொழிய ரகஷகரில்லை யென்கிறார்.

[பொருளையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில்] - ஒருவன் கையிலே அர்யமுண் டாய்ப்பரிமாறக் காணில். [போற்றியென்று] - ப்ரஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜநர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவர். இன்னம் அர்யம் அநேகமுண்டாகவேணும் உனக்கென் பர்கள். “நம்ஸம்ருத்தியே தனக்கு ப்ரயோஜகமாயிருப்பா நெருவ னுண்டா வதே!” என்று குளிரப்பார்த்து, “கண்ணறமாட்டான்” என்றறிந்தவாறே [ஏற்றெழு வர்] - இடலாகாதோ போக என்றெழுந்திருப்பார்கள். [இருள்கொள் துன்பத் தின்மைகாணில்] - அஜ்ஞாநத்தையும் ஐஃகத்தையும் விளைக்கக்கடவதான ஐரிதரியத்தைக் காணில் [என்னை என்பாருமில்லை] - “ஐயோ என்னக்கடவாரு மில்லை” என்று சீயர் அருளிச்செய்வர்; பிள்ளைத் திருநறையூறையர், “அர்யித்தித்தவனுக்குஇட்டே ஐரித்

ரனாய் இவனுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங்கொண்டு ஸம்ருத்தரானவர்கள், 'என்?' என்ற மாத்ரத்திலே 'இவனுடைய வந்யு' என்று ஜீவிக்கலாயிருக்குமாகில், அதிலும் லோலிகளாய் ஒரின்சொல்லுச் சொல்லார்' என்பர். [மருள்கொள் இப்பாடி] - வெறுமையே பற்றுறாக ரக்ஷிப்பானொருவனுள்; அவனைப்பற்றுங்கோள்! என்கிறார். [மருள்கொள்கையெக யசுரம்மங்க] - சேதந ஹ்ருதியங்கனிலே அறிவுகேடு குடிகொள்ளும் படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர்கள் மங்கும்படி. பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளிலே சேதநர் கலங்கும்படியிதே அஸுரப்ரக்ருதிகளுடைய க்ரௌர்யமிருப்பது. [வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு] - ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் பேர்க்குறைக்கு, அகர்மவஸ்யனான தான் கர்மவஸ்யர்நடுவே வந்து ததஸஜாதீயனாய் அவதரித்து உதவுமவனுக்கு. [அருள்கொள்ளாய்யல்லால்] - அவனுடைய க்ருபைக்குப் பாத்ரமான அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய அவன்க்ருபையை விலக்காதொழியுமதுவே இவனுக்கிடவேண்டும் பச்சை. தன்னருள் கொள்வாரை, 'உஜாராரோ' என்றிறை அவன்சொல்லுவது. [இல்லை கண்டாரணே] - வேறு ரக்ஷகமாகவல்லது ஒன்றுமில்லை. 'சூரேணயயா ஸுளகியநவஹ்யநெவயா : தயாஜெஹிஸூகதயாராகொநஹெஹுதஸந்நாசு'

1. ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவனை யொழிந்தார், ப்ரயோஜந முள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை; ஆனபின்பு, நிருபாயி கமாக ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாகையொழிய வேறுரக்ஷகரில்லையென்கிறார்.

[பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில்] - இவன்தான் சிலவற்றை அவிழ்ப்பது முடிவது சேமிப்பதாய்ப் போராநிற்குமிதே. பொருளானது கையிலேயுண்டாய்ப் போரக்காணில். [போற்றியென்று] - பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநரைப்போலே வார்த்தைசொல்லுவர். உனக்குஇன்னமும் கிழிச்சீரை பெறுகவேணு மென்பார்கள். "நம் ஸம்ருத்த்யே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருப்பானொருவனுண்டாவதே!" என்று குளிரப் பார்க்குமே! இவன்இனி நமக்குக் கண்ணறமாட்டானென்றறிந்தவாறே, [ஏற்றெழுவர்] - இடலாகாதோபோக வேன்று ஏற்றுக்கொண்டேழுந்திருப்பார்கள். [இருள்இத்யாதி] - அஜ்ஞாநாவஹமாய், துக்ஷேதுவா யிருக்கிற வேறுமையைக் காணில். [என்னேயென்பாருமில்லை] - ஐயோ என்பாருமில்லை. பிள்ளை திருநறையூரையர், "ஒருவனுக்கிட் டொருவன் வேறுவியனாவது; அவனாலே ஸம்ருத்தனானவன் இவனை 'என்' என்னுதல், இவன்க்ருஷத்திலே வந்தொருநாள்கால்கழவிப்போதல்செய்ய, அவ்வளவாலே' இன்னுன்

மூன்றும்பாட்டு பொருள்கை இத்யாதி. "பொருள்கையுண்டாய்" என்றுதொடங்கி, "இல்லைகண்டாரணே" என்னுமளவும் கடைகிழித்தவதாரிகை - அவனையொழிந்தார் இத்யாதி.

காண்கைக்கு ப்ரஸக்தி யேதென்ன - இவன்தான் இப்பாதி. ஸப்தார்த்தம் - பொருளானது இத்யாதி. "போற்றி" என்றதுக்கு ஊவம் - பரஸம்ருத்தி இத்யாதி. சொல்லும்வார்த்தை தன்னை விசதிகரிக்கிறார் - உனக்கு இன்னமும் இத்யாதி. கிழிச்சீரை - சாளிகை. கண்ணறமாட்டான் - நிர்த்தயனாகமாட்டானென்றபடி. என்றறிந்தவாறேயென்னுமளவும், அவதாரிகை. கொள்கை - உடைத்தாகையாய், அஜ்ஞாநாவஹமென்றபடி. இன்மை - இல்லாமை, தாரித்யம். "என்னே" என்றதுக்கு - என் என்பாரு மில்லையென் மர்த்தாந்தாரம் விவகித்து, அதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளைதிருநறையூர் இத்யாதி. அன்றிக்கே, ஏகார்த்தமேயாய், என்னேயென்பாரு மில்

இன்னுனுக்கு பந்துவாகாதே! என்று இவ்வளவுகொண்டு ஜீவிக்கலாயிருந்தால், அவ்வளவுஞ் செய்வாரில்லை” என்று பணிப்பர். [மருள்இத்யாதி]- பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணாதவன்றும் ஆபுரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காக அகர்மவஸ்யானை தான் வந்துஅவதரித்து உதவுவா னொருவனுண்டென்கிறதமேலே.சேதநர்நெஞ்சிலே இருள் குடிபுகுரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய ஆஸுரவர்க்கம் முடியும்படி, ஒரு வர்அபேக்ஷியாதிருக்கத்தானேவந்துஅவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனுக்கு.அவனுக்கு நாம்செய்ய வேண்டுவதென் என்னில்? [அருள்கொள்இத்யாதி]-க்ருபாபாத்ரமான சேஷஹுதராய்க் கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கில்லலது, அவன்பண்ணும் அருளை விலக்கா தொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; தன்னருள்கொள்வாரை “உஹாராஃ” (உதாரா:) என்னுமவனிறே யவன். இவன் பக்கல் இதுக்கு மேற்படக் கொள்ளலாவதில்லை;அவனுக்கும் இதுக்குமேல்செய்ய வேண்டுவதில்லை; பூர்ணனாகையாலே. ஸம்பந்தமோ ஸ்வாலாவிசமாயிருந்தது; இவன் புகாரின்ற வம்ஸமுண்டாகில்,தன்பேருக நினைத்திருக்குமவனா யிருந்தான்;இனி விலக்கா மையிறே வேண்டுவது. [இல்லைகண்டிர்அரணே]-ரக்ஷகமாவதுஇதோன்றுமே; அல்லாத தேல்லாம் அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டு மித்தனை. சிறுப்பரஜை “குன்றிச்சூடு” என்று நெருப்பிலே கைவைக்குமாபோலே யிருப்பதோன்றிறே, புறம்புஇவன் ரக்ஷகமாக நினைத்திருக்கும் இவை. “சூஹரெணயயாவஸுனகிய நவனுநுநெஹயா | தயாவெஹிஸூகதபாராகொநஹுவெஹுதவநுநாசு” (ஆதரேணயதாஸ்தௌதிதநவந்தந்த நேச்சயா- ததாசேத்விஸ்வகர்த்தாரம் கோநமுச்யேதபந்தநாத்)-ஸ்தோத்ரம்பண்ணிப்போந்த வாஸநையாலே உச்சைஸ்ஸாக ஸ்துதியாநிற்கும், இப்படி ஸ்துதிக்கிறது உஹாரனையோ வென்னில்? “யநவனு” (தநவந்தம்) - ஓர்பற்றையை யென்றபடி; அவன்பக்கல் நெகிழ்ச்சியில்லை. ஆகில் அவனை ப்ரேரித்தா ஆரன்னில்?—“யநெஹயா” (தநேச்சயா). ஸர்வத்தையுமுடையனாய், இவனளவன்றிக்கேயிருக்கிற அவன்பக்கலிலே இவ்வாறுகூல்யத்தைப் பண்ணப்பெறில், பிறர்கீழேயிருந்து ஸ்துதிக்கவேண்டுமபடி இவனை வையான்.

(ந.)

லாமையின் சரமாவதிக்கு ஸம்வாதமாதல். அருளைக்கொள்ளுகிற ஆளாயென்றபடி. அப்படி விலக்கா தொழிந்தால் கனக்க நினைத்திருக்குமோவென்ன - தன்னருள்கொள்வாரை இத்யாதி. விலக்காதமாத்ரத்தாலே “உஹாராஃ” என்னக்கட்டுமோவென்ன - இவன்பக்கல் இத்யாதி விலக்காமையிறே வேண்டுவது என்னுமளவும். அவன்படியிருந்தாலும்அவன் பெருமைக்கீடாக இவன் பச்சையிடவேண்டாவோ? எனன - அவனுக்கும் இத்யாதி. ஒன்றுமில்லாத இவன் பக்கலிலே, விலக்காமை மாத்ரம் கொண்டு க்ருபைண்ணுகைக்கு ஹேது அருளிச் செய்கிறார்- ஸம்பந்தமோ இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே, புகரநின்றவம்ஸம் - லபிக்குமம்ஸமென்றபடி. “அல்லாலில்லைகண்டிர்” என்றத்தால் வலிதம் - ரக்ஷகமாவது இத்யாதி வாக்யத்தவயம். இது ‘அருள் கொள்ளாகை’. இதோன்றுமே, என்கிறதென்? வேறு ரக்ஷகரில்லையோ? என்ன - சிறுப்பரஜை இத்யாதி. குன்றிச்சூடு - குந்தமணிக்கொண்டை. அநுமதிமாத்ரம் கொண்டு அவன் ரக்ஷிக்குமென்கைக்கு ப்ரமாணம் - ஆதரேண இத்யாதி. “சூஹரெணயயாவஸுனகிய நவனுநுநெஹயா | தயாவெஹிஸூகதபாராகொநஹுவெஹுதவநுநாசு” ஸ்தோத்ரம்அப்ரதிஷேத த்யோதகமென்று கருத்து “சூஹரெண” என்றதுக்குவாவம் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி இத்யாதி. “யநவனு” என்று - அஸ்திவிவக்ஷாயாம் மதுப்பாய், தநமுண்டானமாத்ரமென்ற படி. உத்தரார்த்தத்துக்கர்த்தம்-ஸர்வத்தையும் இத்யாதி. இவனளவன்றிக்கே யென்றது - விஸ்வகர்த்துவம் தயாகார்யமாகையாலே நெகிழ்ச்சியுடையனா யிருக்கும்என்றபடி. க்ரமேணவ்யஃ. (ந.)

நான்காம் பாட்டு.

அரணமாவர் அற்றகாலைக்குஎன்றேன்றமைக்கப்பட்டார்
 இரணங்கொண்ட தெப்பராவ ரின்றியிட்டாலுமஃதே
 வருணித்தென்னே? வடமதுரைப்பிறந்தவன் வண்புகழே
 சரணென்றய்யப் போகலல்லாலில்லைகண்டிர் சதிரே.

ஆ.—(அரணமாவர்.) - தரவ்பதாநாதிகளாலே ஆபத்துக்கு பந்துக்களை ஸம்பாதித்துவைத்தால், அவர்களுட ஆபத்துவந்தால் க்ருதக்ரராய் அதுபக்ருதரைப் போலே யுதவார்; ஆகலால், அவர்களைவிட்டு, உபகாராபேக்ஷைன்றியே வடமதுரையிலே வந்துபிறந்து ஆபந்தரைரக்ஷிக்கும் ஸ்வஹவனுவனுடைய கல்யாண குணங்களை சரணமாகப்பற்றுங்கொள்; அதுவே சதிர்! என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலரை “இவர்கள் நமக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகராவர்” என்று அர்யாடிகளைக்கொடுத்து நெடுகள் ஆஸ்ரயித்துவைத்தால் ஆபத்து வந்தவாறே கண்ணற்றுஉபேக்ஷிப்பர்; நாம்ஆஸ்ரயியாதிருக்கச்செய்தே தானேவந்து பிறந்தருளி ஆபத்ஸவனான எப்பெருமானே ஆஸ்ரயணியென்கிறார்.

[இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - கடவியதரத்திலே சிறிதிழந்து சேஷித்தது கொண்டுபோவாரைப்போலே இவனை யுபேக்ஷித்து க்ருதக்ரராய்ப் போவார். [இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயியாவிட்டாலும் இத்தப்ரரைக்கிடையும். அவர்கள் தாங்கள் நடுவேமுடிந்து இவர்களுக்குஉதவாதேபோகிலும் போவொன்றுமாம். [வருணித்தென்னே] - வ்யய்ய கலையை வருணித்து ப்ரயோஜநமென்ற வண்புகழ் - கல்யாணகுணங்கள். சரண் - ரக்ஷகம்.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்துக்குஉதவுவார்களென்றாக்கிவைத்தவர்களும், அவ்வவஸ்த்தையில்உதவார்கள்; அபேக்ஷாசிரபேக்ஷமாக அவதரித்து உபகரிக்குமவன்குணங்களை ரக்ஷகமாமதொழிய, வேறுகோளில்லை யென்கிறார்.

அற்றகாலைக்கு - கைம்முதலற்றகாலத்துக்கு, அரணமாவர் - புகலிடமாவர், என்றென்று - என்றுபலகாலும் அதுஸந்தித்து, அமைக்கப்பட்டார் - அர்த்தாதிகளாலே வசீகரிக்கப்பட்டார், இரணம் - கடவது, கொண்ட - கொண்டாரோபாதி, தெப்பராவர் - துச்சராய்ப் போவார்கள்; இன்றியிட்டாலும் - நாம்ஆக்காதொழியிலும், அஃதே - அவருடைய உதவாமையே ஸித்தம்; வருணித்து - க்ருதக்ரப்ரகாரம்சொல்லி, என்னே-என்னப்ரயோஜநமுண்டு? வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறதவனுடைய, வண் - திர்ஹேதுகோபகாரகமான, புகழே - ஸீலஸௌலஹ்யாதி குணங்களையே, சரண் - ரக்ஷகம், என்று - என்று நினைத்து, உய்ய - பிழைத்து, போகல்லால்-போமதொழிய, (வேறு), சதிர் - சதிர்பாடு, இல்லை - சதிராவது - அநாயாஸை மலம்பெறலாம் ப்ரவருத்தி. அன்றியிட்டாலும் - அவர்கள் நசித்தாலுமென்றுமாம், தெப்பர் - தப்ரராய், துச்சரென்றபடி.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலரை ஆபத்ஸவரென்று அர்யாடிகளாலே நெடுநாளாஸ்ரயித்துவைத்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர். திர்ஹேதுகமாக வந்து அவதரித்து ஆபத்ஸவகளுவனே ஆஸ்ரயணியென்கிறார்.

[அற்றகாலேக்கு - அரணமாவர் - என்றென்றமைக்கப்பட்டார்] - கைம் முதலற்றவன்றைக்கு ரக்ஷகனாவானொருவன் வேணுமென்று இயற்றியுள்ள காலத்திலே பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயித்து தனக்கு அபாஸ்ரயமாகச் சமைத்து வைத்தவர்கள். அவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவும்படி என்னென்னில்? [இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - முன்பு பச்சைகொண்டதுவும் கடவிய தங்கொண்டாராய், ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷித்து க்ருதக்நராய்ப்போவார்கள். [தெப்பராவர்] - 'நம்மத்தை நாம் கொண்டிடாம்' என்றிருக்கும் புல்லியராவர். [இன்றியிட்டாலும்கூடே] - பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயியாவிட்டாலும் ஆபத்துவந்தால் கைவிடுவாராக் கிடைக்கும்; ஆபத்துவந்தால் பொகட்டுப்போகைக்குப் பச்சையிடவேண்டாவே? அவர்கள் தாங்கள் நடுவே முடிந்து இவர்களுக்கு உதவாதேபோனாலும் மலமதுவேயென்றுமாம். [வருணித்தென்னே] - வ்யாக்யாயைப் பாக்கச்சொல்லுகிறதுக்கென்ன ப்ரயோஜமுண்டு? க்ருதக்நரான ஸம்ஸாரிகள் படியை அதுஸந்யுத்துஎன்ன மலமுண்டு? [வடமதுரைப் பிறந்தவன்] - நாம் ஆஸ்ரயியாதிருக்க நமக்கு உதவுகையே தன்பேறாக வந்துபிறந்தவன். [வண்புகழ்] - கல்பாணமுணங்களை. சரண் - ஸரணம், ரக்ஷகம். அவன் முணங்களை யே ரக்ஷகமென்று உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. [இல்லேகன்மர் சதிரே] - அல்பயத்நத்தாலே ஹஹுமலம் பெறுமது - சதிர்; ஹஹுயத்நத்தைப்பண்ணி மலவேளையில் ஒன்றுமின்றிக்கே யொழிகை; இனிப்பு.

நடு.—நாலாம்பாட்டு. சிலரை ஆபத்ஸகரென்று அர்த்தாதிகளாலே நேடுநாள் ஆஸ்ரயித்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பார்கள்; நிர்ஹேதுகமாக வந்தவதரித்து ஆபத்ஸகனானவனே யாஸ்ரயணியனென்கிறார்.

[அற்றகாலேக்கு - அரணமாவர் - என்றென்றமைக்கப்பட்டார்] - கைம் முதலற்றகாலேக்கு ரக்ஷகனாவானொருவன் வேணுமென்று பலகாலும் அதுஸந்யித்து, தனக்கு இயற்றியுள்ளகாலத்திலேபச்சையிட்டுஆஸ்ரயித்து, தனக்கு அபாஸ்ரயமாகச் சமைத்து வைத்தவர்கள். இப்படி அர்த்தாதிகளாலே வசீகரிக்கப்பட்டவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவும்படியென்னென்னில்? [இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - இவனிட்டபச்சையை இவனென்று செய்தானாக - நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தங்களுக்கு பராப்தமானத்தை வாங்கிராய், இவனுக்கு இயற்றி யின்றிக்கே பச்சையிடாத நானுக்கும் 'நமக்கு இட்டிலன்' என்று வெறுத்து, இப்படி கொடுத்தது வாங்கினாரோ பாதி புல்லியரம்படியையுடையராவர். தெப்பர்-உப்பர்; சப்ரரென்றபடி. [இன்றியிட்டாலும்கூடே] - பச்சையிட்டாஸ்ரயியாவிடிலும் ஆபத்து வந்தால் கைவிடுவாரைக்கிடைக்கும். ஆபத்துவந்தால் கைவிடுவார்க்குப் பச்சையிட்டு

நாலாம்பாட்டு - அரணம் இத்யாதி. "அமைக்கப்பட்டார் - இரணங்கொண்ட" என்று தொடங்கி, "வண்புகழேசரண்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலரை இத்யாதி.

காலேக்கு - காலத்துக்கு. இயற்றி - சாமர்த்தியமும், யோக்யதையும், உச்ச்ரயமும். அமைக்கப்பட்டார் - சமைக்கப்பட்டார். இரணங்கொண்டதெப்பராவர் - கடன்கொடுத்தது திரும்ப வாங்கினாரோபாதி சப்ரராவரென்றபடி இரணம் = ருணம்; கடனென்றபடி. தெப்பர் - தப்பர் சப்பர். இரணங்கொண்டப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கிறார் - இவனிட்ட இத்யாதி. "தெப்பராவர்" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் - இவனுக்கியற்றி இத்யாதி. சப்பர். இன்றியிட்டாலும் - பச்சையிடாவிட்டாலுமென்னுதல், முடிந்துவிட்டாலுமென்னுதல். "அம்கூடே" என்றது - "இரணங்கொண்டதெப்பராவர்" என்றவனுடையென்றபடி. இதுசொல்லுகிறதற்கு ப்ரயோஜனமெதென்ன.

ஆஸ்ரயிக்க வேண்டாவே. அன்றிக்கே, இப்படியே இப்பச்சையிட்டவன் “நமக்கு ரக்ஷ கன்” என்றாஸ்ரயியாகிற்கச்செய்தே, நடுவேயவன்முடிவது, அப்போதும் கீழ்ச்சொன் னதுவே பலிதமாமித்தனை. [வருணித்தேன்னே] - உபகரித்தார்திறத்திலே அபகாரம் பண்ணுவார்படியை யநுஸந்தித்துவெறுத்து, ‘வருணித்தேன்னே’ என்கிறார். இளைய பெரு மாள் கைகேயியுடையபடிகளை யநுஸந்தித்து, “சூதகாரோவாஹாஹணீக்ரோயநா லுராஜகோநிநீ” (ஆத்காமாஸதாசண்டி க்ரோதநாப்ராஜ்ஞமானி) என்றற்போலே சிலவற்றைச்சோல்ல; ‘வாராய் பிள்ளாய்! நீதான் இவையெல்லாஞ்சோல்லுகிறது நவிலாய்ச் சியையே: “**நதெம்வாஹோ தாதாமஹி தவஸூகயணுந**” (நதேம்பாமத்யமாதா தகர்ஹிதவ்யாகதஞ்சு) - ஒருபடியாவும் நீ அவளை இவ்வார்த்தை சோல்லக்கடவையல்லே. “**தாஹேவ**” (தாமேல்) - வேணுமாகில் கைகண்டமருந்தைச்செய்யப்பாராய். “**உக்ஷாகு நாயவஸூவா தவஸூ**” (இக்ஷுவாகுநாதஸ்யபரதஸ்ய) - ஐய்ரோ போகட்டுமுடிந்துபோனார்; நாம் போகட்டுப்போந்த ராஜ்யத்தை இக்குடியில் மர்யாதைதலையாதபடியாக நோக்கித் தோண்டு கிடந்தபிள்ளை ஹரதனன்றோ இக்குடிக்கு நாயன். “**ஹா தவஸூகயாங்குரூ**” (பரதஸ்யகதாம்குரு) - நா நீர்வரும்படியான வார்த்தை சோல்லப்பாராய். ஆக, உபகரித்தார் விஷயத்திலே அபகாரமாகினைத்திருப்பார்படி யநுஸந்தித்து, இவ்வயர்த்தகதையைக் கிடந்து வர்ணிக்கிற இத்தால் ப்ரயோஜனமென்? பச்சையிட்டமையாதவன்ரும் அபேக்ஷித காலத்திலே வந்து உதவுவானோருவனுண்டு; அவனையாஸ்ரயித்துப் பிழைத்துப்போகப் பா ருங்கோள்! [வடமதுரைபிக்யாதி] - ஒருவர் அபேக்ஷிபாதேபிருக்கச் செய்தே, இவற்றினு டைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் தானேவந்து ப்ரீமதுரையிலேயவதரித்தவனுடைய நிர்ஹேதுக உபகாரகமர்ன ஸௌஸீல்ய ஸௌவக்ரியாதி கல்யாணதணங்களை நமக்கு ரக்ஷக மென்று உஜ்ஜீவித்துப்போகையொழிய. [இல்லைகண்டர்ச்சதிரே] - நெற்றிபெருத்து மூல

[illegible]

மொன்றுமின்றிக்கே யிருக்குமென்னுமது - இளிம்பிறே; நெற்றி யல்பமாய் வலம் கனக்கப் பெறுமதிறே-சதிராவது. 'நமோ'வேன்னலிறே-நெற்றி; 'சமுன்கொள் வீ' இறே-வலம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சதுரமென்றுதம்மைத்தாமேசம்மதித்துஇன்மொழியார்
மதுரபோகம்துற்றவரே வைகிமற்றென்றுவார்
அதிர்கொள்செய்கையசுரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு
எதிர்கொள்ளாயுய்யலல்லால் இல்லகண்டிரின்பமே.

ஆ - (சதுரமென்று.) - சதிராகவாழாநின்றோமென்று தங்களைத்தாங்களே யிசைந்து, இனியபேச்சுக்களையுடைய ஸ்திரீகளுடைய மதுரமான ஹோமங்களை புஜித்த வர்களே, புஜிக்கக்கூடான யோக்யதை குன்றினவாறே அவர்களாலே மிகவும் பரிஹிக் கப்படுவர்; லோகமெல்லாம் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரர் மங்கும் படியாக வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு ஸ்வாபுதாஹிகளைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளும் அடியா ராய் உய்யலல்லால் வேறு ஸுவமில்லை யென்கிறார்.

ஒ. - அஞ்சாம்பாட்டில், தங்களைப் பெறுவிடில் ஸ்ரீக்கமாட்டாதபடி ஸ்திரீக் களான ஸ்திரீகளாலே, ஆபத்துக்கள் வந்தால் இகழப்படுவர்; ஆனபின்பு, என்றும் ஏகப்ரகாரமாக ஸ்திரீகளுன எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கொள் என்கிறார்.

[சதுரமென்று தொடங்கி] - "சதிராக வாழாநின்றோம்" என்று தங்களைத் தாங்களே இசைந்து இனிய பேச்சுக்களையுடையவர்களுடைய மதுரமான ஹோமங்களை ஹுஜித்தவர்களே, ஹுஜிக்கக்கூடான யோக்யதை குன்றினவாறே அவர்களாலே த்ய ஜிக்கப்படுவர். [அதிர்கொள் செய்கையென்று மேலுக்கு] - லோகமெல்லாம் அதிரும் படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரர் மங்கும்படியாக வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு ஸ்வாபுதாஹிகளைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்கலல்லது ஆகமாவுக்கு வேறு ஸுவம் இல்லை.

ப. - அநந்தரம், தங்களுக்கு ஹோம)தயா ஸ்வீக்ருதங்களான ஸ்திரீகளும் உதவாதபடி க்லேஸிப்பர்; க்லேஸிவித்தகளுன க்ருஷ்ணனை யலிகமநம்பண்ணி ஆஸ்ர யிக்குமதொழிய வேறு ஸுவமில்லை யென்கிறார்.

சதுரம் - (அலிமதவிஷயத்தை வசீகரிக்கவல்ல) சதிரையுடையோம், என்று - என்று, தம்மை - தங்களை, தாமே - தாங்களே, சம்மதித்து - ஸம்வதித்துக்கொண்டு, இன் - ப்ரமுஃஸாஸமான, மொழியார் - வார்த்தையையுடையாரான ஸ்திரீகளுடைய, மதுரம் - இனிதான, போகம் - ஹோகத்தை, துற்றவரே - பூர்ணமாகவதுஹவித்தவர் களே, வைகி - காலாந்தரத்திலே, (அவர்கள்), மற்றொன்று - அவமானாதிகார்யமான விபரீதமலத்தை, உறுவர் - பெறுவர்; (லோகத்துக்கு) அதிர்கொள்-மிகவும்அதிர்ந்தியை விளைப்பிக்கையே, செய்கை - ஸ்வஹாவமாகவுடைய, அசுரர் - அஸுரர்கள், மங்க - நசிக்

மாய், வலம் கனத்திருக்குமோவென்ன - நமோ வேன்னல் இத்யாதி. இளிம்பு - அசாதாரணம். க்ரமேணவ்ய:.

(ச)

சும்படி, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தாற்கு - அவதீர்ணனானக்ருஷ்ணனுக்கு, எதிர்கொள் - அலிகமந கர்த்தாக்களான, ஆளாய் - ஸேஷபூதராய்க்கொண்டு, உய்பலல் - லால் - உஜ்ஜீவிக்கில்லது, (வேறு), இன்பம் - நிரதிராயஸுகம், இல்லை -

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தங்களைப்பெறுவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்திக் கையகளான ஸ்திரீகளாலே ஆபத்துவந்தால் இகழப்படுவர். ஆனபின்பு, ஏகப்ரகாரமாக ஸ்திக்யுனாவனை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[சதுரமென்று] - சதிராகவாழாநின்றோமென்று இருந்ததேகுடியாக எஸ் லாரும் தம்மை இப்படியிதே நினைத்திருப்பது. [தம்மைத்தாமே சம்மதித்து] - தங் களைத் தாங்களே யிசைந்து. இயற்றி யுடையனானவன், “நம்மை ‘சதுரன்’ என்றங்கே நினைப்பிடு” என்னும். இவ்வஸைப் ப்ரவ்ருத்திக்கு வேறுஸஹகரிப்பா ரில்லாமையாலே தாம்மே மேல் எழுத்திட்டுக் கொடுவாவேணும். [இன்மொழியார்]-இனிய பேச்சையுடையவர்களுடைய. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கப்பேச்சில் இனிமைபாலே வரீகரிப்பர்கள். [மதுரபோகந் துற்றவரே] - மயுரமான ஹோமுங்களை அவர்களைக்கொண்டு நெருங்க லுஜித்தவர்களே. [வைகி மற்றொன்றுறுவர்]-ஹோமுயாக்பதை போனவாறே அவர்களாலே தயாஜிக்கப்படுவார்கள். ஹோமு யோக்யதைபாண யௌவநமும், கைதொடு மானமான அர்யமும் மாண்டாலும் இவனுக்கு ஸ்ரத்தை மாறுதிறே; இவன் மேல்விழ அவர்கள் நிஷேயிக்க இவன்படும் எளிமைகளை வாயாலே யருளிச்செய்யமாட்டாமையாலே, ‘மற்றொன்று’ என்கிறார். [அதிர்கொள் இத்யாதி] - சேதநர் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர்கள் மங்கும்படியாக. [வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு எதிர்கொள்ளாய்யுய்யல்லால்]-அவனுக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்னில்?—ஸ்வாதுகாதி களைப்பூண்ணி எதிர்கொள்ளுமித்தனை. அவன் மேல்விழாநின்றால் விமுவராகாதொழியு மத்தனையே வேண்டுவது. ஆலிமுகம் பண்ணும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமொழிய. [இல்லைகண்டிர் இன்பமே] - ஆத்மாவுக்கு வேறு ஸுவமில்லை. உயிர்க்கமுவினியிருந்து பிபாணை வர்த்தித்தவனுக்கு உஹம் ஸமித்துப்பிறக்கும் ஸுவம்போலையிதே ஸம் ஸாரத்திற் பிறக்கும் ஸுவம்; மவதவிஷயத்தைவிட்டு அந்ரூப்படுகைக்கு வேண்டுவ துண்டு அத்தனை.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தங்களைப்பெறுவிடில் ஸ்திரீக்கமாட்டாதபடி ஸ்திக் கையகளான ஸ்திரீகளாலே ஆபத்துவந்தால் இகழப்படுவர்; ஆனபின்பு, ஏகப்ரகாரமாக ஸ்திக்யுனாவனை ஆஸ்ரயிக்குமொழிய வேறுஸுகமில்லை யென்கிறார்.

[சதுரமென்று] - சதிராகவாழாநின்றோமென்று, “நாஞ் சதிரர், நாஞ் சதிரர்” என்றுயிற்று, இருந்ததேகுடியாகத் தந்தாமை நினைத்திருப்பது. [தம்மைத்தாமே சம்ம தித்து]-தங்களைத்தாங்களே ஸம்மதித்து. தாங்களேயிசைந்து. அல்பம்இயற்றியையுடை

அஞ்சாம்பாட்டு.—சதுரம் இத்யாதி. “இன்மொழியார் மதுரபோகந் துற்றவரே வைகிமற் றொன்றுறுவர் - எதிர்கொள்ளாய்யுய்யல்லால் இல்லைகண்டிரின்பம்” என்கிறவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தங்களை இத்யாதி. கீழ், ப்ராப்காபாஸங்களைச் சொல்லிற்று; இதில், ப்ராப்யாபாஸங் களைச் சொல்லுகிறது. “வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு” என்கையாலே- ஏகப்ரகாரஸ்திக்யுதை வித்தம்.

“தம்மைத்தாமே” என்ற ஸஹுவசநத்தையுட்கொண்டு அர்த்தம் - நாம் சதிரர் இத் த்யாதி. இந்ருத்தே குடியாக - எல்லாருமொக்க. ஸம்மதிக்கும்ப்ரகாரம் ஏது? என்ன - அல்பம்

யனாயிருக்குமவன், “அங்கே நம்மை ‘சதிரன்’ என்று நினைப்பிட்டுக்கொடுவோம்; நாம் அதிலே மேலெழுத்திட்டேதர” என்னும்; இவ்வஸஹஸ்யப்ரவ்ருத்திக்கு வேறுஸஹகரிப்பாரைக் கிடையாதே; தானையிறேயுள்ளது [இன்மொழியார்] - இனிய பேச்சையுடையராயிருந்துள்ளவர்களுடைய. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரணயஸரஸமான பேச்சாலே வசீகரிக்கவல்லவர்கள். [மதுரபோகந் துற்றவரே] - மதுரமானலோமத்தை, அவர்களுடனே நெருங்க புஜித்தவர்களே. [வைகிமற்றென்றுவர்] - லோகத்துக்குப் பாங்கான யௌவனமும், அதுக்குக்கைம்முதலான த்ரவ்யமும்போமே; பின்னையும் ஆசை மாறாதே; அவ்வோவிடங்களிலேபோயிருக்கும், வருவார்க்கும் விரோதியாய். முற்பட, மனிச்சிலே நாலிரண்பெண்ணை “போகலாகாதோ” என்பர்களே; “போகிறோம், போகிறோம்” என்றிருக்குமே, போகாதே; பின்னைவெள்ளாட்டியையிட்டுப் பரிஹவிப்பர்கள்; அதுக்கும் போகானே; பின்னை யானையிட் டெழுப்பிப்பார்ப்பார்கள்; அதுக்குமேழுந்திரான்; பின்னைக் காலேப்பற்றி யிழுப்பார்கள்: இவன் துணைக்கட்டிக்கொள்ளும்; இப்படியால் அவர்களாலே பரிஹதிராவர்கள்; விபாகத்தில் பிறக்கும் பரிஹவத்தை யநுஸந்தித்து வேறுத்து, அது தம்வாயாலருளிச் செய்யமாட்டாமையாலே ‘மற்றென்று’ என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, விபாகத்தில் நன்மையோடே தலைக்கட்டும் விஷயத்தைப்பற்றி உஜ்ஜீவித்துப் போகப்பாருங்கோளென்கிறார். [அதிரித்யாதி] - சேதநருடைய நெஞ்சுகள் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரவர்க்கம் முடியும்படி, வடமதுரையிலேவந்து திருவவதரித்தவற்கு. [எதிர்கோளாளாய்யலல்லால்] - ஆலிமுக்க்யம்பண்ணும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய: அவனுக்கு நாம் செய்யவேண்வேதிது, அவன்தானே மேல் விழாநின்றால், விமுஹராகாதொழியு மத்தனையே வேண்வேது. “சுநஹுதாபாடிவாங்குஜாசு” (அந்யத்பூர்ணாதபாங்குமபாத்த்)—பாண்ட வபக்ஷபாதியாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான்; அவனுக்கு நாட்டையுங் கொடுத்து, பொன்னையுங்கொடுத்து, நமக்

இத்யாதி. இயற்றி - த்ரவ்யாத்யாதிக்கம். ‘இருக்குமவன்’ என்றதுக்கு, ‘என்னும்’ என்றத்தோடே யந்வயம். அங்கேயென்றது - ஸபையிலே யென்றபடி. நம்மையென்று - ஸ்வாதியஸந் தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. “தாமே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - இவ்வஸஹஸ்ய இத்யாதி. மொழியின் இனிய மையைச் சொன்னதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - அகவாய் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, “ஸிஸுதிஷ்டி வாஹியொஷ்டதாஃ ஹுஜிஹாஹாமுஜேவகெவயஸு” என்றது அநுஸந்தேயம். “மற்று” என்றது - மதுரபோகத்துக்கு மற்றுள் பரிஹவமென்றபடி. “வைகிமற்றென்றுவர்” - சிறிது காலம் சென்றவாறே பரிஹவத்தை யடைவார்களென்று ஸப்தார்த்தம். வைகி - காலாந்தரத்திலே யென்றபடி. மற்றென்றுதம் ப்ரகாரமேதென்ன - லோமத்துக்கு இத்யாதி. வைகுகை - யௌவ நாதிகள்கழிகை இருந்துபோகிறானென்று உதாவநைகளாயிராதே, பரிஹவிப்பானென்? என்ன வநவார்க்கும் விரோதியாய் என்கிறார். மனிச்சிலே - வஹுமாந்தத்திலே. பண்ணை - பர்யயம். “மற்று” என்கிறதென்? இன்னதென்னவொண்ணாதோ? என்ன - விபாகத்தில் இத்யாதி. விபாகத்தில் - ஹவவேனையில். அவர்களிற்காட்டில் இவனுக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய்கிறார்-அங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. உஜ்ஜீவிகைக்கு ஆபிமுக்க்யம்போருமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அவன்தானே இத்யாதி. ஆலிமுக்க்ய ஸந்தஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அந்யத்பூர்ணத் இத்யாதி. “சுநஹுதாபாடிவாங்குஜாசு” - சுநஹுதாபாடிவாங்குஜாசு. “சுநஹுதாபாடிவாங்குஜாசு” இத்யுத்தியோகபர்வணி ஏகோநவதிதமே த்ருதாவதம் ப்ரதி ஸஞ்சயி. இதுக்கவதாரிகை - பாண்டவ இத்யாதி. படையறுத்து - ஸ்வவஸமாக்கி. நாடு

காக்கிக்கொள்ளுகிறேமென்றப்போலே திருதராஷ்டரன் சிலசொல்ல; அதுக்குக்கருத்து- இவற்றாலே அவனைப் படையறுத்துக் கொள்ளுகிறேனென்றாயிற்று. அவன்தான் நெஞ்சாலே நினைப்பதொன்றாய், வாயாலே வ்யவஹரிப்ப தோன்றாயிறே யிருப்பது; இத்தை யறிந்த ஸஞ்சயன், வருகிறவன் அங்ஙனெத்தவனல்லன்காண்: அவனுக்குவேண்வேது இவ்வளவேன்கிறான்; தான் குடிக்குந்தண்ணீரைக் குளிரவைக்கக்கடவனே: அத்தை அவன் வருகிறவழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும். தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புருந் தால் கால்கழவுவதாக ஸாமாந்யஸாஸ்த்ரம் விதித்தது, அதுக்கு மேற்பட அவனான வாசிக்கு விசேஷித்துச் செய்யவேண்வேதில்லை:—“**ஊமூதூராவமே ஜநாஸு**” (அந்யத்பாதாவநேஜநாத்) - அந்தக்குடத்தில் நீரையிட்டு அவன் திருவடிகளை விளக்க அமையும், மற்றவேண்டா. “**ஊமூதூராவமே ஜநாஸு**” (அந்யத்குஸலஸம்ப்ரஸநாத்) நெடுந்தூரம் வந்தவனை “நடந்தகால்கள் நோந்தவோ?” என்ன ப்ராப்தமிறே. “**மவெஹதி**” (நசேச்சதி)-உண்டவனுக்கு உண்ணப்போகாதிறே; அப்படியே இவனுடைய உத்யோகத்திலே அவனுக்கு வயிறுநிறையும்; பின்பு அவன் செய்யுமவையடைய மிகையாயிருக்கும். [இல்லைகண்டிரின்பமே] - துக்கங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமென்று ஹீரமிக்கிறவித்தனை போக்கி, இதொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றில்லை. உயிர்க்கழுவிலே யிருக்கிறவனுக்கு பிபாஸையும்வர்த்தித்து, தண்ணீருங்குடித்து, தாஹமும்சமித்தால் பிறக்கும் ஸுகம் போலே யிருப்பதொன்றிறே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு லோபத்தால் பிறக்கும் ஸுகமாகிறது, ஆகேற்பாம்பின் நிழலிலேயோதுங்கி, “அதுஅள்ளிக்கொள்ளும்” என்றறியாதே “வேய் யிலைத்தப்பப்பெற்றோம்” என்று ஹ்ருஷ்டராயிருப்பாரைப்போலேயிறே, விஷயாநுஹவங்க ளாலே களித்திருக்கிறவிருப்பு இவனுக்கு. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

இல்லைகண்டிரின்பம் அந்தோ! உள்ளதுநினையாதே

தோல்லையார்க்குளத்தனைவர் தோன்றிக்கழிந்தோழிந்தார் ?

மல்லேழுதூர வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே

சோல்லியுய்யப் போகல்லல்லாமற்றோன்றில்லைகருக்கே.

முதலானவற்றைக்கொடுத்து ஸ்வவஸாயாக்குகை கபடமாகவேனுமோவென்ன - அவன்தான் இது யாதி. ஆஹிமுத்யமே அவனுக்கு வேண்டுகதென்னுமத்தை பதங்களிலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் - தான்குடிக்கும் இதுயாதி. “**வாஹாவமே ஜநாஸு**” என்றதுக்கு அவதாரிகை - தன் க்ருஹத்திலே இதுயாதி. நடந்தகால்கள் நோந்தவோ என்றது - திருச்சந்தவிருத்தம், அறுபத்தோராம் பாட்டு. ஸபஷ்டோர்த்தசு. இச்சாஹாவத்துக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - உண்டவனுக்கு இது யாதி. ப்ரக்ருத்திலேயேதென்ன - அப்படியே இதுயாதி. ஆகிவென்னென்ன - பின்பு அவன் இதுயாதி. ஏதேனும் சிலஸுகங்களுண்டாயிருக்க, “இல்லை” என்கிறதென்னென்ன - துக்கங்களிலே இதுயாதி. விஷயஸுகம் - ஸுகப்ரந்தியொழிய, வஸ்துத: துக்கமென்கிறார் - உயிர்க்கழுவிலே இதுயாதி. “**விஷயாணாஹுஸம்ஸமபூசு**” இதுயாதி வசநாபிப்ராயேண அநந்தப்பர்யவஸாயி புமாம் என்கிறார் - ஆகேற்ப இதுயாதி. (ரு)

ஆ.—(இல்லைகண்டர்.) - ‘எம்பெருமானல்லது வேறு புருஷார்ப்பயில்லை’ என்னும் இவ்வுண்மையை யுணராதே எத்தனைவர் இங்ஙனே முடிந்து போனார்? நீங்களும் இங்ஙனே நசியாதே, ஆஸ்ரிதர்க்கும் ஆதமதாரம் பண்ணுகைக்காக வந்து பிறந்தருளினவனுடைய ஒளடார்ப்பத்தையே சொல்லி யுய்யுங்கோள்! வேறு உய்யவிராகில்லை: இது ஸங்கேஷபணை சொன்னோம்’ என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ‘எம்பெருமானே நிரதீஸயபுருஷார்ப்பயம்’ என்னும் இவ்வார்ப்பத்தை உணராதே பழையார் அநேகம்பேர் இங்ஙனே முடிந்து போனார்; நீங்களும் இங்ஙனே நசியாதே ஆஸ்ரிதர்க்காக ஸ்ரீமயுரையிலேவந்து பிறந்தருளின ஸர்வேஸ்வரனை யாஸ்ரயிக்கைபல்லது ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லை, இது ஸங்கரஹேணை சொன்னோமென்கிறார்.

[இல்லைகண்டர் இன்பமந்தோ உள்ளது நினையாதே] - வேறுபுருஷார்ப்பம் இல்லைகிடிகோள். உண்டான புருஷார்ப்பத்தை நினையாதே. [மல்லைமுதூர்] - அதிஸம்ருத்தமாய் அவனுக்குப் பழையதாய் வருகிற ஊர்.

ப.—அநந்தரம், புருஷார்ப்ப பரிஜ்ஞாநமில்லாமல் முடிந்துபோகாதே க்ருஷ்ணனுடைய ஆநந்தஜகமான குணகீர்த்தநத்தைப் பண்ணிலல்லது வேறு உஜ்ஜீவநார்த்தமாயிருப்பதொரு ஸங்கரஹமில்லையென்கிறார்.

(‘ஸவபுஷாவசியம்ஜமக’ என்கிற ஜமுத்திலே), இன்பம் - ஸுகருபமாயிருப்பதொன்று, இல்லைகண்டர் - இல்லைகிடர்: அந்தோ! - ஐயோ! உள்ளது - ஸர்வகாலவர்த்தியான ஆநந்தியாயுள்ள ஹவத்ஸவருபத்தை, நினையாதே - அதுஸந்தியாதே, தொல்லையார்கள் - பழையகாலத்திலுள்ளார், எத்தனைவர் - எத்தனைபேர், தோன்றிக் கழிந்தொழிந்தார் - ஜம்மமரணங்களே யாத்நையாய்ப்போனார்! (ஆனபின்பு), மல்லை - நிரதீஸயஸம்பந்தம்ருத்தமாய், முதல் - (வாமநாசுதாரந்தொடங்கி தத்ஸம்பந்தம் மாறாமல்) பழையதான, ஊர் - ஊராயிராநிற்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறந்தவனுடைய, வண் - ஆஹ்லாதஜகமான, புகழ் - குணங்களை, சொல்லி - கீர்த்தித்து, உய்யப்போகல்லால் - உஜ்ஜீவித்துப்போமதொழிய, மற்று - வேறு, சுருக்கு - ஸங்கரஹேணை சொல்லலாவது, ஒன்று இல்லை - ஒன்றுமில்லை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதீஸயபுருஷார்த்தத்தை யுணராதே முன்புள்ளார் அநேகர் முடிந்துபோனார்; அங்ஙனே நசியாதே ஆஸ்ரிதர்க்காக அவதரித்த ரக்ஷிக்குமவனையே ஆஸ்ரயிக்கும்ல்லது ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லை யென்கிறார்.

[இல்லைகண்டர் இன்பம்] - ஸம்ஸாரத்தில் ஸாவமில்லை கிடிகோள்; அந்தோ! ஹோக்தாக்களுக்கு நான் உபதேசிக்குவேண்டுமே! ப்ரத்யக்ஷம் அகிஞ்சித்தகமாயிருக்க உபதேசிக்கிறாரே. [உள்ளது நினையாதே] - உண்டான புருஷார்ப்பத்தை நினையாதே. உண்டான இல்லாமையை நினையாதே யென்றமாம். [தொல்லையார்களே எத்தனைவர்] - பழையராயிருப்பாரெத்தனைவர் உத்பத்தி விராஸமேயாய் நெவிருந்தநாள் புருஷார்த்தத்துக்கு உடல்அன்றிக்கே முடிந்துபோனார். எத்தனைவரென்கிறது - அநேகரென்கிறது. [மல்லை முதூர்] - அதிஸம்ருத்தமாய் அவனுக்குப் பழையதாய் வருகிற ஊர். ஸீத்தாஸ்ரமமாய் வாமநன் நெடுநாள் தபஸ்ஸுபண்ணியும், ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்தும், கிருஷ்ணன் அவதரித்தும், இப்படி ஹவத்ஸம்ஸந்தம் மாறுதலேயும்,

[வண்புகழே] - அவனுடைய கல்பாண முணங்கனையே. [சொல்லி உய்யப்போகலல் லால்]-உக்திமாத்ரத்தாலே உஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய. [மற்றொன்றில்லை சுருக்கே]-சுருங்கச் சொல்லலாம் ஹிதம் வேறொன்றுமில்லை காடு கைக்கலாவதுண்டு, திரளச் சொல்லாவதுஇதுவே.

நடு.—நிரதீஸயபுருஷார்த்தத்தை யுணராதே முன்புள்ளாரநேகர் முடிந்து போனார்கள்; அப்படியே நீங்களும் நசியாதே, ஆபுரிதிர்க்காக அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனையே ஆஸ்ரயிக்கு மத்தனையல்லது, ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லையென்கிறார்.

[இல்லைகண்டிரின்பம்] - “ ஸ்வபுஷாஃவஜயஜஸு ” (ஸ்ரவம் துஃக மயம்ஜகத்) என்கிற ஸம்ஸாரத்தில், கேலிகாள் ! ஸுவலேஸமுமில்லைகிடிகோள். [அந்தோ!] - ஹோக்தாக்களான உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்வேதே! ப்ரத்யக்ஷமும் அகிஞ்சித்தரமாயிருக்க உபதேசிக்கிறாரே. [உள்ளதுநினையாதே] - உண்டான புருஷார்த்தத்தை நினையாதே. ‘ ஸுகருபமுமாய் நித்யமுமா யிருப்பது ஹவத்விஷயம் ’ என்று அநுஸந்தியாதே. உண்டான இல்லாமையை நினையாதேயென்று கீழேகூட்டவுமாம். [தொல்லையித்யாதி] - பழையராயிருப்பா ரெத்தனைபேர், உத்பத்தியானது விநாசத்தோடே கூட்ட, நடுவுள்ளநாள் புருஷார்த்தத்துக்கு உடலன்றிக்கே கழிந்துபோனார். சிலபூண்கை ஞண்டாய், தோன்றின இடந்தன்னிலேநின்று தீய்ந்துபோவன; அப்படியே. [மல்லையித்யாதி] - ஸம்ருத்தியை யுடைத்தாய், அவனுக்கு என்றுமொக்கக் கலவிருக்கையாய்ப் போருகிற ஸித்தாஸ்ரமமாய், ஸ்ரீவாமநெழுந்தருளியிருந்தும், ஸ்ரீஸத்தருக்கநாழ்வான் படை வீடுசேய்தும், க்ருஷ்ணன்வந்தவதரித்தும், இப்படி ஹவத் ஸம்பந்தம் மாறாதேபோருகிற தேசமாயிற்று. [மூதார்] - பழையதாய் வருகிறவார்; அங்கேவந்துஅவதரித்தவனுடைய உபாரமான புகழையே வாயாலே சொல்லி யுஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய. [மற்றொன்றில்லைசுருக்கே] - புறம்பேநின்று பரக்கக்கானைக்கலாவதுண்டித்தனைபோக்கி, சுருங்க வோருபாகரத்தாலே சொல்லலாவதில்லை.

(சு)

ஆறம்பாட்டு—இல்லைகண்டிர் இத்யாதி. “ உள்ளதுநினையாதே ” என்று தொடங்கி “ மற்றொன்றில்லைசுருக்கு ” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிரதீஸய இத்யாதி. இந்த அவதாரிகை “ உள்ளதுநினையாதே ” என்றதின் முந்தினவர்த்தத்திலே.

“ அந்தோ! ” என்றதுக்கு ஹார்த்த ஹாவம் - ஹோக்தாக்களித்யாதி. துஃகரூபதை ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்க உபதேசிக்கிறதென்? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி. க்ருபையாலேயென்ற படி. விவரணம் - ஸுகருபமுமாய் இத்யாதி. உண்டானவல்லாமை-ஸத்யமான இல்லாமை. ஸம்ஸாரத்தினுடைய பாரமார்த்திகாகாரம் - இன்பமில்லையென்னுமதென்றபடி. த்வீதீயயோஜனையில், ‘ இன்பம்-இல்லைகண்டிர் ’ என்றதுள்ளது; அத்தை நினையாதே யென்று ஸப்தார்த்தம். உக்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தம் - சிலபூண்கைகள் இத்யாதி. மல்லை - ஸம்ருத்தி. அதாவது - ஹவத் ஸம்பந்தம்மாறாம. கலவிருக்கை-கொலுவிருக்கை. என்றுமொக்க இது கலவிருக்கையோவென்ன-ஸித்தாஸ்ரமமாய் இத்யாதி. “ சுருக்கே ” என்றதுக்கு ஹாவம் - புறம்பே இத்யாதி. காடுகைக்கலாவது - வாய்கைக்கும்படி வர்ணிக்கலாவது. வாய்க்குக்கேடாய்ச் சொல்லுகையென்றபடி. ‘ இல்லைகண்டிர் ’ என்றுதொடங்கி, போகலல்லால் - சுருக்கு - மற்றொன்றில்லை என்று அவ்வயம்.

ஏழாம் பாட்டு.

மற்றொன்றில்லைசுருங்கச்சொன்னோம் மாநிலத்தேவ்வுயிர்க்கும்
சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்கள் அந்தோ!
குற்றமன்றெங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப்பிறந்தான்
குற்றமில்சீர்கற்று வைகல்வாழ்தல்கண்டீர்குணமே.

ஆ. - (மற்றொன்றில்லை.) - இச்சுருக்கை மிகப்பரவாமே வ்யக்தமாக்குகிறார். வேறுவக்தவ்யமில்லாதபடி ஸங்க்ஷேபேண ஆத்மஜ்ஜீவநோபாயத்தை எல்லார்க்கும் சொன்னோம். இதுக்கு அதிகாரி சியமமும், காலசியமமும், தேசசியமும் இல்லை. “இவ்வுபாயந்தான் துஷ்கரம்” என்று குறைவுபடவும் வேண்டா, ஸ்மருதிமாத்ரமேயமையும். இது நிஷ்ஹலமாகிலாவென்னில்?—இது செய்தால் முன்னம் அநர்த்தமில்லையிதே. ஆகலால், ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரையிலேபிறந்தானான பசுமேய்க்கும் ஆயனுடைய ஹேயப்ரத்யகீகமான கல்பாணகுணங்களை யநுஸந்தியுங்கோள்: இதுதானேயமையுமென்னும்படி ஹோக்யமாய், யுக்தமுமாயிருக்குமென்கிறார்.

ஒ. — ஏழாம்பாட்டில், ஐமவத் ஸமாஸ்யணத்தினுடைய எளிமைமையும் இனிமைமையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம்] - இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதும் இல்லை. இதுதன்னையும் பரப்பிநிறிக்கே சுருங்கச்சொன்னோர். [மாநிலத்து] - இதுக்கு அபிகாரிகள் எங்கினையென்னில்?—உமியிலே எவ்வுயிர்க்கும் ஜநம்வருத்தாழிகள் குறைந்தாரோடு நிறைந்தாரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும். [சிற்றவேண்டா] - ஆயஸிக்கவேண்டா. [சிந்திப்பே அமையுங்கண்டீர்கள்] உக்திரபேக்ஷமாக சிந்தாமாத்ரமே அமையுங்கிடிகோள். [அந்தோ] - இதிலே புகாதொழிவதே என்று இன்னதாகிறார். [குற்றமன்று] - இவ்வுபாயம் அநர்த்தத்தை விளையாதிதே. [எங்கள் பெற்றத்தாயன் என்றுமேலுக்கு] - ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப் பிறந்தானான பசுமேய்க்கும் ஆயனுடைய ஹேயப்ரத்யகீகமான கல்பாண குணங்களை அப்டஸித்த என்றும் வாழ்கை, ஆத்மாவுக்கு யுக்தம்.

ப. — அநந்தரம், சிந்தாமாத்ரஸுலஹான க்ருஷ்ணகுணானுஸந்தார்பண்ணி, காலதத்தவமுள்ளதனையும் வாழ்கை ப்ராப்தப் என்கிறார்.

மற்று - வேறு, ஒன்று இல்லை-வக்தவ்யமாயிருப்பதொன்று இல்லை: சுருங்க - ஸங்க்ஷேபேண, சொன்னோம்-(உங்களுக்குச்) சொன்னோம்; மா - டெரிப, நிலத்து - பூமியிலே, எவ்வுயிர்க்கும் - எல்லாவாத்மாக்களுக்கும், சிற்றவேண்டா - பாக்க ஆபாசப்பட வேண்டா: சிந்திப்பே - சிந்தாமாத்ரமே, அமையும் - அமையும்; கண்டீர்கள் - (“சூயா ஸுஷ்ரானெகொஸ்ய”) என்று ப்ரசித்தமன்றோ?, அந்தோ-ஐயோ! (இந்தஸுகாமார்க்கம் ஹலவ்யாப்தமல்லவாகிலும்), குற்றம் - அநர்த்தகரம், அன்று - அல்லவே; (இப்படி ஸமர்த்தவ்யமெனது எதென்னில்), எங்கள்-ஆபுநிதவ்வாய், பெற்றம்-(அஜ்ஞமான) பசுக்களுக்கு, தாயன் - ரக்ஷகமாய்க்கொண்டு, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதீர்ணானவனுடைய, குற்றமில் - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஆபுநிதஸம்ரக்ஷணை

ப்ரயோஜனமான, சீர் - குணங்களை, கற்று - (உபதேசமுதத்தாலே யிப்படி) வ்யுத் பத்திபண்ணி, வைகல் - ("வலவ-பூநாகாநிவலபிஸு-தெ") என்கிறபடியே யாவதாத்ம லாவிகுணாஹவம்பண்ணி, வாழ்தல்கண்டிர்-வாழ்கைகிடுகோள்! (உங்களுக்கு), குணம்- ஸ்வலாவமாயையும், ப்ராப்தமும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஹவத் ஸமாஸ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை]-இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதில்லையென்னுதல்; இப்போதித்தைச் சொல்லி வேறொருபோது வேறென்றைச் சொல்லுகிறான் என் றிருக்கவேண்டாவென்னுதல். [சுருங்கச்சொன்னோம்]-இதுதன்னையும் பரப்பறச்சொன் னோம். ப்ரதிபத்திக்கு அவிஷயமாம்படியன்றியே ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னோம். [மாநி லத்து] - இதுக்கு அபிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வர்த்தத்துக்கு அண்ணியார். பாம்புத்திலுள்ளாராகிலும் உபதேசத்துக்கடிகாரிகள் ஸம்ஸாரிகளென்கை. [எவ்வு யிர்ச்சும்] - இது அதிகநுதாயிகாரமன்று, ஸர்வாதிகாரம். [சிற்றவேண்டா]-ஆயாஸிக்க வேண்டா; சிற்றுதல் - சிற்றுதலாய் பரக்கவேண்டாவென்கை. [சிந்திப்பேயமை யுங்கண்டிர்கள்] - உத்திரிபேக்ஷமாச சிந்தாமாதாமேயமையுங் கிடுகோள். [அந்தோ]- இவ்விஷயவிஷயத்தை இழப்பதே என்னுதல். "இது ஸுலூம்" என்றால் காற் கடைக்கொள்ளுகைக்கு உறுப்பாவதே யென்னுதல். [குற்றமன்று] - ஒருநன்மையில்லை யானாலும், ஓர் அநர்த்தத்தை விளையாதே. "பூதபெய்தெய்திசுலூமி" இவ் வுபாயத்துக்கு மலமில்லையானாலும் தானே ப்ரயோஜனம் போருமென்கை. [எங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்] - ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப் பிறந்தானான பசுமேய்க்கும் ஆயனென்னுதல். ஆஸ்ரிதர்க்காக பசுமேய்க்கும் ஆயனாவான வட மதுரைப் பிறந்தானென்னுதல். [குற்றமில்சீர் கற்று] - ஹேப்ரத்யநீகமான கல் யாண முணங்களை அப்யஸித்தென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷ்டதங்களிலும் புரையற் றிருக்கையென்னுதல். "சுஹம்பொவாநுநொஜாதஃ" [வைகல் வாழ்தல் கண்டிர் குணமே] - கற்பதொருகால்; வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்கும் [வாழ்தல் கண்டிர் குணமே]- வாழ்தல்கிடர் இவ்வாத்மாவுக்கு யுக்தம்; அல்லாததெல்லாம் அப்ராப்தமென்கை.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. ஹவத்ஸமாஸ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை] - இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதில்லையென்னுதல், இப்போது இத்தைச்சொல்லி வேறொருபோது வேறென்றைச்சொல்லுகிறு எனன்றிருக்க வேண்டா வென்னுதல் [சுருங்கச்சொன்னோம்] - இதுதன்னையப்பரப்பறச்சொன்னோம். ப்ரதிபத்திக்கு அவிஷயமாம்படி சொல்லுகையன்றிக்கே, ஸுக்ரஹமாகச்சொன்னோம்.

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றொன்றில்லை இதுபாதி. "சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும் குற்ற மன்று" என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஹவத்ஸமாஸ்ரயண இதுபாதி.

இத்தோடொக்க என்றது - "சிந்திப்பேயமையும்" என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரதிபத்தியோ டொக்க எண்ணலாவது ஓர் உபாயந்தாமில்லையென்று முந்தின அர்த்தத்துக்கு ஹவம்; என் வார்த் தையை "விப்ரலம்பகவாக்யம்" என்றிருக்கவேண்டா, "ஆப்தம்" என்று விஸ்வவியுங்கோள் என் றிரண்டாமர்த்தத்துக்கு ஹவம். "சுருங்க" என்றதுக்கு - ஸப்தத்தினுடைய ஸங்க்ரஹமும், அர்த்த

[மாநிலத்து] - இதுக்கு அதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வர்த்தத்துக்கு அண்ணியார் பரம பத்திலுள்ளாராகிலும், உபதேசத்துக்கதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரென்கை. [எவ் வயிர்க்கும்] - இது அதிகருதாதிகாரமன்று; ஸர்வாதிகாரம். [சிற்றவேண்டா] - ஆயா ஸிக்கவேண்டா. சிற்றுதல் - சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. ஒரு வ்யாபாரம் வேண்டாவென்றபடி. [சிந்திப்பேயமையுங்கண்டீர்கள்] - உக்திரிபேக்ஷமான சிந்தாமாத் ரமே யமையுங்கிடிகோள். [அந்தோ] - “நற்சரக்குக்கிடின்னதனையும் கைவிடுகைக்கு உடலாவதே!” என்று அந்தோ! என்கிறார். [குற்றமன்று] - கீழ்ச்சொன்ன நன்மைக ளோன்றமில்லையெயாகிலும், இதுசொன்னாலும் உங்கள்தலையில் முந்தறமுன்னம் இடி விழாது. “யோவஸாடிஸுஉஷுதாடி - ப்ராதுஷெயுவெகிகுஷெவி” (யோவ ஸாதஸ்ஸஉச்யதாம் - ப்ராதர்த்தேவேதிக்குஷ்டேணதி)-இவ்வுபாயத்துக்குப் பலமில்லையான லும், இதுதானே ப்ரயோஜனம் போரு மென்கை. [எங்கள்பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்] - வந்துபிறப்பதற்கு முன்னே பெற்றத்தாயன்போலேகாணும், வந்தவதரிப்பதாக ஸங்கல்பித்ததில் புரையற்றிருந்தபடி. ஆறுதிதர்க்காக வடமதுரைப்பிறந்தானான பசு மேய்க்கும் ஆயனென்னுதல். பெற்றத்தாயன் - பசுமேய்க்கும் இடையன். [குற்றமில் சீர்கற்று] - ஹேயப்ரத்யாக்மான கல்யாணகுணங்களை யப்பஸித்தென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷ்டிதங்களிலும் புரையற்றிருக்குமென்னுதல். “சுஹம்வொவாநுவொஜாதஃ” (அஹம்வொபாந்தவொஜாதஃ). [வைகல்வாழ்தல்கண்டீர்குணமே] - கற்பதுஒருகாலாய், பின்பு வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்குமாயிற்று; இதோன்றுமே குணம்; இதோழிந்ததைய அப்ராப்தம். (எ)

தத்தினுடைய ஸுக்ரஹத்வமுமென்று இரண்டர்த்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - இதுதன்னை இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “ஸம்ஸாரத்திலே” என்கிறதென்? நித்யவிபூதியிலேயன்றேருவுள்ளது? என்ன - இவ்வர்த்தத்துக்கு இத்தயாதி. “எவ்வுயிர்க்கும்” என்றதுக்குவாவம்-இது அதிகருதஇத்தயாதி. “சிற்ற” என்றால் ஆயாஸத்தைக்காட்டுமோவென்ன - சிற்றுதல் இத்தயாதி. “சிந்திப்பே” என்ற அவதாரணார்த்தம் - உக்திரிபேக்ஷமான இத்தயாதி. “அந்தோ” என்றதுக்குவாவம் - நற்சரக்கு இத்தயாதி. கிட்டினதனையும் - கிட்டவிருக்கச்செய்தேயும். கீழ்ச்சொன்னநன்மைகள்ஆவன- ஸர்வோபாயாதிசுதமத்வப்ராதிபத்திவிஷயத்வ ஸுலஹத்வ ஸர்வாதிகாரத்வஅநாயாஸத்வஉக்திரிபேக்ஷத்வரூபமான இவ்வாறுகூல்யங்கள். உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - யோவஸாடி இத்தயாதி:— “ப்ராதுஷெயுவெகிகுஷெவிசொலிஷெகிஷஜஸுதாடி | ய்யொஹெவாவாராமெவ யோவஸாடிஸுஉஷுதாடி.” அவஸாடி - துஃகம். “குற்றமன்று” என்றதுக்கு வாவார்தம் - இவ்வுபாயத்துக்கு இத்தயாதி. ஏகார்த்தமாகவுமாம். பெற்றம் - கன்றும் பசுவும். பிறந்தபின்பு பெற்றத்தாயனென்னுதே “பெற்றத்தாயன்பிறந்தான்” என்றதுக்குவாவம் - வந்துபிறப்பதற்கு இத்தயாதி. ஹலிதம் - வந்தவதரிப்பதாக இத்தயாதி. த்வீதீயார்த்தத்துக்கு, “சீர்” என்று - குண கார்யசேஷ்டிதங்களைச்சொல்லுகிறது. “பிறப்பில்புரையற்றிருக்கும்” என்றதுக்குப்ரமாணம் - சுஹம்வொவாநுவ இத்தயாதி. “நாஹநெவொநமஸுவெயாநபக்ஷொநவொநவஃ | சுஹம்வொவாநுவொஜாதொநெதவிநுதொநுயா” இதி ஸங்காங்குர்வதோ மோபாந் ப்ராதிஸூக்ருஷ்டை. “கற்றுவைகல்வாழ்தல்” என்ற பதச்சேர்த்திக்குவாவம் - கற்பதொருகாலாய் இத்தயாதி. “வாழ்தல்கண்டீர்குணம்” என்றவயித்து, அவதாரணார்த்தம் - இதோன்றுமே இத்தயாதி. குணம் - ப்ராப்தம். “சுருங்கச்சொன்னோம்” என்றதுக்கு, “சிந்திப்பேயமையும்” என்றத்தோடே அந்வயம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வாழ்தல்கண்டிர்குணமிது அந்தோ மாயவனடிபரவி
போழ்துபோகவுள்ளகீற்கும் புன்மையிலாதவர்க்கு
வாழ்துணையா வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே
வீழ்துணையாப்போமிதனில் யாதுமில்லைமிக்கதே.

ஆ.—(வாழ்தல்கண்டிர்.) - தன்னுடைய கல்பாணகுணதுஸந்தாரைகாத்ம தாரணரான சீரியர்க்கு வாழ்துணையாக வடமதுரையிலேயுந்து பிறந்தருளின ஸர்வேஸ் வரனுடைய கல்பாணகுணதுஸந்தாரத்துக்குமேற்பட்ட புருஷார்ட்யோபாயமில்லையென்கிறார்.

ஒ — எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் இங்கேவந்து திருவவதாரம்பண்ணி யருளுகைக்கு நிஜானத்தைச்சொல்லி அவனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமித்தனைபோக்கி ஒருவர்க்கும் வேறொரு ப்ரயோஜனமில்லை என்கிறார்.

[மாயவனடி பரவியென்று தொடங்கி] - ஆப்சர்யமான குணசேஷத்தாழி களையுடையனான தன்னுடைய திருவடிகளை இனிதாய்க்கொண்டு பேசியே போதுபோக்க வேனுமென்று அத்யவஸிக்கவல்லராய், அந்ந்யப்ரயோஜனரானவர்க்கு உஜ்ஜீவநேஹதுவாக வடமதுரையில் பிறந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய கல்பாணகுணங்களையே மேவும் துணையாக பற்றும் இதுபோக்கிச் சீரியது ஒன்றுமில்லை. [வீழ்துணையென்றது] - ஆசைப்படும் துணையென்றவாறு.

ப.—அநந்தரம், அந்ந்யப்ரயோஜனரான அதிகாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநேஹது வானக்ருஷ்ணனுடைய குணங்களை யலிநிவேஸித்ததுவிக்கும்தொழிய, இதிலிஞ் சினதொரு வாசியில்லை யென்கிறார்.

வாழ்தல் - வாழுகிற, இது - இதவன்றோ, குணம் - (எல்லார்க்கும்) குணமாவது! கண்டிர் - இதுலோகப்ரஸித்தமன்றோ? அந்தோ! - ஐயோ! (வாழும்பரகாரம் அறிகிறதில்லையே. ஏதென்னில்?) மாயவன் - ஆப்சர்யகுணசேஷத்தான ஸர்வேஸ் வரனுடைய, அடி - திருவடிகளை, பரவி - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்ரீதாத்ரம்பண்ணி, போழ்துபோக - காலசேஷம்பண்ணவேனுமென்று, உள்ளகிற்கும் - நினைக்கவல்லவர்களாய், புன்மை - (ப்ரயோஜனாத்ரஸம்பந்தமாகிற) புல்லிமை, இலாதவர்க்கு - இல்லாதவர்களுக்கு, வாழ்-ஸ்வரூபாநுரூபமானவாழ்ச்சிக்கு, துணையா-உபாயவாதனாகைக்காக, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - வந்துபிறந்த க்ருஷ்ணனுடைய, வண் - ஆப்ரிதாநுலாஹ்யமான, புகழே - குணங்களை யே, வீழ் - அஹிநிவேஸவிஷயமான, துணையா - ஹோமஸஹாயமாய்க்கொண்டு, போம் - நடக்கிற, இதனில் - இதில், மிக்கது - விஞ்சினது, யாதும் - ஏதேனுமொருவாழ்வும், இல்லை - வீழ்துணை - விழுமிய துணையென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவதாரத்துக்கு நிஜானத்தைச் சொல்லி அவனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமதொழிய வேறு விலக்ஷணமாயிருப்பதோரபாபாயமில்லை என்கிறார்.

[வாழ்தல்கண்டிர் குணமிது] - அவன்முணங்களை அநுஸந்தித்து வாழ்மதே கிழகோள் யுக்தம். [அந்தோ] - கரும்புதினனக் கூலி கொடுப்பாரைப்போலே இவர்களை அபேக்ஷிக்கவேண்வெதே எனக்கு. [மாயவனித்யாதி] - ஆஸ்சர்யமான ஸௌந்தர்ய சரீலாதிபுடையனுடைய திருவடிகளை ப்ரீதியாலே அக்ரமமாக ஏத்தி அத்தாலே - காலசேஷம் பண்ணுவெனுமென்று அத்யவஸிக்கவல்லரான அந்ந்யப்ரயோஜநர்க்கு. புன்மையில்லாதவர்கள் - சீரியவர்கள். உள்ளகிறகை - உள்ளவல்லராகை, அத்யவஸிக்கவல்லராகை. [வாழ்துணையா வடமதுரைப் பிறத்தவன்] - கண்ணோல கண்டநுவிக்கைக்காக, “சுஹ்வொவாநுஹ்வொஜா தஃ” என்கிறபடியே துணையாய்வந்து பிறத்தவன். “வாரிசுரணாயஸாயநிநாஸு” என்றிறே அவதாரத்துக்குப் ப்ரயோஜநமிருப்பது. [வண்புகழீழ வீழ்துணையாப் போமிதனில்] - கல்யாணமுணங்களை ஆசைப்பநிர் துணையாகப் பற்றுவிதுபோக்கி. [வீழ்துணை] - ஆசைப்பநிர் துணை. “தாம் வீழ்வார்” என்னக்கடவதிறே ஆசாயுக்கரை. [பாதுநில்லை மிக்கதே]. இதற்காட்டில் மேற்பட்டதொன்றுமில்லை.

௪௮.—எட்டாம்பாட்டு. அவதாரத்துக்கு நிபாநத்தைச்சோல்லி, அவனையேரக்ஷகனாகப் பற்றுமிதொழிய, வேறுவிலக்ஷணமாயிருப்பதோர் அபாஸ்ரயமில்லையென்கிறார்.

[வாழ்தல்கண்டிர்குணமிது] - அவன்குணங்களை யநுஸந்தித்து வாழ்மிதுவே கிழகோள் யுக்தம். [அந்தோ] - கரும்புதினனக் கூலிகொடுப்பாரைப்போலே, இவர்களை யபேக்ஷிக்கவேண்வெதே எனக்கு. வாழ்ச்சி உங்களதாயிருக்க, இரந்துதிரிவேன் நானாவதே! [மாயவனித்யாதி]-ஸௌந்தர்யசரீலாதிகளால் ஆஸ்சர்யவ-உதனையிருந்துள்ள வஸ்துவனுடைய குணஜிதராய், ப்ரீதியாலே அவன் திருவடிகளை யக்ரமமாகவேத்தி, அத்தாலே காலசேஷம் பண்ணுவதாக அத்யவஸிக்கவல்லரான நன்மையையுடையவர்கள், சீரியவர்கள். அந்ந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு. * தேரித்தேழ்திவாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போதுபோக்குயாவர்கள். “இந்தமாயவனடிபரவுகை குதுசுதரங்கத்தோபாதி காலசேஷமாக்குகிற புன்மையில்லாதவர்கள்” என்றுபட்டார். [வாழ்துணையித்யாதி] - புன்மையுடையவர்களும்அகப்படக் கழித்து அதுவேபோதுபோக்காக நின்றபின்பு, முதலிலே அதுகுடிபுதுராதவனுக்கு ஆபுரிதலம்ஸ்லேஷமொழிய வேறு

எட்டாம்பாட்டு.—வாழ்தல் இத்யாதி. “வாழ்துணையா” என்றுதொடங்கி, “யாதுநில்லைமிக்கது” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவதாரத்துக்கு இத்யாதி.

“வாழ்தல் கண்டிர்குணம்” என்றது அநுவாதம். அவன் குணநுவிவத்தினுடைய ரஸ்யத்தைச்சோல்லி, “அந்தோ” என்றதுக்குஹ்வம் - கரும்புதினன இத்யாதி. வ்லிதம் - வாழ்ச்சி இத்யாதி. போழ்துபோக - காலசேஷம்பண்ணுவதாக, உள்ளகிற்கும் - அநுஸந்திக்கவல்லரான, புன்மையிலாதவர்க்கு - நன்மையுடையவர்க்கென்று ஸப்தார்த்தம். “கிற்கும்” என்றதுக்கர்த்தம் - வல்லரான என்று. உள்ளுரை - நினைக்கை. “சீரியவர்கள்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அந்ந்யப்ரயோஜநர் இத்யாதி. ஸப்ரமரணகமாக உக்தவிவரணம் - தேரித்து இத்யாதி. நாலாந்திருவந்தாதி, அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு, “தரித்திருந்தேனாகவே” இத்யாதி. வழிபடுகை - அதுதானே யாத்ரையாகை. தேரித்து - தெரிந்து; அறிந்தென்றபடி. பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு, போழ்துபோக உள்ளகிற்கிறது புன்மை, அதில்லாதவர்களுக்கென்றபடி. அதாவது - ஓஹாமரூபமாகவன்றிக்கே காலசேஷபார்த்தமாக வுன்னுகிறது. புன்மை - பொல்லாங்கென்றபடி. வாழ்துணையாகைக்கோ இவன்பிறந்ததென்ன - புன்மையுடையவர்களும் இத்யாதி. கழித்து - புன்மைபோகப்பண்ணி

ப்ரயோஜநமில்லையே. அவர்கள் தன் குணங்களையநுலித்து வாழ்கைக்குத்துணையாக வடமதுரையிலேவந்து அவதரித்தவனுடைய. அவதாரப்ரயோஜநம் “வரித்ராணாய வராய உதாடி” (பரித்ராணயஸாதாராம்) என்றிறேயிருப்பது. [வண்புகழித்யாதி] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையே யாசைப்படுத்துணையாகப்பற்றுகிறதுபோக்கி. [வீழ்துணை] - ஆசைப்படுத்துணை. † “தாம்வீழ்வார் தம்வீழ்ப்பெற்றவர்” என்னக்கடவதிறே ஆசாயுக்தரை. [இதனில்] - இதிற்காட்டில். [யாதாமில்லை மிக்கதே] - இதனில் மேலாயிருப்பதோன்றுண்டாய், “இதில்நின்ற” என்னவேணுமே; இதுக்கு மேலாயிருப்பதோன்றுமில்லை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

யா துமில்லைமிக்கதனில்என்றென்றதுகருதி
காதுசெய்வான்கூதைசெய்து கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்
மாதுகிலின்கோடிக்கோள்மாட வடமதுரைப்பிறந்த
தாதுசேர்தோட்கண்ணனல்லால் இல்லைகண்டர்சரணே.

ஆ.—(யாதுமில்லை.) - எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட புருஷார்த்தமன்றோ ஸாம்ஸாரிக துக்கநிவ்ருத்திருப கைவல்யமென்று அத்தை புருஷார்த்தமென்று பற்றில், காதுபெருக்கவென்றுபுக்கு, பண்டுள்ளத்தையும் கெடுத்துக் கூதையாக்கினாற்போலே, பண்டுள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸுகத்தையும் இழக்குமித்தனை; ஆதலால், ஸ்ரீமதுரையிலே திருவவதாரம்பண்ணுகையாலே புதுக்கணித்த அழகையுடையனான கண்ணனே பரமப்ராப்யமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமாயொழிய வேறென்று ரக்ஷக முண்டென்று பற்றினவர்கள், பண்டுநின்ற நிலையுங்கெட்டு அநர்யப்பட்டுப்போவர்கள்; ஆனபின்பு, இவன்போக்கி ஸரணமில்லையென்கிறார்.

[யாதுமில்லையென்று தொடங்கி] - இத்தொழிய மற்றென்று ரக்ஷகம் இல்லை என்றேதேனுமொன்றைச்சொல்லி அத்தை ரக்ஷகமாகக்கொண்டு, காதுபெருக்கவென்று புக்கு பண்டுள்ளத்தையும் கெடுத்துக் கூதையாக்கினாற்போலே பண்டுதாங்கள் வாழ்ந்து வருகிற வாழ்வையும் இழப்பார்கள். [தாதுசேர்தோள் கண்ணன்] - வைஜயந்திப்ராப்ருதி மாலைகளாலே அலங்க்ருதனான க்ருஷ்ணன். “இவற்றைத்தவிர்த்து கைவல்

இதுவே - ஊகவதநுலவமே. அது - புன்மை. ஸுப்தார்த்தம் - அவர்கள் இத்யாதி. “ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணமே அவதாரத்துக்குப் ப்ரயோஜநம்” என்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - அவதாரப்ரயோஜநம் இத்யாதி. “வீழ்” என்று - ஆசையைச்சொல்லுமோவென்ன - தாம் வீழ்வார் இத்யாதி. “தாம் வீழ்வார் தம்வீழ்ப்பெற்றவர்பெற்றாரே - காமத்தின்காழில்கனி” என்றுகுறள். நாயகியை முந்தற ஆசைப்பட்டவர்கள் தங்களை அந்தநாயகி யாசைப்படப்பெற்றார்களாகில், காமத்தின் கொட்டையில்லாத வலத்தை லலித்தாரென்று இதுக்குப் பொருள். காழ் - கொட்டை. கைவலம் - ரஸ ரூபமான கனியென்றபடி.

யத்தை புருஷார்த்தமாகப் பற்றினாலோவென்னில்? ஊவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு யோக்யமுமாய், ஸாப்டாபிவிஷயங்களை அதுவிடுத்து ஸம்ஸாரத்திலே இருக்குமித்தையும் இழக்குமித்தனை யதில் ப்ரயோஜனம்; ஆனபின்பு, தாதுசேர்தோள் கண்ணனல்லதில்லை கண்டிர் சரண் என்கிறார்” என்றுஞ் சொல்லுவார்.

ப.—அநந்தரம், வேறொன்றை ப்ரயோஜனமாக நினைத்தால் முன்புள்ள ஊமத்தையும் இழக்குமித்தனை. நிரத்யயலோக்யானைக் க்ருஷ்ணையொழிய ப்ராப்யமில்லை என்கிறார்.

அதனில் - அதிற்காட்டில், மிக்கு - மிஞ்சின ப்ரயோஜனம், யாதும்-ஏதேனுமொன்றும், இல்லை-; என்றென்று - என்று பலகாலும், அது - அந்த ஐஸ்வர்யகைவல்யரூபமான ப்ரயோஜனந்தரத்தை, கருதி - அதுஸந்தித்து, காது செய்வான் - காதுசெய்யப் புகுக்கு, கூதைசெய்து-(ஆஸ்ரயமும் குலைந்து) கூதையாய்விடுமாபோலே, கடைமுறை வாழ்க்கையும் - முன்புபோகிற ஹேயப்ரயோஜனமும், போம் - நசித்துப்போயித்தனை; (ஆனபின்பு), மா - பெரிய, துகலின் - துகில்களாலுண்டான, கொடி - கொடிகளை, கொள் - உடைய, மாடம் - மாடங்களை யுடைத்தாயிருக்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்த - அவதரித்தவனாய், தாதுசேர் - துளவீ வைஜயந்த்யாதி மாலாலங்க்ருகமான, தோள் - தோள்களையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனை, அல்லால்-ஒழிய, சரண் - ப்ராப்யதயா புகலிடமாவது, இல்லை - ஒன்றுமில்லை; கண்டிர் - இது நிரூபகர்க்குக் கண்டு கொள்ளலாம். தாது - புஷ்பகேசரம்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவனையொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள், பண்டுநின்ற நிலையுங் கெட்டு அந்நியப்பட்டுப் போவர்கள்; ஆனபின்பு இவனைப்போக்கி வேறுபாணமில்லையென்கிறார்.

[யாதுமில்லை இத்யாடி] - ஊவத்ஸவத்திரித்தமாயிருப்பதொன்றைப் பற்றி “இதொழிய வேறுரக்ஷகமாயிருப்பதொன்றுமில்லை” என்று சொல்லி அதை ரக்ஷகமாகநினைத்து, ‘ஸுபேஷ்டாடிஸுதேகஸிங்’ என்கிற ப்ரதிபத்தியை அதிலே வேணுமென்று பண்ணியிருக்கை. [காது செய்வான் கூதை செய்து]-காது பெருக்கப்படுக்கு பண்டுள்ள யோக்யதையையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கிறும்போலே. [கடைமுறை வாழ்க்கையும்போம்] - தண்ணிய முறையான வாழ்க்கையும் அழிபும். ஆபத்தில் அது ரக்ஷகமாகாது; அதின் பக்கவிலே நயஸ்தஹரணைகபாலே தான் செய்து கொள்ளுமத்தையுமிழக்கும். [மாதுகலித்யாடி]- கம்ஸன்வாழ்கிறான்யப்படைவீட்டைக்கொடிகட்ட இவர் அதை க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கு உடலாக்குகிறார். ஸிஸுபாலன் விவாஹாரியமாகச் செய்த சடங்குகளைத் தனக்கு உடலாக்கிக் கொண்டாற்போலே [தாதுசேர்தோள் கண்ணனல்லால்] - வைஜயந்திஉள்ளிட்ட தோள்மாலையாலே அலங்க்ருகான க்ருஷ்ணனை யொழிய வேறுப்ரயோஜனமேண்டாவென்கை. [இல்லை கண்டிர் சரணே] - புரம்பு ரக்ஷகமில்லைகிடிகோள். அதவா, இப்பாட்டு கைவல்யநிந்தையென்றுமாம். ஆத்மாநுஹஸுவத்திற் காட்டில் மிக்கதொருபுருஷார்த்தமில்லை யென்றே புத்தி பண்ணி. [கடைமுறை வாழ்க்கையும்போம்] - ஊவத்ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலேஸாப்டாதி விஷயங்களையதுவித்திருக்கு மத்தையும்இழக்குர். ஆனபின்பு ஸர்வாயிசுனய் ஸுலயானைக் க்ருஷ்ணனே பரமப்ராப்யன் என்கை,

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவனை யொழிய வேறே யொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள், பண்டு நின்றநிலையுங்கேட்டு அநர்த்தப்பட்டுப்போவார்கள்; ஆனபின்பு, இவனல்லது சரணமில்லையென்கிறார். அன்றிக்கே, கைவல்யபுருஷார்த்தத்தைச் சொல்லு கிறதாகவுமாம்.

[யாதுமித்யாதி] - ஹ்மவத்வயதிரித்தமா யிருப்பதொன்றைப்பற்றி, “இதோழிய வேறுரக்ஷகமாயிருப்ப தொன்றமில்லை” என்று சொல்லி, அத்தை ரக்ஷகமாக நினைத்து. “ஹ்மவத்ரக்ஷகமாயிருப்பதென்கிறார்” (ஸமர்த்தோத்ருப்ததேகஸ்சித்) என்கிற ப்ரதிபத்தியை அதிலேபண்ணி. [காது செய்வான் கூதைசெய்து] - காதுபெருக்கப்புகு, பண்ணேளயோக் யத்தையையுங் கேடுத்துச் கூதையாக்கினுற்போலே. [கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்] - தண்ணிதான முறைமையாலே வாழ்க்கடவவாழ்வுஉண்டு - ஸர்ஸாரத்திலே பசலுங் குட் டியுமாய் அளாய்குளாயாய்ப் போருமது:அதுவுங்கூடக் கெடேறித்தனை. ஆபத்தில்அது ரக்ஷக மாக மாட்டாது; அதின்பக்கலிலே ந்யஸ்தவரனாயிருக்கையாலே, தான்செய்துகொள்ளுமத்த னையுமிழக்கும்.[மாதுகிலித்யாதி]-கம்ஸன் வாழ்கிறான், அலங்காரமாகக்கூட்டினகொடியை க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கென்றே நினைத்திருக்கிறாராயிற்றுஇவர். சிசுபாலன், பாணி க்ரஹணத்துக்கு உடலாகச்செய்த சடங்குகளடையத் தனக்கு உடலாக நினைத்துக்கைப் பிடித்தானிறே. [தாதித்யாதி] - வைஜயந்திதோடக்கமான மாலையாலே யலங்க்ருதமான திருத்தோள்களையுடையவன். வேறொருபயோஜனந்தான் வேண்டா. [அல்லாலில்லைகண் டர்சரணே] - அவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகமாகவல்ல தோருவஸ்து இல்லையென்கொள். கைவல்யபரமானபோது. [யாதுமித்யாதி]-“இவ்வாத்மாநுவவஸு உபத்துக்கு மேற்பட்டிருப் பதொன்றில்லை” என்று, அவ்வருகே ஹ்வதநுவவஸு உபமுண்டேயாகிலும் அத்தையே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—யாதுமித்யாதி. “யாதுமித்யாதி மிக்கதனில்” என்றுதொ டங்கி, “கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம் - கண்ணனல்லாலில்லைகண்டர்சரணே” என்கிற பதங்க ளைக் கடைகித்து அவதாரிகை - இவனையொழிய இத்யாதி. இந்தபதங்களைக் கடைகித்து ஆத்மாநு ஹ்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜநாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி.

“இதனில் - மிக்கது - யாதுமித்யாதி என்றென்றதுகருதி” என்றந்நயம். ஹ்மவத்வயதிரி யிருப்பார், “அநிஷ்டநிவ்ருத்திஷ்டப்ராப்திகளுக்கு ஈஸ்வரனையொழியவேறொரு சக்திமானில்லை” என்று புத்திபண்ணுமத்தை, இத் தேவதைபக்கலிலே இவர்கள்புத்திபண்ணுவார்களென்கிறார் - ஸமர்த்த இத்யாதி. “நஸ ஷீஷாஸாரஹாரொவிவஷாஸிநிவதபுருஷ ஸுதேகஸரிதவிநாவாஸுஷாதுஷீ” அதுகருதி - வ்யதிரித்ததேவதையை நினைத்து. கூதை - மூளி. கடை - தண்ணிமை. பசலும் குட்டியுமாய் - குஞ்சும் குழந்தையுமாய். அளாய் குளாயென்று - ஸம்பரம் வ்யாபாரம். ஸம்ஸாரத்தில் வரழுகிறது கேடாம் ப்ரகாரமென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார்-ஆபத்தில் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அது - தேவதாந்தரம். “மாதுகிலின் கொடிக்கொன்மாட வடமதுரைப்பிறந்த - பெரிய துகிலையுடைத்தான கொடிகளையுடைய மாடங் களையுடைத்தாயிருக்கிற வடமதுரையிலே யவதரித்தவென்று ஸப்தார்த்தம். துகில் - ஆடை. கொடிகளா லுண்டான வலங்காரத்தைச் சொல்லி, அந்தரம், “பிறந்த” என்றதுக்கு ஹ்வம் - கம்ஸன் இத்யாதி. இப்படி பிறர்க்காகச்செய்தது அவனுக்கானவிடமுண்டோவென்ன - சிசு பாலன் இத்யாதி. சடங்கு - க்ரியை. “தாது” என்று - உள்ளிதழாய், மாலையைலக்கித்தது. ஸப்தார்த்தம்-வைஜயந்தி இத்யாதி. இத்தால் ஹ்மிதம் - வேறொரு இத்யாதி. “கண்ணனல்லால் - சரண - இல்லையென்கண்டர்” என்றவயித்தார்த்தம்-அவனையொழிய இத்யாதி. “அதுகருதி” என்றதுக் கர்த்தம் - அவ்வருகே இத்யாதி. “அதுகருதி” என்றது - ஆத்மாநுஹ்வத்தை புத்திபண்ணியென்று

புத்திபண்ணி, காதுபெருக்கப்புக்கவன் அத்தைப் பலகாலும் அறுத்துவைத்து முன்புத்தையோக்யதையுங்கூடக் கேட்குமாபோலே, ஹவத் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸப்தாதிவிஷயங்களை யறுவதித்திருக்கும் அத்தையும் இழக்கும் ; ஆனபின்பு, ஸர்வாபிகளுன க்ருஷ்ணனே பரமப்ராப்ய னென்கை. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

கண்ணனல்லாலில்லைகண்டிர் சரணதுநிற்கவந்து
மண்ணின்பாரம்நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்
திண்ணமாநும் முடைமையுண்டேல் அவனடிசேர்த்துயம்மினே
எண்ணவேண்டாநும்மதாதும் அவனன்றிமற்றில்லையே.

ஆ.—(கண்ணனல்லால்) - க்ருஷ்ணனல்லது சரணில்லையென்றிங்கனே தன்னுடைய ரக்ஷைத்வத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காக ஸ்ரீமதுரையிலேவந்துபிறந்தருளி, பூபாராவதாரணம்பண்ணி, ஜகத்தைரக்ஷித்தருளினான்; ஆதலால், அவனேரக்ஷகன்; ஆனபின்பு, உங்களுக்காக வபிமாநிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களையும் உங்களையும் அவன் திருவடிகளிலே சேஷத்தேவன் ஸமர்ப்பியுங்கோள்; உங்களுக்காக அபிமாநிக்கப்படுகிறவையும் நீங்களும் அவனுக்கே சேஷம், இதில்ஒருஸம்ஸ்யமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தானேயெல்லார்க்கும் சரணமென்னும் இவ்வாயத்தைப் ப்ராதிஷ்டிக்கைக்காகவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்ணனென்று தொடங்கி] - க்ருஷ்ணனல்லது ஸரணில்லை என்னும் இவ்வாயத்தை ஸ்ரூபிக்கைக்காகவும் அதுக்குஉறுப்பாகஹ்மீஹரத்தைப்போக்கியருளுகைக்காகவும் ஸ்ரீமதுரையிலேவந்து திருவவதாரம் பண்ணினான். உங்களுடைய ஆத்மாத்மியங்களெல்லாம் அவன்திருவடிகளிலே சேஷத்தேவன் த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். [எண்ணவேண்டா நும்மதாதும்வனன்றி மற்றில்லையே] - “இப்படியேயோ அன்றோ” என்று விசாரிக்கவேண்டா. அத்தனையும்ன்று. உங்களுக்கு ஸாத்யமானவையெல்லாம் ஸூயித்துத்தருவான் அவனே, உங்களினவாகநீங்கள் அபிமானித்திருக்கிறவையெல்லாம் அவனினவே; அதிலொரு ஸந்தேஹமில்லை யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தானேப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்னுமிடம் நிலைநிறுத்துகைக்காக அவதரித்து பூபாரசிரஸநம்பண்ணின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே, நீங்கள் ப்ராப்ய ப்ராபகமென்று நினைத்திருக்கிறவற்றையெல்லாம் த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோளென்கிறார்.

படி. ‘அத்தையுமிழக்கும்’ என்ற ச ஸப்தத்தாலே ஹவததுஹவத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. இந்தபக்ஷத்தில், “சரண்” என்றது - ப்ராப்யமென்றபடி. ‘அதனில் - மிக்கது - யாதாமில்லை - என்றென்றது கருதி’ யென்றுதொடங்கி, ‘வாழ்க்கையும்போம்’ ஆனபின்பு, ‘மாதுகிலின்’ இத்தயாரப்ய, ‘கண்ணனல்லாலில்லைகண்டிர் சரண்’ என்றநவ்யம். (கூ)

கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், அல்லால் - அல்லது, சரண் - வேறுப் பரப்பப் பராபகங்கள், இல்லைகண்டிர் - இல்லைகிடிகோள்; அது - அந்த தன்னுடைய பரப்பப் பராபகமாவும், நிற்க - லோகத்திலே நிற்கைக்காகவும், மண்ணின்பாரம் - தத்விசோதி களான ஆஸுரப் பாக்ருதிகளாகிய பூபாரத்தை, நீக்குதற்கு - போக்குகைக்காகவும், வந்து - நாகபர்யங்கத்தை விட்டு வந்து, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதரித்தான், (ஆனபின்பு), நும் - உங்களுக்காக நினைத்திருக்கிற, உடைமை - பதார்தம், உண்டேல் = உண்டாமாகில், அவனடி - அவன் நிருவடிகளிலே, திண்ணமா - த்ருடமாக, சேர்த்துப் பிமிடு - ஸமர்ப்பியுங்கோள்; (இது), எண்ணவேண்டா - விசாரிக்க வேண்டா; நும்மது - உங்களுடைய, ஆதும் - பரப்பப் பராபகருபமான ஸமஸ்தபதார்தங்களும், அவனன்றி - “ராதாவிதா ராதாநிவாஸஸுரணஸுஹுதூதிநடாராயணஃ” என்று ஸர்வவித வர்ப்புவானவனையொழிய, மற்று - வேறு ஸ்வநிஷ்டமாயிருப்பதொரு வஸ்து, இல்லை - இல்லை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தானே சரணமென்னும் இவ்வாய்க்கதைப் ப்ரதிஷ்டிகைக்காக வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்ணனல்லாலித்யாதி] - க்ருஷ்ணனையொழிய வேறு ஸரணமாவாரில்லை யென்னுமிவ்வாய்க்கதை ஸ்தாபிக்கைக்காகவும் அதுக்கு உறுப்பாக ஹாரத்தைப் போக்குகைக்காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை, சேஷியாய் ஸுலஹனானவன் திருவடிகளிலே சேஷத்வேந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். உண்டேலென்கிறது - ஸ்வபகூத்தாவில்லை; அவர்களுடைய அந்யூபரதிபத்தியாலே வந்தன உண்டாகிலென்கை. எண்ணவேண்டா - “அவனதோ நம்மதோ” என்று விசாரிக்கவேண்டா; உங்களோடு உங்களுடையோடு வாசியற அவனுக்கே சேஷம். அதவா, உங்களுக்கு ஸாத்யமானவையெல்லாம் ஸூர்த்துத்தருவான் அவனொழிய வேறில்லை. ஸமிதை பாதி ஸாநித்ரி பாதியாய் உங்கள் தலையிலுஞ் சிறிது கிடக்கிறதன்று. அவனே நிரபேக்ஷாபாயமென்றமாம்.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. தான் ஸரணமென்னும் அர்த்தத்தைப் ப்ரதிஷ்டிகைக்காக அவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[கண்ணனித்யாதி] - க்ருஷ்ணனையொழிய வேறு ஸரணமாவாரில்லை என்னும் இவ்வர்த்தம் நிலைநிற்கைக்காக, இவ்வர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கைக்காகவும், அதுக்கு உறுப்பாக பூபாரத்தைப் போக்குகைக்காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; ஆனபின்பு, நீங்களும், உங்களுடையென்று நினைத்திருந்தனவுண்டாகில் கடுகாவன்திருவடிகளிலே சேஷத்வேந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள்! உண்டேலென்றது - ஸ்வபகூத்தா

பத்தாம்பாட்டு.—கண்ணன் இத்யாதி. “கண்ணனல்லாலில்லைகண்டிர் சரணது நிற்க வந்து-வடமதுரைப்பிறந்தான் - அவனடிசேர்த்துப் பிமிடு” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை தான் சரணம் இத்யாதி.

“அது” என்றதுக்குப்பொருள் - இவ்வர்த்தம் என்றது. “மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கு” என்கிறுக்க, “சரணதுநிற்க” என்கிறமாத்ரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கைப் ப்ரதாநப்ரயோஜனம், பூபாரநிரஸநமே ததுபயுக்தமென்ற படி. “நீக்குதற்கே” என்கிற எவகாரம் நிரர்த்தகாவ்யயமாதல்; “அதுநிற்க” என்கிறவிடத்திலே கூட்டி, அதுநிற்கவேயென்னுதல். திண்ணமா - த்ருடமாக. “உண்டேல்” என்கிற யஜிஸ்தார்தம் - உண்டேல் இத்யாதி. நம்மதாதும் - உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம், அவனன்றி -

லில்லை; அவர்களுடைய அந்யாதாஜ்ஞாந்தாலுண்டான ப்ரதிபத்தியாலேவந்தன வுண்டாகிலென்கை. [எண்ணவேண்டா] - “இதுதான் அவனதோ, நம்மதோ” என்று விசாரிக்கவேண்டா; உங்களோடு உங்களுடையோடு வாசிபற அவனுக்கேசேஷம். [மற்றில்லையே] - வேறில்லை. அன்றிக்கே, உங்களுடைய ஹரத்தில் கர்த்தவ்யாம்ஸமடைய உங்கள்தலையிலே கிடக்கிறதல்ல; எல்லாம் அவன்பக்கலிலே கிடக்கிற தென்னுதல். [மற்றில்லை] - மலஸித்திக்கீடான ஸாயநமும் அவனை யோழியலில்லை. ஸமிதைபாதி, ஸாவிரிபாதியாக நீங்களும் ஒருதலை கூட்டுப்படவேண்வேதில்லை. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

ஆதமில்லைமற்றவனில் என்றதுவேதுணிந்து
தாதுசேர்தோள்கண்ணைக் குருகர்ச்சடகோபன்சோன்ன
தீதிலாதவொண்தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஒதவல்லபிராக்கள்நம்மையாளுடையார்கள்பண்டே.

ஆ.—(ஆதமில்லை.) - ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அவனுக்கேசேஷமென்று துணிந்திருந்த சடகோபன், தாதுசேர்தோள்கண்ணைச்செர்ன்ன, நிரவத்யமாய் கல்யாணமான இத்திருவாய்மொழியை ஒதவல்ல மஹாத்மாக்கள், நமக்குப்பண்டே ஸ்வாமிகளென்கிறார்.

ஒ — நிறுத்தில் “சுயேஷ்யதெவயஜி” என்று தொடங்கி எம்பெருமான் அருளிச்செய்தாற்போலே, இத்திருவாய்மொழி அஃயஸிக்கவல்லார் எனக்கு ப்ரியகரென்கிறார்.

[ஆதமில்லைமற்றவனிலென்றதுவே துணிந்து] - அவனையோழிய வேறு ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இல்லையென்று அத்யவஸித்து. [தாது சேரென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நிர்ஜேஷமாய் வஹுமூணமான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி அஃயஸிக்க வல்லவர்கள் பண்டேநமக்குஸ்வாமிகள்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குமலமாக, இதுகற்றவர்களைப் பற்ற வுண்டான ஸ்வசேஷத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவனில் - அவனையோழிய, மற்று-வேறு, ஆதம் - ப்ராப்யப்ராபகமாயிருப்ப தொருவஸ்துவும், இல்லை-, என்றதுவே - என்னுமத்தையே, துணிந்து - அத்யவ

அவனுக்குசேஷமன்றி, மற்றில்லை - ஸ்வவிஷ்ட்டமாயிருப்பதில்லை; த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நம்ம தாதம் - உங்களுடைய ஸர்வபரங்களும், அவனன்றி - அவன்பக்கலொழிய, மற்றில்லை - உங்களிடத்திலில்லை யென்றபடி. உபாயாந்தரங்களும் ஸாயநமாகாநிற்க, “மற்றில்லை” என்பானென்னென்ன - மலஸித்திக்கு இதுயாதி. “அவனையன்றிமற்றில்லை” என்றாய், ஏவகாரார்த்தம் - ஸமிதை இதுயாதி. ஆவணியாவட்டத்துக்கு ஐந்தாறுஸமித்தும் ஐந்தாறுகாயதிரியும் பண்ணலாகாதாற்போலே, அவனோடு நீங்களும் ஒருகூட்டுப்பட வொண்ணாதென்றபடி. கண்ணனல்லாலென்று தொடங்கி, நீங்குத்தகே - வந்து - வடமதுரைப்பிறந்தான், நம்முடையுண்டேல் - தின்னமா - அவனடிசேர்த்துயம்மினோ; எண்ணவேண்டா இதுயார்ப்யாந்வயடி. (க)

ஸித்து, தாதுசேர் - மாலாலங்குருதமான், தோள் - தோள்களையுடையனாகையாலே நிரதிசயயஹோக்யமாய், கண்ணனை - ஆஸ்ரிக்ஷவ்யனாக்ருஷ்ணனை, குருகூர்ச்சுடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், தீது - ஸப்தார்த்தங்களிற்குற்றம், இலாத - அற்று, ஒண் - ஷஹு - குணமாய், தமிழ்கள் - த்ராமிட்ரூபமான, இவை ஆபிரத்துன் -, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், ஓதவல்ல - அப்யஸிக்கவல்ல, பிராக்கள் - உபகாரகரானவர்கள், பண்டே - இந்த அப்யாஸார்த்தமான ஸரீரபரிக்ரஹம் பண்ணினகாலமே தொடங்கி, நம்மை - நமக்கு, ஆளுடையார்கள் - நாயுபுதர். இது கவித்துறை. இது சீர்வகையொழித்த “கவிவிருத்தம்” என்பாருமுளர்.

இ.—நிமமத்தில் ‘சுயெஷுதெவயஜி’ என்று தொடங்கி அவன் அருளிச்செய்தாற்போலே இத்திருவாய்மொழியை யஹ்யஸிப்பார் எனக்கு ப்ரியகரரென்கிறார்.

[ஆதமில்லை மற்றவனிலென்றதுவேதுணிந்து] - அவனையொழிய வேறுபிராப்யப்ராபகங்களில்லை என்று அத்தயவஸித்து. [தாதுசேர் தோள் கண்ணனை] - இவர்க்கு இவ்வத்யவஸாயத்தைப் பிறப்பித்தாரா ரென்னில்?—தோளுந் தோள்மாலையுமான அழகைக் காட்டியாயிற்று இவர்க்கு இவ்வத்யவஸாயத்தைப் பிறப்பித்தது. [திதிலாதவொண்தமிழ்கள்] - க்யூந்தாப்ரஸ்தாவமின்றி யிருக்கையும் ஸ்வாரூபங்களைத் தானே வெளியிடவற்றுகையும். நிர்ஜோஷமாய் ஷஹு - குணமானவை யென்றுமாம். ஓதவல்லபிராக்கள் - இப்பத்தை அஹ்யஸிக்கவல்ல உபகாரகர். ஸம்ஸாரத்தின் தண்மைபும், ஸர்வரணேப்ராப்யப்ராபகங்களென்றுமிதே யிதிற் சொல்லிற்று. இத்தை அஹ்யஸித்துக் கவழிப்பாமிதுவே யிதே இவர்க்கு உபகாரகராகையாவது. [நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே] - இத்தை அஹ்யஸிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸரீரபரிக்ரஹம் பண்ணினகாலமே பிடித்து நாயுரென்கிறார்.

ஈடு.—பதினேராம் பாட்டு. நிமமத்தில், “சுயெஷுதெவயஜி” (அத்யேஷ்யதேசயஜிமம்) என்று தொடங்கி அவனருளிச்செய்தாற்போலே, இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிப்பார் எனக்கு ப்ரியகரரென்கிறார்.

[ஆதமில்லைமற்றவனிலென்றதுவேதுணிந்து] - அவனையொழிய வேறுபிராப்யப்ராபகங்களில்லை யென்றத்யவஸித்து. இவர்க்கு இப்படி இந்த வ்யவஸாயத்தைக் கோடுத்

நிமமம் - ஆதமில்லை இத்தயாதி. “ஓதவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே” என்கிறபதங்களைக்கடாஷித்தவதாரிகை - சுயெஷுதெவயஜி இத்தயாதி. “சுயெஷுதெவயஜி” - ஆதமில்லைமற்றவனிலென்றதுவேதுணிந்து. “சுயெஷுதெவயஜி” - இத்திதாஸ்வஷ்டாதேஸ. “நம்மையாளுடையார்கள்” என்றொநிற்க, “ப்ரியகரர்” என்பர்என்னென்னில்?—அவர் ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கிடாக அருளிச்செய்தாலும், வஸ்துஸத்தியா ஸ்வப்ரஸந்ரூபிகர்த்தாக்கள் தமக்கு ப்ரியவிஷயமென்னலாயிதே யிருப்பதாயாலே இப்படியருளிச்செய்யக் குறையில்லை யென்றுகருத்து.

“அவனில் - மற்று - ஆதமில்லை - என்றதுவேதுணிந்து” என்றந்யயிப்பது. அவனையொழிய வேறேதுமில்லையென்கிறத்தையே யத்யவஸித்தென்று ஸப்தார்த்தம். “சதுரமென்று” என்கிறபாட்டாலே, “அவனையொழிந்தவிஷயங்கள் அஹோக்யங்கள்” என்கையாலே - அவனே ஹோக்யமென்றும், “மற்றொன்றில்லை” என்கிறபாட்டிலே, உபாயஸௌகர்யத்தைச்சொல்லுகையாலே - அவனையுபாயமென்றும் வித்தித்ததிதே; அத்தைபுட்கொண்டு ‘வேறுபிராப்யப்ராபகங்களில்லையென்றத்யவஸித்து’ என்கிறார். மேலுக்கவதாரிகை - இவர்க்கு இத்தயாதி.

தார்பூர்? என்றால்,—வேறுண்டோ? அவனுடையதோடும் தோள்மாலையுமன்றோ? [தாது இத்தயாதி]-அவனுடைய ஸௌந்தர்யமாயிற்று, இவரை இப்படி துணியப்பண்ணிற்று. [தீதி லாத] - கயாந்தரப்ரஸ்தாவமின்றிக்கேயிருக்கை. [ஒண்தம்ழிகள்] - உள்ளுண்டான அர்த்தத்தையுடைய வெளியிட்கேகோக்கவற்றையிருக்கை. நிர்ந்தோஷமாய், வஹுசுண மானவையென்றுமாம். [ஓதவல்லபிராக்கள்] - இப்பத்தை யபிகரிக்கவல்லஉபகாரகர். ஸம்ஸாரத்தின்தண்மையும், ஈஸ்வரனுடைய ப்ராப்யப்ராபகலாவமு மிறே இத்திருவாய் மொழியிற் சொல்லிற்று; இத்தை யப்யஸிக்கவே, தீயவழியைத்தவிர்த்து நல்வழிபோகத் தோடங்குவார்கள். இதுக்குமேற்பட இவர்க்கு உபகாரமில்லையிறே இவர்கள்பண்ணுவது. [நம்மையாளுடையார்கள்பண்டே] - ஒருஜந்மத்திலே யித்தையப்யஸிக்கைக்கீடான அபி காரத்தை யுடையராயிருப்பாராகில், அவர்கள் பண்டேநமக்கு நாயலு-ததர். “சுயெஷுஷு தெ” (அத்மேஷ்யதே) என்கிறபடியே, இத்தையப்யஸிக்கைக்கீடான யோக்யதையுள்ள ஜந்மந்தோடங்கி நமக்கு நாயர். (கக)

இத்தால் வலிதம் - அவனுடைய இத்தயாதி. ப்ராபத்தத்துக்குத் தீதேதென்ன - கதாந்தர இத்தயாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, லக்ஷணஹாரியில்லாதவென்றபடி. ஒண்மை - அழகு. அழகேதென்ன - உள்ளுண்டான இத்தயாதி. நிர்ந்தோஷமாயென்றது - லக்ஷணஹாரியாகிற தோஷமின்றிக்கையென் றபடி. இத்தையப்யஸித்தவர்கள் இவர்க்குச்செய்த உபகாரமேதென்ன - ஸம்ஸாரத்தின் இத்தயாதி. “பண்டே” என்றதுக்கு - பூர்வஜந்மமேதோடங்கி நமக்கு நாதலு-ததென்று விவகரித்து, அன்றே தோடங்கி இவர்கள் தமக்கு நாதலு-ததென்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - ஒரு ஜந்மத்திலே இத்தயாதி. உக்தார்த்தத்தை ப்ராமாணமுகத்தாலே ஸத்திரீகரிகிறார் - அந்யேஷ்யத இத்தயாதி. அதாவது - யஃ - ஆவயோஃ - இமம் ஸம்வாதம் - அந்யேஷ்யதே - அந்யயநம் பண்ணக்கடவ னென்று விவிஷயதர்த்தமாகச் சொன்னாற்போலே, “பண்டே-நம்மையாளுடையார்கள்” என்றது மென்றபடி. “பண்டே” என்றது - யோக்யதையுள்ள ஜந்மந்தோடங்கியென்றபடி. “அயீதே” என்றதே, “சுயெஷுஷு தெ” என்கையாலே - யோக்யதையுள்ள வன்றேதோடங்கி எனக்கு ப்ரியகாரென்றுதோற்றுகிறது” என்றருளிச்செய்வர். ஆதுமில்லை இத்தாரப்ய, க்ரமேணந்வயஃ. “தாது” என்று - உள்ளிதழாய் மாலையைலகித்து, மாலையோடேசேர்ந்த தோளையுடைய க்ருஷ ணனை யென்று ஸப்தார்த்தம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— சூஷ்ணகாரநவசெஸாதகௌஸாரி ஸுஷ்ணதாநுஹவஸநதிஸஸ்தெந । நிஸித்யஸவபுவிபவஹுதயாதீஸராவ தவஹுணதெதிவரோவசெஸூ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யத்நாவலி.— சூஷ்ணஸுக்ஷீதபூர ஷூஸிதிஜநநாசெஷுநாஸாயஹுஸி ஜாததாஷுதூஸுஹுஸாரியோரவஹு ஹுஷுதாயாஷயாஷெஸு । வஸுநாஃ க்ஷுஷுஸுவாஷாபுரயணரிஹவிநாநொலஹாயஃ வுஸியெபூரக்ஷாஸாரீஸூ ஹாநெஷபுவிநஜதிஹிதகாரிஸஹுநுஷபுஷாஷெ।

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

கொண்டபெண்டிர் தாம்முதலாச்சுறு முற்றார்கள்மத்தால்
அண்டினவரென்றேயவரைவிட்டு - தொண்டருடன்
சேர்ச்சுந்திருமலைச்சேருமென்றான் ஆர்க்கும்இதம்
பார்க்கும்புகழ்மாறன்பண்டு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்,

இரண்டாந்திருவாய்மொழி--பண்டைநாள் ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(பண்டைநாளாலே) - இப்படி எம்பெருமானுடைய உறவுடைமையை யதுஸந்யித்து, “இவ்வுறவுடைபனான அவனோடேகலந்து பரிமாறவேணும்” என்று மனோராயித்துக்கொண்டு திருப்புகளின்குடியிலே போய்ப்புக்கு, அவ்விடத்தில், தன் திறத்து ஸாமர்யகடாசுதமல்லது வேறொரு விசேஷகடாசுதம் பண்ணியருளக்காணுமையாலே சால் இன்னதாராய், “என்னை உன்அழகிப்திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்: திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தருளவேணும்: திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டியோடேகூட இருந்தருளவேணும்: எழுந்திருந்து என்னெதிரேவந்து அருளவேணும்” என்று இப்புடைகளிலே தம்முடைய மனோராயங்களை யடைய அபேஷிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழித்திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய நிருபாயிகவாந்யவத்தையறிவித்த ஆழ்வார் இப்படி பரமவந்யுவானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புகளின்குடியிலே, அவனோடே யெல்லாப்பரிமாற்றமும் பரிமாறவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுச் சென்றபடி பெருமையாலே விஷண்ணராய்த்தம்பக்கவிலே விசேஷகடாசுதம்பண்ணு திருந்ததுக்குமேலே ஒரு சேஷ்டைகள் பண்ணுதே ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே “திருமேனியலசுகிறது” என்று அதில்தருமாய் “என்னை உன்னழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்: திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணும்: திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டியோடேகூட விருந்தருளவேணும்: எழுந்திருந்துஎன்னெதிரே வந்தருளவேணும்” என்று தொடங்கி தம்முடைய மனோராயங்களை யடைய அபேஷிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்த், நிருபாயிகவந்துவான ஸர்வேஸ்வரனுடைய வ்ஸருபதயா ப்ராப்யதையை யருளிச்செய்து, அவன்கண்வளர்ந்தருளில் கைங்கர்யம்பண்ணுகையை மனோராயித்து, கைங்கர்ய ப்ரதிஸ்த்வந்யியானவனுடைய புண்டரீகாசுதவத்தையும், அநுரூபஸவந்தத்தையும், லக்ஷ்மீஸஹரயத்வத்தையும், டர்ஸநீயாகாரதையையும், மந்தஸ்மிதஸோஹையையும், ஆபுநிதார்த்தமான வாஹநாயுதவத்தையையும், அஸாயாரண பரிகரயோயத்தையும், அக்லலோக வந்த்யத்வத்தையும், அதிசாயித ஸௌகுமார்யத்தையும், ஸ்ரீஹிமி ஸேவ்யத்வத்தையும் அதுஸந்யித்து, ஏவம் ப்ரகாரவிசிஷ்டனுன நீ, உனக்கு அஸாயாரண ஸேஷஹிதராய்ப்போந்த எங்களுக்குக்ருபபண்ணி பூர்ணகடாசுதமபண்ணவும், திருவடிகளைபெடுத்துத் தலையிலேவைக்கவும் அங்கீகரிக்கும்போது, பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருந்து அங்கீகரிக்கவும், ஆஸாநுரூபமாக நடந்தெழுந்தருளிவரவும், முகமும் முறுவனுமாய்க்கொண்டு என்முன்னேநிற்கவும், நிற்கும்போது பெரியதிருவடிபை மேற்கொண்டு திவ்யாயுடங்கையு மேந்திக்கொண்டு வரவும், அஸாயாரண பரிகரத்தோடேவந்து என்முன்னே எழுந்தருளிவந்திருக்கவும், ஸர்வலோகங்களுங்கண்டு வாழும்படி எழுந்தருளியிருக்கவும், இந்த ஸுகுமாரமானவடிவை நான் அதுவிஷிக்கும்படிபண்ணவும், நாய்ச்சிமாரை அடிமை கொண்டருளுகிறப்போலே உன் திருவடிகளிலே யடிமைகொண்டருளவும் வேணு

மென்று, தம்முடைய மனோராயபரம்பரைகளை, திருப்புளிங்குடியிலே கிடந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே “அல்லாதாரடங்கலோபாயிகவையுக்கள்; அவனே நிருபாதிகவையு” என்கிற அர்த்தத்தை அதுஸந்தித்து அதுக்கறுமுணமான பரிமாற்றத்துக்காக, பரமவையுவானவன்கண் வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே அவனோடே எல்லாப்பரிமாற்றத்தையும் ஆசைப்பட்டுச் சென்றபடி பெருமையாலே விஷண்ணராய், அதுக்குமேலே ஒரு சேஷ்டைகள் பண்ணுதே ஏகரூபமாகக்கண்வளர்ந்தருளுகையாலே திருமேனியலேகிற தென்று அத்தலையிலே நோவைக்குறித்து அதிலிருக்கருமாய், “என்றாத்தியுந் தீர்க்கிறிலன், தன் ஆர்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன்” என்று வெறுக்கிறார். ஆராவமுதில் “என்றாத்தி தீர்க்கிறிலன்” என்று வெறுத்தார். இரண்டையுங்குறித்து வெறுக்கிறாரிதில். “கொடியார் மாடக்கோளுர்” என்றதுவே தலையெடுத்து தம்மாற்றமுமையெல்லாம் தோற்றம்படி, “என்றாத்தி தீர்க்குளிர நோக்கவேணும்; அதுகூலடிர்ஸந்தாரிலே அகவாயில் வையும்தோற்ற விக்ருதையப் பண்ணும் ஸ்மிதத்தை நான் காணப்பெறவேணும்; பிராட்டியும் தேவருமாயிருக்கிற இச்சேர்த்தியைக்காட்டியருளவேணும்; திருவடிகளை எந்தலையிலேவைத்தருளவேணும்; நான்வந்து கிட்டின இத்தால் வந்த பரிசுரிதோற்ற எழுந்திருந்து என்னெதிரோவரவேணும்” என்கொண்டு தம்முடைய மனோராயங்களைமைய அபேக்ஷிக்கிறார். ப்ராப்தியை அதுவித்தார் கீழ்; ப்ராப்திவலத்தை அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

ஈடு.—கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே - “அவனையொழிந்தாரடங்கலும் ஸோபாதிக பந்துக்கள்: அவனோருவனுமே நிருபாதிகபந்து” என்றார்; நிருபாதிகபந்துவானால் பின்னே பந்துக்குந்தயம்பண்ணுதிருக்க வொண்ணுதிதே. இப்படி பரமபந்துவானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே எல்லாப்பரிமாற்றத்தையும் ஆசைப்பட்டு இவர்கேன்று கிட்டினவிடத்தில், இவரையென்னென்னுதல், திருக்கண்களாலேகுளிரநோக்குதல், ஒரு வார்த்தைசொல்லுதல் செய்யக்கண்டிலர்; காணுமையாலே மிகவும் அவஸந்நராளுர்; அது அவனுளகைத்தீருமிறே. அதுக்குமேலேயும் ஒன்றுண்டாயிற்று - “திருமேனியலகம்படி ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளா நின்றான்: என்வருகிறதோ?” என்று ஒருபயமொழிற்று. கீழே, * ஆராவமுதிலே, “என்றாத்தியைத்தீர்க்கிறிலன்” என்றின்னதொரு; இங்கே “என்றாத்தியும் தன்னாத்தியுந் தீர்க்கிறிலன்” என்றின்னதாகிறார். ஆக, “கொடியார் மாடக்கோளுரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதினனே” என்றஅதுவே தலையெடுத்து, பெரிய

பண்டைநாள் ப்ரவேஸே; வருத்தாறுவாத பூர்வகமர்க இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே இத்தாதி. “பண்ணுதிருக்க வொண்ணுதிதே” என்று அநந்தரம் ஆகையாலே பந்துக்குந்தயம் செய்யவேணுமென்று திருப்புளிங்குடியிலேசென்று கிட்டினார் என்றிவ்வளவுக்கூட்டிக்கொள்வது. அது - அவஸாதம், அதேதென்ன - திருமேனி இத்தயாதி. “திருவுடம்பசைய” என்றத்தைப் பற்ற - அலகம்படி என்றது. “எத்தனைகாலம் கிடத்தி” என்றத்தைப்பற்ற - ஏகரூபமாக என்றது. அலகம்படி - அலஸமாம்படி. * ஆராவமுதிலும் இப்படியன்றோ அபேக்ஷித்தது: இதுக்குவாசினது? என்ன - கீழே இத்தாதி. தன்னாத்தி தீர்க்கிறிலனென்றது அங்குமிங்கிலேயுஞ் சொல்லிற்றேயென்ன - ஆக, கொடியார் இத்தாதி. அதினுடைய அநுஹாஷணமிதுவென்றபடி. “ஆற்றமுமையோடே” என்றதுக்கு, “விண்ணப்பம் செய்து” என்றத்தோடே யங்வயம். “தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்” “பாதபங்கயமே தலைக்கணி

வாற்றாமையோடே, “என்னுடையவார்த்தியெல்லாந்தீரும்படி திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும்; எந்தலைமேலே திருவடிகளைவைத்தருளவேணும்; தேவரும் பிராட்டிமாருங்கூட எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்டியருளவேணும்; ஸஞ்சயன் பெற்றபேற்றில் எனக்குக்குறையவொண்ணாது”. “யசுக்ஷுஷ ளவக்ஷுஷ ளவஸதூ லாஜாவலாஜிநீ” (யத்ரக்ருஷ்ணௌசக்ருஷ்ணாஸத்யபாமாசபாமிநீ) என்றுசொல்லுகிற படியே, அவ்விருப்பிலேயேறே யவனையழைத்துக்காட்சிகோடுத்தது. இப்படி “ஸஞ்சயன் வந்தான்” என்றறிவிக்க, “நமக்குநல்லானொருவன்; உகவாதார்க்கும் இவ்விருப்பைப் போய்ச்சொல்லுவானொருவன்; அங்கூலனான இவனுக்கு விளைநீரடைத்தோமாகிறோம்: உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படி கார்யம்பார்த்தோமாகிறோம்: புருரவிடுங்கோள்” என்று னிறே. நவாலிஉநு மபுயஉள துஷெஸஉலிஜுதாஃ (நசாபிமந்யுநயமௌ தம் தேஸுமபிஜக்தமது)-தாயுந்தமப்பனும் சேரவிருந்தவிடத்தில் ப்ரஜைகளுக்குச்சேன்று கிட்ட வொண்ணாமையிலேயேறே; அவர்களுக்குஞ்சேன்று கிட்டவொண்ணாதபடியாயிற் றெழுந் தருளியிருக்கிறவிருப்பு; அவ்விருப்பிலேயேறே அவனையழைத்துக் காட்சி கோடுத்தது. அப் படியே “தேவரும் பிராட்டிமாரும் எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்ட வேணும்: என்னைக்கண்டகாட்சியிலே விக்குதனய் என்முன்னே நாலடியுலாவி யருள வேணும்: அங்கூலஉர்ஸநத்தால் பிறக்கும் ஸ்யிதங்காணவேணும்: ஒருவார்த்தையருளிச் செய்யவேணும்” என்று இங்ஙனே தாமும் அவனும அறிந்ததாகத் திருவாசைத் திருக்காப்புக் கொண்டு ஏகாந்தத்திலே தம்முடைய மனோரதங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து, “இவற்றை இப்போதேபெறவேணும்” என்று த்வர்க்கிறார். ப்ராப்தியை யநுலவித்தார் கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே; ப்ராப்திமலத்தை ஆசைப்பட்டு அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

யாய்,” “உன் தாமரைமங்கையும் நீயும்” இத்யாதியைப்பற்ற - திருக்கண்களாலே இத்யாதித்ரய மும். இப்படி யபேக்ஷிக்கைக்கு நாம் ஆருக்குக்காட்டினோமென்ன - ஸஞ்சயன் இத்யாதி. அவன் பெற்ற பேறேதென்ன - யத்ரக்ருஷ்ணௌச இத்யாதி. இதுக்கவதாரிகையாதல், ஐாவமாதல் - இப்படி ஸஞ்சயன் இத்யாதி. விளைநீரடைக்கை - விளையும்படி யொருகாலே நீரைத் தேக்குகை. அப்படி யருளப்பாடிமும்படி ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோவென்ன - நசாபிமந்யுஃ இத்யாதி. “யசுக்ஷுஷ ளவக்ஷுஷ ளவஸதூ லாஜாவலாஜிநீ | உலாஜிபூவஸகஜீவள வாலாநுநாவிதன்” இத்யாதி. உத்யோகபர்வணி ஏகோநஞ்சாஸே த்ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதிஸஞ்ஜயஃ. இவ்விருப்பைக்காட்டிக்கொடுத்தானென்னுமது ஏற்றமாகைக்கு உறுப்பாக, அதொரு வர்க்கும்சென்று ப்ரவேஸிக்கவொண்ணாத ஏகாந்தஸ்த்தலமென்கிறார் - தாயும் துமப்பனும் இத் யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. “பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவாராய்” என்றத்தைப்பற்ற - என்னைக்கண்ட இத்யாதி. “தவழ்க்கிறமுறுவல்செய்து” என்றத்தைப் பற்ற - அங்கூல இத் யாதி. “சோதிவாய்திறந்து” என்றத்தைப்பற்றவாதல், “கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்றத் தைப்பற்றவாதல் - ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும் என்றது. இப்பரிமாற்றம் லோகத்தில் நடப்பதொன்றல்லாமையாலே-தாமும் அவனுமறிந்ததாக இத்யாதி அருளிச்செய்கிறார். இதுக்கு ஸஞ்சகஸப்தம் - “கொடுவீனையேனும்” என்ற ஏகவசநமும், இருவருமான சேர்த்தியைச்சொல் லுகிற “தாமரைமங்கையும்நீயும்” என்றதுவும். இத்தால்மலிதம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. கீழிற் றிருவாய்மொழி - நாராயணஸப்தார்த்தம்; இது சதுர்த்த்யர்த்தம். ஆக, * ஆராவமுதில்பிறந்த வ்ய ஸநமும் * அங்குமிங்கிற் சொன்ன ஆர்த்தியும் இத்திருவாய்மொழியிலே தோற்றுகிறது. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையாயிருக்கையே இதுக்கு விசேஷம்.

முதற் பாட்டு.

பண்டைநாளாலேநின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளங்
கோண்டின்கோயில்சீய்த்துப்பல்படிகாற் தடிசுவழிவந்தாட்செய்யும்
தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய்திறந்துன் தாமரைக்கண்களானோக்காய்
தேண்டிரைப்பொருநற்றண்டணை சூழ்ந்ததிருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே!

ஆ.—பிராட்டி பரிக்காறுமாயலே பண்டை உன்னாலே விஷயிக்குதராய்
ஸர்வவித கைங்கர்ய நிரதருமாய் எங்குங்குடியாக அடிமைசெய்துவர்த்திக்கிற அடியோங்
களுக்கருளி, சோதிவாய்திறந்து உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்; தெளிந்த திரை
யையுடைய திருப்பொருநலோடு கூடின அழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே
வந்து கண்வளர்ந்தருளினவனே என்று பார்த்திக்கிரார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், அந்நயமுகிளான அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு
வார்த்தையருளிச்செய்து, விடாய்க்கெடுப்படி திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணு
மென்கிரார்.

[பண்டைநாளென்று தொடங்கி] - பழையதாகவே உன்னுடைய கடாசுத்
தையும் அதுக்கு அடியான பெரிய பிராட்டியாருடைய கடாசுத்தையும் பெற்று குடி
முறையேஸாஸ்தரோசோதிதமானவழி தப்பாதே கோயில்களிலே அஸாதாரண பரிசர்யாரு
பமான அடிமைசெய்கிற அடியோங்களுக்கு க்ருபைபண்ணி. [தெண்டிரையென்று
மேலுக்கு] - தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடு கூடின அழகிய நீர் நிலம்
சூழ்ந்த திருப்புளிங் குடியிலே வந்து ஸந்திஹிதனாய்க் கண்வளர்ந்தருளினவனே!

ப.—முதற்பாட்டில், குலக்ரமாதமாக கைங்கர்யம்பண்ணிப் போந்த அடி
யோங்களுக்கிரங்கி, திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஸாந்த்வவாதத்தை யருளிச்செய்து,
அழகிய திருக்கண்களாலே பார்த்தருளவேணுமென்கிரார்.

தெண் - தெளிந்த, திரை - திரையையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்
பொருநலையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்களாலும், சூழ்ந்த -
சூழ்ந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - கண்வளர்ந்தருளுகிற
வனே! நின் - (நிருபாதிசுபந்துவான) உன், திருவருளும் - திருவருளையும், பங்கயத்
தாள் - (உன்னை யருளுவிக்கக்கடவளான) பங்கயத்தாள், திருவருளும் - திருவருளை
யும், (‘‘ஜாயபோநஹிவாஸாஷ்டி’’ என்கிறபடியே), பண்டைநாளாலே - உத்பத்தி
காலமே பிடித்து, கொண்டு - (உடையோமாய்க்) கொண்டு, நின் - நீ யுட்க்ருளின,
கோயில் - திவ்யதேசத்திலே, சீய்த்து - உசித கிஞ்சித்காரத்தைப்பண்ணி, பல்படிகால் -
பல்படிகாலுண்டாம்படி. குடிசுவழி - குலக்ரமத்திலே (அப்படிகாலந்தோறும்புத்ரபௌத்
ராதிஸஹிதராய்க்கொண்டு ஸாஸ்த்ரோக்தமாரக்கத்தைத் தப்பாதபடி), வரக்கடவராய்,
— வந்து ஆட்செய்யும் - வந்தடிமைசெய்து போருகிற, தொண்டரோர்க்கு - ஸேஷ
பூதரானவெங்களுக்கு, அருளி - நிரவதிகக்ருபையைப்பண்ணி, சோதி - உஜ்ஜ்வல
மான, வாய் - திருப்பவளத்தை, திறந்து -, (ஸாந்த்வவாதம்பண்ணி), உன் - உனக்க
ஸாரணமான, தாமரை - தாமரைபோலே இருக்கிற, கண்களால் - திருக்கண்களாலே,
நோக்காய் - பூர்ணமாசுப்பார்த்தருளவேணும்.

இ—முதற்பாட்டில், அந்நயமகிகளான அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்து, விடாய் கெடும்படி குளிரநோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும்] - நெடுநாள் கூடவே பண்ணிப் போந்த கடாஷுத்தையும்; எதிர்க்குழல்புக்கு நெடுநாள் பட்டக்லேஸத்தின் பலமன்றோவிது? நெடுநாள் க்ருஷிபண்ணி பலவேளையிலேகைவிடவோ? [பங்கயத்தாள் திருவருளும்]-அதுக் கடியாக பெரிய பிராட்டிபார்கடாஷுத்தையும் கொண்டு; அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்தர்யமுத்தத்தைத் தவிர்க்குமருள். ப்ரணபித்வத்தால்வந்தபாரதந்தர்யமிதே ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்ப்பது? “என்னடியாரது செய்பார்” என்னும் உன்கடாஷுமும், “நகபூரி ஹாவராயுகி” என்னுமவள் கடாஷுத்தையும் பெற்று. “கூவயாவயபுவாயசு” என்று க்ருபாபரதந்த்ரண உன்கடாஷுமும் அந்தபாரதந்தர்யத்துக்கடியான அவள் கடாஷுமுமென்றுமாம். [நின்கோயில் சீய்த்து] - உகந்தருளின நிலங்களிலே அஸாதாரணபரிசர்யைபண்ணி ஹேஹாத்மாலிமாநிகள் தந்தாமுடையக்ருஹங்களைப்பேணுவார்கள், பிராட்டியடியாசுஹுவத்ப்ரஸாஹம் பெற்றவர்கள் உகந்தருளின ஹேஸங்களைப்பேணுவார்கள். [பல்படிகால்] - இன்று புதிதாய் வந்ததோ, நீ விஸேஷகடாஷும்து பண்ணத்தொடங்கினவன்று தொடங்கி வந்த தன்றோ? என்கை. [குடிசுடி] - ஸபரிசுரமாக. [வழிவந்து] - ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறமுறை தப்பாதபடி வந்து ஆட்செய்யும். [தொண்டரோர்க்கருளி]-அடிமைசெய்கிற அடியோங்கள் பக்கவிலே கிருபைபண்ணி. [சோதிவாய் திறந்து] - பூவலநுமபோலேபாயிற்று, வாய் திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்திற்பிறக்கும் செவ்வி. “கோகிநு-நிரொகிவகூகி” என்று வார்த்தையளவிலேபாயிற்று அக்ருநன் அதுவவித்தது. தக்காலத்தில் திருமுகத்தில் செவ்வியமுத்தேஸ்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்]-வார்த்தையில் தோற்றதவந்தமும் நோக்கிலேபதுவவிக்கும்படி குளிரநோக்கியருளவேணும். “சுவவொகநடாநெநல-நியொரோவாவாயய” - [தெண்டிரையித்பாடி] - தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடே சேர்ந்த அழகிய நீர்நிலஞ்சூழப்பட்ட திருப்புளிங்குடியிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! ஹேவர்ஸைகுமார்யத்துக்குச் சேரும் ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான ஹேஸத்திலே கண்வளர்ந்தருளின வம்ஸமுண்டு. இதின் கார்யம்பெறவேணு மென்கிறார். செய்தவம்ஸத்தில் க்ருதவநீராக வொண்ணுதே.

எடு—முதற்பாட்டு. அந்நயமகிகளான அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்து விடாய்கெடும்படி குளிர நோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும்] - நெடுநாள் கூடப்பண்ணிப்போந்த உன்கடாஷுத்தையும். நீ நேற்றுஇன்று பண்ணிப்போந்த க்ருஷியின் மலமோ இது? * எதிர்க்குழல்புக்கு நெடுநாள் பட்டக்லேஸத்தின் மலமன்றோ இது? நெடுநாள் க்ருஷியைப் பண்ணி மலவேளையில்கைவிடவோ? [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - அதுக்கடியான

முதற்பாட்டு.—பண்டைநாள் இத்தாதி. “குடிசுடிவழிவந்தாட்செய்யும் தொண்டரோர்க்கு-சோதிவாய்திறந்து உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” என்றவற்றைக் கடாஷுத்தவதாரிகை அந்நயமகிகளான இத்தாதி.

ஸப்தார்த்தம் - நெடுநாள் இத்தாதி. முன்பேதொடங்கி உண்டான உன்திருவருள மென்று ஸப்தார்த்தம். “அருள்” என்ற - தக்கார்யமான கடாஷுத்தை லக்ஷிக்கிறது. மலிதம் - நீ நேற்றின்று இத்தாதி. இது - தாம் பண்ணுகிற கைங்கர்யம். ஆனலென்? என்ன - நெடுநாள் இத்தாதி. அதுக்கடியான - அவனருளுக்கடியான. இவருடையவருள் அவன்கடாஷுத்துக்கு அடியாகை

இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே ஸௌநகரஃ. இந்த ப்ரமாணத்துக்கர்த்தம் - ஒருதூரம்பு இத்த்யாதி. ஆனாலடிமை வந்திப்பது கந்தல்கழிந்தவிடத்தேயன்றோவென்ன - ஸாரீரஸம்பந்தம் இத்த்யாதி. அப்படி இம்ஸாரீரத் தோடே கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தயாமோவென்ன - வயலஸி இத்த்யாதி. இதில், கடைத்தலை சிங்கை விரோதிநிவ்ருத்திக்கு ஸாதநமாகத் தோற்றுகிறதே யென்ன - ப்ராப்யத்தை இத்த்யாதி. விரோதிநிவ்

யிற்று. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், அங்கே ஒரு திருமகிழடியிலேயிருந்து, சருகைத் திருவலகிடாநிற்க, கூடவாசித்து நாஸ்திகனாயிருப்பானேருவன். “ஹுவான் உபாயம், நாம் அந்நயப்ரயோஜநர், இப்போது இந்த க்வேசத்துக்கு வலமென்?” என்ன, திருவலகிட்ட இடத்தையும் இடாதவிடத்தையும்காட்டி; “இவ்விடமும் அவ்விடமுமிருந்தபடி கண்டாய்க்கு, ஒருவலமில்லை” என்று தோற்றியிருந்ததோ?” என்றான். [பல்படிகால்] - இதுதான் இன்றுதொடங்கி வந்ததோன்றோ? நீ கடாக்கிப்படி புக்க அன்று தொடங்கி வந்ததன்றோ? [குடிசுடி] - ஸபரிசுரமாக. [வழிவந்து] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற முறை தப்பாதபடி வந்து. [ஆட்சேய்யம்தோண்டரோர்க்கருளி] - அடிமை செய்கிற அடியோங்கள்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி. [சோதிவாய்திறந்து] - பூ அலருமா போலேயாயிற்று, வாய்திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்தில் பிறக்கும் செவ்வி. “சோதிவாய்திறந்து” (மாமக்நரேதிவக்ஷயதி) என்று வார்த்தையளவிலேயாயிற்று, அக்நரன் அறுவலித்தது. தக்காலத்தில் திருமுகத்தில் செவ்வியும் உத்தேய்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - வார்த்தையில் தோற்றாத வந்தபடி நோக்கிலே யறுவலிக்கும்படி குளிரநோக்கியருளவேணும்; “சுவலோகநகநாநேப்யோ” (அவலோகநநாநேப்யோ மாம்பாலயாய்ய) என்னுமாபோலே. வார்த்தையருளிச்செய்யப்படி விக்வினல் குறையுந் திருக்கண்களாலே தலைக்கட்டியருளவேணும் பிள்ளை தேவப்பெருமானாய், “உன்தாமரைக்கண்களால்நோக்காய், நோக்காய்” என்று பலகாலஞ்சொல்ல, ஆழ்வாருழந்திருந்து “பிள்ளாய்! நீ இங்ஙனே திருவுள்ளம் புண்படும்படி பலகாலம் நிர்ப்பந்திக்கிறதென்? அழகிய மிடற்றைத் தந்தாராகில், நல்லபாட்டைத் தந்தாராகில், பிள்ளைகளையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் தந்தாராகில் என் செய்யாதாராக நீர் இங்ஙனேகிடந்து படுகிறது?” என்றருளிச்செய்தாராம். [தேண்திரையித்யாதி] - திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்கு அறுபுமான ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளப்

ருத்தி ஆறுஷங்கி வலமென்றபடி. அந்நயஸாதரனுக்கு, உகந்தருளின நிலங்களில் பரிசாயை உபாயத்திலவ்யியாது, ஸ்வயம் ப்ரயோஜமாயிருக்கு மென்கைக்கு ஸம்வாதம் - திருக்கண்ணமங்கை இதுயாதி. நாஸ்திகன் - ப்ராயஸ்வரூபமறியாதவன். கண்டாய்க்கு - கண்டஉனக்கு. பல்படிகால் - பலஸந்தாமாக; ஸந்தாபரம்பரையாகவென்றபடி. ஒருவனிடத்திலே அறுகாஹமுண்டானால், அவன் மாத்ரம் செய்யுமொழிய எல்லார்க்கும் செய்யவேணுமோவென்ன - இதுநான் இத்யாதி. “சோதிவாய்” என்றதுக்குஹாவம் - பூவலருமாபோலே இத்யாதி. அவன்வார்த்தையுத்தேய்யமானால், வாய்திறந்தென்தே, “சோதிவாய்திறந்து” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன - மாமக்நரேதி இத்யாதி. “சுவலோகநகநாநேப்யோ” இது பஞ்சமேம்ஸே ஸப்ததஸே அக்நரஃ. நோக்காய் - நோக்கவேணும். “சோதிவாய்திறந்து” - உன் தத்தோடே, “உன்தாமரைக்கண்களால்நோக்காய்” என்றத்தை யுட்கட்டி ஹாவம்-வார்த்தையிலே இத்யாதி. அப்படி நோக்கவேணுமென்ற ப்ரார்த்தித்தபேருண்டோவென்ன - அவலோகந இத்யாதி. “சுவலோகநகநாநேப்யோ” இது பாதமேம்ஸே, ப்ரஹ்மஸாதஃ. “வார்த்தையில் தோற்றாத” இத்யாதி வாக்யத்வவலிவரணம் - வார்த்தையருளிச்செய்ய இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - பிள்ளைதேவப்பெருமான் இத்யாதி. ஆழ்வாரென்றது - ஆழ்வான் திருத்தமப்பெருமான ஆழ்வார் திருவாங்கப்பெருமானாயொன்றபடி. “தேண்திரை” இத்யாதி வர்ணத்தாக்கு ஹாவம் -

பேற்றது. தெளிந்த திரைகளை யுடைய திருப்போருநலோடேசேர்ந்து அழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினமையுண்டு; இது - செய்தவம்ஸம். [உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - செய்தவம்சத்துக்கு க்ருதஜ்ஞனாகவும், செய்யவேண்டும். அம்சத்துக்கு ப்ரார்த்திக்கவும் வேணுமிறே அதிகாரிக்கு. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்துநின்றீர்த்தவடிமைக்குற்றேவல்செய்து உன்போன், அடிக்கடவாதேவழிவருகின்ற அடியரோர்க்கருளிநீயோருநாள், படிக்களவாகநீமிர்த்தநின்பாதபங்கயமேதலைக்கணியாய், கொடிக்கொள் பொன்மதிள் குழ்துளிர்வயற்சோலைத்திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.

ஆ - (குடிக்கிடந்த.) - தவத் ஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநராய்ச் கொண்டு உனக்கு அந்தரங்கமான அடிமை செய்து உன் திருவடிகளில்லதறியாதே பரம்பரயா வர்த திக்கிற அடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி, ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸுலஹமான நின்பாத பங்கயமே ஒருநாள் தலைக்கணியாய்; கொடிக்கொள் பெர்ன்மதிள்குழ்துளிர்வயல் சோலைத் திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே யென்கிறார்.

ஒ - இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலஹமான உன் திருவடிகளை என் தலை மேலே வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்து] - குடிக்கிடாகவர்த்தித்துப் பண்டில்லாத நன்மை களையுமுண்டாகித் தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதர புருஷார்ப்பங்களில் நன்சயறுக்க வல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைப் பண்ணி உன் திருவடிக ளில்லதறியாதே பரம்பரையாய் வருகிற அடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி. படிக்களவாக - ஹூமிக்கு ளளவாக.

ப. - அநந்தரம், ஆஸ்ரய விஷயாதுருப ஸம்பந்தத்தையுடைய உன் திருவடிகளை என் தலையிலே வைக்கவேணு மென்கிறார்.

கொடிக்கொள் - கொடிகளாலே யலங்க்ருதமாய், பொன் - கங்கம்பமான, மதிள் - மதிளாலே, குழ் - குழப்பட்டு, குளிர் - குளிர்ந்த, வயல் - வயலையும், சோலை - சோலையையுமுடைத்தான, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - (ஆறுதிதாது ஹவார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! குடிக்கிடந்து - ஸேஷத்வகுலம் தப்பாதபடிநின்ற, ஆக்கம்செய்து - அந்த ஸேஷத்வம் அலிவ்ருத்தமாம் படிபான ஸேஷ வ்ருத்தியிலே உத்புத்தராய், தீர்த்த - இதர ஸங்க சிவர்த்தகமான, நின் - உன் விஷய மான, அடிமை - அடிமைகளிலே, குறுஏவல் - அந்தரங்கமான வ்ருத்திவிஸேஷங்

திருமேனியில் இப்பாதி, சப்தார்த்தசுதநமுசேந உத்தார்த்த விவரணம் - தெளிந்த இப்பாதி தமக் காகத் திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, 'நோக்காய்' என்று ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ வென்ன - செய்தவம்சத்துக்கு இப்பாதி. தென்திரையென்று தொடங்கி, கிடந்தானே - பண்டை நாளாலே யென்று தொடங்கி, கண்களால் நோக்காய் தியங்கயடி. கீய்க்கை - திருவலகிடுகை. இது - அஸாயாரணமான அடிமைக்கெல்லாம் உடலகூணம். (4)

களை, செய்து - அதுஷ்டித்து, உன் - உன்னுடைய, பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, அடிக்கடவாதே - திருவடிகளையொழிய, (அதுஹவஜிதமாய் அபர்யவஸாந லப்யமான ஸ்வாநந்தத்திலும் தாத்தபர்யம்பண்ணாதே), வழி - பாரதந்தர்பமார்க்கம், வருகின்ற - தப் பாதபடிவருகிற, அடியோர்க்கு - ஸ்ரஷ்டூதரானவெங்களுக்கு, அருளி-, நீ-(நிருபாதிக பந்துவான) நீ, ஒருநாள் - (சூழிக்கம்பாபிமானம் வந்தது) ஒருநாளிலே, படிக்கு - அது க்கு, அளவாக - அதுருபமாக, நிமிர்த்த - நிமிர்த்தளந்து கொண்ட, நின் - உன், பாத பங்கயம் - நிரதிஸயஜீக்யமான திருவடித் தாமரையை, தலைக்கு - எந்தலைக்கு, அணியாய் - அதுருபமான அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலஹமான திருவடிகளை எந்தலையிலே வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்து]-குடிக்கிடாகவர்த்தித்து; குலபர்யாதை தப்பாதேவர்த்திக்கை. “இஷ்வாகுவம்ஸ்யரிஸ, கந்ஷ்டர் முடிசூடியறிவாரிலீ” என்றானிறே ஸ்ரீஹரதாழ்வான, [ஆக்சஞ்செய்து] - குடியிற்பண்டிலலாத நன்மைகளை யுண்டாக்கி: “வஹ்நிபுஷ்ட ஜபிஸு” என்கிறபடியே, ஜடாவல்கலமும் கண்ணு வகண்ணநீருபாயிருக்கை. [நிந்திர்த்த வடிபைக் குற்றேவல்செய்து] - தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதர புருஷார்ப்யங்களில் நசையறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான வடிமைகளைச் செய்து. [உன்பொன்னடிக்கடவாதே] - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையல்லதறியாதே யென்னுதல், உன்திருவடிகளைத் தடபாதேயென்னுதல். அலலதறியாமையாவது - அநநய ப்ரயோஜநனாகை: தப்பாதொழிகையாவது - ஆஜ்ஞையை அதலவவியாதொழிகை; ‘நாஜ்யஹா ஹணுநாஸ்ய’ என்றிருக்கையும், பெருமானை மீட்கைக்குச்சென்று திருவடிகளிலே விழ “பிதருவசந்தை யநுஷ்டித்தோமான நிரம நமக்குணடாவது, நீ ராஜ்யத்திலே யிருக்கிற்கான்” என்ன “சூரூரொஹாஹாயம்ஹுஷ்டி” என்று மீளுகையும். [வழிவருகின்ற] - ப்ரம்பரையாய் வருகிற என்னுதல்; அடிமைசெய்யும் முறைமையிலொன்றந் தப்பாதபடி போருகிற என்னுதல். [அடிபோர்க்குருள்]- அநநயப்தியாயிருக்கிற எங்கள் பககவில்ல க்ருபைபண்ணா. [நீமயாருநாள] - ஸ்ரஷ்டியான நீ முறைகலங்கன நாளிலே. [படிக்களவாக நிமிர்த்த] - ஹுமிகளவாக நமர்த்ததஸமேகரூபமான திருவடிகளை நிமிர்த்த ஆப்சர்யத்தோபாதி ப்ராரூமாயறது, ஹுமயளவல்ல குபைசதாங்கிப்படி. [நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்] - ஸர்வஸுலஹமான உன்னுடைய நிரதஸயஜீக்யமான திருவடிகளை எந்தலைக்கு ஆஹ்ரணமாம்படி பண்ணியருள்வணும். குணகுணநிருபணம் பண்ணுதே மெல்லாதலைகளிலும் வைத்த திருவடிகளை; அநநய ப்ரயோஜநனாகை இழக்கலோ? ருசியிலலாதார் தலையிலவைத்த தருவடிகளை ருசியுடைய எந்தலையில் வைக்கலாகாதோ? ஹுமிக்களவாக்கின திருவடிகளை எந்தலைகளவாகலாகாதோ? “கோலமா மென் சென்னிக்கு” என்றிருக்கிற எந்தலையில் வைக்கலாகாதோ? இநதஸீலம் காடி சித்தமாய் புகுகிறேனோ? [கொடிக்கொள் இதமாடி] - ஸுமஸிதமாய் ப்ராமஹரமான ஸேஸத்தில கணவளர்ந்தருளடெற்றது, “என்வருகிறதோ” என்கிற ஹந்திர; என்னை விஷயிகார்க்கும் இதுவேருறை என்கை. “ஸாராஸீலஜீதபூவீதஸோகா” என்று ராமஸதஹாவததிற்பிறந்த அதிஸங்கைடோய், “நாஸீலுஸோகெஹஸோகா” என்று விரஹத்தாலேவந்த ஸோகமே பிராட்டிக்கு உண்டானுற்போலே.

௪௫.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸுலஹமான உன்திருவடிகளை என்தலை யில் வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்து] - குடிக்கீடாக வர்த்தித்து. குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கை. “இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரில், தமையனிருக்கத் தம்பிமாரில் முடிசூடியறிவாரில்லை” என்றானிறே ஸ்ரீஹரதாழ்வான். [ஆக்கஞ்செய்து] - குடியில் பண்டில்லாத நன்மைகளை யுண்டாக்கி; “வஜ்ஜிபூதஜபிமொஹரதவ்ஜாம்பூதீக்ஷதே ! வாஹுகெதெ வுரவ்ஜுத்யவவஹுகுஸுமம்முகெ” (பங்கதித்தஸ்துஷ்டலோபரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே - பாதுகேதேபுரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்சகுஸுலம்க்ருஷே) என்றும், “ஜபிமுகீ ராவவதே” (ஜபிலம்சீரவஸநம்) என்றும், “நஹிதெராஜவாசுனாகாஷாயா ஜாபாரிணீ | வாரிமொகூம்வவவஸுனிவளராபெவயபேவத்யு” (நஹிதேராஜபுத்ரந்தம் காஷாயாம்பரதாரிணம் - பரிபோக்கும் வ்யவஸ்யந்தி பௌராவை தர்மவத்ஸலம்)-அருகேயிருக்கச்செய்தேயும் இவனைச் சூழவிருக்கிற பௌரரானவர்கள் இவனை யநுலவிக்கையில் நசையற்றார்கள். அதுக்கடியென் என்னில்? - “ராஜவாசு” (ராஜபுத்ரம்) - பெருமாள் பேரநின்றவநந்தரம் முடிந்தவன்மகனன்றோ? இவனே தான் நமக்குத் தோங்கப்புகுகிறான்? என்றிருந்தார்கள். “யபேவத்யு” (தர்மவத்ஸலம்)-இதுக்கும் அவனோடொக்கும்; யம்மத்துக்காகத் தன்னை யழியமாறினானிறே யவன். “வனவிஸுஸவியிமெவஸுயபே” (ஏபிஸ்சஸசுவைஸ்ஸார்த்தம்) - தானோருவனுமே போகவமைந்திருக்க, ஆர்த்தர்பலரையுங் கோண்டோபோனான்; அதுக்கடி - “நாம்ஒருவருமேயன்றிக்கே, பலர் கண்ணீர்கண்டால் மீளாரோ?” என்னுமத்தைப்பற்ற. வினைசெய்

இரண்டாம்பாட்டு.—குடிக்கிடந்து இத்யாதி. “படிக்களவாக நிமிர்த்த நிற்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” எனறத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - ஸர்வஸுலஹ இத்யாதி.

குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கையாவது அவனுக்கு ஸேஷஸூதமான ஸ்வரூபத்தே கநுருணமாக, ரக்ஷித்தாலும் ரக்ஷியாவட்டாலும் அவன்கை பார்த்திருக்கை. இப்படி வர்த்தித்த பேருண்டோ? என்ன - இக்ஷ்வாகு இத்யாதி. ஆக்கம் - நன்மை; அதிஸயமாகவுமாம். பண்டில்லாத நன்மைகளாவன - ப்ரேமபாரவஸ்யத்தால வந்த விகருதிகள். இப்படி நன்மையுண்டாக்கின பேருண்டோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - பங்கதித்தஸ்து இத்யாதி. “வஜ்ஜிபூதஜபிமொஹரதவ்ஜாம்பூதீக்ஷதே ! வாஹுகெதெ வுரவ்ஜுத்யவவஹுகுஸுமம்முகெ” இதி யுத்தகாண்டே ப்ரதிப்ரயானே ராயம்ப்ரதி ஹரத்வஜ்ஜ.43 “ஜபிமுகீ ராவவதே வுரவ்ஜுத்யவவஹுகுஸுமம்முகெ” இதி யுத்தகாண்டே ராமாகமநாஸந்காலே. “ந - வுவஸுனி” - அத்யவவித்தார்களில்லை யென்றபடி. இவன்கைகழியப்போகையாலேயோ நசையற்றதென்ன - அருகே இத்யாதி. நசை - மேலாசை. தோங்குதகை - இருக்கை. அவந்தன் னோடு சக்ரவர்த்தியோடு. அதெப்பட்டென்ன-நீமீத்துக்காக இத்யாதி. இவனும், “தமையனிருக்கத் தம்பிமுடிசூடக்கடவனல்லன்” எனகிறதர்மத்திலே வத்ஸலனென்றபடி. பண்டில்லாத நன்மைகளை யுண்டாக்கினதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் - வனவிஸு இத்யாதி. “வனவிஸு” என்றதுக்குஹாவம் - தானோருவனுமே இத்யாதி. “வனவிஸு, ஸவிமெவஸு” என்று சகாரத்தை யிரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. ஆனால், ஆனைகுதிரைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு போவானென்? என்ன - வினைசெய்ய

௪௫. - இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வஸுலஹமான உன்திருவடிகளை என் தலை யில் வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்து] - குடிக்கீடாக வர்த்தித்து. குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த் திக்கை. “இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரில், தமையனிருக்கத் தம்பிமாரில் முடிசூடியறிவாரில்லை” என்றானிறே ஸ்ரீஹரதாழ்வான். [ஆக்கஞ்செய்து] - குடியில் பண்டில்லாத நன்மைகளை யுண்டாக்கி; “வஜ்ஜிபூதஜபிதொலாஹரதஹ்ராஹ்ரதீக்ஷதே ! வாஹுகெதெ வுரஹ்யதூஸவபுணிகுஸுமம்மஹெ” (பங்கதித்தஸ்துஷ்டலோபரதஸ்த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே - பாதுகேதேபுரஸ்க்ருத்ய ஸர்வஞ்சகுஸுலம்க்ருஷே) என்றும், “ஜபிதும்ஹீ ராவஹத்ய” (ஜடிலம்சீரவஸநம்) என்றும், “நஹிதொராஜவாசுண்காஷாபா ஜராயாரிணடி ! வாரிஹொதூம்வூவஹுணிவளராஹெயபிஷுதஹு” (நஹிதேராஜபுத்ரந்தம் காஷாயாம்பரதாரிணம் - பரிபோக்தும் வ்யவஸ்யந்தி பௌராவை தர்மவத்ஸலம்) - அருகேயிருக்கச்செய்தேயும் இவனைச் சூழவிருக்கிற பௌரரானவர்கள் இவனை யநுலவிக்கையில் நசையற்றார்கள். அதுக்கடியென் என்னில்? - “ராஜவாசு” (ராஜபுத்ரம்) - பெருமாள் பேரரின்றவந்தரம் முடிந்தவன்மகனன்றோ? இவனே தான் நமக்குத் தொங்கப்புகுகிறான்” என்றிருந்தார்கள். “யபிஷுதஹு” (தர்மவத்ஸ லம்) - இதுக்கும் அவனோடொக்கும்; யர்மத்துக்காகத் தன்னை யழியமாறினானிறே யவன். “வனஹிஸு வஹிஹெவஸாயபிஷு” (ஏபிச்சஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்) - தானோருவனுமே போகவமைந்திருக்க, ஆர்த்தர்பலரையுங் கொண்டுபோனான்; அதுக்கடி - “நாம்ஒருவரு மேயன்றிக்கே, பலர் கண்ணீர்கண்டால் மீளாரோ?” என்னுமத்தைப்பற்ற. வினைசெய்

இரண்டாம்பாட்டு. - குடிக்கிடந்து இத்யாதி. “படிக்களவாக நிமிர்த்த நிற்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றத்தைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - ஸர்வஸுலஹ இத்யாதி.

குலமர்யாதை தப்பாதபடி வர்த்திக்கையாவது அவனுக்கு ஸேஷலிதமான ஸ்வரூபத்திற் கநுகுணமாக, ரக்ஷித்தாலும் ரக்ஷியாவட்டாலும் அவன்கை பார்த்திருக்கை. இப்படி வர்த்தித்த பேருண்டோ? என்ன - இக்ஷ்வாகு இத்யாதி. ஆக்கம் - நன்மை; அதிஸயமாகவுமாம். பண்டில் லாத நன்மைகளாவன - ப்ரேமபாரவஸ்யத்தால் வந்த விஞ்ருதிகள். இப்படி நன்மையுண்டாக்கின பேருண்டோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - பங்கதித்தஸ்து இத்யாதி. “வஜ்ஜிபூதஜபிதொலாஹர தஹ்ராஹ்ரதீக்ஷதே ! வாஹுகெதெவுரஹ்யதூஸவபுணிகுஸுமம்மஹெ” இதி யுத்தகாண்டே ப்ரதிப்ரயானே ராயம்ப்ரதி ஹரத்வாஜஃ. 43 “ஜபிதும்ஹீ ராவஹநம் ப்ராஜுஸிவஹி தம்ஹுவி ! டிஷுபுராஹோஹுடிஷுபு யாமாஹொஹாஸாரம் யயா” இத்யோத்யா காண்டே சித்ரகூடே. “நஹிதொராஜவாசுண்காஷாபாஜராயாரிணடி ! வாரி ஹொதூம்வூவஹுணிவளராஹெயபிஷுதஹு” இதி யுத்தகாண்டே ராமாகமநாஸந்காலே. “ந - வூவஹுணி” - அத்யவஹிததார்களில்லை யென்றபடி. இவன்கைகழியப்போகையாலேயோ நசையற்றதென்ன - அருகே இத்யாதி. நசை - மேலாசை. தொங்குதகை - இருக்கை. அவந்தன் னோடு - சக்ரவர்த்தியோடு. அநெப்படியென்ன - துர்மத்துக்காக இத்யாதி. இவனும், “தமையனிருக்கத் தம்பிமுடிசூடக்கடவனல்லன்” என்கிறதர்மத்திலே வத்ஸலனென்றபடி. பண்டில்லாத நன்மைகளை யுண்டாக்கினதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் - வனஹிஸு இத்யாதி. “வனஹிஸு” என்றதுக்கு ஹாவம் - தானோருவனுமே இத்யாதி. “வனஹிஸு, வஹிஹெவஸு” என்று சகாரத்தை யிரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. ஆனால், ஆனைகுதிரைகளேக்கூட்டிக்கொண்டு போவானென்? என்ன - வினைசெய்ய

யப் போவாரைப்போலே, ஆனைகுதிரைகளை யகப்படத் திரட்டிக்கொடு போனானாயிற்று. பிரிவாற்றமைக்குத் தன்னிற்குறைந்தா ரொருவருமில்லையாயிற்று பரிகரத்தில். “**ஸீர ஸாயாவிதொடியா**” (ஸிரஸாயாசிதோமயா) - நான் தலையாலே இரந்த கார்யத்தையும் மறுப்பரோ? ‘**ஸீர ஸாயா வதவ்ஷுஷு வவ மம் கசுதும்பியா**’ (ஸிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நக்ருதம்மயா) என்றாரிறே யவரும்; ‘அவனும் தனக்கேக்கும்படிசெய்தான், நாமும் நமக்கேக்கும்படி செய்தோம்’ என்றாரிறே. ‘அவன் தலையாலேயிரந்த கார்யத்தை மறுத்துப்போந்தோம்’ என்றிறே அவர்திருவுள்ளம் புண்பட்டது. ‘**ஹாதூஃ**’ (ப்ராதுஃ) - ‘**ஹாதாவூகேதிபுராதுமஃ**’ (ப்ராதாஸ்வாமூர்த்திராத்மநஃ) என்கிறபடியே, அவர் தந்திருமேனியாக வன்றே என்னேநினைத்திருப்பது? சேஷம் பூர்வவத். இப்படி இக் குடியில்லாத ஏற்றங்களையுஞ்செய்து. ‘முத்தாரிருக்க வ்ளையார் முடிசூடக்கடவதன்று’ என்றுபோந்தவித்தனைமுன்பு; ஆற்றுமையும், கண்ணும் கண்ணீருமாய், ஜடையும் புனைந்து, வல்கலையுமுதேதிருந்தாரிலலையிறே முன்பு இவனையொழிய. [நின்தீர்த்தவடி மைக்குற்றேவல்செய்து] - தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதரபுருஷார்த்தத்தல் நசையறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைச்செய்து. [உன்போன்னடிக் கடவாதே] - தன்சாபலத்தாலே நிரப்பந்திக்குமதுவும்அன்றிக்கே, முன்பு பெரியவாற்றமையோடே ஸ்ரீவஸிஷ்ட்டவாஸன் தோடக்கமானாரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு மீட்பதாகச் சென்றவன், ‘நாம் ஐயர் சொன்னகார்யம் செய்தோமான நிறம்பெறலர்வது, நீர் பதினாலாண்டு ராஜ்யத்திலேயிருக்கில்காணும்’ என்ன; ‘**சூராரொஹரயுஃ ஷுஷுஷு**’ (ஆருரோஹரதம்ஹ்ருஷ்டஃ) என்று ஹ்ருஷ்டனாய் மீண்டுபோந்தானிறே: அப்படியே, உன்னுடைய ஆஜ்ஞாதிவங்கநம் பண்ணாதே. உன்திருவடிகளுக்குத்தப்பாதே.

இதயாதி. ரதகஜதரகபதாதிகளைத் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குஹேது - பிரிவாற்றமைக்கு இத் யாதி. “**மரூர்**” என்னுமதுக்கு நியாமகருளிச்செய்கிறார் - ஸிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய இத்தயாதி. யுத்த காண்டே ராவணவதாந்தரே-ராமஃ, ‘**போம்நிவதயுயிதும்பொவளவி குகூகூபுரோவாமதூ**’ இதி பூர்வார்த்தம். இஸ்ஸல்லாகததுக்கு ஹாவம் - அவனும் இத்தயாதி. நமக்கேக்கும்படியென்றது, நம்முடையநைர்க்ருதயததுக் கடுக்குமபடியென்றபடி. வவரணம் - அவன்தலையாலே இத்தயாதி. ‘**ஹாதூஃ**’ என்றதுக்குஹாவம் - ப்ராதாஸ்வாமூர்த்திஃ இத்தயாதி. ‘**சூவாரொஹரயுஃ ஷுஷுஷு**’ விதாஃகூதிஃபுஜாவதே: | **போதாவ்யுயிவ்யூகேதிபுஷுஹாதாவூரூகேதிபுராதுமஃ**’ இதி மாநவே தர்மஸாஸ்தரே. சேஷம்பூர்வவத் என்றது - மஹாப்ரவேசத்திற் பண்ணின வ்யாக்யானத்தையினைத்து. ‘**வனலிஸ்**’ என்று ப்ராணிகளைச் சொன்னது - ஆனை குதிரை களுக்கும் உபலக்ஷணம். வவரணம் - முத்தாரிருக்க இத்தயாதி. ‘**முன்புஇவனையொழிய**’ என்றவந் தாம், அப்படியே இவருப், ப்ராப்யத்வரையாலே, ப்ரபந்ருலத்திலில்லாத ‘கண்ணநீர்கைகளாலி றைக்கும்,’ ‘**மண்ணையிருந்துதுழாவ்**’ இத்தயாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட அழுவதுதொழுவதான வ்யா ப்ராங்களாலே அதிசயத்தையுண்டாக்கி என்றகூட்டுவது நீர்த்தவடிமைமாவது - உனக்கேயற்றாத் தீர்ப்பண்ணுகிற வடிமையென்று வவகூதித்து, அத்தால் வடல்தம் - தன்னுடைய இத்தயாதி. உன் விஷயமாய் இதரஸங்கநிவர்த்தகமான அடிமைகளில் அந்தரங்கமான வடிமைகளைச்செய்தென்று ஸப் தார்த்தம். ‘நீர் பதினாலாண்டு ராஜ்யத்திலே யிருக்கில் காணும்’ என்றவந்ந்தாம், ‘தன்சாபலத்தாலே நிரப்பந்திக்குமதுவுமன்றிக்கே’ என்றத்தை யநுஸந்திப்பது. ‘நிரப்பந்திக்கு மதுவுமன்றிக்கே’ என்ற துக்கு, ‘**ஆருரோஹரதம்ஹ்ருஷ்டஃ**’ என்றதத்தோடே யந்வயம். ஆஜ்ஞாதிவங்கநம்பண்ணாதே யென் றது - ஈஸ்வரனுக்குத் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிக்கத் திருவுள்ளமானால், அந்த வ்யஸ நத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - உன்திருவடிகளைத் தப்பாதேயென்று.

அன்றியே, உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹ்ணீயமான திருவடிகளையல்லதறியாதே என்னுதல். அதாவது - அந்நயப்ரயோஜனத்தை. [வழிவருகின்ற வழியரோர்க்கருளி] - அடிமை முறைதப்பாதே போருகிற அந்நயகதிகளான எங்களுக்கு க்ருபையைப்பண்ணி. [நீயோ ருநாளித்யாதி] - அந்தஸ்வலாவம் ஒருநாளிலேயாய்ப் பின்பு வற்றுமதோ? அப்ரதிஷேதத் துக்கு மேற்பட ருசி மிகையோ? குணகுணநிபுணம் பண்ணுதே எல்லார்தலையிலும் வைத்த திருவடிகளை, ஆசையுடைய எந்தலையிலும் வைக்கலாகாதோ? [படிக்கள வாக] - பூமியை விளாக் தலைகொள்ள விஞ்சவளருமதிலும் அரிதுபோலேகாணும், அதுக் களவாகத் திருவடிகளைக் குறைதாங்கின அருமையும். உனக்கு அரியது ஒன்றாய் நான் க்லேசப்படுகிறேனோ? இத்தனையன்றே செய்யவேண்டுமேது? [நின்பாதபங்கயமே] - ஒருசேவ்விப்பூவைக்கொண்டு காணும் காடுமோடையும் அளந்துகொண்டது [தலைக்கு அணியாய்] - ஏதேனுமாகக்கொள்ள நினைத்தகார்யத்துக்கு அளவாக்கு மித்தனையாயிருந்த திறே; பூமிக்களவாக்கின திருவடிகளை எந்தலைக்களவாக்கலாகாதோ? [தலைக்கணியாய்] - “கோலமாமென்சென்னிக்க” என்று இருப்பார்தலையில் வைக்கலாகாதோ? “கடா” (கதா) என்கிறார். [கொடியித்யாதி] - “வாராஜஸு தபுநவீதஸோகா ராஜஸு சொகெநஸரிநஸோகா” (ஸாராமஸங்கீர்த்தநவீதஸோகா ராமஸ்யஸோகேந ஸ மாநஸோகா) - பெருமானுடைய ஸத்வாவத்தில் அதிசங்கையாலேயும் ஒரு ஸோக முண்டு, பிரிவாற்றாமையாலே படுகிறதும் ஒருஸோகமுண்டு; அதில் - திருவடியைக் கண்டபின்பு ஒன்று தீர்ந்ததிறே; அப்படியே, ஸுராக்ஷிதமாய் ஸ்ராமஹரமான தேசத்திலே

எந்தவழியே வருகிற என்ன - அடிமைமுறை இத்தாதி. “ஒருநாள்” என்றதுக்குலாவம் - அந்தஸ்வ லாவம் இத்தாதி. அந்தஸ்வலாவமாவது - க்ருபைபண்ணுதல், வற்றுமதோ - வற்றுமதன்றென்ற படி ‘படி’ என்ற அசேதநஸமதிக்குலாவம் - அப்ரதிஷேதநீதுக்கு இத்தாதி. மிகையோ - அதிக மாக வேண்டுமதோ? தாத்தாயம் - குணகுண இத்தாதி. படியிலே நிமிர்ந்தவென்றதே, “அளவாக நிமிர்ந்த” என்று விசேஷிக்கிறதென்? அப்படியளவாக நிமிர்க்கையருந்தலோவென்ன - பூமியை இத்தாதி. ‘விளாக்குல கொள்ளுதல்’ குல - கறைபை, விளாக்குள்ளுதல், - வ்யாபிக்கல். கபள் கரிக்கையென்றபடி. குறைதாங்கின - கடிவாளமெட்டிப்பிடித்த இஸ்ஸாமர்த்தபதநத்துக்கு த்வேதா லாவமநாசிச்செய்கிறார் - உனக்கரியது இத்தாதி வாக்யத்வபத்தாலே. இத்தனையன்றே செய்ய வேண்டுமதென்றது - மேலுங்கவதாரிகையாதல், “பங்கயம்” என்றதுக்குலாவம் - ஒருசேவ்விப் பூவை இத்தாதி. பூமிக்களவாக்கின திருவடிகளை யுடமுடைய தலைக்களவாக்கப் போமோவென்ன - ஏதேனும் இத்தாதி வாக்யத்வபம். வையாயென்னதே, “அணியாய்” என்றதுக்குலாவம் - கோலமம் இத்தாதி. “அணியாய்” என்கைக்கு, அப்படி பார்த்தாமோவென்ன; பார்த்தயென்கைக்கும், திரு வடிகள் அலங்காரமென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - கூறவென்கிறாரென்று, “கடா வுநஸுராயாஜ” இத்தாதி, “கீழ்ப்படுபுடாநஸுராயாஜ” இதி யாமுநாசார்யஸ்தோத்ரே. மதிளைச்சொன்ன துக்கும், “தலைக்கணியாய்” என்று சொன்னதுக்கும் ஸத்ருஷ்டாந்தமாகலாவம் - ஸாராம இத்தாதி. “வாராஜஸு தபுநவீதஸோகா ராஜஸு சொகெநஸரிநஸோகா | ஸ்ராமுநஸு வாராஜஸு சொகெநஸரிநஸோகா” இதி ஸுந்தரகாண்டே, “வீதஸோகா” என்னுந், “ஸரிநஸோகா” என்றது சேரும்படியென்னென்ன - பெருமா னுடைய இத்தாதி “ராஜஸு தபுநவீதஸோகா” என்கையாலே பெருமானுடைய ஸத்வாவத் தில் அதிசங்கை போயிற்றென்றபடி. கொடிகளையுடைத்தாய், பொன்மதிளாலே சூழப்பட்டு, குளிர்த வயலையும் சோலையையுமுடைத்தான திருப்புகிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே என்று ஸப்

கண்வளர்ந்தருளப் பெற்றது, “என்வருகிறதோ?” என்கிற பயந்தீர்; இனியென்னை விஷய் கரிக்கும் அதுவேகுறை, அக்குறையுந் தீர்த்தருளவேணும். (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

கிடந்தநாள்கிடந்தாயெத்தனைகாலங்கிடத்தியுன்றிருவுடம்பசையத், தொடர்ந்து துற்றேவல்செய்துத் தால்லடிமைவழிவருந்தோண்டரோர்க் கருளித், தடங்கோடாமரைக் கண்விழித்து நீயெழுந்துன்றாமரைமங்கையும் நீயும், இடங்கோள்மூவுலகுந்தோழவிருந்தருளாய்திருப்புளிங்குடிங்கிடந்தானே.

ஆ:—(கிடந்தநாள்.)—இங்குனை யொருபடியே கண்வளர்ந்தருளுகிற பிரானே! உன் திருவுடம்புநோவாதே, உன் திருவுடம்புநோவாதே உன்னடியேனான எனக்காக நீ ஒருநாள் தாமரைத்தடம் மலந்தாற்போலே கிருக்கண்களை விழித்து எழுந்திருந்து உன் தாமரைமங்கையும் நீயும், இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படி இருந்தருளாயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், திருவுடம்பசைய ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே, உன்னடியோ முக்காகத் கிருக்கண்களை விழித்து, நீபெழுந்திருந்து, உன் தாமரை மங்கையும் நீயும் இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படியிருந்தருளாய் என்கிறார்.

[தொடர்ந்தென்று தொடங்கி] - இது இப்போதைக்கெடுப்பதென்றுணர்த்தி அடிமைசெய்து ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாவிகமாய் வருகிற அடிமைநெறிதப்பாதே வருகிற அடியோங்களுக்கு கருபபண்ணி. இம்மூன்று பாட்டிலும் தம்மைக் கொண்டாடினா லல்லர். ஒரிடத்துக்கே கடவாரை வேறு நோக்குவாருண்டோ என்று தம்முடைய அநர்யகுதித்தவஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கோள் தாமரை] - தடத்தை விழுங்கினதாமரை. இடங்கோள் - இடமுடைத்தாகை.

ப.—அந்தரம், திருமேனியசையும்படி எப்போதும் கண்வளர்ந்தருளாதே அடியோங்கள் கண்டதுவாசிக்கும்படியாகப் பிராட்டியோடேகூட உணர்ந்தெழுந்தருளியிருக்க வேண்டுமென்கிறார்.

திருப்புளிக்குடி - திருப்புளிக்குடியிலே, கிடந்தானே - ஆபூரிதார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே ! (அபேக்ஷாபரதந்தரனுய்க்கொண்டு), கிடந்தநாள் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்று தொடக்கமாக, கிடந்தாய் - இப்படி யொருபடிப்படக் கண்வளர்ந்தருளினாய்; உன் திருவுடம்பு - உன் திருமேனி, அசைய-அசையும்படி, எத்தனைகாலம் - இன்னமெத்தனைகாலம், கிடத்தி - கண்வளர்ந்தருளக்கடவை? (இனி), தொடர்ந்து - (எங்கள் அபேக்ஷைக்காக வுன்னை அநுவிதாநம்பண்ணிச்) சென்று, குற்றேவல் - அந்தரங்கவருத்தி, செய்து - பண்ணி, தொல் - அநாதரிசித்தமான, அடிமைவழி-ஸேஷத்வமாய்க்கத்திலே, வரும் - வருவோமாய், தொண்டரோர்க்கு - உனக்கேசேஷமாய்ப்படி

தார்த்தம். ‘கொடிக்கொள்’ என்று தொடங்கி, ‘கிடந்தானே - குடிக்கிடந்தென்று தொடங்கி, தலைக் கணியாய்’ இதயந்வயி. (௨)

யந்நயகதிகளான எங்களுக்கு, அருளி-இரங்கி, தடம்-தடத்தை, கொள்-கொள்ளுப்படி பெருத்த, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்-திருக்கண்களை, விழித்து - பாக்கவிழித்து, (நீ), எழுந்து - (படுக்கையினின்றும்) எழுந்து, உன் - உனக்கருபாயிரியாய், தாமரை - பூவிற்பிறப்பாலுண்டான ஹோக்யதையையும், மங்கையையும் - பருவத்தையுமுடைய ளான லக்ஷ்மியும், நீயும் - , இடங்கொள்மூவுலகும் - விஸ்தீர்ணஜகத்தரயமும், தொழ - (அந்நயப்பரபோஜநரோபாதி) கண்டதுவிக்கும்படி, இருந்தருளாய்-இருந்தருளவேணும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், திருவுடம்பசைய ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே அடியோழுக்காகப் பிராட்டியும் தேவரும் எழுந்திருந்தருளவேணும் என்கிறார்.

[கிடந்தநாள் கிடந்தாய்] - ஓர் ஆஸ்ரிதன் “சாய்ந்தபோதை அழகுகாணவேணும்” என்றாசைப்பட்ட நாள் தொடங்கிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறிலையோ? [எத்தனை காலங்கிடத்தி] - இனியொருவன் வந்து “கிடந்தவாறெழிற்கிருந்து பேசு” என்னுமளவுங் கிடக்குமித்தனையிதே. எல்லாச் சேஷத்தங்களும், “ஹந்தாநாடி” என்றிருக்கை தவிராகிறே. [உன்திருவுடம்பசைய]-ஸுகுமாரமான திருமேனி அலசும்படி... ிக்கும் அவர்களைப் பார்க்குமித்தனையோ? உன்னையும் பார்க்க ரோ... ராவோ? [தொழ்ந்து குற்றேவல்செய்து] - “இச்... செய்வவடுப்பது இது” என்று உணர்த்தி அந்தரங்கவருத்தியைப்பண்ணி. பெருமாள் தமக்குஅலிமதங்களில் அவ்விதான் நிக்வே யிருந்தபோதும், இவ்வடிமையைக் கொண்டருளவேணும்” என்று வடிப்பிட்டு இளைய பெருமாள் அடிமை செய்தாற்போலே. [கொல்லடிமை] - ஆத்மாவுக்குஸ்வாலாவிசு மான அடிமை: “ஸிலஹஜகெஹயபுலியபு:” என்கிறபடியே. [வழிவருந்தொண்ட ரோர்க்கருளி] - நெறிதப்பாதேவருகிற அடியோங்களுக்கு க்ருபை பண்ணி. இம் மூன்று பாட்டிலும், தம்முடைய யோக்யதையைச் சொன்னாற்போலேயிருக்கும்; அதன்று சொல்லுகிறது; “ஒருவர்க்கே ஸேஷமாயிருப்பாரை வேறுமுகம் பார்ப்பா ருண்டோ?” என்று தம்முடைய அந்நயகதிதவஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கொள்தா மரைக்கண் விழித்து] - பொய்கையை விழுங்கின தாமரைபோலே இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி. [நீ யெழுந்து] - நீ எழுந்திருந்து: உணர்ந்தருளும் போதைச் செவ்வியை அதுவிக்கவேணும்; “மாரிமலை முழைஞ்சில்” என்கிறபடியே. [உன்தாமரை மங்கையும்நீயும்]-பிராட்டியும் தேவருஞ் சேரவிருந்து எனக்குக் காட்டித் தரவேணும். “பங்கயத்தாள் திருவருளும்” என்று ஆஸ்ரயணசையாகையாலேபுருஷ காரவாததைப் பற்றச் சொல்லிற்றுக் கீழ்; “அடிமைசெய்யுமிடத்திலும் இருவருஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யக்கடவது” என்னுமத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது இங்கு. [இடங்கொள் மூவுலகும்] - இடமுடைத்தான ஸகலலோகங்களிலுள்ளாரும். [தொழவிருந்தருளாய்]-அந்நயபரரைப்போலே முறையிலே தொழவிருக்கும் இருப்பை நான் கண்டதுவிக்கவேணும். [திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே]-ஸுலஹனபின்பு எல் லாஞ் செய்தருளத்தட்டென்? [திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே-இருந்தருளாய்] - சாய்ந் தருளின அழகை அதுவிப்பித்தருளிற்று; இருந்தருளின அழகை அதுவிப்பித்தருள வேணுமென்கை.

முகம்பார்ப்பாரில்லை” என்று தம்முடைய அந்நயகதித்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கோள் தாமரைக்கண்விழித்து]-பொய்கையைக் கண்செறியிட்ட தாமரைபோலே, இடமுடைத் தான திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி. [நீயெழுந்து] - நீயெழுந்திருந்து, “சீரியசிங்கமறி வுற்று” என்கிறபடியே, உணர்ந்தருளும்போதை யழகு காணவேணும். [உன்தாமரைமங் கையும்நீயும்] - “ஹவத்விஷயத்தில் முதலடியிலேவார் பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றக் கடவது” என்னுமத்தாலே, “பங்கயத்தாள் திருவருள்” என்றார் கீழ்; அடிமைசெய்யுமிடத் திலும் இருவருமான சேர்த்தியிலே யடிமைசெய்வதாகச் சொல்லிப் போருமத்தைப் பற் றச் சொல்லுகிறது இங்கு. [இடங்கோள்மூவுலகும்] - இடமுடைத்தான ஸகலலோகங் களிலுள்ளாரும். [தொழவிருந்தருளாய்] - அந்நயப்ரயோஜனரைப்போலே முறையிலே தொழ நீயிருக்குமிருப்பை நான் கண்டநூலுவிக்கவேணும். [திருப்புளிங்குடிக் கிடந் தானே] - நீ ஸுலஹனானபின்பு, எல்லாம் செய்தருளவேணும். அபேக்ஷிதங்களேல் லாஞ் செய்தருளக்கடவதானால், அதில் ஏகதேசஞ்செய்தால், குறையுஞ்செய்து தலைக் கட்டவேண்டாவோ? [திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்] - சாய்ந்தருளின அழகுகாட்டினாய்; இருந்தருளினபோதை யழகையுங் காட்டியருளாய்! (ங)

நான்காம் பாட்டு.

புளிங்குடிக்கிடந்துவரகுணமங்கையிருந்துவைகுந்தத்துள்ளின்று
தெளிந்தஎன்சிந்தையகங்கழியாதேஎன்னையாள்வாய்!எனக்கருளி
நளிர்ந்தசீருலகம்முன்றுடன்வியப்பநாங்களுக்கத்தாடிநின்றூர்ப்ப
பளிங்குநீர்முகிலின்பவளம்போல்கனிவாய்சிவப்பநீகாணவாராயே.

ஆ.—(புளிங்குடி.) - உன்னுடைய காருண்யத்தினாலே எனக்காகப் புளிங் குடிக்கிடந்து, வரகுணமங்கையிருந்து, வைகுந்தத்துள்ளின்று, தெளிந்த என்சிந்தை அகங்கழியாதே என்னையடிமைகொண்டருளினிற்போலே, இன்னமும் உன்னுடைய பரமகாருண்யத்தினாலே சோதிவாய்திறந்து, தாமரைக்கண்களாலேநோக்கி, திருவடி களை எந்தலையிலேவைத்தருளி, பிராட்டியோடேகூட இருந்தருளி, “ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்” என்று இந்தக் கல்யாண குணத்தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட நாங்கள் கூத்தாடி நின்றுஆரவாரப்பட நிறம் அழகிதான மேகத்திலே யுண்டான பவளம்போலே அழகியதிருப்பவளத்திற் சிவப்போடேகாணலாம்படி நீ வர வேணு மென்கிறார்.

பொய்கை இத்யாதி. தடம் - பொய்கை, பாப்பும். கண்செறியிட்ட - மறைத்த “நீயெழுந்து” என் னைக்கு, எழுந்திருக்குமது அழகாயிருக்குமோவென்ன - சீரிய இத்யாதி. அறிவுற்று-உணர்ந்த. கீழே “பங்கயத்தாள்” என்றவைத்து, பின்னையும் “தாமரைமங்கை” என்கிறதென்னென்ன-ஹவத்விஷ யத்தில் இத்யாதி. “திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்” என்றகூட்டிலாவம்-நீ ஸுலஹ னான இத்யாதி. விவரணம்-அபேக்ஷிதங்கள் இத்யாதி. “கிடந்தானே - இருந்தருளாய்” என்றகூட்டி, உகத்ததை ஸ்புடமாகக் காட்டுகிறார்-சாய்ந்தருளின இத்யாதி. ஏகதேசம் செய்கையாவது-திருப்புளிங் குடியிலேகிடக்கை. ‘உன்திருவுடம்பசைய - கிடந்தநான் கிடந்தாய் - எத்தனைகாலம் கிடத்தி’ என்று தொடங்கி, ‘திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்’ இத்யவ்யயம். (ங)

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்புகளிற்குடி தொடக்கமான ஐவ்வாய்நாங்களிலே ஸந்திஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினும்போலே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய் தருளவேணு மென்கிறார்.

[தெளிந்த என்சிற்தை யகங்கழியாதே என்னையாள்வாய்] - அயோக்ய னென்று அகலாதபடி*கண்கள் சிவந்திலே என்ஹ்ருதயம் தெளிந்தவாறே அங்கே வந்து புருந்து நிரந்தரமாக விருந்தருளி என்னை ஆளுகிறவனே! [நளிர்ந்த சீருலகம் மூன்றுடன் வியப்ப]*“ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்” என்று இந்தக்கல்யாண முணத் தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட்ட. [பளிங்கென்று தொடங்கி] - அறத்தெளிந்த நீரை முகக்கையாலே நிறமழந்தான மேவத்திலேயுண்டான பவளம்போலே அழகிய திருப்பவளத்தில் சிவப்போலே காணலாம்படி நீ வரவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆழ்நிதாரியமாகக் கிடந்திருந்து நின்று என்னை யடிமை கொண்ட ஈர்ஸரீயமான வடிவோட்கூட நான் காணும்படி வரவேணு மென்கிறார்.

புளிங்குடி - திருப்புகளிற்குடியிலே, கிடந்து - கண்வளர்ந்து, வரகுணமங் கை - திருவரகுணமங்கையிலே, இருந்து-, வைகுந்தத்துள் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நின்று-, தெளிந்த - (“இவை நமக்காகப்பண்ணின வருத்திகளிடம்” என்று) தெளிந்த, என் - என்னுடைய, சிந்தையகம் - நெஞ்சக்குள்ளே நின்று, கழியாதே - போகாதே, (உன்னுடைய சீலாதிசுணங்களைப் பரகாசிட்பித்து), என்னை-, ஆள்வாய் - அடிமைகொண் டவனே! எனக்கு-, அருளி - விஃஸக்ஷமாகக்ருபைபண்ணி, (உன்னுடைய), நளிர்ந்த - சீதளமான, சீர் - சீலாதிசுண, உலகம்முனை-லேர்கதரயமும், உடன் - ஏககண்டமாய்க் கொண்டு, வியப்ப - “ஓராஸரிதபக்ஷபாதம்!” என்று விஸ்மயப்படும்படியாகவும், நாங் கள் - அநந்தரப்போஜநராய்க்கொண்டு காணவருகின்ற) நாங்கள், கூத்தாடி - பீரீதிப்ர கர்ஷத்தாடில் ஸஸம்ப்ரபந்தத்தம்பண்ணி, நின்று-, ஆர்ப்ப - ஆர்ப்பரவம்பண்ணும்படி யாகவும், பளிங்கு - தெளிந்த, நீர் - நீராலேநிறைந்த, முகலின் - காளமேகத்திலே, பவளம்போல் - பவளக்கொடி படர்ந்ததம்போலே, கனி - ஸந்தித்தமான நிறத்தை யுடைத்தான, வாய் - திருவாய், சிவப்ப - சிவநதுதோன்றுமபடி, காண - நாங்கள் கண்டதுவிக்கும்படியாக, நீ வராய் - நீ நடந்துவந்தருளவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்புகளிலே ஸந்திஹிதனாய் என்னை இவ்வள வாக்கினும்போலே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[புளிங்குடி யிதயாதி] - “திருப்புகளிற்குடியிலே கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னும் அழகைக்காட்டியும் திருவரகுணமங்கையிலே “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்னும் இருப்பில் அழகைக்காட்டியும், ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே “நிலையாரின்றான்” என் னும் நிலையுழகைக்காட்டியுமன்றோ என்னைப்புகுப நிறுத்திற்றே? இவையெல்லாம் நான் இரக்கவோசெய்தது? [தெளிந்தவென சிந்தையகங்கழியாதே] - அயோக்யனென்று அகலா தபடி*கண்கள் சிவந்திலே என்ஹ்ருதயம் தெளிந்தவாறே அததைக்கைவிடாதே நிரந்தர வாஸம்பண்ணி. [என்னையாள்வாய்] - உன்னுல்லது செல்லாத என்னை குணஜ்ஞாநத் தாலே முடியாதபடி யரிப்பித்துப் போந்தாய். [எனக்கருளி] - வ்யதிசீரகத்தில் நகச யாலே முடியவும்மாட்டாதானக்கு க்ருபைபண்ணி. [நளிர்ந்தசீர்] - அநுஸந்தித்தார் ஹ்ருதயம் குளிர்மபடியான ஸீலத்தை; “ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளி னான்” என்கிற இக்கல்யாண முணத்தை. [உலகமுன்றுடன் வியப்ப] - விஸக்ஷணரோடு

அவிலக்ஷணரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க அதுவலித்து விஸ்மயப்படுமபடியாக. [நாங்கள் கூடதாடிநின்றார்ப்பு]- நாங்கள் விஸ்மயப்படுமளவன்றிக்கே விக்ருதராம்படி. [புளிங்கு நீர்முகவின் பவளம்போல் கனிவாய்சிவப்ப]-தெளிந்தநீரை முகக்கைபாலே ஓர்ஸரீயமான மேவமானது பவளத்தைப் பூக்தாற்போலையாயிற்று திருவயரத்திற் பழுப்பிருப்பது. இவா ஸம்பரமத்தைக்கண்டு அவன்பண்ணும் ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. [நீகாணவாராய்]- நான்காண நீ வரவேணும். என்னெதிரே உன் நடையழகு காணவேணும். அவன் கூடத் திருக்கிறபடி. வல்லாராடினாற் போலேயிறே நடையழகிருப்பது.

நடு.—நாலாம்பாட்டு. திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிததய என்னை இவ்வளவாக் கிணற்போலே, மேலும் என் அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[புளிங்குடிஇத்யாதி] - நான் இரக்கவோ இவையெல்லாம் நீ செய்தது? பட்டர், திருநாராயணபுரத்தில் வெறுப்பிலே, “தேவர் ஸ்வாதந்தர்ய மேல்லாங் காட்டினாலும் பின்னையும் பண்ணினவிஸ்வாஸத்தில் குலைத்தலின்றிக்கேயிருக்கும்படி எலும்புஉரமுடைய எம்பெருமானார்போல்வார்பக்கல் செய்யுமத்தை எலியேலும்புனை அடியேன்பக்கலிலும் செய்வதோ? “உஹாவ்யஸா ஸ வ உவ டுக்ஷ” (மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம்) என்கிறபடியே ஏதேனும் ஒன்று வந்தாலும் ‘இங்குத்தைக்கு ஒன்று வருவதாய் வந்ததன்று; இதுக்கடி, நம்முடையபாபம்’ என்று பண்ணின விஸ்வாஸம் குலையாதார் விஷயத்திலே செய்யுமத்தை — இதுதானே ஹேதுவாக நெஞ்சுநெகிழும் படி இளநெஞ்சர்பக்கலிலும்—அத்தைச் செய்யக்கடவதோ?” என்றாராம். திருப்புளிங்குடியிலே “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னுமழகைக்காட்டியும், வரகுணமங்கையிலே “பிரானி ருந்தமைகாட்டினீர்” என்னும் இருப்பழகைக்காட்டியும், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே “நிலையா ரின்றான்” என்னும் நிலையழகைக்காட்டியுமன்றோ என்னைப் புருரநிறுத்திற்று? [தேளிந்தஎன் சிந்தை யகங்கழியாதே]-“அயோக்யன்” என்று அகலாதபடி * கண்கள்சிவந்திலே என் ஹ்ருதயத்தைத்தேளிவித்தும் அதைக்கைவிடாதே நிரந்தரவாஸம் பண்ணி. [என்னையாள் வாய்] - என்னை “அயோக்யன்” என்று அகலவுமோட்டாதே, பிரிவாற்றாமையால் முடியவுமோட்டாதே, குணஜ்ஞாநத்தாலே டரிப்பித்துக்கொண்டு போந்தாய். [எனக்கருளி] *

நாலாம்பாட்டு.—புளிங்குடி இத்யாதி. “புளிங்குடிக்கிடந்து” என்று தொடங்கி, “எனக் கருளி” என்னுமளவும் கடாஷிததவதாரிகை - திருப்பதிகளிலே இத்யாதி. இவ்வளவாக்குகை - இந்தப் பாவணயத்தை விளக்கை.

“வைகுந்தத்துள்ளிற்று” என்னுமளவுக்கும் ஊவம் - நான் இரக்க இத்யாதி. “தேளிந்தஎன் சிந்தை” என்றதுக்கு - “யிரபொவஷ-ஃபாராஹி” இத்யாதிப்படியே, எத்தனை துஷெங்கள்வந் தாலும் கலங்காத நெஞ்சென்று விவக்ஷித்து, அதுக்குஐதிஹ்யம் - பட்டர் இத்யாதி. விவாணம் - மஹாவிஸ்வாஸ இத்யாதி. திருநாராயணபுரத்தில் வெறுப்பாவது - எம்பெருமான் திருமேனிக் கும் அழிவுவந்து, பின்னே திருநறையூரையரும் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினத்தால் வந்த துஷ்கம். எலும்பு உரமுடைய - ஸகதியுடைய, மஹாவிஸ்வாஸமுடைய வென்றபடி. எலியேலும்புனை - அல்பஸக்திகளுன. விஸ்வாஸமார்த்யமுடையானுன வென்றபடி. “நான் இரக்கவோ நீயிவையெல்லாஞ்செய்தது” என்கிறவாக்யத்தில் ஹ்ருதிக்குதமான அர்த்தவசேஷங்களை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருப் புளிங்குடியில் இத்யாதி. “தேளிந்த” என்றதுகூர்த்தாந்தரம் - அயோக்யன் இத்யாதி. ஆளும்ப் பராமேதென்ன - அயோக்யன் என்று இத்யாதி. “எனக்கருளி” என்று தொடங்கி மேலுக்கெல்லாம் ஊவம் - புறம்பு இத்யாதி. நளிந்த - சீதளமான. சீருக்குக்குளிரத்தியேதென்ன - அருஸந்தித்தாரி இத்யாதி. சீராவதேதென்ன - ஆழ்வார் இத்யாதி. விலக்ஷணர் - இந்த்ராதிகள். அவிலக்ஷணர் - பூமியிலுள்ளார். “உடன்” என்றதுக்கூர்த்தம் - வாசியற என்றது. “நாங்கள்” என்று - ஆத்மநி

புறம்புபோகாதபடி வளைத்து நீயும் ஜீவநிடலாவிட்டால் எங்ஙனே யரிக்கும்படி? [நளிர்ந்த இத்யாதி] - அங்ஙனத்தார் ஹ்ருதயம் குளிரும்படியான சரீரகணத்தை. “ஆழ்வா ரபேசுதித் தெய்தருளினான்” என்கிற கல்யாணகணத்தை. [உலகமூன்றுடன்வியப்ப] - விலகுகணரோடு அவிலகுகணரோடு வாசியற எல்லாருமோக்கஅருவலித்து விஸ்மயப் படும்படியாக. [நாங்கள் இத்யாதி] - நாங்கள் விஸ்மயப்பமேளவன்றிக்கே, விக்குதராம் படி. இவர்க்கு விஸ்மயப்பட அவஸரமில்லையாயிற்று. [பளிங்கு நீர்முகிலின் பவளம் போல்கனிவாய்சிவப்ப] - தேளிந்தநீரை முகக்கையாலே டர்சனியமான மேகமானது பவ ளத்தைப்பூத்தாற்போலேயாயிற்று, திருவதரத்தில் பழுப்பிருப்பது. இவர் ஸம்ப்ரமத்தைக் கண்டு அவன்பண்ணும் ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. [நீ காணவாராயே] - என்னேதிரே உன்ன ழுக்கு காணவரவேண்டும். அவன்கூத்திருக்கிறபடி. அவன் மாறிமாறிஇமேஅடி, வல்லாராடி, னாற்போலேகாணும் இருப்பது. பிள்ளையழகியமணவாளவரையரைப் பெருமாள் ஒருநாள் அருளப்பாடிட்டு, “நாம் இங்ஙனே நடக்கிறோம்; நீ அதுக்கீடாக ஆடிக்காண்!” என்ன, “தம்பிரானே! என்னால் அந்நடைக்கீடாக ஆடப்போமோ? “கானகம்படியுலாவிபுலாவி” இத்யாதி: தேவருடையகுழலோசையைக்கேட்டவாறே, பாடல்தவிரந்தார்கள்! தேவரு டைய ஸ்வாலாவிகமானநடைக்குத் தங்களுடைய ஸிசுஷாவலத்தாவண்டான ஆடல் தவிரந்தார்கள்; குரக்குக் கைகோடு கூழ்துழாவி அடியேன் தேவர்திருமுன்னே ஆடவல் லேனோ?” என்றாராம்.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பவளம்போல்கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவந்துநின்பல்லிலாமுத்தம் தவழ்கதிர்முறுவல்செய்து நின்திருக்கண் தாமரைதயங்க நின்றருளாய் பவளநன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறைபோருநல்தண் திருப்புகளிங்குடிக்கிடந்தாய் கவளமாகளிற்றினிடர்கேடத்தடத்துக்காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே.

ஆ. - (பவளம்போல்.) - வருமிடத்தில், ஸ்ரீஜேந்தராழ்வானுக்காகப் பெரியதிருவடிமேலேறிவந்த நுளிறைப்போலே, கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவந்து நின் பல் லிலாமுத்தந்தவழ் கதிர்முறுவல்செய்து, நின்திருக்கண் தாமரைதயங்க நின்றருளாய்! என்கிறார்.

ஹ்ருதயம். இவர்க்கு விஸ்மயப்படவேண்டாவோவென்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. ஸ்படிகம்போலே தேளிந்த நீரையுடைய காளமேகத்தில் பவளம்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற கனிவாயானது சிவந்து தோன்றும்படி என்று ஸுப்தார்த்தம். “நாங்கள் கூத்தாடிநின்றார்ப்ப” என்றவந்தரம், “கனிவாய் சிவப்ப” என்றதுக்குவாவம் - இவர் ஸம்ப்ரமத்தை இத்யாதி. “நாங்கள் கூத்தாடிநின்றார்ப்ப - வாராய்” என்ற பதச்சேர்த்தியால் மலிததவாவம் - அவன்கூத்திருக்கிறபடி என்று. அவன்வருவது பிள்ளை இத்யாதி. “அவன் நடைக்கீடாக ஆடப்போகாது” என்கைக்குப்பாசரம் - கானகம் இத் த்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. கானகம்படி - வநபுமி. பாசரத்துக்கர்த்தம் - தேவருடைய இத் த்யாதி. குரக்குக் கை-குரக்குவலித்த கை. குரக்கு - குரக்குவாதம். ‘புகளிங்குடிக்கிடந்து’ என்றதொடங்கி

(ச)

ஒ.—அஞ்சாம் பாட்டில், ஸ்ரீ மஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்து தோற்றினார் போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பல்லிகுமுத்தமென்று தொடங்கி] - பல்லிகு ஒளியையுடைய முத்து கதிர்முற்பட முறுவல் செய்து திருக்கண்களாகிற தாமரைவிளங்க நின்ற நளாய். [பவள நன்படரென்று தொடங்கி] - நல்லபவளப்படரின் கீழே ஸங்குகள் நிர்வாயமாய்வர்த்திக் கிற திருப்பொருநலையுடைத்தாய் ஸ்ராமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளு கிறவனே! [கவளமென்று தொடங்கி] - மத்தமான பெரிய ஆனையினுடைய விடாய் மெகைக்காக அகப்பட்டு நின்ற பெய்கையிலே ப்ரதிபக்ஷத்தைக் காய்ப்பினத்தை யுடைய பெரிய திருவடியை நடத்திக்கொண்டு தோற்றினவனே!

ப.—அநந்தரம், என்முன்னே எழுந்தருளியவந்து மந்தஸமிதம்பண்ணிக் கொண்டு நின்றருளவேணுமென்கிறார்.

பவளம் - பவளத்தினுடைய, நன் - செறிந்த, படர்க்கீழ் - பாரத்தின்கீழே, சங்கு - சங்குகளானவை, உறை - வர்க்கிக்கும்படியான, பொருநல் - திருப்பொரு நலையுடைய, தண் - ஸ்ராமஹரமான, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந் தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனாய், கவளம் - கவளங்கொள்ளுகையே ஸ்வஹாவமான, மா - பெரிய, களிற்றின் - மஜேந்த்ரானுடைய, இடர் - ஆயிரம்தேவஸம்வத்ஸரம் நிரா ஹாராய் நின்ற க்லேசித்த து:கம், கெட - போம்படியாக, தடத்து - அந்தத்தடாகத் திலே, காய் - (விரோடிவிஷயத்திலே) வெவ்வித, சினம் - சினக்கையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை, ஊர்த்தானே - நடத்திக்கொண்டுவந்தவனே! பவளம்போல் - திருப்பொருநலில் பவளப்படரும் சங்கும் செறிந்தாற்போலே, கனி - ஸ்மிக்தமான, வாய் - திருவதரமானது, சிவப்ப - சிவந்துகோன்ற, நின் - உன், பல் - பல்லாய், நிலா - நிற்கிற, முத்தம் - முத்தம்பார்க்கில், ககிர் - ககிரை, தவழ் - உடைத்தாம்படி, முறுவல்செய்து - முறுவல்செய்துகொண்டு, (ஸ்ரீமஜேந்த்ரன்முன்பு வந்தாற்போலே), காண் - (நானும்)காணும்படி, நீ வந்து-நீ ஸத்வரனாய்வந்து, நின் - உன்னுடைய, திரு- அழகிய, கண் - திருக்கண்களாகிற, தாமரை - தாமரையானது, தயங்க - விளங்கும் படி, நின்றருளாய் - ப்ரீதிதோன்ற நின்றருளவேணும். படர் - பற்றை.

இ.—அஞ்சாம் பாட்டில், ஸ்ரீ மஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினார் போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளம்போல் இதயாதி] - “சுவாக்ஷுநாடி” என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் விஞ்ருதனாகாத நீ, அதுகூலஉர்ஸந்தாலே அகவாயில் வந்து,ம்தோற்ற விஞ்ருதனாய் ஸ்மி தம்பண்ணி நிற்கும்படியைக் காணவேணும் [பல்லிகுமுத்தம்] - பல்லிகு நிலாவை யுடைய திருமுத்து நிரைபானது. [தவழ்கதிர் முறுவல்செய்து]-கதிர் தவழும்படி - ககிர் புறப்படும்படி, முறுவல்செய்து. [நின்திருக்கண்தாமரைகயங்க நின்றருளாய்]-திருக்கண் களாகிற தாமரை விளங்க நாலடிவந்து, முடியவரமாட்டாதே ஸ்தத்தனாய்நிற்கும் நிலை யைக் காணவேணும். கண்ணினுடைய ஸ்மிதமி நக்கிறபடி. தயங்குகை - தத்காலத்தில் ஒளியாதல், கடல்சலித்தாற்போலே யசைந்து வருகிறபடியாதல். [பவளநன்படரித்யாதி]- நல்லபவளப்படரின் கீழே ஸங்குகள் நிர்வாயமாய் வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத் தாய் ஸ்ராமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர் - தூறு,

நிர்வாயமாக பவளத்தூற்றிலே ஸங்குகள் வர்த்திக்கையாலே அவ்வூரில் பதார்த்தங் களுக்கு வாய்க்ககளால் அச்சமில்லைபென்கை. [கவள மாகளிற்] - கவளங்கொண்டிருப்ப தான பெரிய ஆணை. கவளங்கொண்டவென்ற இத்தால் - மதமுதித மென்கை. இதுக்கு முன்புதிடர் பட்டறியாத ஆணை. [இடர்கெடத்தடத்து]-தன்னிலமல்லாத பொய்கையிலே ஒருகூடாப் பதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டுப் ப்ரதிக்கிரியையின் மிக்கே யிருக்குமபடி யான ஆபத்துப்போக. [காய்சினப் பறவையூர்தானே] - ப்ரதிபகூதத்தைக் காயுஞ் சினத்தையுடைய பெரிய திருவடியை அவன் வேகம் போராமே அவனைப் பேரித்துக் கொடுவந்து தோற்றிற்றிலையோ? ஆணையின் உபைகிடாய் என்ஈ. அதுக்கு வந்து தோற்றினும்போலே என் முன்னேவந்து தோற்றவேணும்.

எடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீ முஜேந்த்ராமூவாணுக்கு வந்துதோற்றினும்போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளமித்யாதி] - “சுவாக்ஷுதாஹி” (அவாக்யநாதா) என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் விக்குதனாகாத நீ, அங்கூல ஓர் ஸந்தாலே யகவாயில் வந்தோற்ற விக்குத னாய் ஸ்மிதம்பண்ணிநிந்து மடியைக் காணவேணும். [நின்பல்நிலாமுத்தம்] - பல்லா கிற நிலாவையுடைய முத்துகிரையானது. [தவழ்கதிர்முறுவல்செய்து] - ‘கதிர் தவழ் முறுவல்செய்து’ - கதிருள்ளடங்காதே புறம்பே தவழும்படி. முத்தத்திலே பல்நிலாக்கதிர் தவழும்படி. முத்தம் - அதாம். கதிர் புறப்படுப்படி. முறுவல்செய்து. [நிந்திருக்கண் தாமரை தயங்கி நின்றனளாய்] - கண்ணினுடைய ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. தயங்குகையாவது - அப்போதுபிறந்தவொளியாதல், கடல்சலித்தாற்போலே யசைந்துவருகிறபடியைச் சொல் லிற்றதல். [நின்றருளாய்] - முந்துற நாலடிவந்து, பின்னைஅதுவும் மாட்டாதே ஸ்தப்ய னாய் நிற்கும்நிலை காணவேணும். [பவளமித்யாதி] - நல்ல பவளப்படரின் கீழே சங்குகள் நிர்ப்பாதமாய்வர்த்திக்கிற திருப்பொருளையுடைத்தாய், ஸ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடி யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர்-தூறு. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு, வாய்க்கத்துக்கு பயப்பட்டுவர்த்திக்குமது இல்லையாயிற்று. அத்தேஸஸ்வலாவம் இதுவாயிருக்க, “எனக்கு உன்னைக்கிடைக்குமோ? கிடையாதோ?” என்று நான் பயப்படுமபடி யிருக்கிறதென்? [கவ ளமித்யாதி] - கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரிய ஆணை. கவளங்கொண்ட என்ற இத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—பவளம்போல் இத்யாதி. “கவளமாகளிற்றினிடர்கெடத்தடத்துக்காய் சினப்பறவையூர்தானே” என்றத்தைக் கடாகூழித்தவதாரிகை - ஸ்ரீ முஜேந்த்ர இத்யாதி.

ஸ்மிதத்துக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவாக் இத்யாதி. அவாக் - வார்த்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கேயிருக்குமவன், அநாதா - ஆதர்த்தவ்யவிஷயமில்லாமையாலே அநாதரித் திருக்குமவன்திருநுத்யர்த்தம். பவளம்போலே ஸ்மிதமான திருவதரமானது சிவந்துதோன்ற, அத்தை நான்காணும்படி நீவந்தென்று ஸப்தார்த்தம். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “நிலா” என்று - ஒளியாய், திரு முத்துக்கு விசேஷணமாய், பல்லாகிற நிலாவையுடைய திருமுத்து நிரையினுடைய கதிரானது தவ ழும்படி முறுவல்செய்தென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - முத்தத்திலே இத்யாதி. அதாவது - “நிலா” என்றும், “கதிர்” என்றும் - ஒளியாய், இரண்டாலும் - மிக்கதேஜஸ்ஸைச்சொல்லி, பல்வினுடைய மிக்கதேஜஸ்ஸானது, முத்தத்திலே - அதர்த்திலே, தவழும்படி முறுவல்செய்தென்றபடி. அதரத் திலே கதிர் தவழுகையாவது - கதிர் புறப்படுகை. பதச்சேர்த்தியால் ஹலித்தஹாவம் - கண்ணினுடைய இத்யாதி. “காணவந்து” என்றத்தோடே, “நின்றருளாய்” என்றத்தையுங்கூட்டி அர்த்தம் - முந்துற இத்யாதி. “கண் - பவளம் - படர்க்கீழ்” என்று அந்வயிப்பது. படர் - தூறு. இத்தால் ஹாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. ஹார்த்தஹாவம் - அத்தேஸஸ்வலாவம் இத்யாதி, “கவளங்கொண்ட” என்றத்

தால் - மதமுதிதமென்கை. இதுக்குமுன்பு இடர்பட்டறியாத ஆனை [இடர்கேட] - “வாராயென்னுரிடரைக்காய்” என்று, தன்வாயாலே “ஆரிடர்” என்னும்படியிறே பட்ட இடரின் கனம். “ஆனையின்துயரம்” என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியிறே பட்டது. [தடத்து] - தன்நிலமல்லாத பொய்கையிலே சுஷுத்ரபதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டுப் ப்ரதிக்கிரியை யின்றிக்கே யிருக்கும்படியான ஆபத்துப் போம்படியாக. தடமென்று - கரைக்கும், பொய் கைக்கும் பேர். [காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே] - ப்ரதிபகஷத்தைக் காயுஞ்சினத்தை யுடைய பெரியதிருவடியை, அவன்வேகம்போராமை அவனைப் பேரித்துக் கொண்டேவந்து தோற்றிற்றிலையோ? அவ்வானையின் ஊழைகிடாய் என்ஊழை! அதுக்குத் தோற்றிறற் போலே என்முன்னேவந்து தோற்றியருளவேணும். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

காய்சினப்பறவையூர்ந்துபொன்மலையின்மீமிசைக்கார்முகில்போல்
மாசினமாலிமாலிமானேன்று அங்கவர்படக்கனன்று முன்னின்ற
காய்சினவேந்தே! கதிர்முடியானே! கலிவயல்திருப்புளிங்குடியாய்!
காய்சினவாழிசங்குவாள்வில்தண்டேந்தி எம்மிடர்கடிவானே!

ஆ.—(காய்சினப்பறவையூர்ந்து.) - உம்முடைய மனோபூங்களுக்குப் ப்ரதி வந்தகங்களில்லையோ? ஸஹஸா முடியுமோவென்னில்?—என்னுடைய மனோபூப்ரதி வந்தகங்களைப் போக்குகைக்காக வன்றோ, சங்க சக்ர மஹா ஸார்ங்காகதி திவ்யாயுயங் களை ஏந்தியருளியிருக்கிறது? ஆனபின்பு, பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே காய்சினப் பறவையூர்ந்து, மாவி சுமாலி மால்யவத்ப்ரப்ருத் யஸுரநிரஸநம்பண்ணி யருளிற்றோபோலே இந்தப் ப்ரதிவந்தகத்தையும் நீயே போக்கி என்னுடைய மனோபூத் தையும் முடித்தருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய அலிலஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாத படிப் ப்ரதிவந்தகங்களுண்டுன்னில்; ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துப் போக்குகைக்காக திவ்யாயுயங்களைந்தியிருக்கிற நீ, மாலிப்ரப்ருதிகளான ராக்ஷஸரை முடித்தாற்போலே என்னுடையப் ப்ரதிவந்தகங்களை நீயே போக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

[காய்சினப்பறவைபென்று தொடங்கி] - மேருஸிவாதத்திலேயேறி மேவயம் படிந்தாற்போலே ப்ரதிபகஷத்தைக் காய்சினத்தையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்

தால் மலித்தலாவம் - கவளங்கொண்ட இத்தாதி. “மதமுதிதம்” என்றதுக்குலாவம் - இதுக்கு முன்பு இத்தாதி. “மாகளிற்றினிடர்” என்றதுக்கு - களிற்றினுடைய பெரியஇடருன்று விவகித்தது, அப்படி பெரியஇடருண்டோவென்ன, ப்ரமாணம் - வாராய். இத்தாதி; சிறியதிருமடல். ஆரிடர் - மிக்கவிடர். ஆர் - மிகுதி. இடர் - துக்கம். ப்ரமாணந்தரம் - ஆனையின்துயரம் இத்தாதி. நெஞ் சுளுக்கும்படி - ஈடுபெடும்படி. களிற்றினிடர் கெடவென்னுதே, “தடத்து” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - தன்நிலம் இத்தாதி. காய்கை - ஹிம்மலிக்கை. சினம் - கோபம். “இடர்கேட” என்ற திலே நோக்காகலாவம்-அவ்வானே இத்தாதி. “ஊர்ந்தானே” என்றதிலேநோக்காக லாவம் - அதுக்கு இத்தாதி. பவளநம்படர்க்கீழென்றதொடங்கி, காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே - நீ பவளம்போல் களி வாழ்சிவப்ப - காணவந்து, நின்பல்நிலா இத்தாரப்பய, நின்றருளாய் இத்தய்வயடி. (ரு)

திக்கொண்டு வந்து, பெரிய சினத்தையுடையரான் மாவி மால்யவான் தொடக்கமான அஸ்ரர்கள் அங்கே முடியும்படி சீறி, அவர்கள் முன்பே சின்ற காயும் சினத்தையுடைய வேந்தே ! - [கவிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - “அதுபண்டிதே” என்னவொண்ணாது படி ஸம்ருத்தமான திருப்புளிங்குடியிலேவந்து ஸந்நிஹிதனுனவனே ! இப்பாட்டில் கீரியை மேலிற்பாட்டிலே.

ப.—அந்தரம், உகவாதார்முன்னேயகப்பட்டப் பெரியதிருவடியை மேற் கொண்டு சென்று நின்ற நீ, உகந்துகாண ஆசைப்பட்ட என்முன்னே அப்படி அவனை மேற்கொண்டுவந்து நின்றருளவேணு மென்கிறார்.

பொன் - கருமயமான, மலையின் - மஹாமேருவின், மீமிசை - மேலேபடிந்த, கார்முகில்போல - காளமேகம்போலே, காய்-(விரோயிவிஷயத்திலே) வெவ்விப, சினம் - சீற்றத்தையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்து - நடத்திக்கொண்டு, காய் - ப்ரதிபக்ஷங்களிலே காலாக்கிகல்பமான, சினம் - சினத்தையுடைய, ஆழி சங்கு வாள் வில் தண்டு - ஸ்ரீபஞ்சாயுதத்தையும், ஏந்தி-, மா-பெரிய, சினம் - சினத்தையுடைய, மாவி-, மான் - மஹானுன, மாவி - சுமாவி, என்று - என்றுப்ராலித்தாரான், அவர்- அவர்கள், அங்கு - அந்தயுத்தபூமியிலே, பட - நசிக்கும்படி, (“காலாழிஸுபுஸா: கொடியே” என்கிற கணக்கிலே), கனன்று - பெரியசீற்றத்தோடே, முன் - (உகவாதார்)முன்னே, நின்ற - (இவ்வழகைக்காட்டி) நின்றவனாய், (“அங்கருளில்லாததன்மையாளன்” என்னும்கணக்கிலே), காய் - விரோயிகளுக்குடாஹகமான, சினம் - க்ரோய குணத்தையுடைய, வேந்தே - ஸ்வாமியாய், கதிர் - விரோதிவர்க்கம் மடிகையாலே ஒளிகிடுகிற, முடியானே - திருவலிவேகத்தை யுடையவனாய், (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), கவி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - வையையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே வர்த்திப்பானாய், (அவ்வழியாலே), எம் - எங்களுடைய, இடர் - அதுஹவாலாஹ ரூபமான து:கத்தை, கடிவானே - கழிக்கக் கடவனாயிருக்கிறவனே ! அந்த வாஹநத்தோடும் ஆயுபங்களோடும் திருவஹவேகத்தோடும் நான் காணும்படியாகவந்து நின் திருக்கண்தாமரைதயங்க நின்றருளாய் ! என்று கீழே அவ்வயம்.

இ—ஆறும்பாட்டில், உம்முடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்வொண்ணாதபடி ஆணையிற்காட்டில் ப்ரவைல ப்ரதிவ்யூகங்களுண்டே யென்ன; மாவிப்ரப்ருதி ராக்ஷஸ ரிலும் வலிதோ என்னுடைய ப்ரதிவ்யூகம் ? என்கிறார்.

[காய்சினப் பறவையூர்ந்து] - ப்ரதிபக்ஷத்தில் உனக்குத் தண்ணளியுண்டாக லும் கண்ணற்றழியச் செய்யும் பெரிய திருவடியை நடத்தி. [பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போல்] - அப்போதிருக்கும்படி மேருவைக்கிறிய ஒரு காளமேவயம் படிந்தாற் போலே. இப்போது இதுசொல்லுகிறது - பெரியதிருவடி முதலில் இருப்பைக் காண்கைக்காக. [மாசினமாவி] - பெரியசினத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு வந்தமாலி [மாவி மான்] - மஹானுன மாவி, ஸுமாலி யென்றபடி. [என்று அங்கவர்பட] - என்கிறவர் அங்கே முடியும்படியாக. [கனன்று முன்னின்ற] - சீறி; அவர்கள்முன்னே நின்ற; வடிவைக் கண்டபோதே எதிரிகள் முடியும்படியிறே வீரமிருப்பது. [காய்சினவேந்தே]- திருநாமம். காயஞ்சினத்தையுடைய நிர்வாஹகனே ! [கதிர்முடியானே] - விளங்கா நின்ற திருவலிவேகத்தை யுடையவனே ! நீர் ரக்ஷகத்வத்துக்கு முடிஞடியிருக்க, நான் இழக்கவோ ? [கவிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - நீ தூரஸ்த நென்று தான் இழக்

கிறேனோ? ஸம்ருத்தமான வயலையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளின வனே! [காய்சினவாழி இத்யாதி] - காயுஞ் சினத்தையுடைய திருவாழி முதலான தீவ்யாயுதங்களை தரித்தது ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துக்களைப் போக்குகைக்கன்றோ? மேலிற்பாட்டிலே இப்பாட்டுக்குக் கீரியை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உம்முடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாதபடி ப்ரதிபந்தங்கள் ப்ரவலமன்றோ என்னில்? — ‘மாலி, சுமாலி, மால்யவான் இவர்களிலும் வலிதேர் என் ப்ரதிபந்தம்?’ என்கிறார்.

[காய்சினப்பறவையூர்ந்து] - ப்ரதிபக்ஷத்தில் உனக்குக் கண்ணோடிலும் கண்ணற்றழிச்செய்யும் பெரிய திருவடியை நடத்தி. [பொன்மலையின்மீமிசைக்கார்பூகில் போல்] - அப்போதிருக்கும்படி. மேருவைக்கினிய காளமேகம் படிந்தாற்போலேயாயிற்று இருப்பது: இப்போது இது சொல்லுகிறது - பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பைக் காண்கைக்காக. [மாசினமாலி] - பெரியசினத்தை யுடையனய்க்கொண்டு வந்த மாலி. [மாலி மான்] - மஹானான மாலி. சுமாலியென்றபடி. [என்று அங்கவர்பட] - என்கிறவர்கள் அங்கே முடியும்படியாக. [கனன்றுமுன்னின்ற] - சீறி அவர்கள்முன்னேநின்ற. வடிவைக் கண்டபோதே எதிரிகள் முடியும்படியாயிற்றே வீரமிருப்பது. [காய்சினவேந்தே] - திருநாமம்: காயுஞ்சினத்தையுடைய நிர்வாஹகனே! [கதிர்முடியானே] - விளங்காநின்ற திருவலிஷேகத்தை யுடையவனே! நீ ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்க, நான் இழக்கவோ? [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - நீ தூரஸ்த்தனய்த்தான் இழக்கிறேனோ? ஸம்ருத்தமானவயலையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [காய்சினவாழி இத்யாதி]-காயுஞ் சினத்தையுடைய திருவாழிமுதலான தீவ்யாயுதங்களை யரித்தது ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காகவன்றோ? “எம்மிடர்கடிவானே - திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்றருளாய்” என்று கீழிற்பாட்டிலே இப்பாட்டுக்கு கீரியை. (க)

ஆறும்பாட்டு.—காய்சினம் இத்யாதி. “மாசினமாலிமாலிமான்” என்று தொடங்கி “கனன்று” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உம்முடைய இத்யாதி.

“காய்சினம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தில் இத்யாதி. அன்றிக்கே, “காய்சினப்பறவை காய்சினவேந்தே” என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஊவமாதல். கண்ணன்று - நிர்ந்தயமாய். கண்-க்ருபை. இப்போது இது சொல்லுகிறதென்றது - வகுத்துச்சொல்லுகிறதென்றபடி. மீமிசை - மேலே. கினிய - கபளீகரிக்க, மாலியையும் சுமாலியையுஞ்சொன்னது - மால்யவானுக்கும் உபலக்ஷணம். சுமாலியும் மால்யவானும் ஒடிப்போகையாலே, “அவர்பட” என்று - தேஜோவதத்தைச் சொல்லுகிறது. “மான்மாலி” - மஹானானமாலி, “என்று - அவர் - அங்கு - பட -” என்று ப்ரஸித்தமானவர்கள் அந்தயுத்தபூமியிலே படவென்று ஸப்தார்த்தம். கனன்று - சீறி. ஹிம்வலிபாதே, சீறி முன்னே நிற்பானென்னென்ன - வடிவை இத்யாதி. அந்வர்த்தநாமமென்கிறார் - காயுஞ்சினத்தை இத்யாதி. இதுக்குஊவம் - நீ ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. கலி - ஸம்ருத்தி. “திருப்புளிங்குடியாய்” என்றதுக்குஊவம்-நீ தூரஸ்த்தனய் இத்யாதி. “எம்” என்று - ஆஸ்ரிதரைச்சொல்லுகிறது. இப்பாட்டுக்கு கீரியையைக் காட்டுகிறார் - எம்மிடர் இத்யாதி, ‘பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்பூகில்போல - காய்சினப்பறவையூர்ந்து - காய்சினவாழிசங்கு வான்வில்தண்டேந்தி - மாசினமாலிமாலிமானென்று அவர் - அங்கு - படக் கனன்று முன்னின்ற காய்சினவேந்தே’ என்று தொடங்கி, ‘திருப்புளிங்குடியாய் - எம்மிடர்கடிவானே - நின்திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்’ இத்யவ்யடே. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

எம்மிடர்கடிந்திங்கேன்னையாள்வானே! இமையவர்தமக்குமாங்கனையாய்!
சேம்மடல்மலருந்தாமரைப்பழனத்தண்திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தாய்!
நம்முடையடியர்கவ்வைகண்டேந்து நாம்களித்துளநலங்கூர
இம்மடவுலகர்காணநீயொருநாளிருந்திடாயெங்கள்கண்முகப்பே.

ஆ.—(எம்மிடர்.) உத்கர்ஷபகர்ஷவிஜாமயின்றியே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும்
நீயல்லது வேறு ரக்ஷகருளரோ? ஆசைப்பின்பு, உனக்கு நல்லராயிருப்பார் நீயிருந்தருள
மிருப்பைக் கண்டால் படும் பாடு கண்டு நாங்கள்வாழும்படியாக, இந்திலோகத்திலுள்ள
வர்கள் காணும்படி எங்கள் கண்ணென்திரே நீ ஒருநாள் இருந்திடாய் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஈர்வலரோடு ப்ரவலரோடு வாசியின்றிக்கே ரக்ஷ
கனான நீ, நாங்கள் வாழும்படி எங்கள் கண்ணென்திரே ஒருநாளிருந்திடாய் என்கிறார்.

[எம்மிடரென்று தொடங்கி] - ஸாம்ஸாரிகஸகலஈடுகங்கனையும் போக்கி
இங்கே என்னை ஆளுகிறவனே! எத்தனையேனும் அலிமாநிகளான ப்ரஹ்மருத்ராடிக
ளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகனாவனே! ஸம்ருத்தமான பழனங்கனையுடைத்தாய்
ப்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [நம்முடையடியர்
என்று தொடங்கி] - திருவுட்களை ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய ஸம்ப்ரமத்தைக்கண்டு
நாங்கள் களித்து மிகவும் ப்ரீதமாக, இந்த லோகத்திலுள்ள ஸாதூக்கள் காணும்படி.

ப.—அநந்தாம், அளவிலிகளான எங்கேளோடு அளவுடையாரோடு வாசி
யற ரக்ஷகனான நீ, அஸாயாரணஸேஷஹதாரான ஸூரிகளதுவிக்கிற கிளர்த்தியைக்
கண்டுநாங்களுக்கும்படி எங்கள் கண்முகப்பே யிருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

எம் - எங்களுடைய, இடர் - அவித்யாஹி க்ருதமான ஸகல ஹூகங்கனையும்,
கடிந்து - போக்கி, இங்கு - இந்த பூமியிலேவைத்து, என்னை-, ஆள்வானே - அடிமை
சொண்டு போருமவனாய், இமையவர்தமக்கும் - அநிமிஷமான ப்ரஹ்மாதி தேவர்
களுக்கும், ஆங்கு - அங்கு, அனையாய் - அப்படி அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக
இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிகொடுத்தது ரக்ஷிக்கும்வனாய், செம் - சிவந்த, மடல் -
இதழ், மலரும் - மலருகிற, தாமரை - தாமரையையுடைத்தான, பழனம் - நீர்நிலங்
கனையுடைய, தண் - குளிரந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தாய் -
ஆஸ்ரயிதாரமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! நம்முடை - நம்முடையாரென்னும்படி,
அடியர் - உனக்குஅஸாயாரண ஸேஷஹதாரான ஸூரிகளுடைய, கவ்வைகண்டு- (அது
ஹவஜிதமான) கோலாஹலத்தைக் கண்டு, நாம் - நாங்கள், உகந்து - உகந்து, களித்து-
ஆநந்திகளாய், உளம் - நெஞ்சிலே, நலம் - ப்ரேமமானது, கூர - வாய்க்கும்படியாக,
மடம் - வாசியறியாத, இ - இந்த, உலகர் - லோகத்தாரும், காண - காணும்படி, நீ -
(சித்பஸூரிகளை என்றமிருந்துஅதுவிப்பிக்கிற) நீ, ஒருநாள் - ஒருநாளாகிலும், எங்கள்
கண்முகப்பே— இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஈர்வலரோடு ப்ரவலரோடு வாசியற ரக்ஷகனான
நீ நாங்கள் வாழும்படி கண்ணென்திரே ஒருநாளிருக்கவேணுமென்கிறார்.

[எம்மிடர் கடிந்து] - எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலஃ:வங்களையும் போக்கி. [இங்கு என்னையாள்வானே] - ஹவஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத இஹலோகத்திலே அடிமைகொள்ளுகிறவனே! [இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்] - அகிஞ்சந்நான எங்களுக்கேயன்றிக்கே, “ஓரஃஸுரொஹஸு” என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாலிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகளுவனே! [செம்மடலித்யாதி] - சிவந்தமடல் மலராரின்னுள்ள தாமரையையுடைய நீர்நிலங்களை யுடைத்தாய் ப்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [நம்முடையித்யாதி] - உன்னடியார் உன்னையநுஹிவிக்கிற ஆரவாரத்தைக் கண்டு நாங்களுகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவர. [இம்மடவுலகர்காண] - அஜ்ஞான ஸம்ஸாரிகளதுஹிக்கும் படி எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஒருநாளிருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸஃசுர ஸந விஷயமான நீ, ஒரு நாள் எங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாயி நுந்தாலாகாதோ? உன்னுடைய ஃர்ஸநம் அயிக்குதாபிகாரமாகவேணுமோ?

நாடு.— ஏழாம்பாட்டு. துர்ப்பலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியற ரக்ஷகளுநீ, நாங்கள் வாழும்படி கண்ணேதிரே ஒருநாளிருக்கவேணுமென்கிறார்.

[எம்மிடர்கடிந்து] - எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுக்கங்களையும் போக்கி. [இங்கென்னையாள்வானே] - ஹவஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத இஹலோகத்திலே என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவனே! [இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்] - அகிஞ்சந்நான எங்களுக்கே யன்றிக்கே, “ஓரஃஸுரொஹஸு” (ஈஸ்வரோஹம்) என்றிருக்கிற ஸ்ரஹ்மாலிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகளுவனே! [செம்மடலித்யாதி] - சிவந்தமடல் மலராரின்னுள்ள தாமரையையுடைய நீர்நிலங்களை யுடைத்தாய், ப்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! உள்ளும் புறம்புமெல்லாம் தாமரையாயிற்று. [நம்முடையித்யாதி] - உன்னடியார் உன்னையநுஹிவிக்கிற ஆரவாரத்தைக்கண்டு நாங்கள் உகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு, ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவர. [இம்மடவுலகர்காண] - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறிவுகேடராய், இடக்கை வலக்கையறியாதவர்களும் கண்ணிலே காணும்படியாக. [நீ ஒருநாளிருந்திடாய் எங்கள் கண்முகப்பே] - எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸஃசுர ஸந விஷயமான நீ, ஒருநாள் எங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தாலாகாதோ? உன்னுடைய ஃர்ஸநம் அதிகுதாபிகாரமாக வேணுமோ? (எ)

ஏழாம்பாட்டு - எம்மிடர் இத்யாதி. “என்னையாள்வானே, இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய் - எங்கள் கண்முகப்பே - இருந்திடாய்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - துர்ப்பலரோடு இத்யாதி. “எம்” என்கையாலே - துர்ப்பலரோடு என்றது. “இமையவர்” என்கையாலே - ப்ரபலர் என்றது.

“இங்கு” என்று விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - ஹவஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. ஆங்கு - அந்த லோகத்திலே. அனையாய் - அப்படிப்பட்டவனே இத்யர்த்தம். இமையவர்க்குமென்றதே, “தமக்கும்” என்று விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - அகிஞ்சந்நான இத்யாதி. “செம்மடல் மலரந்தாமரை” என்று - புறத்தியில் தாமரையைச்சொல்லி, “கிடந்தாய்” என்று அவனைச் சொன்னதுக்குஹாவம் - உள்ளும் இத்யாதி. “நம்முடைய” உம்முடைய என்றபடி. உன்னடியார் என்றது - திருப்புளிங்குடியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை. கவிவை - ஆரவாரம். நலம் - ஸ்நேஹம். கூர் - மிக்குவர. மடப்பம் - அஜ்ஞாநம். கீழ்வாக்ய விவரணம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. “எங்கள்” என்றதுக்குஹாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. எம்மிடர் இத்யாதி, காமேனுவ்யம் (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எங்கள் கண்முகப்பேயுலகர்களெல்லாமிணையடிதொழுதேழுதிறஞ்சித்
தங்களன்பாரத்தமதுசொல்வலத்தால்தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்பத்
திங்கள்சேர்மாடத்திருப்புளிங்குடியாய்! திருவைகுந்தத்துள்ளாய்தேவா!
இங்கண்மாளுலத்திதனுளுமொருநாள் இருந்திடாய்வீற்றிடங்கொண்டே.

ஆ.—(எங்கள்.) - “நீர்சொல்லிற்றெல்லாம் திருநாட்டிலேசெய்கறோம்”
என்றோ பேராதிருந்தருளுகிறது? அங்ஙனே செய்தருளவமையாது; எங்கள் கண்
ணெதிரே லௌகிகரெல்லாரும் உன் திருவடிகளிரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது
க்ருதார்த்தராய், தங்களுடைய ஸ்நேஹாதுகுணமாகத் தங்களுடைய ஸக்த்யநுரூபமான
சொற்களாலே மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட, இந்தலோகத்திலே இத்திருப்புளிங்
குடியிலே பிராட்டியும் நீயுங்கூட ஒருநாளிருந்திடாய்! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருநாட்டிலேயன்றோ நீர் அபேக்ஷிக்கிறபடி செய்ய
லாவதென்னில்; ஸகலலோகங்களும் கொண்டாடும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே இஸ்
ஸம்ஸாரத்திலே திருப்புளிங்குடியிலே உன்னுடைய வேண்டற்பாடுதோற்ற ஒருநாள்
இருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்கள் கண்முகப்பேயென்று தொடங்கி] - எங்கள் கண்ணெதிரே லௌ
கிகர் எல்லாம் உன் திருவடிகள் இரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது க்ருதார்த்தராய்த்
தங்களுடைய ஸ்நேஹாதுகுணமாகத் தங்களுடைய ஸக்த்யநுரூபமான சொற்களாலே
மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட. [திங்களென்று தொடங்கி] - சந்தர்ப்பத்தளவும்
உயர்ந்த மாடங்களையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்திஹிதனுனவனே! அவ்வளவன்றி
ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேவந்து நின்றருளி மிகவும் விளங்காநின்றதுள்ளவனே!

ப.—அந்தரம், அந்தவிபூதியி லன்றியே, ஸகலலோகங்களுங் கண்டு உன்
திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுது வாழும்படி, இந்தவிபூதியிலும் திருப்புளிங்குடியிலே
உன்வாசுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கவேணு மென்கிறார்.

திங்கள் - (தேவலோகத்தில் மேலெல்லையிலே வர்த்திக்கிற) சந்தரன், சேர் -
சேருப்படியோங்கின, மாடம் - மாடங்களையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்
குடியிலே வர்த்திப்பானாய், திருவைகுந்தத்து - திருவைகுந்தத்திலே, உள்ளாய் - எழுந்
தருளி நிற்பானாய், தேவா - இந்த ஸௌல்பய தேஜஸ்சையுடையனுனவனே! எங்
கள் கண்முகப்பே-, உலகர்கள் - லோகத்திலுள்ளார், எல்லாம் - எல்லாரும், அடி - உன்
திருவடிகள், இணை - இரண்டையும், தொழுது - தொழுது, எழுது - எழுவதாய்க்
கொண்டு, இறைஞ்சி - பாரதந்தர்யம் தோன்றும்படி ஸஸம்பரமராய், தங்கள் - தங்க
ளுடைய, அன்பு - ஐக்தியானது, ஆர - வர்த்தியாநிற்க, (அத்தாலே), தமது - தங்க
ளுடைய, சொல்வலத்தால் - உக்திவலாநுரூபமாக, தலைத்தலைச்சிறந்து - ஒருவர்க்
கொருவர் அஹமஹமிகையாலே மேல்விழுந்து, பூசிப்ப - ஸ்வஹுமார ஸ்தோத்தரங்
களைப் பண்ணும்படி, இ - இந்த, கண் - இடமுடைத்தாய், மா - (நீ வருகைக்கிடாக)
ஸ்லாக்யமான, (ஸ்ரீமத்தான), ஞாலத்து - பூமியிலே, இதனும் - திருப்புளிங்குடி

குள்ளேயும், வீற்றிடங்கொண்டு - உன்மேன்மை இடங்கொண்டு தோன்றும்படி, ஒரு நாள் இருந்திடாய் - ஒருநாள் இருந்தருளவேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பரமபதத்திலேயன்றே இருப்பதற்கு காட்டலாவதென்ன அவ்விருப்பைத் திருப்புகளின்குடியிலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்கள் கண்முகப்பே இத்யாதி] - எங்கள் கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்தருளமிடத்தில் லௌகிகரொல்லாம் திருவடிகளில் சேர்த்தியழகு கண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய் ஆஸ்ரயித்து. [தங்களன்பார] - தங்கள் ப்ரேமம் மிக்குவர. [தமது சொல்லவத்தால்] - ஸக்த்யநுபமான சொற்களாலே யென்னுதல், தாந்தாம் சொல்லவல்லவளவாலே என்னுதல். “பொன்னாலே பூணூலிலே; நூற்பிராயம் புகுவீர்; “விஜயஸ்” என்னுதல். [கலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப] - மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட. [திங்கள் இத்யாதி] - ஸஞ்சாரஸீலனை சந்தரனுக்கும் இளைப்பாறலாம்படியான மாடங்களைபுடைய திருப்புகளின்குடியிலே ஸந்திவிதனைவனே! [திருவைகுந்தத்துள்ளாய்] - அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நின்றருளினவனே! [தேவா] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் நிலையால்வந்தபுகர். [இங்கண் இத்யாதி] - இம்மஹாப்ரஸிவியிலே திருப்புகளின்குடியிலே பரமபதத்திலிருக்கும் வேண்டற்பாட்டோடே ஒருநாள் இருந்தருளவேணும்.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. பரமபதத்திலேயன்றே இருப்பதற்கு காட்டலாவதென்ன? - அவ்விருப்பைத் திருப்புகளின்குடியிலே ஒருநாளிருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்களித்யாதி] - எங்கள் கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்யுரிடத்தில், லோகத்திலுள்ளாரடங்க, திருவடிகளிலுண்டான சேர்த்தியழகுகண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயித்து. [தங்களன்பார] - தங்கள் ப்ரேமம் மிக்குவர. [தமது சொல்லவத்தால்] - ஸக்த்யநுபமான சொற்களாலே யென்னுதல்; தாந்தாந் சொல்லவல்லவளவாலேயென்னுதல்; “யயாஜ்ஞாநஞுவக்ஷாநிவாருஷஞாஸநாதமீ” (யதாஜ்ஞாநத்துவக்ஷயாமி புருஷந்தம் ஸநாதநம்) என்னக்கடவதிறே. அதாவது - “நூற்பிராயம்புகுவீர், பொன்னாலே பூணூலிலே” என்றற்போலே சொல்லுகை. வங்கிப்புரத்துநம்பி “விஜயஸ்” (விஜயஸ்வ) என்ன, ஆண்டான் சொன்னவார்த்தையை.

எட்டாம்பாட்டு.—எங்கள் இத்யாதி. “இதனைமொருநாளிருந்திடாய் வீற்றிடங்கொண்டே” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - பரமபதத்திலே இத்யாதி.

“எங்கள் கண்முகப்பே யிருக்கவேணும்” என்று - அந்நவயித்துச்சொன்னபடி. “தமது - வலத்து - சொல்லால்” என்றநவயித்து, தந்தாமுடைய பலத்துக்கீடான சொற்களாலே யென்னுதல்; வலம் - பலம்; தாந்தாம் சொல்லவல்ல வளவாலே யென்னுதல். இரண்டாமர்த்தத்துக்குப் பரமாமணம் - யதாஜ்ஞாநம் இத்யாதி. “யயாஜ்ஞாநஞுவக்ஷாநிவாருஷஞாஸநாதமீ”

தடுவெலுக்கலுக்கிறதெல்லாவெகவுருஷஸ்துதி ஸ்ரீநாராயணே ப்ரஹ்மருத்ரஸம்வாதே. அறிந்தவறிந்தவளவுகளிலே சொல்லுகையாவதென்ன - அதாவது இத்யாதி. இந்தப் ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிற்யம் - வங்கிப்புரத்து நம்பி இத்யாதி. அதாவது - வங்கிப்புரத்து நம்பி, பெருமானே சேவிக்க வெழுந்தருளினவளவிலே, இடைச்சித்களண்டையிலே யிருந்து ஸேவித்தாராய், அத்தையாண்டான் கண்டருளி, “ப்ராய்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயமிருக்க அவர்களண்டைக்கெழுந்தருளுவானென்” என்ன; “நாம் அல்பம் † விரகமாயிருப்போம், இவர்களைன்றும்பிறியாத கொச்சைகளாகையாலே, ‘யஹ்நாரொநவஸ்யுதி’ என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுடைய

நினைப்பது. [தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்ப] - ஒருவர்க்கொருவர் மேல்விழிந்து மிகவும் ஆர்வத்துக் கொண்டாட. [திங்குளித்தயாதி] - சந்த்ரனுக்கு இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரிக்கையாவுண்டான இளைப்பெல்லாம் ஆறும்படியிருக்குமாயிற்று மாடங்களினுடையவோக்கம்; அதிலே ஸந்நிஹிதனாவனே. [திருவைகுந்தத்துள்ளாய்] - அவ்வளவேயன்றிக்கே, திருவைகுந்தத்திலே நின்றருளினவனே. [தேவா] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் நிலையால் வந்தபுகர். [இங்கண்மாளுலத் திதனுருமொருநாளிருந்திடாய்] - இந்த மஹாப்ருதிவியிலே, திருப்புளிங்குடியிலேயும் ஒருநாளிருந்தருளவேணும். இருக்குமிடத்தில் [வீற்றிடங்கொண்டு] - பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே, உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற இருக்கவேணும். “இதனுளும்” - என்சிறதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்?—சாய்ந்தருளினவழகு கண்டோமுக்கு, “இவனிருந்தால்எங்ஙனையிருக்கிறதோ?” என்றும், “இப்படியிருக்கிறவன்றான் நின்றால் எங்ஙனையிருக்கிறதோ?” என்றும், இங்ஙனே சில அபேகைகள் பிறக்குமிதே இவர்களுக்கு; அது வேறொருபடியிறே நமக்கு. இவையெல்லாம் நரகாவஹமான விஷயங்களிலேயுண்டு; இவ்விஷயத்தில் தெரியாது. செய்ததெல்லாம் பரிதாபமும், அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்படுகையு மெல்லாம் நமக்கு ப்ராக்குதவிஷயங்களிலே யுண்டாயிருக்கும். இப்படியிருக்குமோ வேன்று அறியும்தனை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வீற்றிடங்கொண்டேவியன்கொள்மாளுலத்திதனுளமிருந்திடாய் அடியோம்
போற்றியோவாதே கண்ணனை குளிரப்புதுமலராகத்தைப்பருக
சேற்றிளவாளே சேந்நெலாகெளஞ்சேழும்பணைத்திருப்புளிங்குடியாய்!
கூற்றமாய் அகரர்துலமுதலரிந்தகோவினைப்படைகள்வல்லானே!

கடாக்ஷமிவர்களிடத்திலே பள்ளமடையாயிருக்குங்காணும்’ என்றங்கேயிருந்தேன்” என்ன; “அவர்கள் சொன்னதேது, தேவரீரருளிச்செய்ததேது” என்று ஆண்டான் கேட்க; “பாலுண்டீர், பழமுண்டீர்; பொன்னாலே பூணூலிடுவீர்; நூறுபிராயம் புகுவீர்; அழுத்த இரட்டையுடுப்பீர்” என்கிற இது அவர்கள் சொன்னவார்த்தை: ‘விஜயஸூ, விஜயீஹவ’ என்று நான் சொன்னவார்த்தை” என்று நம்பியருளிச்செய்ய; “அங்கே போயும் முருட்டு ஸம்ஸ்க்ருதம் விட்டிரில்லையே, எங்கேயிருந்தாலும் நாம் நாங்காணும், இங்கே யெழுந்தருளீர்” என்று ஆண்டானருளிச்செய்தவார்த்தை. தலைத்தலை - ஒருவர்க்கொருவர். சிறந்து - கிட்டி. பூசிப்ப - ஆர்வயிக்க. திங்கள் சேருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - சந்த்ரன் இத்யாதி. சேருகை - படுகையாய், விஸ்ரமிக்கையாகிறது. இங்கே தீப்தியேதென்ன - பரமபதத்தில் இத்யாதி. “ஹிவஸூ” இத்யாதி. “கண்” என்று - இடமாய், இடமுடைத்தான இம்மஹாபூமியிலென்றபடி. “இதனுளும்” என்றசஸப்தார்த்தம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. அது நமக்குக்காண்கிரோமில்லையே யென்ன - அது வேறொரு இத்யாதி. “வேறொருபடி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - இவையெல்லாம் இத்யாதி. இவ்விஷயத்தில் - ஹவத்விஷயத்தில். ஏதத்விவரணம் - செய்ததெல்லாம் இத்யாதி. பரிதாபக - ஸ்த்துலமாகை. அதாவது - போராதேயிருக்குமென்றபடி. ‘திங்கள் சேர்மாடம்’ இத்யாரப்ய, ‘தேவா - உலகர்களெல்லாம்’ என்று தொடங்கி, ‘இங்கண்மாளுலத்திதனுளும் - இடங்கொண்டு - எங்கள் கண்முகப்பே - ஒருநாள் - வீற்று - இருந்திடாய்’ இத்யங்கவ்ய: (அ)

ஆ.—(வீற்றிடங்கொண்டு) - என்னுடைய கண்ணிணையானது விடாய் தீர்ந்து குளிர உன்னுடைய செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை ஒகாதே பருகும்படியாக விஸ்மயரீயமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வ்யாவ் நத்தி தோற்றும் படி ஒரு ஈளிரந்தருளவேணும்; ஆபுதிருடைய துக்கத்தைப் போக்கவல்லையிரிந்து அவை செய்பாதொழியலாமோவென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவ்விருப்பில் வீற்றியாதஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிறதென் என்னில்? ஆசையுடைய நாங்கள் நிரந்தரமாகக் கண்டுவாழுகைக்குளன்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு என்றுதொடங்கி] - உன்னைக்கொண்டு கார்யமின்றிக்கே செல்லுகிற விஸ்மயரீயமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வேண்டற்பாடு தோற்றும் படி ஒருஈளிரந்தருளவேணும். இதில் உமக்குப் ப்ரயோஜனம் என்னென்னில்? - அநயப் ப்ரயோஜனமான நாங்கள் கண்களின் விடாய் கெடும்படி செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமேனியை வாழ்த்தி நிரந்தரமாக அநுஹிக்கும்படி, [சேறுஎன்றுதொடங்கி] - செந்நெலின் நடுவே சேற்றிலே இளவானைகள் களித்துத் துள்ளி வின்றுள்ள அழகிய நீர்நிலையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்திஹிதனானவனை! மருத்யுபோலே அஸுரருடைய குலங்களைப்போக்கவல்லையாய் அதுக்கு உபாயமாய்க் கொடிய ப்ரவ்ருத்திகளை யுடைய ஹவ்யாயுயங்கள் கைவர்திருக்குமவனே! இது பண்டு தம்முடைய ப்ரதிஷ்டைகளைப் போக்கிப்படிக்குத் த்ருஷ்டாந்தம்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஸயஸுகுமாரமான உன் வடிவை நாங்கள் கண்டது ஹவிகை ப்ரயோஜனமாக இந்த விஹூதியிலே எழுந்தருளி யிருக்கவேண்டுமென்கிறார்.

சேறு - தன்னிலமான சேற்றிலே வளருகையாலே, இளம்வானை - இளகிப் பதித்தவானைகள், செந்நெலாடு - செந்நெலாட்டே, உகளும் - உகளிக்களித்து வர்த்திக்கக்கடவதாய், செழு - ஸம்ருத்தமான, பனை - நீர்நிலங்கையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனாய், கூற்றமாய் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவாய்க்கொண்டு, அசுரர்குலம் - அசுரகுலத்தை, முதல் - கர்ப்பபர்யந்தமாக, அரிந்த - அறுத்துப்பொகடுமவனாய், கொடுவினை - அதுக்கீடான கொடுந்தொழிலையுடைய, படைகள் - ஆபுதங்களை, வல்லானை - விதேயமாகவுடையனானவனே! அடியோம்-உனக்கு அஸுராரண ஸேஷஹூதரான நாங்கள், போற்றி-மங்களாஸாஸநம் பண்ண, ஒவாதே - இடைவிடாதே, கண்ணிணை - கண்ணிணையானது, குளிர - பரிதாபம் தீர்ந்து குளிரும்படியாக, ("ஔவநாஹூஹிவ" என்கிறபடியே); புதுமலர் - செவ்விப்பூப்போலே புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான, ஆகத்தை - உன்வடிவை, பருக - த்ருஷ்ணாநுபமாக அநுஹிக்கும்படி, வீற்றிடங்கொண்டு - (உன்னுடைய ஸர்வாபுசத்தவத்தால்வந்த) வேறுபாடு விஸ்த்ருதமாய்க்கொண்டுதோற்றி, வியன்கொள் - விஸ்தாரவத்தாய், மா - ஸ்லாக்பமான, ஞாலத்து இதனாகும்-இந்த ஜகத்தினுள்ளேயும், இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவ்விருப்பில் வீற்றியாத ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கிறதென்னென்னில்,—ருசியுடைய நாங்கள் கண்டுஅநுஹிக்கைக்கென்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு] - ஸேஷித்தவத்தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றும்படி. [வியன்கொள்இதயாதி] - விஸ்மயரீயமான மஹாப்ருபியான இதிலேயுமிருந்திடாய்.

உன்னைக் கொண்கொர்யமின்றிக்கே அர்ப்பரமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னையொழியச் செல் லாமையுடையார் முன்பேயிருந்தும் உனக்கேற்றமோ? இதில் உமக்குப் பரபோஜகமென் னென்னில்,—[அடியோம்] - அந்நயப் பரபோஜகரான நாங்கள். [போற்றி] - அவ்விருப்பு நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணி. [ஓவாதே] - உச்சிவிடு விடாதே. [கண்ணிணைகுளிர] - கம்பிளந்தகண்கள் விடாய்கெட்டுக் குளிரும்படி. [புதுமலராகத்தைப்பருக] - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையதுவிக்கும் படியாக புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமானவடிவை “ஹோவநாலுஹிவஹிவ” என்கிற படியே நிரந்தரமாக அதுவிக்கப்பெறுகை. [சேற்றினவானேஇத்யாதி] - செந்நெவின் நடுவே சேற்றிலே பஞ்சவிம்ஸதிவார்ஷிகரான முத்தரைப்போலேயிருக்கிற வானை கள் களித்துத்துள்ளாநிற்பதான அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய லேசம். [செழும்பணை]- அழகிய மருதநிலமென்றுமாம். [சுற்றமாயித்யாதி] - ம்ருத்யுபோலே ப்ரகிபக்ஷத்தை நிர்ஸேஷமாகப் போக்கவல்லையாய். அதுக்கு உறுப்பாகக் கொடிய தொழிலையுடைய லிவ்யாயுங்கள் கைவந்திருக்குமவனே! ப்ரகிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவான லிவ்யாயுமென் னவுமாம். இதுக்கு முன்பு தம்முடைய ப்ரகிவ்யாகங்களைப் போக்கினபடிக்குத் த்ருஷ்ட டாந்த மென்னுதல்; உனக்கென்ன அசக்தி உண்டாய் நான் இழக்கிறேன் நென்னுதல்.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘இவ்விருப்பில் வாசியறிமாத ஸம்ஸாரத்திலேயிருக் கிறதென்?’ என்னில்,—ருசியுடைய நாங்கள் கண்டநுலவிக்க என்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு] - ஸேஷித்தவக்தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றும்படி. [வியன்கொள் இத்யாதி]-விஸ்மயநீயமான மஹாப்ருசிவிவான இதிலேயுமிருந்திடாய் உன் னைக்கொண்டு ஒருகார்யமில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே. [இதனுளும்இருந்திடாய்] - இந்தத் திருப்புளிங்குடியாகிற திருப்பதியிலேயும் இருந்திடாய். உன்னை யொழியச் செல்லாண்ம யுடையார் முன்னேயிருந்தாயென்னு’ இது போருமோ? [இதனுளும்இருந்திடாய்] - சாய்ந் தருளினபோதிருக்கும் இருப்பை யநுலவிப்பித்தருளிற்று. இனி, இருந்தால் இருக்குமழ கையும் அநுலவிப்பித்தருளவேணும். “நமக்கு இவையெல்லாம் இங்கேகாணலாமிறே: சாய்ந் தருளினஅழகு, பெரியபெருமாள்பக்கலிலேகாணலாம்; நின்றருளினவழகு, நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்; இருப்பிலுண்டானவழகு, பெரியபிராட்டியார்பக்கலிலே காண லாம்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார். நாம் இங்கிருந்து நீர் பெறப்புகிற பேறு ஏதென்ன? - [அடியோமித்யாதி] - அடியோம் - அவ்விருப்பைப்படிவிட, அதுவே ஜீவநமாகவிருக்கிற

ஒன்பதாம்பாட்டு —வீற்றிடம் இத்யாதி. “வீற்றிடங்கொண்டு” என்று தொடங்கி “புதுமலராகத்தைப்பருக” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவ்விருப்பில் இப்பாதி.

இடங்கொண்டு - இத்தை ஸ்ரோநமாகக் கைக்கொண்டு. “இதனுளும்” என்றதுக்கு இரண் டர்த்தம். மாஞாலமான இந்த பூமியிலும் என்று முந்தினது; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - விஸ் மயநீயமான இத்யாதி. மாஞாலத்தில் வைத்துக்கொண்டு இந்தத் திருப்புளிங்குடியிலுமென்று இரண்டாமர்த்தம்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இந்தநீர் திருப்புளிங்குடி இத்யாதி. “இதனுளும்” என்னைக்கு இதுக்குத் தண்மையெதென்ன - உன்னைக்கொண்டு இத்யாதி. நித்யஸூரிகள் நடுவே யிருக்கக்கடவ நமக்கு இங்கே யிருக்கவேண்டுவானென்னென்ன - உன்னையொழிய இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு “இதனுளும்” என்ற சரஸ்தார்த்தம் - சாய்ந்தருளின இத்யாதி. இங்கே காணலாம் என்றது-கோயிலிலே காணலாமென்றபடி. இவையெல்லாம் என்றது - சிதையழகும், இருப்பழகும், நிலையழகும். ஆகத்தை - திருமேனியை. ஆகம் - திருமேனி. விவரணம் - புஷ்ப

நங்கள். [போற்றி]-இவ்விருப்புஇங்ஙனே நித்யமாகச் செல்லவேண்டுமென்று மங்களாஸாஸநம்பண்ணி. [ஓவாதே] - உச்சிவீவேிடாதே. [கண்ணிணைஞ்ஞர] - காணப்பெறுமையாலே கமர்பிளந்துகிடக்கிறகண்கள், விடாயெல்லாந்தீர்ந்து குளிரும்படியாக. [புதுமலர்இத்யாதி] - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யநுலவிக்கும்படியாக. புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமானவடிவை, “**தௌநாஹூஜி வஹிவ**” (லோசநாப்ப்யாம்பிபந்நிவ) என் கீறபடியே நிரந்தரமாக அநுலவிக்கப்பெறுகை. [சேற்றிளம் இத்யாதி] - அவ்வூரில் பதாந்யங்களடைய அலிமதலாலத்தாலே களித்துவர்த்திக்குமாயிற்று. செந்நெலின் நடுவே சேற்றிலே, பஞ்சவிம்ஸதிவார்ஷிகரான முக்தரைப்போலேயிருக்கிற வானைகள் களித்துத் துள்ளாநிற்பதான அழகியநீர்நிலத்தையுடைய. [சேழம்பணை] - அழகியமருதநிலமென்றுமாம். [கூற்றமாய்இத்யாதி] - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவான திவ்யாயுடங்களை யரித்துக்கொண்டிருக்கிற வென்னுதல்; அன்றித்கே, ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கூற்றமாய்க்கொண்டு அவர்களுடைய குலத்தை முதலிலேயரிந்து போகமேவனாய், அதுக்கு உடலாகக் கோடியதொழில் களையுடைய திவ்யாயுடங்களையுடையனையிருக்கிறவன் என்னுதல். இப்போது இதுசொல்லுகிறது—இதுக்குமுன்பு, தம்முடைய ப்ரதிபக்ஷங்களைப்போக்கினபடிக்குத் த்ருஷ்டாந்தமென்னுதல்; உனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இழக்கிறேன் என்னுதல். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கோடுவினைப்படைதள்வல்லையாய் அமரர்க்கிடர்கேட அசுரர்கட்கிடர்செய்கடுவினைநஞ்சே! என்னுடையமுதே! கலிவயல்திருப்புகளிங்குடியாய்வடிவினையில்லாமலர்மகள்மற்றைநிலமகள்பிடிக்கும்மேல்லடியைகோடுவினையேனும்பிடிக்கையோருநாள் கூறுதல்வருதல்செய்யாயே.

ஆ.— (கோடுவினை.) - ஆஸ்ரிதவிரோயி சிரஸந ஸமர்த்தனுமாய், ஆஸ்ரிதவிரோயிநிரஸநஸ்வாவனுமாய், எனக்கு நிரதிரயஜோயனாய், திருப்புகளிங்குடியிலேவந்து ஸந்நிஹிதனாவனே! வடிவழகுக்கொப்பில்லாத பெரிடபிராட்டியாரும், அப்படியே ஹாஸ இத்யாதி. “**தஸுதஜ்வமஸு உகூராரொவவநஜிஷ வ்ஷி | வஹஸாலானுயி** **கெஹம்கொவநாஹூஜி வஹிவ**” இதுபுத்தகாண்டே (க-எ) “புதுமலராகத்தை-ஓவாதே-பருக” என்றநயிப்பது. இப்பதத்துக்கு ஹாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. உகளுகை - ஸம்ப்ரமமாக ஸஞ்சரிக்கை. சேழம்பணை - ஸம்ருத்தமானவயல். மருதநிலம் - நாடுசார்ந்தப்ரதேசம். ஜலஸ்த்தலமாதல். “கூற்றமாய்” எனறது - திவ்யாயுடவ்சேஷணமாதல்; ஈஸ்வரவிஸேஷணமாதல். இரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. த்விதீயார்த்தத்திலே “கோடுவினைப்படைகள்வல்லானே” எனறதுக்கர்த்தம் - அதுக்குஉடலாக இத்யாதி. இதுசொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. என்னகுறையுண்டாய்இழக்கிறேன் எனறது-விரோயியைப்போக்கப் பரிகரமில்லாமலோ, ஸக்தியில்லாமலோ இழக்கிறேன்? என்றபடி. “சேற்றிளவானே” என்று தொடங்கி, படைகள்வல்லானே - அடியோம்போற்றி - கண்ணிணைஞ்ஞரப் புதுமலராகத்தை - ஓவாதே பருகும்படி - வியன்கொள்மாளுலத் திதனுளும் - இடங்கொண்டு - வீற்று இருந்திடாய் இத்யந்வய; (க)

யிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் கூசிஸ்பர்ஸிக்கவேண்டும்படி ஸுகுமாரமான உன்னுடைய திருவடிகளை அதில் ஹோக்யதையை யறிந்துவைத்து இழக்கைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின நானும் பிடிக்கும்படி, என்னை யொருநாள் அங்கே யழைத்துக் கொள்ளுதல், இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், மிகவும் ஹோக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமைசெய்யும்படி என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்ளுதல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாய்] — உனக்கு ஸோஷமாய்வைத்தே உன்னோடு ப்ரதிகூலித்த சேதநர்பக்கல், நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலே சீறி ஆயுய மெடுக்கவல்லையாய். [அமரார்க்கென்று தொடங்கி] - தேவர்களுடைய ஸர்வ ஃபுவங்களும் போம்படி அஸுரர்க்கு ஃபுஸ்ஸஹமான ஃபுஃவத்தை வினைக்குமபடியான ப்ரத்யெஷயமில்லாத நஞ்சாய் எனக்கு நிரதிஸயஹோக்யமாய்த் திருப்புளிங்குடியிலேவந்து ஸந்திஹிதனாவனே! [வடிவ்ணையென்று மேலுக்கு]-வடிவழகுக்கு ஒப்பில்லாத பெரிய பிராட்டியாரும் அப்படியிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரும் கூசி ஸ்பர்ஸிக்கவேண்டும் படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளை அதில் ஹோக்யதையை யறிந்துவைத்து இழக்கைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின நானும் பிடிக்கும்படி.

ப.—அநந்தரம், நாய்ச்சிமாரை யடிமைகொண்டருளிற்றோபோலே நானும் உன் திருவடிகளிலே யடிமைசெய்யும்படி, என்னை யங்கேயழைத்தல் இங்கே வருதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

கொடுவினை - விரோதிஷ்பதத்தில் கொடுந்தொழிலான, படைகள் - ஆயுதங்களை, வல்லையாய் - (கார்யங்கொள்ள) வல்லையாய், அமரார்க்கு - அநுகூலரான தேவர்களுடைய, இடர் - துஃகம், கெட - தீருப்படி, அசுரர்க்கு - ப்ரதிகூலரானவசுரர்கட்கே, இடர் - துஃகத்தை, செய் - வினைக்குமிடத்தில், கடு - சடக்கென்னும், வினை - ப்ரவ்ருத்தியையுடைய, நஞ்சே - நஞ்சானவனாய், என்னுடை - (அநந்யப்ரயோஜனனாய் அநந்யகதியான) எனக்கு, அமுதே-(அலப்யமான) அம்ருதமாய், (அத்யாஸந்நமாம்படி), கலி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - வயலையுடைய, திருப்புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! ('சுலிதெக்ஷணா' என்னும்படி), வடிவு - வடிவழகுக்கு, இணையில்லா-நீயும் தகுதியில்லாதபடியான அதிஸயிதவைலக்ஷணயத்தையுடைய, மலர்மகள் - கமலவாஸிநியானலக்ஷ்மியும், மற்றை - ஏவம்பூதவைலக்ஷணயத்தையுடைய, நிலமகள் - ஸ்ரீபூமியும், பிடிக்கும் - (தங்களுடைய ஸ்வாஹாவிசு மார்த்தவத்தையுடைய திருக்கைகளாலே) பிடிக்கும்படியான, மெல - நிரதிஸயஸௌகுமாரயத்தையுடைய, அடியை - திருவடிகளை, கொடுவினையேனும் - (ப்ராபதஸய்வைத்து நெடுங்காலமிழக்கும்படி) கொடியபாபத்தையுடைய நானும், பிடிக்க - பிடிக்கும்படியாக, நீ கூவுதல் - நீ அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல்-(நான் அபேக்ஷித்தபடி இங்கே)வந்தருளுதல், ஒருநாள் செய்யாய் - ஒருநாள் செய்யவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நிரதிஸயஹோக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கேயழைத்தல் இங்கேவருதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[கொடுவினைப் படைகள் வல்லையாய்] - உனக்கு ஸேஷமாய்வைத்துப் ப்ரதி கூலித்தவர்கள் பக்கல் நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற் போலே சீறி, ஆயுதமெடுக்கவல்லையாய். “சிலரை அழியச் செய்ய” என்றால் ஸக்தனன்றிக்கேயிருக்கை. “யஜிவாராவணஃ ஸ்யபு” என்றிறேயிருப்பது. “நநஜெயபு” என்று ப்ராதிகூல்யம் மிகைத்தாலும், “மஹாநாஜாநாதி” என்று பின்பு கண்ணுங் கண்ணநீருமாய் நின்றிறே கொல்லுவது? [அமரர்க்கிடர் கெட] - அஸுரர்களாலே டேவர்களுக்கு உண்டான ஐஃவந் தீரும்படி. [அசுரர்க்கிடர் செய்] - அஸுரர்க்கு ஐஃகத்தை விளைக்கும். [கடுவினை நஞ்சே] - சடக்கென முடிக்கவற்றாய் ப்ரத்யௌஷ்யமில்லாத நஞ்சானவனே! [என்னுடைய அமுதே] - எனக்கு நிரதிஸயலோக்யனானவன்! ஸாத்யமான டேவர்கள் அமுதன்று. [கலிவயல் திருப்புளிங்குடியாய்] - ஸ்வரூபத்திற் போகவேண்டா; கடலைக் கடைய வேண்டா; திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்திஹிதமாயிற்று இவருடைய அம்ருதம். [கலிவயல்] - ஸம்ருத்தமான வயல். [வடிவினை இத்யாதி] - இவ்வடிவில்வந்தால் ஒப்பில்லை. ஊவத்தத்த்வமும் ஒப்பன்று; “தஹெயஸிலிதெக்ஷணா” என்று ஏற்றமாய் நின்றதிதே. [மற்றை நிலமகள்] - அப்படிப்பட்ட நிலமகள். வணவஃஸுதைதென்னு மித்தனை. [பிடிக்கும் மெல்லடியை] - அவர்களும் கூசித் தொடவேண்டும்படி ஸுகு மாரமான திருவடிகளை. [கொடுவினையேனும் பிடிக்க] - “அவர்கள் ஸந்திதியுமுண்டா யிருக்க இழப்பதே!” என்னும்இன்னொப்பாலே சொல்லுகிறார். * கண்கள் சிவந்துக்குப் பின்பு நிகர்ஷாநுஸர்பாநமில்லை. நிரதிஸயலோக்யனாய் ஸந்திஹிதனான நீ ஸத்தையை நோக்குகைக்கு ஒருநாள் அங்கே அழைத்தல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணும். வருதல் என்கிற இத்தை முந்துறச் சொல்லாதொழிந்தது, அந்தஸமுதாயத்தைக் காண வேணுமென்னும் நசையாலே.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. நிரதிஸயலோக்யமான உன்னுடைய திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமைசெய்யும்படி, என்னையங்கேயழைத்தல், நீ இங்கேவருதல் செய்யவேண்டுமென்கிறார்.

[கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாய்] - நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற் போலே, உனக்கு ஸேஷமாய்வைத்துப் ப்ரதிகூலித்தவர்கள் பக்கல் சீறி, ஆயுதமெடுக்கவல்லையாய். அவன் மாட்டாதது சிலரையழியச் செய்கையாயிற்று; “யஜிவாராவணஃ ஸ்யபு” (யதிவா (ராவணஸ்ஸ்வயம்) என்னுமவனிறே. கடலையணைசெய்து, ஊரைச்சூழப்போந்து, பின்னை அங்கதப்பெருமானைப்புகவிட்டு, கையிலேவந்தகப்பட்டவனை. “மஹாநாஜாநாதி”

பத்தாம்பாட்டு.—கொடுவினை இத்யாதி. “வடிவினையில்லா மலர்மகள்” என்று தொடங்கி, “கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிரதிஸய இத்யாதி.

கீழேயெல்லாம் ஸந்திஹிதனாக அருளிச்செய்து, இங்கே, “கூவுதல்வருதல் செய்யாய்” என்றது - மாநஸாநுஹ வஸத்யத்தாலே ஸந்திஹிதனாகவும், அது கலங்கினவாதே, தாம் இங்கும், அவன் அங்குமாகத்தோற்றுக்கையாலே. கொடிதான் வ்யாபாரத்தைபுடைய ஸத்ருஸேனையை முடிக்க வல்லையாயென்று ஸந்தார்த்தம். * ப்ரஸக்தஸ்யஹிப்ரதிஷேத: அன்றோ? “வல்லையாய்” என்று, ஸர்வஸக்திக்கு அஸக்திப்ரஸங்கமேதென்ன - நீரிலே இத்யாதி. அப்படிமாட்டானேவென்ன - யஜிவா இத்யாதி. “சூநயெநஃ ஹரிஸு ஷ்டதஃ ஷ்யாஹயஃ” விஹ்ஷணோ வாலஸுத்ரீ வயஜிவாராவணஃ ஸ்யபு” இதியுத்தகாண்டேராம: ஆனாலும் ஸம்ஹரித்தானே யென்ன - கடலை இத்யாதி. “மஹாநாஜாநாதி ரணாடிதஃ ஸுபுலிஸுராதி ஃவாராஜ

(கச்சாநுஜாநாமி) என்று தப்பவிட்டது, “இன்னமோருகால் அநுகூலிக்குமோ?” என்று; “நான்முடிந்தேபோமித்தனை” என்று அவன் அதிலேமுதிர்நின்றபின்பு, கண்ணுங்கண்ணீருமாய்நே நின்றனவென்று. இவர்கள் பண்ணும் ப்ராதிசூல்யத்தாலே யழியச்செய்யுமித்தனை போக்கி, தானாகஅழியச்செய்யமாட்டானாயிற்று. [அமரர் இத்யாதி] - ஊஸூரர்சுளாலே தேவர்களுக்கு உண்டான து:கந்தீரும்படி, அஸூரர்களுக்கு து:கத்தைவினைக்கும். [கடு வினைநஞ்சே] - அப்போதே சடக்கெனமுடிக்கவற்றாய், ப்ரத்யௌஷ்ணதரில்லாத நஞ்சான வனே! [என்னுடை யமுதே] - அந்நஞ்சுதானே இவர்க்கு அம்ருதமாயிருக்கிறபடி. தேவர்களுடைய உப்புச்சாற்றை. [கல்வயல் இத்யாதி] - இவ்வம்ருதத்துக்குக் கடல்கடைதல், ஸ்வர்க்கத்திலேபோதல் செய்யவேண்டா; திருப்புள்ளுகுடியிலே ஸந்நிஹிதமாயிற்றிவ்வம்ருதம். [கலிவயல்] - ஸம்ருதமான வயல். [வடிவணையத்யாதி] - வடிவில்வந்தால் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கும். ஹவதத்த்வமும் ஒப்பன்று; “தஞ்சேயமஸிதேக்ஷணா” (தஞ்சேயமஸிதேக்ஷணா) என்றவற்றையே நன்றதே. [மற்றநிலைமகள்] - ஏவம் ஹ-ஓதை யென்னுமத்தனை யவனாயும். [பிடிக்கும்மெல்லடிவய] - அவர்களுந்திருவடிகளைப் பிடிக்கப்படுக்கால், பூத்தோடு வாரைப்போலே “கண்மகிறதோ” என்றுகூசத தோடேவண்மேம்படியாயிற்று ஸௌகாமார்யமிருப்பது; அப்படிப்பட்டதிருவடிகளை. [கோடுவீனையேனும்பிடிக்க] - * சுண்கள்சிவந் துக்குப்பின்பு இவர்க்கு நிகாஷாநுஸந்தாநம்லலையே. “அவர்களும் ஸந்நிஹிதராய், ப்ராப்தியுமுண்டாயிருக்க, நான்திகழ்ந்திருப்பதே!” எனறு, “பாவியேன்” என்பாரைப்போலே, ‘கோடுவீனையேன்’ என்கிறா. [நீயோருநாள் கூவுதல்வருதல்செய்யாயே] - † (நிரதி ஸயலோக்யனாய ஸந்நிஹிதஸூன ந, ஸத்தையேநோக்குகைக்குஒருநாள் அங்கேயழைத்தல், இங்கேவருதல் செயதருளேவெனும். முற்பட ‘வருதல்’ - என்றிலராயிற்று, அஸ்ஸமுதாயத்தைக குலைக்கவொண்ணாதேனனுமத்தாலே. அபேநைக்ஷயுடையார்பக்கல் அவனைத் தனிவிட்டிரார்களே, கூடக்கோடுவருவர்களென்னுமத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறார். (க0)

உகாழ் | சூஸூஸூநிரூஹரயீவயஸ்தீதகாவைஓசூக்ஷுலிசெரயஸூ:” இதியுத்த காண்டே. “சீரணாஹாநிவெராண்” “வஸூகாதவாஷ்:வரவீரஹனா” இத்யாதுத்த ஸ்வலாவத்தைப்பற்ற - கண்ணுங்கண்ணீருமாய் என்று. கண்ணும் கண்ணீருமானல் கொல்லக்கூடுமோவெனன் - இவர்களபண்ணும் இத்யாதி. கருரவ்யாபாரத்தையுடைய நஞ்சே யென்று ஸப்தாத்தம். நஞ்சுன கஞ்ளாயத்தை தவேதா அருளிச்செய்கிறார் - அப்போதே இத்யாதி. ‘அந்நஞ்சுதானே’ இத்யாதிக்கு - அஸூரர்க்கத்துக்கு வாயகனையிருக்குமிருப்பு, தமக்கு ஹோக்யமாயிருக்குமெனதுகருத்து. “என்னுடை யமுதே” என்றதுக்கு வயாவர்த்யம் - தேவர் களுடைய இத்யாதி. “கல்வயல் திருப்புள்ளுகுடியாய்” என்கிறத்தாலும் அவ்வம்ருதத்தில் வயா வருத்தி - இவ்வம்ருதத்துக்கு இத்யாதி. கலி - ஸம்ருத்தி. இணை - ஒப்பு. ஒப்பில்லாமையின் சரமாவதி - ஹவதத்த்வமும் இத்யாதி. ஆதிக்கமேதென்ன - தஞ்சேயம் இத்யாதி. “தாமூ ஸீவவெயாவூதாஹூலிஜைஓக்ஷணா” ராவவெயாவூதிவெயெஹீதஹெ யஸீலிதெக்ஷணா” இதி ஸூந்தரகாண்டே ஹநாமாந். மற்றை - தத்துவையையான். “மெல்லடி” என்றுவிசேஷித்ததுக்குஹவம் - அவர்களும் இத்யாதி. “கொடுவீனையேன்” என்றவிது, அயோக்யதாநுஸந்தாநபரமோவெனன்; அன்று என்கிறார் - கண்கள் இத்யாதி. ஆனால் “கொடு வீனை” என்கிறதக்கர்த்தமேதென்ன - அவர்களும் இத்யாதி. முந்தற “வருதல்” என்ற தொழிவானென்னென்ன - முற்பட இத்யாதி. பிற்படத்தான் “வருதல்” என்றால் அஸ்ஸமுதாயக்குலையாதேவென்ன - அபேநைக்ஷ இத்யாதிவாக்யத்தவயம். காமேணாவயம். (௨)

பதினோராம் பாட்டு.

கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று குரைகடல் கடைந்தவன்தன்னை
மேவிநன்கமர்ந்தவியன்புனல்பொருநல் வழதிநாடன் சடகோபன்
நாவியல்பாடலாயிரத்துள்ளும் இவையுமோர்பத்தும்வல்லார்கள்
ஓவுதலின்றி உலகமுன்றளந்தான் அடியினை உள்ளத்தோர்வாரே.

ஆ.—(கூவுதல்) - குரைகடல்கடைந்தவன் தன்னை பரமப்ராப்யமாகப்பற்றி,
கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று அபேக்ஷித்த விபன்புனல் பொருநல்வழதிநாடன்
சடகோபன் நாவியல்பாடலாயிரத்தில் இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், ஆபுரிதஸுலனை
எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே யதுவூவிக்கப்பெறுவரென்
கிறார்.

ஓ.—சிமயத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானை நிரந்தரமாக
ஐ-ஜிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

“கூவுதல் வருதல்” என்றதொடங்கி - இப்பாட்டுக்கெல்லாம் ப்ரயோஜநாந்
தரபரரான தேவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் பூரிக்கக்காக. கடலைக் கடைந்தருளின -
எம்பெருமானை இத்தன்மையை யுடையயான நீ, என்னை அங்கேயழைத்தல் இங்கே
வருதல்செய்து என் அபேக்ஷிதத்தைப் பூரிக்கருளவேணும் என்றர்பித்த, அப்படியே
பூர்ணமாகப் பெறுகையாலே ஸுத்ருபமான திருவழுதி நாட்டையுடைய ஆழ்வாருடைய
அநாயாஸமான வாக்ப்ரவ்ருத்தியையுடைய ஆபிரம் திருவாய்மொழியிலும் விலகாண்
மான இத்திருவாய்மொழி வல்லார்கள் ஆபுரிதஸுலனை எம்பெருமானுடைய திரு
வடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்தில் அதுவூவிக்கப்பெறுவர். *—ஆராவழிதில் ஆர்த்த
ருடைய ஆர்த்திதீர்க்கும் ஸ்வவூவனாபிருந்து வைத்து என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்க்கில
னென்று இன்னதாகாநர்: இங்கு - பரமஸந், ஸுவாய்வைத்து என்னை அங்கேரித்தில
னென்றும், ஏகருபமாகக் கண்வளர்ந்தருளினால் திருவுடம்பலசாதோ வென்றும் இன்
னாகிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக ஹவத்ஜ்ஞாஸலாஹத்தை
யருளிச்செய்கிறார்.

(ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்களுக்காக) குரை - அகிவோஷத்தை யுடை
த்தான, கடல் - கடலை, கடைந்தவன்தன்னை - கடைந்தவனான ஸர்வேஸ்வரனை, கூவுதல் -
அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல் - (நானிருந்தவிடத்தில்) வருதல், செய்திடாய் -
செய்யவேணும், என்று - என்றபேக்ஷித்த, மேவி - அவனுடைய அங்கீகாரத்தைப்
பெற்று, (அத்தாலே), நன்கு - நன்றாக, அமர்த்த - தரித்தவராய், விபன் - ஸ்ருத்த
மான, புனல் - ஜலத்தையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைத்தான, வழதி
நாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, நாவியல் -
ஜிஹ்வாவ்யாபாரமான, பாடல் ஆபிரத்துள்ளும் - பாடல் ஆபிரத்துள்ளும்வைத்துக்
கொண்டு, ஓர் - அத்விதீயமான, இவையுர்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார்கள் - வல்
லவர்கள், மூன்றுலகம் - த்ரைலோக்யத்தையும், அளந்தான் - அளந்துகொண்ட ஸர்வ

ஸுலஹன், அடி - திருவடிகள், இணை - இரண்டையும், ஓவுதல் - ஓவுதல், இன்றி -, உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, ஓர்வார் - அநுஸந்திக்கப்பெறுபவர்கள். இது எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் அவனை நிரந்தரமாக அநுலவிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[குரைகடல் கடைந்தவன் தன்னை] - கூவுதல்வருதல் செய்திடாய் என்று ப்ரயோஜனார்தரபரருடைய அபேக்ஷிதம் பூரிக்கைக்குக் கடைல்கடைந்தவனை யாபிற்று அர்யித்தது. இஸ்ஸீலத்தையறிந்து, முறைகேடவாகிலும் முறையாலேயாகிலும் கண்டு கொண்டு சிந்தவேணுமென்றாயிற்றுச் சொல்லிற்று. [மேவி நன்கமர்ந்த] - இஸ்ஸவ லாவத்தை யநுஸந்தித்து அத்தாலே ஈறித்த. [வியன்புனல் இத்யாதி] - அத்தாலே விஸ்மயநீயமான ஜலத்தையுடைய திருப்பொருளுடையுடைத்தான திருவழிதிவள நாட்டையுடைய ஆழ்வார். [நாவியல்பாடல்] - மநஸ்ஸஹகாரமின்றிக்கே சொன்னவை. [ஆயிரத்துளிரவையும் பத்தும் வல்லார்கள்] - விவக்ஷணமான இத்திருவாய்மொழியை அப்பயஸிக்கவல்லார் ஆஸ்மிதஸுலஹனுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே அநுலவிக்கப்பெறுவர். “யஜ்நாஸஹவிரௌததாவதாஸிக்யதீஸாஹா” என்று இது தன்னைப் பேராகச் சொல்லிற்றிடு. * ஆராவமுகில் ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுமவன் என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்க்குறிலன் என்றார். இங்கு-பரமஸுப்யாவாய் வைத்து என்னை அங்கீகரித்திலென்றும், ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளினால் திருவுடம்பலசாதோ என்றும் இன்னதாகிறார்.

ஈடு.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், அவனை நிரந்தரமாக அநுலவிக்கப்பெறுவரென்கிறார்.

[கூவுதல்இத்யாதி] - ‘குரைகடல்கடைந்தவன்னை கூவுதல்வருதல்செய்திடாய்’ என்றாயிற்று இவ்ரேசொல்லிற்று. முறைகேடவுமாம். முறையிலேயாகவுமாம், காணுமித்தனையேவேண்வேது. [குரைகடலித்யாதி] - இவ்வபேகைப்பில்லாதார்க்கும் உடம்பு நோவக்கடல்கடைந்து அம்ருதங்கோடுக்குமவனையாயிற்று இவர் அபேக்ஷித்தது. [மேவிநன்கமர்ந்த] - இந்தஸ்வலாவாநுஸந்தாநத்தாலேபொருந்திக் கால்தரையிலேபாவினராயிற்று. [வியனித்யாதி] - விஸ்மயநீயமான நீரையுடைய திருப்பொருளுடைய திருவழிதிவள நாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். [நாவியல்பாடல்] - மநஸ்ஸஹகாரமுமொழியவா

நிழமம் - கூவுதல் இத்யாதி. “இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்” என்றுதொடங்கி, “உள்ளத்தோர்வாரே” என்னுமளவும் கடரக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

அந்வயித்தர்த்தம் - குரைகடல் இத்யாதி. “வருதல்” என்றாதே, “கூவுதல்” என்று முற்படவழைப்பானென்னென்ன - முறைகேடவுமாம் இத்யாதி. உடைமையிருந்தவிடத்தே யுடையவன் வந்து கைப்பிடித்துக்கொண்டுபோகை ப்ராப்தமாகையாலே, வருகைமுறை; பாரயையை யாளிட்டழைக்கை முறைகேடானவோபாதி, கூவுகையும் முறைகேடு. குரை - கோஷிக்கிற, “குரைகடல்கடைந்தவன்னை” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - இவ்வபேகை இத்த்யாதி. “குரைகடல்கடைந்தவன்னை - கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்றுசொல்லி, ‘இந்தஸ்வலாவாநுஸந்தாநத்தாலே’ இவனைக்கிட்டி பென்றுகூட்டுவது. நன்கமர்ந்த - நன்றாகத் தரித்த. தரையில் கால்பாவிநின்றவென்றபடி. பொருநல் - திருத்தாமரபர்ணி. “நாவியல்” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - மநஸ்ஸஹகாரம் இத்யாதி. நாவியல்பாடல் - ஜிஹ்வாவயா

பாரமான¹ பாடலென்று ஸுப்தார்த்தம். “உலகமுன்றளந்தானடியினை - ஒவுதலின்றி - உள்ளத் தோர்வார” என்றவ்யிப்பது. “ஒவுதலின்றி” என்றதுக்கர்த்தம் - நிரந்தரமாக என்று. ஓர்வார² - அநுஸந்திக்கப் பெறுவார்: அநுஸந்திக்கப்பெறுவா ரென்றபடி. இது கற்றார்க்குப் ப்ராப்தியை மலமாகச்சொல்லாதே, மனோரமத்தை மலமாகச்சொல்லுவானென்? என்ன - இத்தனைபோதும் இத்தபாதிவாக்யத்தவ்யம். மனோரமம் மலமோவென்ன, அதுக்குப் ப்ராணம் - யஜிநாஸம் இத்தபாதி ஜிதந்தாயாம், “ஊமபூதாவவிஜாதாயாங்குதொடெழிநொரமம்” இது பூர்வார்த்தம். ‘குராகடல்கடைந்தவன்தன்னை - கூவுதல்வருதல் செய்திடாய்’ என்றுதொடங்கி, “இவையும்பத் தும்வல்லார்கன் - உலகமுன்றளந்தானடியினை - ஒவுதலின்றி - உள்ளத்தோர்வாரே” இத்தயவ்யம்.

தரவிடோபநிஷத்தா தபர்யரத்நாவலி.— மகநீல பிநுமூரீத
யாணிதயா வஹ்நெகுஹயொமா திதூரெஹெஸுஸரிநெகுஹ்மூடிவ்ஹா
ணாவீமஜெதூவநாவ | தாக்ஷ்யாஸவாயிராஹூரிமண நிரஸநா ஷெவ
ஹ்வாவதாரெஹெ ருஹ்நெநாநெஹெஸுவிநகூதக்யொ ரோயவெஸு
தவொவசு.

பண்டையறவானபரணைப் புளிக்குடிக்கே
கண்டெனக்கெல்லாவறவின்காரியமும் - தண்டற்றீ
செய்தருளென்றேயிரந்த சீர்மாதன்தாளிணையை
உய்துணையென்றஉள்ளமே ! ஓர்.

9-10

முன்றூந்திருவாய்மொழி--ஓராயிரம் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(ஓராயிரம்.) - இப்படி ஆழ்வார் அபேக்ஷிக்க, “நீர் இங்ஙனே ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ? நம்மோட்டைக் குடற்றுடக்கிறியீரோ?” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அவற்றையநுஸந்ந்து இனியராகிறார்.

ஒ—முன்றும் திருவாய்மொழியில், கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே, “கூவுதல் வருதல் செய்யவேணும்” என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்தித்த ஆழ்வார்க்கு, அவனும் “நான் நாராயணன்ல்லேனோ? நீர் அபேக்ஷித்தபடியே செய்கிறோம்” என்று தன்னுடைய நாராயணத்வத்தைக் காட்டியருள; அந்த நாராயணத்வப்ரகாரத்தை அநுஸந்ந்து “அவனைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டிக் காணப்பெறுமையாலே வலஹீநராய், “ஐதேனுமொருபடி அவனிருந்தவிடத்திலே சென்றாகிலும் அவனுடைய சீலவத்தையின் மிகுதியாலே அடிமைசெய்ய விரகில்லை” என்று அவனுடைய ஸௌசீல்யாதிஸயத்தைப் பேசிமுடிக்கிறார்.

ப.—முன்றூந்திருவாய்மொழியில், கீழே - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையைப் பண்ணி “கூவுதல்வருதல்செய்யவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க, அவனும் தன் நிருபாயுக வந்நுத்தாலே “நீர் அபேக்ஷிக்கவேணுமோ நம்முடையகார்யஞ்செய்கைக்கு?” என்று தன்னுடைய ப்ரகாரப்ரகாரி ஸம்வந்நு உயோதகமான நாராயணத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக் கண்டு; அதினுடைய கார்யமான ஸர்வலோகரக்ஷண ஸமர்த்தமாயுள்ள திவ்யநாம ஸம்பத்தையும், ரக்ஷணார்ய வ்யாபாரத்தையும், அகிலவேதவேத்யதாப்ரகாரத்தையும், நித்யஸூரிஹோக்யதையையும், அதினுடைய சிருபமவைலக்ஷணயத்தையும், அசிஷ்டநிவ்ருத்திஇஷ்டப்ராப்திஹேதுவான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், ப்ரபலாநிஷ்டஹஞ்சநத்வத்தையும், அஹிஷ்டதேசவர்த்தித்வத்தையும், ஆஸ்ரயணம் மிகையான அகிஸயிதஸீலத்வத்தையும், அதினுடைய வாசாமகோசரமஹத்தைபையும் அநுஸந்ந்து, ஏவம்வித ஸ்வலாவண ஸர்வேஸ்வரனை யநுஹிக்க ஆசைப்பட்டு அவனுடையஸீலத்திலே வித்தராய் அநுஹந்தன்னிலும் அக்ஷமரான ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—முன்றூந்திருவாய்மொழியில், “கூவுதல்வருதல் செய்யாய்” என்றார் கீழே; அவன் உம்மைப் பெறுகைக்கு நாமன்றோ ப்ரார்த்திக்கக்கடவோம் என்று நாராயணத்வத்தால்வந்த தன்னோட்டைப்ராப்தியைக் காட்டிக்கொடுக்க; அந்தநாராயணத்வப்ரகாரத்தை யநுஸந்ந்து, “அவனைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டிக் காணப்பெறுமையாலே வலஹீநராய் நாராயணத்வத்தில் எல்லையான சீலமணத்தை அநுஸந்ந்து ஐதேனுமொருபடி அவனிருந்தவிடத்தே சென்றாகிலும் அவனுடைய சீலப்ரகாரயத்தாலே அடிமைசெய்யக்ஷமரமன்றிக்கே யிருக்கையாலே, அந்தஸீலாதிஸயத்தையே பேசிமுடிக்கிறார். அவன் சீலவத்தையைப் பார்த்தவிடத்து, தாம்ஒன்று செய்கை மிகையாப்படியாயிருந்தது. தம்மைப் பார்த்தால் அந்தஸீலத்திலே கால் தாழ்ந்து ஒன்றுஞ்செய்யக்ஷமரமன்றிக்கே யிருக்கையாலே, அந்த ஸீலாதிஸயத்தைப் பேசிமுடிக்கிறார். “கிட்டியடிமை செய்யவேணும்” என்று அபேக்ஷித்தாலும் ஒரு குணத்தை அவன் ஆவிஷ்கரித்தால் அவ்வழியே போகவேண்டும்படியிதே யிருப்பது.

நாடு.—“நீர் இங்ஙனே யர்ச்சிக்கவேணுமோ? நம்மோட்டைக்குடற்றடக்கை யறியீரோ?” என்ன; அத்தை யநுஸந்யித்து இனியராகிறார். “கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்று ப்ரார்த்தித்தார். கீழ்; “ஆர் ப்ரார்த்திக்கக்கடவவற்றை யார் ப்ரார்த்திக்கிறார்? உம்மு டையலாலுத்துக்கு நாம் ப்ரார்த்திக்கவேண்மேம்படியன்றோ உம்மோடு நமக்கு உண்டான ரக்தஸ்பர்ஸம்? ஆனபின்பு, உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களுஞ் செய்யக்கடவோம்; நீர்வெறுக்கவேண்டா” என்று ஸமாயாநம்பண்ணினான். “மையலேற்றிமயக்கவுன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கோலோ” என்னக்கடவதிறே; ஸ்ரீ கௌஸலையார், “ஏகபுத்ரையான நான் உம்மைப்பிரிந்து தனியிருக்கமாட்டேன்; கூடப்போருமித்தனை” என்று பின்தோடர, புரிந்துபார்த்து, “ஆய்ச்சீ! நீர் என்னேப்பின்தோடருகிறவிடம் தர்மஹாநிகிரீ” என்று முகத்தைப்பார்த்து ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்ய, மீட்கைக்காகப்போன இவள் மங்க ளாஸாஸநம்பண்ணிமீண்டாளிறே; இதிறே அவனுடைய பார்வைகளும் உக்திகளுமிருக் கும்படி. அவன்ஒருவார்த்தை சொன்னால் பின்னை அவன்வழியே போகவேண்மேம்படி யாயிறே யிருப்பது. ஆக, அவன் நாராயணனுயிருக்கிற இருப்பை யநுஸந்யித்தார்; அந்நா ராயணஸப்தத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஆராயவேன்றிழிந்தவாறே, ஒருவஸ்துவுக்கும் தன் னுடைய பேறிழவுக்குத் தனக்கு ப்ரார்த்திக்கைக்கு ப்ராப்தியற்றிருந்தது; இப்படியிருக்கி றவன் தன்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷும்பண்ணிபடியையும், இந்நாராயணஸப்தார்த்த தத்துக்கு எல்லையான அவனுடைய ஸீலகுணத்தையும் அநுஸந்யித்து, “இப்போதே இப் படிஸீலவாநானவனைக்காணவேணும்” என்னும்அபேகைபிறந்தது; அதில் தமக்கு அவ

ஓராயிரம் ப்ரவேஸு:—“நாராயணன் நங்கள்பிரானவனே” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஸங்க் ரஹ ஸங்கதி - நீர்இங்ஙனே இத்யாதி. விஸ்தரஸங்கதி - கூவுதல் இத்யாதி. கீழே “குடற்றடக்கு” என்றதின்விவரணம் - ரக்தஸ்பர்ஸம் என்றது. “ஸமாதாநம்பண்ணினான்” ஸமாவ்ஹிதரானொன்று கூட்டுவது ஒருக்திமாத்தரத்தாலேஸமாவ்ஹிதராகக்கூடுமோவென்ன-மையலேற்றிஇத்யாதி. உன்னுடைய தாழ்ந்தபேச்சுக்களும்வ்யாபாரங்களும் எங்களைப்பிச்சேற்றியறிவுகெடுக்க, உன்முகம்அம்மான்பொடியோ இய்யர்த்தம். நாய்ச்சியார்திருமொழி, “பெய்யுமாமுகில்” இத்யாதி. “உக்திஆகர்ஷகம்” என்னுமதுக்கு உதா ஹரணம் - ஸ்ரீ கௌஸலையார் இத்யாதி. “நஹிதாவஸூடுநெஜபூவுஷுஸவஸூஸாவிஸா ராடி | ஸகஸூத்ராவிநாஸூத்ரோஹு” என்றத்தைப்பற்ற - ஏகபுத்ரையான இத் யாதி. “சஹஸூநாமுமரிஷ்யாரிஸூத்ரயத்ருமரிஷ்யவி” என்றத்தைப்பற்ற - கூடப்போரும் இத்யாதி. புரிந்துபார்த்து - திருப்பிப்பார்த்து. “ஹதபூஸூநஃவரித்யாமொநூஸஸூ: கெவலவஸூயா:” இத்யாதியைப்பற்ற - ஆய்ச்சீ இத்யாதி. “யநஹுஸூவணபூஸூ” இத் யாதியைப்பற்ற - மீட்கைக்காக இத்யாதி. பார்வைகளுமென்றது - “மையலேற்றி” இத்யாதியிலே விர்த்தம். உக்திகளுமென்றது - “ஆய்ச்சீ, நீர்” இத்யாதிகளை. “உக்திகளுமிருக்கும்படி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவன்ஒரு இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை விசதமாக உபபாதியா நின்றுகொண்டு, இவர் ஸமாவ்ஹிதரானபடியை விஸ்தரிக்கிறார் - ஆக இத்யாதி. முதற்பாட்டில் அர்த் தம் - அவன்நாராயணனுய் இத்யாதி. இரண்டாம்பாட்டைப்பற்ற - ஒருவஸ்துவுக்கும் இத்யாதி. “அறிந்தனமே,” “நங்கள்பிரான்” என்றத்தைப்பற்ற - விசேஷகடாக்ஷும் பண்ணிபடியையும் என்றது. “கடைவதுங் கடலுளமுதம்” என்றத்தைப்பற்ற - கீலகுணத்தையுமென்றது. “என்மன மேகமெண்ணுமிராப்பகலின்” என்றத்தைப்பற்ற - காணவேணுமென்னும் அபேகைபிறந்த தென்றது. அபேகைபிறந்தால் அவனிருந்தவிடத்தே போகவொண்ணுதோவென்ன - அதில்தமக்கு

செய்து, மேலிரண்போட்டாலே - இவ்வடைவிலே ப்ரணவார்த்தாநுஸந்தாநம்பண்ணுத
ஷாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைநிரஸித்து. ஆக, ப்ரணவார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, மேல், நமஸ்
ஸப்தார்த்தத்தை * கருமாணிக்கமலை, * நெமொற்கடிமை இரண்டாலும் அருளிச்
செய்து, — நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் இரண்டிறே அர்த்தம். அதில்
ஸாப்தமானவர்த்தத்தை * கருமாணிக்கமலையிலே யருளிச்செய்து, ஆர்த்தமானவர்த
த்தை * நெமொற்கடிமையிலே யருளிச்செய்தது. நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமானவர்த
தம் - “நான் எனக்குரியேனல்லேன்” என்கையிறே. ஒருகந்யகையானல் ஒருவனுக்கேயா
யிருக்கையும், தான் தனக்கு உரியளன்றிக்கேயிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்; அத்தையருளிச்
செய்தார். * கருமாணிக்கமலையாலே; — மேல், * நாராயணஸப்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்
தார். * கொண்டபெண்டிராலே; நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஸ்வாமித்வவாத்ஸல்ய
உபாயத்வோபேயத்வ வ்யாபகத்வம் இத்யாதியிறே; மேலே, சதுர்த்தயர்த்தத்தை யருளிச்
செய்தார். * பண்டைநாளாலே; சதுர்த்திக்கு அர்த்தம் - கைங்கர்யப்ரார்த்தநையிறே.
ப்ரணவார்த்தமும், நமஸ்ஸப்தார்த்தமும், வ்யாபகத்வமும், அவ்யாபகத்வமும், அல்லாத
வ்யாபகமந்த்ரங்குளிலுமுண்டு; அதில், தாம் ஆதரித்தருளிற்றுத் திருவஷ்டாக்ஷரமென்
னும் இடத்தை - * ஓராயிரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். இது நவீல் திருவீதிப்பிள்ளை
யருளிச்செய்யும்படி.

யத்தையென்றபடி. அருளிச்செய்த ப்ரகாரம்வென்ன - நமஸ்ஸப்தத்துக்கு இத்யாதி. ஸாப்த
மான அர்த்தம்எது, ஆர்த்தமானவர்த்தம்எது? என்ன - நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமான இத்யாதி.
இது “கருமாணிக்கமலையிலே” எப்படி வித்திக்கிறதென்ன - ஒருகந்யகை இத்யாதி. “ஆர்த்த
மானவர்த்தம்” - ததீயஸேஷத்த்வபர்யந்தமாகை, அத்தை யருளிச்செய்தார் * நெமொற்
கடிமையிலே என்றுகூட்டுவது. அதெப்படி யென்ன - நாராயணஸப்தத்துக்கு இத்யாதி. நத்
புருஷனுலே - ஸ்வாமித்வமும், பறறுவீர்ஹ்யாலே - வ்யாபகத்வ வாத்ஸல்யங்களும், அயநசப்தத்
தில் வ்யுத்தபத்தி த்வயத்தாலும் - உபாயோபேயத்வங்களும் சொல்லப்பட்டதினே. இந்த ஸ்வாமித்வாதி
களாகிற நாராயணஸப்தார்த்தத்தை * கொண்டபெண்டிரிலே யருளிச்செய்தார். எங்ஙனையென்னில்;
“நும்மதாதுமவனன்றிமற்றில்லை”, “தொண்டரோமாய்” இத்யாதியாலே-ஸ்வாமித்வத்தையும், “வண
புகழே” என்றும், “கணையொன்றாலே யேழ்மரமுமெய்த” என்றும் - ஆஸ்ரிதரிருந்தவிடத்தே சென்று
த்கார்யம் என்றுவாத்ஸல்யத்தையும், “கண்ணனல்லாலில்லைகண்டிர்” என்று - உபாயத்த்வத்தையும்,
“குற்றமில்சீர்கற்றுவைகல்வாழ்தல்கண்டிர்” என்று - உபேயத்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். “நும்ம
தாதுமவனன்றி மற்றில்லை” என்றதிலே - வ்யாபகத்வமும் வித்தம், அதெப்படியென்ன - சதுர்த்
திக்கு இத்யாதி. அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தால் போராதோ, இத்திருவாய்மொழியிலே ஸப்தத்தை
யருளிச்செய்வா நென்னென்ன - ப்ரணவார்த்தமும் இத்யாதி. ஆதர்த்தவ்யதைக்காக ஆப்தோப
திஷ்டமென்கிறார் - இதுநவீல் இத்யாதி. சரமசதுர்த்தியில் தாதர்த்தயே சதுர்த்தியென்று ஸேஷத்
வத்தைச் சொல்லுமளவில், அது லுப்தசதுர்த்தி வித்தமாகையாலும், “வியிஷ்டகுணைபூரெவ”
என்று ப்ராப்தார்த்தத்தில் விதி கோசரியாமையாலும், “நாகிஹிதூவபுதஸ்டேஷக்ய” என்கிற
ந்யாயத்தாலே - ஸேஷத்வ ஸத்திகரணரூபமான கைங்கர்யத்தை சரமசதுர்த்தி சொல்லுகிறது. “நத்
ருஸகைங்கர்யந்தான் வித்தமோ, அவித்தமோ” என்று வச்சாரிக்குமளவில்; அது வித்தமாகையாலே,
தத்ப்ரார்த்தனை உபபத்திவலத்தாலும், “பூயபுநாயாஹுதூயிபு” என்கிற ஸாப்திகப்ராக்ரியை
யாலும், வித்திக்கிறது.

முதற் பாட்டு.

ஓராயிரமாய் உலகேழளிக்கும்,
 பேராயிரங்கோண்டதோர் பீடையன்
 காராயின காளநன்மேனியினன்
 நாராயணன் நங்கல்பிரானவனே.

ஆ.—ஓரொருதிருநாமமே ஆயிரம்படியாய் உலகேழளிக்கும் பேராயிர முடையவனாய், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்த்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ காருண்ய ஸௌரீல்ய வாத்ஸல்யாத்யஸங்க்யேய கல்பாணகுணவிசிஷ்டனாய், * ஸௌந்தர்ய ஸௌமந்யீய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய டௌகநாத்பரிமித குணவிசிஷ்ட நீலமேவநிஹ திவ்யரூபனாயிருந்த நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனாகப் பெறுவதே! என்று, தம்முடையதிருவுள்ளத்தில் இன்னாப்பெல்லாந்தீர்ந்து எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை யதுஹிக் கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், “அவன் நாராயணனன்றோ? நம் அபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிப்சிதம்” என்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமென்று தொடங்கி] - “ஸௌரூபஸூஷ்மஸூ” இத்யாடிப் ப்ர காரத்தாலே ஓரோ திருநாமங்களே நிர்வசநஜேதத்தாலே அநேகம்படியாலே எல்லா லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் திருநாமங்கள் அநேகங்களை உடையனாகையாலே வந்த ஒப்பில்லாத பெருமையை உடையான். [காராயினவென்று தொடங்கி] - மேவம் போலே கறுத்த திருமேனியையுடையான். காராயுள்ள கறுத்தமுகிய திருமேனியையுடையானென்று ரூபகம். [நாராயணனென்று தொடங்கி] - ப்ரயாநநாமத்தையுடையவனே நமக்கு ரக்ஷகன்.

ப.—முதற்பாட்டில், நாராயணத்வகார்யமான ஸர்வரக்ஷகமாயுள்ள நாம ஸம்பத்தையுடையவன் நமக்கு உபகாரகனென்று அறுதியிட்டு, நெஞ்சைநோக்கி யருளிச் செய்கிறார்.

(“ஸௌரூப இத்யாதி வசநக்ரமத்தாலே யுண்டான வ்யுத்தத்திலே தத்தாலும் நிர்வசநபேதத்தாலும்) ஓர் - ஓரோதிருநாமங்கள், ஆயிரமாய் - ஸஹஸ்ரமுகமாய்க் கொண்டு, உலகேழு - ஸர்வவிதமான ஸகல சேதநாசேதநங்களை யும், அளிக்கும் - ரக்ஷிக்குக்கடவதான, பேர் - திருநாமங்கள், ஆயிரம் - ஆயிரத்தை, கொண்டது - உடைத்தான, ஓர் - அத்விதீயமான, பீடு - பெருமையை, உடையன் - உடையனாய், (இந்த நாமங்களாலே ப்ரதிபாத்த்யமாயிருக்கிற), காள காராயின - காளமேகம்போலே ஸ்யாமளமாய், நன் - அப்ராக்ருதமான, மேனியினன் - திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், நாராயணனவனே - அவற்றுக்கடங்க மூலஹிதமான நாராயணஸப்தவாச்யனானவனே, நங்கள் - நமக்கு, பிரான் - உபகாரகன்.

இ.—முதற்பாட்டில், “அவன் நாராயணனன்றோ? நம்மபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிப்சயம்” என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமாய்] - ஓரோதிருநாமங்களே ஆயிரம் முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்றாயிருக்கும். “**வெண்பூபுஷ்யஸிமூஷ்யவீரபூஷ்யபஸஸுஸ்யஸு**” என்று நிர்வசந ஷேதத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்கவற்றாயிறேயிருப்பது. [உலகு] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில் ஓரோருத்தரையன்றிக்கே லோகமாக ரக்ஷிக்கும். [ஏழு] - அதுதன்னிலும் ஒரு லோகமாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். [அளிக்கும்] - அவன் பாபப்ராசர்யத்தாலே, “**க்ஷிவாசி**” என்னக்கடவன்; இவை ரக்ஷிக்கையே ஸ்வஹாவமாயிருக்கும். [ஆயிரங்கொண்டதோர் பீடுடையன்] - இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை ஆயிரமுடையனாகையாலுண்டான பெருமையையுடையவன்; “**தெவொநாஸிஹஸுவாநு**.” [காராயின காள நன்மேனிபன்] - கார்போன்றவென்றோதே, காராயின என்று - ரூபகம். மேவம்போலே கறுத்த திருமேனியையுடையான். [நன்மேனியன்] - சொன்னது உபமானமன்றென்கை. பெருக்காற்றில் இழிவார் செப்பங்கொண்டு இழியுமாபோலே ஓர் உபமானம் முன்னாக இழியவேண்டுகையாலே சொன்ன இத்தனை; உபமானரஹிதமென்கை. [நாராயணன்] - ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவனென்று சொல்லி வைத்து, ‘நாராயணன்’ - என்று விசேஷிக்கைபாடில், இதுவே ஸ்வரூபநிர்வாகமென்கை; ஜ்ஞாநஸக்த்யாபிகளுக்கு ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாபுகள் நிர்வாகமானற்போலே. [நங்கள் பிரானவனே] - அவனை நமக்கு ரக்ஷகன். அவயாரணத்தால் தன்பேறாக ரக்ஷிக்குமென்கை. “**கூவுதல் வருதல் செய்திடாய்**” என்ற விடம் மிகை.

நடு.—முதற்பாட்டு. “அவன் நாராயணனன்றோ? நம் அபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிர்ஸிதம்” என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமாய்] - ஓரோருதிருநாமங்களே யாயிரம்முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்றாயிருக்கும். “**வெண்பூபுஷ்யஸிமூஷ்யவீரபூஷ்யபஸஸுஸ்யஸு**” (ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஸஸஸ்ப்ரியஸு) என்று-நிர்வசநவேதத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்கவற்றாயிறேயிருப்பது. [உலகு] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில், ஓரோருத்தராகவன்றிக்கே லோகமாக ரக்ஷிக்கும். [ஏழு] - அதுதன்னிலும் ஒருலோகமாத்ரமன்றிக்கே, ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். ஆஹிதரோருத்தரை ரக்ஷிக்கும்து உண்டிறே யவனுக்கு; அங்ஙனன்றென்கைதிருநாமங்கள். [அளிக்கும்] - இவைபண்ணினபாபங்களைப்பார்த்து ‘**க்ஷிவாசி**’

முதற்பாட்டு.—ஓராயிரம் இய்யாதி. “நாராயணன்நங்கள்பிரானவனே” என்றத்தைக் கடாக்கித்து, அதில் ஸப்தவரித்தமான அர்த்தத்தையும், தாத்பர்யவரித்தமான அர்த்தத்தையும் கடாக்கித்தவதாரிகை - அவன் இய்யாதி. திருவுள்ளத்தைக்குறித்து என்றது - நாலாம்பாட்டில் “மமை” என்றத்தைக் கடாக்கித்தாதல், “மமை-சோரேல்கண்டாய்” என்றது - முதல் மூன்றுபாட்டுக்கும் க்ரியையாக விவக்ஷித்தாதல். இதுவேமுகம். ஆயிரம்முகத்தாலே ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஐஸ்வர்யஸ்ய இய்யாதி. நிர்வசநபேதம் - சிருக்திபேதம். ஹவானென்கிற திருநாமத்தைச் சொன்னால், அதின் அர்த்தமான ஐஸ்வர்யவீர்யாதிக னெல்லாவற்றையும் கொடுக்குமென்றபடி. “**வெண்பூபுஷ்யஸிமூஷ்யவீரபூஷ்யபஸஸுஸ்யஸு**! ஜ்ஞாநவொராமுயொபெஸு வ ஷணாஹம உகீரணா” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. “உலகு” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - ரக்ஷிக்கும் இய்யாதி. “ஏழு” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - அதுதன்னிலும் இய்யாதி. இத்தால் ஈஸ்வரவ்யாவ்ருத்தி - ஆஸ்ரிதர் இய்யாதி. “அளிக்கும்” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - இவைபண்ணின இய்யாதி. “பேர்” என்

(கூழிபாமி) என்பதும் ஒருபோதுண்டு அவனுக்கு ; அளிக்குமதுஒன்றுமேயாயிற்று, இவற்றுக்கு ஸ்வலாவம். [பேர்] - ரகஷிக்கைக்கு ஒருபேர்காணும் வேண்டுவது. அப்படிப்பட்ட திருநாமங்களைத்தான் எத்தனை யுடையனென்னில்?—[ஆயிரங்கொண்டதோர்பீடுடையன்] - “**தேவொநாமிஸஹஸ்ரவாநு**” (தேவோநாமஸஹஸ்ரவாந்) என்னுமா போலே. பல பசுவுடையவனென்னு மாபோலே. ஸர்வாயித்த்யம்பண்ண நினைத்தவர்கள் சோறுந்தண்ணீருங் குறைபறுத்துக் கொண்டிருக்குமா போலே, ஜமத்ரகூண்சிந்தை பண்ணின ஈஸ்வரனுக்கு, அதுக்கு உபாயமாக ஆயிரந்திருநாமங்களுண்டாயிருக்குமாயிற்று. கோயிலாய்த்தான் புத்ரவியோகத்தாலே பட்டர் பூரிபாதத்திலேவந்து தன்சோகமெல்லாந்தோற்றவிழுந்துகிடக்க, அவர் அருளிச்செய்தவார்த்தையை நினைப்பது. ஆயிரந்திருநாமத்தையுடையனாகையால் வந்த பெருமையையுடையவன். அவைதாம் கரைகட்டாக்காவேரிபோலே பரந்திருந்தால், அவற்றையெல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்தநலவிக்கைக்கு ஈடான வடிவையுடையனாயிருக்கும். [காராயினகாளான்மேனியினன்] - கரரேன்றேயிருக்கிறாயிற்று, ரூபகம் முற்றுகையாலே. கறுத்திருந்துள்ள காளமேகம்போலே யிருப்பதாய், அதுதானும் பெருக்காற்றிலிழிவார் ஒருதெப்பந்தேடி இழியுமாபோலே ஒன்றைச் சொல்லும்போது உபமானம் முன்கூறுவல்லது சொல்லவொண்ணாமையாலேசொன்ன இத்தனைபோக்கி, திருமேனியைப்பார்த்தால் உபமானரஹிதமாயாயிற்று இருப்பது. இப்படியிருக்கிறவை தன்னையுடையவன்தான் ஆர் என்ன? - [நாராயணன்] - ஜ்ஞாநஸக்தியாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகள் ஸ்வரூபநிருபகமா

கிற எகவசந்தைக் கடாகூழித்து ரஸோக்தி - ரகஷிக்கைக்கு இத்தாதி. சாடுவுக்கு, பேர்காணும் - வ்யாஜங்காணுமென்றபடி. அப்படிப்பட்ட - ஓரொன்றே யாயிரம்முகமாக ரகஷிக்கவற்றான. பீடு - பெருமை. “ஆயிரந்திருநாமத்தை யுடையனாகையவனுக்குப்பெருமை” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தேவோநாம இத்தாதி. “**ஸஹஸ்ர ரகஷஸ ஹஸ்ர ரகஷஸ ஹஸ்ர வரணாவிலுஃ! ஸஹஸ்ர வரணஸு வபுஜேநாநாநாஸஹஸ்ர வரணு**” இதி மஹாபாரதே. “**நாஸஹஸ்ர வரணு - தேவஃ**” இத்தய்வய. “**ரகஷணந்தமாக அநேகந்திருநாமங்களையுடையவன்**” என்னுமதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - பலபசு இத்தாதி. ஒருதிருநாமம் போராதோ, ஆயிரம் திருநாமமேதுக்கென்ன - ஸர்வாயித்த்யம் இத்தாதி. திருநாமம் தஞ்சமாயிருக்குமென்கைக்கு ஐதிஹ்யம் - கோயிலாய்த்தான் இத்தாதி. குமாரர்க்கு பட்டர்திருநாமம்சாற்றினான்; அந்தகுமாரர் பரமபதத்துக்குப்போக, அவன் பட்டர் ஸநிதியிலேவந்து க்லேஸப்பட, “நீ ‘நம்முடைய திருநாமம்சாற்றின பிள்ளைபோனான்’ என்றன்றே துஃகிக்கிறது: அதுக்கு துஃகிக்கவேண்டா, அந்தத் திருநாமமுடையநாம் இருந்தோமே!” என்று, பட்டர் தம்மைப்போலே ஒருவிக்ரஹத்தை ஏறியருளப்பண்ணி ப்ரஸாதித்தருளினார். ஸப்தார்த்தம் - ஆயிரந்திருநாமத்தை இத்தாதி. கொண்டது - கொண்ட; உடைத்தான வென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - அவைதாம் இத்தாதி. கார்போன்றவென்னாதே, “கார்தானாயிருக்கிற” என்றதுக்குலாவம் - காரேன்றே இத்தாதி. கார் - மேகம். “காள - காராயின - நன்மேனியினன்” என்றவயிப்பது. கறுத்த மேகம்போன்ற விலகூணமான உபமானரஹிதமான திருமேனியையுடையவன் என்ற பொருள். “நன்” என்றதுக்கார்த்தம் - அதுதானும் இத்தாதி. நன் - உபமான ரஹிதனென்றபடி. அல்லாத திருநாமங்களிருக்க, “நாராயணன்” என்று இத்தை அருளிச்சய்வானென்? என்ன - ஜ்ஞாநஸக்தியாதிகளும் இத்தாதி. அதாவது - ஜ்ஞாநஸக்தியாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநாநந்திகள் ஸ்வரூபநிருபகங்களாய், ஜ்ஞாநஸக்தியாதிகள் நிரூபித ஸ்வரூபவிஸேஷணங்களாகிறவோபாதி, இதுவும் திருநாமங்களிலே ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே, இது ஸ்வரூபநிருபகமாய்க்கொண்டு ப்ரயாநமாய், அத்தாலே நிரூபிதமான வஸ்துவின்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களுக்குவாசக

யிருக்குமிதே; அப்படியே, “பேராயிரங்கொண்டதோர்பீடையன்” என்றவனாகிறான் ஆர் என்ன? — “இன்னான்” என்று விசேஷிக்கிறவிடத்தில், “நாராயணன்” என்கையாலே - நிருபகமாய்ப்புக்கதிறே இது. ஆயிரந்திருநாமங்களைச் சொல்லி, அவற்றிலே மூன்றை ப்ரயாநமாக எடுத்தது வ்யாபகமந்த்ரங்களாகையாலே; அவற்றிலே இரண்டை மற்றைய வற்றோடொக்கச்சொல்லலாம்படியாயிற்று இதுக்கு உண்டான ப்ரயாநாயம். “அந்த ணர்மாட்டந்திவைத்தமந்திரத்தை” என்றும், “நிந்திருவேட்டெழுத்துங்கற்றுநான்- உற் றதும்” என்றும், “நாராயணவேண்ணுநாமம்” என்றும், “நமோநாராயணம்” என்றும், இவையிறே திருமங்கையாழ்வார்படி; நம்மாழ்வாரும், “வண்புகழ்நாரணன்” என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி முடியவனுஸந் பித்தது இதுவாயிருக்குமிதே. வேதங்களும், ஆழ் வார்களும் நம்ஆசார்யர்களுமெல்லாம் போனவழி இதுவாயிற்று; நமக்குமெல்லாம் இப் போதும் அவற்றை ஆதரித்தால் ஒருகுற்றமில்லையிறே; இதுதன்னை சூத்ராதிகள் மற்றைய யார் பரிக்கரஹிக்கை சுட்டியிறே நாம் அதுதன்னைத் தவிர்ந்தது. நம் ஆசார்யர்கள் போனது போருமிதே நமக்காதரிக்கவேண்வது. [நங்கள்பிரானவனே] - நமக்கு ரக்ஷகனான உபகாரகன்அவனே. “கூவுதல்வருதல்சேய்திடாய்” என்று நம்பேற்றுக்கு நமக்கு ப்ராரத் திக்க ப்ராப்தியில்லையென்கிறது - அவயாரணத்தால். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அவனேயகல்ஞாலம்படைத்திடந்தான்
அவனேயஃதுஉண்டுஉமிழ்ந்தான்அளந்தான்
அவனேயவனும்அவனும்அவனும்
அவனேமற்றெல்லாமும்அறிந்தனமே.

மல்லாத திருநாமங்களென்று - இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. இது ப்ரயாநமானபடியென்? என்ன ஆயிரந்திருநாமங்களை இத்தயாதி. விஷ்ணுகாயநரியிலே ப்ரயாநமாக எடுத்ததென்றபடி. “நாராய ணை” என்று முற்படவெடுத்தமையைப்பற்ற - இதுக்கு உண்டானப்ராதாயம் என்கிறார். ஸ்ரு தியேயன்றிக்கே, ஆழ்வார்களும் விரும்பியிருப்பர்க ளென்கிறார் - அந்தணர்மாட்டு இத்தயாதி. அந்த ணர் தநமானவேதத்தினுடைய உத்தரபாகத்திலே யிருக்கிற மந்திரமென்று. திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்தணர் - ப்ராஹ்மணர். மாடு - தநம். நிமமிக்கிறார் - வேதங்களும் இத்தயாதி. நம்ஆசார்யர்களு மெல்லாம் என்றது - திருமந்த்ரத்தையே யுபதேசிக்கையைப்பற்ற. ஆசார்யர்கள் இத்தைப்ரயாநமாகையாலே ஆதரித்தார்களேயாகிலும், நாம் இத்தையும் அவற்றையுமொக்க விரும் பாமே உபேக்ஷிப்பானென்? என்ன - நமக்கும் இத்தயாதி. ஆனால் பின்னைத்தவிருவானென்னென்ன - இதுதன்னை இத்தயாதி. அவற்றை - ஏதத்வ்யதிரித்த வ்யாபகத்வயத்தையும், நாமந்த்ரங்களையும். இது தன்னையென்றது - ஜாத்யேகவசமாய், மற்றை வ்யாபகமந்த்ரத்வயத்தையும், அல்லாததிருநாமங்களை யும் சொல்லுகிறது. அதுதன்னை என்றதும் - கீழே இதுதன்னை என்றத்தையே சொல்லுகிறது. சுட்டியிறே - நிமித்தமாகவிறே. சூத்ராதிகள் - சைவரான சூத்ராதிகள். ஆகிஸப்தத்தாலே - வைஸ்ய க்ஷந்திரியாதிகளைச் சொல்லுகிறது. மற்றையார் - நிர்விசேஷசிந்த்ராவாதிகளான அத்வைதிகள். பரிக்கரஹிக்கையாவது - இந்தநாமங்களை தேவதாந்தரபாங்களாகவும் நயிப்பிக்கை. நாராயணஸப்தம், ணத்தவம் பாதிக்கையாலே, நயிப்பிக்கக்கூடாதென்று கருத்து. எல்லாமென்றாலும் - ஹவந்நாம மன்றோ, பரிக்கரஹிக்கத் தட்டென்? என்ன - நம் ஆசார்யர்கள் இத்தயாதி. ஏவகாரத்துக்கர்த்தம் - கூவுதல் இத்தயாதி. ‘ஓராயிரமாய்’ என்றுதொடங்கி, ‘அவனே - நங்கள்பிரான்’ இத்தயவ்யடி. (க)

ஆ.—(அவனே.) - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் ஈஸ்வரரல்லரோ? நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனென்னுமிடம் எங்ஙனையறிந்தபடி என்னில்?—அவனே நிகிலஜகந்நிர் மானேத்தரண நிமரணேத்திரண க்ரமணாதி ஸர்வேஸ்வரஅஸ்யாரண திவ்ய சேஷ டிதங்களைப் பண்ணுகையாலும், சதூர்முகபசுபதி ஸதமக ப்ரப்ருதி ஸ்யாவரபர்யந்தமான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மஹிதனாகையாலும், நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனென்னு மிடம் அறிந்தேனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்யுத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

முதலடைய இரண்டுஏவகாரம்-ஸஹாயநரபேக்ஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. [அவனே அவனும்அவனும்அவனும்] - ப்ரஹ்மருத்ரோந்த்ரர்களும அவனிட்டவழக்கு. [அவனே மற்மெல்லாமும்]-மற்றுமுண்டாயுள்ள சேதநாசேதநங்களுல்லாம் தடியீநமே.

ப.—அந்தரம், அந்தநாராயண ஸப்தார்யுமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரத் தைப்பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வாத்மஹிதனாகைய நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

அகல் - விஸ்தீர்ணமான, ஞாலம் - ஜகத்தை, படைத்து - உத்பாதித்தானும், இடந்தான் - ப்ரளயபத்திலே முழுகியிடந்தெடுத்தானும், அவனே - ஸஹாயந்தர நிரபேக்ஷண அவனே: அவனே அஃது - அவனே அந்த பூமியை, உண்டு - மஹாப்ரள யத்திலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்தான் - ப்ரளயாந்தரம் உமிழ்ந்தவனும், அளந்தான் - அந்யாஹிமாதம் வாராமல் அளந்துகொண்டவனும், அவனும்அவனும்அவ னும் - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார ரக்ஷணத்துக்குக்கடவராய், (தனக்கு ப்ரகாரதயா வேதாந்தத் திலே “ஸுஷ்ருஷ்ணாஸுஸிவஸுஸுதே” என்று ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்ம ருத்ரோந்த்ராதிக ளும்), அவனே-, மற்று - மற்றும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குக் கர்மீஹித்த, எல்லாமும் - ஸகல சேதநாசேதநங்களும், அவனே - அவனேயாக, அறிந்தனம் - (அவன் தந்த ஜ்ஞாநத்தாலே) அறிந்தோம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்யுமரு னிச் செய்கிறார்.

[அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்] - விஸ்த்ருதமான ஹிமியை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயங்கொண்ட ஹிமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்தானும் அவனே. அவயாரணத்தாலே, ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரிநரபேக்ஷயம் சொல்லுகிறது. ப்ரள யங்கொள்ளாத ஹிமியை வயிற்றிலே வைத்து வெளிநாடுகொணவுமிழ்ந்து, அபஹ்ருத மான ஹிமியை எல்லெடந்து மீட்டுக்கொண்டான் அவனே. இந்த அவயாரணத் தாலே ஆபத்ஸுபத்வாதி ரக்ஷகத்வத்திலும் ஸஹகாரிநரபேக்ஷபஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேயவனும்அவனும்அவனும்] - ப்ரஹ்மருத்ரோந்த்ரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்யுதி ப்ரஹ்ருத்திகள் அவனிட்டவழக்கு. “ஸுஷ்ருஷ்ணாஸுஸிவஸுஸுதே” “ஸுஷ்ருஷ்ணாஸுஸிவஸுஸுதே” இப்பாஹு என்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறார். [அவனே மற்மெல்லாமும்]- ப்ரயாநரோடு அப்ரயாநரோடு வாசியற ஸகலசேதநாசேதநங்களும் தடியீநமே. [அறிந் தனமே] - ப்ரஹ்மாவிகள், “ஐரோஸ்யரோஹி” என்றிருக்கையும் அவர்களை ஆப்ர யிப்பாருமாய்ச் செல்லாநிற்க நீர் ‘அவனே’ என்கிறது என்கொண்டென்னில்?—மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றத்தாலே அறிந்தே நென்கை.

௩௫.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் ப்ரஸ்துதமான நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்] - விஸ்த்ருதமான பூமியை யுண்டாக்கி, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்தானும் அவனே. அவயாரணத்தால் - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷயஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேஇத்யாதி] - ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி பூமியையெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடுகொணவுமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே யடஹ்ருதமாக, எல்லைடந்து மீட்டுக்கொண்டான்அவனே. இந்த அவதாரணத்தால் - ஆபத்ஸவத்வாதி ரக்ஷகத்வத்திலும் ஸஹகாரிநைரபேக்ஷயஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேயித்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்திகள் அவனிட்ட வழக்கு. “ஸுஸுஹ்ரஹஸரிவஹ்ருஃ” (ஸப்ரஹ்மாஸரிவஸ்ஸேந்த்ரஃ) என்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்றச்சொல்லுகிறார். “ஸஃ, ஸஃ, ஸஃ,” என்றே போருகிறார். [அவனே மற்றெல்லாமும்] - “வொக்ஷாநஃவரஃஹ்ராடஃ” (ஸோக்ஷரஃ பரமஸ்வராட்) என்கிறபடியே, ப்ரஹ்மரோடு அப்ரஹ்மரோடுவாசியற ஸகல சேதநாசேதங்களும் தடியீடுமே. [அறிந்தனமே] - ப்ரஹ்மாதிகள் “ஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃ” (ஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃ) என்றிருக்கையும், அவர்களையாஸ்ரயிருப்பாருமாய்ச் சொல்லாநிற்க, நீர் ‘அவனே’ என்கிறதுஎன்கொண்டு என்னில்? - *மயர்வறமதிகலமருளப் பெற்றத்தாலே யறிந்தவனாகையாலே. ஆக, இரண்டோட்டாலும் - திருமந்த்ரத்தையும், அதில் அர்த்தத்தையும் அங்ஸந்தித்தாராய் நின்றார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அறிந்தனவேதவரும்போருள் நூல்கள்
அறிந்தனகோள்கவரும்போருளாதல்
அறிந்தனரெல்லாம்அரியைவணங்கி
அறிந்தனர்நோய்களறுக்கும்மருந்தே.

இரண்டாம்பாட்டு.—அவனே இத்யாதி. நாராயணஸப்தத்துக்கர்த்தம்—“நராஜாதாமிதக்ஷாமி” என்று காரணத்தவமும், அந்தர்யாமித்வமலித ரக்ஷகத்தவமும், அந்தர்யாமித்வமுமாகையாலே, அம்மூன்றையும் பூர்வோத்தார்த்தங்களாலே அருளிச்செய்கிறு மென்றபடி. அவனுமவனுமவனும் - அவனே” என்றால் ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - ஸப்ரஹ்மா இத்யாதி. விவரணம் - ஸஃஸஃ இத்யாதி. ஸஃ ஸஃ என்றது - “ஸுஸுஹ்ரஃ” என்ற ஸ்ருதியில், தச்சப்தோபாஹாமனறு; “அவன் அவன்” என்றத்க்கு ப்ரதிபதமாக ஸம்ஸ்க்ருதத்தாலே வ்யாக்யாதா அருளிச் செய்தது. “மற்று” என்கிற இது - அக்ஷரஸப்தவாச்சாரான முக்தாத்மாக்களைச் சொல்லுகிறது. “வரஃஹ்ராடஃ” என்று - முக்தாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. அக்ஷரஃ - விகாராஹிதஃ. பரமஃ - ப்ரஹ்மாதிய உத்க்ருஷ்டஃ. ஸ்வராட் - ஸ்வதந்த்ரஃ. முக்தோபீஸ்வராதிஃ இதி ஸ்ருதேயர்த்தஃ. ப்ரஹ்மரோடென்றது - கீழைக்கடாக்ஷித்து. “விஸுஜெவெஹ்வாஸுஷ்டஃ” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரஹ்மரோடு இத்யாதி. க்ரமேணைவமஃ. (உ)

ஆ.—(அறிந்தன.) - அபெளருஷேபமாகையாலே நிர்த்தோஷாதி தூர்லஹ ப்ரயோஜநரூபார்த்தவத்தாய்ப் பரமபுருஷ யாதாத்மய ஜ்ஞாபநாயைவ ப்ரவ்ருத்தமான ஸகல வேடிங்களாலும், * ஜம்மாந்தரஸஹஸ்ரார்ஜித தபோஜ்ஞாநஸமாதிகளாலே ப்ரக்ஷீணஸேஷ கல்மஷராய்த் தன் திருவடிகளிலே ஸஞ்ஜாதஹத்திகளான புருஷராலும், ஸாம்ஸாரிக ஸமஸ்த துஷேஷேஷஜதயா பரமப்ராப்யதயா அறியப்படுகிற அவனை, நான் நிர்ஹேதுகமாக அறியப்பெற்றேனென்கிறார். வேடிங்களாலும் வேடிவித்துக்களாலும் அறியவொண்ணாதவனை, நான் நிர்ஹேதுகமாக உள்ளபடியே அறியப்பெற்றேனென்றுமாம்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், வேடிங்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும் அறிய நிலமல்லாத எம்பெருமான் தன்னை எனக்குப் பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தன வேதமென்று. தொடங்கி] - அறிந்தனவாயிருக்கிற ஈர்ஜ்ஞேயபார்யஸூசகமான வேடிங்கள் ஸர்வேஸ்வரனை ஈர்ஜ்ஞேயமென்று அறிந்தன. [அறிந்தனமென்று தொடங்கி] - மற்றநிர்தாராயிருக்கிற ருஷிகளும் ஸம்ஸார ஈரீதவேஷஜமென்று அறிந்தார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஸகல வேடிங்களோடு வைஷிபுருஷர்களோடு வாசியற, தம்மைப்போலன்றியே அவனை யறிந்தவளவை யருளிச்செய்கிறார்.

அறிந்தன - “வெஷாஹரேதி” என்று அறிந்தனவாயிருக்கிற, வேதம்-வேடிங்களினுடைய, அரும் - அறிதந்திரிய, பொருள் - பொருள்களையும் நிஷ்கர்ஷித்துத் தருவதான, தூல்கள் - ப்ரஹ்மஸூத்ரேதிஹாஸ புராணாதிகளான ஸாஸ்தரங்கள், (‘யதொவாநொமிவருஹே’ என்றும், ‘யஸ்யாபிதஃதஸ்யுதித்ய’ என்றும், ‘சுவிஜ்ஞாதஃவிஜாநதாபு’ என்றுஞ் சொல்லுகிற மர்யாதையாலே), அரும்-அறியவரிய, பொருளாதல் - பொருளென்று, அறிந்தன - அறிந்தனவாக, கொள்க - கொள்வனமையும்; அறிந்தனர் - “சுஹ்ரெஷ்டிஹாநாபு” என்றறிந்த வைஷிபுருஷர்கள், எல்லாம் அரியை - ஸர்வபாபஹ்ரண ஸர்வேஸ்வரனை, வணங்கி - ஆஸ்ரயித்து, நோய்கள் - (தங்களுடைய) ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதியை, அறுக்கும் - அறுத்துக்கொள்ளும், மருந்தே - பரமௌஷதமாக, அறிந்தனர் - அறிந்தார்களித்தனை. நாம்அப்படியன்றியே அவன் ஷோக்யதையையும், சீலாதிகளையும் பூரணமாகக்காட்ட அறியப்பெற்றோமென்று, சிழிற் “அறிந்தனம்” என்கிற வாக்யத்தோடே யங்வயம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், வேடிங்களும் ருஷிகளும் அறிந்த அளவன்றிக்கே, தன்னை எனக்கே பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தனவேத அரும்பொருள் தூல்கள்] - ஈர்ஜ்ஞேயபார்யத்தை யறிந்தனவாயிருக்கிற வேடிங்களாகிற ஸாஸ்தரங்கள் என்னுதல்; அறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களில் ஈர்ஜ்ஞேயபார்யங்களை நிஷ்கர்ஷித்துத்தரும் ப்ரஹ்மஸூத்ரேதிஹாஸ புராணாதிகள் என்னுதல். [அறிந்தனகொள்க வரும் பொருளாதல்] - “ஈர்ஜ்ஞேயன்” என்னும் இவ்வளவு அறிந்தனவாகக்கொள்ள அமையும், ‘யதொவாநொமிவருஹே’ ‘யஸ்யாபிதஃதஸ்யுதித்ய’ “சுவிஜ்ஞாதஃ விஜாநதாபு” என்னும் இவ்வளவே அறிந்தது. [அறிந்தனல்லாம்] - அறிந்தாராயிருக்கிற பராஸர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதி ருஷிகளும். [அரியைவணங்கி] - ஸர்வஈஷ நிவர்த்தகனை வணங்கி - ஆஸ்ரயித்து. [அறிந்

தனர் நோய்களாறுக்கும் மருந்தே] - “ஸம்ஸாரஹிதஸௌஷ்ட்ய” என்னும் இவ்வளவு அறிந்தார்கள்; “ஸம்ஸாரஸவபுலநஷ்டநஷ்டவெவெஷ்டசௌஷ்ட்ய” - அவனுடைய லோக்யதையில் இழிந்திலர்கள். அவனுடைய நிரபேகேஷாபாயபூராவத்தில் இழிந்திலர்கள்.

௩௮. — மூன்றும்பாட்டு. வேதங்களும், வேதார்யவித்துக்களான ருஷிகளும் அறிந்தவளவன்றிக்கே, தன்னை எனக்குப் பூர்ணமாக அறிவித்தா நென்று பரீதராசிரூர்.

[அறிந்தனவித்யாதி] - துர்ஜ்ஞேயார்த்தத்தை யறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களாகிற ஸாஸ்த்ரங்களென்னுதல்; அறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களில் துர்ஜ்ஞேயார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்துத்தரும்ப்ரஹ்மஸூத்ரம், இதீஹாஸபுராணாதிகளென்னுதல். [அறிந்தனகொள்க அரும்பொருளாதல்] - “துர்ஜ்ஞேயன்” என்னும் இவ்வளவு அறிந்தனவாகக்கொள்ளவமையும, † “யதொவாஹொநிவதபுனெ” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே), ‡ யஸூராததாஸூதத” (யஸ்யாமதம் தஸ்யமதம்), “சுவிஜ்ஞாதவிஜாமதாஸ” (அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்) என்னும் இவ்வளவு அறிந்தது. [அறிந்தனரெல்லாம்] - மற்றறிந்தாராயிருக்கிற பராஹர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதிருஷிகளும். [அரியை வணங்கி] - ஸர்வது:கரிவர்த்தகனை, வணங்கி - ஆஸ்ரயித்து. [அறிந்தனர் நோய்களாறுக்கும் மருந்தே] - “ஸம்ஸாரஹிதஸௌஷ்ட்ய” (ஸம்ஸாரஹிதபேஷஜம்) என்னும் இவ்வளவு அறிந்தார்கள்; “ஸம்ஸாரஸவபுலநஷ்டநஷ்டவெவெஷ்டசௌஷ்ட்ய” (ஸம்ஸாரஸர்ப்பஸந்தஷ்டநஷ்டசேஷ்டைகபேஷஜம்). அவனுடைய லோக்யதையில் இழிந்திலர்கள்: அவனுடைய நிரபேகேஷாபாயலாவத்தி லிழிந்திலர்கள். (௩௯)

மூன்றும்பாட்டு — அறிந்தன இத்யாதி. பாட்டெல்லாம் கடாசுத்தவதாரிகை - வேதங்களும் இத்யாதி. பூர்ணமாக அறிவித்தான் என்று பரீதராசிரூரென்றது - அர்த்தாத்வித்தம்.

“அரும்பொருள் - அறிந்தனவேதம் - நூல்கள்” என்றவயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - துர்ஜ்ஞேயார்த்தத்தை இத்யாதி. ஸர்வேஸ்வரனை யறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களில் அரும்பொருளை விசதிகரிக்கும் நூல்களென்றர்த்தாந்தரம் - அறிந்தனவாய் இத்யாதி. “அரும்பொருளாதல் - அறிந்தனகொள்க” - அரும்பொருளானமையை யறிந்தனவாகக் கொள்க என்று திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்கிறார். இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - யதோவாச இத்யாதி. ஸர்வது:கரிவர்த்தகனை என்றது - “ஹரணாஹெவஹி:வாநாஹாரிசுவிநயிதெ” என்ற வசந்தைப்பற்ற. உத்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஸம்ஸாரஸர்ப்ப இத்யாதி. “சுபெஷ்டிஹெவெஷ்டவாஸூரகாஸகொஹெஹர:” இத்யுத்தார்த்தம். நோய்கள் அறுக்கும் மருந்தாக அறிந்தார்களாகில் அறியாதது எது? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அவனுடைய நிரபேகேஷ இத்யாதி. அதாவது - “வணங்கி - நோய்களாறுக்கும் மருந்தானமையை - அறிந்தார்கள்” என்கையாலே - ஸாபேகேஷாபாயமென்ற அறிந்தார்கள் இத்தனையொழிய, “அவனை நிரபேகேஷாபாயம்” என்னுமத்தை யறிந்திலர்களென்றபடி. “அரும்பொருள் - அறிந்தனவேதம் - நூல்கள் - அரும்பொருளாதல் - அறிந்தனகொள்க - அறிந்தனரெல்லாம் அரியை வணங்கி - நோய்களாறுக்கும் மருந்தென்று - அறிந்தனர்” இத்யவ்யம். (௪௦)

நான்காம் பாட்டு.

மருந்தேநங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கேன்ற
பெருந்தேவர்குழாங்கள்பிதற்றும்பிரான்
கருந்தேவனெம்மான்கண்ணன்விண்ணுலகம்
தருந்தேவனைச்சோரேல்கண்டாய்மனமே.

ஆ.—(மருந்தே.) உன்னழகாலே எங்கள் லோமத்துக்கு வர்த்தகனுனவனே என்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரானாயிருந்துவைத்து, இங்கேவந்து பிறந்தருளி, ஆஸ்ரிதஸுலஹை, தன்னையாஸ்ரயித்த நம்போல்வார்க்கும் நித்யஸித்த மான ஸ்வாநுஹிவத்தைத் தந்தருளும் ஸ்வஹிவானை எம்பெருமானே ஒருவண்ணம்பெற்றோம்; இனி அவனைச்சோரவிடாதேகிடாய், நெஞ்சே! என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அயர்வறுமமர்களுக்குக்கூட ஸ்ப்ருஹணீயனாயிருந்து வைத்து க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி என்னையடிமைகொண்டு விண்ணுலகம் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை விடாதேகொள்! என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தேயென்று இப்பாட்டுக்கு] - உன்னுடைய அநுஹத்தாலே எங்களுக்குவரும் ஆந்தத்துக்கு வர்பகனுனவனேயென்று அயர்வறுமமர்களுடைய ஸமுஹங்கள் அக்ரமமாகக் கூப்பிடும்படி அவர்களுக்குத் தன்னை லுஜிக்கக் கொடுத்தவனை. [கருந்தேவன்] - கறுத்த திருநிறத்தையுடையனாகக் கொண்டு தீப்யமானான அவன்.

ப.—அந்தரம், நித்யஸூரிலோக்யனாய், நிரதிரயஸௌலப்ப விஸரிஷ்டனாய்க்கொண்டு அவ்வநுஹிவத்தை நமக்குத் தரவிருக்கிறவனை, நெஞ்சே விடாதேகிடாய்! என்கிறார்.

நங்கள் - எங்களுடைய, போகம் - லோமத்தினுடைய, மகிழ்ச்சிக்கு - வருத்திக்கு, மருந்தே - அர்த்தகமான அம்ருதமே, என்று - , பெரு - உத்க்ருஷ்டரான, தேவர் - ஸூரிகளுடைய, குழாங்கள் - ஸமுஹங்களானவை, பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே படைவுகெடக் கூப்பிடும்படி, பிரான் - அவர்களைக் களிப்பிக்கும் மஹோபகாரகனாய், கரு - கருமையையுடைய, தேவன் - திவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையனாய், எம்மான் - (அவ்வடிவழகைக்காட்டி) என்னை யடிமைகொண்ட, கண்ணன் - ஸர்வஸுலஹை க்ருஷ்ணனாய், (அந்நிலையிலே), விண்ணுலகம் - பரமபரிஸோமத்தை, தரும் - தருவானான, தேவனை - ஸமாஸ்ரயணியனை, மனமே - நெஞ்சே! சோரேல்கண்டாய் - (உன் அந்யபரதையாலே யாதல், நிகர்ஷாநுஸந்தாரத்தாலையாதல்) நமுவவிடாதேகிடாய்! மருந்தென்று - லோமத்தை ஸாத்மிப்பிக்கும் பரிஹாரமாகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளுக்கு லோக்யனாய்வைத்து கிருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து நம்மையும் அவர்கள்நடுவே வைப்பானாயிருக்கிறவனை விடாதேகிடாய் என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு] - உன்னுடைய அநுஹத்தால் எங்களுக்குவரும் ஆந்தத்துக்கு வர்பகனுனவனே! இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் ஆரென்னில்?—[பெருந்தேவர்]-அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரமந்யரான நித்யஸூரிகள். [குழாங்கள்]-அவர்கள், கண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே திரள்திரளாக ஆயிற்று இழிவது,

[பிதற்றும்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்] - அவர்களுக்குத் தன்னை யநுலவிக்கக் கொடுத்த உபகாரகன். [கருந்தேவன்] - காளமேகபிழம்பாயாமமாய் தீவ்யமான வடிவைபுடையவன். [எம்மான்] - அவ்வடிவைக்காட்டி யென்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன். நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவைக்கிடர் எனக்கு உபகரித்தது! [கண்ணன்] - தன்னிலைகுலையாமல்நின்று உபகரிக்கையன்றியே அவதரித்துவந்து உபகரித்தவன். [விண்ணுலகம் தருந்தேவனை] - பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சோரேல் கண்டாய்மனமே] - நெஞ்சே! விடாதேகிடாய்; அவன்உபகாரகனுய்க்கிற நீ வைமுகப்பண்ணுதே கிடாய்! அவன் வைலக்ஷணயத்தை வுஷீயிபண்ணுதே, “ஸுலபன்” என்னுக் காற்கடைக்கொள்ளாதே கிடாய்!

சு. - நாலாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு லோக்யனய்வைத்து, க்ருஷ்ண நய்வந்தவதரித்து, நம்மையும் அவர்கள்நவே வைப்பானாகவிருக்கிறவனை விடாதே கிடாய்! என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக் கேன்று] - உன்னுடைய அநுலவத்தால் எங்களுக்குவரும் ஆநந்தத்துக்கு வாய்க்கானவனே! இப்படி சோல்லுகிறவர்கள் தான் ஆரென்னில்? - [பெருந்தேவர்] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரமுந்நிரான நித்யஸூரிகள். [குழாங்கள்] - அவர்கள், கண்ணகத்திலிழ்வாரைப்போலே திரள்திரளாகவாயிற்று இழிவது. [பிதற்றும்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்] - அவர்களுக்குத் தன்னை யநுலவிக்கக்கொடுத்த உபகாரகன். [கருந்தேவன்] - காளமேக நிலையாமமாய், தீவ்யமான வடிவைபுடையவன். [எம்மான்] - அவ்வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவைக்கிடர் எனக்கு உபகரித்தது! [கண்ணன்] - தன்னிலைகுலையாமல்நின்று உபகரிக்கையன்றிக்கே, அவதரித்துவந்து உபகரிக்குமவன். [விண்ணுலகத்தருந்தேவனை] - பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சோரேல்கண்டாய்மனமே] - அவனை உடம்புவெளுக்கப்பண்ணுதேகிடாய், நெஞ்சே! இவன் வினோகையாவது - அவனுக்குஇழுவபோலேகாணும். அவன்பண்ணின க்ருஷி ழலித்ததில்லையாமே; இல்லையாகில், அவன் வைலக்ஷணயத்தைப் புத்திபண்ணுதே, “ஸுலபன்” என்னுக் காற்கடைக்கொள்ளாதேகிடாய்! (ச)

நாலாம்பாட்டு. - மருந்தே இய்யாதி. “பெருந்தேவர்குழாங்கள் பிதற்றும்பிரான் - கண்ணன் விண்ணுலகத்தருந்தேவனைச் சோரேல்கண்டாய்மனமே” என்றத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கு இய்யாதி.

“மருந்து” என்றால் - போக்குமென்றன்றோ அர்த்தம்? வர்த்தகத்தவத்தைக் காட்டுமோ? என்ன; வ்யாதிக்குமருந்தென்றால் - தந்நிவர்த்தகத்தவமும், தீபந்ததுக்குமருந்தென்றால் - தத்வர்த்தகத்தவமும் தோற்றுகையாலே, இங்கு வர்த்தகத்தவத்தை யருளிச்செய்கிறார் ஆநந்தத்துக்கு வர்த்தகனுனவனே என்று. இவர்களுக்குப் பெருமையேதென்ன - அஸ்ப்ருஷ்ட இய்யாதி. “குழாங்கள்” என்றதுக்கு லாவம் - அவர்கள் இய்யாதி. கண்ணகம் - பாவாஹம். “பிதற்றும்” என்றதுக்கு லாவம் - ஜ்வரஸந்நிபதிதரை இய்யாதி “பெருந்தேவர்குழாங்கள் பிதற்றும்பிரான் கருந்தேவன்” என்றவந்தராய், “எம்மான்” என்றதுக்கு லாவம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இய்யாதி. “எம்மான்” என்ற பதத்தோடே, “கண்ணன்” என்ற பதத்துக்கு வாஸநை - தன்னிலை இய்யாதி. “கருந்தேவன்” என்றத்தைக் கடாக்கித்து அருளிச்செய்கிறார் - அவனை இய்யாதி. இவர் நெஞ்சேசோர்த்தால் அவனுடம்பு வெளுக்கவேனுமோவென்ன - இவன் வினோகை இய்யாதி. இழுவஎப்படியென்ன - அவன்பண்ணின இய்யாதி. * பாஸகதஸ்யஹிப்ரதிஷேதஃ, விஸக்ஷணனாவனை விடப் பாஸக்தியேதென்ன - அவன்வைலக்ஷணயத்தை இய்யாதி. “நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கு - மருந்தே - என்று - பெருந்தேவர்” என்று தொடங்கி, “சோரேல்கண்டாய் மனமே” இய்யாவ்யம்.

ஐந்தாம் பாட்டு.

மனமேஉன்னைவல்வினயேன் இரந்து
கனமேசொல்லினேன் இதுசோரேல்கண்டாய்
புனமேவியபூந்தண்துழாயலங்கல்
இனமேதுமிலானையடைவதுமே.

ஆ.—(மனமே.) - பரமஹோக்யனாய்த் தன்னோடு ஒப்பாரின்றிக்கேயிருக்கிற வனை விடாதேகிடாய் நெஞ்சமே! உனக்கு அடியேனாயிருக்கிறேன் என்று பின்னையும் நெஞ்சை இரக்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நிரதிஸபஹோக்யனான எம்பெருமானை விடாதே கிடாய்! என்று திருவுள்ளத்தை ஆராதிஸபத்தாலே மிகவும் பிரார்த்திக்கிறார்.

[மனமேயென்று தொடங்கி] - நெஞ்சே! உன்னை என்ஆற்றாமையாலே ப்ரார்த்தித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இத்தை அவர்யம் சோரவிடாதொழிய வேணும். [புனமேவியவென்று தொடங்கி] - செய்வதென்னென்னில்? நிரதிஸபஹோக்யனாய்த் தன்னோடொப்பார் இன்றிக்கேயிருக்கிறவனை ஆஸ்ரயி. அர்யித்ததுதான் என்னென்னில்? எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிக்கையென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஹோக்யதையினுடைய நிருபக வைலக்ஷணயத்தை யுடைய வனை நாம் கிட்டவேணுமென்னுமிடத்தைச் சிக்கெனச்சொன்னேன்; இது நமுவவிடாதேகொள்! என்கிறார்.

மனமே - நெஞ்சே, உன்னை - (என்னிலும் இவ்விஷயத்தில் ஸத்வரமான) உன்னை, வல்வினயேன் - விளம்பாக்கூடமனம்படி ப்ரஸைலபாபத்தையுடையனான என்சாபலத்தாலே, இரந்து - அர்த்தித்து, கனமே - த்ருடமாகவே, சொல்லினேன் - சொன்னேன்; இது - இத்தை, சோரேல்கண்டாய் - நமுவவிடாதேகொள்; (எத்தையென்னில்?) புனம் - தன்னிலத்தில், மேவிய - வளர்த்தியாலே, பூ - செவ்விய, தண்துழாய் - திருத்துழாய், அலங்கல் - மாலையையுடையனாய், (இந்தஹோக்யதைக்கு), ஏதும் - ஒரு ப்ரகாரத்தாலும், இனம் - ஒப்பு, இலானை - இல்லாதவைலக்ஷணயத்தையுடையவனை, அடைவதும் - கிட்டவேணுமென்கிறஇத்தை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “நிரதிஸபஹோக்யனானவனை விடாதேகிடாய்” என்று திரியட்டும் திருவுள்ளத்தை அர்யிக்கிறார்.

[மனமே உன்னை] - “இயற்றுவாய் எம்மொடுநீகூடி” என்கிறபடியே முற்பட்டுநிற்கிற உன்னையிறே நான் இரக்கிறது. [வல்வினயேன்]-ஹவத்விஷயத்தில் க்ரமப்ராப்திபற்றாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். உன்னையிரக்கவேண்டி இரக்கிறேனல்லேன். என்சாபலாதிஸபத்தாலே யிரக்கிறேனித்தனை. [இரந்துகனமே சொல்லினேன்] - உன்னைக் கால்பிடித்து த்ருடமாகச் சொன்னேன். [இது சோரேல்கண்டாய்] - நான் “தவிர” என்றாலும் நீ விடப்பாராதே கிடாய். எத்தையிடாதொழியச் சொல்லுகிறதென்னில்? [புனமேவிய இத்யாஹ] - நிரதிஸப ஹோக்யனானவனை ஆஸ்ரயிக்கையை. [புனமேவிய] - புனத்திலே மேவியிருப்பதான அழகிய திருத்துழாய்

மாலையை உடையவனாகையாலே ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறவனை. அத்தோள்மாலையை யுடையவனாகையிதே ஸர்வாபிகனாகையாவது. நான் நிகேஷிக்கிலும் மேல் விழவேண்டி யன்றோ விஷயமிருக்கிறது. 'அடைவது' என்று க்ரியையாதல்; சோரேல் கண்டா யென்று - க்ரியையாதல்.

௩௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. நெஞ்சே! அவனைவிடாதே கிடாய் என்றார் - கீழ் ; அவ்வார்த்தைதன்னை ஒலக்கவார்த்தையாக நினைத்திராதே கிடாய் என்கிறார் - இதில்.

[மனமேஉன்னை] - மோக்ஷஹேதுவாய் முற்பட்டுநிற்கிறஉன்னையன்றோ, பிற பாடரைச்சோல்லுமாபோலே யிருக்க நான் சோல்லுகிறது? ஹவத் ப்ராவண்யம் உனக்கு ஸ்வாலாவிகமாயிருக்க, என்செல்லாமையாலே சோல்லுகிறேனத்தனையிதே. “முந்துற்ற நெஞ்சே இயற்றுவாய் எம்மோடு நீ கூடி” என்று எனக்குங் காற்கட்டவேண்மேபடி யறுவ வத்திலே முற்பட்டுநிற்கிற உன்னை. [வல்வினையேன்] - ஹவத்விஷயத்தில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். உன்னையிரக்கவேண்டி யிரக்கிறேன்ல்லேன்; என் சாபலாதிசயத்தாலே இரக்கிறே னித்தனை. [இரந்து கனமே சோல்லினேன்] - உன் னைக் கால்பிடித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இரந்துசோல்லுகைக்கு மணக்கால்நம்பியோ டொப்பர்காணும். [இதுசோரேல்கண்டாய்] - இன்னம் நானே “ஹவத்ப்ராவண்யமா காத் ; இத்தைத் தவிரவேண்டு” என்று சொன்னாலும், நீ இத்தைநெகிழவிடாதேகிடாய் ! கனம் - பொன். உனக்குப் பரமார்த்தத்தைச்சொன்னேன் என்கை. “சாயால்கரியானை” இத்யாதி. [இதுசோரேல்]-“எத்தைத்தான் நீர் இப்படி சோல்லுகிறது?” என்ன, -[புனமீத் யாதி] - நிரதிசயலோக்யனானவனை ஆஸ்ரயிக்கையை. புனத்திலே மேலியிருப்பதான அழகியதிருத்துழாய்மாலையை யுடையவனாகையாலே ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிறவனை. அத் தோள்மாலையையுடையவனாகையிதே ஸர்வாபிகனாகையாவது. ஒருதிருமுளைத்திருநாளி

அஞ்சாம்பாட்டு.—மனமே இத்யாதி. “சோரேல்கண்டாய்” என்று இரண்டிடத்திலும் சொன்னால் புருத்தமன்றோவென்ன; அல்பம் வாகியுண்டென்கிறார் - நெஞ்சே இத்யாதி. “கனமே சோல்லினேன்” என்றத்தைப்பற்ற - ஒலக்கவார்த்தை இத்யாதி. அதாவது - விடாதே கிடாயென் றது அஹ்ருதயமல்ல, ஸஹ்ருதயமென்று கருத்து.

“உன்னை” என்றதுக்குஹவம் - மோக்ஷஹேதுவாய் இத்யாதி. ஆனால்சோல்லுகிறதென் னென்ன - ஹவத்ப்ராவண்யம் இத்யாதி. செல்லாமை - யரிக்கமாட்டாமை. “மோக்ஷஹேதுவாய் முற்பட்டுநிற்கிறஉன்னை” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - முந்துற்ற இத்யாதி. இயற்றுவாய் - கார்யத்தை டேத்தப்பார். வல்வினையேதென்ன - ஹவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. “என்செல்லாமையாலே சோல்லுகிறேனத்தனை” என்றதினவிவரணம் - உன்னையிரக்கவேண்டி இத்யாதி. “கனம்” என்ற துக்குஇரண்டர்த்தம் - த்ருடமாகச் சொன்னேனென்னுதல்; கனம் என்று-பொன்னாய், ஸ்லாக்யமான அர்த்தத்தைச்சொன்னே னென்னுதல். இரந்துசோல்லவேணுமோ வென்ன-இரந்துசோல்லுகைக்கு இத்யாதி. “சோரேல்கண்டாய்” என்றதினுறைப்பை யருளிச்செய்கிறார் - இன்னம் நானே இத் யாதி. “கனம்” என்றதுக்கு - த்ருடமாகவென்றருளிச்செய்து, சீரியஅர்த்தத்தைச் சொன்னேனென் றர்த்தார்த்தம் - கனம் பொன் இத்யாதி. அப்படி தாம் “ஹவத்ப்ராவண்யமாகாத்” என்றாரோ வென்ன - சாயால் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - எத்தைத்தான் இத்யாதி. சங்கைக்குப்பரிஹாரம் - நிரதிசய இத்யாதி. கீழ் - தாத்பர்யவித்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, ஸப்தார்த்தம் - புனத்திலே இத்யாதி. புனம் - நிலம். அலங்கல் - மலை. இனம் - ஒப்பு. திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனாக ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கவேணுமோ என்ன - அத்தோள்மலை இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - ஒருதிருமுளை

னன்றாக இப்பாட்டை யருளிச்செய்து, முன்னாள் கையார் சக்கரத்துக்குப் புறப்பட்ட
ருளின்படி திருவுள்ளத்திலேகிடந்து, “புனமேவியபூந்தண்துழாயலங்கல் இனமேதுமிலா
னாகையாவது - நேற்றுப்புறப்பட்டருளின்படியிதே” என்று அருளிச்செய்தார். அடைவது-
சொல்லினேன்: இதுசோரேல்கண்டாய் என்று கீரியையாகவுமாம்; எத்தைநீர் சொல்லுகிற
தென்ன?—இனமேதுமிலானே யடைவது என்று கீரியையாகவுமாம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அடைவதும் அணியார் மலர் மங்கைதோள்
மிடைவதும் அசுரர்க்கு வேம்போர்களே
கடைவதுங்கடவுளமுதம் என்மனம்
உடைவதும் அவற்கே ஓருங்காகவே.

ஆ—(அடைவதும்.) - “அவனைவிடாதேகிடாய்” என்று நான் சொல்லி
முடிப்பதற்குமுன்னே அவனுடைய செயல்களிலே என்னெஞ்சானது ஒருகடலுடைந்
தாற்போலே உடைந்து கிடக்கப்பெற்றேன் என்று தம்முடைய நெஞ்சைப் புகழுக்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், தாம் இப்படி அர்ப்பூக்குங்காட்டில் தம்முடைய திரு
வுள்ளம் எம்பெருமானுடைய சேஷத்தங்களை அதுஸந்யித்து மிகவும் ஸியிலமாகாநின்ற
தென்று பரிதாபுகிறார்.

[அடைவதுமென்று தொடங்கி] - பெரிய பிராட்டியாருடைய மிகவும் அழ
க்தான திருத்தோளை ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும் ஆஸ்ரிதவிரோதிகளான அஸுரரை முடிக்
கும் விரகுகளே சிந்தியாநிற்பதும் ஆஸ்ரிதார்ப்புமான மஹாப்ரவ்ருத்தி பண்ணியருளா
நிற்பதும். [என்பனமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருமைப்பட
உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்வித சேஷத்தங்களை யுடையவனுக்கே.

இத்யாதி. கையாச்சக்கரம் - ஆழ்வார்திருநான், புறப்பட்டருளின்படி - சேனைமுதலியார் புறப்பட்ட
ருளின்படி. சேனைமுதலியார் புறப்பாட்டைப் பெருமாள் புறப்பாடாகத் திருவுள்ளம்பற்றினு
ரென்றபடி. ‘அருளிச்செய்தார்’ நஞ்சியரென்றபடி. ‘மனமே யுன்னை வல்வினையேனிரந்து - புன
மேவிய’ என்றுதொடங்கி, ‘அடைவதும் - கனமேசொல்லினேன், இதுசோரேல் கண்டாய்’ என்றந்
வயமாதல்; ‘மனமே’ என்றுதொடங்கி, ‘சோரேல்கண்டாய், எத்தைநீர் சொல்லுகிறதென்னில், புன
மேவிய’ என்றுதொடங்கி யவ்வயமாதல். பெரியதிருவந்தாதி பதினொலம்பாட்டு - சாயால் இத்யாதி.
‘சாயால்கரியானை’ - காந்தியால் கறத்திருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. ‘உள்ளறியாராய்’ - உட்புக்கு அறிபாத
வளாய். ‘பேயார்’ - பூதகையானவன். ‘பேயாராய்’ - அறிவுகேட்டை யுடையளாய்க்கொண்டு, முலை
கொடுத்தான்; அப்படியே, நெஞ்சே! ‘போய்’ - விலக்ஷணவிஷயத்தைக்கிட்டி. ‘சுவைத்தான்’ - ரஸித்
தநுலவிக்கை. ‘தேம்பூண்’ - தேம்புதலை வினைவிக்கும்: அவத்யத்தைவினைக்குமென்று. ‘அறிந்தறிந்
தும்’ - மிகவும் அறிந்தவைத்தும். ‘தீவினையாம் பாம்பார்வாய்’ - நமக்கு அறிவுடமான ஹ்ருதநுலவ
மனோரமுமாகிற ஸர்ப்பாஸ்யத்திலே. ‘கைநீட்டல்பார்த்தி’ - கைநீட்டப்பாராநின்றாய். ‘நீ யார்’ -
நீ அந்தப்பேய்ச்சிக்கு எந்தஉறவுஉடையாய்? என்று அயோக்யதாநுஸந்தாந்தாலே அகலுகிறாரென்று
பொருள். தேம்புதல் - குறைதலாய், அவத்யத்தைச் சொல்லுகிறது. தம்செயலில் பூதகையெயல்
நின்றென்று அத்தைக் கௌரவித்து “பேயார்” என்கிறார். (ரு)

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்தி ஹேதுவான லக்ஷ்மீ ஸம்வந்தத்தை யுடையவனுனவனைப் பற்ற என்னெஞ்சு ஒருபடிப்பட ஸ்ரியிலமாகா நின்றதென்கிறார்.

மலர் - பத்மவாஸிதியான ஆலிஜாத்யத்தையும், மங்கை - பருவத்தையுமுடையாளான லக்ஷ்மியினுடைய, அணி - ஆலரணங்களாலே, ஆர் - நெருங்கின, தோள் - திருத்தோளோடே, அடைவதும் - ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும், (அத்தோளோடு உண்டான பரிஷ்வங்கம் ஸித்திக்கைக்காக), அசுரர்க்கு - (ப்ரதிகூலரான) அசுரர்களுக்கு ஆற்றவரிய, வெம் - வெவ்வித, போர்களை - போர்களுடைய, மிடைவதும் - நெருங்கப்பண்ணுவதும், (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), கடலுள் - கடலுக்குள்ளில், அமுதம் - அம்ருதத்தை, கடைவதும் -, அவற்கே - (இப்படி லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனுமாய் அநிஷ்ட நிவர்த்தகனுமாய் இஷ்டப்ராபகனுமான) அவனுக்கே, என் மனம் - என் நெஞ்சானது, ஒருங்காகவே - ஒருபடிப்பட, உடைவதும் - ஸ்ரியிலமாகாநின்றதும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தம்முடைய உபதேசம்வலித்து இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் ஸ்ரியிலமாகாநின்ற தென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அடைவதும் அணியார் மலர்மங்கைதோள்] - மிகவும் அழகிதான பிராட்டி திருத்தோளோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும்; அவன்தான் வைஸ்வருப்பங்கொண்டிழிந்தாலும் தோள்முகுக்கு அவ்வருகு போகமாட்டான். [மிடைவதும் அசுரர்க்கு வெம்போர்களை] - அவள்தோளை யணைக்கக்கிடும் பச்சை. “ஹத்யாராவரீஷ்ஷஜெ” என்றிஹே அவள் அணைப்பது. ஆஸ்ரிதவிரோயிகளுக்கு வெம்போர்களை நெருங்கப்பண்ணுவதும் என்னுதல்; அவர்களை முடிக்கும் விராகுகளே சிந்தியாநிற்பதென்னுதல். [கடைவதுங்கடலுளமுதம்] - ப்ரயோஜநந்தரபரருடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகக் கடைவதுமென்னுதல், பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சொல்லுகிறதென்னுதல். அவளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று. அதுக்கு இடம்பச்சை சொல்லிற்று; அவளைப்பெறுகைக்கு யதநம்பண்ணும்படி சொல்லிற்று. இவை இவர்திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்கள். என்னுடைய மரஸ்ஸு ஒருமடைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்வித சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுக்கே.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. தம்முடைய உபதேசம்வலித்து, இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் சிதிலமாகாநின்றதென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அடைவதும் அணியார் மலர்மங்கைதோள்] - மிகவும் அழகிதான பெரியபிராட்டியார் திருத்தோளோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும். அவன்தான் வைஸ்வருப்பங்கொண்டிழிந்தாலும் தோளுக்கு அவ்வருகு போகமாட்டான். [அணியார் மலர்மங்கை] - “மார்வத்து மாலே” என்கிறபடியே திருமார்வுக்கெல்லாம் தானே யாலரணமாகப்போரும்படியாக

ஆறும்பாட்டு.—அடைவதும் இத்தாதி. “என்மனமுடைவதுமவற்கே” என்றத்தைக் கடா ஸித்தித்தவாரிகை - தம்முடைய இத்தாதி.

“அணி” என்று - அழகாய், “ஆர்தல்” - மிகுதியாய், அழகுமிகுத்தோள் என்று - தோளுக்கு விசேஷணமாதல்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மிகவும் இத்தாதி. அவயவாந்தரங்களிருக்க, தோளை விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - அவன் இத்தாதி. “அணி” என்று - ஆலரணமாய், “ஆர்தல்” - பூர்த்தியாய், ஆர்ந்தவணியான - ஆபரணமாகப் போரும்படியான, மலர்மங்கை என்று - பிராட்டிக்கு விசேஷணமாக அர்த்தாந்தரம் - மார்வத்துமாலே இத்தாதி. விராதிநிரஸநம் பச்சையேர்வென்ன - பரீதீ

விரும்பாளாய், ஹோக்யதையால் குறைவற்றிருக்கிறவள் தோளோடேயாயிற்றணைவது. [மிடைவதும் அசுரர்க்கு வெம்போர்களே] - அவள் தோளணைக்கைக்குஇடம் பச்சை. “ஹதாபாரம்வாரிஷஷஜே” (பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே) என்றிறே அவள் அணைப்பது. ஆபூதிதவிரோயிகளுக்கு வெம்போர்களே நெருங்கப்பண்ணுவது மென்னுதல்; அவர்களை முடிக்கும் விரகே சிந்தியாநிற்குமென்னுதல். [கடைவதுங்கடலுளமுதம்] - ப்ரயோஜநாந்தர பரருடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகக் கடைவதுமென்னுதல், பிராட்டியைப்பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சொல்லுகிறதென்னுதல். அவளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று, அதுக்கிடம் பச்சைசொல்லிற்று. அவளைப்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணினபடி சொல்லிற்று, இவர்திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்களிவை. [என்மனமீத்யாதி] - என்னுடைய மனஸ்ஸு ஒருமடைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்விதமான சேஷ்டி தங்கனாயுடையவனுக்கே. அவன் பனிக்கடலைக்கடைய, இவர் மனக்கட லுடையப் புக்கது. விரகராயிருப்பார், கோழைகளாயிருப்பாரை த்ரவ்யம்வாங்க நினைத்தால், முந்துற மிகேகராயிருப்பாரை நெருக்கிவாங்கவே இவர்கள் தாங்களே கோடுசென்று கோடுப்பார்களிறே; அவனும், மஹத்தத்த்வமான கடலை யுலக்கைவிநேகமிட்டுநெருக்கி அதின் நல்லயிரை த்வாங்கி, இவருடைய திருவுள்ள முடையத் தோடங்கிற்று. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆகம்சேர் நரசிங்கமதாதி ஓர்
ஆகம்வள்ளுகிரால் பிளந்தானுறை
மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு என்மனம்
ஏகமெண்ணும் இராப்பகலின்றியே.

தாரம் இத்த்யாதி. “தஹுஷ்டாஸகுஹனாரம்ஹிஷ்டுணாம்ஸுவாவஹு. | வஹுவஹுஷ்டாஹெஷேஹிஹதாபாரம்வாரிஷஷஜே” இத்தாரண்யகாண்டே காவதாந்தரே. மிடைகை - நெருக்கமாதல், விசாரமாதல். முடிக்கும்விரகு சிந்திக்குமோவென்ன; “திங்கிழைக்கும்திருமால்” என்னக்கடவதிறே. “மிடைவதும்” என்றதின் அர்த்தத்தவயத்துக்கும் சேரவருளிச்செய்கிறார்-ஆரீந்த இத்த்யாதி. கீழில் பதத்தவயாறுகுணமாக “கடைவதும் கடலுளமுதம்” என்றதுக்கு விரியோகம் த்வேதா வருளிச்செய்கிறார் - ப்ரயோஜநாந்தர இத்த்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. த்வீதியார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - “ஹேஷ்டாநவயதௌநபுஸாதிதாரீபுதஸூநெ” என்று. அதாவது - “தேவர்களுக்கு” என்று வ்யாஜமாத்தரமாய் பிராட்டிக்காகக் கடைந்தானென்றபடி. த்வீதியோஜநாறுகுணமாக “அடைவதும்” இத்த்யாதிஅர்த்தத்தை நிமிதிக்கிறார் - அவளை இத்த்யாதி. உடைகுலைப்படுகை - சிதிலமாகை. ஒருங்காக - ஏக ப்ரகாரமாக. “கடைவதும்” இத்த்யாதியோடே “என்மனமுடைவதும்” என்றத்தைக்கட்டி ரஸோக்தி-அவநிபநித்கடலை இத்த்யாதி. அவன் பனிக்கடலைக்கடைந்தால் இவர்மனக்கடல்உடைவா னென்னென்ன, ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார்-விரகராய் இத்த்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. கோழைகள் - ம்ருஹிஸ்வஹவர். அப்படியே-“அவனும்” என்றுகட்டுவது. உலக்கைவிநேகம்இட்டு-உலக்கையாலேகிட்டி கட்டி. நல்லயிரை என்றது - “அமுதம்” என்றத்தைப்பற்ற. ‘மலர்மங்கை அணியார் தோள் அடைவதும் - அசுரர்க்கு வெம்போர்களே மிடைவதும் - கடலுளமுதம் கடைவதும் செய்யாநிற்குமவற்கே - என்மனம் ஒருங்காகவே உடைவதும்’ இத்தவ்யம் (சு)

† வாங்க என்று இருக்கலாம்.

‡ இந்த இடத்தைக் கவனிக்கும்போது, ‘சுட்டில் ஏதாவது பங்க்தி விட்டிருக்குமோ?’ என்று சங்கை யுண்டாகின்றது.

[ஆகம்சேர் இத்யாதி] - நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் சேர்ப்பாலுங்கண்டசர்க்கரையும்போலே ஸுஷ்மடிதமான நரஸிம்ஹமா யென்னுதல்; நரஸிம்ஹத்தினுடைய வடிவு இவ்நெஞ்சிலே சேர்ந்தபடி யென்னுதல்; ‘**வ்ரநுராவவவாணாநாழ்**’ (ஸ்மரந் ராகவபாணாணம்) என்கிறபடியே மறக்கவொண்ணாதபடி திருவுள்ளத்திலே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லிற்றுதல்; இரண்டு வடிவையுஞ் சேர்த்துக் கொவேந்து தோன்றினபோது இவ்நெஞ்சுக்கு இனியதாய்ச் சேர்ந்திருந்தபடியைச் சொல்லுதல். [ஓராகம்] - அத்விதீயமான முருட்டேம்பு. [வள்ளுகிரால்] - கூரிய வுகிர்; வளைந்தவுகிரேன்றுமாம். [பிள்ள்தா னுறை] - அநாயாஸேநகிழித்துப்போகட்டவன் நிய்வாஸம்பண்ணுகிற. [மாகவைகுந்தம்] - அந்நரஸிம்ஹம் வர்த்திக்கிற முழஞ்சு காணவாயிற்று ஆசைப்படுகிறது. ‘**வ்ரஜாகாஸம்**’ (பரமாகாஸம்) என்னக்கடவதிறே. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது, எப்போதுமொக்க உச்சிவீலேடாதேஇத்தையே மனோரஸியாகின்றது. [இராப்பகலின்றியே] - இரா ஒருகார்யமும் பகல் ஒருகார்யமுமாயிறே நாட்டார்க்கு இருப்பது; இவர்க்குஎல்லாக்காலத்திலும் இதுவேயாயிற்று; ‘**வ்ரஜாஅகாஸததூஹம்ராவவவாநிவெஸநே**’ (ஸமாத்வாதாத்ரஹம்ராகவஸ்யநிவேஸநே) என்று பிராட்டி திருவயோத்யையை நினைத்தாற் போலேயாயிற்று, இவர்திருவுள்ளத்துக்குப் பரமபதம் ஸ்வதேசமாயிருக்கிறபடி. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இன்றிப்போக இருவினையுங்கேடுத்து
ஒன்றியாக்கைபுகாமையுய்யக்கொள்வான்
நின்றவேங்கடம்நீளநிலத்துள்ளது
சேன்றதேவர்க்கைதொழுவார்களே.

ஆகத்திலே - ஸர்வேஸ்வரன் திருமேனியிலே, சேர்ந்த-ஸுஷ்மடிதமான நரஸிம்ஹமாயென்னுதல்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் இத்யாதி. ஆகத்திலே - ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே, சேர்ந்த நரசிங்கமாயென்று இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - நரஸிம்ஹத்தினுடைய இத்யாதி. நரஸிம்ஹத்தின் ஆகமானது இவர் திருநெஞ்சிலேசேர்ந்த நரசிங்கமாயென்று மூன்றாமர்த்தமாதல், த்விதீயார்த்த விவரணமாதல் - ஸ்மரந் இத்யாதி ‘**வ்ரஜாஅகாஸததூஹம்ராவவவாநிவெஸநே**’ (ஸமாத்வாதாத்ரஹம்ராகவஸ்யநிவேஸநே) இது யுத்தகாண்டே (கூ-ந). சேர்ப்பால்-குழம்புப்பால். முந்தின அர்த்தவிவரணம்-இரண்டு வடிவையும் இத்யாதி. ‘பிள்ள்தானுறை மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு’ என்றுசேர்த்து லாவம்-அந்நரஸிம்ஹம் இத்யாதி. முழஞ்சு - குகஹ. மாகம் - மஹத்தான கம். ‘மாகம்’ என்றால் - பரமபதத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - பரமாகாஸம் இத்யாதி. ‘என்மனம் - இராப்பகலின்றியே - கெமெண்ணும்’ என்ற துக்கர்த்தம் - என்னுடைய இத்யாதி. நான்தோடுமென்னுதே, ‘இராப்பகல்’ என்று விசேஷித்த துக்கு, ‘**நநுனாஅகிததூஹிதே**’ இத்யாதியைக் கடக்கித்து லாவம் - இராவோநகார்யமும் இத்யாதி. திருநகரியைவிட்டு பரமபதத்தை எண்ணுகிறதென்னென்ன; ஸநிதர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸமாத்வாதாஸ இத்யாதி. சுந்தாகாண்டே ஹநாமந்தம் ப்ரதிவீதா. ‘**ஹஞ்ராவாநாநாநாஷாநுஹாமாநு ஸவடகாஸிஸஜிவிநீ**’ இதுயுத்தார்த்தம். ‘ஆகம்சேர்’ இத்யாசப்ய, ‘என்மனம் - இராப்பகலின்றி - கெமெண்ணும்’ இத்யந்வயது.

ஆ.—(இன்றிப்போக) - அவனைக் காண்கைக்குத் திருநாட்டிலே போக வேணுமோ? இங்கே அணித்தாகத் திருமலையிலேயன்றோ அவன் நின்றருளுகிறதென்னில்? - அத்தால் என் எனக்கு? அங்குச்சென்று அடிமைசெய்வார் அயர்வறுமமரர்களல்லரோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், தன்னைக் காணவேண்டியிருப்பார்க்குத் திருநாடு முட்டப் போகவேண்டாதபடி யணித்தாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினபடியை அதுஸந்யித்து, கால்நடைதந்து அவ்வளவும் போகவல்லவர்களுடைய ஊக்கயவத்தையைச் சொல்லாநின்றனுகொண்டு, தம்முடைய வுலஹாநிபை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்.

[இன்றிப் போகவென்று தொடங்கி] - தன்னை ஆஸ்ரயித்தாருடைய புண்ய பாபரூபகர்மங்களை நிர்ஸேஷமாகப் போக்கிப் பின்னை ப்ரக்ருதியில் ஸம்வந்யயாதபடி பண்ணி ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வஹவனானவன் நின்றருளும் திருமலை ஸ்வஸம்வந்யத்தாலே ஸ்லாக்யமான ஹூமியது. [சென்றென்று தொடங்கி] - அவ்வளவும்போய்த் தொழமிடுக்குடையார் ஊக்கயவாந்கள்.

ப.—அநந்தரம். ஆஸந்நமாக அவன்வர்த்திக்கிற அஹோஷ்டதேஸமாயுள்ள திருமலையைச் சென்றுஅதுஹிப்பார் ஸூரிஸமரானூரிதேயென்று தம்முடைய ஸையில் யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இருவினையும் - புண்யபாபரூபமான கர்மங்களிரண்டையும், இன்றி - ஸத்தை யழிந்து, போக - போம்படி, கெடுத்து - நசிப்பித்து, ஒன்றி - தூர்விவேசமாம்படி அசித்தோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டனாய், ஆக்கைபுகாமை - தேவாதிஸாரீரப்ரவேஸம் பண்ணுத படி, உய்யக்கொள்வான் - அடிமைகொண்டுஉஜ்ஜீவிப்பிக்குமவன், நின்ற - அவஸரப்ரதீக்ஷணயநிற்றுகிற, வேங்கடம் - திருமலையானது, நீளநிலத்து - ஸ்லாக்யபூமியிலே, உள்ளது - உண்டாயிருப்பதொன்று, சென்று - கிட்டி, கைதொழுவார்கள் - கைதொழுமவர்கள், தேவர்களே - (மதுஷ்பரல்லரே); தேவர்களன்றோ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தன்னைக் காண்கைக்குப் பரமபடித்துக்குப் போக வேண்டாதபடி திருமலையிலே வந்து நின்றருளினபடியை யதுஸந்யித்து தம் வல்லஹாநியாலே தமக்குத் திருமலையோடு பரமபடித்தோடு வாசியற்ற தென்கிறார்.

[இன்றிப்போக இருவினையுங்கெடுத்து] - புண்யபாபங்களை இன்றிப்போம்படி ஸவாஸநமாகப் போம்படிபண்ணி. இத்தலையாலே போக்கும்போதிறே ஸேஷிகப் போவது. [ஒன்றியாக்கை புகாமை] - அசித்தோடேசேர்ந்து கர்மகார்யமான ஸாரீரப்ரவேஸம்பண்ணுதபடி. [உய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடம்] - “உயிரளிப்பான்” என்கிறபடியே ரக்ஷணரூபமாக அவஸரப்ரதீக்ஷணய் நின்ற திருமலை. [நீளநிலத்துள்ளது] - ஸ்வஸம்வந்யத்தாலே ஸ்லாக்யமான ஹூமியிலுள்ளது. [சென்று தேவர்கள் கைதொழுவார்களே] - அவ்வளவு சென்று தொழமிடுக்குடையார். “நகேதநிநுஷ்யா ஷெவாஷெ” என்கிறபடியே ஊக்கயவான்களான தேவர்கள்.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. இஸ்ஸாரஸம்வந்யமற்றால் போய் அநுலவிக்கும் பரமபதம் வேணுமோ? இஸ்ஸாரத்தோடேயநுலவிக்குந் திருமலை பூமியதன்றோ? ஆனாலும், நமக்குத் திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியற்றதிறே! என்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—இன்றிப்போக இத்யாதி. “நின்றவேங்கடம்” என்றுதொடங்கி, “கைதொழுவார்களே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இஸ்ஸார இத்யாதி.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தோழுதுமாமலர்நீர்சுடர்நுபங்கோண்டு
எழுதமேன்னும் இதுமிகையாதலின்
பழுதில்தோல்புகழ்ப்பாம்பணைப்பள்ளியாய் !
தழுவுமாறியேன்உனதார்களே .

“இருவினையும் - இன்றிப்போக - கெடுத்து” என்றவயித்தர்த்தம் - புண்யப்பா இத்யாதி. கர்மங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகக் கூடுமோவென்ன - நூணே இத்யாதி. கர்மம் கூடியத்தால் ஸ்ரீரம் தன்னடையே போம்; ஆயிருக்க, “ஒன்றியாக்கை புகாமை” என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன - பின்னையும் இத்யாதி. நசிவாஸந என்றது - பர்க்ருதியினுடைய ருசிவாஸநயென்ற படி. போய்க்கலசி என்றது - த்பு பர்ஜம்ப க்ரமேண வந்தென்றபடி. நிலத்துக்கு நீட்சியேதென்ன - தீநுமலையை இத்யாதி. நீள் - ஸ்லாக்யமானபடி. இது ஸந்திவிதமானாலும் தமக்குப்போக வலமில்லை யென்று விவக்ஷித்து - அத்தால் பெற்றதென் என்கிறார். ஸந்திவிதமானால் போய் அருவயிக்கலா யிருக்க, “அத்தால் பெற்றதென்?” என்று விந்நராவானென்னென்ன - அவ்வளவு இத்யாதி. தான் சேவிக்கமாட்டாவிட்டால் சேவிக்கிறவர்களை ஹாக்யாயிகரென்ற பேருண்டோவென்ன - நகெதகிநுஷ்டா இத்யாதி. “நகெதகிநுஷ்டாஷ்டவாஸஸ்யெவாஸாஸாஹகாணமூ | 30வாருக்ஷணிராஸியூவஷ்டவஹிஷஸெவாநு” இத்யயோத்யாகாண்டே தஸாதஃ சக்ரவர்த்திக்குப் பெருமானைப் பிரிகையாலே “நகெதகிநுஷ்டா” என்னலாம்; இவர்க்கு பைவஹாநியென்னென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. பரமபதம்போலே திருமலையும் எட்டாநிலமோவென்ன - ப்ரேமாந்யர்க்கு இத்யாதி. ‘இருவினையும் - இன்றிப்போக - கெடுத்து - ஆக்கைபுகாமை யுய்யக்கொள்வான்’ நின்ற வேங்கடம்’ என்றதொடங்கி, ‘சென்று - கைதொழுவார்கள் - தேவர்கள்’ என்றவயம். உய்யக்கொள்வான் - உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக. நின்றவேங்கடம் - அவஸர்பாதிக்ஷனம் நிற்கிற திருமலை யென்றபடி.

ஆ.—(தொழுது) - உமக்குத்தான் அங்கேசென்று அடிமைசெய்கைக்குத் தட்டென்னென்னில்?—ஹேய ப்ரத்யரீக கல்யாணகுண விசிஷ்ட ஸேஷஸேஷாஸக கருட ப்ரமுவதிவ்யபுருஷர்களாலே பரிசரித சரணபுகளான உன் திருவடிமலர்களிலே, அத்த யந்தம் அபக்ருஷ்டனான நான் அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹனோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஏதேனும் ஒரு அடி உன்னுடைய திருவடிகளிலே வந்தேனையாகிலும் “சுந்யுத-புண-பூடிவாங்கு ரோக” என்னும்படியிலே ஸமாஸ் ராயணைம்முவர்ப்பக்கல் அவர்களுடைய ஆவிமுக்யமாத்ரத்தினாலே துஷ்டனும் ஸ்வ ஹவனான உன்னுடைய சீலவத்தையின் மிகுதியாலே அடிமைசெய்கை யரிதென்கிறார்.

[தொழுதுமாமலர் என்றுதொடங்கி] - அழகிய புஷ்பாத்யபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போமென்றால் உன்சீலவத்தையாலே இங்குத்தைக்கு மிகை ஆதலால். [பழுதிலென்று தொடங்கி] - திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே ஸ்வாராயத்வப்ரஸூயை யுடையவனே! உன்னுடைய திருவடிகளில் அடிமை செய்யும்விரகு அறிகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரயனோத்தேயா ஸமம் மிகையாம்படியான உன்னுடைய சீலாதிசயத்தை யதுஸந்யித்து, உன் திருவடிகளில் ஒருப்ரவருத்திக்குக் கூடமனாகிறிலேனென்கிறார்.

மா - ஸ்லாக்யமான; மலர் - புஷ்பத்தையும், ரீர் - அர்க்யாதிஜலத்தையும்; சுடர் தூபம் - தீபதூபங்களையும், கொண்டு - ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, தொழுது-தொழு கைக்காக, எழுதம் - உத்யோகிப்போம், என்னும்இது—, (உன்சீலாதிசயத்தாலே); மிகைஆதலின் - மிகையாயிருத்தலால், பழுது-(தூராராயதையடியான)பழுது, இல்- இன் றிபே, தொல்புகழ்-ஸ்வ ஹவிகஸௌஸீல்ய ப்ரஸூயையுடையையாய், (அதுக்கு ஸபேசக மாம்படி), பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானே, அனை - படுக்கையாப்புகொண்டு, பள்ளியாய் - நித்யஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! உன் தாள்கள்-உன் திருவடிகளை, தழுவும் - ஸம்ஸ்லேஷிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலேன். அங்குத் தைக்கு ஒருப்ரவ்ருத்தி அபேக்ஷிதையல்ல; நான் ஒருப்ரவ்ருத்திக்குக் கூடமனாகிறிலேனென்று கருத்து.

இ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலஹனான உன் திருவடிகளைக் கிட்டப் பெற்றாலும் ஆஸ்ரயணத்தில் ஆவிமுக்யமாத்ரத்திலே துஷ்டனும் உன் சீலவத் தையை அதுஸந்யித்து ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ண கூடமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[தொழுது இத்தயாஹி] - “ஸ்லாக்யமான புஷ்பாடிபுபகரணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்” என்றால், இது மிகையாம்படியன்றோ உன்னுடைய சீலவத்தையிருப்பது? “சுந்யுத-புண-பூடிவாங்கு ரோக” என்கிற விஷயமிதே. [ஆதலின்] - இப்படி சீலாடிகளுக்கையாலே “ஓராராயன்” என்கிற பழுதின்றிக்கே, ஸ்வஹவிகமான ஸ்வாராயத்வ ப்ரஸூயையுடையையாய், அதுக்கு அடியாக திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவனே! உன் திருவடிகளை யணையும்விரகு அறிகிறிலேன். திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும்விரகு அறிகிறிலேன். வலஹாநியாலே முதலிலே கிட்டுகையரிது. கிட்டினாலும் சீலாடிக்யத்தை அதுஸந்யித்து ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ண கூடமனாகிறிலேன். “இப்பாட்டால் அயோக்யதாதுஸந்யாரம் பண்ணுகிறார்” என்பாரும்

உண்டு. * கண்கள் சிவந்துக்குப் பின்பு அதில்லை. “அவனுடைய உபாயவாவத்தை அதுஸ்யித்து இத்தலையால் ஒன்றுசெய்கை மிகையாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்” என்பாரு முண்டு. இவை - பக்ஷமன்று.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி ஸுலலாண உன் திருவடிகளிலே கிட்டப்பெற்றாலும், ஆஸ்ரயணத்தில் ஆலிமுக்யத்திலே ஸந்துஷ்டனும் உன் சீல வத் ததைய யநுஸந்யித்து, ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண சுக்ஷமனாகிறிலே நென்கிறார். அன்றிக்கே, “இங்ஙனே ஒருமுன்றுபாட்டு தம்முடைய அயோக்யதையைச் சொல்லுகிறார்”. என்பாரு முண்டு; அதுஇல்லையிறே * கண்கள் சிவந்துக்குப்பின்பு இவர்க்கு. “இத்தலையாலே யொன்றை யர்த்தித்துப்பெறுகை மிகையாம்படியா யிருக்கிறவனுடைய உபாயவாவத் தைச்சொல்லுகிறார்” என்பாருமுண்டு. இவையெல்லாமல்ல; “அவன் ஸந்யியில் க்ரமத்தில் பரிமாறவொண்ணாதபடி யறிக்கும் அவனுடைய சீல துணத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று நம்முடையவர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி.

[தொழுதுஇத்யாதி] - “ஸ்லாக்யமான புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக்கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்” என்றால், இது மிகையாம்படியன்றோ உன்னுடைய சீலவத்தை யிருப்பது? “சுநுதுவிணாடிவாங்கு லாசு” (அந்யத்பூர்ணதபாங்கும் பாத்) என்கிற விஷயமிறே. [ஆதலின்]-இப்படி சீலாயிகனாகையாலே. “துராராயன்” என்கிறபழுதுஇன்றிக்கே, ஸ்வாலாலிகமான ஸ்வாராயத்வ ப்ரத்யாயையுடையாய், அதுக்குஅடியாகத் திருவந்தாழ்வானோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவனே! [தழுவுமாறறியேன்]-உன் திருவடிகளையணையும் விரகஅறிகிறிலேன். வலஹாநியாலே முதலிலேகிட்டு கையரிது; கிட்டினாலும் சீலாயிக்யத்தை யநுஸந்யித்து ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண சுக்ஷமனாகிறிலேன்.

(க)

ஒன்பதாம்பாட்டு —தொழுது இத்யாதி. “தொழுது-எழுதுமென்னு மிது மிகையாதலின் - தழுவுமாறறியேன்” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. “தொழுது - எழுதும்” என்றதிலேநோக்காக நிர்வாஹாத்ரதவயம் - அன்றிக்கே இத்யாதி, ப்ரத்யாயதாரிகாவிவரணம்-இவை யெல்லாமல்ல அவன்ஸந்யியில் இத்தபாதி. முன்றுபாட்டு என்றது எட்டாம்பாட்டுத்தொடங்கி முன்றுபாட்டென்றபடி. ‘இத்தலை’ இத்தபாதிக்கு - தஜாஸ்ரயணஸௌக்யஞ் சொல்லுகைக்காக ஆஸ்ரயணியனுவனுடைய ஸ்வாராததையைச் சொல்லுகிறாரென்று கருத்து.

“மாமலர்நீசுடர் தூபங்கொண்டு-தொழுது-எழுதுமென்னுமிது மிகை” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - ஸ்லாக்யமான இத்யாதி. ‘மா’ என்றத்தை - மலர் நீர் சுடர் தூபமெங்கும் கூட்டுவது. “இப்படிஇவன் ஸ்வாராயன்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அந்யத் இத்யாதி “சுநுதுவிணாடிவாங்கு லாசு” (அந்யத்பூர்ணதபாங்கும் பாத்) என்கிறபழுதுஇன்றிக்கே, ஸ்வாலாலிகமான ஸ்வாராயத்வ ப்ரத்யாயையுடையாய், அதுக்குஅடியாகத் திருவந்தாழ்வானோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவனே! [தழுவுமாறறியேன்]-உன் திருவடிகளையணையும் விரகஅறிகிறிலேன். வலஹாநியாலே முதலிலேகிட்டு கையரிது; கிட்டினாலும் சீலாயிக்யத்தை யநுஸந்யித்து ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண சுக்ஷமனாகிறிலேன்.

(க)

பத்தாம் பாட்டு.

தாளதாமரையான் உனதுந்தியான்
வாள்கோள் நீள்மழுவாளி உன்குத்தான்
ஆளராய்த்தொழுவாரும் அமர்கள்
நாளும் என்புகழ்கோ உனசீலமே ?

ஆ.— (தாளதாமரையான்.) - தம்முடைய அநர்ஹாதுஸந்த்யாநத்தாலே அவன்திருவடிகளில் அடிமைசெய்கையில் தமக்குப்பிறந்த கூச்சமெல்லாம் போம்படியாகத் திருவேங்கடமுடையானுடைய நிரவயிக ஸௌஸீல்யகுணத்தைக் கண்டு புகழுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஐஸ்வச்சவடறியாத க்ஷுத்ரரான டேவர்களுக்குக்கூட ஸமாஸ்யமணியனுயிருக்கிற உன்னுடைய திருவடிகளில் ஸௌஸீல்யம் காலமெல்லாங்கூடினாலும் என்னால் புகழ்ந்துமுடிக்க வெண்ணு தென்கிறார்.

[தாளதாமரையானென்று தொடங்கி] - அத்யனிமாநியான் கமலாஸநன் உன்னுடைய திருநாலியிலான். அநந்யஸரண ரடையாளமன்றிக்கே, ஒளியையுடைத்தாய் நீண்டமூவையுடைய ருத்ரன் உன்னுடைய திருமேனியில் ஒருபரதேஸத்திலான் ; பரிசர்யை பண்ணுகிறார் அடிமைக்குத் தகாத டேவரடிகள்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபார்க்கும் முகங்கொடுக்கும் உன்னுடைய சீலம் வாசாமமோசரமஹிமாவன்றோ ? என்கிறார்.

தாள - தாளையுடைத்தான், தாமரையான் - தாமரையிலேபிறந்த ப்ரஹ்மா, உனது உந்தியான் - உனதுஉந்தியை யாஸ்யமாகவுடையவன்; வால்-ஒளியை, கொள்-உடைத்தான், நீள் - பெரிய, மழு - பரசுவை, ஆளி - ஆண்டுகொண்டுபோருகிற ருத்ரன், உன் ஆகத்தான் - உன் திருமேனியிலொருபக்கத்தான் ; ஆளர் ஆய் - ஸூரிகளோ பாதிரேஷ்டியோதராய், தொழுவாரும்-தொழுவார்கள், அமர்கள் - ப்ரயோஜநாந்தரபரான தேவதாந்தரவர்க்கம்; (இப்படி நவயிகமான), உன் - உன்னுடைய, சீலம் - சீலத்தை, நாளும் - காலத்தவ்மெல்லாங்கூடினாலும், என் - எத்தைச்சொல்லி, புகழ்கோ - புகழ்வேன் ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஐஸ்வச்சவடறியாத ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸமாஸ்யமணியனுயிருக்கிற உன்னுடைய சீலம் என்னுற் புகழ்ந்துமுடிக்கவெண்ணுதென்கிறார்.

[தாளதாமரையான் இதயாடி] - தாமரைப்பூவை உத்பத்திஸ்யாநமாகவுடைய ப்ரஹ்மா உன்திருநாலியைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான். கமலயோரிதவத்தால் வந்த ஐஸ்மாநத்தை உடையவனுக்கிறே உடம்புகொடுத்தது. ஒளியையுடைத்தாய்த் தொடங்கின கார்யத்தை முடியநடத்தவற்றான மூவையுடைய ருத்ரன் உன்திருமேனியில் ஏகடேஸத்திலான். அநந்யஸரணத்வக்ஷணமான தொடையொத்த துளபமுங் கூடையுமாய்ப் புகழ்ந்து நிற்கிறான் ல்லனே. அடியராய் பரிசர்யை பண்ணுகிறார் டேவர்கள். நித்யஸூரிகள் செய்யும் அடியையிறே, டேவத்வஸாயத்தாலே, “நான்

ஈஸ்வரன்” என்றிருக்குமவர்கள் செய்கிறது. [உனசீலம் - நானும் என்புகழ்கோ]-
உன்னுடைய சீலகுணத்தைக் காலமெல்லாங்கூடினாலும் என்னால் புகழ்ந்துமுடிய
வொண்ணாமோ?

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஈஸ்வரச்சுவடறியாத ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸமாஸ்ரய
ணியனாயிருக்கிற உன்னுடைய சீலம் என்னால் புகழ்ந்து முடிக்கவொண்ணாதேன்கிறார்.

[தாளதாமரையான் உனதுந்தியான்] - தாமரைப்பூவை யுத்பத்தி ஸ்த்தாநமாக
வுடைய ப்ரஹ்மா, உன் திருநாவியைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான். கமலயோநித்வத்தால்
வந்த துர்மாநத்தையுடையவனுக்கிறே உடம்புகோடுத்தது. [வாள்இத்யாதி] - ஒளியை
யுடைத்தாய், தொடங்கினகார்யத்தை முடிய நடத்தவற்றான மழுவையுடைய ருத்ரன்,
உன்திருமேனியில் ஏகதேசத்தைப்பற்றி வர்த்தியா நின்றான். அந்நயஸரணத்வ லக்ஷண
மான* தோடையோத்த துளபமுங் கூடையுமாய்ப் புருந்திருக்கிறு னல்லனே. [ஆளர்ஆய்த்
தோழுவாகுமரர்கள்]-அடியாராய் ஆஸ்வரீக்கிறவர்களும் தேவர்கள். நித்யஸூரிகளசெய்
யும் அடிமையிறே அமரத்வ ஸாம்யத்தாலே “நாங்களும் ஈஸ்வரர்கள்” என்றிருக்குமவர்
கள் செய்கிறது. [நாளும்இத்யாதி] - காலத்தையுடைய ஒரு போகியாக்கி எனக்குப்புக
ழுகைக்கு உறப்பாக்கினால்தான், என்னாலே புகழ்ந்து தலைக்கட்டலா யிருந்ததோ உன்னு
டைய சீலகுணம்? - உனசீலம் - நாளுமென்புகழ்கோ. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

சீலமெல்லையிலான் அடிமெல்அணி
கோல நீள்குநகூர்ச்சடகோபன் சொல்
மாலையாயிரத்துள் இவைபத்தினின்
டாலர் வைகுந்தமேறுதல் பான்மையே.

ஆ.—(சீலம்:) - சீலமெல்லையிலான யிருந்த திருவேங்கடமுடையான் திரு
வடிகளுக்குத் திருவணிகலமாயிருந்த இத்திருவாய்மொழி யோடே ஒருஸம்வர்யமுடை
யார், வைகுந்தமேறுகை ஆஸ்சர்யமன் நென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—தாளதாமரையான் இத்யாதி. “தாளதாமரையான்” இப்பாரப்ப, “உன்
சீலமே” என்னுமனவும் கடாசுத்தவதாரிகை - ஈஸ்வர இத்யாதி.

“தாளதாமரையான், வள்கொள் நீள்மழுவாளி” என்று - திருநாடீகமலத்திலே பிறந்தவன்,
ஹிம்ஸபரிசுமான மழுவையுடையவன், “அமரரும்” என்று - என்றுமொக்கச் சாகாதிருக்கிறவர்கள்
என்கிற விசேஷணங்கள், “தாஸ்யச்சுவடறியாத்” என்னுமத்தைக் காட்டுகிறது: தாளையுடைய தாமரை
யென்று ஸந்தார்த்தம். இது சீலமானபடி யென்னென்ன - கமலயோநித்வ இத்யாதி. வாள்-காந்தி.
மழ - பாசு. மழுவாளி - மழுவையானும் ருத்ரன், “நீள்” என்றதுக்கர்த்தம் - தொடங்கின இத்யாதி.
இதுசீலமோவென்ன - அந்நயஸரணத்வ இத்யாதி. அந்நயஸரணத்வலக்ஷணமான - பாரதந்தீர்ய
லக்ஷணமான வென்றபடி, இது சீலகார்யமோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. “நாளும்” என்று
சொல்லி, “உனசீலம் - என்புகழ்கோ” என்றதுக்குலாவம் - காலத்தை இத்யாதி. ஒருபோகியாக்கி -
ஏகவிஷயமாக்கி. நாளும் - ஸர்வகாலமும். என்புகழ்கோ - என்னவென்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்
புகிறே நென்றபடி. எந்தைச்சொல்லிப் புகழ்வே நென்றபடி. (க0)

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே செல்லுகை ஆப்சர்யமன்று; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[ஸீலமென்று தொடங்கி] - அமர்யாதஸீலனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே விலகாதுமான அழகுமிக்கிருக்கிற திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொற்றொடையான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியோடு ஸம்வத்யமுடையார். பான்மை - கடன்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக பரமபதப்ராப்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

சீலமெல்லையிலான் - அபர்யந்தமான ஸீலத்தைபுடையவன், அடிமேல் - திருவடிகளின்மேலே, அணி - அணியப்பட்டதாய், கோலம் - டர்ஸனீபமானரூபமாய், நீள் - ஆயாமவிஸ்தாரவத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல் - சப்தாத்தமகமான, மாலை - மாலைபாயிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்தினின் - இப்பத்தினுடைய, பாலர்-பரிஸரத்திலே (சப்தமுடைய தாலேயாதல் அர்யமுடையத்தாலேயாதல்) அந்வயமுடையவர்கள், வைகுந்தம் - பரமபதத்தில், ஏறுதல் - ஏறப்பெறுகை, பான்மை - ஸ்வரூபம். இது-கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பரமபதித்திற் செல்லுகை ஆப்சர்யமன்று; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[சீலமெல்லையிலான் அடிமேல்] - அமர்யாதஸீலனை அவனுடைய திருவடிகளிலே. இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது, ஸீலாயிக்யமாயிற்று. அதனை நிமமிக்கிறார்: [அணியித்யாடி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரி. அன்றியே “கோலநீள்” என்று - சப்திந்தானே உண்டாகையாலே. அடிமேலணி-மாலை - என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம். [ஆயிரத்துள் இவைபத்தினின்பாலர்] - இப்பத்தின் பரிஸரத்திலே யுள்ளவர்கள். உக்திமாத்ரம், பாடயாரணம் அர்யாநுஸந்தாரம். ஒருவழியாலே இதிலே அந்வயமுண்டாகையாலே பரமபதித்திலே செல்லுகை ப்ராப்தம். “மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கு” என்று இவர் ப்ரார்பித்தார். இவரை ஆப்சர்யித்தவர்களுக்கு ப்ரார்ப்யமன்று; ப்ராப்தம். பித்ருயநம் புத்ரனுக்கு டாயப்ராப்தமாய் வருமதிதே.

ஈடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பரமபதத்தே செல்லுகை ஆப்சர்யமன்று; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[சீலமெல்லையிலானடிமேல்] - † அமர்யாதஸீலனைவனுடைய திருவடிகளிலே. இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது - ஸீலாயிக்யமாயிற்று; அதனை நிமமிக்கிறார். [அணிகோலநீள் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்மாலை] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரி

நிமமம்.—சீலம் இத்தியாதி. “பத்தினின்பாலர் வைகுந்தமேறுதல்பான்மையே” என்றத் தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இத்திருவாய்மொழி இத்தியாதி.

இத்தால்வாவம் - இத்திருவாய்மொழியால் இத்தியாதி. “கோலநீள்” என்றத்தை - * குருகூருக்கு விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்து, “கோலநீள் - அடிமேலணி” என்று - திருவடிகளுக்கு

† மர்யாதா - எல்லை. அமர்யாதஸீலன் - எல்லையில்லாத சீலகுணத்தை புடையவன்.

(കക)

(൧൧)

[illegible]

தூராநீர்வேண்டினவையுள்ளதெல்லாஞ்செய்கின்றேன்
நாராயணனன்றோநாமென்று - பேருறவைக்
காட்டவவன்சிலத்திற்கால்தாழ்ந்தமாறனருள்
பாட்டிவெட்டுநம்மனத்துமை.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயாதிருவடிகளேஸரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—மையார் ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(மையார்கருங்கண்ணி) - இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌரீஸ்யாது ஸந்தானத்தாலே நிர்ப்பிகராய், தடிதுவந்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அது கைவாராமை யாலே தாம் அவஸந்ராய், அவஸந் ஸர்வகரணருமாயிருந்த ஆழ்வார்

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய ஸௌரீஸ்யத்தையும் அதுக்கடியான ப்ரதிபதிவத்தையும் அதுஸந்யிக்கையாலே, அப்போதே இந்ரீயங் களும் தாமும் “அவணைக்காணலேணும்” என்று ஆசைப்பட்டபடி பெருமைபாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார் தூணிலே வந்து தோற்றி ஹிரண்யனால் வந்த நலிவை ப்ரீப்ரஹ் லாதாழ்வானுக்குத் தீர்த்தருளினாற்போலே, தம்முடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளின படியை அதுஸந்யித்து ப்ரீதராய் முடிக்கிறார்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே அவன் ஸீலாதிஸ்யத்தை யதந்யி த்து ஸ்ரீஸீலரானவர், “சீலவானாய் ப்ரதிபதியானவனை யதுவயிக்கவேணும்” என்று அலி நிவேஸரித்து, அந்த அலிநிவேஸாநுருபமான லக்ஷ்மீவிஸரிஷ்ட-த்வத்தையும், அத்பலி நிவேஸாவிஷயத்வத்தையும், ஆப்ரீதாநக்ஷத்த்வத்தையும், அஸேஷப்ரதிஸம்ப்ரபீதவத் தையும், காரணத்வாதி குணயோமத்தையும், பரமபத சிலயத்வத்தையும், ஹ்ருஷ்யதாதி ஸ்யத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்வாதிகளையும், கிஞ்சித்தாரவிஷயத்வத்தையும், நிருபா யிகஸம்ப்ரபீதத்தையும் அதுஸந்யித்து, “வயம்ஹுதனாவனையதுவயிக்கவேணும்” என் ற ஆகாங்கக்ஷயாலே, தம்மோடு கரணங்களைடு வாசியற ஈடுபட்ட இவருடைய ஆர் த்தி தீருப்படி முகங்காட்ட அதுவவித்து ஸந்துஷ்டராய், ஆப்ரீதாநவ்யயான திரு வாய்மொழியை அவன்திருவடிகளிலே பாடி உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன் என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே அவனுடைய ஸௌரீஸ்யத்தையும் அதுக்கடியான ப்ரதிபதிவத்தையும் அதுஸந்யிக்கையாலே “அப்போதேபெறவேணும்” என்னும் சாபலம் பிறந்து, பெருமைபாலே* முடியானேயிற்போலே தாமும் விடாய்த்து தம்முடைய கரண்கராமங்களும் சேதநஸமாயியாலே விடாய்த்து மிகவும் அவஸந்ரா னர்; இவருடைய அவஸாஹந்தான் அவன் “க்ரமத்திலே வந்து முகங்காட்டுகிறோம்” என்னவொண்ணாதபடியாயிருக்கையாலே, அவன் தூணிலேவந்து தோற்றி ஹிரண்ய னால் வந்த நலிவை ப்ரீப்ரஹ்லாதனுக்குத் தீர்த்தருளினாற்போலே தம்மார்த்தி தீரவந்து முகங்காட்டினபடியை அதுஸந்யித்து ஹ்ருஷ்டராய்க் காணப்பெற்றேன் என்கிறவனவே யன்றிக்கே “வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகருகப்பெற்றேன்” என்று தாம் பெற்ற பேற்றைப் பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஈ.—ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்துக்குஅடி-அவன் தானாயிருக்கும்; ஸீலாஹகுணங் களுக்குஅடி-பிராட்டியாயிருக்கும். இதிலேவந்தவாறே ஸ்வாதீநமன்றிக்கே யொழிகிறதோ

மையாற்ப்ரவேசே: கீழில்திருவாய்மொழியிலே - ஸீலகுணத்தையும், அதுக்கடியான ஸ்ரீய: பதிவத்தையும் அருளிச்செய்தாரென்று விவகரித்து, ஸீலகுணத்துக்குஅடி பிராட்டியானால், ஒன்பாதி

வேன்னில? - அங்ஙனுமாயிராது; நிருபித்தால், அந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தோபாதி இவளோட் டைச்சேர்த்தி நித்யமாயிருக்கையாலே. லாஷ்யகாரர் மேலே “ஸ்ரீவஹுஃ” (ஸ்ரீவல் லபு)என்ன நினைத்து, ஸ்வரூபத்தை நிருபிக்கிறவிடத்திலே, ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு முன்னே “ஸ்ரீயஃவஃ” (ஸ்ரீய:பதி:) என்றாரிறே. இப்படியிருக்கிறவனுடைய ஸீல குணத்தையும், அதுக்குஅடியான ஸ்ரீய:பதிவத்தையும் அநுஸந்தித்தார் - கீழில்திருவாய் மொழியிலே; ககேப்பெறவேண்மேம்படி குணபிகனுமாய்ப்பெறுவிப்பாரும் அருகேயுண்டா யிருக்கையாலே, இப்போதே பெறவேண்மேம்படியான சாபலம் பிறந்தது; அப்போதே பெறக்காணுமையாலே விஷயாநுரூபமாக விடாய்த்தார். பெறவேண்மேம்படி குணபிகனு மாய்,பெறுவிப்பாரும் அருகேயுண்டாயிருக்கப்பெறுவிட்டால்ஆறியிருக்கப்போகாதே ஆகை யாலே, சேதநஸமாயியாலே தனித்தனியே கரணங்களும்கூடாய்த்துத் தாமும்விடாய்த் தார், * முடியானேயில் வாஸநையாலே. இதுதான் எல்லாத்திருவாய்மொழியோடுங்கூடி யிருப்பதோன்றியிற்று: ஒரு “சேஞ்சொற்கவி,” “வீற்றிருந்தேழலகு,” “என்றைக்கு மேன்னை,” “முடியானே,” இவையித்தனையிலும் ஒகேற லாவவ்ருத்தியையுடைத்தாயா யிற்றிருப்பது இப்படி இந்திரியங்களுந் தனித்தனியேவிடாய்த்துத் தாமும் விடாய்த்தபடி- ஸ்ரீமஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்திக்குத்தோற்றின இதுதான் க்ரமத்திலே வந்தானென் னலாம்படி, ஆற்றமைக்கு க்ரமத்திலேதோற்றப்பற்றாதே தூணிலேவந்துதோற்றினாற் போலே தோற்றவேண்மேம்படியாயிற்று. இப்படிப்பட்ட தம்முடையையும், அதுக்கடி

கமாகையாலே அநித்யமாகாதோ” என்று சங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு இப்பாதி. ‘ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்துக்குஅடி யவன்றானாயிருக்கும்’ என்கிற இத்தை இப்போதருளிச் செய்தது - ஸ்வாதந்தர்யம் ஸ்வாதீநமாகையாலே, அதுக்கு அநித்யத்வப்ரஸக்தியில்லையென்று தோற் றுகைக்காக. ‘இதிலே’ என்றது - ஸீலாதிருணங்களிலே யென்றபடி. ஸ்வாதீநமன்றிக்கே யொழி கிறதோ - ஸ்வாலாவிசமல்லாமையாலே ஓளபாதிகமாய் நித்யமன்றிக்கே யொழிகிறதோ வென்றபடி. அங்ஙனுமாயிராது - ஓளபாதிகமானாலும் அநித்யமாயிராதென்றபடி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன- அந்த ஸ்வாதந்தர்ய இப்பாதி. அதாவது - உபாயியான பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாகை யாலே இதுவும் நித்யமென்றபடி. நித்யமாகைக்குஅடி ஸ்வரூபநிருபகையாகையாலே என்னப்பார்த்து; அப்படி ஸ்வரூபநிருபகையாகையோ? என்ன - லாஷ்யகாரர் இப்பாதி. ‘ஸ்ரீய:பதி?’ என்றாரிறே? ஸீலாஷ்யபத்திலேயென்றபடி. ‘ஸ்ரீய:பதி’நிதினிலேஹைப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநாநந்தஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப?’ இப்பார்ப்ப, “ஸ்வாலாவிசமல்லாமையாலே நித்ய நிரவத்ய ஸ்வரூபரூபகுண விவகைஸ்வாய்ஸ்ரீலாத் யநவதிகாதிஸயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணஸ்ரீவல்லப?’ இதி ஸ்ரீஸீலாஷ்யே. ப்ராஸங்கிக ஸங்கையைப் பரிஹரித்து, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கிதி - இப்படி இப்பாதி. ஸ்ரீய:பதிவத் தையும் என்றது - “அணியார்மலர்மங்கைதோள்” என்றத்தைப்பற்ற. சீலாதிருணங்களும் ஸ்ரீய:ப திவ்ருமும் இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்குஒடுகிற விடாய்க்கு உத்தம்பகமென்னும்தை யருளிச் செய்கிறார் - ககே இப்பாதி. விடாய்க்கிறதென்ன? ஆறியிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - பெறவேண் மேம்படி இப்பாதி. உத்தார்த்த ரிசமந்பூர்வகமாக விடாயினுடைய எல்லையை யருளிச்செய்கிறார் - ஆகையாலே இப்பாதி. விடாய்மாத்ரமோ, ஸந்தோஷமில்லையோவென்ன-இதுதான் இப்பாதி. ஏதத்விவரணம் - ஒருசேஞ்சோல் இப்பாதி. இவர்க்கு இத்திருவாய்மொழியில் பிறந்த விடாயினுடைய உறைப்பு எவ்வளவென்ன - இப்படியிந்திரியங்களும் இப்பாதி. தனித்தனியே என்றது - “கண்ணே,” “என்கருத்தே” “உண்ணையுள்ளமென்னுள்ளம்” இப்பாதியைப்பற்ற. தாமும்விடாய்த்து என்றது - “நானழைப்பன்” “பேதுமவன்” இப்பாதியைப்பற்ற. தூணிலே வந்து என்றது - “நாசிங்கமதாய்” என்றத்தைப்பற்ற. இத்திருவாய்மொழியில் பத்துப்பாட்டில் ப்ரமேயங்களையும் கொய்துபிடித்தருளிச்செய்கிறார் - இப்படிப்பட்டஇப்பாதி. “என்னுள்ளமுக்கதே” என்றத்தைப்

யான் விடாயையும், அவன்விடாயறிந்து அதுக்கு உதவவந்து முகங்காட்டினபடியையும் அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய், “நான் க்ருதக்ருதபுனேன்: அடிமைசெய்யப்பெற்றேன்: வாழ்ந்தேன்: ஸ்ரீவைஷ்ணர்களுக்குமெல்லாம் நான் உபகாரகனும்படியானேன்: இதோ ருவன் பெறும்பேறிருந்தபடியே!” என்று தமக்குப்பிறந்த லாலத்தை யநுஸந்தித்து இனிய ராய், அத்தைப்பேசித் தலைக்கட்கேரார்.

முதற் பாட்டு.

மையார்கருங்கண்ணிகமலமலர்மேல்
செய்யாள்திருமார்வினிற்சேர்திருமாலே!
வெய்யார்கடராழிசுரிசங்கமேந்தும்
கையா! உன்னைக்காணக்கருதுமென்கண்ணே.

ஆ.—லக்ஷ்மீகடாக்ஷ ஸம்ஸ்ரீலைஷக ஹோமுனய், தத்பாவஸனாய், ஸங்க சக்ர திவ்யாயுஷிவூஷிககரனா உன் அழகை என்கண்ணானது காண ஆசைப்படா நின்ற தென்கிரார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமானைக் காணவேணும் என்று தம்முடைய சக்ஷாரிர்த்தத்திற்குப் பிறந்த சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மையாரென்று தொடங்கி] - மேவத்திலே மின் சேர்ந்தாற்போலே மையார் ந்து கறுத்த திருக்கண்களையுடையளாய்ப் பரமஹோக்யமாய்ச் சிவந்ததிருநிறத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியார் சேரும் திருமார்வையுடையளாய் அவன்பக்கல் அத்பந்தம் வ்யா முக்புனாவனே! [வெய்யாரென்று தொடங்கி] - மிகவும் வெவ்விதான தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழி, கண்ணுக்கிலக்காம்படி சுரியையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜ்யம் இவற்றை வந்தும் திருக்கையையுடையவனே! இப்படிஸ்ருஹணியனா உன்னைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என்னுடைய கண்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரதிஸபஜோக்யதாப்ரகாஸகமான லக்ஷ்மீஸம்வந்பு த்தையும், அந்தஹோக்யதைபக் காத்தூட்டும் ஆயுபூர்த்தியையுமுடைய உன்னைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என்கண் என்கிறார்.

மையார் - அஞ்சநாலங்காரத்தையுடைத்தாய், கரு - “சுவலிதெக்ஷணா” என்னும்படி ஸ்வாலாவிமான கருமையையுடைத்தான, கண்ணி - திருக்கண்களையுடையளாய், கமலமலர்மேல் - தாமரைப்பூவின்மேலேயிருப்பாளாய், செய்யாள் - (பத்மவர்ணையாகையாலே) சிவந்தநிறத்தையுடையளான லக்ஷ்மியானவள், (“அகலகில்லேனிறையும்” என்று), திருமார்வினில் - திருமார்பினழகிலே (ஈடுபட்டு), சேர்-சேரும்படியாய், (அவ

பற்ற - ஹ்ருஷ்டராய் என்றது. “கண்டுகொண்டேனே” என்றத்தைப்பற்ற - க்ருத க்ருத்ய னுனேன் என்றது. “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” இத்யாதியைப்பற்ற-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் இத்யாதி. “உயந்தவாறே” என்றைத்தைப்பற்ற - இதோ ருவன் இத்யாதி. அஞ்சபாட்டு - * முடியானேயில்பாமேயம்; மூன்றுபாட்டு - * வீற்றிருந்தேழலகில் பாமேயம்; ஒன்பதாம்பாட்டு - * என்றைக்கும் பாமேயம்; பத்தாம்பாட்டு - * செஞ்சொற்கவியில் பாமேயம்.

ளுடைய அவயவஸோகையிலும் ஆலிஜாத்யத்திலும் துவக்குண்டு), திரு - அவள் பக் கவி லே, மா லே - அதிசயிதவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணுமவனாய், (இந்தச் சேர்த்திக்கு அஸ்யோநேயஸங்கிகளாய், ரக்ஷணோத்தியமத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்திலே), வெய்யூர் - வெம்மைவிஞ்சின, சுடர் - ஜ்வாலையையுடைய, ஆழி - திருவாழியையும், சுரி - (வடிவுதானே பெய்திருக்கின்ற) அழித்து ஆழிதர்க்கநூலாவ்யமாய்படியான வடிவிலே) ரேகாவலயத்தை யுடைய, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், ஏந்தும் - கையா - திருக்கையையுடைய வனே! உன்னை - (இப்படி ஸ்ரீய:பதியாய் ஸங்கசக்கரமடாபரண) உன்னை, என் - என்னு டைய, கண் - (சபலமான) கண்ணுனது, காண - (ஸூரிகளோபாதி) ஸூரார்ஸம்பண்ண, கருதும் - மனோபியாபின்று.

இ. - முதற்பாட்டில், ஸ்ரீய:பதியானவனைக் காணவேணும் என்று தம்மு டைய சக்ஷுரிந்திரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மையார் கருங்கண்ணி] - ஸ்வாஹாவிசுமான கறுப்பையுடைத்தாய் அஞ்ஜ நத்தாலே அலங்கருகமான திருக்கண்களை யுடையவள். ஒன்றால் ஸமாபாநம்பண்ண வேண்டாதபடி அழகுஸ்வாஹாவிசுமாயிருக்கையாலே, கண்ணுக்கு அஞ்ஜநம் மங்களார்ய மாமித்தனையிதே. [கடலமலர்மேற் செய்யான்] - ஸௌகுமார்யத்தால் வந்த ஹோக் யதையை யுடையவள். [திருமார்வினிற்சேர்] - மேவத்திலே மின்சேர்ந்தாற்போலையா யிற்று, சேர்த்தியால் வந்த அழகு; அப்படி அடிக்கொதித்துக் கால்வாங்கித் திருமார்விலே ஏறவேண்டும்படியாயிற்று, அவளுக்குத் திருமார்விற் சேர்த்தியிருப்பது. [திருமாலே] - அவள் பக்கல் அத்யந்தம் வ்யாமுக்கதனவனே! அவள் திருமார்விற் பண்ணின வ்யா மோஹத்தை இவன் அவயவங்கள் தோறும் பண்ணுமென்கை. இப்படி அந்யோந்யம் சேர்ந்த சேர்த்தியிலேயிதே கைங்கர்யம்பண்ண ஆசைப்பட்டது. இச்சேர்த்தியைப் பற்றவிதே அவள்முன்னாகப் பற்ற ஆசைப்படுவார் ஆசைப்படுவது. “நகஸிநாவரா யுதி” என்னுமவனும் “என்னடியா ரதுசெய்யார்” என்னுமவனுமான இச்சேர்த்தி யிதே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தஞ்சம். [வெய்யார்சுடராழி] - ப்ரதிபக்ஷத்தினாலே வெம்மை மிக்கிருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழி, [சுரிசங்கம்] - ஒருகார்யம் செய்பவேண் டாதே ஸந்திவேஸந்தானே ஓர்ஸநீயமாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஏந்தும் கையா] - கையும் திவ்யாயுமுமான சேர்த்தியழகையாயிற்று இவர் காணவேண்டியிருப்பது. [உன்னை] - “ஸஜ்வகூரமடாபரண:ஸ்ரீவத்வக்ஷா:” என்கிறவடிவையுடைய உன்னை, [காணக் கருதும்] - காண ஆசைப்படாபின்று. இவ்வஸ்துவைப்பார்த்தால் கண்டுகொண்டிருக்கை யிதே ஸத்ருஸம். நித்யஸூரிகளும் ஸூரார்ஸம்மிதே பண்ணுவது. [என் கண்ணே] - ஸம்ஸாரிகளில் இவர்க்குள்ள வ்யாவ்ருத்தி போருமாயிற்று, இவரிட்காட்டில் இவர் கண் ணுக்கு.

ஈ. - முதற்பாட்டு. “ஸ்ரீய:பதியானவனைக் காணவேணும்” என்று தம்மு டைய சக்ஷுரிந்திரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மையார்கருங்கண்ணி] - “அவனைப்பெறவேணும்” என்றிருப்பார் ஆசைப்படு வதும் அவள் முன்னாகவாய், பெற்றால் பின்னை கைங்கர்யம்பண்ணுவதும் இருவருமான

முதற்பாட்டு. - மையார் இத்யாதி. “திருமாலே” என்னுமவனும், “உன்னைக்காணக் கருதுமென்கண்ணே” என்றவற்றையும் சுடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்ரீய:பதி இத்யாதி.

பிராட்டிசேர்த்திசொன்னதுக்கு ஹாவமேதென்ன - அவனை இத்யாதி. ஆசைப்படுவ தும் என்றது - உபாயமாக ப்ரார்த்திப்பதுமென்றபடி. இது, பூர்வஹண்டத்தைப்பற்ற. “கருங்

சேர்த்தியிலேயாயிருக்குமிறே. [மையார்கருங் கண்ணி] - † ஒன்றால் ஸமாயாநம் பண்ண வேண்டாதபடி ஸ்வாவிகமான அழகையுடையாயிற்றுத் திருக்கண்களிருப்பது. இனி மங்களார்த்தமாக தரிக்கும்தனையிறே அஞ்சநம். “கருங்கண்ணி” என்னுந் கச்சேய்தே ‘மையார்’ என்னும்போது, மங்களார்த்தமாக அஞ்சநம் தரித்ததாயித் தனையிறே. [கமலமலர்மேற்செய்யாள்] - இதுவாயிற்று ஸௌகுமார்யமிருக்கும்படி. [திருமார்வுஇத்யாதி] - தாமரைப்பூவில் பரிமளமும் தாதும் அடிக்கோதித்தால் உன்மார் விலே யடிமாறியிடவேண்டுமபடி மார்வுபடைத்தவனே! இவள் இவ்வேற்றமெல்லாங் கொண்டும் அம்மார்வுக்கு அவ்வருகுபோகமாட்டாள். அவ்வகலமெல்லாம் ஹோக்யமாயிருக் கையாலே, அவ்வருகுபோகவேண்டாவே. [திருமாலே] - அவனும், இவள் மார்வில் படும்பாட்டை இவளுடைய ஸர்வாவயவங்களிலும் பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. அவனுக் குத் திருக்கண்கள் சிவந்தாயிற்றிருப்பது. அவன் இவளை நிரந்தரகடாசுஷம்பண்ணுகை யாலே, அவன்கண்ணின்சிவப்பு இவள்மேலேயுறி இவள்திருமேனி சிவந்திருக்கும்; இவள் அவளை நிரந்தரகடாசுஷம் பண்ணுகையாலே, இவள் கண்ணிற்கறுப்பு அவன் திருமேனி யிலேபரந்து அவன் திருமேனி ஸ்யாமளமாயிருக்கும். இவளுக்குத் திருக்கண்கள் குளிர்ந் திருக்கும்; அவனுக்கு வாத்தஸ்யம் விஞ்சியிருக்கும். அவனோட்டைச் சேர்த்தியாலே யாயிற்று இவளுக்குத் தண்ணளி விஞ்சியிருப்பது; இவனோட்டைச் சேர்த்தியாலேயா யிற்று அவனுக்கு வாத்தஸ்யம் விஞ்சியிருப்பது. ஆக, இருவர்க்கும் இரண்டும் குறைவற்றிருக் கும், ப்ரணயித்வத்தாலே. வரவிட்ட ஆள் அழியச்செய்யப்புக, “நகூரிநாவராஸுகி” (நகஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்னுமிவள், “என்னடியாரதுசெய்யார்” என்று அவள்தன்னோடே

கண்ணி” என்றதுக்குஹாவம் - ஒன்றால் இத்யாதி. ஆனால் “மையார்” என்பானென்னென்ன - இனி இத்யாதி. “மங்களார்த்தம்” என்கிறதென்? அழகுக்குடலானாலேவென்ன - கருங்கண்ணி இத்யாதி. இத்தால் ஸௌந்தர்யஞ்சொல்லிற்று; மேல் ஸௌகுமார்யம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - குதுவாயிற்று இத்யாதி. அதாவது - மலர்மேலேயிருப்பதத்தனைபோக்கி, மற்றையிடம்பொருத்த ஸௌகுமார்யமென்கை. “திரு” என்று - அழகைவிவக்ஷித்துஹாவமாதல், “சேர்” என்ற துக்குஹாவமாதல் - தாமரைப்பூவில் இத்யாதி. “மார்வு” என்று ஏகாவயவகதந்ததுக்குஹாவ மாதல், “சேர்” என்கிறவர்த்தமாநார்த்தமாதல் - இவள்இவ்வேற்றம் இத்யாதி. இவ்வேற்றம் என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யாதிகளை. மாட்டாமைக்குஹேதுவேதென்ன , அவ்வகலம் இத்யாதி. அகலம் - வைபுல்யம்: மார்வு என்று ஸ்வஹாவார்த்தம். “மார்வு” என்று ஓரவயவத்தை விசேஷியாதே, வெறுமனே “திருமால்” என்றதுக்குஹாவம் - அவனும் இத்தாதி. திருவினிடத்திலே வ்யாமுக்யென்னு ஸப்தார்த்தம். அஞ்சநாலங்கருதமாய் ஸ்வா ஹாவிகமான கருமையைபுடைத்தான திருக்கண்களையுடையளாய், தாமரைப்பூவின்மேலே யிருப் பாளாய், பத்மவண்ணையாகையாலே சிவந்தநிறத்தைபுடைய லக்ஷ்மியானவள், அழகியமார்விலே சேரும்படியாய், திருவினிடத்திலே வ்யாமோஹத்தைபுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். “மையார்கருங்கண்ணி, செய்யான்” என்றப்ரஸங்கத்திலே, பரஸ்பரகடாசுங்களாலே திருமேனி களுக்கு நிறமவந்ததாக ரஸோக்தி - அவனுக்குத் திருக்கண்கள் இத்யாதி. இருவருடையவும் திரு கள்கு நிறமவந்ததாக ரஸோக்தி - அவனுக்குத் திருக்கண்கள் இத்யாதி. இருவருடையவும் திரு மேனியில் சிவப்பும் கறுப்பும் பரஸ்பரகடாசுங்களால் வந்தவனவென்று; இவர்களுடைய தயாவாத் மேனியில் சிவப்பும் கறுப்பும் பரஸ்பரகடாசுங்களாலே வந்த தென்கிறார் - இவளுக்கு இத்யாதி. ஏதவ்விரணம் - அவனோட்டை இத்யாதி. அந்யோந்யம் சேர்த்தியாலே க்ருபாவாத்ஸல்யங்களானல், ஓளபாதிசமாய் அநித்யமாகாதோவென்ன; உபாதி நித்யமாகையாலே நித்யமென்கிறார் - ஆக இத்யாதி. கறுப்பு- குளிர்ந்தியாய், க்ருபையைச்சொல்லுகிறது. அப்படி இருவர்க்கும் இரண்டும் விஞ்சியிருக்கு மென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன, இருவருடையவும் உக்திகளென்கிறார் - வரவிட்டஆள்

† ஒன்றால் ஸமாதாநம்பண்ண - அழகுக்காக ஒன்றைக்கொண்டு வைக்க.

மறுதலைக்கும்படியாயிற்று அவன் இருப்பது ஆகையாலே, இருவருமானசேர்த்தியிலே இவை இருவர்க்கும் குறைவற்றிருக்குமென்றுமாம். வ்யதிரேகித்தஅன்றும் தனித்தனியேகுறைவற்றிருக்குமென்றுமாம். [திருமார்வினில்சேர்] - நித்யாநுலவம் பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும், “அகலகில்லேனிறையும்” என்று இன்று வந்து கிட்டின புதியார்பவேத்தையெல்லாம் படா நிற்கும். சேரென்கிற வர்த்தமாநம் - இத்தைக் காட்டுகிறது. [வெய்யாரித்யாதி] - இவள்கையில் லீலாரவீந்தம் அவனுக்கு ஹோக்யமாயிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அவள்கையில் திவ்யாயுங்கள் இவளுக்குஇனிதாயிருக்கும்படி. இவள் உகப்புக்காக ஆஸ்ரிதவிரோயி களை யழியச்செய்கைக்குமுதலாய் ஈர்ஸநீயமாயிருக்குமாயிற்று. ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே மிக்கவெம்மையையுடைத்தாய்ப் புகரோடு கூடியிருக்கிறதிருவாழி, ஸந்ரிவேஸமேயமைந்து வேறொருகார்யங் கொள்ளவேண்டாதே வைத்தகண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டுமபடியான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஏந்தும்கையா] - வெறும்இவையுமன்று, கையு மன்று; இரண்டினுடையவுஞ்சேர்த்தியாயிற்று, இவர் ஆசைப்படுகிறது. “கூராராழிவேண்சங் கேந்தி - வாராய்” என்னுமவரிறே. [உன்னை] - லக்ஷ்மீஸம்வந்தத்தோடும், திவ்யாயு தங்களோடும், திவ்யவிக்ரஹத்தோடுங் கூடியிருக்கிற உன்னை. இவருடைய உத்தேஸ்ய வஸ்து இருக்கிறபடி இதுகாணும். [காணக்கருதும்] - “ஸஜ்ஜவக்ரு மஹாபாஸா : ஸ்ரீவத் வக்ஷா :” (ஸங்கசக்ரகதாதரஃ - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷாஃ) என்கிற உன்வடிவைக்காண ஆசைப் படாநின்றது. அவனை யாசைப்படுவார் ஆசைப்படுவது ஒருகார்யங்கொள்ளவன்று, காண வாயிற்று. * திருவேங்கடத்தானைக் காணலிறே. * காரார்திருமேனிகாணுமளவுமிறே.

இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. கீழ் - பரஸ்பரம் சேர்த்தியாலே க்ருபாவாத்தஸல்யங்கள் வந்ததாகச் சொல்லி,இவளுக்கு அவிதேக்ஷணத்வமும், அவனுக்கு புருஷோத்தமத்வப்ரபுத்தமான புண்டரீ காக்ஷத்வமும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையாலே, க்ருபாவாத்தஸல்யங்களும் பரஸ்பரம் சேர்த்தியால்வந்த தன்றிக்கே ஸ்வாஹாவிசங்களை - சுகிரூர் - வ்யதிரேகித்த இத்யாதி. இவன் அம்மார்வுவிட்டுஅவ்வருகு போகமாட்டாமையின் எல்லையையருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, இது “சேர்” என்கிறவர்த்த மாநவிர்த்தமென்று முத்தகண்டமாகவருளிச்செய்கிறார் - நித்யாநுலவம் இத்யாதிவாக்யத்வயத் தாலே. பிராட்டியைச்சொல்லி, அநந்தரம் ஆபுயங்களைச்சொன்னதுக்குஹாவம் - இவள்கையில் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - ஸாரோந்யஹொமூரீவிகளஹுஹவெஜயனீவஜ்ஜாயாபாழி ராஜைஹுபரெவஸிஸுக் । தஹாரவெஜரிவதவாரிஹதஹுகாஸீரீரஹுயாரிணி

ஜஜ்ஜரி மாஹதெக்யாஸு” இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.ஸ்ரீகுணரத்நகோஸே(சாஎ).ஆனால், “வெய்யார் சுடர்” என்று விசேஷிப்பா நென்னென்ன - இவள்உகப்புக்காக இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ப்ரதிபக்ஷத்தின் இத்யாதி. “சுரி” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸந்ரிவேசம் இத்யாதி. ஸந்ரிவேசம் - ஸம்ஸ்த்தாநம். “ஸஹிவெஸஸுஸம்ஸாராஸு” இதி நிகண்டு. “ஏந்தும்கையா” என்றதுக்கு ஹாவம் - வெறும்இவையும் இத்யாதி. இரண்டினுடையவும் சேர்த்தியழகை யாசைப்பட்டிருப்ப ரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - கூராராழி இத்யாதி. கீழெல்லாவறையும் சுடாக்ஷித்து - லக்ஷ்மீ ஸம்ஸந்த்யம் இத்யாதி. திவ்யவிக்ரஹத்தோடுமென்றது - “ஏந்தும்கையா” என்றததைப்பற்ற, இவர்க்குஅநுஹாவ்யவஸ்து இப்படிப்பட்டதென்கிறார் - இவருடைய இத்யாதி. “காண” என்ற துக்குஹாவம் - ஸங்கசக்ர இத்யாதி. “தஸீஸுஹாரொயாதாஸஜ்ஜவக்ரு மஹாபாஸா : ஸ்ரீவத் வக்ஷாநித்யுஸ்ரீராஜ்யஸுஸாரொதாபுஹவஃ”இதி ராவண வதாநந்தரே மண்டோதரி. ஸ்ரீஸ்ச வத்ஸஸ்வவக்ஷவியஸ்யஸஃ-ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷாஃ என்றுஇங்குஸமாஸம் விவக்ஷிதம்.வத்ஸம் மறு, “காண” என்கிறதென்? கார்யங்கொள்ளவேண்டாவோவென்ன - அவனை இத்யாதி. காண்கைக்கே யாசைப் பட்டிருப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - திருவேங்கடத்தானை இத்யாதி. ஸ்வக்ஷேடார்த்தஃ. அங்கும்

நித்யஸூரிகளும் ஸஹாசுரநம்பண்ணும் இத்தனையிறே. “அணியரங்கனென்னமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்றென்றினைக்காணா” என்று இவ்வளவிலே தேக்கிடவேவர்கள்இங்கு ள்ளார்; “**வனததெவாஜி தம்ஹவா துபவ்யஜி**” (எததேவாம்ருதம்த்ருஷ்ட்வாத்ருப யந்தி) என்று இவ்வளவிலே தேக்கிடவேவர்கள்அங்குள்ளார். [என்கண்ணே] - ஸம்ஸா ரிகளில் தமக்கு உண்டான சாபலத்தோபாதியும் போருமாயிற்று, இவர்தம்மிற்காட்டிலும் இவருடைய திருக்கண்களுக்கு. இவர்க்கு நேத்ரஹிதரான ஏற்றமுண்டிறே அவற்றுக்கு.

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்ணே! உன்னைக்காணக்கருதிஎன்னெஞ்சம்
எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்
விண்ணோர்முனிவர்க்கென்றுங்காண்பரியாயை
நண்ணுதொழியேனென்றுநான் அழைப்பனே.

ஆ — (கண்ணே.) - என்னெஞ்சம் உன்னைக்காண ஆசைப்படாநின்றது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காணாஅரிதாயிருக்கச்செய்தே, எனக்குத் த்ருஷ்டியுதனாயிருந்த உன்னைப்பொழிய வேறு எனக்குச் செல்லாமையாலே உன்னைக் காணுதொழியில் தரியே நென்று நான் கிடந்து கதறுகின்றே நென்கிறார்.

ஒ. — இரண்டாம்பாட்டில், தமக்கும் தம்முடைய ஹ்ருடியத்துக்கும் உண் டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே என்றுதொடங்கி] - எனக்குத் த்ருஷ்டியானவனே! உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டு வஹுமநோரயங்களைப்பண்ணி என்னுடைய ஹ்ருடியம் நிரந் தரமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். [விண்ணோரென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்குங்கூட அரியையாயிருக்கச்செய்தே என்னுடைய சாபலத்தாலே நான் உன்னைப்பெற்று முடிவன் என்று கூப்பிடாநின்றேன். [நண்ணுதொழியேன்] - உன் னைப் பெறுவிடில் யரியே நென்றுமாம்.

ப. — அநந்தரம், “உன்னைக்காணவேணும்” என்கிற அலிபிவேஸத்தாலே, என்னெஞ்சம் நானும் அலற்றுசின்றேமென்கிறார்.

கண்ணே - (எனக்கு ழர்ஸநஸாயநஹிதனாய்க்கொண்டு)த்ருஷ்டியானவனே! உன்னை - (ஸாயநஹிதனான) உன்னையே, காண - ஸஹா ழர்ஸநம்பண்ணி யறுவிக்க, கருதி - (என்னிலும் சபலமான), என் நெஞ்சம் - என் நெஞ்சானது, எண்ணே கொண்ட - வஹுஸங்க்யாதமான, சிந்தையதாய் - மநோரயங்களைப்பண்ணி நின்று, (காண்கையிலும் ப்ரதிபந்தகம்போகையிலும் அடிமைசெய்கையிலுமுண்டான அலிநி வேஸத்தாலே), இயம்பும் - அலற்றுநிற்கும்; நான் - (கரணியான) நான், விண்ணோர் -

அப்படியென்கிறார் - நித்யஸூரிகளும் இத்தயாதி. இவ்விரண்டுக்குமுடையே ப்ரமாணங்கள் - அணிய ரங்கன் இத்தயாதி. “என்” என்ற விசேஷணத்துக்கு ஊவம் - ஸம்ஸாரிகளில் இத்தயாதி. நேத்ரபூதி - ப்ரதாரந். க்ரமேணாவயதி.

ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், முனிவர்க்கு-ஸநகாதிகளுக்கும், என்றும் -, காண்பு அரியாயை-காணஅரிய உன்னை, நண்ணுதொழியேன் - கிட்டாமல்விடேன், என்று - என்று வ்யவஸிததயுக்கொண்டு, அழைப்பன்-(த்வரையாலே) கூப்பிடாநின்றேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்கும் உண்டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே]—எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! [உன்னைக் காணக்கருதி] - நிரதிஸயலோக்யனான உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டே; காண்கைக்கு ஸாயநமான கண்ணும் காணப்படும் விஷயமும் அவனே என்கிறார்; “உக்ஷுஸூஹுஷுஷுஷுநாநாயணஃ” என்னக்கடவதிநே. அவன்தன்னாலே அவனைப்பெறுமவரிஃ இவர். ப்ராப்யத்தில் நியதிபோலேயிநே இவர்க்கு ப்ராபகத்தில் நியதியும். [என்னெஞ்சம்] - “இயற்று வாய் எம்மொடுகீகடி” என்னவேண்டும்படியான நெஞ்சம். [எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்] - என்கொண்ட மனோயத்தை யுடைத்தாய்: ஸஹுமநோயங்களைப் பண்ணி, “காணவேணும்” காணுதேபட்ட ஃகதத்தைப் போக்கவேணும். அடிமை செய்பவேணும்” என்று. [நின்றியம்பும்] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். வாக் வ்ருத்தியையும் தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளாநிற்கும். [விண்ணோர் இத்யாதி] - தம்முடைய கூப்பிட்டைச் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மாடிகளுக்கும் ஸநகாடிகளுக்கும்என்றும் கிட்டஅரிய உன்னை. [நண்ணுதொழியேன் இத்யாதி] - “பெருதொழியேன்: பெற்று முடிவன்” என்று நான் கூப்பிடாநின்றேன். ப்ரஹ்மாடிகளுக்கு ஃர்லஹுயிருக்கிற உன்னை “பெற்றுமுடிவன்” என்கிறானென்கொண்ட டென்னில்!—தந்தாம் தலையிலே ஸாயநம் கிடந்தவர்களுக்கு விளப்பவேறுதுவு முண்டு. முதலிலே ந்யஸ்தஹுயிருக்கிற எனக்கு விளப்பவேறுதுவில்லை. [நண்ணுதொழியேன்] - அவனைக் கிட்டாதொழியில் நான் தரியேனெனறுமாம். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். ‘கண்ணே’ என்றஇடம் - “அவனே உபாயம்” என்கிறது; ‘உன்னைக் காணக்கருதி’ என்றஇடம் - “உபேயமும் அவனே” என்கிறது; ‘எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்’ - என்றஇடம் ஸ்விக்குதோ பாயருடைய யாத்ரை சொல்லுகிறது. ‘நண்ணுதொழியேன்’ என்றஇடம் - மஹா விஸ்வாஸஞ் சொல்லுகிறது.

எடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்கும் உண்டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே] - எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! [உன்னைக்காணக்கருதி] - நிரதிஸயலோக்யனான உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டே. கண்ணைக்கொண்டே கண்ணைக்காண விருக்குமாபோலேகாணும் இவர்க்குருக்கிறது. காண்கைக்கு ஸாதநமான கண்ணும், காணப்படும் விஷயமும் அவனென்கிறார்: “உக்ஷுஸூஹுஷுஷுஷுநாநாயணஃ” (சக்ஷு

இரண்டாம்பாட்டு.—கண்ணே இத்யாதி. “என்னெஞ்சமெண்ணேகொண்டசிந்தையதாய்” என்றத்தையும் ‘நானழைப்பன்’ என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தமக்கும் இத்யாதி.

ரஸோக்தி - கண்ணைக்கொண்டே இத்யாதி. இத்தால் ஹலிதம் - காண்கைக்கு இத்யாதி. அப்படி யிரண்டுமவனோவென்ன - சக்ஷுஸூஃ இத்யாதி. “சக்ஷுஸ்ஸும், அத்தால் காணப் படுகிற பதார்த்தமும், அவனுக்கு ப்ரகாரதயாவாம்” என்று இந்த ஸ்ருதிக்கு “ப்ரகார ப்ரகாரி

ஸ்சத்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயணஸி)என்னக்கடவதிறே. அவன் தன்னாலே அவனைப் பெறுமவ ரிறே இவர். ப்ராப்யத்தில் நியதிபோலே, இவர்க்கு ப்ராபகத்தில் நியதியும். [எண்ணஞ் சம்] - வந்யஹேதுவாய்க்கொண்டு, விஷயங்களிலே “பரகுபரகு” என்று வாராநிந்துநிறே ஸம்ஸாரிகளுடைய நெஞ்சம்; * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றார் நெஞ்சிறே, “தொழுதேழு” என்பது. [எண்ணையித்யாதி] - எண்கொண்ட மனோரூபதையுடைத்தாய்: வஹுமனோ ரூங்களைப்பண்ணி, “காணவேணும், காணுதேபட்ட துக்கத்தைப் போக்கவேணும், அடிமைசெய்யவேணும்” என்று. [நின்றியம்பும்] - நிரந்தரமாகக்கூப்பிடாநிற்கும். ப்ர வ்ருத்தியையுந் தானே யேறிட்டுக்கொள்ளாநிற்கும். ‘கண்ணே’ என்கையாலே - “ப்ரா பகனவனே” என்றதாய், “உன்னைக்காண” என்கையாலே - “ப்ராப்யவஸ்துவம்அவன்” என்றதாய், “எண்ணேகொண்ட” என்கையாலே - அந்தப்ராபகத்தைக்கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணும்” என்றிருக்கும் அபிகாசியுடைய யாத்ரையிருக்கும்படி சொல் லிற்று. [விண்ணோரித்யாதி] - இதுதான் நெஞ்சுக்கேயாய் நான் கைவாங்கியிருக்கி றேனோ? ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் என்றுமொக்கக் காணாரியையா யிருக் கிற உன்னை நான் கிட்டாதொழிவனோ? “பெற்றுமுடிப்பன்” என்று நான் கூப்பிடாநின் றேன். “பெற்றுமுடிப்பன்” என்கிறது இவர்என்கொண்டென்னில்? - “விலக்ஷணதேஸுவாஸி களாய்த் தங்களுக்கென்ன ஒருகைமுதலுண்டாயிருக்கிறவர்களாகையாலே, விளம் பஹேதுவுண்டு அவர்களுக்கு; அங்ஙனஒருகைமுதலில்லாதவர்களுக்கு விளம்பஹேது உண்டோ?” என்று கூப்பிடாநின்றேன். [நண்ணுதொழியேன்] - அவனைக்கிட்டாதொழி யில் நான் தரியேன். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். “நண்ணுதொழியேன்” என்ற விடம் - மஹாவிஸ்வாஸஞ் சோல்வகிறது. அவர்கள் விலக்ஷண தேஸுத்திலே யிருக்கை யாலே க்ரமத்திலே யெடுக்கலாம்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தே யகப்பட்டுநிற்கிற

ஹாவமன்றிக்கே சக்ஷஸ்ஸாம் சக்ஷஸ்ஸாலே காணப்படும் விஷயமும் அவனே” என்று இதுவும் ஓரர்த்தம் இவர்க்கு விவக்ஷிதம். உபாயாந்தரங்களாலும் அவனைப் பெறலாமெயென்ன - அவன் தன்னாலே இத்யாதி. இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு அடிவதென்ன - ப்ராப்யத்தில் இத்யாதி. “என்” என்ற துக்கு ஹாவம் - பந்தஹேதுவாய் இத்யாதி வாக்யவ்யயம். பரகுபரகு என்று - பரபரப்பாய்க் கொண்டு, “எண்ணேகொண்ட -” எண்ணிக்கையை - ஸங்கமயையை, கொண்ட - க்ரவித்த. ஸங்கமயையை யதிக்ரமித்திருக்கிறென்றபடி. விவரணம் - வஹுமனோரூப இத்யாதி. வஹு மனோரூபம்வது? என்ன - காணவேணும் இத்யாதி. இயம்பும் - கூப்பிடும். நெஞ்சுக்கு ஸ்மரண மொழிய கூப்பிடக்கூடுமோவென்ன - ப்ரவ்ருத்தியை இத்யாதி. “கண்ணே” என்று தொடங்கி, “சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்” என்னுமளவாலே - ஜ்ஞாதவ்யார்த்த த்ரயமும் விரித்தித்தென்கி றார் - கண்ணே இத்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு ஸங்கதி - இதுதான் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி. பெற்று முடிப்பன் என்றது - மலிதார்த்தம். ப்ரஹ்மாதி களுக்கு அஷ்டப்ராபமான வஸ்துவைக் கிட்டவே னென்கிறது என்னஹேதுவைக்கொண்டென்று சங்காவாக்யத்துக்குக் கருத்து. பரிஹாரம் - விலக்ஷண இத்யாதி. அதாவது - ஹேமங்களைல் லாவற்றாலும் குறைவற்றதேசத்தி லிருக்கிறவர்களாகையாலே, “இப்போதே யவனைப்பெற வேணும்” என்னுமது பிறவாதாகையாலும், தந்தாம் ஸாதகம்முற்றி மலிக்கவேணுமென்னும் அலிவித்தி நடக்கையாலும் அவர்களுக்குவிளம்பமுண்டென்றபடி. அர்த்தார்த்தம் - அவனை இத் த்யாதி. “நண்ணுதொழி, ஒழியேன் - தரியேன்” என்றுஆய்த்தான் நிர்வாஹம். “கிட்டியே விடுவன்” என்றத்தால் மலிதமான அர்த்தவ்சேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நண்ணுதொழி யேன் இத்யாதி. “அங்ஙனொருகைமுதல்” இத்யாதிவாக்யத்திலே, “முனிவர்” என்ற - மஹாஸிலரென்றதுக்கு ப்ரதிகோடிகாட்டி, “விண்ணோர்” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடிகாட்டுகிறார் -

இவரையீறே கடுகவேக்கவேண்வேது. எடுக்கவேண்டும் நிலத்திலே யிருந்தேன்; எடுக்க வேண்டுமென்றிருந்தேன்; எடுப்பான் தானாயிருந்தான்; எடுத்தால் பெறுவது தன்னையா யிருந்தது; ஆனபின்பு, எனக்கு என்னகண்ணழிவு உண்டு? (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அழைக்கின்றவடிநாயேன்நாய்குழைவல்லாற்
குழைக்கின்றதுபோலஎன்னுள்ளங்குழையும்
மழைக்கு அன்றுதன்றமேடுத்து ஆநிரைகாத்தாய்!
பிழைக்கின்றதநுளென்று பேதுறுவனே.

ஆ — (அழைக்கின்ற.) - என்னெஞ்சானது, தன்னுடைய அயோக்யதை யையும், ஸாமக்ரீவைகல்பத்தையும் பாராநீத, தன்னுடைய சாபலத்தாலே யுன்னை யாசைப்பட்டு விடமாட்டுகிறதில்லை; இப்படி என்னுடைய ஸர்வகாணங்களும் தளரா நிற்கச்செய்தே பேசாதிருந்தருளுகையாலே, உபாயசூற்பராய் ஆபந்நராயிருப்பாரா ரக்ஷிக்கக்கடவதான உன்னுடைய சிவவடிவ காருண்யவெள்ளத்திலும் நான் அகப்ப டேனோ? என்றஞ்சாநின்றேன் என்கிறார்.

ஒ — மூன்றம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காணவேண்டுமென்று கூப்பிட்டு மிகவும் அவஸந்நராகச்செய்தே அவன் வரக்காணாமையாலே, நிஸ்ஸாதநாய் ஆர்த்த ராயிருந்தவர்களைத் தானே கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்கக்கடவதான இக்குணத்துக்குப் புறம் பாணேனோ என்று நோவுபடுகிறார்.

[அழைக்கின்றவென்று தொடங்கி] - அயோக்யனுமாய் அகிஷ்ணுக்ரனுமா யிருந்துவைத்து ஆர்த்தனாய்க் கூப்பிடுகிற என்னுடைய ஹ்ருதயமானது நாய் தன்னு டைய கூழைவரலாலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி ஸ்வாபேக்ஷிதஸூசகமான சேஷ்டை களைப் பண்ணுமாபோலே, ஒருவர்க்குமறிய நிலமல்லாதபடி நோவுபடாநின்றது நிஸ்ஸாயநாய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன் என்றுமாம். [மழைக்கு அன்றென்று தொடங்கி] - பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடும்படி இந்தான் வர்ஷித்த வர்ஷத்துக்கு மலையை எடுத்துப்பரிஹரித்தருளின உன்னுடைய குணத்துக்குப்புறம்பாகாநின்றேன் என்று நோவுபடாநின்றேன்.

ப — அநந்தரம், ஆர்த்தியேபற்றாசாக ஆபுரிதரக்ஷகனான உன்னுடைய க்ருபையானது என்னை நழுவவிடுகிறதோ? என்றஞ்சாநின்றேனென்கிறார்.

அழைக்கின்ற - (அஹிரிவேஸாதிஸயத்தாலே) அழைத்துக்கூப்பிடாநிப்பே றாய், அடி - அநந்தரகதியான ஸம்வந்ருக்தையுடையேனாய், நாயேன் - அணுகல் அவத் யாவஹமான நிகர்ஷத்தையுடைய என்னுடைய, என்னுள்ளம் - துஃகக்ஷணமானநெஞ் சானது, (உன்னுடையஸந்நியியிலே), நாய் - நாயானது, (தன்னினைவை), கூழை - அவர்கள் விலக்கண இயாதிவாக்யத்வயத்தாலே, பாட்டெல்லாவற்றாலும் விரித்தித்தவர்த்தத் தைக் கொய்துவிடித்து நிகழிக்கிறார் - 'எடுக்க' 'எடுக்கவேண்டும்' இத்தாதி. "விண்ணோர்" என்றதற்குப் பாதிகோடியை விவக்ஷித்து "அழைப்பன், கண்ணே, உன்னைக்காண" என்ற பத்யாயத்தையும்பற்ற - எடுக்கவேணும் இத்தாதிவாக்யத்யமும், என்ன கண்ணழிவுஉண்டு என்றது - உத்தேஹைத்துக்களைப்பற்ற, கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும். காமேணந்வயஃ. (உ)

கூழையான, வாலால் - வாலையசைத்து, குழைக்கின்றதுபோல - ப்ரகாசிப்பிக்குமா போலே, குழையும் - சிதிலமாகாநின்றது; (இந்தான்), அன்று - (அம்மவர்ஷமுதத் தாலே ஆர்த்தியைஐநிப்பித்த) அன்று, மழைக்கு - அந்தவர்ஷத்துக்கு நிவாரணமாம் படி, குன்றம் - மலையை, எடுத்து - எடுத்து, ஆ - (ரக்ஷாபேகைப்பண்ணவும் அறியாத) பசுக்களுடைய, நிரை - நிரை, காத்தாய் - ரக்ஷித்தவனே! (உன்னுடைய), அருள் - நிரவயிகக்ருபையானது, (என்னளவில்), பிழைக்கின்றது - தப்புகிறதோ, என்று - , பேதுறுவன் - கலங்காநின்றேன். உனக்குத் தப்புகிறதோவென்றுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், இப்படிச் கூப்பிடச் செய்தேயும் அவன் வரக்காணாமையாலே ஆர்த்தியே முதலாக ரக்ஷிக்கக்கடவ உன்குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ என்கிறார்.

[அழைக்கின்றவடிநாயேன்இத்யாதி]-அபேகப்பனாப் கூடாநாயிருந்து வைத்து ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். ருசியாலே தவிரமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கு அவத்யமாம்படியாயிற்று தம்முடைய நிலை. அது தன்னையுடையவனுக்குத் தன் அவிமதத்திலே ருசியைத் தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அதுதான் கூழையானால், தெரிவிக்கை அரிதாயிற்றே; அதுபோலே என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால், தமக்குஐநிகிற க்லைசம் பேச்சுக்கு சிலமன்றென்கை. நிஸ்ஸாதானாய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன் என்றுமாம். [மழைக்கன்று இத்யாதி] - இந்தான்வர்ஷக்கிற ஁சையிலே மலையை எடுத்து இடையரையும் பசுக்களையும் ஆர்த்தியே முதலாக ரக்ஷித்தவனே! [பிழைக்கின்ற தருளென்றுபேதுறுவனே] - “வரையாதேரக்ஷித்த அந்த மஹாகுணம் எனக்கு உதவாமையாலே பிழைக்கப்புகாநின்றாய் என்று பேகணியாநின்றேன் என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். “அந்த மஹாகுணத்துக்குப் புறம்பாகிறேனோ என்றஞ்சாநின்றேன்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார்.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. இப்படிச் கூப்பிடச்செய்தேயும் வரக்காணாமையாலே, ஆர்த்தியே கைம்முதலாக ரக்ஷிக்கக்கடவ உன்குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ என்கிறார்.

[அழைக்கின்றவடிநாயேன்இத்யாதி] - அயோக்யனாய் கூடாநாயிருந்து வைத்து, ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். ருசியாலே தவிரமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கு அவத்யமாம்படியாயிற்றுத் தம்முடைய நிலை. நாய், தன்னையுடையவனுக்குத் தன்னவிமதத்தில் ருசியைத்தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அவ்வால்தான் கூழையானால் தெரிவிக்கையரிதாயிற்றே; அதுபோலே, என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால் - தமக்குஐநிகிறக்லைசம் பேச்சுக்கு சிலமன்றென்கை. நிஸ்ஸாதானாய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன்

மூன்றும்பாட்டு.—அழைக்கின்ற இத்யாதி. “பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவன்” என்றத்தைக் கடாரக்ஷித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

“அடிநாய் - நாயேனான நான், அழைக்கின்றேன்” என்றவயித்து அருளிச்செய்கிறார் - அயோக்யனாய் இத்யாதி. “நாய்” என்கையாலே - அயோக்யத்வமும், கூடாநாய்வுமும் வித்தம். அடி - அடியனாய், நாயேன் - நிஹீநனான என்னுடையவென்று ஸப்தார்த்தம். அயோக்யனானால் கூப்பிடுகிறதென்? தவிரலாமேயென்ன - ருசியாலே இத்யாதி. வாலென்னதே, “கூழை” என்று விசேஷித்ததுக்குவாவம்-நாய், தன்னே இத்யாதி. “கூழைவாலால்” என்றத்ருஷ்டாந்தத்துக்கு அநுகுணமாக வாவத்வயமருளிச் செய்கிறார் - இத்தால் தமக்குஇத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, த்ருஷ்ட

னென்றுமாம். [மழைக்குஇத்யாதி] - இத்தான் அம்மவர்ஷத்தை வர்ஷிக்கிறவளவிலே, மலையையேடுத்து இடையரையும் பசுக்களையும் ஆர்த்தியே கைம்முதலாக ரக்ஷித்தவனே! [பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவனே] - “வரையாதேரக்ஷித்தமஹாகுணம் எனக்கு உதவாமையாலே யிழக்கப்புகாரின்றாய்” என்று பேசுணியாநின்றேன்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இது, பொருளழகிது: ஆனால், இப்போது இவர்க்குலகேறி உபைக்குச் சேராது; ஆனபின்பு, பசுக்களும்இடையரும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாதபடி மலையையேடுத்துமறித்த இம்மஹாகுணத்துக்கு நான் பறம்பாகிறேனோ” என்று பேதுறுநின்றேன்” என்று. (ங)

நான்காம் பாட்டு.

உறுவதிதுவேன்றுஉனக்காட்பட்டுநீன்கண்
பெறுவதெதுகோலென்று பேதையேன்நெஞ்சம்
மறுகல்செய்யும் வானவர்தானவர்க்கேன்றும்
அறிவதரியஅரியாயஅம்மானே!

ஆ.—(உறுவதிது) - நீ ஆஸ்ரிதஸுலஹாரிருக்கச்செய்தே சிலருக்கு அரியையாயிருக்கையாலே, எனக்கும் அரியையாயிருக்கிறதெனவதென்? என்று என்னெஞ்சநடுங்காநின்றதென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஓவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும், அரியையாயிருக்கக் காண்கையாலே நெஞ்ச கலங்காநின்றது என்கிறார்.

[உறுவதிதுவேன்று தொடங்கி] - இது பரமப்போஜனம் என்று அடிமை புகுந்து, உன்பக்கல் அடிமைசெய்யப் பெற்றேனே என்று மிகவும் முக்தமான என்னுடைய ஹ்ருதயமானது கலங்காநின்றது; ஓவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் என்று மொக்க அறியவொண்ணாத நரஸிம்ஹமான ஸர்வேஸ்வரனே!

ப.—அநந்தரம், உத்தேஸ்யமான ஸேஷத்தவத்துக்கு ப்ரதிஸம்வந்யியான உனக்கு அடிமையாய்வத்து,என்பேறு ஏதாயிருக்கிறதோ? என்று என்னெஞ்சகலங்காநின்றதென்கிறார்.

(ஸம்ஸந்பமொத்திருக்கச் செய்தேயும்), வானவர் - அதுகூலரானவானவரோடு, தானவர்க்கு - ப்ரதிகூலரானதானவரோடுவாசியற, (ஆபுரித ஸௌஸ்ப்யத்திலும் ஸர்வேஸ்வரத்வத்திலும், என்றும் - என்றுமொக்க, அறிவது-அறிய, அறிய - அரியை

டாந்தத்துக்குத் தெரிவிக்கையரிதென்கிறமாத்ரமே அபேக்ஷிதம். ஆளவந்தாரிர்வாஹத்துக்கு, அவ் வருள் உன்னைத் தப்பிப்போகிற தென்று பேதுறுநின்றேனென்று ஸப்தார்த்தம். அருளென்னைத் தப்பிப்போகிறதென்று பேதுறுநின்றேனென்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். பேசுணியாநின்றேன் - க்லேசியாநின்றேன். இவர்க்கேடுகிறதகைக்குச் சேராது என்றது - அலாஹத்தாலே நோவுபடாநிற்க அவனிழவுக்குநோவுபடுகை சேரா தென்றபடி. பேதுறுகை - துகப்படுகை. ‘அழைக்கின்றஅடிநாயேனான - என்னுள்ளம் - நாய் கூழைவாலால் குழைக்கின்றது போல - குழையும்; இவ்வவஸ்த்தையிலும் வரக்காணமையாலே, மழைக்குஅன்றென்றுதொடங்கி, அருள் - பிழைக்கின்றது என்று பேதுறுவன் இத்யந்வயடி.

உறுவது - யோக்யமானது. சீரியதென்றபடி. சீரியதென்றறிந்தபடியென்னென்ன -
ஸ்வநபம் இத்தாதி. இவ்விடத்தில் - “சூதாஹிநாநாநுமுணவாநுஷாபிஷ்யவ

ப்ரயோஜனம் கைங்கர்யமேயிதே. [நின்கண் பெறுவதெதுகோலென்று] - உன்பக்கல் பெறுவதுவதோவேன்று: ஸ்வரூபத்தையுமுணர்ந்து, “கைங்கர்யமே சீரியதும்” என்றறிந்து, ‘ஈஸ்வரன் அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு வேறென்றைக்கோடுத்துவிவோ நெருவனல்லன்’ என்றும் அறியும்இவர், “உன்பக்கல் பெறுவதெது?” என்கைக்கு ஹேதுவேன்னென்னில்;— “க்ரமத்திலேசெய்கிறோம்” என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பேஸேஷித்துவிடப்படுகிறதோ? என் த்வரையறிந்து சடக்கேன முகங்காட்டுகிறாயோ? என்கை. [பேதையென் றெஞ்சம்மறுக்கல்செய்யும்] - “நாம் அவிஸந்யிபண்ணினபடியே மலிக்கும்” என்னும் அறிவின்றிக்கேயிருக்கிற என்னெஞ்சம் கலங்காநின்றது. இங்ஙன் கலங்குகைக்குஅடியென்? என்னில்,—நெஞ்சினுடைய விவேகஸூன்யதையிதே இதுக்கடி; நீதானும்இதுக்கடி. [வானவரித்யாதி]. - “**ஷெவா நரஹி நவா நாடி**” (தேவாநாந்தாநவாநாம்) அம்மானாயிருந்துவைத்து - ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து, தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் என்றுமொக்க அறியவரியையாய், அந்நிலைதன்னிலே ஒரு சிறுக்கனுக்கு உன்னை யுள் ளபடியறியலாயிருந்தாய்: அதில் நான் எக்கோடியிலே யாகிறேனோ? என்றறியாமை. தேவாஸுரவிபாகம்பண்ணின வந்ததரம், அர்ஜுநன் ‘நான் எக்கோடியிலேயாகிறேனோ’ என்றஞ்சினுற்போலே. பின்னை அவன்இதுக்குப்பண்ணின பரிஹாரமென்? என்னில்;—தன் ஸௌலப்பத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கையிதே. எளியோமாகையும் ஒருகோடியுண்டாக நீர் சோன்னீராகில், நீர்தாம் அக்கோடியிலேயுள்ளா ரொருவராய் இருந்தீராகில் உமக்கு இனி நாம் கைப்புருந்தோமென்றிருக்கையமையாதோ? என்கையிதே. (ஈ)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அரியாயவம்மானையமர்பிரானைப்

பெரியானைப்பிரமனைமுன்படைத்தானை

வரிவாளரவினைப் பள்ளிகொள்கின்ற

கரியான்கழல்காணக் கருதுங்கருத்தே.

ஆ.—(அரியாய) - உம்முடைய அபேக்ஷிதந்தான்வென்னில், — அண்டாதி பதியான ப்ரஹ்மாவுக்கும் காரணவிதனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாய், * அயர்வறு மமரர்களதிபதியாய், ஸகலஜநமநோநயநஹாரி ழிவ்யஸௌந்திர்பவிக்ஷிஷ்டனாய், ஆஸ்ரீதர்க் காத்தமடிநம்பண்ணுக்காகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற கரியான் கழல் காண ஆசைப்படா நிற்கு மென்னெஞ்சு என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஆஸ்ரீதஸம்ஸ்ரீலஷைக ஸ்வலாவனாவன் கழல்காணக் கருதுமென்னெஞ்சம் என்கிறார்.

[அரியாயவென்று இப்பாட்டுக்கு] - அபரிச்சேத்யனாய் அயர்வறு மமரர்கள் அகி பதியாயிருந்துவைத்து ஜமத்தைஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக ப்ரஹ்மாவை முதலிலே உண் டாக்குவதுஞ்செய்து ஆஸ்ரீதர்க்கு உத்யந்த ஸுலஹாய் ஆஸ்ரீத ஸம்ஸ்ரீலஷைக ஸ்வ லாவனாய் நிரதியாய ஸுந்தரானவன் திருவடி களைக்காண வேணுமென்று நினையாநின்றது என்கருத்து.

ப. - அநந்தரம், காரணத்வாழி குணயோமத்தையுடையனான உன் திருவடி களைக் காணவேணுமென்று என்னுடைய நெஞ்சானது நினையாநின்றதென்கிறார்.

அரி ஆய - விரோதிநிரஸநிலனான, அம்மானை - ஸ்வாமியாய், அமரர் - திரஸ்த ஸமஸ்தவிரோதிகளான ஸூரிகளுக்கு, பிரானை - ஹோமப்ரதனாய், பெரியானை - அவர் களாலும் பரிச்சேதித்து அதுவவிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையனாய், (முமுகூஷ ஸிஸ்ருகூஷ்யாலே ஜமத்தைஸ்ருஷ்டிக்கைக்கு), முன் - முற்படவே, பிரமனை - ப்ரஹ்மாவை, படைத்தானை - உத்பாதித்தவனாய், (உத்பந்ஜமத்தரகூஷணூர்த்தமாக), வரி - வரியையும், வான் - ஒளியையுமுடைத்தான, அரவின் அனை - திருவரவணையிலே, பள்ளிகொள்கின்ற - பள்ளிகொண்டருளுகிற, கரியான் - (படுக்கைக்குப் பரபாகமான) ஸ்பாமளவிக்கரஹத்தை யுடையவனை, கழல் - திருவடிகளிலே, காண - காணவேணுமென்று, கருத்து - புத்தி யானது, கருதும் - நினையாநின்றது. கரியானையென்கிற இரண்டாம்வேற்றுமை எஞ் சிக்கடக்கிறது. கரியான்றனையென்றும் பாடஞ்சொல்லுவார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நாம் எளியோமான கோடியிலேயன்றோர், உமக் குப் பேறு கைபுகுந்திருக்க இங்ஙன் பதமுகிறதென்? என்ன, — என்னெஞ்சு காண்கையிலே பதறுகின்ற தென்கிறார்.

[அம்மானை] - ஸர்வாயிகளுனவனை. [அமரர்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை உபகரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனை. [பெரியானை] - அவர்களுக்கும் பரிச்சே திக்கவொண்ணாதவனை. [பிரமனை முன்படைத்தானை] - ஜமத்தைஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக ப்ரஹ்மாவை முதலிலே உண்டாக்கினவனை. அரியாயவென்று கீழோடே கூட்டுவது.

ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்திலே ஆஸ்ரிதார்யமாகத் தன்னை அழியமாறிவந்து அவதரித்தவனை. [வரிவாள் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகையன்றிக்கே தத்ஸம்ஸ்லேஷைக் ஸ்வலாவனாவனை. [வரிவாளரவு]-வரியையும் ஒளியையுமுடைய அரவு. [கரியான்] - வெளுத்த திருநிறத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே காளமேகம் சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று கண்வளர்ந்தருளுவது. [காணக்கருதும் கருத்தே] - காண்கையிலே த்வரியாநின்றது என் மநஸ்ஸு. படுக்கைக்கு பரஜாமமானவடிவும் அதுக்குப் பரஜாமமான திருவடி களும் இத்தையாயிற்று ஆசைப்படுகிறது.

ஸடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாம் எளியோமானகோடியிலேயன்றோ? உமக்குப் பேறு கைபுருந்திருக்க நீ இங்ஙன் படுகிறதென்னென்ன, — என்னெஞ்சுகாண்கையிலே த்வரியாநின்றதென்கிறார்.

[அம்மானை] - ஸர்வேஸ்வரனை. [அமரர்பிரானை] - நித்யஸ்வரிகளுக்குத் தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்து அநுலவிப்பிக்கும் உபகாரகனை. [பெரியானை] - அவாகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்தயாதிகள் தன்னையினமாய், தன்னை யவர்களால் பரிச்சேஷிக்கவொண்ணாதவனை. [பிரமனைமுன்படைத்தானை] - சதுர்முகனுக்கு ஜநகனாயுள்ளவனை, அரியாயவென்று - கீழேகூட்டுவது. ஸ்ருஷ்டமானஜமத்திலே, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவன்பரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தன்னை யழியமாறிவந்து அவதரித்தவனை. [வரிவாளித்யாதி] - ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகையன்றிக்கே, தத்ஸம்ஸ்லேஷைக் ஸ்வலாவனாயுள்ளவனை. [வரிவாளரவு] - வரியையும் ஒளியையுமுடைய அரவு. வரி - அழகு. [கரியான்] - வெளுத்ததிருநிறத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஒருகாளமேகம் சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று கண்வளர்ந்தருளுவது. [காணக்கருதும் கருத்தே] - காண்கையிலே த்வரியாநின்றது, என் மநஸ்ஸு. படுக்கைக்குப் பரபாகமானவடிவும், அதுக்குப் பரபாகமான திருவடிகளும் இத்தையாயிற்றுக்காண ஆசைப்படுகிறது.

(ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு. — அரியாய் இத்யாதி. “அரியாய” என்றத்தையும், “காணக்கருதும் கருத்து” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நாம்எளியோமான இத்யாதி.

கருத்து - நெஞ்சு. கீழேகூட்டுவதென்றது - “பிரமனைமுன்படைத்தானை” என்றதுக்குப் பிற்பாடு கூட்டுவதென்றபடி. “அரியாய” என்றவிசேஷணத்துக்கர்த்தம் - ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி. ‘ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே’ என்றவிடத்திலே - “புஜூரடிஸகலாவதாயபயாரக்ஷிதவாநுஹரி: | தயாரக்ஷிதவஸ்யஸுபுனோக்ஷரிதம்ஸுடா” என்றுப் ப்ராஸாதிப்பர். “அரியாய” - என்றவநந்தரம், “வரிவாளரவினனை” இத்யாதிக்குஸங்கதி - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. வரி - அவயவஸௌந்தர்யம். வாள - ஸமுதாயஸோஹை. “அரவினனைப்பள்ளிகொள்கின்றகரியான்” என்றத்தால் மலித்தலாவம் - வெளுத்த இத்யாதி. “கரியான்” என்றத்தக்கடாக்ஷித்து - படுக்கைக்கு இத்யாதி. அதுக்கு - வடிவுக்கு. கரியானையும் கழலையும்காண - கருத்து - கருதுமென்றந்வயமாதல்; அன்றிக்கே, அம்மானாய், அமரர்பிரானாய், பெரியானாய் பிரமனைமுன்படைத்தானாய் - அரியானாய் - வரிவாளரவினனைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியானுடைய கழலைக்காண - கருத்து - கருதுமென்றந்வயமாதல்; இந்தியோஜனையில், த்வியை வாக்யாலங்காரம்.

(ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

கருத்தே! உன்னைக்காணக்கருதி என்னெஞ்சத்து
 இருத்தாகவிருத்தினேன் தேவர்கட்கெல்லாம்
 விருத்தா! விளங்குஞ்சுடர்ச்சோதியுயர
 தோருத்தா! உன்னையுள்ளுமென்னுள்ளுமுகந்தே.

ஆ.—(கருத்தே.) - இப்படி நான் உன்னைக்காண இச்சிக்குமளவில், திருநாட்டிலிருக்கும்படியேவந்து என்னெஞ்சிலே புதுந்தருளின உன்னை என்னெஞ்சு உகந்து புஜியாநின்ற தென்குறர்.

ஒ — ஆறும்பாட்டில், தாம் காண ஆசைப்படுமளவிலே எம்பெருமான் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே வந்து புதுந்தருளினவாறே நெஞ்சு உகந்தது ஹவிக்கிறபடியை அருளிச் செய்குறர்.

[கருத்தே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு மிக்கானவனே! உன்னைக்காணவேணுமென்று அல்பம் மனோரயித்தேன். இனி ஒருகாலும் போகாதபடியாக என்னெஞ்சிலே யிருத்தினேனென்றுமாம். [தேவர்கட்கெல்லாம்விருத்தாவிளங்கும் சுடர்ச்சோதி உயரத் தோருத்தா] - அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய் விலகாணதேஜோருபமாய் உச்சரிதமான திருநாட்டிலே எழுந்தருளி யிருந்தருளின அத்விதீயனைவனே!

ப. — அநந்தரம், நான் மனோரயித்தபடியே, பரமபதநிலயனாய் ஸூரிஸேவ்யனை உன்னை என்னெஞ்சானது கண்டு அதுஹவிபாநின்றதென்குறர்.

கருத்தே - நான் தளராதபடி எனக்கு வலகரானுக்கொண்டு நெஞ்சுவலியான்வனே! உன்னைக் காண - உன்னைக் கண்டதுஹவிக்கவேணுமென்று, கருதி - மனோரயித்து, என் நெஞ்சத்து - என் நெஞ்சக்குள்ளே, இருத்தாக - எழுந்திராதபடி, இருத்தினேன் - இருத்திக்கொண்டேன்; தேவர்கட்கு எல்லாம் - ஸூரிகளுக்கெல்லாம், விருத்தா - மூப்பானஸேஷியாய், விளங்கும்-உஜ்ஜ்வலமான, சுடர் - ப்ரஹைபயுடைத்தாய், சோதி - தேஜோமயமாய், உயரத்து - (“விஸுதஃவ்யுஷ்டஷுஷுஷுதஃவ்யுஷ்டஷு” என்று) ஸர்வீவாத்ரமான பரமபதத்திலே, ஒருத்தா - அத்விதீயனை யிருக்குமவனே! என் - என்னுடைய, உள்ளம் - அந்தஃகரணமானது, உன்னை - (நிரதியயப்ராப்யஹதனை) உன்னை, உகந்து - அத்யந்தப்ரேமவிஸிஷ்டமாய்க்கொண்டு, உள்ளும் - அகவாயிலேயதுஹவியாநின்றது.

இ — ஆறும்பாட்டில், காண ஆசைப்பட்ட வளவிலே அவன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புதுந்தருள, தம்முடைய நெஞ்சு உகந்ததுஹவிக்கிறபடியை அருளிச் செய்குறர்.

[கருத்தேயித்யாதி] - எனக்குமிகக்கானவனே! உன்னைக்காண ஆசைப்பட்ட வளவிலே முகங்காட்டினாய். இவ்விஷயத்தை லலிக்கைக்கு ருசியே அமையுமென்கை. “கண்ணே உன்னைக்காணக்கருதி” என்றார் கீழே; “கருத்தே உன்னைக்காணக்கருதி” என்றார் இங்கே. [என்னெஞ்சத்திருத்தாக விருத்தினேன்] - “மறுகல்செய்யும்” என்கிற நெஞ்சிலே பரமபதித்திலிருக்குமாபோலே யிருத்தினேன். ஹவத்கயோமந்யரஹித

மான நெஞ்சிதேயிது. [தேவர்கட்கெல்லாம் விருத்தா] - நித்பஸூரிகளுக்கெல்லாம் நித்பவாஹுகளுவனே! தமிழர் கிழவனென்றும் கிழத்திபென்றும் தலைமகளையும் தலைமகனையும் சொல்லுவார்கள். [விளங்குமித்யாதி] - மிக்கபுகரையுடைய தேஜஸ்ஸை வடிவாக வுடைத்தாய் ஸர்வோத்தக்ருஷ்டமான பரமபூத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அத்திதியே! [உன்னையுள்ளும் என்னுள்ள முகந்தே] - சடக்கென முகங்காட்டின உன்னைக் கண்டு கலங்கின என்னெஞ்சம் உகந்தே அநுலபியாநின்றது.

௪௫.—ஆறும்பாட்டு. காண ஆசைப்பட்டவளவிலே அவன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலேபுகுந்தருள, தம்முடையநெஞ்சு உகந்தநுலவிக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதி] - எனக்கு மிகக்கான உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாய்; இவ்விஷயத்தை லக்ஷிக்கெக்கு ருசியேயமையுமென்கை. “கண்ணேயுன்னைக்காணக்கருதி” என்றார் - கீழ்; “கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதி” என்றார் - இங்கே. அநுபபத்தியைக்கொண்டு அர்த்தாபத்தியாலே கல்பித்தல், அநுமாநத்தாலே அதீந்திரியமென்றறிதல்செய்யும் வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டுமென்று மனோராயிக்கிறார். இவர்க்குக் கண்ணுங் கருத்தும் அவனாயிற்று. [என்னெஞ்சத்திருந்தாகவிருத்தினேன்] - * மறுகல்செய்தநெஞ்சிலே, * மறுகலிலீசைப் பரமபதத்திலேயிருக்குமா போலே யிருத்தினேன். “இவர்பக்கல் இசைவுபெற்றிலோம்” என்றிருக்கிறவன் இத்தனை இசைவுபெற்றால் பின்னைத் தள்ளிக்கதவடைத்தாலும் போகாநிறே. “யஜீஹஸாஹொ

ஆறும்பாட்டு.—கருத்தே இய்யாதி. “என்னெஞ்சத்திருந்தாகவிருத்தினேன் - உன்னை யுள்ளுமென்னுள்ள முகந்து” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - காண ஆசைப்பட்ட இய்யாதி.

கருத்து - மிகக்கு. “கருதி” என்றது - முகங்காட்டினதற்கும் உபலக்ஷணமாதல்; “இருத்தாகவிருத்தினேன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - முகங்காட்டினாய் என்கிறாராதல். “ஆசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாய்” என்றத்தால் ஹலிதம் - இவ்விஷயத்தை இய்யாதி. அஜ்ஞாநாஸக்திகளை முன்னிட்டிப் பெறவிருக்கிற எனக்கு, அவனுடைய ஜ்ஞாநாஸக்திகளே பேற்றுக்கு பரியாப்தமென்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - கண்ணே இய்யாதி வாக்யவ்யத்வயத்தாலே, “கருத்தேயுன்னைக்காணக்கருதியென்றாரிங்கே” என்றவநந்தாம், “இவர்க்குக்கண்ணும் கருத்தும் அவனாயிற்று” என்றவயித்துக்கொள்வது. ஜ்ஞாநாஸக்திகளிரண்டும் அவனாயிற்றென்ற படி. த்வந்யர்த்தம் - “கண்ணும்கருத்தும் நன்றாயிருக்கவேணும்” என்று லௌகிகவார்த்தை. “உன்னைக்காணக்கருதி” என்கையாலே - ஸூதுஷ்ப்ராபனான ஈஸ்வரனைக் காணவாசைப்படுகிற ரென்னுமிடந் தோன்றுகிறதென்கிறார் - அநுபபத்தியை இய்யாதி. அநுபபத்திபைக்கொண்டு அர்த்தாபத்தியாலே கல்பித்தலாவது - மஹிமஹிதராதிரூபண வேறொருவரால் செய்யமுடியாத விசித்ரகாரியங்களைக்கண்டு, “இவையெல்லாம் உண்டாக்குகைக்கு யோக்யமான விசித்ராஜ்ஞாநாஸக்திகளையுடையானொருவன் கர்த்தாவாகவேணும்” என்று ஓர்ஈஸ்வரனைக் கல்பிக்கை. “ஈஸ்வ

வஜ்ஜோநாபபுஷபுநா துஷுவவாஹுகஹுதாபுஜாஹுநு - சுயபாவதி:”

இதி அர்த்தாபத்திலக்ஷணம். அர்த்தாபத்திவாதீ - ப்ரபாகரன். அநுமாநத்தாலே அதீந்திரியனென்றறிகையாவது - யுத்தியாலே இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்டிருப்பானொருவன் கர்த்தாவாகவேணுமென்றறிகை. மஹிமஹிதராதிரிஷ்ட்டகாரியச்வாநுமாநத்தாலே தந்நிர்மாணநுணவீசித்ராஜ்ஞாநாஸக்திகளும் நிரவயவனான ஈஸ்வரனைக் காரணத்தேவந கல்பிக்குமவன் - தார்க்கிகன். “இருத்தாக” என்றதற்கு - “ஸத்தாவரமாகவென்று விவக்ஷித்தர்த்தம் - மறுகல் இய்யாதி. ஸர்வாயிகன் பரமபதத்திலிருக்குமாபோலே இவர்திருவுள்ளத்திலேயிருக்கக் கூடுமோவென்ன - இவர்பக்கல் இய்யாதி. ஸர்வாயிகன் இப்படி ஸூலஹுன இடமுண்டோவென்ன - யஜீஹ இய்யாதி. “யஜீஹஸா

மெகாஸ்யாயாலாயபுநிநிதெ", "ஹவதூஜிவளலிதெவ்யாயபுநிதெந வசுஷிணா" (யதீஹஸுரதோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமநிந்திதே", "இஹ வத்ஸ்யாமிஸௌ மித்ரேஸார்த்தமேதேநபக்ஷிண) - ஐயர் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்கவேணுமென்று நினைத் திருந்தோம்; நவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியஞ்செய்யவேண்டுகையாலே அதுசெய்யப்பெற்றிலோம்; இனி, இவர் சிபகின்கீழேயாகிலும் வர்த்திக்கப்பாராநின்றே மென்றிரிதே அன்றிக்கே, [இருத் தாக]-மித்ரலாவமேகிடர் என்பக்கவுள்ள தென்னுதல். [தேவர்கட்கேல்லாம் விருத்தா] - "இனியவ்ருகில்லை" என்னும்படி உயர்ந்தவர்களுக்கும் அவ்வுருகானவனே! தலைமக னையும் தலைமகனாயும் "கிழவனும்கிழத்தியும்" என்று தமிழர் சொல்லக்கடவர்களிறே. அவளையும் "மலர்க்கிழத்தி" என்றார்களிறே. [விளங்கும் இத்யாதி] - "ஈயபததஃவ ரொடிவொஜ்ஜாகிஜீபுவுதெ" (அதயததபரோதிவோ ஜ்யோதிர்ந்தீப்யதே) என் கிறபடியே, எப்போதுமொக்க விளங்காநிற்பதாய், கிரவயிகதேஜோருபமா யிருக்கிற பரம பதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அத்வித்யனே! பரகாரத்திலேயிறே நாநாத்வமுள்ளது; ப்ர காரி ஒருவனையிறே. [உன்னையித்யாதி] - சுடக்கேன முகங்காட்டின உன்னை, கண்டு கலங்கின என்னெஞ்சம் உகந்தேயநவலியாநின்றது. "தேவர்கட்கேல்லாம்விருத்தா, விளங் குஞ் சுடர்ச்சோதி உயரத்தோருத்தா" - என்று சொல்லுகிற இவ்விசேஷணங்களுக்குக் கருத்து-மேலானார்க்கும்மேலாய்ப்பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து அவர்களை யநுலவிக்கு மாபோலே தன்னை யநுலவிப்பிக்க அநுலவித்த என்னெஞ்சம் ப்ரீதமாகாநின்றதென்கை.

ஏழாம் பாட்டு.

உகந்தேஉன்னை உள்ளும் என்னுள்ளத்து அகம்பால்
அகந்தானமர்ந்தே இடங்கோண்ட அமலா!
மிதுந்தானவன்மார்வகலம் இருகூரு
நகந்தாய் நரசிங்கமதாயவுருவே.

நடெர்மெகாஸ்யாயாலாயபுநிநிதெ | ஹவதூஜிவளலிதெவ்யாயபுநிதெந வசுஷிணா | இதி பஞ்சவட்ட்யம் ராமஃ. அண்டஜேநவென்னுதே, "பக்ஷிண" என்றதுக்குலாவம் - ஐயர் இத்யாதி. "இருத் தாக" என்றதுக்கு - இருக்கவேணுமென்கிற நினைவுமாத்ரத்தாலேயென்றர்த்தாந்தரம் - மித்ர பாவமே இத்யாதி. விருத்தா - வருத்தா என்றபடி. "விருத்தன்" என்று - ப்ரயாநனைச் சொல்லுமோவென்ன - தலைமகனையும் இத்யாதி. தலைமகனை "கிழத்தி". என்றவிட்முண்டோ வென்ன - அவளையும் இத்யாதி. கிழத்தி - கிழவி, "பூதலக்கிழத்தி". என்னவும் கடவதிறே. "ஈயபததஃவரஃ" இத்யாதி சாந்தோக்யே. "ஈதஃ ஷிவஃ வரஃ யசுஜ்ஜாகிஜீபுவுதெ" என்றந்வயம். பரஃ - பரஸ்தாத் என்றபடி. இந்த்ரப்ரஹ்மலோகாதிசுருக்ஷகர்க்கெல்லாம் மேலாயிருக் கிற வைகுண்டரூபமான யாதொருஜ்யோதிஸ்ஸுவிளங்காநின்றது என்றுஇந்தஸ்ருதிக்கு இங்கிப் படி அர்த்தம் விவக்ஷிதம். ஹவதூஜிவளலிதெ, ஜ்யோதிஸ்ஸுப்தநிர்த்திஷ்டம் - பரம்பரஹமென் றர்த்தம். "விளங்கும்" என்றவர்த்தமானார்த்தம் - எப்போதுமொக்க என்றது. "சுடர்ச்சோதி" என்று-மீமிசைச்சொல்லாய், நிரவ்யுகதேஜோருபமாய் என்கிறது ஒருவனென்கின்ற நித்யஸூரி களில்லையோவென்ன - ப்ரகாரத்திலே இத்யாதி. "என்னுள்ளம் - உன்னை - உகந்தே - உள்ளம்" என்றந்வயம்.

(சு)

ஆ.—(உகந்தே.) - என்னுள்ளேபுகுந்தருளின் உன் அழகையும் செயலையும் என்னெஞ்சு உகந்துகொண்டு அதுஸ்யிக்க, இதுகாரணமாக நீ மிகவும் ப்ரீதனாய், உன் னைக்காணப்பெறுமையாலே கலங்கின என்னெஞ்சு தெளியும்படி என்னெஞ்சை எற்றைக்கும் இடமாகக் கொண்டருளினாய்! என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்ரீப்ரஹ்மதாழ்வானுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளி னாற்போலே தம்முடைய ஆர்த்தியை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினபடியை அதுஸந்யித்து ப்ரீதராய் அவனை ஏத்துகிறார்.

[உகந்தேயென்று தொடங்கி] - ப்ரீதியோடே உன்னை அதுஹவியாநின்றுள்ள ஹ்ருதயத்தினுடைய உள்ளுக்குள்ளே நிர்மலநைபவைத்து நிர்ஹேதுகமாக அத்யலிநி வேஸத்தைப்பண்ணி வர்த்தித்தருளுகிறவனே! [மிகுந்தானவனென்று தொடங்கி] - கிளர்ந்திருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய அகன்றமார்வை இருகூறும்படி பண்ணவல்ல நகத் தையுடையையுமாய், ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கும் நரஸிம்ஹரூபியானவனே! நகத்தாயை நகந்தாயென்று மெல்கிக் கிடக்கிறது.

ப.—அநந்தரம், ஹ்ருத்யைக்கொண்டு என்னெஞ்சிலேயிருந்து விரோயி நிரஸந சீலனான உன்னை என்னகவாய் உகந்ததுஹவியாநின்றதென்கிறார்.

அகந்தான் - அகவாயிலே, அமர்ந்து - பெருந்தி, இடங்கொண்ட - இடங் கொண்டு (அதுதானே ப்ரயோஜநமாக) இருந்த, அமலா-உஜ்ஜ்வலஸ்வவானாய், (ப்ராவல மான துர்மாதத்தை யழித்திருந்தமைக்கு ஸைசகமென்னலாம்படி), மிகும் - வரபலபுஜ பலங்களாலேமிக்க, தானவன் - அஸுரனான ஹிரண்யனுடைய, மார்வு - மார்பத்திலே, அகலம் - பெரியவிடத்தை, † இருகூற - இருகூறும்படியாக, நகம் - நகத்தை, தாய் - தாயும்படிபண்ணின, நரசிங்கமதாய - நரஸிம்ஹமான, உருவே - ரூபத்தையுடையவனே! என் உள்ளத்து-என் உள்ளத்தின், அகம்பால் - அகவாயானது, உன்னை உகந்தே-, உள்ளும் - அதுஹவியாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தூணிலேதோற்றி ப்ரஹ்மதானுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தாற்போலே தம்மார்த்தியைத் தீர்த்தருளினபடியை அதுஸந்தித்து ஏத்துகிறார்.

[உகந்தே உன்னை உள்ளும்] - பிரிந்துக்கேலோத்தோடே தலைக்கட்டும் உகப் பன்றிக்கே ஏகரூபமாக உன்னை அதுஹவிக்கும்படி. [என்னுள்ளத்து]-எண்ணைக்கொண்ட சிந்தை என்கிற மகஸ்ஸிலே. [அகம்பாலகந்தான்]-உள்ளுக்கும் உள்ளே. “உள்ளுள்ளி” என்னுமார்போலே கமர்பிளந்தவிடமெங்கும் மறுநேயும்படி. [அரந்தே] - தன்பேறாக அத்ய ஹிநிவேஸத்தைப்பண்ணி. [இடங்கொண்ட] - அவகாசமுள்ளவிடமெங்குந் தானையாம்படி நிறைந்த. [அமலா] - இவ்விருப்புக்கு அவ்வருகு ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித் தன்றிக்கே ஒருஹேதுவைப் பற்றியுமன்றிக்கேயிருக்கை. “எண்ணைக்கொண்ட சிந்தையதாய் நின்றியம்பும்” என்கிறத்தை ஸாபுரமாக நினைத்திருக்கிறவர். [மிகுந்தானவன்] - ப்ராக்ரூபத்தில் ஓரளவிலில்லாதவன். தன்னை யில்லைசெய்கையன்றிக்கே தன்னுயிரிலேயிலே நலிந்தவன்: “ஜீராமீகாபெதவ” என்னக்கடவதிறே. [மார்வகலமிருகூற நகந்தாய்] - அகன்றமார்வானது இரண்டுகூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையவனே! நகத்தாயென்ற வல்லொற்றை மெல்லொற்றுக்கிக் கிடக்கிறது. [நரசிங்கமதாய வருவே] - ஸதைகரூபமான வடிவை உடையவன் தன்னை இங்ஙனே யழிய மாறுவதே!

என்கிறார். இத்தால் - என்றெஞ்சு உகக்கும்படி தூணிலேவந்து தோற்றிற்றோபோலே சடக்கென முகங்காட்டி என்னை அநுஹிப்பித்தானென்கிறார்.

ஈடு - ஏழாம்பாட்டு. தூணிலேதோற்றி ப்ரஹ்லாதனுடைய ஆர்த்தியைத்தீர்த்தாற்போலே தம் ஆர்த்தியைத் தீர்த்தபடியை யனுஸந்தித்து ஏதுகிறார்.

[உகந்தேஉன்னைஉள்ளும்] - பிரிந்து க்வேசத்தோடே தலைக்கட்டும் உகப்பன்றிக்கே, ஏகரூபமாக உன்னையநுலுவிக்கும்படி. [என்னுள்ளத்து] - * எண்ணே கொண்ட சிந்தையுடைத்தான என்உள்ளது. [அகம்பால் அகந்தான்] - உள்ளுக்கும் உள்ளோ. “உள்ளுளாவி” என்னும்படியே கமர்பிளந்த விடமெங்கும் மறு நனையும்படி. [அமர்ந்தே] - தன்பேறாக அத்யவிரிவேஸத்தைப்பண்ணி. [இடங்கொண்ட] - அவகாஸமுள்ள இடமெங்கும் தானையாம்படி நிறைந்த. [அமலா] - இவ்விருப்புக்கு அவ்வருகு ஒருப்யோஜனத்தைக்கணிசித்தன்றிக்கே, ஒருஹேதுவைப்பற்றியும் அன்றியேயிருக்கை “எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்” என்றத்தை ஸாயநமாக நினைத்திருக்கிறார். [மிருந்தானவன்] - ப்ராதி கூல்யத்தல்லுரளவில் நில்லாத ஊநவன். தன்னை யில்லேசெய்கையன்றிக்கே, தன்னுயிர் நிலையிலே நலிந்தவன்; “ஜீரூநீ சவா கெதூவ” (ஜ்ஞாநீத்வா த்மைவ) என்னக்கடவதிறே. [மார்வகலமிருகூறாகந்தாய்] - அகன்றமார்வானது இரண்டு கூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையவனே! நகத்தாமென்கிற வல்லொற்றை மெல்லொற்றாக்கிக்கிடக்கிறது. [நரசிங்கமதாயவருவே] - “ஸுபெகசுரூபவரூபவாய” (ஸதைகரூபநூபாய) என்கிற விக்ரஹத்தையே இப்படி கொள்வது! இரண்வேடிவைக்கொள்வதே! இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென்னென்னில்; - ஆஸ்ரிதருடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து தோற்றமவருகையாலே, தூணிலேதோற்றிற்றோபோலேவந்துதோற்றி, ஹ்ருடியாவகாஸமுள்ளவிடமெங்கும் புகுந்து, கமர்பிளந்தவிடமெங்கும் நீர்பாய்ச்சுமாபோலே, நிரம்ப என்னையநுலுவிப்பித்தானென்கிறார்.

(எ)

ஏழாம்பாட்டு.—உகந்தே இத்யாதி. “இருகூறாகந்தாய் நரசிங்கமதாயவருவே” என்றத்தைக்கடாக்கித்தவதாரிகை - தூணிலே இத்யாதி.

வகாரார்த்தம் - பிரிந்து இத்யாதி. விவரணம் - உள்ளுளாவி இத்யாதி. “அமலா” என்றதுக்கு ஊவம் - இவ்விருப்புக்கு இத்யாதி. ஸ்வயம்ப்யோஜனமாகவும், நிர்ஹேதுமாகவும் இருக்கை அமலத்வமாவது என்றபடி. “ஒருஹேதுவைப்பற்றியன்றிக்கே” என்கிறதென்? “எண்ணேகொண்டசிந்தையதாய்” என்றது ஸாயநமன்றோ? என்ன - எண்ணேகொண்ட இத்யாதி. ‘மிருதி’ எத்தாலேயென்ன - ப்ராதி கூல்யத்தில் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - தன்னை இத்யாதி. தானவன் - ஊநவன், ப்ரஹ்லாத னுயிரிலேயோவென்ன - ஜ்ஞாநீது இத்யாதி. “உஜாராஸவபுஷாநெவெதஜ்ஜாநீதூகெதூவரேரி கழி” இதிதீதாயாம் (எ-கடி), நகத்தாயென்றாலன்றோ, நகத்தையுடையவனென்னக் காட்டுமென்ன - நகத்தாயென்கிற இத்யாதி. ஹார்த்த ஊவம் - ஸைகரூப இத்யாதி. “ஸுபெகசுரூபவரூபவாய விஷ்ணுவஸவபுஷிஷ்ணுவ” இதிபூரீவிஷ்ணுபுராணே. “நரசிங்கம்” என்றதுக்கு ஊவம் - இரண்டு இத்யாதி. பாட்டால் மலித்த ஊவம் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தால் என்றது - இப்பாட்டாலென்றபடி. ‘மிருந்தானவன்’ என்று தொடங்கி, ‘உருவே - உகந்தேயுன்னையுள்ளும்படி யென்னுள்ளத் தகம்பால்’ என்று தொடங்கி, ‘ஏதுகிறார்’ இத்யந்வய:

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உருவாகிய ஆறுசமயங்கட்கேல்லாம்

பொருவாகிநின்றனவன் எல்லாப்பொருட்கும்

அருவாகிய ஆதியைத்தேவர்கட்கேல்லாம்

கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டுகொண்டேனே.

ஆ.—(உருவாகிய.)—வேடிவொஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களில் நான் புகாதபடி பரிஹரித்து, ஸர்வாத்மஹுதனான தன்னை எனக்குக்காட்டியருளினவனை நான் காணவும் பெற்றேனென்கிறார்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காணப்பெற்றேனென்று இனிய ராகிறார்.

[உருவாகியவென்று தொடங்கி] - ஆபாத ப்ரதிதியில் “இவையும் சில ஷட்ஸமயமோ” என்று தோற்றுகிற வொஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களாலும் அவிசால்யமான படியையுடையனாய் ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரயாநனுமானவனை. [தேவர்கட்கென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாடிகளுக்குக்கூட காரணஹுதனானவனை.

ப.—அந்தராத்ம, ஸர்வாத்மாத்மாவாய், ஸர்வகாரணஹுதனாய், ஸர்வஸூலஹுதனான உன்னைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

உருவாகிய - ஆபாதப்ரதிதியிலொன்றுபோலே யிருக்கக்கூடவதான, ஆறுசமயங்கட்கேல்லாம் - சார்வாக பௌத்த சூஃபண வைசேஷிக ஸாங்க்ய பாசபதரூபமான வொஹ்யஸமயங்களாறுக்கும், பொருவாகி - “அறுவகைச்சமயமும் மறிவருசிலையினை” என்கிறபடியே ப்ரதிபடனாய்க்கொண்டு, நின்றனவன் - அப்ரகம்ப்பனாயிருக்குமவனாய், எல்லாப்பொருட்கும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், அருவாகிய - அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு, ஆதியை - ப்ரயாநனாய், தேவர்கட்கேல்லாம் - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்கடங்க, கருவாகிய - காரணஹுதனாய், கண்ணனை - ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்தவனை, கண்டுகொண்டேன் - கண்டதுவிவிக்கப்பெற்றேன். பொரு - எதிர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், கிருஷ்ணனானவனைக் காணப்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகியவாறு சமயங்கட்கேல்லாம்] - விஹிதாநுஷ்டாநங்களும் நிஷித்த பரிஹாரங்களுமாக உபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப் போருகையாலே, ஆபாதப்ரதிதியிலொன்று போலேயிருக்கிற வொஹ்யஸமயங்களுக்கேல்லாம் அவிசால்யமானபடியையுடையனாய் நின்றான். [பொருவென்று] - தடை. அவற்றால் மேவிடவொண்ணாதபடி நிற்கை. [எல்லாப்பொருட்கும் அருவாகிய வாதியை]-ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நியாமகத்வத்தாலே ப்ரயாநனுமானவனை [தேவர்கட்கேல்லாம் கருவாகிய]-வ்ரஹ்மாடிகளுக்குக்கூட காரணஹுதனானவனை. [கண்ணனை]-கார்யங்களிலே ஒன்றுக்குத்தான் கார்யமானவனை. [கண்டுகொண்டேனே]-அவதாரத்துக்குப்பிற்பாடராயிருக்க, கண்டுகொண்டேனே என்கிறாரிறே; ப்ரேமார்த்தசித்தர்க்கென்றுங் காணலாய்; அவதாரஸமகாலத்திலுங் காணவொண்ணாது ஸிஸுபாலாடிகளுக்கு. வொஹ்யஸமயங்களால் அவி

சால்யஸர்வந்தராத்மாவாய்க்கொண்டுஸ்வநியந்தாவாய் ப்ரஹ்மாகிகளுக்கும்உத்பாஉ களாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலஹனாயிருக்கிறவனைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரஹ் மாதிகளுக்குக் காரணஹுதனானவனைக் காணப்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகிய வாறுசமயங்கட்கேல்லாம்] - ஆபாதப்ரதீதியில் ஒன்று போலே யிருக்க, சிலவற்றைவிதிப்பது, சிலவற்றைநிஷேதிப்பது, நிஷிஷபரிஹாரத்தைச் சொல்லு வதாய்க்கொண்டு உபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப்போருகிற ஷாஹ்யஸமயங்களெல்லா வற்றாலும். [பொருவாகின்றனவன்] - பொருவேன்று தடை. அவற்றால் தன்னை இல்லையெய்யவொண்ணாதபடி அப்ரதிஹதனாய் நின்றான். [எல்லாப்பொருட்கும் அருவா கியவாதியை] - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், நியாமகத்வத்தாலே ப்ரயா நனுமானவனை. [தேவர்கட்கேல்லாம்கருவாகிய] - ப்ரஹ்மாதீதேவர்களுக்கேல்லாம் காரணஹுதனாயுள்ளவனை. [கண்ணனை] - கார்யங்களிலே யொன்றுக்குத் தான் கார்யு மானவனை. [கண்டுகொண்டேனே] - அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்க, 'கண்டே கொண்டேன்' என்கிறாரிறே; ப்ரேமார்த்ரசித்தர்க்கென்றுங்காணலாம்: அவதாரஸமகாலத் திலுங்காணவொண்ணாது சிசுபாலாதிகளுக்கு. ஷாஹ்யஸமயங்களால் அலிசால்யானாய்; ஸர்வந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு ஸ்வநியந்தாவாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உத்பாதகனா யிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலஹனானவனைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டுகொண்டு என்கண்ணையாரக்களித்து

பண்டைவினையாயின பற்றோடறுத்து

தோண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மலைகள்சோன்னென்

அண்டத்தமர்ப்பெருமான் அடியேனே.

ஆ.—(கண்டுகொண்டு) - இட்படி கண்ணாரக்கண்டுகொண்டு அவனை ஏத்த வும் பெற்றேனென்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—உருவாகிய இத்தாதி, “எல்லாப்பொருட்குமருவாகிய - தேவர்கட் கெல்லாம் கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகொண்டேன்” என்ற பதங்களைக்கடாகுதித்தவதாரிகை - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் இத்தாதி.

“உருவாகிய வாறுசமயங்கட்கேல்லாம்” - அழகியதாயிருக்கிற ஆறுஸமயங்களெல்லா வற்றுக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். அபார்த்தங்களைச்சொல்லுகிற ஸமயங்களுக்கு அழகேதென்ன - ஆபாத இத்தாதி. உருவாகிய - ஆபாதப்ரதீதியிலொன்றுபோலே யிருக்கிற என்றுஸப்தார்த்த மாகவுமாம். பொருவாகின்றான் - தடையாய்நின்றான்; ப்ரதிஹதென்றபடி. “தடை” என் றத்தால்ஹவம் - அவற்றால் இத்தாதி. அப்ரதிஹதனாய் நிற்கையாவது - த்ருடப்ரமாணவித்தனாய் நிற்கை. மேலே “கருவாகிய” என்று - காரணத்வஞ்சொல்லுகையாலே, “ஆதியை” என்று - ப்ரயாநனைச்சொல்லுகிறது. கருவென்று - கர்ப்பமாய், அத்தாலே காரணத்வஞ்சொல்லுகிறது. காரணத்வமேயாகில் ளௌலப்பயமில்லையோவென்ன - கார்யங்களிலே இத்தாதி. ஒன்றுக்கு - வசுதேவர்க்கு. ‘கண்டுகொண்டேனென்கிறாரிறே’ என்றவநந்தரம், இதுக்குக்கருத்தென்னென் னில்—என்றுகூட்டுவது. பாட்டை நிமிமிக்கிறார் - ஷாஹ்ய இத்தாதி. (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னை அதுவிக்கவும்பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு லோக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும் பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டேனென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ஸகலஇந்திரியங்களும் க்ருதார்யமாம்படி கண்டுகொண்டு. நானும் களித்துக் காண்பதுக்கு முன்புபட்ட ஁ஃவத்தை ஁ஃஸேஷமாகப்போக்கி. [அண்டத்தென்று தொடங்கி] - நான் ஸர்வேஸ்வரனாலே விஷயீக்ருதானேன்.

ப.—அந்தரம், என்னுடைய ஸ்வரூபாநுபமாக்க கண்டதுவித்து விரோயியுங்கழிந்து, ப்ராப்ய஁தனுவன் விஷயத்திலே லாமவதர்க்கு லோக்யமாம்படி வாசிக்கஞ்சிக்காரம் பண்ணப்பெற்றேனென்கிறார்.

(ஜ்ஞாநப்ரேமாத்தமகமான), என்கண் - என்கண்கள், இணை - இரண்டும், ஆரவயிமநிறையும்படி, கண்டுகொண்டு களித்து -, (இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக), பண்டை - அநாதிஸித்தமான, வினை ஆயின - அஹங்காரமம்காராதி ஸமஸ்தவிரோதிகளையும், பற்றேழி - ஸவாஸநமாக, அறுத்து - போக்கி, அண்டத்து - பரமபதத்திலே, அமார் பெருமான் - * அயர்வறுமமரர்களதிபதிபான ப்ராப்ய஁தனுக்கு, அடியேன் - (நித்யகிங்கரான) நான், தொண்டர்க்கு - அவனடியார்க்கு, அமுதுண்ண - உகந்ததுவிக்கலாம்படி, சொல்மலைகள் - ஸப்தஸந்தர்ப்பரூபமான வாசிக கைங்கர்யத்தை, சொன்னேன் - பண்ணினேன். இப்பாட்டில் - மந்தரத்தில் ப்ரயமபதார்த்தமான ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும், மத்யமபதார்த்தமான விரோயிநிவ்ருத்தியையும், சரமபதார்த்தமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்தவத்தையும், கைங்கர்யவ்ருத்திவிஸேஷத்தையும், மந்தரதாற்பர்யமான தீயேஷேஷத்தவத்தையுஞ் சொல்லிற்றுயிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னை யதுவிக்கப்பெற்று அதுக்குமேலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு லோக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும் பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டு] - “நான் அழைப்பேனே” என்ற விடாய் எல்லாங்கெடக்காணப்பெற்று. [என் கண்ணினையார] - “காணக்கருதும் என்கண்ணே” என்கிற கண்களின் விடாய்கெட. [கண்ணினையார - கண்டுகொண்டு] - கலியர் “வயிறு நிரம்பவுண்டேன்” என்னுமாபோலே களித்து - மறுகினெஞ்சு களிக்குப்படி. [பண்டையித்யாதி] - இவ்வுகப்புக்கு இடைச்சுவரான ப்ராக்தந கர்மங்களானவற்றை ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி, காண்பதற்கு முன்புள்ள ஁ஃவத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [தொண்டர்க்கு இத்யாதி] - என்னளவன்றிக்கே, வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன். இப்பேறு என்னால் வந்ததாகமாட்டாது; நான் ஸர்வேஸ்வரனாலே விஷயீக்ருதானேன்.

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. தன்னையதுவிக்கப்பெற்று, அதுக்குமேலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு லோக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும்பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டு] - “நான் அழைப்பன்” என்ற விடாயெல்லாங்கெடக்காணப்பெற்று. [என்கண்ணினையார] - “காணக்கருது மென்கண்ணே” என்ற கண்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டுகொண்டு இத்யாதி. “கண்டுகொண்டென்கண்ணினையாரக் களித்து - தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள்சொன்னேன்” என்ற பதங்களைக் கடா஁பித்தவதாரிகை - தன்னை இத்யாதி.

கண்டென்னாதே, “கண்டுகொண்டு” என்றதுக்குவாஸநை - நான்அழைப்பன் இத்யாதி. “ஆர” என்றதுக்கர்த்தம் - கலியர் இத்யாதி. கலியர் - பசியர். ஆர - பூர்ணமாக,

கள் விடாய்கேட. [கண்ணிணையா - கண்டுகொண்டு] - கலியர் “வயிறுரவுண்டு” என்னுமாபோலே. [களித்து] - மறுகின நெஞ்சு களித்து. [பண்டைவிணையாயின பற்றேடறுத்து] - இவ்வுகப்புக்கு இடைச்சுவரான ப்ராக்தநகர்மங்களை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்] - என்னளவும் அன்றிக்கே, வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன். ‘நானுமுண்டு என்பரிகரமும்’ ஜீவித்து, என்பந்துக்களுக்கும் விருந்திடவல்லேனானேன்” என்பாரைப்போலே. [சொல்மாலைகள்சொன்னேன்] - தஜீயஸேஷத்த்வபர்யந்தமான பேற்றைப் பெற்றேன். பெற்றேற்றின் கனமிருந்தபடியாலே, இது தானேன்றியான கைப்பற்றடியாகவந்ததோன்றல். [அண்டத்தமரர்பெருமானடியேனே] - ஸர்வேஸ்வரனாலே விஷயீக்ருதனானேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

அடியானிவனென்று எனக்காரருள்செய்யும்
நெடியானே நிறைபுகழ் அஞ்சிறைப்புள்ளின்
கோடியானேக் குன்றமலுலகமளந்த
அடியானையடைந்து அடியேன் உய்ந்தவாறே !

ஆ.—(அடியானிவன்.) - பெரியதிருவடி தன் திருவடிகளிற்செய்யும் வருத்தினெல்லாவற்றையும் என்னையிட்டு நிர்ஹேதுகமாகச் செய்கித்துக் கொண்டருளினனொருவனையாஸ்ரயித்து நானுய்யும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானைப் பெற்று க்ருதார்த்தனானேன் என்கிறார்.

[அடியான் இவனென்று தொடங்கி] - அடியான் என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னளவிலே எனக்கு ப்ராஸாத்தைப் பண்ணும் ஸர்வேஸ்வரனை. [நிறைபுகழென்று மேலுக்கு]-ஸௌர்பவீர்யாதிமுண ப்ரஸையையுடைய பெரியதிருவடியைத் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகரக்ஷணத்துக்குக் கொடியாக எடுப்பதுஞ்செய்து முணமுண நிரூபணம்பண்ணுதே ஜமத்தையெல்லாம் அந்தரப்படாதபடி அளந்துகொண்டு ரக்ஷிக்கும் ஸ்வஹவனானவனைப்பெற்று நான் க்ருதார்த்தனையென? பெரிய திருவடியை விஷயீகரித்தாற்போலே என்னை விஷயீகரித்தது என்பக்கல் என்ன நன்மை கண்டுள்ளனில்?—திருவுலகளந்தருளினற்போலே நிர்ஹேதுகமாக என்றுமாம்.

பண்டை - ப்ராக்தநமான. பற்றேடு - வாஸநையோடு. இடைச்சுவர் - ப்ரதிஷ்டை. நானுமுண்டு என்றது - “கண்டுகொண்டு” என்றத்தைப்பற்ற. “என்கண்ணிணையார்களித்து” என்றத்தைப்பற்ற - என்பரிகரமும் இத்யாதி. “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்றத்தைப்பற்ற - என்பந்துக்களுக்கும் இத்யாதி. மலிதார்த்தம் - தஜீயஸேஷத்வ இத்யாதி. அதாவது - வாசிககைங்கர்யம் பண்ணப் பெற்றேனென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை - பெற்றேற்றின் இத்யாதி. தானேன்றியான கைப்பற்று - ஸ்வயத்நமூலமான ஸாதநம். ‘அண்டத்தமரர்பெருமானடியேன்’ - களிக்கும்படி - என்கண்ணிணையா - கண்டுகொண்டு - பண்டை’ என்றுதொடங்கி, ‘சொல்மாலைகள்சொன்னேன்’ இத்யந்வயடி.

ப.—அநந்தரம், இந்த அநுவத்துக்கடியான திருபாடிகளும்வந்நுத்தையுடையவனைக் கிட்டி நான் உஜ்ஜீவித்த ப்ரகாரமென் ? என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இவன் அடியான் - இவன் நமக்கு ஸ்வதஸ்யோஷலாதன், என்று - என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு, எனக்கு ஆர் - எனக்கு பரிபூர்ணமான, அருள் - க்ருபையை, செய்யும் - பண்ணுமிற்கச்செய்தே, நெடியானை - ஒன்றுஞ்செய்யாதபடி மேன்மேலெனப் பாரிப்பையுடைய பெரியவனாய், நிறை-இந்தரக்ஷணத்துக்கு அநுரூபமான, புகழ் - ஸீல ஸௌலப்ய ஜ்ஞாநஸக்திப்ரமுதமான ப்ரபுதைய யுடையனாய், அம் - விலக்ஷணமான, சிறை - சிறகையுடைய, புள்ளின் - பெரியதிருவடியை, கொடியானை - ரக்ஷணப்ரபுதக்குக் கொடியாகவுடையனாய், குன்றமல் - அந்யாலிமாரமாகிற குறைவுவாராமல், உலகம் - லோகத்தை, அளந்த - அளந்துகொண்ட, அடியானை - திருபாடிகளும்வந்நு ப்ரகாஸகமான திருவடிகளையுடையவனை, அடைந்து-கிட்டி, அடியேன் - ப்ரகாஸிதமான ஸோஷத்தவஸ்வரூபத்தையுடைய நான், உய்ந்தவாரே - உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றபடியே!

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்டனானென்கிறார்.

[அடியானிவனென்று] - “மேல் பண்ணப்புகுகிற ஒளடார்யம் ப்ராப்தம்” என்று தோற்றுகைக்காக “அடியான்” என்று ஒருபேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது. [எனக்காரருள்செய்யும் நெடியானை] - கொள்ளுகிற என்னளவன்றிக்கே தன்னளவிலே உபகரித்த ஸர்வேஸ்வரனை. [நிறைபுகழ் அஞ்சிறைப்புள்ளின் கொடியானை] - ஸௌர்யவீர்பாது குணப்ரபுதையுடையனாய் நிரந்தரஜயவடிவவத்தாலே உர்ஸரீயனுமான பெரியதிருவடியைக் கொடியாகவுடையவனை; ரக்ஷணத்துக்குக் கொடிகட்டி ரக்ஷிக்குமவனை; பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற் போலே என்னை விஷயீகரித்தவன் என்கை, இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு இத்தலையில் என்னநன்மையுண்டென்னில் ? - [குன்றமலித்யாதி] - குணகுண திருபணம்பண்ணாத திருவுலகளந்தருளிற்ற போலே நிர்ஹேதுகமாக என்கிறார். தன்பெருமையையும் ஸௌலப்யத்தையும் என்னை அநுவதிப்பித்தான். [அடைந்தடியேன் உய்ந்தவாரே] - ஸோஷத்வமே ஹேதுவாக உஜ்ஜீவித்தபடியென் ? ஸோஷத்தவஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தனை ப்ரயோஜநமுண்டோ ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனானென்கிறார்.

[அடியானிவனென்று] - “மேல் பண்ணப்புகுகிற ஒளடார்யம் ப்ராப்தம்” என்று சொல்லுகைக்காக, “அடியான்” என்று ஒருபேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது. [எனக்காரருள்செய்யும் நெடியானை] - கொள்ளுகிற என்னளவன்றிக்கே, தன்னளவிலே யுபகரித்த ஸர்வேஸ்வரனை. * அருள்பெறுவார் அடியாரிறே புத்ரர்களுக்கு அம்ஸமேயிறே

பத்தாம்பாட்டு.—அடியான் இத்யாதி. “அடைந்தடியேனுய்ந்தவாரே” என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

அருள்செய்யுமென்னாதே, “அடியானிவன்” என்று விசேஷித்ததுக்குவாவம் - மேல் பண்ண இத்யாதி. அருள்செய்கைக்கு ஹேது “அடியான்” என்கிற இதுஎன்றபடி. “ஆருள் செய்யும்” என்றவநந்தரம், “நெடியான்” என்றதுக்கு வாவம் - கொள்ளுகிற இத்யாதி. அடியார்க்கருள்செய்கை ப்ராப்தமோவென்ன - அருள்பெறுவார் இத்யாதி. அருள்பெற ப்ராப்தியுள்ளது புத்ரர்களுக்கன்றோவென்ன - புத்ரர்களுக்கு இத்யாதிவாக்யவ்யயம், அடியாரிடத்திலே

யுள்ளது; எல்லாவற்றிலும் கூறுண்டாயிருக்குமிதே யடியார்க்கு. பிள்ளை யகளங்கப்ரஹ்ம ராயர், பட்டரை ஸமாதாநம் பண்ணவேணும் என்று, “இருகைமதவாரணம்” என் கிறவனை வரக்காட்டினாராய், “அவனைத் திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரித்திருப்பர்” என் னுமத்தைப்பற்றி; அவனும்வந்து சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து, திருவுள்ள மும் பட்டஸந்நமாயிருக்கிறவளவிலே; “இவனுடைய வைஷ்ணவத்வமிருக்கும்படி திருவுள் ளம் பற்றியிருக்கையுண்டே” என்றார்களாய்; “சொல்லவேணுமோ, மர்ஹடாஸர்க ளன்றோ” என்றது தொடக்கமாக, இப்பாட்டை யருளிச்செய்தார். [ஆரருள்செய்யும்] - பெறுகிற என்னளவிலேயன்றிக்கே, தருகிற தன்னளவிலே தந்தான். தனக்களவுதா னென்னென்ன? - [நெடியானை] - “ஸர்வேஸ்வரன்” என்னுமித்தனை. [நிறையித் பாதி] - இதுதான் நான்இன்றிருந்து உபபாதிக்கவேண்டியிருந்ததோ? கட்டிக்கொண்டிருக்கிற கோடியிலே தெரியாதோ? ஸௌர்யவீர்யாதி குணப்ரபையையுடையனாய் நிரந்தரஹம வஹுஹவத்தாலே உர்ஸநீயமான வேஷத்தையுடையனாய் இருக்கிற பேரிய திருவடியை த்வஜமாகவுடையவனை. பேரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற்போலே என்னை விஷயீ கரித்தவனை. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு இத்தலையில்என்ன நன்மையுண்டென்னில்? [குன்றமலுலகமளந்தஅடியானை] - குணகுணநிருபணம்பண்ணுதே திருவுலகளந்தருளி னுற்போலே, நிர்ஹேதுகமாகவேன்கிறார். ஓரடியுங்குறையாமே பூமிப்பரப்பை யளந்து கொண்ட திருவடிகளையுடையவனை. தன்பெருமையையும், ஸௌஸ்ப்யத்தையும் என்னை யஹுவிப்பித்தான். [அடைந்தடியேன்உய்ந்தவாறே] - ஸேஷத்வமே ஹேதுவாக உஜ் ஜீவித்தபடியேன்? ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தனை ப்ரயோஜநமுண்டோ? (க0)

ஸஸ்வராநுக்ரஹம் அதிஸயித்திருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையகளங்க இத்தயாதி. ஆழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே யாஸ்ரயித்த பிள்ளையகளங்கப்ரஹ்மராயர், பட்டரிடத்திலே அபசாரப் பட. அதுநிமித்தமாகக் கோயிலைவிட்டு பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருள, “இருகைமத வாரணம்” என்கிறவனை பட்டர்திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரித்திருப்பொன்னு மத்தைப்பற்றி ஸமாதாநம்பண்ணவேணுமென்று அந்தத் திருவேளைக்காரனை வரக்காட்டினாரென்று சிலவத்யா ஹரித்துக்கொண்டு அந்வயித்துக்கொள்வது. இருகைமதவாரணமென்கிறவன் - நம்பெருமானுக் குப் பரிவருன கைக்கோளன். ‘இவனுடைய’ இத்தயாதிவாக்யம் - தடஸ்த்தஹாஷணம். ‘சொல்ல வேணுமோவித்தயாதி’-பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி. “கொள்ளுகிற” இத்தயாதிவாக்யவிவரணம் - பெறுகிற இத்தயாதி. இதுதான் என்றது - ஸர்வேஸ்வரத்வந்தானென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்தயாதி. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு என்றது - “ஆரருள்செய்யும்” என்றத்தைப்பற்றி. தாத்பர்யவித்தார்த்தம் - குணகுண இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஓரடியும் இத்தயாதி. கீழே - “நெடியானை” என்று தொடங்கி “உலகமளந்தவடியானை” என்னுமளவும் - அருளுகைக்கு ஸேஷமாக யோஜித்து, இங்கே - பரத்வஸௌஸ்ப்யங்களை யஹுவிப்பித்தானென்று ப்ரத்யேக மாக்கி ஹாவாந்தாம் - தன்பெருமையையும் இத்தயாதி. கீழே “அடியான்” என்று சொல்லி யிருக்க, மீளவும் “அடியேன்” என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஸேஷத்வமே இத்தயாதி. “உய்ந்தவாறே!” என்கிற ஸ்வரத்துக்கு அர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தயாதி. க்ரமேணாவ்யயி. (க0)

† திருவேளைக்காரனை என்றிருக்குமோ? என்று தோன்றுகின்றது.

பதினோராம் பாட்டு.

ஆறாமதயானை யடர்த்தவன்தன்னை
சேரூர்வயல்தேன்தருகூர்ச்சடகோபன்
நூறேசோன்னொராயிரத்துள் இப்பத்தும்
ஏறேதரும் வானவர்தம்இன்னுயிர்க்கே.

ஆ.—[ஆறாமதயானை] - ப்ரதிகூலநிரஸநம்பண்ணினுற்போலே என்னுடைய து:கத்தையெல்லாம் போக்கியருளினவனைச் சொன்ன இப்பத்தும், வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கேருனவனைத் தரும் என்கிறார்.

ஒ.—நிமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே அயர்வறுமமரர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆறாமதயானையடர்த்தவன்தன்னை]- குவலயாபீடத்தை முறித்தாற்போலே நம்முடைய ஓர்ரிதத்தைப் போக்கினவனை. [சேரூர்வயலென்றுமேலுக்கு]-ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார், ஹாதராமாயணிகளில் காண்ட பர்வாதிஹேஷம்போலே தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி நூறுநூறுக அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழிலும் இத்திருவாய்மொழி வானவர்தம் இன் உயிர்க்கு ஏறானவனைத் தருமென்றுஞ் சொல்லுவார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இகனுடைய நித்யஸூரிஹோக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆற - ஒருகாலும் மட்டுப்படாத, மதம் - மதத்தையுடைய, யானை - குவலயாபீடமாகிறவானைபை, அடர்த்தவன்தன்னை - நிரஸித்தக்ருஷ்ணனைப்பற்ற, சேறு - சேறு, ஆர் - மிக்க, வயல் - வலையுடைத்தான, தென் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான், சடகோபன் - ஆழ்வார், நூறே - நூறுநூறுக, சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் - , வானவர்தம் - நித்யஸூரிகளுடைய, இன் - உகந்த, உயிர்க்கு - நெஞ்சிலேசென்று, ஏறேதரும் - ஏறாநிற்கும். வானவர்தம்இன்னுயிர்க்கு ஏறான ஸர்வேஸ்வரனைத்தருமென்றுமாம். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்ஹோக்யதையாலே நித்யஸூரிகளுடைய ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆறவித்யாதி] - ஒருநாளும்மாறாத மதத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனை; அத்தை நிரஸித்தாற்போலே என் விரோபியைப் போக்கினவனை. ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். [நூறே சொன்னவாயிரம்] - கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே, நூறுநூறுக அருளிச்செய்தபடி. ஹாதராமாயணிகளில் காண்டபர்வாதி ஹேஷம்போலே தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி செய்தாரென்கை. இத்திருவாய்மொழி நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தைப் புண்படுத்துமென்னுதல்; நித்யஸூரிகளுக்கு ஏறான ஸர்வேஸ்வரனைத் தருமென்னுதல்.

ஈடு.—பதினோரம்பாட்டு. நிமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்ஹோக்யதையாலே நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆரூமதயானையடர்த்தவன்தன்னை] - ஒருநாளும் மாறாத மதத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனை. அத்தையநிரஸித்தாற்போலே என்விரோயியைப்போக்கினவனை. [சேரூர்வயல்] - குவலயாபீடமோதான், திருநகரியில் வயலையுமுவது நவேதாகவொட்டாதேகிடந்தது! [நூறேசொன்னவோராயிரம்] - கிழ்கிழியாகக்கொடுப்பாரைப்போல, நூறுநூறுகச்சொன்னபடி. ஹாரதராமாயணதிகளில் காண்டபர்வாதிலேஷம் போலே, யரிப்பார்க்கு எளிதாம்படி செய்தாரென்கை. இத்திருவாய்மொழி நித்யஸூரி கள் ஹ்ருத்யத்தைப் புண்படுத்துமென்னுதல்; நித்யஸூரிகளுக்குஏறுன ஸர்வேஸ்வரனைத்தரு மென்னுதல். (கக)

பிமமம்.—ஆறு இத்தாதி. “இப்பத்தும்ஏறேதரும்வானவர்தமின்னுயிர்க்கு” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்தாதி. நித்யஸூரிகள் ஹ்ருத்யத்தை நோவுபடுத்துகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - தன்னோக்கியதையாலே என்று.

ஆறுகை - மாறுதல். ஹார்த்தஹாவம் - அத்தை இத்தாதி. “யானையடர்த்தவன்தன்னைச் சேரூர்வயல்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - குவலயாபீடமோதான் இத்தாதி. இது வ்யாக்யாநாவின் ரஸோக்தி. அதாவது - அங்குத்தைக்கு ஒருதீங்குவரில் ஆழ்வாருளாகமாட்டார்; ஆழ்வார்க்கொரு தீங்குவரில் திருநகரியிலுள்ளார் ஸத்தையின்னிக்கே யிருக்கையாலே யவ்வூரில் வயலுமுவாரில்லை; ஆகையாலே, ப்ரதிபக்ஷம்போனவாறே ஸம்ருத்தமான வயலையுடைய திருநகரியென்கை. “நூறு” என்கிறதற்கு ஹாவம் - கீழ் இத்தாதி. கீழ் - சாளிகை. நூறுநூறுகச்சொன்னதற்கு ஹாவமேதென்ன - பாரத இத்தாதி. முதல் ஆடிபதத்தாலே - ஹாமவதமும், இரண்டாம் ஆடிபதத்தாலே - ஸ்கந்தமும் சொல்லுகிறது. “வானவர்தம்இன்னுயிர்க்கு-ஏறேதரும்” என்றநவயித்தர்த்தம் - இத்திருவாய்மொழி இத்தாதி. “ஏறு” என்று - ப்ரஹாரமாய், ஈடுபாடு. ஒருவனொருவன்கையிலே யடிபட்டால் “அவனெனுண்டான்” என்று லோகத்தார்சொல்லக்கடவர்களிறே. த்வீதியார்த்தத்துக்கு, “ஏறு” என்று - வருஷபமாய், நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ரயாநனை ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்லுகிறது. “உயிர்” என்று - நெஞ்சு. இன்னுயிர் - உகந்தநெஞ்சு. ‘ஆரூமதயானை’ இத்தாராய், ‘பத்தம் - வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கு - ஏறேதரும்’ இத்தயநவயி.

த்ரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி.—ஸீயாயிகு: ப்ரியசீரஸூலமதொடியா நொ2வ்யாபுதவிதஹிஸதீதூகிராசூவின: | மஸூாதத: கிவிதஸூக்யவா கபாக்கிசூகிஸிசூகிஸபூஜஹஷடதூரெ |

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்தாவலி.—†மக்ஷீவக்ஷஸூலாவாசுஷ் ஐநஸூலஹ தாவவடதொஹாரணாநெஷு டு-ஜெகுடயகூதூராநெஷாவியவகி தயாநாகிநாஹுஜஹாவாசு! ஸ்லஷாஹுஜாவலிதாயா: ஸ்லஜஹவஸதயாதசூவா ஸகிஹகுடா | ஸ்லஷாஜிவாஹிஷநாஜமஷவதிஹரிஸூதூலாணீஹாரி:

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

மையார்கண்மாமார்பில் மன்னும் திருமலைக் கையாழிசங்குடனேகாணவெண்ணி. மெய்யான காதலுடன் கூப்பிட்டுக்கண்டுகந்தமாறன்பேர் ஓதவய்யுமே இன்னுயிர்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம், சீவர்திருவடிகளே ஸரணம்;

† மக்ஷீவக்ஷஸூலாவாசு என்று இருக்கலாம்;

ஐந்தாநதருவாய்மொழி - - இன்னுயிர் - ப்ரவேசுங்கள்.

ஆ.—(இன்னுயிர்ச்சேவலும்) - இப்படி எம்பெருமானை ப்ரத்யக்ஷித்தாற் போலே திருவுள்ளத்தாலே விஸ்தமாக அதுஸந்யித்து, வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அது கைவாராமையாலே, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டியைப் போலே யவஸந்நராய், அவளுடைய பாசரத்தாலே தம்முடைய வ்யஸநத்தைப் பேசுகிறார். இப்பிராட்டிதான், எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கிறஸமயத்திலே சில குயில்களுடைய கூக்குரல்களைக்கேட்டுத் தனியே சிந்திக்கிறாள். எம்பெருமான் “என்னை முடிக்கவேண்டும்” என்றுகோலி, முடிக்குமிடத்தில் ஸ்வஸிஸ்லேஷத்தாலல்லது முடிக்கவொண்ணாமையாலே, விஸ்லேஷந்தான் ஸம்ஸ்லேஷத்தை யொழிபக் கூடாமையாலே, விஸ்லேஷார்யமாக ஸம்ஸ்லேஷித்தது, பின்னை விஸ்லேஷிப்பதுஞ் செய்து, “இந்தவிஸ்லேஷத்தாலும் முடியாதொழியிலை!” என்னும் ஸங்கையாலே, “மடி விஸ்லேஷத்திலும் கொடிதான் என்குணங்களை யவளுடைய ஸந்சியியிலே சொல்லி யவளை முடியுங்கோள்!” என்றுசொல்லிக் குயில்களைப் போரவிட்டானென்று தன்னிலே சிந்தித்து;

ஒ.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், கீழிற்றிருவாய்மொழியில் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரீதராய், வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அப்போதே தம்அபேக்ஷிதம் பெ்ருஸம்யாலே மிகவும் அவஸந்நராய், தமக்கோடுகிற வ்யஸநம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே லௌகிக பதார்யாதுஸந்யாநத்தாலே ஹ்ருடியத்தை அந்யபரமாக்கித் தரிக்கவேணும் என்று அவற்றையதுஸந்யிக்கப்புக, அவையும் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாக அவற்றாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார் தம்முடைய ஈசையை அந்யபதேஸத்தாலே பேசுகிறார் : எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறுளொரு பிராட்டி, பெருவிடாய் பட்டார்க்குத் தண்ணீர் குடித்ததாறாதே அதிலே மிகவும் அபேக்ஷை பிறக்குமாபோலே பண்டை ஸம்ஸ்லேஷமும் மிகவும் த்ருஷ்ணை பிறந்து நோவுபடுகைக்கு உடலாய், அவனைக் காணப்பெறுமையாலே போதுபோகாமே ஒருபடி போதுபோக்குகைக்காகத் தன்னுடைய நிரதியாய ஷோக்யமான உத்யானத்திலே சென்று புக்கு, பரஸ்பர ஷோஃப்ரவணமாய் மியுநமாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளுடைய வடிவுகளையும் ப்ரவ்ருத்திகளையும் பேச்சுக்களையும் அதுஸந்யித்து, அவை எம்பெருமானோட்கூடக் கலவியையும் அவன் தன்னையும் ஸ்மரிப்பிக்க அத்தாலே மிகவும் கலங்கி, “என்னை முடிக்கைக்கு உபாயம் விஸ்லேஷம்” என்று பார்த்து விஸ்லேஷந்தான் ஸம்ஸ்லேஷத்தை யொழிபக் கூடாமையாலே அதுக்காக என்னோடே கலந்து பிரிந்தவிடத்திலும் நான் முடியாமையாலே, “நாம் முகங்காட்டாதே நமக்கு ஸ்மாரகமான படிார்யங்களைப் போகக்காட்ட அவற்றைக்கண்டு இவள்முடியும்” என்றுபார்த்து இவன் வரக்காட்ட வந்தனவாகக் கொண்டு, “முசல்வேட்டைக்கு அரணைப் பண்ணினாற்போலே என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிப்புவேணுமோ?” என்று மிசவுப்நொந்து உத்யந்தர மிஸ்ஸாமையாலே ஊவத்யுணாதுஸந்யாநத்தாலே யரிக்கிறாள்.

ப.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் - மாநஸமாக அபரோக்ஷித்தது ஊவித்து ப்ரீதரானவர், அவ்வதுஹ்வாதுருபமாக வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே அலிநிவே

இ.—அஞ்சார் திருவாய்மொழியில், கீழ்நின்றிருவாய்மொழியிலே அவனை ஸாக்ஷாத்தகரித்து ப்ரீதராய் வஹ்ரஹஸம்ஸலேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அப்போதே கண்ணுலே காணுதல், அணைத்தல், வார்த்தைசொல்லக் கேட்டல் செய்யப் பெறுமையாலே அவஸந்ராய், “லௌகிகபடார்த்தாதுஸந்தாரத்தாலே ஹ்ருடிபத்தை அந்பபரமாக்கித் தரிக்கவேணும்” என்று அஹ்நை அதுஸ்யிக்கப்புக, அவையும் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாக, அவற்றால் நோவுபட்டவர் தம்முடைய ஈஸையை அந்யாபடிஸத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். “தொண்டர்க்குமுதுண்ணச் சொன்மாலேகள் சொன்னேன்” என்றவர் தம் ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு ஒரு தீர்யக்கின்காலிலே விழுக்கிறாரிறே. “அடியேன் உய்ந்தவாரே” என்றவர், ஸ்மாரகங்கள் கையிலே நோவுபடும்படியாய் விழுந்த திறே. கலந்துபிரிந்து நோவுபடுவான் ஒருபிராட்டி, அவன் வரக்காணாமையாலே லௌகிகபடார்ய ஈர்ஸநத்தாலே போதுபோக்குகைக்காகத் தன்னுடைய உத்யாநவனத்திலேபுக்கு, ஷோபப்ரவணமாய் மிய-நமாயிருக்கிற பக்ஷிகளுடைய வடிவுகளையும், ப்ரவ்ருத்திகளையும், பேச்சுக்களையுங்கண்டு, “இவை அவனோட்டைக் கலவிக்கும், அவன் வடிவுக்கும், பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்நவிய, இவற்றைக்கு நம்மோடு பகை பெரிதன்று; அவன் வரவிட்டவையாகவேணும்: அவன்தான் நம்மைமுடிக்கைக்கு உபாயம் விஸ்ஸலேஷமென்றுபார்த்து, அதுதான் ஸம்ஸலேஷத்தையொழியக் கூடாமையாலே அதுக்காகக் கலந்துபிரிந்தான்: நாம் அவ்வளவிலும் முடியாமையாலே சென்றற்ற ஸமயத்திலே, ஸ்மாரகங்களைமுன்னிட இவள்முடியுமென்று பார்த்து அவன் வரக்காட்டவந்தன்” எனக்கொண்டு, “என்னைமுடிக்கைக்கு முசல்வேட்டைக்கு அரணைப்பண்ணினாற்போலே இத்தனை பாரிப்புவேணுமோ?” என்று கொந்து மத்யந்தரமில்லாமையாலே அவன்குணங்களையே அதுஸந்யித்து யரித்தாளாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. நம்மைப் பார்த்தால் இழுவேயாயிருந்ததேயாகிலும் அவனைப்பார்த்தால் இழக்கவேண்டாதபடியிறே அவன்குணங்களிருப்பது.

எடு.—“தோண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலேசள்சொன்னேன்” என்று களித்தவர், தம்முடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு திரயக்குக்களின் காலிலேவிழும்படி

யாயிற்று. “தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகொண்டேனே” என்னும் படி வைஸ்த்யம் பிறந்தபோதே, ஷாஹ்யஸம்ஸேஷத்திலே யபேக்ஷிப்பிந்தது. “இவர்க்கு இன்னம் விடையைப்பிறப்பித்து முகங்காட்டவேணும்” என்று இவர் அபேக்ஷித்ததைச் சடக்கெனத்தலைக்கட்டிற்றிலன் ஈஸ்வரன். நினைத்தபோதே அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே தளர்ந்து, லௌகிகபசார்யாநுஸந்தாந்தாலே ஹ்ருதயத்தை யந்யபரமாக்கி தரிப்போம்” என்றும், “அவனோடுபோலியான பசார்யங்களைக்கண்டாகிலும் தரிப்போம்” என்றும் லௌகிகபசார்யங்களிலே கண்வைத்தார். அவை ஆஸ்வாஸஹேதுவன்றிக்கே, ஸ்மாரகமாய் பாதகமாகப்புக்கது. ஏதேனுமொருபசார்யம் தோற்றிலும், அவற்றினுடையஸத்வாவம் அவனையொழியவில்லாமையாலே, அவனைக்காட்டிக்கொண்டிதே தோற்றுவது.

லௌகிகபசார்யங்கள் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிய, அவற்றால் நோவுபடுகிற படியை அந்யபதேசத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடேகலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன்னொற்றமையாலே “அவனோடு போலியான பசார்யங்களைக் கண்டாகிலும் தரிப்போம்” என்று, அவ்வாற்றாமையைக் கைகோடுக்க உத்யாந்தத்திலேபுறப்பட, அங்குண்டான குயில்மயில்தோடக்கமானவை அவனுடைய பேச்சுக்கும் வடிவுக்கும் ஸ்மாரகமாய்நலிய, “இவைநலிகைக்கு இவற்றோடு நமக்கொருபகையில்லை, இவை நலிகைக்கு ஓரடியுண்டாகவேணும்; அவன் நம்மை ‘முடிக்கவேணும்’ என்று பார்த்தான்; ‘அதுக்கு உபாயம்விஸ்ஸேஷம்’ என்றுபார்த்து, பிரிவு கலவியை யொழியக் கூடாமையாலே கலந்தான், பிரிந்தான், பிரிந்தவிடத்திலும் நாம் முடியாதிருந்தோம், பிரிந்து நோவுபட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே ‘நம்மோடுபோலியான பசார்யங்களைக்காட்டி முடிப்போம்’ என்று பார்த்து வரவிட்டானித்தனை; ‘உங்களுக்கு நினைவு இதுவாகில் இப்பாரிப்பெல்லாம்வேணுமோ’ என்று அவற்றுக்கு வார்த்தைசொல்லி, ‘நம்மைப் பார்த்தாலிறே இப்படிநோவுபடவேண்டுவது? அவனைப் பார்த்தால் நோவுபடவேண்டாவிதே!’ என்று அவன் குணஜ்ஞாந்ததாலே, வருந்தி தரித்துத் தலைக்கட்டுகிறதாயிருக்கிறது.

இன்னுயிர்ப்ரவேசை: கீழிறநிருவாய்மொழியில் - ப்ரமேயத்தையும், இதில்-ப்ரமேயத்தை யும் அதுஸந்யித்து வ்யாக்யாசாவின் ஈடுபாடு - தோண்டர்க்குஇத்யாதி. விஸ்தாஸங்கதி - தேவர்கட்கு இத்யாதி. ஆனால், ஈஸ்வரனதுவிப்பியா தொழிவானென்? என்ன - இவர்க்கு இன்னம் இத்யாதி. ‘அபேக்ஷிதம்பெறுமையாலேதளர்ந்து’ என்ற வந்தாரம், “லௌகிகபதார்த்தங்களிலே கண்வைத்தார்: விரக்தராயிருக்கிறவரிடிலே கண்வைப்பானென்னென்னில்” என்று இத்தனையும் அத்யாஹரிப்பது. இதுக்கு பரிஹாரத்வயம் - லௌகிக இத்யாதி. அதாவது - ஹ்ருதயத்தை யந்யபரமாக்கி யரிப்போமென்றும், போலியான பதார்யஉர்ஸந்தாலே யரிப்போமென்றும் கண்வைத்தாரென்றபடி. போலியான பதார்த்தம் பாதகமானமையைக்காட்டுகிறார் - அவையாஸ்வாஸ இத்யாதி. ஹ்ருதயத்தை அந்யபரமாக்கி யரிக்கப்போகாமையைக் காட்டுகிறார் - ஏதேனும் இத்யாதி. “நிற்கின்றதெல்லாம்நெமொல்” என்னக்கடவதிறே.

அந்யபதேசத்தாலேபேசும் ப்ரகாரத்தை விஸ்தரிக்கிறா-எம்பெருமானோடே இத்யாதி. குயில் - பேச்சுக்கும், மயில் - வடிவுக்கும் ஸ்மாரகம். நம்மைப்பார்த்தால் - நம்முடைய தோஷபூயஸ்தையைப்பார்த்தாலென்றபடி. அவனைப்பார்த்தால் - உயாதிருணவிசிஷ்டஞான அவனைப் பார்த்தாலென்றபடி. “தன்புகழேத்த” என்றத்தைப்பற்ற - குணஜ்ஞாந்ததாலே இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியால் - “முழுக்ஷுவுக்கு விஷயஉர்ஸநம் வாயுகம்” என்கிறது. “இதஎம்பெருமானார் உகந்ததிருவாய்மொழி” என்று அந்தப்ரஸங்கத்திலே ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானையார் கதையைப் ப்ரஸாதிப்பார்.

முதற் பாட்டு.

இன்னுயிர்ச்சேவலும்நீருங்கூவிக்கொண்டு இங்கேத்தனை
யென்னுயிர்நோவமிழற்றேன்மின் குயிற்பேடைகள்
என்னுயிர்க்கண்ணபிரான நீர்வரக்கூவுகிலீர்
என்னுயிர்கூவிக்கொடுப்பார்க்கும் இத்தனைவேண்டுமோ ?

ஆ.—இக்குயில்களை நோக்கி “அவன்திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூவி என்னை
நோவுசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள் ! இங்கு அத்தனைக்கு விஷபமுண்டோ ?” என்ன,
இக்குயில்கள் “உன்னைநோவுசெய்கைக்காகவோ அவனை நாங்கள் கூவுகிறது” என்ன,
அன்றாகில், அவனை வரக்கூவுகிறிலிகளோ, என்னை முடிக்கவிடே கூவுகிறது, என்னைமுடிக்க
கும்போது இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், சில குயிற்பேடைகளைக் குறித்து என்னை முடிக்க
கைக்கு இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

[இன்னுயிர்ச்சேவலென்று தொடங்கி]-விரஹவ்யஸநம் அறிந்திருக்கிற குயிற்
பேடைகள் ! உங்களுக்கு நற்சீவனான சேவல்களும் அவற்றுக்கு அஹிமைதகளான
நீங்களும் பரஸ்பரஸம்ஸ்லேஷார்யமாக அழைத்துக்கொண்டு விஸ்வலேஷத்தாலே தளர்ந்
திருக்கிற என் உயிர்நோவ மிகவும் ப்ரணயகூஜிதத்தைப் பண்ணுதே கொள்ளுங்கோள்!
[என்னுயிர்க் கண்ணபிரானென்று மேலுக்கு]-வ்யாதுகரைச் சொல்லுமாபோலே எங்களை
இங்ஙனே சொல்லுவானென் ? என்றினவாகக்கொண்டு யாரகனான க்ருஷ்ணனைவரக்
கூவுகிறிலிகோள் ; ஆனபின்பு, என்னை முடிப்பார்க்கு இத்தனைபாரிப்பு வேணுமோ ?

ப.—முதற்பாட்டில், ஆபுந்தஸுலஹனான க்ருஷ்ணனை வரவழைப்பாதே உங்
களில் நீங்கள் அழைத்து மிழற்றி என்னைநவியாதே கொள்ளுங்கோளென்று, சேவ
லோடே சேர்ந்த சில குயிற்பேடைகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

குயில்பேடைகள் - ! இன்னுயிர் - வஹிர்ஸரமான ப்ராணன்போலே
லோக்யமாப் பாரகமான, சேவலும்-, இன்னுயிர் நீரும் - அதுக்குஇனியவுயிராய் என்
னோடு ஸ்த்ரீத்வஸாஜாத்யத்தையுடைய நீரும், கூவிக்கொண்டு - (ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்
ஸ்லேஷார்யமாக) அழைத்துக்கொண்டு, இங்கு - என் ஸந்தியியிலே, எத்தனை-மிகவும்,
என் உயிர் - என் ப்ராணனானது, நோவ - ஈடுபடுப்படிக்கிடாக, மிழற்றேன்மின் - அந
க்ஷரரஸமான ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்ப்ஷங்களைப் பண்ணுதே கொள்ளுங்கோள் ! என்-எனக்கு,
உயிர் - பாரகனாபுள்ள, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிரானை - உபகாரகனை, நீர் - நீங்
கள், வரக்கூவுகிலீர் - வரும்படி அழைக்கிறிலிகோள் ! (உங்கள் கூவுதலால்) என் உயிர் -
என் ப்ராணனை, கூவி - அபஹரித்து, கொடுப்பார்க்கும் - அவனுக்குக் கொடுப்பார்க்கும்,
இத்தனை - இத்தனை வ்யாபாரம், வேண்டுமோ - வேணுமோ ?

இ.—முதற்பாட்டில், சில குயிற்பேடைகளைக் குறித்து என்னை முடிக்க
கைக்கு இத்தனைபாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

[இன்னுயிர்ச் சேவலும்]- நற்சீவனான சேவலும் வஹிர்ஸரப்ராணனைப்
போலே கண்வட்டத்திலே வர்த்தியாநிற்கை. பிரிந்துபடுகுலையடிக்கும் சேவலைப்போ

லன்றிக்கே, பேடைக்கு யாரகமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே ! ஹோக்யமுமாய் யாரகமுமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே ! [நீரும்]-சேவலுக்கு இன்னுயிரான நீரும். [கூவிக்கொண்டு] - சேர்த்தியைக்காட்டி நலிகிறதுக்குமேலே, பேச்சாலும் நலியவே னுமோ ! ஸம்ஸ்லேஷாய்மாக பரஸ்பரம் பேரைச்சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு. [இங்கு எத்தனை] - இங்கு எத்தனைத் து விஷயமுண்டோ ? பிரிவாலே சென்றற்ற இதில் உங்கள்பாரிப்புக்கு விஷயமுண்டோ ? அன்றிக்கே, [எத்தனை என்னுயிர்தோவ மிழற்றேன் மின்] - பிரிவாலேதளர்ந்திருக்கிற என்னுயிர்தோவ மிகவும்ப் பரணய கூஜித்ததைப்பண்ணுதே கொள்ளுகோள். 'உயிர்தோவ' - என்கையாலே உடல் சென்றற்றதென்கை. ராமஸரம்போலே உயிரிலேபுக்கு வ்பாபிரிக்கவற்றாயிற்று இந்த யஃவநி. என்னுயிரென்கையாலே - இவற்றின் பேச்சுக்கேட்கத் தளிர்க்கும் அவனில் தனக்கு உண்டான வ்பாவ்ருத்தி. [மிழற்றுக்கையாவது] - நிரம்பாமென்சொல். ஸம்ஸ்லேஷ ஸாயிற் சொல்லத்தொடங்கித் தலைக்கட்டாத பேச்சுக்கள். [நோவமிழற்றேன் மின்] - இப்பேச்சைக் கேட்கில் இவள்முடியுமென்று அறிந்து பேசாதிருக்கவேண்டாவோ ? ஸ்த்ரீவ்யுமென்றறிந்தால் மீளவேண்டாவோ ? [குயிற்பேடைகாள்] - விஜாதியர் செய்யுமத்தை நீங்களுஞ் செய்யவேணுமோ ? சேவலைக்கொண்டு காரிபங்கொள்ள நினைத்தாலும் பேடையின் காலேபிறேபிடிப்பது. [என்னுயிர் இப்பாடி] - எங்களை வ்யாதுகரைச்சொல்லுமா போலே சொல்லுகிறதென் ? என்றனவாகக்கொண்டு எனக்கு யாரகனுன க்ருஷ்ணனை வரக்கூவுகிறிலிகோள். யாரகங்கள் வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்யூதமாயிறேயிருப்பது. திரயக்குக்களுக்குத் த்ருணம், மனுஷ்யர்களுக்குச் சோறு, ஹேவர்களுக்கு அம்ருதம், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன். [கண்ணபிரான்] - பராரூமாகத் தன்னைபோக்கி வைக்குமவன். [நீர்] - அந்வயத்தில் ரஸமறியும் நீங்கள், வ்யதிரோகத்தில் நோவு அறியவேண்டாவோ ? [வரக்கூவுகீர்] - நீங்கள் அவன்முன்னே சென்று யஃவநித்திகோளாகில் அத்தாலே என்செல்லாமையை நினைத்துவாரானோ ? அது செய்கிறிலிகோள் ; என்னை நலிகைக்கு வேண்டுவது செய்கிறிகோள் அத்தனை ; நானும் அவனுஞ் சேருகைக்கு வேண்டுவது செய்கிறிலிகோள். அழிக்கவல்லவை சேர்க்கவும்வற்று என்றிருக்கிறாள். அவன்கார்யம் இவற்றின் கையது என்றிருக்கிறாள். வடகரானவர்கள் வ்யாதுகரோயாகிலும் ரக்ஷகர் என்றிறேயிருப்பது. [என்னுயிர் இப்பாடி] - என்னையும் அவனையுஞ் சேர்க்கிறிலிகோள் ; அல்லாதபின்பு, இனி என்னை முடிக்கையாயிருந்ததிறே உங்களுக்குக் கருத்து ; அதுக்கு இப்பாரிப்பெல்லாம் வேணுமோ ? பண்டே சென்றற்ற என்னுயிரைவாங்கி அவன்கையிலே கொடுக்கையாகில் கருத்து. அதுக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ ? நீங்கள் சேரவிருக்கையும் கலக்கையும் அந்யோந்யம் நாமக்ரஹணம்பண்ணுகையும், ப்ரணய மடிமடி யஃவநியும் இதெல்லாம் வேணுமோ ? நொந்தாரை ஜீவிப்பிக்கையன்றோ அறியுது ? முடிக்கையிற் பணியுண்டோ ?

௪௫.—முதற்பாட்டு. சில குயிற்பேடைகளைக்குறித்து, என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ ? என்கிறாள்.

முதற்பாட்டு - இன்னுயிர் இத்யாதி. " குயிற்பேடைகாள் - என்னுயிர் கூவிக்கொடுப்பார்க்குமித்தனைவேண்டுமோ " என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகுயில் இத்யாதி.

[இன்னுயிர்ச்சேவலும்] - நற்சீவனான சேவலும். வஹிஸ்சரப்ராணனைப் போலே கண்வட்டத்திலே வர்த்தியானிற்கை. பிரிந்து படுகுலையடிக்கும் சேவலைப்போலன்றிக்கே, பேடைக்கு யாரகமாயிருக்கும் சேவலும் உண்டாகாதே ! ஹோக்யமுமாய் யாரகமுமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே! [நீரும்] - சேவலுக்கு இன்னுயிரான நீரும். [கூவிக் கொண்டு] - சேர்த்தியைக்காட்டி நலிகிறதற்கு மேலே, பேச்சாலும் நலிய வேணுமோ? ஸம்ஸ்லேஷார்யமாக பரஸ்பரநாமக்ரஹணம் பண்ணிக்கொண்டு. [இங்கு எத்தனை] - இங்கு அத்தனைக்கு விஷயமுண்டோ? இங்குப்பிரிவாலே சேன்றற்றது. உங்கள் பாரிப்புக்கு விஷயமுண்டோ? “சுயிகுஸொஹதே” (அதிகம்ஸோபதே) என்னுமா போலே நலியானின்றதாயிற்று; அன்றிக்கே, [எத்தனை யென்னுயிர்நோவமிழற்றேல்மின்] - பிரிவிலே தளர்ந்திருக்கிற என்னுயிர்நோவ மிகவும்ப்ரணயகூஜிதத்தைப்பண்ணுதேகோள் ளுங்கோள். “உயிர்நோவ” என்கையாலே-உடல் பண்டேசேன்றற்றதென்கை. ராமஸாரம் போலே உயிரிலேபுக்குவ்யாபரிக்கவும்வற்றாயிற்று இந்தய் வரி. “என்னுயிர்” என்கையாலே இவற்றின்பேச்சுக்கேட்கத்தளிர்க்குமவனில் வ்யாவ்ருத்தி. மிழற்றுகையாவது-நிரம்பாமென் சொல்; ஸம்ஸ்லேஷ உஸையில் சொல்லத்தோடங்கித் தலைக்கட்டாதபேச்சுக்கள். [நோவமிழற்றேல்மின்]-இப்பேச்சு இவள் சேவிப்பதில் முடியுமென்றறிந்து, பேசாதிருக்க வேண்டாவோ? ஸ்திரீவ்யுமென்றறிந்தால் மீளவேண்டாவோ? [குயிற்பேடைகாள்]-விஜா

இன்னுயிரான சேவலென்கிறார் - நற்சீவனான் இத்தயதி. விவரணம் - வஹிஸ்சர இத்தயதி. பேடை கண்வட்டத்தைவிடாதே வர்த்திக்கிறமையைப்பற்ற “நற்சீவன்” என்கிற தென்றபடி. இதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - பிரிந்து இத்தயதி. படுகுலையடிக்கும் - ஹிம்லிக்கும். இனிதுமாய் உயிருமான சேவலென்றத்தார்த்தம் - ஹோக்யமுமாய் இத்தயதி. பேச்சு, நலிவான படியைக் காட்டாநின்றகொண்டு, ஸப்தார்த்தம் - ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக இத்தயதி. “இங்கு” என்றது - என்னிடத்திலே என்றபடியாய், “எத்தனை” என்று - அல்பமாய், உங்கள் பாரிப்புக்கு அல்பமும் விஷயமில்லையென்று முந்தினவர்த்தம் - இங்குஅத்தனைக்கு இத்தயதி. “அத்தனைக்கு - சேர்த்திக்கும் நாமக்ரஹணத்துக்கும். “அத்தனைக்கு விஷயம்” என்றதின்விவரணம் - இங்குப் பிரிவாலே இத்தயதி. இவைதன்னைநலிகையாவது - அத்தலையை ஸ்மரிப்பித்து பாதகமாகையாலே, அத்தைஉதாஹரணபூர்வமாகத் தெரிவிக்கிறார்-அதிகம் இத்தயதி. “சுயிகுஸொஹதேவ பி விகுஹஜலிரிஹஜெஜெ: | தீவயனீவஜெகா: | விவியா: | ஷிதஜிஜா:” இது கிஷ்கிந்தாகாண்டே ப்ராயமே. (க00) “சுயிகுஸொஹதே” என்கையாலே - விஷயத்தினனவல் லாத பாதகவஞ்சொல்லுகிறது. இரண்டாம்அர்த்தம் - அன்றிக்கே எத்தனை இத்தயதி. அதாவது - “இங்கு” என்று - இந்தஸ்யுலமாய், “எத்தனை” என்று - மிகுதியாய், என்னுயிர்நோவ இந்தஸ்யுலத்திலே மிகவும் மிழற்றேல்மின் என்றபடி. இந்த அர்த்தத்துக்கு, “எத்தனை” என்றது-“மிழற்றேல்மின்” என்றத்தோடே அந்வயிப்பது. “என்னுயிர்” என்கிறதற்கு அர்த்தச்யுந பூர்வமாக கீழ்வாக்யவிவரணம் - பிரிவிலே இத்தயதி. “உயிர்நோவ” என்றதுக்குவாஸனை - உயிர்நோவ இத்தயதி. “உயிர்நோவ” என்றதுக்குஹாவாந்தரம் - ராமஸாரம்போலே இத்தயதி. அதாவது - உடல்குறியழியாதிருக்க உயிரிலே நலியவற்றென்றபடி. “என்னுயிர்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - என்னுயிரேன்கையாலே இத்தயதி. † “மிழற்றலும் மிழற்றலும் நிரம்பாமென் சொல்” நிரம்பாமென்சொல் என்றது - அர்த்தோத்தியான் ம்ருதுஹாஷணம். “நிரம்பாமென் சொல்” என்றதின்விவரணம் - ஸம்ஸ்லேஷஉஸையில் இத்தயதி. எங்களுக்கு ப்ரக்ருதியான மிழற்றதலைத்தவிர்ப்போமோவென்ன - இப்பேச்சு இத்தயதி. விவரணம் - ஸ்திரீவ்யும் இத்தயதி. “பேடைகாள்” என்றதுக்குஹாவம் - விஜாதீயர் இத்தயதி. விஜாதீயர் - புமான்கள். சேவலைக்

தீயர்செய்வதை நீங்களுஞ்செய்யவேணுமோ? சேவலைக்கோண்டு கார்யங்கொள்ளரினைத் தாலும் பேடையின்காலையிறே பிடிப்பது. [என்னுயிர்க் கண்ணபிரானே] - ‘எங்களை யாதுகரைச்சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறதேன்?’ என்றினவாகக்கோண்டு; எனக்கு யாரதனை க்ருஷ்ணனை வரக்கூவுகிறிலிகோள். யாரகங்கள்; வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்த்திதங்களாயிறேயிருப்பது. தீர்யக்குக்களுக்கு த்ருணம், மநுஷ்யர்களுக்கு அந் நம், தேவர்களுக்கு அம்ருதம், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்; * எல்லாங்கண்ணனிறே. [கண்ணபிரான்] - பராமஹிமமாகத் தன்னை ஓக்கிவைக்கும்வன். [நீர்] - அந் வயத்தில் ரஸமறியும் நீங்கள், வ்யதிரேகத்தில் நோவும்அறியவேண்டாவோ? [வரக்கூவு கிலீர்] - நீங்கள் அவன்முன்னேசென்று ய் வரித்திகோளாகில், தானேசெல்லாமையை நீனைத்துவாரானே? அதுசெய்கிறிலிகோள். என்னைநலியவேண்வேன செய்திகோள்இத் தனை. நானும்அவனும் சேருகைக்குவேண்வேன செய்திலிகோள். அழிக்கவல்லவை சேர்க்கவும்வற்று என்றிருக்கிறார். இவற்றின்வாயது வாணுள்ளன்றிருக்கிறாள். [என் னுயிர்க்குவிக்கோடுப்பார்க்குமித்தனைவேண்டுமோ] - என்னையும் அவனையுஞ்சேர்க்கிறி கோளல்லாதபின்பு, இனிஎன்னைமுடிக்கையாயிருந்ததிறே உங்களுக்குக்கருத்து; அதுக்கு இப்பாரிப்பெல்லாம்வேணுமோ? பண்டேசென்றற்றன்னுயிரைவாங்கி அவன்கையிலே கொடுக்கையாகில்கருத்து, அதுக்கு இதெல்லாம்வேணுமோ? நீங்கள்சேரவிருக்கையும், கலக்கையும் அந்யோந்ய நாமக்ரஹணம் பண்ணுகையும் ப்ரணயகத்தகதத்வரியும், இதெல் லாம்வேணுமோ? நோந்தாரைஜீவிப்பிக்கையன்றோஅரிது? முடிக்கையில் பணியுண்டோ?

இரண்டாம் பாட்டு.

இத்தனைவேண்வேதன்றந்தோ! அன்றிற்பேடைகாள்!
எத்தனைநீரும்நுஞ்ஞேலும் கரைந்தேங்குதிர்
வித்தகன்கோவிந்தன்மெய்யல்லனெருவர்க்கும்
அத்தனையாம்இனியென்னுயிர்அவன்கையதே.

கொண்டு கார்யங்கொள்ள ரினைத்தமைதோற்ற ‘இன்னுயிர்ச்சேவல்’ என்று முந்துறவெடுத்து; இங்கே “பேடைகாள்” என்றத்தை ப்ராமாணமாகச்சொல்லுவானென்? என்ன - சேவலை இத் யாதி. “கூவுகிலீர்” என்றதுக்கு அவதாரிகை - எங்களை இத்தாதி. என்றினவாக - என்று சொன்னதுகளாக. இவளுக்குக்ருஷ்ணன் யாரகமானபடியென்? என்ன - தாரகங்கள் இத்தாதி. “வ்யவஸ்த்திதங்கள்” என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - தீர்யக்குக்களுக்கு இத்தாதி. “இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - எல்லாம் இத்தாதி. “பிரான்” என்றதுக்கர்த்தம் - பராமஹிம இத்தாதி. உனக்கு பாதகமாகிறது எங்களுக்குத் தெரியுமோவென்ன - அந்வயத்திலீ வ்ருவனே? என்ன - நீங்கள் இத்தாதி. விவரணம் - என்னைநலிய இத்தாதிவாக்யத்வயம். பக்தி கள் சேர்ப்பிக்கவற்றோவென்ன - அழிக்கவல்லவை இத்தாதி. விவரணம் - இவற்றின் இத்தாதி. வாயதுவாணுள் - என்றது - வார்த்தையாலேவாழும்நாளான ஆயுஸ்ஸென்றபடி. நாங்கள்முடிக்க வந்ததுக்கு நியாமகமேதென்ன - என்னையும் இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - பண்டே இத்தாதி. கீழெல்லாவற்றையும்கடாகூறித்து “இதெல்லாம்” என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - நீங்கள் இத்தாதி. “வேண்டுமோ?” என்ற ஸ்வரத்துக்குவாவம் - நோந்தாரை இத்தாதி. குயிற்பேடைகாள் - இன் னுயிர்ச்சேவலும் இத்தாரப்பார்வயடி.

ஆ.—(இத்தனை.) - “அன்றிற்பேடைகாள்! நீரும் துஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர்; என்னுயர் கூவிக்கொடுப்பார்க்கும் இத்தனைவேண்டுமெனில்லை” என்று சொல்ல, அவையும், “உன்னோடுள்ளகலவியே யாரகமாயிருக்கிறவன் ஒருகூட்டம் உன்னைப்பிரியுமளவில் அவனை இங்ஙனே கொடுமை சொல்லவேணுமோ? தானேவருகிறானிறே!” என்ன; “அவன் அங்ஙனே ப்ரணயஸ்வஹாவனைப்போலேயிருக்கு மத்தனை காண்! அவனொருவார்க்கும் மெய்யாக ஸ்நேஹிபல்லன்; ஆனபின்பு, அவன்வருகையென்றொரு பொருளுண்டோ? இனியென்னுயிரானது முடிந்ததிறே?” என்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், ‘உங்கள் சேவலும் நீங்களுமாய்க்கொண்டு ப்ரணயகூஜிதங்களாலே என்னைநலியாதே கொள்ளுங்கோள்!’ என்று சிலவன் றிற்பேடைகளை டியநீயமாக இரக்கிறாள்.

[அன்றிற்பேடைகாள்] - ‘பெண்பிறந்தீரல்லீரோ? [எத்தனைநீரும் துஞ்சேவலுங்கரைந்தேங்குதிர்]-நாங்களுன்செய்தோம்?’ என்ன, மிகவும் கரைந்து ஏங்காநின்றி கோள். [வித்தகன் கோவிந்தன் மெய்யன்ல்லொருவார்க்கும்] - ‘உன்னோடுள்ள கலவியே யாரகமாயிருக்கிற அவன் ஒருகூட்டமும் பிரியுமளவில் அங்ஙனே எங்கனையிட்டு நலிவிக்கிறானாகக் கொடுமை சொல்லவேணுமோ? அவன்தானே வருகிறானிறே’ என்ன, - அவன் அங்ஙனே ப்ரணயஸ்வஹாவரைப்போல இருக்கும்த்தனை. [ஒருவார்க்கும் மெய்யன்ல்லன்] - உங்களுக்கும் இத்தனையே மலிப்பது. [அத்தனையாம் இனியென்னுயிர் அவன்கையதே] - இப்படிச் சொல்லவும் அவைவிடாதே கூவப்புக்கவாதே முடிந்தேனாகாதே என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், பசுக்களுக்கும் ரக்ஷகனும்படி ஸுஸீலனான க்ருஷ்ணனை மெய்யனாகினைத்து, என்னை யவனுக்காக என்செய்யநலிகிறிகோளென்று, சிலஅன்றிற்பேடைகளைச்சொல்லுகிறாள்.

அன்றிற்பேடைகாள் - (பிரிவில் யரிக்கமாட்டாத ஸ்வஹாவத்தையுடைய) அன்றிற்பேடைகாள்! நீரும் - (சேவலின் நினைவறிந்து பரிமாறும்) நீங்களும், தும்சேவலும் - (உங்கள் நினைவறிந்து பரிமாறும்) சேவலுமாய்க்கொண்டு, எத்தனை - எத்தனை ப்ரகாரம், கரைந்து - ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தாலே யுள்ளழிந்து, ஏங்குதிர் - ஸப்திக்கிறிகோள்? இத்தனை - இத்தனைபதிப்ரவ்ருத்தி, வேண்டுவதன்று - ; அந்தோ -! (என்னை நலியும்படி யுங்களைவரக்காட்டின), வித்தகன் - விஸ்மயநீயசேஷ்டிதனாய், கோவிந்தன் - பசுக்களையும் ரக்ஷிக்குமவனென்கிற ஸௌஸீல்யத்தை ப்ரகாசரிப்பித்து லோகத்தை வஸீகரிக்கும் க்ருஷ்ணனானவன், ஒருவார்க்கும் - (நட்டாரோடு நல்லவர்களோடுவாசியற) ஒருவார்க்கும், மெய்யன்அல்லன் - மெய் பரிமாறுவாொருவனல்லன்; (ஆனபின்பு, அவன் நினைவின்படி உங்கள் ப்ரவ்ருத்தியுண்டாகையாலே), இனி என்னுயிர் - இனி என்ப்ரணனானது, அவன்கையதே ழும் அத்தனை-.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில அன்றிற்பேடைகளைக் குறித்து, உங்கள் சேவலும் நீங்களுமாய்ப் ப்ரணயகூஜிதங்களாலே பென்னை நலிகிறதென்? என்கிறாள்.

[இத்தனை வேண்டுவதன்று] - என்னைமுடிக்கெக்கு இத்தனை வேண்டுமெனில்லை. குயில்களைப்பார்த்து “இத்தனை வேண்டுமோ?” என்னுந்நிற்க, இடையிலே அன்றில்களினுடைய ய^ஃவநி நலிய, ‘இத்தனைவேண்டா’ என்னவேண்டும்படியிறே இவள்

ஐசை. குயில்களினுடைய ய^ஈவநியிலே பணிபோந்து செல்லாதிற்க நடுவே, † ஒளியம்பு விவோரைப்போலே அன்றில்கள் ய^ஈவநிக்க, புரிந்துபார்த்து, இவையமையாதோ! நீங்களுமே வேணுமோ! என்கிறுளிறே. இப்படி சொன்னவிடத்திலும் மேன்மேலென ய^ஈவநிக்கத் தொடங்கிற்று; அதிலேதான் சேர்ந்து பரவஸமாத்ரையாய், “ஐயோ!” என்கிறாள். [அன்றிற்பேடைகாள்] - குயிற்பேடைகளிற்காட்டில் உங்கள்பக்கல் ஒரு வாசிகண்டிலோம்; அவற்றிற்காட்டில் வ்யதிரேகத்தில் ஆற்றாமையிக்கிறே யிவற்றுக்கிருப்பது. உங்கள்சேவலிற்காட்டிலும் ஒருவாசிகண்டிலோம்; குயிற்பேடைகளிற்காட்டிலும் ஒருவாசிகண்டிலோம். நவிவுக்கு விஜாதீயரினும்வ்வுருகாய், ஸஜாதீயரினும் அவ்வுருகையிருந்திகோள். “நாங்கள் என்செய்தோம்” என்ன? [எத்தனைநீரும் நுஞ்சேவலுங் கரைந்தேங்குதிர்]-[நீரும்]-சேவலினுடைய கருத்தறிந்து பரிமாறுகிறநீரும். [நுஞ்சேவலும்]-உங்கள் கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள்சேவலும். [எத்தனைகரைந்தேங்குதிர்] - ப்ரணயத்திலே இழிந்தமைதோற்றப் பரிமாறுகின்றனிகோள். இருவர்கூடக்கலக்கும் ஸமயமோவிது? என்னை நலிகைக்காகக் கலந்திடுகாளித்தனை யன்றோ; கலந்தால்தான் உங்கள்ஐசைதோற்ற வாய்விடவேணுமோ! உங்களை யழியமாறியன்றோ என்னைநலிகிறது. [வித்தகன் இத்யாதி] - “அவனொரு ஸ்நைகாலம் தாழ்க்குமளவில் எங்கனையிட்டு அவன் நலிவிக்கிறானாகச் சொல்லவேணுமோ?” என்ன, அவன்படிகளை என்வாயிலே கேளுங்கோளென்கிறாள். வித்தகன் - விஸ்மயநீயன். இப்போது அது கூலர்க்கு அரியவித்தகனையிருந்தவன். கோவிந்தன் - ஸர்வரக்ஷகன். இத்தால் ரக்ஷகராவாரைப்போலேயிருந்து வ்யாகுமாவன். ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது; வ்யாகுமென்று விடப்போகாது. [மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - “பரமப்ரணயி, ஸர்வரக்ஷகன்” என்றிருக்கிற உங்களுக்கும் பொய்யே மஷிப்பது. “ராரோஜிநபூகிவாஷ்டகெ” “நத்யஜெயபூ” “வ்னத ஆகங்கி” என்னும் ராமாவதாரத்தைப்போலேயிறீநீங்கள் நினைத்திருக்கிறது; கபந்தனுக்கும் மெய்சொல்லி, திருவடிக்கும் மெய்சொல்லுமவனல்லனே! “ஆயுமமேடேன்” என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலையிரவாக்குகையுமிதே இவ்வவதாரத்தில் கருத்யம். இப்படி சொல்லவும் அவைவிடாதே கூவிற்றின; முடிந்தேனாகாதே! என்கிறாள். [அத்தனையாம் இனி] - இனி, அத்தனையாகாதே என்கிறாள். [என்னுயிரி அவன்கையதே] - என்னுடைய ப்ராணானது அவன் கைப்பட்டது. அவன்நிலையையாய்த் தலைக்கட்டினபின்பு, என்னுடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு உங்கள் கால்பிடிக்க வேண்டாவாகாதே.

நடு.—இரண்டாம் பாட்டு. சிலஅன்றிற்பேடைகளைக்குறித்து, உங்கள்சேவல்களும் நீங்களுமாய் ப்ரணயகூலிதங்களாலே என்னை நலிகிறதென்? என்கிறாள்.

[இத்தனைவேண்வேதன்யு] - என்னைமுடிக்கைக்கு இத்தனைவேண்வேதில்லை. குயில்களைப்பார்த்து, “இத்தனைவேண்டுமோ!” என்னுநிற்கச்செய்தே, இடையிலே அன்றி

இரண்டாம் பாட்டு - இத்தனை இத்யாதி. “அந்தோவன்றிற்பேடைகாள் எத்தனைநீரும் நுஞ்சேவலுங்கரைந்தேங்குதிர்” எனவற்றைக்கடாகுதித்தவதாரிகை - சிலஅன்றில் இத்யாதி.

கீழே குயிலுக்குச் சொன்ன வார்த்தையையே அன்றில்களுக்கும் சொல்லுவானென்? என்ன - குயில்களை இத்யாதி. அதாவது - ஆற்றாமையின் அதிஸயத்தாலேயென்றபடி. ஸ

† ஒளியம்பு - மறைந்திருந்து எய்யும் அம்பு.

லினுடைய த்வரி நலிய, அப்பாகரமே இவற்றுக்குஞ்சோல்லவேண்மேப்படியிறே பிறந்த ஁சை. மஹாராஜரும் வாலியும் போராரிந்த நடுவே ஒளியம்பாகப் பேருமாள்விட்டாற் போலே, குயில்களும் இவளுமாய் “கூவாதே கொள்ளுங்கோள்” என்பது அவையுயரக்கூவுவது ஆகாரிந்தச்செய்தே, நடுவே அன்றிலானது, சேவிவழியே நெருப்பையுருக்கி வார்த்தாற்போலே த்வரிக்க, புரிந்துபார்த்து, “இவையே யமையாதோ! நீங்களும் வேணுமோ!” என்கிறாள். இவள்இப்படி சோல்லச்செய்தேயும் த்வரிக்கத்தோடங்கிற்று. [அந்தோ!] - “சரணம்” என்றவையை அம்பாலே நிறைப்பாரைப்போலே, உங்கள்படியிருந்தபடியென்! ஐயோ! என்கிறாள். [அன்றிற்பேதடகாள்]-குயிற்பேதடகளிற்காட்டில் உங்களுக்குஒருவாசிகண்டிலோம். உங்கள் சேவலிற்காட்டில் ஒருவாசியும் கண்டிலோம். நலிகைக்கு, ஸஜாதீயரிவம் விஜாதீயரிவம் அவ்வருகா யிருந்திகோள். “நாங்கள் என் செய்தோம்?” என்ன, - [எத்தனை] - மிகவும். [நீரும் டுஞ்சேவலும்] - சேவலின் கருத்தறிந்து நடத்துகிற நீரும், உங்கள்கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள் சேவலும். “கூண்டுகூர்தலவிவசூ” (அந்தர்ஜாதமபிவ்யக்தம்) என்னுமாபோலே, பேடையின்கருத்தறிந்து பரிமாறுகின்றதாயிற்றுச் சேவல். [கரைந்தேங்குதிர்] - பிறரை நலிகைக்காகத் தந்தாமை யழித்துக்கொள்வாருண்டாகாதே! ப்ரணயதாரையில் தானழிந்தமைதோற்றப் பரிமாறுகின்றன. இருவர் கூடக்கலக்கும் ஸமயமோ இது? கலந்தாற்றான், உங்கள் ஁சைதோற்ற வாய்விடவேணுமோ? [வித்தகன்இத்யாதி] - “அவன்

த்ருஷ்டாந்தமாக விவரணமாதல், “இத்தனைவேண்டவதன்று” என்றதற்கு ஊவாந்தரமாதல் - மஹாராஜரும் இத்தயாதி. இவையே யமையாதோவென்றது - குயில்களேயமையாதோவென்ற படி. “அந்தோ!” என்றதுக்கவதாரிகை - இவளிப்படி. இத்தயாதி. “அந்தோ!” என்றதற்கு வாஸகை - சுரணம் இத்தயாதி இதுக்குஊவம் - குயிற்பேடைகளில் இத்தயாதி. அதாவது - குயிற் பேடைகளின்பற்ற அன்றிற்பேடைகளுக்கு, வாயலகு நெகிழ்க்கிலும் பொறுக்கமாட்டாத விஸ்வ லேஷாஸஹிஷ்ணுத்வமுண்டாகையாலே, அந்தவாசிகையைக் கண்டிலோமென்றபடி. “பேடைகள்” என்றதற்குஊவம் - உங்கள்சேவலில் இத்தயாதி. அதாவது - சேவல் புமாளுகையாலே, கடிநப்ரக்ருதியாய்ப் பெண்ணினுடைய வ்யஸநமறியாத ஆகாரத்தைபுடையனாயிருக்கும்; அப்படியன்றிக்கே, பெண்கள்படும் வயஸநம் பெண்களுக்குத்தொரியும்படியான ஏற்றமுண்டெங்களுக்கு. இப்போது நிர்த்தயமாய் நலிகையாலே, அந்தவாசிகண்டிலோமென்றபடி. விவரணம் - நலிகைக்கு இத்தயாதி. ஸஜாதீயர் - குயிற்பேடைகள். விஜாதீயர் - சேவல்கள். பேடையின்கருத்தறிந்து பரிமாறுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அந்தர்ஜாதம் இத்தயாதி. “தஸ்யாஸுராஹோஜிம-ஊமபுக்

பெயர்வரிவதற்குத் | சுனாஜாட்கூலிவழக்கோவ்வாதிஹ்யுபயம்ஹ்யுபா | தஸ்யஹ்விபொ
விசொஷணரெயிரீஜநகாத்ஜா” இதி பாலகாண்டே சரமே. (எ) “அஸ்யார்த்தஃ; தஸ்
யாஸ்ச ஹ்ருதயே ராமஃ, த்விகுணம்-ப்ருஸம், பரிவார்த்ததே; தஸ்மாத் ஸராமஃ, தஸ்யாஃ அந்தர்ஜாத
மபிஹ்ருதயம் - அபிப்ராயம், ஹ்ருதா - மஸூ, வ்யக்தமாக்யாதி - ஜாநாதி. தஸ்ய - ராமஸ்ய,
ஹ்ருதயே, மைதிலீ, பூயோவியேஷண - அதியயேந, பரிவார்த்ததே; தஸ்மாத், தஸ்ய-ராமஸ்ய,
ஹ்ருதயம் - அபிப்ராயம், மைதிலீ, மஸூ, ஆக்யாதி - ஜாநாதி, ஏததுக்தம்பவதி: - பரஸ்பரஹ்ருத
பாரந்த்வார்த்தநேந பரஸ்பராஹ்வர உஹ்ஜானீத இத்தயார்த்த இதி” என்றுஉடாலி. “கரைந்து” என்ற
ஆக்குஹ்வம் - பிறரை இத்யாதி. “ஏங்குதிர்” என்றதுக்குஹ்வம் - ப்ரண்யதாராயில் இத்
யாதி. கரைந்து - ஈடுபட்டு. ஏங்குதிர் - ஸுகாதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லப்படிக்குத் தலைக்
கட்டமாட்டாதே நடுங்குதிர். இத்தாஹ்வம் - இருவர்கூட இத்யாதிவாக்யத்வயம். கலக்கும்
ஸமயமோஇது என்றது - தன்உஸையைப்பற்ற. வாய்விடவேண்டுமோவென்றது - “ஏங்குதிர்”

† ஒரு கூண்காலம் தாழ்க்குமளவில் எங்களைவிட்டு அவன் நலிகிறானாகச் சொல்ல வேணுமோர்” என்ன; அவன்படிகளையுட்புக்க என்பக்கலிலேகேளுங்கோள்! [வித்தகன்] - விஸ்மயநீயன். இப்போது, அங்குலர்க்கு * அரியவித்தகன். [கோவிந்தன்] - ஸர்வ ரகுகன். இத்தால் - ஸர்வரகுகனரப்போலேயிருந்து வாயகனாவன். ரகுகனென்று பற்றப்போகாது, வாயகனென்று விடப்போகாது. [மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - “பரம ப்ரணயி, ஸர்வரகுகன்” என்றநினைத்து அவன்கார்யம் செய்யப்போந்த உங்களுக்கும் போய்யே மலிப்பது. “ராமோஜி மஹாலிவாஷதே,” (ராமோத்விர்நாபிபாஷதே) “மத்யஜெயதி,” (நத்யஜேயம்) “வனதபுதம்” (ஏதத்வரதம்மம்) என்னும் ராயாவ தாரம்போலேயென்றிறே நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது; பகலையிரவாக்குவது, “ஆயுதமேடேன்” என்றுஆயுதமேப்பதானகையிறே இவ்வவதாரத்துக்கு க்ருத்யம். “ராமாவதாரத்தில் மெய்யும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யுமிறே, ஆயுதிதர்க்குத்தஞ்சம்; அவன் பொய்யனாகிலேன்? மெய்யனாகிலேன்? இருந்தபடி யுக்குமத்தனையன்றே நாங்கள்” என்றதோடங்கின கார்யத் திலே முதிர்நின்றன. [அத்தனையாம்இனி] - இனியத்தனையாகாதே! இவற்றின் ஒருப்பா டிருந்தபடியால், அவன்நினைவே தலைக்கட்டிவிட்டதாகாதே! என்கிறாள். என்ப்ராணன் அவன்கைப்பட்டபின்பு, என்னுடைய ரகுகனத்துக்கு உங்கள் கால்பிடிக்கவேண்டாவே?

என்றத்தைப்பற்ற. பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரகுகனான - அவன் ஒருகூண்காலம் தாழ்க்குமளவில் என்று கூட்டுவது. “விஸ்மயநீயன்” என்றத்தாலே அவனுடைய காபட்யம் சொல்லிற்றே வென்ன - இப்போது இத்யாதி. * பிறர்கட்கரியவித்தகனன்றிக்கே, இப்போது அங்குலர்க்கு * அரியவித்தகனென்றபடி. ஸர்வரகுகதவம் காபட்யமல்லவேயென்ன - ஸர்வரகுகன் இத்யாதி. மேலே, “மெய்யனல்லன்” என்றிருக்கையாலே, “வித்தகன்” - ப்ரணயிபோலே யிருக்கிற னெழிய அங்குலர்க்கு ப்ரணயியல்ல, துர்லபனென்றும், “கோவிந்தன்” - “ரகுகனரப்போலே இருந்து வாயகனாவன்” என்றும், வ்யங்க்யமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார். “கோவிந்தன்” என்ற துக்கு மலிதம் - ரகுகனென்று இத்யாதி. ரகுகனென்று பற்றப்போகாது, இப்போது வாயக னாகையாலே; வாயகனென்றுவிடப்போகாது, முன்பு பசுக்களை ரகுகிக்கையாலே. “ஒருவர்க் கும்” என்ற சுஸப்தத்துக்கு ஊவம் - பரமப்ரணயி இத்யாதி. “வித்தகன்” என்றத்தைப்பற்ற - பரமப்ரணயி என்றது. “கோவிந்தன்மெய்யனல்லன்” என்று கூட்டிஊவம்-ராமோத்விர் இத்யாதி. “தத உஹிவபுக்ஷெவிராஜேஜாயதி ஊகாடி க்ஷித்யுகாரிஷெபுவிஜாநெவராஜோ விநாடிவிலாஷதே” இதி கைகேயீம் ப்ரதி ராமஃ. (அயோத்யா ௧௮-௩௦) “அவன்வஞ்சகன்” என்னுமத்தை அவன் செயலே ஸூசிப்பிக்குமென்கிறார் - பகலே இத்த்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - ராமாவதாரத்தில் இத்த்யாதி. ‘ஆஸ்ரிதர்க்குத்தஞ்சம்’ என்றவநந்தரம், “ஆகையாலே” என்றுகூட்டு வது. தோடங்கினகார்யத்தில் - இவளை நலிகையில். விவரணம் - இவற்றினோடு இத்த்யாதி. ஒருப்பாடு - உத்தியோகம், “என்னுயிர் அவன்கையதே” என்றதுக்கு ஊவம் - என் ப்ராணன் இத்த்யாதி. ‘அன்றிற்பேடைகாள், எத்தனை நீரும் துஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர் - இத்தனைவேண் டவதன்றுஅந்தோ! வித்தகன் கோவிந்தன் - ஒருவர்க்கும் - மெய்யனல்லன்; இனியென்னுயிர் அவன்கையதே யாமத்தனை’ என்று அந்வயம்.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அவன்கையதேயெனதாருயிர் அன்றிற்பேடைகாள்!
 †எவன்சொல்லிகீர்துடைந்தாடுதிர் புடைசூழவே
 தவஞ்செய்தில்லா வினையாட்டியேனுயிரிங்குண்டோ?
 †எவன்சொல்லிநிறும்? நும்ஏங்குக்கூரல்கேட்டுமே.

ஆ.—(அவன்கையதே.) - எம்பெருமானை கலந்து பரிமாறுகைக்கு பாக்ப ஹீநையான என்னுயிர், நும் ஏங்குக்கூரல்கேட்டு மயங்கிக் கிடக்கச்செய்தே, அதின் மேலே ஏதேனுஞ்சொல்லிக்கொண்டு ஏன்குடைந்து ஆடுகிறிகோள் என்னருகே நின்னு? என்கிறாள்.

ஓ — மூன்றாம்பாட்டில், அற நோவுபட்ட என்னைநலியாதே கொள்ளுங் கோள் என்று அன்றிற்பேடைகளை மீளவும் இரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே யென்றுதொடங்கி] - அன்றிற்பேடைகாள்! என்னுடைய ப்ராணன் அவன்கையிலேயா யிருக்கச்செய்தே என்னை “முடிக்கவேணும்” என்று எனக்கு உஸ்ஸஹாமாப்படி ப்ராணய உசையிலேயுள்ளன சில உக்திகளைப் பண்ணிக் கொண்டு ஒன்றிலேயொன்று அவுரஹித்து ஸஞ்சரிபா நின்றிகோள்; உங்களுக்கு நலியலாம்படி ப்ராணனைத் தருகைக்கிடான ஹாக்யத்தைப் பண்ணுதிருக்கிற என்னு டைய ப்ராணன் என்பக்கல் உண்டோ? தவஞ்செய்தில்லா வினையாட்டியேனென்கிறது. விஸ்லேஷித்தாலும் அவனைப்போலே தரித்திருக்கைக்கு ஹாக்யம் பண்ணிற்றிலே நென்றுமாம். [எவனென்றுதொடங்கி] - ப்ராணயபரவசமாய்க்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டு எத்தைச்சொல்லி தரிப்போம்.

ப.—அந்தரம், அவனுடைய ஸௌஸீல்பாதிசயத்தாலே ஆக்ருஷ்டப்ராணையாயிருக்கிற நான் உங்கள் சப்தத்தைக்கேட்டும் எத்தைச்சொல்லி தரிப்பேனென்று, பின்னையும் அவ்வன்றிற்பேடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

அன்றிற்பேடைகாள் - ! அவன்கையதே - அந்த ஸுஸீலனான கோவிந்தன் கையதே, எனது ஆர்உயிர்-என்னுடைய ப்ராணனானது; நீர்-நீங்கள், எவன்சொல்லி-எத் தனை உக்திவிசேஷங்களைப்பண்ணி, குடைந்து - ஒன்றுக்கொன்றுள்ளேயாம்படி ஸம்ஸ்லேஷித்து, புடைசூழவே - என்னுடையபரிஸரத்திலே, ஆடுதிர்-ஸஞ்சரிக்கிறிகோள்! தவம் - அவனைப்போலே பிரிவுக்காறியிருக்கும் பாக்யத்தை, செய்தில்லா - பண்ணாதே, வினையாட்டியேன் - போலிகண்டுபிடிப்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய, உயிர் - ப்ராணன், (அங்கே போனபடியாலே), இங்கு உண்டோ-? நும் - உங்களுடைய, ஏங்கு - ஸம்ஸ்லேஷித்திலமான, கூக்குரல் - சப்தங்களை கேட்டும், எவன் - எத்தை, சொல்லி நிறும் - சொல்லிநிற்பது?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அற நோவுபட்ட என்னை நலியாதே கொள்ளுங் கோள் என்று அன்றிற்பேடைகளையே திரியவும் இரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே எனதாருயிர்] - என்னுடைய ப்ராணன் அவன்கையதே. மிதுநமானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோயிருப்பது? உங்களுக்கு இது அவ்யுத்தப்நமோ! “சுலூபெஷ்யா:” [அன்றிற்பேடைகாள்] - வ்யதிசேகத்தில் ஆற்றாமையை அறியும் நீங்கள் இதில் இழிபாடுதாழியவேண்டாவோ! “உன்னை நலிகிறோமோ! எங்களுக்குக் கலவிஸ்வ லாவமன்றோ!” என்ன. [எவன்சொல்லி] - ப்ரணயபுஸையிலே உள்ளனவாய் எனக்கு ஁ஸ்ஸஹமான சிலஉக்திகளைப்பண்ணி; அவைசொன்னபாசரம் தன்வாயாற் சொல்லமாட்டுகிறீர்கள். [நீர்குடைந்து] - ஒன்றிலேயொன்று அவநூலித்து. [ஆதிதீர்] - பரிமாறாநின்றீர்களே. ஆட்டம் - நடையாட்டம், [புடைசூழவே] - சுற்றிலே ஸஞ்சரியாநின்றீர்களே; அடையதிட்படுத்துகைக்குச் சுற்றிலே விட்டுக்கொண்டிருப்பாரைப் போலே. செவியைப்புதைத்துப் பிழைப்பேறோ! கண்ணைப்புதைத்துப் பிழைப்பேறோ! [தவஞ்செய்தில்லா இத்யாதி] - என்னைமுடிக்க நினைத்துவந்த உங்களுக்கு, என்பராணனை இங்கேவைத்துத் தருகைக்கீடான லாக்பத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன். கபோதம்போலே உங்களுக்கு உபகரித்து உங்கள் ப்ரிபங்காணப்பெறாத பாபகர்மாவானேன். “அவனைப்போலே பிரிவுக்கு இளையாதபடி லாக்யத்தைப்பண்ணப் பெற்றிலேன்” என்று பிள்ளான் - நிர்வாஹம். [உயிரிங்குண்டோ] - என்னுயிர்நோவ மிழற்றினவன்றே அங்கேபோய்த்தே என் ப்ராணன்; என்பக்கலுண்டோ?” என்று விளக்கேற்றிக் காட்டுவாரைப்போலே யிருக்கிறது. [எவன்சொல்லிநிறும்] - எத்தைச்சொல்லித் தரிப்போம்? உங்கள் ஒருப்பாடு இதுவானபின்பு, தரிக்கவிரகுண்டோ? [நும்மேங்குக்கூரால் கேட்டுமே] - ப்ரணயபரவசமான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டும், பிரிவாற்றாமைக்கு தரிக் கிலும் உங்கள் த்வநிக்குப் பிழைக்கவல்லோமோ! உங்கள் த்வநி கேட்டாரை முடிக்கும் தன்றோ! உங்கள்செவியைப் புதைத்தோ நீங்கள் கூப்பிடுகிறது? “நிலநஹுகூவாகாநாஃ கிஸ்யூலஹவாரிணாஸு | வுணூநீகவிஸாலாக்ஷீகயசெஷாலவிஷ்யதி”.

௪௫.—மூன்றும்பாட்டு. அவ்வன்றிற்பேடைகள் தம்மையே, திரியவும், தன் செயலறுதியாலே யீரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே எனதாருயிர்] - என் ப்ராணன், அவன்கையதே. மிதுநமானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோயிருப்பது? உங்களுக்கு இது அவ்யுத்தப்நமோ? [அன்றிற்பேடைகாள்] - அந்வயரஸம்அறிவார், பிரிந்தார்பவேதும் அறியவேண்டாவோ? [எவன்சொல்லி] - ஏதேனும் சிலவற்றைச் சொல்லி. அவைசொல்லுகிற பாசரஞ் சொல்லில் தன்வாய் வேம்போலேகாணும். [நீர்குடைந்து] - ஒன்றிலேயொன்று அவநூலித்து. [ஆதிதீர்] - பரிமாறாநின்றீர்களே. [புடைசூழவே] - சுற்றிலே ஸஞ்சரியா

மூன்றும் பாட்டு - அவன் இத்தாதி. மீளவும் அன்றிற்பேடைகளை இரப்பானென்? என்ன-அவ்வன்றில் இத்தாதி.

“அவன்கையது” என்று அறியும்படி யென்? என்ன - மிதுநம் இத்தாதி. “சுலூபெஷ்யா:” இத்தாதி அறுஸந்தேயம். கீழிற்பாட்டிலே - “அவன்கையதே” என்றது - நைராஸ்யத்தால் சொன்னவார்த்தை; இதிலே ப்ரணயித்வத்தாலே சொன்னவார்த்தை. “பிரிவில் நீங்கள் செய்கிறவையெல்லாம் பாசகமாகச் சொல்லாகின்றாய்; பிரிவு உனக்குபாதகமென்கிற இதுஎங்களுக்குத் தெரியுமோ?” என்ன - அந்வயரஸம் இத்தாதி. அந்வயரஸம் - ஸம்ஸலேஷ ரஸம். இன்னதென்னதே, “எவன்” என்பானென்? என்ன - அவைசொல்லுகிற இத்தாதி. நீர் - நீங்கள். சூழ - ஸஞ்ச

நின்றிகோள். அடைமதிப்படுத்துவார் சுற்றிலேவிட்டுக்கொண் டிருக்குமாபோலே. சேவியைப் புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! கண்ணைப்புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! பேருமாளும் பரிகரமும் லங்கையை யழிக்கைக்குச் சூழப்போந்தாற்போலேகாணும் இவளுக்கு இது இருக்கிறது. பாவியேன்! உங்கள்பாரிப்புக்கு இங்கு விஷயமுண்டாகப் பெற்றதில்லை; [தவஞ்செய்தில்லா] - உயிரை இங்கேவைத்து உங்களுக்கு உபகரிக்க பாக்யம்பண்ணிற்றிலேன். “அவனைப்போலே பிரிவுக்குச் சினையாதபடி பாக்யத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன்” என்று பிள்ளான்பணிக்கும். [உயிரிங்குண்டோ!] - வல்லடிக்காரர்க்கு விளக்கேற்றிக் காட்மோபோலேகாணும், “இங்குண்டோ!” என்று காட்டுகிறபடி. [எவஞ்சொல்லிநிறும்] - எத்தைச் சொல்லித் தரிப்பது? [நும்இத்யாதி] - ப்ரணயபரவஸரான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டேம். பிரிவுக்குத் தரித்திருக்கிலும், உங்கள் த்வநிக்குப் பிழைக்கவல்லோமோ! உங்கள் த்வநி, கேட்டாரை முடிக்குமதன்றோ! உங்கள்சேவியைப்புதைத்தோ நீங்கள் கூப்பிகேற்றது? “நிஸ்யநம்வசு வாகாநாம் நிஸஜ்யஸஹவாரிணாடி | வுண்ணாநீகவிஸாநாநகீக்யமெஷாலவிஷ்யதி” (நிஸ்வநம்சக்ரவாகாநாம் நிஸம்யஸஹசாரிணாம் | புண்டரீகவிஸாலாக்ஷீகதமேஷாபவிஷ்யதி.) (ந)

நான்காம் பாட்டு.

கூக்குரல்கேட்டேம்நங்கண்ணன்மாயன்வெளிப்படான்
மேற்கிளகோள்ளேன்மின் நீருஞ்சேவலங்கோழிகாள்!
வாக்கும்மனமும்கருமமும் நமக்காங்கதே
ஆக்கையும்ஆவியும் அந்தரம்நின்றமுலுமே.

ரிக்கிறதாக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அடைமதி இத்த்யாதி. அடைமதிப்படுத்துகை - முற்றுக்கை போடுகை. “எவஞ்சொல்லி, புடைசூழ” என்கிற இரண்டிதங்களாலும் - தனக்குஇவற்றால்வந்த நலிவைத் தப்பவிரகில்லை என்கிறார் - சேவியை இத்த்யாதி. “எவஞ்சொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற - சேவியை இத்த்யாதி. “புடைசூழவே” என்றத்தைப்பற்ற - கண்ணை இத்த்யாதி. “அடைமதிப் படுத்துவார்” என்றத்தை விசேஷிஷ்ட்டமாகக் காட்டுகிறார் - பேருமாளும் இத்த்யாதி. மேலுக் கவசாரிகை - பாவியேன் இத்த்யாதி. “தவம்செய்தில்லா” இத்த்யாதிக்கர்த்தம் - உயிரை இத்த்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அவனைப்போலே இத்த்யாதி. பாக்யத்தைப்பண்ணாத பாவியேனை என்னுடைய ப்ராணன்கள்இங்குண்டோ? என்ற ஸப்தார்த்தம். உயிருண்டோவென்னுதே, “இங்கு” என்று விசேஷித்ததாக்குலாவம் - வல்லடிக்காரர் இத்த்யாதி. வல்லடிக்காரர் - ஹிம்ஸகர். நிறும் - தரிப்போம், “எங்குகூக்குரல்” என்றதாக்கு லாவமாதல், “கேட்டேம்” என்ற ஸப்தத்துக்கு லாவமாதல் - பிரிவுக்கு இத்த்யாதி. பிழைக்கப்போகாதோவென்ன - உங்கள் இத்த்யாதி. தனக்கு வாயுபக மாகையாலே அவற்றுக்கும்இதுவாயகமென்றறினேத்து லாவம் - உங்கள்சேவியை இத்த்யாதி. தனக்கு வாயுபகமென்றத்தைக்கொண்டு இப்படி நினைத்தபேருண்டோ வென்ன - நிஸ்வநம் இத்த்யாதி. “நிஸ்யநம்வசு வாகாநாம் நிஸஜ்யஸஹவாரிணாடி | வுண்ணாநீகவிஸாநாநகீக்யமெஷாலவிஷ்யதி” இதி (கிஷ் - ௩௦ - ௧௦) ராமஃ. ‘அன்றிற்பேடைகள் - எனதாருயிர் - அவன்கையதே; எவஞ்சொல்லி நீர்’ என்றதொடங்கி, ‘உயிரிங்குண்டோ? நும்மேங்கு கூக்குரல்கேட்டேம். எவஞ்சொல்லிநிறும்’ இத்த்யவ்யயி.

(ந)

† ‘நீரும் நஞ்சேவலும்’ என்பதும் பாடம்.

ஆ.—(கூக்குரல்) - கோழிகாள்! நீரும் நுஞ்சேவலும் மேன்மேலும் அவனை என்செய்யக் கூவுகிறீர்கள்? “நாங்கள் அவனைவாக்கூவுகிறோம்” என்று அவை சொல்ல; அவன்வருகைக்குக் கூவுகிறீர்களாகில் அவன் வாராதொழிகிறதென்? ஆதலால், அவன்வாக்கூவுகிறீர் அல்லீர்; என்னை முடிக்கைக்காகக் கூவுகிறீர்தானோ? முன்னமே என்னுடைய ஸர்வகரணங்களும் முடிந்தன; இனி என்செய்ய வருந்துகிறீர்கள்? என்ன; கரணங்கள் முடிந்தனவாகில் உன்னுடையபேச்சும் இச்சேஷ்டிதங்களுங் கூடுகிறபடியெங்கனே? என்னில்,—முடியச்செய்தே, என்னுடைய ஆக்கையும் ஆவியும் நடுவே நின்று பழைய வ்யஸவாஸநையாலே அழைக்கிறனவத்தனை யென்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், சிலகோழிகளைக் குறித்து நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னைநலியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூக்குரலென்று தொடங்கி] - உங்களுடைய கூக்குரலைக் கேட்டுவைத்தும் ஆஸ்சர்யஸீலகை ப்ரஸித்தனை க்ருஷ்ணன் “இவள் பிழைபாள்” என்று பார்த்துத் தோற்றி யருளுகிறிலன். கோழிகாள்! உங்களுடைய சேவல்களும் நீங்களும் உங்களுடைய ஜாத்யுசிதமாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சஸப்தத்தைப் பண்ணாதே கொள்ளுங்கோள்! [வாக்கும்மனமும் என்றதொடங்கி] - “உன்னுடைய ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரித்து உன்னை முடிக்கவென்றுவந்த நாங்கள் கூவாதிருப்போமோ?” என்றனவாகக்கொண்டு என்னுடைய ஸர்வகரணமும் பண்டே அவன்பக்கவின; இனிஎன்செய்ய வருந்துகிறீர்களா? என்ன; ஆகில், இப்பேச்சும் இச்சேஷ்டிதமும் கூடினபடி எங்கனே என்னில்?—அவை போகச்செய்தே வ்யஸவாஸநையாலே தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவேநின்று துஷ்பப்படுகிறன வித்தனை.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்சர்யகுணசேஷ்டிதனை க்ருஷ்ணன் வருகிறிலன், நீங்கள் எனக்கு வ்யாக்ரமாம்படி கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோள் என்று, சில மயிற்பேடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

கோழிகாள் - மயில்காள், கூக்குரல் - நீங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அழைக்கிற குரல், கேட்டும் - அவனிருந்தவிடத்திலும் கேட்கும்படியாயிருக்கச்செய்தேயும், நம் - (எல்லாரும் “நம்முடையவன்” என்னும்படி) ஹவ்யனாய், மாயன் - கிட்டினாரை யாஸ் சர்யகுணசேஷ்டிதங்களாலே நடுபடுத்தும், கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், வெளிப்படான் - வருகிறிலன்; நாம் - உங்கள், சேவலும் நீரும் - சேவலும் நீருமாகச்சேர்ந்துகொண்டு, மேல் - மேலே, கிளைகொள்ளேன்மின் - திரளாகக்கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோள்! நமக்கு - எங்களுக்கு, வாக்கும் மனமும் கருமமும் - வாங்கமந்காயங்கள், ஆங்கதே - அவன்பக்கவிலேயாயிற்று; ஆக்கையும் - ஸரீரமும், ஆவியும் - ப்ராணனும், அந்தரம் நின்று - நடுவே, உழலுமே - அலமருகிறவித்தனை. கோழி - மயில். கிளைத்தல் - ஸப்தித்தல்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமயில்களைக் குறித்து நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றிகோள் என்கிறாள்.

[கூக்குரல் கேட்டும்] - நீங்கள்கூவுகிற த்வதியைக் கேட்டுவைத்தும், இவற்றினுடைய த்வதிசல்லாதவிடமில்லை யென்றிருக்கிறாள். [நங்கண்ணன்] - வடயகூழ் ப்ரஸித்திபோலே இதொருப்ரஸித்தி யுண்டாக்கிவைப்பதே. [மாயன்] - ஆஸ்சர்யஸீலன்; பிரிந்தால் யரிக்கவொண்ணாதபடி கிட்டினபோது கையைக் காலைப்பிடித்துத் தாழ

நின்று பரிமாறுமவன். [வெளிப்படான்] - “இவள் பிழையாள்” என்று தோற்றுகிறிலன் ; “தாலாஜாவிராஹுசி” என்னுமவன்கிடர் ! ருஷியும் “சூவிராஹுசி” என்றான் ; இவளும் “வெளிப்படான்” - என்றான். கைகழியப்போகான்; மறைந்துநின்று தோற்று மென்றிருக்கிறான். [மேற்கிளை கொள்ளேன்மின்] - மேலானகிளை உச்சைஸ்ஸான த்வரி. ஜாத்யுசிதமாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சஸுப்தத்தைப் பண்ணுதே கொள்ளுகோள். இவள் பிரிவாலே நோவுபட்ட ஐஸையிலே உயர்ந்த தானத்திலே த்வரிக்கத்தொடங்கிற்று. [நீரும் சேவலும்] - ஒன்றுதொடங்கின தானத்திலே ஸஹ சரமுந் தொடங்கிக் குறையுங் கூடமுடியாநின்றது. [கோழிகாள்] - மயில்களைச்சொல்லுகிறது. [வாக்குப் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரிக்க வந்த நாங்கள் நீ நிக்ஷயித்தவாறே தவிருவதேதாமோ! என்ன, — அதுவாகில், அவையும் அவன்பக்கலின்: அதுக்கும் அங்கே செல்லுங்கோள். அங்கே போய் இவை த்வரிக்க அவனுக்குத் தரிப்பரிதாய் வந்து முகங்காட்டுமென்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறான். ஆகில், இப்பேச்சும் சேஷ்டிதமும் கூடினபடி யென்? என்ன. [ஆக்கையும் ஆவியுமந்தாம் நின்றமூலமே] - வ்யஸநவாஸநையினாலே டேஹமும் ப்ரணனும் நடுவேநின்று க்லேசப்படுகிற இத்தனை. பிடித்துவிட்ட கொப்புபோலே வாஸநையெயுள்ளது. நோவுபட வேண்டுமதுண்டு; உங்களுக்கு நலிகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை.

நடு.— நாலாம்பாட்டு. சில மயில்களைக்குறித்து, நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றிகோள் ! என்கிறான்.

[கூக்குரல்கேட்டும்] - நீங்கள் கூவுகிற த்வரியைக்கேட்டு வைத்தும். இவற்றின் த்வரி சேல்லாதவிடமில்லை என்றிருக்கிறான். [நங்கண்ணன்] - வடயகூடிப் ப்ரஸித்தி போலேகிடர் லவ்யனென்னும் இது. [மாயன்] - ஆஸ்சர்யஸீலன் ; கலக்கும் ஸமயத்தில் மெய்போலே பரிமாறவல்லவன். [வெளிப்படான்] - “இவள் பிழையாள்” என்று, தோற்றுகிறிலன்; “தாலாஜாவிராஹுசி” (தாலாமாவிரபூத்) என்னுமவன்கிடர்! ருஷியும், “சூவிராஹுசி” (சூவிரபூத்) என்றான் ; இவளும், “வெளிப்படான்” என்றான். [மேற்கிளை கொள்ளேன்மின்] - மேலான கிளை - உச்சமான த்வரி. ஜாத்யுசித

நாலாம்பாட்டு - கூக்குரல் இத்யாதி. “நீருஞ்சேவலும்கோழிகாள் - மேற்கிளை கொள்ளேன்மின்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - கீலமயில்களை இத்யாதி. ப்ரமபதஸ்த்தனுக்கு இதுகேட்குமோவென்ன - இவற்றின் இத்யாதி. மேலே, “மேற்கிளை கொள்ளேன்மின்” என்றத்தைப்பற்ற - சேல்லாத விடமில்லை என்றது. “நம்” என்றதுக்கர்த்தம் - வடயகூடி இத்யாதி. “நம்” என்று - ப்ரஸித்தி. வடயகூடிப் ப்ரஸித்தியாவது - இஹவடே யகூஸ் திஷ்டட்டி-இந்த ஆலமரத்திற் பேயுண்டென்னுமது. இத்தால், லவ்யனென்கிறது, ப்ரஸித்திமாத்ரமொழிய அநுஷ்டாந மில்லையென்கிறது. “வெளிப்படான்” என்றதுக்குச்சேர, “நங்கண்ணன்மாயன்” என்றதுக்கு - வெறுப்பாக வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார். மாயன் - ஆஸ்சர்யபூதன், ஆஸ்சர்யமனது? என்ன - கலக்கும் இத்யாதி. வெளிப்பட ப்ரஸக்திவதுஎன்ன - இவள் இத்யாதி. அதாவது - “இந்தத்வரி இவளுக்கு ஸ்பாடகம்” என்றால் ஓடிவரவேண்டியிருக்க, அதுசெய்கிறானில்லையென்றபடி. அப்படி விஸ்வேஷ ஐஸையில் தோற்றுமோவென்ன, ப்ரமாணம் - தாஸம் இத்யாதி. “தாலாஜாவிராஹுசி” ரிஸயபாநஸோவாஜோஜ” இத்யாதி, கோபிகாகீதாஸமந்தரே. ஸப்தமொத்திருக்கிறதென்கிறார் - ருஷியும் இத்யாதி. அதாவது - கோபிமார்க்கு ஸமீபஸ்த்தனய்த் தோற்றுகிறந்தானென்றதோலே, இவளும் ஸந்நிஹிதரூபிருந்துவைத்தே வெளிப்படானென்கிறாளென்றபடி. “கிளை” என்று.

மாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சபத்தத்தைப் பண்ணுதேகோள்ளுங்கோள். இவள் ஈபேடப்பட, ஒரு தான மெழவைத்துக் கூவாரின்றன வாய்த்து. [நீருஞ்சேவலும்]-ஒன்று தொடங்கின கார்யத்தை ஸஹசரமுந்தோடங்கிக் குறையுங் கூடமுடியாநின்றது. [கோழிகாள்] - ஸ்த்ரீவதம்பண்ணுகைக்கு ஒருஜாதியாக ஒருப்படவேணுமோ? கோழியென் கிறது - மயிலை. “நீர்.நலியாதே கோள்ளுங்கோள்” என்னுமளவும் பார்த்தன்றே நாங்க ளிருக்கிறது? ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரிக்கவந்த நாங்கள் தவிருவோமோ? தொடங் கினகார்யம் தலைக்கட்டவேணுமே, எங்களுக்கு” என்று கருத்தாக, அதுக்காகில் பின்னை அங்கே போங்கோளென்கிறாள். [வாக்கும் மனமும் கருமமும் நமக்காங்கதே] - என் னுடைய ஸர்வ கரணங்களும் அவன்பக்கலின. “அங்கேபோய் இவை த்வரிக்க அவ னுக்குத் தரிப்புஅரிதாய் வந்து முகங்காட்டும்” என்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறாள். அங்கேயாகில், இப்பேச்சும் சேஷ்டிதங்களும் கூடினபடியென்னென்ன? - [ஆக்கையு மாவியுமந்தரம்நின்றழலுமே] - வ்யஸநவாஸநையாலே, தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்று க்லேசப்படுகிற இத்தனை. பிடித்துவிட்ட கோம்புபோலே வாஸநையெயுள்ளது. நோவுபடவேண்டுவதுண்டு, நலிகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அந்தரம் நின்றழல்கின்ற யானுடைப்புவைகாள் !

நந்த்றத்தேதுமிடையிலே குழறேன்மினே

இந்திரஞாலங்கள்காட்டி இவ்வேழலகுங்கோண்ட

நந்திருமார்வன்நம்மாவியுண்ணநன்கேண்ணினன்.

ஆ.—(அந்தரமின்று.)-“உங்களுக்கு நான்என்ன அரிஷ்டம் பண்ணினேன்? நீங்கள் நடுவேநின்று, அவன்திருநாமங்களைச்சொல்லி என்னைவாயியாதேகோள்ளுங் கோள்!” என்று பூவைகளைநோக்கிச்சொல்லி, ‘பண்டு இந்தலோகத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுகைக்குச் சிலபொய்செய்தார்போலே என்னைடேகலந்து பரிமாறுகிறானாகத் தோற்றுப்படி சிலபொய்களைச் செய்தகன்றுபோன இது; என்னைமுடிக்கைக்கு நல்ல விரகுபார்த்தான்; என்ன சதுரனே?’ என்று தன்னிலேநொந்து சொல்லுகிறாள்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னினவாயிருந்து ஈலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, “அவன்தான் என்னை முடிக்கைக்கு அழகிதான விரகுபார்த்தான்; உங்களுக்கு இங்கு விஷபயமில்லை” என்கிறாள்.

பக்திஸப்தமாகையாலே, ‘ஜாத்யுசிதமாய்’ என்கிறாள். “ஆந்தை களைக்கட்டிற்று” என்னக்கடவ திறே, “மேல்” என்றதுக்குவாவம் - இவளீடுபட இத்யாதி. “நீரும்சேவலும்” என்றிரண்டையும் சொல்லி, ‘கிளை’ என்று ஏகவசநமாகச் சொன்னதுக்கு வாவம் - ஒன்றுதொடங்கின இத்யாதி. “கோழிகாள்” என்கிற ஐஹுவசநத்துச்சுந்தம் - ஸ்த்ரீவதம் இத்யாதி. பேச்சும் சேஷ்டிதமும் என்றது - “மேற்கிளைகொள்ளேன்மின், உழலும்” என்றத்தைப்பற்றி, விவரணமாதல், சேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்று க்லேஸப்படுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாதல் - பிடித்துவிட்ட இத்யாதி, வலிதம் - நேர்வுபட இத்யாதி. ‘உழலும்’ என்றதுக்கு வாவமாதல். ‘கூக்குரல்கேட்டும் நங்கண் ணன் மாயன் வெளிப்படான் - வாக்கும்’ என்றதொடங்கி, ‘உழலுமே; கோழிகாள் நீரும்சேவலும் மேற்கிளைகொள்ளேன்மின்’ இத்யவ்வயி.

[அந்தரமென்று தொடங்கி] - நலிகைக்கொரு காரணமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, என்னை நலிந்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற என்னுடையபூவைகள் ! உங்களுடைய பாரிப்புக்கு என்பக்கல் அவகாசமில்லை. குழறாதே கொள்ளுங்கோள் ! [இந்திரஞால மென்று தொடங்கி] - ப்ரணயித்வ ப்ரஸித்தியையுடையனாயி நுந்துள்ள எம்பெருமான் பண்டு இந்தலோகத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுகைக்குச் சிலபொய் செய்தாற்போலே என்னோடேகலந்து பரிமாறுகிறானாகத் தோற்றும்படி சிலபொய்களைச் சொல்லி விஸ்வ லேஷிக்கை என்னை முடிக்கைக்கு உபாய மென்று அவன்தானே நல்லவிரகு பார்த்தான் ; என்னைமுடிக்கப் பார்த்த பார்வை, அழகிதாகப் பார்த்தான் என்று தன்னிலே நெருங்கு சொல்லுகிறுளென்றுமாம்.

ப. - அந்தரம், க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி ஸர்வலோகத்தையும் பிறர்க்காகாதபடி பண்ணுமவன் உள்ளாளான உங்களையிட்டு நம்முடைய ப்ராணப ஹாரம்பண்ணுகைக்கு நன்றாக எண்ணினுனென்று, தன்னுடைய பூவைகளைக் குறித் துச் சொல்லுகிறான்.

நலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, அந்தரம் நின்று-நடுவே, உழல் கின்ற - நிஷ்ப்ரயோஜநமாக அல மருகிற, யானுடைப்பூவைகள் - நான் என்னுடையவை என்றுஅலிமாதித்த பூவைகள் ! தும்திறத்து - உங்கள்இடையாட்டத்தில், (என்னை நலிகைக்கு), ஏதும்இடையிலலை-ஓர்அவகாசமில்லை ; குழறேன்மின்-(நீங்கள்) அநக்ஷரஸ மாம்படி ஸப்தியாதே கொள்ளுங்கோள் ! இந்திரஞாலங்கள்காட்டி - இந்தரஜாலங்கள் போலே மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படியாக குணவிக்காறு சேஷ்டிதங்களைக்காட்டி, இ ஏழலகும் - இந்த ஸப்தலோகத்தையும், கொண்ட - (பராலிமாநத்தையும் ஸ்வாலிமாநத் தையும் அறுத்துத் தனக்கேயாப்படி) பண்ணிக்கொண்டு, நம்திருமார்வன் - நமக்கு(தன்) திருமார்விலேயிருக்கிற பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயித்வத்தைக்காட்டி யகப்படுத்தினவன், நம் - நம்முடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ண - ச்ரஸித்துக்கொள்ளுகைக்கு, நன்கு எண்ணினான் - நன்றாக நிரூபித்தான்.

இ. - அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னினவாயிருந்து நலிகிற பூவைகளைக்குறித்து அவன்தான் என்னைமுடிக்கைக்கு நல்விரகுபார்த்தான் ; இனி, உங்களுக்கு இங்கு விஷய மில்லை என்கிறான்.

[அந்தரமின்றுழல்கின்ற] - உங்களுக்கு இங்குநலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கே யிருக்க நடுவேநின்று வ்யாயமே க்லேஸப்படுகிறிகோள் இத்தனை, [யானுடைப் பூவை கள்] - என்னுடைய பூவைகள் ! ஸர்வஸாயாரணராயிருப்பார் செய்யுமத்தை, சிலர்க்கு ஸ்வம்மாயிருப்பார் செய்யக்கடவதோ ? ஸ்வதந்தரன் செய்யுமத்தை பரதந்தரான நீங்களும் செய்யக்கடவதோ ? நான் எனக்கு என்னவமையுமாகாதே வ்யாயகமாகைக்கு ? அவனும் என்னுடையவனாகையிறே நலிந்தது. கலந்தார் செய்யக்கடவத்தை வயிற்றிற் பிறந்தார் செய்யக்கடவதோ ? [துந்திரத்தேது மிடையிலலை] - உங்கள்இடையாட்டத் தில், என்னைநலிகைக்கு ஓர்அவகாசமில்லை ; உங்கள்பாரிப்புக்கு என்பக்கல் ஓர்அவ காசமில்லையென்றுமாம். [குழறேன்மினோ] - அநக்ஷரஸமானபேச்சைக் காட்டி முடி யாதே கொள்ளுங்கோள். “உருவினவான் உதையிலிடுங்கோள்” என்னுமா போலே. கெடுவிகாள் ! உங்கள்வாயைப் புதையுங்கோளென்கிறான். [இந்திரஞாலங்கள் காட்டி] -

கண்டார்க்கு விடவொண்ணாத வடிவையும், சீலத்தையும், சேஷத்தையுங்காட்டி. 'இவை நிலைநில்லாமையாலே பொய்காண்' என்கிறான். [ஏழுலகுங்கொண்ட] - பிறருடைமை கொள்ளுமிடத்தில் சேஷபாதபடி கொள்ளுமவன். [நந்திருமார்வன்] - ப்ரணயித்வத்தால்வந்த ப்ரஸித்தியை எனக்குக்காட்டி. பிராட்டியோடு பழகிற்றும் ப்ரணபிபாப் அன்று; அத்தைக்காட்டிக் கண்டாரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக. சில பொய்களைக்காட்டி மஹாவைபக்கல் நின்றும் ஐயுமையைக் கொண்டாற்போலே, கலந்து பரிமாறுகிறுனென்று தோற்றும்படி சிலபொய்களைச் செய்து விஸ்வலேஷிக்கை. என்னை முடிக்கைக்கு உபாய மென்றுமாம். [நம்மாவியுண்ண நன்கெண்ணினான்] - நம்மை முடிக்கைக்கு நல்விரகு தானேபார்த்தான். உங்களுக்கு இங்கு அவகாசமில்லை. ஸர்வஸக்தியானவன் உத்தேயாகித்த கார்யத்திலே குறைகிடப்பதாய் அதிலே நீங்கள் ஸஹகரிக்கிறீர்களோ? நம்மை முடிக்கப் பார்த்தபார்வை அழகிதாகப் பார்த்தான் என்று தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறான் என்றுமாம்.

நு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னினவாயிருந்துநலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, அவன்தான் என்னை முடிக்கைக்கு நல்ல விரகு பார்த்தான்; இனி உங்களுக்கு இங்கு விஷயமில்லை என்கிறான்.

[அந்தரம்நின்றமூல்கின்ற]-உங்களுக்கு இங்கு நலிய விஷயமின்றிக்கேயிருக்க, நடுவேநின்று வ்யர்யமே க்லேஸப்படுகிறீர்களேத்தனை. [யானுடைப்பூவைகள்] - என்னுடைப்பூவைகள்! ஸர்வஸாயாரணராயிருப்பார் செய்பவற்றை, சிலர்க்கு ஸ்வம்மாயிருப்பார் செய்யக்கடவதோ? நான் எனக்குஎன்ன வமையுமாகாதே வ்யாயிக்கைக்கு? அவனும், என்னுடையவ னாகையிறே நலிந்தது! [நுந்திறத்தேதுமிடையிலே] - உங்கள் இடையாட்டத்தில், என்னைநலிகைக்கு ஓர் அவகாசமில்லை; உங்கள் பாரிப்புக்கு என்பக் கல் ஓரவகாசமில்லையென்றுமாம். [குழறேன்மின] - அநக்ஷர ரஸமானபேச்சைக் காட்டி முடியாதேகொள்ளுங்கொள்! அவன்தான் அதிகரித்தகார்யத்தில் நெகிழ்நின்றானாகிலன்றோ, நீங்கள்இப்படி முதிர்நிற்கவேண்வேது? அதுக்கு உங்களுக்கு அவகாசம் வைத்தானே! [இந்திரஞாலங்கள்காட்டி] - கண்டார்க்குவிடவொண்ணாதவடிவையும், சீலத்தையும்,

அஞ்சாம்பாட்டு - அந்தரம் இத்யாதி. "யானுடைப்பூவைகள் - நம்மாவியுண்ணநன்கெண்ணினான் - நுந்திறத்தேதுமிடையிலே குழறேன்மினே" என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - தன்னினவாய் இத்யாதி. தன்னினவாய் என்றது - "யானுடைப்பூவைகள்" என்றத்தைப்பற்ற, தன்னினவாய் - தன்னுடையவைகளாய்; தனக்கு சேஷங்களாய் என்றபடி.

"யானுடைப்பூவைகள்" என்று விசேஷிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தவாவம் - ஸர்வஸாதாரண இத்யாதி. ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் என்றது - காட்டிலேவர்த்திக்கையாலே ஸர்வஸாதாரணமான மயில்தொடக்கமான பக்ஷிகளையாதல், கீழிற்பாட்டில் "நங்கண்ணன்" என்ற க்ருஷ்ணனை யாதல். "நந்திருமார்வன்" என்றத்தைக்கடாக்கித்து, என்னுடைமை ஸம்வந்தமே ஹேதுவாக வ்யாயிக் கிறிகொளென்று ஊவாரந்தரம் - நான்எனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அவனும் இத்யாதி. இடை - அவகாசம். உங்களிடையாட்டத்தில் என்றது - உங்களுக்கென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "திறம்" என்ற - ஸமூஹமாய், பாரிப்பைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அவன்தான் இத்யாதி. அவகாசம் வையாமல் அவன்செய்த வ்யாயாரங்களைச் சொல்லுகிறது மேல். "இந்திரஞாலங்கள்" என்கிற வெஹுவசந விவக்ஷிதங்களையும், அவற்றை இந்திரஞாலமாக அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - கண்டார்க்கு இத்யாதி. அதாவது - இந்திரஞாலமாவது, கண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி ஆகர்ஷகமாயிருப்பதொரு வித்யையிறே; அப்படி ஸௌந்தர்யாதி

சேஷ்டிதத்தையுங் காட்டி. இவை நிலைநில்லாமையாலே, “பொய்கள்” என்கிறாள். இந்திரஞாலமென்றும், பொய்யென்றும் பர்யாயம். [ஏழுலகுங்கொண்ட] - பிறருடைய வஸ்துவை அபஹரிக்கப்படுக்கால், அவர்களுக்குஒன்றும் சேஷியாதபடி அபஹரிக்குமவன். [நந்திருமார்வன்] - ப்ரணயித்வத்தால்வந்த ப்ரஸித்தியை எனக்குக்காட்டி. பிராட்டியோடே பழகிற்றும் ப்ரணயியாய்அன்று; அத்தைக்காட்டிக் கண்டாரை யகப்படுத்திக் கொள்ளுகக்காக. சிலபொய்களைக்காட்டி பூமியைக்கொண்டாற் போலே, கலந்து பரிமாறுகிறுனென்றுதோற்றும்படி சில பொய்களைச் செய்து விஸ்வலோகத்தை என்னை முடிக்கைக்கு உபாயமென்றுமாம். [நம்மாவியுண்ண நன்கெண்ணினான்] - நம்மை முடிக்கைக்கு ஈல்விரகுபார்த்தான். உங்களுக்கு இங்கு அவகாசமில்லை. ஸர்வஸக்தி யுத்தியோகித்த கார்யத்திலே குறைகிடப்பதாய், அதிலே நீங்களும் ஸஹகரிக்கிறீர்களோ! நம்மை முடிக்கப்பார்த்த பார்வை அழகிதாகப்பார்த்தான் என்று, தன்னிலே நோந்து சொல்லுகிறு ளென்றுமாம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

நன்கெண்ணிநான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே
யின்துரனிமிழற்றேல் என்னொருயிர்க்காகுத்தன்
நின்செய்யவாயோக்கும்வாயன் கண்ணன்கைகாலினன்
நின்பசுஞ்சாமநிறத்தன் கூட்டுண்நீங்கினான்.

ஆ.—(நன்கெண்ணி.) - ‘அவன்பிரிந்த உபாயில் அவன்திருநாமங்களையும் சொல்லாமைக்கன்றோ உன்னை நான் வளர்த்தது? ஆனபின்பு, அவன்திருவடிவுபோலே

களும் அதுவலித்தாலொழிய நிற்கவொண்ணாதபடி ஆகர்வதமாயிருக்கும்த்தைப்பற்ற, இவற்றை “இந்திரஞாலங்கள்” என்கிறதென்றபடி. ஏபஹுவசவ்விகழிதங்கள் - ளெனந்தர்யாதிகள். பொய்யாக அர்த்தாந்தரம் - இவை இத்யாதி. “இந்திரஞாலம்” என்றால், பொய்யைச் சொல்லுமோவென்ன - இந்திரஞாலமென்றும் பொய்யென்றும் பர்யாயம் என்று. “ஏழுலகும்” என்ற சஸப்தத்துக்கு லாவம் - பிறருடைய இத்யாதி. “நம்” என்ற ப்ரஸித்திக்குலாவம் - ப்ரணயித்வத்தால் இத்யாதி. ப்ரஸித்தினை திருமார்வனென்று ஸப்தார்த்தம். பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திபைக்காட்டி என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டவனென்று தாத்பர்யார்த்தம். “திருமார்வன்” என்றதுக்கு வெறுப்பாகவர்த்தம் - பிராட்டியோடே இத்யாதி. “இந்திரஞாலங்கள்” என்றதொடங்கி, “நன்கெண்ணினான்” என்னு மளவும் - பகழிகளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறுளென்றும், தன்னிலே நோந்து சொல்லுகிறுளென்றும், இத்தை த்வேதாவிகழித்து முந்தினவகையைக்காட்டுகிறார் - சிலபொய்களை இத்யாதியாலே; இரண்டாம்வகையைக்காட்டுகிறார்-நம்மை முடிக்க இத்யாதி முடிவில் வாக்யத்தாலே. “நன்கு” என்கிறதற்கு அர்த்தத்தவ்யம் - நன்றாகவென்றும், வ்யதிரேகலக்ஷணமாய், க்ரூரமாகவென்றும். இந்திரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஈல்விரகுபார்த்தான் என்றும், அழகிதாகப்பார்த்தான் என்றும். அழகி தாக - க்ரூரமாகவென்றபடி. “அவனும்செய்தபோகிறான், அவன்செய்தகுறைகளை நாங்கள்முடிக்கிறோம்” என்ன-ஸர்வஸக்தி இத்யாதி. “அந்தரமின்றமுழல்கின்ற யானுடைப்புவைவான்! இந்திரஞாலங்கள்” என்றுதொடங்கி, நன்கெண்ணினான்-துந்திறத்தேதுமிடையிலே குழிதேன்மினோ? இத்யந்தவ்யம். “நம்மாவியுண்ணநன்கெண்ணினான்” - நம்முடையப்ராணன்களை க்ரஸித்துக்கொள்ளுகைக்கு நன்றாக நிறுபியாநின்றனென்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். (ரு)

யிருக்கும் உன்வடிவைக்காட்டி, அதின்மேலே அவன் திருநாமங்களை யுஞ்சொல்லி என்னை நோவுசெய்யாதேகொள்ளாய் !' என்று தன்கிளியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன்ஓசையை அறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளியைக்குறித்து நான் ஸ்வஸ்டெய்யாயிருந்தபோது எனக்கு இனிதாகத்திருநாமத்தைச் சொல்லக் கேட்கக்கூன்றோ உன்னை நான் வளர்த்தது. எனக்கு அஸாத்தியமான ஓசையில் திருநாமத்தைச் சொல்லாதேகொள் ! என்று அததை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[என்னுந் யிர்க் காகுத்தென்று மேலுக்கு] - உன்னுடைய சிவந்தவாயும் கண்ணும் கையும் காலும்போலேயிருக்கிற திருப்பவளர் தெர்டக்கமான ஹ்வயாவயவங்கையுடையவனுமாய் உன்னுடைய குளிர்ந்த ஸ்யாமமாயிருந்துள்ள திருநிறத்தையுடையனாய் எனக்கு நல்லுயிராயிருக்கிற காகுத்ஸ்த்தன் இனி என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து என்ஃருதியை அறிந்துவைத்தே பிரிந்தான்.

ப.—அந்தரம், ஓர்ஸநீயமான அவயவஸோகையையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் கலந்துபிரிந்தான் ; அவனுக்கு ஸ்மாரகமான வடிவோடேயிருந்து உன்னுடைய ம்ருஓஹாஷணத்தாலே நலியாதேகொள் ! என்று தான் வளர்த்ததொரு கிளியைச் சொல்லுகிறான்.

என் ஆருயிர் - எனக்கு வ்யதிரேகத்திலே தரிக்கவரிதான ப்ராணனாய், காகுத்தன் - “மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே” என்னும்படியான சக்ரவர்த்தித்திருமகன், நின் - உன்னுடைய, செய்ய - சிவந்த, வாய் - வாயை, ஒக்கும் வாயன் - ஒக்கும் வாயையுடையனாய், கண்ணன் - அத்தோடொக்கும் கண்ணையுடையனாய், கைகாலினன் - அத்தோடொக்கும் கைகாலையுடையனாய், நின் - உன்னுடைய, பசும் சாமம் - பசுமையுடையத ஸ்யாமநிறம்போலேயிருக்கிற, நிறத்தன் - நிறத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, கூட்டுண்டு - (என்னோடே-) ஸம்ஸ்லேஷித்து, நீங்கினான் - பிரிந்தான்; நன்கு- (எனக்கு ஆபத்துக்கு உதவுவதுகொண்டிருக்கிற) நன்மையை, எண்ணி - எண்ணி, நான் வளர்த்த - நான் வளர்த்துப்போந்த, சிறு - சிறியவடிவையுடையதாய், பைதல் - முக்குமான, கிளியே - கிளியே ! இன் - இனிமையாலே என்னைநிபுத்துகிற, குரல் - குரலை, நீ - (அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிற) நீ, மிழற்றேல் - அர்த்தோக்தி ஸரஸமாகப் பண்ணாதே கொள் ?

இ.—ஆறும்பாட்டில், தன்ஓசையை அறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளியைக்குறித்து எனக்கு அஸஹ்யமான ஓசையிலே சொல்லவே உன்னை வளர்த்தது ? என்று அததை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[நன்கெண்ணி] - திருநாமம் ஸாத்மிக்கும் ஓசையையறிந்து சொல்லவும், அஸஹ்யமான ஓசையில் தவிர்வுமன்றோ உன்னைவளர்த்தது ? [நான்வளர்த்த] - ஏக புத்ரைகளைப் போலேயாய்த்து வளர்த்தது. நான்ஒன்றை ஆதரிக்கவமையுமாகாதே அந்யாவாகைக்கு ! அவனும் கிளியோபாதி ஹ்வயனாயிற்றிருப்பது. [சிறுகிளிப் பைதலே]-சிறுமை - பருவம். பைதல்-வயஸ்ஸுக்குத்தக்க பாசமுமின்றிக்கேயிருக்கை. உன் பசுமற்றனமிதே நலிகைக்கடி. [இன்குரல்]-“கூரியவேல் என்னுமாபோலே. [நீமிழற்றேல்] - நிரம்பாமென்சொல்லாலே என்னை முடியாதேகொள். மாத்ருவதத்திலேயும் ப்ரவ்ருத்திப்பார் உண்டோ? [என்னுந் யிர்க் காகுத்தன்] - வ்யதிரேகத்தில் தரிக்க

அரிதாம்படியிறே கிட்டினபோது பரிமாறும்படி. “தயாதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக” என்றிறே இவர் இருப்பது. [நின்செய்வவாய் ஒக்கும்வாயன்] - உன்னுடைய சிவந்தவாய்போலே யிருக்கும் வாயையுடையவன். உபமானத்தைச் சொல்லிச் சேர்த்துவிடும்தொழிய, உபமேயந்தனைப் பேசமுடியாது. உன்னைப்போலே சிவந்தண்ணையும், கையையும் திருவடிகளையும் உடையவன். [நின்பசஞ்சாமநிறத்தன்] - உன்னுடைய குளிரந்த ஸ்யாமமான நிறத்தையுடையவன். பசஞ்சாமம் - ஸ்யாமமாய், எரித்திருக்கையன்றிக்கே குளிர்த்திருக்கை. பச்சைநிறமென்னவுமாம். ஒருடம்பிலே இத்தனைபகை நேடிவைக்கலாமோ! [கூட்டுண்டு நீங்கினான்] - கலந்து என்பார்கருதியை அறிந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; அவன் கூடவிருந்தாலன்றோ உன்படிகள் அதுகூலமாயிருப்பது! தனியிருப்பில் நவிவார் ராவணனுகளன்றோ! அதுகூலர் நவிவரோ?

௪௫. — ஆறாம் பாட்டு. தன்உசையறியாதே திருநாமத்தைச்சொல்லுகிற கிளிப் பிள்ளையைக்குறித்து, எனக்கு அஸஹ்யமான உசையிலே சொல்லவோ உன்னைவளர்த்தது? என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[நன்கெண்ணி] - திருநாமம் ஸாத்திக்கும் உசையறிந்து சொல்லவும் அஸஹ்யமானஉசையில் தவிரவுமன்றோ உன்னைவளர்த்தது? [நான்வளர்த்த] - ஏகபுத்ரைகளைப் போலே யாயத்துவளர்த்தது; நானோன்றை ஆதரிக்கவமையுமாகாதே அந்யவாவாகைக்கு! அவனும் கிளியோபாதி ஸ்வயனாயிறே யிருப்பது. [சிறுகிளிப்பைதலே] - சிறுமை - பருவம். பைதல் - வயஸ்ஸுக்குத்தக்க பாகமுமின்றிக்கேயிருக்கை. உன் பசற்றனமிறே நலிகைக்கடி. [இன்குரல்] - “கூரியவேல்” என்னுமபோலே. [நீ மிழ்ந்தேல்] - நிரம்பாமென்சொல்லால் என்னை முடியாதேகோள்! மாத்ருவத்திலேயும் ப்ரவர்த்திப்பாருண்டோ? [என்னருயிர்க் காதுத்தன்] - வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கையரிதாம்படி யிறே கிட்டினபோது பரிமாற்றி. “தயாதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக” என்றிறே இவரிருப்பது; [நின்செய்வவாயொக்கும்வாயன்] - உன்னுடைய வாய்போலே யிருக்கும் வாயையுடையவன். உபமானத்தைச்சொல்லிச் சேர்த்துவிடும்தனையொழிய, உபமேயந்தனைப் பேசமுடியாது. [கண்ணன்கைகாலினன்] - உன்னைப்போலே சிவந்த

ஆறாம் பாட்டு—நன்கெண்ணி இத்யாதி. “நான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே - இன்குரல் நீ மிழ்ந்தேல்” என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தன்உசைய இத்யாதி.

வளர்க்கையிலே, நன்றாகவெண்ணி வளர்க்கையாவது எது? என்ன, அருளிச்செய்குறார்-திருநாமம் இத்யாதி. “கிளிப்பைதலே” என்ற ஏகவசந்தைக்கடாக்ஷித்தாதல், “வளர்த்த” என்ற மாத்ரத்துக்காதல் அர்த்தமருளிச்செய்குறார் - ஏகபுத்ரைகளை இத்யாதி. இத்தால் ஹார்த்தஹாவமாதல், “நான்வளர்த்த” என்றதுக்கர்த்தமாதல் - நானோன்றை இத்யாதி. நீ யாதரித்தாரில் அப்படி யந்தாவானருண்டோவென் - அவனும் இத்யாதி. சிறுமையும் பைதலும் புருத்தமன்றோவென் - சிறுமை இத்யாதி “பைதல்” என்றத்தால்ஹாவம் - உன்பசற்றனம் இத்யாதி. பசற்றனம் - பால்யம். விஸ்வலேஷஉசையில் இதின்குரல், விரஹணிகளுக்கு வ்யாக்யாயிருக்குமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்குறார் - கூரியவேல் இத்யாதி. நிரம்பாமென்சொல் - அபூர்ணமாய் ம்ருதுவான அர்த்தோத்திகள். “யான்வளர்த்த” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து, “மிழ்ந்தேல்” என்றதுக்குஹார்த்தஹாவம் - மாத்ருவத்திலேயும் இத்யாதி. கூட்டுண்டுநீங்கினவனை “என்னருயிர்” என்பானென்? என்ன - வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி. வ்யதிரேகத்தில் - விஸ்வலேஷத்தில். பெருமானே இவர்தஞ்சமென்றிருப்பாரோவென் - தயாதற்கு இத்யாதி. செய்யவாயனென்றால் போதாதோ? “செய்வவாயொக்கும்” என்பானென்? என்ன - உபமானத்தை இத்யாதி. உன்னைப்போலேசிவந்த என்றது - உன்வாயைப்போலே சிவந்த

கண்ணையும், கையையும், திருவடிகளையுமுடையவன். [நின் பசுஞ்சாமநிறத்தன்] - உன்னுடைய குளிர்ந்த ஸ்யாமமான நிறத்தையுடையவன். [பசுஞ்சாமம்] - ஸ்யாமமாய் எரித்திருக்கையன்றிக்கே, குளிர்ந்திருக்கை. ஒருடம்பிலே இத்தனை பகைதேடிவைக்க லாமோ? [கூட்டுண்டு நீங்கினான்] - கலந்து என் ப்ரக்ருதியையறிந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; அவன் கூடலிருந்தாலன்றோ உன்படிகள் அங்குலமாயிருப்பது? தனியிருப்பில் நலிவார் ராவுணதிகளன்றோ? அங்குலமும் நலிவரோ? (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கூட்டுண்டு நீங்கிய கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்
வாட்டமிலென்கருமாணிக்கம் கண்ணன்மாயன்போல்
கோட்டியவில்லோடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்
காட்டேன்மின்னும்முருஎன்னுயிர்க்கு அதுகாலனே.

ஆ.—(கூட்டுண்டு) - என்னோடே கூட்டுண்டு நீங்கி, அதினால் ஒருவாட்ட மின்றியே ஆப்சர்யமான அழகையுடையவனாய், ஸார்ங்காழிவ்யாயுடோபேதமாய், ஹாரகேயூராத்ரி ஹிவ்யபூஷண ஹ்விதனாயிருந்த கண்ணனைப்போலேயிருந்த, கோட்டிய வில்லோடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்! இந்த வ்யஸநத்தின்மேலே, காட்டேன்மின் னும் உரு; என்னுயிர்க்கு அதுகாலன் என்கிறான்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனுடைய திருநிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தை யுடைய மேவமாலையைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமை! உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னை முடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறான்.

[கூட்டுண்டென்றுதொடங்கி]-என்னோடேகலந்து பிரிகையாலே அழகிய தாம ரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்லாக்யமான கறுத்த திருநிறத்தையுமுடையனாய் அத்யாப்ச ர்யமான வடிவழகையுடையனுமாய், என்னைப்பிரிந்து ஒருவாட்டமின்றிக்கேயிருக் கிற க்ருஷ்ணனைப் போலே. [கோட்டியவில் என்று மேலுக்கு] - வளைந்த வில்லோடே கூட மின்னாநின்றான், மேவஸமுஹங்காள்! உங்கள்வடிவைக் காட்டாதே கொள்ளுங் கோள்; என்செய்யவென்னில்,-என்னுடைய ப்ராணனுக்கு அது ம்ருத்யு. அதுவென்று. மேவங்களுடைய வடிவைக் காணமாட்டாமை பராங்குமியாயிருந்து சொல்லுகிறான்.

ப.—அநந்தரம், தன்னை ஈடுபடுத்தின க்ருஷ்ணன்வடிவுக்குப் போவியான மேவஸமுஹத்தைக்கண்டு, என்னைமுடிக்கைக்கு ஹேதவான உங்களுடைய ரூபத் தைக் காட்டாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறான்.

என்றபடி. பசுமை - குளிர்ந்தி. சாமம் என்றால் போராதோ? 'பசு' என்ற குளிர்ந்தியை வசேஷிப் பாடுவன்? என்ன - ஸ்யாமமாய் இய்யாதி. "நின்செய்யவாயொக்கும்" இய்யாதியால் ஹலிதம் - ஒருடம்பிலே இய்யாதி. இவைபகையோ, அவனுக்குஸ்மரகமாய் அங்குலமாயிராதோவென்ன - அவன் கூட இய்யாதி. "நீமிழற்றேல்" என்றக்ரியாபதத்துக்குச்சேர ஹவம்-தனியிருப்பில் இய்யாதி வாக்யவ்யம். 'நன் கெண்ணி - நான்வளர்த்த சிமுகிளிப்பைதலே - என்னொருயிர்க்காகுத்தன்' என்று தொடங்கி, 'நீக்கினான் - இன்குால்-நீமிழற்றேல்' இய்யவ்யம் (சு)

கூட்டுண்டு - என்னோடு ஏகரஸமாம்படி ஸம்ஸலேஷித்து, நீங்கிய - பிரிந்த ஓசாயில், கோலம் - ஓர்ஸரீயமான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், செம்-சிவந்த, வாய்-அபரத்தையுமுடையனாய், வாட்டமில் என் கருமாணிக்கம் - இடைவிடாமல் எனக்கு ஸம்ருதிவிஷயமான நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடைய னாய்க்கொண்டு, (எனக்கு), கண்ணன் - (ஊவ்யனான) க்ருஷ்ணனாகிற, மாயன்போல் - ஆஸ்சர்யஹதனைப்போலேயிருக்கிற, கோட்டிய - வளைக்கப்பட்ட, வில்லொடு-வில்லோடே கூட, மின்னும் - மின்னுகிற, மேகக்குழாங்களுக்காள் - மேவஸமுஹங்களுக்காள் ! என் - என்னுடைய, உயிர்க்கு - ப்ராணனுக்கு, அது காலன் - அது ம்ருத்யுருபமாயிருக்கும்; நம்உரு - உங்கள்வடிவை, காட்டேன்மின் - காட்டாதேகொள்ளுங்கோள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன்வடிவுக்குப் போலியான மேவமாலைகளைக் கண்டு உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைமுடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூட்டுண்டு நீங்கியவென்று தொடங்கி] - “ஏகதத்த்வம்” என்னும்படி கலந்து பிரிந்தபின்பு அவனுடைய அவயவஸோகையிருந்தபடி என்னுதல்; இவளோடே கலக்கையாலேவந்த ஸோகையென்னுதல். [கோலத்தாமரைக்கண் செவ்வாய்] - ஓர்ஸரீயமான தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்ணையும் சிவந்தவாயையும் உடையவனாய். [வாட்டமில் என்கருமாணிக்கம்] - பிரிந்தபின்பும் மறக்கவொண்ணாகபடி ஸ்மாரகமாய் நலிகிற நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய்; கலந்தபோது வடிவிற்பிறந்த செவ்வி பிரிந்தபின்பும் அப்படியே யிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாய்; இத்தலையை வெறுத்தறையாக்கினபின்பு நிறம் இரட்டித்தபடி. ‘நெவஹஸாஹஸோகாஹு’ என்று அவனிருக்க, அரைக்கணம் தாழ்த்தானென்ன இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறாளிறே ! [கண்ணன் மாயன்போல்] - ஆஸ்சர்யஹதனை க்ருஷ்ணனைப்போலே; கலந்தபோது காலைக் கையைப்பிடித்துப் பரிமாறி ஊவ்யனாயிருந்தபடி. [கோட்டிய இத்யாதி] - வளைத்த வில்லோடேகூடி மின்னாகின்றனள்ள மேவஸமுஹங்காள் ! கொளஸ்துஹஸ்யாரீய மிறே மின். [காட்டேன்மின் நம்உரு] - ம்ருத்யுஸத்ருஸமான உங்கள் வடிவைக்காட்டாதே கொள்ளுங்கோள். அவ்வடிவைக்கொண்டு அகலவிருந்தவனோடு உங்களோடு வாசியற்றிருந்ததீ ! “அதுவென்” என்னில் ? - [என்னுயிர்க்கு அது காலனே] - பண்டே விரகர்தின்ற என்னுடைய ப்ராணனுக்கு ம்ருத்யு. ‘குழாங்களுக்காள்’ என்றுவைத்து, ‘அது’ என்கிறது காணமாட்டாமையாலே முகம்மாறிச் சொல்லுகிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன்வடிவுக்குப்போலியான மேவமாலைகளைக்கண்டு, உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைமுடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூட்டுண்டுஇத்யாதி] - “ஏகதத்த்வம்” என்னும்படி கலந்து பிரிந்தபின்பு அவனுடைய அவயவஸோகையிருந்தபடி யென்னுதல்; இவளோட்டைக் கலவியால்வந்த ஸோகையென்னுதல். [கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்] - அழகியதாமரைபோலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், சிவந்த அபரத்தையுமுடையனாய். [வாட்டம் இத்யாதி] - கலந்த

ஏழாம்பாட்டு.—கூட்டுண்டு இத்யாதி. “கண்ணன்மாயன்போல்கோட்டியவில்லொடு மின்னுமேகக்குழாங்களுக்காள்” இத்யாதியைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - அவன்வடிவுக்கு இத்யாதி.

“கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்”—அவயவஸோகைசொன்னதுக்கு ஊவத்வம்-ஏகதத்த்வம் இத்யாதிவாக்யத்வத்தாலே. முந்தினஹாவம் - வெறுப்பிலே. கீழிற்பதத்தில் ஊவத்வமான

ஆ.—(உயிர்க்கது) - ‘கண்ணனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லில் நான் முடிவன்: அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்’ என்று உங்களை நான் இரக்க, பின்னையும் அவற்றையே சொல்லிக்கொண்டிருக்கோள்! நான் உங்களை வளர்த்தப் பரையோஜனம் அழகிதாகப் பெற்றேனென்று, தன் குயில்களை இன்னதாகிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், சிலகுயில்களைக்குறித்து, வேண்டாவென்று ப்ராயிக்க மேன்மேல் திருநாமத்தைச் சொல்லி நலிந்திருக்கோள்: உங்களை வளர்த்த ப்ரையோஜனம் பெற்றேனிறே என்று இன்னதாகிறாள்.

[உயிர்க்கென்று தொடங்கி] - ‘குயிற்பிள்ளைகள்! அவனுடைய திருநாமங்களை நீங்கள் சொல்லில் நான் முடிவன்; அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்’ என்று உங்களை இரந்த எனக்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லி என்னைக் கொண்டிருக்கோள். [தயிர்ப்பழஞ்சோற்றென்று தொடங்கி] - காலந்தோறும் உங்களுக்கு அபேக்ஷிதமானவற்றையே தேடியிட்டு உங்களைச் சொல்ல அப்யஸிப்பித்ததுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிருக்கோள்! சாலத் தக்காராயிருந்திருக்கோள்!

ப.—அநந்தரம், அவஸாஃகரமான க்ருஷ்ணன்நாமங்களைச் சொல்லவேண்டாவென்கைச் செய்தே சொல்லிமுடித்திருக்கோளே!’ என்று, தான்வளர்த்த சிலகுயில்களைச் சொல்லுகிறாள்.

நான் - நான், (இவ்வவஸ்யையில்), அது - அது, உயிர்க்கு - ப்ராணனுக்கு, காலனென்று - ம்ருத்புருபங்கிடிக்கொள்ளென்றுசொல்லி, உம்மை - உங்களைக்குறித்து, இரந்தேற்கு - ப்ரார்த்தித்த எனக்கு, குயிற்பைதல்காள் - குயிற்பிள்ளைகள்! நீர் - நீங்கள், (உங்கள் பிள்ளைத்தனத்தாலே), கண்ணன்நாமமே - உவ்யநான் க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களை, குழறி - அநக்ஷரமப்யுரமாகச் சொல்லி, கொன்றிர்-முடித்துவிட்டிருக்கோளிறே! (உங்கள்பால்யத்துக்கிடாக), தயிர்ப்பழஞ்சோற்றெருடு - இளம்போதைக்குத் தயிரையுடைத்தான பழஞ்சோற்றோடே, பாலடிசிலும் - பிற்காலுக்குப்பாலுஞ்சோறுமாக, தந்து - (உங்களுக்குத்)தந்து, சொல் - (அவன் திருநாமங்களாகிற) சொற்களை, பயிற்றிய - அப்யஸிப்பித்த, (அதுக்குப் ப்ரத்யுபகாரமாக), நல்வளம் - நல்லஸம்பத்தை, ஊட்டினிர் - அதுஊவிப்பித்தீர்! பண்பு - நல்லநீர்மையை, உடையிர்-உடையிராயிருந்தீர்!

இ.—எட்டாம் பாட்டில், சில குயில்களைக்குறித்து திருநாமஞ் சொல்ல வேண்டாவென்றிரக்க, அத்தையே சொல்லி நலிந்திருக்கோள்! உங்களைவளர்த்த ப்ரையோஜனம் பெற்றேன்! என்கிறாள்.

[உயிர்க்கு] - தோற்புரையேபோமதன்று அது என்கிறாள், தன்வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே. [காலனென்று] - நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. [உம்மை]-நீங்களேயிரந்து என்கார்யம்செய்யும் உங்களை. [நான்]-உங்களுக்கு ஜநநியாய் மறக்கவொண்ணாத நான். [இரந்தேற்கு] - உங்களை நியமித்தேனோ? என்செல்லாமை யாலேசரணம்புகுந்த எனக்கு. [நீர்]-நியாய்ப்ரானநீங்கள், ஸரணுதவயாதுகரானிருக்கோள். [குயிற்பைதல்காள்] - உங்கள்வால்யம் என்ப்ராணனோடே போய்த்திறே! பருவம்நிரம்பாமையிலும் தாய்வாசியறியவேண்டாவோ? “நாங்கள்செய்ததென்?” என்ன, [கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றிர்]-தீரா மாற்றலே நெஞ்சைப் புண்படுத்திவைக்கும் க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவ்யக்தமாகச் சொல்லி முடித்திருக்கோள். ம்ருதஸஞ்சீவநமான ராம

முணங்களை ஒருகால் சொல்லலாகாதோ ? [தயிர் இத்யாதி] - தயிரும் பழஞ்சோறும், பாலும்வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களுக்கு உசிதமாகத்தந்து திருநாமங்களைக்கற்பித்த துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள். [நல்வளமுட்டினீர்] - நல்லஸம்பத்தை ஹஜிப் பித்திகோள் ! நான் காலந்தோறும் உங்களுடைய ரக்ஷணம்பண்ணிப் போந்தேன்; நீங்களும் இவ்விடங்களிலே நலிந்துபோந்திகோள் ! [பண்புடையீரே] - ப்ராப்தியும் ஸ்வயதையும் கிடக்க, சாலநீர்மையுடையீராயிருந்திகோள் ! ரக்ஷகவிஷயத்தில் கிர்த்தயராயிருந்திகோள் ! பண்பு - குணம்.

௭௫.—எட்டாம் பாட்டு. சில குயில்களைக்குறித்து, திருநாமஞ்சொல்லவேண்டாவென்று நான் இரக்க, அத்தையேசொல்லி நலிந்திகோள் ; உங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜநம்பெற்றேன் என்கிறாள்.

[உயிர்க்குஅது] - தோற்புரையேபோமதன்று அது வென்கிறாள், தன்வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே. [காலனென்று] - நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. [உம்மை] - இரந்து என்கார்யஞ்செய்யும் உங்களை. [நான்] - உங்களுக்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி ஐநியான நான். [இரந்தேற்கு] - உங்களை நியமித்தேனோ? என்செல்லாமையாலே சரணம்புகுந்த எனக்கு. [நீர்] - நியாயமான நீங்கள். ஸரணாகதவ்யாதுகரானிகோள். [குயிற்பைதல்காள்] - உங்கள்பால்யம் என்ப்ராணனோடே போய்த்திறே! பருவம் நிரம்பாமையிலும் தாய்வாசியறிய வேண்டாவோ? “நாங்கள்செய்ததேன்?” என்ன, [கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்] - தீரா மாற்றாலே நெஞ்சைப்புண்படுத்திவைக்கும் க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவ்யக்தமாகச்சொல்லி முடித்திகோள். * ம்ருதஸஞ்சீவநமான ராமகுணங்களையும் ஒருகால் சொன்னாலாகாதோ ! [தயிர்இத்யாதி] - தயிரும்பழஞ்சோறும், பாலும்வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களிலேதந்து திருநாமங்களைக்கற்பித்த அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள் ! [நல்வளமுட்டினீர்] - நல்லஸம்பத்தை புஜிப்பித்திகோள் ! நான் காலந்தோறும் உங்களுடைய ரக்ஷணம்பண்ணிப்போந்தேன் ; நீங்களும் இவ்விடங்களிலேவந்து நலிந்துபோந்திகோள். இக்குயில்களுக்கு அந்நதோஷம்மலித்து

எட்டாம் பாட்டு - உயிர்க்கு இத்யாதி. “உம்மைநானிரந்தேற்கு - கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர் - சொல்பயிற்றியநல்வளமுட்டினீர்” என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை : சிலகுயில்களை இத்யாதி. வளர்த்த ப்ரயோஜநம் பெற்றேன் என்றது - வெறுப்பு. “உயிர்க்கு” என்றதுக்குவாஸநை - தோற்புரை இத்யாதி. இன்னதென்னோதே, “அது” என்கிறதென்னென்ன - அதுவென்கிறாள் இத்யாதி. “அது” என்கிறது - வக்ஷ்யமாணமான கண்ணன் நாமத்தை. “இரந்தேற்கு - கொன்றீர்” என்றகூட்டி ஹார்த்தஹாவம் - ஸரணாகத இத்யாதி. * ப்ரார்த்தநாமதியிறே ஸரணாகதியாவது. “பைதல்காள்” என்றதுக்கு இரண்டிலாவம். அநாத்மநியாத பருவமென்று முந்தினது ; அத்தையருளிச்செய்கிறார் - உங்கள்பால்யம் இத்யாதி. தாய்வாசியறியாத பருவம் என்று ஹவாந்தரம் - பருவம்நிரம்பாமையிலும் இத்யாதி. அதாவது - தாய்க்கும் பேய்க்கும் வாசியறிந்து முடித்த க்ருஷ்ணனைப்போலே யிருக்கவேண்டாவோ? என்றபடி. தீராமாற்றிலே - மாற்றாலேதீராத ; ப்ரத்யெளஷதத்தாலே தீராதபடி. மாற்று - ப்ரத்யெளஷதம். “கண்ணன் நாமமே” என்றஅவதார ணார்த்தம் - ம்ருதஸஞ்சீவந இத்யாதி. கோல் - திருநாமங்களை. பயிற்றிய - பயில்வித்ததுக்கு ; அப்யவிப்பித்ததுக்கென்றபடி. இத்தால்ஹாவம் - நான் காலந்தோறும் இத்யாதி. ரஸோக்தி - இக்குயில்களுக்கு இத்யாதி. அதாவது - பலிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புஜிக்குமென்று ரஸோக்தி ; நானிட்டசோறு விஷமாய்விட்டதோவென்று ஸ்வஹாவார்த்தம். “பண்புடையீர்” என்றது - வ்யங்க்யோக்தி. பண்பு - ஸ்வஹாவம். நீர்மையுடையீராய் என்று - விபரீதலக்ஷணை. விவரணம் - ரக்ஷகவிஷயத்

விட்டதோ? [பண்புடையீரே] - ப்ராப்தியும் ஹவ்யதையும்கிடக்க, சால நீர்மையுடையீரா யிருந்தீகோள்! ரக்ஷகவிஷயத்தில் நீர்த்தயராயிருந்தீகோள்! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள்! பண்மிழற்றேன்மின்
புண்புரைவேல்கோடுகுத்தாலோக்கும்நும்இன்துரல்
தண்பெருநீர்த்தடந்தாமரை மலர்ந்தாலோக்கும்
கண்பெருங்கண்ணன்நம்மாவியுண்டெழநண்ணினான்.

ஆ.—(பண்புடை.)—‘பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள்! அவனைப்பிரிந்த வ்யஸநத் தின்மேலே அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகிற இதுவொன்றும் பொறுக்கலாயிருந்த தில்லை; பண்மிழற்றேன்மின்’ என்ன; ‘அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகை உனக்கு அத்தயந்த ப்ரியமல்லவோ?’ என்று அவைசொல்ல, ‘அவன் தன்னைழகைக்காட்டி என்னை மாய்த்துப்போனான் காண்!’ என்கிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், மஹாபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகிறன சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து ‘உங்களுடைய புவரிகள் ஓஸ்ஸஹமாயிருந்தன. நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள்’ என்கிறான்.

[பண்புடையென்று தொடங்கி] - நீர்மையை யுடைய வண்டோடுகூடின தும்பிகாள்! பண்மிழற்றாதே கொள்ளுங்கோள். ‘புண்புரை’ என்று பாடமானதேபாது, பண்ணை முரலாநின்ற உள்ள வண்டோடு கூடினது. [புண்புரையென்று தொடங்கி] - புண்ணின் டு விவரத்திலே வேலைக்கொடு குத்தாற்போலேயிராநின்றது, உங்களுடைய இனியத்வதிகள். [தண்பெருநீரென்று மேலுக்கு] - குளிர்ந்த நீர்வெள்ளத்திலே பெரிய தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே பெரிப கண்களையுடைய க்ருஷ்ணன் அவ்வழகைக்காட்டி என்னை மாய்த்துப் பிரிந்துபோனான். குளிர்ந்த நீர்வெள்ளத்தையுடைய தடாகம் தாமரை பூத்தாற்போலே பெரியகண்களையுடைய க்ருஷ்ணன் நென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஸபஹோக்யமான கண்ணழகையுடைய க்ருஷ்ணன் எங்களுடைய ப்ராணபஹாரம் பண்ணிப்போனான்; புண்ணிலேவேலைக்கொடு குத்தி னாற்போலே பாடாதே கொள்ளுங்கோள்! என்று சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

பண்புடை - பாட்டின் நீர்மையை யுடைத்தான, வண்டோடுதும்பிகாள்-வண்டு களோடுகூடின தும்பிகாள்! நும் இன் குரல் - உங்களுடைய இனிய குரலானது, புண்புரை - புண்ணின்புரையிலே, வேல்கொடு - வேல்கொண்டு, குத்தாலோக்கும் - குத்தாற்போலேயிராநின்றது; (நீங்கள்), பண்மிழற்றேன்மின் - பண்ணைமதுரமாகஸப்தியாதேதெகொள்ளுங்கோள்! தண் - குளிர்ந்து, பெரு - நிரம்பின், நீர் - நீரையுடைய, தில் இத்யாதி. ‘குயிற்பைதல்காள் - உயிர்க்கதுகாலன் என்றுதொடங்கி, ‘இரத்தேற்கு, நீர்-கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்; தயிர்ப்பழம்’ என்று தொடங்கி, ‘பண்புடையீர்’ இத்யவ்யஸ (அ)

தடம் = தடாகம், தாமரைமலர்ந்தாலொக்கும் = தாமரைமலர்ந்தாற்போலே, பெருங்
கண் = கண்ணின்பெருமையையுடைய, கண்ணன் = க்ருஷ்ணனுனவன், நம் = நம்மு
டைய, ஆவி = ப்ராணனை, உண்டு = அபஹரித்து, எழ்நண்ணினான் = அகலப்போனான்.
'பண்புரை' என்று பாடமானபோது, ஸ்வாவூரிக் ஸப்தத்தையுடையவை என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகிறன சில
வண்டுகளையும் தும்பிகளையுங் குறித்து உங்கள் த்வசிகள் ஁ஸ்ஸஹமாயிருந்தன
நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[பண்புடைஇத்யாதி] - நீர்மையுடைய வண்டோடேகூடின தும்பிகாள்! பண்
மிக்க ஆளத்திவையாதே கொள்ளுங்கோள். 'பண்புரை' - என்று பாடமானபோது
பண்பான உரையாய் முரலுகையைச் சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாகின்ற வென்று
மாம். [புண்புடைஇத்யாதி] - புண்ணின் விவரத்திலே வேலைக்கொண்டு குத்தாப்போலே
யிராகின்றது. உங்கள் இனியத்வசி. கீழில் பஃர்யங்களெல்லாங்குடப் புண்படுத்தின,
அதிலேநலிகிறன இவை. [தண்பெருநீர் இத்யாதி] - குளிர்த்த பெரியநீரையுடைய
பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே பெரியகண்
களையுடைய க்ருஷ்ணன். [நம்மாவியுண்டெழ நண்ணினான்]-அவ்வழகைக்காட்டி. என்னை
முடித்துப் பிரிந்துபோனான்.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. மதுபாநமத்தமாய்ப்பாடுகிறன சிலவண்டுகளையும்
தும்பிகளையுங் குறித்து, உங்கள் ய்வசி எனக்கு ஁ஸ்ஸஹமாயிருந்தது, நீங்கள் பாடாதே
கொள்ளுங்கோள்! என்கிறார்.

[பண்புடைவண்டோடேதும்பிகாள்] - நீர்மையுடைய வண்டோடேகூடின
தும்பிகாள்! [பண்மிறேன்மின்] - பண்மிக்க ஆளத்திவையாதேகொள்ளுங்கோள்.
"பண்புரை" - என்று பாடமானபோது, பண்பானவுரையாய், முரலுகையைச்
சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாகின்ற வென்றுமாம். [புண்புரைவேல் கோடுகுத்தாலொக்
கும் நம் இன்குரல்] - முன்பே மற்றையவற்றின் ய்வசியாலே புண்பட்டிறையிருக்கிறது:
அதிலே வேலைக்கொடு குத்திற்போலேயிராகின்றது உங்கள் ய்வசி. [தண்பெருநீர்
யாதி] - குளிர்த்த பெரியநீரையுடைய பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய்

ஒன்பதாம்பாட்டு - பண்புடை இத்யாதி "வண்டொடும்பிகாள் - வேல்கொடுகுத்தா
லொக்கும் நம்மின்குரல் - மிறேன்மின்" என்ற பதங்களைக் கடாஷித்தவதாரிகை - மதுபாநமத்த
மாய் இத்யாதி.

நீர்மையென்று - காநாநுகுணமான ஸ்ரோமூர்ச்சநங்களையறிகை; "வண்டு" என்றும்,
"தும்பி" என்றும் - ப்ருங்கஜாதியில் அவாந்தரலேஷம். ஆளத்தி - ஆலாபம். "பண்புரை" என்ற
பாடத்திலே, "பண்பு" என்று - அழகாய், "உரை" என்ற - ஸப்தமாய், அழகிதான ஸப்தத்தையுடைய
வண்டென்றபடி. பண்ணைமுரலாகின்ற என்றவிதீயார்த்தத்துக்கு, "பண்" என்று - காநமாய்,
"புரை" என்று - நெருக்கமாய், காநப்ராசுயத்தையுடைய வண்டென்று ஸப்தார்த்தம். "புண்புரை"-
புண்ணினுடைய, புரையிலே - வாயிலேயென்றபடி. இவளுக்குப் புண்ணெதென்ன - முன்பே
இத்யாதி. "பெருங்கண் - கண்ணன்" என்றந்வயிப்பது. நம்மாவியுண்டு - நம்முடைய ப்ராணனை
ப்ராஹரித்து. எழ்நண்ணினான் - அகலப்போனான்; பிரிந்துபோனான் என்று ஸப்தார்த்தம். 'பண்

† 'அபஹரித்து' என்று பாடமானால் பண்ணீராயிரப்படிக்குச் சேரும்.

அவ்வளவன்றிக்கே பெரிய கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன். [நம்இத்யாதி] - அவ்வடிவழகைக்காட்டி என்னை முடித்துப் பிரிந்துபோனான். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

எழுநண்ணிநாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம்
பழனநன்னரைக்குழாங்களுக்காள்பயின்றென்னினி
இழைநல்லவாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது
தழைநல்லவின்பந்தலைப்பெய்து எங்குந் தழைக்கவே.

ஆ -- (எழுநண்ணி.) - அங்கனக்குத்துப்படியே நானும் முடிந்தேன்; என்னுடைய ஆக்கையுந் தளர்ந்தது; 'பழனநன்னரைக்குழாங்களுக்காள்! பயின்றென்னினி?' என்று சொல்லி, பின்னையும், 'நான்பட்டபாடு ஒருவரும் படாதொழிந்திடுக' என்று சொல்லிக்கொண்டு முடிந்தா ளென்கிறது, இப்பாட்டு.

ஒ.—பத்தாம் பாட்டில். 'திரளவிறுக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னையுடக்க மந்தரிக்கிறனவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன்: இனி நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜனமென்?' என்கிறாள்.

[எழுநண்ணியென்று தொடங்கி] - இங்கேயிருந்து அவளை ஹஜிக்கும் ஆசையைத்தவிர்த்து, அவன்கருத்தின்படியே நானும்முடிந்தேன்; பழனங்களிலேயிருப்பதுஞ்செய்து நீங்கள் கோவின்படியேமுடிக்கவல்ல நாரைக்குழாங்களுக்காள்! திரண்டு என், இனி? [இழையென்று தொடங்கி] - விலகாதமான ஸரீரமும் க்ரமேண பசையற்றது. [தழையென்றுதொடங்கி] - இப்படி தளர்ந்து முடியப்படுகிறவள், எம்பெருமானுடைய விஷுதிஸம்ருத்தமாக என்கிறாள் நான்பட்ட ஓவம் ஒருவரும் படாதொழிய வேணும். என்று தன்னுடைய நோவின் மிகுதியாலே சொல்லுகிறாள் என்றுமாம். நான் போக; லோகமெல்லாமடைய என்னுர்த்திகாணாதே பிழைக்குமாகாதே! என்றுமாம்.

ப.—அநந்தாம், 'பரமபஹிலயனோடே நாங்கள் ஒன்றுபட்டுவிட்டோம்; இனி, உங்கள் திரட்சிக்கு ப்ரயோஜனமென்?' என்று, சில நாரைத்திரளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

(அவன் நினைவுக்கீடாக), நாமும் - நாமும், எழுநண்ணி - போக்கிலையொருப் பட்டு, நம் வானநாடனோடு - நமக்கு ப்ராப்யமான பரமபஹத்திலே யிருக்கிறவனோடே; ஒன்றினோம் - ஏகஹ்ருஹராய்விட்டோம்; பழனம் - நீர்சிலத்திலே, நல் - உர்ஸரீய மாய்க்கொண்டு, நாரைக்குழாங்களுக்காள் - (திரண்டிருக்கிற) நாரைக்குழாங்களுக்காள்! இனி பயின்ற என் - இனிச் செறிந்து விசாரிக்கிறதுக்கு என்னப்ரயோஜனமுண்டு? இழைநல்ல - (அவனுக்கு) ஆஹணம்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆக்கையும் - ஸரீரமும், பையவே - க்ரமத்திலே, புயக்கற்றது - கைவிட அப்பயஸியாகின்றது; (இனி, என் ஓவங்காணமை யாலே), எங்கும் - எல்லாத் தேசமும், தழை - விஸ்திர்ணமாய், நல்லவன்பம் - நன்றான

புடைவண்டொடு தும்பிகாள்! தன்பெருநீர் என்று தொடங்கி, 'எழுநண்ணினான்' ஆகையாலே, தும்மின்குரல் - புண்புணாவேல்கொடு குத்தாலொக்கும் - பண்மிழற்றேன்மீன்' இத்யந்வய (க)

ஸூக்தத்தை, தலைப்பெய்து - பெற்று, தழைக்க - ஸம்ருத்தமாகக்கடவது.†புயக்குதல்-
புயத்தல்: வாங்குதலாய் விடுகையைச் சொன்னபடி.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னை முடிக்க
மந்தரிக்கிறனவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன், இனி, நீங்கள் திரண்டு பாயோஜநமென்?'
என்கிறாள்.

[எழநண்ணி இத்தயாதி]-போக்கிலேயொருப்பட்டு, நாமும் நம்வானநாடேனோடொன்றி
னோம். கடலைக் குளப்படியிலேமடுத்தாற்போலே தன்னையிலக்காக்கி இத்தலைபை வெறுந்
தறையாக்கித் தன்னைக்கொண்டு அகன்றான். நாமும் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியோடே
ஒருமிடறனோம். நித்யஸூரிகளும் அவனுமாயிருந்து நம்மைமுடிக்க எண்ணினபடியே
நாமும் இசைந்தோம். அவன் முடிக்கநினைக்க, நாம் ஜீவிக்கவெண்ணி இடக்கைப்புரி
முறுக்குகை தவிர்ந்து நாமும் முடிகையிலே துணிந்தோம். நித்யஸூரிகளும் சந்தாது
வர்த்திகளாகையாலே அவன் ஒருத்தே கருத்தாயிருப்பர்களிறே. [பழனநன்னுரைக்
குழாங்கள்காள்] - நீர்நிலங்களிலே வர்த்திப்பதாய், தொடங்கினகாரியம் முடிக்கவல்ல
ஸாமர்த்த்யத்தையுடைத்தான நாரைக்குழாங்கள்காள்! [பயின்றென்னினி] - திரண்டு ப்ர
யோஜநமென்? நான் அவன்கருத்தைப் பின்செல்ல நினைபதவன்றன்றோ உங்கள்மந்
தரத்துக்கு ப்ரயோஜநமுள்ளது? முதனிகள் திரள்திரளாகவிருந்து பெருமாளையும்
பிராட்டியையுஞ் சேர்க்கைக்கு விரகுபார்த்தாற்போலே, இவை திரள்திரளாக விருந்து
தன்னையும் அவனையும் பிரிக்கைக்கு விசாரிக்கிறன என்றிருக்கிறாள். "அவன் வேண்டு
வாரைச் சேர்க்கையும் வேண்டாதாரை முடிக்கையும், திரயக்குக்கள்பணி" என்றி
ருக்குமிதே, ராமாவதாரத்தில் வாஸநையாலே. [வானநாடன்]-"நாரைக்குழாங்கள்காள்,
என்கையாலே, உபயவிபூதிபூம் வேணுமோ ஓர்அவலையைமுடிக்கைக்கு! [இழைநல்ல
வாக்கையும்] - ஆஹணத்தாலே அழகிதான ஸரீரமென்னுதல். ஆஹணம் பூண்டாற்
போலேயிருக்கிற விலகூணஸரீரமென்னுதல். [பைபவே புயக்கற்றது] - காமேண
பசையற்றதென்னுதல். காமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல். புயத்தலென்று
-போதலாதல், புயக்கென்று - ஆகர்ஷகத்வமாதல். [தழைநல்ல இத்தயாதி] - ஈஸ்வர
விபூதி ஸம்ருத்தமாகவேணும் என்கிறாள். நல்கத்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலிறே.
"தாந்தாம் முடியநினைப்பார் 'நாடுவாழ்க' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள்" என்று
ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். "நான்பட்டபாடு நாடுபடாதொழிய வேணும்" என்று எம்பெரு
மானார். "நான்முடிய என்னுர்த்திகாணுதே லோகமடையப் பிழைக்கும்" என்று லட்டர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னை முடிக்க மந்தரிக்கிற
னவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன்: இனி, நீங்கள் திரண்டு பாயோஜநமென்?' என்கிறாள்.

[எழநண்ணி] - போக்கிலே ஒருப்பட்டு. [நாமும் நம்வானநாடேனோடொன்றி
னோம்] - கடலைக் குளப்படியிலே மடுத்தாற்போலே தன்னை யிலக்காக்கி இத்தலையை
வெறுந்தறையாக்கித் தன்னைக்கொண்டகன்றான். நாமும், * அயர்வறுமமரர்க ளதிபதி

பத்தாம்பாட்டு - எழநண்ணி இத்தயாதி. "நாமும் நம் வானநாடேனோடொன்றினோம், நாரைக்
குழாங்கள்காள் பயின்றென்னினி" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திரள இத்தயாதி. மந்த்
ரிக்கிறனவாகக்கொண்டு என்றது - "பயின்றென்னினி" என்றத்தைப்பற்றி, போக்கிலே ஒருப்பட்டு
என்றது - திருவடிச்சாருகையிலே யொருப்பட்டென்றபடி. "வானநாடு" என்று விசேஷித்ததுக்கு

† புயக்கற்றது என்பதற்குப் பன்னிராயிரப்படியில் அருளியதைப்பார்க்குமிடத்து, புயக்கு
தல், புய்த்தல்-வாங்குதலாய், விடுகையைச்சொன்னபடி என்று இருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

யோடே ஒருமிடருளேம். நித்யஸூரிகளும் அவனுமாகவிருந்து நம்மைமுடிக்கஎண்ணின படியே, நாமும் இசைந்தோம். அவன் முடிக்க நினைக்க, நாம் ஜீவிக்கவேண்ணி, இடக் கைப்புரி முறுக்குகைதவிர்ந்து, நாமும் முடிகையிலே துணிந்தோம். நித்யஸூரிகளும் உந்தாநுவர்த்திகளாகையாலே, அவன்கருத்தே கருத்தாயிருப்பர்களிறே. [பழனநன்னாரைக் குழாங்கள்காள்] - நீர்நிலங்களிலே வர்த்திப்பனவாய்த் தொடங்கின காரியம் முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான நாரைக்குழாங்கள்காள்! [பயின்றென்னினி] - இனி நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜநமென்? நான் அவன்கருத்தைப் பின்செல்லாதவன்றன்றே உங்கள் மந்தரத்துக்கு ப்ரயோஜநமுள்ளது? முதலிகள் திரள்திரளாகவிருந்து பெருமானையும் பிராட்டி யையும் சேர்க்கைக்கு விரகு பார்த்தாற்போலே, இவை திரள்திரளாகவிருந்து தன்னையும் அவனையும் பிரிக்கைக்கு விரகு பார்க்கிறன வென்றிருக்கிறாள். “அவன் வேண்டுவாரைச் சேர்க்கையும், வேண்டாதாரை முடிக்கையும், தீர்யக்குக்களுக்குப் பணி” என்றிருக்குறே, ராமாவதாரத்தில் வாஸநையாலே. ‘வானநாடன் - நாரைக்குழாங்கள்காள்’ - என்கையாலே, உபயவிபூதியும்வேணுமோ ஓரபலையை முடிக்கைக்கு? [இழைநல்லவாக்கையும்] - ஆஹரணத்தாலே அழகிதான ஸாரமென்னுதல், ஆஹரணம் பூண்டாற்போலேயிருக்கிற விலகுகுண ஸாரமென்னுதல். [பையவே புயக்கற்றது] - க்ரமேண பசையற்றதென்னு தல், க்ரமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல். புயத்தலென்று - போதலாதல், புயக் கேன்று - ஆகர்ஷகமாதல். [தழைநல்லவித்யாதி] - ஈஸ்வரவிஹுதி ஸம்ருத்தமாக வேணுமென்கிறாள். “தாந்தாம் முடியநினைப்பார் நாடுவாழ்க’ என்பாணரப்போலே சொல்லுகிறாள்” என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்; “நான் பட்ட பாடு நாடு படாதொழிய வேணும்” என்று எம்பெருமானார்; “நான் முடிய என்னார்த்திகண்டு நோவுபடாதே, லோகமடங்கப் பிழைக்குமாகாதே!” என்று பட்டார். (கூ)

ஹவம் - நித்யசூரிகளும் இத்த்யாதி. “ஒன்றிலே” என்றதுக்கு ஹவம் - அவன்முடிக்க இத்த்யாதி. இடக்கைப்புரி முறுக்குகையாவது - வலக்கைப்புரி முறுக்குகைக்கெதிராக இடக்கைப்புரியாக முறுக்குகை. அதாவது - ப்ராதிசூல்யஞ்செய்கை யென்றபடி. “[ரக்ஷணிலகவாபஹு]” என்ற டியாளுக்களான நித்யசூரிகள் ஹிம்ஸையிலே யொருப்புவார்களோவென்ன - நித்யசூரிகளும் இத் த்யாதி. சந்தாநுவர்த்திகள் என்றவிடத்திலே, “பெருமானையநுவர்த்தித்து இளையபெருமான் பிராட்டி யைக் காட்டிலே விட்டுவந்தாரிறே” என்றருளிச்செய்வார். “நல்” என்றதுக்கர்த்தம் - தொடங்கின் இத்த்யாதி. திரண்டு ப்ரயோஜநமென் - மந்தரித்து ப்ரயோஜநமென்? என்றபடி. பயிலுகை-திரண்டு மந்தரிக்கை. ப்ரயோஜநமில்லையோவென்ன - நான் அவன் கருத்தை இத்த்யாதி. திரளாகவிருந்து முடிக்க மந்தரிக்கிறபடியை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் - முதலிகள் இத்த்யாதி. பகடிகளுக்கு பிரிக்க ப்ராஸக்தியுண்டோவென்ன-அவன் வேண்டுவாரை இத்த்யாதி. ஆபரணத்தாலே அழகிதான வென்றது - பூர்வாவஸ்தையைப்பற்ற. பையவே க்ரமேண “புயக்கற்றது” என்றதுக்கர்த்தத்தவயம் - பசுமையற்றதென்னுதல்; புயக்கிலே - போகையிலே, அற்றது - உத்தியோகித்த தென்னுதல்; இவ்வர்த் தத்தவயத்துக்கும் வ்யுத்த்ரமமாக ஸப்தநிர்வாஹம் - புயத்தல் இத்த்யாதி. பசுமையாலே, ஆகர்ஷகத்வம் ஸமிவீதம். “எங்கும் - தழைநல்லவின்யம் தலைப்பெய்து - தழைக்க” என்றவயிப்பது. எங்கும் - விபூதியெங்கும், தழைத்து - நன்றானவின்யத்தைப்பெற்று, தழைக்க - ஸம்ருத்தமாகவேணுமென்று ஸப்தார்த்தம். தாத்பர்யம் - ஈஸ்வரவிபூதி இத்த்யாதி. தான்முடிகிறவன் “லோகம் ஸம்ருத்தமாக வேணும்” என்கிறதென்னென்ன, த்ரிவிதமாகஹவம் - தாந்தாம் இத்த்யாதி. பட்டர் நிர்வாஹம், வெறுப்பிலே. ‘பழனநன்னாரைக் குழாங்கள்காள் - எழுநண்ணி, நாமும் நம்வானநாடுனோ டொன்றி னோம்;- பயின்றென்னினி? இழை நல்லவாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது; எங்கும் தழைநல்லவின் யம் தலைப்பெய்து தழைக்கவே’ இத்த்யவ்யடி. (கூ)

பதினேராம் பாட்டு.

இன்பந்தலைப்பெய்துஎங்குந்தழைத்த பல்லாழிக்குத்
தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்தமாயனைத்
தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இவை
ஒன்பதோடொன்றுக்கும்முவுலகும்உருகுமே.

ஆ. - (இன்பம்.) - பின்னையும், “விரொணலுஞ்ஞாண்டுகிழை” என்னும் படியாலே தாமுளராய் மேல் அருளிச்செய்கிறார். அதுவகைதாக்களுக்கு நிரவயிக ஸுபாவஹமாய் லோகமெல்லாம் நிறைந்த தன்புகழை, ஸர்வகாலமும் ஏதேனும் துர்த் தசைகளிலும் ஏத்தும்படி தனக்கருள்செய்த மாயனை, தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன ஆர்த்தியை அதுஸந்யிப்பார் என் படுவார்களோ? என்கிறார்.

ஒ. - நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியினுடையநீர்மை ஹ்ருதயத்திலே படிவ் ஆரேனுமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

[இன்பமென்று தொடங்கி] - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிரயப்ரீ தியையுடையராய்க்கொண்டு காலதத்தவமுள்ளதனையும் தன்புகழை ஏத்தும்படி தனக்கு அருள்செய்த ஆஸ்சர்யஹுதனை. [தென்குருகூர்ச்சடகோபன் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் “ஒன்பது பாட்டிலுண்டான வ்யஸநம் ஸுபம்” என்னும்படி வ்யஸநம் மிக்கிருக்கிற பத்தாம்பாட்டொன்றையுமுடைய இத்திருவாய்மொழி கேட்டால், விஸேஷஜ்ஞரோடு அக்ஷேஷஜ்ஞரோடு வாசியன் றிக்கே ஸ்ரியிலராவர்.

ப. - அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு வலமாக, இதுகேட்ட ஸர்வ லோகத்தினுடையவும் மனோவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இன்பம்தலைப்பெய்து - இன்பத்தை உண்டாக்காரின்றுகொண்டு, எங்கும் தழைத்த-எங்கும் வ்யாப்தமான, தன்புகழ்-தன்னுடைய குணப்ரபையை, பல்லாழிக்கு- காலதத்தவமுள்ளதனையும், ஏத்த - ஏத்துமபடியாக, தனக்கு - தமக்கு, அருள்செய்த - நிரவயிக க்ருபையைப்பண்ணின, மாயனை-ஆஸ்சர்யஹுதனை, தென் - கட்டளைப்பட்ட, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் சொல் - ஆழ்வார் அருளிச் செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இவை ஒன்பதோடொன் றுக்கு - கீழொன்பதுபாட்டில் க்லேஸம்ஒருகூறும், (பத்தாம்பாட்டில் க்லேஸம்ஒரு கூறுமான இவற்றுக்கு), முவுலகும் - த்ரைலோக்யமும், உருகும் - ப்ரேமத்தாலே த்ர வியாசிற்கும். இது கலித்துறை.

இ - நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் பாசரம் ஹ்ருதயத்திலேபடிவ், ஆரேனுமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

[இன்பமிய்யாழி] - எங்கும் தழைத்த இன்பம். [தலைப்பெய்து] - லோகமெல் லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிரயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு. [பல்லாழிக்குத்தன் புக ழேத்த] - காலமுள்ளதனையும் தன்முணங்களை ஏத்தும்படி. [தனக்கருள்செய்த]-ஸம்

ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு மயர்வறமதிரலமருள்செய்தபடி. [மாயணை] - ஸம்ஸாரிகள் நடுவே என்னை ஒருவனையும் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணின ஆஸ்சர்யலுதனை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இன்பம் தலைப்பெய்து எங்கும் தழைத்த-தன்புகழை பல்லுழிக்கு தனக்கருள்செய்த மாயணை]-அநுலலிப்பார்க்கு நிரதீசாய ஆநந்தத்தை விளைப்பதாய் எங்கு மொக்கப்பரம்பின தன்கல்யாணகுணங்களை காலதத்தவமுள்ளதனையும் நான் அநுலலிக்கும்படிபண்ணினான் என்றுமாம். இவர், “குணஜ்ஞாநத்தாலே யரித்தார்” என்கிறது, “தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த” என்றத்தைக் கொண்டிதே. நித்யஸூரிகளதுலவத்தையும், தமக்கு அவர்களோபாதி ப்ராப்தியையும் அநுஸந்தித்து நோவுபட்டார்; என்றமொக்க இழந்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படியைப் பார்த்தவாதே அவர்களில் அவ்விருப்புத்தானே பேராய்த்தோற்றிற்று. உயிரிலும் வ்யாவ்ருத்தியுண்டிதே இவர்க்கு. சடகோபன்சொல் என்றுபரோக்ஷ நிர்த்தேசமாகையாலே தனக்கருள்செய்த என்னலாயிதே; “வாஸ்கீலபூரவாந்யுஷி” என்னுமபோலே. [ஒன்பதோடொன்றுக்கும்]-“கீழொன்பது பாட்டிலும் உண்டானவ்யஸநம்ஸுபம்” என்னும்படி வ்யஸநம்மிகக பத்தாம்பாட்டையுடைய இவை. ஸ்மாரகபடாரியங்களாலே ஜீவநத்தில் நசையோடே நோவுபட்ட ஒன்பதுபாட்டோடே, ஜீவநத்தில் நசையற்ற ஒரு பாட்டுக்கும், விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற ஸ்ரியிலராவர். கீழே, “நம்ஆர்த்தய” வகிகேட்டு நாட்டுக்கு நோவுபடவேண்டா” என்றார்; பின்னையும் நாட்டுக்கு ஸையில்யமே ஸேஷித்தவிட்டது.

நடு.—நிமிமத்தில், இத் திருவாய்மொழியிற் பாசரம் ஹ்ருதயத்திலேபடில், ஆரேனுமாகிலும் தரியார் என்கிறார்.

[இன்பந்தலைப்பெய்து எங்குந்தழைத்த]-எங்குந்தழைத்த இன்பந்தலைப்பெய்து - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதீசாயபரீதியையுடையராய்க்கொண்டு. [பல்லுழிக்குத் தன்புகழேத்த] - காலமுள்ளதனையும் குணங்களை ஏத்தும்படி. [தனக்கருள்செய்த] - ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு, * மயர்வறமதிரலமருள்செய்தபடி. [மாயணை] - ஸம்ஸாரிகள் நடுவே என்னையோருவனையும் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணின ஆஸ்சர்யலுதனை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த - தன்புகழ்ஏத்த - பல்லுழிக்கு - தனக்கருள்செய்தமாயணை] - அநுலலிப்பார்க்கு நிரதீசாயநந்தத்தை விளைப்பதாய் எங்குமொக்கப் பரம்பின தன்கல்யாணகுணங்களை, காலதத்தவமுள்ளதனையும் நான் அநுலலிக்கும்படி பண்ணினானென்றுமாம். இவர் “குணஜ்ஞாநத்தாலே யரித்தார்” என்கிறது, “தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த” என்ற இத்தைக்கொண்டிதே. நித்யஸூரி

நிமமம் - இன்பம் இத்யாதி. “ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி, ஆரேனுமாகிலும் என்றது - “உலகம்” என்றத்தைப்பற்ற.

“இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த” என்றது - ஆழ்வாருக்கு விசேஷணமானபோது, “எங்குந்தழைத்த - இன்பந்தலைப்பெய்து” என்றவ்யம்; புகழுக்கு வ்ஸேஷணமானபோது, இருந்தபடியே. அந்வயாறுகுணமாகவர்த்தம் - லோகமெல்லாம் இத்யாதி. யோஜநாந்தரத்துக்கு அர்த்தம் - அநுலலிப்பார்க்கு இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே “குணஜ்ஞாநத்தாலேதரித்தார்” என்றதுக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார் - இவர் குணஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. “தன்புகழேத்த” என்கைக்கு, அவனோடே ஸம்ஸலேஷித்து குணதுலவம் பண்ணினாரோவென்ன - நித்யதூரிகள் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே,

கள் அநுலவத்தையும், தமக்கு அவர்களோடொத்த ப்ராப்தியையும் அநுஸந்தித்து நோவுபட்டார்; என்றுமோக்க இழந்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகள்படியைப் பார்த்தவாறே, இந்நோவதானே பேரூய்த்தோற்றிற்று. “சடகோடன்சோல்” என்று பரோக்ஷநிர்த்தேஸுத்தாலே, தனக்கருள்செய்த என்னலாமிறே; “வாலுக்கிலபுறவாதுவிஷி” (வால்மீகிர்பகவாந்ருஷி) என்னுமாபோலே. [ஒன்பதோடொன்றுக்கும்] - “கீழோன்பதுபாட்டிலும் உண்டான வ்யஸநம் ஸுஷம்” என்னும்படி வ்யஸநம் மிக்க பத்தாம்பாட்டையுடைய இவை. ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே ஜீவநத்தில் நசையோடே நோவுபட்ட ஒன்பது பாட்டோடே, ஜீவநத்தில் நசையற்ற ஒருபாட்டேக்கும். [மூவுலகும்உருகுமே] - ஆரேனுமாகிலும் தரியார். என்னுடைய ஆர்த்தநாடித்தாலே நாடுஅழியவேண்டாவாகாதே என்ற வர்க்கு, பின்னையும் நாட்டார்க்கு ஸையில்யமே வலித்துவிட்டது. “எங்குந்தழைத்த-இன் பந்தலைப்பெய்து - பல்லாழிக்குத் தன்புகழேத்த - தேன்குருகூர்ச்சடகோபன் - தனக்கருள் செய்த மாயனை-சோல்லாயிரத்துள் இவையொன்பதோ டொன்றுக்கும் மூவுலகு முருகும்.”

‘உவரூவாரிவஸுஜஸுவ-வனவடிரிசுதி | சுயொயொடிஸுபுநெகஸுஜிஹிரி
மொவஜாயபெது’ (ராம வால்-ச-க). என்றத்தை அருளிச்செய்வார். எனக்கருள்செய்தவென்னதே, “தனக்கு” என்கிறதென்? என்ன - சடகோபன் இத்தாதி. பரோக்ஷநிர்த்தேஸம் பண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வால்மீகி இத்தாதி. பத்தென்னதே, “ஒன்பதோடொன்று” என்றதுக்குவாவம் - கீழோன்பது இத்தாதி. ஏதத்விவரணம் - ஸ்மாரக இத்தாதி. “தழைநல்ல” இத்தாதியில் பட்டர் நிவார்ஷத்துக்குச்சேர வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - என்னுடைய இத்தாதி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— சூகோகநஹதடிவாகுஷுஜித்யுயா
தெபாடிஷுபா வதகஸுராணஹததுவடிபுஜாத்ய | சூஸஹஹாநிகதபாவஸித
ஸுஸஸெனாடிஃவெநடிஸுஹதரெணஸவஹதெஹுடிஃ ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— பூணகூர டிஹுத
கூர டிவிவஸுவிதிதகெஹ, ஹபுஷுபொமா இக்ஷுஷுஷுஹாவா டிஹுசுஹ
ஜநநா நீரூதாவிதிஹுதடி | கபுஷுஷு டிஹுஷுஷு தரவிவதிதயா வெஸுரா
ஸுஹிதாநாதிஹுயேஹுஹாஹிஃ ஸுஹுணமரிவிஸுஹுராஹுஸவடிஹிஃ ||

திருவாய்மொழி } இன்னுயிர்மால்தோற்றினது இங்கென்னெஞ்சிலென்று கண்ணால்
நூற்றந்தாதி. } அன்றவனைக்காணவெண்ணி ஆண்பெண்ணை - பின்னை அவன்
தன்னைநினைவிப்பவற்றால் தான் தளர்ந்தமாறனருள்
உன்னுமவர்க்குஉள்ளமுருகும்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆறந்திருவாய்மொழி—உருகுமால் ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(உருகுமால்.) - இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸந்தாலே முடிந்து பின்னையும் நெடும்போதுகூட லப்த ஸஃஜ்ஞா யிருந்த ஆழ்வார்

ஒ.—ஆறந் திருவாய்மொழியில், கீழ்க்கிருவாய்மொழியில் பிறந்த வ்யஸந்தின் மிகுதியாலே முடிதல் எம்பெருமானைப்பெற்றதரித்த லான ஆழ்வாரை, இப்போது ஒருஸம்ஸ்லேஷமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே இவருடைய ஜீவநாடிஷ்டம், இருத்தும் வியந்தில் எம்பெருமான் தம்மோடு தலைதடுமாறாகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே உணர்ந்து, இன்னுயிர்ச்சேவலில் விஸ்லேஷத்தாலே ஸுவஃஃவாதுலவங்களுக்குப் பாத்தமில்லாதபடியான உஸாயிலே,—பிராட்டி, ஸுரோகாடிஸதகூஹி” என்று ராமமுணஸ்மரணம்பண்ணி அகிப்ரீதையானுற்போலே ஸம்ஸ்லேஷடிஸையில் அவனுடைய வ்யாமோஹத்தை மிகவும் ஸ்மரித்து,ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்தம் ஸியிலராகிரார்.

ப.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் ஸ்மராகூர்ஸந்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்தரானவளவிலே, ஆஸ்வாஸகரமாய்படி ஈஸ்வரன் தன்குணங்களை ப்ரகாஸிப்பிக்க; அவனுடைய ஆர்சர்ப்ரகாரத்தையும், அதுபஹிதவ்யந்யுத்தையும், ஒளடார்ய ஸ்வலாவத்தையும், அதிஸயிதஸீலத்தையும், ஆபுரிதவ்யதையையும், அத்யந்தவ்யாமோஹத்தையும், வ்யாமோஹப்யவஸந்தத்தையும், அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமான நித்யாஃரத்தையும், அதுஹ்வப்ஸௌந்தர்பத்தையும், அலிநிவேஸஸக்யத்தையும், அதுஸந்யித்து, இந்தகுணங்களினுடைய வைலக்ஷண்யாதுலவத்தால் பிறந்த ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே, மிகவும் ஸியிலராகிரார்.

இ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ்க்கிருவாய்மொழியில் - நாமும் நம் வானநாடனோடொன்றினேம் என்று விரஹம்ஆற்றமாட்டாமையாலே முடிக்கையிலே வ்யவஸிதராய் நின்றாராயிருந்தது; இத்திருவாய்மொழியில், அவன் முணங்களை அதுஹித்து அத்தால்வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸியிலராகிராராயிராநின்றது. முணாதுலவம் பண்ணுகைக்கு அவன் முகங்காட்டவேணும்: இப்போது இங்கொரு ஸம்ஸ்லேஷமில்லை; ஸம்ஸ்லேஷமில்லாமையெயன்றிக்கே ஃவாதுலவம் பண்ணுகைக்கும் ஆர்சயமில்லாதபடியான வ்யஸந்தம் செல்லுகிறது. ஆனபின்பு, இது ஸங்கதமானபடியென்னென்னில், பெறில்,தரித்தல் அல்லாதபோது முடிதல்செய்யுமளவானஇவர் ஃஸையைப் பார்த்து இவர் ஜீவநாடிருஷ்டத்தாலே, இருத்தும் வியந்தில் தம்மோடு தலைதடுமாறாகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அவன் ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே யுணர்ந்து பிராட்டி, “ஸுரோகாடிஸதகூஹி ராவவஸுநிவெஸநெ । ஸுஜ்ஞாநோஷாநோமாநவடகாஸேஜ்ஜிதீ ।” என்று ராமமுணத்தை ஸ்மரித்து அகிப்ரீதையானுற்போலே, ஸம்ஸ்லேஷடிஸையில் தாழநின்று பரிமாறின அவனுடைய வ்யாமோஹாதிஸயத்தை தக்காலத்திற்போலே விஸதமாக ஸ்மரித்து அத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்த ஸியிலராகிரார். ஆளவந்தார் ‘அப்ரீதி’யுறவ முணாதுஸந்யாநம் என்றருளிச்செய்வர்.

நாடு.—“எழநண்ணிநாமும் நம் வானநாடேனோ டொன்றினோம்” என்று தம் ஜீவநத்தில் நசையற்றுச் சொன்னவார்த்தையிறே - கீழ் ; இவ்வளவில், வந்து முகங்காட்டி இவரைப் பெறுதல், இல்லையாகில் இழத்தல் செய்யவேண்டுமென்படியான உபாயமாய்த்து. இவ்வவஸ்த்தையிலே, திருவடிசென்று கிட்டினபோது, முன்பு நெடுநாள்பட்ட வ்யஸந முங் கிடக்கச்செய்தே, பெருமானும் வாராதிருக்க, “**வஸநா அரடிஸ தத்ராஹம் ராவு வஸநிவெஸநே | ஸுஜாநாஜாநுஷாநுவொமாநுஸவபுகாஜஸஜிநீ**” (ஸமாத்வாதஸ தத்ராஹம் ராகவஸ்யநிவேஸநே | புஞ்ஜாநாமாநுஷாந்போகாந் ஸர்வ காமஸம்ருத்திநீ) என்கிறபடியே, பன்னிரண்டாண்டு பெருமானுந் தானும் ஒருபடிப்படக் கலந்த கலவி வந்து பிராட்டிக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமானுற்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் தலைதமோருகப்பிறந்த கலவிவந்து ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து. அதுக்கடி, இவர் அதிகரித்த கைங்கர்யத்தை முடியச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான இவருடைய ஜீவநாந்ருஷ்ட மாவது ; அன்றிக்கே, இவர் சொல்லக்கேட்கையிலே பாரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஈஸ்வர னுடைய ஸாக்யமாவது ; ஸமவஹவபரீதி உள்ளடங்காமை வழிந்து புறப்பட்ட இவர் சொல்லுக்கேட்டு ஸமவஹ விஷயத்திலே ருசிபிரக்கவிருக்கிற சேதநருடைய ஸாக்ய மாவது. இப்படி, * இருத்தும் வியந்தில் ஸம்ஸலேஷம் வாரா ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து : “**வஸநா அரடிஸ**” (ஸமாத்வாதஸ) - பிள்ளாய் ! இன்று இங்ஙனே வெறுந்தறையாயிருக் கிற நான், எங்கள் மாமனார் மாளிகையிலே பன்னிரண்டாண்டு ஒருபடிப்பட ராமகுணங் களை வினாநீரடைத்துக்கொண்டேன்காண் ! என்றாளுறே. இங்கு, * இருத்தும் வியந்து தன்னில் “**மூவுலகுந்தன் னெறியா வயிற்றிற்கொண்டு - சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றெழிந்தான்**” என்று புறம்பெங்கும் முறையிலே பரிமாறினவன், இவரோருவரள விஷயமிறே முறைகெடப் பரிமாறிற்று ; அப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான், இப்போது ஒரு

உருகுமால் ப்ரவேஸே ; வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக ஸங்கதி - எழநண்ணி இத்யாதி. விவரணம் - இவ்வளவில் இத்யாதி. இத்தால் - கீழ்இவர்க்கோடின வ்யஸநம் வரசாமகோசா மென்றபடி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - இவ்வவஸ்த்தையிலே இத்யாதி. பிராட்டிக்கு, திரு வடியைக்காண்கையாலே ஸ்ம்ருதிக்கடும், இவர்க்குக்கடும்படியென் ? என்னில் ; “**ஸஹ்யஸாஹ ஷடவினாஹ்யஸு தவீஜஸ்ய வெபாயகாஃ**” என்கிற ஸ்ம்ருதிஹேதுக்களில், இவ்விடத்தில் அத்ருஷ்டம் ஸ்ம்ருதிஹேதுவென்று விவகரித்து, இத்தை த்ரிவிதமாகக்காட்டுகிறார் - அதுக்கடி இத்த்யாதிவாக்யதரயத்தாலே. ப்ரஸ்துதஸ்ஸோக வ்யாக்யாநம் - ஸமாத்வாதஸ இத்யாதி. ஒருபடிப் பட என்றது - “**காலாபுநொரத்யுஷஸ்யொபாமெ**” என்கிறஸூத்ரத்தில், * அத்யந்தஸம் யோகத்தைப்பற்றத்விதியை இந்தஸூத்ரத்துக்கு உதாஹரணம்—“**ஜாஸயீதெ**,” “**கெரஸம் கூபிநாநஜீ**” என்று. மாஸமதிதே என்றால் - ஒருமாஸமிடைவிடாதே அத்யயநம்பண்ணுவின் றுன்னன்றும், க்ரோஸம் குடிலாநதி என்றால் - இரண்டரைநாழிகைதாரம் இடைவிடாதே வக்கா யாயிருக்கிறது நதியென்றுமிதேயர்த்தம். * வீற்றிருந்தேழல்கு முதலானவற்றிற் கலவியிருக்க, * இருத்தும் வியந்தில் அநுவஹம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த் தென்னுமதுக்கு ரியாமகமேதென்ன ; உஹ மும் ஏகார்த்தமாகையாலேயென்கிறார் - இங்கு இருத்தும்வியந்து இத்யாதி. முறைகெடப்பரி மாறுகையாவது - இவரை ஸேஷியாகவைத்து, தான் ஸேஷஜாதிகைப்பரிமாறுகை. “**பரிமா றிற்று என்றார் அங்கு, அப்படியே, இங்கும் ‘அறிகிலேன்றன்னுளனைத்துலகும்நிற்ச’ என்று தொடங்கி ‘சிறியவென்றாருயிருண்ட’ என்றார், முறைகெடப்பரிமாறினபடி தன்னையே**

ஸ்ம்ருதிமாத்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே, தடாநீந்தநபுத்திபிறந்தது; அப்படியே, மேன்மையுடையவன், அம்மேன்மையுங்கிடக்கச் செய்தே தாழ்நின்றுபரிமாறின குணத்தையும் வடிவழகையும்சொல்லி, அதுதான் “இப்போதையநுபவமே” என்னும்படியாயிருப்பதோரு புத்திபிறந்து, அவனுடைய சீலகுணநுஸந்பாநத்தாலே ஸிசிலராகிறார். “கடலைத் தறைகாண்பாரைப்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் அநுஹவத்தை இதிலே கொண்டேவந்து சேர்ப்பதே நம்முதலிகள்!” என்று வித்தராயருளிச்செய்வார். அப்ராப்தியுங் கிடக்கச் செய்தே, ஸீலகுணநுஸந்பாநத்தாலே ஸிசிலராகிறாராய்த்து. “அப்ரீதிமர்ப்ப குணநுஸந்தாநம்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யுஞ்சந்தை இதுக்கு. “வஹவொநூவ” (பஹவோந்ருப) - சக்ரவர்த்தி, “பெருமானாத் திருவவிஷேகம் பண்ணவேணும்” என்று கோலி, “நாம் அறுபதியிரமான்கூட ஒருதலைமிதிக்க ஒருதலைகிளர இப்படி வருந்தியடிப்படுத்தின ராஜ்யத்தை இன்று சிறியவன்தலையில்வைத்தால் இதுபொறுக்குமோ?” என்றுபார்த்து, “இதுதன்னை நாட்டோடே சேரவிசாரித்துச்செய்வோம்” என்று, ராஜலோகத்தோடே கூட்டினவிடத்து, “ஐநளவொடிஷஷஸநாஷொவிசாநகாவயவிவ” (ஐநளகோத்தூஷ்டஸநாதோ விமான்கம்பயந்ரிவ) என்று - சக்ரவர்த்தி மாளிகையழித்துச் செய்யவேண்டுமென்படி ஆர்த்துக்கொள்ள,அத்தைக்கேட்டு, “நாம் நினைத்த கார்யம் வாய்க்கப் போய்த்து; ஆனாலும் இவர்கள் நினைவுதன்னை இவர்கள் வாக்காலே சொல்லக்கேட்டா லாகாதோ?” என்னும்ததைப்பற்ற, “வாரிகோள்! சுயாநுசயி யகேஷண” (கதம்நுமயிதர்மேண) என்று - அறுபதியிரமான்கு சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடியாகப் பூமிப்பரப்படைய நோக்கிக்கோண்டு, ‘வாணாஸஸூதவசூவூ ஹாயாயாஹுரிதாசயா’ (பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்யச் சாயாயாம்ஹுரிதம்மயா) என்று “முத்தின்குடைநிழலிலேதிரிந்து எனக்கென்ன ஒருஸுகம்கோலாதே உங்களுடைய

சொன்னார்; ஆகையாலே இரண்டும் ஏகார்த்தமாகையாலே, * இருத்தும்வியந்தில்அநுஹவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து” என்றுஅத்யாஹார்யம். “நினைதொறும்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்ம்ருதி விஷயமாய்த்து என்றது- பசித்தபோது கண்ணுலத்தை நினைத்தாற்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் அநுஹவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானால் இப்போது ஸுகரூபமாகக்கூடுமோவென்ன - அப்படிப்பட்ட இத்தாதி. இவ்விடத்திலே - “தஹஸஸூதூஷஸூதூ” இத்தாதியையருளிச்செய்வார். கீழ்வாக்யவிவரணம் - அப்படியே,மேன்மை இத்தாதி. அம்மேன்மையும் என்றது - * இருத்தும் வியந்தில் மேன்மையுமென்றபடி. தாழ்நின்று பரிமாறின குணத்தையுமென்றது - “நானுனக்காட் செய்யுமீர்மை” என்றத்தைப்பற்ற. “கார்முகில்வண்ணன்” இத்தாதியைநினைத்து - வடிவழகையும் என்றது. * “இருத்தும்வியந்திற் கலவி ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து” என்னுமதுக்கு ஆப்த ஸம்வாதம் - கடலை இத்தாதி. ‘அருளிச்செய்வார்’ - நஞ்சுபரென்றபடி. கீழிற்நிருவாய்மொழியிலே தன்னைக்காணவேணுமென்று வ்யஸநப்பட்டவர்க்கு, இங்கே தன்னை யநுஹவிப்பித்தானோ? என்ன - அப்ராப்தியும் இத்தாதி. அப்ராப்தியும் என்றது - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகார மாநஸாநுஹவ மன்றிக்கே ஸ்ம்ருதிமாத்ரத்தால் வந்த வ்யஸநமும் கிடக்கச்செய்தேயென்றபடி. யத்வா, இவ்வாக்யம் - கீழே “குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தார்” என்றதுக்குச்சேர ஸங்கத்யந்தரமாய், * இன்னுயிர்ச்சேவலில் வ்யஸநமும் கிடக்கச்செய்தே யென்னுதல். இதுக்குஸம்வாதம் - அப்ரீதிமர்ப்ப இத்தாதி. ‘இதுக்கு - ஆளவந்தாரருளிச்செய்யும் சந்தை - அப்ரீதிகர்ப்பகுணாநுசந்தாநம்’ என்றவயிப்பது. இதுக்கு - இத்திருவாய்மொழிக்கு. குணங்கன்ஈடுபடுத்துமோவென்ன, ப்ரமாணம் - வஹவ இத்தாதி. இதுக்கவதாரிகை - சக்ரவர்த்தி இத்தாதி. “யகேஷணவ்யுயிவீசைநாஸா ஸாதி” என்றதுக்கர்த்தம் - சிறியத்தை இத்தாதி. முத்துக்களால் வந்த பாண்டரத்வமென்று

ரக்ஷணயர்மத்தையே செய்துகொண்டுபோந்தேன்: நான் ஒருவார்த்தைகேட்டவிடத்து 'இப் போது நீயிருக்கச் செய்தேவேணுமோ? க்ரமத்திலேசெய்துகொள்ளுகிறோம்' என்னுதல், அன்றியே 'கார்யமாகில் செய்யலாகாதோ?' என்று வார்த்தைசொல்லுகையன்றிக்கே, படு குலையடித்தவனைத் தப்ப ஒருதார்மிகன்கீழே யொதுங்க நினைப்பாரைப்போலே, என்னை விட்டு என்மகனையமையு மென்று நீங்கள் விரும்புகைக்கு நான் உங்களுக்குப்பண்ணின அபராதமென்?" என்று ; "நீ எங்களுக்குப் பண்ணிற்று ஓர்அபராதமில்லை ; உன்மக னுடைய குணபராதங்கள்இதுக்கடி: நீ நோக்கிக்கொண்டு போந்தபடிகளில் ஒரு குற்ற யில்லை ; குணவானாயிருப்பானொரு புத்ரனைப்பெற்று நாட்டைப்படுகுலையடித்தாய்காண் ! "வஹுவ:" (பஹுவ:) - உன்னளவல்லகாண் ரக்ஷணதர்மத்தில் அவர்க்கு உண்டான பாரிப்பு. 'யாதாநாதிவ' (தாதாநாதிவ) - நாட்டிலே சிலரை குணவீரரென்று நினைத்தும், சிலரை குணவான்களென்று கொண்டாடுகிறதும், "இன்ன ஆகரத்திற் போன்" என்று விலைபெறுமாபோலே, "இவ்வாய்ரயத்திலே கிடக்கிறகுணம்" என் றுய்த்து புறம்பு விலைபோவது. "ஹுஷயாந்யாஜிஜநவஜ நஸ்யுமணவதயா" (ஹருதயாந்யாமமந்தேவ ஜநஸ்யகுணவத்தயா.)

முதற் பாட்டு.

உருகுமால்நேஞ்சம்உயிரின்பரமன்றிப்
பெருகுமால்வேட்கையும் என்செய்கேன்தோண்டனேன்
தேருவேல்லாங்காவிசமழ் திருக்காட்கரை
மருவியமாயன்தன் மாயம் நினைதோறே.

ஆ—திருக்காட்கரைமருவியமாயன் பண்டு என்னோடு கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றங்களை நினைக்க நினைக்க ப்ரீதபதிஸயத்தினாலே என் நெஞ்சு அழிஞ்சு நீராய்

திருவுள்ளம்பற்றி - முத்தின்குடை என்றது.படுகுலையடித்தவனை - குலையிலே பட்டுவிழும்படி யடித்தவனை ; ஹிம்ஸகளை என்றபடி. "வஹுவ:" என்ற ஸப்தம்ஆபேக்ஷிகமாகையாலே - உன் னளவல்லகாண் என்கிறார். அப்படி குணங்களுண்டோவென்ன - யாதாநாதிவ இத்யாதி. தாதா - ரத்நஸுவர்ணாதிகள். சிலரைநிந்திக்கிறது - இவருடையகுணம் இல்லாமையாலேயென்று கருத்து. குணமீடுபடுதலுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தரம் - ஹ்ருதயாநி இத்யாதி. ஆமமந்தேவ - கடைந்தவர்போலே யானாரென்றபடி. "வஹுவொநுவ கயூணமணா:வாசுஸ்ய ஸனிகதெ" இத்யயோத்யாகாண்டே தஸாகம்ப்ரதி ராஜலோக: தத்ரைவ, "ஸிஹ்யாநாநாடி ஸஞஜெதசுஹஷ்டஸீரித: | ஜநளவொ ஹுஷ்டஸுநாஜொவிநாநம் கஜயஹிவ கயூநாநியபஜேணவ்யுயிவீநாஸாலகி | லவனொஹுஷ்டாஜிஹ்நிபுராராஜம் சிராஜஜ்ஜ | ஹுஸரீராகுசுஸுஸுஜொகஸுஜரதாஹித்ய | வாணஸுஜாதவசு ஸுஜாபாபாஜரிதாநியா" இதி. "ஜோநவிஜோநஸவனொ மிஜெஸமிரத: விதா: | யாதாநாதிவஸெஸெஜொமணாநாசிராகுரொசிராஜாநா" இதி கிஷ்கிந்தா காண்டே வாலிநம் ப்ரதி தாரா. "விராஜபநுராஜஸுதொராஜிராமகூநரெவ்யுத்ய | ஹுஷயாந்யாஜிஜநவஜநஸ்யுமணவதயா" இத்யயோத்யாகாண்டே.

உருகாசின்றது; இப்படிப்படாநின்றால் மாயங்களை நினைக்கை தவிரலாமிதே; என்னுடைய நிரவயிகமான அலிநிவேஸாயானது தவிரவொட்டுகிறதில்லை; நான் என் செய்கேன்! என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானுடைய ஆஸ்சர்யமான பரிமாற்றங்களை நினைத்ததோறும் என்னெஞ்சு மிகவும் ஸியிலமாகாநின்றதென்கிறார்.

[உருகுமாலென்று தொடங்கி]-அதுவது அதுவத்துக்கு ப்ரயமோபகரணமான நெஞ்சு உருகாசின்றது; ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அலிநிவேஸமானது மிகாசின்றது. இவ்வலிநிவேஸாதிஸயமானது மறந்து தரிக்கவொட்டுகிறதில்லை. அதிசயலனான நான் என்னசெய்வேன்? [மாயன்] - ஆஸ்சர்யமான ஸௌந்ர்யாடிகளை யுடையவன்.

ப.—முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் நிற்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆஸ்சர்யப்ரகாரத்தை யதுவத்து, அலிநிவேஸத்தாலே என்னெஞ்சு ஸியிலமாகாநின்றதென்கிறார்.

தெருவெல்லாம் - வீதிகள்தோறும், காசி கமழ் - செங்கழுநீர் மணங்கமழும் படியான, திருக்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, மருவிய - பொருந்தி வர்த்திருக்கிற, மாயன்தன் - ஆஸ்சர்யபூதனுடைய, மாயம் - அத்யாஸ்சர்யமான ஸௌந்ர்யாடிகளை, நினைதோறும் - அதுவத்துக்குந் தோறும், நெஞ்சம் - (அதுவப்ப்ரயமோபகரணமான) நெஞ்சு, உருகும் - ஸியிலமாய் த்ரவியாநின்றது; (அதுவ ஸாரஸ்யாதிஸயத்தாலே), உயிரின் பரமன்றி - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவரிதர்ப்படி, வேட்கை - அலிநிவேஸம், பெருகும் - அதிப்ரவருத்தமாகாநின்றது; தொண்டனென் - அத்யந்த சபலனான நான், என்செய்கேன் - (மகஸ்ஸாயில்யத்தை மாற்றவோ, அலிநிவேஸத்தை யகஞ்சரிப்படுத்தவோ, அதுவிய்யகுணாடிகளை விலக்கவோ, ஆஸ்ரயத்தமான சாபல்யத்தைத் தவிர்க்கவோ?) ஏதுசெய்வேன்? 'ஆல்' என்ற அசை - விஸ்மயத்தைக் காட்டுகிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் நின்றருளின அவனுடைய ஆஸ்சர்யமான பரிமாற்றங்களை நினைத்ததோறும் என்னெஞ்சு ஸியிலமாகாநின்றதென்கிறார்!

[உருகுமால் நெஞ்சம்]-அதுவத்துக்கு ப்ரயமோபகரணமான மனஸ்தத்தவம் ஸியிலமாகாநின்றது. அதுவவிக்கைக்கும் அதுவத்து நிர்வ்ருதராகைக்கும் நெஞ்சு வேணுமே. “தொழுதெழு” என்கைக்கும் “நீயுநானுமிந்நெர்நிர்கில்மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்” என்கைக்கும் நெஞ்சவேணுமிதே. நீஞ்சப்புக்கவனுக்கு வாய்கரையிலே தெப்பமொழுகுமாப்பாலே பரிகரமான நெஞ்சு ஸியிலமாகாநின்றது. எதிர்த்தலையு முண்டாம்படி பரிமாறஅறியான். அதுவத்துக்கு இருவர்வேணுமென்றிரான். [உயிரின் பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்] - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அலிநிவேஸம் பெருகாநின்றது. அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவினளவன் றிக்கே ஆறு பெருகுமாப்போலே மேன்மேலெனப் பெருகாசின்றது. ஆலும் ஓவும் விஷாடாதிஸயஸூசகம், “நெஞ்சம் உருகுமால் - வேட்கையும் பெருகுமால்” என்று தம்மால் நியமிக்கவொண்ணாத விஷாடம் தோற்றச்சொல்லுகிறார். [என்செய்கேன்] - நெஞ்சு உருகாதபடி தரிப்பேனோ? பெருகுகிற அலிநிவேஸத்தையமைப்பேனோ? இதுக்கடியான அவன்

முணங்களைத் தவிர்ப்பேனோ? [தொண்டனேன்] - அதுக்கடியான என் சாபலாதிசயத் தைத் தவிர்ப்பேனோ? சாபலம் அஃகுமியென்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. மறந்து யரிக்க வொட்டுகிறதில்லை. [தெருவெல்லாம் காவிமழ்] - வேட்கைக்கு ஹேதுசொல்லு கிறதாமேல்முடிய. குறுந்தெருவேடு பெருந்தெருவேடு வாசியறச் செங்கழுநீரின் பரிமளம் பரக்கிறபடி. ஊராடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே உள்ளோடு புறம் போடு வாசியறப் பரிமளம் அலையெறிகிறபடி. தெருவெல்லாம் ஒருபரிமளம், உள்ளு லவடமுஹூ. [திருக்காட்கரைமருவிய] - பரத்வத்திற்காட்டிலும் அவதாரத்திற்காட்டி லும் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது. பரத்வம் நெடுங்கைநீட்டு; அவதாரம் காலாவதியையுடை த்து. [மாயன்] - ஆப்சர்யமான ஸௌந்தர்யாழிகளையுடையவன். [மாயம்] - கிட்டின போது தாழின்று பரிமாறினபடி. [நினைதொறே] - ஊரைநினைத்ததோறும், ஸௌந் தர்யத்தைநினைத்ததோறும், ஒருஊரும் ஒருவடிவும் இல்லாதாரைப்போலே தாழின்று ஸீலத்தை நினைத்ததோறும். வஹுப்ரகாரத்தாலே அநுஹிப்பிக்கவல்லன் அவன், ஒன்றிலே காலத்தவமுள்ளதனையும் கால்தாழ்ந்து புதியராய் அநுஹிக்கவல்லர் இவர்; “அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதம்” என்றவரிதே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானுடைய ஆப்சர்யங்க ளான பரிமாற்றங்களை நினைதோறும் என்னெஞ்சு ஸியிலமாகாநின்ற தென்கிளர்.

[உருகுமால்நெஞ்சம்] - அநுஹவத்துக்கு ப்ரமோபகரணமான நெஞ்சு ஸியில மாகாநின்றது. அநுஹவிக்மைக்கும் அநுஹவித்து நிர்வருதராகைக்கும் நெஞ்சுவேணுமிதே. நீஞ்சப்புக்கவனுக்குவாய்கரையிலேதேப்பமொழுகுமாபோலே, பரிசுரமான நெஞ்சு ஸியில மாகாநின்றது. “தொழுதேழு” என்கைக்கும், “நீயுநானுமிந்நீநீர்கில்” என்கைக்கும் நெஞ்சுவேணுமே. எதிர்ந்தலையையுண்டாக்கிக் கலக்கவறியான் காணும்! கலக்கைக்கு இரண்டு தலையும் வேணுமென்றிரான். [உயிரின்பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்]- ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அலிநிவேஸம் பெருகாநின்றது. பிள்ளாய், அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவின் அளவல்ல, ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே மேன் மேலெனப் பெருகாநின்றது. [ஆல்] - விஷாடிதிசயஸஞ்சகம். “நெஞ்சம் உருகுமால் - வேட்கையும் பெருகுமால்” என்று, தம்மால் நியமிக்கவொண்ணாத விஷாடிந்தோற்றச்

முதற்பாட்டு.—உருகுமால் இத்யாதி. “திருக்காட்கரைமருவிய மாயன் தன்மாயம் நினை தெர்தும் - உருகுமால்நெஞ்சம்” என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருக்காட்கரையில் இத்யாதி.

காணந்தரங்களும் உருகாநீர்க் நெஞ்சை விசேஷிப்பானென்? என்ன - அநுஹவத்துக்கு இத்யாதி. நெஞ்சுக்கு ப்ரதமோபகரணத்வ மெப்படியென்ன - அநுஹவிக்மைக்கும் இத்யாதி. அநு ஹவோபகரணமான நெஞ்சு ஸியிலமானால் அநுஹவிக் விரகில்லையென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் நீஞ்சு இத்யாதி. வாய்கரையிலே - ஆற்றருகே. “அநுஹவிக்மைக்கும் அநுஹவித்து நிர்வருதராகைக் கும் நெஞ்சுவேணும்” என்னுமதுக்கு அடைவே ப்ரமாணத்வயம் - தொழுதேழு இத்யாதி. “ஆல்” என்றதுக்கு ஊவம்-எதிர்ந்தலையை இத்யாதி. விவரணம் - கலக்கைக்கு இத்யாதி. கீழ்வாக்யத் துக்கு ஊவமாதல், “பெருகும்” என்கிற வர்த்தமாராத்மாதல் - பிள்ளாய் இத்யாதி. பிள்ளாய் என்றது - வார்த்தைப்பாடு. விஷாடிதிசயமேதென்ன - நெஞ்சம் இத்யாதி. அதாவது - “ஒருசீல மிருந்தபடியென்” என்று ஈடுபடுகிற மநஸையிலியத்தையும், “இந்தசீலாதிகளை உத்தரோத் தரம் அநுஹவிக்மைஹும்” என்கிற அலிநிவேஸப்பெருக்கையும் தம்மால் நியமிக்கப்போகாத விஷாடிதிசயமென்றபடி. தம்மால் இதுக்கொரு ப்ரதிக்கிரியையிலே என்னுமத்தை மூன்றுவாக்யத்

சொல்லுகிறார். [என்செய்கேன்] - நெஞ்சையருகாமல் கரைகட்டுவதோ? வேட்கை பெருகாமல் தகைவதோ? இவற்றுக்கடியான அவன் குணங்களைத் தவிர்ப்பனோ? [தொண்டனேன்] - அதுக்கடியான என் சாபலாதிசயத்தைத் தவிர்ப்பனோ? சாபலம், அஹம்மி என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை; வைலக்ஷண்யம் - மறந்தும் யரிக்க வொட்டுகிறதில்லை. [தெருவெல்லாம் காலிகமழ்] - நெஞ்சு உருகுகைக்கும் வேட்கை பெருகுகைக்கும் ஹேதுசொல்லுகிறது. [தெருவெல்லாம்] - குறுந்தெருவேன்று அணை கட்டவொண்ணாதபடி, குறுந்தெருவோடு நெடுந்தெருவோடு வாசியறச் செங்கழுநீரின் பரிமளம் பரக்கிறபடி. ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே, உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறப் பரிமளம்அலையெறிகிறபடி. தெருவில் ஒரு பரிமளம், உள்ளு * வஸபுமநுஃ. [திருக்காட்கரைமருவிய] - இத்தால், பரத்வத்திலும் அவதாரத்திலும் எற்றஞ்சொல்லுகிறது. பரத்வம், நெடுங்கைநீட்டு; அவதாரம், காலாவயியுடைத்து. [மாயன்] - ஸௌந் உர்ய ஸீலாதிகளாலே பிறரைப் பிச்சேற்றவல்லவன். [மாயம்] - கிட்டினபோது தாழ்நின்று பரிமாறினபடி. குறைவாளர் நிறைவாளரைப்பற்றி யநுவர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து அநுவர்த்தித்தபடி. [நினைதோறும்] - ஊரை நினைதோறும், ஸௌந்உர்யத்தை நினைதோறும், ஒரு ஊரும் வடிவமில்லாதாரைப்போலே தாழ்நின்ற சீலவத்தையை நினைதோறும். [நினைதோறும்] - எத்தனைகாலம் நினைக்கப்படுக்கார்? எத்தனைகாலம் மீண்டார்? ஒன்றோடொன்று சேராதன நூறுயிரத்தை யநுவலிப்பிக்கவல்லனவன்; ஒரு குணந்தன்னையே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் கால்தாழ்ந்து ஈடிணந்தோறும் புதுமை பிறந்து அநுவலிக்கவல்லர்இவர்; “அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னுராவமுதம்” என்னுமவரினே. (க)

தாலே ஈர்யரிப்பிக்கிறார் - நெஞ்சை இத்யாதி. அவன்குணங்களை என்றது - “மாயன்” என்றத் தைப்பற்ற. ஆனால் கைவாங்கினாலெவென்ன - சாபலம் இத்யாதி. மறந்தாலெவென்ன - வைலக்ஷண்யம் மறந்து இத்யாதி. “தெருவெல்லாம்” இத்யாதிக்கவதாரிகை - நெஞ்சுருகைக்கும் இத்யாதி. காவீ - செங்கழுநீர். “தெருவெல்லாம்” என்றதுக்கர்த்தத்தவயம்:—“தெரு” என்று - குறுந்தெருவாய், “எல்லாம்” என்று - நெடுந்தெருவாய், ‘குறுந்தெருவோடுநெடுந்தெருவோடு வாசியற’ என்று முந்தினவர்த்தம்; அத்தை யருளிச்செய்கிறார் - குறுந்தெருவேன்றுஅணை இத்யாதி. “தெரு” என்று - புறம்பாய், “எல்லாம்” என்று - உள்ளாய், ‘உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற’ என்றுஇரண்டாமர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிறார் - உள்ளோடு இத்யாதி. தெரு வெல்லாம் செங்கழுநீர் பரிமளமாகைக்கு ஹேது - ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கையாகையாலே என்று. தெருவில்லே யன்றோ பரிமளமுன்னதென்ன - தெருவில்ஒரு இத்யாதி. “காட்கரை” என்கையாலே - பரத்வவ்யாவ்ருத்தி; “மருவிய” என்கையாலே - அவதார வ்யாவ்ருத்தி. அவற்றுக்குக் குற்றமேதென்ன - பரத்வம் இத்யாதி. “மாயம்” என்று - பரிமாற்றம். தாழ்நின்று பரிமாறினதின் சரமாவதி - குறைவாளர் இத்யாதி. “நினைக்குந்தோறும்” என்கைக்கு நினைவில் வைவியமேதென்ன; விஷயபேதத்தாலே நினைவும் விவிதமாயிருக்குமென்கிறார் - ஊரை இத்யாதி. கீழ் விஷயபேதத்தாலே ஸ்ம்ருதிஹேதுமாக அருளிச்செய்வது; “மாயம்நினைதோறும்” என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்துக்காக ஏகவிஷயந்தன்னிலே ப்ரோமபாரவஸ்யத்தாலே நினைக்கப்படுவது - மாட்டாதொழிவது, பின்னையும் நினைக்கப்படுவது ஈடுபாட்டாலே மாட்டாதொழிவதாய் இப்படி ஸ்ம்ருதிபேதமென்று விவக்ஷித்து “நினைதோறும்” என்கிறாரென்று ஊவாந்தரம் - எத்தனை காலம்இத்யாதி. இப்படி முடியச்செல்லுக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன; இருவர்படியாலுமென்கிறார் - ஒன்றோடொன்று இத்யாதி. அப்படி யநுவலிப்பரோஎன்ன - அப்பொழுதைக்கு இத்யாதி. “தெருவெல்லாம்” என்றுதொடங்கி, ‘நினைதோறும் - நெஞ்சம்-உருகுமால் - உயிரின் பரமன்றி - வேட்கை பெருகுமால் - தொண்டனேன் என்செய்கேன்’ இத்யந்வயம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நினைதொறுஞ்சோல்லுந்தொறும்நெஞ்சிடிந்துதும்
வினைகொள்சீர்பாடினும்வேமெனதாருயிர்
சுனைகொள்பூஞ்சோலைத்தேன்காட்கரையென்னப்பா!
நினைகிலேன்னான்உனக்காட்செய்யும்நீர்மையே.

ஆ.—(நினைதொறும்.) - எல்லாருடைய துக்கங்களையும் போக்கக்கடவதான உன்னுடைய இக்குணங்களை நினைத்தல், சொல்லுதல், பாடுதல் செய்யில், என்னெஞ்சும் இவ்வாத்மாவும் மாயாநின்றன; “நீர்இங்ஙனே ஈடுபடுகைக்கு உம்முடைய திறத்திற் நான் செய்ததென்?” என்னில், - நான் “உன்னையடிமை கொள்ளுகிறேன்” என்று கொண்டு வந்து நீ என்திறத்துச் செய்தருளின செயல்களை, நினைக்கலாமோவென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானைக் குறித்து உன்னோடு நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்கக் கூதமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நெஞ்சுஇடிந்துதும்] - ஹ்ருதயம் சுட்டழிந்து நீராகா நின்றது. [வினைகொள் சீர்] - எல்லாருடைய துக்கங்களையும் போக்கக்கடவியவான சுலபமானமும்; சேஷ்டி தங்களைக் கூடின மூணங்களென்றுமாம். மூணமாவது - ஸௌஸீல்யம்: சேஷ்டி தமாவது - இக்குணக்குதமான தாழ்ந்த பரிமாற்றம்; “ஸுஸ்ரீ வஹாயிஹதி” உதிவசு. [ஆருயிர்] - ஆத்மா. [சுனைகொள் பூஞ்சோலை] - சுனைகளோடுகூடின அழகியசோலை. [என்னப்பா] - எனக்கு உபந்யாஸவானே! எம்பெருமான் தம்மோடு அக்ரமமாகப் பரிமாறினபடியை, விநயத்தாலே ஆட்செய்யும் நீர்மை என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், திருபாயிகவுந்யாவான உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷ்பரகாரத்தை யதுஸந்யிக்கக் கூதமனாகிறிலேனென்று அவன்தன்னை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார்.

சுனைகொள் - தடாகங்களையுடைத்தான, பூஞ்சோலை-பூஞ்சோலைகளையுடைய, தென் - ஈர்ஸநீயமான, காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என் அப்பா - எனக்கு திருபாதிகபந்துவாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனே! வினைகொள் - உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷர்திஸய வ்யாபாரபரகாஸகமான, சீர்-ஸீலஸௌஸ்யாதி குணங்களை, நினைதொறும்-ப்ரதிசூதனம் அதுஸந்யிக்குந்தோறும், நெஞ்சு-அதுஸந்யாநோபகரணமான நெஞ்சானது, இடிந்து-ஸியிலமாய், (அவ்வதுஸந்யாநம் அநிநிவேஸவாஸநையாலே வாக்வயவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு), சொல்லுந்தொறும்-சொல்லத்தொடங்கின கூதனந்தோறும், உருகும்-நெஞ்சுதான் நீராயருகாநின்றது; (அவ்வநிநிவேஸமொட்டில்† நில்லாமையாலே), பாடினும் - (“பாடியிளைப்பிலம்” என்கிறபடியே அக்குணங்களைப்) பாடியரிக்கத்தேடினும், எனதாருயிர் - கரணியான என் ஆத்மாவானது, வேம் - (ரஸாதிஸயம்ஆற்றமாட்டாமையாலே) பரிதப்தமாகாநின்றது; (ஆதலால்), நான் - (ஏவம்விதனா) நான், உனக்கு ஆட்செய்யும் - உனக்கு சேஷவ்ருத்தி பண்ணுகைக்குஉதரப்பான, நீர்மை - ப்ரகாரத்தை, நினைகிலேன் - நினைக்கவும் கூதமனாகிறிலேன்.

† ‘அவ்வநிநிவேஸமொருமட்டில்’ என்று ஒரு ஸ்ரீகோஸம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவன் தன்னைக்குறித்து, உன்னை நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்கக் கூடமனாகிறிலேன் என்கிறார்.

[நினைதொறும்] - நினைக்க உபக்ரமிப்பர்; அந்நினைவேயாய்ச் செல்லவொண்ணாதபடி வலஹாசி மிகும், மறக்கமாட்டார், திரியட்டும் நினைக்கவென்றுஇழிவர். இப்படிப் பலகால் நினைக்க உபக்ரமித்துத் தலைக்கட்டமாட்டாதே சொல்லுகிறபடி. [சொல்லுந்தொறும்] - நினைக்கவரிய விஷயம் சொல்லவொண்ணாதென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாதிருக்க, 'சொல்லுந்தொறும்' என்கிறது - "என்னுமெப்போது மென்வாசகம்" என்கிறபடியே மறஸ்ஸஹகாரமொழிய வாஸநையாலே வரக்குப்பேசத்தொடங்கும். செவிவழியாலே புக்கு நெஞ்சை அழிக்கும். [நெஞ்சிடிந்துகும்]-நெஞ்சுக்கட்டழிந்து நீராசாசின்மறு; பெருக்காற்றிற் கரையிடிந்து விழுந்து பின்பு நீராய்க்கரைந்து போமாபோலே ஸ்ரியிலமாகாநின்றது. [வினைகொள்சீர்] - பாபஹரமான கல்யாணகுணம்: ஸர்வர்க்கும் துக்கிவர்த்தகமான குணங்கள், என்னையொருவனையும் அழியாநின்றது. அன்றியே, சீரென்று - சீலமாய், வினையாவது - சேஷத்தம்: அதாவது ஸீலகார்யமான தாழ்நின்று பரிமாறும் பரிமாற்றம்: "ஸுஹீ-வநாயஜிஹதி" என்னக்கடவதிறே, என்றுமாம். [பாடினும்] - அடைவுபடப் பேசுமதொழிய ப்ரமேதத்தாலே பாடுவதொன்றுண்டு, அத்தைச் செய்யிலும். [வேம்எனதாருயிர்] - மனஸ்ஸையன்றியே அஃகஹ்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் தவியாநின்றது. வயிரத்தைப்பற்ற வேவாநின்றது. "ஃஷாஹிஷ்" என்கிறது அக்கிக்கு: ஹவத்குணம்அழிக்கமாட்டாததில்லை. புறம்புள்ளார்க்கு ஆஸ்வாஸஹேதுவான குணங்கள் என்னையொருவனையும் முடியாநின்றது; எல்லார்க்கும் குளிர்ந்தியைப்பண்ணும்பணி தாமரையை அழிக்குமாபோலே. [சுனைகொள்பூஞ்சோலை] - சுனைகளோடுகூடின ஓர்ஈநீயமான சோலை. [தென்காட்கரை என்னப்பா] - நிருபாயிகவாந்ருவம் தோற்ற ஸந்திஹிதனாய் நின்றவனை ! இவையாய்த்து இவரையழித்தது. சுனைகள் - ஸீலத்துக்கு ஸ்மாரகம். சோலை - வடிவுக்கு ஸ்மாரகம். ஸந்தியி - வந்ருத்துக்கு ஸ்மாரகம். [நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்]-நான்உனக்கடிமை செய்யும் ப்ரகாரம் நினைக்கமாட்டுகிறிலேன். "வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்" என்று பாரித்தநான். [உனக்கு] - வகுத்தஸேஷியான உனக்கு. [ஆட்செய்யும் நீர்மையே]-அவன் தாழ்சின்று பரிமாறினபடியை, விரயத்தாலே 'ஆட்செய்யும் நீர்மை' என்கிறார். [நினைகிலேன்] - நினைப்பனாகில் நெஞ்சழியா நின்றது.

நாடு.—இரண்டாம் பாட்டு. திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானைக் குறித்து, உன்னை நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்கக் கூடமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நினைதொறும்] - நினைக்கவென்று உபக்ரமிப்பர்; அந்நினைவுமாறாதே செல்லவொண்ணாதபடி வலஹாசி மிகும், ஆனாலும் மறக்கமாட்டார்; திரியநினைக்கவென்று உபக்ரமிப்பர்; தலைக்கட்டமாட்டார்; எத்தனைகாலம் நினைக்கப்புக்கார்? எத்தனைகாலம் மீண்டார்? [சொல்லுந்தொறும்] - நினைக்கவே யரிதானவிஷயத்தைச் சொல்லவொண்ணா

இரண்டாம்பாட்டு - நினைதொறும் இத்யாதி. "தென்காட்கரை யென்னப்பா - நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருக்காட்கரையில் இத்யாதி.

"நினைதொறும்" என்று நினைவில் வைவத்யமேதென்ன - நினைக்கவென்று இத்யாதி மீண்டார் என்னுமளவும் நினைக்கவே யரிதான இத்யாதி வாக்யாநந்தாம் "பின்னை சொல்லும்படி.

தென்னுமிடஞ் சோல்லவேண்டாவிதே. “உமஃவதிவெபூவாமுதாரஃ” (மந்பூர் வோவாகுத்தரஃ) - என்கிற கணக்கன்றிக்கே, “குறளாகியவஞ்சனே யென்னு மெப்போது மென்வாசகம்” என்கிறபடியே, இவருடைய வாக்குத்தான் எப்போதும் பேசாநிற்குமே; அந்த வாஸநையாலே அஹ்ருடியமாகச் சோல்லாநிற்பர்; அதுதான் சேவிவழியாலே உள்ளே புக்கு ஊற்றிருந்து. குண⁴ிகவிஷய மாதகயாலே நெஞ்சையழிக்கும். [நெஞ்சிடிந்துகும்]- நெஞ்சு கட்டழிந்து நீராகாநின்றது. பெருக்காற்றின்கரை யிடிந்து பின் நீராய்க் கரைந்து போமாபோலே, ஓர் அவயவியாக்கிக் காணலொண்ணுதபடி உக்குப் போகாநின்றது. [வினேகொளித்தயாதி] - பாபஹரமான கல்யாணகுணம். ஸர்வர்க்கும் துஃகரிவர்த்தகமான குணங்கள், என்னையொருவனையும் அழியாநின்றன; அன்றியே, சீரேன்று - சீலமாய், வினே யென்று - சேஷ்டிதம், அதாவது - சீலகார்யமாய்த் தாழநின்று பரிமாறும் பரிமாற்றம். “ஹு⁵வ⁶நா⁷யி⁸ஹி⁹தி” (ஸு¹⁰கீ¹¹வம்நாதமிச்சதி) என்னக்கடவதிறே, என்றுமாம். [பாடிஹம்] - அடைவுபடப் பேசுமதொழிய, ஆர்வத்தாலே பாடுவதொன்றுண்டு; அதைச் செய்யிலும். [வேமெனதாருயிர்] - மநஸ்ஸையன்றிக்கே, அஹம்யமான ஆத்மவஸ்து வையும் தஹியாநின்றது. எல்லாவற்றுக்கும் குளிர்த்தியைப் பண்ணக்கடவதான பனி தாமரை யொன்றையும் கருகப்பண்ணு மாபோலே, ஸகலதுஃகரிவர்த்தகமான குணங்கள் எனக்கு வாயகமாகாநின்றன [வேமெனதாருயிர்]-“ஹு⁵வ⁶நா⁷யி⁸ஹி⁹தி” (அதாஹ்யம்) என்கிறது அகநிக்கு, ஹ⁵வ⁶த்குணங்கள் புக்கழிக்கமாட்டாததில்லை [சுனையித்தயாதி]- தம்மைக்குமிழ் நீருட்டின ப்ரஜேஸங்கள். சுனையையும் ஸு¹⁰கீ¹¹யமான சோலைகளையு முடைத்தாயிருக்கிற திருக்காட்கரையிலே நிருபாயிகவந்¹²வாய் ஸந்நிஹிதனுனவனே! [நினேகிலென்னான் உனக்காட்செய்யும் நீர்மையே] - நான்உனக்கடிமைசெய்யும் ப்ரகாரம் நினேக்கமாட்டுகிறிலேன்.[நான்]-“வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்” என்றிருந்த நான்.[உனக்கு]-வகுத்த ஸேஷியானவனுக்கு அவன்தாழநின்று பரிமாறினபடியை,விநயத்தாலே‘ஆட்செய்யும்நீர்மை’

யென்னென்னில்’ என்று சங்கையைப் பூரிப்பது. பரிஹாரம்-மந்பூர்வ இத்யாதி. நினேதொறும் நெஞ்சிடிந்துகக்கூடும்; சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்படி யென்? என்ன - அதுதான் இத் யாதி. ஸத்ருஷ்டாந்தவிவரணம் - பெருக்காற்றில் இத்யாதி. கொள்கை - ஐயிக்கை. பாபத்தை ஐயிக்கையாவதே தென்ன-பாபஹரமான இத்யாதி. “எனது” என்றத்தைக் கடாஷித்து கீழ்வாக் யத்துக்குஹ⁵வ⁶தம்-ஸு¹⁰கீ¹¹வர்க்கும் இத்யாதி. ஸ்வகார்யமான சேஷ்டிதத்தைபுடைய சீலமென்றிரண் டாமர்த்தம். வினே - சேஷ்டிதம். கொள்கை - உடைத்தாகை. தாழநின்று பரிமாறினதுக்கு ப்ர மாணம் - ஸு¹⁰கீ¹¹வம்நாதம் இத்யாதி. “ஹு⁵வ⁶நா⁷யி⁸ஹி⁹தி” இது மாருதம் ப்ரதிலக்ஷணம். என்று மாம் என்றது - “வினேகொள்சீர்” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரங்காட்டினபடி. “சொல்லுந்தொறும்” என்றதுக்கும், “பாடிஹம்” என்றதுக்கும் ஹேஹம்வதென்ன-அடைவுபட இத்யாதி. ஆர்வத்தாலே- ப்ரீதியாலே. “ஆருயிர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - மநஸ்ஸை இத்யாதி. “எனது” என்றது - எனக் கொருவனுக்குமென்றபடியாய், ஸர்வர்க்கும் துஃகரிவர்த்தகமானகுணங்கள்உமக்குவாயகமாவானென் னென்ன, ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறுரென்னுதல். “ஸர்வர்க்கும் துஃகரிவர்த்தகமான” இத் யாதிவாக்யத்தைத்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரிக்கிறுராதல்-எல்லாவற்றுக்கும் இத்யாதி. அஹம்ய மானது வேவக்கடுமோவென்ன - அதாஹ்யமென்கிறது இத்யாதி. சுனையையும் சோலைகளையும் ஊரையுஞ் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - தம்மை இத்யாதி. குமிழ்நீருட்டின - தலஸ்பர்ஸியாக அமிழப் பண்ணின. ஸப்தார்த்தம் - சுனையையும் இத்யாதி. “நான், உனக்கு” என்ற பதத்வயத்துக்கும் ஹாவம்-வழுவிலா இத்யாதி. அவன் தாழநின்று பரிமாறுகிற ப்ரகாரணத்திலே, “நீ எனக்காட்செய்யும் நீர்மை” என்னுதே, “நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை” என்பானென்? என்ன - அவன்தாழ

என்கிறார். அவன் தமக்காட்சேய்த நீர்மையை 'தாம் ஆட்சேய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்' என்கிறார், இச்சொலவையும் இழக்கவொண்ணாதென்று. 'நானுனக்காட்சேய்யும்நீர்மை' என்பானென்? 'நியேனக்காட்சேய்யும் நீர்மை என்னொமல்' என்ன, — "இச்சொலவையு மிழப்பரோ பாவியார்" என்று எம்பார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நீர்மையால்நெஞ்சம் வஞ்சித்துப்புதுந்துஎன்னை
நர்மைசெய்துஎன்னுயிராய் என்னுயிருண்டான்
சீர்மல்துகோலைத் தேன்காட்கரையென்னப்பன்
கார்முகில்வண்ணன்தன் கள்வம்அறிகிலேன்.

ஆ.— (நீர்மையால்.) - உம்மை அடிமைகொள்ளுகைக்கு மேற்படச்செய்த துண்டோவென்னில், — 'அடிமைகொள்ளுவாரைப்போலே என்னெஞ்சை வஞ்சித்துப் புகுந்து, தன்குணங்களாலும் செபல்களாலும் என்னை மாய்த்து, என்னுயிராய், என்னுயிரை ஹஜித்தருளினான்; முந்தற மெய்யரைப்போலே வந்துபுகுந்தபடியும், பின்னைச் செய்தபடியும், ஒருவன்வஞ்சித்தபடி ஒன்றுமறிகிறிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், "அடிமைகொள்ளுகிறோம்" என்று க்ருத்ரிமத் தாலே என்னை விஸ்வஸிப்பித்து என்னுள்ளேபுகுந்து தன்குணங்களாலும் அக்ரமப்ர வ்ருத்திகளாலும் அவன் என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினபடிகள் அதுஸந்யிக்கக் கூடமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நீர்மையாலென்று தொடங்கி] - தான் ஸோஷியாகவும் நான் ஸோஷமாகவும் நான் நினைத்தபடியே என்றோடு பரிமாறுவாரைப்போலே க்ருத்ரிமித்துப் புகுந்து தன்குணங்களாலே என்னைநடுபடுத்தி எனக்குத் தன்னுலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி என்னை ஹஜிப்பதுஞ் செய்து அத்தால் தனக்குப்பிறந்த பெளஷ்கல்யம் தெரியும்படியிருக்கிற திருச்சோலையையுடைய திருக்காட்கரையிலே எழுந்தருளியிருப்பதுஞ் செய்து எனக்குப் பரமபந்துவுமாய் என்றோட்டைக் கலவியாலே புதுக்கணித்த திருநிறத்தையுடைய ஓர்ருந்துள்ளவனுடைய என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணின குணசேஷ்டிதங்களை அறிய கூடமனாகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், உதாரமான காளமேவஸ்வ ஹவனுவன் முறையிலே வருவாரைப்போலேகிட்டித் தான் தாழநின்று பரிமாறின முறைகேடான க்ருத்ரிமத்தையே யறுதியிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

நின்று இத்யாதி. விநயந்தாலே - நைசயத்தாலே, அவன் தாழநின்று பரிமாறினனாகில் விநயத்தாலே சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமென்ன - அவன் தமக்கு இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - நானுனக்கு இத்யாதி. 'சுனைகொள்' என்று தொடங்கி, 'என்னப்பா - வினைகொள்கீரை - நினைதொறும் சொல்லந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்; பாடியும் - எனதாருயிர் - வேம்; ஆகையாலே, நானுனக்காட்சேய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்' இத்யந்வயடி. (உ)

நீர்மையால் - ஸ்வஸ்வாமியஸம்பந்தமாகிற நீர்மையைப் ப்ரகாஸிப்பிக்கையாலே, நெஞ்சம் - என்னெஞ்சை, வஞ்சித்து - தன்வசமாக்கி, புகுந்து-, (தன்ஸீலஸௌஸப்பாதி களுக்குப் ப்ரகாஸகமான சேஷ்டிதங்களாலே), என்னை ஈர்மைசெய்து - என்னை ஈருந்தன் மையைப்பண்ணி, என்உயிர்ஆய் - (இவ்விரண்டாகாரத்தாலும்) எனக்கு யாரகனாய், என்உயிர்உண்டான் - என்னைப்புஜிக்குமவனாய்க்கொண்டு, சீர் மல்கு - மதுபூஷ்ண ஸம்பத் ஸப்ருத்தியையுடைத்தான், சோலை - சோலைபையுடைய, தென் - அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையில் ஸந்தியியாலே, என்அப்பன் - எனக்குஉபகாரகனாய், கார்முகில்வண் ணந்தன் - கார்காலத்துமேகம்போலே அதுபயித ஓளடார்ய ஸ்வஹவனானவனுடைய, கள்வம் - முகப்பொன்றும் முடிவொன்றுமான க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தை, அறிகிலேன் - இன்னபடியிருக்கிறதென்று அறியமாட்டுகிறிலேன். நீர்மையென்று - ஸீலாதிசுராய், ஈர்மையோடே சேர்க்கவுமாம்.

இ - மூன்றும்பாட்டில், அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து தன்படிகளைக் காட்டி என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினபடிகள் அதுஸந்திக்க கூடவனாகிறிலே னென்கிறார்.

[நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புகுந்தென்னை நீர்மையால் ஈர்மைசெய்து] - தான் ஸேஷியாப் நான்ஸேஷமான முறையிலே “பரிமாறவாரும்” என்று நெஞ்சை இசையப் பண்ணி க்ருத்ரிமித்துப் புகுந்தான்; முறைகெடப் புகுரவென்னில் இசையாரிறே. க்ருத்ரிமிக்கையாகிறது - ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச் செய்கையிறே. அது ஏதென்னில் [நீர்மையால் - என்னை ஈர்மைசெய்து] - நீர்மையாகிறது - தாழ்வின்று பரி மாறுகையும், அதுக்கடியான ஸீலமும். [என்னை] - “முறையிலே பரிமாறவாரும்” என் றத்தை மெய்யென்றிருந்த என்னை; [ஈர்மைசெய்து] - ஈருந்தன்மைகளைச் செய்து. தான் தாழ்ந்தசெயலாலே ஈடுபடுத்தி என்னுதல்; ஈரப்பாட்டை விளைத்தென்னுதல்; என்னை ஈரம்படிபண்ணி என்கை. [என்னுயிராய் யென்னுயிருண்டான்] - எனக்கு யாரகராவாரைப்போலே புகுந்து என்னையழித்தான்; வாய்கனாய்ப்புகுரில் இவர் இசை யாரிறே; இருவரும் கூட லுஜிக்கவிழிந்து லோக்தா தானேயானான்; அன்றியே, [என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்] - எனக்குத் தன்னுல்லது செல்லாதபடிபண்ணி, என்னை லுஜிப்பதுஞ் செய்தானென்றுமாம். [சீர்மல்குச்சோலை] - அழகுமிக்கச்சோலை. என்னோடு கலந்த இத்தால் தனக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்பம் அவ்வூர்ச் சோலையே கோட்சொல்லித்தாரா நின்றது. [தென்காட்கரை யென்னப்பன்] - ஸுலஹனுமாய் நிருபாயிக வந்யுவுமானவன். என்கார்யத்துக்குத் தானே கடவனாயிருக்கிற வந்யம் தோற்ற ஸந்திவிதனானவன். [கார்முகில்வண்ணன்] - என்னோட்டைக் கலவியாலே கடலைமுழுக்கப்பருகின காளமேவம்போலேயாய்த்து அவன்வடிவிற செவ்வியிருப்பது. “தூ நீர்முகில்போல் தோன்றாயே” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி அதுஹ விப்பித்துப் போகின்றபின்பு, அத்தலையிற் செவ்வியிருந்தபடி. [தன்கள்வம் அறிகிலேன்]-முகப்பிலேயொன்றாய் முடிவிலேயொன்றான செயல்கள் தெரிகிறதில்லை. அடிமை கொள்ளவென்று புகுந்து அச்செயலைத் தான் செய்து நிற்கிறதிலே எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அறிகிலேன்] - ஸர்வாயிகன் இப்படி தாழப்பரிமாறுகை கூடாது; நான் ப்ரமித்தேனோ? ஸம்ஸலேஷத்திலும் “மருள்தானீதோ” என்றவாரிறே.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு, அடிமைகொள்ளவேண்டு புருந்து, தன் பழிகளைக் காட்டி ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணினபழிகளை அநுஸந்திக்க ஸுமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நீர்மையால் நெஞ்சம்வஞ்சித்துப் புருந்தென்னை யீர்மைசெய்து] (நெஞ்சம் வஞ்சித்துப்புருந்து என்னை - நீர்மையால் - ஈர்மைசெய்து)—தான் ஸேஷியும் நான் ஸேஷ ஹுதனுமான முறையிலே பரிமாறவேண்டுமென்று நெஞ்சை இசையப்பண்ணி, க்ருத்ரி மித்துப்புருந்தான் ; முறைகேடப் புருவென்னில் இசையாரிறே. க்ருத்ரிமிக்கையாவது - ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச்செய்கையிறே. அதேதென்னில்: [நீர்மையால்-என்னை ஈர்மைசெய்து] - நீர்மையாவது - தாழ்நின்ற பரிமாறுதையும், அதுக்கடியான சீலமும். [என்னை]-“முறையிலே பரிமாறவாரும்” என்றத்தை மெய்யென்றிருந்த என்னை. [ஈர்மை செய்து] - ஈரும்தன்மைகளைச் செய்து. தன் தாழ்ந்த செயல்களாலே ஈடுபடுத்தி என்னுதல்; ஈரப்பாட்டை விளைத்து என்னுதல்; என்னை நீரம்படிபண்ணி என்கை. [என்னுயிராய் என்னுயிருண்டான்] - எனக்கு யாரகரைப்போலேபுருந்து என்னையழித்தான். வாயகனாய்ப் புருநில் இவர் இசையாரே! இருவருங்கூட ஹுஜிக்கப்புகுந்து ஹோக்தா தானேயானான் ; அன்றிக்கே, [என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்] - எனக்குத் தன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணி என்னை ஹுஜிப்பதுஞ் செய்தானென்றுமாம். [சீர்மல்கு சோலை] - அழகுமிக்க சோலை. என்னோட்டைக் கலவியால் அவனுக்கு உண்டான பௌஷ்கல்யம் அவ்வூரீற்சோலையே கோட்சோல்லித்தாராநின்றது. [தென்காட்கரையென்னப்பன்] - ஸுலஹனுமாய் நிருபாயிகவந்யஹுமானவன்; என்கார்யத்துக்குத் தானேகடவனாயிருக்கிற வந்யந்தோற்ற ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறவன். [கார்முகில்வண்ணன்] - என்னோட்டைக் கலவியாலே, கடலைமுழுக்கப்பருகின காளமேகம்போலே யாய்த்து, அவன் வடிவிற் செவ்வியிருப்பது. “தூநீர்முகில்போல் தோன்றாயே” என்று

மூன்றும்பாட்டு.—நீர்மையால் இத்தயாதி. “நீர்மையால் நெஞ்சம்வஞ்சித்துப் புருந்து - கள்வம் அறிகிலேன்” என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - அடிமை இத்தயாதி.

ஈர்மை - ஈடுபாடாதல்; ஆர்த்தரதையாதல். வஞ்சித்துப்புகுந்த பாகாரந்தனை ஈர்ப்பிப் பிக்கிறார் - தானஸேஷியும் இத்தயாதி. க்ருத்ரிமிக்கவேணுமோ, செவ்வேசொன்னாலோவென்ன - முறைகேட இத்தயாதி. க்ருத்ரிமிக்கைதானேதென்ன-க்ருத்ரிமிக்கையாவது இத்தயாதி. அதேதென்னில் என்றது - மற்றொன்றைச் செய்கையேதென்னிலென்றபடி. விவரணம் - தான்தாழ்ந்த இத்தயாதி. ஈநந்தன்மை - சேதிக்கும் ஸ்வஹவம். அதாவது - ஈடுபடுத்துகையென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - ஈரப்பாட்டை இத்தயாதி. ஈரப்பாட்டை விளைக்கையாவதேதென்ன - என்னைநீரம்படி இத்தயாதி. ஈரப்பாடு என்று - ஆர்த்தரதையாய், ஆசையைவிளைத்தென்றபடி. “ஈர்மைசெய்து” என்றதின் முந்தினவர்த்தாறுகுணமாக ஹவம் - எனக்கு யாரகரை இத்தயாதி. போலேயென்றது - “ஆய்” என்றதுக்கீர்த்தம். யாரகரைப்போலே புருவானென்ன? என்ன - ஹாதகனாய் இத்தயாதி. “உண்டான்” என்றதுக்குஹவம் - இருவருங்கூட இத்தயாதி. “ஈர்மைசெய்து” என்றதின் த்விதீயார்த்தாறுகுணமாகஹவம் எனக்குத்தன்னால் இத்தயாதி. “சீர்” என்று - ஸ்ரீயாய், அழகென்றபடி. சோலையை வர்ணித்ததுக்குஹவமாதல், “உண்டான்” என்றவந்தரம் “சீமல்கு” என்றுவிசேஷித்ததுக்கு ஹவமாதல் - என்னோட்டை இத்தயாதி. “தென்காட்கரை” என்கையாலே-ஸௌலப்யம், “அப்பன்” என்கையாலே - ஹந்யவம், கீழ்வாக்யத்தை வுபுத்தரமாக விவரிக்கிறார் - என் கார்யத்துக்கு இத்தயாதி. “என்னுயிருண்டான்” என்றதுக்கு அறுகுணமாக “கார்முகில்வண்ணன்” என்றதுக்குஹவம் - என்னோட்டை இத்தயாதி. * மாயக்கூத்தனிலாசைப்பட்டபடியே * இருத்தும் விவந்தினில் அநுஹித்தத்தை நினைக்கிறாராகில், அது ஸ்மருதியாயிராதே அநுஹிதமாய்த்

இவர் ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி யநுலவிப்பித்துப் பேரநின்றபின்பு, அத்தலையிற் செவ்வியிருந்தபடி. [தன்கள்வமறிகிலேன்]-முகப்பிலோன்றாய் முடிவில் ஒன்றான செயல்கள் தெரிகிறதில்லை அடிமைகொள்ளவேன்று புருந்து அச்சையலைத் தான் செய்து நின்ற நிலை எனக்கு ஒன்றுந்தேரிந்திருக்கிறதில்லை. [அறிகிலேன்] - ஸர்வாயிகள் இப்படித் தாழநின்று பரிமாறுகை கூடாது; நான்ப்ரமித்தேனோ? ஸம்ஸலேஷத்தில் “மருள்தா னீதோ?” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார்.

(௩)

நான்காம் பாட்டு.

அறிகிலேன் தன்னுள் அனைத்துலகும் நிற்க
நெறிமையால் தானும் அவற்றுள் நிற்கும் பிரான்
வெறிகமழ்சோலைத்தேன்காட்கரையென்னப்பன்
சிறியவென்னாயிருண்ட திருவருளே.

ஆ.—(அறிகிலேன்.) - உம்முடைய திறத்தில் அவன் அங்குனை அவிநி விஷ்டனானால்? சிகலுண்டோவென்னில்? - அவிநிவிஷ்டனானால்தான், மற்ற ஆபுதிதரோடு நெறிகெடாமையென்கு பரிமாறுமாபோலே பரிமாறவமையாதோ? தான் என்னையு-ஜித் தருளி நெறிகெடும்படி பரிமாறவேணுமோ? இவ்வவிநிவேஸத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண் கிறிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தான் ஸேஷியாயும் ஜாதத்தெல்லாம் ஸேஷமாயும் முறைமை தப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன் அவ்வளவன்றிக்கே அதிசூதாநான என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறியநிலமன்று என்கிறார்.

[வெறி] - நாற்றம்.

ப.—அநந்தரம், முறைதப்பாதபடி ஸர்வாயாஜ-உதனாய் ஸர்வாந்தராத்மா வானவன், அதிசூதாநான என்னோடு கலந்ததுவிதத ஸௌஸீல்யாதியாயத்தால் வந்த மஹோபகாரத்தை அளவிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

தன்னுள் - தன்ஸங்கல்பைகதேஸத்திலே, அனைத்துலகும் - ஸமஸ்தலோக பதார்த்தங்களும், நிற்க - தருதமாகா நிற்க, தானும் - தானும், நெறிமையால் - (ஸரீ ராத்மஸம்ஸந்த ப்ரயுக்தமான ஸேஷஸேஷிதவமாக்ற) முறையால், அவற்றுள் - அவற்றுக்குள்ளே, நிற்கும்-, பிரான்-உபகாரகனாய், வெறிகமழ - விலகலுணமான பரிமாறத்தை ப்ரவஹிக்கிற, சோலை - சோலையையுடைய, தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலேநிற்கிற, என்னப்பன் - என்ஸ்வாமியானவன், சிறிய என் - அதிசூதாநான என், ஆரு யிர் - ஆத்மவஸ்துவை, உண்ட - மேல்விழுந்ததுவிதத, திருவருள் - ஸௌஸீல்யோபகாரத்தை, அறிகிலேன் - இன்பையுயிருக்கிறதென்று அறியமாட்டுகிறிலேன்.

தோற்றுவானென்? என்னில், ததாரீந்தநபுத்தி பிறக்கையாலேயென்கிறார் - தூநீர் இத்தயாதி. கள்வ மேதெனன் - முகப்பில் இத்தயாதி. அதேதென்ன - அடிமைகொள்ள இத்தயாதி. “கன்வம்” என்றுவைத்து, “அறிகிலேன்” என்கிறதென்னென்னில்-ஸர்வாயிகள் இத்தயாதி. * இருத்தம் வியந்திலுந்விவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானதுக்கு ஸூசகஸப்தங்காட்டுகிறார் - ஸம்ஸலேஷத்தில் இத்தயாதி. காமேணந்தவம்.

(௩)

இ. —நாலாம்பாட்டில், தான் சேஷியான முறை தப்பாதே எல்லாரோடுங் கலக்கிறவன் அதிகுஷுத்ரான என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறிப நில மன்று என்கிறார்.

[அறிகிலேன்] - உகப்பாலே செய்தானோ? இவ்வஸ்துவை அழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிறிலேன். [தன்னுள்ளைத்துலகும் நிற்க] - தன்ஸங்கல்பத்தைப் பற்றி ஸகலலோகங்களும் நிற்க: ஸகலபாஸ்ரமமானவன்கிடர் என்னைத் தனக்கு அபாஸ்ரமமாக நினைத்தான்! [நெறியையால்தானும் அவற்றுள் நிற்கும்] - சேஷியான முறை தப்பாமே அவற்றின்நடுவே நிற்கும் தானும், என்னொருவன்பக்கலிலுங்கிடர் முறைகெடப் பரிமாறுகிறது! [பிரான்] - என்னை பொழிந்தார் விஷயத்தில் உபகாரகன்கிடர் என்னையழிக்கிறான்! எதிரிகளை அம்பாலேபழிக்கும்: என்னை மூணத்தாலே அழித்தான். மத்யஸ்யராக வேணுமாகாதே ரக்ஷிக்கும் போதைக்கு! அம்புபட்ட புண்ணுக்கு மருந்திட்டாற்றலாம்; மூணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லை. [வெறிகமழ் சோலைத் தென்காட்கரை] - அவ்வூரையுடையவனுக்கு ஒருவஸ்து உத்தேஸ்யமாவதே! பரிமளம் அலையெறியாநின்றதுள்ள சோலை. [என்னப்பன்] - உத்பாடிகன்கிடர் அழித்தான். [சிறியவென்னுருயிர் உண்டதிருவருளே] - அதிகுஷுத்ரான என்னுத்தமாவையழித்த வ்யாமோஹம் அறிகிறிலேன். பெருமைக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப் போலே சிறுமைக்கும் தமக்கு அவ்வருகில்லையென்றிருக்கிறார். நித்யஸம்ஸாரிகள் நித்யஸூரிகள் கோடியிலே என்னும்படியாய்த்து, இவர் தம்மை நினைத்திருப்பது; நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாக வாய்த்து, அவன் இவரை விரும்புவது; ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தாலே விரும்பிலிதே ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்பது; வ்யாமோஹம் முறையை யழிக்குமிதே. “மூவுலகும் தன்னெறியாவயிற்றிற் கொண்டு-சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் - நின்றொழிந்தார்” என்கிறத்தையிதே இவர் சொல்லுகிறது.

நா. -- நாலாம் பாட்டு. தான் சேஷியான முறைதப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன், அதிகுஷுத்ரான என்பக்கல் பண்ணினவ்யாமோஹம் எனக்கு அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[அறிகிலேன்] - உகப்பாலேசெய்தானோ? இவ்வஸ்துவை யழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிறிலேன். [தன்னுள் அனைத்துலகும்நிற்க] - என்னையொழிந்தவிஷயத்தில் அவன் உபகாரமேகிடர் பண்ணிப்போருவது! ஸகலலோகங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப் பற்றிக்கிடக்க, தான் அவற்றினுள்ளே தன்சேஷித்வமுறையாலே நிற்குமவன், இவரோருவர் விஷயத்திலுரிதே இப்படி முறைகெடப்பரிமாறிற்று! “மூவுலகுந்தன் நெறியாவயிற்றிற் கொண்டு - சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் - நின்றொழிந்தார்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். ப்ரளயாபத்திலே ஜாதத்தையடைய ரக்ஷித்தவன், என்னையொருவனையும்

நாலாம்பாட்டு.—அறிகிலேன் இத்யாதி. “நெறியையால்தானும்வற்றுள்நிற்கும்பிரான் - சிறியவென்னுருண்ட திருவருள் - அறிகிலேன்” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தான் சேஷியான இத்யாதி.

அந்வயமுகேந ஊவம் - உகப்பாலே இத்யாதி. “பிரான்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து ஊவம் - என்னையொழிந்த இத்யாதி. விவரணம் - ஸகல இத்யாதி. * இருத்தும்வியந்திலநுஊவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானதுக்கு ஸூசகஸப்தங்காட்டுகிறார் - மூவுலகும் இத்யாதி. “தன்னுள்” என்றதுக்கு - தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி என்றருளிச்செய்து, தன்வயிற்றிலே என்றத்தாந்தரமாதல், “பிரான்” என்றதுக்கர்த்தமாதல் - ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி. “என்னருயிருண்ட”

அழித்தான். ப்ரதிகூலரை அம்பாலேயழிக்கும், அநுகூலரை குணத்தாலேயழிக்கும். மத்யஸ்தரைப்போலேயாகாதே அவன் ரக்ஷிப்பது! அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டாற்றலாம்; குணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லையிறே. [வேறியித்யாதி] - அவ்வூரையுடையவனுக்கு ஒருவஸ்து உத்தேச்யமாவதே! பரிமளம் அலை எறியாநிற்பதான சோலை. [என்னப்பன்] - உத்பாடிகன் கிடர்அழித்தான்! [சிறியவென்னொருயிருண்ட] - சிறியனுடைய நற்சீவனை - அதிக்ஷுத்ரான என ஆத்மாவை. அவனுடைய மேன்மைக்கு எல்லைகாணவொண்ணாதவோபாதி, தம்முடைய சிறுமைக்கும் எல்லையில்லையாக நினைத்திருக்கிறார். [என்னொருயிருண்ட] - இவர் தம்மைச் சிறுநினைத்திரா நின்றார்; அவன் இவரை நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகாக நினைத்திரா நின்றான். “இவர் தம்மைச் சிறுநினைத்தால்ப்ரயோஜநமென்? இவர் தம்மைத்தாம் அறிந்தாரோ?” என்று மேல்விழா நின்றான். [திருவருள் - அறிகிலேன்] - இது முன்னம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே செய்ததொன்றன்றே; ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே விரும்பிலிறே ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்பது? வ்யாமோஹம் முறையழிக்குமிறே.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புகுந்து
உருவமும்ஆருயிரும் உடனேயுண்டான்
திருவளர்சோலைத்தேன்காட்கரையென்னப்பன்
கருவளர்மேனிநங்கண்ணன்கள்வங்களை.

ஆ.—(திருவருள்.) - ‘திருவருள்செய்பவன்போலே என்னுள்ளேபுகுந்து, என்னை ஊஜித்தருளுகையன்றியே என்னுருவமுங்கூட ஊஜித்தருளினான்; ஒருவன் அஹிரிவேஸமிருக்கும்படியே இது! முந்துறவந்து புகுந்தருளினபடி அது! பின்னை நின்று செய்தருளினபடி இது! ஒருவன் கள்வங்களை!’ என்கிறார்.

என்றத்தைப்பற்ற - என்னையொருவனையும்அழித்தான் என்றது. ப்ரதிகூலரையொழிய, அநுகூலரையழிக்குமோவென்ன - ப்ரதிகூலரை இத்யாதி. குணத்தால்வந்த அழிவு அழிவோவென்ன - அம்புபட்ட இத்யாதி. ஊரை வர்ணிக்கிறதுக்குஹாவம் - அவ்வூரை இத்யாதி. ஒருவஸ்து என்றது - “சிறியவென்னொருயிர்” என்றத்தைப்பற்ற. “என்னப்பன்” என்றத்தை “ஆருயிருண்ட” என்றத்தோடேகூட்டி ஹாவம் - உத்பாடிகன் இத்யாதி. விவரணம் - அதிக்ஷுத்ரானு இத்யாதி. சிறுமையின் சரமாவதிபையருளிச்செய்கிறார் - அவனுடைய இத்யாதி. “தன்னுள்ளேத்துலகும்மிற்க” என்றத்தைப்பற்ற - மேன்மைக்கெல்லையோகாணவொண்ணாத என்றது. ஆர்தல் - மிகுதியாய், ஸ்லாக்யமானஉயிரென்றபடி. “சிறிய” என்றவைத்து, “ஆருயிர்” என்னக்கூடுமோவென்ன இவர்தம்மை இத்யாதி. “திருவருள்” என்று - முறைகெடப்பரிமாற்றம் என்றுவிவக்ஷித்து, ஸேஷி ஸேஷஹிதனிடத்திலே முறைகெடப்பரிமாற்றுவானென்? என்ன. இதுமுன்னம் இத்யாதி. வ்யாமோஹத்தாலே செய்தானென்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே செய்ததல்லாமைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. ‘தன்னுள்ளேத்துலகும்மிற்க’ என்றுதொடங்கி, ‘திருவருள் - அறிகிலேன்’ இப்பங்கயடி.

(ச)

† ‘என்கண்ணன்’ என்றும்பாடம்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து என்னுடைய ஸரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒக்க ஹித்தான் ஒருவன்படியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவருள் சோலையென்று மேலுக்கு] - அழகுமிகாரின்றிள்ள திருச்சோலையையுடைய திருக்காட்கரையிலே என்னை விஷயீகரிப்பதுஞ்செய்து கருப்புவளராரின் மூன்று திருமேனியையுடையனாய் ஆஸ்ரிதவ்யமான க்ருஷ்ணனுடைய முகப்பிலொன்றாய் முடிவில் ஒன்றாயிருக்கும் ப்ரவ்ருத்திகள்.

ப.—அநந்தரம், ஆபூரிதவ்யபனாயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுனவன், எனக்கு உபகரிப்பாரைப்போலேபுகுந்து என்னுடைய ஸரீராத்ம விஹாமமறத் தான் தனக்கு ஹோக்யமாம்படி அபஹரித்துக்கொண்டானென்கிறார்.

திருவருள் - ('அடிமைசெய்யவேண்டுநாம்' என்று நான் ஆசைப்பட்ட படியிலே அடிமைகொள்ளுகையாகிற) நிரவயுகமஹோபகாரத்தை, செய்பவன்போல - பண்ணுவாரைப்போலே, என்னுள் - என்னெஞ்சிலே புகுந்து-உருவமும் - (எனக்கும் ஹேயமான) ஸரீரத்தையும், ஆர்உயிரும் - (அக்தோடு) வ்யாப்தமான ஆத்மாவையும், உடனேயுண்டான் - ஹேயோபாதேய விஹாமமில்லாதபடி, நிரதிஸயஹோக்யமாம்படி விரும்பினான்!, திருவருள் - அழகுமிஞ்சின, சோலை - சோலையையுடைத்தான், தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என்னப்பன் - என் நாயனாய், கருவளர்மேனி - (என்பக்கல் ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே)ஸ்யாமளாதைவிஞ்சிவருகிற திருமேனியையுடையனாய்க் கொண்டு, என்கண்ணன் - எனக்குஅத்யந்தவ்யமான க்ருஷ்ணனுனவனுடைய, கள்வங்களே - கள்வங்களிருக்கிறபடியே! உபகரிப்பாரைப்போலே ஹோக்யவ்யுதனாய்வருகையும், தான் ஹோக்தாவாய்க்கொண்டு உபக்ருதனாகையும், தேஹாத்மவிஹாமத்தை எனக்குப் பிறப்பிப்பாரைப்போலே வருகையும், தானே தேஹாத்ம விஹாமப்பண்ணாமல் ஊஜிக்கையும், அத்தாலே ரூப ஓளஜ்வலம்பம்பிறக்கையும் இவைசிலப்ரவ்ருத்திகளாயிருக்கிறனவே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னை அடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து என் ஸரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒக்க ஹித்தான். ஒருவன்படியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவருள் செய்பவன்போல] - என்னை அடிமை கொள்வாரைப்போலே தயராமசுடரடி தொழுதெழுக்கைக்கு, மயர்வறமதிர்லமருளிற்ற போலே புகுந்தான். 'போல' என்கிறது - செய்தது அங்ஙனம்; தான் திருவருள் பெற்றருளிராரின்றான். ஸேஷவ்யுதனாய்ப் புகுரில் இவரிசையாரே! [என்னுள்புகுந்து] - வழுவின அடிமைசெய்யப்பாரித்த என்பக்கலிலே புகுந்து. [உருவமும்] - இவர் முதலிலே "அழுக்குடம்பு" என்றத்தை விரும்பாரின்றான். இவர் த்யாஜ்யமென்றிருக்கிறத்தை உத்தேஸ்யமென்றிராரின்றான். இவர்தாமன்றி இவர் அலிமாரித்தது அமையாதோ என்றிராரின்றான். [ஆருயிரும்] - அபர்யவஸான வ்ருத்தியாலே தத்பர்யந்தமாயல்லதிராமையாலே, ஆத்மவஸ்துவையும் விரும்புகிறான் இத்தனை. [உடனேயுண்டான்] - ஊஜிக்குமிடத்தில் வாசிவைத்துஊஜித்தாலாகாதோ! [உண்டான்] - ஹோக்தா தானேயானான். எனக்கு அவகாஸம் வைத்திலன். [திருவருள் இத்யாதி] - தான் ஹோக்தாவாய் ஊஜித்தமை அவ்வூர்ச் சோலையும் வடிவும் கோட்சொல்லித்தரும். அழகுவளராரின்றிள்ள சோலை. [கறு

வளர்மேனி] - கறுப்பு வளராரின் றுள்ள வடிவு. “ஸடுஷகராஹிவடி” என்று சொல்லு மது கண்டிலோமீ. [நங்கண்ணன்] - ஆஸ்ரிதஹவ்பனா க்ருஷ்ணன். [கள்வங்களே]- முகப்பில் ஒன்றாய், முடிவில் ஒன்றுபிறுக்கும் ப்ரவ்ருத்திகள். அடிமைகொள்வாரைப் போலே புகுந்து தான் நியாம்யனாய்த் தாழ்நிற்கையும், விரோயியான ஸரீரத்தைக் கழித் துத் தாவேணுமென்று புந்ந்து தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டாதொழிகையும், ஹோக்யமாய்ப் புகுந்து தானே ஹோக்தாவாகையும், எனக்கு உபகரிக்கிறானாகப் புகுந்து தன்பேறாகத் தலைக்கட்டுகையும், இதடங்க வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோற்றியிருக் கையும். இத்தலையில் ஆத்மாபஹாரத்தைத் தனித்தது தன்னுத்மாபஹாரத்தாலே யாய்த்து.

௩௩.—அஞ்சாம்பாட்டு. என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என் ஸரீரத்தையும் ஆத்மாவையுங்கூட ஹஜித்தான்; ஒருவன் வ்யாமோஹமிருந்தபடி யென்! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவருள்செய்பவன்போல]-ஸர்வஸ்வஹநம்பண்ணி அடிமைகொள்வாரைப் போலேயாய்த்துப் புகுந்தது. *துயரறுசுடரடி தோழுதேழுகைக்கு * மயர்வறமதீநலமருளு வாரைப்போலேபுகுந்தான். ‘போல’ என்கிறது - என் திறத்தில் செய்ததங்ஙனல்ல, திருவருள் தான்பெற்றானையிராநின்றான். [என்னுள்புகுந்து] - * வழுவிலாவடிமைசெய் யப்பாரித்த என்பக்கலிலே புகுந்து. [உருவமும்] - முதலிலே “அழுக்குடம்பு” என் றத்தை விரும்பாநின்றான்: அவன் அங்கீகாரத்துக்கு முன்பு இவர்தேஹத்தையே விரும் பிப்போந்தார்; அவன் இவரை அங்கீகரித்த பின்பு, இவர்தேஹத்தை விரும்பப்படுக்கான். இவருக்கு அவனோட்டை ஸஹவாஸம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்கு உடலாய்த்து; அவனுக்கு இவரோட்டை ஸஹவாஸம் தேஹாத்மாவிமாநத்துக்கு உடலாய்த்து. [உருவமும்]-“இவர் தாம்வேணுமோ, இவர் ‘என்னது’ என்றவியமாநித்ததோன்றமையாதோ” என்றிராநின் றான். [ஆருயிரும்] - அபர்யவஸாநவருத்தயா ஆத்மாவளவுஞ்செல்லுதல். இதுதான் தத்பர்யந்தமாயல்லதிராமையாலே அவ்வளவுஞ் செல்லுதல். [உடனேயுண்டான்] - அதுதன்னிலும் வாசிவைத்துஹஜித்திலன்.[உண்டான்]- எனக்கு அவகாஸம்வையாதே

அஞ்சாம்பாட்டு - திருவருள் இத்தயாதி. “திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புகுந்து உருவமுமாருயிரும் உடனே யுண்டான் - நங்கண்ணன்கள்வங்கள்” என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - என்னையடிமை இத்தயாதி. விஸ்மிதராகிறார் என்றது - ‘கள்வங்களே’ என்ற ஸ்வரத் தைப்பற்ற.

அருள்தல் - கொடுத்தலாய், ‘ஸர்வஸ்வஹநம்பண்ணி’ என்றபடி. எத்தை ஸர்வஸ்வஹநம் பண்ணுவாரைப்போலே புகுந்தானென்ன - துயரறு இத்தயாதி. உயிருக்குமுன்னே “உருவம்” என்று ப்ராமோபாத்தமானதுக்குஹாவம் - முதலிலே இத்தயாதி. முதலிலேயென்றது - சாடு. திரு விருத்தத்திலேயென்னுதல், ஆத்மாவுக்கு முன்னேயென்னுதல். “யாதானுமோராக்கையிற்புக்கு” என்று இவரன்றோ அழுக்குடம்பை விரும்பினாரென்ன - அவன்அங்கீகாரத்துக்கு இத்தயாதி. உக்தவாக்யத்தவயத்தால் மலித்த அர்த்தவிசேஷத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இவருக்கு இத்தயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. இவருக்குஅவனோட்டை ஸஹவாஸமென்றது - * மயர் வறமதீநலமருளினது. அவனுக்குஇவரோட்டை ஸஹவாஸம் - இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுருகை. “உருவமும்” என்ற ப்ராதாந்யஸமுச்சயத்துக்குஹாவம் - இவர்தாம் இத் தயாதி. “ஆருயிரும்” என்றசரூபம் அந்வாசயமாக அருளிச்செய்கிறார் - அபர்யவஸாந இத் தயாதி. அதாவது - திருமேனியில் ப்ராவண்யம் திருமேனியளவில் பர்யவவியாதே ஆத்மா

தானே ஹோக்தாவானான். [திருவளர்சோலைத் தேன்காட்கரையென்னப்பன்] - தானே ஹோக்தாவாய் ஹுஜித்தை, அவ்வூரின் சோலையும் வடிவும் கோட்சோல்லித்தரும் அழகு வளராரின்னுள்ள சோலை. [கருவளர்மேனி]-கறுப்பு வளராரின்னுள்ள வடிவு “ஹுஜெகா உவடி” (ஸதைகருபம்) என்கிறது, இவ்வாவூர் கண்டிலோம். [நங்கண்ணன்] - ஆழிதலவ்யானை க்ருஷ்ணன். [கள்வங்கள்] - முகப்பில் ஒன்றாய், முடிவில் ஒன்று யிருக்கும் வருத்திகள்; அடிமைகோள்வாரைப்போலேபுகுந்து தான் நியாய்யனய்த்தாழிந் கையும், விரோடியான ஸாரீரத்தைக் கழித்துத்தரவேன்றுபுகுந்து தேஹாத்தமவிலாஹம் பண்ணமாட்டா தொழிகையும், ஹோக்யமாய்ப்புகுந்து தான் ஹோக்தாவாகையும், என் பேறுகப் புதுருகிறுகைப்புகுந்து தன்பேறுகத்தலைக்கட்டுகையும், இதடங்க வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோற்றியிருக்கையும். இத்தலையில் ஆத்மாபஹாரத்தைத்தவிர்த்தது, தன்னுத்தமாபஹாரத்தாலே யாய்த்து. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

†எங்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச்சேம்மாய்நிற்கும்
அங்கண்ணனுண்ட என்னுந்நயர்க்கோதுஇது
புன்கண்மையெய்திப் புலம்பியிராப்பகல்
என்கண்ணனென்று அவன்காட்கரையேத்துமே.

ஆ.—(எங்கண்ணன்.) - “ஒருநாள் இங்கனே அவன்வஞ்சகையிலே யகப் பட்டால், பின்னை யதில் அகப்படாதே பரிஹரிக்கவொண்ணாதோ?” என்னில்; நாள் தோறும் இவன் மெய்யே என்னை யடிமைகொண்டருளவருகிறுனென்று எனக்குத் தோற்றும்படிவந்து, அதிசயலமாய் என் ஆத்மாவை அறிவழியும்படி ஹுஜித்துப்போம்; போனவாறே பின்னையும் இவ்வாத்தமாவானது, ‡ நெடும்போதேர்க்குட ப்ரபுத்தமாய்,

வளவுஞ்செல்லுவதென்றபடி. ‘இதுதானித்யாதி’ - அதாவது இந்ததேஹந்தான் ஆத்மாவைவிட் டுத் தனித்திராமையாலே ஆத்மாவையுங்கூடவிரும்பினென்றபடி. “உண்டான்” என்றதுக்கு ஹாவம் - எனக்கவகாஸம் இத்த்யாதி. “உடனே” என்றதுக்குஹாவம் - அதுதன்னிலும் இத்த்யாதி. அதுதன்னிலும் - ஹோக்தாவாமிடத்திலுமென்றபடி. உடனே - ஸமமாக. “வாசிலைத்திலன்” என்று ஆத்மாவுக்கு ப்ராதாந்யஞ்சொல்லலாமோ, விக்ரஹப்ராதாந்யஞ்சொல்லுகிற ப்ரகாணத்தி லே?என்ன,—“ஈஸ்வராபிப்ராயத்தாலேவிக்ரஹப்ராதாந்யமும்,ஆழ்வார்அபிப்ராயத்தாலே ஆத்மப்ரா தாந்யமுமாகையாலே விரோதமில்லை” என்றருளிச்செய்வர். “திருவளர்சோலை - கருவளர்மேனி” என்றதுக்குஹாவம் - தானே இத்த்யாதி. “வளர்” என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஹுஜெகா உவடி இத்த்யாதி. இவ்வளவில் - இவரோடே பரிமாறுமிடத்தில். “கள்வங்களே” என்ற பஹுவசநார்த தம் - அடிமைகோள்வாரை இத்த்யாதி. தேஹாத்தமவிலாஹம்பண்ணமாட்டா தொழிகையும் என் றது - “உருவமுமாருயிருமுடனே” என்றத்தைப்பற்ற. “உண்டான்” என்றதிலே - ஹோக்த்தரு த்வமும், ‘தன்பேறுக’ என்றதுவும் விர்த்தம். “திருவளர்சோலை” இத்த்யாதியைப்பற்ற-என்பேறுகப் புதுருகிறுகை இத்த்யாதி. ‘இதடங்க’ இத்த்யாதிக்கு - “கருவளர்மேனி” என்றதிலேநோக்கு. “நங்கண் ணன்” என்று ஆஸ்ரிதஹவ்யதை சொன்னதுக்கு ஹாவம் - இத்தலையில் இத்த்யாதி. அதாவது- தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை யழியமாறி இத்தலையில் ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் போக்கினுனென்றபடி. (ரு)

† ‘என்கண்ணன்’ என்றுபாடங்கொள்வாருமுளர். ‡ ‘நெடும்போது’ என்று சில ஸ்ரீகோஸம்.

அவனையாசைப்பட்டு, “என்கண்ணை, என்கண்ணை” என்றலற்றி, அவனெழுந்தருளியிருந்த திருக்காட்கரையை ஏத்தாநிற்கு மென்கிறார்.

ஒ.—ஆரம்பாட்டில், என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்து மிகவும் நலியும் க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநங்களை அவனைக் கண்டவாறே மெய்யென்றிருப்பன் என்கிறார்.

[எம்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்] - “அவன் வஞ்சகன் என்று ஒரு நாளறிந்தால் பின்னைத் தப்பினாலே?” என்னில், —எனக்கு ஹவ்யரைப்போலே யிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநங்கள் எனக்கு மெய்யாயிருக்கும்; செம்மாய் நிற்குமென்றது - சேமம்போலே யிருக்குமென்றுமாம். [அங்கண்ணனுண்ட என்று தொடங்கி மேலுக்கு] - அதிசயலனானவன் ஹஜித்த கோதான இவ்வாத்மா மீளவும் உயிர்ப்பெய்து இராப்பகல் “எனக்கு ஹவ்யனான க்ருஷ்ணனே” என்று கூப்பிட்டு அவன் எழுந்தருளியிருந்த திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது. புன்கண்மையாவது - பேகணிப்பு என்றுஞ் சொல்லுவார்.

ப.—அநந்தரம், அதிவ்யமுத்யனான க்ருஷ்ணனுடைய வ்யாபாரங்கள் எனக்கு ருஜுவாயிருக்குமென்கிறார்.

எம்கண்ணன் - என்பக்கல் அத்யந்தம் வ்யாமுக்யனான க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வம் - (முகப்பிலொன்றும் முடிவிலொன்றுமாய்படியான) க்ருத்ரிமவ்யாபாரங்களானவை, எனக்கு செம்மாய்நிற்கும் - எனக்கு ருஜுவாயேயிராநின்றன; (எங்ஙனே பெண்ணில்?) அங்கண்ணன் - அவன் வ்யாமோஹத்தாலே சபலனாய்க்கொண்டு, உண்ட - ஹஜிக்கையாலே, கோது - நிஸ்ஸாரமான, என்ஆர்உயிர்து - இந்தான்ஆத்மாவானது, (அவன் தன்னை ஸாராபஹாரப்பண்ணினத்தை உபகரித்தானாக நினைத்து அவனை விட மாட்டாதே), புன்கண்மையிதி - தைந்பத்தை ப்ராபித்து, என்கண்ணனென்று - எனக்கு ஹவ்யனானவனென்று, இராப்பகல் புலம்பி - இராப்பகல் ப்ரலாபித்து, அவன் காட்கரை - அவன் ஸந்திஹிதனாய்நிற்கிற திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - சொல்லாநின்றது. அங்கண்ணன் - அதிசயலன். புன்கண்மை - பேகணிப்பாய், தைந்பமென்றபடி; புலஸ்தானகண்மையெய்தி என்று - அல்பம் அறிவுபெற்றதென்றுஞ்சொல்லுவார்கள்.

இ.—ஆரம்பாட்டில், “அவன் க்ருத்ரிமனென்றுஅறிந்தால் அதிலேயிருந்து நெஞ்சாறல்படாதே நீர் அகன்றுலோ?” என்ன; அவனைக் கண்டவாறே அந்த வஞ்சநங்களை மெய்யென்றிருப்பனென்கிறார்.

[எம்கண்ணன் இத்யாதி] - எனக்கு ஹவ்யரைப்போலே யிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநம், எனக்குச் செவ்வையாய்த் தோற்றும்; அவன்களவிலே யகப்பட்டாலும் மீளமாட்டாதே, அவன் முகத்தேவிழித்தவாறே அநெல்லாம் எனக்கு மெய்யாயிருக்கும்; “அவன் நமக்கு ஹவ்யனன்றோ? என்பக்கல் களவுபரிமாறுமோ? அவன் செய்ததெல்லாம் எனக்குமெய்” என்றுமாம். சேமம்போலே யிருக்குமென்றுமாம். நங்கண்ணன் கள்வங்கள் என்று கீழ்முடிய “எம்கண்ணன்” என்று தொடங்குவானென்? என்னில்; நாமென்றும் யாமென்றும் பரிபாயமாகையாலே பொருளிசை யந்தாதி யாயிருக்கிறது. “எம்கண்ணன் கள்வங்கள்” என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். [அங்கண்ணனுண்ட] - அதிசயலனானவன் அநுஹித்த; அதிப்ரவணனை “அங்கண்

ணன்" என்னக்கடவதிமே. [என்னருயிர்க்கோது இது] - கோதான என்ஆத்மாவான இது. ஆத்மாவை கோதாம்படிபாய்த்தப் பரிமாற்றறு. [புன்கண்மை] - பேகணிப்பு. பொல்லாநோக்கை யுடைத்தாய் என்கை. "மீளவும் உயிர்ப்பெய்து" என்றும் சொல்லிப் போரும். ஸ்ருதமும் ஸப்ஜார்யமும் சேரும்படிபென்று என்று விசாரித்து, "கோதான வாருயிர் பேகணிக்கும்போது மீளவும் உயிர்ப்பெய்ய வேணுமிறே" என்று பிள்ளை அஷிரோயேந + நயித்தருளினார். [எங்கண்ணனென்று - இராப்பகல் புலம்பி] - முன்பு எனக்கு ஊவ்பனை க்ருஷ்ணனென்று அஹோராத்ர விஜாமின்றிக்கே கூப்பிட்டு, அவன் வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது; "ராவவஸ்யநிவெஸுநெ" என்னுமாபோலே.

நடு.—ஆறும்பாட்டு. "அவன் க்ருத்ரிமனென்றறிந்தால் அதிலேகிடந்து நெஞ் சாறல்படாதே யகன்றாலோ நீர்?" என்ன; "அவனைக் கண்டவாறே, அவ்வஞ்சனைகளை மெய்யென்றிருப்பன்" என்கிறார்.

[எங்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்] - எனக்கு ஊவ்யரைப் போலேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநங்கள் எனக்குச் செவ்வியத்தோற்றும். ஒருநாள் அவன் களவிலே யகப்பட்டால் பின்னைமீளமாட்டேன். அவன்முகத்திலே விழித்தவாறே அவன்செய்யுமவையுடைய மெய்யாயிருக்கும் எனக்கு. "எனக்குச்செம் மாய்நிற்கும்" - என்றத்தை, "எனக்குச்செம்மாயிருக்கும்" என்றுஒருதமிழன் நிர்வஹித் தான். "நங்கண்ணன் கள்வங்கள்" என்று கீழ் முடிய 'எங்கண்ணன்' என்று தொடங்குவானென்னென்னில்; நாமென்றும் யாமென்றும் பர்யாயமாகையாலே, பொரு ளிசையந்தாதியா யிருக்கிறது. 'எங்கண்ணன் கள்வங்கள்' என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். [அங்கண்ணனுண்ட] - அதிசபலனானவன் அநுலவித்த. அதிப்ரவணரை "அங்கண்ணன்" என்னக்கடவதிறே. [என்னருயிர்க்கோதுஇது] - கோதான என்ஆத்மா வான இது. ஆத்மா கோதாம்படிகாணும் பரிமாற்றறு. [புன்கண்மை] - பேகணிப்பு: பொல்லாநோக்கை யுடைத்தாயென்கை. "மீளவுயிர்ப்பெய்து" என்றாயத்து, நிர்வஹிப் பது. "இதுதான் ஸப்ஜத்தோடே சேர்ந்திருக்கிறதில்லை, இந்த ஸ்ருதமானஅர்த்தத்தோடே

ஆறும்பாட்டு - எங்கண்ணன் இத்யாதி. "எங்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய் நிற்கும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி. நெஞ்சாறல் - மஜுட்டை.

ஊவ்யரைப்போலே என்றது - மேலே "கள்வம்" என்றிருக்கையாலே. "கள்வம்" என்றறிந்தால் மீளுகிறதுக்கென்னென்ன - ஒருநாள் இத்யாதி. மாட்டாமைக்குஅடிஎது?என்ன - அவன்முகத்திலே இத்யாதி. தமிழன் நிர்வஹத்துக்கு, ஸப்ஜவேடிமொழிய அர்த்தவேடிமில்லை, மெய்யாயிருக்குமென்றே கருத்து. சேமம் - ரணை. அந்தாதிக்குச் சேராநென்கிற ஸங்கையை பரிஹரிக்கிறார் - நாம்என்றும் இத்யாதி. பொருளிசையந்தாதி - அர்த்தம்இசைந்தவந்தாதி. இய லிசையந்தாதி தானும் இங்கே சொல்லிக்கொள்ளலாமென்கிறார் - எங்கண்ணன்கள்வம் இத்யாதி. "அங்கண்ணன்" என்றது சபலவாசகமாமோ? என்ன - அதிப்ரவணரை இத்யாதி. பேகணிப்பு - துக்கம். "புன்கண்மையெய்தி" என்றதுக்கு ஸப்தநிர்வஹம் - பொல்லாநோக்கை இத்யாதி. நோக்கை யுடைத்தாய் - சைதந்யத்தையுடைத்தாயெனறபடி. புன் - புல்லிதான, கண்மை - நோக்கையுடைத்தாகையை, எய்து - ப்ராபித்து. அதாவது - சைதந்யத்தை ப்ராபித்தென்றபடி. இதுக்கு பட்டர் "மீளவும் தரித்து" என்றருளிச்செய்வரென்கிறார் - மீளவுமுயிர்ப்பெய்து இத் த்யாதி. நிர்வஹிப்பது என்றது - பட்டர் ஸம்ப்ரதாயமாக நிர்வஹிப்பதென்றபடி. விசாரப்ரகாரம் - இதுதான் இத்யாதி. அதாவது - மீளவு முயிர்ப்பெய்தென்றஇது, ஸப்தத்துக்கு வாசகமாகிறதில்லை

+ 'பரிஹரித்தருளினார்' என்றும் பாடம்.

ஸப்தத்தையுஞ்சேர வசிப்பிக்கும்படி எங்ஙனே?' என்றுவிசாரியாநிற்கச்செய்தே, 'கோதான இது திரியவும் புன்கண்ணமெய்யுதும்போது மீளவும் உயிர்ப்பெய்ததாகவேணுமிறே; அர்த்தஸ்வலாவத்தாலே தன்னடையே வரும்' என்று நான் சொன்னேன். சீயர் போர ப்ரீதராயருளினார்' என்றருளிச்செய்வார். [எங்கண்ணனென்று - இராப்பகல் - புலம்பி] - முன்புஎனக்கு ஹவ்யானை க்ருஷ்ணனென்று அஹோராத்ரவிலாமமின்றிக்கே கூப்பிட்டு, அவன்வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை எத்தாநின்றது; "ராவவவஸ் நிவெஸநே" (ராகவஸ்யநிவெஸநே) என்னுமாபோலே.

(கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

காட்கரையேத்தும் அதனுள் கண்ணு! என்னும்
வேட்கைநோய்கூர நினைந்துகரைந்துகும்
ஆட்கோள்வானோத்தேன்னுயிருண்டமாயனால்
கோட்குறைபட்டது என்னருயிர் கோளுண்டே.

ஆ.—(காட்கரையேத்தும்.) - இப்படி அவனைக் கண்ணவேணுமென்னும் ஆசையாலே அவனை நினைத்து அலற்றி அவஸந்நமானவாதே, பின்னையும் பண்டுபோலே என்னை யடிமைகொள்வாரைப்போலே உந்துபுகுந்து என்னுயிரை மாளஊஜித்து, பின்னையும் ஊஜியாதானு யிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்னை யடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்து புகுந்து என்னுயிரைமாள ஊஜித்துப் பின்னையும் ஊஜியாதானுயிருக்கும் என்கிறார்.

[வேட்கைநோய் கூர]-அலிநிர்வஸம்மிக. [கோட்குறைபட்டது என்னருயிர் கோளுண்டே] - நிஸ்ஸேஷமாக ஊஜிக்கப்பட்டே பின்னையும் சிறிது சேஷித்தது. தான் ஸாபேஷனாய்ப் போகையாலே.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய அதிவ்யாமோஹத்தினுடைய அபர்யவஸா நத்தாலே என்னாத்மாவானது ஊக்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவஸரிஷ்டமுண்டென்ன லாப்படி யிராநின்ற தென்கிறார்.

ஆட்கொள்வானோத்து - அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னுயிர் - என்னாத்மாவை, உண்ட - தன்பக்கலில் க்ரஸித்துக்கொண்ட, மாயனால் - ஆஸ்சர்ய ஹதனாலே, கோளுண்டே - ஊஜித்துக்கொள்ளப்படச் செய்தேயும், கோள்-ஹோகம், குறைபட்டது - அவஸேஷிக்கப்பட்டதென்னலாப்படியிருக்கிற, என் ஆருயிர் - என்னாத்

யென்கை. 'இதுதான் சப்தத்தோடே சேர்ந்திருக்கிறதில்லை' என்று நஞ்சியர்விசாரித்தருள, நம் பின்னை பரிஹாரமருளிச்செய்தாரென்றபடி. ஸ்ருதமான என்றது - 'நிர்வஹிப்பது' என்றத்தைப் பற்ற. 'அருளிச்செய்வார்' நம்பின்னை என்று கூட்டுவது. அவனைவிட்டு "காட்கரையேத்தும்" என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராகவஸ்ய இதுபாதி. 'எங்கண்ணன்' என்றுதொடங்கி 'அங் கண்ணனுண்ட - கோதான என்னருயிரான - இது, புன்கண்ணமெய்யது - எங்கண்ணனென்று இராப்பகல் - புலம்பி - அவன் காட்கரையேத்தும்' இத்யந்தம்.

(கூ)

மாவானது, காட்கரை - (அவனிருக்கிற) திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - ஏத்தாசிற்கும்; அதனுள் - அதுக்குள்ளே நிற்கிற, கண்ணு என்னும் - கண்ணு என்று லவ்யனுன அவன் தன்னை யழையாசிற்கும்; (அவ்வளவிலே சில்லாதே), வேட்கைநோய் - அலிநிவேஸமாக நோய், கூர - மேற்கொள்ள, நினைந்து - (அவன் பரிமாற்றத்தை) நினைத்து, கரைந்து - ஸிபிலமாய், உகும் - தாவித்து மங்காசிற்கும்.

இ - ஏழாம்பாட்டில், அடிமைகொள்வாரைப்போலே புருந்து என்னுயிரை நோக்க லுஜித்து, பின்னையும் லுஜியாதாரைப்போலே யிருக்குமென்கிறார்.

[காட்கரை இத்தாதி] - அவனிலும் அவனிந்ந வுரையேத்தும். [அதனுட் கண்ணுவென்னும்] - பரத்வத்திற்காட்டில் அவ்வூரில் புருந்தபின்பு உண்டான ஏற்றம். “என்கண்ணன்” என்னு காட்கரையேத்தும்; அவ்வூரையேத்தா அவன் தன்னை யேத் தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. [வேட்கைநோய் கூரநினைந்து] - அலிநி வேஸம் மிகும்படி அதுஸ்யித்து. [கரைந்துகும்] - ஸிபிலமாய் ஓரவயவனி ப்ரதி பத்திபண்ணவொண்ணைதபடி உகும். [ஆட்கொள்வான் இத்தாதி] - அடிமைகொள் வாரைப்போலே புருந்து, என்னை வெறுந்தறையாக்கின ஆஸ்சர்யபூதனாலே, கீழே “திருவருள்” என்று மறைத்துச்சொன்ன வார்த்தையை வெளியிடுகிறார். கிட்டின போது தாழநின்று மின்மினிபறக்கப் பரிமாறும் ஆஸ்சர்யம். [என்னுயிர்கோள் உண்டே - கோட்குறைபட்டது] - என்னுக்மாவை நிஸ்ரோஷமாக லுஜிக்கச்செய்தே யும் இத்தலையிலே சிறிதுஸோஷித்தது. அவன் ஸாபேஷனுப்ப் போகையாலே இத்தலையிலே சிறிதுஸோஷித்தது என்றிருக்கிறார். இப்போதிருந்து கிலேஸப்படக் காண்கையாலே சிறிது தொடங்கிற்று உண்டென்றிருக்கிறார். ஒருஸர்வஜ்ஞன் இல்லாததொன்றிலே இத்தனை வ்யாமோஹம் பண்ணக்கூடாதென்றிருக்கிறார்.

நடு. - ஏழாம்பாட்டு. அடிமைகொள்வாரைப்போலே புருந்து, என்னுயிரை நோக்க லுஜித்து, பின்னையும் லுஜியாதாரைப்போலே இருக்குமென்கிறார்.

[காட்கரையேத்தும்] - அவனிலும் அவன் இருந்தவரை ஏத்தும். [அதனுட் கண்ணுவென்னும்] - பரத்வத்திற்காட்டில் அவ்வூரில் புருந்தபின்பு உண்டான ஏற்றம். “என்கண்ணன்” என்னு, காட்கரையேத்தும்; அவ்வூரையேத்தா, அவனையேத்தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. [வேட்கைநோய்கூரநினைந்து] - அலிநிவேஸம் மிகும்படி யதுஸ்யித்து. [கரைந்துகும்] - சிபிலமாய் ஓரவயவியென்று ப்ரதிபத்திபண்ணைதபடியாகும். [ஆட்கொள்வானெத்துஎன்னுயிருண்டமாயனல்] - அடிமைகொள் வாரைப்போலே புருந்து, என்னை வெறுந்தறையாக்கின ஆஸ்சர்யபூதனாலே; கீழ் “திருவருள்” என்று மறைத்துச் சொன்னத்தை வெளியிடுகிறார். கிட்டினபோது தாழநின்று

ஏழாம்பாட்டு - காட்கரை இத்தாதி. “ஆட்கொள்வானெத்து, என்னுயிர்கோளுண்டே கோட்குறைபட்டது” என்ற பதங்களைக் கடாஹித்தவதாரிகை - அடிமை இத்தாதி.

இப்பாட்டிலே அவனை முந்தறச்சொல்லாதே, அவ்வூரை முந்தறச்சொன்னதுக்கு தாழ் பர்யம் அவனிலும் இத்தாதி. “கண்ணு” என்னுதே, “அதனுள்” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - பரத்வத்தில் இத்தாதி. கண்ணு - நிர்வாஹகனே. கீழே ஒருக்கால் அவனையேத்தியிருக்க, மீளவும் அவனையேத்துகிறதாக்குலாவம் - என்கண்ணன் என்னு இத்தாதி; கீழிப்பாட்டில் கண்ணனை ப்ரயாநமாகவும், இப்பாட்டில் அவ்வூரை ப்ரயாநமாகவும் கண்டுகொள்வது. இரண்டிடத்திலும் அவனையும் அவ்வூரையும் வ்யுத்த்ரமமாகச் சொன்னதுக்கு லாவமாதல் - என்கண்ணன் இத்தாதி. “திருவருள்செய்பவன்போல” என்று மறைத்துச்சொன்னத்தை “ஆட்கொள்வா

மின்மினி பறக்கப் பரிமாறின ஆச்சர்யம். [என்னருயிர் கோளுண்டே - கோட்குறை பட்டது] - என்னுத்தமாவை நிஸ்ஸேஷமாக புஜிக்கச்செய்தேயும் † (இத்தலையிலேசிறிது சேஷித்தது;) அவன் ஸாபேக்ஷனாய்ப் போகையாலே, இத்தலையிலே இன்னம் சிறிது சேஷித்ததென்றிருக்கிறார்; இப்போதிருந்து க்லேஸப்படக் காண்கையாலே சிறிது தொங்கிற்றுண்டென்றிருக்கிறார். ஒருஸர்வஜ்ஞன், இல்லாததோன்றிலே இத்தனை வ்யா மோஹம் பண்ணக்கூடாதென்றிருக்கிறார்.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கோளுண்டானன்றிவந்து என்னுயிர்தானுண்டான்
நாளுநிள்வந்து என்னைமுற்றவுந்தானுண்டான்
காளநீர்மேகத் தேன்காட்கரையென்னப்பற்று
ஆளன்றேபட்டதுஎன்னருயிர்பட்டதே.

ஆ.—(கோளுண்டான்) - இப்படி என்னுயிரைமாளபுஜித்தே, பின்னையும் புஜியாதானுய்வந்து டஜிக்குப்; இப்படிபே நாளுந்நாளுய்வந்து என்னை புஜித்தருளினான்; நான் தனக்கடிமையான இத்தனையன்றோ? என்னை இங்ஙனேபடுத்த வேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ—எட்டாப்பாட்டில், நான் தோறும் என்னை ஸுஜியாநின்றாலும் பெருப் பேறுபெற்றுப்போலேவந்து ஸுஜியாநிற்கிற இவனுடைய குணவத்தையொன்றும்பொறுக்கமாட்டுகிறிலே நென்கிறார்.

[கோளுண்டானென்றுதொடங்கி] - இதுக்குமுன்பு இப்படி இருப்பதொன்று பெற்று ஸுஜித்தறியாதாரைப்போலே என்னுயிரைத் தான்அலிநிஷ்ட-னாய் ஸுஜித்தான். நிரஹேதுகமாகவந்து என்னை விஷயிகரித்தானென்றஞ் சொல்லுவார்; என்னால் கொள்ளப்படாதானுப் தான் என்னை ஸுஜிக்குமென்று கருத்து. [நாளுமென்றுதொடங்கி] - இப்படி நாள்தோறும்வந்து என்னை நிஸ்ஸேஷமாக ஸுஜித்தான். [காளநீர் மேகமென்று மேலுக்கு] - நிரதிஸயஹோக்யனை நிருக்காட்கரையப்பனுக்கு நான் அடிமையான அத்தனையே யன்றே! என்னை யிங்ஙனேபடுத்த வேணுமோ?

ப — அநந்தாய், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக நித்யாஹத்தைப்பண்ணுகிற இவர்க்கு என்னுத்தமா பட்டபாடே! என்று ஹர்ஷத்தாலே ஈடுபடுகிறார்.

‘‘எனது’’ என்று வெளியிடுகிறுரென்றபடி, மாயமேதென்ன - கீட்டினபோது இத்யாதி. கோளுண்டே - அவனுலே அபஹரிக்கப்பட்டுக்கொண்டே. கோட்குறைபட்டது - கொள்ளுகையில் குறைபட்டது; கொள்ளுகையில் சேஷித்ததென்றபடி. அவனுலே கொள்ளப்பட்டால் கொள்ளுகையில் குறைப்பட்டதென்றறிந்தபடி யென்? என்ன - என்னுத்தமாவை இத்யாதி. ஹேத்வந்தம் - இப்போது இத்யாதி. ‘‘அவன் ஸாபேக்ஷனாய்’’ என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஒரு ஸர்வஜ்ஞன் இத்யாதி. ‘‘ஆட்கொள்வாரெனது - என்னுயிருண்டமாயனால் - கோளுண்டே - கோட்குறைபட்டதான என்னருயிர் - காட்கரையேத்தும்’’ என்றுதொடங்கி, ‘‘கரைந்துகும்’’ இத்யந்வயம்.

† குண்டலிதம், க்வாசித்தம், அரும்பதங்களுக்கும் அபேக்ஷிதமன்று.

கோள் உண்டான் அன்றி வந்து - (என்னுலே) ஸ்வீகரிக்கப்பட்டன்றியே நிர்ஹேதுகமாகவந்து, என்னுயிர் - என்னுத்தமாவை, தான் - , உண்டான் - அலிநிவிஷ்டனாய் புஜித்தான் ; (அவ்வளவேபன்றியே), நாளுநாள்வந்து - நாஸ்தோறும் அபூர்வமாக வந்து, என்னை - (ஸ்வரூபத்தோடு குணங்களோடு ஸரீரத்தோடு வாசிபற) என்னை (யத்யாதாம் பண்ணி), முற்றவுந்தானுண்டான் - ஒன்றும் ஸேஷிபாதபடி புஜித்தான்; காள் - கறுத்தநிறத்தையுடைத்தாய், நீர் - நீர்கொண்டெழுந்த, மேகம் - காள்மேவம் போலே, தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலேவந்ததிக்கிற, என்னப்பற்கு - என்ஸ்வாமிபானவனுக்கு, ஆட்பட்டதன்றே - அடிமைப்பட்டதித்தனையன்றே ? என்னுருயிர்பட்டதே - என்னுத்தமாபட்டதுதான் !

இ - எட்டாம்பாட்டில், நாஸ்தோறும் என்னை அது ஸ்வியாசின்ருளும் பெறுப்பேறு பெற்றூற்போலே லுஜிக்கிற இவனுடைய குணவத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார்.

[கோளுண்டான் அன்றி வந்து என்னுயிர்தானுண்டான்] - என்பக்கல் ஒரு உபகாரங்கொண்டான் அன்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாகவந்து என்னுத்தமவஸ்துவை அது ஸ்வியாசின்ருளும் பெறுப்பேறு பெற்றூற்போலே லுஜிக்கிற இவனுடைய குணவத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார். இதுக்குமுன்பு இப்படியிருப்பதொரு நம்சாக்குப் பெற்றறியாதானாய் என்பக்கலிலே அலிநிவிஷ்டனானென்றுமாம். தான் என்னுல் கொள்ளப்படாதே என்னை லுஜித்தானென்றுமாம். [நாளுநாள் வந்து] - ஒருநாள் அது ஸ்வியாசின்ருளும் பெறுப்பேறு பெற்றூற்போலே லுஜிக்கிற இவனுடைய குணவத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார். [என்னை முற்றவுந்தான் உண்டான்] - ஸம்ஸாரத்திலே அனுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவை விஹுவான தான் விளாக்கொலெகொண்டு அது ஸ்வியாசின்ருளும் பெறுப்பேறு பெற்றூற்போலே லுஜிக்கிற இவனுடைய குணவத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார். [காள் நீர் மேகத் தென்காட்கரை என்னப்பற்கு] - கறுத்தநீர்கொண்டெழுந்த மேவம் போலேயிருந்துள்ள வடிவையுடையனாய், வர்ஷிக்கைக்கு அம்மேவம் படிந்த ஸ்ரூலம் போலேயிருக்கிற திருக்காட்கரையிலேவந்து நின்றருளின என்ஸ்வாமிக்கு. வடிவது, ஊரது, தனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இப்படி ஈடுபடுகிறான்! [ஆளன்றேபட்டது] - அடிமைபுக்கவத்தனையல்லது ராவணசிகளைப்போலே எதிரம்புகாததேனோ? [என்னுருயிர்பட்டதே] - ஓராத்மவஸ்து படுப்போடே இது! எதிர்த்தார் உடம்பிழத்தல் புண்பட்டதுக்கு மருந்திட்டாற்றுகல் செய்யுமளவன்றேபட்டது. குணத்தாலே வரும் நோவு ஸ்வரூபமதமாய் பரிஹாரமில்லையிறே.

ஈடு. - எட்டாம்பாட்டு. நாஸ்தோறும் என்னையது ஸ்வியாசின்ருளும் பெறுப்பேறு பெற்றூற்போலே லுஜிக்கிற இவனுடைய குணவத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு - கோளுண்டான் இத்யாதி. “கோளுண்டான்” என்று தொடங்கி “என்னை முற்றவுந்தானுண்டான் - ஆருயிர்பட்டது” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நாஸ்தோறும் இத்யாதி. பெறுப்பேறுபெற்றூற்போலே என்றது - “முற்றவும்” என்றத்தைப்பற்றுவாதல், “கோளுண்டான்” என்றத்தைப்பற்றுவாதல்.

[கோளுண்டானன்றிவந்தென்னுயிர்தானுண்டான்] - இதுக்குப்பலபடியும் அருளிச்செய்வார். என்பக்கல் ஒருஉபகாரங்கொண்டன்றிக்கே நிரஹேதுகமாக என்னதம் வஸ்துவை யறுவலித்தான்; அஃவா, இதுக்குமுன்பு இப்படியிருப்பதோரு சரக்குப்பெற்றறியாதானுய் என்பக்கலிலே அலிநிலிஷ்டனானென்றமாம்; என்னால் தான்கொள்ளப்படாதிருக்க, தான் என்னைக் கைக்கொண்டானென்னுதல். [நாளுநாள்வந்து] - ஒருநாள் லுஜித்து “இனி இதுநாம்புஜித்ததன்றே?” என்று கைவாங்கியிருந்தானே? நாள்தோறும் நாள்தோறும்வந்து. அவனுடைய * அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்றாவமுதம்இருக்கிறபடி. [என்னைமுற்றவுந்தானுண்டான்]-அனுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவை விஹுவான தான் விளக்கொலைகொண்டு அறுவலித்தானென்கிறஇது தனக்குஏற்றமாம்படி கௌரவியா நின்றான். “சிறியவென்றருயிர்” என்றவது - தம்மைப்பார்த்து; அவனுடைய அறுவலித் தைக்கொண்டுசொல்லுகிறார் இது. [காளநீர்மேகத்தென்காட்கரையென்னப்பற்து]-கறுத்த நீர்கொண்டெழுந்த காளமேவும்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனாய், அம்மேவந்தான் வர்ஷிக்கும் ஸ்ரூலத்திலே படிந்தாற்போலே திருக்காட்கரையிலே வந்து ஸங்கியிபண் ணின நிருபாயிகவந்ருவுக்கு. வடிவமுதலது; ஊர் அது; தனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இப்படியிடுகிறான்! [ஆளன்றேபட்டது!] - அடிமையன்றேபுக்கது? ராவணதிகளைப்போலே எதிர்ப்புகோத்தேனே? [என்றருயிர்பட்டதே] - ஓர்ஆத்மவஸ்து படுப்பாடேஇது! எதிர்த் தார் உடம்பிழத்தல், புண்பட்டதுக்கு மருந்துவைத்தாற்றுவதல் செய்யுமத்தனையிறே; இங்கு ஆருயிரிறே நோவுபட்டது; குணத்தால்வரும்நோவு ஸ்வரூபதமாய் பரிஹாரமில்லையிறே. (அ)

என்பக்கல் நின்றும் ஒரு உபகாரத்தைக் கொள்ளப்பட்டன்றிக்கே; அதாவது - நான் ஸாரூபஹத்திபண்ணிதிருக்கவென்று முந்தினவர்த்தம்; “வெறிதேயருள்செய்வார்,” “என்னன்றி செய்தேன” என்னக்கடவதிறே. இதுக்குமுன்பு ஒருவஸ்துவை இப்படி ஹோக்யத்தவேக கொண் டவனன்றிக்கே என்று தவிர்த்தார்; “அனந்தன்பாலும்” இத்தாதி “பக்கநோக்கரியான்” என் னக்கடவதிறே. என்னாலேதான் உபாயத்தவேக கொள்ளப்பட்டவனன்றிக்கே - ப்ரபத்திபண்ணி திருக்கவென்று மூன்றாமர்த்தம்; “யானொட்டியென்னு ளிருத்துவமென்றிலன்” என்னக்கடவ திறே.இத்தால் ஹாவம் - அவனுடைய இத்தாதி. ஈஸ்வரனுக்கு நித்ய அபூர்வவிஷயம் இவ்வாத்ம வஸ்து என்று கருத்து. “முற்றவும்” என்றதுக்குஹாவம் - அனுபரிமாணம் இத்தாதி. கௌர வியாநின்றான் - ஆதரியாநின்றான். “சிறியவென்றருயிர்” என்றவைத்து “முற்றவும்” என்று கணக்கச்சொல்லக்கூடுமோவென்ன - சிறியவென்றருயிர் இத்தாதி. இதுவென்றது - “முற்றவும்” என்றத்தைப்பற்ற. இப்பதப்ரயோகங்களுக்குஹாவம் - வடிவமுத இத்தாதி. அன்றே - அன்றே வென்றபடி. “ஆளன்றே!” என்ற ஸ்வரத்துக்குஹாவம் - அடிமையன்றே இத்தாதி. “ஆருயிர்பட் டது!” என்றஸ்வரத்துக்குஹாவம் - ஓராத்மவஸ்து இத்தாதி. “என்றருயிர்பட்டதே!” என்று, ஸத்ருக்கள்கையிலே அகப்பட்டாற்போலே சொல்லுவானென்? என்ன, அத்தைப்பற்றவும் க்ரூர மென்கிறார் - எதிர்த்தார் இத்தாதி வாக்யதர்யம். தத:கிம்? - குணத்தால் இத்தாதி. “உடம்பிழத் தல்” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி-ஸ்வரூபதமாய் என்றது. “மருந்துவைத்தாற்றுவதல்” என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி - பரிஹாரமில்லை என்றது. என்றருயிர்பட்டதே! - என்றருயிர்படுப்பாடே! என்று ஸப்தார்த்தம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஆருயிர்ப்பட்டது எனதுயிர்ப்பட்டது ?
பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனிவாயதுஓர்
காரேழில்மேகத்தேன்காட்கரைகோயில்கொள்
சீரேழில்நால்தடந்தோள்தேய்வவாரிக்கே,

ஆ—(ஆருயிர்.) - “அவன் உம்முடைய திறத்தில் விசேஷமாகச்செய்த துண்டோ? தன்னோடு பரிமாறுவாரை எல்லாரையும் அப்படியேயன்றோ படுத்துவது?” என்னில்,—அவனால் நான் பட்ட பாடு திருநாட்டிலுள்ளார்தான் பட்டாரோ? தனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இப்படிச்செய்தருளினான்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னோடு பரிமாறுவாரைஎல்லாரையும் இப்படியே யன்றோ அவன்படுத்துவதென்னில்,—அவனுடைய முணத்துக்குத் தலைநீர்ப்பாடான திருநாட்டிலுள்ளார்தான் நான்பட்டது பட்டாரோ? என்கிறார்.

[பேரிதழ்த் தாமரையென்று மேலுக்கு] - பெரிய இதழையுடைய தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற கண்ணையும் சிவந்தவாயையுமுடைத்தாய்க் கறுத்தவெழிலையும்உடையது ஒருமேவம்போலேயாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாகக் கொள்வதுஞ்செய்து அழகியவெழிலோடுங்கூன நாலுபெரிய தோளையுமுடைய தெய்வவாரிக்கு. தெய்வ வாரியாவது - தெய்வங்கள்படும் ஆகரம்.

ப.—அநந்தரம், அநவயிக ஸௌந்தர்யயுக்தனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என்னுயிர் பட்டபாடு ஆருயிர்ப்பட்டது? என்கிறார்.

பேர்இதழ்-பெரியவிதழையுடைத்தான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், கனி - கனிபோலேசிவந்த, வாயது - வாயையுமுடைத்தாயிருப்பது, ஓர் - ஒரு, கார்எழில் - கறுத்தவெழிலையுடைத்தான, மேகம் - மேவம்போலே, தென் - அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையை, கோயில்கொள் - வாஸஸ்யாநமாகக் கொண்டு, சீர்எழில் - வீரமுனையையும் எழிலையுமுடைத்தாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோளையுமுடையவனாய், தெய்வம் - தைவங்களுக்கு, வாரிக்கு - உத்பத்திஸ்யாநமான கடலாயிருக்கிறவனுக்கு, எனதுஉயிர் - என்னாத்மா, பட்டது - ஹோக்யமாய்க்கொண்டு பட்டது, ஆர்உயிர்ப்பட்டது-நித்யாநுஹவம்பண்ணுகிற ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ? ப்ரௌடவிஷயஹோகத்திற்காட்டில்† அஹிநவவிஷயம் ஈடுபாடு‡ கனத்திருக்கும் என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “நீரேயோ இப்பாடு பட்டார்? குணதுஹவமே யாத்ரையான நித்யஸூரிகளும் படும்பாடு இதுவன்றோ?” என்ன, “அவர்கள்தான் நான்பட்டது பட்டார்களோ?” என்கிறார்.

[ஆருயிர்ப்பட்டது எனதுயிர்ப்பட்டது] - நான்பட்ட பாட்டை நித்யஸூரிகளிலே சிலர் பட்டாருண்டோ? ஹவத்முணங்களுக்கு அஹூமியாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே நான் பட்ட பாடு, நித்யவிஹூதியிலுள்ளவர்கள் பட்டார்களோ? இங்கு எனதுயிர்

† ‘அஹிமதவிஷயம்’

‡ ‘உகந்திருக்கும்’

பட்டது அங்கு ஆருயிர்ப்பட்டது ! என்றருளிச்செய்வர் எம்பெருமானார். “நவோஷையான ஸ்த்ரீக்கு அநுலவத்திற் புதுமையாலே ஆர்த்தி மிக்கிருக்குமிதே” என்று நம்பினீர்க்கு நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தார். [பேரிதழ்த்தாமரைக் கண்கனிவாயதோர்] - தம்மை நோவுபடுத்தினவற்றைச் சொல்லுகிறார். பெரியவிதழையுடைய தாமரைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணையும் சிவந்தவாயையும் உடையனாய்க் கறுத்தவெழிலை யுடைத்தான மேவம்போலே வடிவையுடையனாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாக உடையனாய். [சீரெழில் நால்தடந்தோள்] - வீரபூரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோள்களையுடைய. [தெய்வவாரிக்கு] - தெய்வங்கள் படுங் கடலுக்கு. தெய்வங்களுக்கு உத்பாடிகளுக்கு. ஸ்வதந்தரர்க்கு உத்பாடிகளுவன்கிடர், பாதந்தரனாயிருக்கிற என்னையழிக்கிறான் ! வடிவழகையும், அவ்வூரில் இருப்பையுங் காட்டியாய்த்து இவரையழித்தது.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘நீரேயோ இப்படிப்பட்டீர் ! குணநலவமே யாத்ரையான நித்யஸூரிகளும் படும பாடு இதுவன்றோ?’ என்ன, ‘அவர்கள்தான் நான் பட்டது பட்டார்களோ?’ என்கிறார்.

[ஆருயிர்ப்பட்டது எனதுயிர்ப்பட்டது] - நான் பட்டபாட்டை நித்யஸூரிகளிலே தான் பட்டாருண்டோ? ஹவத் குணங்களுக்கு அலுமியாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே நான் பட்டபாட்டை நித்யவிஹிதியிலே உள்ளவர்கள்தான் பட்டார்களோ? என்கிறார். ‘இங்கு எனதுயிர்ப்பட்டது அங்கு ஆருயிர்ப்பட்டது?’ என்று எம்பெருமானார். ‘எல்லாரும் குணநலவமாகிற் பண்ணுகிறது இவர்க்கு இவ்வாசி கூடினபடி யென்? என்று நான்கேட்க, நவோஷையான ஸ்த்ரீக்கு லாந்தாலினுடைய கரஸ்பர்ஸம் பட்டவாறே வேர்ப்பது விவேதாமாபோலே, இவர் அநுலவத்தில் புதியராகையாலே வருகிறதுகாணும்’ என்று சீயர் அருளிச்செய்தார். உயிரையழித்த ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறபடி - மேல். [பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனிவாயதோர்] - பெரிய இதழையுடைய தாமரைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணையும் சிவந்தவாயையுமுடையனாய். [காரெழில்மேகத்தென்காட்கரைகோயில்கோள்] - கறுத்தவெழிலை யுடைத்தான மேகம்போலே வடிவையுடையனாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாகவுடையனாய். [சீரெழில்நால்தடந்தோள்] - வீரபூரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோள்களையுடைய. [தெய்வவாரிக்கு] - தெய்வங்கள் படுங்கடலுக்கு. வாரி-கடல். தைவங்களுக்கு உத்பாதகனுக்கு. அலிமாரிகளுக்கு உத்பாடிகளுவன்கிடர், அலிமாநஸூந்யனான என்னையழித்தான் ! வடிவழகையும் அவ்வூரில் இருப்பையுங்காட்டியாய்த்து இவரையழித்தது.

(சு)

ஒன்பதாம்பாட்டு - ஆருயிர் இத்தாதி. “எனதுயிர்ப்பட்டது - ஆருயிர்ப்பட்டது” என்றத்தைக் கடாகுதித்தவதாரிகை - நீரேயோ இத்தாதி.

விவரணம் - ஹவத்தகுணங்களுக்கு இத்தாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு ஸம்வாதம் - இங்குஎனதுயிர் இத்தாதி. “இங்குஎனதுயிர்” என்று விசேஷியாதே, ஸாமான்யேந ஸங்கிக்கிறார்-எல்லாரும் இத்தாதி. இவ்வாசி - “ஆருயிர்ப்பட்டதெனதுயிர்ப்பட்டது” என்ற வாசி. மேலுக்கவதாரிகை - உயிரை இத்தாதி. விவரணம் - தைவங்களுக்கு இத்தாதி. பதப்ரயோகத்துக்குஹவம் - அலிமாநிகளுக்கு இத்தாதி. “காரெழில்மேகத்தென்காட்கரை” என்றத்தைக் கடாகுதித்து அழித்தப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - வடிவழகையும் இத்தாதி. ‘பேரிதழ்’ என்றுதொடங்கி, ‘தெய்வவாரிக்கு - இங்கு எனதுயிர்ப்பட்டது - அங்குஆருயிர்ப்பட்டது?’ என்றந்வயம்.

(சு)

பத்தாம் பாட்டு.

வாரிக்கொண்டேன்னைவிழுங்குவன்காணிலென்று
ஆர்வுற்றவேன்னையொழியஎன்னில்முன்னம்
பாரித்துத்தான் என்னைமுற்றப்பருகினுன்
காரோக்கும் காட்கரையப்பன்கடியனே.

ஆ.—(வாரிக்கொண்டு.) - “நீர்தாம் அவனை லுஜியாதே உம்மை லுஜிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பானேன்?” என்னில், - உன்னைக்காணில் வாரிக்கொண்டுவிழுங்குவன் என்று நான் மனோரயித்துக்கொண்டிருக்க, எனக்குத்தன்னை லுஜிக்கவொண்ணாத படி என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தான் என்னை மாள லுஜித்தருளினுன்; தன்னாலே விளையக்கடவ வ்யஸந்தினைளவுபாராதே, ஸலிலகர்ப்பமான மேவம் தன்னளவிலே வர் ஷித்தாற்போலே, என்னுடைய சிறுமைபாராதே என்னளவில் இங்ஙனே அதிமாத்ரமாகச் செய்தருளவேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மோடுகலந்த எம்பெருமானுக்குத் தம்மிலும் அலிநிலேவஸம் மிக்கிருந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாரிக்கொண்டென்று தொடங்கி] - உன்னைக்காணில் அஸேஷஸேஷவ்ருத்தியும்பண்ணி லுஜிக்கவேணுமென்று அலிநிலேவஸித்த என்னையொழிய எனக்குமுன் கோலி தன்னுடையமூண்சேஷ்டிதாழிகளைக் காட்டி என்னேநீராக்கி நிர்ஸேஷமாகப் பருகினுன். [காரோக்குக் காட்கரையப்பன் கடியனே] - பரமோஃரானுன காட்கரையப்பன் ப்ரணயத்தில் மிகவும் முற்பாடனாயிருக்கும்.

ப.—அந்தரம், அலிநிலேவஸத்திலும் வந்தால் என்னிலும் முற்பாடனாய்க் கொண்டு சீக்ரகாரியாயிராநின்றான் என்கிறார்.

உன்னைக்காணில் - உன்னைக்காணப்பெறில், வாரிக்கொண்டு-ஸ்வருபருபகுண விபூதியிலே யொன்றும் ஸேஷிபாதபடி, விழுங்குவனென்று - கபளீகரித்துலுஜிப்பெனென்று, ஆர்வுற்ற - ஆதரித்த, என்னையொழிய - என்னளவன்றியே, என்னில் முன்னம் - எனக்குமுன்னே (நானுள்ளவன்றே தொடங்கி), பாரித்து -, தான்-(அபரிச்சிந்நஸ்வலாவனா) தான், என்னை - (அத்யல்பனா) என்னை, (பசித்தவன் சோறுகண்டாற் போலே யிருக்கிற என்னளவன்றியே தாஹித்தவன் தண்ணீர் குடித்தாற்போலே பெருவிடாய்ப்பட்டு தான்), முற்ற - பூர்ணமாம்படி, பருகினுன் - பருகினுன்; கார்ஷுக்கும் - (கடலைப்பருகும்) காளமேவம்போலே, காட்கரையப்பன் - திருக்காட்கரையிலே நிற்கிற உபகாரகன், கடியன் - (அதுலுவத்திலொருவர்க்கும் முற்பாடுகொடாதபடி) சீக்ரகாரியாயிருந்தான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மிலும் அவனுக்கு அலிநிலேவஸம் மிக்கிருந்தபடியைக்காட்டி அத்தாலும் நோவுபட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாரிக்கொண்டு]-“சுஹம் லவபுஃகாரிஷ்யாமி” என்று “நித்யஸூரிகளுக்கும் அவகாஸம் கொடேன்” என்றாய்த்து இவர்பாரித்தது, “வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்” என்றாரிதே. [உன்னை] - ஸர்வஸேஷியாய் ஸ்லுவான உன்னை. [விழுங்குவன்] -

சேஷஹுதனுக்குக் கைங்கர்யமிதே யாரகம். [காணில்]-உன்னைக்காணப்பெறில். [என்று ஆர்வுற்ற] - இப்படி அவிநிவேஸித்த ஆர்வத்தையுற்ற. [என்னையொழிய] - என்னளவு பாராதே. [என்னில் முன்னம்பாரித்து] - நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான் பாரித்த காலத்துக்குமுன்பே பாரித்து. ஆசார்ய விஷயீகாரத்துக்குப் பின்னிதே இவருடைய பாரிப்பு; ஸம்வந்யந்துக்கு திரஸ்காரஹேது இல்லாமையாலே, அவனுடைய பாரிப்பு ஸத்தாப்ரயுக்தமிதே. [தானென்னை] - விஹுவாய் ஸ்வதந்த்ரானாதான் அணுபரிமாணனாய் பரதந்த்ரான என்னை. [முற்றப்பருகினான்] - தன்குணசேஷத்தாலிகளைக் காட்டி என்னை நீராக்கி நிர்ஸேஷமாகப்பருகினான்; “வஹுவாலாஜ்யபிக்ஷைநமொவநாஹுரம் விவஹிவ” என்கிறபடியே இத்தலையையழித்துப் பரிமாறினான் என்றபடி. “விழுங்குவன்காணில்” என்றிதே இவர்பாரித்தது. [காரோக்குங் காட்கரையப்பன்] - பரமோ ஹரனாய் ஸந்நிஹிதனவன். [கடியனே] - ஹோமஹஸையில் விரைந்திருக்கும்; எதிர்த்தலைக்கு ஒன்றும் விட்டுக் கொடானென்கை.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்த எம்பெருமானுக்குத் தம்மிலும் அவிநிவேஸம் மிக்கிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[வாரிக்கொண்டு] - “இவ்வஸ்துவில் பிறர்க்கு ஒன்றும்சேஷியாதபடியாக ஹுஜிக்கக்கடவோம்” என்றிருந்தாராய்த்து. அதாவது - “வழுவினாவடிமைசெய்யவேண்டும்” என்று பாரித்தது. “அநந்தவைநதேயாதிகளுக்கும் அடிமைசெய்ய இடங்கொடேன்” என்றிருந்தாராய்த்து; “ஹம்ஸம்வந்யாஜி” (அஹம்ஸம்வந்யகரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே. [உன்னை] - ஸர்வசேஷியான வன்னை. [விழுங்குவன்] - சேஷஹுதனுக்குக் கைங்கர்யமேயிதே யாரகம். [காணில்] - உன்னைக் காணப்பெறில். [என்று ஆர்வுற்ற] - இப்படி அவிநிவேஸித்த - ஆர்வத்தையுற்ற. [என்னையொழிய] - என்னளவு பாராதே. [என்னில் முன்னம் பாரித்து] - நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான் பாரித்த காலத்துக்குமுன்பே பாரித்து. ஆசார்யவிஷயீகாரத்துக்குப்பின்பிதே இவருடைய பாரிப்பு; ஸம்வந்யந்துக்குத் திரஸ்காரஹேதுவில்லாமையாலே, அவனுடையபாரிப்பு ஸத்தாப்ரயுக்தமிதே. [தானென்னை]-விஹுவாய் ஸ்வதந்த்ரானாதான், அணுபரிமாணனாய்ப் பரதந்த்ரான என்னை. [முற்றப்பருகினான்] - தன் குணசேஷத்தங்களைக்காட்டி என்னை

பத்தாம்பாட்டு - வாரிக்கொண்டு இத்தயாதி. “என்னில் முன்னம் - பாரித்து” என்றத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - தம்மோடு இத்தயாதி.

“உன்னை - காணில் - வாரிக்கொண்டு-விழுங்குவன் என்று பாரித்த” என்று அந்வயித்தர்த்தம் - இவ்வஸ்துவில் இத்தயாதி. “பிறர்க்கொன்றும் சேஷியாதபடி” என்றதின் விவரணமாதல், ஸ்மலிதமாதல் - அநந்தவைநதேய இத்தயாதி. வழுவினாவடிமைசெய்யப் பாரித்ததுக்குப் பரமணம் - அஹம் இத்தயாதி. “விழுங்குவன்” என்கைக்கு அடிமை யாரகமோவென்ன-சேஷஹுதனுக்கு இத்தயாதி என்னளவென்றது - என்னுஹவாவிநிவேஸத்தை என்றபடி. “என்னில் - பாரித்து, முன்னம் பாரித்து” என்று பிரித்தர்த்தம் - நான் பாரித்த இத்தயாதி. இவருக்கு முன்பு பாரிப்பில்லையோவென்ன - ஆசார்ய இத்தயாதி. இவர்க்கு முன்னே அவன் பாரிக்கைக்கு அடி எதென்ன - ஸம்வந்யந்துக்கு இத்தயாதி என்னுதல்; சேஷஹுதம், நித்யமாயிருக்கிறவர்க்குப் பாரிப்புப் பின்பாவானென்? அவனுக்கு முன்பாவானென்? என்ன - ஸம்பந்தத்துக்கு இத்தயாதி என்னுதல். ஸம்வந்யந்துக்கு - ஸம்வந்யஜ்ஞாநத்துக்கு என்றபடி. ‘பருகினான்’ என்றதற்கு ஹவம்-தன்குண இத்தயாதி. கீழ்வாக்ய

நீராக்கி நிஸ்ஸேஷமாகப்படுகினுன்; “வவவாஸாநாநிஸேஷநாநொவநாஸாநா
விவவிவ” (வசஸாஸாந்தவயித்வைநம் லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ) என்கிறபடியே; இத்
தலையையழித்துப் பரிமாறினா னென்றபடி. உண்டபடி சோன்னா கீழ்; உண்டவனுக்
குத் தண்ணீரும் அபேக்ஷிதமிறே; ஆகையாலே, தண்ணீர் குடித்தபடி சோல்வகிறார்.
அவனுடைய * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீருக்கிறபடியிறே யிது. [காரோக்குங்குட்கரை
யப்பன்] - பரமோஹாரனாய் ஸந்நிஹிதனுவன். [கடியனே] - லோபஸ்யஸ்யில்
விரைந்திருக்கும். இரண்டேதலையாய் பரிமாறப் புக்கால் எதிர்த்தலைக்கு இடம் வையான்.

பதினோராம் பாட்டு.

கடியனாய்க்கஞ்சனைக்கொன்றபிரான்தன்னைக்
கொடிமதிள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வடிவமையாயிரத்திப்பத்தினால்சன்மம்
முடிவேய்தி நாசங்கண்டிர்கள்எங்கானலே

ஆ.—(கடியனாய்.) - ஆஸ்ரிதர்க்காக ஏதேனும்செயல் செய்யிலும் இங்ஙன
யதிமாத்ரமாகச்செய்தருளும் ஸ்வலாவனாயி நந்தவனைச்சொன்ன இப்பத்து, உமவடிநு
உவவி ரோரியான நம்முடைய ஸம்ஸாரத்தை ஸகாரணபாகப்போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—கிம்மத்தில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆபிரந்திருவாய் மொழியிலும்
இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு ஜம்மம்முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும்
என்கிறார்.

[கடியனாய் கஞ்சனைக்கொன்ற பிரான்தன்னை] - கண்பாராதித கம்ஸனைக்
கொன்ற மஹோபகாரகனை. [கொடிமதிள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல் வடி
வமையாயிரத்து இப்பத்தினால்] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய
சொல்லான நல்லபடியையுடைய ஆபிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்
றதே ஹேதுவாக, ஈஃவருபமான ஸம்ஸாரகாந்தாரம் நசிக்கும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஜம்மவிநாஸத்தை அரு
ளிச்செய்கிறார்.

கடியனாய் - அவன் நினைவுக்கும் தான் முற்பாடனாய்க்கொண்டு, கஞ்சனைக்
கொன்ற - கம்ஸனைக்கொன்ற, பிரான்தன்னை - மஹோபகாரகனுன க்ருஷ்ணனை,

ஹவிதம் - வசஸா இத்யாதி. “தஸ்யுத உவநாஸாநாநொவநாஸாநாநிஸேஷநாநொவநாஸாநா
விவவிவ”இதி புத்தகாண்டே (கூ-கூடு) விபீஷணம்ப்ராதி
ராமஃ. “பருகினுன்” என்றதிலே ஒரு ரஸோக்தி-உண்டபடி இத்யாதி. கீழென்றது-எட்டாம்பாட்டில்
“என்னை முற்றவுந் தானுண்டான்” என்றத்தைப்பற்ற. இந்தரஸோக்தியால் ஹவித்தவர்த்தம் - அவ
னுடைய இத்யாதி. விவரணம் - இரண்டுதலையாய் இத்யாதி. கடியன் - த்வரையையுடையவன்.
‘காணில் - உன்னை - வாரிக்கொண்டு - விழுங்குவன்’ என்றுதொடங்கி, க்ரமேணாவயஃ. (கூ)

கொடியமதிள் - கொடியையுடைத்தான மதிளையுடைய, தென்குருகூர் - திருநகரிக்குத் திர் வாறுகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, வடிவுஅமை - ஹவத் குணங்களை வடிவுபடப் பதிபாதிக்கையில் ஸம்ருத்தமான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்திலும், இப்பத்தினால் - இப்பத்தினாலே, எம் - நம்முடைய, சன்மம்-ஜன்மபரம்பரையும், முடிவு எய்தி - அவஸாநத்தைப்பெற்று, கானல் - ஸம்ஸாரமாகிற ம்ருதந்ருஷ்ணிகையும், நாசங்கண்டிர் - நசிக்குங்கிடிகோள். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்பயஸித்தார்க்கு ஜன்மம் முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்குமென்கிறார்.

[கடியனாய்க் கஞ்சனைக்கொன்ற]-கம்ஸன் தான் நினைத்த நினைவை அவன் தன் னோடே போம்படி பண்ணினான். [கடியனாய்]- தன்பக்கலின்றிக்கே வந்தேறி யென்கை. [பிரான்தன்னை] - முன்பு உபகாரகனாகன்கிடர் நம்மைபழித்தான். உகந்தாரை யழிக்கையிறே வாயகமாவது; விரோதிகளையழிக்கும்இது உபகாரமிதே! [கொடி மதிள் தென்குருகூர்] - கம்ஸவிஜயத்துக்குக் கொடிகட்டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து. ஸ்வாமி விஜயத்துக்கு உரிப அடியாரிருந்த விடத்தேயிறே கொடிகட்டுவது. [வடிவமையா யிரம்]-ஸமுடாயஸோலையை யுடைத்தாயிருக்கை. கட்டடங்கவழுகிதாயிருக்கை. விஜய முண்டானவாறே ப்ரஸஸ்திமாலைகளுஞ் செல்லாதிற்குமிதே. [சன்மம் முடிவெய்தி] - ஜன்மபரம்பரைகளுக்கு அவஸாநத்தை லலித்து. [நாசங்கண்டிர்கள் எங்கானலே] - ஜன் மத்துக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும். [கானல்] - ம்ருதந்ருஷ்ணிகை. இன்னம் பிறக்க விராதே, ஹவத்தஹுணாவம் ஸாத்மிக்கும் தேஸத்திலே புகுவர்கள்.

நடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி யப்பயஸிப்பார்க்கு, ஜன்மம்முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும் என்கிறார்.

[கடியனாய்க்கஞ்சனைக் கொன்றபிரான்தன்னை]-கம்ஸன் தான் நினைத்த நினை வை அவன்தன்னோடேபோம்படி பண்ணினான். [கடியனாய்] - தன்பக்கலின்றிக்கேவந் தேறியென்கை; “கொண்டசீற்றம்” என்னக்கடவதிறே. [பிரான்தன்னை] - முன்பு உப காரகனானவன்கிடர் நம்மைபழித்தான்! உகந்தாரையழிக்கையிறே வாயகமாவது;விரோ திகளையழிக்கும்து உபகாரமிதே. [கொடியமதிள்தென்குருகூர்] - கம்ஸவிஜயத்துக்குக் கொடிகட்டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து; ஸ்வாமிவிஜயத்துக்கு, உரிவடியாரிருந்தவிடத்தே யிறே கொடிகட்டுவது. [வடிவமையாயிரம்] - ஸமுடாயஸோலையையுடைத்தாயி

நிமமம் - கடியனாய் இத்தாதி. “ பத்தினால் சன்மம்முடிவெய்தி நாசங்கண்டிர்களெங்கா னல்” என்றவற்றைக் கடாகழித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்தாதி.

“கடியன்” என்றது - இங்கு, கோபவாஸென்றபடி. “கடியனாய்க்கஞ்சனைக் கொன்ற” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹவம் - கம்ஸன் இத்தாதி. “ஆய்” என்றதுக்குஹவம் - தன்பக்கல் இத் தாதி. அப்படிவந்தேறியோவென்ன - கொண்டசீற்றம் இத்தாதி. “கடிகொள்பூம்பொழில்” என்கிற பாட்டிலே; திருமொழி அஞ்சாப்பத்து எட்டாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு. கொண்டசீற்றம் - எறட் டிக்கொண்ட சீற்றமென்றபடி - நீரம்படியழிகிறவனை “பிரான்” என்பானென்? என்ன - முன்பு இத்தாதி. “கொன்றபிரான்” என்ற ஹிம்ஸை உபகாரமோவென்ன - உகந்தாரை இத்தாதி. பதச் சேர்த்திக்குஹவம் - கம்ஸவிஜயத்துக்கு இத்தாதி. திருநகரியிலே கொடிகட்டுவானென்னென்ன - ஸ்வாமி இத்தாதி. விவரணம் - கட்டடங்க இத்தாதி. “கஞ்சனைக்கொன்றபிரான்தன்னை - வடிவ

ருக்கை. கட்டடங்க அழகிதாயிருக்கை. விஜயமுண்டாகையாலே ப்ரஸஸ்திமாலைகளுஞ்
செல்லாநிற்குமிறே. [சன்மம்முடிவெய்தி] - ஜந்மபரம்பரைக்கு அவஸநத்தைலவித்து.
[நாசங்கண்டர்கள்எங்கானலே]-ஜந்மத்துக்கு அடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும். கானல்-
ம்ருகத்ருஷ்ணிகை. இன்னமிங்கே பிறக்கவிராதே, ஹவத்ருணுஸந்யாநம் ஸாத்மிக்
கும் தேஸத்திலேபுருவர்கள். (கக)

மையாயிரம்” என்றகூட்டிலாவம் - விஜயம் இத்தாதி. ப்ரஸஸ்திமாலைகள் - வெற்றி ஸ்தோத்ர
மாலைகள். “சன்மம்” என்றது - ஜாத்யேக வசநம். நாசங்கண்டர்கள் - நாசமாங்கிழகோள். எங்
கானல் - நம்முடைய ஸம்ஸாரம். “எம்” என்று - ஸ்வஸம்பந்திகளைச் சொல்லுகிறது. ஹலிதம் -
இன்னமிங்கே இத்தாதி. “கானல்” என்று - ம்ருகத்ருஷ்ணிகையாய், ஸம்ஸாரமென்றபடி. ‘கடி
யனாய்’ என்றுதொடங்கி, ‘இப்பத்தினால் சந்யம் முடிவெய்தி - எங்கானல் - நாசங்கண்டர்கள்’
என்றந்வயம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஹ்ஸுராத்தகாரிமணயநுஸ்யபிபுயிக்ஷா
ஹ்ஸுராபுஷ்ணவசொஹரிநித்யபலாசு | யஜ்ஞமஹவடிஸுததெவயதெவா
ஹ்ஸுபுதஸுதாநாபுஸநீயஷதெஷ ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்நாவலி.—சூஸ்யெபுஹாநிதகா
புவிவபதிதயாவாநாராத்ஹவகுஜாஸகெயஸகூஹவகுஜாஜிவதநுதயா ஹ
தாசுஷபுககாசு | ஷாஸாயபுரதெவிபுரிஷாபுவி வஹவயுதாஃ ரகூஷணதீவ
ஸதா லிஸுதாபுரெவஸகெயாஹரிநிதிஸுஜிதஃஸஜெதாராஹ ||

திருவாய்மொழி } உருகுமாலென்னெஞ்சமுன்செயல்களெண்ணிப்
நூற்றந்தாதி. } பெருகுமால்வேட்கையெனப்பேசி - மருவுகின்ற
} வின்னாப்புடனவன்சீரேய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்
} † என்னுச்சொல்லாதிருப்பதெங்கு.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி. எங்கானல் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(எங்கானல்.) - இந்த அப்ராப்திகர்ப்பமான குணாஸந்ரூப ஜநித ப்ரீதியானதுமாறி அப்ராப்த்யம்ஸமே தலையெடுத்து அந்யாபதேஸத்தாலே உதப்ரே ஷணம்பண்ணுகிறார்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அப்ராப்திமுல் ஸ்மரணத்தாலே மிகவும் ப்ரீதரானவர்க்கு இப்போது ஹவத்ஸாஷாத்கார மில்லாமையாலே, ஸ்மரணத் தால்வந்த ப்ரீதியும்மாறி அப்ராப்தியே தலையெடுத்து, அத்யந்தம் அவஸந்ரான ஆழ் வார்,தம்முடைய டஸையை ஒருபிராட்டியுடைய உதவாக்யத்தாலே எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறார். எம்பெருமானுடைய அழகிலே ஈடுபட்டு அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷித் தான் ஒருபிராட்டி அவன்வரவு காணாதே அவனாலல்லது செல்லாத ப்ரக்ருதியாகை யாலே தன்னாற்றாமையாலே க்ருஹத்தில் நின்றும் உத்யாநப்ரேஸத்திற் சென்று, அங்கேயிருந்தன சிலபக்ஷிகளைக்குறித்து நிரதிராயலோக்யமான வடிவையுடையனாய் க்ருபாம்ஸுபியானவன், தான் தனக்கு ஸ்நேஹிகளானாரோட்டைப் பரிமாற்றத் தாலே என்டஸையை உணராதே மறந்திருந்தானத்தனை. ஆதலால், தன்னழகைக் கண்டு பிரிந்தார் தரிப்பரோ என்று அவனுக்கு அறிவிக்கவேணுமென்று அவற்றை ஸவி நயமாக இரக்கிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் குணஸ்மரணத்தாலே ஸரியிலானவர், அந்த ஸாயில்யம் ஸாஹ்யாநுஹவாய்ந்தமான அலிரிவேஸத்தைப் பிறப்பிக்க, அது ஹயோக்யமாம்படி திருமுழிக்களத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய அதிரபித லோக்யதாக்காரத்தையும், அஸாபாரணஜநாநுஹவ்யத்வத்தையும், ஸேஷித்வ ப்ரகாஸரூபவைலக்ஷணயத்தையும், நித்யாநுஹவ்ய ஸேஷித்வத்தையும், நிரதிராயவிபூதி மத்வத்தையும், நித்யாநபாயிரீஸம்வ்யத்வத்தையும், அத்யுஜ்ஜ்வல அவயவத்வத்தையும், ஆபிரூப்யாதிராயத்தையும், அஸாயாரணஸேஷித்வசிஹ்ருத்தையும், அதுபஹித க்ருபா யோமத்தையும் அதுஸந்யித்து, எவம்விசிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனைக் கிட்டியநுஹவிக்கப் பெறாத ஆர்த்தியாலே வடகமுவத்தாலே லலிக்கப் பாரித்தப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஸர்வேஸ்வரனைப்பிரிந்தநாயகியானவள், வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கவரிதான அவனுடைய அழகை யநுஹிக்கைக்காகச் சிலபக்ஷிகளை இரந்து தூதுபோகவிடுகிற பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். * அஞ்சிறையமடநாரையிலே - அபராதஸஹத்வம் பற்றசாகவும், * வைகல்புங்கழிவாயிலே - ஸேஷித்வஸம்வ்யம் பற்றசாகவும், * பொன்னுலகா ளீரிலே - ஏகாஸத்வம் பற்றசாகவும், இத்திருவாய்மொழியிலே - ஸௌந்ரயம் பற்ற சாகவும் தூதுவிடுகிறார்: “சுவராயஸஹக்ஷாஹவிஹாஸா கீநநெஹவாஸ | வெனக ரஸ்யாஹஸநாஸ்யாஸவடகாந்யரஹதேஹநி:”

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், அப்ரீதிமுல் ஸ்மரணஸ்மரணத்தாலே மிக வும் ப்ரீதரானவர், லாக்யஹாநியாலே அப்ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்து அவனைப்பெறில் ஜீவித்தல், பெருவிடில் முடிதலாம்படியான தம்முடைய டஸையை அந்யாபதேஸத்தாலே

அருளிச்செய்கிறார். இயற்கையிலே உணர்ந்துபிரிந்தாள் ஒருபிராட்டி, அவன் அழகிலே ஈடுபட்டு அவஸந்நையாய்த் தன்னுற்றாமை கைகொடுக்க உத்யாநத்திலே சென்று அங்கிருக்கிற பக்ஷிகளைக்குறித்து, ‘பின்னாளுர் வணங்கும் சோதி திருமுழிக்களம்’ என்கிறபடியே தூதுபோவார்க்கு அருமைப்பட்டு அறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமுழிக் களத்திலே வந்துநின்றருளினான், தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே நம்உபாயை அறியாதிருந்தானத்தனை. க்ருபாம்வ்யுயியாகையாலே நம்உபாயை அறிவிக்க வரும்; தன்னழகைக்கண்டு பிரிந்தார் தரிப்பரோ? என்றுஅறிவிக்கவேணுமென்று, அவற்றை ஸவிநயமாக இரக்கிறுளொருபிராட்டி பேச்சாலே தம்உபாயை அருளிச்செய்கிறார். அஞ்சிறையமடநாரையில் “இத்தலையில் அபராதத்தாலே வாரா தொழிந்தானை” என்று அவனுடைய அபராதஸஹத்வம் பற்றசாகத் தூதுவிட்டார்; வைகல் பூங்கழிவாயில் “நல்லதுகண்டால் கால்தாமுவனாகையாலே மறந்திருந்தா னித்தனை; நம்ஆர்த்தியை யறிவித்தால் தன்னினிமையிலே நெஞ்சவைப்பாடுருவனல் லன்” என்று அதுபற்றசாகத் தூதுவிட்டார்; பொன்னுலகாளியில் “ஐஸ்வர்யப்பரப்பாலே மறந்திருந்தானத்தனை. ஆஸ்ரிதரோடு ஏகாஸனென்று அறிவிக்கவே வரும்” என்று ஐகாஸ்யம் பற்றசாகத் தூதுவிட்டார்; இதில் தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தானுமத்தனை. “தன்வடிவழகது, முணங்களவை; ஆனபின்பு பிறந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்போமோ” என்று அவ்வடிவழகும் குணங்களும் பற்றசாகத் தூது விடுகிறது.

௭௮.—கீழ் அப்ரீதி ஸ்ரீமஹாநாஸந்தாநத்தாலே மிகவும்பீதரானவர், லாக்ய ஹாநியாலே அப்ரீத்யம்ஸமே தலைபேத்து, அவனைப்பெற்றுப் பிழைத்தல், பெறுவிடில் முடிதலாம்படியான தம்முடைய உபாயை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, அவன்வடிவழகிலே யீடுபட்டு அவஸந்நையாய், தன்னுற்றாமை கைகொடுக்கத் தன்உத்யாநத்திலேசென்று, அங்கிருக்கிற பக்ஷிகளைக்குறித்து, “‘பின்னாளுர்வணங்குஞ்சோதி திருமுழிக்களம்’ என்கிறபடியே தூது போவார்க்கு அருமைப்பட்டு அறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமுழிக்களத்திலேவந்து நின்றரு ளினான்; தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே. நம்உபாயறியாதிருந்தா னத்தனை; க்ருபாவானாகையாலே நம் உபாயறிவிக்கவரும்; “உம்மைப்பிரிந்தார் தரிப் பரோ?” என்றுஅறிவிக்கவேணும்” என்று அவற்றை ஸவிநயமாக இரக்கிறு ளொருபிராட்டி பேச்சாலே தம்உபாயை அருளிச்செய்கிறார். * அஞ்சிறையமடநாரையிலே, “நம்பக்கல் அபராதத்தாலே வாராதொழிந்தானத்தனை: அவனுடைய அபராத ஸஹத்வத்தை யறி

எங்கானல் ப்ரவேஸே: ஸங்க்ராஹஸங்கதி - கீழ் அப்ரீதி ஸ்ரீம இத்தயாதி. பெறுவிடில் முடித லாம்படியான என்றது - “* என்னகமேனியொடும்” என்றத்தைப்பற்ற.

“அந்யாபதேஸத்தாலே” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - இயற்கையிலே - யாத்ருச்சிகமாக வென்றபடி. அவஸந்நையாகில், உத்யாநகமநங்குடமோவென்ன - தன் ஆற்றாமை இத்தயாதி. ஆனால் வாராதிருப்பானென்னென்ன - தனக்குநல்லாரை இத்தயாதி. “தமரோடங்குறைவார்க்கு” என்றத் தைக் கூடாகுதித்து - நல்லாரைவிடமாட்டாதவனாகையாலே என்றது. “தான் தம்மைக்கொண்டகல் தல் தகவன்று” என்றத்தைப்பற்ற - க்ருபாவானாகையாலே என்றது. “நங்கால்களென்றலமேற் கெழுமீரோ” என்றத்தைப்பற்ற - ஸவிநயமாகஇரக்கிறுள் என்றது. கீழே, தூதப்போஷணம்பண் ணின மூன்றுதிருவாய்மொழிக்கும் இத் திருவாய்மொழிக்கும் வாசியதென்ன - அஞ்சிறைய இத் தயாதி. அபராதத்தாலே என்றது - “என்பிழையேநினைந்தருளி” என்றத்தைப்பற்ற. அபராதஸஹ

விக்கவரும்” என்று அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டாள்; * வைகல்பங்குழி வாயில், “நல்லதுகண்டால் கால்தாழ்மவனாகையாலே திருவண்வண்ணீரில் ஸ்ம்ருத்தியைக்கண்டு கால்தாழ்ந்தானத்தனை. நம்மார்த்தியை யறிவித்தால் தன்னினிமையில் நெஞ்சுவைப்பாடுருவனல்லன்” என்று அதுபற்றாசாகத் தூதுவிட்டாள்; *, பொன்னுலகாளியில், “திருக்கோளுரேற்போக” என்று தன்னுடைய நமரோபவந்தளவுஞ்சென்று வலஹாநியாலே போகமாட்டாதேயிருக்கிற பிராட்டி, பின்னையும், அவன்வரக்காணுமையாலே, “வாராதொழிகைக்கு நிஷந்யநம் - தன்ஐஸ்வர்யப் பரப்பாலே; தான் ஆஸ்ரிதரோடு ஏகரஸனாகையாலே வரும்” என்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசாகத் தூதுவிட்டாள்; இதில், “தனக்கு நல்லராயிருப்பாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தாளுமித்தனை; தன்வடிவழகது; குணங்களவை; ஆனபின்பு, பிரிந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்போமோ?” என்று அவன் வடிவழகம் குணங்களும் பற்றாசாகத் தூதுவிகேருள்.

முதற் பாட்டு.

எங்கானலகங்கழிவாய் இரைதேர்ந்திங்கினிதமரும்
சேங்காலமடநாராய்! திருமுழிக்களத்துறையும்
கோங்கார்பூந்துழாய்முடியெங்குடக்கூத்தர்க்கென்தூதாய்
நுங்கால்கள்என்தலைமேற் கெழுமீரோநுமரோடே.

ஆ.—‘தன்னைப்பிரியில் நான் யரிக்கமாட்டாததொருபடி, தன்அழகாலும் தன்செயலாலும் என்னைத் தோற்பித்துஅடிமையாக்கி, என்னைடே கலந்தருளிப்போய், திருமுழிக்களத்திலே இருந்தருளின் எம்பெருமானுக்கு என்நிறஞ்சொல்லவேணும்; உங்களுக்கடிமையே நானிருக்கிறேன்’ என்று நாரைகளை இரக்கிறாள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், சிலநாரைகளைக் குறித்து எம்பெருமான் தன்னுடைய அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்பித்தபடியைச் சொல்லி அவனுக்கு என் உபாயை அறிவித்து வந்து உங்களுடைய திருவடிகளை என்தலைமேலே வைக்கவேண்டுமென்கிறாள்.

[எங்கானலென்று தொடங்கி] - எங்கள் உத்பாரத்தில் உள்ளிற்கழியிலே இரைதேடி இங்கே இனிதாகவர்த்திக்கிற சிவந்தகாலையுடைய ஹவமான நாராய்! [எங்குடக் கூத்தர்க்கு] - ஆத்மநிஷஹுவசநம். குடக்கூத்தாடின அழகைக்காட்டி என்னை யகப்படுத்திக் கொண்டவனுக்கு. [நுங்கால்களென்று தொடங்கி] - ஸபரிகரமாக உங்கள் திருவடிகளை என்தலைமேலே வைக்கவேணும்.

தீவம் என்றது - “என்பிழைத்தாள் திருவடியின்தகவினுக்கு” என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்ம்ருத்தியை என்றது - “சிறந்தசெல்வம்” என்றத்தைப்பற்ற. அதுபற்றிசாக - ஆர்த்தாக்ஷணதீக்ஷை பற்றாசாக; இது “என்னையுமுளளென்மின்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. ஐஸ்வர்யப்பரப்பாலே என்றது - “யாவையும் யாவருமாய்” என்றத்தைப்பற்றவாதல், “முன்னுலகங்களெல்லம்படைத்த” என்றத்தைப்பற்றவாதல். ஐகரஸ்யம் பற்றிசாக என்றது - “தன்நுழாய்நமக்கன்றி நல்கான்” என்றத்தைப்பற்ற. வடிவழகு என்றது - “அக்கமலத்திலேபோலுந்திருமேனி” என்றத்தைப்பற்ற. “தமரோடங்குறைவார்க்கு” என்றத்தைப்பற்ற - குணங்களவை என்றது.

ப — முதற்பாட்டில், அதிஸயிதமான ஷோக்யதா ப்ரகாரத்தை யுடையன யுள்ள க்ருஷ்ணனுக்கு என் தூதாகப்போன உபகாரத்துக்காக என் தலையிலே உங்கள் கால்களை வைக்கவேணுமென்று சிலநாளைகளை ஆதரித்து அபேக்ஷிக்கிறான்.

எங்கானல் அகங்கழிவாய்—உங்களுக்கு விதியோமார்ஹமாய்ப்படி எங்கள் மமதையிலே வர்த்திக்கிற கடற்கரையிற் சோலையிலகவாயிற் கழியிடத்திலே, இரைதேர்ந்து - உங்கள் வந்யாதிஸயந்தோற்றுப்படி இங்குத்தை வஸ்துவை ஷோக்யமாக விரும்பி, இங்கு - ஸந்தியிலே, இனிது - ப்ரணயப்ரீதியோடே, அமரும் - வர்த்திக்கக்கடவையாய், செம் - என் தலைக்கு அலங்காரமென்னலாய்ப்படி சிவந்திருக்கிற, கால் - காலையுடைத்தாய், மடம் - நியமித்துக் கார்யங்கொள்ளலாய்ப்படி ஷிவபதையையுடைய, நாராய் - திருமூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - ஆபந்தஸுலலையுக்கொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுமவராய், கொங்குஜர் - தேன்விஞ்சி, பூ - சிர்ஸநீயமான, துழாய் முடி - திருத்துழாயலே அலங்கருதமான திருமுடிபையுடையராய், எங்குடக்கூத்தர்க்கு - குடக்கூத்தாடுகிற மநோஹாரசேஷடித்தாலே எங்களுக்கு நிரதிஸயஸோக்ய உதாரண வர்க்கு, என் தூதாய் - என்னுடைய தூதருத்யத்திலே சென்று, (அந்தவுபகாராதிஸயத்தாலே), துமரோடே - (மாராவது மூலமாயுஷ்யம்) என்கிறபடியே, உன் வந்யுக்களான) தாரபுத்ராதிகளோடே கூட, நுங்கால்கள் - எனக்காக வழிநடந்த வுங்கள் கால்களை, என் தலைமேல் - அதுக்குப்பாத்ர உதமாகையாலே உத்தமாங்கமான என் தலையிலே, கெழுமீர் - சேர்க்கவேணும். உபகாரகன் ஆசார்யனையாகிலும் உபகாஸம்ருதி தத்ஸம்வந்யி பரம்பரையளவுஞ் செல்லுமிதே. “நாராய்” என்கிற ஒருமை ஜாத்யேகஸகம்.

இ.—முதற்பாட்டில், சிலநாளைகளைக் குறித்து அவன் தன் அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்பித்தபடியைச் சொல்லி என் னிஸையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து உங்களுடைய திருவடிகளை என் தலைமேலே வைக்கவேணுமென்கிறான்.

[எங்கானல்] - ஸ்வவத்விஷயத்தில் உபகாரகரோடு ஐக்யஸம் ப்ராப்தமாயிருக்க ‘எம்’ என்கிறது- உபகாஸம்ருதியாலே ஒன்றைத் தன்னதாக்கிக் கொடுத்தல்லது பரிக்கமாட்டாதபடியாலே சொல்லுகிறது. பிறர்க்கு உபகரிக்கைக்கு உறுப்பாகவரும் மமகாரம் உத்தேஸ்யமாயிருக்குமிதே. ஸ்வவத்விஷயத்துக்கு ஆக்கினவன்றே தன்னதடங்க வடகர்க்கு ஸேஷமாயிருக்க உபகாஸம்ருதி ஆறியிருக்க வொட்டாமையாலே வருமதிதே. ஆத்ம ஸைர்ப்பணத்திற்கும் அடி இதுவிதே. [கானலென்று]-கடற்கரைச் சோலையாதல், நெய்தல் நிலமாதல். [அகங்கழிவாய்]-உள்ளான கழியிடத்திலே. அந்தர்க்ருஹப்ரவேஸத்திற்கு அநுமதிவேண்டாதபடியிற்ற இவை அந்தரங்கமாயிருக்கிற படி. “கயிதாமிர ஸஸூரி” என்கிறபடியே வர்த்தியானின்றன. [இரைதேர்ந்து] - இரைதேடி; “மூலஹஸுதஸூரி” என்கிறபடியே; பண்டுதனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறான், இப்போது உபகரிக்கைக்காக. [இங்கு] - இத்தலையை யழித்துத் தூதுவிடவேண்டும்படி அகலவிருந்தவனைப் போலன்றியே, ஸந்திஹிதராகப் பெற்றேன் என்கிறான். [இனிதமரும்] - இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம்பண்ணப் பெறுகை; விலக்ஷணஹோமங்களை ஸூசித்து வர்த்திக்குமென்றாமாம். [செங்கால்] - சிவந்தகாலையுடைய, என்மடியிலேயிருக்கும் கால்போலேயிருந்ததி, நான் தலையிலே

வைத்துக்கொள்ளப் புகுகிறகாலும். [மடநாராய்] - ஸ்வயமான நாராய்! [திருமுழிக்
களத்துறையும்] - தூதுபோவார்க்கு அடுத்து அணித்தாக நிற்கையாலே பரமபடித்திற்
காட்டில் ஏற்றமிருக்கிறபடி. [கொங்கார் பூந்தழாய்முடி யெங் குடக்கூத்தர்க்கு] -
ஒப்பனையையும் மனோஹாரிசேஷ்டிதங்கனையும் எனக்காக்கி வைத்தவர்க்கு; 'எம்' என்
கிறது ஒப்பனையிலும் சேஷ்டிதத்திலும் இரண்டிலுமாகிறது. 'எம்' என்று - ஆத்மநி
ஷ்ணுவசநம். [என்தூதாய்]-ஒப்பனையிலும் செயலிலுந் தோற்று வெறுந்ததையாயிருக்
கிற என்னுடைய ஈடுதக்கருத்யத்திலே அதிகரித்து. [அங்காஸ்கள் என்தலைமேல்] -
உபகாரகரான உங்களுடையகாலே உபக்ருதையாய் உஜ்ஜீவிக்க இருக்கிற என்தலைமேல்.
இவளுடைய தலையிலே வைக்கக்கண்டதாய்த்து இவற்றின்கால்; இவற்றினுடைய
காலைவைக்கக் கண்டதாய்த்து இவள்தலை; இரண்டும் பரார்ப்யமாகக் கண்டதாய்த்து.
[கெழுமீரோ] - அவனுக்கு ஸோஷமாக்கினபோதே வடகர்க்கு ஸோஷமாகையாலே
என்கியிகொண்டு வைக்கவேண்டாவிதே; என்தலைமேலே சேரிகோளோ? [ஹு
ரோடே] - “ஸவஸூவஸூஸூமணஃ” என்கிறபடியே ஸபரிகரமாக. “சூவாயபு
வஜாபாயபுஸூவஸூஸூ” என்னக்கடவதிதே.

௪௫.—முதற்பாட்டு. சிலநாரைகளைக் குறித்து அவன் தன்னழகாலும் குணங்
களாலும் தன்னைத் தோற்றித்தபடியைச்சொல்லி, என்ஈசையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து
உங்கள்திருவடிகளை என்தலைமேலே வைக்கவேணு மென்கிறான்.

[எங்கானல்] - ஸ்வயத்விஷயத்தில் உபகாரகரோடு ஐகரஸ்யம் ப்ராப்தமா
யிருக்க, 'எம்' என்றது - ஒன்றைத் தம்மதாக்கிக் கொடுத்தல்லது யரிக்கமாட்டாத உப
காரஸம்ருதிபாலே சொல்லுகிறது. பிறர்க்கு உபகரிக்கைக்காகவரும் மமகாரம் உத்தேஸ்ய
மாயிருக்குமிறே. தன்னை ஸ்வயத்விஷயத்துக்கு ஆக்கினவன்றே தன்னதடங்கலும் அங்
குத்தைக்கு ஸோஷமாயிருக்க, உபகாரஸம்ருதியிறே இப்படி சொல்லுவித்தது. ஆத்மஸமர்ப்
பணத்துக்கும் அடி இதுவிதே. கானலென்கிறது - கடற்கரைச்சோலையாதல், நெய்தல்நில
மாதல். [அகங்கழிவாய்] - உள்ளான கழியிடத்து. அந்தர்க்ருஹப்ரவேஸாத்துக்கு அநுமதி
வேண்டாதபடியிறே இவை அந்தரங்கமாயிருக்கிறபடி. “சூயிதாநிரஹஸூரநி”

முதற்பாட்டு - எங்கானல் இதயாதி. “செங்கால மடநாராய்” என்று தொடங்கி “கெழு
மீரோ” என்னுளவும் கடாஷித்தவதாரிகை - சிலநாரைகளை இதயாதி. குணங்களாலும் என்றது.
“திருமுழிக்களத்துறையும்” என்றத்தைப்பற்ற.

‘ஐகரஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க’ என்றவந்தரம், “எம்” என்று மமகரிப்பானென்னென்ன”
என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - எம் என்றது இதயாதி. உபகாரமாவது-இத்தசையிலேவந்து முகங்
காட்டினது. எல்லாமென்றாலும் மமகாரம் த்யாய்யமக்ரோவென்ன - பிறர்க்கு இதயாதி. “ஸ்வயத்
விஷயத்தில்” இதயாதி வாக்ய விவரணம் - தன்னை ஸ்வயத்விஷயத்துக்கு இதயாதி. அங்குத்தைக்கு
என்றது - வடகர்க்கு என்றபடி. இப்படி சொல்லுவித்தது என்றது - “எங்கானல்” என்னுப்படி
சொல்லுவித்ததென்றபடி. அப்படி உபகாரஸம்ருதியாலே மமகாரம்பண்ணின இடமுண்டோவென்ன
- ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கும் இதயாதி. இதுக்கு “எனதாவி தந்தொழிந்தேன்” என்றதிலே நோக்கு.
நெய்தல் நிலமாவது - கடற்கரைமாதரம். எங்களுடையகானலில் உள்ளானகழியிடத்து என்று ஸப்
தார்த்தம். “அகங்கழிவாய்” என்ற பதங்களுக்கு ஹாவம் - அந்தர்க்ருஹ இதயாதி. அந்தரங்கத்வ
காரியத்தைக்காட்டுகிறார்-சூயிதாநி இதயாதி. “சூயிதாநிரஹஸூரநி” மஹாஹாரதே கர்ணவசநம் (க). இவற்

(கதிதாரிஹஸ்யாநி) என்கிறபடியே வர்த்தியானின்றன. [இரைதேர்ந்து] - இரைதேடி ; “**முகுலெலுசுதஸஜிதடி**” (க்ருஷேபுத்தமஸங்கிதம்) என்கிறபடியே: பண்டு தனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறாள், இப்போது உபகரிக்கைக்காக. [இங்கு]-இத்தலையை யழித்துத் தூதுவிடவேண்மேம்படி அகலவிருந்த அவனைப்போலன்றியே, ஸந்ரிஹிதராகப் பெற்றேனென்கிறாள். [இனிதமரும்] - இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப் பெறுகை; விலக்ஷணஹோமங்களை ஹுஜித்து வர்த்திக்குமென்றுமாம் [செங்கால]-சிவந்த காலையுடைய. என்மடியிலேயிருக்கும் கால்போலேயிருந்ததீ நான் தலையிலே வைத்துக் கொள்ளப்புகிற காலும். [மடநாராய்]-ஹவ்யமான நாராய்! [திருமுழிக்களத்துறையும்]- தூதுபோவார்க்குஅடுத்தணித்தாகத் திருமுழிக்களத்திலே நிற்கையாலே, பரமபதத்திற்காட்டில் ஏற்றமிருக்கிறபடி. [கொங்கார்பூந்துழாய்முடி யெங்குடக்கூத்தாச்சு] - ஒப்பனையையும் மனோஹாரிசேஷ்டித்ததையும் இரண்டையும் எனக்கு ஆக்கிவைத்தவாக்கு. “எம்” என்கிறது - ஒப்பனையிலும் சேஷ்டித்ததின மிரண்டிலுமாகிறது. ‘எம்’ என்று - ஆத்மரிஷஹுவசநம். [என்தூதாய்] - அவ்வொப்பனையிலும் சேஷ்டித்ததினத்தோற்று அவனைப் பெற்று ஜீவித்தல், இல்லையாகில் முடிதலாயிருக்கிற என் தூதர்குத்தத்திலே யதிகரித்து. [நுங்கால்களென்றலைமேல்] - உபகாரகரான உங்களுடையகாலே, நீங்கள் உபகரிக்க ஜீவிக்கவிருக்கிற என் தலைமேலே; மயிர்கழவிப் பூசுக்குட விருப்பாரைப்போலே. அவற்றின் காலாகில் இவள் தலையிலே யிருக்கக்கண்டன; இவள தலையாகில் அவற்றின் கால்வைக்கக் கண்டிருந்தது; இரண்டும் பராராயமாயிருந்தபடி. [கெழுமீரோ]-ஒரு வியிகோண்டு ப்ரவர்த்திக்க வேண்டாவாய்த்து இங்கு; † அவனுக்காக்கினவாறே உங்களதாயிருக்கும்மே. கொடு வந்துசேரிகோளோ? [நுமரோடே] - “**ஹவசுசுவளசுவஸுமணஃ**” (ஸபுத்ரபௌத்ர

றைத் தூதுவிட நினைக்கிறவன் இரைதேடினத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - பண்டுதனக்கு இத்தயாதி. பண்டு உபகரிக்கையாவது-தூதுபோவதற்குமுன்னே தன் கழிவாயிலே இரைதேடுகை. “இனிதமரும்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம் - அமுருகை - பொருகை - பொருந்துகையாய், இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம்பண்ணப் பெறுகையாதல், சேவலும் பேடையும் விலக்ஷண ஹோமங்களை ஹுஜித்து வர்த்திக்கையாதல்; இந்தஅர்த்தத்தவயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்-இனிதாக இத்தயாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. இத்தால் - “**உஸரிபுதாநிகலசூாணி**” என்றத்தைச் சொல்லுகிறதென்றுங்கண்டுகொள்வது. காலில் சிவப்பைச் சொல்லுகிறதற்கு ஹார்த்தஹாவம் - என்மடியிலே இத்தயாதி. மடியிலிருக்குங்கால் - நாயகன் கால். அடுத்தணித்தாக - மிகவும் ஸந்ரிஹிதமாக. கொங்கு - பரிமளம், ஆர் - பூர்ணமான, பூந்துழாய்முடி - புஷ்பங்களையுடைய திருத்திழாயை முடியிலேயுடைய வென்று ஸப்தார்த்தம். “இரண்டையு மெனக்காக்கிவைத்த” என்றதுக்கு ஸப்திமேதென்ன - எம் என்கிறது இத்தயாதி. “தலைமேல்” என்னவமைந்திருக்க, “என்றலைமேல்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - மயிர்கழவி இத்தயாதி. அதாவது - தந்தலை அவற்றின் காலுக்கு அர்ஹமென்னுமிடந் தோற்றுகைக்காக விசேஷிக்கிறதென்றபடி. “நுங்கால்கள், என் தலை” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - அவற்றின் இத்தயாதி வாக்யத்தவயம். இத்தால் மவதம் - இரண்டும் இத்தயாதி. “கெழுமீரோ!” என்ற ஸ்வரத்தக்குஹாவம் - ஒருவியி இத்தயாதி. அதுக்கடியேதென்ன - அவனதாக்கின இத்தயாதி கெழுமீரோ-சேருங்கோள். “**ஹதஜாஷாநரோயுஷுஃவாநாரோபணம்நரஃ**” ஹவசுசுவளசுவஸுமணஃபுதாநிகலசூாணி” இது ஸங்க்ஷேபே (கக). அப்படி புத்தர்களும் உத்தேஸ்யரோவென்ன-ஆசாரியவத் இத்தயாதி. “**சூவாரூவஜாஹாரூவாரோவூதிஃ தயாலோஹிஷ்டயூவய திவ்யகிரோவஸஸுஹவாரிணி**, உஹிஷ்டாஸநவஜபூ; சூவாரூவஜாஹாரூ

† ‘அவனுக்கு’ என்கிற இந்தப்பாடம் அடையவனைந்தானரும்பதத்துக்குச் சேரும், சீயாரும்பதத்துக்கு ‘அவனது’ என்று பாடமாகத் தோற்றுகிறது.

ஸ்ஸகண்) என்னுமாபோலே, ஸபரிகரமாக. “சூவாரூவடிவாரூவஹுதுவதுதி”
(ஆசார்யவதாசார்யபுத்தரேவ்ருத்தி) என்னக்கடவதிநே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நுமரோடும்பிரியாதேநீரும்நஞ்சேவலுமாய்
அமர்காதற்குருகினங்காள்! அணிமுழிக்களத்துறையும்
எமராலும்பழிப்புண்டுஇங்குஎன்? தம்மாலிழிப்புண்டு
தமரோடங்குறைவார்க்குத்தக்கிலமே? கேளீரே!

ஆ.—(நுமரோடும்) - “அவருக்குச் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேளுங்கோள்” என்று குருகுளையழைத்துவைத்து, நடுவே, தன்னோவாலே, “தம்மாலும் உபக்ஷிதையாய் எவையுட்களாலும் மர்ஹிதையா யின்கேயிருக்கும் இவ்விருப்பென் செய்! இவ்விருப்பில் முடிகையென்று” என்று தன்னிலே சொல்லி இன்னதாய், பின்னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே, “தாமும் தம் பரிஜநங்களுமாயிருந்த இருப்புக் காண்கைக்கு நான் அந்நிறையாயிழந்துபோமித்தனையோ?” என்று கேளீரென்று கொண்டு, தான் சொல்லப்பட்டவார்த்தையை அவற்றுக்குச் சொல்லிமுடிக்கிறான்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சிலகுருகளைக்குறித்து திருமுழிக்களத்து எம் பெருமானுக்குத் தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்த இருப்பை நான் இழந்தேபோமித்தனையோ? என்று அறிவியுங்கோள் என்கிறான்.

[நுமரோடும் என்றுதொடங்கி] - உங்களுடைய வையுட்களோடும் பிரியாதே நீங்களும் உங்களுடைய சேவல்களும் ஸம்ஸ்லேஷியா நிற்பதுஞ்செய்து பரஸ்பரம் காதலையுடைய குருகினங்காள்! [அணிமுழிக்களத்துறையும் என்றுமேலுக்கு] - குருகினங்களைக்குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறவன், அரீயாக்தியிலே அத்தைத் தவிர்த்து வையுட்களாலும் இகழப்பட்டு திருமுழிக்களத்திலே உறைகிற தம்மாலும் உபேக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்விருப்பில் முடிகையே நன்று என்று தன்னிலே விஷணையாய் மீளவும் அவற்றைக்குறித்து தாம் தம்பரிஜநங்களோடே அங்கே நித்யஸம்ஸ்லேஷ்டரானவர்க்குநாங்களோகாமோ என்று கேளுங்கோள் என்று, தொடங்கின வார்த்தையை முடியச்சொல்லுகிறான்.

ப.—அநந்தரம், “அஸாயாரணபரிஜநங்களோடே அதுவாய்யாயிருக்கிற தமக்கு நாங்கள் அதுபரஸ்லோமோ?” என்று கேளுங்கோள் என்று சில குருகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

நுமரோடும் - சுந்தாநுவர்த்திகளான பந்துஜநங்களோடும், பிரியாதே-, நீரும்- (சேவலையதுவியாநப்பண்ணும்) நீங்களும், துஞ்சேவலுமாய் - உங்களையதுவியாநப்பண்ணுஞ்சேவலுமாய், அமர்காதல் - ஸம்ஸ்லேஷித்து வர்த்திக்கும்படியான ப்ரணயத்தை ஹுதுவதுதி” இய்யாபஸ்தம்பயர்மே. ‘எங்கானலகம்’ என்று தொடங்கி, ‘என்னுதாய் - நுமரோடே - நுங்கால்களென்றிலமேல் கெழுமீரோ’ இய்யந்வயி. (க)

யுடைய, குருகினங்காள் - ! அணி - ஓர்ஸீயமான, முழிக்களத்து - திருமுழிக்களத் திலே, உ.றையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, தம்மால் - தம்மாலே, இழிப்புண்டு - காதா சித்தக ஸம்ஸ்லேஷாநந்தரம் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு, (அதடியாக), எமராலும் - என்னோடு அதுவர்ப்பமுடையவராலும், பழிப்புண்டு - பழிக்கப்பட்டு, இங்கென் - இங்குத்தை யிருப்புக்கு என்னப்ரயோஜமுண்டு! தமரோடு - அஸாபாரணபரிஜநத்தோடே, அங்கு- அங்கே, உறைவார்க்கு - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தமக்கு, தக்கிலமே - நாங்களா கோமோ? கேளீரோ - கேளுங்கோள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சிலகுருகளைக் குறித்து தாமும் தமக்கு நல் லாருமாயிருக்கிற விருப்பை நான் இழந்தேபோயித்தனையோ? என்று அறியியுங்கோள் என்கிறாள்.

[துமரோடும் பிரியாதே] - “தமரோடங்குறைவார்” என்றய்த்து, ப்ராப்ய வஸ்துவைச்சொல்ல நினைக்கிறது; அதுக்கீடாக இவையும் குறையற்றிருக்கிறபடி. குறை வாளர் கார்யம் குறைவற்றார்க்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ? [நீரும்துஞ்சேவலுமாய்] - சேவலின் நினைவறிந்து பரிமாறும்நீரும்உம்முடையகருத்தறிந்து பரிமாறஞ்சேவலுமாய் ஸம்ஸ்லேஷாஸம்அறியும் நீங்கள். பிரிந்தாருடைய செல்லாமையும்அறியவேண்டாவோ! உண்டார்க்கு உண்ணாதார் பசி தீர்க்கவேண்டாவோ? [அமர்காதல் குருகினங்காள்] - பரஸ்பரம்பொருந்தின காதல்; ஆசையிலே விஸ்லேஷத்தை மலிப்பியாத ஆசையுண்டா காதே! ஆசையிலுங்குறைவற்று, விஸ்லேஷமுமின்றியிலே கருத்தறிந்து பரிமாறவுங் கடவதாயிருக்கப்பெறுவதே நீங்கள்! [குருகினங்காள்] - என்று ஸம்வோயித்து வைத்துத் தொடங்கின வார்த்தை முடியச்சொல்லமாட்டாதவலஹாநியாலே அர் யோக்தியிலே அத்தைமுடித்துத் தானிருக்கிற இருப்பிலே வ்ஷண்ணையாகிறாள். [எம ராலும் பழிப்புண்டு அணிமுழிக்களத்துறையும் தம்மாலும் இழிப்புண்டு] - காஷாசித்தக ஸம்ஸ்லேஷமே ஹேதுவாக வ்யூக்கள் கைவிட்டார்கள். காஷாசித்தகமாக ஸம்ஸ் லேஷித்தவளவிலே தாமும் உபேக்ஷித்தார்; வ்யூக்கள் கைவிட்டதுவே ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளவேணும். பிற்பட்டார்க்குங் காட்டிக் கொடுக்கவந்து நிற்கிற நிலைபா கையாலும் கைக்கொள்ளவேணும். இரண்டும் என்னளவிலே உபேக்ஷாஹேதுவா வதே! [இங்கு என்] - இவ்விருப்புக்கு என்னப்ரயோஜமுண்டு? “ஸரீரஸநந்தரத் தில் ஒருதேஸவியேஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ?” என்றுதன் னிலே வ்ஷண்ணையாய்ப் பின்னையும் தன்செல்லாமையாலே அவற்றைக் குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள். [தமரோடு இப்பாடி] - தம் பரிஜனங்களோடே யங்கே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தமக்கு நாங்களாகோமோ என்று கேளுங்கோள். தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருக்கிற இருப்புக்கு, “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்குடுவதென்று கொலோ” என்றிருப்பாராகாரோ என்று கேளுங்கோள்!

நாடு.—இரண்டாம்பாட்டு. சில குருகினங்களைக் குறித்து, “தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்தவிருப்பை நானிழந்தேபோயித்தனையோ?” என்றறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

இரண்டாம்பாட்டு — துமரோடும் இப்பாடி. “தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளீர்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - சிலகுருகினங்களை இப்பாடி.

[நுமரோடும்பிரியாதே] - “தமரோடங்குறைவார்” என்றாய்த்துப் ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்ல நினைக்கிறது; அப்படியே இவையும் குறைவற்றிருக்கிறது. குறைவாளர் கார்யம் குறைவற்றிருக்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ! உண்டார்க்கு, பட்டினிகிடந்தார் பசி பரிஹரிக்கப் ப்ராப்தமீறே. [நீரும் நஞ்சேவலுமாய்] - சேவல்நினைவறிந்து பரிமாறும் நீரும், உம்முடைய கருத்தறிந்து பரிமாறும்சேவலுமாய். ஸம்ஸ்லேஷரஸமறியும் நீங்கள், பிரிந்தாருடைய சேல்லாமையும் அறியவேண்டாவோ! [அமர்காதல் குருகினங்காள்] - பரஸ்பரம் பொருந்தின காதல். ஆசையிலே, விஸ்லேஷத்தை மலிப்பியாதவாசையுண்டாகாதே! ஆசையிலுங்குறைவற்று, விஸ்லேஷமுமின்றியிலே, கருத்தறிந்து பரிமாறவுங்கடவதாயிருப்பதே நீங்கள்முன்னம்! “குருகினங்காள்” என்று ஸம்போதித்துவைத்து, தொடங்கினவார்த்தை முடியச்சொல்லமாட்டாத வஸஹாநியாலே அர்யோக்தியிலே யத்தை முடித்து, தானிருக்கிறவருப்பிலே விஷண்ணையாகிறாள். [எமராலும்பழிப்புண்டு - அணிமுழிக்களத்துறையும் தம்மாலுமிழிப்புண்டு] - காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷமே ஹேதுவாக வஸ்யுக்கள் கைவிட்டார்கள்; காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷத்தளவிலே தாமும் உபேக்ஷித்தார். வஸ்யுக்கள் கைவிட்டதே ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளவேண்டும்; பிற்பாடர்க்குக் காட்சி கொடுக்கவந்துநிற்கிற நிலையாகையாலும் கைக்கொள்ளவேண்டும்; இரண்டும் என்னளவில் உபேக்ஷாஹேதுவாவதே! [இங்கென்] - இவ்விருப்புக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? தம்மைப்பெற்றிருக்கிறேனோ, வஸ்யுக்களைப் பெற்றிருக்கிறேனோ? இங்ஙுள்ளார்கைவிட்டால் பின்பு தம்மெல்லைக்குள்ளே யாக்கிக்கொள்ளவேண்டாவோ? ஹவத் விஷயத்திலே யுட்புக வுட்புக, அன்றுதொடங்கிக் கைவிடுவார்களிறே ஸம்ஸாரத்திலுள்ளார். + (“ஸாரஸமந்தரத்திலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ?” என்று தன்னிலே விஷண்ணையாய், அத்தை) அவ்வளவிலேவிச்சேதித்து, பின்னையும், தன்செல்லாமையாலே அவற்றைக்குறித்து வார்த்தைசொல்லுகிறாள்:—[தமரோடங்குறைவார்க்கு] - தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதமக்கு, நாங்களாகோமோ?

“நுமரோடும்” என்றிவற்றைச்சொன்னதுக்கு ஹவம் - தமரோடே இய்யாதி. இவை குறைவற்றால் தனக்குப் ப்ரயோஜனமேதென்ன-குறைவாளர் இய்யாதி. “தீர்க்கவேணும்” என்கிறநிரப்பந்தமேதென்ன, - லௌகிக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே யத்தைத் த்ருடகரிக்கிறார் - உண்டார்க்கு இய்யாதி. இத்தால்ஹவம் - ஸம்ஸ்லேஷ இய்யாதி. “அமர்காதல்” என்றதுக்கு - பரஸ்பரஸத்ருஸமான காதலென்று கீழருளிச்செய்து, அமருதல் - காலத்தோடேபொருந்துதலாய், நித்யமான காதலென்றத்தந்தரமாதல், கீழ்வாக்யத்துக்கு மலிதமாதல் - ஆசையிலே இய்யாதி. “அமர்காதல், நுமரோடும் பிரியாதே, நீரும் நஞ்சேவலுமாய்” என்கிற பதத்யங்களுமும் மலிதம் - ஆசையிலும் இய்யாதி. “இங்கென்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - குருகினங்காள் என்று இய்யாதி. “தக்கிலமேகேளர்” என்று முடியச்சொல்லமாட்டாத வஸஹாநியாலேயென்றபடி. பதவ்யதுக்கும்ஹவம் - காதாசித்த இய்யாதி வாக்யதவ்யம். கீழ்வாக்யதவ்யமலிதம்-வஸ்யுக்கள் இய்யாதிவாக்யத்யம். ஏன், ப்ரயோஜனமில்லையோ? என்ன-தம்மைப்பெற்று இய்யாதி. ஆனால் செய்யவரிப்பதென்? என்ன - இங்ஙுள்ளார் இய்யாதி. காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷமாத்ரத்திலே பந்துக்கள் விடுவார்களோவென்ன - ஹவத்விஷயத்திலே இய்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவ்வளவிலே இய்யாதி. அவ்வளவிலே - விஷண்ணையானவளவிலே, விச்சேதித்து - விஷாதத்தைவிட்டு. தக்கிலமே - தகோமோ? கீழ்வாக்யத்துக்குஹவம் -

† குண்டலிதம் சில ஸூதிகோஸங்களில் இல்லையென்கிறார்கள்.

என்று கேளுங்கோள். தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருக்கிற விருப்புக்கு, “அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூவே தென்றகோலோ” என்றிருப்பாராகாரோ? என்று கேளுங்கோள்.

(உ)

ஸ்வாமியானவர்க்கு, தக்கிலமே - (இவ்வழகை யதுவவிக்கைக்கு நாங்கள்) யோக்யரல்லோமோ என்று, கேளீர்கள் - கேளுங்கோள்.

இ.—மூன்றும் பாட்டில், சிலகொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும் நோக்கித் தன் அழகு காண்கைக்கு நாங்கள் யோக்யரல்லோமோவென்று கேளீர் என்கிறாள்.

[தக்கிலமே கேளீர்கள்] - ஓரறுதிபெறக் கேட்டுப்போருங்கோள் ! அவர் “வேணும்” என்னில் நாமும் நம்ப்ராணனைநோக்கவும், அவர் “வேண்டா” என்றாகில் நாமும் ஒன்றிலே துணியும்படியும் கீழ்சிதமாகக்கேட்டுப் போருங்கோள். [தடம்புனல் வாயிரைதேரும்]-பொய்கையின்நீரிலே இரைதேருகிற; உபவாஸக்ருஸாயான என்னைப் போலன்றியே இரை மிடற்றுக்குக் கீழேயிழியும்படியிறே உங்கள் பெளஷ்கல்யம். [கொக்கினங்காள் - குருகினங்காள்] - “யாஃஹவீநாஃஸஹஸுராணி” என்கிறபடியே கண்ணால் கண்டவற்றை அடைய ஏவுகிறாள். “சிலவற்றைப் போகவிட்டோம், அத்தாலே நங்கார்யம் தலைக்கட்டும்” என்று ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே. [குளீர்முழிக் களத்துறையும்] - விரஹதாப தப்தையாயிருக்கிற எனக்கு அந்தஸ்யமஹாமான தேஸத்தில் ப்ராப்தியரிதாவதே! [செக்கமலம் இத்தாதி]-இக்குளீர்த் திக்கு அடியான அகவாயில் வாசத்தடமிருக்கிறபடி; சிவந்தலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்முதலான ழிவ்யாவயவங்களையுடையவன்; முதலுறவு பண்ணும் கண், அந்நோக்குக்குத் தோற்றுரை அணைக்கும் கை, ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தோற்றார்விமூர் திருவடிகள், திருவடிகளிலே விமூர்தாரை ஸார்த்வநம்பண்ணி யிரிப்பிக்கும் முறுவல். [அக்கமலத்திலேபோலுந் திருமேனி] - அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமான வடிவு. அவயவங்களுக்குப் பரஹ்மமான செந்தாமரை யிலேபோலேபாய்த்து திருமேனி. வெண்டாமரையெண்ணில் விஜாதீய மென்று ‘அக்கமலம்’ என்கிறது. [அடிகளுக்கு]-வடிவழகையும் அவயவஸோஹையையுங்காட்டி யெழுதிக்கொண்டவர்க்கு இவ்வடிவுக்குத் தோற்று வைவர்ண்பத்தை யுரித்திருப்பார் யோக்யரல்லோ? என்கேட்டுப் போருங்கோள் !

ஈடு.—மூன்றும் பாட்டு. சில கொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும் நோக்கி, தன் அழகுகாண்கைக்கு நாங்கள் யோக்யரல்லோமோ? என்கேளீர் என்கிறாள்.

[தக்கிலமேகேளீர்கள்] - நாம்ஒன்றிலே துணியும்படி அறுதியாகக் கேட்டுப் போருங்கோள். அவன் இன்னம் “இதுவேணும்” என்றிருந்தானாகில் ப்ராணைகளை வருந்தி நோக்கிக்கொண்டேகிடக்கவும், “வேண்டா” என்றிருந்தானாகில் நாமும் ஒன்றிலே துணியும்படியும் அறுதியாகக்கேட்டுவிடுங்கோள். [தடம்புனல்வாயிரைதேரும்] - மிக்க ஜலஸம்ருத்தியையுடைய பொய்கையில் நீரிலே இரைதேகிறவளவாயிருந்தது உங்களுக்கு. (“உவவாவாக்யஸாடி”) (உபவாஸக்ருஸாம்) என்கிறபடியே) † உபவாஸக்ருஸாயான என்னைப்போலன்றியே, இரை மிடற்றுக்குக்கீழ் இழியும்படியிறே உங்கள்பெளஷ்கல்யம் !

மூன்றும் பாட்டு.—தக்கிலமே இத்தாதி. “கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் - திருமேனியடிகளுக்கு-தக்கிலமேகேளீர்கள்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகொக்கினங்களையும் இத்தாதி.

மீளவும் “தக்கிலமேகேளீர்” என்றதுக்கு ஹவம் - நாமோன்றிலே இத்தாதி. விவரணம்-அவன்இன்னம் இத்தாதி. “தடம்புனல்” என்றதிலே, ஜலஸம்ருத்தியும் அர்த்தாத்வித்தம். விவரணம்-உபவாஸ இத்தாதி. கோய்யடி - மெத்தென்றவடி. ‘இனங்காள்’ என்ற ஐஹூவசநார்த்தம் -

† குண்டலிதம் இரண்டு ஸ்ரீகோஸங்களில் இல்லையென்கிறார்கள்.

[கொக்கினங்காள் குருகினங்காள்] - குருகு - கோய்யடிநாரை. “யாங்கவீநாஹஸுராணி” (யாம்கபீநாம்ஸஹஸ்ராணி) என்கிறபடியே. கண்ணாற் கண்டவற்றையடைய எவுகிறாள்; “சிலவற்றைப்போகவிட்டோம், அவை நங்கார்யம் தலைக்கட்டும்” என்று ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே! [குளிர்முழிக்களத்துறையும்] - விரஹதப்பதையாயிருக்கிற எனக்கு அந்த ஸ்ரமஹரமான தேசத்தில் ப்ராப்தியரிதாவதே! [சேக்கமலமீத்யாதி] - அக்குளிர்ந்திக்கு அடியான உள்ளில் வாசத்தடமிருக்கிறபடி; சிவந்தலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்முதலான தீவ்யாவயவங்கனையுடையவன் முதலுறவுபண்ணும் கண்; அந்நோக்குக்குத் தோற்றாரையணக்கும் கை; ஸ்பஸர்த்துக்குத்தோற்றார் விழுந்திருவடிகள்; திருவடிகளிலே விழுந்தாரை ஸாந்தவநம்பண்ணி யரிப்பிக்கும் முறுவல். [அக்கமலத்திலேபோலுந்திருமேனி] - அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநமானவடிவு. அவயவங்களுக்குப் பரஹ்மான செந்தாமரையிலேபோலே யாய்த்துத் திருமேனி. வெண்டாமரையென்னில் விஜாதீயமென்று, ‘அக்கமலம்’ என்கிறது. [அடிகளுக்கு] - அந்த அவயவஸோலையையும் வடிவழகையுங்காட்டி யெழுதிக்கொண்டவர்க்கு. இவ்வடிவழகுக்குத் தோற்று வைவரண்யத்தை தரித்திருப்பார் அங்குத்தைக்கு அயோக்யரோ என்று கேட்பேப்போருங்கோள். அவன் புருஷோத்தமனானால், இவள் * நாரீணமுத்தமையாம்போது இப்படியேயிருக்கவேணுமிறே.

(க)

நான்காம் பாட்டு.

திருமேனியடிகளுக்குத் தீவ்னையேன்விதோதாய்
திருமுழிக்களமென்னுஞ்சேழுநகர்வாயணிமுகில்காள்!
திருமேனிஅவட்கருளீரென்றக்கால் உம்மைத்தன்
திருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிகம்புகடியமே.

யாங்கவீநாழ இத்தாதி. “யாங்கவீநாஹஸுராணி ஸுஹஸுராணி” இது ஸந்தாகாண்டே லீதாமத்தருஷ்டவா ஹநாமாந் (௩௦-௩). முந்தற்ப் போகவிட்டவை வருமளவும் ஆறியிராமல் கண்டபகுகளையெல்லாம் தூதுவிடுவானென்? என்ன-சிலவற்றை இத்தாதி. திருமுழிக்களத்திலுண்டான ஸுத்யத்தை வர்ணிக்கிறதற்கு லாவம்-விரஹதப்பதையாய் இத்தாதி. வாசத்தடம் என்றது - அவயவங்கள் தாமரையானால், அதுகளிருக்குமிடம் தடாகமென்னும்தாலே. “கண், கை, கால்” என்கிற க்ரமத்துக்கு லாவம் - முதலுறவு இத்தாதி. அவர்களுக்கு - அநுஹிப்பார்க்கு. ஸப்தார்த்தம் - அவயவங்களுக்கு இத்தாதி. ‘கமலத்திலே’ என்னுதே, “அக்கமலம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - வெண்டாமரை இத்தாதி. அதாவது - ஸாமான்யேந “கமலம்” என்றால், வெண்டாமரையைஞ் சொல்லுமாகையாலே, வைஜாதீய பரிஹாரார்த்தமாக “அக்கமலம்” என்று செந்தாமரையை விசேஷிக்கிற தென்றபடி. “கண்கைகால் செங்கனியாய் - திருமேனி” என்றவநந்தாம் “அடிகளுக்கே” என்றதுக்கு லாவம் - அந்தஅவயவ இத்தாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு லாவம்-இவ்வடிவழகுக்கு இத்தாதி. வாசகஸப்த மில்லாதிருக்க, “வைவரண்யத்தை யரித்திருப்பார்” என்கிறதென்? என்ன - அவன் புருஷோத்தமன் இத்தாதி. ‘தடம்புனல் வாய்’ என்றுதொடங்கி, ‘அடிகட்கு - தக்கிலமே கேளீர்கள்’ இத்தயர்வயடி.

(௩)

† ஸாந்தவநம் பண்ணுதல் - நல்வார்த்தை சொல்லுதல்.

ஆ.—(திருமேனி.) - திருமுழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாய் அணிமுகில்காள்! திருமேனி யவட்கருவீர் என்று இத்தனையுஞ்சொன்னாலும், உங்களுக்குப் பரம யநமான திருமேனியொளியை யுங்களை யிழப்பித்து, அவ்வூரில் நின்றும் போகவிடுக்குமோ? இத்தனையுஞ் சொன்னால் என்செய்யும்? என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமேவங்களை நோக்கி 'என்வார்த்தையை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியென்று தொடங்கி] - தன்வடிவழகாலே ஜமத்தையடைய அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க்கு அவ்வழகையிழந்து நோவுபடுகைக்குடான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய தூதாய், திருமுழிக்களமென்று ப்ராஸித்தமாயிருக்கிற திருநகரியில், அழகிய முகில்காள்! [திருமேனியவட்கென்று மேலுக்கு] - அவளுக்கு உம்முடைய திருமேனியை அருளீர் என்று சொன்னக்கால், உங்களைத் தன் திருமேனியில் ஒளியைமாற்றி, உங்கள் அழகெல்லாம்தெரியும்படிநீங்கள்நிற்கும் நிர்மலமான ஆகாசத்தில் நின்றும் உங்களைப்போக்குமோ! திருமுழிக்களமென்னுஞ் செழுநகரில், திருமேனியடிகளுக்கு என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், 'அழகாலே அடிமைகொள்ளுமவர்க்கு என் தூதாய்ச்சென்று, உம்முடைய திருமேனியை யவளுக்கு உபகரியீரென்று ஒருவார்த்தைசொன்னால் உங்கள் ஸாரூப்யத்தையும் தேசவாஸதையுந் தவிர்க்குமோ' என்று சிலமேகங்களைக் குறித்து வார்த்தைசொல்லுகிறாள்.

அணி-ஈர்ஸரீயமான வடிவையுடைய, முகில்காள்-! திருமுழிக்களமென்னும்- 'பின்னொர்வணங்குஞ்சோதி திருமுழிக்களம்' என்னும்படி ப்ராஸித்தமான, செழுநகர்வாய் - விலக்ஷணநகரத்திலே வர்த்திக்கிறவராய், திருமேனியடிகளுக்கு - 'நாடுவடுவொடுவெல்லுதநஹிரோஹ்வாபவஷ்டு' என்று வடிவதானே ஸர்வாயிகத்வ ப்ரகாஸகமான ஸேஷிதவத்தையுடையவர்க்கு, தீவினையேன் - (அவரோடு உறவுண்டாயிருக்க அது விக்கப்பெறுத) க்ரூரமான பாபத்தையுடைய நான், விடு - விடுகிற, தூதாய் - தூதராய்ச்சென்று, 'அவட்கு - அவளுக்கு, திருமேனி - உம்முடைய நிரதிஸயஜோக்பமான வடிவை, அருளீர் - உபகரித்தருளீர்' என்றக்கால் - என்று ஒருஉக்தி நேர்ந்தக்கால், உம்மை - (பரார்ப்யமாகவார்த்தைசொன்ன உங்களை), தன் திருமேனி ஒளி - (தான் அடியிலே யுங்களுக்குத்தந்த) தன் திருமேனியிலொளியை, அகற்றி - தவிர்த்து, தெளிவிசம்புகடியுமே - விலக்ஷணமான ஆகாசத்தில் வர்த்தியாதபடிபண்ணுமோ? ஸ்வார்ப்யமாக அபேக்ஷித்தார்க்குக் கொடுக்குமவன், எனக்காக அபேக்ஷித்ததுக்காக ஸாரூப்யத்தையும் விஷ்ணுபரோஹ்யதவத்தையும் தவிர்க்கை அஸம்ஹிதமென்கிறாள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமேவங்களை நோக்கி 'என் லாவத்தை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியடிகளுக்கு] - ஸ்வரூபமூண விஹிதிகளையொழிய வடிவழகாலே ஸர்வஸ்வாமியென்று தோற்றும்படியிருக்கிறவர்க்கு. வடிவழகாலே ஜமத்தையடையத் தோற்றித்து அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க் கென்றுமாம். 'சுவஸாஃவ்ரூபிவெஷிநெ' என்கிறபடியே, ப்ரதிகூலர்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிறே வடிவிருப்பது. [தீவினையேன் விடு தூதாய்] - ஸர்வ ஸாபாரணமான வடிவையிழந்து உங்கள் காலிலே விழவேண்டும்

படியான என்னுடைய ஐதக்ருத்யத்திலே அபிகரித்து. [திருமுழிக்களமென்னும்]- ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்கு வந்துநிற்கிற இடமென்று ப்ரஸித்தமான தேசம். [செழுநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டிலுண்டான ஏற்றம். செழுநகர்வாய் வர்த்திக்கிற அழகிய முகில்கள்! என்னுதல், செழுநகர்வாயடிகளுக்குச் செப்புங்கோள் என்னுதல், செழுநகர்வாய்ச்சென்று செப்புங்கோளென்னுதல். [திருமேனியவட்கருளீர்] - பரார்யமான திருவுடம்பை, ஆசைப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுத்தாலாகாதோ? இவ்வுடம்பு உமக்குக் கண்டது என்றிருக்கிறீரோ? என்று செல்லுங்கோள்! “ஊகாநாடி” என்கிறபடியே இவ்வுடம்பு ஆசைப்பட்டாரதன்றோ என்று சொல்லுங்கோள்; காமினிக்கு ஸ்வரூபாலிகளிற்காட்டில் வடிவிலேயிற அபேகை. [அருளீர்] - ப்ரணயித்வங்குடிபோனால் க்ருபையும் மறுத்ததோ? [என்றக்கால்] - “வாஸாயபூஜிவாஹி” என்று உங்களுக்கு ஒருவார்த்தையன்றோ ரேவேண்டிவது? [உம்மை] - இப்படி உபகாரகராயிருக்கிற உங்களை. [தன்திருமேனி யொளியகற்றித் தெளிவிசம்புகடியுமே] - உங்கள் வடிவிலுண்டான புகரையும்போக்கி நிரம்பலமான ஆசாசத்தில் நின்றும் உங்களையும் ஓட்டுமோ? உங்களுக்கு இல்லாதவற்றை உண்டாக்குமதொழிய, பண்டுள்ளவற்றையும் தவிர்த்து உங்களைத் தண்டிக்குமோ? அல்பஸாக்ருப்யத்தைத் தவிர்த்து, “வாஸாயபூஜிவாஹி” என்கிறபடியே ஸர்வயா ஸாத்ருப்யத்தையுந் தந்து ஆகாசமாத்த்ரஸ்யிதியளவன்றிக்கே, பரமாகாஸத்தையுந் தாராடோ? உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்திலே எனக்கும் உங்களுக்கும் ப்ரயோஜனம் கனத்திருக்க, ஆறியிருக்கக்கடவிகோளோ?

எடு.—நாலாம்பாட்டு. சில மேவாங்களைநோக்கி, ‘என்வார்த்தையை யவனுக்குச்சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?’ என்கிறான்.

[திருமேனியடிகளுக்கு] - ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளையொழிய வடிவழகாலே ஸர்வஸ்வாமியென்று தோற்றும்படியிருக்கிறவர்க்கு; வடிவழகாலே ஜமத்தையடையத் தோற்றித்து அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க்கு என்றமாம். “அவஸாஃபூதிவெஹி” (அவாஸாஃப்ரதிபேதிரே) என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிரே வடிவிருப்பது. [தீவினையென்விதோதாய்] - ஸர்வஸாயாரணமான உடம்பையிழந்து உங்கள் காலிலேலிழ வேண்மேப்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய தூதக்ருத்யத்திலே யதிகரித்து. [திருமுழிக்களமென்னும்] - ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்காக வந்து நிற்கிற இடமென்று ப்ரஸித்தமான தேசம். [செழுநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டில் உண்டான ஏற்றம். செழுநகர்வாய்

நாலாம்பாட்டு—திருமேனி இத்தயாதி. “அணிமுகில்கள் - என்றக்கால், உம்மைத் தன்திருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிசம்புகடியுமே?” என்றவற்றைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - சில மேகங்களை இத்தயாதி.

“கண்டவாற்றால்” இத்தயாதிப்படியே திருமேனியில் வைலக்ஷண்பத்தாலே ஸர்வஸ்வாமி என்று தோற்றுகிறவாக்கென்று முந்தினவர்த்தம்; இவ்விடத்திலே, † “ரு-இவஸ்யியாவாஸீயா” இத்தயாதி ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். வடிவழகாலே ஜகத்தை ஸேஷமாக் கின ஸ்வாமிக்கென்று இரண்டாமர்த்தம். அநுகூலரையொழிய ஜமத்தையடைய வடிவழகாலே தோற்றிக்கக்கூடுமோவென்ன - அவஸாஃ இத்தயாதி. “உபஹாஸ்யஹந்தயாபாண்ப்ரதவஹிவளஜஸா | யயாஹுஃகௌவெவபூதிவஸாஃ பூதிவெஹி” இதி ஸ்வாபர்வணி. (ரு) “தீவினையென்” என்றதுக்குவாவம் - ஸர்வஸாயாரணம் இத்தயாதி. “என்னும்” என்று ப்ரஸித்தியெதென்ன - ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்கு இத்தயாதி. “செழு” என்று - அழகைச் சொன்னதுக்குவாவம் - பரமபதத்தில் இத்தயாதி. செழுநகர்வாய்-அழகியநகரத்திலே வர்த்திக்கிற

வர்த்திக்கிற அழகியமுகில்காளென்னுதல் ; செழுநகர்வாயடிகளுக்குச் செப்புமின்களென்னுதல். [திருமேனியவட்கருளீர்] - பராரியமான உடம்பை ஆசைப்பட்டார்க்குக் கோடுத்தலாகாதோ ? ‘ஹதூநாடூ’ (பக்தாநாம்) என்கிறபடியே, இவ்வுடம்பு ஆசைப்பட்டாரதன்றோ ? என்றுசொல்லுங்கோள். காமினிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகளிற்காட்டில் வடிவிலேயிறே அபேகை. [அருளீர்] - ப்ரணயித்வமன்றோ குடிபோய்த்து ; க்ருபையும் மறுத்ததோ ? [என்றக்கால்] - “வாஹாயஜேவாஹுஹி” (வாசாதர்மமவாப்நுஹி) என்று உங்களுக்கொருவார்த்தையன்றோ நேரவேண்வது ! [உம்மை]-இப்படி உபகாரகரான உங்களை. [தன்றிருமேனியொளியகற்றித் தேளிவிசம்புகடியுமே]-உங்கள்வடிவிற்புகரையும்போக்கி நிர்மலமான ஆகாசத்தினின்ற உங்களையோட்டுமோ ? உங்களுக்கு இதுக்கு முன்பில்லாதவற்றையும் உண்டாக்குமதொழிய, பண்ணேளவற்றைத் தவிர்த்து உங்களை தண்டிக்குமோ ? அல்ப ஸாத்ரூப்யத்தைத்தவிர்த்து, “வாஹாயஜேவாஹுஹி” (பரமம்ஸாம்யமுபபதி) என்கிறபடியே ஸர்வஸாத்ரூப்யத்தையும்தந்து, ஆகாசமாத்ரஸ்த்திதிகளன்றிக்கே பரமகாசத்தையுந்தாரானோ ? உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே எனக்கும் உங்களுக்கும் ப்ரயோஜனமொத்திருக்க, ஆறியிருக்கக்கடவிகோளோ ? (ச)

ஐத்தாம் பாட்டு.

தேளிவிசம்புகடிதோடித்தீவளேத்துமின்னிலகும்
ஒளிமுகில்காள்! திருமூழிக்களத்தறையும்ஒண்குடர்க்குத்
தேளிவிசம்புதிருநாடாத் தீவினையேன்மனத்துறையும்
துளிவார்கட்குழலார்க்குஎன்துதுரைத்தல்செப்புமினே.

ஆ. -- (தேளிவிசம்பு.)-அவளுக்கு அருளீர் என்னவமையுமோ ? இன்னாருக்கருளீரென்னவேண்டாவோ வென்னில், - யாவனொருத்தியுடைய நெஞ்சையுமக்குத் திருநாடாகக்கொண்டு நீருறைகிறீர், அவளுக்கருளீர்! என்று சொல்லிகோளென்கிறாள்.

என்று ஸப்தார்த்தம். செப்புமின்கள் என்று - அத்யாஹார்யம். “ஹதூநாடூ” என்றத்தைக் கடாஹித்தருளிச்செய்கிறார் - பராரியமான இத்யாதி. அருளீர்-அருளினாலாகாதோ ? திருமேனி பராரியமோவென்ன - ஹதூநாடூ இத்யாதி. ஸ்வரூபகுணதிகளிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - காமினிகளுக்கு இத்யாதி. தன் திருமேனியோடொத்த வெளியையகற்றியென்று ஸப்தார்த்தம். “கடியுமே” என்றபிரிவிலேயேகாரத்துக்குஹாவம் - உங்களுக்குஇதுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அல்ப இத்யாதி. “என்றக்கால்” என்றத்தைக்கடாஹித்துஹாவம் - உங்களுடைய இத்யாதி. எனக்கு ப்ரயோஜனம் என்றது - ஸத்தையை ; உங்களுக்கு ப்ரயோஜனம் என்றது - பரமஸாம்யாபத்தியை. ‘திருமூழிக்களமென்னும்’ என்றுதொடங்கி, ‘முகில்காள் - திருமேனியடிகட்குத் தீவினையேன் விடுதாதாய் - திருமேனியவட்கருளீர் என்றக்கால்’ என்று தொடங்கி கடியுமே யென்றந்வயமாதல் ; அணிமுகில்காள் - தீவினையேன் விடுதாதாய் திருமூழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாய்வர்த்திக்கிற - திருமேனியடிகட்கு - திருமேனியவட்கருளீர் என்று செப்புமின்கள் : என்றக்கால், உம்மை என்று தொடங்கி, கடியுமே என்றந்வயமாதல். இதுக்கு ஸ்வாபதேஸமாக, “† பூண்டநாள்” இத்யாதிசூர்ணை யநுஸந்தேயம்.

(ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், 'நாங்கள் உன்வார்த்தையை விண்ணப்பஞ்செய்தால், அவன் அங்கீகரிக்குமோ?' என்று கேட்பிகோளாகில், பரமபடித்திற்பண்ணும் அஹிநிவேஸத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரிக்கும்; ஆனபின்பு, அவனுக்கு எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும் என்கிறான்.

[தெளிவிசம்பென்று தொடங்கி] - நிர்மலமான ஆகாஸத்திலே கடிதாக ஓடிக் கொள்ளிவட்டம்போலே மின்விளங்குகிற அழகிபழகில்நாள்! [திருமுழிக்களத்துறையு மொண்குடர்க்கென்று மேலுக்கு] - கண்ணாற் காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பரமபடித்திற்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி வர்த்திப்பதுஞ்செய்து, துளிஒழுகும் மதுவை உடைத்தான திருக்குழலையும் விலக்ஷண ம'ன ஒளியையுமுடையனாக்கொண்டு திருமுழிக்களத்திலே வர்த்தித்தருளுகிறவனுக்கு என்னுடைய உதவாக்யத்தைச் சொல்லுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், பரமவ்யோமஸப்பூவாச்பமான நிரதிஸயவிஹூதியில் இருக்குமாபோலே என்னெஞ்சிலே யிருக்கிறவனுக்கு என் தூதாய்ச்சென்று வார்த்தைசொல்லக்குறையில்லை என்று, அம்மேவந்தன்னையே பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

தெளிவிசம்பு - நிர்மலமான ஆகாஸத்திலே, கடிதுஓடி - (நிலத்திலே நடப்பாறைப்போலே என்கார்யத்துக்கு த்வரிக்கிறிகோளென்னலாம்படி) கடிதாகவேடி, தீவனேத்து - அலாதசக்ரம்போலே, மின் இலகும் ஒளி முகில்காள் - அழகிய மின் விளங்காநிற்க அத்தாலே வடிவில் அழகுவுளர்ந்து தோற்றம்படியான முகில்காள்! திருமுழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்தில், உறையும் ஒண்குடர்க்கு - நித்யவாஸத்தாலே ஸௌஸீல்யஸௌஸப்பாதி விலக்ஷண ஸ்ரணௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையராய், தெளிவிசம்பு - விமலமான திவ்யாகாசத்தை, திருநாடா - நிரதிஸயவிஹூதியாகவுடையராய்வைத்து, தீவனேயேன்மனத்து - ஸம்ஸ்லேஷமுகத்தாலே பரிதாபஹேதுவான பாபத்தையுடைய என்னெஞ்சிலே, உறையும் - முகந்தோன்றாமவிராதின்கொண்டு, துளி - துளித்து, வார் - ஒழுகுகிற, கள் - மதுவையுடைத்தான, குழலார்க்கு-மயிர்முடிபழகை ப்ரகாஸரிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிற அவருக்கு, என்னுதுரைத்தல் - 'கேசவனான இது க்லேஸநாஸநனாகைக்கன்றே' என்கிற உதவாக்யத்தை, செப்புமின்-சொல்லுங்கோள்! திருக்குழல் மதுவாருகிறது - அக்விதாகவைத்த பூவிற்செவ்விபாலே.

இ—அஞ்சாம்பாட்டில், நீயே உபஸங்கைபைப் பிறப்பித்தாய், திருமேனி யொளியகற்றி என்று; ஆனபின்பு, எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில், - பரமபடித்திற்பண்ணும் ஆஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியாதொழியான்; ஆனபின்பு, எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும்! என்கிறான்.

[தெளிவிசம்பு கடிதோடி]-நிர்மலமாய் நிராலம்பநமான ஆகாஸத்திலே ஹூமியிலே ஸஞ்சரிப்பாறைப்போலே கடுகடையிலே ஸஞ்சரித்து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன்கார்யத்துக்கு உடலென்றிருக்கிறான். [தீவனேத்து மின்னிலகும்]-கொள்ளிவட்டம்போலே மின்விளங்காநிற்கிற; தன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு திரிவாரைப்போலேயாய்த்து மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [ஒளி முகில்காள்] - பரஹ்மத்தாலே அழகிதானவடிவையுடைய முகில்காள்! [திருமுழிக்களத்துறையும் ஒண்குடர்க்கு] - திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே புகர்மிக்கிருந்தவர்க்கு.

அவன்வடிவுக்குப் போலியாயிறே உங்கள்வடிவிருப்பது. [தெளிவிசும்பு இத்யாதி] - “பரமபதம் தேஸமாயிருக்க அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு என் நெஞ்சிலே நித்ய வாஸம்பண்ணுகிறவன்” என்று சிற்றாட்கொண்டான் பணிக்கும். “பரமபதத்திற் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்னெஞ்சிலேபண்ணி வர்த்தியாநின்றான்” என்று எம் பெருமானார். [தீவினையேன்] - நெஞ்சிலே ப்ரகாஸியாநிற்க, காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப் பண்ணினேன். [துளிவார்கட் குழலார்க்கு] - துளியொழுகும் மயுவையுடைத்தான திருக்குழலையுடையவர்க்கு; வல்லார் பூழடித்தால் பூதோற்றக்கடவதன் மீதே, மயுவொழுக்கக் காணுமித்தனையிறே. [என்னுதுரைத்தல் செப்புமினே] - தலையிற்பூச் சருகாயிருக்கிற என்னுடைய உதவாக்யத்தை அவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அலரிவிஷ்டராய்த் தாடே வரக்கடவராகச் சொல்லிவைத்து, தூதுவிடவிருக்கிறபடியை அறிவிப்புகோள்.

நடு. — அஞ்சாம்பாட்டு. “எங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரிக்குமோ?” என்றிருந்தனவாக. ‘பரமபதத்திற்பண்ணின ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியாதொழியான் ; ஆனபின்பு, எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும்’ என்கிறான்.

[தேளிவிசும்புகடிதோடி] - நிர்மலமாய் நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே, பூமியிலே ஸஞ்சரித்தாற்போலே கடுகையிலே ஸஞ்சரித்து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன் கார்யத்துக்கு உடலென்றிருக்கிறான். [தீவளைத்துமின்னிலகும்] - கொள்ளிவட்டம்போலே மின் விளங்காநிற்கிற. தன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு திரிவாரைப் போலேயாய்த்து, மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [ஒளிமுகில்காள்] - பரஹுத்தாலே அழகிதான வடிவையுடைய முகில்காள்! [திருமுழிக்களத்துறையுமொண்கடர்க்கு] - திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே புகர் மிக்கிருக்கிறவர்க்கு. அவன் வடிவுக்குப் போலியாயிறே உங்கள்வடிவிருப்பது. [தேளிவிசும்பித்யாதி] - பரமபதத்திற்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்னெஞ்சிலேபண்ணி வர்த்தியாநின்றான். [தீவினையேன்] - நெஞ்சிலே ப்ரகாஸியாநிற்க, காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப் பண்ணினேன். இதுக்கு, சிற்றாட்கொண்டான், “கொம்பது பருத்தியாக அங்காடிபாரித்து, தனக்கு பரமபதங் கல

அஞ்சாம்பாட்டு - தேளிவிசும்பு இத்யாதி. இதிலும் கீழிற்பாட்டிற் சொன்ன மேகங் களையே தூதுவிடுகையாலே, அதுக்கிடாக “தெளிவிசும்பு திருநாடாத்தீவினையேன் மனத்துறையும்” இத்யாதியையும், “என்னுதுரைத்தல் செப்புமினே” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - எங்கள் வார்த்தை இத்யாதி. “திருமேனியொளியகற்றி” இத்யாதியாலே இவன் லபஸங்கையைப் பிறப்பிக்கையாலே, அத்தைக் கேட்ட மேஷங்கள், எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரிக்குமோ என்றிருந்தன வென்றபடி “விசும்பு” என்றதுக்கர்த்தம் - நிராலம்பநமான என்றது. “கடிதோடி” என்று விசேஷித்ததுக்குலாவம் - இவற்றின் இத்யாதி. தீவளைத்து - தீவளைத்தாற்போலே ; கொள்ளிவட்டம்போலே. கொள்ளிவட்டம் - அலாதசக்ரம். “மின்னிலகும்” என்றதுக்கு லாவம் - தன்வடிவில் இத்யாதி. மின்னோடே கூடுகையால்வந்த பரஹுத்தாலே யென்றபடி. ஒளி - அழகு. “ஒளிமுகில் - ஒண்கடர்” என்றபதச்சேர்த்திக்குலாவம் - அவன்வடிவுக்கு இத்யாதி. “தீவினையேன் மனத்தை - தெளிவிசும்பு திருநாடாகக்கொண்டு - உறையும்” என்று முந்தின நிர்வாஹம். மனத்தே யுறையாநிற்க, “தீவினை” என்கிறதென்னென்ன - நெஞ்சிலே இத்யாதி. வெறுப்பாக தாட்பர்யாந்தரம் - இதுக்கு இத்யாதி. “தெளிவிசும்பு திருநாடாயிருக்க, தீவினையேன் மனத்துறையும்” என்று சிற்றாட்கொண்டான் நிர்வாஹம். கொம்பது பருத்தியாக - பருத்தி கொம்பிலேயிருக்கச் செய்தே, அங்காடி பாரித்து - அது புடவையானதாய் அத்தை விற

விருக்கையாயிருக்க, அதைக் காற்கடைக்கோண்டு ஸந்நிஹிதரைப்போலேயிருக்க என் னெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநின்றான்” என்று. இதுதான் இத்திருவாய்மொழிக்குச் சோன்ன வாக்யார்த்தத்தோடு சேராது; ஓரோர் அவஸரங்களிலே சொல்லிப்போம் வார்த்தையிறே. [துளிவார்கட்குமுலார்க்கு] - துளியொழுகும் மதுவையுடைத்தான திருக்குழலையுடைய வர்க்கு; வல்லார் பூமுடித்தால் பூத் தோற்றக்கடவதன்றிக்கே மதுவொழுகக்காணுமத்தனை யிறே. [என்தூதுரைத்தல் செப்புநீனே] - தலையிற்பூச்சருகாயிருக்கிற என் டுதவாக் யத்தை யவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அலிநிவிஷ்டராய்த் தாமே வருவாராகச்சொல்லி வைத்து, இப்போது தூதுவிட விருக்கிறபடியை யறிவியுங்கோள். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

தூதுரைத்தல்செப்புமின்கள் தூமொழிவாய்வண்டினங்காள்!
போதிரைத்துமதுநுகரும் பொழில்முழிக்களத்துறையும்
மாதரைத்தம்மார்பகத்தே வைத்தார்க்கு, என்வாய்மாற்றம்
தூதுரைத்தல்செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையுமே.

ஆ.--(தூதுரைத்தல்.) - ‘தூமொழிவாய்வண்டினங்காள்! என்னுடைய சுடர்வளையும் கலையுமிழந்தேனென்று சொல்லவேணும்; சொல்லுமிடத்தில், அவன்உங் கள்வார்த்தையை அநாதரிபாமே, பிராட்டி ஸந்நியியிலே வைத்துச் சொல்லவேணும் என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என்இடையாட்டம் விண்ணப்பம் செய்யுமிடத்து உங்கள்வார்த்தை விலைசெல்லும்படி பிராட்டி ஸந்நியியிலேவைத்துச் சொல்லுங்கோள்! என்று சிலவண்டுகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[தூமொழிவாய் வண்டினங்காள்] - வருவோமல்லோம் என்றிருக்கிலும் உங் கள் பேச்சாலே அவனுக்கும் வரவேண்டும்படியான இனியபேச்சையுடைய வண்டி னங்காள்! [போதிரைத்து மதுநுகரும்பொழில்] - பூக்களிலே இரைத்துக்கொண்டு மயுபாநம் பண்ணுப்பொழில். [என்வாய்மாற்றமென்று தொடங்கி] - என் பாசா மான டுதவாக்யத்தைச் சொல்லுகிறோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஸரியிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்.

கக் கடைபரப்பி அளப்பது விலைபேசுவதாமாபோலே யென்றபடி. அங்காடி பாரித்து - பாரித்தாற் போலே யென்றுகூட்டுவது. தூதப்ரகரணத்திலே வெறுப்பாகச் சொல்லுகிறது உசிதமோ என் கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்தயாதி. இதுதான் என்றது - “மனத்துறை வாரைப்போலே” என்று வெறுப்பாகச் சொல்லுவதுதானென்றபடி. வாக்யார்த்தத்தோடு என் றது - இதின் ப்ரவேஸத்திலே “வடிவழகும் குணங்களும் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்” என்ற வாக்யார்த்தத்தோடு சேராநென்றபடி. ஆனால் இது எங்கனே சேரும்படியென்ன - ஓரோரவ ஸரங்களிலே இத்தயாதி. குழலிலே பூவொழிய மதுவுண்டோவென்ன - வல்லார் இத்தயாதி. கீழ்ப் பதத்தோடே “என்” என்றத்தைக்கூட்டி ஊவம் - தலையிலே இத்தயாதி. அவனை “துளிவார்கட் குழல்” என்கையாலே, ப்ரதிகோடியாக - தலையிற்பூச்சருகாய் என்கிறார். “தூதுரைத்தல்” என்றதுக்கு ஊவம் - அலிநிவிஷ்டராய் இத்தயாதி. க்ரமேணவ்யடி. (ரு)

ப.—அந்தரம், நித்யநபாயிநிமான பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடைய வார்க்கு, உங்கள் வார்த்தை நட்டேறும்படி அச்சேர்த்தியிலே சொல்லுங்கோள் என்று, சிலவண்டுகளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

தாமொழிவாய் - கந்தலற்றபேச்சில் வாய்ப்பையுடைய, வண்டினங்காள் -! போதுஇரைத்து-புஷ்பவிகாஸடிஸையில் ஹர்ஷத்தாலேகோலாஹலம்பண்ணிக்கொண்டு, மதுதுகரும் - உங்களுக்கு மயுபாநம்பண்ணலாம்படியான, பொழில்-பொழிலை புடைத்தான, மூழிக்களத்து - திருமூழிக்களத்திலே, உறையும் - வர்த்திப்பாராய், மாதரை - நாரீணமுத்தமையானலக்ஷ்மியை, தம் மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு - அவளும் “அகல கில்லேன்” என்னும்படி ஹோக்யமான-தந்திருமார்விலே நித்யவாஸம்பண்ணும்படி வைத்தவர்க்கு, என்வாய்மாற்றம் - என்வாக்கின்பாசரமான, தூதுரைத்தல் - உதவாக்யத்தை, செப்புதிரேல் - சொல்லப்பார்த்திகோளாகில், சுடர் - உஜ்ஜ்வலமான, வளையும்-வளையையும், கலையும் - வஸ்தரத்தையும், தூதுரைத்தல் - தூதுக்குப்பாசரமாக, செப்புமின்கள் - சொல்லுங்கோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், சிலவண்டுகளைக்குறித்து, உங்கள்வார்த்தை விலை செல்லும்படி பிராட்டி ஸந்தியூயிலே சொல்லுங்கோள் என்கிறார்.

[தூதுரைத்தல் செப்புமின்கள்] - என்னுடைய உதவாக்யத்தை அறிவிக்க அமையும்; நீங்கள் கொண்டுவரவேண்டா. [தாமொழிவாய் வண்டினங்காள்] - இனிய பேச்சையுடைய வண்டுகாள்! அவன் அநாதரிக்கிலும் உங்கள்பேச்சினிமையாலே வரவேண்டும்படியிறே உங்கள் பேச்சிருப்பது. மஹாராஜர்க்கும் பெருமாளுக்கும், “வளகூஉஃவஃவஃவஃவஃவஃ” என்று விஜாதீபமான இரண்டுதலையும் பொருந்தும்படி திருவடிவார்த்தை சொன்னாற்போலே. “சுயஸம்ஸாரஸம்வஃ”. [போதுஇரைத்து மதுதுகரும்பொழில்] - பூக்களிலே யிரைத்துக்கொண்டு மயுபாநம் பண்ணும்பொழில் என்னுதல். போதிலே - காலத்திலேயென்னுதல், எதிரிகளோடும் அம்பேர்க்கவும் வேண்டா. மீட்சியிலேயாகவும் வேண்டா, உயிமுவுவாஹுகள் காத்திருப்பாருமில்லை. மயுபாநம்பண்ணுகிறவர்களுடனே கூட மயுபாநம்பண்ண அமையும். [மாதரைத் தம்மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு] - நீங்கள் சொல்லுமத்தையே வேண்டுவது. உங்கள்வார்த்தை கொண்டாடிக்கேட்பிக்கும் புருஷகாரமும் உண்டென்கை. [என்வாய்மாற்றம் இத்யாடி]-என்பாசரமான உதவாக்யத்தைச் சொல்லப் பார்த்திகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஸியிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்; செப்புவுதிரேலாகில் அதுதானே யெனக்குச் சுடர்வளையும் கலையும். அறிவிக்குமதுவே குறை; வரவு தப்பாதென்கை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. சிலவண்டுகளைக்குறித்து, ‘உங்கள்வார்த்தை விலை செல்லும்படி பிராட்டிஸந்தியூயிலே சொல்லுங்கோள் என் தூதவாக்யத்தை’ என்கிறார்.

[தூதுரைத்தல் செப்புமின்கள்] - என்னுதவாக்யத்தை அறிவிக்கவமையும்; கொண்டுவரவேண்டா. [தாமொழிவாய் வண்டினங்காள்] - இனியபேச்சையுடைய

ஆறும்பாட்டு - தூதுரைத்தல் இத்யாதி. “வண்டினங்காள் - மாதரைத்தம்மார்பகத்தே வஸ்தார்க்கு” இத்யாதியைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளே இத்யாதி.

“செப்புமின்கள்” என்றதுக்கு ஹாவம் - என்னுதவாக்யத்தை இத்யாதி. “தூய்தானமொழி

வண்கோள்! அவன் அநாதரிக்கிலும் உங்கள் பேச்சினிமையாலே வரவேண்டும்படியிறே பேச்சிருப்பது. பெருமானும் இளையபெருமானும் கையும் வில்லுமாய் வருகிறபடியைக் கண்டு, “இவர்கள் வாலிவரவிடவருகிறார்களோ?” என்றுஅஞ்சி மஹாராஜர் நாலுமுன்று யோஜனம்அவ்வருகேயோட, மீண்வேந்து “**வாகுஃ ஃ வஃ வஃ வஃ**” (ஏகம்துகம் ஸுகஞ்சநே) என்று விஜாதீயமான இரண்டேலையும் பொருந்தும்படியாக “**சுயஸு வஃ வஃ வஃ**” (அதஸம்ஸ்காரஸம்பந்) என்கிறபடியே வார்த்தைசொன்னானிறே. [போதிரைத்துமதுங்கரும்பொழில்] - பூக்களிலே இரைத்துக்கொண்டு மதுபாநம்பண் ணும்பொழிலென்னுதல்; போதிலே - காலத்திலேயென்னுதல். உங்களுக்கு மீட்சியிலே யாகவும்வேண்டா: டியிமுபாதிதகள் காப்பாருமில்லை; முன்பு மதுபாநம்பண்ணுகிறவர்க ளோடே மதுபாநம்பண்ணவமையும். [மாதரைத் தம்மார்கத்தேவைத்தார்க்கு] - நீங்கள் சொல்லுமத்தனையேவேண்வேது. உங்கள்வார்த்தைகேட்டிருக்கவும், கேட்டுக்கொண் டாகைக்கும் புருஷகாரமுண்டென்கை. [என்வாய்மாற்றம்இத்யாதி] - என்பாசுரமான டுதவாக்யத்தைச் சொல்லப்பார்த்திகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஸியிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்! செப்புதினோளாகில், அதுதானே எனக்குச்சுடர் வளையும் கலையுமென்னுதல். அறிவிக்குமதே குறை, அவர்வரவு தப்பாது. (சு)

யை வாயிலேயுடைய வண்டினங்கள்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - அவன் அநாதரிக்கிலும் இய்யாதி. இப்படி பேச்சினிமையாலே பொருந்தினருண்டோ வென்ன-பெருமானும் இய்யாதி. “**வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ வஃ**” (ஏகம்துகம் ஸுகஞ்சநே) என்று விஜாதீயமான இரண்டேலையும் பொருந்தும்படியாக “**சுயஸு வஃ வஃ வஃ**” (அதஸம்ஸ்காரஸம்பந்) என்கிறபடியே வார்த்தைசொன்னானிறே. [போதிரைத்துமதுங்கரும்பொழில்] - பூக்களிலே இரைத்துக்கொண்டு மதுபாநம்பண் ணும்பொழிலென்னுதல்; போதிலே - காலத்திலேயென்னுதல். உங்களுக்கு மீட்சியிலே யாகவும்வேண்டா: டியிமுபாதிதகள் காப்பாருமில்லை; முன்பு மதுபாநம்பண்ணுகிறவர்க ளோடே மதுபாநம்பண்ணவமையும். [மாதரைத் தம்மார்கத்தேவைத்தார்க்கு] - நீங்கள் சொல்லுமத்தனையேவேண்வேது. உங்கள்வார்த்தைகேட்டிருக்கவும், கேட்டுக்கொண் டாகைக்கும் புருஷகாரமுண்டென்கை. [என்வாய்மாற்றம்இத்யாதி] - என்பாசுரமான டுதவாக்யத்தைச் சொல்லப்பார்த்திகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையும் ஸியிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்! செப்புதினோளாகில், அதுதானே எனக்குச்சுடர் வளையும் கலையுமென்னுதல். அறிவிக்குமதே குறை, அவர்வரவு தப்பாது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கடர்வளையுங்கடையுங்கொண்டு அருவினையேன்தோள்துறந்த
படர்புகழான் திருமுழிக்களத்துறையும்பங்கயக்கண்
கடர்பவளவாயணக்கண்டு ஒருநாள்ஒர்நாய்மாற்றம்
படர்பொழில்வாய்க்குருகினங்காள்! எனக்கொன்றுபணியீரே.

ஆ.—(கடர்வளையும்) - 'படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்! உன்னழ
காலே யவளை வசிகரித்து அவளோடேகலந்து பின்னை யவளைத்துறந்ததுவே புகழாகக்
கொண்டிருக்கிற இருப்பு உனக்குப்போருமோ? என்று சொல்லிகோள்' என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பின்னையும் சிலகுருகினங்களைக் குறித்து 'சிலரோடு
கலந்து அவர்களைத்துறந்து அதுவேபுகழாக இருக்குமிருப்புப் போருமோ?' என்று
எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துங்கோள் என்கிறாள்.

[கடர்வளையும் கலையுமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய வளையையும் கலை
யையும் அபஹரித்து தான்இகழ்கைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை விஸ்ரலை
ஷித்து அதுவே பெரும்புகழாக வுடையனய்க்கொண்டு திருமுழிக்களத்திலே நிரந்தர
வாஸம் பண்ணுநிற்பதுஞ்செய்து, என்னைட்டை விஸ்ரலைஷத்தாலே புதுக்கணித்த
திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையும் உடையவனயிருக்கிறவனைக் கண்டு. [ஒருநாள்
என்று மேலுக்கு]-பெருத்திருந்துள்ள பொழிலிலேயிருக்கிற குருகினங்காள் எனக்காக
ஒருநாள் ஒருவார்த்தை அவனுக்குப் பணிக்கவேணும்.

ப.—அநந்தரம், அதுபுஜ்ஜ்வலமான அவயவஸோரணியை யுடையவரைக்
கண்டு எனக்குஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்று, சிலகுருகுகளை யபேஷிக்கிறாள்.

படர் - பரந்த, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தேவர்த்திக்கிற, குருகினங்
காள் - ! கடர் - ஒளியையுடைத்தான, வளையும் - வளையையும், கலையும் - கலையையும்,
கொண்டு - கைக்கொண்டு, அருவினையேன் - கடக்கவரியபாபத்தைபுடையேனான என்
னுடைய, தோள் துறந்த - தோளிலே யதிவ்யாமுத்தனய்ச்சீசர்ந்தவன் அத்தை யநா
தரித்து, (அதுதானே), படர் - லோகவ்யாப்தமான, புகழான் - புகழாகவிருக்கும்வ
னய், திருமுழிக்களத்துறையும்- († அத்யாஸக்தியாலே ஆர்த்தியையபதிராயிப்பிக்கும்படி)
திருமுழிக்களத்திலே ரித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், பங்கயக்கண் - (சலந்தபோதோடு
பிரிந்தபோதோடு வாசியற செவ்வியழியாதபடி) பங்கயம்போன்ற திருக்கண்களையும்,
கடர் - ஒளியையுடைய, பவளம்-பவளம்போன்ற, வாயனை - திருவதரத்தைபு முடைய
வளை, கண்டு-, எனக்கு - (ஆர்த்தி வடிவிலேதோன்றும்படியான) எனக்காக, ஒருநாள் -
(கித்யாக்திஹோத்ரம்போலே பலநாள் வேண்டாதபடி)ஒருநாள், ஓர்-(ஆர்த்தாக்ஷணார்த்த
மாகையாலே)அத்விதீயமாய், நாய்மாற்றம் - தெளிவாலே ஸ்லாக்யமானவார்த்தையை,
ஒன்று - (பரப்பற்ற) ஒன்றாயிருக்கும்படி, பணியீரே - பணிக்கவேணும்; பணியுங்கோ
ளென்று கௌரவ்யதைதோன்றச் சொல்லுகிறாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், சிலகுருகினங்களைக்குறித்து, 'சிலரோடே கலந்து
அவர்களைத்துறந்து அதுவேபுகழாக இருக்கை போருமோ? என்று அவர்க்கு அறிவிபுங்
கோள்' என்கிறாள்.

[சுடர்வளையும் இத்யாதி] - இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோஜமான அம்சத் தைக்கொண்டு என்னைப் பொகட்டுப்போனான். [அருவினையேன்] - அசாடிசித்துப் பொகட்டுப்போக அவனையிழுந்து உங்களுக்காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தோள்துறந்த] - கலந்தபோது தன்வயாமோஹமெல்லாங் கொண்டு தோளுக்குஅவ்வருகு போகமாட்டானாயிருந்தபடி. [படர்புகழான்] - “தன்னையல்லதறியாதாரைப் பொகடவல்லவன்” என்று அதுவேபுகழாகப் புகழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறவன். [திருமுழிக்களத்துறையும்] - உரையெனென்று ஆயிரிருக்கவண்ணாதபடி திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. [பங்கயக்கண்சுடர் பவளவாயனை] - பொகட்டுப்போனாலும் விடவொண்ணாதபடியான அவயவஸோகையைய யுடையவனை; என்னைடை விஸ்வலேஷத்தாலே புதுக்கணிதத அவயவஸோகையை உடையவனை என்றுமாம். [கண்டு] - அந்நோக்கையும் முறுவலையும் காண்கையாலே உங்களுக்கு என்னிற்காட்டில் பேறு முற்பட்டிருக்கிறதிறே; அவ்வடிவழகைக்காட்டி உங்களுக்கும் போனகாரியத்தையும் விஸ்மரிப்பிக்கவல்லன். [ஒருநாள்] - ஒருநாளே அமைபும்; பிறற்றநாள் சொல்லவேண்டியதில்லை. [ஓர்தூய்மற்றம்] - அத்தனியமான நல்லவார்க்கதை. முடிசிறுள் ஓர்அவலை உஜ்ஜீவிக்கச்சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. [படர்பொழில்வாய் குருகினங்காள்] - பரந்தபொழிவிடத்திலே வார்த்திக்கிற குருகினங்காள்! நான் உபவாஸக்ருஸையாயிருக்க, நீங்கள் ஜீவித்துக் களித்திருக்கப்போருமோ? நான் முடிந்தால் உங்களுக்கு இச்சோலைப்பரப்பெல்லாம் நோக்குவார்ஆர்? [எனக்கு] - எனவடிவிருக்கிறபடி கண்டிக்காளிறே. [ஒன்றுபணியிறே] - எனக்கு உஜ்ஜீவநமாயிருப்பதொரு வார்த்தை சொல்லுங்கோள், இரண்டாம் வார்த்தைவேண்டா. [பணியிறே] - தான் ஜநகருலத்திலே பிறக்கவுமாம்; எதிர்த்தலை திரியக்குக்களாகவுமாம்; ஊமவத்திஷயத்தில் உபகாரகரைச் சொல்லக்கடவது இங்ஙனையிறே.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. சிலகுருகினங்களைக்குறித்து, “சிலரோடே கலந்து அவர்களைத் துறந்து அதுவே புகழாக விருக்கைபோருமோ என்று அவர்க்கறிவியுங்கோள்” என்கிறாள்.

[சுடர்வளையுங்கலையுமித்யாதி] - இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோஜமான அம்சத்தைக்கொண்டு என்னைப்பொகட்டுப்போனான்; தனக்கு யாரகமானவற்றைக்கொண்டு அல்லாதவற்றைப் பொகட்டுப்போனான்; கைக்கடங்கினத்தையுங்கொண்டு மடிச்சரக்கையுங் கொண்டுபோனான். [அருவினையேன்] - ஆதரித்துவந்து கலந்தவன், பொகட்டுப்போம் படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். [தோள்துறந்த] - அந்த வ்யாமோஹமெல்லாங் கொண்டு தோளுக்கவ்வருகு போகமாட்டிற்றிலன்போலேகாணும் அவன்தான். [படர்புகழான்] - “தன்னாலல்லது செல்லாதாரை இங்ஙன் விடவல்லாரில்லை” என்று இதுவே

ஏழாம்பாட்டு.—சுடர் இத்யாதி. “குருகினங்காள் - அருவினையேன் தோள் துறந்த படர்புகழான் - எனக்கொன்று பணியிர்” என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகுருகினங்களை இத்யாதி.

“தோள்துறந்த” என்னுமளவுக்கும் ஊவம் - இத்தலையில் இத்யாதி. விவரணம் - தனக்கு இத்யாதி. “சங்கஞ்சரிந்தன” இத்யாதிப்படியே எல்லாம் சிதிலமாயிருக்க, விசேஷிக்கிற தென்னென்ன - கைக்கு இத்யாதி. ப்ரதாநத்தைச் சொல்லிற்றென்றபடி. சாடுவுக்கு-கைக்கடங்கினது - வளை; மடிச்சரக்கு - புடவை. “தோள்” என்று ஏகாவயவத்தைச் சொன்னதுக்கு ஊவம் - அந்த வ்யாமோஹம் இத்யாதி. இவனுக்குப் புகழேதென்ன - தன்னாலல்லது இத்யாதி.

புகழாகக் கொடியும் காளமுமேத்துப் புகழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்ந்து. [திருமுழி களத்துறையும்] - தூரஸ்யனென்றுஆறியிருக்கவொண்ணாதபடி திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. [பங்கயக்கண்கடர் பவளவாயனை] - பொகட்டுப்போனானென்று பொகட்டிருக்கவொண்ணாத அவயவஸோலையையுடையவனை; என்னை இப்பாபேத்துகையாலே புதுக்கணித்த அவயவஸோலையையுடையவனை யென்றுமாம். [கண்டு] - அந்நோக்கையும் முறுவலையும் காண்கையாலே, உங்களுக்குஎன்னிற்காட்டில் பேறு முற்பட்டிறையிருக்கிறது. [ஒருநாள்] - ஒருநாளையமையும், பிறற்றநாள் சொல்ல வேண்வேதில்லை. இரண்டாநாள் சொல்லுமது பழியென்றிருக்குமவளிறே. [ஓர்தூய் மாற்றம்] - அத்விதீயமான நல்லவார்த்தை. முடிகிறுளோரவலை யுஜ்ஜீவிக்கச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. [படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்] - பரந்தபொழிலிடத்தே வார்த்திக்கிற குருகினங்காள்! நான் உபவாஸ க்ருஸ்யாயிருக்க, நீங்கள் ஜீவித்துக்களித்திருக்கை போருமோ? நான் முடிந்தால் உங்களுக்கு இந்தச்சோலைப்பரப்பெல்லாம்நோக்கித் தருவார் ஆர்? [எனக்கு] - என்வடிவிலிருக்கிறபடி கண்டிகோளிறே. [ஒன்றுபணியீரே] - இரண்டாம் வார்த்தை சொல்லவேண்டா. [பணியீரே] - தான் ஜநககுலத்திலேபிறக்கவுமாம், எதிர்த்தலை தீர்யக்குகளாகவுமாம், லமவத்விஷயத்தில் வடகரைச் சொல்லும்படியிறே யிது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எனக்கோன்றுபண் யீர்கள் இரும்பொழில்வாய்இரைதேர்ந்து
மனக்கின்பட்டமேவும்வண்டினங்காள் தும்புகாள்
கனக்கிதாள் திண்மதிள் புடைகுழ் திருமுழிக்களத்துறையும்
புனக்கோள்காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே.

ஆ.—(எனக்கொன்று.) - 'வண்டினங்காள்! தும்புகாள், உன்னழகைக்காணப் பெறுதே பவளிழந்துபோயித்தனையோ? என்று சொல்லிகோள்' என்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், சில வண்டிகளையும் தும்பிகளையுங்குறித்து அங்குத்தை யழகுக்கு என்புகுருகிறதோ? என்று ஊயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமாயிருப்பதொரு கே.ஸத்திலே எழுந்தருளியிருந்தான். இனி நம்முடைய ஆர்த்தி தீர்க்குமத்தனையேஅபேக்ஷிதம். ஆனபின்பு, என்னுடைய ஆர்த்தியை அறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

ஆனால், விட்டிருக்கவொண்ணாதோவென்ன - தூரஸ்யன் இத்யாதி. இப்போது அவயவங்களை வர்ணித்ததுக்கு ஊவத்வயம் - பொகட்டுப்போனான் இத்யாதிவாக்யத்வயம். முந்தினது - ஸ்வாஹாவிசுமான அழகைப்பற்ற; இரண்டாவது - வெறுப்பிலே. "கண்டு" என்றதுக்கு ஊவம் - அந்நோக்கையும் இத்யாதி. வேண்டாமைக்குஅடியேதென்ன - இரண்டாநாள் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, ஸக்ருத்க்ருதஸ் ஸாஸ்த்ரார்த்தஜெனந்த விக்ஷிதம். மேலே "எனக்கொன்று" என்றிருக்கையாலே, "ஒர்" என்றதுக்கு அத்விதீயமான என்கிறார். வார்த்தைக்குஅத்விதீயத்வமேதென்ன - முடிகிறுள் இத்யாதி என்னுதல்; தூய்மைக்கு ஊவமாதல். "பொழில்வாய்" என்றதுக்கு ஊவம் - நான்உபவாஸ இத்யாதி. "படர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவமாதல், ஊவாந்தாமாதல் - நான்முடிந்தால் இத்யாதி. "எனக்கு" என்றதுக்கு ஊவம் - என்வடிவு இத்யாதி. "ஒன்று" என்றதுக்கு ஊவம் - இரண்டாம் இத்யாதி. சொல்லீரென்னுதே, "பணியீர்" என்றதுக்கு ஊவம் - நான் இத்யாதி. 'படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள் - சுடர்வளையும்' என்று தொடங்கி, 'ஓர்தூய்மாற்றம் - எனக்கொன்று பணியீர்' இத்யந்வயடி.

[இரும்பொழிலென்று தொடங்கி] - பெரியபொழிலிலே இரைதேடி மநஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி ஸம்ஸ்ஸேஷிக்கிற வண்டினங்கள்! தும்பிகாள்! [கனக்கொள் தின்மதினென்று மேலுக்கு] - கனத்தை யுடைத்தாய்த் திண்ணிதான மதிள். சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமுழிக்களத்திலே வர்த்தியாசிற்பதுஞ்செய்து தன்னிலத்திலே நின்ற காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும் லோக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையும் உடையனவனுக்கு.

ப -- அநந்தரம், வடிவழகையும் ஒப்பனையையும் உடையராயிருக்கிறவர்க்கு எனக்கொருவார்த்தை சொல்லவேணும் என்று, சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

இரு - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தே, இரைதேர்ந்து - லோக்யமான மதுவைத் தேடாநின்றனுகொண்டு, மனக்கு - மநஸ்ஸுக்கு, இன்பம்பட - இனிமையுண்டாம்படி, மேவும் - ஸம்ஸ்ஸேஷித்து வர்த்திக்கிற, வண்டினங்கள் தும்பிகாள் - ! கனக்கொள் - கனத்தையுடைத்தாய், தின் - சிக்கென, மதிள் - மதிளாலே, புடை - சுற்றும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருமுழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுமவராய், புனக்கொள் - தன்னிலத்தில் நிலையையுடைத்தான, காயாமேனி - காயாம்பூவின் நிறத்தையுடையராய், பூந்தழாய்முடியார்க்கு - ஓர்ஸரீயமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு, எனக்கு - எனக்காக, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, பணியீர் - சொல்லவேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து 'அங்குத் தைக்கு லயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமான தேசத்திலேயிருக்கப் பெற்றோம் இனி என்னுர்த்தியை யறிவியுங்கோள்' என்கிறான்.

[எனக்கொன்று பணியீர்கள்] - நீங்கள் ஒருவார்த்தை சொல்லாவிடில் முடியுமளவாயன்றோ எந்தஸையிருக்கிறது. [இரும்பொழில் வாயிரைதேர்ந்து] - பரப்பான சோலை எங்கும்புக்கு இரைதேடி. [மனக்கின்பம்படமேவும்] - மநஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படியின்றோ நீங்கள் கலக்கிறபடி. பிரிவால்வந்த க்லேஸாமேயிறே தனக்கு வலித்தது. [கனக்கொள் இத்தாடி] - கனத்துத் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவர்க்கு. அத்தலையில் அழகை அதுஸந்யித்தால் ரக்ஷைதேட்டமாயிறேயிருப்பது. [புனக்கொள் இத்தாடி] - தன்னிலத்திலேயிருக்கும் காயாவின் நிறம்போலேயாய்த்து நிறமிருப்பது; அவ்வடிவழகுக்கு மேலே யொப்பனையழகை உடையவர்க்கு, லோக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு, அவ்வடிவையும் ஒப்பனையையும் அதுவறித்துப் பிரிந்த எனக்கு ஒன்று பணியீர்கள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து, 'அங்குத் தைக்கு லயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமான தேசத்திலே யிருக்கப்பெற்றோம்: இனி என்னுர்த்தியை யறிவியுங்கோள்' என்கிறான்.

எட்டாம் பாட்டு.—எனக்கு இத்தாதி. "வண்டினங்கள் தும்பிகாள், கனக்கொள் தின்மதின்புடைசூழ் திருமுழிக்களத்துறையும் - எனக்கொன்று பணியீர்கள்" என்றபதங்களைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளையும் இத்தாதி.

[எனக்கொன்றுபணியீர்கள்] - நீங்கள் ஒருவார்த்தை சொல்லாவிடில் முடியும் ஊையாயன்றே என்ஊையிருக்கிறது. [இரும்பொழில்வாயிரைதோந்து] - பரந்தசோலையிடமெங்கும்புக்கு இரைதேடி. [மனக்கின்பம்படமேவும்] - மனஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி யன்றே நீங்கள் கலக்கிறபடி. விரஹத்தால் வரும் க்லேசம் மலியாதபடியாகக் கலவாரின்றதாய்த்து - பிரிவிலும் வற்றாத ஆந்தமுண்டாம்படி கலவாரின்றதாய்த்து - [கனக்கொளித்யாதி] - கனத்துத் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவர்க்கு. அத்தலையில் ஸௌந்தர்யத்தை யநுஸந்தித்தால், ரகைஷ தேட்டமாயிறே யிருப்பது. அவனோடே கிட்டிக் கலக்கப் பெறுமையாலே வருவதும் ஓராற்றாமையுண்டு; அவனுக்கு எங்கே என்னதீங்கு வருகிறதென்றும் ஓராற்றாமையுண்டு; அதிலேயொன்று தீர்ப்பெற்றது முந்தறமுன்னம். [புனக்கொள்காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே] - தன்னிலத்திற் காயாவின் நிறம்போலேயாய்த்து நிறமிருப்பது. அவ்வடிவழகுக்குமேலே ஒப்பனையழகையுமுடையவர்க்கு. வடிவழகுஅது, ஒப்பனையழகுஅது. அவ்வடிவழகையும் ஒப்பனையழகையும் அநுஹித்துப்பிரிந்தவெனக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள்.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பூந்துழாய்முடியார்க்குப்போன்றாழிக்கையாருக்கு
ஏந்துநீரிளங்குருகே! திருமுழிக்களத்தாருக்கு
ஏந்துபூண்முலைபயந்து என்னிணைமலர்க்கணநீர்ததும்ப
தாம்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீரே.

ஆ—(பூந்துழாய்.) - ஏந்துநீரிளங்குருகே! ஏந்துபூண்முலைபயந்தென்னிணைமலர்க்கணநீர்ததும்பத் தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தம்முடைய க்ருபைக்குப் போராதென்று சொல்லிகொள்கிறாள்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், நினைத்தது செய்துமுடிக்க வல்லதொரு குருகைக் குறித்து நிரதியயலோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைவைத்துப் போகவேண்டாவோ என்று விண்ணப்பஞ்செய்து! என்கிறாள்.

தும்பி - வண்டுகளிலவாந்தரலேஷம். “எனக்கு” என்றதுக்கு லாவம் - நீங்கள் இது யாதி. “இன்பம்படமேவும்” என்றோதே, “மனக்கின்பம்பட” என்றதுக்கு லாவம் - விரஹத்தால் இதுயாதி. விவரணமாதல், வர்த்தமானார்த்தமாதல் - பிரிவிலும் இதுயாதி. (பிரிந்து - அகிக்கிற.) “கனக்கொள்திண்மதிள்” என்று ரகைஷயைச் சொல்லுவானென்னென்ன - அத்தலையில் இது யாதி. ஸௌந்தர்யத்தையென்றது - “புனக்கொள்காயாமேனி” என்றத்தைப்பற்ற இத்தால் லாவம் - அவனோடே இதுயாதி. தீர்ப்பெற்றது என்றது - “கனக்கொள்திண்மதிள்புடைகுழி” என்கையாலே. “புனக்கொள்காயா” என்றதுக்கர்த்தம் தன்னிலத்திலே இதுயாதி. “பூந்துழாய் முடியார்க்கு” என்றதுக்கர்த்தம் - அவ்வடிவழகுக்கு இதுயாதி. இரண்டையுஞ் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தலாவம் - அவ்வடிவழகை இதுயாதி. எனக்கொன்று பணியீர் - எனக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள். ‘இரும்பொழில்வாய்’ என்று தொடங்கி, ‘முடியார்க்கு - எனக்கொன்று பணியீர்கள்’ இதுயவ்யடி.

(அ)

[ஏந்துரீரென்று தொடங்கி] - தறையிலே நடக்குமாபோலே ரீரிலே நடக்க வல்ல இளங்குருகே! [ஏந்துபூண்முலை பயந்தென்று மேலுக்கு] - தரிக்கப்பட்டிருந்துள்ள ஆலாணங்களை யுடைய முலை விவர்ணமாய், இணைமலர்போலேயிருக்கிற கண் ரீர் மல்கும்படி நிரதியையேவாக்யரான தாம் போம்போது தம்மைக்கொண்டு போகை, தம் முடைய க்ருபைக்குப் போராடுதென்று, ப்ரணயகபையையிட்டுத் தன்னுடைய ஆர்த்தியாலே சொல்லுகிறாள்.

ப.—அந்தரம், அஸாதாரண ஸேஷித்வசிஹந்தை யுடையரானவர்க்கு, தம்மைக்கொண்டு தாம்போதல் தகுதியல்ல வென்று சொல்லவேணுமென்று, ஒருகுருகைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஏந்து ரீர் - ரீருக்குஅஞ்சவேண்டாதபடி அதுதானேதரிக்கும்படியாய், இள - (கமநஸாமர்த்யத்துக்குஉறுப்பான)இளமையையுடைய, குருகே-! பூத்துழாய்முடியார்க்கு - (ஸர்வஸேஷித்வ ஸூசகமாம்படி) உர்ஸரீயமான திருத்துழாயை முடியிலேயுடையராய், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - திருவாழியை, கையார்க்கு - கையிலேயுடையராய், திருமுழிக்களத்தார்க்கு - திருமுழிக்களத்திலே ஆஸந்நமாகநிற்கிறவர்க்கு, பூண் - ஆலாணத்தை, ஏந்து - ஏந்தின, முலை - முலையானது, பயந்து - பயப்பையுடைத்தாய், என் இணை மலர்கண் - இணைமலர்போலே (தன்னைக்கண்டபோதே விகஸிதமாம்படியான) என்கண்கள், ரீர் ததும்ப - (விரஹத்தாலே) ஸோகாஸ்ரு நிரம்பும்படியாக, தாம் - (ஸேஷித்வத்தையும் ஹோக்யத்வத்தையும் சீலத்தையுமுடைய) தாம், தம்மைக்கொண்டு - தம்மையறிந்துவைத்துக்கொண்டு, அகல்தல் - அகலப்போகை, தகவுஅன்றுஎன்று - (தம்முடைய)உயைக்குப்போராடுதென்று, உரையீரே-சொல்லீரென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறாள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஒருகுருகைக்குறித்து'நிரதியையேவாக்யரானதாம் போம்போது தம்மையைத்துப் போகவேண்டாவோ? என்று விண்ணப்பஞ்செய்யுங்கோள்' என்கிறாள்.

[பூத்துழாய் முடியார்க்கு] - திருமுடிக்குஒப்பணியான வளையமிருக்கிறபடி. [பொன்னாழிக்கையார்க்கு] - திருமுடிக்குவளையம்போலேயாய்த்துத் திருக்கைக்குத் திருவாழி. [ஏந்து ரீரிளங்குருகே] - தறையிலே நடப்பாரைப்போலே ரீரிலே நடக்கவல்ல இளங்குருகே! உன்மநஸாமர்த்யத்தாலுண்டான வலம் நான் பெறவேண்டாவோ? நடுவே ரீர் இடைச்சுவரானாலும் தேங்கிவண்டாவிடே உனக்கு. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு]-வளையம்போலேயும் ஆலாணம்போலேயும், அவ்வூரில்நிலையும் அழகுக்குஉடலென்றிருக்கிறாள். அவை விக்ரஹத்துக்குஆலாணமானற்போலேசீலம் ஸ்வரூபத்துக்கு ஆலாணமிடே. அழகும் முணமும் ஒருதலைத்த விஷயமிடே. [ஏந்து பூண்முலை பயந்து] - ஆலாணங்களை ஸ்ரிக்கக்கடவமுலை வைவர்ண்யத்தை யறித்து. ஆலாணங்கள் ஸம்ஸ்லேஷாரூபமாகக் கழற்றாமவை; இது ஸம்ஸ்லேஷத்தாலல்லது கழலாதிடே. வ்யதிரேகத்தில் இப்படியிராதபோது பும்ஸ்த்வவ்யாவ்ருத்தி கிடையாதிடே; ஆசையும் ஸ்தரீத்வமுமிடே இதுக்கடி. ஆலாணம் அழகுக்கு நிறங்கொடுக்குமாபோலேயிடே, ஸ்தரீத்வத்துக்கும் ஆசைக்கும் வைவர்ண்யம். [என்னிணை மலர்கண்] - இணைமலர்போலேயிருக்கிற என்கண். தம் அழகையே இலக்காக உடைத்தான கண். அவன்சொல்லும்படி அறிந்திருக்கையாலே சொல்லுகிறாளித்தனைபோக்கி, அல்லாதபோது தன்

கண்ணிலழகைத் தான் சொல்லுகிற எல்லளிமே. [நீர்ததும்ப] - ஆந்தாஸ்ருவுக்கு இட்டுப்பிறந்த கண் சோகாஸ்ருவுக் கிலக்காம்படி. [தாம்] - கீழ்ச்சொன்ன அழகையும் சீலத்தையும் உடைய தாம். [தம்மைக்கொண்டகல்தல்] - தமக்கு அகல வேண்டினால், “இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழைபார்” என்று தம்மைவைத்தன்றே போவது; தம்மைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிவரே. தம்மைப்பிரிந்த உசைக்கு உதவுகைக்கன்றே தம்மைக்கண்டது. “ஐரோவலுரோவனொருமலவஸூரிராவலு”. [தகவன் மென்றுரையிரே] - மென்மையும் ப்ரணயித்வமும் போனாலும் உசை குடிபோகவேணுமோ? சீரீயர் செய்யுமத்தைச் செய்தாரென்று சொல்லுங்கோள்! ஸ்திரீயுமென்றால் அஞ்சாதார் செய்யுமத்தைச் செய்தாரென்று சொல்லுங்கோள்! என்கிறாள்.

நாடு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. ஒருகுருகைக்குறித்து, “நிரதியலோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைக்கொண்டுபோகை தம்முடைய தகவுக்குப் போருமோவென்று விண்ணப்பஞ்செய்” என்கிறாள்.

[பூந்துழாய்முடியார்க்கு] - தீருமுடிக்கு ஒப்பனையானவனையமிருக்கிறபடி. [பொன்னாழிக்கையார்க்கு] - திருக்கைக்கு வனையமிருக்கிறபடி. [எந்துநீர்ளங்கருகே] - மிக்கபுனலிலே, தறையிலே நடப்பாரைப்போலே நடக்கவல்ல இளங்கருகே! உன் றுமநலாமர்த்தயத்தாலுண்டானமலம் நான் பெறவினே புதுகிறது. - நடுவே நீர்இடைச்சுவ ரானாலும் தேங்கவேண்டாவினே உனக்கு. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு] - வனையம்போலேயும் ஆலரணம்போலேயும் அவ்வூரில்நிலையும் அழகுக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. அவை விக்ர ஹத்துக்கு ஆலரணமானற்போலே, சீலம் ஸ்வரூபத்துக்கு ஆலரணமினே. அழகும் குணங் களும் ஒருதலைத்தவிஷயமினே. [எந்துபூண்முலைபயந்து] - ஆலரணங்களை யுரிக்கக்கடவ முலை வைவார்ண்யத்தையறித்து. ஆலரணங்கள் ஸம்ஸ்லேஷார்யமாகக் கழற்றுமவை; இது ஸம்ஸ்லேஷத்தாலல்லது கழலாதினே. வ்யதிரேகத்தில் இப்படியிருக்கையினே ஸ்திரீத்வ மாவது; இங்ஙனிராதவன்று பும்ஸ்த்வாத் வ்யாவ்ருத்தி கூடாதினே. [என்னிணைமலர்க் கண் நீர்ததும்ப] - இணைமலர்போலேயிருக்கிற என்கண். தம்மழகையே இலக்காக வுடையகண், சோகாஸ்ருவுக்கு இலக்காம்படி. அவன் சொல்லும்படியறிந்திருக்கையாலே

ஒன்பதாம்பாட்டு. — பூந்துழாய் இத்தாதி. “குருகே-தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன் மென்றுரையிர்” என்றத்தைக் கடாகுதித்தவதாரிகை - ஒருகுருகை இத்தாதி.

ஏந்துதல் - உலாவுதலாய், மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. “நடக்கவல்ல” என்றத்தால் மலிதம் - உன்மந இத்தாதி. விவரணம்-நடுவே இத்தாதி. தேங்கவேண்டா - தமொறவேண்டா. “பூந்துழாய்முடியார்க்குப் பொன்னாழிக்கையார்க்கு - திருமுழிக்களத்தார்க்கு” என்றத்தச்சேர்த் திக்கு லாவம் - வனையம்போலே இத்தாதி. அப்படி யழகுக்கு உடலாமோவென்ன - அவை இத் தாதி. மலிதம் - அழகும் இத்தாதி. “பூண் - ஏந்து - முலைபயந்து” என்றநவயிப்பது. ஆலரணங் களை யுரிக்கக்கடவமுலை வைவார்ண்யத்தை யறித்து என்றத்தமருளிச்செய்கிறார் ஆலரணங்களை இத்தாதி. “எந்துபூணும்படி முலைபயந்து” என்றத்தாந்தரம்விவகித்து, பயப்பு ஆலரணமாமோ வென்ன - ஆலரணங்கள் இத்தாதி. இது ஸ்லாக்யமான ஆலரணமென்றபடி. பிரிவில் விவரண யாகவேணுமோவென்ன - வ்யதிரேகத்தில் இத்தாதி. இப்படி ஸ்திரீத்வத்துக்கு வைவார்ண்யம் ஆல ரணமென்று கொள்ளாதபோது அறிவ்ட ப்ரஸஞ்சநம் பண்ணுகிறார் - இங்ஙனிராத இத்தாதி. “இணைமலர்க்கண்” என்று விசேஷித்ததற்கு லாவம்-தம்மழகையே இத்தாதி. “என்னிணைமலர்க் கண்” என்று ஆத்மஸ்வராகைபண்ணலாமோவென்ன - அவன் சொல்லும்படி இத்தாதி. “தம்மழ கையே யிலக்காகவுடைய கண்” என்றத்தால் மலிதத்தை யருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு,

சொல்லுகிறுளித்தனைபோக்கிஅல்லாதபோதுதன்கண்ணை இப்படிச்சொல்லக் கூடாதிறே. [ததும்ப] - ஆநந்தாஸ்ருவுக்குஅர்ஹமான கண் சோகாஸ்ருவாலே நிறையும்படி. [தாம்]- பூந்துழாய்முடியார், போன்னாழிக்கையார், திருமுழிக்களத்தார் என்றுவைத்து, 'தாம்' என்கிறுளிறே. "பூந்துழாய்முடியார்க்குப்போன்னாழிக்கையார்க்கு" - என்கையாலே வடிவழகைச் சொல்லிற்று; "திருமுழிக்களத்தார்க்கு" என்கையாலே குணஞ்சொல்லிற்று; இப்படிப்பட்டவடிவழகையும் குணங்களையுமுடைய தாம். [தம்மைக்கொண்டகல்தல்] - தமக்கு அகலவேண்டினால் "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழையார்" என்று அத்தைவைத்தன்றேபோவது. தம்மைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிவரே. தம்மைப் பிரிந்தபிறகு உதவுகைக்கன்றேதம்மைக்கண்டது; 'ஐசோகவஸூரோவஹோநொஹவஸூரோராவவடி' (இமாமவஸ்த்தாமாபந்நோநேஹபஸ்யாரிராகவம்) என்கிறபடியே ஆற்றுமை எல்லாம் சொல்லுவிக்குமிறே. எனக்கு ஓராற்றுமையுண்டானவளவில் கிட்டி நின்று முகங்காட்டி ஈர்க்கையாலேதலி நோக்குகைக்கன்றே தம்மைப்பெற்றது. தம்மைப்பிரிந்து நோவுபடுகிற இற்றைக்குமேற்பட ஆற்றுமையில்லையிறே எனக்கு. இவ்வளவில் நான் பெருமானைக்காண்கிறிலேன் என்றானிறே. அஃவா, [தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல்]-தாம் என்னைக்கொண்டேஅகலுமதொழிய தம்மைக்கொண்டகலக்கடவரோ? தம்மைக்கொண்டகலவேண்டினால் தமக்கு சேஷமானத்தைப்போகட்டுப் பிறர்க்கு சேஷமானத்தையோ கொடுபோவது? 'ஹதூநாடி' (பக்தாநாம்) என்றிறே, அவனுடம்பு இருப்

"ததும்ப" என்றதுக்காதம் - 'ஆநந்தாஸ்ருவுக்கு இத்யாதி. "தாம்" என்று எத்தைப் பாராட்டிக்கிற தென்ன - பூந்துழாய் இத்யாதி. வடிவழகையும் குணங்களையுமுடைய தாம் என்றபடி. இதுசொல்லும்படி யென்னென்ன - பூந்துழாய் இத்யாதி வாக்யதரயம். தம்மைக்கொண்டுபிரிகிறவிது தம்முடைய டியைக்குப்போராத்தென்கையாலே தம்மைவைத்துப்போகிறது நல்லதென்று தோற்றிற்றிறே; அத்தையருளிச்செய்கிறார் - தமக்குஅகல இத்யாதி. "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழையார்" என்கைக்கு, "பூந்துழாய்முடியார்" எனறவ்வவைவஸூண்யம் தமக்குத் தெரியுமோவென்ன - தம்மைக்கண்ணாடி இத்யாதி. தன்வைவஸூண்யம் தனக்குத் தெரியாதோ, கண்ணாடிப்புறத்திலே காணவேணுமோவென்னில்; "பூந்துழாய்முடியார்" என்கையாலே காணவேணுமென்றுகருத்து. "தம்மை" என்றதுக்கு ஐாவம் - தம்மைப்பிரிந்த இத்யாதி. அர்த்தத்தவயத்துக்கும் ஹேடிமென்? என்னில், - விஃரஹவிசிஷ்டரான தம்மை வைத்துப் போக ப்ராப்தமாயிருக்க விஃரஹத்தைக் கொண்டுபோகிறது தகவன்றென்றுமுந்தினது; வ்யதிரேகத்தால் வந்த ஆற்றுமைக்கு நிவர்த்தகராகத் தம்மை நான் அறுதியிட்டிருக்கையாலே பிரிந்த பிறகு உதவ ப்ராப்தமாயிருக்க தம்மைக்கொண்டுபிரிகிறது தகவன்றென்று இரண்டாமர்த்தமென்று ஹேடிம் கண்டுகொள்வது. தம்மைக்கண்டது - தம்மை நிஸ்சயித்திருந்ததென்றபடி. இப்படி கலங்கிச் சொன்னபேருண்டோவென்ன-ஐசோகவஸூரோவஹோநொஹவஸூரோராவவடி இத்யாதி. 'சுஃதாநஸ்கிஷ்டவதராவஸூரோவஹோநொஹவஸூரோராவவடி' இது தஸாதப்ரலாபே (அயோ. ௧௬ - ௨௬). தம்மைப் பிரிந்தபிறகுத்தாம்உதவக் கூடுமோ? இங்ஙன் சொல்லுவானென்னென்ன-ஆற்றுமை இத்யாதி. எடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம்-எனக்கு இத்யாதி. "தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல்" என்றதுக்கு-தாம்போகவேண்டினால் தம்மைவைத்தன்றே போவது; தம்மைக்கொண்டகலலாமோ? என்று அருளிச்செய்து, தாம் போகவேண்டினால் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டுபோகாதே தம்மைமாத்ரத்தைக்கொண்டகலலாமோ என்றர்த்தாந்தாம் - தாம் என்னைக்கொண்டு இத்யாதி. உம்மைக் கொண்டகலத்தேவையே தென்ன-தம்மைக்கொண்டு இத்யாதி. தமக்கு சேஷமானத்தை - இத்தலையை. பிறர்க்கு சேஷமானத்தை வடிவையென்றபடி. உடம்பு பிறர்க்கு சேஷமோவென்ன-ஹதூநாடி

பது. “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்” என்றிறே இத்தலையிருப்பது [தகவன்றென்றுரையீரே] - ப்ரணயித்வமும் மென்மையுமெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே, இது நிர்த்தயர் செய்யும்செயலென்று சொல்லுங்கோள். ஸ்தீரீவயத்துக்கு அஞ்சாதார் செய்யுமவற்றைச் செய்தீரென்று சொல்லுங்கோள்.

(க)

பத்தாம் பாட்டு.

தகவன்றென்றுரையீர்கள் தடம்புனல்வாயிரைதேர்த்து
மிகவின்பம்படமேவும் மென்னடையவன்னங்காள்!
மிகமேனிமெலிவேய்திமேகலையுமீடழிந்துஎன்
அகமேனியொழியாமேதிருமுழிக்களத்தார்க்கே.

ஆ.—(தகவன்றென்று.) - மென்னடைய அன்னங்காள்! தான் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நீங்கள் சொல்லவேணும்; சொல்லுமிடத்தில், என்னுடைய மேனியும் மிக மெலிவெய்தி மேகலையும் ஈடழிந்து என்னுடையவன் முடிவதற்கு முன்னே சென்று சொல்லவேணும் என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என்ஈசையை நான் முடிவதுக்குமுன்பே அறிவியுங்கோ என்கிறாள்.

[தடம்புனலென்று தொடங்கி]-பெரிய நீர்வெள்ளங்களிலே இரையைத்தேடி மிகவும் இனிமைபிறக்கும்படி ஸம்ஸலேஷியாநிற்பதுஞ்செய்து அத்தாலே ஸரஸமான ஸஞ்சாரத்தையுடைய அன்னங்காள்! [மிகமேனியென்று மேலுக்கு] - உடம்பு மிக மெலிந்து மேகலையும் கட்டழிந்து நான் முடிவதுக்குமுன்பே.

ப.—அநந்தரம், திருமுழிக்களத்தில் ஆஸக்தியாலே நிரவயிகடி யாவான் என்னும்படி யிருக்கிறவர்க்கு, என்ஸத்தை யழிவதற்குமுன்னே “இதுதம்முடைய ஈயாதுருபமல்ல” என்று சொல்லுங்கோளென்று, சில அன்னங்களைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்.

தட - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிவிடத்தில், இரை - இரையை, தேர்த்து - ஸம்பாதித்து, மிக - மிகவும், இன்பம் - ஆநந்தம், பட - உண்டாம்படி, மேவும் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, மெல்லடைய - மெல்லிய நடையையுடைய, அன்னங்காள்! - மேனி - ஸரீரம், மிக - மிகவும், மெலிவுஎய்தி - மெலிவையெய்தி, (அத்தாலே), மேகலையும் - பரிபட்டமும், ஈடழிந்து - கட்டுக்குலைந்து, (அதுக்குமேலே), என் அகமேனி - அகவாயில் ஸ்வரூபமும், ஒழியாமே - குலையாதபடி, திருமுழிக்களத்தார்க்கு - ஆபுரிதா

இத்யாதி. இவர் அத்தலைக்கு ஸேஷமோவென்ன - தனக்கே இத்யாதி. ப்ரணயித்வமும் மென்மையு மெல்லாங்கிடக்கச்செய்தே என்றது - ப்ரணயித்வத்துக்கும் மார்த்தவத்துக்கும் சேராதமாத்ரமேயன்றிக்கேயென்றபடி. “நிர்த்தயர்செய்யும்செயல்” என்றத்தை விவரிக்கிறார். ஸ்தீரீவயத்துக்கு இத்யாதி. தகவன்று - ஈயைக்குப்போராது. தகவு - க்ருபை. ‘ஏந்துநீரிளங் குருகே - ஏந்துபூண்முலை’ என்றுதொடங்கி, ‘அகல்தல்-பூந்துழாய் முடியார்க்கு’ என்றுதொடங்கி, ‘திருமுழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீரே’ இத்யந்வயம்.

(க)

துக்ரஹார்த்தமாகத் திருமூழிக்களத்திலே நிற்கிறவர்க்கு. தகவன்றென்று - இங்ஙிலையின் ப்ரயோஜனம் பெறுமையாலே இது ஐயையின் கார்யமல்லவென்று, உரையீர்கள் - சொல்லுங்கோளென்கிறாள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து நான் முடிவதற்கு முன்னே அவனுக்கு என் ஐயைய அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்.

[தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - அவனை அழிக்கையாவது வீரடியென்கை. அவனுக்கு திருபகம்ஐயையாகையாலே அவனுடைய மர்மமறியுமவளாகையாலே அத்தலையில்லையென்கிறாள். [தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து] - மிக்க நீர்வெள்ளத்தை யுடைத்தான பொய்கைகளிலே இரைதேடி. கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி. [மிகவின்பம்படமேவும்]-இனிமை கரைபுரளும்படியன்றோ நீங்கள் ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறது. பிரிவுதேட்டமாய்படி உந்மஸ்தகரஸமாய்ச் செல்லுகிறபடி. விஸ்லேஷியாவிடில் இரண்டாச்ரயமும் அழியும்படியாய்த்து இவைபரிமாறுகிறபடி. [மென்னடைய அன்னங்காள்]-கலவியின்மிகுதி நடையிலே தொடைகொள்ளலாய்படி ஸரஸஸஞ்சாரம் இருக்கிறபடி. [மிகமேனிமெலிவெய்தி]-நான் இவ்விருப்பு இருக்க உங்களுடைய கலவியும் ஸரஸ ஸஞ்சாரமும் ப்ரீதிலேஹுவாக ப்ராப்தியுண்டோ? உங்கள் கலவியின் மிகுதியோபாதி போரும் என்வடிவில் மெலிவின் மிகுதியும். [மேகலையுமீடழிந்து] - பரியட்டமும் கட்டழிந்து; மேகலை தொங்கும்போது ஆச்ரயம்வேணுமே. [என்அகமேனியொழியாமே] - புறம்புகழலுமவை கழன்றது, அசுவாயில் ஸ்வரூபம் கழலுவதற்குமுன்னே; நான் முடிவதற்கு முன்னே என்கை. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு]-தம்மையொழியச் செல்லாதார் ஸத்தையை நோக்குகைக்கு எடுத்து வந்திருக்கிறவர்க்கு. [திருமூழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென்று உரையீரே] - பொரிபுறந்தடவி அத்தலைடைப்பேணிப் போந்தது அமையும்; இனி அவர்படியைச் சொல்லிப் போருங்கோள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. சில அன்னங்களைக் குறித்து, நான் முடிவதற்கு முன்னே அவனுக்கு என்ஐயையை யறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

[தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - அவனுடைய ஸத்தையை யழிக்கைக்கு 'தகவில்லை' என்னுங்கோள். அதாவது - நிர்த்தயனென்கை. அவனுக்குநீருபகம் ஐயையாகையாலே, அவனுடைய மர்மம்அறியுமவளாகையாலே, அத்தையிலையென்கிறாள். [தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து] - மிக்க நீர்வெள்ளத்தையுடைத்தான பொய்கைகளிலே யிரைதேடி. கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி. [மிகவின்பம்படமேவும்]-ஸஹம் கரைபுரளும்படியன்றோ நீங்கள் ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறபடி. பிரிவு தேட்டமாய் உந்மஸ்தகரஸமாய்ச் செல்லுகிறபடி. விஸ்லேஷியாவிடில் இரண்டாச்ரயமும் அழியும்படி.

பத்தாம்பாட்டு.—தகவு இத்தாதி. "அன்னங்காள் - அகமேனியொழியாமே திருமூழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலவண்ணங்களை இத்தாதி.

தடம் - மிகுதி, மீளவும் "தகவன்றென்றுரையீர்கள்" என்கிறதென்னென்ன - அவனுடைய இத்தாதி. குணந்தரங்களிருக்க, "தையயில்லை" என்கிறதற்குக் கருத்தென்னென்னென்ன - அவனுக்கு இத்தாதி. இத்தால்ஹாவம் - கலவிக்கு இத்தாதி. மேலே "மிகவின்பம் - மேவும்" என்றிருக்கையாலே - கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரம் என்றது. "மிகவின்பம்" என்றதற்கு தாத்பர்யம் - ஸஹம் இத்தாதி. இத்தால் ஹாவம் - பிரிவு இத்தாதி. விவரணம் -

யாய்த்து இவைபரிமாறுகிறபடி. [மென்னடையவன்னங்காள்] - கலவியின்மிகுதி நடை யிலே தோடைகொள்ளலாம்படி ஸஞ்சரியாநின்றனவாய்த்து. [மிகமேனிமெலிவெய்தி] - ஸரஸஸஞ்சாரமெல்லாம் குலைந்ததிறையங்களுக்கு; கண்டிகோளிறே நானிருக்கிறபடி; என்ஐசையைக்கண்டால் தரித்திருக்கலாயிருந்ததோ? உங்கள் கலவியின்மிகுதியோபாதி போரும், என்னுடம்பின் மெலிவும். [மேகலையுமீட்டிந்து] - பரியட்டமுகட்டுக்குலைந்து; மேகலை தோங்கும்போது ஆஸ்ரயம்வேணுமே [என்னகமேனியோழியாமே]-பறம்புள்ளது அடையக் கழன்றது. இனி அகவாயில் ஸ்வரூபம் கழல்வதற்குமுன்னே; நான் முடிவதற்கு முன்னே யென்கை. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு] - தம்மையோழியச் செல்லாதார் ஸத்தை நோக்குகைக்காகவந்து கிடக்கிறவர்க்கு [திருமுழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரை யீர்கள்] - பொரிபுறந்தவி. அத்தலையைப்பேணியுண்டதமையும்: இனி அவர்படியை நேராகச் சொல்லிப் போருங்கோள். அப்படி முன்பு பேணினாளோ இவளென்னில்; “எனதவளவண்ணந்தகவுகள்” என்று திருத்தாயார்சொல்லிற்றுப் பொருமல், “தக வுடையவனே” என்று, “கேவோய்! ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ?” என்றாளிறே; அத் தைச் சொல்லுகிறார்.

(கக)

பதினொராம் பாட்டு.

ஒழிவின்றித்திருமுழிக்களத்துறையும்ஒண்குடரை
ஒழிவில்லாஅணிமழலைக்கிளிமொழியாள் அலற்றியசொல்
வழுவில்லாவண்குருகூர்ச்சடகோபன்வாய்ந்துரைத்த
அழிவில்லாஆயிரத்துஇப்பத்தும்நோயறக்குமே.

ஆ.—(ஒழிவின்றி.) - எம்பெருமானைப் பிரியில் யரிக்கமாட்டாத ஸ்வலா வையா யிருப்பா னொருபிராட்டி அவனைப்பிரிந்தலற்றின பாகரத்தாலே, தத்ஸத்ருஸ ஸ்வலாவரான வண்குருகூர்ச்சடகோபன் எம்பெருமானைப்பிரிந்தலற்றின இப்பத்து, தத்ஸத்ருஸ ஸ்வலாவையப் போக்கு மென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்னை அஃயஸித்தார்க்கு எம் பெருமானைப் பிரிகைக்கிடான ஸம்ஸாரதரிதத்தை அறுக்கும் என்கிறார்.

விஸ்வேஷியாவிடில் இப்பாதி. “மென்னடை” என்றதுக்குவாவம் - கலவியின் இப்பாதி. தோடைகொள்ளுகை - காண்கை. பதப்ரயோகப்ரயோஜனம் - ஸரஸ இப்பாதி. அதுக்கடி யேதென்ன - கண்டிகோளிறே இப்பாதி. உனக்கு வ்யஸநமுண்டானால் ஸரஸஸஞ்சாரம் குலைய வேணுமோவென்ன - என்ஐசையை இப்பாதி. “மிகவின்பம் - மிகமேனி” என்ற பதச்சேர்த் திக்குவாவம் - உங்கள்கலவியின் இப்பாதி. மெலிவும் - ஆர்த்தியும். மேகலை-வஸ்த்ரம். கட்டுக் குலையைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மேகலைதோங்கும் இப்பாதி. மேனிமெலிவெய்துகையாலே ஆஸ்ரயமில்லையென்றபடி. தம்மையோழியச் செல்லாதார் என்றது - திருமுழிக்களத்தி லுன் னாரை. குணதிகனென்று சொல்லுகிற நீ இப்படி சொல்லலாமோவென்ன - பொரி புறம் இத் தியாவது - உள்ளே ரஸமில்லாத பொரிக்கு சர்க்கராதிகளை மேலேதடவுமாபோலே, ப்ரண யித்வமில்லாதவனுக்கு ப்ரணயித்வத்தையாரோபித்து, “தகவிலலை” என்றவர்கள் முன்னே “தக வுடையவன்” என்றுசொன்னதமையுமென்றபடி. “தடம்புனல்வாய்” என்று தொடங்கி, ‘திரு முழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்’ இப்பாதி.

(க௦)

[ஒழிவின்றியென்று மேலுக்கு] - திருமுழிக்களத்தில் ஹோமீயதையாலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணி அங்கே நிரதிரயபீப்தியுத்தனவனை. [ஒழிவில்லா என்று தோடங்கி] - எம்பெருமானுக்குத் திருமுழிக்களத்தைப் பிரிந்து யரிக்க ஸம்ஹாவனை யுண்டேயாகிலும் அவனைப்பிரியில் யரியாததன்மையை யுடையளாய் அழகிதாய் முக்யமான கிளியின் பேச்சுப்போலேயிருக்கிற பேச்சையுடையளான பிராட்டி தன் ஆற்றா மையாலே ப்ரலாபித்த பாசரத்தில் ஒன்றும் குறைபாதபபி ருக்கிற ஆழ்வார் நோவுபட்டு உரைத்த.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு வலமாக, ஹவத்விஸ்லேஷ ரூபமான வ்யாதியினுடைய ஸாந்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஒழிவுஇன்றி-(ஒருகாலும்) விஸ்லேஷமில்லாதபடி, திருமுழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, ஒன்சுடரை - விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸையுடையவரை, ஒழிவில்லா - பிரியில் தரியாதபடியாய், அணி - அழகிய, மழலை - முக்தோத்தியையுடைத்தான, கிளிமொழியாள் - கிளியோ டொத்த பேச்சையுடையவள், அலற்றிய - தன்னார்க்கியாலே அக்ரமமாகச்சொன்ன, சொல் - பாசரத்தை, வழுவில்லா - (அந்தப் போமத்தில்) குறையில்லாதபடியாய், வண்குருகர் - விலக்ஷணமான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், வாய்ந்துரைத்த - (அவனுடைய ஸ்வஹாவங்களைக்)கிட்டி யறுவவித்துஉரைத்ததாய், அழிவுஇல்லா - ஹோக்தாக்கள் நெஞ்சில்நின்றும்போகாத, ஆயிரத்துஇப்பத்து, நோய் - (ஹவத்விஸ்லேஷ ஹேதுவான), ஸம்ஸாரவ்யாதியை, அறுக்கும் - தீர்த்துக்கொள்ளும். இது - நாலடித் தாழிசை: கலிவிருத்தமென்பாரு முள்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்பஸித்தார்க்கு, பிரிவுக்கடியான ஸம்ஸாரதூரிதத்தை இதுதானே அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[ஒழிவின்றித் திருமுழிக்களத்துறையும்] - ஒருநாளும் விடநினையாதே அவ்வூரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கு. [ஒன்சுடர்]-“பின்னாற” வணங்குஞ்சோதி என்கிறபடியே அவ்வூரில் நிலையால்வந்த புகரிருக்கிறபடி. அவ்வூரில் ஹோக்யதையால்வந்த புகர். பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மைபால்வந்த புகர். [ஒழிவில்லா] - அவன் அவ்வூரை யொழியில் தரிக்கமாட்டாதாப்போலே அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதவன் என்கை. [அணிமழலைக்கிளிமொழியாள்] - அழகியதாய் முக்தமான கிளியின்பேச்சுப் போலேயிருக்கிற பேச்சை உடையவள். [அலற்றியசொல்] - தன் ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகச் சொன்ன பாசரத்தை. [வழுவில்லா வண்குருகர்ச்சடகோபன்] - அப் பிராட்டிபடியில் ஒன்றும் குறைவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆழ்வார். [வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டி உரைத்த ஹவஸ்யத்தாலே நோவுபட்டுரைத்த. [அழிவில்லாவாயிரத்துஇப்பத்து]-கேட்டார்கள் நெஞ்சை ஒருநாளும் விடாதேவர்க்கு இப்பத்து. இப்பாசரத்தைக் கேட்டார்க்கு ஸமகாலத்திற் போலே ஸர்வகாலமும் ரஸம்பிறக்கும்படியாய்த்து இருப்பது. [நோயறுக்குமே]-ஹவத்விஸ்லேஷமாகிற நோய் அறுக்கும். கலந்து பிரிந்துதிரியக்குக் களின் காவிலே விழுந்து க்லேஸிக்கவேண்டா, விஸ்லேஷமுந்தமிஷ்லாத தேஸத்திலே புகப்பெறுவர்.

ஈடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்பஸித்தார்க்கு, பிரிவுக் கடியான ஸம்ஸாரதூரிதத்தை இதுதானே யறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

(കക)

(கக)

பு 00
ஆ

Supplemental Information

எங்காதுலுக்கடி மாஸேய்ந்த வடிவழகென்று
அங்காதுபற்றாசா ஆங்கவன்பா - லெங்குமுள்ள
புள்ளினத்தைத்தூதாக்கப்போகவிடுமாத்நாள்
உள்ளினர்க்குத் தீங்கை யறுக்கும்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸ்ரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸ்ரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸ்ரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—அறுக்கும்வினாப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(அறுக்கும்வினா.) - இப்படி உதப்பரேஷணம்பண்ண, பின்னையும் எம்பெருமானை வரக்காணாமையாலே அவஸந்நராய்,

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தம்முடைய ஆர்த்தியை அறிவிக்கச்செய்தேயும் எம்பெருமான் அப்போதே வரக்காணாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார் உதப்பரேஷணத்தாலும் மஃப்ரஸாடங்களாலும் அவனுடைய முணுதுஸந்தாந்தாலும் ‘அவன்வந்து நம்மை விஷயீகரித்துத் திருநாவாயிலே கொண்டுபோகை நிர்ஸிதம்’ என்றத்யவஸித்து, லங்கையிலேவந்து திருவடி தன்னைத் திருவடிதொழுது போனபின்பு பிராட்டி “பெருமானைக் காண்பதுஎப்போதோ?” என்று பதறினாற்போலே திருநாவாயிலே புகவேணுமென்றுபதறி, ‘அங்கே புகவல்லேனே?’ என்றும், ‘புகும் நாள் என்று?’ என்றும், ‘அங்கேபுக்கு என்கண்ணாக்கண்டு அடிமைசெய்யவல்லேனே?’ என்றும் தொடங்கி அநேகமநோரூங்களைப் பண்ணுகிறார். போகவிட்ட துதர் வரப் பற்றாமை “நாம் அவனிருந்தவிடத்தேபோவோம்” என்று மனோபிக்கிறாரென்றுமாம்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி வடகழுவுத்தாலே ப்ராபிக்க அலிநிவேஸித்தவர், ப்ராப்யத்வராதிஸயத்தாலே, அவன்பரிபூர்ணனயக்கொண்டு திருநாவாயிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை ப்ரகாஸிப்பிக்கக்கண்டு; அவனுடைய அதுவவிர்யோபிராஸக தேசவர்த்தித்வத்தையும், அதுவாய்ந்தவவைவத்தையும், அஸாபாரண ஸம்ஸந்யுத்தையும், நித்யகைங்கர்யவிஷயத்வத்தையும், பத்ரீபரிஜஸ்த்தாநாஹிபூர்த்தியையும், ஆபுரிதவ்யபதையையும், சோஷித்வரக்ஷகத்வாஹ்யாகாரபூர்ணதையையும், அதுவவஜ்ஞாநப்ரஹ்மத்தையும், உரவம ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், அதிரமணீயவிக்ரஹபோமத்தையும் அதுஸந்யுத்து, ஏவம்ப்ரகாசான ஸர்வேஸ்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தைக்கிட்டி யதுவசிப்பதுஒருநாளே! என்று ஷஹுமுலமாக மனோரபிக்கிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தம் ஆர்த்தியை அறிவிக்கச் செய்தேயும் அப்போதே வரக்காணாமையாலே அவஸந்நரானவர் உதப்பரேஷணத்தாலும் அவன் முணுதுஸந்தாந்தால் வந்த மஃப்ரஸாடத்தாலும் ‘அவன்வந்து நம்மை விஷயீகரித்து, அமர்ந்த நிலமான திருநாவாயிலே கொண்டுபோகை நிர்ஸயம்’ என்று அத்யவஸித்து, க்ரமத்தாலே கொண்டுபோகப் பற்றாமையாலேபதறி, “அங்கே புகவல்லேனே, புகும் நாள்என்றோ? அங்கேபுக்கு என்கண்ணாக் கண்டு அடிமைசெய்யவல்லேனே?” என்று இப்படி அநேக மனோரூங்களைப் பண்ணுகிறார். திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டபின்பு பெருமானைக்கிட்டுந்தனையும் பிராட்டிக்குச்சென்ற மனோரூபீபாலே இவர்க்குச் செல்லுகிறது. “உபாயோபேயங்கள் ஈஸ்வரனே” என்று அத்யவஸித்தார்க்கு, ப்ராப்யருசியில் கண்ணழிவற்றால் வினம்ப ஹேதுவில்லாமையாலே, ப்ராப்யஸித்தியளவும் மனோரூபம் செல்லாநிற்குமிதே. அதவா, போகவிட்டதுத வரப்பற்றாமை “நாம் அவனிருந்தவிடத்தே போவோம்” என்று

மனோரூபிக்கிறார். ப்ராப்யஸித்தியிலுண்டான த்வரையாலே, பெரியமுதலியார் எப்போதும் இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்தித்தருளுவரென்று 'பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி' என்றாய்த்து இத்தைச் சொல்லுவது.

௩௬.—திருவடிசேன்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டவந்தரம் பெருமானாக்கிட்டுவதற்குமுன்பு பிராட்டிக்குப்பிறந்த மனோரூபம்போலே, கீழ்விட்ட உதர அத்தலைப்பட்டு அவனைக்கொண்டு வருவதற்குமுன்னே நடுவு இவர்க்குப்பிறந்த மனோரூபத்தைச்சொல்லுகிறது. இப்படி தம்முடைய ஆர்த்தியறிவிக்கச்செய்தேயும் அப்போதே வரக்காணாமையாலே யவஸந்நரானவர், உதர்ப்ரேஷணத்தாலும் அவன்குணநுஸந்யாநத்தாலும் மனோரூபஸாதித்தாலும் “அவன்வந்து நம்மைவிஷயீகரித்து அமர்ந்தநிலமான திருநாவாயிலே கோடுபோகை நிர்ஸித்தம்” என்று அத்யவஸித்து, க்ரமத்தால் போகப்பற்றாமையாலே பதறி, “அங்கேபுகவல்லேனே? புதும்நாள்என்றோ? அங்கேபுக்கு என் கண்ணாக்கண்டு அடிமைசெய்ய வல்லேனே?” என்று இப்படி அநேகமனோரூபங்களைப்பண்ணுகிறார். “உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரனே” என்று அத்யவஸித்தார்க்கு, ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற்றால் விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே, ப்ராப்யஸித்தியளவும் மனோரூபம் செல்லாநிற்குமிறே. இம்மனோரூபந்தான் இவனுக்குத் தவிராததுமாய், அதுதான் இனியதுமாய், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்திருப்பதும் ஒன்றிறே. பெரியமுதலியார், ப்ராப்யஸித்தியில் த்வரையாலே எப்போதும் இத்திருவாய்மொழியை யநுஸந்தியாநிற்பர்; ஆகையாலே, இத்தை “பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி” என்றாய்த்துச்சொல்லுவது. அடியா, “விட்டதாதர்கள் தாழ்த்தார்க்கொன்று தாமே அவன்வர்த்திக்கிற தேசத்தேறப்போக வோருப்புகிறார்” என்பாரு முண்டு.

“அறுக்கும்வினை” ப்ரவேஸே. ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஸங்க்ரஹஸகந்தி - திருவடிசேன்று இத்தாதி. பிராட்டிக்குப்பிறந்த மனோரூபம்போலே யென்றது-“கூலவெஷேஷ்யவிராஜேண ஸாஸாஜேநெவரொஹிணீ | கூலிபூஷெஷேவிஸொகஸ்யவாராயாஸ்யவிரெஷேயிஸி” என்ற திருவடிசொல்லிப்போனவற்றையே எப்போதும்மனோரூபித்துக்கொண்டிருக்கையைப்பற்ற ‘மனோரூபத்தைச்சொல்லுகிறது’ என்றவந்தரம், “இத்திருவாய்மொழி” என்று கூட்டுவது, அத்தலைப்பட்டு - அங்கேபோய். பிராட்டிக்குப் பெருமான் வருவரென்று திருவடியறிவித்தபின் பாகையாலே, “எப்போது அவரைக்காணப்படுகிறோம்?” என்று பதறக்கூடும்; இவர்க்கு அங்ஙனென்று இன்றிக்கேயிருக்க மனோரூபம் கூடினபடி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே, விஸ்தாஸங்கதி - இப்படி இத்தாதி. “குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ” “நாளறியேனே,” “அணுகப்பெறுநான் எவையொலோ,” “கண்ணாக்களிக்கின்றதுஇங்குஎன்றுகொல்” இத்தாதிபையப்பற்ற - அங்கே புகவல்லேனே இத்தாதித்யமும். உபாயம் அவனே என்றத்யவஸித்தால் “ததஸ்யஸடி ஸாஹவெஸ” என்றிராதே மனோரூபிப்பானென்? என்ன - உபாயோபேயங்கள் இத்தாதி. ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற்றால் - ப்ராப்யத்திலாதரம் குறைவற வுண்டாளுலென்றபடி. ப்ராப்ய த்வரையுண்டென்றால் ஸ்வரூபவிருத்தத்தைச் செய்யலாமோவென்ன - இம்மனோரூபம் இத்தாதி. “ப்ராப்யத்வரையாலே மனோரூபிக்கிறார்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - பெரியமுதலியார் இத்தாதி. பெரியமுதலியார் - ஆனவந்தார். ஸங்கத்யந்தரம் - அடியா இத்தாதி.

முதற் பாட்டு.

அறுக்கும்வினையாயின ஆகத்துஅவனை
நிறுத்தும் மனத்தோன்றிய சிந்தையினுர்க்கு
வெறித்தண்மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
குறுக்கும்வகையுண்டுகோலோ? கோடியேற்கே.

ஆ.—ஊவத்தர்ஸநாபேக்ஷராயிருப்பாருடைய துஃவங்களைப்போக்கும் திருநாவாயை நமக்கும் ஒருகால் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அறுக்குமென்று தொடங்கி] - அவனை ஹ்ருதயத்திலே நிறுத்தவேணுமென்னும் அத்தயவஸாயத்திலே ஒருப்பட்ட மனோரயத்தை யுடையார்க்கு ஸகல துஃவங்களையும் போக்கும். [வெறி]-பரிமளம். [கோடியேற்கு]-அங்குப் புகப்பெறுதே நோவுபடுகைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு.

ப.—முதற்பாட்டில், 'ஆபுரிதாதுஃவவிரோயிராஸகமாய் நிரதிஸாயஹோக்யமான திருநாவாய் எனக்குக் கிட்டும் வகையுண்டோ?' என்கிறார்.

ஆகத்து-(தங்கள்)ஆகவாயிலே, அவனை-(ஸமஸ்தவிரோயிநிவர்த்தகனாய் நிரதிஸாயஹோக்யனா)ஸ்வேஸ்வரானவனை, நிறுத்தும் - நிறுத்தவேணுமென்கிற, மனத்து - நெஞ்சிலே, ஒன்றிய - ஒருமைப்பட்ட, சிந்தையினுர்க்கு - மனோரயத்தையுடையவர்களுக்கு, வினையாயின - அவித்யாகம் வாஸநாருசிகளான அதுஃவவிரோயிகளையுடைய, அறுக்கும் - போக்குவதாய், வெறி - பரிமளப்ரகரமான, தண் - ஸ்ரமஹரமாய், மலர் - புஷ்போததரமான, சோலைகள்கூழ் - சோலைகளையுடைய, திருநாவாய் - திருநாவாயானது, கோடியேற்கு - (அதுஃவவிரோயிநிவர்த்தகனாய் கிட்டப்பெறுத) கொடுமையை யுடைய எனக்கு, குறுக்கும்வகை உண்டுகொலோ - கிட்டும்விரகு உண்டாமோ?

இ.—முதற்பாட்டில், எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அறுக்கும் வினையாயின] - வினையென்று பேர்பெற்றவற்றை அடங்கலும் போக்கும்; ருசிவிரோயி, உபாயவிரோயி, ப்ராப்திவிரோயி, ஸாரீரத்தளவில் பர்யவஸிக்கவொட்டாதே ப்ராமப்தமாய் வருமவை, அவற்றையுடைய ஒருகாலே போக்கும். க்ரமத்தாலே போக்கவேண்டுமது தானே போக்கிக் கொள்ளுமன்றிதே; அவன் போக்குமன்று "ஹவெவாபாநஃபூரூபயனே" "ஹவாபாவெஷோரோக்ஷயிஷ்யாதி" என்கிறபடியேயாகக் கடவதிதே. இப்படி செய்வது ஆர்க் கென்னில்? [ஆகத்தவனை நிறுத்தும்மனத்தோன்றிய சிந்தையினுர்க்கு] - அவனை ஹ்ருதயத்திலே நிறுத்தவேணுமென்னும் அத்தயவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்ட மனோரயத்தை உடையவர்க்கு. [வெறி இத்தயாதி] - வினையை வர்த்திப்பிக்கிலும் புக்குக்கொடுநிற்கவேண்டும்படியாய்த்து ஷேஸமிருப்பது. பரிமளத்தையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமாய் நித்யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாய். [குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ] - குறுகப்பண்ணும் விரகுவதோவென்னுதல்; குறுகும் விரகுவதோவென்னுதல்; குறுக்குமென்று அத்தேஸாஹாஷை. அந்த ஹாஷையாலே அருளிச்செய்வதே! என்று விஷயராயருளிநர் எம்பெருமானார். [கோடியேற்கே] - ஆஸாலேஸமுடையார்க்குப் புகலாந் தேஸமாயிருக்க, புகப்

பெறாதே நோவுபடுகைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு. 'கொடியேற்கு - ஆகத்தவனை நிறுத்தும் மனத்தொன்றிய சிந்தையினர்க்கு - வினையாபின - அறுக்கும் - திருநாவாய் குறுக்கும்வகை, உண்டுகொலோ?'

ஈடு.—முதற்பாட்டு. எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[அறுக்கும்வினையாயின] - வினையென்று பேர்பெற்றவையடங்கலும் போக்கும்;—ருசிவிரோயி, உபாயவிரோயி, ப்ராப்யத்தை ப்ராபிக்குமிடத்தில்வரும் விரோயிகள், வர்த்தமாநதேஹத்தளவிலே பர்யவலிக்கையன்றிக்கே ப்ராரப்தஸேஷமாய்நின்று அவ்வருகேயும்போம்படி விளம்பிக்கக்கடவவை. நின்றநின்றநிலைகள்தோறும் உண்டாயிருக்குமிதே விரோயிகள். புதுப்புடைவை யழுக்குக்கழற்றுமாபோலே க்ரமத்தாலேபோக்க வேண்டுவது தான்போக்குமன்றிதே; ஹவத்ப்ரஸாடித்தாலே போமென்று ஒருகாலே போமிதே; “**ஔரோஜாசாஹோவா**”, (மேருமந்தரமாத்ரோபி) “**ஹவெவ்வா** **பாநஃபுடிமயனெ**,” (ஸ்ரவேபாப்மாநஃப்ரதாயந்தே) “**ஹவெவ்வாவெவ்வோ** **ஔாஷயிஷாதி**” (ஸ்ரவபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிறபடியேயாகக்கடவதிதே, ப்ரஹ்மஹத்தையக்கு ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணினால், மோஹத்தையக்குத் தனித்துப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணவேண்டியவருமிதே; அங்ஙனவேண்டாவிதே ஹவஷங்குஹங்கோண்கோர்யங்கோள்ளுமிடத்தில், ஆர்ககுத்தான் இப்படிச்செய்வது? என்னில்; [ஆகத்துஇத்யாதி]-ஹ்ருடியத்திலே அவனென்றுத்த வேணுமென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்டமனோரயத்தையுடையார்க்கு. [வேறியித்யாதி] - வினையைப்போக்காதே வர்த்திப்பிக்கிலும் விடவொண்ணாதபடி யாய்த்து, தேசமிருப்பது. பரிமளத்தையுடைத்தாய் ப்ரமஹரமாய் நிய்ய

முதற்பாட்டு.—அறுக்கும் வினை இத்யாதி. “கொடியேற்கு - திருநாவாய் குறுக்கும் வகையுண்டுகொலோ?” என்றதைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - எனக்கு இத்யாதி.

வினைகள் அநேகமுண்டோவென்ன - ருசி இத்யாதி. ருசிவிரோயியாவது - ப்ரயோஜநாத்ரஸ்யத்தை, தேவதாந்தரபஜநாதிகள். உபாயவிரோயியாவது - “**கதபுஷ்யஸக்யுஷெவ**” இத்தயர்த்தபுத்தஸங்காத்ரயம், ஸாதநாந்தரஸ்ப்ருஹை முதலானவை. ப்ராப்யத்தை ப்ராபிக்குமிடத்தில் வரும் விரோயிகள் ஆவன - “**அவனே உபாயம்**” என்றதயவஸாயம்பிறந்தாலும், அவன்திருவடிகளை ப்ராபிக்குமிடத்தில் “**அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகள், ஐாகவதாபசாரம்,**” என்றாற்போலே வருகிறவிரோயிகள். “**வர்த்தமாநதேஹத்தளவிலே பர்யவலிக்கையன்றிக்கே**” என்கிறவிடத்திலே, “**ஔாஷயிஷாதி**” இத்தயர்த்தயஸ்யேயம், கண்டதுக்கெல்லாம் விரோயிகளுண்டோவென்ன - நின்றநின்ற இத்யாதி. வினைகளொருகாலே அறுக்காமோவென்ன - புதுப்புடைவை இத்யாதி. ஒருகாலேபோமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - மேருமந்தர இத்யாதி. “**ஔரோஜாசாஹோவாபாஸிஃவாவஸ்யுகரீடுண;** **கௌவம்வெஷ்யாஸாவாஷ்யு** **வ்யூயிரிவநஸ்யுதி**” இதிஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே (அ-அத்யா). “**ஹவம்ஹாவஸ்யுஸவெவ்வா** **பாநஃபுடிமயனெ**” இதிசாந்தோக்யே (டு-உச-வைஸ்வநர வித்யாயாம்). “**புதுப்புடைவை**” இத்யாதி வாக்யத்வவிவரணம் - ப்ரஹ்மஹத்தையக்கு இத்யாதி வாத்யத்வம். ஒருமைப்பட்ட - உத்யோகித்த. ஊரில் ஹேக்யத்தைய வர்ணித்ததுக்கு ஹவம் - வினையைப்போக்காதே இத்தயாதி. ஸப்தார்த்தம் - பரிமளத்தை இத்யாதி. “**மலர்ச்சோலை**” என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகை

† இங்கே அரும்பதம் விளங்கவில்லை : ருசிவிரோதி என்று தொடங்கும் வாக்கியங்கட்கு அடையவளைந்தானரும்பதத்தில் எழுதி யிருக்குமாறு:—ருசிவிரோயியாவது - பகவத்விஷயத்திலே ஆசைபிரக்கவொட்டாதபடி வருகிற விரோதி : அதாவது - ப்ரயோஜநாத்ரஸ்யத்தை, உபாய விரோயியாவது - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம்அவன் என்னும் ருசிபிறந்தாலும் அவனே புபாயமென்று அத்யவலிக்கவொட்டாதபடி வருகிறவிரோதி : அதாவது ஸாயநாத்ரஸ்ப்ருஹை,

வஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாய். [குறுக்கும்வகையுண்டுகோலோ] - குறுகப் பண்ணும்வகை ஏதோ? என்னுதல்; குறுகும் விரகுவதோ? என்னுதல்; குறுக்கு மென்று - அத்தேசுலாஷை. எம்பெருமானார் திருவடிதொழுவெழுந்தருளாநிற்க, “திரு நாவாயேத்தனையிடம்போரும்?” என்று எதிரேவருகிறார் சிலரைக் கேட்டருள, “குறுக் கும்” என்றார்களாய், அததைக்கேட்டு “இப்பாஷையாலே யருளிச்செய்வதே ஆழ் வார்!” என்று போர வித்தராயருளினார். [கொடியேற்கு] - கொடியேனுக்கு. ஆஸா லேசுமுடையார்க்கு ப்ராபிக்கலாம் தேசமாயிருக்க, ஆசையும் கண்ணழிவற்றிருக்க புகப் பெருதே நோவுபடுகைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணினானெனக்கு. ‘ஆகத்தவனைநிறுத்தும் மனத்தோன்றியசிறந்தையினார்க்கு - வினையாயின அறுக்கும் - வேறித்தண்மலர்ச்சோலை கள்குழ் திருநாவாய் - கொடியேற்கு - குறுக்கும்வகை யுண்டுகோலோ?’ (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கொடியேரிடைக் கோகனகத்தவள்கேள்வன்
வடிவேல்தடங் கண்மடப்பின்னைமனானான்
நெடியானுறைசோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
அடியேனனுகப்பெறுநாள்எவைகோலோ?

ஆ.—(கொடியேரிடை) - பெரியபிராட்டியாரோடும் நப்பின்னைப்பிராட்டியா ரோடும் கூட அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவாயிலே போய்ப் புகுவதென்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியென்றுதொடங்கி]-கொடிபோலே அழகிய இடையையுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லலனாய் கூரியவேல்போலேயாய்ப்பெருத்திருக்கிற கண்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஷோக்தாவாய், அவ்வளவன்றிக்கே, மஹிஷபரிஜநாடிகளுக்கு ஒருமுடிவின்றிக்கே யிருக்கிறவன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதுஞ்செய்து இவன் பரிகர மெல்லாங்கொண்டு ஒருமூலையிலே அடங்கும்படி சோலைப்பரப்பையுடைய திருநாவாயை.

ப.—அநந்தரம், மஹிஷ்யாடி ஷோக்யதா வைவதத்தை யுடையவன் வர்த் திக்கிற திருநாவாயை நான் கிட்டும்நாள்களெவை? என்கிறார்.

கொடிஏர்இடை - கொடிபோலழகிய இடையையுடையளாய், கோகனகத்த வள் - தாமரைப்பூவிற்பிறப்பாலே நிரதிஸபஷோக்யயான லக்ஷ்மிக்கு, கேள்வன் - ஸத்ருஸனாய், வடி வேல் - வடித்த வேல்போலே யொளியையும் கூர்மையையுமுடைய

யாலே - நித்யவஸந்தமான என்றது. இரண்டாமர்த்தம் - குறுகும் என்கிற மெல்லொற்றை “குறுக்கும்” என்று வல்லொற்றாக்கிக்கிடக்கிறதாய், குறுக்கும்விரகேதோ என்று. ஆனால், குறுகும்வகையென்னுதே “குறுக்கும்வகை” என்கிறதென்னென்ன - குறுக்கும் இத்யாதி என் னுதல்; மூன்றாமர்த்தமாதல். “தேசுலாஷை” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - எம்பெருமானார் இத் யாதி. பாபமேதென்ன - ஆஸாலேஸம் இத்யாதி. அந்வயம் - ஆகத்தவனை இத்யாதி, “வினை யாயின - அறுக்கும்” என்றது - திருநாவாய்க்கு விசேஷணம். (க)

தான், தடங்கண் - பெரியகண்களையும், மடம் - மடப்பத்தையுமுடைய, பின்னை - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மணான் - லோக்தாவாய், (இவ்வளவன்றியே), நெடியான் - அபர்யந்த லோக்பதாதிஸயத்தையுடையவன், உறை - வர்த்திக்கிற (தேசமாய்), சோலைகள் - நானாவிதமான சேலைகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அடியேன் - (அந்நயலோமயனான) நான், அணுகப்பெறும்நான் - அணுகப்பெறும்நான்கள், எவையெனலோ - எவையோ? வடியென்று - மாவவெய், மாவடுப்பிளவுபோலவும் வேல்போலவு மென்றுமாம்.

இ - இரண்டாம்பாட்டில், திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியேரிடையித்யாதி] - கொடிபோலே அழகிய இடையையுடையளாய்ப் புஷ்பத்திற்பரிமளம் உபாதானமாகப்பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லஹனாவன். “நகஸூரிநா வராயுதி” என்பாரும் அருகேயிருக்க இழக்கவோ! என்கிறார். [வடிவேலித்யாதி] - கூரியவேல்போலே ஓராளுமொருநோக்கும் நேராய், லோக்தாவின் அளவல்லாத லோக்யதையை யுடைத்தான கண்களையுடையளாய் ஆத்மமுகுணோபேதையான நப்பின்னைப் பிராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப்பிறந்தவன். தன்கண்ணிலே அவனையொடிபெறிந்து நமக்காக்கித்தருமவளிறே நப்பின்னைப்பிராட்டி. [நெடியான்இத்யாதி] - இவ்வளவன்றிக்கே மஹிஷபரிஜநங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருக்குமவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேஸம். அவனுக்கும் அவன்பரிகரத்துக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாந் சோலைப் பரப்பையுடைத்தான தேஸம். [அடியேனணுகப் பெறுநான்] - அடிமை செய்கைக்கு இட்டுப் பிறந்த நான் வந்து கிட்டப்பெறும் நான்என்றோ?

நடு. - இரண்டாம்பாட்டு. திருநாவாயிலே புகும்நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியேரித்யாதி] - கொடிபோலேயழகிதான இடையையுடையளாய்ப் புஷ்பத்திற்பரிமளம் உபாதானமாகப் பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லஹனாவன். “நகஸூரிநா வராயுதி” (நகஸூரிநாபராத்யதி) என்பாரும் அருகேயிருக்க இழக்கவோ? என்கிறார். [வடிவேல்தடங்கண்மடப்பின்னைமணான்] - கூரிய வேல்போலே ஓராளும் ஒருநோக்கும் நேராய் லோக்தாவின்ளவல்லாத லோக்யதையை யுடைத்தான கண்ணையுடையளாய், ஆத்மமுகுணோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வி புலிக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்தவனாய்த்து. [நெடியான்] - இப்படிப்பட்ட மஹிஷபரிஜநாதிகளால் எல்லைகாண வொண்ணாதவன். [உறையித்யாதி] - அவனுக்கும் அவன் விசுவதிக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாம்படி இடமுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாயை. [அடியேன்] - வநவாஸத்துக்குப் பெருமானும் பிராட்டியுமாய்க் கலக்குமிடத்தில் * லவாம்ஸ்துவிற்படியே எல்லாவடிமைகளும் செய்கைக்கு இளையபெருமாள் நேர்பட்டாற்போலேயாய்த்து,

இரண்டாம்பாட்டு. - கொடியேர் இத்யாதி. “திருநாவாய் - அணுகப்பெறும்நான் எவையெனலோ?” என்றத்தைக் கடாசுபித் தவதாரிகை - திருநாவாயிலே இத்யாதி.

ஏர் - அழகு. இத்தால் ஊவம் - நகஸூரிநா இத்யாதி. வடி - கூர்மை, ஓராளுமொருநோக்கும் மென்றது - ஓராளுக்கோராமுபோலே ஒருநோக்காலே யகப்படுத்திக்கொள்ளுகையென்றபடி. பிராட்டிமாரைச் சொன்ன வந்ததாம், “நெடியான்” என்கையாலே அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. “சோலைகள்” என்கிற வெஹுவசநத்துக்குஊவம் - அவனுக்கும் இத்யாதி. பிராட்டிமாரோட்டைச் சேர்த்தியைச்சொல்லி, அநந்தரம் “அடியேன்” என்றதுக்கு ஊவம் - வநவாஸத்துக்கு இத்யாதி. புறப்பட்டு என்றுகூட்டுவது, லவாம்ஸ்துவிற்படியே - அந்த

இங்குத்தைக்கு அடிமைசெய்கைக்கு இவர் நேர்பட்டபடியும். இளையபெருமானைப் போலே அடிமைசெய்வித்துக் கொள்ளுகிற விஷயத்திற் குறையில்லையாய்த்துஇவர்க்கு. ப்ரீஜநகராஜன்திருமகளொருத்தியுமிறே அங்கு. [அணுகப்பெறுநாளெவைகொலோ] - அத் தேசத்தை நான் கிட்டப்பெறும் நாள்தோ ? (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

எவைகொல் அணுகப்பெறுநாள் என்றேப்போதும்
கவையில்மனமின்றிக்கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்
நவையில் திருநாரணன்சேர் திருநாவாய்
அவையுள்புகலாவதுஓர்நாள் அறியேனே.

ஆ.—(எவைகொல்). - 'என்றோ திருநாவாயை யணுகப் பெறுவது?' என்று எப்போதும் தடிகசித்ததாய்க் கண்ணீர்சொரவருக்கிற நான், ஹேயப்ரத்யகேனா திருநாரணன்சேர் திருநாவாயிலே அவனுடைய ஓவ்பபரிஷத்திலேபோய்ப் புகுநாள் என்றென்று அறிகிலேன் என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றம்பாட்டில், 'திருநாவாயிற்றிருவேலக்கத்திலே புகும் நாள் என்று?' என்று அறிகிறிலே நென்று அவஸந்நாகிறார்.

[எவைகொல் என்று தொடங்கி] - அணுகப்பெறுநாள் எவையோவென்று ஸர்வகாலமும் மற்றொன்றறியாதே ஒருமைப்பட்டுக் கண்ணீர் பாயாநிற்பன். [நவையில் திருநாரணன்] - தூர்லஹத்வாஹிதோஷம் தட்டாதபடி பிராட்டியோடேகூடி ஆஸ்ரித ஸுலஹனாவன்.

ப.—அநந்தரம், 'அஸுபாரணஸம்வந்ய விஸரிஷ்டனா நாராயணன் வர்த் திக்கிற திருநாவாயோலக்கத்திலே புகுவதுஒருநாள் அறிகிறிலேன்' என்கிறார்.

அணுகப்பெறுநாள் - கிட்டப்பெறுநாள், எவைகொலென்று - எவை யென்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலத்திலும், கவையில்மனமின்றி - வேறொன்றிற் புகுநும் நெஞ் சின்றியே (ஏகாக்ரசித்ததாய்க்கொண்டு), கண்ணீர்கள் -, கலுழ்வன் - மல்காநிற்பன்; நவைஇல் - (தூர்லஹத்வ ஸோபாதிகத்வாஹிகிற) குற்றமின்றியே, திருநாரணன் - (ஸுலஹனப் நிருபாயிகவந்துவாய்) ப்ரதிபதிபான நாராயணன், சேர் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயில், அவையுள் - அவனுடைய ஓலக்கத்திலே, புகலாவது - ப்ரவேசிக்கலாவது, ஓர்நாள்-ஒருநாள், அறியேனே - இன்னதென்றறிகிலேன். நவை - குற்றம். அவை - ஓலக்கம்.

இ.—மூன்றம்பாட்டில், 'திருநாவாயிஸ்திருவேலக்கத்திலேபுகும்நாளென்று?' என்று அறிகிறிலேன் என்கிறார்.

[எவைகொலித்யாஹி] - நான் வந்து கிட்டப்பெறும் நாளெவை? என்று. [எப் போதும்] - ஒருகால்இத்தைச்சொல்லி அல்லாதபோது அந்யபாரதை பண்ணுகிறேனோ?

ஸ்லோகத்திற்படியே யென்றபடி. இவர்கேர்பட்டால் விஷயம் குறைபட்டிருக்குமோவென்ன - இளையபெருமானே இத்யாதி. ஏற்றமுண்டென்கிறார் - ப்ரீஜநகராஜன் இத்யாதி. (உ)

[கவையில் மனமின்றி] - அதுதன்னிலும் இதுவும் முகாந்தரமுமாய்ச் செல்லுகிறதோ? இருதலைத்த நெஞ்சின்றியே. [கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்] - கண்ணீர்கள் வெள்ளமிடவிருப்பன். [நவையில் திருநாரணன்] - துர்லலத்வாழ் தோஷமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸ்ரீமான நாராயணன். ஸௌலப்யத்துக்குணற்றான பிராட்டியோடேகூடத் திருநாவாயிலேவந்து ஸுலலானவன். [திருநாவாயவையுள் புகலாவதோர் நாளறியேனே] - திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாகயிருக்க அத்திரளிலேசென்றுகூடப் பெறும்நாளென்றென்று அறிகிறிலேன். அவை - சபை, நவை - குற்றம். “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்றிருக்கும் அவராகையாலே, அந்நாளே யாசைப்படுகிறார்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ‘திருநாவாயில் திருவோலக்கத்திலே புத்ருநாள் என்று?’ என்றறிகிலே னென்கிறார்.

[எவையோலியாதி] - நான் வந்து கிட்டப் பெறும்நாள் எவை என்று? [எப் போதும்] - ஒருகால் இத்தைச் சொல்லி அல்லாதபோது அந்யபரதைபண்ணுகிறேனோ? [கவையில் மனமின்றி] - அதுதன்னிலும் இதுவும் முகாந்தரமுமாய்ச் செல்லுகிறதோ? இரு தலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே. [கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்] - கண்ணீர்கள் வெள்ளமிடவிருப்பன். [நவையில் திருநாரணன்] - துர்லலத்வாழ் தோஷமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸ்ரீமான நாராயணன். ஸௌலப்யத்துக்குணற்றான பிராட்டியோடேகூடத் திருநாவாயிலேவந்து ஸுலலானவன். ‘திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாக விருக்க, “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதுஎன்கொலோ?” என்று’ ஆசைப்பட்ட நான் அத்திரளிலேசென்று கூடப் பெறும்நாள் என்று?’ என்றறிகிறிலேன். அவை - சபை. நவை - குற்றம். (க)

நான்காம் பாட்டு.

நாளேலறியேன் எனக்குள்ளானநானும்
மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன்
நீளார்மலர்ச்சோலைகள்குழ் திருநாவாய்
வாளேய்தடங்கண் மடப்பின்னமனாளா!

ஆ.—(நாளேலறியேன்.) - நிரவயிக ஸௌந்தர்யமுண விசிறிஷ்டையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஹோமயான உனக்கு மீளாஅடிமைப்பணிசெய்யப்புகுந்தேன்; ‘அடிமைசெய்யும் நாளென்று?’ என்றறிகிறிலே மனன்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு.—எவையோல் இத்யாதி. “ திருநாவாயவையுள் புகலாவதோர்நாளறியேன் ” என்றத்தைக் கடாகுழித்தவதாரிகை - திருநாவாய் இத்யாதி.

இப்பதப்பாயோகத்துக்கு ஹாவம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. இதுக்கார்த்தம்-இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே என்று. இருதலைத்தநெஞ்சு - இருதலையான நெஞ்சென்றபடி. முகாந்தரமுமாய் - விஷயாந்தரமுமாயென்றபடி. கவையில் மனமின்றி-கவையிலேயான மனமின்றிக்கே-வேறென்றிற்பெருகின நெஞ்சின்றிக்கே; ஏகாக்ரசித்தனயக்கொண்டென்றபடி. கவை - கார்யம்; விஷயாந்தரமென்றபடி. கண்ணீர்களாலே கலங்குவனென்று ஸப்தார்த்தம். அதாவது - கண்ணீர் வெள்ளமிடாநிற்பனென்றபடி. “ கலுழ்வன் ” என்கிறதற்கு நிகண்டு - “ கலுழி - கலங்குதல், அழுதல்.” “ கலுழுவன் ” என்று இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாங் சொல்லும். “ திருநாரணன் ” என்று தொடங்கி மேலுக்கு ஸப்தார்த்தம் - ஸௌலப்யத்துக்கு இத்யாதி. (க)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், எல்லாவடிமையும் கொள்ளுகைக்குடான திருச் சோலையையுடைய திருநாவாயிலே நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே கூட எழுந்தருளியிருக்கிற உனக்கு ஆத்மாந்தஹாஸ்யம் பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான் திருவடிகளில் அடிமையிலே அடிகரிக்கும்நான் என்றென்று அறிகிலேனென்று பதறுகிறார்.

[வாளேய்தடங்கண்] - வாள்போலேயாய் பெருத்திருந்துள்ள கண்.

ப.—அநந்தரம், நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்விதனப்பெய்த நான், அந்தக் கைங்கர்யோபயுக்தமான நாங்கள் உளவானபடி யறிகிறிலே என்கிறார்.

ரீள் - ஒங்கி, ஆர் - நிறைந்த, மலர் - பூவையுடைத்தான, சோலைகள்-சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, வாள்வய் - வாள்போலே ரீண்ட ஒளியையுடைத்தான, தடங்கண் - பெரியகண்ணையுடையளாய், மடப்பின்னை - ஆத்ம மூணபூர்ணையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மணாள - நிரதிஸம்போக்தாவானவனே! (ஸூரி:ஸோப்போலே), நானும்-, மீளாவடிமைப்பணி செய்ய - விச்சேதாஹித நிரந்தர கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு, புகுந்தேன் - அவ்யதித்தேன்; (அதுக்கு), எனக்கு -, உள்ளன - உளவாகக் கற்பித்துவைத்த, நாள்வல் - நாளாகில், அறியேன் - (அவை) நானறிகிறிலேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆத்மாந்தஹாஸ்யம் பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான் நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே கூட விருக்கிறிருப்பிலே அடிமை செய்யப்பெறும் நாள் என்றென்றறிகிறிலேன் என்கிறார்.

[நாளேலறியேனெனக்குள்ளான்] - பெறக்கடவ நாள் என்றென்று அறிகிறிலேன் என்னுதல். பிரிந்திருக்கக்கடவ நாளெத்தனையென்று அறிகிறிலேன் என்னுதல். பேறுஸித்தமானபின்பு பதறுகிறதென்னென்னில்? - [நானும் மீளாவடிமைப்பணிசெய்யப் புகுந்தேன்] - நித்யஸூரிகளபண்ணும் ஆத்மாந்தஹாஸ்யத்திலேயன்றோ நானும்அடிகரித்தது. ஒருபரயோஜநத்தைக் கொள்ளக்கிடின்வனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? தாஸ்ய பரிமாத்தில் சுவடறியாதவனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? [நீளார்மலர்ச் சோலைகள்] - ஒங்கிப்பரப்புமாறப் பூத்தசோலைகளை யுடைத்தான தேஸம்; அடிமைசெய்கைக்குப் புஷ்பாப்யபகரணங்களால் குறைவற்ற தேஸமென்னுதல். நப்பின்னைப் பிராட்டியும்தானுமாகப் புஷ்பாபசயம் பண்ணலாம் தேஸமென்னுதல். [வாளேய்தடங்கண்] - ஒளியையுடைத்தான பரந்த கண்ணென்னுதல், வாள்போலேகண்டாரை அழிக்கவல்ல பரந்த கண்ணென்னுதல்; அவனை அந்யார்ஹனும்படியாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவள் என்கை. [மடப்பின்னை மணாள] - அழகேயன்றிக்கே ஆத்மமூணங்களாலும் துவக்கவல்லவளுக்கு வல்லஹுனவனே! தேஸாந்தரம்போன ப்ரஹ்ம ஊர்அணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பலகாலும் நினைக்குமாபோலே ப்ராப்யதேஸம்அணித்தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டிமாரை அதுஸந்யிக்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ‘ஆத்மாந்தஹாஸ்யம்பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான், நப்பின்னைப்பிராட்டியோடேகூடவிருக்கிற விருப்பிலே யடிமைசெய்யப்பெறும் நாள் என்று? என்றுஅறிகிறிலேன்’ என்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—நாளேல் இத்யாதி. “மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன் - மடப்பின்னைமணாள - நாளேலறியேன்” இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆத்மாந்தஹாஸ்யம் இத்யாதி.

[நாளேலறியேனெனக்குள்ளன] - பெறக்கடவநாள் என்றென்றறிகிறிலேன் என்னுதல்; நான் பிரிந்திருக்கக்கடவ நாள் எத்தனையுண்டென்றறிகிறிலேனென்னுதல். பேறு ஸித்தமானபின்பு பதறுகிறதேன்? என்னில் - [நானும் மீளாவடிமைப்பணி செய் யப்புகுந்தேன்] - நித்யஸூரிகளப்பண்ணும் ஆத்மாந்தடாஸ்யத்திலேயன்றோ நானும்அதி கரித்தது? ஒருப்யோஜந்ததைக் கொள்ளக் கிட்டினவனாய்ஆறியிருக்கிறேனோ? டாஸ்ய பரிமளத்திற் சுவடறியாதவனாய்ஆறியிருக்கிறேனோ? [நீளார்மலர்ச்சோலைகள்] - ஒங்கிப் பரப்புமாறப்பூத்த சோலைகளையுடைத்தான தேசம். அடிமைசெய்கைக்குப்புஷ்பாப்யுப கரணங்களால் குறைவற்றதேசம் என்னுதல்; நப்பின்னைப்பிராட்டியும் தானுமாகப் புஷ்பாபசயம்பண்ணலாம் தேசமென்னுதல். [வாளேய்தடங்கண்] - ஒளியையுடைத் தான பரந்த கண் ணென்னுதல்; வாள்போலே கண்டாரை அழிக்கவல்ல பரந்தகண் என்னுதல்; அவனை அந்நயார்ஹமாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவளென்கை. [மடப்பின்னைமணாளா] - அழகேயன்றிக்கே ஆத்மகுணங்களாலும் துவக்கவல்லவளுக்கு வல்லவனுனவனே! தேசாந்தரம்போனப்ரஜை ஊர்அணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பல கால் நினைக்குமாபோலே, ப்ராப்யதேசம்அணித்தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டிமாரை அநுஸந்திக்கிறார்.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மணாளன்மலர்மங்கைக்கும்மண்மடந்தைக்கும்
கண்ணாளனுலகத்துயிர்தேவர்கட்கேல்லாம்
விண்ணாளன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய்
கண்ணாரக்களிக்கின்றதிங்கேன்றுகோல்கண்டே.

ஆ.—(மணான்.) - லக்ஷ்மீஹமிளநாயகனாப், ஹேவாஹ ஸ்யாவராந்த நிசிலஜநிர்வாஹகனாப், ஸ்ரீவைகுண்டசிலபனா எம்பெருமான் விரும்பியுறையும் திரு நாவாயை, இப்பர்க்குதியேரேடே கண்ணாரக்கண்டி களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

- ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாவாயை என் கண்ணின்விடாய் திரக் கண்டு க்ருதார்பூனாவதென்றோ? என்கிறார்.

“எனக்குள்ளன - நாளேலறியேன்” என்றநவயிப்பது. எனக்குளவாகக் கற்பித்து வைத்த நாளான லறியேனென்று ஸந்தார்த்தம். இன்னநாளென்று விசேஷியாமையாலே இத்தை த்வேதா காட்டுகிறார் - பெறக்கடவநாள் இய்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. மீளா - அவிச்சிந்தமான. அடிமைப்பணி - டாஸ்யக்ருத்தம். “அடிமைப்பணி” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒரு ப்யோஜந்ததை இய்யாதி. “மீளாவடிமைப்பணி” என்றதுக்கு ஹாவம்-டாஸ்யபரிமளத்தில் இய்யாதி. “அடிமைப் பணிசெய்ய” என்றத்தையும் “மடப்பின்னைமணாளா” என்றத்தையும் கூட்டி ஹாவத்வயம் - அடிமைசெய்கைக்கு இய்யாதிவாக்யத்வயம். வான் - ஒளியும், வேலும். ஏய்கை - உடைத்தாகையும, ஒப்பும். கீழ் வாக்யவிவரணம் - அவனை இய்யாதி. துவக்கவல்ல - வசிகரிக்கவல்ல. பாட்டுத் தோறும் பிராட்டிமாரை யருளிச்செய்ததுக்கு ஹாவம் - தேசாந்தரம் இய்யாதி. ‘நீளார்மலர்’ என்று தொடங்கி ‘அடிமைப்பணி செய்பப் புகுந்தேன்; எனக்குள்ளன - நாளேலறியேன்’ இய்யந்வயம்.

(ச)

[கண்ணுளன் உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் விண்ணுளன் விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - லோகத்திலுண்டான தேவமனுஷ்யாடிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநாடு யிருந்தவன் அத்யாடிரம் பண்ணிக்கொண்டு வர்த்தித்தருளுகிற திருநாவாயை. [இங்கு] - ப்ரக்ருதியேடே.

ப.—அநந்தரம், பத்ரீபரிஜநஸ்யாநாடி பரிபூர்ணனானவன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயை, என்கண்ணானது நிறையுப்படி கண்டு அது ஊகிப்பதென்றே? என்கிறார்.

மலர்மங்கைக்கும் - பத்மவாஸிநியானலக்ஷமிக்கும், மண்மடந்தைக்கும் - ஸ்ரீஹிம்பிராட்டிக்கும், மணுளன் - ஹோகத்தாவாய், உலகத்து - லோகத்தில், உயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - ப்ராணிகள் தேவதைகள் எல்லார்க்கும், கண்ணுளன் - நிர்வாஹகனாய், விண்ணுளன் - பரமவ்யோமஸுப்தவாச்யமான பரமபதத்தி லுள்ளாரையும் அடிமைகொள்ளுமவன், விரும்பி-(இந்தவிஷயத்திவ்யத்திலும்)விரும்பி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கண் - கண்கள், ஆர - பரிபூர்ணமாம்படி, கண்டு-, இங்கு - இங்கே, களிக்கின்றது - நிரதிஸ்யாநந்தியாவது, என்றுகொல் - என்றே?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாவாயை என் கண்ணின்விடாய்தீரக்கண்டு உகப்பதென்றே? என்கிறார்.

[மணுளன் இத்யாதி] - பிராட்டிக்கும், ஸ்ரீஹிம்பிராட்டிக்கும் வல்லவன். புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்குஉவாத்தாவாரும் உண்டாயிருக்க இழக்கக்கடவேனோ? [கண்ணுளன் இத்யாதி] - லோகத்தில் மனுஷ்யர்களுன்ன, தேவர்களுன்ன, எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனானவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்று நோக்குகிறபடி. [விண்ணுளன்] - பிராட்டிமாரும் தானும் தனக்குத் தகுதியான பரமபதத்திலே லிவ்யபர்பங்கத்திலே யிருந்து நித்யஸூரிகளை நிர்வஹிக்கிறவன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - உலக விஷயத்திராதன் பெருப்பேறாக ஆதரித்து வர்த்திக்கிற தேசம். அவன் விரும்புகிற தேசமல்லது ப்ராப்யமில்லையே. [கண்ணுர] - காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண்கள் வயிறுசிறைய. [களிக்கின்றது இங்கு என்றுகொல்] - “கஹிணீ” என்று ஒரு தேச விசேஷத்திலே களிக்கையொழிய,இங்கே களிக்கப்பெறுவதென்றே? [கண்டே]- “காண்கை நிர்ஸிதம்” என்னும் விஸ்வாஸத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டே களிப்பது என்றே?

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருநாவாயைக் கண்ணின்விடாய்தீரக்கண்டு அங் ஹலிப்பதென்று? என்கிறார்.

[மணுளனித்யாதி] - பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஸ்ரீஹிம்பிராட்டியார்க்கும் வல்லவனானவன். புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்குஉவாத்தாவாருமுண்டாயிருக்க இழக்கவேணுமோ? [கண்ணுளனித்யாதி] - லோகத்தில் மனுஷ்யர்களுன்ன, தேவர்களுன்ன, எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனானவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்று நோக்குகிறபடி.

அஞ்சாம்பாட்டு-மணுளன் இத்யாதி. “திருநாவாய் கண்ணுரக்களிக்கின்றதுஇங்கென்று கொல்கண்டே” என்றத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகை - திருநாவாயை இத்யாதி.

இத்தால் ஹாவம் - புருஷகாரம் இத்யாதி. உவாத்து - உபாத்யாயன். உயிர் - மனுஷ்யர். “பிராட்டிமார்க்கு - மணுளன்” என்றவந்தரம் “தேவர்கட்கெல்லாம் - கண்ணுளன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. படுக்கைப்பற்று - ஸ்திரீகளுக்குவிட்ட தேசம். “படுக்கைதானிருக்க

[விண்ணாளன்] - படுக்கைதானிருக்கிறபடி; பிராட்டிமாரும் தானும் தனக்குத்தகுதியான பரமபடித்தில் ஹயபர்யங்கத்திலேயிருந்து நித்யஸ்மிரிகளை நிர்வஹிக்கிறவன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - உலயவிலுத்தியான், பெருப்பேருக ஆதரித்து வர்த்திக்கிறதேசம். அவன்விரும்புகிறதேசமல்லது ப்ராப்யமில்லையே. [கண்ணார]-காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண், ஆர - வயிறுநிறைய. [களிக்கின்றது இங்கு என்று கொல்]-“**ஹமஹமஹமஹ**” (அஹமந்நமஹமந்நம்) என்றொரு தேசவிசேஷத்தே களிக்கையொழிய, இங்கே களிக்கப்பெறுவது என்றோ? [கண்டே]-“காண்கை நிர்ஸிதம்” என்னும் விஸ்வாஸத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டேகளிப்பதென்றோ? (இ)

ஆறாம் பாட்டு.

கண்டேகளிக்கின்றதிங்கேன்றகோல்கண்கள்
தொண்டேயுனக்காயொழிந்தேன்துரிசின்றி
வண்டார்மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
கொண்டேயுறையின்றெங்கோவலர்கோவே.

ஆ.—(கண்டே) - எனக்காகத் திருநாவாயைக் கோயிலாகக்கொண்டுஉறைகிற கோவலர்கோவே! உன்பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜனமான ஸ்நேஹத்தையுடைய னுன என்னுடைய கண்கள் திருநாவாயிலே உன்னைக் கண்டு களிப்பது என்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், திருநாவாயில் எம்பெருமானைக் குறித்து, கண்கள் உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[தொண்டே உனக்காய் ஒழிந்தேன் துரிசின்றி] - அந்யபரதை கெட்டு உனக்கே அடிமையானேன். [வண்டென்று மேலுக்கு] - புக்காரை மற்றொன்றறியாத படி பண்ணவல்ல நிரதிஸ்ய ஹோக்யமான திருச்சோலைகள் சூழப்பட்ட திருநாவாயை ஆதரித்து அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஆஸ்ரிதஸுலஹனாவே!

ப.—அநந்தரம், திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிற ஆஸ்ரிதஸுலஹனா உன்னைக் கண்டு என்கண்கள் களிப்பதென்று? என்கிறார்.

வண்டுஆர்- வண்டுகள்நிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் - மலரையுடையசோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கொண்டு - (வாஸஸ்த்தானமாகத்திருவுள்ளத்திலே) கொண்டு, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுமவறாய், எங்கோவலர்கோவே- எனக்கும் கோபாலர்க்கும் ஸௌஸ்யத்தைக்காட்டி ஸ்வாமிபான க்ருஷ்ணனே! துரி

கிறபடி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பிராட்டிமாரும் இத்யாதி. “கண்ணாளன் - விண்ணாளன் விரும்பியுறையும்” என்று கூட்டி ஹவம் - உலயவிலுத்தி இத்யாதி. பரமபதத்தைவிட்டுத் திருநாவாயை “கண்ணார - கண்டு” என்கிறதென்னென்ன - அவன்விரும்புகிற இத்யாதி. “விடாய்ப்பட்ட” என்கையாலே - வயிறுநிறைய என்றது. “இங்கு” என்றதுக்கு ஹவம் - அஹமந்நம் இத்யாதி. “கண்டே!” என்கிற ஏவகாரார்த்தம் - காண்கை இத்யாதி. ‘மலர்மங்கைக்கும் மண் மடந்தைக்கும் - மணாளன் - உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - கண்ணாளன்-விண்ணாளன்-விரும்பியுறையும் திருநாவாய் - இங்கு - கண்ணார - கண்டே - களிக்கின்றது-என்கொல்?’ இத்யங்கய;

சின்றி - க்ருத்ரிமமின்றியே, உனக்கே - தொண்டேயொழிந்தேன் - சபலனாப்பட்டேன்; கண்கள் - என்கண்கள், இங்கு - இங்கே, கண்டேகளிக்கின்றது - நிபந்தாமாகக்கண்டே களியாநிற்பது, என்கொல் - என்றாயிருக்கிறது?

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஊரையன்றிக்கே அங்கே நிற்கிற உன்னைக்கண்டு கண் களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[கண்டேயித்யாதி] - நான் செய்தபடிசெய்ய; கண்களின்விடாய் தீருவதென்றோ? ஒருநாளிலேகாண்கை நிர்ஸிதம்; ஆனபின்பு, இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு மலமென்? என்ன, [தொண்டேயித்யாதி] - அந்யபரதையன்றிக்கே உன் திருவடிகளிலே அதிசபலனானேன்; அரைக்கணம் இழக்கமாட்டாதபடியன்றோ என்சாபலமிருக்கிறது? துரிசாகிறது - மநஸ்ஸுக்கு ஹேயவிஷயஸ்பர்ஸம். [வண்டாரித்யாதி] - பரிமளத்தோபாதி வண்டுகளும் படிந்துகிடக்கும்படி புஷ்பிதமான சோலைகளை உடைத்தான தேசம். “நவபுநராவதபுதே” என்கிறபடியே புக்காரை மீளவொட்டாத நிரதியய லோக்யமான தேசம். [கொண்டேயுறைகின்ற] - ‘ஆஸ்ரிதரோடே அநுவிஷிக்கலாம் தேசம்’ என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [எங்கோவலர்கோவே] - க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து இடையர்க்கு ஸுலலினைற்போலே திருநாவாயிலே வந்து எனக்கு ஸுலலினைவனே!

நாடு.—ஆறும்பாட்டு. ஊரையன்றிக்கே ஊரில் நின்றருளின உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[கண்டேகளிக்கின்றது இங்கு என்று கொல்கண்கள்]-நான்செய்தபடிசெய்ய; கண்களின்விடாய் கேவேதென்றோ? ஒருநாளிலேகாண்கை நிர்ஸிதம்; ஆனபின்பு, இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு மலமென் என்னில்? [தொண்டேயுனக்கா யொழிந்தேனியாதி] - அந்யபரதையின்றிக்கே உன் திருவடிகளிலே அதிசபலனானேன். அரைக்கணம் இழக்க மாட்டாதபடியன்றோ என்சாபலமிருப்பது. துரிசாகிறது - மநஸ்ஸுக்குஹேயவிஷயஸ்பர்ஸம். [வண்டுஇத்யாதி] - பரிமளத்தோபாதி வண்டுகளும் படிந்துகிடக்கும்படி புஷ்பிதமான சோலைகளையுடைத்தான தேசம். “நவபுநராவதபுதே” (நசபுநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே புக்காரை மீளவொட்டாதபடி நிரதியய லோக்யமான தேசம். [கொண்டேயுறைகின்ற] - “நமக்கும் நம்மையுகந்தார்க்கும் நினைத்தபடி பரிமாறியநு விஷிக்கலாம் தேசம்” என்று திருவுள்ளத்தாலே யாதரித்துக்கொண்டு வர்த்திக்கிற தேச

ஆறும்பாட்டு - கண்டே இத்யாதி. “திருநாவாய்கொண்டே யுறைகின்ற எங்கோவலர்கோவே - இங்கு - கண்டே - கண்கள் - களிக்கின்றது - என்கொல்” என்றவற்றைக் கடாகுழித் தவதாரிகை - ஊரையன்றிக்கே இத்யாதி. “சோவலர்கோவே” என்று அவனை ஸம்போதிக் கையாலே - ஊரில்நின்றருளினவுனை என்கிறது.

கீழ் தாம் ஆந்திப்பதென்றோ என்று பார்த்தித்தவர், இப்போது கண்களினுடைய ஆந்தத்தை பார்த்திப்பானென்? என்ன - நான் இத்யாதி. அதாவது - தனக்கு ஆந்தமில்லா விட்டாலும் தன்னுடையபாஜைக்கு ஆந்தத்தை பார்த்திக்குமாபோலே யென்றபடி. இத்தால் ஊரவம் - அரைக்கணம் இத்யாதி. இது கீழிற்பண்ணின சங்கைக்கு உத்தரமாயுமிருக்கிறது. “அந்ய பரதையின்றிக்கே” என்றத்தால் மலிதம் - துரிசாகிறது இத்யாதி. துரிச - குற்றம். ஆர்கல் - பொருந்துதலாய், படிதலைச்சொல்லுகிறது. சோலைகளை வர்ணிக்கிறதுக்கு ஊரவம் - நச இத்யாதி. “கொண்டே” என்றதற்கு ஊரவம் - நமக்கும் இத்யாதி. “எங்கோவலர்கோவே” என்றதற்கு

மாய்த்து. [எங்கோவலர்கோவே] - க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து இடையர்க்கு ஸுலல
னாற்போலே, திருநாவாயிலேவந்து எனக்கு ஸுலலனானவனே! (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கோவாகியமாவலியைநிலங்கோண்டாய்
தேவாகுஞ்சேற்றவனேதிருமாலே
நாவாயுறைகின்றஎன்றாணநம்பீ!
ஆவாவடியான்இவனென்றருளாயே.

ஆ.—(கோவாகிய) - ஆபுரிதஜநஸம்ஹிதப்ரதனாய், ஆபுரிதஜநாநிஷ்ட
நிவாரணஸ்வலாவனுமாய் ஆபுரிதவத்ஸலனுமாய், ஆபுரிதஸுலலத்வார்த்தமாகத் திரு
நாவாயிலே அவதீர்ணனுமாயிருந்த நாராயணநம்பீ! ஆவா அடியானிவனென்றருளாய்,
என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற நாரணநம்பீ!
ஐயோ இவன் அநந்யமதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[கோவென்று தொடங்கி] - ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை முடித்துக்
கொடுக்கும் ஸ்வலாவனாய் ஆஸ்ரிதப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வலாவனுமாய் வைத்து அதுக்
கடியான ஸூரியப்பதியுமாய் ஆஸ்ரிதர்க்குணித்தாகைக்காக திருநாவாயிலே எழுந்தருளி
யிருப்பதுஞ்செய்து ஆஸ்ரிதவத்ஸலனாய் இப்படி “ஆஸ்ரிதர்க்குஉறுப்பாகப் பெற்
றோம்” என்றத்தாலே பூர்ணனானவனே!

ப.—அநந்தரம், சேஷித்வ ரக்ஷகத்வ ப்ராப்யத்வ ரூபமான ஆகாரபூர்த்
தியையுடைய நீ, உறவைப்பார்த்து க்ருபைபண்ணவேணுமென்கிறார்.

கோவாகிய-(த்ரைலோக்யத்துக்கும்) சேஷியாகத் தன்னையலிமாநித்திருந்த,
மாவலியை - மஹாபலியை, நிலங்கோண்டாய் - பூமியை அபேக்ஷித்துவாங்கி அதி
னுடைய அந்பசேஷத்வம்போய் அநந்யார்ஹமாய்படி சேஷியானவனாய், (சேஷமான
ஜமத்துக்கு), தேவாகுரம் - தேவாஸுரவிஜாபத்தால் வருகிற விரோதத்தை, செற்ற
வனே - ஸமிப்பித்து த்வதேகஸாரணனுக்குமவனாய், நாவாயுறைகின்ற - திருநாவாயிலே
நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, என்-, நாரணநம்பீ - ஸமஸ்தமுணவிவ்ஹி விஸிஷ்டத்வத்
தால்வந்த நாராயணத்வ பூர்த்தியையுடையாய், திருமாலே - இந்த சேஷித்வ ரக்ஷ
கத்வ ப்ராப்யத்வபூர்த்திக்கு அஸாதாரணமான ஸூரியப்பதித்வத்தையுடையவனே!
(காருண்யரூபையானவளோட்டைச்சேர்த்தியாலே), ஆ ஆ - ஐயோ! இவன் அடியா
னென்று-இவன் நமக்கு சேஷபூதனென்று, அருளாயே.* ஆகாரத்ரயவிஸிஷ்ட ஸம்வந்
யத்தைப்பார்த்து இரங்கிடருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதார்யமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம்
பண்ணுகிற சேஷர் அநந்யமதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்
கிறார்.

லாவம் - க்ருஷ்ணனாய் இத்யாதி. ‘வண்டார்’ என்றுதொடங்கி, ‘கோவே - துரிசினி-உனக்கு-
தொண்டாயொழிந்தேன்; இங்கு - கண்டே-கண்கள்-களிக்கின்றது-என்றுகொல்?’ இத்யந்வயம்.(சு)

[கோவாகிய இத்யாதி] - ஈஸ்வரன் இந்த்ரனை த்ரைலோக்யாதிபதியாக வைத்தான், மஹாபலி அவனைத்தள்ளி அப்படித்தைத் தான் ஏறட்டுக்கொண்டான்; வ்யாக்யானவன் ஸ்வபலத்தாலே யெறட்டுக்கொண்டபடியாலே “நாடு நோவுபடும்” என்று ரக்ஷகனான இந்த்ரனுக்குக் கொடுக்கக்கூக அவன் பக்கவினின்றும் விவ்ருதியை வாங்கினான். ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதவித்திக்குத் தன்னையழியமாரும் ஸ்வலாவனென்கை. [தேவாசுரஞ்செற்றவனே] - தேவாஸுரஸங்க்ராமத்திலேபரஸ்பரவதமே யாய்ச் சென்றவாறே, அநுகூலரான டேவர்களுக்காக அஸுரர்களை யழியச்செய்தவனே! மஹாபலிபக்கல் குணலேஸத்தாலே தன்னையழியமாறினான், அங்கு அங்ஙனுமொன்றில் லாமையாலே அவர்களையழியச் செய்தபடி. [திருமாலே] - ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்கும் தத்ப்ரதிகூலரை நிரஸிக்கைக்கும் அடி ஸ்ரியிபதியாகையாலே; தான் உகவாதார்பக்கல் ஐஸ்வர்யத்தைமாற்றி உகப்பார்க்குக் கொடுக்கைக்கு அடி ஸ்ரியிபதியாகையாலே. [நாவாயுறைகின்ற] - ரக்ஷகனானவன் உரஸத்தனாகையன்றியே ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாகத்திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே! [நாரணமப்பீ] - அதுக்குஉறுப்பாக ஆஸ்ரிதவத்ஸலைய் “அவர்களுக்குஉறுப்பாகப் பெற்றோம்” என்று அத்தாலே பூர்ணனானவனே! ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தை நினைத்து ஸர்வாந்தர்யாமியானவன் என்றுமாம். [ஆவாவடியானிவனென்றருளாயே] - “அநந்யகுதியான இவன் ஐயோ நோவுபடுவதே” என்று க்ருபைபண்ணியருளவேணும்; “வெலாஹமெனெடிவெடிவெஸநாவுபடாவுவாஸு தளநலிவாஸியபூவாநுகூவாஸிசூரிநொவ்யதிஃ வுலீடிசே”; இவன் நமக்கு அஸா தாரணனென்று, ஸம்வந்தத்தைப் பார்த்து க்ருபைபண்ணி யருளவேணும் என்றுமாம்.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேவர், அநந்யகுதியென்று என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்.

[கோவாகியமாவலியை நிலங்கொண்டாய்] - ஸர்வேஸ்வரன் இந்த்ரனை த்ரைலோக்யாதிபதியாக்கிவைத்தான்; அவனைத்தள்ளி அந்தப்பதத்தைத் தான் ஏறட்டுக்கொண்டு “நானே அரசு” என்றிந்தானாய்த்து. நீ கொடுக்கக்கொள்கையன்றிக்கே, அதுக்கெல்லாம் தானே நியாமகன் என்றயிமானித்திருந்தானாய்த்து; “வேறும்புறத்திலே, தன்னதல்லாதத்தை ‘தன்னது’ என்றெறட்டுக்கொண்டிருக்கக்கடவ அவன் கையிலே இவ்விஷயமுங்கிடக்குமாகில் நாடுடிக்கிடவாது” என்று பார்த்தருளி, இந்த்ரனதான விவ்ருதியை அவன்பக்கலில்நின்றும் வாங்கினான். [தேவாசுரஞ்செற்றவனே] - தேவாஸுரஸங்க்ராமத்திலே அவர்கள் படுவது இவர்கள் படுவதாய் இங்ஙனே யருவச்செல்லப்புக்கவாறே, ஒருதலையையழித்து தேவஜாதிக்குக் குடியிருப்பும் பண்ணிக்கொடுத்தானாய்த்து. [திருமாலே] - ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கும் தத்ப்ரதிகூல நிரஸனத்துக்கும் அடி ஸ்ரியிபதியாகை. [நாவாயுறைகின்ற] - இப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்தில் அடுத்தணித்தாக முகந்தோற்றத்

ஏழாம்பாட்டு - கோவாகிய இத்யாதி. “நாவாயுறைகின்ற என்னாரணமப்பீ - ஆவாவடியானிவனென்றருளாயே” என்றவற்றைக் கடாஷித்தவதாரிகை - ஆஸ்ரிதார்த்தமாக இத்யாதி.

“ஆகிய” என்றதுக்கு லாவம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. அதாவது - தனக்கில்லாதத்தை ஏறட்டுக்கொண்டானென்கிறது “ஆகிய” என்கையாலே என்றபடி. விவரணம் - நீ கொடுக்க இத்யாதி. “மாவலியைநிலங்கொண்டாய்” என்றதுக்கு லாவம் - வேறும்புறத்திலே இத்யாதி. வேறும்புறத்திலே - நிரிவிந்தநமாக. மாவலியை - மாவலிபக்கலின்றும். தேவாஸுரயுத்தத்திலே அஸுரரைச் செற்றவனே. கீழிரண்டையும்பற்ற - ஆஸ்ரித இத்யாதி. அடுத்தணித்தாக - பந்த்யாஸநமாக.

ப.—அநந்தரம், நீ யருளாதிருக்கவுமாம், அருளவுமாம்; ஒரு கலக்கமில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலேவைத்து அதுவடிக்கும்படியான ஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

அருளாதொழிவாய் - (இவன் செய்தபடி செப்கிறான் என்று) க்ருபைபண்ணுதிருக்கிலுமிருக்கிறாய்; அடியேனை - (அந்நயகதிபாம்படி யுனக்கேயாயிருக்கிற) என்னை, அருள்செய்து - நிரவயிக் க்ருபைபண்ணி, பொருள் ஆக்கி - லப்தஸத்தாக னாக்கி, உன் பொன்னடிக்கீழ் - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளின்கீழே, புத - ப்ரவேசிக்கும்படி, வைப்பாய் - வைக்கிலும் வைக்கிறாய்; தென்-கட்டளைப்பட்ட, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, எந்தேவே - எனக்குப் பரமப்ராப்யஹுதனா யிருக்கிறவனே! மருளே இன்றி - ஒருகாலும் அஜ்ஞாநமுந்ரயில்லாதபடி, உன்னை - (ஸ்ர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனாய் ஹோக்யனான) உன்னை, என்னெஞ்சத்து - (அக்யந்தாவிநிவிஷ்டனான) என்னெஞ்சிலே, இருத்தும் - இருத்தியதுவடிக்கும்படியான, தெருளே - தெளிந்த அறிவே, தரு - எனக்குத் தந்தருளவேணும். தருவென்று - தருவாயாகவேணுமென்றபடி.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அப்போதே அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே, “அருளவுமாம், தவிரவுமாம்; அஜ்ஞாநமுந்ரயில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே இருத்துப்படி தெளிவைத் தரவேணும்” என்கிறார்.

[அருளாதொழிவாய்] - இவன் செய்தபடி செப்கிறானென்று க்ருபைபண்ணுதேயிருக்கிலும்இரு; என்ஊர்மதியைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி நிரதிஸயலோக்யமான உன்திருவடிகளின்கீழே அந்நயமதியான என்னை வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். [மருள் இப்பாடி] - மயர்வறமதிநலமருளினபடியே அஜ்ஞாநமுந்ரயில்லாதபடி உன்னை எப்போதும் என்மநஸ்ஸிலே வைத்துக்கொள்ளும்படி, “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற தெளிவைத் தரவேணும். [தென்திருநாவாயென்தேவே] - “திருநாவாயிலே நின்றருளின நீயே ஆஸ்ரயணீயன்” என்னுமிடத்தை எனக்கறிவித்தவனே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அப்போதே யபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே, “அருளவுமாம், தவிரவுமாம்; அஜ்ஞாநமுந்ரயில்லாதபடி உன்னை என்னெஞ்சிலே யிருத்தும்படி தெளிவைத் தரவேணும்” என்கிறார்.

[அருளாதொழிவாய்] - என்பக்கல் க்ருபைபண்ணுதே இவன் பட்டது படுகிறான் என்றிருக்கிலும் இரு. [அருள்செய்து] - அன்றிக்கே, என்துர்க்கதியைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி. [அடியேனை யித்யாதி]-அஸ்த்கல்பனாயிருக்கிற என்னை, “வாணகேதஸ” என்கிறபடியே ஒருவஸ்துவாம்படி பண்ணி, நிரதிஸயலோக்யமான உன் திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். பொருளானாரை வைத்துக்கொள்ளும் ஸ்த்தாநம் பொன்னடிக்கீழ்போலே காணும். [மருளேயின்றியித்யாதி] - அடியில் * மயர்வறமதிநலமருளினபடியே, அஜ்ஞாநமுந்ரயில்லாதபடி உன்னை என் மநஸ்ஸிலே எப்போதும் வைத்துக்கொள்ளும்படி, “தனக்கேயாக வேனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற தெளிவைத் தரவேணும். [தென்திருநாவாயென்தேவே - தெருளேதரு] என்று கிரியை; அன்றிக்கே,

எட்டாம்பாட்டு - அருளாதொழிவாய் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்கித்தவதாரிகை - அப்போதே இத்யாதி. அருளாயென்றார் - அப்போதே என்று கூட்டுவது. “ஆக்கி” என்றதுக்கு ஹாவம்-அஸ்த்கல்பனாய் இத்யாதி. “பொன்” என்கையாலே-நிரதிஸயலோக்யம் என்றபடி. இத்தால் ரஸோக்தியாக ஹாவம் - பொருளானாரை இத்யாதி. பொருள்.

“மருளேயின்றி யுன்னை என்னெஞ்சத்திருத்தும் தேருளேதரு தேன்திருநாவாய் என்தேவே !
அருளாதொழிவாய், அருள்செய்து அடியேனைப் பொருளாக்கியுன்பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைப்
பாய்: திருவுள்ளமானபடிசெய்” என்றும் பீள்ளான்பணிப்பது. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தேவர்முனிவர்க்குஎன்றுங்காண்டற்கரியன்
முவர்முதல்வன்ஒருமூவுலகாளி
தேவன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய்
யாவரணுகப்பெறுவார்இனியந்தோ?

ஆ.—(தேவர்).-வீரஹ்மாதிகளுடைய சகலபாதி ஸர்வகாணங்களுக்கும்
அகோசராய், வீரஹ்மாதி ஸ்யாவராந்த ஸம்ஸ்தஜந்து நிர்மாணத்ராண ஸம்ஹரண
ஸீலனை எம்பெருமான் விருப்பிக்கொண்டு ஸர்வஸுலஹபுறைகிற திருநாவாயை
அணுகப்பெறுமவர்கள் என்னஹமீயம் பண்ணினார்களோ? நான் ஹமீயஹீநயமிழந்.
தேன்! என்று நோகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “நதெதேநுஷ்டாஷெவாவெஸ்” என்று சக்ர
வர்த்தி சொன்னாற்போலே “திருநாவாய் காணப்பெறுதே நான் முடியாநின்றேன்.
இனி வேறு திருநாவாய் அதுஹிக்கும் ஹக்பவாங்களாரோ” என்கிறார்.

[தேவரென்றுதொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் ஹர்
ஜ்ஞேயனாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணஹுதனை ஸர்வேஸ்வரனாய் அத்யந்த விஸஜா
தீயனானவன் அத்யாபீரத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு நிரந்தரமாக வர்த்தித்தருளுகிற திரு
நாவாயை.

ப.—அந்தரம், ‘அறிவுடையார்க்கும் அறியவரிய ஸர்வாயிகன் வர்த்திக்கிற
திருநாவாயை, அத்யந்தாநிநிஷ்டனை நான் பெற்றிலேன்; இனி யார் பெறப் புகு
கிறார்?’ என்கிறார்.

தேவர் முனிவர்க்கு-ஸமஸ்ததேவர்களுக்கும் ஸநகாதிமுனிவர்களுக்கும், (ஸ்வ
பத்தத்தால்), என்றும் - ஸர்வகாலமும், காண்டற்கு - காண, அரியன் - அரியனாய்,
முவர் - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு, முதல்வன்-ஸத்தாதிரீஹதுபூதனாய், ஒரு - அத்விதீய
மான, மூவுலகு - ஜமத்தரயத்தையும், ஆளி - (தன் ஸங்கல்பத்தாலே) நிர்வஹிக்குமவ
னாய், தேவன் - ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தகளுன ஸர்வரன், விருப்பி - அத்யாதரம்
பண்ணி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அந்தோ - ஐயோ!
இனி - இனி, அணுகப்பெறுவார்பாவர் - அணுகப்பெறுவாரார்? இவ்வலிநிவஸாதி
ஸயத்திலும் கிட்டாதது இனிக்கிடுகிறதோ என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம் இப்படிச் சொன்ன வந்தரம் அவன்பக்கல்
ஒருவாசி காணமைபாலே, “நதெதேநுஷ்டாஷெவாவெஸ்” என்று சக்ரவர்த்தி சொன்

வஸ்துவம், தநமும். தரு-தரவேணும். தேன்-அழகியதான. பின்னான் நிர்வாஹத்துக்கு, “தெருளே
தரு” என்றது - தேவுக்கு விசேஷணம்.

(அ)

ஹம்போலே “திருநாவாய் காணப்பெறாமல் முடியாதின்றேன்: வேறு அவ்வுரை அதுவிக்கும் ஊமீ யவான்களாரோ?” என்கிறார்.

[தேவரித்யாதி] - “ஸ்வயத்நத்தாலே காண்போம்” என்னும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் காணவரியனாயிருக்கும். [மூவர்முதல்வன்] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் நடுவே வந்தவதரித்து அவர்களுக்கு நிர்வாஹகளுவன் என்னுதல்; ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்னுதல். [ஒரு மூவுலகாளி] - மேலும்கீழும் நடுவுமான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்விதீயனான நிர்வாஹகன். [தேவன்] - ஸர்வவிஸஜாதீயன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாயிருக்க, ஒரு குடியிருப்பில் லாதாரைப்போலே, “ஆஸிரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான விடம்” என்று அத்யாபீரம் பண்ணிவர்த்திக்கிறதேஸத்தை. [யாவரணுகப்பெறுவாரினி] - நான் முடியாதின்றேன், இனி, இப்பேறு பெற இருக்கிறாராரோ! “நதெகிநுஷ்யாஃ” என்கிறபடியே மனுஷ்யர்க்குக் கூட்டல்லர். [அந்தோ] - உடைமையான எனக்கு உள்ளது உடையவனுக்கின்றக்கே ஒழிவதே!

நடு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படிச் சோன்னவிடத்திலும் ஒருவிஸேஷகடாக்ஷிப்பண்ணாமையாலே, “நான் இவ்வாசையோடே முடியாதின்றேன்; என்னலிமதம் பெறப்புகிற ஊக்யாதிகர்ஆரோ?” என்கிறார்.

[தேவர்முனிவர்க்குஎன்றும்காண்டற்கரியன்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தாலே என்றுமொக்கக் காணவரியனாயுள்ளவன். [மூவர்முதல்வன்] - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவேவந்து அவதரித்து, அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். [ஒருமூவுலகாளி] - இந்த்ரமுகத்தாலே நின்ற த்ரைலோக்யத்தையும் ரக்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, கீழும் மேலும் நடுவுமான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்விதீய நாயகன் என்னுதல். [தேவன்] - ஸர்வவிஸஜாதீயன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - இப்படி ஸர்வநிர்வாஹகனானவன், தனக்கென்ன ஒருகுடியிருப்பு இல்லாதானெருவன் குடியிருப்புப் பெற்றாற்போலே, “ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப்பாங்கான தேஸம்” என்று அத்யாதரம்பண்ணிவர்த்திக்குந் தேஸத்தை. [யாவரணுகப்பெறுவாரினி] - நான் முடியப்புகாதின்றேன்; இனிப் பெறவிருக்கிறார்ஆரோ! “நதெகிநுஷ்யாஃ” (நதேமனுஷ்யாஃ) என்கிறபடியே, அவர்கள் மனுஷ்யர்களுக்குக் கூட்டல்லர். ‘இனி’ - என்கிறபத்தாலே - நான்முடிந்தேன் என்கிறது ஸூசிக்கிறது.

ஒன்பதாம்பாட்டு - தேவர் இத்யாதி. “யாவரணுகப்பெறுவாரினியந்தோ” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

காண்டற்கரியன் - காண்கைக்கரியன். முந்தின அர்த்தத்துக்கு, மூவரிலும் வைத்துக் கொண்டு அவதீர்ணனான தான், ப்ரதானையிருக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்குக் காணபூதனென்று ஸப்தார்த்தம். “மூவர்முதல்வன்” என்றதின் அர்த்தவ்யாறுகுணமாக அர்த்தத்தவயம் - இந்த்ரமுகத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே, “தேவன் - த்யோதமான்” என்றத்தை நினைத்து - ஸர்வவிஸஜாதீயன் என்றது. “விரும்பியுறையும்” என்றதுக்கர்த்தம் - இப்படி இத்யாதி. “இனி” என்றதுக்கர்த்தம் - நான்முடிய இத்யாதி. ஆரோ என்கையாலே - அவர்கள் ஊக்யாதிகரென்று விவக்ஷித்து, ப்ரமாணம் - நதேமனுஷ்யாஃ இத்யாதி. “முடியப்புகாதின்றது” என்றதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - இன்யென்கிற இத்யாதி. “நதெகிநுஷ்யாஃ” என்கிற ஸ்லோகத்துக்கர்த்தம் அவர்கள் இத்யாதி. “நதெகிநுஷ்யாஃ”

‘அந்தோ’ - என்கிறபதத்தாலே - எனக்குள்ளது, அவனுக்கு உண்டாகப் பெறுதொழிவதே. “**நதெநுநுஷா**” (நதேமநுஷ்யா) - அவர்கள் சேத்துப் பிறக்கிறவர்களுக்குக் கூட்டல்லர்கள். “**ஷெவா**” (தேவா:-) அவர்கள் நித்யாநுலவம்பண்ணுகிறவர்களுக்குக் கூட்டாமித்தனை. “**ய ஐதூரடி**” (யஇத்யாதி)-பதினாலாண்மே ஒருபடி தப்பிக்கிடந்து அவர் மீண்வேந்தால் அவ்வொப்பித்த முகத்தைக் காணப்பெறும் ஊக்யாதிகர் ஆரோ? இங்கே, காதாசித்காநுலவம்பண்ணுமவர்கள், நித்யாநுலவம் பண்ணுமவர்களிலும் சீரியரே; “**விண்ணுளாரிலும்சீரியரே.**” “**வஷெஷுவணுஷெஸெவாநு**” (வரஷெபஞ்சதஸே புநு) - பதினாலாண்மே கழித்துப் பதினையாம் ஆண்டைக்கு இருப்பாரிறே காணப் பெறுவார்? காலம் முடிந்ததென்றிருக்கிறாலும்தது சக்ரவர்த்தி. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

அந்தோ! அணுகப்பெறுநாள் என்று எப்போதும்
சிந்தைகலங்கித்திருமால்! என்றழைப்பன்
கோந்தார்மலர்ச்சோலைகள்குழ் திருநாவாய்
வந்தேயுறைகின்ற எம்மாமணவண்ணு.

ஆ.—(அந்தோ.) - இப்படி யுன்னை யாசைப்பட்டுப் பெறுதொழிந்தாலும் நிராசனய்விடமாட்டாதே, பின்னையும், என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காகத் திருநாவாயிலேவந்திருந்தருளின இக்குணத்தை யநுஸந்தித்து, என்றோ உன்னை நான் அணுகப்பெறுவதென்று எப்போதும் சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழையாநிற்பன்! என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதொழிந்தாலும் விடமாட்டாதே சிந்தைகலங்கித் திருமாலே என்றழைப்பன்! என்கிறார்.

[அந்தோவென்று தொடங்கி] - ‘ஐயோ! அணுகப்பெறும் நாள் என்றோ? என்று ஸர்வகாலமும் ஹ்ருடியம் கலங்கி புதிப்புதிப்பி!’ என்று கூப்பிடாநிற்பன். [கோந்தார்மலரென்று மேலுக்கு] - நிரதிஸய்ச்ஊக்யமான திருச்சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாயிலே ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலஹஸ்யவந்து வர்த்தித்தருளுவதஞ்செய்து அதிஸ்ஸலாக்யமான அழகை உடையவனே!

ஷெவாஷெ யேவாராஸாஹகூணமூரீஷா வுஷுக்ஷணிராஸீஷுவஷெஷுவணுஷெஸெவாநு” இத்யயோத்யாகாண்டே (சுச.சுக) தஸாத: “**வஷெஷுவணுஷெஸெ**” என்றத்தைக் கடாசுதித்து - பதினாலாண்மொருபடி இத்யாதி. ஒருசால் பெருமானைக் கண்டவர்கள் நித்யாநுலவம்பண்ணுமவர்களுக்குக் கூட்டாவர்களாவென்ன - காதாசித்க இத்யாதி. “**ஷுக்ஷணி**” என்கையாலே - காதாசித்காநுலவம் என்றது. இதுக்கு ஸம்வாதம்-விண்ணுளாரிலும் இத்தாதி, ஹவதநுலவத்துக்கு மேட்டுமடையான இங்கேயிருந்து காதாசித்காநுலவம் பண்ணுமவர்கள், நித்யாநுலவம் பண்ணுகிறவர்களிலும் அதிகரென்றபடி. “**வாநு**” என்றதுக்கர்த்தம் - பதினாலாண்மே கழித்து இத்யாதி. பதினாலாண்மே சழிந்து பதினையாமாண்டு வாராதோவென்ன-காலம் இத்யாதி.

ப.—அந்தரம், விடவொண்ணாத ரமணீயவிக்கரஹத்தையுடைய உன்னைக் கிட்டப்பெறுநாளுண்டாவது காண்! என்று நெஞ்சுகலங்கிக் கூப்பிடா நின்றே நென்கிறார்.

கொந்துஆர் - கொத்தாகநிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் - பூவையுடைத்தான சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, வந்தே - (பரமபதாதிகளை விட்டே)வந்துநிற்குமவனுப், உறைகின்ற-நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, எம் மா மணிவண்ண-நிரதிஸயலோக்யமான கீலாத்நம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடைபவனே! அந்தோ - ஐயோ! அணுகப்பெறுநாள் என்று - உன்னை யணுகப்பெறுநா ளாவதுகாண் என்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலமும், சிந்தைகலங்கி - நெஞ்சுகலங்கி, திருமாலென்று-ஸ்ரீமாளே யென்று, அழைப்பன் - கூப்பிடாநின்றேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னைப்பெறுதொழிந்தாலும் விடமாட்டாதே மநஸ்ஸுகலங்கிக் கூப்பிடாநிற்பன் என்கிறார்.

[அந்தோ இத்யாதி] - சொல்லத்தொடங்கினது தலைக்கட்டமாட்டாத வல ஹாநியாலே அந்தோ! என்கிறார். “அணுகப்பெறுநாள்யவை” என்னவேண்டியிருக்க அதுமாட்டாதொழிகிறாரிதே. ஒருகால்சொல்லி வலஹாநியாலே விடுகையன்றிக்கே, ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயம் கலங்கி மாதாபிதாக்களைச்சொல்லிக் கூப்பிடமாபோலே திருமா லென்றழையாநிற்பன். “வியதாநிதாவயோயவஃ”. [கொந்தாரித்யாதி] - கொத்து மிக்க மலரையுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருநாவாயிலே. நித்ய வஸந்தமான சோலைகளை உடைத்தாகையாலே நிரதிஸயலோக்யமான டேஸமென்கை. [வந்தேயித்யாதி] - ஒருதேஸத்திலேசென்றே காணக்கடவதான வடிவைக்கொண்டு ஆஸ்ரிதார்த்தமாகவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே! அவ்வடிவை எனக்குக் காட் டாதவன்று, உன்வரவு அஸதஸமமன்றோ வென்கை.

ஈடு.—பத்தாம் பாட்டு. உன்னைக் காணப்பெறுமை நெஞ்சழிந்து கூப்பிடா நின்றேன் என்கிறார்.

[அந்தோஅணுகப்பெறுநாள் என்றேப்போதும்] - சொல்லத்தொடங்கினது தலைக் கட்டமாட்டாத வலஹாநியாலே, அந்தோ! என்கிறார். “அணுகப்பெறுநாள்யவைகொல்” என்னவிறே நினைப்பது. [எப்போதும்]-ஒருகால் சொல்லப்படிக்கு இளைத்தால் வீகையன் றிக்கே, ஸர்வகாலமும்.[சிந்தைகலங்கிஇத்யாதி]-ஹ்ருதயம்கலங்கி;மாதாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்லி ஆர்த்தனைப் பரஹ் கூப்பிடமாபோலே திருமால் என்றழைப்பன். [கொந்தார் இத்யாதி] - கொத்துமிக்க மலரையுடைத்தான சோலையாலேசூழப்பட்ட திருநாவாயிலே. நித்யவஸந்தமான சோலைகளை யுடைத்தாகையாலே நிரதிஸயலோக்யமான தேசமென்கை. [வந்தேயுறைகின்ற] - ஒருதேஸவிசேஷத்திலே சென்று காணக்கடவதான வடிவைக் கொண்டு ஆஸ்ரிதார்த்தமாகவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே! அவ்வடிவு எனக்குக் காட்டாதவன்று உன்வரவு அஸதஸமமென்கை. (க0)

பத்தாம்பாட்டு.—அந்தோ இத்யாதி. “சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்” என் றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உன்னை இத்யாதி.

சொல்லத்தொடங்கினது எது? என்ன-அணுக இத்யாதி. அதாவது - “அணுகப்பெறு நாள்யவைகொலோ அந்தோ!” என்னநினைத்து, வலஹாநியாலே “யவைகொல்” என்று முடி யச் சொல்லமாட்டாதே, முன்னே “அந்தோ” என்கிறுரென்றபடி. யவைகொல் என்று - அத் யாஹார்யம். சோலைகளைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - நித்யவஸந்தமான இத்யாதி. “மாமணி வண்ண” என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருதேசவிசேஷத்திலே இத்யாதி. ஹார்த்தஹாவம் - அவ்வடிவு இத் யாதி. உத்தார்த்தத்தை யறுஸந்யித்து பூர்வார்த்தத்தை யறுஸந்திப்பது - அந்வயம். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

வண்ணம்மணிமாட நல்நாவாயுள்ளானே
திண்ணம்மதிள்தேன்தருகூர்ச்சடகோபன்
பண்ணுர்தமிழ்ஆயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்
மண்ணுண்மேணங்கமழ்வார்மல்லிகையே.

ஆ.—(வண்ணம்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகல ஹோமங்களையும் ஊஜிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பெறும்பேற்றை யருளிச்செய்கிறார்.

[வண்ணம்மணிமாடமென்று தொடங்கி]-நாநாவர்ணங்களான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களையுடைத்தாய் நிரதிஸயஹோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம்மதிளென்று மேலுக்கு] - திண்ணிதான மதியையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. பண்ணூர்ந்த தமிழான ஆயிரந்திருவாய் மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்கள், ஐஹிகாமுஷ்மிக ஸகல ஹோமங்களையும் ஊஜிக்கப்பெறுவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு வலமாக, உலபவிஊதிபிலுண்டான ஆதரணியத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வண்ணம் - நாநாவர்ணங்களை யுடைத்தான, மணி - மாணிக்கங்களாலே சுமைந்த, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தாய், நல் - நிரதிஸயஹோக்யமான, நாவாயுள்ளானே - திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிறவனைப் பற்றவுண்டாய், திண்-திண்ணியதாய், அம்-அழகிய, மதிள் - மதியையுடைய, தென்குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், பண்ணூர் - பண்ணிறைந்த, தமிழாயிரத்து - தமிழான வாயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - அப்பயலிக்கவல்லவர்கள், மண் - பூம்புலக்ஷிதமான லீலாவிஊதியை, ஆண்டு - தங்கள் நினைவின்படியே ஊவத்பரமாக நிர்வஹித்து நித்யவிஊதிபிலும் ஊவதநுலவ ஜ்ஞாந்தாலே, மல்லிகை - மல்லிகைபோலே பரிஸுத்தமான, மணம்கமழ்வார் - யஸஸ் ஸௌரஹ்யவிகாஸத்தையுடையவராவார். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஐஹிகாமுஷ்மிக ஹோமங்களையும் ஊஜிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வண்ணம்இத்யாதி]-நாநாவர்ணங்களானரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களையுடைத்தாய் நிரதிஸயஹோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம்மதிளித்யாதி] - திண்ணிதானமதியையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த; திருநாவாய்க்குரணைத் திருநகரியிலேபோலே. ஆழ்வார்பரியவே அவ்வூர்க்குரணையென்னுதல். ஈஸ்வரனுக்கு யநம்ஆழ்வாராகையாலே யநம்கிடந்தவிடத்திலே

† ஆதரணியதையை என்றிருந்தால் ஸ்வரஸம். அல்லது - ஊவப்ரதாந கிரீடேஸமென்று கொள்க.

யிறே மதிளிவெதென்னுதல். [பண்ணுந்தமிழ்] - பண்மிருந்ததமிழ். [மண்ணுண்டு] - இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவஸ்ரீபால் ஸர்பந்நராய். [மணங்கமழ்வார் மல்லிகையே] - மல்லிகை மணங்கமழ்வார் “வலவடிமகஸ்” என்கிற விஷயத்தோடே ஸாம்யாபன்ன சாவர். மல்லிகை மணமென்று - ஸர்வமந்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.

எதி.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார், ஐஹிகாமுஷ்மிகஸகலமோஹங் களையும் புஜிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வண்ணம்மணிமாடநன்னவாயுள்ளானை] - நானாவர்ணங்களான ரத்தங்க ளாலே செய்யப்பட்ட மாடங்கையுடைத்தாய், நிரதிசயபோக்யமான திருநாவாயிலே நின் றருளினவனை. [திண்ணம் இத்யாதி] - திண்ணிதானமதியையுடைத்தான திருநகரியை யுடைய ஆழ்வார் அருளிச்சேய்த். திருநாவாய்க்கு ரகைஷ திருநகரியில் மதிள்போலே காணும். ஆழ்வார்பரியவே அப்பரிவுதானே அவ்வருக்கு ரகைஷயென்னுதல்; ஈஸ்வர னைக்கு ஸ்ரீம் ஆழ்வாராகையாலே ஸ்ரீம்கிடந்தவிடத்தேயிறே மதிளிவேதென்னுதல். [பண் ணுந்தமிழ்] - பண்மிருந்த தமிழ். [மண்ணுண்டு]-இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவஸ்ரீபால் ஸர்பந்நராய். [மணங்கமழ்வார் மல்லிகையே] - மல்லிகைமணங் கமழ்வார். இது உப லக்ஷணமாய், “வலவடிமகஸ்” (ஸர்வகந்த்) என்கிறவிஷயத்தோடே ஸாம்யாபத்தியைப் பெறுவர். இவருடையமனோஹம் அவர்கள்பெற்றுக்கு உடலாம்.

நிமமம் - வண்ணம் இத்யாதி. “இப்பத்தும்வல்லார் மண்ணுண்டு மணங்கமழ்வார் மல்லிகையே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழிகற்றார் இத்யாதி.

“நன்னவாயுள்ளானைத்திண்ணம் மதின்தென்குருகூர் சடகோபன்” என்ற பதச்சேர்த் திக்கு லாவம்-திருநாவாய்க்கு இத்யாதி. திருநகரியில்மதிள், திருநாவாய்க்கு ரகைஷாமோவென்ன; இரண்டுவகையாக பரிஹாரம் - ஆழ்வார் இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதாவது - திருநகரியில் மதிள் ஆழ்வார்க்குரகைஷாய், ஆழ்வார் ஸுரக்ஷிதமாயிருக்கையாலே, ஆழ்வார் பரிவு திருநாவாய்க்கு ரகைஷமாகையாலே, திருநகரியில் மதிள் பரம்பரயா ரகைஷயென்றபடி. த்விதீயபரிஹாரத்துக்கு, “திண்ணம் மதிள்” என்றது - ஆழ்வார்க்கு விசேஷணம். ஆர்தல் - மிகுதி. இவர் மனோரயிக்க அவர்கள் பெறும்படியென்? என்ன - இவருடைய இத்யாதி. “மல்லிகை - மணங்கமழ்வார்” என்றவயிப்பது. மல்லிகைபோன்ற லௌரயவிகாஸத்தை யுடையவராவரென்று ஸப்தார்த்தம்.

தரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி.—ஈஸெஸைகாஜிமறிஷத்யவிஷதிகவா டெக்யூலாவலிஷஜிஸைஹநுநிரஸ்யுளாஸ்டி | டெவீஜுஷ: கஜிவிஷெஸலிஸெஷ சாராடியாஹுஷத்யவிஸையடியுஷஷெந ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்தாவலி.—வஜீஸக்யபொமாடிவிவ ஸுவிஷித ஸ்ரீவவொவாஹவாடிஷ்யாஹெஷ்யபொமாடிவதாரணடிஸாலா ஹவபாஸஸுஹத்யு: | ஸநூத்யகூதாவொயபுடி டுரிதஹகூஸல சோஸநூவா ஹுஷ்யா: ஸ்ரீஸஸாரி: ப்ருயபகிவஸுஜிநிவாவெநநாயம் ||

திருவாய்மொழி } அறுக்குமிட. ரென்றவன்பா லாங்குவிட்ட தூதர்
நூற்றந்தாதி. } மறித்துவரப்பற்றாமனத்தா - லறப்பதறிச்
செய்ய திருநாவாயிற்செல்லினைந்தான்மாறன்
மையலினைச்செய்வறியாமல்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி--மல்லிகை - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(மல்லிகை.) - இப்படி வ்யஸநம்அதிமாத்ரமானவாதே, அந்யாபதே ஸத்தாலே தம்முடைய வ்யஸநத்தைப் பேசுகிறார். வண்துவரைப்பெருமானோடே கலந்தாள் ஒருபிராட்டி, அவன்பசுமேய்க்கப்போய் மீண்டுவாக்கடவிய * அந்தியம்போ தானதுவந்து, அவன்தான் வாராமையால் அத்யந்தம் அவஸநையாய்,

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும் வினையில்“எம்பெருமானைக் காணவேணும்” என்று மனோரபித்து மிகவும்பதறி அப்போதே காணப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார், தம்முடைய ஓஸையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ணனோடே கலந்து, அவன் பசுமேய்க்கப் போகையாலே பகலெல்லாம் அவன்வரவு பார்த்திருக்க, விஸேஷஜ்ஞரோடு அவிஸேஷஜ்ஞரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாரையும் ஹோமப்ராவண்யத்தாலே சபலராக்காநின்றள்ள ஸந்யைவர, க்ருஷ்ணனும் வாராநின்றனென்று நிர்ஸித்தமாயிருக்க, ஒருக்ஷணம் காணப்பெறுமையாலே அநேககாலம் விஸ்வலேஷித்தால் படும் வ்யஸநத்தைப்படாநிற்க; அதுக்குமேலே மல்லிகையின் பரிமளத்தையுடைய தென்றல் தொடக்கமான ஸந்யைவரகாலத்தில் பூர்வங்களும்அக்காலத்திலுண்டான குழலோசைகளும் அவற்றாலே ஸம்ருதமான க்ருஷ்ணனுடைய ஸுணசேஷ்டிதாதிகளும் துஸ்ஸஹமான நிலாவும் ஸமுத்ரவேஷம் தொடக்கமான பூர்வங்களெல்லாம் தனித்தனியும் திரளவும்நவிய மிகவும் நோவுபட்டு, கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாம்படி ஆர்த்திமிகுதியாலே கூப்பிட்ட பாசுரத்தை ஒருத்தி சொல்லுகிறாள். ஸந்யையாவது - எம்பெருமான் தம்மை விஷயீகரிப்பதுக்குமுன்பு உண்டான அல்பகாலம்; அக்காலத்தில் வாயுக பூர்வங்களாகிறன - தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உத்யோகக்கிற எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பஸார்ங்காதி வேஷங்களும், பெரியதிருவடியுடைய திருச்சிறகொவியும் அவன் வரவுக்கு ஸூசகமான மஃப்ரஸாடாதிகளான நிமித்தங்களும். இவை வாயுகமாகைக்குக் காரணம் - இவை அவன்வரவுக்கு ஸூசகமாயிருக்கச்செய்தே அப்போதே அவனைக் காணுமை.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ராப்யவிஷயமான அலிநிவேஸத்தாலே ஈடுபட்டவர், அதுஹவையோமயாவஸத்தை ஸந்நிஹிதையாயிருக்கச்செய்தேயும் அதுஹவ்யனான ஈஸ்வரன் அஸந்நிஹிதனாகையாலே, விளம்பாக்கூதமதையடியாக ஹோக்ய ஹுதனானதுடைய ரஞ்சனீய ஸ்வஹவதையையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ரமணீயாவயவத்வத்தையும், அபிரூபவாஹுவத்தையையும், ஆபுரிதஸௌஸப்பத்தையும், அநவயிகஸௌஸீல்யத்தையும், அத்யுதாரரூபதையையும், அதிஸாயித ஸம்ஸ்லேஷத்தையும், ஸாபிப்ராய நிரீக்ஷணதிகளையும், விஸ்வலேஷாஸக்யமான ஆஸ்சர்யரூபதையையும் அது ஸந்யித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஸிஷ்டனான ஹோக்யஹுதனை யதாமநோயும் அதுஹவிக்கப்பெற்றது ஆர்த்தியாலும், ஸ்மாரகமாயும் ஆஸக்திஸூசகமாயுமிருக்கிற பதார்த்ததர்ஸநத்தால்வந்த ஸாயில்யத்தாலும், அல்பகாலவிளம்பமும் பொறுக்கமாட்டாமல் கூப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை; பசுமேய்க்கப்போந்தக்ருஷ்ணன், ஸந்யைவந்திருக்கச்செய்தேயும் வாராத

9-33

என்று கேட்டவாறே, “* அறுக்கும்வினைசாற்றிளே” என்றாய், “நானே மல்லிகை கமழ்தென்றவும் மாலைப்பூசலும் என்னும்” என்று பணித்தாராம். “ப்ராப்யவஸ்துவைப் பெறும்படியை மனோராயித்தார் கீழில்திருவாய்மொழியிலே; மனோராயமநந்தரம் பெறக் காணாமையாலே, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் க்குஷ்ணனைப்பிரிந்து ஒருராத்திரிபட்ட வ்யஸ நத்தை இவரோருத்தரும் படுகிறார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. (என்று திருமாலையாண்டான்பணிக்க) அத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “முன்பே ஆற்ற மையாலே தற்புஅற்றிருக்கிறவராகையாலே அத்தனை யாடல்கோடுக்கைக்குவேண்டும் ஆஸ் ரயம்போராது; ஆனபின்பு, அவனைப்பிரிந்து ஒருஸந்தையயிற்பட்ட நோவைப்படுகிறார்” என்றருளிச்செய்வார். இது தன்னிற்செய்ததாகிறதென்? என்னில், - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு விரோயியான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்வாங்கவும்மாட்டாதே, ப்ராப்யபூமியில் மனோ ராயத்தாலும், வ்யாபகவர்க்கத்துக்கு ஈரலாம்படி பதஞ்செய்ததாய்த்து. * பொய்நின்ற ஞானத்தில், “ஹவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம்பிறந்தபோதே, விரோயியான ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்வந்தத்தை யறுத்துத்தந்தருளவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்கச்செய்தேயும், “இவ ரைக்கொண்டு சிலப்பரவ்யங்கங்கள் தலைக்கட்டவேணும்” என்றிருக்கையாலே, அப்போதே அப்படிச்செய்திலன்; அந்தவிரோயியில்அருசி இவ்வளவும் வர நிலைநிற்படி சொல்லு கிறதிறே. இங்குத்தான் செய்கிறவிது வேதாந்தங்களிற்போகிற கட்டளையில் என்னுவ தென்னில்? - “தவ்யுதாவதெவவிரா” (தஸ்யதாவதேவசிரம்) என்கிற அர்த்தத் தைச் சொல்லுகிறதிறே - “தவ்யுதாவதெவவிரா, யாவஹவிரோகெஷ்யஸ்யஸம் வதெ” (தஸ்யதாவதேவசிரம், * யாவந்நவிமோக்ஷயே அதஸம்பத்ஸ்யே) இதே -

மஹதியீதா” இத்தாய் நுஸந்தேயம். நம்பி திருவரங்க நாராயணதாஸர் * அறுக்கும்வினை சாற்றிளே மென்றாராயென்றபடி. பெற்றி பணித்தாராம் என்றபடி. பெற்றி யென்கிறவர் - நஞ்சேய் ஸ்ரீபாதத்திலவர். நம்பிதிருவரங்க நாராயணதாஸர் என்கிறவர் - நம்பின்ன ஸ்ரீபாதத்திலவர். விஸ்தாஸங்கதி - ப்ராப்ய இத்தாதி. மாலை யென்று - ராத்திரிக்கும் ஸந்த்யைக்கும் பேராகையாலே, எத்தைச்சொல்லுகிறதென்ன; நிர்வாஹத்யம் - மனோராய இத்தாதி. அடல் கோடுக்கைக்கு - வ்யஸநத்தையநுலவிக்கைக்கு. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேஸம் - இதுதன்னில் இத்தாதி. அதாவது - “பகற்கண்டேன்” என்கிறவிடிவுக்கும் * இருந்தநுமாஞாலமான ராத்திரிக்கும் நடுவில் முழுக்ஷுத்வாவஸ்தூயை மாலையென்கிறதென்றபடி. ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்றது - “ஸம்ஸாரம்ஹேயம்” என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்றபடி. ஈரலாம்படி-வ்யாபிக்கலாம்படி. கால்வாங்கமாட்டாமற் படுகிற அருசியை * பொய்நின்ற ஞானத்திலே ஈஸ்வரனுக்கறிவித்திருக்க, கார்யம்செய்யாதிருப்பானென்? என்ன - பொய்நின்ற இத்தாதி. ஆக, இத்தால் - ஸரீரத்தைக் கழித்துத் தரவேணுமென்றதாயிறே இத்திருவாய்மொழியிருக்கிறது; இது வேதாந்தத்தில் எங்கே சொல்லிறதென்கிற ஜிஜ்ஞாஸுப்ராய் நத்தை யநுவதிக்கிறார் - இங்குத்தான் இத்தாதி. இங்குத்தான் செய்கிறஇது என்றது-ஹவத்விஷயஜ்ஞாநமும் பிறந்து இங்கேபாக்குதியோடே யிருக்கிறவிருப்பும் அதிதுஸஸஹமாயிருக்கிற இவ்வர்த்தந்தானென்றபடி. சிரம் - கூணகாலமாத்ரமும் துஸஸஹமாயிருக் கையாலே, நெடுங்காலமென்றது. “மே” என்கிற ஸப்தம் இந்த ஸ்ருதியில்லையெயென்ன - யாவத் இத்தாதி. அதஸம்பத்ஸ்யேஇதே அநந்தரமென்றது - “தவ்யுதாவதெவவிரா” என்றதுக்கநந் தாம், “விடுகெஷ்ய, ஸம்வதெ” என்கிறக்கிரியை உத்தமபுருஷனாயிறே யிருக்கிறதென்றபடி. இத்தால் கிரியை உத்தமபுருஷனாகையாலே, “மே” என்கிற இது ஸ்ருதியில்லையெயாகிலும், . யாவதெவவிரோகெஷ்யாநிநிவியே: | ஸவ்யுதா: | ஸெஷ்யுதா:” என்கிற ஸாப்திகபர்கிரியையாலே - அஸம்ச்சப்தமும் வர்க்கடவதென்ற

அந்தரம். * முடியானேயில் தம்முடைய கரணங்களுக்கு உண்டான சைவத்தில் மத்தைச் சொன்னார்; இதில் - அந்த கரணங்களோடே கூட அவற்றுக்கும் ஆஸ்ரயமான அவயவிதான் ஒன்றாக அழிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞானேந்திரியங்களோடு கர்மேந்திரியங்களோடு வாசியற ஒன்றாக வழிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ராமாவதாரத்தில் பதினாலாண்டு போலேயாய்த்து, திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களுக்கு க்ருஷ்ணவிரஹத்தால் ஒருஸந்தியை. குணதிகவிஷயத்தைப் பிரிகையாலே அங்குப் பதினாலாண்டாய் கழியவுங்கூடுமிறே; இங்கு இவன்நீர்மையிலே கையடியுண்டிருக்கையாலே, * ஒருபகல் அநேககல்பமாய்த் தோற்றமிறே. குணங்கள்தாம் காற்கட்டுகிறது குணமாயல்லவிறே; அவ்வாஸ்ரயத்திலே கிடந்தவையாயிறே. இங்கு டர்மி அதுவேயாய், அதுக்குமேலே தீம்புமானால் பாடாற்றப் போகாதினே. நாட்டார் ஹோக்யதாபுத்திபண்ணியிருக்கிற ஸ்பந்தாதிவிஷயங்களையத் தமக்குவாஸகமாக, ப்ராப்யவஸ்துவைப்பெறுதே, நடுவே ஆண்புலியான ஸ்ரீலீஷ்மர் அர்ஜுனன்கையில் அம்புகளாலே உளைய ஏவுண்டு கிடந்து துடித்தாற்போலே, கிடந்து துடிக்கிறார். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார், க்ருஷ்ணன் “பசுமேய்க்க” என்று புறப்பட்டால், அவன் வருமளவும் அவர்கள் படுப்போடு சொல்லுகிறது. அதாவது - ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்தியை யாவந்திரும்போலேயிறே இடையர்க்குப் பசுமேய்க்கை ஜாத்யுசித டர்மம்: ஆகையாலே தவிரவோண்ணாதிருக்குமிறே. இப்படியாலே அவனைப் பசுக்களின் பின்னே புறப்பட விட்டு, அவன்வரும் ஸந்தியை யைப்பார்த்திருக்குமத்தனையாய்த்து. ஆக, அவன் பசுமேய்க் கப்போனால் பகல்போழுதைவருந்தி ஒருபடியாற்றினால், அவன்வரும் காலமான ஸந்தியை

படி. “மல்லிகைகமழ் தென்றல்” இத்தயாதியாலே - ஸ்பாஸேந்திரியம் முதலானவை யழிகிறபடி சொல்லுகிறதென்று விவகித்தது, ஆனால் கரணசைதில்யம்சொன்ன * முடியானேயிற்பற்ற இதுக்கு வாசியேதென்ன - முடியானேயில் இத்தயாதி. அவயவத்தான் என்றது - “புல்லியமுலையும்” என்றத்தைப்பற்ற. ஏததவ்வரணம் - ஜ்ஞானேந்திரியங்களோடு இத்தயாதி. “மல்லிகைகமழ்” என்று - க்ராணமும், “தென்றல்” என்று - ஸ்பர்ஸமும், “குறிஞ்சியிசை” என்று - ஸ்ரோத்ரமும், “நன்மேகங்கள்” என்று - சக்ஷுஸ்ஸும், க்ராஹகத்வேந தோற்றுகையாலே - ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் என்றது. “தோளும்கொண்டு” எனகையாலே - கர்மேந்திரியங்களோடு என்றது. “தோள்” என்றது - கர்மேந்திரியந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். க்ஷணகாலமாத்ரமான ஸந்தியையிலே இப்படி யழியக் கூடுமோவென்ன - ராமாவதாரத்தில் இத்தயாதி. ஸந்தியை பதினாலாண்டுபோலே யாகைக்கடியே தென்ன - குணதிக இத்தயாதி. நீர்மையிலே - தீம்புனை ஸ்வலாவத்திலே, இத்தால் - குணங்களைப் பற்றவும் தீம்பு ஈடுபடுத்துமென்றபடி. கையடியுண்டிருக்கை - வித்தராயிருக்கை, ஆனாலும் குணங்க ளொழியாத தீம்பு ஈடுபடுகைக்கு உடலாமோவென்ன - குணங்கள்தான் இத்தயாதி. அதுவேயாய்-குண திகமாய். பாடாற்றப்போகாது - ஸஹிக்கப்போகாது. தென்றல்முதலான வாயகபடிார்த்தங்க ளுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - நாட்டார் இத்தயாதி. உளைய-குன்றிப்போக. ஏவுண்டு - எய்யப்பட்டு. “ஸந்தியையிற்பட்ட நோவைப்படுகிறார்” என்று கீழுத்தத்தை வஸ்தரிக்கிறார்-திருவாய்ப்பாடியில் இத்தயாதி. இவன்தான் இவர்களைவிட்டுப் பசுமேய்க்கப் போவானென்னென்ன - அதாவது ப்ராஹ்மணர்க்கு இத்தயாதி. உத்தத்தை கிறுமிக்கிறார் - இப்படியாலே இத்தயாதி. அவன் வருகிற ஸந்தியாகாலத்திலே நோவுபடுவானென்? பசுவிற்போலேயாய் இருக்கவொண்ணாதோ? என்ன; அவன் வரும் காலமான ஸந்தியையிலே யவன்வாராதிருந்தா லாறியிருக்கப்போமோவென்கிறார் - ஆகஅவன்பசு இத்தயாதி. அவன் தான் முற்கொழுந்திலேவாராதே பிற்கூழையிலே வருவானென்னென்ன - அதாவது அவன்தான் இத்தயாதி. உத்தத்தை யறுவத்யாநின்றுகொண்டு ஸந்தியாஸமயத்திலே அவனைப்பிரிகையாலவந்த நோவேயன்றிக்கே, வாயகபதார்த்தங்களும் மேலிடத் தொடங்கிற்றென்கிறார் - அவன்வரக்கூடவ இத்தயாதி. “மாலையுமவந்தது” என்றத்தைப்பற்ற - ஸந்தியையும் வந்தது என்றது. “ஆபுமுமாலையு

யும்வந்துமுகங்காட்டிப்பசுக்களின் முற்கொழுந்துவந்து தலைவைக்கச்செய்தே அவன்தன்னை வரக்காணாவிட்டால் ஆற்றப்போகாதிதே. அதாவது - அவன்தான் முற்கொழுந்திலே வாராதே பிற்கூழையிலேநிற்குமாய்த்து, நடுவுபடும்அலமாப்புக்காண்கைக்காக. அவன்வரக் கடவ காலமான ஸந்தியையும் வந்தது:கூடவரும் பசுக்களும் வந்தன:அவன்தான் வரக் காணாவிட்டவாறே, அக்காலத்தில், மல்லிகையின்பரிமளம், நல்லகுறிஞ்சியிசைதோடக்க மான அங்குலபதாரியங்கள், தென்றல், நிலா, கடலோசை, அன்றில், குழலோசை முதலானவை வாயகமாகத் தோடங்கிற்று. குழலோசையும், அவ்வழியே அவனுடைய குணங்களை ஸ்மரிப்பித்து நோவுபடுகைக்கு உடலாயிருக்குமிதே. அப்படியிருக்கிற வாயக பதாரியங்களெல்லாம், முன்பு தனித்தனியே பருஷலாஷணங்களைப்பண்ணி நலிந்த ஏகாக்ஷி ஏககர்ணியுள்ளிட்ட ராக்ஷஸிகள் பின்பு அவ்வளவில்நில்லாதே எல்லாருமொக்க மேல்விழுந்து அதுக்குமேலே சிலநலிவுகளைப்பண்ணி நினைத்தாற்போலே, வாயக வர்க்கமடைய, தனித்தனியும் திரளவும் மேல்விழுந்து நலிய, அவற்றாலே நலிவுபட்டவர்களெல்லாரும் கூப்பிட்ட கூப்பிட்டை இவரோருத்தருமே கூப்பிடுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

மல்லிகைகமழ்தேன்றலீருமாலோ!வண்குறிஞ்சியிசைதவருமாலோ!
செல்கதிர்மாலையும்மயக்குமாலோ!செக்கர்நன்மேகங்கள்சிதைக்குமாலோ!
அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனெம்மான்ஆயர்களேறியேறுஎம்மாயோன்
புல்லியமுலைகளுந்தோளுங்கொண்டு புகலிடமறிகிலம்தமியமாலோ!

மாகின்றால்” என்றத்தைப்பற்ற - பசுக்களும் வந்தது என்றது. “மாயன்வாரான்” என்றத்தைப் பற்ற - அவன்தான் இத்யாதி. ‘அக்காலத்தில்’ என்றதுக்கு ‘அங்குலபதார்த்தங்கள்’ என்றத் தோடே அந்வயம். ‘அங்குலபதார்த்தங்கள்’ என்றவநந்தரம், காலாந்தரங்களிலும் அங்குலமான ‘தென்றல்’ என்றுகூட்டுவது. குழலோசை எவ்வாகாரத்திலே வராத்கமென்ன - குழலோசையும் இத்யாதி. வாயகபதார்த்தங்கள் நலியும் பரகாரத்தையும், அவற்றாலேயவாகள் நோவுபடுகிற பரகாரத்தையும் விசதமாக வுபபாதி யானின்றுகொண்டி, ஸந்த்யையில் அவர்களப்பட்ட நோவை இவரோருத்தரும் படுகிறொன்று கீழோடே நிமிமிக்கிறார் - அப்படியிருக்கிற இத்யாதி. ‘வாயகபதார்த்தங்களெல்லாம்’ என்றவநந்தரம், “நலிகையாலே” என்றஸேஷம். அதுக்குமேலே - முன்புநலிந்ததுக்குமேலே, தனித்தனியும் என்றது - பாட்டுக்கள்தோறும் ஸ்புடம், திரளவும் என்றது - “வாலொளிவனர் முல்லை கருமுனைகள் மல்லிகை” “புலம்புறுமணிதென்றல்” இத்யாதியைப்பற்ற. அன்றில் என்றது - திருவாய்மொழியிலில்லை. * இன்னுயிர்ச்சேவலில் “சுன்றிற்பேடைகள்” என்றத்தையுட்கொண்டு, அவையும் வாயகங்களாகையாலே அத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னவையும் இங்கு விவக்ஷிதங்க ளென்று தோற்றகைக்காக அன்றிலென்று ஸஞ்சிப்பிக்கிறொன்று கருத்து. உபந்யாஸக்ரமாவது - எம்பெருமானார் நிர்வாணாந்தரே, ‘திருவாய்ப்பாடியில்’ இத்யாதியையும், ‘ஸந்த்யையைப்பார்த்திருக்கு மத்தனையாய்த்து’ என்றவநந்தரம், ‘ராமாவதாரத்தில்’ இத்யாதியையும், அநந்தரம். ‘ஆக அவன்டசு மேய்க்க’ இத்யாதியையும், அநந்தரம், “நாட்டார்” இத்யாதிஸ்வாபதேசமும், “ஜ்ஞாநம் பிறந்த” என்று தோடங்கி ‘ஜ்ஞாநேந்தரியங்களோடு’ இத்யாதி வாக்யபர்யந்தம் அநுஸந்தேயம். கீழே, திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளார் பட்டதுபடுகிறார் என்றது - அந்யாபதேஸத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லிற்று; ஸ்வாபதேஸத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - நாட்டார் இத்யாதி.

ஆ.—மல்லிகைகமழ் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் என்னை வாயியா நின்றன ; ஆஸ்சர்யமான ஸௌந்தர்யாடி குணங்களை யுடையனாயி ருந்த எ.பெருமானைப் புல்கி அதுவே யாரகமாயி ருந்த இம்முலைகளையும் தோள்களையும் கொண்டு புகலிடமறிக்க லோம் ; முடிவுதோம் !' என்று கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸர்யபாகாலத்தில் தென்றல் தொடக்கமான பதார்த் தங்கள் தனித்தனியே தனக்கு வாயகமாகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[மல்லிகையென்று தொடங்கி] - வெறுப்புறத்திலே பொறுக்கவொண்ணாத தென்றலானது நஞ்சுண்டிடுமாறே போலே மல்லிகையின்பரிமளத்தோடே கூடவந்து ஈரா நின்றது. அழகிய குறிஞ்சியோடேகூடின இசையானது துளையாநின்றது ; அஸ்தமியா நின்றதுள்ள ஆடித்தபனையுடைய ஸர்யபையும் வந்து மோஹிப்பியாநின்றது ; சிவந்து அழ கிய மேவங்கள் ஷேடித்துப் போகடாநின்றன. 'ஆல்' என்றும், 'ஓ' என்றும் மிகவும் நோவுபட்டமைக்குத் தனித்தனி ஸூசகங்கள். [அல்லிபந்தாமரைக்கண்ணென்று மே லுக்கு] - இடைப்பிள்ளைகளைத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாடிகளாலே தோற்றித்தாற் போலே தன்திருக்கண்களில் அழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னை ஓடே அத்யாஸ்சர்யமம்படி பரிமாறி அத்தாலே மேனாணித்திருந்தவனாலே புல்கப்பட்ட முலைகளையும் தோள்களையும் கொண்டு தென்றல்முதலான படியங்கள் நலிபாதபடி புகுகைக்கிடம் காண்கிறிலோம் ; இத்தசையில் இதுக்கு ரக்ஷகனாவனும் வாராதே தனிமைப்படாநின்றோம்.

ப —முதற்பாட்டில், ஸர்யபையேவனையில் தென்றல்தொடக்கமான பதார்த் தங்கள் நலியா நின்றன ; நிரதீஸயலோக்யஹதனான க்ருஷ்ணன் விருப்பின அவயவங் களைக்கொண்டு ஒதுங்க இடங்காண்கிறிலோமென்று கூப்பிடுகிறாள்.

மல்லிகைகமழ் - மல்லிகையிற் பரிமளத்தையுடைத்தான, தென்றல் - தென்ற லானது, ஈரும் - நஞ்சுண்டிடுவ வாளே போலே ஸர்வதோமுலமாகஈராநின்றது ; வண் - ஸ்ராவ்யமாய் அபுஹுத்திதக்ராஹ்யமான, குறிஞ்சியிசை - குறிஞ்சியாகிற பண்ணை யுடைத்தான இசையானது, தவரும் - அந்தர்க்கதமாகத் துளையாநின்றது ; செல்-அஸ்த மபோர்முவனான, கதிர் - ஆதித்யனையுடைத்தான, மாலையும்-ஸர்யபாவேனையானது, மயக்கும் - (கூப்பிட்டாற்றுகொண்ணாகவகைஅறிவழிபும்படி) மோஹிப்பியாநின்றது ; செக்கர் - ஸர்யபையில் செக்கர்நிறத்தையுடைத்தான, நல் - ஈர்ஸரீயமாயுள்ள, மேகங் கள் - மேவங்களானவை, சிதைக்கும் - * பொன்னொத்தவாடை யுடையவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு ஸரீரத்தைச் செதுக்காநின்றது ; (இப்படி நாலுபாடும் விரோய மானபின்பு), அல்லி - விகலிதமாய், அம் - ஈர்ஸரீயமான, தாமரைக்கண்ணன் - தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற கண்ணழகை யுடையனாய், எம்மான் - (அத்தாலே "ஜிதம்" என்னும்படி நம்மைத் தோற்றித்த) ஸ்வாமியாய், ஆயர்களேறு - ஸஜாதியரான மோபரும் ஈடுபடும்படியான செருக்கையுடையனாய், அரிபேறு - (ஸ்தரீ பும் விஜாஸமற இப்படி யழிக்கையாலே) ஸம்ஹர்ஸரேஷ்ட்டம்போலே மேனாணித்திருப்பானாய், எம் மாயேன் - (ஸம்ஸலேஷ்டஸையில் தாழிநின்று நம்மோடேபரிமாறும்) ஆஸ்சர்ய சேஷ்டி தங்களை யுடையவன், புல்லிய - (அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு) ஸம்ஸலேஷித்த, முலை களும் - முலைகளையும், தோளும் - தோள்களையும், கொண்டு - , தமிழம் - (அவனைப்

பிரிந்து) தனிமைப்பட்ட நாம், புகழிடம்-ஒதுங்கவிடம், அறிகிலம்-அறிகிறிலோம். ரக்ஷக னானவன் அஸந்நிஹிதனான்; நாம் அஸஹாயரானோம்; சுற்றும் முற்றும் வாயக மாய்த்து; அவன் விரும்பின வஸ்துவை நோக்கிக் கொடுக்க விரகறிகிறிலோம் என்று கருத்து. தவர்தல் - துளைத்தல். சிதைக்கை - செதுக்குகை. ஆலும் ஓவும் விஷாதாதி ஸயஸூசகமான வசைகள். அடிதோறும் கூப்பிட்டது, ஓரொன்றால் வந்த ஆர்த்தயதி ஸயத்தாலே.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸய்யாகாலத்தில் தென்றல் தொடக்கமான படியார்யங் கள் தனித்தனியே தனக்கு வாய்கமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறான்.

[மல்லிகை கமழ்தென்றல்] - இவள் ஆர்த்தேட்கக் கூப்பிடுகிறாள்! வெறும்புறத் திலே நலிபவற்றானதென்றல் மலலிகையினுடையடரிமளத்தை எறட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது. வயபரிகரமான பத்ரத்திலே நஞ்சுண்டிணற்போலேயாய்த்து தென் றல் பரிமளத்தைக்கொண்டு வருகிறபடி. ஸ்ரானேந்தரியபே-வத்தாலும் நலியாநின்றது. கண்ணுக்கு விஷயமா யிருய்க்கவொண்ணாதபடி இராப்படை யேறுவாரைப்போலே உடம்பிலேபடக் காண்கிறவத்தனை. இதென்றலுக்கு, கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிரா நின்றது. [சுருமாலோ] - பண்டேபிரிவாலே சென்றற்றிருக்கிற உடம்பைப் பலகை பலகையாக ஈராநின்றது. 'வடிவளமநிகுவஹம் ஸிவம்ஸொகவிநாஸநடி! யந்நா ழக்ஷணவெவனெவனெவ்வொவவநமோரூதடி'—இருவராயிருப்பார் காற்றைத் தேடிப் படுக்கை படாநிற்க இவளொருத்திக்கு மாய்த்து வாயகமாகிறது; 'யாமிஸுரணீயா நிதயாஸஹவஹிநெ! காநெவார்ணீயாநிஜீவதொநெதயாவிநா'. [வண் குறிஞ்சி யிசைதவிருமாலோ] - அழகிய குறிஞ்சியிசைமானது துளையாநின்றது. காற் றீர்ந்து பொகட்டபுண்ணின்மேலே துளைத்துப் பொகடாநின்றது. தென்றல் புறம்பேப நலிகிறதித்தனை; இசை, செவிவழியே உள்ளேபுக்கு நலியாநின்றது. இசைக்கெவ்வளவு செவிப்பாடுண்டு, அவ்வளவு வாயகமாயித்தனையிமிதே. அவள் கூடவிருந்தபோது எவ்வளவு ஸாக்ஷமாய்ருக்கும், வயதேகத்தில் அவ்வளவும் நலியுமிதே. குறிஞ்சி யும் தென்றலும் கருதலுக்கேதிகளாய் வந்து ஒன்றுஅயிகரித்த கார்யத்தின்சேஷத்தை ஒன்றுசெய்யாநின்றது; 'நந்தோலையாகவொண்ணது: உயிர்க்கோலையாகவேணும்' நீ இவ் வளவுசெய, நான் இவ்வளவு செய்கிறேன்' எனபாரைப்போலே. [செல்கதிர்மலையும் மயக்குமாலோ] - செலலப்பட்டிருநதுள்ள கதிரையுடைத்தான மாலையானது மயங்கப் பண்ணாநின்றது. அஸ்தமியாநின்றுள்ள ஆழிதயனை யுடைய ஸந்யுபையானது மோஹிப் பியாநின்றது. புடைவையை வாயிலேகொடுத்து நலிவாரைப்போலே ஓடுகிற வ்யஸநத் துக்குப் போக்குவிட்டுக் கூப்பிடவொண்ணாதபடி உணர்த்தியழியும்படி மோஹிப்பியா நின்றது. [செக்கர் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ] - சிவந்தழுகிதான மேவங்கள் சேஷித்துப்பொகடாநின்றது. ஸந்தயாராகத்தையும் ஸ்யாமமான நிறத்தையுமுடைய மேவங்கள் அவனுடைய அவயவஸோலைக்குப் நிறத்துக்கும் போலியாய் நலியா நின்றன. கிழ்ச்சொன்ன வாயகபதாரத்தங்கள் ஆஸ்ரயங்கிடக்கவோ நலிவது என்று ஸரீரத்தைச்செழுப் பொடாநின்றன. [அல்லி இதயாடி] - இவற்றை இன்னதாகிற தென் அவன்தான் முன்னே நாம் முடிகைக்கன்றோ கலந்துபோகின்றது? ஸர்வமும் வாயகமாய்படிமுன்னே புகலறுத்தான் அவனன்றோ? [அல்லியுந் தாமரைக்கண்ணன்]- அல்லியையுடைத்தாய் அழகிதான தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையவன்;

முதலுறவுபண்ணுவது கண்ணுலேயிறே. த்ருஷ்டிவந்தும் பிறந்தாவினே ஸம்ஸ்லேஷ முண்டாவது. [எம்மான்] - அவ்வழகாலே என்னை அநர்யார்ஹையாக்கினவன். [ஆயர்க ளோறு] - அவ்வழகாலே இடையரைத் தோம்பித்தாற்போலே தன்னோடு ஒத்த ஆண் களைத் தோம்பிக்குமவன், பெண்பிறந்தாரை நோவுபடுத்தச் சொல்லவேண்டாவினே. “வொம்ஸாஹ்ஜுஷிவிதாவஹாஸிணம்” என்கிறபடியே வயிரவுருக்காயிறே அழகு இருப்பது. [அரியேறு] - என்னை அநர்யார்ஹையாக்கி என்னோடேகலந்து அத்தாலே பெறப்பேறு பெற்றானை மேனணிப்புத் தோற்றமிருக்கிறபடி. ஸம்ஹஸ்சேஷ்ட்டம். [எம்மாயோன்] - ஸம்ஸ்லேஷஹஸ்யில் காலக் கையைப்பிடித்துத் தாழ்வின்று பரி மாறினவன். பேரநின்றவந்தாம்தரிப்புஅரிதாம்படியாய்த்துப் பரிமாறிற்று. [புல்லிய முலைகளுந் தோளுங்கொண்டு] - அவன்வந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறபோது ஸர்வாஹ்ம ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு கூடிமன்னறிக்கையொழிந்தானாய்க்கது; அதுலுவிக்கிழிந்ததுறையும் இளைப்பாறினவிடமுமிருக்கிறபடி. புல்லியவென்று, கலக்கிறபோது அவனுக்கு முலைகளி லும் தோள்களிலும் உண்டான அலமாப்பைச்சொல்லிற்று. [புகஷிடமறிகிலம்] - வ்யதி ரேகத்தில் தென்றல்முதலான பதார்த்தங்களைத் தப்பிச்சென்று புதுகைக்கிடம் காண் கிறிலோம். “கூடாமகாலத்தில் வஹுப்பாஜாயிரப்பார், தங்கன்பசிகிடக்க ப்ரஜைகள் அலைப்புக்கு அலந்து புகஷிடமறிபாதாற்போலே, நான் ஜீவித்தபடி ஜீவிக்கிறேன்; இவற்றைக்கொண்டு புகுமிடங்காண்கிறிலேன்” என்கிறார். [தமியமாலோ] - இத் தஸ்யில் ரக்ஷகனாவனும் வாராஹமாலே தனிமைப்பாடாநின்றோம். ஆஸ்வாஸகா மாண தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் வ்யாக்மகாநின்றால், அர்ஜுநனை நோக்கி ஹமதத்தன் விட்டஸக்கியை மார்விலே ஏற்றற்போலே இத்தஸைக்கு உதவவேண் டாலோ? “ராஜஸூத்ரி சிஸஹிதொலிவதாப” என்று தம்தனிமையில் தம்பியாரா கிலும் உண்டாய்த்து; அதுவுமில்லை இங்கு.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஸந்த்யாகாலத்தில் தென்றல்தோடக்கமான பதார்த்தங் கள் தனித்தனியே தனக்கு வ்யாக்மகாபிபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[மல்லிகை] - “மல்லிகை” என்றுதோடங்கி “சேக்கர்நன்மேகங்கள் சிதைக் குமாலோ” என்னுமளவும் இவள் ஆர்கேட்கக் கூப்பிகேளுள்தான்? [மல்லிகைகமழ் தென்றல்] - வேறுப்புறத்திலேநலியவற்றான தென்றல், அதுக்குமேலே மல்லிகையின் பரிமளத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது. வ்யபரிகரமான பத்ரத்திலே நஞ்சுண்டி னுற்போலே யாய்த்து, தென்றல் பரிமளத்தைக் கொண்டுவருகிறபடி. அவன் கூடலிருந்த போது அங்குலமான பதார்த்தங்களடைய இப்போது, வ்யாக்மாயிருக்கிறதிறே. “யாநி ஸ்ராவணீயாநிதயாஸஹஹவணிகே | தாநெஷ்வாராணீயாநிஜீவதொநே தயாவிநா, (யாநிஸ்மாமணீயாநி தயாஸஹபவந்திமே | தாந்யேவாராணீயாநி ஜீவதோ

முதற்பாட்டு - மல்லிகை இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தைபொல்லாம் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஸந்த்யாகாலத்தில் இத்யாதி. தென்றல் முதலானவை வ்யாக்மிதென்று ஒருக்ரியையாகச் சொல் லாதே, “ஈருமாலோ, தவருமாலோ” என்று ப்ரத்யேகம் க்ரியையாயிருக்கையாலே - தனித்தனியே என்றருளிச்செய்தது.

வ்யாக்யாதாவினீடுபாடு - மல்லிகை இத்யாதி. “மல்லிகைகமழ்தென்றல்” என்றதுக்கு ஹவம் - வேறுப்புறத்திலே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வயு இத்யாதி. பத்ரம் - ஆயு யம். அதுகூலமான தென்றல் வாதகமாவானென் என்ன-அவர்கூட இத்யாதி. இப்படி வாதக மான விடமுண்டோவென்ன - யாநிஸ்ம இத்யாதி. அவை யெவையென்ன - ஏஷபுஷ்பவஹ இத்

ஸங்கேதிகளாய்வந்து, ஒன்றுஅதிகரித்த கார்யத்தின் ஸேஷத்தை ஒன்று செய்யாநின்றது. “நற்கோலையாகக் கொல்லவொண்ணாது, உயிர்க்கோலையாகக் கொல்லவேணும்: அதில் நீ இவ்வளவுசெய், நான் இவ்வளவுசெய்சிறேன்” என்று க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாரைப் போலேயாய்த்திருக்கிறது. [சேல்கதிர்இத்யாதி] - சேல்ஸப்பட்டிருந்துள்ள கதிரையுடைத் தான மாலையானது, மயங்கப்பண்ணுகின்றது. அஸ்தமியாநின்றவுள்ள ஆதித்யனையுடைய ஸந்த்யையானது, மோஹிப்பியாநின்றது. வாயிலே சீரையைத் துறுத்துக் கொல்லுவாரைப் போலே, ஆற்றாமைக்குப்போக்குவிட்டேக் கூப்பிட்டு ஃபரிக்கவுமொட்டேகிறதில்லை. [சேக்கர் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ] - ஸந்த்யாராகத்தையும் ஸ்யாமமான நிறத்தையு முடைத் தான மேவங்கள் அவனுடைய அவயவஸோலைக்கும வடிவுக்கும் ஸ்மாரகமாய், “இவை என்னம்புசெய்தது” என்று அவற்றை ஠ர்ஹித்துக்கொண்டு, “ஆஸ்ரயங்கிடக் கவோ நலிவது?” என்று வயிரத்தைச் செற்றுகின்றது. [அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனித் யாதி] - நாம்அவற்றை யின்னாநாகிறதென்? அவன்தான் முன்னே நம்மை முடிக்கக் காரியம்பார்த்து வைத்திலனோ? “கலந்துபிரியவே இவள்முடியும்” என்றன்றோ அவன் பிரிந்தது? இவையானால் போக்குவிட்டடித்தனவினே; புகலறுத்தான் அவனினே. [அல்லி யித்யாதி]-‡(அல்லியையுடைத்தாய் அழகிய தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களையுடைய வன்) முதலறுவுபண்ணுவது கண்ணினே; த்ருஷ்டிவந்தும் பிறந்தினே ஸம்ஸலேஷிப்பது. [எம்மான்] - அக்கண்ணழகாலே என்னை அந்யார்ஹையாக்கினவன். [ஆயர்களோறு] - அவ்வழகாலே இடையரைத் தோற்பித்தாற்போலே. “வாஃஸாடி” (பும்ஸாம்) - வயிரவுருக்காய்த்து அவனுடையஸௌந்தர்யம். தன்னோடொத்தாரை அப்படி நலியாநின் றால், அவலைகளை நலியச் சொல்லவேண்டாவினே. [அரியேறு]-கண்ணாலே குளிரநோக்கி இவளை அந்யபுரையாக்கி, இவளோடே ஸம்ஸலேஷித்து, அத்தாலே தான் பெறுப் பேறு பெற்றானாய் மேனாணிப்புத்தோற்ற நின்றபடி. ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்ட்டம். [எம்மா யோன்] - அம்மேன்மையையுடையவன், தாழ்ந்தார்சிலர் உயர்ந்தவர்களோடே கலக்குமா

சியும் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - நற்கோலை இத்யாதி. விவரணம் - அஸ்தமியாநின்றவுள்ள இத் யாதி. கதிர் - ஆதித்யன். “மயக்கும்” என்றதுக்கு ஹவம் - வாயிலே இத்யாதி. மேவம் ஷாபகமாகிறது இவ்வாகாரத்தாலே என்னுமத்தைச் காட்டாநின்றனொண்டு, கீழிலவற்றைப்பற்ற இதின் ஷாதகவாதியாயத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஸந்த்யாராகத்தையும் இத்யாதி. செற்றுகின்றது-செதுக்காநின்றது. சிதைக்கும் - செதுக்காநின்றது. “புல்லியமுலைகளுந் தோளுக்கொண்டு புக லிடமறிகிலம்” என்றத்தைக் கடாஹித்து ஹவம்-நாம்இவற்றை இத்யாதி. கார்யம் பார்க்கையாவதே தென்ன - கலந்து இத்யாதி. அவற்றிலும் இவன் செய்தது அதிகமென்கிறார் - இவையானால் இத் யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, இதையையுடைத்தான அழகிய தாமரைபோன்ற கண்ணையுடைய என் ஸ்வாயி யென்று ஸப்தார்த்தம். முதல் கண்ணைச் சொன்னதுக்கு ஹவம் - முதலுறவு இத்யாதி. அதெப்படி யென்ன - த்ருஷ்டிபந்தம் இத்யாதி. கீழோடே கூட்டி “எம்மான்” என்றதுக்கு ஹவம் - அக்கண் ணழகாலே இத்யாதி. என்னையென்றிக்கே தன்னோடொத்த பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற் பிக்குமென்று விவஹித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - வாஃஸாஃ இத்யாதி. பும்ஸாமென்றது - “வாஃ ஸாஃபுஷிவிதாவஹாரிணடி” என்கிறபடி யென்றபடி. “வரு காஹாநந்ராஸிதி வஹி யடிஸாஃநடி” என்று இந்த ஸ்லோகத்துக்கு பூர்வார்த்தம். இத்தால் ஹவம் - தன்னோ டொத்தாரை இத்யாதி “தாமரைக்கண்ணென்மான்” என்றத்தைக் கடாஹித்து ஹவம் - கண் ணாலே இத்யாதி. “மாயோன்” என்றதுக்கு - வ்யாமோஹமாக அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்-அம்

† ஠ர்ஹித்தல் - பழித்தல்.

‡ குண்டலிதம் ப்ரஹித்தம்.

போலே, கையைக்காலைப்பிடித்துத் தாழ்நின்று பரிமாறினபடி. கலக்கிறபோது மின்மினி பறக்கும்படி காணும் கலந்தது. [புல்லியமுலைகளும் தோளுங்கொண்டு] - அவனும் வாரா திருக்கிறான்; நானும் வருந்தி ஒருபடி ஜீவித்துக்கிடக்கிறேன்; அவனுக்குப் பிறந்த ப்ரஜைகளைக்கொண்டு புகலிடம் அறிகிலேன். நான்செய்தபடிசெய்ய, இம்முலைகளின் வீக்கம் தீர அநுலவிக்கப்பெறுவது எப்போதோ? கூடாமகாலத்தில் ப்ரஜைகள் “சோறு, சோறு” என்னுமாபோலே படுத்தாநின்றன. அவன்தானும் கலக்கிறபோது ஸர்வாங்க ஸம்ஸ்லேஷைக் கிழித்துப்போலேகாணும். அவனிழிந்த துறையும், இளைப்பாறினவிடமும், [புல்லிய வித்யாதி] - கலக்கிறபோதை அவனுடைய அலமாப்பையும், தம்முடைய கரணங்களுக்கு உண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தையும், அவன் பெறப்பெறு பெற்றாலும் நின்று பரிமாறின படியையும், தமக்கொரு புகலற்றிருக்கிறபடியையும் சொல்லுகிறது. [புகலிடமறிகிலம்] - வ்யாதிரேகத்தில் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்களைத் தப்பிச் சென்று புகைகக்கு இடங் காண்கிறிலோம். [தமியமாலோ] - இத்தகையில் ரக்ஷகனாவனும் வாராமையாலே தனிமைப்படாநின்றோம். இப்படி தன் விவரத்தையாக வ்யாகமாலால், ஹம்மத்தன் விட்ட அஸ்தரத்துக்கு அர்ஜுனனைத்தள்ளித் தான் மார்வை யேற்றற்போலே, “இவைவரும்” என்றுஅறிந்தால் தான் கூட விருக்கவேண்டாவோ? அவன்கூடவிருந்தானாகில் இவைதாம் இழிதொழில்செய்யத் தொடங்குகிறே. “நாஜஸூனாதி த்ரிவாஸித:” (ராமஸ்ஸேள மித்ரிஸஹித:) என்று அவர் தான் நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறபோது ஒரு தம்பியாராகிலும்கூட வுண்டு நோவுபடுகைக்கு; அங்ஙனும் ஒருதுணையிலே எனக்கு. “ஸ” (ஸ:) - பிராட்டியைப் பிரிந்து நடுவே கபந்தன்கையிலே யகப்பட்டு நோவுபட்டு நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிறது. “தாடி” [தாம்] - இப்பிரிவும் ஆற்றாமையுமில்லாதாரையும் அழிக்கவற்றாய்த்து. “வாஷுரிணீடி” (புஷ்கரிணீம்) - பரப்புமாறப்புக்த போய்கைகளும் சோலைகளுமாய், ஐலகீரிடைக்கு யோமீயமான தேசம் வாய்த்து பிரிந்து கணியிருப்பார்க்கக் கண்கொண்டு காணப் போகாது. “மகவா” (கத்வா) - நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. ம்ருத்யுவினுடைய ஆஸ்யத்திற் புகுவாரைப்போலே வந்து கிட்டிக்கொடு நின்றார் ம்ருத்யுவாகிற புடைதான்

மேன்மை இத்தாதி ஆய்சர்யமாக அந்தகாந்தாம் - கலக்கிற இத்தாதி; மின்மினி பறந்தாற்போலே கூணந்தோறும் தோற்றுந்படி. “புல்லியமுலைகளும்” இத்தாதிக்க ஹவம் - அவனும் இத்தாதி. லக்ஷணம் - நான்செய்த இத்தாதி. புல்லிய - புல்கிய; ஸம்ஸ்லேஷித்சுவென்றபடி. அவனுக்குப் பிறந்த - அவனுக்காக வண்டான. வீக்கம் - ஆசை மலிவு - கூடாம இத்தாதி. அவயவந்தரங்க ளிருக்க, முலையையும் தோளையும் சொல்லுவானென்னென்ன - அவன்தானும் இத்தாதி. அவற்றிலே கலக்கும் ப்ரகாரத்தை விசதிகரிக்கிறார். அவன் இழிந்த இத்தாதி; “மெல்லிபல்தோன் தோய்த்தாய்” என்று இழியுந் துறை தோள்; “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்று இளைப்பாறினவிடம் முலையென்ற படி. “மாயோன்” என்று தொடக்கி மேலிற்பதங்களுக்கு ஹவம் - கலக்கிறபோதை இத்தாதி. “மாயோன் புல்லிய” என்று அவன் அலமாப்பும், “முலைகளுந்தோளும்” என்கிறவிடத்தில் தம்முடைய கரணப்ராவண்யமும், “அரியேறு” என்று பெறப்பெறுபெற்றாலுயிருக்கிறபடியும், “புகலிடமறி கிலம்” என்கிறவிடத்தில் புகலற்றபடியையும் சொல்லுகிறது. தமியம் - தமியோமென்றபடி. “ஆலோ” என்றதுக்கு ஹவம் - இப்படி இத்தாதி. கூடவிருந்தால் வ்யாகமமாகாதோவென்ன - அன்கூட இத்தாதி. “தமியம்” என்றதுக்கு ஹவம் - ராமஸ்ஸேளமித்ரி இத்தாதி. ப்ரஸ்துத ஸ்ரீலாகார்த்தம் - ஸ இத்தாதி; “ஸதாஹ்வாஷுரிணீம் மகவாவஜொ துஸஷாகுமாலாடி” ராஜஸூனாதி த்ரிவாஸிதொவிவரவாகுமொதி, யம்” இதி கிஷ்கிந்தாசாண்டே. (க.க.) சோலை களும் என்றது - ஆர்த்தம். “புஷ்கரிணீம்” என்றத்தால் மலிதம் - பிரிந்து இத்தாதி. முகத்துக்

ஏதென்றால்? “வெஜ்ஜாதுகஸுஷாகுமாரா” (பத்மோத்பலகஸுஷாகுலாம்) - முகத் துக்கும் கண்ணுக்கும் போலியானவற்றை யுடைத்தாயிருந்தது. “உயர்தாமரைசேங்கழ னீர் மாதர்கள்வாண்முகமும்கண்ணுமேந்தும்” என்னக்கடவதிறே. “ராஜ” (ராமு) பிறர் கூப்பிடுவதெவிர்த்துப் போந்தவராய்த்து. “வளவித்ரி வளவித” [ஸௌமீத்திரஸஹித]- “ராஜகஸுஷாபஜே” (ராகுதர்மேண) என்று ஏதேனுமளவிலும் கூடநின்ற நோக்கிக் கொண்டு போந்தவரும் முன்னக; ஆற்றியுமவன் தேப்பம்முன்னக இழியுமாபோலே. “விநயவாகுமே” (விலலாபாகுலேந்திரிய) - அநேகலக்ஷணங்களோடே யாய்த்துக் கூப்பிட்டது. ப்ராப்யவஸ்துவைப் பெறவேணுமென்னும் மனோரமாய், கீழ் இவருடைய மனோரமத்துக்கீடாக வந்துகிடம்படி அவனும் வாராதேநிற்க, அவனுடைய வரவுக்கீடான தூர்ய கோஷம், பூர்பாஞ்சஜன்ய யீவநி, ஜ்யாகோஷம், திருவடிதிருச்சிற கோசை, மற்றமுண்டான நன்னிரித்தங்கள், மநிப்ரஸாஜிகள் என்றற்போலே சொல் லுகிறவை ஒன்றும் காணாமையாலே, அநுகூல பதார்த்தங்கள் வாகுமகிறது. கரணங்க ளும் ஸாரீரமாய் க்லேசப்படுகையாகிறவித, விரோதியான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால் வாங்கவும் மாட்டாதே, இங்குப் பொருந்தவதுஞ் செய்யாதே, கண்டதடையப் பகையா யிருக்கிறபடி. ஆக, “இங்குப் பொருந்தாதே அங்குப் புகப்பெறுதே நடுவேநின்ற க்லேசப் படுகிற அவஸ்தை ஸந்தயமாகிறது” என்றுஇங்ஙனே ஒருதாத்தியஞ் சொல்லக் கடவ தாயிருக்கும்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், வாயுகபடார்க்குங்கள் தனித்தனியே நலிந்து அவை வலவாதி மிகமிகப் பல கூடிவந்து நலியாதின்றன என்கிறார்.

[புலம்பென்று தொடங்கி] - சேக்கள் கழுத்தில் ஸாப்திக்குற மணி, தென்றல், குழல் இவையெல்லாம் அவற்றுக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு நலியாதின்றன. ஆய்வாஸகமான பகலைப்போக்கின ஸாப்தியை, அழகிய சந்தனம், பஞ்சமம், முல்லையென்கிற யாழ், குளிர்ந்தவாடை இவையெல்லாம் நலியாதின்றன. இப்பதார்த்தங்களுடைய ஈர் ஸந்ததாற்பிறந்த லீதியாலே அவற்றாலேவந்த நலிவு சொல்லமாட்டாதே பதார்த்தத்தைச் சொன்னான். [அகலிடம் படைத்தென்று மேலுக்கு] - ஸ்ருஷ்ட்யாபிகளைப் பண்ணி இருந்ததேகுடியாக ரக்ஷித்து அவ்வளவன்றிக்கே அவற்றின்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமுத்தனாய் ஆஸ்ரித விரோயிகளாய்க்கொண்டு யுத்தவாயியிலே எதிரிட்ட அஸுரர்க்கும் ம்ருத்புவானவன். அப்படியே இக்காலத்தில் நலிகிறவற்றை நீக்கிக்கொண்டு வந்து தோற்றுகிறிலன்; இப்படி ஆபத்களனைவன் வாராதிருக்க இவற்றின் ஸந்தியிலேயிருந்து என் ப்ராணனை நோக்குகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ?

ப -- அந்தரம், ஸர்வப்ராசாரக்ஷகனைவன் ஸந்திஹிதனாகிறிலன்; வாயுகங்கள் தனித்தனியன்றியே திரள்திரளா யிராதின்றன; ஒதுங்கவிடம்காண்கிறிலோம்; இனி ப்ராணாக்ஷணம்பண்ணும் ப்ரகாரமென்? என்கிறார்.

தமியம் - தனிப்பட்டநாம், புகலிடம்-பெரும்படைக்கு ஒதுங்கவிடம், அறிகிலம் - அறிகிறிலோம்; புலம்புஉறு - நாகைத்தொடருகிற சேக்களின் கழுத்திலே த்வநிகுகிற, மணி - மணியும், தென்றல் - (அஸஹாயமாய் நலிகிற)தென்றலும், ஆப்பலாலோ - இலைக்குழலும், (கூடிக்கொண்டது); பகலுமாலே - (பதார்த்த ஈர்ஸநம்பண்ணுமல்)பகலை நசிப்பிக்கிற ராத்ரிமுகமும், வண்சாந்தமாலோ - தத்காலோசிதமான அங்கராகஸமுதாயமும், (ஒருமுகமாய்த்து); பஞ்சமம் - பஞ்சமயாகிறபண்ணும், முல்லை - முல்லைமாலையும், தண்வாடையாலோ - குளிர்ந்தவாடையும், (ஒருதிரளாய்த்து; இப்படி படைதிரண்டாற்போலே தனித்தனிவாயுகங்கள் ஸங்கமான இவ்வவஸ்யையில்), அகலிடம் - விஸ்தீர்ணமானஜமத்தை, படைத்து-உண்டாக்கி, இடந்து - ப்ரளயத்திலுழந்தாமலிடந்தெடுத்து, உண்டு - மஹாப்ரளயத்திலே வயிற்றுக்குள்ளே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து, அளந்து - (அந்யாஸிமநம்வாராமல்)அளந்துகொண்டு, எங்குமளிக்கின்ற - எல்லாவிஷயத்திலும் வரையாமல்உபகாரகனாய், ஆயன்-இந்தக்காரணத்வ ரக்ஷகத்வத்துக்குவகாந்தமான க்ருஷ்ணாவதார ஸௌலப்பத்தையுடையனாய், மாயோன் - ரக்ஷணாநுபமான ஆஸ்ரயசேஷத்தங்ஷிஷ்டனாய், இகலிடத்து - யுத்தத்திலே எதிரம்புகோத்த, அசுரர்கள் - அஸுரர்களுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்புவானவன், வாரான்-(இந்தவாயுகஸங்வங்களை அழித்து என்னைரக்ஷிக்கும்படி)வருகிறிலன்,இனி-அவன்விருமபாமல் உபேக்ஷித்தபின்பு, என்னுயிர்-எனக்கே சுமையான ப்ராணனை, இருந்து-ஸத்தையோடேயிருந்து, காக்குமாறென் - ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரமென்? ரக்ஷுஉஹதரானால் ரக்ஷணத்தில் ஸக்தியும் ப்ராப்தியுமில்லை யென்றுகருத்து. வாயுகஸ்ரௌபங்களைச்சொல்லி வாயுக்கிறப்ரகாரம் சொல்லாதொழிந்தது, "படைபடை" என்பாறைப்போலே வாசாமகோசமான ஐயமும் ஆர்த்தியும் அதிகயிக்கையாலே. தென்றலையும் வாடையையுஞ்சொல்லிற்று, ஒருக்ஷணத்திலே அநேககல்பங்கள் கழிகிறதான கருத்தாலே.

இ.--இரண்டாம்பாட்டில், வையக பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே நலிந்தவை வலுறாதி மிகப்பல கூடிவந்து நலியாநின்றன என்கிறான்.

[புலிடமறிகலம்] - மேல்வரப்புக்குற வாயகவர்த்ததை சீனைத்துச்சொல்லுகிற வார்த்தையாதல்; சீழ்நலிந்தவற்றுக்கஞ்சி அவ்வச்சம்பின்னுட்டுகிற அதுவாஷணமாதல். [தமியமாலோ] - புகலற்றார்க்குத் துணையாமவன் இவ்வளவில் உதவாமையாலே தனிமைப்படாநின்றோம். [புலம்புறுமணி] - நாகுகளைத் தொடருகிற சேக்களின் கழுத்தின் மணி. அந்நாகுகள் கிட்டாமையாலே கூப்பிடுகிறும் போலேயாய்த்துத் தவறிக்கிறபடி. அது தனக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. [தென்றல்] - “மல்லிகை கமழ்தென்றல்” என்று துணைகொண்டு வருகையன்றிக்கே வெறுப்புறத்திலே வந்து நலியாநின்றது. “ஆராமதித்து உடம்புக்கீட்டு வடுவது?” என்று வெறுப்புறத்திலே வந்து நலியாநின்றது. [ஆம்பல்] - ஆலைக்குமுலாதல், ஆய்க்குமுலாதல். [ஆனோ] - “ஈருமாலோ, தவருமாலோ” என்று நலிகிறபடி சொல்லவொண்ணாதபடி. “புலி” என்பாரைப்போலே இவற்றின் பேர்சொல்ல அஞ்சவேண்டும்படிபைச் சொல்லுதல்; இவற்றால்புகிற நலிவுபேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடியாலே சொல்லாதொழிதல். [பகலிமாலே] - பதார்த்ததீர்ஸநம்பண்ணி தரிக்கலாம் பகலையும் முடித்துக்கொண்டு மாலையானது தோற்றாநின்றது; பிராட்டி தனிமையில் “ஐயோ” என்னும் பெரியவுடையாரை முடித்துக்கொண்டு ராவணன் நலிந்தாற்போலே, [வண்சாந்தம்] - அழகிய சாந்தம். [பஞ்சமம்] - பஞ்சமமாகிற பண். முல்லை-முல்லையாழென்கிற பண்ணாதல்; இடையருக்குத் தார் முல்லையாகையாலே அத்தைச்சொல்லுதல். [தண்வாடையாலோ] - தென்றற்காலமும் வாடைக்காலமும் தன்னிலே தூரமாயிருக்க இப்படி சொல்லுகிறது, பிரிவோடே காலம் நெடுகிச் சென்றபடியென்னுதல்; தென்றலுக்கஞ்சி வாடையின்கீழே ஒதுங்கவந்து நிற்கிறவிடத்திலே வாடைநலிகிறபடிபைச் சொல்லுதல்; அநர்த்தனாசகமாக எல்லாக்காரற்றும் ஒருகாலே அடித்தது என்னுதல். [அகலிடம் இத்தயாழி] - பரப்பையுடைத்தான ஊமிய உருமாய்ந்துபோக அத்தையுண்டாக்கி, ப்ரளயாபத்திலே அகப்பட்ட ஊமியையிடந்தெடுத்து, ப்ரளயத்தில் அகப்பட்டாமல் வயிற்றிலேவைத்து, நோக்கி, வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து ப்ரஸலர்அபஹரித்த வளவிலே எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு இப்படிவரையாதே ரக்ஷிக்கையே ஸ்வஹாவமாயிருக்குமவன். இருந்ததே குடியாக் ரக்ஷிக்குமவன்கிடர் மஹிஷிநாவுபட உதவாதிருக்கிறான்! [ஆபன்] - “கூஷண வணவஹிவொகாநாடி” என்கிறபடியே ஜலத்தகாரணஊதன். [மாயன்] - ரக்ஷணர்த்தமான ஆஸ்சர்ய ஸக்தியுத்தன். [இகலிடத்தசுரர்கள் கூற்றம்] - யுத்தஊமியிலே எதிரிட்ட அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவானவன், எதிரம்புகோத்த அஸுரர்க்காய்த்து ம்ருத்யுவாவது; “ஸாணம்” என்ற அஸுரர்க்கு ரக்ஷகனாமித்தனை; ப்ரஹ்லாத விவீஷணைகளை ரக்ஷித்தானிஈற. [வாரான்] - எண்ணெலிகிற பதார்த்தங்களை ஸிக்ஷித்துக்கொண்டு வருகிறிலன். [இனியித்தயாழி] - வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனுமாய், ப்ராப்தனுமாய் விரோயிநிரஸநஸ்வஹாவனுமானவன் வாராதிருக்க ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத எனக்கு ஆறியிருக்கப்போமோ? [இனியிருந்து] - “நரோலஸ்ராவவொஹுஷெநவாவிஸ்யுலெவதெ | வந்யுஸுவிவஹிதஹித்யு ஹக்ஷஸாதிவஹித்யு” என்கிறபடியே அத்தலையில் ஆற்றாமைபுற, “வாஸிபட்டான், படைகூட்டிற்று” என்றும்போலே ரக்ஷணத்தில் உத்யோஹத்தையும் சிலர்வந்து சொல்லக்கேட்டுத் தான் ஆறியிருக்கிற

தேனோ? [இனியிருந்து] - “அவனுடைய சரக்கு” என்று ஆந்தனையும் கைநோக்கிக் கொண்டிருந்தேன்; இவற்றின் ஸந்தியியில், அவன் வாராதொழிந்தபின்பு முடியுமத்தனை போக்கி, இருக்கக் கூடியமையிலேன். [என்னுயிர் காக்குமாறென்] - பிறருயிராகில் காக்கலாமிறே! ஸம்ஸ்க்ஷார்த்தமாகப் பாரித்துக்கொண்டிருக்குமதொழிப ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டிருக்கப்போபோ?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. முன்பு தூசியேறினபேர்க்கு உரமாகின்ற பேரணி உறுபூசலானவாறே தீரளவமுக்குமாபோலே, தனித்தனியே நலிந்தவாயகங்கள் வலஹாநி மிகமிகப் பலகூடிவந்து நலியாரின்றதென்கிறாள்.

[புகலிடமறிகிலம்] - மேல்வருகிற வாயகபடார்த்தங்களைக்குறித்துச்சொல்லிற்றகவுமாம்; அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்னவைதனக்கேயஞ்சி அநுலாஷிக்கிறதாகவுமாம். [தமியமாலோ] - புகலிடமற்றார்க்குத் துணையாமவன் உதவாதொழியத் தனியிருக்கிற விருப்பிறே. (தமியம் - தனிப்பட்ட நாம்.) †[புலம்புறு மணி] - நாகுகளைத்தொடர்கிற சேக்களக்குழத்தில் மணியினுடையத்வரி, அந்நாகுகள் கைபுதுராமையாலே கூப்பிடுகிறாற் போலே யிராரின்றது. [தேன்றல்] - வெறும்புறத்திலே தேன்றலென்னவமையும், “மல்லிகைகமழ்தேன்றல்” என்னவேண்டா; வீணைமுடுகினால் பின்னை யுடம்புக்கீட்டாதே ஏறுவாரைப்போலே. “ஆர்எதிராக உடம்புக்கு ஈடுகேிறது?” என்றிராரின்றது. [ஆம்பலாலோ] - குழலென்னுதல், இலைக்குழலென்னுதல்; இவையெல்லாம், “ஈருமாலோ, தவருமாலோ, மயக்குமாலோ, சிதைக்குமாலோ” என்றாற்போலே சொல்லவேண்டா; “புலி, புலி” என்பாரைப்போலே இவற்றின்பேரைச்சொல்ல, பயங்கரமாயிருக்கிறது. அன்றிக்கே, இவற்றினுடையநலிவு வாயால்சொல்லில் வாய் வக்குரிக்கும்படியாய் இருக்கையாலே, சொல்லாதொழிந்ததாதல். [பகலமோலை] - ப்ராட்டியுடைய வ்யஸநத்துக்கு உறுப்பாகப் பெரியவுடையாரை முடித்துக்கொண்வேந்து ராவணன் தோற்றிறாற் போலே ஆஸ்வாஸகரமான பகலை முடித்துவந்து தோற்றிறாய்த்து ஸந்தயை. பகல் பதார்த்ததர்ஸநம்பண்ணி யாற்றலாமிறே; அதில்லாமையாலே ராத்ரிவ்யஸநம் ஒருமுகஞ்

இரண்டாம்பாட்டு - புகலிடம் இத்தாதி. கீழ் - தனித்தனியேநலிந்த வாயக பதார்த்தங்கள் திரளாக வாய்க்குப் ப்ரகாரத்தை ஸந்தி:ஸகமாக அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, அப்படி நலிகைக்கு ஹேதுவையும்அருளிச்செய்கிறா - முன்பு இத்தாதி.ஆர் - ஸேநாமுகம். பேரணி - பெரிய வ்யூஹம். உறுபூசல் - கைகலந்தயுத்தம்; மூலபலயுத்தமாதல். வலஹாநிமிகுகைநலிகைக்கடி - பல கூடிவந்து என்றது - “மணி, தென்றல், ஆம்பல், மாலே, சாந்தம், பஞ்சமம், முல்லை, வாடை என்ற வற்றைப்பற்ற.

மேல்வருகிறவென்றது - இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறவென்றபடி. தனியேதென்ன - புகலிடம் இத்தாதி. “புலம்புறுமணி” - புலம்புதலிலேயுற்ற மணி; ய் வநிக்கிறமணி. ய் வநி வாதக் மாகிறபடிபென்னென்ன - நாகுகளை இத்தாதி. சேக்கள் - வருஷஹங்கள். “மல்லிகைகமழ்தென்றல்” என்றாற்போலே வ்சேஷணமிட வேண்டாவோவென்ன - வெறும்புறத்திலே இத்தாதி. வேண்டாமெக்கு ஹேதுவேதென்ன - வீணைமுடுகினால் இத்தாதி. பரிஹாரந்தரம் - ஆர்எதிராக இத்தாதி. ஈடு - ஜோடு, கவசம். “ஆம்பல்” - ஆய்க்குழலும், இலைக்குழலும். “ஈரும், தவரும், மயக்கும்” என்னதே, வெறுமனே “மணி தென்றலாம்பல்” என்கிறதென்னென்ன, பரிஹாரத்வயம். இவையெல்லாம் இத்தாதியாலும், அன்றிக்கே இவற்றினுடைய இத்தாதியாலும். வக்குரிக்கும்படி என்றது - வேம்படியென்றபடி. “பகலமோலை” என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாகஹாவம் - ப்ராட்டியுடைய இத்தாதி. பகல் ஆஸ்வாஸகரமோவென்ன - பகல் இத்தாதி. யாழாவது - ஸாநவ்சேஷம்.

செய்திருக்குமிறே. [வண்சாந்தம்] - அழகியசாந்தம், பஞ்சமமாகிற பண். [முல்லை] - யாழ். அன்றிக்கே, முல்லைப்பூத்தான் இடையர்க்குத்தாரா யிருக்குமிறே; அதைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். [தண்வாடை] - அவ்வாடையோடு தேன்றலோடு வாசியற்றுப்போய்த்து. தேன்றல்வருவது ஒருகாலமும் வாடைவருவது ஒருகாலமுமாயிருக்குமிறே; அவையெல்லாம் அவ்வவகாலங்களிலேவந்து தோற்றும்படியாய்த்துக் காலம் நெடுகிறபடி. அன்றியே, அநர்த்தஸூசகமாய் எல்லாக்காற்றும் ஒருகாலே யடித்ததாகவுமாம். இனித் தேன்றலுக்கஞ்சி வாடையின்கீழொதுங்க விரகில்லை. [அகலிடமித்யாதி] - தன்மஹிஷியானவன் இப்படி வாதகபடார்த்தத்தின்கையிலே நோவுபடாநிற்க ஸர்வஸாதாரணமாக ஆபத்துவந்தால் வயிற்றிலேவைத்து நோக்குமவன்கிடர் இப்போது வாராதொழிகிறான்! பரப்புடைத்தானபூமி உருமாய்ந்துகிடக்க உண்டாக்கி, ப்ரளயங்கொண்ட இத்தையிடந்தேத்து, திரியவும் ப்ரளயம்வர வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி உள்ளேகிடந்து தளராதபடி வேளிநாகோணப் புறப்படவிட்டு, மிடுக்கராயிருப்பார் இறுஞ்சிக்கொள்ள எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி வரையாதேநோக்கும் ஸ்வலாவனவன்கிடர் இப்போது வாராதொழிகிறான்! [ஆயன்] - “கூலவனவஹி” (க்ருஷ்ணவஹி) இத்யாதி. [மாயோன்]-ஐயத்ரகக்ஷணத்துக்கு அநுரூபமான ஆஸ்சர்யஸக்தியுத்தன். [இகலிட்யாதி]-யுத்தபூமியில்காணும் ஆஸூரவர்க்கத்துக்கு ம்ருத்யுவாயிருப்பது. “ஸாரணம்” என்கிற ப்ரஹ்மாதவிபீஷணாதிகளையழியச்செய்திலனிறே; ராவணஹிரண்யாதிகளையிறே முடித்தது. “சூரதாஸஸூராயிராஜவய்யு” (த்ராதாநஸக்தாயுதிராமவத்யம்) என்னக்கடவதிறே. [வாரான்] - இங்கு அம்பேற்கவர்வேண்டா, விரோயிகளுமில்லை, முகங்

இடையர்க்குத் தாராகையாலே க்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்மரகயிப்பவாதகமாம் என்றபடி “முல்லை” என்ற முல்லைப்பூவாதல். ப்ராதுகாலத்திலே வருகிறவாடை ஸந்தையயிலே வாக்கூடுமாவென்ன - அவ்வாடையோடு இத்யாதி. இவ்வாடையாகந்தாம் - இந்நீதே என்றல் இத்யாதிவாக்யமறுஸந்தேதம். “அவ்வாடையோடு” இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - நேரில் வருவது இத்யாதிவாக்யவத்யம். அதாவது - ஒரு ஸந்தையயிலேதானே விடிவது அஸ்தமிப்பதாய் அநேகம் ப்ராதுகாலம் நடத்ததென்றிருக்கிறு னென்று கருத்து. பரிஹாராந்தாம் - அன்றியே இத்யாதி. “வாசியற்றுப்போய்த்து” என்றதின் விவரணமாதல், “வாடை” என்னுதே “தண்வாடை” என்றதுக்கு லாவமாதல்-இந்நீதேன்றலுக்கு இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம் லாவம்-தன்மஹிஷி இத்யாதி. “எங்கும்” என்றந்தைப்பற்ற-வரையாதே என்றது. “அளிக்கின்ற” என்றவர்த்தமாகந்தைப்பற்ற - நோக்கும் ஸ்வலாவன் என்றது. “படைத்திடந்து” இத்யாதிகளெல்லாம் செய்யுள்வன் க்ருஷ்ணன் என்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - க்ருஷ்ணவஹி இத்யாதி “கூலவனவஹியொகாநாஸூத திரவியாவய்யு:கூலவஹிசூதெகவதித லிஷ்விஸூவராவய்யு”இதிகுஹாவாதே. ராசஸூதே (௩௮). “அசூரர்க்குடற்றம்” என்னுதே, “இகலிடத்து” என்று விசேஷிப்பானென்? என்ன - யுத்தபூமியில் இத்யாதி. இத்தை உதாஹரண முவேக தர்ஸிப்பிக்கிறார் - சுரணம்இத்யாதிவாக்யவத்யத்தாலே. “இகலிடத்து - ” யுத்தபூமியிலே. யுத்தத்திலே கூற்றம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - சூரதாஸஸூராயிராஜவய்யு இத்யாதி. “ஸூலாவய்யு:ஹிஸூதெகவதித ராநநொவாஸூலவிணேசூலிஸூரானகொவா | உதேராதெஹிஸூரநாய கொவாசூரதாஸஸூராயிராஜவய்யு” இதி ஸந்தாகாண்டே. ராவணம்ப்ரதி மாருதி: (௩௧-௪௬) “யுயிராஜவய்யு” என்றதிலே இஸ்ஸரலோகத்துக்கு நோக்குகூற்றம்-ம்ருத்யு. என்பக் கல் வருமிடத்தில் ஒரு ஸௌகர்யமுண்டென்ற ப்ரயோபிக்கிறார்க னென்கிறார்-இங்குஅம்பேற்கவும் இத்யாதி. “அகலிடம்படைத்து” என்றதொடங்கி “வாரான்” என்றவற்றையும்கூட்டி, “இனி”

காட்டவமையும். [இனியித்யாதி] - வரைந்துநோக்குவானேருவனாய் நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வருமிடத்தில் ப்ரதிவந்தக முண்டென்று ஆறியிருக்கிறேனோ? என்னுடையரக்ஷணத்தில் எனக்குஅந்வயமுண்டாய்த்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வரையாதே ரக்ஷிக்கும்வனுமாய் ஸக்தனுமாய் ப்ராப்தனுமாயிருக்கிறவன் வாராதோழிய, அங்னுடைய ரக்ஷயகோடியிலேயாய் அஸக்தையாய் அப்ராப்தையாயிருக்கிற நான் என்ப்ராணன் களை நோக்குகையென்று ஒருபொருளுண்டோ? [இனியிருந்து] - வருந்தினையும் ஜீவித்துக்கிடக்கும்படி “*நோஃஸாஸா வவொஹுஹெ*” (நமாம்ஸம்ராகவொபுங்க்தே) என்று சிலர் சொல்லுதல், “*கவாஃவஸ்யநு நரவா ஆஜெ*” (த்வாமபஸ்யந்ருபாத்மஜெ) என்னுதல் செய்துதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வரவுக்குஉடலாக ‘கரன்பட்டான், கபந்தன்பட்டான், வாலிபட்டான், கடலடைப்பது, வந்துபுருந்தாரத்தனை’ என்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? [இனியிருந்து] - இதுக்கு முன்பெல்லாம் “அவன்சரக்கழியவொண்ணுது” என்று நோக்கிக்கிடந்தமை தோற்றுகிறதாய்த்து ‘இனி’ என்கையாலே. [என்னுயிர்காக்குமாறென்] - பிறருயிராய்த்தான் நோக்கியிருக்கிறேனோ? இவற்றின்கையிலே நோவுபட எனக்குப்பணியாகவோ என்னுடைய ப்ராணரக்ஷணம்? (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென் இணைமுல் நமுக நண்ணிடை நடங்கத், துனியிருங்கலவிசேய் தாகந்தோய்ந்து துறந்தேம்மையிட்டகல் கண்ணன் கள்வன், தனியிளஞ்சிங்கமேம்மாயன்வாரான் தாமரைக்கண்ணுஞ்செவ்வாயும் நீலப், பனியிருங்குழல்களும் நான்துதோளும்பாவியேன் மனத்தேநின்றிருமாலோ!

என்றதுக்கு வ்யதிரேகாந்வயமுவுக்களாலே லாவமருளிச்செய்கிறார்-வரைந்து இத்யாதி நாலுவாக்யத் தாலே. “படைத்து” என்றத்தால் வித்தமான ஜகத்வத்தைவிவக்ஷித்து, ப்ராப்தனுமாய் என்றது. “உயிர்” என்கையாலே - ஸ்வரக்ஷணஸ்வாந்வய மில்லாமை வித்தம். “காக்குமாறென்” என்றத் தைப்பற்ற - நோக்குகையென்றேரு பொருளுண்டோ என்றது. “வாரான்” என்றதிலே ஸஞ்சகாதி ராஹித்யத்தையும் விவக்ஷித்து, அத்தோடேகூட்டி, “இனி” என்றதுக்கு இரண்டாம்ஹாவம் - வருந்தினையும் இத்யாதி. விவரணம் - வரவுக்கு இத்யாதி. “*நோஃஸாஸா வவொஹுஹெ*” நவாவிஸ்யஹவஹெ. *வந்யஹுஹிஹிதநித்யஹகஸிவஹெ* || *காநநாமிஸுநா* *ஜாணிநஜீஃபுஸ வணாமி* | *வாஹா கிஹொகிவாஃவஸ்யநு நரவா ஆஜெ*” இதி ஸந்தாகண்டே வீதாம்ப்ராதி மாருதி: இதுக்குமூன்றாம்ஹாவம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. அதவா, ‘வரவுக்குஉடலாக’ இத்யாதிவாக்யம் மூன்றாம்ஹாவமாய், ‘இதுக்குமுன்பெல்லாம்’ இத்யாதி. வாக்யம் நாமம்ஹாவமாதல். “என்” என்றதுக்குஹாவம் - பிறருயிர் இத்யாதி. பிறர் என்றது ஈஸ்வரனை. அதாவது - அவனுக்கு உறப்பானால் நோக்கலாமொழிய அவன்விட்டால் நோக்கப் போமோ வென்றபடி. “*யாரபத்யாத்நொஹெஹெ*” இதிவத். மலிதம் - இவற்றின் இத்யாதி. ‘புகலிடமறிகிலம்’தமியமாலே” என்றது - அநுவாதமானபோது, ‘புலம்புறமணிதென்றல்’ என்று தொடங்கி, ‘காக்குமாறென்’ என்றடைவேயந்வயம்; அநுவாதமாகாதபோது, ‘புலம்புற’ என்று தொடங்கி, ‘காக்குமாறென்’; ஆகையாலே, ‘தமியம் - புகலிடமறிகிலம்’ இத்யந்வயடி. (உ)

ஆ—(இனியிருந்து.) - தன்னுடைய ஆஸ்சர்யமான ஸௌர்யாதிருணங்க ளாலே என்னை வசிகரித்து, தன்னை ஒருகூடும் விஸ்வலேஷிக்கில் சிவயுக்திவத்தை வினைக்கும் அதிமாத்ரஸம்ஸ்வலேஷத்தைப்பண்ணி, ஒரு த்ருணத்தைப் பரித்யஜித்தாற் போலே என்னைப்பரித்யஜித்தகன்றகண்ணன் வருகிறிலன்; அவனுடைய தாமரைக் கண்ணும், செவ்வாயும், நீலப்பணியிருங்குழல்களும், நான்குதோளும் என்னெஞ்சை ஈராநின்றன; இனியிருந்து என்னுயிர்காக்கைக்கு உபாயமென்? என்றலற்றுகிறான்.

ஒ—மூன்றும்பாட்டில், அவனுடைய லிவ்யாவயவங்கள் ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதமாய்நின்று நலிபாநின்றன என்கிறான்.

[இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்] - அவனுடைய ஸௌரீர்பமே உள்ளே நின்று நலிபாநின்றால், இனிப் ப்ராணனைக் காக்கவிரகுண்டோ? என்கிறான். [இணைமுலையென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸ்வலேஷ ஸுவாதிஸயத்தாலே முலைகளிரண்டும் குழைபயும் நுண்ணிபவிடை நுடங்கும்படியாகவும் து:வமலகமான ஸம்ஸ்வலேஷத்தைப் பண்ணி என்னை நீராக்கி என்னுடம்பிலே தோய்த்து; பொறுக்கவொண்ணாதபடி நிராதி ஸய ஸுவமாம்படி கலந்தென்றுமாம். [துறந்தெம்மைபிட்டகல் கண்ணன்] - அசேத நங்களைப் பொகரிமாபோலே எங்களைப்பொகட்டு அகலுகையே ஸ்வஹாவமான க்ருஷ் ணன். [கள்வன்தனியென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸ்வலேஷ டிஸாயில் ஸர்வஸ்வாபஹாரித ளான ஆலோகஅவலோகனுகளை யுடையனாய், என்னைக்கைக் கலவிபாலே இளகிப் பதித்து மேனாணிப்பதுஞ் செய்து, விஸ்வலேஷ டிஸாயில் என்பக்கவிலே அதிசாடி லத்தையுடையவன் வருகிறிலன்; தாமரைப்பூப் போலே யிருக்கிற கண்ணும் சிவந்த திருப்பவளமும், கறுத்துக் குளிர்ந்திருந்துள்ள பெரிய திருக்குழல்களும் நானு திருத் தோள்களும் இவ்வழகுகளை அநுலவித்து இழந்தால் மதிகெடாதே நினைத்து நோவுபடு கைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய மநஸ்ஸிலே சிரத்தாமாகின்று நலிபா நின்றன.

ப.—அநந்தரம், வ்யாஹ்யமான வ்யாக்யாநங்களையன்றியே, அதிரமணீயமான அவனுடைய அவயவங்களானவை ஆந்தரமாக நலிபாநின்றன; இனிப் ப்ராணாகூடும் பண்ணும் ப்ரகாரமென்? என்கிறான்.

இனி - ஆஸ்வாஸகரங்கள் வ்யாக்யாநங்களானபின்பு, இருந்து-, என்னுயிர் - என் ப்ராணனை, காக்குமாறு என் - ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமென்? இணைமுலை - சேர்த்தி யழகாலே அவனுக்கு டீர்ஸரீயமான முலைகளானவை, நமுக - (ஸம்ஸ்வலேஷஸாஸ்யத் தாலே) குழையும்குழையாகவும், நுண்ணிடை - நுண்ணிடையானது, நுடங்க - தளரும் படியாகவும், துனி - துலீவோ டீர்க்கமாம்படி, இரு - (ஆஸ்ரயத்தளவன்றிக்கே) வஹு முலமான, கலவிசெய்து - ஸங்குத்தைப்பண்ணி, ஆகம்தோய்த்து - (விடாயர் மடுவிலே முழுமுதலாலே பெரிய அலிநிவேஸத்தோடே) என்வடிவிலே அவ ஸூஷித்து ஸூஜித்து, (அநந்தரத்திலே), எம்மைத்தறந்து-(பின் இரக்கமறும்படி) என்னைக்கைவிட்டு, இட்டு - (அசேதந ஸமாநமாம்படி) பொகட்டு, அகல்கண்ணன் - அகலுகையே நிரூபகமான க்ருஷ் ணனாய், கள்வன் - விஸ்வலேஷார்யமான ஸம்ஸ்வலேஷ டிஸாயில் க்ருத்ரிமமான வ்யா பாரத்தை யுடையனாய், தனி - பெறாப்பேறு பெற்றானும்படி அத்விதீயனாய், இளம்சிங் கம்-(அத்தாலே) வாலஸிம்ஹம்போலே வடிவில் இளமையையும் மேனாணிப்பையு முடை

யறைய், எம்மாயன் - விஸ்வலோகிப்ராயத்தாலே தாழ்ந்துபரிமர்நினை ஆர்ச்சயசேஷடி. தங்களை யுடையவன், (தான்), வாரான் - வருகிறிலன் ; தாமரைக்கண்ணும்-பிரிகிறவுள் வில் செல்லாமை தோன்ற நோக்கின தாமரைபோன்றகண்ணும், செவ்வாயும் - (விஸ்வலோகத்தியை வ்யத்திகரிக்கமாட்டாத) சிவந்த திருப்பவளமும், நீலம் - (ஸம்ஸ்வலேஷ உபாயில் ஸ்லயமாய் அநியமிதமாகையாலே மிகைத்த) நீல சிறத்தையும், பணி-குளிர்த்தியையும், இரு - பாப்பையுமுடைத்தான, குழல்களும் - திருக்குழல்களும், நான்கு தோளும் - (விஸ்வலேஷஉபாயில் யரிக்கைக்காக பரிஷ்வங்கார்த்தமாகப் பணைத்த) நாலு திருத்தோள்களும், பாவினேன் - (பிரிந்திருந்து ஈடுபடுகைக்கீடான) பாபத்தையுடைய என், மனத்தே - மனஸ்ஸிலே, நின்று - ப்ரகாசித்து நின்று, ஈரும் - நலியாநின்றன. நமுகுதல் - குழைதல்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கண்ணற்கண்டவை ஸ்ராகமாகப் புக்கவாறே, அவற்றுக்கஞ்சிக் கண்ணைச் செம்பளித்தாள்; அகவாயிலே அவன்அழகுகள் ஸ்மாரகமாய் நின்று நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்] - எனக்கு தாரகமான அழகு பகையானால் எனக்கு ப்ராணனை நோக்கவிரகுண்டேர்? [இணைமுலை] - அவன்சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் முலை, [நமுகு] - குழைய. கடின ஸ்த்தலம் வர்ஷத்தாலே நெகிழுமா போலே ஸம்ஸ்வலேஷ உபாயில் ஸ்பர்ஸத்தாலே குழைந்தபடி, [நுண்ணிதடதுடங்க] - வெறும்புறத்திலே அருங்குலைக்கீழ் விளைநிலம்போலே நோக்கவரிதான இடை நுடங்கும்படியாகவும்; கலக்கும்போது எதிர்த்தலைபைப் பேண அறிந்திலன்; தன்அலிசிலே ஸம் தீர்த்தானத்தனை. [இனியிருங்கலவிசெய்து] - துவ்வமலமான கலவிசெய்து. [இருங்கலவி] - கலக்கிறபோது பரிபாறினவகைகள், ஆர்ச்சயித்தளவன்றிக்கே யிருக்கை. ஸம்ஸ்வலேஷம் விஸ்வலோகந்தமாயல்லகிராமையாலே துவ்வத்தை விளைக்குமென்னுதல்; அத்தஸையில் பொறுக்கப் போகாதபடியிருக்கையாலே துவ்வரூபமென்னுதல். [ஆகம் தோய்ந்து] - என்னை நீராக்கி என்னுடம்பிலே தோய்ந்து. “ஸ்ரீ ஷேஸீ தலிவஹ டி” என்னுமாபோலே, தன்விடாய் கெட்டானையிருந்தான். என்னுடம்போடே அணைந்து தனக்குப் பொறப்போறக சினைக்கிராநின்றான். [துறந்தெம்மையிட்டு] - இப்படி விருப்பத்துக்கு விஷயவூதையான என்னைக்கைவிட்டு அசைகந்ததைப் பொகட்டாற்போல பொகட்டோம் என்னும் நினைவமில்லாதபடி பொகட்டு இப்படி அவதூறிக் தந்தெல்லாம் கைவிடுகைக்கு உடலாய்த்தென்கை. [அகல்கண்ணன்] - அகலுகைய ஸ்வஹ்வபான் க்ருஷ்ணன். அவனுக்குக்கலவி காசாசித்தம்; அகலுகைய சிருபகம்; கலவியாலல் லது பிரிவுண்டாகாமையாலே கலந்தானித்தனை. [கள்வன்தனியிளஞ்சிககம்] - கலக்கிற போதை நோக்கும், பேச்சும், பண்ணின வ்பாபாசைகளும் ஸாவஸ்வாபஹாரிகளாயிருக்கை; அப்போது தன்ஆற்றாமையாலே கலங்கிறுநென்று தீதாற்றும்படியாய் மலத்தில் பிரிந்து நோவுபடுத்தச் செய்காளுகிறகை பென்றுமாம். [தணி] - என்னுட்கைக்கலவியாலே அகலிதீயனென்று தோறும்பயிபுக்கிறவன். [இளஞ்சிவ] - என்னுட்கைக்கலவியாலே இளகிப்பதித்து மேனாகித்திருக்கிறவன். [எம்மாயன் வாரான்] - பிரிவை நினைத்துக் கலங்கிப் போகமாட்டாத எண்பக்கல் அகிசாபலத்தாலே அத்தஸையில் தடுமாறினவன் இப்போது வருகிறிலன். அத்தஸையில் சாபலத்தோபாதி போரும் இப்போதை விரக்தியும். [தாமரை இதயாதி] - அவன் கண்

ஊக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் இவை நெஞ்சுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தால் ஆகாதோ? தான் போகாதின்றால் இவற்றைவைத்துப் போகவேண்டுமா? கலந்தபோது தன்பே மென்று தோற்றும்படியான ஹர்ஷமடங்கக் கண்ணிலே தோற்றும்படியான திருக்கண் களையுடையவன் என்னுதல்; பிரிவைதினைத்து வாய்விடமாட்டாதே ஆற்றாமையடங்க லும் நோக்கிலே தோற்ற நின்ற நிலை யென்னுதல். [செவ்வாயும்]-பிரிவைப் ப்ரஸங்கித்து முடியச்சொல்லமாட்டாத போதைச் சிவந்த அதரமும். [நீலப்பனியிருங் குழல்களும்]- கலவியாலே குலைந்து பிரிவைதினைத்துப் பேணமாட்டாதபோதைக் கறுத்துக்குளிர்த பெரியதிருக்குழல்களும். [நான்குதோளும்] - †இவன் தடுமாற்றத்தைக்கண்டு குழலைப் பேணி வருந்தனையும் தரிப்பரிதாகத்தான் எதிரே அணைத்த நாலுதோளும். “உவ ஸம்ஹா” என்றது கம்ஸாதிகளுக்கிறே; பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றமிதே. [பாஷியேன்] - இவ்வழகுக்ளை யநுலவிக்க இழிந்தால், அறிவழிந்திருக்கப்பெறாத நினைக்கைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய. [மனத்தேநின்று ந்ரு மாலோ]-மநஸ்ஸிலே நிரந்தரமாகதின்று நலியாதின்றது. அணைக்க எட்டுதல், நெஞ்சுக்கு எட்டாதொழிதல்செய்யப் பெற்றிலேன். அறிவழிந்து மறந்துபிழைக்கவும் பெற்றிலேன்.

நாடு.—மூன்றும் பாட்டு. கண்ணுக்கிலக்கான பதார்பங்கடங்க வ்யாக்யமா கப்புக்கவாறே அவற்றுக்கஞ்சாக் கண்ணைச் செம்பளித்தாள்; அகவாயிலே அவன் அழகு ஸ்ம்ருதமாய் நலியாதின்றதென்கிறாள்.

[இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்] - என்னதேன்றலிமாநித்த உடம்பு பகையாய்த்து; என்னதேன்றுஅலிமாநித்த அழகு பகையாய்த்து; இனியிருந்து என்னு டைய ப்ராணரக்ஷணம்பண்ண என்றோரு பொருளுண்டோ? [இணைமுலைநமுக] - அவன் சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வேருவும் முலைகளானவை, கடிநஸ்த்தலத்திலே வர் ஷித்தால் பதமாமாபோலே, ஸம்ஸலேஷஸமயத்தில் அவனுடைய ஸ்பர்ஸத்தால் மேல் கிக்குழைந்தபடி. நமுகை-குழைகை. [நுண்ணிடைநுடங்க]-வேறும்புறத்திலும் அருங் குலைக்கீழ் விளைநிலம்போலேநோக்கவரிதானிடை நுடங்கும்படியாகவும். கலக்கு ம்போது ளுதிர்த்தலையைப் பேண அறிந்திலன்: தன்அலிநிவேசம் தீர்ந்தானத்தனை. [துனியிருங்

மூன்றும்பாட்டு - இனி இய்யாதி. கீழ் - வ்யாக்யபதார்த்தங்கள் வ்யாயிச்சிதரபடியைச் சொல்லி வந்தவன், இப்பாட்டிலே - அழகு வ்யாக்யமானபடியைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன - கண்ணுக்கிலக்கான இய்யாதி. “மனத்தேநின்றுருமாலோ” என்கையாலே - கண்ணைச் செம் பளித்தமை வரித்தம்.

“இணைமுலைநமுக” என்றுதொடங்கி “ந்ருமாலோ - இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமா றென்” என்று அந்வயமுக்கே ஹாவம் - என்னதேன்று இய்யாதிவாக்யதர்யம். வாக்யத்வயாதியி லும், என்னதேன்றலிமாநித்த என்றது - அர்த்தாத் வரித்தம். “இணைமுலைநமுக” இய்யாதியைப் பற்ற - உடம்பு என்றது. உடம்பாவது - தன்னுடைய ஸரீரம். “தாமரைக்கண்ணும்” இய்யாதி யைப்பற்ற - அழகு என்றது. “துனியிருங்கலவிசெய்து” என்றுதொடங்கி, “வாரான்” என்னு மளவும்கொல்லுகையாலே, ‘உடம்பு பகையாய்த்து’ என்றது ஹலிதம். ஆத்மஸ்ஸராகை வராமைக் காக அருளிச்செய்கிறார் - அவன்சேர்த்தியழகு இய்யாதி. மேல்கி - ம்ருதுவாய். அருங்குலை - நோக்க வரிய கரை. கீழ்வாக்யத்தால் ஹலிதமாதல், கீழிற்பதத்தையும் மேலிற்பதத்தையும் கடா கழித்து ஹாவமாதல் - கலக்கும்போது இய்யாதிவாக்யத்வயம். நுடங்க - தனரும்படியாக. “துனி”

† ‘இவன் தடுமாற்றத்தைக்கண்டு குழலைப்பேணி வருந்தனையும் தரிப்பரிதாக நான்’ என்று பாடங்காண்கிறது.

குறைய் மேனாணித்திருந்தபடி. [எம்மாயன்வாரான்] - பிரிவைநினைத்துக் கலங்கிப் போகமாட்டாதே என்பக்கல் அதிசாபலத்தாலே அத்தசையில் தமோறினவன் இப்போது வருகிறிலன். அத்தசையில் சாபலத்தோபாதியும் போரும் இப்போதை விரக்தியும். அப்போது போகையிலுள்ள அருமை போரும், இப்போது வருகையிலுள்ள அருமையும். [தாமரையித்யாதி] - அவன், கண்ணுக்கு விஷயமாகா தொழிந்தால், இவை நெஞ் சுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தா லாகாதோர் தான் போகிறான், இவற்றைவைத்துப் போக வேணுமோ? கலந்தபோது தன்பேறென்று தோற்றம்படியான திருக்கண்களை யுடைய வனென்னுதல்; பிரிவைநினைத்து வாய்விடமாட்டாதே ஆற்றாமையடங்கலும் நோக்கலே தோற்றம்படி நின்ற நிலை யென்னுதல். [செவ்வாயும்] - பிரிவை ப்ரஸங்கித்து முடியச் சொல்லமாட்டாதபோதைச் சிவந்த திருவதரமும் இவனுடைய * நிமியும்வாயும், கண் களும் இருக்கிறபடி. [நிலப்பனியிருங்குழல்களும்] - கலவியாலே குலைந்து பிரிவை நினைத்துப் பேணமாட்டாதபோதைக் கறுத்துக் குளிர்ந்த பெரிய திருக்குழலும் [நான்கு தோளும்] - இவள்தமோற்றத்தைக் கண்டு குழலைப்பேணிவருந்தனையும் தரிக்கைக்காக நெருக்கியிணைத்த நாலுதிருத்தோளும்: “உவஸம்ஹர” (உபஸம்ஹர) என்றது கம் ஸாதிகளுக்கிறே; பேண்களுக்கு நாலாய்த்தோற்றுமிறே. “ஸஜ்வகூ மஹாவாணை” (ஸங்கசக்கரதாபாணை) என்றாளிறே. [பாவியேன்] - இவ்வழகுகளை யங்ஹவித்து இழந் தால், மறந்திருக்கப் பெறுதபடியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய. [மனத்தே நின்றிருமாலோ] - மநஸ்ஸிலே நிரந்தரமாக நின்று நலியாநின்றது. அணைக்கும்படி கைக்கெட்டுதல், நெஞ்சுக்கெட்டாதொழிதல் செய்யப் பெற்றிலேன். † அறிவிழந்து மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி பண்ணினாயிற்று. (ந)

யத்தால் மலிதம் - அத்தசையில் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்-அப்போது இத்யாதி. “வாரான்” என் றத்தைக் கடாஹித்து மேலுக்கெல்லாம் ஹவம் - அவன், கண்ணுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - தான் போகிறான் இத்யாதி. “தாமரைக்கண்ணும்” என்றதுக்கு, “கலவிசெய்து, துறந்து” என்கிற பதங்களைக் கடாஹித்து ஹவத்வயம் - கலந்தபோது இத்யாதி வாக்யத்வயம். “துறந்து” என்ற துக்கதருணமாக “செவ்வாயும்” என்றதுக்கர்த்தம் - பிரிவை ப்ரஸங்கித்து இத்யாதி. “தாமரைக் கண்ணும்” என்றதி னிரண்டாமர்த்தத்துக் கருதுணமாக இவன்படி அவனுக்கும் உண்டென்கிறார். இவனுடைய இத்யாதி. நிமியும் வாயும் - உதடுகளிலுக்கிற வாயும். இருமை - நீட்சியாய், முடித்திருக்கிற குழலில் நீட்சி தோற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - கலவியாலே இத்யாதி. போகாநிற்கிறவன் தோனே இவன் எப்படியறிந்தானென்ன - இவள் தமோற்றத்தை இத்யாதி. க்ருஷ்ணனுக்கு நாலுதோளுண்டோவென்ன-உவஸம்ஹர இத்யாதி. “உவஸம்ஹரஸுராத்ரு ராஹபதேதவதுஸுஜிஃ | ஜாநாதஸூராவதாராஹைகௌஸாயாஹிதிஜநஜஃ” இதி பஞ்சமேம்ஸே தேவகி (ந-யௌ). அப்படி தோற்றிற்றோவென்ன ப்ரமாணம் - ஸங்கசக்கர இத்யாதி. “ஸஜ்வகூ மஹாவாணை” ஈரகாநிபாபாஹுத | மொவிநுபுணரீகாகு ரகூரோஸாரணாமதிஸு” இதி ஸஹபர்வணி பாஞ்சாலீ (எஃ-௪௩). பாபமேதென்ன - இவ்வழகு களை இத்யாதி. “மனத்தே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - அணைக்கும்படி இத்யாதி. “ஆலோ” என்ற துக்கு ஹவமாதல், “ஈரும்” என்றவர்த்தமானத்துக்கு ஹவமாதல் - அறிவிழந்து இத்யாதி. ‘இணை முலைமுக’ என்றுதொடங்கி, ‘நின்றிரும் - இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென்’ இத்யங்கவய: (ந)

† அறிவிழந்து என்று பாடாந்தரம்.

நான்காம் பாட்டு.

பாவினென்மனத்தேநின்றீருமாலோவாடைதண்வாடைவெவ்வாடையாலோ! மேவுதண்மதியம்வேம்மதியமாலோமென்மலர்ப்பள்ளிவேம்பள்ளியாலோ! தூவியம்புள்ளுடைத்தேய்வவண்ணுதைந்த எம்பெண்மையம்பூவிதாலோ! ஆவியின்பரமல்லவகைகளாலோயாமுடைநெஞ்சமும்துணையன்றுலோ!

ஆ.—(பாவினென்.) - திருக்கண்களும் திருப்பவளமும் திருக்குழல்களும் திருத்தோள்கள் அழகும் என்னெஞ்சுகின்ற நராரிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே தண்வாடைமுதலாயுள்ள இவையும் காலாக்கிபோலே என்னை டுஹியாநின்றன: வண்டுகள் பூமாலைபுஜித்தாற்போலே பெரியதிருவடிமேலே ஏறியருளியவந்து ஆத்தஸாரமாய்ப்படிபென்னை ஐஹித்தருளினபரகாமத்தின்று வாயிபாநின்றது; இவ்வாத்மாவினளவின்மீயே இப்படி அபர்யந்தவாயகங்கள் வாயியாநின்றன; இவையெல்லாம் பொறுக்கலாமிடிற ஒருதுணையுண்டாகில்; என்னெஞ்சங்கூடத் துணையன்றியேபோய்த்து என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் அவ்வழியாலே நலிகையன்றிக்கே தானே தனித்தனியே அமர்ந்தமையாய் டுஹியாநின்றன என்கிறார்.

[வாடையென்று தொடங்கி] - தண்வாடையான வாடையும் வெவ்வாடை ஆகாநின்றது. எல்லாராலும் ஸ்ப்ருஹபண்ணப்படும் குளிர்ந்த சந்திரன் அமர்ந்தமையசந்த்ரனாகாநின்றான். ம்ருதுவான மலராலேசெய்த படுக்கை வெவ்வியபள்ளியாய் நலியாநின்றது. பெரியதிருவடியையுடைய தெய்வமாகிற வண்டாலே ஆத்தஸாரமான என்னுடைய பெண்மையாகிறபூ ஏவவ்விதமாய் நலிவுபடாநின்றது. [ஆவியின் பரமல்லவகைகளாலோ] - வாய்க்கங்களினுடையபடி இவ்வாத்மாவின் அளவல்ல. பண்டு இவன்ஐஹித்தபடிகளை நினைக்க அவை வாயிக்குறபடி யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அஹிநுபமான கருடவாஹந்தையுடையவன் ஐஹித்த ஆஸ்ரயமும் ஈடுபடுப்படி நெஞ்சதுணையாகிறதில்லை; ஆஸ்ரயத்துக்குத் தகுதியன்றியே லோகாநுகலபதாரியங்கள் எனக்கு வராதகங்களாகாநின்றனவென்கிறார்.

பாவினென்மனத்தே-(ஸர்வாநுகலமானவையும் ப்ரதிகூலமாய்ப்படி) பாபத்தையுடையேனான என்னெஞ்சிலே, நின்று-(தோற்புரையேபோகாமல்) ஒருபடிப்படநின்று, வாடை - வாடை, ஈரும் - ஈராநின்றது; தண் வாடை - (அவனுடைய ஸம்ஸ்லேஷ டுஸாயில் என்னோடு நாட்டோடு வாசியறக்) குளிர்ந்து அநுகூலமான வாடையானது, வெவ்வாடை - ("பனிப்பியல்வெல்லாம் தவிர்ந்தேரிவீசும்" என்கிறபடியே) வெவ்விய வாடையாகாநின்றது; மேவு - ஸர்வர்க்கும் ஆஸ்வாஸகாமாய்ப்படி செறியப்படும், தண் - குளிர்ந்த, மதியம் - சந்திரனானவன், வெம்மதியம் - நெருப்பைச் சொரியாநின்றான்; மென்மலர்ப்பள்ளி - ம்ருதுவான புஷ்பத்தாலே படுக்கப்பட்ட படுக்கையானது, வெம்பள்ளி - பண்டுபோலன்றியே அமர்ந்தமையமான படுக்கையாகாநின்றது; அம் - ஈர்ஸ்ரீயமான், தூவி - சிறகையுடையனான, புள் - பெரியதிருவடியை, உடை - வாஹநமாகவுடைய, தெய்வம் - பரதேவதையாகிற, வண்டு - வண்டானது, துதைந்த-விமர்த்தித்து

ஊட்டிக்கையாலே ஆத்தஸாரமான; எம்பெண்மை - என்னுடையஸ்தீர்த்வமான, இது - இது, அம் பூ-(பரிதாபனஹமல்லாத) ஸுகுமாரமான பூவென்னலாயிராநின்றது; ஆவியின் பரமல்ல - இவ்வாத்மாவுக்குப் பொறுக்கவானவல்ல, வகைகள் - அவனுடையஸம்ப் லேஷ விஸ்ஸேஷப்ரகாரங்களும், வ்யாக்யபதார்ப்யப்ரகாரங்களும், (ஆற்றியிருக்கலாம் படி), யாமுடை - நாம் கரணமாகவுடையோமான, நெஞ்சமும் - நெஞ்சானது, துணை யன்று - உசாத்துணையாகிறதில்லை. துதைகை - மிதிக்கை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், அகவாயிலேநின்று நலிகிறவையெழிய ஸ்வரூபேண வந்து ஸ்பர்ஸாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்நின்று நலிகிற பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறாள்.

[பாவியேன் இத்யாதி] - நாட்டார் இவ்வழகை வலிய நெஞ்சிலே வைத்துப் பாபத்தைப்போக்கிக் கொள்ளாநிற்பார்கள் கிடர்! இவ்வடிவையிறே ஸுஹஸ்ரயமாக லாவித்து அலிமதங்களைப்பெறவது? [வாடையித்யாதி] - உட்பகையேயாய்ப் புறப் பகை அற்றிருக்கப்பெற்றேனோ? குளிர்த்தியே ஸ்வலாவமாக உடைத்தான வாடையும் அருநி கல்பமாய் நலியாநின்றது. தண்வாடையென்று - தாய்மார் வார்த்தைகேட்டுச் சொல்லுகிறாள்; அதுவும் விபரீதமாய்ப்த்திருக்கிறது. [மேவு தண்மதியம்] - நாட் டார் தாபத்துக்கஞ்சி நிலாவிலே ஒதுங்கக்காண்கையாலே தானும் அதிலே ஒதுங்கப் பார்த்தாள்; அவனும் அருநிமயசந்தா னாகாநின்றான். [மென்மலர்பள்ளி வெம்பள்ளி யாலோ] - புறம்புள்ளவை வாயகமாகப் புக்கவாறே அவற்றுக்கஞ்சி படுக்கையிலே சென்றுவிழுந்தாள். மருதுவான மலராலேசெய்த படுக்கை தாபேஹதுவாய் நலியாநிந் தது. பழையநிலாவும் வாடையும் நன்றும்படியாய்த்து. இருவருக்குப் படுத்தபடுக்கை ஒருவர்க்கு வ்யாக்யமாமிதே. [தூவியம்-இத்யாதி] - பெரியதிருவடியையுடைய தெய்வ மாகிறவண்டாலே ஆத்தஸாரமான என்னுடைய பெண்மையாகிறபூ ஏவம்விதமாய் நலிவு ப்டாநின்றது. படுக்கை வ்யாக்யமானவாறே புறம்பே புறப்பட்டாள்; ஸ்வரூபாது வ்யாய்யான ஸ்தீர்த்வம் ஸரியிலமாகத் தொடங்கிற்று. தூவி - சிறகு. அழகியசிறகை யுடையனாய் தர்ஸநீயவேஷனான பெரிய திருவடியையுடைய முதுகிலே வந்தாய்த்து ஸ்தீர்த்வத்தை அழித்தது. மருதுவாஹநனிதே பரதேவதையாவான். 'இது' என் கிறது - ஸ்தீர்த்வம் அழிந்தபடி பேச்சுக்கு நிலமல்ல என்கிறது. [ஆவியின் பரமல்ல வகைகளாலோ] - கலக்கிறபோது அவன்பரிமாறின வகைகள் ஆஸ்ரயித்தினளவன்று என்னுதல்; வ்யாக்யபதார்ப்யங்களினுடைய பாரிப்பு ஆத்மவஸ்துவின் அள வன்றென்னு தல். [யாமுடை நெஞ்சமும் துணைபன்றாலோ]-புறம்புண்டானவை வாயகமானால் நெஞ் சண்டாகில் உசாவித்தரிக்கலாமிதே; அதுவும் துணைபாகிறதில்லை.

ஈ.நி.—நாலாம்பாட்டு. அகவாயில் நலிகிறதோழிய ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர் ஸாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய் நின்று நலிகிறபதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறாள்.

நாலாம்பாட்டு—பாவியேன் இத்யாதி “வாடைதண்வாடை” என்றுதொடங்கி “எம்பெண்மை” என்னுமளவும் கடாகுதித்தவதாரிகை - அகவாயில் இத்யாதி ‘ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர்ஸாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்நின்று நலிகிற’ என்றது - ஸ்வரூபேணவந்தும் ஸ்பர்ஸாதிகளாலும் ஸ்மாரகமாயும் நலிகிறவென்றபடி. ஸ்வரூபேணவந்து நலிகிறபதார்த்தமாவது - ஸ்தீர்த்வம்; வாடைதொடக்கமானவை - ஸ்பர்ஸாதிகளாலே வாயிக்கிறன; மென்மலர்ப்பள்ளிதொடக்க மானவை - ஸ்மாரகமாய் வாயிக்கிறவென்றபடி.

[பாவியேன்மனத்தேநின்றீருமாலோ] - நாட்டார், வலிய இவ்வழகுதன்னை நெஞ்சிலேவைத்துப் பாபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளாநிற்பர் கிடர்! இவ்வடிவையிறே ஸுஹாஸ்ரயமாக லாவித்து அவிமதங்களைப் பெறுவது. [வாடையித்யாதி] - உட்பகையேயாய்ப் புறம்புள்ளவைதான் அங்குலிக்கப்பெற்றேனோ? தண்வாடை + (யானவாடையும்) வெவ்வாடையாய்த்து “ஸுகதாதழ” என்னுமாபோலே, புத்ரனையிட்டேச் சொல்லும்படியாயிராநின்றது. (வாயுபுத்ரனிறே அக்ரி) - குளிர்ந்தியே ஸ்வஹாவமான வாடையும், அக்ரிகல்பமாய்நின்று நலியாநின்றது. ‘தண்வாடை’ என்றவிடம், தாய் மார்வார்த்தைகேட்டுச்சொல்லுகிறார்; ‘வெவ்வாடை’ - என்றவிடம், அஹுவத்தாலே சொல்லுகிறார். [மேவுதண்மதியம் வெம்மதியமாலோ] - நாட்டார் தாபத்துக்கஞ்சி நிலாவிலே யோதுங்கக்காண்கையாலே தானும் அதிலே யோதுங்கப்பார்த்தாள்; அவன் அக்ரி மயசந்த்ர னானான்; அவன்நெஞ்சுஅறிந்தவனாகையாலே இவனும் வேறுபட்டான்; “வஹுரோகமவஸாஜாதஃ” (சந்த்ரமாமநஸோஜாதஃ) * ஆயன்றன்மனம் கல்லான தறிந்து மதி கேடாயிருந்தது. [மென்மலர்ப்பள்ளி] - புறம்புள்ளவை வாயுகமான வாறே அவற்றுக்கஞ்சிப் படுக்கையிலேசென்றுவிழுந்தாள்: அது இருவர்க்குப்படுத்தபடுக்கையாயிருந்தது. ம்ருதுவானமலராலே செய்தபடுக்கை, தாபஹேதுவாய் நலியாநின்றது.

“பாவியேன்மனத்தே நின்றீருமாலோ” என்றது. அநுவாதம். இதுக்கு வ்யாவர்த்தம். நாட்டார் இத்யாதிவாக்யவ்யம். அதாவது - நாட்டார்க்கு அகிஷ்டநிவர்த்தகமாயும் இஷ்டப்ராபகமாயிருக்கிற ஸௌந்தர்யம் எனக்கு வாயுகமாகாநின்ற தென்றபடி. “வாவக்யஸஹவதி” என்றத்தைப்பற்ற-பாபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளாநிற்பர் என்றது. இங்கே, “யமாழிராபுதஸிவஃ கக்ஷாஹதிஸாநிஹு! தயாவிதஸிதொவிஷுரொயிராமிநாஸவபுகிவிஷ்ட” என்றது அநுஸந்தேயம். ஸுஹாஸ்ரயமாக லாவித்தென்றது - ஸுபுதொயவதிஸாஹந்ய, என்றத்தைப்பற்ற. இவ்வடிவை என்றது - கீழிற்பாட்டில் “நான்குதோளும்” என்றத்தை. ‘அவிமதங்களைப்பெறுவது’ - அதுதானையிறே யெனக்கு வாயுகமாகிற தென்றபடி. மேலிற்பதங்களுக்கு ஹாவம் - உட்பகை இத்யாதி. “மனத்தேநின்றீரும்” என்கையாலே - உட்பகையென்றபடி. தண்வாடை வெவ்வாடையாய்த்தென்றபடி. அதெப்படியென்ன - ஸுகதாதழ இத்யாதி. “வ்யாஸாவலிஷ்டநவாராஸக்துஃவளாக்ரிகைஷ்ட” - வாராஸாதஜிவதெஸுகதாதாதவொநியி” (ந). “வாபொரழி” என்று-வாயுபுத்ரனான அக்ரியையிட்டென்றபடி. “வாடை” என்ற த்விருக்திக்கு பேதகநபூர்வகமாக “வெவ்வாடை” என்றதுக்கர்த்தம் - குளிர்ந்தியே இத்யாதி. விரஹினியானவன் “வாடைவெவ்வாடை” என்றதே “தண்வாடை” என்னக்கூடுமோவென்ன - தண்வாடையென்றவிடம் இத்யாதி. “மேவுதண்மதியம்” என்றதுக்கு பாயோஜநமருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, “வெம்மதியம்” என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - நாட்டார் இத்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே. அக்ரிமயசந்த்ரனாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அவன் நெஞ்சு இத்யாதி. அவன்நெஞ்சுநிகைக்கடி - அதிலேபிறந்தவனாகையாலே யென்றுவிவக்ஷித்தது, அதுக்கு ப்ரமாணம் - வஹுரோக இத்யாதி. அவன்நெஞ்சு வேறுபட்டிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஆயன்றன் இத்யாதி. ‘அறிந்து - வேறுபட்டான்’ என்றுகூட்டுவது. “தண்மதியம்வெம்மதியம்” என்றதிலே ரஸோக்தி - மதிக்கேடாய் இத்யாதி. மதியும் கேடாயிருந்தது - வீபர்தமாயிருந்ததென்றபடி. இப்போது படுக்கையைச்சொல்லுகிறதற்கு ப்ரஸக்தி யேதென்ன - புறம்புள்ளவை இத்யாதி. அது வாயுகமாகைக்கடி அருளிச்செய்கிறார் - அது இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ம்ருதுவான இத்யாதி. நலிகிறதின்னெல்லையை யருளிச்செய்கிறார் - பழைய இத்யாதி.

பழையவாடையும் நிலாவுமே நன்றும்படியாய்த்து. இருவர்க்குப்படுத்தபடுக்கை ஒரு வர்க்கு வாயகமாமிறே. [தூவியித்யாதி] - பெரியதிருவடியையுடைய தைவமாகிற வண்டாலே †ஆத்தஸாரமான என்னுடைய பேண்மையாகிற பூ, ஏவம்விதமாய் (நலிய) நலிவுபடா நின்றது. படுக்கை வாயகமானவாறே புறம்பே புறப்பட்டாள்; ஸ்வரூபாநுபந்தியான ஸ்திரீத்வம் ஸிபிலமாகத்தோடங்கிற்று. அழகியசிறகையுடையனாய் ஈர்ஸ்ரீயவேஷமான பெரியதிருவடிமுதுகிலே வந்தாய்த்து, ஸ்திரீத்வத்தை அழித்தது. கருடவாஹனனிறே பரதேவதையாவான். 'இது' என்கிறது - தன் ஸ்திரீத்வம் அழிந்தபடி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமை. [ஆவியின்பரமல்லவகைகளாலோ] - கலக்கிறபோது அவன் பரிமாறினவகைகள் ஆஸ்ரயத்தளவன்று என்னுதல்; வாயகபஈர்த்தங்களுடையபாரிப்பு ஆத்மவஸ்துவளவன்று என்னுதல்; [யாமுடைநெஞ்சமும் துணையன்றாலோ] - புறம்புண்டானவை வாயகயானால் நெஞ்சுண்டாகில் உசாவித் தரிக்கலாமிறே; அதுவும் துணையாகிறதில்லை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

யாமுடைநெஞ்சமுந்துணையன்றாலோ ஆபுகமாலையுமாகின்றாலோ!
யாமுடையாய்ந்தன்மனங்கல்லாலோ அவனுடைத்தீங்குமுலீருமாலோ!
யாமுடைத்துணையென்னுந்தோழிமாரும் எம்மின்முன்னவனுக்குமாய்வராலோ!
யாமுடையாருயிர்காக்குமாறென்அவனுடையருள்பெறும்போதறிதே.

ஆ.— (யாமுடைநெஞ்சமும் துணையன்றாலோ.) - என்னுடையநெஞ்சதுணையன்றிக்கே யொழிவது, அவனோடேவாக்கடவியபசுக்களும் மாலையும் அவனையொழிபவருவது, ஒருகூணமும் நம்மைப்பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வலாவனான அவனுடைய நெஞ்சானது இப்போது நம்மைப்பிரிந்திருக்கவும் வற்றுவது, அவனுடைய அநிமதுரமான குழலோசையானது ஸ்ம்ருதமாய் நின்றிராநிற்பது, நமக்கு ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் துணையாகக்கடவியதோழிமாரும் நாம் அவனைப்பிரிந்துபடுகிற வ்யஸநம்பொறுக்க மாட்டாமை நமக்குமுன்னே தளராநிற்பது, அவனுடையக்ருபபெறுகை நமக்கு அரிதாவது; இனி எவ்வகை நம்முயிரைக்காக்கும்படி? என்கிறாள்.

படுக்கைவாயகமாவானென்னென்ன - இருவர்க்கு இத்யாதி. "பேண்மை" என்று - ஸ்திரீத்வஸூசகமான ஸ்தநாகிவிசிஷ்டமான ஸரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏவம்விதமாய் - கீழ்ச்சொன்ன பரகாரத்தாலே. படுக்கையைச் சொன்னவந்தாம் ஸ்திரீத்வத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் - படுக்கை இத்யாதி. ஸ்வரூபநுபந்தியென்றது-யாவச்சரீரமிருக்கையாலே. "தூவியம் புன்" என்று விசேஷித்ததுக்குவாவம் - அழகிய இத்யாதி. தூவி - சிறகு. துதைந்த. மிதித்த, துதைத்த. கீழ்-பெரியதிருவடிமுதுகிலிருக்கிற அழகைக்காட்டி ஸ்திரீத்வத்தை யபஹரித்தானென்றருளிச்செய்து, கருடவாஹநத்வம் பரத்வஸூசகமென்று லாவாந்தாம் - கருடவாஹனனிறே இத்யாதி. அழிகிறதென்னுதே, "இது" என்றதுக்கு லாவம் - இதுவேன்கிறது இத்யாதி. கீழில் பதத்தைக்கடாக்கித்து லாவம் - கலக்கிற இத்யாதி. "வாடைதண்வாடை" இத்யாதியைக்கடாக்கித்து "வகைகள்" என்றதுக்கர்த்தாந்தாம் - வாயக இத்யாதி. "நெஞ்சமும்" என்ற 'ச' ஸப்தார்த்தம் - புறம்புண்டான இத்யாதி. துணையன்றாலோ - துணையாகிறதில்லை (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நெஞ்சு துணையாகாதபோதும் துணையாகக்கூடவ தோழிமாரும் அவனோட்டை விஸ்வலக்ஷத்தாலே எனக்குவந்த வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே நோவுபடாநின்றார்கள்; அவனுடைய ப்ரஸாதம் பெறுகை அரிதாய்த்து; எனக்கு தரிக்கைக்கு ஒருவிரகு காண்கிறிலேன்! என்கிறாள்.

[யாமென்று தொடங்கி] - என்னோட்டை ஸம்ஸ்பந்தத்தாலே எம்பெருமான் துணையன்றிக்கே யொழிந்தாற்போலே என்னெஞ்சும் துணையாகிறதில்லை. பசுக்கள் வந்து புகரும் மாலையும் ஆகாநின்றது; ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வஹாவத்தைத் தவிர்த்து வேறொருபடியானோற்போலே ம்ருதுஸ்வஹாவனவனுடைய நெஞ்சு கல்லாய்த்து, அவனுடைய அழகிய குழலோசையும் ஸ்ம்ருதமாய் ஈராநின்றது.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸூலஹானவனுடைய இரக்கம்பெறுகை அரிதானால் நம்முடைய ப்ரணனைரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமென்றே என்கிறாள்.

(நமக்கு ஹவ்யனானவன் துணையாகாதாப்போலே), யாமுடை நெஞ்சமும் - நம் மதானநெஞ்சும், துணையன்று - (அலற்றல் தரித்தல் செப்தற்குத்) துணையாகிறதில்லை; (அவ்வளவேயன்றியே), ஆ புகும் - பசுக்கள்வந்து நிலையிலேபுகுரும்படியான, மாலையும் - மாலையும், ஆகின்று - ஆகாநின்றது; (அவற்றோடு கூடப்புகுரக்காணாமையாலே) யாமுடை ஆயுன் தன் - நமக்குக்கையாளாம்படி ஸூலஹானக்ருஷ்ணனுடைய, மனம் - ம்ருதுஸ்வஹாவமானநெஞ்சு, கல் - கல்லாய்விட்டதாகவேனும்; (அப்படி ஆறு தீயிடவொண்ணாதபடி), அவனுடை - அவன்தாழ்ச்சி வைத்துதிவரும், தீம் குழல் - இனியகுழலானது, ஈரும் - (அவனுடைய ம்ருதுவ்ருஷயத்தை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்) ஈராநின்றது; (இப்படி ஈடுபடுகிறவளவில்), யாமுடை - நமக்குப்பரதந்தர்களாய், துணை என்னும் - உசர்த்துணையென்னும்படியான, தோழிமாரும் - தோழிமாரும், எம்மில் முன் - (அவன்விஷயமாக ஈடுபடுகிற) எனக்குமுன்னே, ("இவளுக்கு அவன் உதவப்பெறுகிறதில்லை" என்று), அவனுக்கு - அவன்பொருட்டு, மாய்வர் - ஈடுபடாநிற்பார்கள்; (இவ்வளவில்), அவனுடைஅருள் - ரக்ஷகமான அவனுடைய க்ருபையானது, பெறும்—போது-அவஸ்த்தை, அரிது-அரிதாயிராநின்றது; (ஆனபின்பு), யாமுடை—, ஆர் உயிர்- (கேவல க்ருபாநிர்வாஹ்யவர்க்கமான) நம்முடைய ஆத்மாவை, காக்கும் ஆறு-ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரம், என் - ஏதாயிருக்கிறது?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வஹாவங்களை விட்டு அந்பதாவாய் அவ்வளவிலும் அவனுடைய ப்ரஸாதம் அரிதானால் ஸ்ரீக்க விரகுண்டோ? என்கிறாள்.

[யாமுடை இத்யாதி]-“என்னது” என்னவமைபுமாகாதே துணையாகாதொழிய. “என்னுடையவன்” என்னும்படி கைபுகுந்தவன் துணையாகாவிட்டால் நெஞ்சும் துணையாகாதொழியவேணுமோ? [ஆபுகுமிய்யாதி] - ஒரு துணைபற்றிருக்கிறவளவிலே பசுக்கள் புகரும் ஸந்த்யையும் ஆகாநின்றது. “எனக்குத் துணையில்லை” என்றுஅறிந்தால் மாலைக்குப் பிற்காலிக்கவேண்டாவோ? ஆஸ்வாஸகரமான பகல் போய், பிரிந்தார் வெருவும் ஸந்த்யையும் ஆகாநின்றது. [யாமுடையித்யாதி] - பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்வஹாவலேஷம் பிறந்திருக்கிறுப்போலே ம்ருதுஸ்வஹாவனவன் நெஞ்சும் கல்லாய்த்து. “நெஞ்சும் துணையன்று, மாலையும் வந்தது” என்னுமிடம் அவன் நெஞ்சிற் படுகிறதில்லை. கலைப்பெண்ணுக்கும் நெஞ்சையுடையவன் நெஞ்சு கல்லானால் நெகிழ்க்க

வல்லாருண்டோ? என்றெஞ்சுவளித்தல் அவன்நெஞ்சுரீராக லாகப் பெற்றிலோம். [அவனுடைஇத்யாடி] அவனுடைய அழகியகுழலோசை ஸ்ம்ருதமாய் ஈராரின்று. “அவன் நெஞ்சுக்” என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. குழலோசை “பாதந்த்ரானகையாலே பசுமேய்க்க வேண்டிற்று” என்றும், “ஆற்றுமை தன்னது” என்றும் தாழ்ந்தசொற்களை வைத்து துகிற குழலோசை, “அவன்நெஞ்சு நீர்கிடாய்” என்னுதின்று. [யாமுடைத் துணையித்யாடி] - நெஞ்சு துணையாகாதவளவிலும் உதவக்கடவ தோழிமாரும் என் வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே, “இவளுக்கு அவன் வல்லவகைவேணும்” என்று நோவுபடாதின்றார்கள். [துணையென்னும்]-மாம்பழ வுண்ணிபோலேயேற நீங்கள் தோழிமாரானபடி. “வனகூடிஃவ்வ்வ்வனா நள” என்று இருக்குமவர்களாகையாலே இவளாற்றுமைபொறுக்கமாட்டாமை நோவுபடுகிறார்களிறே. இச்சேர்த்திபையிறே தங்களுக்கு உத்தேச்யமாக நினைத்திருப்பது. இவர்களுக்கு அவனோடு ஸம்வந்யம் இவள்வழியாகவிறே. [யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்] - இத்தனிமையில் ஆத்ம யாரணம்பண்ணும் விரகுஎன்? பிறர் உயிராகில் நோக்கவுமாமிறே. [அவனுடைய அருள் பெறும்போதிறிறே] - அவனுடைய ப்ரஸாதிம்பெறுகை அரிதாய்த்து; அதுபெறில் நம் முயிர் தன்னையும் நோக்கவுமாமிறே.

சுடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸகலபிழார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வலாவங்களைவிட்டு அந்யதாவாய், அவ்வளவிலும் அவனுடைய ப்ரஸாசம் அரிதானால் தரிக்கவிரகுண்டோ? என்கிறாள்.

[யாம் இத்யாதி]-“என்னது” என்றவிமானிக்கவமையுமாகாதேதுணையன்றிக்கே யொழிகைக்கு. பசுக்களும் வந்துபுதுர ஸந்தையுமாகாநின்றது; நெஞ்சு துணையன்றிக்கே யொழிந்தால் ஓரடி தாழ்த்துவரவேண்டாவோ இம்மலைக்கு. [யாமுடையித்யாதி]-நெஞ்சு துணையன்றிக்கே மாலையும் வருகிறஇது அவன்நெஞ்சிற் பகேற்றில்லை; பகாராயங்களேல் லாவற்றக்கும் ஸ்வலாவலேஊம் பிறக்கிறப்போலே,†(மருதுஸ்வலாவனவன்நெஞ்சு கல் ஸாய்த்து.) நெஞ்சிலும் அண்ணியவன் நெஞ்சு நெகிழவேண்டாவோ? ஒருகல்லைப்பெண் ணாக்கினவன் நெஞ்சு கல்லானால் அதை நெகிழ்க்கவல்லாரில்லையே! [அவன் இத்யாதி]- அவனுடைய இனிய குழலோசை, “அவன்நெஞ்சு கல்” என்று கைவாங்கவொட்கேற தில்லை. “நான் பசுலெல்லாம் பிரிந்தேன், வரவுதாழ்த்தேன், ஆற்றேன், பரதந்தர

அஞ்சாம்பாட்டு.—யாழ்ப்பாண இத்தயாதி- “நெஞ்சம் அணையன்றி, ஆயன் தன்மனம்கல், தீங்குமுலீரும், அணையென்னுந் தோழிமாரும் - மாயவர்” என்றவற்றைப்பற்ற - ஸகலபடிநீங்கி கலாம் இத்தயாதி. “அவனுடையருள் பெறும்போதரிது - யாழ்ப்பாணயாருயிர்காக்குமாறென ” என்றதைப்பற்ற - அவ்வளவிலும் இத்தயாதி.

“யாமுடையாயன், யாமுடைத்தோழிமாள்” என்றதைக்கடாசித்து யாமுடை நெஞ்சம்” என்றதுக்கு ஊவம் - என்னது என்று இத்யாதி. நீ துணிக்கிறதென்? அதுக்குத் தன காலத்திலே வரவேண்டாவோ? என்ன - நெஞ்சுதுணையன்றிக்கே இத்யாதி. ஆகின்ற - ஆகாமின்றது; வாராமின்றதென்றபடி. கீழிரண்டுபதங்களையும் கடாசித்து “கல்லாலோ” என்றதுக்கு ஊவம் - நெஞ்சு துணையன்றிக்கே இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - பதார்த்தங்கள் இத்யாதிவாக்யத்தவயம், அது நெகிழாவிட்டாலும் நெகிழ்த்திக்கொள்ள வொண்ணாதோமென்ன-ஓநகல்லே இத்யாதி; இது “ஆலோ” என்றதின்ஊவம். அவன்றெஞ்சு கல்லானால் கைவாங்கவொண்ணாதோ மென்ன - அவனுடைய இத்யாதி; இது “தீம்” என்ற இனிமைக்கு ஊவம். கைவாங்கவொட்டாமைையைக் காட்டுகிறார் - நான் பக்கலெல்லாம் இத்யாதி. ஆற்றேன் - பொறுக்கமாட்டேன். இப்புடை

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம்,

(5)

© 2004 Blackwell Publishing Ltd, *Journal of Internal Medicine* 255: 111–118

(5)

† 'எவன்' என்றும் வழங்கும்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், அந்நயபசையான பெரியபிராட்டியாரோடு அந்நயபரான நுத்ராடிகளோடு வாசியின்றிக்கே எல்லார்க்கும் ஸுலக்ஷணவனுடைய ஸௌஸீல்யம் என்னுதமாவை ஈராநின்றதென்கிறார்.

[அவனென்று தொடங்கி] - அவனுடைய ப்ரஸாடம் பெறுகைக்கு அரிதாயிராநின்றது; அவனுடைய ப்ரஸாடம்போக்கி வந்யுக்களுடைய ஸாந்த்வநாடிகள் யாரகமாகமாட்டா; அவனுடையப்ரஸாடம் பெறுந்தனையும்செல்ல ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. [அடுபகல்மாலையும் நெஞ்சங்காணேன்] - “மேல்வருகிற வ்யஸந பரம்பரைகளைப் பார்க்க ஸுவகரம்” என்னலாவதும் செய்து பகலுக்கு நாஸகமான ஸந்யையும் எல்லாக்காலத்திலும் தரிக்கைக்குத் துணையான நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன்; பகலையடுகிற ஸந்யையும் வந்தது நெஞ்சகாண்கிறிலேன் என்று. [எவமென்று தொடங்கி மேலுக்கு] - அன்னைமீர்காள்! புகுமிடம் எது? எத்தைச்செய்வேன்? ஆருக்கு எத்தைச் சொல்லுவேன்?

ப.—அந்தரம், துர்மாநிகளான ப்ரஹ்மாதிகளோடு நித்யாநபாயிநியான லக்ஷ்மியோடு வாசியற லலித்துவாமும்படியானபடியை யுடையவனுடைய ஸௌஸீல்யம் ப்ரகாஸகமான வடிவானது என்னுதமாவை யிராநின்றது என்கிறார்.

அவனுடை - அவனுடைய, அருள் - ஸம்ஸ்கேலேஷாபகாரத்தை, பெறும்—, போது - அவஸ்த்தை, அரிது - அரிதாயிராநின்றது; அஅருள்அல்லன் - அந்த வுபகாரமொழிய மற்றுமுண்டான ஆஸ்வாஸேஹதுக்களானவை, அருளும்அல்ல - உபகாரரூபமும்அல்ல; அவன்அருள் - அவனுடையவுபகாரம், பெறும்அளவு - பெறமளவும் (ஆறியிருக்குப்படி), ஆவி - ப்ராணன், நில்லாது - தரிக்கிறதில்லை; (படிார்யடிர்ஸாகம்பண்ணிப் போதுபோக்கவொண்ணுதபடி), மாலையும் - ஸந்த்யாவேளையும், அடுபகல் - நசிப்பிக்கப்பட்ட பகற்பொழுதையும் உடைத்தாயிராநின்றது; நெஞ்சம்- (தனிமைக்குஉதவக்கடவதான)நெஞ்சையும், காணேன் - உதவக்காண்கிறிலேன்; சிவனெடு-(ஈஸ்வராலிமாயி யான)நுத்ராடோடு, பிரமன்-(அவனுக்கும் உத்பாதகனான பெருமைபையுடைய) ப்ரஹ்மாவோடு, வண் - ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்திமிகையான, திரு - நிரதிஸயஸம்பத்ருபையான, மடந்தை - * நாரீணுமுத்தமையானலக்ஷ்மியோடுவாசியற, சேர் - அபாஸ்ரயமாகப் பற்றும்படியான, திரு - ஸீலஸம்பத்தையுடைத்தான, ஆகம் - திருமேனியானது, (ஸ்ம்ருதி ஷ்ஷயமாகக்கொண்டு), எம்ஆவி - என்னுதமாவை, ஈரும் - ஈராநின்றது; இனி - ஸர்வாபாஸ்ரயமான திருமேனியுதவாதபின்பு, புகும்இடம்- ஒதுங்குகைக்குஇடம், எவம்- ஏதாயிருக்கிறது? எவம்செய்கேனோ-(தடியீந்ரவ்ருத்திகையானநான் ஸ்வாயீந்மாக) என்ன உபகாரத்தைப்பண்ணுவேன்? அன்னைமீர்காள் - (எனக்கோடுகிற ஆர்த்தியறியாமல் நியமிக்கிற) அன்னைமீர்காள்! ஆருக்கு - (இதுக்குப் பரிவரில்லாத உங்களில்) ஆருக்கு, என்சொல்லுகேன்-(உங்களுக்குஅவ்யுத்பந்நமான இத்தை) என்னபாசுரமிட்டுச்சொல்லுவேன்? ‘அடுபகல்மாலையென்னெஞ்சம்’ என்று பாடமானபோது, மாலேக்காலத்துக்கு என்னெஞ்சையும் உதவக்காண்கிறிலேனென்று சொல்லுவாருமுளர்.

இ.—ஆறம்பாட்டில், நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியோடு அந்நயபரான நுத்ராடிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய ஸௌஸீல்யம் என்னுதமாவை ஈராநின்றது என்கிறார்.

[அவனுடையித்யாதி] - அவனுடைய ப்ராஸாடிப்பெறுகை அரிதாக்காநின்றது; கொள்வார் தேட்டமானஅருள் நமக்குத்தேட்டமாவதே! ஸர்வஸாதாரணமான ஜலம் அதொழியச்செல்லாத ஸத்த்வங்களுக்கு அரிதாமாபோலே. அவனருள் கிடைக்குமளவும் ஸந்துக்களுடைய இன்சொல்லாலே தரித்தாலோவென்ன?—[அவ்வருளல்லன அருளுமல்ல] - தாபார்த்தர் அக்தியைக்கொண்டு விடய்திருமாபோலே தாய்மாருடைய ஹிதவசந்தாலே தரிக்கவோ? விடய்தீராதவளவல்ல: விடாயை விளைப்பதும்செய்யும். அவனருள் தப்பாதபின்பு கிட்டுந்தனையும் ஆறியிருந்தாலோவென்னில்?—[அவனருள் பெறுமளவாவநிலை] - அவன்ப்ராஸாதம் கிட்டுமளவும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரம ப்ராப்தியை ஸஹிப்பதொரு ப்ராணனைப் பெற்றோமாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. [அடுபகல்மாலையும் நெஞ்சும் காணேன்] - ஆஸ்வாஸஹேதுவான பகலையும் முடித்துக் கொண்டு மாலையுமாகாநின்றது, ஸர்வகாலத்துக்கும் துணையான நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன் என்னுதல்; மாலையும் காண்கிறிலேன் என்னுதல். மேல்வருகிற வ்யஸந பரம் பரைகளைப்பற்ற மாலேதான் ஸுவகரம் என்னலாம்படியிருந்த தென்கை. [சிவனொடு இத்யாதி] - பிராட்டியோடு அந்யபரரான ருத்ராடிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்கும் சரீலம் ஸ்மாரகமாய் நித்யமான ஆத்மாவை முடியாநின்றது. அந்யபரர்க்கு எளிதான வுடம்புகிடர் எனக்குஅரிதாய்த்து! [எவம் இனிப்புருமிடம்] - ஸர்வஸாதாரணமான உடம்பையிழந்தால் இனி எங்கேபுக்கு தரிப்பது? “அவன்உடம்பு கிட்டிற்றில்லை” என்னு, ஹிதம் சொல்லுகிற உங்கள் உடம்பைப்பற்றி தரிக்கவோ? ஆனால் லோகயாத்ரைபைப்பற்றி தரித்தாலோவென்ன? [எவம் செய்கேனோ] - அவ்வளவில் தரிக்கலாம் விஷயமன்றே. தோழிமாரோடே வருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி தரித்தாலோவென்ன? [ஆருக்கு] - வடுகர்க்குத் தமிழர் வார்த்தைபோலே சொல்லும் வார்த்தைக்கு அயிகாரிகள் யார்? வருத்தகீர்த்தநம்பண்ணும் தோழிமார் எனக்குமுன்னே அழிந்தார்கள். [என்சொல்லுகேன்] - கேட்பாரைப்பெற்றால் சொல்லுகைக்குப் பாகுரந்தான் உண்டோ? [அண்ணைமீர்கான்] - தோழிமார் அழிந்தார்கள்: நாட்டார் அந்யபரர்: சேஷித்திகோள் நீங்களாயிருந்திகோள். உங்களுக்குச் சொல்லவோ?

௪௫.—ஆறும்பாட்டு.நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியோடு அந்யபரரான வரூஹம் ருத்ராடிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்கும்வனுடைய ஸௌசரீலம் என்ஆத்மாவை யீராநின்றதென்கிறான்.

[அவனுடையித்யாதி] - கொள்வார் தேட்டமாய்நே அவனுடைய அருள்இருப்பது. தண்ணீர்ப்பந்தலில்சேர்ந்து குளிர்ந்ததண்ணீர் விடாயர்க்கு அரிதாமாபோலேய்நே எனக்கரிதானபடி. அவனருள்கிடைக்குமளவும் ஸந்துக்களுடைய இன்சொல்லைக்கொண்டாகிலும் தரித்தாலோவென்ன? - [அவ்வருளல்லனவருளும்ல்ல] - “பல்லாரருளும்

ஆறும்பாட்டு.—அவனுடை இத்யாதி. “சிவனொடு பிரமன் வந்திருமடந்தை சேர்திருவாக மெம்மாவியீரும்” என்றவற்றைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - நித்யாநபாயிநி இத்யாதி.

“அவனுடையருள்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - கொள்வார் இத்யாதி. “உடாராரா” என்னுமவனிறே; ‘அர்த்திகல்பக இ’றே’ என்று ப்ராமாணங்கள் ப்ராஸாதிப்பர். இத்தால் ஹாவம்-தண்ணீர்இத்யாதி. அவனுடைய அருளைப்பெறும்போதுஅரிதாயிராநின்றதென்று ஸப்தார்த்தம். “பந்துக்களருள் அருளல்ல” என்னுமதுக்கு ப்ராமாணம்-பல்லார இத்யாதி. ஸபஷ்டோர்த்தம். “முதலாவார்மூவர்” இத்யாதி, பாட்டடி. “அருளும்” என்ற ஸபப்தார்த்தம் -

பழுது - நல்லானருளல்லால்." விடாய்த்தவனுக்கு அந்நிகணங்களைக்கொண்டு விடாயைப் பரிஹரித்தாற்போலேயே. பரிஹரிக்கவொண்ணாமையெல்ல, வ்யாக்யமாவதும் செய்யும். அவ்வருள் தப்பாதபின்பு பெறுமளவும் ஆறியிருந்தாலோவேன்ன? - [அவனுள் பெறுமளவாலினில்லாது] - அவன் ப்ரஸாதம் சிட்டுந்தனையும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரம ப்ராப்தியைஸஹிப்பதோரு ப்ராணனைப் பெற்றோமாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்தே. [அபேகல் மாலையும்நெஞ்சங்காணேன்] - பகலைமுடித்துக்கொவேந்து ஸந்த்யையும் தோற்றுகின்றது; நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன். மாலையும்காண்கிறிலேன்; நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன்னென்று தல். அதாவது - மேல்வருகிற காலத்தினுடைய க்ரௌர்யத்தைப்பார்த்தவாறே, பழைய ஸந்த்யைதான் தேட்டமானபடி. வழிபோதாநிற்க ஹிங்மோஷம்பிறந்தால் "கையிற் போருளைக்கொண்டாகிலும் வழிகாட்ட, வல்லடிக்காரரையாகிலும் கிடையாதோ?" என்னுமாபோலே, (ஆஸ்வாஸகரமான பெரியவுடையாரையும் முடித்துக்கொண்டு போந்து) - ஏகாகுஷி ஏககர்ணிதோடக்கமான ராகுஷிகள்கையில் காட்டிக்கொடுத்து ராவணன் பேர நின்றாற்போலே, ஆஸ்வாஸகரமான பகலைமுடித்துக்கொண்வேந்த ஸந்த்யை தேட்டமாம் படியாய்வந்து விழுந்தது. [சிவனோடு ரமன் இத்தயாதி] - பிராட்டி போடு அந்யபரான ருத் ராதிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்கும் ஸீலம் ஸ்மாரகமாய் நித்யமான ஆத்மாவை முடியாநின்றது. காபாலிகந்தர்க்கு எளிதானதுகிடர் எனக்கு அரிதாய்த்து! ஆனால் புறம்பே போயாகிலும் தரித்தாலோவேன்ன? [எவமினிப்பு கமிடம்] - ஸர்வஸா, ஈரணமான வுடம்பை யிழந்து இனியெங்கேபுக்கு தரிப்பது? "அவனுடம்பு கிட்டிற்றில்லை" என்றோ, ஹிதந் சொல்லுகிற உங்களுடம்பைப்பற்றி தரிக்கவோ? (தோழிமாரோடே) வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிதரித்தாலோவேன்ன? [ஆருக்கு] - வடுகர்க்குத் தமிழர் வார்த்தைசொல்லுமா போலே, சொல்லுமவார்த்தைக்கு அதிகாரிகளார்? வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணும் தோழிமார் விடாய்த்தவனுக்கு இத்தயாதி வாக்யதவ்யமும். "அவ்வருள்வென்னவருளுமல்ல" - அந்தவருளை யொழிய மற்றுமுண்டான அருள்கள் அருளுமன்று என்று ஸப்தார்த்தம். இத்தால் ஹவம் - க்ரம ப்ராப்தி இத்தயாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே அர்த்தம் - பகலை இத்தயாதி. இந்தபகஷத்தில் "மாலையும்வந்து தோற்றுகின்றது" என்றபதம் அத்தயாஹார்யம். ஆனவந்தார் நிர்வாஹத்திலே யரு ளிச்செய்கிறார் - மாலையும் காண்கிறிலேன் இத்தயாதி. வ்யாக்யமான ஸந்த்யையைக் காண்கிறிலே னென்று தேநிவாருண்டோவேன்ன - அதாவது மேல்வருகிற இத்தயாதி. வ்யாக்யமான ஸந்த்யை தேட்டமானதுக்கு த்ருஷ்டாந்ததவ்யம் - வழிபோதாநிற்க இத்தயாதி. கொண்டாகிலும் - வாக்கிக் கொண்டாகிலும். ஸ்மாரகமாய் - ஸம்ருதமாயென்றபடி. இத்தால் ஹவம் - காபாலி இத்தயாதி. காபாலி - ருத்ரன். கந்தர்க்குதென்றது - கந்தமென்று - கிழங்காய், கிருநாபீகமலத்தில் பிரக்த ப்ராஹ்மாவைச்சொல்லுகிறது. சிவனோடுகூட ப்ராஹ்மாவும் அழகிய பிராட்டியும் சேரும்படியான ஸீலஸம்பத்தையுடைய திருமேனி என்னுத்தமாவை ஈரானின்றதென்று ஸப்தார்த்தம். "சிவனோடு" இத்தயாதியைக்கடாக்ஷித்து ஸர்வஸாதாரணம் இத்தயாதி. விவரணம் - அவனுடம்பு இத்தயாதி. ஹிதந் சொல்லுகிற வுங்கள் என்றது - "அன்னமீர்காள்" என்றதைப்புற்ற. "ஆனால், லோகயாத்ரையைப்பற்றித் தரித்தாலோவேன்ன - எவம்செய்கேனோ அவ்வளவில் தரிக்கலாம் விஷயமன்றே" இது இருபத்துநாலாயிரத்தில் வாக்யம்; சிவஸ்ரீகோஸங்களிலுண்டு. "இனிப்பு கமிடம் - எவம்" - திருமேனியுதவாதபின்பு, ஒதுங்குமிடம் எது; எவம்செய்கேன் - எத்தைச்செய்வேனென்று ஸப்தார்த்தம். வடுகர்க்குத் தமிழர்வார்த்தை சொல்லுமாபோலே என்றது - ஒருவார்த்தையை அந்யதா வாகவர்த்தம் பண்ணுவார்களென்றபடி. அதிகாரிகளல்லாதபடியைக் காட்டுகிறார் - வ்ருத்தகீர்த்தநம் இத்தயாதி. பிராட்டி பண்ணிரண்டாண்டு கலந்த கலவியைத் திருவடிக்குச்சொல்லி தரித்தாற்போலே

† குண்டலிதம் அரும்புத்திற்காணவில்லை.

எனக்குமுன்னையழிந்தார்கள். [என்சொல்லுகேன்] - கேட்பாரைப்பெற்றால்தான் சொல்லுகைக்குப் பாசுரமுண்டோ? [அன்னைமீர்காள்]-தோழிமார்அழிந்தார்கள், நாட்டாரநயபார், ஸேஷித்திகோள் நீங்களாயிருந்திகோள்; உங்களுக்குச் சொல்லவோ? மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தாற்போலே நியஸலிரிகளுக்குச்சொல்லவோ? “ஔரஹ்ரஹ்”-என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சொல்லவோ? விஷயப்ரவணராய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குச் சொல்லவோ? அன்றியே, ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணி ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து. “துரும்புநறுக்கலாகாது” என்றிருக்கிற சேங்கோடுட்டைகளுக்குச் சொல்லவோ? ஆருக்கு எத்தைச்சொல்ல? சொல்லப் பாசுரமில்லை; கேட்கைக்கு அதிகாரிகளுமில்லை. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆருக்கேன்சொல்லுகேனன்னைமீர்காள்! ஆருயிரளவன்று இக்கூர் தண்வாடை, காரோக்குமேனி நங்கண்ணன் கள்வம்கவர்ந்த அத்தனி நெஞ்சம் அவன்கண்களே, சீருற்றவகிற்புகையாழ் நரம்பு பஞ்சமந்தண் பசுஞ் சாந்தணந்து, போருற்றவாடை தண்மல்லிகைப்பூப்புதுமணமுகந்து கோண்டெறியுமாலோ!

ஆ.—(ஆருக்கேன்சொல்லுகேன்.) - அவன் அழகுக்கும் செயல்களுக்குந் தோற்று எனக்குத் துணையானநெஞ்சம் அவன்பின்னேபோய்த்து: என்னாருயிரள வன்று இவ்வாடை வாழ்க்கிறபடி; அநெங்கனே என்னில்? சீருற்றஅகிற்புகை, யாழ்நரம்பு பஞ்சமம் தண்பசுஞ்சாந்துஅணைந்து, இப்படிபோர்க்கோலங்கொண்டு! போருற் றவாடை, காலாக் கிஜ்வாலேபோலேயிருந்த தண்மல்லிகைப்பூப் புதுமணத்தை முகந்துகொண் டெறியாநின்றது; ஆருக்கேன்சொல்லுகேன்? அன்னைமீர்காள்! என்று நிரவியக வ்யஸநத்தோடே கூப்பிடுகிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன படியுங்கொல்லாம் திரளவந்து கண் பாராதே நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[ஆருயிர் என்றுதொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள குளிர்ந்தவாடை இவ்வாத்மா வோடு போமளவல்ல. மேலும்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடையனாய் நமக்கு ஹவ்யனான க்ருஷ்ணனுடைய அநுஸந்தித்தாரை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணவல்ல சேஷ்டதாதுகளாலே அபஹ்ருதமான ஒப்பில்லாத என்னுடைய நெஞ்சானது அவன் பக்கலதே. [சீருற்ற அகிற்புகையென்று மேலுக்கு] - அநல்ல அகிற்புகை யாமோசை பஞ்சமமாகிறபண் பசுஞ்சாந்து இவற்றைத் துணையாகக்கொண்டு பொருகையிலே

தரித்தாலோவென்ன; அப்படிதரிக்கத்தக்கதொன்றில்லையென்கிறாள்-கேட்பாரைஇத்யாதி. “எவ மினிப்புகுமிடம், ஆருக்கு” என்கிற பதங்களில் அர்த்தங்களை யருவதியாநின்றுகொண்டு, “அன்னை மீர்காள்” என்றதுக்கர்த்தம் - தோழிமார் இத்யாதி. “திருமடந்தை, சிவனொடுபிரமன், எவம் செய்கேன், அன்னைமீர்காள்” என்ற நாலு பதங்களையும் கடாஷித்து “ஆருக்கு” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - மீனுக்கு இத்யாதி. சேங்கோடுட்டைகள் - க்ருஷ்ணதக்ராஹிகள். செவ்வையாகக் கொடுக்கிற, குட்டை - நாழியென்று ஸப்தார்த்தம். மலிதம் - சொல்ல இத்யாதி. (சு)

சமைந்தவாடை ஸ்ரமஹரமான மல்விகைப்பூவினுடைய புதியநாற்றத்தை முகந்து கொண்டு எறியாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், உபகாரஸீலமான மேவம்போன்ற திருநிறத்தையுடைய னய்க்கொண்டு நமக்கு ஊய்மனன க்ருஷ்ணன்பக்கிலே நெஞ்சாய்த்து : வாடையினுடைய ஸந்தாஹம் இவ்வாத்மாவினாவன்று என்கிறார்.

கார்க்குமேனி - (வரையாமல் உபகரிக்கும்) காளமேகம்போன்ற நிறத்தை யுடையனாய், நங்கண்ணன்கள்வம் - நமக்கு ஸர்வமுமாய்ப்புகுதன்னையுபகரித்த க்ருஷ்ணன் க்ருத்ரிமஹ்வயதையாலே, கவர்த்த - அபஹரிக்கப்பட்டு, அத்தனிரெஞ்சம் - நம்மைவிட்டுத் தனியேயான நெஞ்சானது, அவன்கணஃது - அவனிடத்திலே போய்த்து; (இத்தனிமையிலே இவளை நலியலாமென்று நினைத்து), சீர் - பரிமளஸம்பத்தை, உற்ற - உடைத்தானை, அகிற்புகை - அகிற்புகையையும், யாழ்நரம்பு - யாழின்நரம்பொலியையும், பஞ்சமம் - பஞ்சமமாகிற பண்ணையும், தண் பசுஞ்சாந்து - குளிர்ந்தாறின் அங்கராகத்தையும், அனைந்து - உட்புக்கு அனைந்துகொண்டு, (இந்தஸஹகாரிவலமன்றியே ஸ்வயம் ஸாமர்த்த்யத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு நலிகைக்கு), போர்உற்ற - யுத்தேதர்முவுமான, வாடை - வாடையானது, தண் - குளிர்ந்த, மல்விகைப்பூ - மல்விகைப்பூவினுடைய, புதுமணம் - செவ்வியான் பரிமளத்தை, முகந்துகொண்டு - , எறியும் - வீசாநின்றது; இக்கூர் - இப்படி பரிகரஸாமக்ரியோடே செறிந்து, தண் - குளிர்ந்த, வாடை - வாடையானது, ஆர்உயிர்அளவு அன்று - என்னுத்தாவினாவன்று; அன்னமீர்காள் - (இவ்வளவிலும் அஹிமதம் செல்லும்படியான) அன்னமீர்காள்! (ஸ்வஸம் வேத்யமான ஆகாரத்தை), ஆருக்கு என்சொல்லுகேன் - ஆருக்கு ஏதென்றுசொல்லுவேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன வாயகபஹார்யங்கள் திரளவந்து கண்பாராதே நலியாநின்றதென்கிறார்.

[ஆருக்கு இதயாதி] - நெஞ்சம் உங்களதாய் வாயகபஹார்யங்களை ஹோக்யவஸ்துக்களென்று அவற்றைத் தேடித்திரிகிற உங்களுக்குச் சொல்லவோ? 'நெஞ்ச தந்தாமதன்றோ? அதுகலபஹார்யங்கள் தேட்டமன்றோ?' என்ன, உங்களுக்குச் சொல்லுவோம்:—[ஆருயிர் அளவன்றிக் கூட்தண்வாடை] - மிக்கிருந்துள்ள குளிர்ந்தவாடை இவ்வாத்மாவோடு போமளவன்று. வாயகவர்தும் மிகைத்தாலும் நெஞ்சுண்டாகில் தரிக்கலாமிறே; அது மீளாதவிடத்தே புக்கது. [காரொக்கும் இத்தயாதி] - மேவம்போலே ஸ்ரமஹரமான நிறத்தாலே அநந்யபரமாக்கி நமக்கு ஊய்மனன க்ருஷ்ணனுடைய கள்வமுண்டு - ஸம்ஸ்லேஷஸையிற் சொன்ன தாழ்வுகளும் செயல்களும் : அவற்றாலே அபஹ்ருதமாய் அத்விதீயமான என்நெஞ்சானது அவன்பக்கலது. [சீருற்ற இதயாதி] - ப்ரதாநமான வாடையை ஒழியவே வாயகபஹார்யங்கள் அஹ்மஹமிகயா மேல்விழுந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. சீருறுகையாவது - அழகு மிக்கிருக்கை; அதாகிறது - பரிமளிதமாய் க்ரானேந்த்ரிபத்தை நலியுமளவன்றிக்கே கண்ணையும் நலியும்படியான ஊர்ஸயமான அகிற்புகை, யாழ்நரம்பு, பண்பட்டிருந்துள்ள யாழ், பஞ்சமமாகிற பண். [தண்பசுஞ்சாந்து] - ஆறிக்குளிர்ந்து செவ்வி அழியாதசாந்து. [அனைந்து] - இவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு. [போருற்றவாடை] - "கூடின பரிகரங்கள் பங்களம்" என்னும்படி தனிவீரஞ்செய்கிற வாடை. பொருகையிலே சமைந்தவாடையானது.

[தண்மல்லிகை இதுயாதி] - ஸ்ரமஹரமான மல்லிகைப்பூவின் செவ்வியான பரிமாணத்தை முகந்துகொண்டு. முகப்பார் காழ்வாம்படி குறைவற்றிருக்கிறபடி. [எறியுமாலோ] - இவளுடைய விரஹாக்கி தன்மேல் தட்டாதபடி கடக்கநின்று வீசாநின்றது. ஆருயிர் அவ்வன்றிக்கூர் தண்வாடை என்றந்வயம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சோன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் திரளவந்து கண் பாராதே நலியாநின்ற தேன்கிருள்.

[ஆருக்கேன்செல்லுகேனித்யாதி] - நெஞ்சம் உங்களதாய், வாயக பதார்த்தங்களை “போக்யவஸ்துக்கள்” என்று அவற்றைத் தேடித்திரிகிற உங்களுக்குச் சொல்லவோ? இத்தைச் சொன்னவாறே, “என்! நெஞ்சம் தந்தாமதாய், தந்தாமுக்கென்ன அங்கு.லபதார்த்தங்களும் தேடக்கடவதன்றோ?” என்பார்களிறே தங்கள்வாஸநையாலே; உங்களுக்குச் சொல்லுவோம்:—[ஆருயிராவன்றிக்கூர்தண்வாடை]-மிகைத்துக்குளிர்ந்து வருகிறவாடையானது நம்முடைய ஆத்மாவினளவிற்போமதல்ல வாயகபதார்த்தம்உறைத்தாலும் தரித்திருக்கலாமிறே, நமக்கென்ன ஒருநெஞ்சபெற்றோமாகில்; “என்னெஞ்சினும் அங்கேயொழிந்தார்” என்று அதுவும் மீளாதவிடத்தே புக்கதே. [கார்த்தியாதி] - மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையதாய், அவ்வடிவைக்காட்டி நம்மை யந் யார்ஹமாக்கி நமக்கு ஹவ்யஞான க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வமுண்டு - ஸம்ஸ்லேஷஹஸ்யையில் தாழ்ந்தபேச்சுக்களும் செயல்களும்; “பேச்சும்செய்கையும்” என்னக்கடவதிறே; அவற்றாலே யபஹ்ருதமாய் அத்வீதீயமான என்நெஞ்சானதுஅவன்பக்கலது.[சீர்த்தியாதி] - “இங்குள்ளது கேவலசீரமேயிறே” என்றறிகிறனவிலை அவை. வாடைதானே ப்ரதாநமாய் வருகையன்றிக்கே, மற்றும் அப்ரதாநமானவற்றையும் கூடக்கொண்டு, “வனதெஷ்வாஸம்வதெஷுஜாடி” (எனெஷ்வாஸம்ஸதேலங்காம்) என்கிறபடியே அஹ

ஏழாம்பாட்டு.—ஆருக்கு இதுயாதி. “சீருற்றவகிற்புகை” இதுயாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - கீழ்ச்சோன்ன இதுயாதி. கீழ்ச்சோன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் ஆவன - பஞ்சமம், சாந்தம், வாடை முதலானவை.

“நெஞ்சமவன்கணஃதே, சீருற்றவகில்” இதுயாதிகளைக் கடாக்ஷித்து, தத் ப்ரதி கோடித்வேக ஹாவம் - நெஞ்சம்உங்களதாய், இதுயாதி. உங்களுக்குச் சொல்லவோ வென்றது - இப்படி நினைத்திருக்கிற உங்களுக்கு என்அவஸ்த்தையைச் சொல்லுகிறதென்னென்றபடி. “ஆருயிராவன்று” இதுயாதிகளுக்கு அவதாரிகை - இத்தைச்சோன்னவாறே இதுயாதி. ஆருயிர் - ஆத்மா, கூர்மை - மிகுதி. “காரொக்குமேனி” என்றுதொடங்கி “நெஞ்சமவன்கணஃதே, சீருற்றவகில்” இதுயாதி என்னுமளவும் அவதாரிகை - வாயகபதார்த்தம் இதுயாதி. உக்திசேஷ்டிதங்கள் ஆகர்ஷகமா யிருக்குமோவென்ன - பேச்சும் செய்கையும் இதுயாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி. அவற்றாலே - பேச்சுமுதலானவற்றாலே. அவன்கணஃது - அவன்பக்கலது எல்லாமொக்கக்கூடி பாதிக்கைக்கு இங்கே யொருபசையுண்டோவென்ன-இங்குள்ளது இதுயாதி. கேவலசீரமேயிறே யென்றது - நெஞ்சமவன்பக்கல தென்கையாலே. அவையென்றது - அகிற்புகை தொடக்கமானவை. “சாந்தினைந்து போருற்றவாடை” என்கையாலே - வாடைக்கு ப்ரதாநம் மென்கிருரென்னுதல், “கூர்தண்வாடை” என்றத்தோடே புருத்தமன்றோ என்கிற சங்கைபிலே யருளிச்செய்கிற ராதல் - வாடைதானே இதுயாதி. “அகிற்புகை, யாழ், சாந்து” என்றதே, “சீருற்ற” இதுயாதி விசேஷணங்களுக்கு ஹாவம் - ஏனெனவ இதுயாதி. “சுடிநொரொஷணஸுஷுஜாடிஜிகாடி” வனதெஷ்வாஸம்வதெஷுஜாடெஷுநாநீகெநடிடி

† அஹமஹமிகையாய் என்று பாடாந்தரம்.

மஹமிகயாமேல்விழாநின்றது. [சீருற்றவித்யாதி] - சீருறுகையாவது - அழகுமிக்கிருக்கை. அதாவதென்னென்னில், —பரிமளமேயாய்க் கண்ணுக்குப்புகைந்து பருஷமாமாகாரமின்றிக்கே யிருக்கை. பண்பட்டயாழ், பஞ்சமமாகிற பண். [தண்பசுஞ்சாந்து] - ஆறிக்குளிர்ந்து வாஸிதமான த்ரவ்யங்களில் செவ்விமாறாத சாந்து. [அணைந்து] - இவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு. [போருற்றவாடை] - “கூடினபரிகரங்கள் பங்களங்கள்” என்னும் படி தனிவீரம்செய்கிற வாடையானது. பொருகையிலே சமைந்த வாடையானது. [தண்மல்லிகைப்பூ] - ஸ்ரமஹரமான மல்லிகைப்பூவின் செவ்விப்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு. முகப்பார் தாழ்வேயாய்த்து; மணத்திற் குறையில்லை. [எறியுமாலோ]-இவள் விரஹாக்நி தன்னைக்கதுவாதபடி கடக்கநின்று வீசாநின்றது; அம்பைக்காய்ச்சி எய்வாரைப்போலே.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

புதுமணமுகந்துகொண்டெறியுமாலோபொங்கிளவாடைபுன்செக்கராலோ, அதுமணந்தகன்றங்கண்ணன்கள்வங்கண்ணனிற் கொடி தினியதனி லும்பர், மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவைவண்பசுஞ்சாந்தினிற்பஞ்சமம்வைத்து அதுமணந்தின்னருளாய்ச்சியர்க்கே ஊதுமத்தீங்குழற்கேயுய்யேன்நான்.

ஆ.—(புதுமணமுகந்துகொண்டு.)—இப்படி பொங்கிளவாடை புதுமணமுகந்துகொண்டெறியாநிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே, புன்செக்கர்வந்து வாயியாநின்றது; அதின்மேலே, சொல்லநிலமல்லாததொருபடி யதிமாத்ரமாக என்னுடனே கலந்தகன்ற நங்கண்ணனுடைய அக்கலவி அவன்தன்னிலும் கொடிதாய் நின்று என்னையிராநின்றது; இனி அதுக்குமேலே, மதுமணமல்லிகை மந்தக்கோவையும் வண்பசுஞ்சாந்தும்வந்து வாயியாநின்றன; அதின்மேலே, நம்மோடே அங்குனே குரவைகோத்துக் கலந்து பரிமாறுகைக்குத் தன்பாடே நான்வருகைக்காக ஆய்ச்சியரான நமக்கேகேட்கும்படி பஞ்சமத்தைவைத்து ஊதும் அத்திங்குழலோசையானது ஒன்றுமே நின்று என்னை மாயாநின்ற தென்கிறாள்.

தொடர் : யெஷுஷலிஹலிசூகாஹு: ” இத்யாதி புத்தகாண்டே. (நய - நய.) “ஏவைஷவ, ஏவைஷவ” என்றுபலகாலும் சொல்லுகையாலே அஹமஹமிகயா என்றது. நாம்பிலேதடவப்பட்டயாழ்; யாழ்-வீணை. “யாழின்நாம்பொலி” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். “போருற்றவாடை” என்றத்தால் ஹலிதம் - கூடினபரிகரங்கள் இத்யாதி. பங்களங்கள் - பதர்கள். ஸப்தார்த்தம் - பொருகையிலே இத்யாதி. “முகந்துகொண்டு” என்கையாலே - பரிமளத்தின் மிகுதிசொல்லுகிறது. இதுக்கு ஊவம் - முகப்பார் இத்யாதி. “எறியும்” என்றதுக்கு ஊவம் - இவள் விரஹாக்நி இத்யாதி. “முகந்துகொண்டெறியும்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அம்பை இத்யாதி. ‘காரொக்குமேனி’ என்றுதொடங்கி, ‘அவன்கண்ணத்தே - இத்தனிமையில் நலியலாமென்று - நினைத்து, சீருற்றவகிலென்றுதொடங்கி, எறியாநின்றது : இக்கூர்தண்வாடை - ஆருயிரளவன்று : அன்னைமீர்காள் - ஆருக்கென்சொல்லுகேன்’ இத்யந்வயி. இக்கூர்தண்வாடை - இப்படி பரிமள ஸாமக்ரியையுடைய மிகைத்துக்குளிர்ந்த வாடையென்றபடி,

(ஏ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கீழே தனித்தனியும் திரளவும் வாயகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலிவந்து மேல்விழுந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புதுமணமென்று தொடங்கி] - என்னை நலியநலியக் கிளர்ந்து இளகிப்பதிக்கிற வாயையானது புதுமணத்தை முகந்துகொண்டு எறியாநின்றது; செவ்வானம் மறைகிற ஈசையுமாய்த்து; அப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்து விஸ்லேஷித்த க்ருஷ்ணனுடைய சேஷ்டிதம் அவன் தன்னிலுங்காட்டில் வாயகமாகாநின்றது; பின்னை அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகையென்று மேலுக்கு]-மதுவையும் மணத்தையுமுடைய மல்லிகையினுடைய செறிந்தகோவை, அழகியபசஞ்சாந்து இவையும் நலியாநின்றன; அதுக்குமேலே அப்படியேகலந்து பரிமாறுகைக்காக பஞ்சமமாகிற பண்ணிலைவைத்து ஊதுகிறகுழலுக்கே தரிக்கமாட்டுகிறிலேன்.

ப.—அந்தரம், அதியுயித ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி யகன்ற க்ருஷ்ணனுடைய க்ருத்ரிமங்கள் அவனிலும் கொடிதாயிராநின்றன; அதுக்குமேலே பாதகங்களுடைய அதியுயியாநின்றனவென்கிறாள்.

பொங்கு - மேலேழுந்து, இள - இளகிப்பதித்த, வாயை - வாயையானது, புதுமணம் - அபிநவமான பரிமளத்தை, முகந்துகொண்டு - , எறியும் - வீசாநின்றது; (ஸம்ஸ்லேஷமும், கழிந்து), புன் - புல்லிய, செக்கர் - செக்கர்வானமாகாநின்றது; (இவ்வளவில்), அது - வாசாமகோசமான மஹிமாவையுடைத்தாம்படி, மணந்து - ஸம்ஸ்லேஷித்து, அகன்ற-, நங்கண்ணன்-மக்கு ஐவ்யகைலாவித்த க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வம் - க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்கள், (ஸம்ருதிவிஷயம்-கக்கொண்டு நலியுமிடத்தில்), கண்ணனில் - அவன் தன்னிலும், கொடிது - கொடிதாயிராநின்றது; இனி - இன்னமும், அதனில்உம்பர் - அதுக்குமேலே, மது - மதுவையும், மணம்-மணத்தையுமுடைத்தான, மல்லிகை - மல்லிகையினுடைய, மந்தம் - செவ்வியழியாத, கோவை - தொடையிலும், வண்பசஞ்சாந்தினில் - விலகூணமாய்க்குளிர்த அங்கராகத்திலுங்காட்டில், பஞ்சமம்வைத்து - பஞ்சமமாகிறபண்ணைவைத்து, அதுமணந்து-பரிச்சேதிக்க அரிதாம்படியான தயோவிய ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி, இன்னருள் - இனியவருளுக்கு விஷயமான, ஆய்ச்சியார்க்கே -, ஊதும் - (ஸ்வஸம்வேத்யமாம்படி) ஊதுகிற, அத்தீங்குழற்கே - அக்காலத்தில் காட்சியாலுண்டான இனிமையை ப்ரகாசிப்பிக்கிற குழலோசைக்கே, நான்-, உய்யேன் - பிழைக்கமாட்டேன். “சாந்தினில்” என்றது-அஞ்சாம் வேற்றுமை: ஒப்பைச்சொல்லவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தனித்தனியும் திரளவும் வாயகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புதுமணமுகந்துகொண்டு எறியுமாலோ பொங்கிளவாடை] - என்னைநலியக் கிளர்ந்து இளகிப்பதிக்கிற வாயையானது மல்லிகையின் செவ்விப்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டு எறியாநின்றது. இவ்வாடைக்கு ஸ்திரீவதம் பண்ணப்பண்ண நூறேபிராயமாய்ச் சொல்லுகிறபடி. [புன்செக்கராலோ] - செவ்வானமும் மறையாநிற்கிற ஈசையாய்த்து. ஸம்ஸ்லேஷித்தபகலென்னும்படியிறே மேல்வருகிற மலை. [அதுமணந்தகன்ற]-அப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்துப்பிரிந்தவாக்குக்கு அவிஷயமாம்படியாய்த்துக் கலந்து பிரிந்தபடி. இப்படி அவநிலித்த இவர் பாசுரமின்றிக்கே பாடாநிற்க, தூரஸ்தரான நாம் இதுக்கு என்னபாசுரமிட்டுச் சொல்லுவது? “மோருள்ளதனையும் சோமேயோ?”

ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே யருளிச்செய்கிறார் - செக்கர்வானமும் இத்யாதி. அதாவது - “செக்கர்” என்று - ஸந்த்யாராகமாய், “புன்மை” என்று-அல்பமாய், ஸந்த்யாராகம் மறையுமளவாய்த்தென்றாய், ஸந்த்யையும் மறையுமளவாய்த்தென்றபடி. எப்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, புன்மை - தண்ணிமையாய், க்ருரமான செக்கராகாகின்ற தென்றபடி. வாய்கமான ஸந்த்யை போகிறது நல்லதன்றோவென்ன - மேல்வருகிற இத்யாதி. தண்மை - க்ரோராயம். இன்னபடி கலத்தென்றாதே, “அது” என்றதுக்கு லாவம-வாக்குக்கு இத்யாதி. இதுஅப்படி வாக்குக்கு அவ்வுபயமோவென்ன-ஸோகஃ இத்யாதி “ராஜிவஸூரீதயாலாயபு” இத்யாதியாலே ஸம்ஸீலேஷம் சொல்லவில்லையோவென்ன - ஸோகஸம்ஸீலோகத்வம் இத்யாதி. அதாவது - உபகரம்ப்ரதாந்யத்தாலே ஸோகவிஷயமென்றபடி. “ஸோகஸூரீதயாலாயபு” இத்யாதிவா அபிஷேகமொழிபெயர்த்து

அப்படி கலந்தகன்ற நமக்குவவ்யனுவனுடைய, கள்வம் - கலக்கிறபோதைத் தாழ்ந்த பேச்சுக்களும் பரிமாற்றங்களும். [கண்ணனிற் கொடிது] - கலக்கிறபோது நமக்கு ஸ்வம் என்னும்படியிருந்த க்ருஷ்ணனுடைய தத்காலத்தில் பரிமாற்றம், அவன்தன்னிற்காட்டில் வாயகமாகாநின்றது. இச்செயல்களில் இன்னம் அவன்தானே நல்லன். [இனியதனிலும்பர்]-பின்னையும் அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவைஇத்யாஜி]-மதுவையும் மணத்தையுமுடைத்தான மல்லிகையாலே செறியத்தோடுத்தமாலே, அழகிய பசுஞ்சாந்து, இவையும் நலியாநின்றன; அதுக்குமேலே, பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு குழலோசை வாயகமாகாநின்றதென்னுதல்; இவற்றிலே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டென்னுதல். [அதுமணந்து] - அப்படியே கலக்கைக்காக வென்னுதல், அப்படி கலந்த ஆய்ச்சியர்க்கென்னுதல். [இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே] - தன் ப்ரஸாதத்துக்கு இலக்கான இடைப்பெண்களுக்கே. [ஆய்ச்சியர்க்கே ஊதும்] - அதாகிறது - காவல்காத்துக் கிடக்கிறவர்களைத் தோடைகுத்தீயுறக்கி ஒருபருவத்திற் பெண்களை மயிரைப்பற்றியிழுக்குமாய்த்து இக்குழலோசை. இன்னார்க்குத்தோடுத்தஅம்பு என்னுமா போலே. அல்லாத வாயகபதார்த்தங்களுக்கு ஜீவித்திருந்தேனையாகிலும், இக்குழலோசைக்கு நான் ஜீவிக்கமாட்டேன். அவையெல்லாம்ஒருபடியும் இதுஒருபடியுமாய்த்து நலிகிறபடி.

(அ)

ணா | லொநாவூ ஊரணா ஹுபுஸா கஸுராக்ஷராமதஃ ” இதி பாலகாண்டே (உ-௪௦). ஸப்தார்த்தம்-அப்படி இத்யாதி. கள்வமாகிறதென்னென்ன-கலக்கிறபோதை இத்யாதி. “நங்கண்ணன் கள்வம்” என்றதையு மறுவதித்துக்கொண்டு “கண்ணனில் கொடிது” என்றதுக்கர்த்தம் - கலக்கிறபோது இத்யாதி. இத்தால்வாவம் - இச்செயல்களில் இத்யாதி. இனி - பின்னையும், அதனிலும்பர் - அதுக்குமேலே. மந்தம் - செறியு; நைபிட்யம். “கோவை” என்று - தோடையாய், மாலையென்றபடி. “மந்தக்கோவைசாந்து இவையும் நலியாநின்றன” என்றத்யா ஹார்யம். “சாந்தினில்” என்று புநஸ்ச மேலும் கூட்டிக்கொண்டு, சாந்துக்குமேலே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும்கூட்டி குழலோசை பாதகமாகாநின்றதென்னுதல்; சாந்தினில் - சாந்துக்குமேலே யென்றபடி. மந்தக்கோவை சாந்து இவற்றோடே பஞ்சமமென்கிற பண்ணையும்கூட்டி குழலோசை வாயகமாகாநின்றதென்று ஏகவாக்யமாதல். இப்போது, “சாந்தினில்” எனறது-சாந்திலேயென்ற படி. மணக்கைக்காக ஐதுமென்று * ஊதுகிறதற்கு விசேஷணமாதல்; மணந்து - மணக்கைக்காக வென்றபடி. மணந்தவென்றது - * ஆய்ச்சியர்க்கு விசேஷணமாதல். † இப்போது “மணந்து” என்றது - மணந்தவென்றபடி. இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே - இனியவருளுக்கிலக்கான வாய்ச்சியர்க்கேயென்றபடி. “ஆய்ச்சியர்க்கே” என்கிற அவதாரணாத்மம் - அதாகிறது இத்யாதி. “ஆய்ச்சியர்க்கு” என்ற சதுர்த்திக்கர்த்தம் - இன்னார்க்கு இத்யாதி. “தீங்குழற்கே” என்றவவதாரணாத்மம் - அல்லாத இத்யாதி. அல்லாதவற்றைப்பற்ற இதுக்கேற்றமேதென்ன - அவையெல்லாம் இத்யாதி. “பஞ்சமம்வைத்து” என்றது - பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டென்றபடி. ‘பொங்கிளவாடை - புதுமணமுகந்தகொண்டெறியுமாலோ; புன்செக்க ராகாநின்றது; அது மணந்தகன்ற’ என்றுதொடங்கி, ‘உய்யேன் நான்’ இத்யவ்வடி.

(அ)

† இங்கே ‘இப்போது மணந்த இன்னருள் என்று படிவிஜாமம்’ என்று இருக்கலாம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊதுமத்தீங்குழற்கேயுய்யேனதுமொழிந்திடையிடைத்தன்செய்கோலத், தூதுசெய்கண்கள்கொண்டோன்றுபேசித் தூமொழியிசைகள்கொண்டோன்றுநோக்கிப், பேதுறுமுகஞ்செய்துநொந்துநொந்துபேதைநெஞ்சறவறப்பாடும்பாட்டை, யாதுமொன்றறிகிலமம்ம அம்ம மாலையும் வந்ததுமாயன்வாரான்.

ஆ.—(ஊதுமத்தீங்குழற்கே.) - ஊதுமத்தீங்குழற்கே உய்யமாட்டுகிறிலேன்; அதின்மேலே, அங்கனே நம்மை யழைத்து, தூதுசெய்கண்கள்கொண்டு பணிமொழிகளாலே ஸார்த்வவாதம்பண்ணி தூமொழியிசைகள்கொண்டு ப்ரோமகர்ப்பமாக நோக்கியும், பேதுறு முகஞ்செய்து நொந்துநொந்தும், ஊடலைத்தீர்த்துக்கொண்டு எம்மோடே குரவைகோத்து, கேட்டார்நெஞ்சுகளெல்லா மழியும்படி பாடினபாட்டு என்னை நின்றுநருகிறபடி ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை; அதின்மேலே மாலையுள்வந்தது, மாயன்வாரான் என்றுஅலற்றுகிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இடைப்பெண்கள்நடுவு இவன் திருக்குழலாதி அருளுகிறபோது நடுவேநடுவே தன்னாற்றாமையாலே சில உக்திசேஷ்டதங்களைப் பண்ணாநின்றுகொண்டு பாடுகிறபாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறாள்.

[அதுமொழிந்தென்று தொடங்கி] - திருக்குழல் ஊதாதிற்க, நடுவேநடுவே, இடைப் பெண்களுடைய நோக்குக்களுக்கும் வடிவழகுக்கும் தோற்றுப் பேச நிலமல்லாதபடியான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் குழலாதுகையிலே மிகவும்முண்டு வாயாலே வார்த்தைசொல்ல அவஸரமில்லாதபோது தன்கருத்தை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவல்ல திருக்கண்களாலே வார்த்தைசொல்லியும் தன்திருமிடற்றில் அழகிய பேச்சோடுகடின இசைகளாலே அழகியகண்ணாலே நோக்கி ஈடுபடுத்தாமாபோலே ஈடுபடுத்தியும் தன்மிடற்றில் ஓசை தன்செவிக்கணித்தாகையாலே தான்முந்துற மிகவும் ஈடுபட்டுப்பின்னை பெண்களுடைய நெஞ்சில்ஊடலை அறமறக்கும்படி பாடுகிறபாட்டை. அது மொழிந்தென்ற-அது தவிர என்னவுமாம். [ஆதுமென்று தொடங்கி] - ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. அதுக்கு மேலே மிகவும் ஊபாவஹமாம்படி ராதிரியும் வந்தது. ஆர்சர்யஹிதனாவனும் வருகிறிலன். [மாயன்] - தன்னைப் பிரிந்தார் லஜ்ஜைக்கும்படிதானே இழவானாய் வந்து தோற்றுமவன்.

ப.—அந்தரம், ஸாபிப்ராயங்களான நிரீக்ஷணங்களையும் உக்திகளையு முடையனய்க்கொண்டு மனோஹரமான பாட்டை யுடைத்தாம்படி யூதுசிற குழலுக்கு நான் தரிக்கமாட்டேனென்கிறாள்.

இடையிலே - இடையிலே, அது - ஸ்வஸம்வேத்யமாய் அவர்களறியும்படியான தன் நைச்யஸூசகமான பாசுரங்களை, மொழிந்து - சொல்லி, ஊதும் - ஊதுகிற, அத்தீங்குழற்கே - அந்த இனியகுழலோசைதனக்கே, நான் - நான், உய்யேன் -

[ஊதும் இதயாதி] - “கீழிலவை மிகை” என்னும்படி குழலோசை வாய்க்
மாகிறபடி. [இடையிடை - அதுமொழிந்த] - குழல் ஊதும்போது “பிரிந்தேன் ஆம்
றேன்” என்றற்போலே நீசலூஷணங்களை வைத்தாய்த்துக் குழலுவதுவது. அவற்றைத்
தன்வாயாற் சொல்லவொண்ணாமையாலே ‘அது’ என்கிறார். “அதுவொழிந்து” -
தவிர்ந்தென்றுமாம். [தன்செய்கோலத் தூதுசெய்கண்கள்]-தனக்குத்தானே ஆலாண்
மாய்த் தன்சுருத்தை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவல்ல திருக்கண்கள். நெஞ்சில் மறத்தாலே
“கிட்டக்கடவோமல்லோம்” என்றிருக்கிற பெண்களுடைய காலைச் சென்றுபிடியாநிற்
கும் கண்கள் என்கை. “ஸநெடுநெடுவாராஜியு-நெடுநெடு சமநெடுநெடுவரமலி
நெடு : | ராஜினாஸாவரிதாமொவொறு ஹரிணாஹுதவெதலு: ” நம்பி மூத்த
பிரான் செய்யுமத்தைச் செய்யாநிற்கும். [ஒன்றுபேசி] - கண்ணனது வாக்க்வருத்தியை
ஆயிகரித்தது. பேச்சால் பிறக்கும் ஸ்பஷ்டதை நோக்காலே பிறக்கை. [தூமொழி
யிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி] - அழகிய பேச்சோடுகூடிய இசைகளாலே கண்
ணலை நோக்கி ஈடுபடுத்துமாபோலே ஈடுபடுத்தி. இசையோடே கூடச்செய்தேதும்
இயலும் தெரிந்திருக்கை. வாக்க்வயவஹாரமும் நேத்ரவ்ருத்தியும் மாறாடினபடி [பேதுறு
முகஞ்செய்து நொந்து நொந்து] - கேட்கிறவர்களிலும் தன்செவி யணித்தாகையாலே,
“நாம் ஈடுபடுகிறபடி கண்டால் அவுலைகளானவர்கள் என்படுகிறார்கள்?” என்று மிகவும்
நொந்து; “வன்னெஞ்சரான நம்மை வருத்தினபடி கண்டால் அவுலைகள் என்படு
கிறார்களோ” என்று மிகவும் நோவுப்பட்டான். [பேதைநெஞ்சறவறப்பாடும் பாட்டை] -
பெண்களுடைய நெஞ்சம் ஊடலையறமறந்து பொருந்தும்படி பாடுகிற பாட்டை. ஒரு
கிடற்றோசையிலே அழிகிறநெஞ்ச கொண்டுறே மறம்கொண்டாடுவது. [ஆதுமொன்று
அறிகிலம்] - அது வாய்க்மாகிறபடி எனக்கு ஒன்றும்தெரிகிறதில்லை. [அம்மவம்ம

வெண்ணாமையாலே வாக்கியப்பாரத்தைதீயெறட்டுக்கோள்ளாநிற்குமாய்த்து. பேச்சாற் பிறக்கும் ஸ்பஷ்டதை நோக்காலே பிறக்கை. [தூமொழியிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி] - அழகிய பேச்சோடே கூடின இசைகளாலே, கண்ணாலே நோக்கி யீபேடுத்த மாபோலே யீபேடுத்தி. இசையோடேகூடச் செய்தேயும் இயலும் தெரிந்திருக்கை. வாக்கியவஹாரமும் நேத்ரவ்ருத்தியும் மாறாடினபடி. [பேதுறுமுகஞ்செய்துநொந்துநொந்து] - கேட்கிறவர்களிலும் தன்செலி யணித்தாகையாலே, “நாம் ஈபேடுகிறபடி கண்டால் அவைகளானவர்கள் என்படுகிறார்களோ?” என்று மிகவும் நொந்து. “வன்னெஞ்சரான நம்மை வ்ருத்தினபடி கண்டால், அபலைகளென்படுகிறார்களோ?” என்று மிகவும்நொவு பட்டான். [பேதைநெஞ்சறவறப்பாடும்பாட்டை] - பெண்களுடைய நெஞ்ச ஊடலை மறந்துவந்து பொருந்தும்படி பாடுகிற பாட்டை. [ஆதுமொன்றறிகிலம்]-அது வாய்க்கமாகிற படி எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அம்மவம்ம] - பூசல்பூசல். [மாலையும்வந்தது] - மிகவும் ஸாடகமாம்படி ஸந்தையையும் வந்தது இனியிருந்து க்லேசிக்கவேண்டாதபடி இது முடித்தே விடும்போலே யிருந்தது. [மாயன்வாரான்] - தன்னைப் பிரிந்தார் லஜ்ஜிக்கும்படி தானையிழவானையவந்து கால்பிடிக்கும் ஆப்சர்யவஹிதன் வருகிறிலன். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

மாலையும்வந்ததுமாயன்வாரான்மாமணிபுலம்பவல்லேறணைந்த,கோ
லநன்னாதுகளுகளுமாலோகோடியனகுழல்களுங்குழறுமாலோ, வாலோளி
வளர்முல்லைக்கருமுகைகள்மல்லிகையலம்பீவண்டாலுமாலோ, வேலை
யும்விசும்பில்விண்டலறுமாலோஎன்சோல்லியுவனிங்கவனைவிட்டே.

ஆ.—(மாலையும்)-மாலையும் வந்தது, மாயன் வருகிறிலன் ; மாமணிபுலம்ப
வல்லேறணைந்த கோலநன்னாதுகள் களித்துக் கொடுவாராநின்றன; வண்துவரைப்பெரு
மாளுடைய திருத்தோழன்மார் குழல்களை யூதிக்கொடு வந்து புருராநின்றனர்; அதி
தவளமான ஒளிவளர்கிற முல்லை கருமுகைகள் மல்லிகைதொடக்கமான பூக்களின் மதுக்
களைப் பருகி வண்டிகள் ஆலாநின்றன; கடலும் கிளர்ந்துகொடுவாராநின்றது; இத்தசை
யில் அவனைவிட்டு நான் எத்தைச்சொல்லி யுவது? என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ராதிரியும் வந்து மஹாவஸாடிம் வர்த்தியாதிற்க
அவனைவரக் காண்கிறிலோம்; இனி வாய்கங்களுடைய ஸந்தியியில் அவனையொழியத்
தரிப்பரிது என்கிறாள்.

[மாயன் வாரான்] - தன்னைக்காணவே ப்ரதிகூலங்களெல்லாம் அதுகூலமாம்
படி தோற்றும் ஆஸ்சர்யபூதனானவனும் வருகிறிலன். [மாமணியென்று தொடங்கி]-
கழுத்திற்பூண்ட பெரியமணிகள் ஓசைப்படும்படி வலியெறு அணைகையாலே புதுக்
கணித்த நாகுகள் களியாநின்றன. ஊரையணித்தாக வந்து இடைப்பிள்ளைகளெல்
லாருங்கூடக் கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாக ஊதுகிறகுழல்களும் கூடி த்வதியாநின்றன.
[வாலோளியென்று தொடங்கி] - மிக்க ஒளியையுடைத்தாய்க் கொண்டு வளர்கிற
முல்லை கருமுகைகள் மல்லிகை இவற்றினுள்ளே புக்குமுழுதி வண்டிகள் ஆலியா
நின்றன. கடலும் ஆகாசத்திலே கிட்டிக் கூப்பிடாநின்றது: இவற்றின்நடுவே அவனை
யொழியப் பிழைக்கும்படி யெங்கனே?

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்சர்யபூதனானவன் வந்திலன்: வாய்கங்கள் நலியாநின்
றன; இனி எங்கே யுஜ்ஜீவிப்பேன்? என்கிறாள்.

மாலையும்வந்தது - வருவதாக அவன்குறித்துப்போன மாலைக்காலமும் வந்
தது; மாயன் - தன் ஸந்தியியாலெல்லாம் அதுகூலிக்குப்படியான ஆஸ்சர்யத்தை யுடைய
வன், வாரான் - வருகிறிலன்; மாமணி - பெரியமணிகள், புலம்ப - த்வதிக்கும்படி, வல்-
பெருமடுக்கனான, ஏறு - ஏறுகள், அணைந்த - அணைந்த, கோலம் - டர்ஸநீயமான வடி
வையுடையவாய், நல் - ஏறுகளோடுகலந்த வுதப்பையுடைத்தான, நாகுகள் - நாகுகளா
னவை, உகளும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரம ஸஞ்சாரத்தைப்பண்ணுநின்றன;
குழல்களும் - (பசுக்கள் குவிகைக்காகப் பலவிடத்திலும் ஊதின) குழல்களானவை,
(அவன் குழலோசையை ஸ்மரிப்பித்து), கொடியன் - அஸஹ்யமாம்படி, குழறும் - அந
க்ஷரஸமாக த்வதியாநின்றன; வால் - வெளுத்த, ஒளி - ஒளியையுடைத்தான,
வளர் - கொடியானது மிகாநிற்கிற, முல்லை -, கருமுகை -, மல்லிகைகள் - மல்லிகைகளை,
அலம்பி - அவலாஹித்து, வண்டு-வண்டுகளானவை, ஆலும் - ஸப்தியாநின்றன; வேலை

பும் - ஸமுத்ரமும், விசும்பில் - ஆகாஸத்திலேகிட்டி, வீண்டுஅலறும் - வாய்விட்டுக் கூப் பிடாநின்றது; இங்கு - இவ்வளவில், அவனைவிட்டு -, என்சொல்லி - எத்தைச்சொல்லி, உய்வன் - உஜ்ஜீவிப்பேன்?

இ—பத்தாம்பாட்டில், வருவதாகச் சொன்னகாலம் வந்திருக்க, அவன் வருகிறிலன்; வாய்கங்களுடைய ஸந்தியியில் அவனையொழியத் தரிப்பரிது என்கிறான்.

[மாலையித்யாதி] - மாலையையும் அவனையும் கூடப்பிணைத்து விட்டாள்போலே காணும். அவன்வருவானாகக் குறித்துப் போன காலம் வந்தது; தான் வருகிறிலன். [மாயன்] - தன்னைக்காணவே ப்ரதிகூலங்களெல்லாம் அங்குலமாய்ப்படி தோற்றும் ஆஸ் சர்யஜிதன் வரக்காண்கிறிலேன். [மாமணியித்யாதி] - பெரியமணி தவறிக்கும்படி வலிய ஏறுஅணைகையாலே டர்ஸநீயமான வடிவையுடைத்தாய், “தூஷரீவயொவ்ய தூஷ” என்கிறபடியே ருஷஜத்துக்கு ஸத்ருஸமான பருவத்தையுமுடைய நாகுகள் களியாநின்றன. [வல்லேறு] - நாகு பிடிக்கொடுத்ததில்லை என்றுமீளாதே தொடங்கி னதுமுடிய நடத்தவல்ல ருஷஜம். உகளுகை - கலவிக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம் ப்ரமவ்ருத்திகளைப் பண்ணுகை. [கொடியன்] - கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாமவை. [குழல்களும்] - தூரப்போன பசுக்களை மீட்கைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறின இடைய ரெல்லாரும் திரண்டு ஊரைவந்து கிட்டி யூதுகிறகுழல்களும். [குழலும்] - எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விரவிக்கொண்டு எழாநின்றது; நாகுகளால்வந்த நவிவுக்குமேலே குழல்களும் நவியாநின்றன. [வாலொளியித்யாதி] - மிக்க ஒளியையுடைத் தாய்க் கொள்கொம்புமுட வளருகிற முல்லை, அப்படியிருந்துள்ள கருமுகை, அது போலேயிருந்துள்ள மல்லிகை, இவற்றினுள்ளே முழுகி வண்டுகள் ஆவியாநின்றன; கடலும் ஆகாஸத்திலே கிளர்ந்து கூப்பிடாநின்றது. ஸம்ஹீம மத்யத்திலே தைர்யஜங்கம் பிறந்து கூப்பிடும்படிக்கு ஸ்மாரகமாய் நவியாநின்றது. [இங்கு அவனை விட்டு என்சொல்லியுய்வன்] - வாய்கபதார்யங்கள்நடுவு அவனையொழிய எத்தைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பது? இவை மேல்விழுந்து நவியாநின்றன; அவனே வந்திலன். நான் உஜ்ஜீவிக்கவென்பது ஒன்றுண்டோ? முடிந்தேன்! என்றபடி.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. வருவதாகச்சொன்ன காலம் வந்திருக்க அவன் வரு கிறிலன்; வாய்கங்களுடைய ஸந்தியியில் அவனையொழியத் தரிப்பதெங்கே? என்கிறான்.

[மாலையித்யாதி] - மாலையையும் மாலையும் கூடப் பிணைத்துவிட்டாள் போலே காணும். வருவதாகக் குறித்துப்போன காலம் வந்தது, அவன்தான் வருகிறிலன். அவ னைக்காணவே, ப்ரதிகூலமெல்லாம் அங்குலமாய்த் தோற்றும்பிறே. [மாமணிபுலம்ப] - பெருத்தமணி த்வரிக்க. [வல்லேறு இத்யாதி] - நாகு கைபுகுந்தாலல்லது மீளாதாய்த்து. அலிமதம் கைபுகுந்தாலல்லது மீளாத ஏறகளோடே கலந்த டர்ஸநீயமான ஸ்நேஹத்தை

பத்தாம்பாட்டு. — மாலையும் இத்யாதி. “மாலையும்வந்ததுமாயன்வாரான்,மாமணிபுலம்ப” என்றுதொடங்கி, “இங்கவனைவிட்டு” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - வருவதாக இத்யாதி.

“மாலையும் - மாயன்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ரஸோக்தியாக ஊவம் - மாலையையும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - வருவதாகஇத்யாதி. அவன் வந்தால் பெறுகிறபேறேதென்ன - அவனைக் காணவே இத்யாதி. ருஷஜத்துக்கு வலிமையேதென்ன - நாகு கைபுகுந்தால் இத்யாதி. உக் தத்தையறுவதித்துக்கொண்டு, “உகளுமாலோ” என்னுமளவுக்கும் ஸப்தார்த்தம் - அலிமதம் இத்

யுடைய நாகுகள், அந்த ஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமவ்ருத்தி கள் பண்ணுகின்றன. நான் ஸோகத்தோடேயிருந்தேன், இவை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு விடாநின்றன. பின்னே, அவன்செய்த தேன்னென்னில்? - அவன் இன்னமும் வரவுக்குக் குஷிபண்ணுகின்றான். [கோடியனவியாதி] - தூரப்போன பசுக்களை யோரிடத்திலே திரட்டுகைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறின இடையரடையத் திரண்டு எல்லாருமொக்கக் குழல்களாவாங்கி ஸந்த்யாஸமயத்திலே தங்கள்வரவை ஊரறியும்படியாகவும் பெண்கள் நெஞ்சில் மறமறும்படியாகவும் எழுத்தும் சொல்லும்போருளும் தேரியாதபடி ஒன்றாக விரவியேழும்படி யூதுவதொருகுழலோசையுண்டு; அது வாயகமாகாநின்றதாய்த்து. [வாலோளி இத்யாதி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய்க் கண்டவிடமெங்கும் தானையாம்படி படர்ந்தமுல்லை, அப்படியிருக்கிற கருமுகை, மல்லிகை, இவற்றிலேபுக்கு மதுபாநம்பண்ணி அலைகிற - ஆலக்கிறவண்டுகளானவை ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுகின்றன; திரயக்குக்க ளானவை, ஸம்ஸ்லேஷத்தால்வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் களிப்பனவும், ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுவனவு மாகாநின்றன. [வேலையும்] - கடலும், ஆகாசத்திலே நின்று கூப்பிடாநின்றது. ஸம்ஹோசமத்யத்திலே ஸார்யலங்கம்பிறந்து கூப்பிடும்படிக்குஸ்மாரசு மாய் நலியாநின்றது. [இங்கவனைவிட்டு-என்சொல்லியுய்வன்] - வாயகபதார்த்தங்களின் நடுவே, அவனையொழிய எத்தைச்சொல்லி யுஜ்ஜீவிப்பது? இவை மேன்மேலென நலியாநின்றன: அவனோ வந்திலன், நான் உஜ்ஜீவிக்கவேன்று ஒன்றுண்டோ? முடிந்தே னென்றபடி.

(க0)

பதினொராம் பாட்டு.

அவனைவிட்டகன்று யிராற்றகில்லா அணியிழையாய்ச்சியர் மாலைப் பூசல், அவனைவிட்டகல்வதற்கே யிரங்கியணிகுருகர்ச்சடகோபன்மாறன், அவனியுண்டுமிழ்ந்தவன்மேலுரைத்தஆயிரத்துள்ளிவைபத்துங்கொண்டு, அவனியுளலற்றிநின்றயும் மின்தொண்டர் அச் சொன்னமாலை நண்ணித் தொழுதே.

ஆ — (அவனைவிட்டு) வண்துவரைப்பெருமானைப்பிரிந்து தங்களைப்பிரிந்து தங்களைக்கொண்டு தரிசம் ட்டாமை * அந்தியம்போது அணியிழையாய்ச்சியர் திரள

யாதி. அணைந்த - ஸம்ஸ்லேஷித்த. இத்தால் ஊவம்-நான் ஸோக இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை . பின்னே இத்யாதி. கோடியன - க்ருரங்களான. “ குழல்கள் ” என்கிற வஹுவசநத்துக்கர்த்தம் - தூரப்போன் இத்யாதி. விரவி - கூடி. “ வாலொளிவளர் ” என்கிறது - மூன்றுக்கும் விசேஷ ணம். வால் - மிகுதி. அலம்புகை - அலைகையாய், ஸப்திக்கீரவென்றபடி. ஆலுக்கை-ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்ணுகை. “ அலம்பி - அவகாஹித்து, ஆலும் - ஸப்தியாநின்றன ” என்று உரையி லர்த்தம். “ நாகுகளாகும், வண்டாலும் ” என்கிற இரண்டாலும் பலித்தவர்த்தம் - திரயக்குகள் இத்யாதி. களிப்பனவும் என்றது - நாகுகளை ; ந்ருத்தம்பண்ணுவனவும் என்றது - வண்டுகளை. விண்டு - வாய்விட்டு. இது சொன்னதுக்கு ஊவம் - ஸம்ஹோச இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - வாயக இத்யாதி. இத்தால் ஊவம்-இவை மேன்மேல் இத்யாதி.

(க0)

நின்று கூப்பிட்டாற்போலே, ஆழ்வாரும் அவனைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமை கூப்பிட்ட லற்றின இத்திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அலற்றியுய்யலாமென்கிறார்.

ஒ.—சிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப் பெறுங்கோள் என்கிறார்.

[அவனைபென்று தொடங்கி] - எம்பெருமானை விஸ்வேஷித்து ஆகமதாரண ஸ்தமைகளன்றிக்கே யிருக்கிற விலக்ஷணைகளான இடைப்பெண்கள் அவன்வரவுதாழ்த்த ஸந்த்யாகாலத்தில் கூப்பிட்ட பாசுரத்தை ஆழ்வார் அவனுடைய பிரிவாலே நோவு பட்டு எல்லார்க்கும் எல்லாப்படிகளாலும் ரக்ஷகனானவன் விஷயமாகச் சொன்ன ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியைக் கொண்டு. [அவனியென்று தொடங்கி] - அப்படி ரக்ஷகனாகச்சொன்ன எம்பெருமானை அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் ஊமியிலே நிரந்தரமாக ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ஊவத்ஸம்ஸ்லேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

அவனைவிட்டகன்று - அதிசயிதலோக்யனான க்ருஷ்ணனைவிட்டகன்று, உயிர் ஆற்றகில்லா - ப்ராணதாரணம்பண்ணமாட்டாதேயிருப்பாராய், அணியிழை - அவன் வரவுக்கிடாக அணியப்பட்ட ஆபரணங்களையுடையாரான, ஆய்ச்சியர் - கோபிமார், மாலை - மாலைக்காலத்தில், பூசல் - அவன்வரவுகாணாமல் கூப்பிட்டபடியை, அவனை விட்டகல் வதற்கே - அவனை விட்டகன்றிருக்கைநிமித்தமாக, இரங்கி - நோவுபட்டு, அணிசுரு கூர் - அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகாரன, சடகோபன்மாறன் - ஆழ்வாரானவர், அவனி - பூமியை, உண்டு - ப்ரளயங்கொள்ளாமல் உண்டு, உமிழ்ந்தவன்மேல்-உமிழ்ந்த வன் விஷயமாக, உரைத்த - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்கொண்டு-ஆயிர துள் இவைபத்தையும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, அவனியுள் - பூமிக்குள்ளே, அலற்றி நின்று - ப்ரீதியாலே திரளாகக்கூப்பிட்டுநின்று, தொண்டர்-அதுஊவசாபலத்தையுடைய வர்களே! அச்சொன்னமாலை - அங்குச்சொன்ன ஆபரிதவ்யாமுக்க்யனானக்ருஷ்ணனை, நண்ணித்தொழுது - கிட்டித்தொழுது, உய்ம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்! இத்திருவாய் மொழியில் இப்பத்துப்பாட்டும்-கோபிமார் தனித்தனியே கூப்பிட்ட பாசுரமாதல், ஒரு கோபிகை திரளோடோகடியும் தனியுமாய்க்கூப்பிட்ட பாசுரமாதலாயிருக்கிறது. இது எண்சீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—சிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப்பெறுங்கோள் என்கிறார்.

[அவனைவிட்டகன்று உயிராற்றகில்லா] - அவனை விஸ்வேஷித்து ப்ராண தாரணக்ஷமைகளன்றிக்கே யிருக்கிறவர்கள். [அணியிழையாய்ச்சியர்] - ஒப்பிக்கப்பட்ட ஆஊரணங்களையுடைய இடைப்பெண்கள். “கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து” என்கிறபடியே, அவன் வரவுக்குஉடலாகத் தங்களை அலங்கரித்து வரும் காலத் தில் வரக் காணாமையாலே கூப்பிட்ட கூப்பிட்டை, [அவனையித்யாடி] - அவனுடைய பிரிவாலே நோவுபட்டு அருளிச்செய்த ஆழ்வார். அவர்களெல்லாரும் பட்ட க்லே ஸத்தை இவரொருவருமே பட்டாரென்கை.[அவனியுண்டு உமிழ்ந்தவன் மேலுரைத்த] - ஸர்வரையும் ப்ரளயாபத்திலே ரக்ஷித்து அழிந்தவற்றை யடங்க உண்டாக்கின ஸர்

வேர்வரன் திருவடிகளிலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. விரஹப்ரளயத்தில் நின்றும் தம்மை யெடுக்க வேணுமென்று சொன்ன வார்த்தையாய்த்து. [அச்சொன்னமலை நண்ணித் தொழுது தொண்டர் - அவனியுளலற்றிநின்றும்மின்] - அப்படி வ்யாமோஹத்தையுடையவனைக்கட்டித் தொழுது சாபலமுடையார் ஹ்மிபிலேநின்ற அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு உஜ்ஜீவியுங்கோள். இத்திருவாய்மொழியை அப்பணித்தார்க்கு, என்னைப்போலே “என்சொல்லியுய்வன்” என்று கூப்பிடவேண்டா; பேற்றிலே அந்வபமென்கை.

ஈடு. - ஈடுமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார், இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப்பெறுங்கோ ளென்கிறார்.

[அவனைவிட்டகன் றியிர்ஆற்றகில்லா அணியிழையாய்ச்சியர்] - அவனைவிட்டு லேஷித்துத் தந்தாமுடைய ப்ராணன்களைக்கொண்டு தரிக்கக்கூமைகளன்றிக்கே, அவனுடைய வரவுக்கு உறுப்பாக ஒப்பிக்கப்பட்ட ஆஹரணங்களுடைய இடைப்பேண்கள். “கோங்கைமேல்குங்குமத்தின் குழம்புநியப்புதந்து” என்கிறபடியே; அவன்வரவுக்கு உடலாகத் தங்கையலங்கரித்து வரும்காலத்தில் வரக்காணுமையாலே, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலகும் குடியிற்பேண்கள் க்ருஷ்ணவிரஹத்திலே ஒருஸந்தையிற் கூப்பிட்ட கூப்பிடாய்த்து. [அவனைவிட்டகல்வதற்கே யிரங்கி] - † (அவனுடைய பிரிவாலேநோவுபட்டு) அவர்களேல்லாரும்பட்ட க்லேஸத்தை இவரோருவரும் பட்டாரென்கை. [அவனியுண்மேழ்ந்தவன்மேலுரைத்த] - † (ஸர்வகரையும்) ப்ரளயாபத்திலே ரக்ஷித்துஅழிந்தவற்றையடையவுண்டாக்கின ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று! தொண்டர் - அணிசுருகூர்ச்சடகோபன்மாறன், அவனியுண்மேழ்ந்தவன்மேலுரைத்த வாயிரத்துள் - அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி - அவனைவிட்டகன்றுயிராற்றகில்லா வணியிழையாய்ச்சியர் மலைப்பூசல் - சொன்ன - இப்பத்துங்கொண்டு - அம்மலைநண்ணித்தொழுது - அவனியுளலற்றிநின்றும்மின். இப்போது இதுசொல்லிற்று விரஹப்ரளயத்தில் நின்றும் தம்மை யெடுக்கவேணுமென்கைக்காக. [அச்சொன்னமலை நண்ணித்தொழுது - அவனியுளலற்றிநின்றும்மின் தொண்டர்] - அப்படிப்பட்ட வ்யாமோஹத்தை விளைக்கவல்லவனைக்கட்டி, அவனைத்தொழுது, அவன்பக்கல்சாபலமுடையார், பூமியிலேநின்ற அடைவு

ஈடுமம். - அவனை இத்தாதி. “தொண்டர் - இவைபத்துங்கொண்டு - உய்ம்மின்” என்றத்தைப்பற்ற வவதாரிகை - அவன்பக்கல் இத்தாதி.

“விட்டகன்று” என்று - முழுச்சொல்லு; விஸ்வலேஷித்தென்றபடி. இப்படி ஆர்த்தைகளானவர்களாலே யலங்கரிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஹம் அருளிச்செய்கிறார் - அவனுடையவரவுக்கு இத்தாதி. அணியிழை - அணியப்பட்ட ஆஹரணங்களுடையரான. இழை - ஆஹரணம். அணிகை-பூண்கை. “அவன் வரவுக்கு உறுப்பாக” இத்தாதிவாக்யத்தை விவரியாநின்றகொண்டு, “மலைப்பூசல்” என்றதுக்கர்த்தம். கோங்கை இத்தாதி. “மலை” என்று ஸந்தையாய்ப்பூசலென்று கூப்பிடாய், ஸந்தயாகாலத்தில் கூப்பீடென்றபடி. “விட்டகல்வதற்கு” என்று - முழுச்சொல்லாய், பிரிவுக்காகவென்றபடி. “அவனைவிட்டகன்று” என்றதொடங்கி “சடகோபன்மாறன்” என்றபதச்சேர்த்திக்கு ஹவம் - அவர்களேல்லாரும் இத்தாதி. இவ்விடத்திலே, “அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி” என்றது - * சடகோபனுக்கு விசேஷணமாகவும்; மேலே அந்வயமிடுகிறவிடத்தில் * ஆய்ச்சியர்க்கு விசேஷணமாகவும் கண்டுக்கொள்வது. ப்ரளயாபதரக்ஷணம் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜகருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்தாதி. இதுவென்றது - “அவனியுண்மேழ்ந்த” என்றத்தை. இத்தால் - ஆழ்வாரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தானென்று கருத்து. “அச்சொன்ன” என்கிறவிடத்தில், அகாரம் ஈஸ்வர விஸேஷணமாய், அம்மாலையென்றபடி. இத்தால் ஹவீதம் -

கேடக்கூப்பிட்டு உஜ்ஜீவித்துப் போகப்பாருங்கோள். இப்பாசுரத்தை யப்யஸிப்பார்க்கு என்னைப்போலே கூப்பிடவேண்டா; “என்சொல்லியுய்வன்” என்று ஆசைப்பட்டபேறு பெறுகையில் கண்ணழிவில்லை.

இப்பாசுரத்தை இத்தாதி. ஆசைப்பட்டபேறுவது - உஜ்ஜீவநம். பதார்த்தங்கள் வ்யக்தங்களாகையாலே அந்வயம் காட்டுகிறார் - தொண்டீர் இத்தாதி. “பூசல் - சொன்ன” என்றது - பூசலைச் சொன்னவென்றபடி.

(கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஸுபூவிகாஸுவிவாஸயதீநிரொஸக்யாஷ்ணமவாஸநயதிபுணரிமாவிகாநாடி | ஸாயம்ஸரிமவிதிரிநியொவஸாடிசூவீதவனவநவெஸுரிதஸாரொஃ ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—(மல்லிகை.) வஜாக்ஷுபுரவிஜ்ஜா ஜமடிவநதயா ஹவ்யுதாநெஷுஸு ஸாராஸாஸிகா வெணுநாநெஷு ஹபுஷிதஜநதயா ஸாடிஜாநாடிஜாநெஷு | ஸாராஸிகா ஸுஷுபொராக்ஷத உதஸாஸு ஸொரவெஷு க்ஷஹுரி நஃகதிபுஸுரூதவிஜ்ஜாநுஸஸிபதயாவ்யாவயாரி ஸக்யுஷு ||

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

மல்லிகைமசெய்யுநாள் மால்தன்னைக்கேட்கவவன்
சொல்லுமளவுப்பற்றுத்தொன்னலத்தால் - செல்கின்ற
வாற்றுமைபேசியலமந்தமாநனருள்
மாற்றுகப்போகுமென்றன்மால்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸாணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸாணம், சீயர்திருவடிகளே ஸாணம்

பத்தார் திருவாய்மொழி—மாலைநண்ணி - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(மாலைநண்ணி.) - “என்சொல்லியுய்வன் இங்கு அவனை விட்டு” என்று கிடந்து அலற்றுநிற்கச்செய்தே, அவனும் பசுமேய்த்துவந்துபுகுர அவர்கள் அவனோடே கலந்து பரிமாறினும்போலே, தம்முடைய வ்யஸமும் தீரும்படி திருக்கண்ணபுரத் திலே அவனைக்கண்டு அவனோடே கலந்துபரிமாறி, தம்முடைய ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அதுகூல ஜநங்களைக்குறித்து,

ஒ.—பத்தார் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும்வினையில் நான் ஆத்மாந்த லாஸ்யத்தில் அபிகரிக்கும் நாளென்றென்று அறிகிலேன் என்று பதறுவதும் செய்து, மல் லிகைகமழ் தென்றலிலே தன்னைக்காணப்பெறுதே நோவுபட்ட ஆழ்வாருக்கு இவர்பட்ட ஁ஃவமெல்லாம் நீங்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினபடியைக் காட்டியருளி “நான் அன்றோ உம்மையிழந்திருக்கிறேன்; இஸ்ஸரீராவஸாநஸையத்திலே நீர் அபேக்ஷித்த படியே செய்கிறேன்” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய அத்தாலே மிகவும் ப்ரீத ராய் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, “ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனாய்த் திருக்கண்ணபுரத்திலே நின் றருளின எம்பெருமானே உங்களுடைய ஁ஃவமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாய்ப்படி ஆஸ்ரயியுங் கோள்” என்று பரரைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். வேலாந்தங்களில் ப்ராபவீய கர்மத்தினுடைய முடிவு - ஹவத் ப்ராப்திகாலமாகச் சொல்லாநிற்க, இஸ்ஸரீராவஸா நத்தைக் காலமாக எம்பெருமான் அருளிச்செய்யக் கூடினபடி எங்ஙனேயென்னில், - ஸ்வ ஸாமரீய பத்தாலே ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்குத் தங்களுடைய உபாஸநங்கள் முற்றினால் கொண்டுபோகைக்காக ப்ராபவீயகர்மாவஸாநத்தைக் காலமாகச் சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு - கேவல ஹவத் ப்ராஸா஁த்தாலே பெறுமவர்களுக்கு அக்காலவிளம்பம் வேண் டாமைபாலே ஸரீராவஸாநம் காலமாகச்சொல்லுகை கூடும். அங்ஙனேயாகில், இவ்வயி காரிகள் “எம்பெருமானே ரக்ஷகன்” என்னும் அறிவுபிறந்து அவன்பக்கவிலே தங்கள் ஹத்தைப் பொகட்டவந்தாரத்திலே அவனைப் பெறுதொழிகிறதென்? என்னில், - அவனை ப்ரபந்நானவன் ப்ரபத்த்யநந்தரத்திலே இஸ்ஸரீரத்தைவிடில் மாணவ்யத்தாலே அஞ்சி இஜ்ஜநாநத்துக்கு ஆள்கிடையாதென்றும் ஜ்ஞாநப்ரவர்த்தநாரீயமாக இவனிருக்க வேண்டுகையாலும் ஹமடேஹத்தை எம்பெருமான் தான் விரும்புகையாலும் ஸரீராவ ஸாநத்தளவுமிருக்கப் பொறுக்கிறான்; அங்ஙனேயாகில் ப்ரபந்நான இவன் நிர்஁ஃவனா யிராதே, வ்யாயீயா஁பிபிடைகளாலே நவீவுபடுவானென்? என்னில், ஸம்ஸாரத்திலே பழகிவந்த இவனுக்கு இங்கே நிர்஁ஃவமாக ஸுவங்களைக்காட்டில் இவற்றைப்பற்றித் தன்னை ஆசைப்படாதேயொழியுமென்றுபார்த்து ஁ஃவோத்தரமாக வைக்கிறான். அதுவும் இவர்கள் பக்கலுண்டான அதுக்ரஹாதிசயமான பின்பு இவ்விடத்தில் ஒரு ஸங்கடமில்லை.

ப.—பத்தார் திருவாய்மொழியில், கீழே ப்ராப்யத்வரையாலே ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்டவர்க்கு ஸர்வரன் அர்ச்சாவதாரஸூலஹயக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத் திலே நிற்கிற நிலையைக்காட்டி இவருடைய ஆர்த்தியை ஸமிப்பித்த இவ்வாபத்ஸகத்வத்

திலே ஸந்துஷ்டராய்; வடஉளஸாயித்வமதேஹாபகாரத்தையும், வஸ்தவ்யதேஹ வைலக்ஷணயத்தையும், விலக்ஷணவிஹதி யோகுத்தையும், அதிஸுபிதஹோத்யத்வத்தையும், பரமபதப்ரதத்வத்தையும், அநுபூவ விரோயிரிராஸகத்வத்தையும், அந்ரயப்ரயோஜநஸூலஹதையையும், ஸம்ஸார நிவர்த்தகத்வத்தையும், காசணத்வத்தையும், ஸ்ரீயோபதித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஸிஷ்டஸ்யக்ஞகொண்டு ஆஸ்ரயணஸ்தலத்திலே யடிமைகொள்வதாக நிற்கிற கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, அக்யந்தஹருஷ்டராய், “ஹத்திபராராயம் ப்ரபத்திபராராயம் உக்திபராராயம் கொண்டு அவனை யாஸ்ரயித்தும் அநுபூவித்தும் அவன்திருவடிசுளிலே கைங்கர்யம் பண்ணியும், நிவ்ருத்தஸாம்ஸாரிக ஸகலக்லேஸராய்க் கொண்டு வர்த்தியுங்கோள்” என்று, அவனுடைய கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்வந்யித்வத்தால்வந்த மலரூபத்தை ப்ரதிபாதித்து நிமமிக்கிறார்.

இ.—பத்தார் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும்வினையிலே “அவனைப் பெறவேணும்” என்றும் “பெறும் ஞாள் என்று?” என்றும் மனோரயித்தார். மனோரயித்த அநந்தரம் வரக்காணாமையாலே மல்விகைகமழ்தென்றவிலே மிகவும் நோவுபட்ட இவர்க்கு இவர் உஷ்ணமெல்லாம் நீங்கும்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளிப்படியைக் காட்டியருளி “உம்மைப்பெறுகைக்கு மனோரயமும் இழவும் நம்மதன்றோ” என்று ஸமாபூநம் பண்ண, “என் அபேக்ஷிதம்வி ளிக்குநான் என்று?” என்று இவர்கேட்க, “ஸரீராவஸாநத்திலே பேறாகக் கடவது” என்றருளிச்செய்ய, “நமக்குஇனி பேற்றுக்குத் தட்டில்லை” என்று ஹருஷ்டராய், “ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வஸமாஸ்ரயணியுயக்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளி நின்றான். அவனை ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்!” என்று பரோபதேஹ ப்ரவ்ருத்தராகிறார். “ஆஸ்ரயிக்குமிடத்திலும் அவன் திருவடிகளிலே ஹத்தியைப் பண்ணுங்கோள்! அதுக்குப் பரிகரமில்லாதார் ப்ரபத்தி பண்ணுவது. அதுக்குத் தக்க வ்யவஸாயமில்லாதார் உக்திமா த்ரத்தையாகிலும் பண்ணுவது. அவ்வளவு உண்டாகவே அவன் விடான். ஆனபின்பு அவனையே ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்!” என்கிறார். இவர் தாம்இழந்து நோவுபடுதல்,கிறிது ஆஸ்வாஸம் பெற்றாராகில் பரஹிதத்திலே ப்ரவ்ருத்தராதல் செய்யுமித்தனை. வேட்காதங்களில் ப்ராரவ்யகர்மாவஸாநம் ஹவத்ப்ரபத்திக்குக் காலமாகச் சொல்லாநிற்க இஸ்ஸரீராவஸாநத்தைக் காலமாக அருளிச்செய்த இது அவற்றோடு விரோயியாதோ? என்னில், உபாஸகரான ஹத்தியோமநிஷ்டர்க்கு ஸாயநஸமாப்தியிலே பெறவேண்டுகையாலே கர்மாவஸாநமாகக் கடவது. ப்ரபந்நனுக்குக் கேவல ஹவத்ப்ரஸாஹத்தாலே பேறாய்க் காலவிளம்பம் வேண்டாமையாலே ஸரீராவஸாநமாகக் கடவது. இத்திருவாய்மொழி தன்னிலும் ஹத்தியைவிபித்து அதில் அஸுக்தர்க்கு ப்ரபத்தியை விபித்ததிறே. “தவ்யுதாவதேவவிராஃயாவஹவிரோக்யே” என்கிற வாக்யம் ந்யாயாபேக்ஷமாகையாலே, இந்ந்யாயம் அதிலும் ஸஞ்சரிக்கும். ப்ரபந்நனுக்கு அவன்பக்கவிலே ஹந்யாஸம் பண்ணினவனாகையாலே தன்பக்கல் விளம்பேறுதுவில்லை; அவன் ஸர்வஸக்தியாகையாலே அவன்பக்கல் விளம்பேறுதுவில்லை. ஆனபின்பு ப்ரபத்திபண்ணினவந்தரம் பெறுதொழிகிறது என்? என்னில், - ப்ரபத்யநந்தரத்திலே ஸரீரத்தைவிடில் மாணஹயத்தாலே, இஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆள் கிடையாதென்றும், ஜ்ஞாநப் ப்ரவர்த்தநாந்ரூபமாக இவனிருக்க வேண்டுகையாலும், சரமதேஹத்தை ஈஸ்வரன் தான் விரும்புகையாலும் ஸரீராவஸாநத்தளவுமிருக்கப் பொறுக்கிறான். “ஹம

வனம்பு வனாவா” என்று பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே ப்ரபந்நையான மாதவி ருசியினுடைய தீவ்ர ஸம்வேசத்தாலே அரத்தரம் முக்தையானானிறே. ஆனால், இவன் நிர்ஹேது யிராதே கர்மத்தாலே யிருக்கிறான் என்று தோற்றம்படி ஸாம்ஸாரிகமான வ்யய்யாழிகளோடே யிருப்பானென்? என்னில்,—இதில் உபேகைப்பிறந்து தன்னையே ஆசைப்படுகைக்காக: ஸுபேபாத்நானுகவைக்கில் இதுதன்னிலே சபலனய்த்தன்னை விஸ் மரிக்குமென்று. ஆக இப்படிவைக்கிறதும் அநுக்ரஹ கார்யமாகையாலே ஒரு தட்டில்லை; ப்ரபந்நகாலத்தில் இவ்வயிகாரிக்குத் தான் ஸாரீஸமந்நரம் நாகப்ரவேசம் பண்ணு தல் மர்ஹவாஸம் பண்ணுதல் செய்யாதே ஊவல்லாஹமுண்டாக வேணுமென்னும் இவ் வளவே இவனுக்கு ஸம்ஹிப்பது; ஆகையாலே, தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அவ்வள விலே மலமாகக்கடவது என்னவுமாம்.

ஈதி.—அறுக்கும் வினையிலே - அவனைப்பெறவேணுமென்று மனோரஹமாய்ச் சேன்றது; மனோரஹஸமயத்திலே அபேக்ஷித்தபடி கிடையாமையாலே மிகவும் க்லே ஸப்பட்டபடி சோல்லிற்று - * மல்லிகைகமழ்தேன்றலில்; அதுதான் ராத்ரி வ்யஸநமாய் நோவுப்பட்டபடியிறே. இப்படி மனோரஹித்துப்பெறாமையாலே நோவுபடுகிற இவருடைய அவஸாதித்தை யநுஸந்தித்து, ஈஸ்வரன் “நீரோ இப்படி மனோரஹிப்பீரும் அதுகிடை யாமல் க்லேஸப்படுவீரும்? உம்மைப்பெறவேணுமென்று மனோரஹிப்போமும் நாமன்றோ? உம்மைக் கிடையாமையால் இழவுபட்டோமும் நாமன்றோ? உமக்கோருகுறையுண்டோ? * கலங்காப்பெருநகரம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருக்கண்ணபுரத் திலே நாம் வந்து ஸந்நியபண்ணிற்றும் உமக்காகவன்றோ? ஸாரீராவஸாந்திலே உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம்” என்று ஸமாபாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய், இவரும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்; அவன் “ஒன்றுசெய்யக்கடவோம்” என்றால் அப்போதே பெற்றதாக நினைத்து ஹ்ருஷ்டராகலாம்படியிறே அவன்படியிருப்பது.

இப்படி ஹ்ருஷ்டராய், “அவன்படியிதுவானபின்பு, ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வ ஸமாஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நியபண்ணினான்: எல்லாரு மோக்க அவனையாஸ்ரயியுங்கோள்; ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில், அவன்திருவடிகளிலே ஹத்தி யைப்பண்ணுங்கோள்; ஹத்திக்குப் பரிகரமில்லாதார் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுங்கோள்;

மாலேதண்ணி ப்ரவேசே; * அறுக்கும்வினையென்தொடங்கி ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - அறுக் குமீவினே இத்தயாதி. மிகுந்த க்லேஸமாவ தென்னென்ன - அதுதான் இத்தயாதி. இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே, நோவுப்பட்டபடியிறே என்றது - நிரவயிக துஃவமன்றோ? என்றபடி. இவரைப் பெறவேணுமென்னும் மனோரஹமும் இவரைக் கிடையாமையால் வந்தஇழவும் தன்ன தென்னுயதுக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார் - கலங்காப்பெருநகரம் இத்தயாதி. “மரணமானால்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸாரீராவஸாந்திலே என்றது. அவன் சொன்னத்தைக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராகக் கூடுமோவென்ன - அவன்ஒன்றுசெய்ய இத்தயாதி.

இப்படி ஹ்ருஷ்டரானபின்பு எல்லாரும் இவ்விஷயத்தையழிக்கிறதென் என்று தபமு டைய பரமக்ருபையாலே அவர்களுக்கு ஊயவத்ப்ராப்தி ஸாயநவியேஷதங்களைருளிச்செய்கிறாரென் கிறார் - இப்படிஹ்ருஷ்டராய் இத்தயாதி. அவன்படியிதுவானபின்பு என்றது - இப்படிருணதிக னான பின்பு என்றபடி. “தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - சரணமாகும்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வ ஸமாஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு என்றது. “தொழுதெழுமினோதொண்டர்” என்றத்தைப்பற்ற - எல்லாருமோக்க அவனையாஸ்ரயியுங்கோள் என்றது. முதல் நாலுபாட்டையும்பற்ற - பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்றது. “சரணமாகும்” என்றுதொடங்கி மேலிற்பாட்டுக்களையும்பற்ற-ப்ரபத்தி

அதுக்கீடான அத்யவஸாயமில்லாதார் உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் பண்ணுங்கோள்: அவ்வளவேகொண்டு அவன்தான் கைவிடான்; ஆனபின்பு, எல்லாருமொக்க அவனை யாஸ்ரயியுங்கோள்” என்று பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். மோஷித்துக்கிடந்தாராகில் கிடக்குமித்தனைபோக்கி, உணர்ந்தாராகில் பிறர்க்கு ஹிதஞ்சொல்லியல்லது நிற்கமாட்டார்.

“ஸரீராவஸாநத்திலே உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம்’ என்று ஈஸ்வரன் சொன்னவிடமும், அதுகேட்டு இவர் ஹ்ருஷ்டரானவிடமும் கூடாது; ‘ப்ராரவஸகர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது’ என்றன்றோ வேதாந்தங்களில் வாஸநை” என்னில்,— இத்திருவாய்மொழிதன்னிலே, “உக்தியைப்பண்ணுங்கோள்” என்றும், “அதுமாட்டாதார் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுங்கோள்” என்றும் சொல்லிற்றிறே. அதில், உபாஸகனாகிற அதிகாரியைப்பற்றச்சொல்லுகிறது; இங்கு ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்லுகிறது; “தவ்யுதாவதேவயிரம்யாவஹவிரோக்ஷ்ய” (தஸ்யதாவதேவசிரம்யாவந்நவிமோக்ஷ்யே) என்கிற வாക്யமன்றோ இவ்வர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. “இதுதான் ஸரீராவஸாநத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதோ, கர்மாவஸாநத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதோ?” என்று விசாரித்து, கர்மாவஸாநத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதென்று ஸித்தாந்தித்ததில்லையோ? அத்தோடு விரோதியாதோ? இது” என்னில்,—ந்யாயாநுக்ருஹீதமாயிறே வாക്யம் அர்த்தப்ரத்யாயகமாவது: உபாஸகனுக்குத் தான் பற்றினவபாயம்முற்றி ஹலிக்கவேண்டுகையாலே அவ்வளவும் ந்யாயம் நடக்கும். இவன், முதலடியிலே, “என்னுடைய ஸர்வ

ஸயப் பண்ணுங்கோள் என்றது. ‘அத்யவஸாயமில்லாதார்’ என்றவிடத்திலே, “விஸாவஸாயவஸாநு” ரீ ஸ்வஸநஹிநயொமபுளரவெகொவிஸெஷ்ட:” இத்த்யாத்யநுஸந்தேயம். “திருக்கண்ணபுரஞ்சொல்ல” என்றதைப்பற்ற - உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் என்றது. உக்திமாத்ரத்திலே ஹலமுண்டோ? என்ன-அவ்வளவேகொண்டு இத்த்யாதி. தம்முடையவறுவத்தைவிட்டுப் பரோபதேசம் பண்ணுவானென்னென்ன - மோஷித்து இத்த்யாதி. ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்திலேயன்றோ மோக்ஷம்? ஸரீராவஸாநத்திலே கூடுமோவென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிப்பதாக பூர்வபக்ஷாநுவாதம் - ஸரீராவஸாநத்திலே இத்த்யாதி. “ஹொமெநகவிதரொக்ஷவயிஸ்வாயஸம்வஷ்டெ” என்கிற ஸூத்ரத்தைப்பற்ற - வேதாந்தங்களில் வாஸநை என்றது. வாஸநையென்றது - சொல்லப்பட்டதென்றபடி. இசரோ - பூர்வோத்தராகவ்யதிரிக்தே-ப்ராரப்தே புண்யபாபே, ஹோமேந - அநுஹவேந, க்ஷபயித்வா, அத-தத்பலஹோம ஸமாப்த்யநந்தம், ப்ரஹ்மஸம்பத்யதே. துஸப்த: பக்ஷவ்யாவ்ருத்யர்த்த: இதி ஸூத்ரார்த்த: அதில் உபாஸகனாகிற அதிகாரியைப் பற்றச்சொல்லுகிறதென்றது (அவ்வருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு) வேதாந்தங்களிலே, ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்றது உபாஸகனான அதிகாரியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இங்கு ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்லுகிறதென்றது - இத்திருவாய்மொழியில் “ஸரீராவஸாநத்திலேமோக்ஷம்” என்றது ப்ரபந்நனுக்குச்சொல்லுகிறதென்றபடி; ஆகையாலே விரோதமில்லையென்ற கருத்து. அதில் என்றது - வேதாந்தத்திலென்றபடி. இங்கு என்றது - இத்திருவாய்மொழியிலென்றபடி. “உவாயஹகி: ப்ராஸஸ்யகிரிக்ஷாவநாஸிநீ | ஸாயஹகிஸுஸாஹகி: ப்ராஸஸ்யாவஸாநஸிநீ” இத்த்யாத்யநுஸந்தேயம். ஸாத்யபக்தி: - ப்ரபத்திரித்யர்த்த: ப்ரபந்நனுக்கு ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமே தென்ன - தஸ்ய இத்த்யாதி. ஹாந்தோக்யே. இதுதான் - இந்தஸ்ருதிதான். வித்தாந்தித்ததில்லையோ, ஆகையாலே எம்பெருமானுர்த்வயஸூக்திடோடுவிரோதியாதோவென்னிலென்றபடி. இது-ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்கிறவிது ந்யாயாநுக்ருஹிதமாயிறே வாക്யம் அர்த்தப்ரத்யாயகமாவதென்றது - தர்க்கத்தோடேகூடினாலே வாക്யம் அர்த்தநிஸ்சாயகமாவதென்றபடி. அந்தந்யாயத்தை யுபபாதிக்கிறார் - உபாஸகனுக்கு இத்த்யாதிவாச்யவ்யத்தாலே. முற்றி - பக்வமாய். அவ்வளவும் - கர்மாவஸாநத்தான

பார்க்குக்கும் கடவாய்நீயே” என்றுகொண்டு ஸர்வேஸ்வரன்பக்கிலே ஹர்யாஸம் பண்ணினவனிறே; “இவன் தான் செய்கிறதுஒன்றுண்டாய் அது பக்வமாய்ப்பேற வேணும்” என்னும் விளம்பஹேதுவுமில்லை! இவன்தான் ஹர்யாஸம்பண்ணினஈஸ்வரனுக்கு அசுக்தியுண்டாய் அது விளம்பஹேதுவாகிறதும்ன்று. ஆக, இப்படி ந்யாயங்கள் காட்டினவாறே இவனுக்கு ஸரீராவஸாநத்திலே பேறுகைக்குத் தட்டில்லையிறே. இனித்தான், “ஹவக்ஷஃப்ரவஹ்வாஹவக்ஷஃவாவஸா” (பகவந்தம்ப்ர பந்நாஸாபகவந்தமவாபஸா) என்று - மாதவி ப்ரபத்திபண்ணி அநந்தரம் பேற்றாளாகச் சொல்லாநின்றதிறே. முத்தலோபாக்யாநத்திலேவந்தவாறே “நாகாநுஹவம்பண்ணுகிற வர்கள் ஹவந்நாமஸ்ரவணத்தாலே அநந்தரம் முக்தராநார்கள்” என்றதிறே; “அவ தாரஹஸ்யஜ்ஞாநமுடையவன் இஸ்ஸரீராவஸாநத்திலே பேறக்கடவன்” என்றே சொல்லாநின்றதிறே; “த்யக்ஷாஹேஹம்புமஜபுந்நெததி” (த்யக்த்வாதேஹம் புநர்ஜந்மநைதி) “ஹவபுவாவெஹோஹோக்ஷயிஷ்யாதி” (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. “ஆனால், ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரத் திலே ஹவத்ப்ராப்தியாக வேண்டாவோ? ‘இவ்விரோயியைப்போக்கி உன்திருவடி களைத் தரவேணும்” என்றன்றே இவன் அபேக்ஷிக்கிறது. பின்னையும், அந்நிமதமான ஸரீரத்தோடே யிருக்கிறவிருப்பு கர்மஸேஷத்தாலேயாவதோ, ஈஸ்வரன்வைக்க விருக்கிற னாவதோ என்னில்? ஈஸ்வரன்வைக்கிறானில், அவனுக்குச் சிலதோஷம் ப்ரஸங்கி க்கும்; அவன்தான் நம்விரோயியை நடுவேதுண்டித்து அவ்வருகே கொண்டேபோகிறேன்

வும். இவன்தான் ஹர்யாஸம்பண்ணினால் ஸரீராவஸாநத்திலே பேறுய்விடுமோவென்ன தருளிச்செய் கிறார் - இவன்தான் இத்தாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. ‘ந்யாயாநுக்ருஹீதமாயிறே’ இத்தாதிவாக்யத் தொடங்கி, ‘ஸரீராவஸாநத்திலே பேறுகைக்குத் தட்டில்லையிறே’ என்னுமளவுக்கும் தாத்தாய்ம்:-உபாஸகனுக்கு விளம்ப ஹேதுவுண்டாகையாலே ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்தளவும் நடக்கு; ப்ரபந்தனுக்கு விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே, இந்த ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது; ஆகையாலே, இந்த ஸ்ருதி இந்த ந்யாயாநுக்ருஹீதையாய்க்கொண்டு அதிகாரிபேதே அர்த்தத்தவயத்தையும் காட்டக் கடவதாகையாலே எம்பெருமானார் திவ்யஸூக்திக்கு விரோதமில்லை யென்றபடி. ப்ரபந்தனுக்கு ஸரீராவஸாநத்திலேமோக்ஷம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டி, அநுஷ்டாநமும் காட்டுகிறார் - இனித்தான் ஹவந்தம் இத்தாதி. “ஈயாசுரோயவீஸாவிதவஸுவாஸுஹுஷ்யாஸு | ஹவக்ஷஃப்ரவஹ்வாஹவக்ஷஃவாவஸா” இதி காருடபுராணே ஸ்ரீரங்கமாஹாதம்யே த்ருதீயாத்யாயே ஹவந்நாமஸ்ரவணத்தாலே என்றது-ப்ரபத்திக்கும் உபலக்ஷணம். அவதாரஹஸ்யஜ்ஞாநமாவது ஈஸ்வரனுடையஜ்நம் கர்மநிபந்தமன்று, அநுக்ரஹநிபந்தமென்றதிகை. எங்ஙனெயென்ன-த்யக்த்வா இத்தாதி. “ஐநகரீபுரபிஷ்யஸு” இத்தாதி, கீதாயாம். “தேஹாவஸாநத்திலேமோக்ஷம்” என்ற துக்கு, “தஸ்யுதாவஹேவ” இத்தாதிப்ரமாணம் தவிர ப்ரமாணத்தவயம் - த்யக்த்வாதேஹமென் றும், ஸர்வபாபேப்யஃ என்றும். “த்யக்ஷாஹேஹம்பு” என்றது - உபாஸகவிஷயமானாலும், ப்ரபந்த னுக்கும் கிம்புநர்ந்யயத்தாலே வித்திக்கையாலே, ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்கிற மாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் குறையில்லை. ஸங்காநுவாதம் - ஆனால் இத்தாதி. ஆனால் என்றது - இவனுக்கு விளம்பஹேதுவில்லையேயானாலென்றபடி. ஆகிலும் இவனுக்கு ருசியில்லாமையாலே யிழக்கிறனென் கிற ஸங்கையை விவக்ஷித்து, இவனுக்கு ருசியிலும் குறைத்தலில்லையென்கிறார் - இவ்விரோதியை இத்தாதி. பரிஹாரம் - ஈஸ்வரன் இத்தாதி. சில தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றது-ஸரணாகதனா பின்பும் இவன் துக்கத்தையநுபிஷ்க்கிறான் என்று இருந்தானில் நைர்க்க்ருண்யரூபதோஷம் வரு மென்றபடி. ஆகையாலே, ஈஸ்வரன் வைக்கிறானென்னப்போகாதென்றபடி. ஸங்காந்நாநுவாதம்.

என்று சொன்னத்தோடும் விரோயிக்கும்; ஆனபின்பு, கர்மவஸ்யரோபாதி ஸுவ துஃஷாத்யநுலவம் இவனும் பண்ணியிருக்கையாலே கர்மத்தாலேயா மித்தனையன்றோ? இனி, கர்மம் நடையாடக்கடவதானால் அவ்வளவும் போகத்தட்டென்? என்னில்,— அதுவேண்டா: அயிகாரிவிசேஷத்தாலே. இவன் ப்ரபத்திபண்ணினவந்தரம் முக்தனாகில் இதுதன்னை நச்சப்போய்கையோபாதியாக நினைத்தஞ்சி ஆட்பற்றது; இனிஇவனை இங்கே சிலநாளிருத்தவே, ஸ்ரீ லீஷ்மரையிட்டே நாட்டுக்கு வெளிச்சிறப்பைப்பண்ணிக் கொடுத்தாற்போலே, இவன் சிலர்க்கு உபதேசித்தும், இவனுடைய வருத்தங்கண்டு திருந்துவாருமாய், இங்ஙனே சிலநன்மைகளுக்கும் உடலாயிருக்கும்; இனித்தான் “இவன் தன்னைத்தந்த ஸரீரமன்றோ” என்று இச்சரமஸரீரத்தை ஈஸ்வரன் தானாகஉபேக்ஷித் கவும்மாட்டான். இவன்தான் ப்ரபத்திபண்ணுகிற ஸமயத்திலே “இப்போதே விரோயி போய் உன்திருவடிகளைப்பெறவேணும்” என்னும் த்வரையும் இவனுக்குண்டாக ஸம் லாவகையில்லை; முகம் பழகினதாகையாலே “இத்தைவிட” என்றால் ககே இசையான்; இனியொரு ஸரீரபரிக்கரஹம்பண்ணுதல் ஸர்வவாஸம்பண்ணுதல் செய்யாதொழியவேணு மென்னுமளவாய்த்து, இவனுக்கு உண்டாகிவருளது; ஆகையாலே தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அப்படியே பேறாயிருக்கும்; இவனுடைய நினைவையும்பற்ற, “இவன்தான் இதிலே சாப லம்பண்ணியிருந்தானாகில் நாலுநாளிருந்திவோனுக்கு” என்றிருக்கும் ஈஸ்வரன். “ஆனால், இங்கிருக்கிறநாலுநாளும் ஆதிவ்யாதிகளுக்கு இடங்கொடாதபடி அல்லாதாரில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இவனை ஸுவோத்தரனாக வையாதொழிவானென்? நாட்டாரோபாதி ஒன்றை யிழந்தபோதாக ஸோகீத்தும் ஒன்றினுடைய லாலமுண்டானபோது ஹ்ருஷ்டனாறற் போலேயிருந்தும் போருமபடிக்கடாகவைக்கிறதென்?” என்னில்; இவன்தான் “இவ் விரோயியைப்போக்கி யுன்னைத்தரவேணும்” என்றே யபேக்ஷித்தது; இதுதான் தண்ணி

இனி, கர்மம் இத்தாதி. அவ்வளவும் - ப்ராரப்தகர்மாவஸாத்நவம். பரிஹாரம் - அதுவேண்டா இத்தாதி. ஆர்த்தப்ரபங்கனென்றும் த்ருப்தப்ரபங்கனென்றும் இரண்டுவகையாக விவக்ஷித்து, ஆர்த்தனை வைக்கைக்கு மூன்றுஹேதுவும் த்ருப்தனைவைக்கைக்கு ஒரு ஹேதுவுமாய் நாலுஹேதுவருளிச்செய் கிருர் - இவன் ப்ரபத்திபண்ணின இத்தாதி. நச்சப்போய்கை - விஷஹ்ரதம். ‘சரமஸரீரத்தை ஈஸ்வரன்தானாக உபேக்ஷிக்கமாட்டான்’ என்கிறவிடத்திலே, † ‘ஸம்யாங்க்யா’ ஸம்யக்ய ஸ்ரஹ்மெனெஷ்ட: | ராஜதெதலிஹ் - தஜீனெபுஸ்யாமெ | மெநம்ஜஹாத் ஹ்மஸு - வபிவெப்யஷு -’ என்கிற ஸ்ருதியை ப்ரமாணமாக ப்ரஸாதிப்பர். கீழ், ஆர்த்தவிஷயமாக ஹேதுத்ரயம் அருளிச்செய்து, த்ருப்த விஷயமாக ஒருஹேது - இவன்தான் ப்ரபத்தி இத்தாதி, நாலுநாளிருந்திவோனுக்குஎன்றிருக்கும்ஈஸ்வரன் என்னுமளவும். ஸம்லாவகையில்லாமையைக் காட்டு கிருர் - முகம்பழகின இத்தாதி. ஆனவிவனெதுக்கிசையுமென்ன-இனியொரு இத்தாதி. ஸர்வவாஸ மின்னிக்கே ப்ருதுசக்ரவர்த்தி முதலானார்க்கு ஸரீரபரிக்கரஹமுண்டாகையாலே இனியொரு ஸரீரபரி க்ரஹம்பண்ணுதல் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுதல் என்று விகல்பித்தருளிச்செய்கிருர். தத்க்ரதுந்யாய மாவது - இவன் யாதொருபடி ஸங்கல்பித்தான், அப்படியே மலிககை. கீழுத்தமான ஹேதுத்ரயத் தையும் ஸமுச்சித்தய வருளிச்செய்கிருர் - இவனுடைய இத்தாதி. ‘நினைவையும்’ என்ற சகாரம்-கீழில் ஹேதுத்ரயத்தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. அதாவது - “இவனுடையநினைவையும்பற்ற” என்கை யாலே கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுஹேதுக்களோடே நினைவுமொருஹேதுவென்றபடி. ஸங்காந்தரம் - ஆனால் இத்தாதி. இவனை ஸ்ரஸரீரத்தோடே யிருக்கிறான் ஸுவோத்தரமாக்கி வைவாமைக்கு இரண்டுஹேது அருளிச்செய்யாநின்றனென்கொண்டு, இப்படி வைக்கிறது. இவனுடைய ஹிதார்த்தமென் கிருர் - இவன்தான் இவ்விரோதியை இத்தாதி, ‘இருந்தபடியிருக்கிற நென்றிருக்கும்’ என்னுமன

தேன்றறியாநிற்கச்செய்தேயும் விடமாட்டாதிருக்கிறவன், இதிலே ஸுவோத்தரமாகி வைக்கும்ன்று, “இதுதானே நன்றாயிருந்ததாகில் இன்னம்சிலநாள் இதுதானே அங்வுர்த்தித் திகே” என்றிருக்குமிதே; இவனுடைய இச்சைக்கீடாக வைக்கும்ன்று இன்னமும்ஒரு ஸாரீரத்திலே யிவனுக்கு ருசியுண்டாகவும்கூடே; ஆகையாலே, இவனுடையஹிதபர னாய் “இவனிருந்தபடியிருக்கிறான்” என்றிருக்கும். ஆகையாலே, முகம்பழகின் இஸ் ஸாரீரம் தன்னடையேகழிந்து இனியோருஸாரீரத்திலே இவனுக்கு ருசிபிறப்பதற்குமுன்னே, ஈஸ்வரனுக்குக் காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டலாயிருக்கும். முகம்பழகினது தன்னடையே கழிந்துகொடுநிற்கும்; மேல்வரப்புதகிறது அறியாமையாலே அதில் ருசியில்லை. “இதுதான் போல்லாது” என்று போலியாக அறிந்தும் வைக்குமே. இவன்முதலிலே “இத்ததைத்தவிர்த் துத்தரவேணும்” என்று ஒருவார்த்தை சொல்லிவைக்கையாலே, அவனுக்குஅபுருஷார்த்தம் செய்தானாகவும் வேண்டாவிதே. இனி சரம உஸாயிலே * காஷ்ட்டபாஷாண ஸந்திலுன யிருக்குமிதே. ஆகையாலே முதற்சொன்ன வார்த்தையைக்கொண்டு, இவன் விலக்கமாட் டாதவளவிலே ஈஸ்வரன்காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டும். “அசித்தகல்பனய்க்கிடக் கிறவன் தலையிலே ஒருதேவையிடேன், நானே நினைக்கக்கடவேன்” என்று சொல்லிவைத்தா னிதே. “இஸ்ஸலோகத்வயமும் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வம்” என்றுசொல்லக் கடவதிதே. “ஹிதேகஜஹி” (ஸ்த்திதேமநஸி)- * நின்றவாநில்லாநெஞ்சம் ஓரிடத்திலே நிற்பது. பட்டிதின்னுதிரியும் பசுவுடையவனுக்கு ஒன்றில் ப்ரவர்த்திக்கவொண்ணாதிதே; நெஞ்சைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கவேணுமிதே புருஷார்த்தம்பெறும்போதும்; “கவஸூ

வும். ஸுவோத்தரமாகவைக்கில் இஸ்ஸாரீரத்தோடே சிலநாளிருக்கவேணுமென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே ஸாரீரந்தரங்களையும் அபேக்ஷிக்குமென்கிறார் - இவனுடைய இச்சைக்கீடாக இய்தாதி. ஆகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுத்வயத்தாலே ஸுவோத்தரமாக வையாமைக்கு பரிஹாரங்கள் அருளிச்செய்து ஈஸ்வரனுக்கும் காரியம்செய்யலாயிருக்குமென்கிறார் - ஆகையாலே முகம்பழகின் இய்தாதி. ஆகையாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுத்வயமடியாக ஸுவோத்தரமாக வையாமையாலே யென்றபடி. கழிந்து கொடு நிற்கும்படியையும் ருசிபிறவாதபடியையும் காட்டுகிறார் - முகம்பழகின் இய்தாதிவாக்யத்வயத் தாலே. ஹேத்வந்தரம் - இதுதான் இய்தாதி. போலியாக அறிந்தும் வைக்குமே - இந்தஹேதுத்ர யத்தாலும் ஈஸ்வரனுக்குக் காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டலாமென்று கருத்து. இவன் அபேக்ஷிபாதிருக்க ஸாரீராவஸாதத்திலே காரியஞ் செய்யும்போது அபுருஷார்த்தமாகாதோ? என்ன - இவன் முதலிலே இய்தாதி. ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது “இத்ததைத்தவிர்த்துத்தரவேணும்” என்று முதலிலே சொன் னேனையாகிலும், சரம உஸாயிலே “வேண்டாம்” என்று விலக்கினால் காரியம் செய்யலாமாவென்ன - இனிசரம இய்தாதி. “இவன்முதலிலே” இய்தாதிவாக்யத்தை நிரூபிக்கிறார் - ஆகையாலே முதற் சொன்ன இய்தாதி. காஷ்ட்டபாஷாண ஸந்திலுனை உஸாயிலே காரியம்செய்யுமோ? என்ன - அசித்தகல்பனய் இய்தாதி. அபுரா, ஆனால் அந்திமஸ்மருதி வேண்டாவோ? என்ன - அசித்தகல்ப னய் இய்தாதி என்னவுமாம். ஸ்லோகத்வயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, இதின் சீர்மையையருளிச்செய்கிறார் - எம்பெருமானுடைய இய்தாதி. “மகவி - ஸ்த்திதே” என்றதுக்கர்த்தம் - நின்றவாநில்லா இய்தாதி. திருமொழி-நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையென் - ஒருவிஷயத்திலும் அரைகூணம் கால்தாழாத நெஞ்சையுடையென்றபடி. “வென்றியேவேணடி” இய்தாதி பாட் டடி. நிற்கவேணு மென்னும் நிர்ப்பந்தமெதென்ன - பட்டிதின்னு இய்தாதி. பட்டிதின்னு திரியும் பசுவுடையவனுக்கு என்றது - ஸ்வேச்சாஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு திரிகிறபசப்போலே, ஓரிடத் திலே அரைகூணம் நில்லாத நெஞ்சையுடையவனுக்கென்றபடி. நெஞ்சுதான் வேணுமாவென்ன - நெஞ்சைக்கொண்டு இய்தாதி. நெஞ்சை நியமிக்கவருந்தலோ? என்ன - தஸ்யாவறம் இய்தாதி.

ஹம்நிழ ஹம்ஹெஷுவாயொரிவஸுஹுஷாடி” (தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம்மந்யே வாயோரிவஸுஹுஷ்கரம்)என்றானிறே.நாட்டார் ஊர்வஸீ ஸாலோக்யத்துக்கு ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறீர், அவள்தான்வந்து உபஸ்த்தாநம்பண்ணுகிறீர், “நீ எந்தாயன்றோ?” என்று நமஸ்கரித்துக் கடக்கநிற்கவல்ல விரக்தனிறே இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறான். “ஹுஷுஷெஸாஸீரெ” (ஸுஸ்வஸ்த்தேஸாரீரே) - பரிணமித்ரவ்யமான ஸாரீரமும் ஒரு நிலையிலேநிற்பது. “யாதாஹுஷுஷுமிதெ” (தாதுஸாம்யேஸ்த்தீதே) - அதுக்குஉறுப்பாக தாதுக்களும் ஒன்று முடங்கி ஒன்றுநிரிருகையன்றிக்கே இவையுமேல்லாம் ஸமமாய், ஸாரீரத்திலே ஒருலாவயவம்பிறந்து, ஸத்த்வம் தலையேடுத்தபோதாக நம்மை யாவனொருவன் ஸ்மரிக்கிறான்-“நாம் ஆர்? ஸாரீரமாகிறஇது அசித்தாயிருந்தது: தேஹாதிரித்தனாயிருப்பானோர் ஆத்மாவுளன்: அவன்தான் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷஹுதன்; அவனைப்பெறுகை இவ்வாத்மாவுக்கு மோக்ஷமாகிறது” என்று ஸ்மரித்து. “விஸுராஹிவஹுஷாடி” (விஸ்வருபஞ்சமாம்) - குடற்றடக்காலே முட்பாய்ந்தால் வரும்வ்யஸநம் ஆத்மாவதாமாபோலே, இவற்றுக்குவந்ததோன்று தனக்குவந்ததாம்படி எல்லாவற்றையும் ஸாரீரமாகவுடையனாயிருக்கிற என்னை. “ஹஜ” (அஹம்)-இவனைப்போலே ஜந்மநிவந்யநமான கலக்கமின்றிக்கே யிருக்கையிறே. “ததஸ்ய” (ததஸ்தம்) இத்யாதி:—நடையாடித்திரியுமன்று இவனுக்கும் உண்டிறே இந்நினைவு; அசித்தகல்பனாய்க் கிடந்தவன்றும் “இவன் நினைத்திலன்” என்று தேவையிடாதே நான்அவனை யெப்போதும் நினைத்தபடியே நிற்பன். “ஹிஷு” (மத்பக்தம்)-அடைகோடு பாழ்போகமேவனையோ அவன்பற்றிற்று? நெநாள் பச்சையிலேத்துக்கொண்டு கார்யகாலத்திலே வந்தவாறே பச்சையிடாதநாளை எண்ணியகற்றமவனையோபற்றிற்று? “தயாவிவரணம்ஹிஷு” (நயாமிபரமாம்கதிம்) - கள்வன்கொல்லிற் பிராட்டியை அத்தவாளத்தலையையிட்டு மறைத்துக்கொடுபோறப்போலே, தானே கையைப்பிடித்துக் கொடுபோ

பூகீதாயாம், “ஹஹஹஹிஷு:ஹுஷு வுஷாடிவஹுஷுஷு” இதி பூர்வார்த்தம். பூர்வாஹுபுராணே, “ஹிஷு:ஹிஷு” இத்யாதி. இவன்சொன்னால் ப்ரமாணமாமோவென்ன - நாட்டார் இத்தாதி. “புருரவா என்கிற ராஜா உர்வஸீ ஸாலோக்யத்துக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணிப் பெற்றான்” என்கிற கடியையையுஸந்திப்பது. ‘நீ என் தாயன்றோ’ என்கிறவிடத்தில், “ஹுஷுஷுவஹுஷுஷு:ஹுஷுஷு” உஜ்ஜுவலவிவஹுஷு: | வாக்ஷாவிவநுஷு:ஹுஷுஷு வஹிஷு:ஹுஷுஷு” என்கிறது அநுஸந்தேயம். தாதுக்கள் - வாதபித்த ஸ்வேஷ்டமங்கள். ஸ்மரணப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - நாம்ஆர் இத்தாதி. “விஸுராஹிவஹுஷு:ஹிஷு” என்றது - காராயணஸப்தார்த்தம். “விஸுராஹிஷு - ஹிஷு” என்று ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யங்களைச் சொன்னது, வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்யங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். “அஹம்” என்று ஜந்மநிபந்தநமான கலக்கமில்லாமையைச் சொல்லுகையாலே, ஜ்ஞாநஸத்த்யாதிகளைச் சொல்லுகிறது. பிறக்கை சுட்டியிறே சேதநனுக்கு ஜ்ஞாநாதிகள் ஒளி முழுங்குகிறது. “தத” என்றது - ஹேதுபரம். “காஷுவாஷாணவஹிஷு - ஹிஷு:ஹிஷு - ஹுஷு:ஹுஷு” என்றதுக்கர்த்தம் - நடையாடி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இந்நினைவு - “ஸ்மராமி” என்கிற நினைவு. “ஸ்மராமி” என்கிற வர்த்தமானார்த்தம் - எப்போதும் நினைத்தபடியே நிற்பன் என்றது. “மத்” என்றதுக்குஹாவம் - அடை இத்தாதி. அடைகொடுபாழ்போகுகை - ரக்ஷிக்கிறோமென்று கைக்கொண்டு கைவிடுகை. விவரணம் - நெநாள் இத்தாதி. “நயாமி” என்றதுக்கர்த்தம் - கள்வன் இத்தாதி. அத்தவாளத்தலே - முந்தானையிற்றிலே.

மாய்த்து. ஆதிவாஹிகரை வரக்காட்டியாதல் பேரியதிருவடியை வரக்காட்டியாதல் கோடு போதையன்றிக்கே, ஆதிவாஹிகரில் ப்ரயாநனுன தானே கோடுபோம்.

முதற் பாட்டு.

மாலைநண்ணித் தொழுதேழுமினோவினேகேட

காலைமாலை கமலமலரிட்டுநீர்

வேலைமோதும் மதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரத்து

ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான் அடியிணைகளே.

ஆ.—ஸர்வ ஸமாஸ்யஸீயனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந் தருளியிருந்த எம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பற்றி அவன் திருவடிகளைக் கமலமலரிட்டு நீர் வினைகெடத் தொழுதேழுமின் ; இதுக்கொரு காலசியமாபேகையுமில்லையென்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், 'உங்களுடைய ஸகலஃசுகங்களும் போம்படி திருக் கண்ணபுரத்திலே நின்றருளின எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோள்!' என்று இத்திருவாய் மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[மாலை நண்ணி] - ஸ்நேஹயுக்தராய். [காலைமாலை கமலமலர்] - ஸர்வகாலங் களுக்கும் ஸர்வபூஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [ஆலின் மேலென்று மேலுக்கு] - ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை ஃர்வடங்களுையாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லவன் திரு வடிகளை.

ப.—முதற்பாட்டில், வடகுளஸாயியான மஹோபகாசகன் திருவடிகளிலே ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஸர்வகாலங்களிலும் கைங்கர்யம்பண்ணுங்கோளென்று இத் திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்யமான அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வேலை - திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்ரத்தாலே, மோதும் - மோதப் பட்ட, மதிள் கூழ் - மதிள் சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்குமவனாய், ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான் அடியிணைகள்-வடதளஸாயியாய்க்கொண்டு ஜகத்தரைக்ஷித்த அவயடிதவடநா ஸமர்த்தனானவன் திருவடிகளை யுத்தேசித்து, மாலை - ப்ரேமபாரவஸ்யத்தை, நண்ணி - பெற்றுக்கொண்டு, காலைமாலை - அஹோராத்த்ரவிவாழ் மற, (ஆதராநுரூபமாக), கமலமலர் - விலக்ஷணமான தாமரைப்பூக்களை, இட்டு - பணிமாறி, நீர் - நீங்கள், வினை - உங்கள் அதுவவாலாஹ க்லேஸம், கெட - தீரும்படி, தொழுது எழுமினோ - 'வஹாஜுவிவாஃ' என்கிறபடியே ஸேஷத்வாநுரூபவ்ருத் தியைப்பண்ணி உஜ்ஜீவியுங்கோள். மேலாலென்றது - ஆலின்மேலென்றபடி. ஆல் - அசையாய்க்கிடக்கிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

ஏதத்வயாவர்த்தம்-ஆதிவாஹிகரை இப்பாதி. ஆதிவாஹிகரில் ப்ரயாநனுனவென்றது - "ஊரடிபா நாமுயுலீதஃ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. ஸுநாந்தன் - ஸர்வேஸ்வரன்.

[மாலைநண்ணித் தொழுதெழுமினோ] - ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக்கிட்டி ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். “மால்” என்று ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹமாய், மாலையுற்றென்னவுமாம்; ஹக்தியுத்தராய் என்றபடி. “தொழுதெழு” என்கிற தம்முடைய வாஸநையாலே, “தொழுதெழுமினோ” என்கிறார். [வினேகேட] - ஹவத்ப்ராப்தி விரோயியான கர்மமென்னுதல்; மல்லிகை கமழ்தென்றலில் விரஹக்லேஸம் தீரும்படியாக என்னுதல். [காலைமலை] - ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலையிதி இல்லையென்கிறது; “ஆகிரவெந்தியாய்” என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [கமலமலரிட்டு] - ஸர்வபுஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நீங்கள்விருப்பின ப்ராக்ருத த்ரவ்யமே அமையுமென்கை. [நீர்] - அயிகாரிகளும் முன்புத்தை நீங்கலே யமையும். [வேலையித்தயாடி] - ஸமுத்ரம் அணித்தாகையாலே தினாகள்வந்து மோதா நின்றள்ள மகிளாலேகுழப்பப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸ்ரமஹரமான டேபு மென்கை. [ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்]-ஸகலலோகங்களையும் வாரிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனான ஆலந்தளிர்நிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். உங்கள்விரோயி நிரஸநங்கள் உர் ஷடங்களுையாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லன் என்கை. அவன் அடியிணைகளை, இறைஞ்சுமின்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[மாலைநண்ணித்தொழுதெழுமினோ]-ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக்கிட்டி யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாருங்கோள். “மால்” என்று ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹமாய், மாலையுற்றென்னவுமாம்; ஹக்தியுத்தராயென்றபடி. “தொழுதெழுமினோ” என்கிறார், “தொழுதெழு” என்கிற தம்முடைய வாஸநையாலே. “அருளினன்” என்று ப்ரபத்தியைப்பற்றி இழிந்தவராகையாலே, தம்வாஸநை தோற்றச்சொல்லுகிறார். [எழுமினோ] - ஸர்வேஸ்வரன் இவ்வாத்மவர்க்கத்துக்கெல்லாம் ஸேஷியாய் அவனைக் குறித்து ஸேஷத்வாகாரம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே பலர்க்குமாகச் சொல்லுகிறார். [வினேகேட] - ஹவத்ப்ராப்தி விரோதிவர்க்க மென்னுதல்; * மல்லிகைகமழ் தென்றலில் விரஹக்லேஸம் தீரும்

முதற்பாட்டு.—மாலை இத்தயாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணமாவது - உபாஸமுஷத்தாலும் ப்ரபத்திமுஷத்தாலும் அவனையடைகை.

“ஆலின்மேலாலமர்ந்தானு - மாலினுடைய - அடியிணைகளை - நண்ணித் தொழுதெழுமினோ” என்றவயித்து, ப்ரபத்திபரமாக அர்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்தயாதி. “மலை” என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம். “மாலைநண்ணி” என்றதுக்கு ஹக்திபரமாக அர்த்தந்தரம் - மாலென்று இத்தயாதி. ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹத்தை ஹக்தியென்கிறது, காரணே கார்யோபசாரம் பண்ணுகிற தென்றபடி. ஆயாஸ ஸாத்யஹக்தியை, “தொழுதெழுமினோ” என்று லகுவாகக் சொல்லுவானென்? என்ன - தொழுதெழுமினோ இத்தயாதி. விவரணம் - அருளினன் இத்தயாதி அதாவது - “அருளினன்” என்று நிர்ஹேதுக ஹவத்க்ருபை யொன்றையே யவலப்பித்து ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றின வாஸநை தோற்ற வென்றபடி. “எழுமினோ” என்கிற ஹஹுவசகார்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்தயாதி. ஹக்திபரமானபோது, “வினை” என்றதுக்கர்த்தம் - ஹவத்ப்ராப்தி இத்தயாதி. ப்ரபத்திபரமானபோது அர்த்தந்தரம் - மல்லிகை இத்தயாதி. அயுவா, அர்த்தத்வயமும் ஹக்திபரயோஜனையிலே யாகவுமாம்; அப்போது, விரஹக்லேஸம் தீரும்படியென்றது ஹக்திமான்களுக்கு விரஹக்லேஸமில்லா திருக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய வாஸநையாலே யருளிச்செய்தாரென்றபடி. ஹக்திமானுக்கு, “பூதாநிபரிசுயாஸாந்யூய்யா ஹாடிஷுஸம்ஸாராநு” : ஈதாயணவோவோகி லடிஷுவாகுபாஹாநு” என்று - காலையும் மாலையும் ஆஸ்ரயிக்கவேணும். ப்ரபத்திபரமான

படி யென்னுதல். [காலேமாலை] - ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலநியதி யில்லையென்கை. “ஆதி நவேந்திரவாய்” என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [கமலமலரிட்டு] - ஸர்வ புஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் நீங்கள் விரும்பின ப்ராக்குதத்ரவ்யமே யமையுமென்கை. [நீர்] - அதிகாரிகளும் முன்புத்தை நீங்களே யமையும். [வேலையீத்யாதி] - ஸமுத்ரம் அணித்தாகையாலே திரைகள்வந்து மோதாநின்றள்ள மதிளாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருக்கண்ணபுரத்திலே. ஸ்ரமஹரமான தேசமென்கை. [ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்] - ஸகல லோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனான ஆலந்தளிரின்மேலே கண்வளர்ந் தவன். உங்கள் விரோயிரிஸநங்கள் ஸர்வபுஷ்பங்களையாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லவ னென்கை. அவனடியிணைகளை, இறைஞ்சுமின். [ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்] - ஆல் நீரும், இடமும். நீரின்மேல் ஆலென்றமாம்; ஆலின்மேலிடத்தேன்றமாம்: † ஆல் - செய்யு ளின்பம். (க)

போது “காலேமாலை” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - ஆஸ்ரயணத்துக்கு இய்யாதி. அதெப்படி யென்ன - ஆதிநீடு இய்யாதி. முதலும் நடுவும் முடிவுமான ஸர்வகாலங்களிலு மென்றபடி. இரண் டாந்திருவந்தாதி எழுபத்துமூன்றும்பாட்டு, “ஆய்ந்தரைப்பன” இய்யாதி. கமலமலர்வேனுமென் கிற நிர்ப்பந்தொன்னென்ன - ஸர்வபுஷ்ப இய்யாதி; “கன்னாந்துழாயும்” இய்யாத்யதுஸந்தேயம். இத்தால் ஊவம் - நீங்கள் இய்யாதி. வேலை - ஸமுத்ரம். திரைகள் மோதவென்றது - அர்த்தாத் வரித்தம். “வேலை மோதும்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - ஸ்ரமஹரமான இய்யாதி. இத்தால் - ஆஸ்ரயணஸௌகர்யம் ஸஞ்சிதம். பவனான-ஊவனான - உண்டாகாநிற்கிற, ஆலின்மேல் - ஆலந்தளிரின் மேலே. இது சொன்னதுக்கு ஊவம் - உங்கள் விரோயி இய்யாதி. அர்த்தந்தர கதநத்துக்காக ப்ராதிக்கோபாடாநம் - ஆலின்மேல் இய்யாதி. ஆலின்மேல் - ஜலத்தின்மேலே, ஆல் அமர்ந்தான்-ஆலிலையிலே யமர்ந்தானென்னுதல்; “ஆல்” என்று - இடமாய், ஆலிலையின்மேலிடத்தே யமர்ந்தானென்னுதல் என்றத்ததவ்யம். இவ்விடத்தே பெரியஜீயர் வ்யாக்யாநம்பண்ணிற்சச்செய்தே “ஆலென்று” ஜலத்தைவசிக்கும்படியேயோ? என்று விசாரியாநிற்க, கந்தாடைநாயன் “ஆலங் கட்டி என்னக்கடவதே” என்ன, ஜீயருகந்தருளிநாராம். “ஆல்” என்று ஜலத்தைச் சொல்லுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஆல் செய்யுளின்பம் என்ற. செய்யுளின்பம் - ஸாஸ்த்ரவரித்தமான பேச்சு : மிகண்டு வரித்தப்பேச்சு. திசைச்சொல், வழக்குச்சொல், செய்யுட்சொல் என்று மூன்றுவகை யாயிருக்குமிதே; அதில், திசைச்சொல்லாவது - தேஸஹைஷ; வழக்குச்சொல்லாவது - வ்யாவ ஹாநிகஹைஷ; செய்யுட்சொல்லாவது - ஸாஸ்த்ரஹைஷ என்று தமிழ்நிகண்டுவைச் சொல்லு கிறது. “மால்” என்று ஸர்வேஸ்வரனென்றபடித்தில், “வேலைமோதும்” என்று தொடங்கி ‘ஆலமாந் தானான - மாலின்-அடியிணைகளை-நண்ணி - காலேமாலை கமலமலரிட்டு-நீர்-வினாகெட - தொழுதெழு மினோ’ என்றவ்யம்; “மால்” என்கிறவிடத்தில் ஐகாரம் அவ்யயம். “மால்” என்று ஹத்திபரமான போது, ‘நீர் - காலேமாலை கமலமலரிட்டு - வினாகெட - மால்நண்ணித் தொழுதெழுமினோ - வேலை மோதும்’ என்றுதொடங்கி, ‘அடியிணைகளை - கள்ளவியும் மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்’ என்றவ்யம். (க)

† ஆலின்மேல் என்பதே ஆலின்மேலிடத்து என்ற பொருளைக் காட்டுமாதலால், ஆலின் மேலால் என்று ‘ஆல்’ என்பதைச் சேர்த்துச்சொன்னது செய்யுளின்பத்திற்காக என்றபடி : ஆல் - அசை என்றவாறு. இவ்விடத்தில் அரும்பதத்திலிருப்பது யுத்தமாகத் தோன்றவில்லை. ப்ரா க்ஷிப்தமாயிருக்கலாம்.

இரண்டாம் பாட்டு.

கள்ளவிழும்மலரிட்டு நீர்இறைஞ்சுமின்
நள்ளிசேரும்வயல்கூழ் கிடங்கின்புடை
வெள்ளியேயந்தமதிள்கூழ் திருக்கண்ணபுரம்
உள்ளி நாளுந்தொழுதேழுமினோ தொண்டரே !

ஆ.—(கள்ளவிழும்.) - அவன்திருவடிகளைக் கள்ளவிழும் மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமிடத்தில், அவற்றை நெஞ்சாலே நினைத்துக்கொண்டு நாளுந் இறைஞ்சுமின் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'சாபலமுடையார் அவன்திருவடிகளை ஸமாஸ்ய யிக்குமிடத்தில் அவனுக்குள் புகுருகிறதோ ?' என்று ஸ்நேஹிகளுக்கு அஞ்சவேண்டாதபடி சேமமுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்தை அநுஸந்தித்து நிர்ஹராய் நீங்கள் நாள்தோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் ?' என்கிறார்.

[கள்ளவிழும் மலர்] - செவ்விப் பூ. [நள்ளியென்று தொடங்கி] - ஜல ஸம்ருத்தியாலே நள்ளிசேரும் வயல்கூழ்ந்த அகழின் அருகே நகைத்ர படித்தளவும் உயர்ந்திருக்கிற மதிள்கூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தை. வெள்ளியாலே செய்யப்பட்டுத் தகுதியான மதிளென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அவன் வர்த்திக்கிற தேசத்தை ஆராதித்து அதினுடைய சேஷமவத்தையை யநுஸந்தித்து ஸூவிகளாய் வர்த்திக்கப் பாராங்கோளென்கிறார்.

தொண்டர் - அநுஹவசாபலமுடைய, நீர் - நீங்கள், கள் - மயுவை, அவிழும் - மலருகிற, மலர்இட்டு - பூக்களைக்கொண்டு, இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள் ; (ஹேக்க்யஸம்ருத்தியாலே), நள்ளி - (கூஷத்ரமான) பெண்ணணடுகள் அகப்பட, சேரும் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, வயல் - வயல்களாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, கிடங்கின் - அகழினுடைய, புடை - பரிஸரத்திலே, வெள்ளி - வெள்ளியாலே, ஏய்ந்த - சமைந்த, மதிள்கூழையாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, (ரகைநயுடையதேசமென்று), நாளுந்உள்ளி - நித்யாநுஸந்தாநம்பண்ணி, தொழுதுஎழுமினோ - அநுஹவஜநிதப்ரீதியாலே தொழுது கிளர்த்தியோடே அர்த்தியுங்கோள். 'இறைஞ்சுமின்' என்கிறவிடம், கீழில் * அடியிணைகளோடே யந்விதமாய், தேசபரமாகவுமாம். வெள்ளியேயந்தவென்று - சுக்ரபதத்தோடே சேர்ந்தவென்றுமாம். அன்றியே, வெள்ளி போன்ற நிறமுடைய மதிளென்றுமாம். நள்ளி - பெண்ணண்டு.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "இவ்விஷயத்துக்கு என்வருகிறதோ ?" என்று அஞ்சும்படி சாபலமுடையார் ஸூரகூலிதமான ஶேஸமென்று, நிர்ஹராய் நித்யமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கள்ளவிழும் இத்யாடி] - செவ்விப்பூவைக் கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள். இவன்ப்ரேமத்தாலே செவ்வியை யுடைத்தாய் விலகூணமான புஷ்பங்கள் தேடக்கடவன் ; "கள்ளார் துழாயும் கணவலரும்" என்கிறபடியே புஷ்பஜாதிமாத்ரமே அமையுமிதே, அவன்படியைப் பார்த்தால். [நள்ளியித்யாடி] - நள்ளியென்று, பெண்ணண்டு. நீர்

(2)

(9)

‡ ப்ரேமத்தாலே என்று பாடாந்தாம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

தொண்டர்! நுந்தம்துயர்போக நீர் ஏகமாய்
விண்வோடாமலரிட்டு நீர் இறைஞ்சமின்
வண்போடும் பொழில் சூழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அண்டவாணன் அமரர்பெருமானேயே.

ஆ.—(தொண்டர்.) - ஸர்வலோகேஸ்வரனாய், * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாயி நுந்துவைத்து, ஸர்வஸமாஸ்ரயணியனைக்காகத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த அவனுக்கு அந்நயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், சாபலமுடைய நீங்கள் துவம்கெட உலயவிஹித்தி யுத்தனாய் திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவனை அந்நயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வண்போடும் பொழில்] - நிரதிஸாய் ஹேச்யமான திருச்சீசலை. [அண்டவாணன்] - ஸீலாவிஹித்தியையுடையான். [அமரர்பெருமான்] - நித்ப விஹித்தியையுடையான்.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணவிஹித்தியுத்தனாய்க்கொண்டு ஸுலலிணை ஸர்வேஸ்வரனை ஏககண்டரா யாராதி யுங்கோள் என்கிறார்.

வண்டு - வண்டுகளானவை, பாடும் - களித்துப்பாடும், பொழில்-, சூழ் - சூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அண்டவாணன் - பரமபதநிலயனாய், அமரர்பெருமானே - ஸூரிஹோக்யனாய்க்கொண்டு நின்றவனை, தொண்டர் - ஸகலகைங்கர்யாவிநிவேஸயுக்தரானவர்களை! நுந்தம்துயர்-உங்களது ஹீவாலாஹிக்லேஸம், போக - தீரும்படி, நீர்-நீங்கள், ஏகம்ஆய் - ஏக ஹ்ருதயராய்க்கொண்டு, விண்டு - விகாஸோந்முபமாய், வாடா-செவ்வியழியாத, மலர்இட்டு-பூக்களையிட்டு, நீர்இறைஞ்சமின் - உங்கள் ஸேஷத்வாநுருபமாக ஆராதியுங்கோள்.

இ — மூன்றம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உலயவிஹித்தியுத்தனாய்த் து; உங்கள் துவம் கெட அந்நயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[தொண்டர்] - ஆஸாலேஸமுடைய நீங்களென்னுதல்; “சஹஸ்ரலக்ஷ்மிஷ்ராயி” என்றிருக்கும் நீங்களென்னுதல். [நுந்தம்துயர்போக] - துயரும் வ்யாவ்ருத்தமாயிதே யிருப்பது. விஷயப்ராவண்யத்தால்வந்த ஹேமென்னுதல், இறைஞ்சப் பெறுத தன்னுடைய விரஹத்தால்வந்த ஹேமென்னுதல். [நீர் ஏகமாய்] - நீங்கள் அந்நயப்ரயோஜநராய் என்னுதல், நீங்களெல்லாரும் ஒருமிடறாய் என்னுதல். ‘தொண்டர்’ என்கையாலே எல்லாரும் ஒருமிடருகலாமிதே. [விண்டு வாடாமலர்] - அலரத் தொடங்கினவளவாய்க் சுழியவலர்ந்து வாடாத பூ. செவ்விப்பூவைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கை. [வண்போடும் இத்யாதி] - வண்டுகள் மஃபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடாநின்றன சோலைசூழ்ந்த தேஸம்; “வனதக்ஷலாபிமாயஹாஸெ” என்கிறபடியே நிரதிஸாயஹோக்யமான தேஸமென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்து அண்டவாணன் அமரர்

பெருமானையே]-திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து எளியனாயிருக்கிறவன் உலயவிலுதிநாயு
னாய்த்து. பரமபதநிலபனய் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியுமானவன் என்னுதல், லீலா
விலுதிக்கு நிர்வாஹகனுமாய் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுனவன் என்னுதல்.
இங்கே ஆஸ்ரயித்துவிடோயியைப்போக்கி பூர்ணதூவம் பண்ண ஒரு தேஸாவிஸேஷம்
தேடிப் போகவேண்டா. நித்யஸூரிகளும் இங்கேவந்து அநுபவிற்கும் சீலாபிமுணு
யிக்யமுண்டு-இங்கு; ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாத குறையுண்டு பரமபதத்தில்.

நா.டி.—மூன்றும்பாட்டு. திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உலயவிலு
திநாயுனாய்த்து; உங்கள் ஈஃஃவம்கேட அந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்
கோளென்கிறார்.

[தொண்டர்] - ஆஸாலேஸ முடையாரான நீங்களென்னுதல், அஹம்ஸர்வம்
கரிஷ்யாமிக்குஇட்டுப் பிறந்த நீங்களென்னுதல். [நுந்தம்துயர்போக]-துயரும் + இவர்களுக்கு
வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பது: விஷயப்ராவண்யத்தால் வந்த ஈஃஃவமென்னுதல், இறைஞ்
சப்பேறுதஈஃஃவமென்னுதல். [நீரேகாமாய்]-நீங்கள் அந்யப்ரயோஜநரா யென்னுதல், நீங்க
ளெல்லாரும் ஒருமிடறயென்னுதல். “தொண்டர்” என்கையாலே எல்லாரும் ஒருமிட
றகலாமிறே. [விண்வோடாமலர்] - அலரத்தொடங்கினவளவாய்க் கழிய அலர்ந்துவாடாத
பூ. சேவ்விப்பூவைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கை. [வண்போடும்இத்யாதி] -
வண்கேள் மஃஃபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடாரின்றிள்ள சோலைகுழந்ததேஸம்; “வனாத
காஜமாயனாஹ” (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்கிறபடியே. நிரதீஸய லோக்யமான
தேஸமென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தண்டவாணனமர்பெருமானையே] - திருக்கண்ண
புரத்திலேவந்து எளியனாயிருக்கிறவன் உலயவிலுதிநாயுனாய்த்து; பரமபதநிலயனாய்,
* அயர்வறுமமரர்க் கதிபதியுமானவனென்னுதல்: லீலாவிலுதிக்கு நிர்வாஹகனுமாய்,

மூன்றும்பாட்டு.—தொண்டர் இத்யாதி “திருக்கண்ணபுரத் தண்டவாணனமர்பெரு
மான - நுந்தம்துயர்போக நீரேகாமாய் விண்வோடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்” என்றத்தைக் கடைபிடித்
தவதாரிகை - திருக்கண்ணபுரத்திலே இத்யாதி.

“தொண்டர்” என்று - சபலர்க்குர், சேஷவ்ருத்தியில் அந்வயித்திருக்குமவர்களுக்கும்
வாசகமாகையாலே, அர்த்ததவ்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஆஸாலேஸம் இத்யாதி வாக்யதவ்யத்
தாலே. அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமிக்கு-ஈஃஃவமென்கையாலே-“ஈஃஃவமென்கையாலே” என்றுஇளையபெருமான்பாரத்
தித்த கைங்கர்யங்களுக்கென்றபடி. “துயர்” என்றதே, “நுந்தம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் -
துயரும் இத்யாதி. இவர்களுக்கு என்று - ஆஸாலேஸமுடையாரையும், கைங்கர்யத்திலே அந்வயிக்கஇட்
டுப் பிறந்தாரையும் சொல்லுகிறது. அதேதென்ன - விஷய இத்யாதி. “தொண்டர்” என்றதின்
அர்த்ததவ்யாநுசுனமாக, “துயர்” என்றதுக்கும் அர்த்ததவ்யம் அருளிச்செய்தார். நீங்கள் அந்யப்ரயோ
ஜநரா யென்னுதலென்றது - அவன் உங்களிடத்தில் அந்யப்ரயோஜநனுற்போலே நீங்களும்அவ
னோடு ஏகஹ்ருதயரா யென்றபடி. “தொண்டர்” என்று - அண்மைவிளியாய், ஸம்போபித்திருது.
அண்மைவிளி - ஸாமிப்பாஹ்வாணம். ஒருமிடறகைக்கடி யேதென்ன - தொண்டரென்கையாலே
இத்யாதி. விண்டு - ஈஷத்வவிசலிதமாய். ஹலிதம் - சேவ்வி இத்யாதி. “வண்டபாடும்” என்றதுக்கு
த்ருஷ்டாந்தம்-ஏதத்ஸாம இத்யாதி. ஹலிதம்-நிரதீஸய இத்யாதி. “அண்டவாணன்” என்கையாலே-
லீலாவிபூகிநாததவமும், “அமர்பெருமான்” என்கையாலே - நித்யவிபூகிநாததவமும் சொல்லுகிறது;
இத்தைக்காட்டுகிறார் - திருக்கண்ணபுரத்திலே இத்யாதி. “அண்டம்” என்று - லீலாவிபூகியாக அரு
ளிச்செய்து, நித்யவிபூகியாக அர்த்தாந்தரம்-பரமபத இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு ஸப்தநிர்வாஹ
பரதர்ஸமுலேக விவரணம் - லீலாவிபூதிக்கு இத்யாதி. “திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்கிறவன்

† அவர்களுக்கு என்று அடையவளைந்தானிற்பாடம்.

நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனுமானவனென்னுதல். இங்கே ஆஸ்ரயித்து விரோயியைப் போக்கிப் பூர்ணாஹவம்பண்ண ஒருதேஸவிசேஷம் தேடிப்போகவேண்டா: நித்யஸூரிகளும்இங்கேவந்துஅஹவிக்ஹம்படிஸீலாதிருணதிக்யம்உண்டிறேஇங்கு. அந்தர்க்குவைத்த சாலையில் விழித்திருப்பார்க்கு உஜ்ஜீவநமில்லையே; அப்படியன்றிறே இங்குத்தை நிலை. “புக்ஷிரோஸ்புஷுஸூரநாடி” (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்) - இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி - “அம்மேட்டிலும் ஏறிப்பாயா நின்றால் தேசிகருக்குச் சொல்ல வேணுமோ?” என்று.

(௩)

தான்காம் பாட்டு.

மாணநோக்கி மடப்பின்னைதன்கேள்வனை
தேனைவாடாமலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
வானையுந்தும் மதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
தான்நயந்தபெருமான் சரணுதமே.

ஆ. —(மாணநோக்கி.) - எல்லார்க்கும் இனியனாய்க்கொண்டு நப்பின்னைப் பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானுக்கு இப்படி அநநயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யவே, தன்திருவடிகளில் நித்ய ஸித்தமான கைங்கர்யரூப ஸம்பத்தை யுங்களுக்குத் தந்து ரக்ஷித்தருளுமென்கிறார்.

ஒ. —நாலாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்திலே எம்பெருமானை நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[மாணநோக்கியென்று தொடங்கி] - மான்கள் தோற்கும்படியான நோக்கை யும் ஸ்திரீத்வத்தையுமுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாயனாய் நிரதியயலோமுயனை வனைச் செவ்விப்புவையிட்டு நீங்கள் தொழுங்கோள். [வானையுந்தும் திளைன்றுமேலுக்கு] - மிகவும் உயரிதான மதிள்குழந்த திருக்கண்ணபுரத்தை ஆடிரம்பண்ணின ஸர்வேஸ் வரனானவன் தான் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும்.

ப. —அநந்தரம், அதிசயிதலோமுயனை க்ருஷ்ணனை, நப்பின்னைப்பிராட்டி சேர்த்தியிலே ஆராதியுங்கோள் என்கிறார்.

மான் - மாணனது, நை - (தோற்று)நையும்படியான, நோக்கி - நோக்கை யுடையளாய், மடம் - ஆதமகுணபூர்ணையான, பின்னைதன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு,

உஹவலிஹதிநாடி” என்றத்தால் ஹவம் - இங்கேயாஸ்ரயித்து இத்தாதி. ஸம்ஸாரிகளுக்காக நிற் கிறநிலையிலே நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்தியில்லையென்ன - அந்தர்க்கு இத்தாதி. இத்தால் - ஸர்வ ஸமாஸ்ரயணியென்றபடி. ஸர்வஸமாஸ்ரயணியானால் “புக்ஷிரோஸ்புஷுஸூரநாடி” என் றது சேரும்படியென்? இந்தவசந்திலே நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்தியில்லையென்று தோற்றுகின்ற தேயென்ன - ப்ரதிமாஸ்வ இத்தாதி. அம்மேடென்றது - அப்ரபுத்தநாமி என்று ஆளவந்தாருக்குக்கருத்து. “சுழிள்கிஷ்கிஷ்புரணாஹுஷிகிஷ்கியொயிநாஹு | புக்ஷிரோஸ்புஷுஸூரநாஹு ஸவபுருஷாஸூரிநாஹு.” ‘வண்டுபாடும்’ என்றதொடங்கி, ‘பெரு மாணை - தொண்டரென்று, இறைஞ்சுமின்’ இதயந்வபடி.

(௩)

கேள்வனை - வல்லஹைய், தேனை - (“ராவொடுவெலு” என்கிறபடியே) தேன்போரில் ஹோம உத்தனுவனை, வாடா-வாடாத, மலரிட்டி - புஷ்பங்களைக்கொண்டு, நீர்-நீங்கள், இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள்; வாளை - ஆகாசத்தை, உந்து - தள்ளும்படியோங்கின, மதின்கூழ் - மதின்கூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, (“ஆஸ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு போக்யஸ்த்தலம்” என்று), தான் நயந்த - தானே விரும்பின, பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரன், சரண ஆகுமே - அவ்வாச்யணியவேஷந்தன்னிலே யுங்களுடைய ஆராயப்பிரதிஸம்வர்ப்யியாப்க்கொண்டு மந்தவ்யகுமே. தேனை வாடாமலரென்று பூவோடே கூட்டவுமாம்.

இ - நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள்; அவன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனென்கிறார்.

[மாணேநோக்கி] - மாணுனது நையும்படியான நோக்கையுடையவன். மான் தோற்று நாணும்படியாய்த்து நோக்கிருப்பது. [மடப்பின்னைதன் கேள்வனை] - ஸ்தரீத்வம் முதலான ஆத்மகுணங்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லஹையுள்ளவனை. [தேனை] - நிரதிகுயலோக்யனுவனை. இதிறே நான்உங்களுக்குச்சொல்லுகிற வெப்பங்குடி நீர். [வாடாமலரிட்டு நீர்இறைஞ்சுமின்] - செவ்விப்பூவையிட்டு நீங்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். தேனையும் செவ்விப்பூவையும் சேர்க்கைபோலே காணும் ஆஸ்ரயணமாவது. [வானையித்யாதி] - ஆகாஸத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அதைத் தள்ளுமாபோலே இருக்கிறமதிளாலே சூழப்பட்டவூர். துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி ஸுரக்ஷிதமான ஊர்என்கை. [தான்நயந்த பெருமான்] - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்துக்குப்பாங்கான தேசம் என்று அதைவிரும்பி வர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுவன். [சரணாகுமே] - உங்களுக்கு ரக்ஷகனும், அம்மதிள் அவனுக்கு அரணுமாபோலே, உங்களுக்கு அவன் மதிளாம்.

நா. - நாலாம்பாட்டு. ஆஸ்ரயிக்கு மிடத்தில் நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள்; அவன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும் என்கிறார்.

[மாணேநோக்கி] - மாணுனது நையும்படியான நோக்கையுடையவன். மான் தோற்று நாணும்படியாய்த்து நோக்கிருப்பது. [மடப்பின்னைதன் கேள்வனை] - ஸ்தரீத்வம் முதலான ஆத்மகுணங்களையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லஹையுள்ளவனை. [தேனை] - நிரதிகுயலோக்யனுவனை. இவ்வேப்பங்குடிநீரையன்றே நான்உங்களைக்குடிக்கச்சொல்லுகிறது. [வாடாமலரிட்டு நீர்இறைஞ்சுமின்] - செவ்விப்பூவிட்டு நீர்ஆஸ்ரயியுங்கோள். தேனையும் செவ்விப்பூவையும் சேர்க்கைபோலேகாணும் ஆஸ்ரயணமாவது. [வானையித்யாதி] - ஆகாஸத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அதைத் தள்ளுமாபோலே யிருக்கிற மதிளாலே சூழப்பட்டவூரை. துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி ஸுரக்ஷிதமான ஊரென்கை. [தான்நயந்தபெருமான்] - “ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்துக்குப்

நாலாம்பாட்டு.—மாணே இத்யாதி. “பின்னைதன்கேள்வனை - இனறஞ்சுமின்: பெருமான் சரணாகுமே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆஸ்ரயிக்கும் இத்யாதி.

மான் நையும்படியான நோக்காவதேதென்ன - மான்தோற்று இத்யாதி. “வை” என்று - கடைக்குறைத்தலாய். நையுமென்றபடி. வ்யங்க்யோக்தி - இவ்வேப்பங்குடி இத்யாதி. அதாவது - நிரவதிகலோக்யனென்றபடி. “தேனைவாடாமலரிட்டு” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - தேனையும் இத்யாதி. உந்துதல் - தள்ளுதல். இத்தால்ஹாவம் - துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு இத்யாதி. நயந்த - விரும்

பாங்கான தேயும்” என்று அதை விரும்பிவர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனாவன். [சரண குமே] - உங்களுக்கு ரக்ஷகனும், அம்மதிகள் அவனுக்கு அரணுநிற்போலே உங்களுக்கு அவன் மதிளாம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கேல்லாம்
மரணமானுல்வைகுந்தங்கோடுக்கும்பிரான்
அரணமைந்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் தனதன்பர்க்கு அன்பாபுமே.

ஆ.—(சரணமாகும்.) - இப்படி ஹத்தியோகத்தாலே அவனை ஆஸ்ரயிக்கக் கூடமன்றியே தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றினார்க்கு ஒருபடியாலன்றியே எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷகனும், அப்போதே அவர்களை இப்பர்க்ருதியை விடுவித்துத் திருநாட்டிலேகொண்டுபோய்த் திவ்யப்ர்க்ருதிகளாக்கி அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தல்லது யரிக்கமாட்டாதிருக்கச்செய்தே, அவர்களுக்கு இப்பர்க்ருதிஸம்பந்தம் அநாதிவாஸையாலே ஸஹயமாயிருக்கையாலே, க்லுப்தகாலத்திலே இப்பர்க்ருதிதானேவிட்டால் திருநாட்டைக்கொடுத்தருளி, பின்னையும் அவர்கள்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹத்தினாலே தான் ஒன்றும் செய்யாதானும், இவர்களுக்கு எத்தைச்செய்வேன் என்றிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி ஹத்தியோகத்தால் அவனை ஆஸ்ரயிக்கக் கூடமன்றிக்கே தன்திருவடிகளே உபாயமாகப்பற்றினார்க்குத் திறத்திற செய்தருளப்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமென்று தொடங்கி] - தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றினார் ஐம்மவ்ருத்தாடிகளால் குறையநின்றாரேயாகிலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனும். மேலும் “எல்லாம்” என்றவற்றுக்குப் பொருள் இப்படியே. [மரணமென்று தொடங்கி] - ப்ரபந்தரணபின்பு அவர்களைமொழியத் தனக்குச் செல்லாதிருக்கச்செய்தே அவர்கள் இசையக்கொண்டுபோய் ஸரீராவஸாதத்திலே மஹோபகாரத்தைக்கொடுக்கும் மஹோபகாரகன். பண்டவாஸிதமான விஷயங்கள் இந்தஸரீரத்தோடேபோம்; இனி, ஒரு ஸரீரத்திலே ப்ரவேசித்து விஷயங்களிலே நசைபண்ணுவதுக்கு முன்பில் டிஸையில மிகவும் லோக்யமான தன்னழகைக்காட்டி இவனை இசைவித்து அப்போதே விஷயிகரிக்கும் என்றுகருத்து. [அரணமைந்த மதிளென்று மேலுக்கு] - அரணமாகப்போரும் மதிள் சூழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே யிருந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனாவன் தனக்கு ஸ்நேஹிகளானவர்க்கு மிகவுர்ஸ்நேஹியாம்.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்ரிதர்க்குப் பரமபடிப்ரஹ்மனாவன், ஸ்வவிஷயத்தில் கைங்கர்யாவி நிவிஷ்டரானார்க்கு, அலிதிவேஸந்தான் ஒருவடிவுகொண்டார்போலேயாம் என்கிறார்.

பி. நயக்கை - விருப்பம். “மதிள்” என்ற விசேஷணம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - அம்மதிள் இத்யாதி. (ச)

தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன்திருவடிகளைக்குறித்து ப்ரபத்திபண்ணின ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும், சரணமாகும்-தானையுபாயத்தையுக்கொண்டு, மரணமானால் - அவர்களுடைய மரியமாணமுடையால், வைகுந்தம் - அபுந்ராவ்ருத்திலக்ஷணமான தேசத்தை, கொடுக்கும்—, பிரான் - மஹோபகாரகனாய், அரணஅமைந்த - சேஷமங்கரமாம்படிசமைந்த, மதிள்குழம் - மதிள்குழந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்திலே, தரணியாளன் - பூமியைமகிழ்க்கைக்காகவந்து நிற்கிறவன், தனதன்பர்க்கு - தன்திருவடிகளில் ப்ராவண்யமுடையார்க்கு, அன்புஆகும் - ப்ராவண்யந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேபாம். 'சரணமாகும் தனதான்' என்று - உபாயமானதிருவடிகளென்றுமாம். தரணியாளனென்று- ஸ்ரீஹிப்பிராட்டிக்கு வல்லவன் என்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி ஹத்தியோமத்தால் ஆஸ்ரயிக்க ஸுமரன் றிக்கே தன்திருவடிகளே உபாயமாகப் பற்றினுத்திறத்தில் செய்தருளும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமாகும் இத்யாதி] - ஜந்மத்தாலும் வருத்தத்தாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் குறையநின்றாரேயாகிலும் தன்திருவடிகளே உபாயமாகப் பற்றினுர்க்கெல்லாம் ரக்ஷகனாம். கீழ்மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன ஹத்தியோமம் அயிக்குநாதிகாரம். இதில் சொன்ன ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமென்கிறது. [மரணமானால் இத்யாதி] - தன்பக்கவிலே நபஸ்தஹானுவன்று தொடங்கி, இவனையொழிபத் தனக்குச் செல்லாதிருக்கச் செய்தே இவனுடைய ருசியைவர்த்தித்து ஸர்வாவஸாநத்திலே பாம்பபடித்தைக் கொடுத்த மஹோபகாரகன். தன்னழகைக்காட்டி அத்தாலே இவற்றுக்கு ருசிபிறக்குமளவும் அவஸரப்ரதிஶ்ஞையிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. [மரணமானாலென்று] - தனக்கு அஸக்தியில்லை; இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமில்லை; இவன்ருசியைக் கடாஶித்திருக்கிறவித்தனை. இப்பாட்டில் "மரணமானால்" என்றத்தைக்கொண்டிறே கீழ்ச்சொன்ன நிரூபணமெல்லாம். [அரணமைந்த மதிள்] - 'நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கிறவன் இங்கே வந்துநின்றான்: என்வருகிறதே?' என்று அஞ்சவேண்டாதபடியிருக்கை. [தரணியாளன்] - ஹிமிக்கு நிர்வாஹகன். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனென்கை. [தனதன்பர்க்கன்பாகுமே] - தனக்கு ஸ்நேஹிகளானார்பக்கல் அதிப்ராவணனாம். [அன்பாகும்] - அன்புடையன் என்று பிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கை.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி ஹத்தியோமத்தால் ஆஸ்ரயிக்க ஸுமரன் றிக்கே தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப்பற்றினுத்திறத்து அவன் செய்தருளும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்] - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் குறையநின்றாரேயாகிலும், தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப் பற்றினுர்க்கெல்லாம் ரக்ஷகனாம். கீழ்மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன ஹத்தியோமம் அயிக்குநாதிகாரம், இதில் சொல்லுகிற

அஞ்சாம்பாட்டு— சரணமாகும் இத்யாதி. "வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்" என்னுமளவும் கடாஶித்தவதாரிகை- இப்படி இத்யாதி.

"எல்லாம்" என்றதற்கு ஹவம் - ஜந்மவ்ருத்த இத்யாதி. இத்தால்ஹிதம் - கீழ்மூன்று பாட்டாலும் இத்யாதி. முதற்பாட்டு இத்திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹமாகையாலே, அததை விட்டு மற்றையன்று பாட்டாலும்சொன்ன ஹத்தியோமமென்றபடி. இது ஸர்வாதிகாரமாகைக்கு

ப்ரபத்தி ஸர்வாயி கார்மென்கிறது; “ஸமோஹம்ஸவபுலஹிதஷு” (ஸமோஹம்ஸர்வ பூதேஷு) என்னக்கடவதிறே. ஹவத்விஷயந்தான் ஸ்பர்ஸவேயியாயிருக்குமிறே; கைசிகத்தில் ஹவத்ஸம்ஸந்தமுடையானோருசண்டாளனோட்டைஸம்ஹாஷணம் ப்ராஹ்மணனுடைய ஆசாரவைகல்யத்துக்குப் பரிஹாரமாய்த்து; அவ்விடத்திலேல்லாம் சொல்லுகிற அர்த்தம் இதுவேயாய்த்து. [மரணமானால் வைகுந்தம்கொடுக்கும்பிரான்] - இவன் தன்பக்கலிலே ஹர்யாஸம்பண்ணினவன்தோடங்கி இவனையோழியத் தனக்குச்செல்லாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இவனுடைய ருசியை யங்வுத்தித்து, ஸாரவிஸலேஷத்தளவும் அவஸரப்ரதீக்ஷுராய்நின்று, பின்னையதுண்டானால் பரமபதத்தைக்கொடுக்கும் உபகாரகன். தந்திருவடிகளைப்பற்றினவன்றே தானிருக்கிறவிடத்திலே இவனைக்கொடுப்பாய்ச் சேரவைத்துக்கொள்ளவேண்டி யிருக்கச்செய்தேயும், நடுவுஇவனிருக்கும் நாலுநாளும் அவனுக்கு ஒருபகலாயிரமுழியாயிருக்கையாலே ‘மரணமானால்’ என்கிறது. “மரணமானால்” என்கிறது - தனக்குஅஸக்தியில்லை, இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமில்லை, இவன்ருசியைக்கடாக்கித்து நிற்கிறவீத்தனை. இப்பாட்டில் ‘மரணமானால்’ என்றத்தைக்கொண்டிறே கீழ்ச்சொன்ன நிருபணமெல்லாம். [அரணமைந்த] - ‘நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கிறவன் இங்கேநின்றான்; என்வருகிறதோ?’ என்றுஅஞ்சவேண்டாதிருக்கை. அரணமாம்படிசமைந்த: [தரணியாளன்] - பூமிக்கு நிர்வாஹகன். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனென்கை. [தனதன்பர்க்கன்பாகுமே] - தனக்கு ஸ்நேஹிகளாலார்பக்கல் அதிப்ரவணனாம். [அன்பாகும்] - “அன்புடையவன்” என்று பிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கை. (௫)

உபபத்தியருளிச்செய்கிறார் - ஸமோஹம்ஸவபுலஹிதஷுநடுசி

‘உமேஷு’வியநவிய: | பெஹஜனிதாஸாம்ஹாஸ்யாபியிததஷுவாவ்யஹ்ய”

இதி கீதாயாம் நவமே. இந்தப்ரபத்திக்கு விஷயஹிதானை ஸர்வரன் தாரதம்யம்பாராதே விஷயீகரிக்குமென்கையாலே ப்ரபத்தியும் ஸர்வாதிகாரமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு ஹாவம். அசுத்தரும் ஹவத்விஷயத்துக்கு அயிகாரிகளோவென்ன - ஹவத்விஷயந்தான் இத்யாதி. அதாவது - அசுத்தரையும் சுத்தராக்குமென்றபடி. அப்படி ஹவத்விஷயந்தான் ஸ்பர்ஸவேயிபோலே அசுத்தரையும் சுத்தராக்கினவிடமுண்டோவென்ன; ஸாக்ஷாத ஸ்வஸம்வந்யிகளையெயன்றிக்கே தத்ஸம்வந்யுஸம்வந்யிகளையும் ஸுத்தராக்குமென்கிறார் - கைசிகத்தில் இத்யாதி. “ஆனால்” என்றயலிஸப் தார்த்தம் - இவன்தன்பக்கலிலே இத்யாதி. அது - ஸாரவிஸலேஷம். இதுதன்னை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகிறார் - தந்திருவடிகளை இத்யாதி. இவனுடைய ருசியாலே நடுவிருக்கும் நாலுநாளும் என்று கூட்டுவது. ஒருபகல் ஆயிரமுழியாயிருக்கிறது. அஸக்தியாலே யானாலோ? என்ன - மரணமானாலேன்கிறது இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திற்சொன்ன நிருபணத்துக்கெல்லாம் ஸப்ஜநிர்வாஹம் இதுவென்கிறார் - இப்பாட்டில் இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன - ப்ரவேஸத்திலேசொன்ன. பதப்ரயோமத்துக்கு ஹாவம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. அரணமாம்படிசமைந்த-ரக்ஷகமாம்படி சமைந்தவென்று ஸப்தார்த்தம். திருக்கண்ணபுரத்திலேயிருக்கிற தரணியானென்றபடி. “அன்பாகும்” என்றால் அதிப்ரவணென்று தோற்றுமோ? என்ன - அன்புடையவனென்று இத்யாதி. ‘அரணமைந்த’ என்று தொடங்கி, ‘தரணியாளனான - பிரான் - தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - சரணமாகும் - தனதன்பர்க்கன்பாகும் - மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்’ என்றநவ்யம். (௫)

‘அரணமாம்படி சமைந்த’ என்பது ஸ்ரீகோஸங்கிற் காணவிடினும், அரும்பதத்தை நோக்க, திருக்கலேஹமென்று தோன்றுகின்றது.

ஆறாம் பாட்டு.

அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
செம்பொனாகத்துஅவுணனுடல்கீண்டவன்
நன்பொனேய்ந்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அன்பன்நாளும் தனமெய்யர்க்குமெய்யனே.

ஆ.—(அன்பனாகும்.) - இப்படி தன்திருவடிகளிலே அந்நயப்பரயோஜமான ஸ்நேஹத்தையுடையாரானவர்கள்பக்கல், தானும் என்றும் அந்நயப்பரயோஜமான ஸ்நேஹத்தையுடையனாய், ஸ்வாநுபவவிரோதிகளையும் தானே போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்தில் எம்பெருமான் ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிவந்யகங்களைப்போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹிபாமென்கிறார்.

[செம்பொனாகத்தவுணன்]-ஹிரண்யன். [நன்பொனென்றுமேலுக்கு]-“ஆஸ்ரயிதவிஷயிகாரத்துக்கு உறுப்பான டேஸம் என்று நல்ல பொன்னுலே செய்யப்பட்ட மதிள்குழந்த திருக்கண்ணபுரத்துக்கு ஸ்நேஹியானவன் தன்திறத்து அந்நயப்பரயோஜநராயிருப்பார்க்குத் தானும் என்றும் அந்நயப்பரயோஜனாயிருக்கும்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரஹ்லாதனுடைய ஸ்வாநுபவவிரோதியான ஹிரண்யனைப்பிளந்தவன், தன்பக்கல் பாரமார்த்திக ப்ரேமமுடையார்க்குப் பாரமார்த்தலுதனம் என்கிறார்.

தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கெல்லாம், அன்பனாகும் - சிவயிகவாத்ஸல்யயுக்தனாய், செம் - சிவந்த, பொன் - பொன்போலே யிருக்கிற, ஆகத்து - வடிவையுடையனாய், அவுணன் - ஹிரண்யாகாணுடைய, உடல் - ஸரீரத்தை, கீண்டவன் - அநாயாஸேந கிழித்தவனாய், (அப்படி ஆபுதிதவிரோதிகளைப் போக்கி அடிமைகொள்ளுகைக்காக), நன்பொன் - நன்றானபொன்னுலே, ஏய்ந்த-சமையப்பட்ட, மதிள்குழ் - மதிள்குழந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அன்பன் - விரும்பிவர்த்திக்குமவன், தன்மெய்யர்க்கு - தன்பக்கல் பாரமார்த்திகப்ரயோஜநபுத்தியுடையார்க்கு, நாளும் - என்றுமொக்க, மெய்யன் - (தானும்அவர்கள்பக்கலிலே)பாரமார்த்திக ப்ரயோஜநபுத்தியுடையனாயிருக்கும்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், தன்னை ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிவந்யகங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹியாம் என்கிறார்.

[அன்பனாகும் இத்யாடி] - தன்திருவடிகளை உபாயமென்று பற்றினார்க்கு, “ஸாஸ்நாமதவதஸு” என்கிறபடியே அவர்கள் டோஷம் தோன்றாதபடி வ்யாழுத்தனாயிருக்கும். “ஹேஷாஷ்யபுஷிதஸ்யஸ்யாசு”. இவர்களுடைய விரோயிசெய்வது என்? என்னில்; ஸ்நேஹப்ரஹ்லாதினுடைய விரோயி பட்டதுபடும். ஹிரண்யனாகிற அஸுரனுடைய ஸரீரத்தை அநாயாஸேந கிழித்தவன். [நன்பொன் ஏய்ந்தமதிள்] - நல்லபொன்னுலே செய்யப்பட்ட மதிள்: ஸ்நேஹணீயமான மதிளென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தன்பன்] - ஆஸ்ரயிதரகூணத்துக்கு உறுப்பான டேஸம் என்று அவன்விரும்பி வர்த்திக்கிற ஊர். [தன்மெய்யர்க்கு - நாளும் மெய்யனே] - தன்பக்கல் அந்நயப்பரயோஜநராயிருப்

பார்க்கு என்றுமொக்கத் தான் அந்நயப்ரயோஜனாபிரகாரத்திற்கும். தன்பக்கல் மித்ரலாவ முடையார்க்கு ‘நத்யஜெயடி’ என்றிருக்கும் அவன்.

நாடு.— ஆறும்பாட்டு. தன்னை ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிவந்தகங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹியாமென்கிறார்.

[அன்பன் இத்யாதி] - தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு, “ஸ்ராரணாமதவதஹு:” (ஸ்ரானாகதவத்ஸல:) என்கிறபடியே அவர்கள் தோஷம் தோற்றாத படி வ்யாமுத்தையிருக்கும்; “ஷொஷொயஷுவிதவஸுஸுராஷு” (தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்). இவர்களுடைய விரோயி செய்வதென்னென்னில்?—ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோயி பட்டது பதம். ஹிரண்யனாகிற அஸுரனுடைய ஸாரீரத்தை அநாயாஸே கழித்த வன். [நன்போனேயந்தமதிள்] - நல்லபொன்னாலே செய்யப்பட்ட மதிள்; ஸ்ப்ருஹ ணீயமான மதிள் என்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தன்பன்] - “ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேஸம்” என்றுவிரும்பி வர்த்திக்கிற ஊர். [நாளும்தனமெய்யர்க்குமெய்யனே] - தன்பக்கல் * அந்நயப்ரோஜனா யிருப்பார்க்கு, தானும் அவர்கள் பக்கல் என்றுமொக்க அந்நயப்ரயோஜனா யிருக்கும், தன்பக்கல் மித்ரலாவமுடையார்க்கு ‘நத்யஜெயடி’ (நத்யஜெயம்) என்றிருக்கும் அவன்.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மெய்யனாகும் விரும்பித்தோழுவார்க்கெல்லாம்
பொய்யனாகும் புறமேதோழுவார்க்கெல்லாம்
செய்யில்வானாயுகளும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஐயன் ஆகத்தனைப்பார்க்கு அணியனே.

ப்ர.— ஸுராகாஷெ உக. ராவணம் பூகிலீதா. விஷிதஸுஹியரிஜுஸ்ராரணாமதவதஹு: தெநநெசீ ஹவதாதெயபிஜீவிதாஜிஹவரி. ௨௦௭ - யுககாஷெ கஅ. ரிசுஹாவெநஸம்ப்ராஷம் நத்யஜெயம் சுயஹநஷொஷொயஷுவிதவஸுஸுராததாஷெததஹிபுதடி.

ஆறும்பாட்டு—அன்பனாகும் இத்யாதி. “செம்பொனாகத்தவண்ணுடல் கீண்டவன் - தனமெய்யர்க்கு மெய்யனே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தன்னை இத்யாதி.

அப்படி வ்யாமுத்தனெவென்ன - தோஷோயத்யபி இத்யாதி. “விஷிதஸுஹியரிஜுஸ்ராரணாமதவதஹு: | தெநநெசீ ஹவதாதெயபிஜீவிதாஜிஹவரி” இது ஸுந்தரகாண்டே ராவணம்ப்ரதி வீதா (௨௧-௨௦). “ரிசுஹாவெந” இத்யாதி, “ஷொஷொயஷுவிதவஸுஸுராததாஷெததஹிபுதடி” இது யுத்தகாண்டே ராமம். (௪௮-௩) திருக்கண்ணபுரத்தன்பன் - திருக்கண்ணபுரத்திலே அன்பையுடையவனென்று ஸுப்தார்த்தம். தனமெய்யர்க்கு நாளும் மெய்யனென்றபடி. “மெய்” என்று - அந்நயப்ரயோஜனத்தையாக வருளிச்செய்து, மித்ரலாவமாக அர்த்தாந்தரம் - தன்பக்கல் இத்யாதி. அதாவது - மித்ரலாவமொழிய மெய்குடாமையாலே, மெய் என்று - மித்ரலாவத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “செம்பொனாகத்து” என்று தொடங்கி, “திருக்கண்ணபுரத்தன்புனைவன் - தன்தாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - அன்பனாகும் - தனமெய்யர்க்கு - நாளும் - மெய்யனாம்” என்றவயம்.

(சு)

ஆ.—(மெய்யனாகும்.) - இப்படி அநந்யப்ரயோஜநமாகத் தொழுவார்க் கெல்லாம் தன்னை யுள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும்; அநந்யப்ரயோஜநமாகத் தொழா தார்க்கெல்லாம் தன்னை யுள்ளபடி காட்டான். அநந்யப்ரயோஜநமாக ஓரஞ்சலிமாத் தத்தைப்பண்ண அவன் இப்படி ஸுலஹனாமோவென்னில்; தானே ப்ராப்யன் என் றிருப்பார்க்கு அவன் ஸுலஹனாம், இவ்விடத்தில் ஒரு ஸந்தேஹமில்லை என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்க்குத் தான் ஸுலஹனாய் ப்ரயோஜ நாதரபார்க்கு அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் கொடுத்துத் தன்னை அகற்றும் என்கிறார்.

[செய்யில்வானையென்று மேலுக்கு] - அதிஸம்ருக்தமான திருக்கண்ணபுரத் திலே எழுந்தருளியிருக்கிற பரமஹ்ருவானவன் அநந்யப்ரயோஜநராஜர்க்கு ஸுலஹ னாம். இதில் ஒருஸந்தேஹமுமில்லை.

ப.—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலஹனாய்க்கொண்டு ப்ரயோஜநந் தரபார்க்கு அவ்வோ ப்ரயோஜநங்களைக்கொடுத்து அகலநிற்கு மென்கிறார்.

விரும்பித்தொழுவார்க்குஎல்லாம் - தன்பக்கவிலே ப்ரயோஜநபுத்திபண்ணி விரும்பி யாஸ்ரயிப்பார்க்கெல்லாம், மெய்யன் ஆகும் - (தன்னுடைய) பாரமார்த்திகமான ப்ராப்யாகாரத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு ப்ரகாசியாதிற்கும்; புறநீம்தொழுவார்க்கெல் லாம் - புறம்பே சிலப்ரயோஜநங்களைக் கணிசித்து ததர்த்தமாக ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு, பொய்யன் ஆகும் - அந்த ப்ரயோஜநத்தளவைக் கொடுத்துத் தன்னை மறையாதிற்கும்; செய்யில் - தன்னிலமானசெய்யிலே, வானே - வானையானது, உகளும் - உகளாதிற்சிற, திருக்கண்ணபுரத்து-திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஐயன் - உபயஸா, ஸாரணமாக திருபாயிக ஷஹ்ருவாயிருக்கிறவன், ஆகத்தனைப்பார்கட்கு-தங்களகவாயிலே தன்னை ப்ராப்யமாக ஸ்வீகரிப்பார்க்கு, அணியனை - (ஸாரணஷஹ்ருவாயிருக்கச்செய்தே) அஸாரண ஸுலஹனாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலஹனாய் ப்ரயோஜநந் தரபார்க்கு அவற்றைக் கொடுத்துத் தான் அகலும் என்கிறார்.

[மெய்யன் இய்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆஸ்ரயிக்குமவர்களா ரேனுமாகிலும் அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைமுடிய நடத்தும்; ப்ரயோஜநங்களைப் பற்ற ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஷஹ்ருகமான அந்தப் பஹ்ருங்களை ஆஃரித்துக்கொடுத் தானாய்த் தன்னைக்கொண்டகலும். “கூஷ்ணஸூயாகூஷ்ணவெவாஃ” என்றிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாயிருக்கும்; படைத்துணை வேண்டிவந்த உர்யோதந னுக்கு நாராயணே ஸாராலர்களை அடையக் கொடுத்தானாய், தான் பாண்டவர்களுக்காய் நின்று அததலையை அழியச்செய்கையாலே பொய்யனாகும் [செய்யில்இத்யாதி] - செய் களிலே மதஸ்யமானது உகளித்துவர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிற பரம ஷஹ்ரு. கிரயக்குக்களும் களித்துவர்த்திக்குப்படி ஹோமஹோமி என்கை. [ஆகத்து இத்யாதி] - தன்னை ஹ்ருஷ்யத்திலே வைப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கும். அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு, “கிஷ்ணஸூயாகூஷ்ணவெவா” என்றிருக்கும்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலஹனாய் ப்ரயோஜநந் தரபார்க்கு அத்தைக்கொடுத்துத் தான் அகலநிற்குமென்கிறார்.

[மெய்யனாகும் இத்யாதி] - அந்நயப் ப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு அவர்களாரேனுமாகிலும் அபேக்ஷிதத்தை முடிய நடத்தும்; புறம்பே ப்ரயோஜநங்களைப்பற்ற ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஸங்கமான அப்புருஷார்த்தங்களை யாதரித்துக் கொடுத்தானாய்த் தன்னைக் கொண்டகலும். “கூஷாஸ்ரயாக் கூஷவஸூ” (க்ருஷ்ணாஸ்ரயாக்ருஷ்ணபலா) என்றிருப்பார்க்கு மெய்யனாயிருக்கும்; படைத்துணை வேண்டிவந்த துர்யோதநனுக்கு நாராயணகோபாலர்களையடையக் கொடுத்தானாய், தான் பாண்டவர்களுக்காகநின்று அத்தலையை யழியச்செய்கையாலே பொய்யனாகும். [செய்யில் இத்யாதி] - செய்களிலே மதஸ்யமானது உகளித்துவர்த்தியாநிற்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிற பரமவந்யம், திரயக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படியான ஹோக்யதையையுடைய தேசமென்கை. தன்னை ஹ்ருதயத்திலே வைப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கும்; அந்நய ப்ரயோஜநர்க்கு “கிஜ்ஜாஸஸாஸவஸிதள” (கிங்கரௌஸமுபஸ்த்திதௌ) என்றிருக்கும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

அணியனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
பிணியஞ்சாராபிறவிகேத்தாளும்
மணிபோனேய்ந்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
பணியின்நாளும் பரமேட்டிதன்பாதமே.

ஆ.—(அணியன்.) - இப்படி தன்திருவடிகளையே ப்ராப்யம் என்று பற்றினு ரெல்லாருடைய துவங்களையும் துவேஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கி, அவர்களுக்கு ஸுலஹம்; ஆகலால், ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமா

ப்ர.—சீஹாஹாதே (ஜெஹ - கஅந.) கூஷாஸ்ரயாக் உத்யாதிக்கு உத்தரார்ப்பம் - கூஷவஸூவராயணனெஷாஃ ஜெஜ்ஜாதிஷாதிவஸூ ராஃ ! உச!

ஏழாம் பாட்டு.—மெய்யனாகும் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அந்நய இத்யாதி.

“எல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - அவர்களாரேனுமாகிலும் என்றது. ஆரேனுமாகிலும் என்றது - எத்தனையேனும் நிஹீநஜந்மாக்களையாகிலு மென்றபடி. முடியநடத்துகைபாவது - ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடத்துகை. அதுஹவ கைங்கர்யங்களைக் கொடாமையைப்பற்ற - தன்னைக் கொண்டகலும் என்கிறார். இப்படி யெங்கே கண்டோமென்ன - க்ருஷ்ணாஸ்ரயாக் இத்யாதி. “கூஷாஸ்ரயாக் கூஷவஸூகூஷவஸூநாயாஸுவாணவா” இத்யாதி, மஹாஹாதே. த்ரோண - (கஅந-உச) இதுசொன்னதுக்கு ஹவம் - திரீயகீதுக்களும் இத்யாதி. “ஆகத்தனைப்பாருக்கு” இத்யாதிக்கு அர்த்தம் - தன்னை இத்யாதி. விவரணம் - அந்நய இத்யாதி. “உஜிஸஸாஸிஸாடிநிபுலகிஜ்ஜாஸஸாஸவஸிதள” இதுவாயயயெஷுஃவெஸாஸாஸந்குரவாவகிடி” இது பாலகாண்டே விஸ்வாமித்ரம்ப்ரதி ராமஃ. (நக-ச) ‘செய்யில்’ என்று தொடங்கி, ‘ஐயன் - விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் - மெய்யனாகும் - புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் - பொய்யனாகும் - ஆகத்தனைப்பார்கட்கணியனே’ இத்யந்வயம் (எ)

போலே திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு அவன்திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றிங்கோள்; இதுக்கொரு காலகிரமமில்லை; வேண்டினபோது ஆஸ்ரயிக்கலாமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிபுக்கோள். உங்களுடைய ஁வத்தையும் ஁வவேறுதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[மணிபொனேயந்த என்று மேலுக்கு] - ஸ்லாக்யமான மதின்குழந்த திருக் கண்ணபுரத்திலே திருநாட்டிற்படியே நின்றருளினவன் திருவடிகளைப் பணிபுக்கோள்.

ப.—அநந்தரம், தன்திருவடிகளையே ப்ராப்யமென்றடைந்தார்க்கு அத்யந்த ஸுலஹையக்கொண்டு ஸம்ஸாரோச்சேதத்தைப் பண்ணுமென்கிறார்.

தனதாள் - நிரதிரயதேஹாக்யமான திருவடிகளை, அடைந்தார்க்குஎல்லாம் - கிட்டினார்க்கு, அணியன் ஆகும்-(தான்) அத்யந்த ஆஸந்யைக்கொண்டு ஹஜிபாநிற்கும்; (அத்தாலே), பிணியும் - ப்ரபோஜநாத்ரபமான வ்யாதியானவை, சாரா - கழியாநிற் கும்; பிறவி - (அதுக்குவேறுதுவான) ஜம்மஸம்ஸர்க்கம், கெடுத்து - பிறவாதபடி கழித்து, ஆளும் - அடிமைகொள்ளாநிற்கும்; (அகலால்), மணி - மணியும், பொன் - பொன்னும், ஏய்ந்த - சேர்ந்த, மதின்குழம் - மதின்குழந்த. திருக்கண்ணபுரம் - திருக் கண்ணபுரத்திலே, பரமேட்டிதன்பாதம் - பரமபதத்திலே யிருக்குமபோலே ஸந்நிஹிதனைவன்திருவடிகளை, நாளும் - நிரந்தரமாக, பணிமின் - வணங்கி அதுஹிக் கும்படி பாருங்கோள். கணபுரமென்று - ஏழாம்வேற்றுமை யெஞ்சிக்கிடச்செறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனை ஆஸ்ரயிபுக்கோள். உங்களுடைய ஁வத் தையும் ஁வவேறுதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[அணியனாகும் இத்யாதி] - தன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்பக்கல் வரையாதே ஸுலஹம். இன்று ஆஸ்ரயித்ததொரு கிரியக்கைக்குறித்து, “கிங்காயபூலீதயா38” என்றானிறே. [பிணியும் சாரா] - உங்களுடைய ஸகல஁வங்களும்போம். [பிறவிகெடுத்தாளும்] - அந்த ஁வ வேறுதுவான ஜம்மக்கைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிபொன் இத்யாதி] - மணியாலும் பொன்னாலும் செய்த மதின்குழந்த திருக் கண்ணபுரத்தில் என்று ஸப்தமியாவது. [பரமேட்டிதன் பாதமேநாளும் பணிமின்] - பரமபதத்திலிருக்கும்படியில் ஒன்றும் குறையாதபடியாய்த்து இங்கிருப்பது; அவன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாத்ரபமான வருத்தியைப் பண்ணுங்கோள்; அங்கு நித்ய ஸூரிகள் பணியவருக்குமவன், இங்கேவந்தபின்பு நீங்களும் அவன்திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவனை யாஸ்ரயிபுக்கோள்; உங்களுடைய து஁வத் தையும் து஁வவேறுதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[அணியனாகும் தானதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்] - தன்திருவடிகளை யாஸ்ரயித் தாரை வரையாதே அவர்களுக்கு ஸுலஹம். இன்று ஆஸ்ரயித்ததொரு தீர்யக்கைக்

எட்டாம்பாட்டு.—அணியன் இத்யாதி. “பரமேட்டிதன்பாதம் - பணிமின் - பிணியும் சாரா; பிறவிகெடுத்தாளும்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி. “பிறவி” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்தையும் என்றது.

“அடைந்தார்க்கெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - வரையாதே என்றது. அப்படி ஸுல ஹவேவென்ன-இன்றுஸ்ரயித்தது இத்யாதி. “கயிகிணி தராவஹகிங்காயபூலீதயா38”

குறித்து “கிண்காரனுவீதயாஜை” (கிம்கார்யம்ஸீதயாமம்) என்றிரிறே. [பீணியும் சாரா]-
உங்களுடைய ஸகலதுஷங்களும்தோம். [பிறவிகேதேதாளும்தோம்] - அந்த துஷேஹேதுவான
ஜந்மத்தைப் போக்கி அடிமைகோள்தோம். [மணிபொனேயந்த மதிள்குழ திருக்கண்ணபுரம்]-
மணியாலும் பொன்னாலும் செய்த மதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே யென்று
ஸப்தமியாக்கிக்கோள்துவது. [பரமேட்டி தன்பாதமே - பணியின்னாளும்தோம்] - பரமபதத்தி
லிருக்கும்படியி லோன்றும் குறையாதபடியாய்த்து இங்கிருப்பது. அவன் திருவடிகளில்
ஸ்வரூபாநுபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணுங்கோள். அங்கு நித்யஸூரிகள் பணியலிருக்கு
மவன் இங்கே வந்தபின்பு, நீங்கும்தோம் அவன்திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பாதம்நாளும்தோம் பணியத்தணியும்பிணி
ஏதம்சாரா எனக்கேல்இனியென்துறை?
வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஆதியானே அடைந்தார்க்கு அல்லலில்லையே.

ஆ. — (பாதம்நாளும்தோம்.) - இப்படி அவன் திருவடிகளையாஸ்ரயிக்கவே, ஊழவ
துஊவவிரோயியான உக்கர பூர்வாஸங்களுல்லாம்தோம், இதிலொரு ஸம்ஸயமில்லை
யென்றுசொல்லி, ‘அவன் திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் பற்றப்பெற்
றேன் ; எனக்கினி என்னகுறைபுண்டு?’ என்றுகொண்டு ஸ்வலாஹத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ. — ஒன்பதாம்பாட்டில், உபதேஸநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் எம்பெரு
மானையாஸ்ரயித்து ஸூலியாகப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[பாதநாளுமென்றுதொடங்கி மேலுக்கு] - நாள்தோறும் அவனை ஆஸ்ரயித்து
வரப் பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நசிக்கும். பண்ணினபாபம் ஸேஷியாது. எனக்கென்ன
ஒருகுறை இல்லை. [வேதநாவரென்று மேலுக்கு] - வேடார்யவித்துக்கள் விரும்பும்
திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்திஹிதனான ஸர்வேஸ்வரனை அடைந்தார்க்கு துஷேங்க
ளில்லையே ; இது நிஸ்சிதம்.

ப. — அந்தரம், நான் அவனை ப்ராபித்து என் ஸகலதுஷங்களும் தீரப்
பெற்றேன் ; காரணஊதனானவனைக் கிட்டினார்க்கு துஷமுண்டோ ? என்கிறார்.

பாதம் - அவன் திருவடிகளை, நாளும்தோம் - நாடோறும், பணிய - அநுஹிக்க,
பிணி - முன்புண்டான துஷேங்களுல்லாம், தணியும் - போம் ; ஏதம் - மேலுமொரு

ஹாதெநஜஹாவாஹொயக்ஷணநயல்பலா” இது யுத்தகாண்டே ஸுகரீவம் ப்ரதிராமஃ.
(சு-4,5) ஏய்ந்த-செய்த. “திருக்கண்ணபுரத்தில்-பரமேட்டி” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம்-
பரமபதத்தில் இத்தயாதி. அவன் திருவடிகளிலே பணியவேண்டுவானென்னென்ன - அங்கு நித்ய
ஸூரிகள் இத்தயாதி ; அன்றிக்கே, ‘பரமபதத்தில்’ இத்தயாதிவாக்யத்தில், “திருக்கண்ணபுரத்திலே
யிருக்கிறவன்பரமேட்டி” என்று அர்த்தம்அருளிச்செய்தாராய், பரமபதஸ்த்தன்கிடர் இங்கு வந்திருக்
கிறான் என்றர்த்தாந்தரமாதல். ‘மணிபொனேயந்த’ என்று தொடங்கி, ‘திருக்கண்ணபுரத்தில்-
பரமேட்டிதன்பாதம் - பணியின் ; தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - அணியனாகும் ; நாளும்தோம் - பிணி
யும்சாரா ; பிறவிகேதேதாளும்தோம்’ இத்தயவ்யஃ. பரமே ஸ்த்தானே ஸத்தித இதி பரமேஷ்ட்டி. (அ)

துஷங்களுமும், சாரா - வாராதுகள்; இனி - ஆகலால், எனக்கு என் குறை - எனக்கு என்னகுறையுண்டு? வேதநாவர் - வேதோச்சாரணத்தை நாகுக்கு சிறுபகமாகவுடையவர்கள், விரும்பும் - ("வெடிவெடி") என்று வர்த்திக்கையாலே விரும்பும்படியான, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஆதியான - வேததகஸையிமம்பனான பரமகாரணஹுதனை, அடைந்தார்க்கு - ப்ராபித்தார்க்கு, அல்லல்-துஷம், இல்லையே - இல்லையாகாதே. "பிணி, ஏதம்" என்று - பூர்வாதிகாத்தாரங்களுமாகவுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உபதேசநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் அவனை யாஸ்ரயித்து ஸுஷியாகப் பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிரார்.

[பாதமிய்யாதி] - அவன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கவே அநாதிகாலார்ஜிதமான பூர்வாவம் நஸிக்கும். இனியததச்செய்யவே விரோதியான பாபம் போமென்கை. [ஏதம் சாரா] - உத்தராவமானது சேஷியாது. அவன்திருவடிகளிலே தலைசாய்க்க என்னுடைய ஸகல துரிதங்களும் போவதானபின்பு எனக்குஒருகுறையுண்டோ? சேஷியாதித்துக்கள்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்திஹிதான ஜமத்தகாரண ஹுதனை. 'வேதநாவர்' என்கிறது, திருமங்கையாழ்வார் சீபாலவாரை. 'விரும்புகை' யாவது - "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேனொருவர்க்குரியேனே" என்கை. ப்ரமாணம் வேடிமாய், ப்ரமேயம் ஜமத்தகாரணமாயிறேயிருப்பது. "காரணஹு ட்யேயு:" என்று ஜமத்தகாரணவஸ்துவிறே ஸீயபம், 'ஆதியான அடைந்தார்க்கல்ல இல்லையே' - தாய்மடியிலே சாய்ந்தார்க்கு க்லேசமில்லையென்னுமிடம் ஸு சிர்சிதம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உபதேசநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் அவனை யாஸ்ரயித்து ஸுஷியாகப் பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிரார்.

[பாதநாளும்பணியத்தணியும்பிணி] - அவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கவே அநாதிகாலார்ஜிதமான பூர்வாவம் நஸிக்கும். இனியதுசெய்ய, விரோதியான பாபம் போமென்கை. [ஏதம் சாரா] - உத்தராவமானது சேஷியாது. [எனக்கேல்இனியென்குறை] - அவன்திருவடிகளிலே தலைசாய்க்க என் ஸகலஹுரிதங்களும் போவதானபின்பு, எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? [வேதநாவர் இத்யாதி] - வேதார்த்த வித்துக்கள் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்திஹிதான ஜமத்தகாரணஹுதனை. 'வேதநாவர்' என்கிறது.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பாதம் இத்யாதி. "எனக்கேலினியென்குறை" என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - உபதேச இத்யாதி.

"பாதம் - பணிய - நாளும் - பிணி - தணியும்" என்றவயித்தர்த்தம் - அவன்திருவடிகளை இத்யாதி. "நாளும் பிணி" என்று - பூர்வாவம், நாடோறு முண்டான - அநாதிகாலார்ஜிதமான பிணியென்றபடி. பூர்வாவநாஸத்துக்கு ஆஸ்ரயணம் ஸாபநமோவென்ன-இனியது இத்யாதி. இனியது - லோமுருபம். இனியதுசெய்ய - இனியத்தைச்செய்யவென்றபடி. "நாளும் - பிணி - தணியும்-ஏதம்சாரா" என்றதுக்கு "தடியிமஸீஉதாரவாபுவபாவபொருஷுவிநாஸுதகது வபெஸாசு"(ஸா-ரீ-சுயி-கந-ஸா-உ-சா-உ.) என்கிற ஸுத்தார்த்தமென்றருளிச்செய்வார். எனக்கேல் - எனக்கென்றபடி. ஏல் - அவ்யயம். வேதத்தை நாவிலேயுடையவரென்று ஸ்பந்தார்த்தமாய், வேதார்த்தவித்துக்களை லக்ஷிக்கிறது. வேதார்த்தவித்துக்களாவாராரென்ன - வேதநாவரென்கிறது இத்யாதி. திருமொழி எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, "விடையேழன்றடர்த்தி" இத்யாதி. 'கண்ணபுரமொன்றுடையான்' இத்யாதிக்கு - ஸ்பஷ்டோர்த்தம் 'வேதநாவர், ஆதியான' என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹலிதம் - ப்ரமாணம் இத்யாதி. இங்கே

திருமங்கையாழ்வார்போல்வாரை. விரும்புகையாவது - “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேனொருவர்க்கு உரியேனே” என்கை. ப்ரமாணம் வேதமாய், ப்ரமேயம் ஜமத்காரண மாயிறே யிருப்பது. “காரணம்துயேயம்” (காரணம்துத்தேயம்) என்று ஜமத்காரண வஸ்துவிறே யேயம். [ஆதியானையடைந்தார்க்கல்லல் இல்லையே] - தாய்மடியிலே சாய்ந்தார்க்கு க்லேஸமில்லையென்னுமிடம் நிர்சிதம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

இல்லையல்லல் எனக்கேல்இனியென்குறை ?
அல்லிமாதாமரும் திருமார்பினன்
கல்லிலேய்ந்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
சோல்ல நாளும்துயர் பாசோராவே.

ஆ. - (இல்லையல்லல்) - அவன்திருவடிகளை யாஸ்ரயித்து ‘நிரஸ்தாகிலது’வ னுனைன்; எனக்கு இனியென்னகுறையுண்டு? என்று, ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே பின்னை யும் தம்முடைய லாஹத்தைச்சொல்லி, “அவனேரகூதகன்” என்று விஸ்வஸிக்கமாட்டா ராகில் திருக்கண்ணபுரமென்று சொல்லுங்கோள்; சொல்லவே, ஒருநாளும் துஃபங்கள் வாராவென்கிறார்.

ஒ. - பத்தாம்பாட்டில், ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே மீளவும் ஸ்வலாஹத்தைச் சொல்லி ஐக்கி ப்ரபத்தயதுஷ்டாநங்களுக்கு கூதமரல்லராகில், திருக்கண்ணபுரமென்று வாயாலேசொல்ல ஸமஸ்த டுஃபங்களும் போமென்கிறார்.

[அல்லிமாதாமரும் திருவென்றுமேலுக்கு] - ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ஆஸ்ரய ணத்தில் குறையுபாராதே அவர்களைத்தானே விஷயீகரிக்கும்படிபண்ணும் ஸ்வலாவை யான பெரியபிராட்டியார் நிரந்தரவாஸம்பண்ணும் திருமார்வை உடையவனுடைய ஸ்யோநமான திருக்கண்ணபுரத்தை.

ப. - அநந்தரம்: புதியபதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருக்கண்ணபுரத் தைச் சொன்னவளவிலே துஃபங்கள் வாராதடியாயிருந்தது; எனக்கினி யென்னகுறை யுண்டென்கிறார்.

அல்லி - தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாகவுடைபளாய், மாதர் - * நாரீணமுத் தமையான லக்ஷ்மி, அமரும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருமார்பினன் - திருமார்வை யுடையவனதாய், கல்லில்வய்ந்த - கல்லாலேசெறிந்த, மதிள்குழ் - மதிள்குழ்ந்த, திருக் கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, சொல்ல - சொன்னவளவிலே, நாளும் - ஸர்வ காலமும், துயர் - துக்கங்கள், பாடு - அருகு, சாரா - வாராதனவாயிருந்தன. (ஆன பின்பு), எனக்கு, அல்லல் - அதுஹவாலாஹதுஃபம், இல்லை - உண்டாகாதாயிருந்தது; இனி - இப்படியானபின்பு, என்குறை-என்னகுறையுண்டு? அதுஹவம்அவிச்சிந்நமன்றே வென்று கருத்து.

காரணத்வம் சொல்லுவானென்னென்ன காரணத்து இத்யாதி. “காரணபூதனை யடைந்தார்க் கல்லலில்லை” என்கிற பதப்ரயோமத்துக்குஹவமாதல், “இல்லையே” என்றவவதாரணர்த்தமாதல். தாய்மடியிலே இத்யாதி. ‘பாதம் பணிய - நாளமுண்டான - பிணி - தணியும்: ஏதம் சாரா:இனி- எனக்கேல் - என்குறை?’ ஆகையாலே, ‘வேதநாவர்’ தொடங்கி, ‘அல்லலில்லை’ இத்யந்வயம். (க)

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்வலாலத்தைச்சொல்லி ஹக்திப்ரபத்தபநஷ்டாநங்களுக்கு ஸுமரல்லாதார்க்குத் திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியாலே ஸமஸ்ததூஷங்களும் போமென்கிறார்.

[இல்லையல்லல்] - ஸகலதூஷங்களும் போம். இனி எனக்கு என்னகுறையுண்டு? ஹவதநுஹவஹி ரோதி துரிதங்கள் போனபின்பு, எனக்கு அநுஹவிகைக்கு ஒரு தேஸாவிஸேஷம் தேடிப் போகவேண்டியிருந்ததோ? என்னால் வருவது போவதானபின்பு, அவனால் வருவதுக்கு ஒரு குறையுண்டோ? [அல்லிமாதரித்தயாதி] - பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவன். ஆஸ்ரயணத்தில் குறைவுபார்த்து அவன் அநாதரியாதபடி “நகஸூரிஹாவராயுதி” என்பாரும் அருகேயுண்டு. திண்ணிதானமதியுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாயாலே சொல்ல. ஹக்தியிலே யிழிகைக்கு பரிகரமின்றிக்கே ப்ரபத்திக்கும் வ்யவஸாயமில்லாதார் “திருக்கண்ணபுரம்” என்று வாயாலே சொல்லவே ஸமஸ்ததூஷங்களும் போம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்வலாலத்தைச்சொல்லி, ஹக்திப்ரபத்தயநஷ்டாநங்களுக்கு ஸுமரல்லாதார் திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியைச் சொல்லவே ஸமஸ்ததூஷங்களும் போமென்கிறார்.

[இல்லையல்லல்] - ஸகலதூஷங்களும்போம். [எனக்கேல் இனியென்குறை]-இனியெனக்கென்ன குறையுண்டு? ஹவதநுஹவஹி ரோதியான துரிதங்களும் போனபின்பு, எனக்கு அநுஹவத்துக்கு ஒரு தேஸாவிஸேஷம் தேடிப் போகவேண்டியிருந்ததோ? [அல்லியித்தயாதி] - பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவன். ஆஸ்ரயணத்திற்குறைபார்த்து அவன் அநாதரியாதபடி “நகஸூரிஹாவராயுதி” (நகர்சிந்நா பராத்யதி) என்பாரும் அருகேயுண்டு. திண்ணிதான மதியுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாயாலே சொல்ல. ஹக்தியிலிழிகைக்குப் பரிகரமின்றியே ப்ரபத்திக்கு வ்யவஸாயமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள், “திருக்கண்ணபுரம்” என்று வாயாலே சொல்லவே, ஸமஸ்ததூஷங்களும்போம்.

(க0)

பதினோராம் பாட்டு.

பாசோராவினை பற்றறவேண்வேர் !

மாடநீடு குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்

பாடலான தமிழ் ஆயிரத்துள் இப்பத்தம்

பாடியாடிப்பணியின் அவன்தாள்களே.

பத்தாம்பாட்டு.—இல்லையல்லல் இத்தயாதி. “எனக்கேலினியென்குறை - திருக்கண்ணபுரஞ்சொல்ல நாளும் துயர்பாசோரா” என்றவற்றைக்கடாகுபித்து அவதாரிகை-ப்ரீத்யதிசயத்தாலே இத்தயாதி.

“இனி” என்றதுக்கு ஹவம் ஹவதநுஹவ இத்தயாதி. இப்போது இது சொன்னதுக்கு ஹவம் - ஆஸ்ரயணத்தில் இத்தயாதி. “கல்லிலேயந்த” என்கையாலே - திண்ணிதானமதிள் என்றது. “சொல்ல” என்றதுக்கு ஹவதம்-ஹக்தியில் இத்தயாதி. நாளும் துயர் - நான்தோறு முண்டான துயர். பாசோரா - அருகில் கிட்டாது. அடைவே அந்வயம்.

(க0)

† ‘தான்களையே’ என்றும் பாடம்.

ஆ.—(பாடுசாரா.) - ஸுபேருபமான உபாயத்தாலே நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதி
வந்யகராய்க்கொண்டு எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுமீர்! திருவாய்மொழியைப்பாடுங்
கோள் என்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், ப்ரதிவந்யகங்களுல்லாம் பாடுசாராது பற்றறவேண்டி.
யிருக்கும் நீங்கள் இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவனை
ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ப — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக உமவதநுவவத்தை யரு
ளிச்செய்கிறார்.

வினை - ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுஷ்டங்களும், பாடுசாரா - உங்கள் பரிஸரத்திலே
யன்றியே, பற்றறவேண்டுமீர்-ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருந்திகோளாகில், மாடம்-
மாடங்கள், நீடு - உயர்ந்த, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் -
ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், பாடலான - மாநுபமான, தமிழ் - த்ராயிடமா
யிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இப்பத்தும் - இப்பத்தை
யும், பாடி - ப்ரீதியுத்தராய்க்கொண்டுபாடி, ஆடி - ஹர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்
பண்ணி, அவன்தாள்கள் - அந்தஸூலஹுன ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளை, பணிமின் -
வணங்கி அறுவிலிக்கும்படி பாருங்கோள். இத்திருவாய்மொழி முகத்தாலே, உமவ
தநுவவம்பண்ணவே ஸமஸ்த துரிதமும் ஸவாஸநமாகப்போமென்று கருத்து. இது-
கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், ப்ரதிவந்யகங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருக்
கில், இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை
ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[பாடுசாரா இத்யாதி] - வினையானது உங்கள் பார்வத்தில் வந்து கிட்டாத
படி வாஸநையோடே போகவேண்டியிருந்திகோளாகில் நித்யமான மாடங்கையுடைத்
தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. ஆப்தோபதேஸமாசையாலே திரு
வாய்மொழியில் பிறந்தவற்றில் அர்த்தவாதமில்லை. [பாடலித்யாதி] - அநாப்தர்சொல்லி
லும் விடவொண்ணாத ஹேம^௧ யதையையுடைத்தான இப்பத்து. புஷ்பம் பரிமளத்தோடே
அலருமாபோலே இசையோடே கூடப் பாடின தமிழ், ப்ரீதிபூர்வகமாகப்பாடி, இருந்த
விடத்திலிருக்க வொட்டாதே ஆடி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே
விழுங்கோள்; இதன்றோ நான் உங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர்?

நடு.—நிமமத்தில், ப்ரதிவந்யகங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருக்
கில், இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை
யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

நிறுமம் - பாடுசாரா இத்யாதி. “பாடுசாராவினை பற்றறவேண்டுமீர் - இப்பத்தும் பாடி
யாடி - அவன்தாள்கள் - பணிமின்” என்றவற்றைக்கடாக்கித்தவதாரிகை - பிரதிவந்யகங்கள்
இத்யாதி.

[பாசோராவினைபற்றறவேண்வேர்] - வினை உங்கள் பார்வத்திலே வந்து கிட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருந்திகோளாகில். [மாடநீடு இத்யாதி] - நித்யமான மாடங்களையுடைத்தான திருநகரியையுடைத்தான ஆழ்வாருளிச்செய்த. ஆப்தோப டேஸமாகையாலே, திருவாய்மொழியிற் பிறந்தவற்றி லர்த்தவாதமில்லை. [பாடல் இத்யாதி] - அநாப்தர்சொல்லிலும் விடவொண்ணாத லோக்யதையையுடைத்தான இப்பத்து. புஷ்பம் பரிமளத்தோடே யலருமாபோலே, இசையோடே கூடப் பாடின தமிழ். [பாடியாடிப்பணி மின் அவன்தாள்களே] - ப்ரீதிபூர்வகமாகப்பாடி இருந்தவிடத்திலிராதே யாடி ப்ரீதிப்ரேரித ராய்க்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே விழுங்கோள். இதன்றோ நான் உங்களைக் குடிக்கச் சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர்! *தேனேமலரும் திருப்பாதத்தையிறே சேரச்சொல்லுகிறது.

“வினை - பாசோரா” என்றவயிப்பது. “நீடு - மாடம்” - நித்யமானமாடமென்றபடி. நீட்சி - காலக்ருததைர்க்யபரம். இங்கே “சடகோபன்” என்று தம்மைச்சொன்ன துக்கு லாவம் - ஆப்த இத்யாதி. “பாடலான” என்று மாநாபமென்கிற லோக்யதாகயுத்தத்துக்கு லாவம்-அநாப்தர் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - புஷ்பம் இத்யாதி. வ்யங்க்யமாக லாவம் - இதன்றே இத்யாதி. விவரணம் - தேனேமலரும் இத்யாதி. ‘வினை - பாசோராவித்யார்ப்ய, பத்தும் பாடியாடி - அவன்தான் களை - பணிமின்’ இத்யங்க்யம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி. — லூஷிபுஷாநஸிபெயரிதிபு
காஸுஸஸுவி யஜைகிகுஷ வுரெவஸனா | ஸாஸ்யபாஸகநாஸு யகெகி
ஹஷபாடிநொவபெஸ கெரொ டுஸகெ காமீரு : |

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — லவபுஸெஷாசு, லு
கீபெபாவிஜமடிவநா டிணஷணாயிவத்யா நீனாயாவலுஹகா டிபுதவி தரணா
டகஸுஸுலிமாவாசு | டாலாநாஸ லத்யுஹவா டகிலுஜநதபாஸ்யொஜமதார
ணகா லீகா நெலாபு தீகொஹவஹயஹாநெவெத்யுஹாணீஹாரி:

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி. }

மாலுமது வாஞ்சைமுற்றும் மன்னுமுடம் பின்முடிவில்
சாலநண்ணிச் செய்வனெனத் தானுகத்து - மேலவனைச்
சீரார் கணபுரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன்
தாரானே நந்தமக்குத் தாள்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

க - ஆம் பத்து—பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
14	29	பிறதவனுடைய	பிறந்தவனுடைய
"	37	ஸபைஞான	ஸபைஞான
48	7	குடிக்கிடந்தானே	குடிக்கிடந்தானே
49	4	மங்கையையும்	மங்கையும்
71	8	ஸுஹுஞான	ஸுஹுஞான
"	9	நிரந்தரமாக	நிரந்தரமாக
72	6	கடல்	கடல்
74	31	கூமரமன்றிக்கே	கூமரமன்றிக்கே
80	12	காரொன்றே	காரொன்றே
83	15	யாஸ்யாயிருப்	யாஸ்யாயிப்
91	39	விசாகி	விரோதி
117	9	பண்ணுக்காக	பண்ணுக்கக்காக
120	24	வாக்யத்தவயத்	வாக்யத்
121	29	தலைமகளை	தலைமகளை
125	15	அவிசால்யானாய்	அவிசால்யானாய்
130	15	திருவாய்மொழியிலும்	திருவாய்மொழியிலும்
138	21	நுஞ்சேவலும்	நுஞ்சேவலும்
"	22	மெய்யனல்லறொரு	மெய்யனல்லறொரு
143	29	ஈடும்படியான	ஈடுபடும்படியான
157	15	வென்கைச்செய்தே	வென்னச்செய்தே
159	30	குத்	குத்தி
163	11	என்றிருக்குறே	என்றிருக்குமிறே
167	31	ஹஜ்ஜாநா	ஹஜ்ஜாநா
"	32	ஹஜ்ஜிதீ	ஹஜ்ஜிதீ
171	38	அலிநிவேஸத்தை	அலிநிவேஸத்தை
175	15	ப்ரமேதத்தாலே	ப்ரமேதத்தாலே
213	7	சொல்லுங்கோள்	சொல்லுங்கோள்
"	24	அவஸாஃ	அவஸாஃ
217	30	வாக்யார்த்தத்தோடு	வாக்யார்த்தத்தோடு
218	20	ஸுஹுஹநா	ஸுஹுஹநா
219	21	கிஷ்கிந்தாண்டத்திலே	கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திலே
"	24	சுயஸுஸாரா	சுயஸுஸாரா
222	19	கணக்கோள்	கணக்கோள்
229	36	கருத்தென்னென்	கருத்தென்
232	16	கடாகுழித்தவத	கடாகுழித்தவதா
236	35	வாக்ய	வாக்ய
238	4	சோலை	சோலை
"	35	மென்றது	என்றது
262	23	மித்தனையுமிறே	மித்தனையுமிறே
273	19	பூப்போலே	பூப்போலே
274	21	ஆஸ்ரயித்தவ	ஆஸ்ரயத்தனவ
278	25	வாதக	வாதக
281	26	ஸ்திரீத்வ	ஸ்திரீத்வ
290	8	கங்களை	தங்களை
"	21	எவைவாஸம்	எவைவாஸம்
296	4	தௌர்த்த்யதில்	தௌர்த்த்யத்தில்

ஸ்ரீ
ப க வ த் வி ஷ ய ம்

ப த் த ர ம் ப த் து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆரூயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி, திருவாய்மொழி
ஊற்றந்தாதி இவைகளுடன்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யராலும்,
ஆ. வி. நரஸிம்மா சார்யராலும்
பரிசேதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி,
நோபில் அச்சுக்கூடம்.

சுக்கிலவ்ரு]

[1930.

ஸ்ரீ: திருவாய்மொழி.

பத்தாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—தாளதாமரை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆரூயிரப்படி.

(தாளதாமரை.) - திருக்கண்ணபுரத்தில் எம்பெருமானை அதுவதித்து, இப்போது திருமோகூரில் எம்பெருமானை யதுவதிக்கிறார்.

ஒன்பதியூயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், ஸரீராவஸாந ஸமந்தரத்தில் எம்பெருமானைப் பெறக்கடவதான நிர்ணயம்பெற்ற ஆழ்வார், தானாக அலிமாநித்துப் போந்த ஸரீரத்தையும் முகம்பழகின மனிசரையும் இழந்து, முகமறிவார்ஒருத்தரையும் காணாதே, செல்லக்கடவ இடமெல்லாம் கண்டறியாத நிலமாயிருக்கும்படியையும், போசுக்கடவ வழியின் நெடுமையையும், போகைக்கு விவீநமான ஸம்ஸார துரித்ததையும் அதுஸந்யித்து, - “இவ்விவீநங்கள் தட்டாமே இந்நெடுந்தாரம் தூர்வலரான நம்மால் போய்முடிக்கை அரிது; வந்யுவுமாய், ஆப்தனுமாய், ஆந்ருஸம்ஸயத்தை யுடையனுமாய், ப்ரவல விரோயிகளுண்டாகிலும் அவற்றைப் போக்கிக்கொண்டுபோக வல்லனுமா யிருப்பானொருதுணை, ஸரீரவ்யோமு காலத்திலே அவர்யம் வேணும்” என்று அத்தயவஸித்து, - சொன்ன மூணங்கனையெல்லாம் உடையனாய், ஸ்ராமஹரமான வடிவையுமுடையனாய், ஸர்வருடைய ரக்ஷணத்திலும் ஶீக்ஷிதனாயிருக்கிற காளமேவத்தைத் திருமோகூரிலே கண்டு, அவன்பக்கவீரே தம்மை நிகேஷிப்பித்து, அவனை இத்தசைக்குத் துணையாகப் பற்றுகிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில், கீழ்ப்பத்திலே, ஸர்வேஸ்வரனுடைய மலரூபத்வத்தை நிரூபித்தருளி தடிதுவருபமான மலத்தினுடைய அவாப்தி ப்ரகாரத்தை இப்பத்திலே நிரூபித்தருளுவதாகக்கொண்டு, ஆப்தனை அவனுடைய மதிஸாஹாய்யத்தையும், முன்புண்டான ஶுரயீவ க்லேஸ ஸாந்தியைப்பண்ணும் ஹோமீயநாமாழி யோமத்தையும், ஸம்ஸவிஷ்டனாயிருக்கச்செய்தே விஸ்வலேஷ ஸங்கைபண்ணி க்லேஸரிக்கும்படியான ஸாரஸ்யாதிஸயத்தையும், அநந்யஸூநரோபாதி உபாஸகர்களுக்கும் ப்ராப்யனுமா காரத்தையும், ஸப்ரகாரோபாஸநபார்க்கும் அக்ஷிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்குத் தானே நிர்வாஹகனென்னுமிடத்தையும், ததீயஸேஷத்வபர்யந்தமாகத் தன்னை ஆஸ்ரயித்தாருடைய சித்தாதுவியாநம்பண்ணிக்கொண்டு மலப்ராடிநத்திலே உஷ்யுத்தனும் படியையும், தன்பக்கல் ப்ரவணரானருடைய ஸரீராதிகளையும் தான் விருப்பாநின்று கொண்டு அவர்கள் அபேகைக்காக அவற்றை விடுவிக்கும்படியையும், யாத்ருச்சிகமான

ஆதிகூல்யமே பற்றசாகயயாவத் ஹோமுப்ரதிகைகையையும், ஹோமஸித்திக்கு உறுப்பான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் ஆதிவாஹிக ஸக்கார ப்ரதீர்ஸநத்தையும், அதிஸயிதைபான பரபக்திநுபமான அஹிநிவேஸத்தையுடைய தமக்கு ஸ்ரீபுத்தியான தன்னோடு உண்டான ஸத்திரஸாயுஜ்ய ப்ரகாஸத்தைப் பண்ணினபடியையும் அபரோக்ஷித்து அத்யந்த ஹ்ருஷ்டராய், அவர்ப்தமலராய் முடித்தருளுகிறார்.

முதல் திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ராஸ்துதமான கைங்கர்யப்ரதிஸம்வரயித்வம் ஒருதேஸவிசேஷத்திலே பூர்ணமாயிருக்கையால், இந்ததேசத்திலின்றும் அங்கேறப்போகைக்கு வாய்கமான நம்முடைய விரோதியைக்கழித்து உகப்போடே வழி நடத்திக்கொண்டுபோவானொரு ஸஹாயஹதன் வேணும் என்றறுதியிட்டு, திருமோகூரிலே ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிர்வஹ்யாக்ஷீஹமீயமான வுஜாரூபதையையும், நித்யாநுஹ்வயத்வயுத்தமான நாமபூர்த்தியையும், நிவிலஜமத் ரக்ஷகத்வத்தையும், ரக்ஷணூர்த்தமான அநந்தஸாயித்வத்தையும், அஸேஷஜஸம்ஸரேஷத்தையும், அதுஹவப்ரீதிகரமான ஆப்தத்வத்தையும், அலிலலோக ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும், அவதாரப்ரயுத்தஸீல ஸீதலத்வத்தையும், அவயவவைலக்ஷண்யத்தையும், ஆஸ்ரீதரக்ஷணத்தில் அஹ்ஷ்டவிக்ரஹ பரிக்ரஹத்தையும் அதுஸந்யித்து, ஏவம்விதனான ஸர்வேஸ்வரனே நமக்கு வழித்துணையாவான் என்று காளமேவத்தின் திருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றியருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், கீழே “நாளேலறியேன் எனக்குள்ளன்” என்றார்; “மாணமானால்” என்று ஈஸ்வரன் நாளிட்டுக் கொடுத்தான். அவன் ஒன்றைச்சொன்னால் அது கைப்பட்டதென்று மேலே போகலாம்படியிறே இருப்பது; ஆகையாலே, காலாவயி பெற்றாராய்ப் போக்கிலே ஒருப்பட்டார்; போமிடத்து, முகம்பழகின ஸரீரத்தைவிட்டு நெடுநாள் வாஸநை பண்ணின வஹ்யுக்களை விட்டுத் தான் தனியனாய்ப் போகிறவிடமும் முகமறியாதநிலமாய் நெடுங்கை நீட்டுமாயிருக்கிறபடியையும், போகைக்கு விவஹ்யாயத் தான்குழ்த்துக்கொண்ட அவிஷ்யாகர்மவாஸநா ருசிகளான ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அதுஸந்யித்து; “இவ்விவஹ்யுக்கள் தட்டாதபடி நெடுந்தூரத்தை துர்ப்பலான நம்மால் போய்முடிக்கையரிது; இனிப் போமிடத்து ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாயிருப்பானொருவன் வழித்துணையாக வேண்டியிருந்தது.” “பஸுவபுஜிதஸுவபுஜி” “வாராஸ்யஸகிவிபுவிபெவஸ்ய-புபகெ” என்று வழிகொடுப்போக விரகறியுமவனுமாய் ஸக்தனுமாய் “வகிவ்ஸஸ்ய” என்கிறபடியே ப்ராப்தனுமாய், “ஸாதாவிதாஸாதா” என்கிறபடியே ஸர்வவிதவஹ்யுமாய், “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்கிறபடியே பரமஹவானுமாய், ஸ்ரமஹமான வடிவையுடையனுமாய், ஸர்வரக்ஷணத்திலும் ஶீக்ஷிதனுமாயிருக்கிற காளமேவத்தைத் திருமோகூரிலே கண்டு அவன்பக்கவிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி, வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். அவன் கொடுபோமிடத்தில் வடிவழகை அதுஹித்துக்கொண்டு பின்னே போகலாம்படியிறே இருப்பது. “வாரிஹாஸ்யஸாஸாபுபவஹாந” என்றும் “உன்தமர்க்கென்றும் நமன்தமர் கள்ளர்போல்” என்றும் அத்தசையில் விரோயிகள் ஶீதரா யொளிக்கும்படியிறே இருப்பது.

ஈடு.

“நாளேலறியேனெனக்குள்ளன்” என்றார்; “மரணமானால்” என்றறுதியிட்டேக் கோடுத்தான் ஈஸ்வரன். அவன் “செய்கிறோம்” என்று தலைதுலக்கினால், அதுபெற்றதாய் மேல் நடக்கலாம்படியா யிருக்குமிறே காரியம். ஆகையாலே, † (காலாவதிபெற்றாராய்) போக்கிலேயொருப்பட்டார்; போமிடத்தில், முகம்பழகின தேஹத்தையும்விட்டு நெடுநாள் வாஸநைபண்ணின ஷங்குக்களையும் விட்டுத் தனியேயாய்ப் போகிறவிடந்தான் கண்டறி யாத நிலமாய், நெடுங்கைநீட்டாய், வழியிலே ப்ரதிஷங்கங்களும் குவாலாய்-அவிசு^௧ யா கர்மவாஸநாருசிகள் என்றற்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கும் ஓர் அவதியில்லையிறே; இவற்றையடைப்போக்கி வழித்துணையாய்க் கொண்டேபோம்போது ஸர்வேஸ்வரன் தன்னையே பற்றவேணும். அதுவேன்? இவன்தானே தனக்குத் துணையானாலோ வென் றால்,—இன்றளவும் வர ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரியம்பார்த்துப் போந்தவனிறே இவன்; இஸ்ஸரீரத்தோடே யிருக்கிறநாளிலே ஹிதசிந்தை பண்ணினானையாகிலும் இவனுடைய பூர்வவருத்தத்தைப் பார்த்தால் இவன்தான் தனக்குத் துணையாகமாட்டானே. வழி கோடுபோமிடத்தில் இவர்க்கு வரும் † விரோபிகளை யறிக்கைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும்: அறிந்தால் அவற்றைப் போக்கிக் கோடுபோகைக்கு ஸர்வஸக்தியாகவேணும்: “**யஸ்ஸு வபு ஜீரு ஸ்ரவபு விசு**” (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே - ஸர்வேஸ் வரணே “ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஸக்தி” என்னுநின்றதே. ஸக்தி யுண்டானாலும் ப்ரயோஜந மில்லையே, ப்ராப்தனாகவேணும். “**உதாவிதா லுதா**” (மாதாபிதாப்ராதா) இத்யாதி யாலே-அவனே ஸர்வவிதஷங்குவுமாகச் சொல்லாநின்றதே: “எம்மானுமெம்மனையும்” இத்யாதி-ராமாந்ராய ப்ரணையப்பெற்று “யௌவநவிரோதி” என்று பொகட்டுப்போ

தாளதாமரை ப்ரவேசே; கீழுத்தார்த்தத்தை யருவதித்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழி யில் காளமேவத்தை வழித்துணையாகப் பற்றுகைக்கு உறுப்பான உபபத்தியை யருளிச்செய்வதாக அதிஷ்ட்டிகை - நாளேல் இத்யாதிவாக்யவ்யம். உக்தி மாத்ரத்தாலே பெற்றதாமோவென்ன - அவன்செய்கிறோம்இத்யாதி.இப்படி நிஸ்சயித்தாலும் தேஸஸ்வரவத்தையும் விரோயிஸாஹுன் யத்தையும் பார்த்தால் ஸர்வேஸ்வரனையே துணையாகப் பற்றவேணுமென்கிறார் - ஆகையாலே இத்யாதி. ஒருப்படுகை - உத்யோகப்படுகை. நெடுங்கைநீட்டாய் - அதிதூரமாய். குவாலாய் - அதிகமாய். குவாலானவை யெவையென்ன - அவிய்யா இத்யாதி;அவிய்யாதிக்களடியாக வாயிச்சிற யமகிங்காரை நினைக்கிறது. பூர்வம் ஸம்ஸரித்தானையாகிலும் இப்போது ஹிதசிந்தை பண்ணுகிறானே: அதுதுணையானாலோவென்ன - இஸ்ஸரீர இத்யாதி; ஆகையாலே ஸர்வேஸ்வரனே துணையாகவேணுமென்றபடி. ஹிதசிந்தைபண்ணினானையாகிலும் என்றது - ப்ரபத்தி பண்ணினானையாகிலுமென்றபடி. அவனே துணையாகவேணுமென்கிற நிர்வந்யமேதென்ன - வுட்கோடு இத்யாதி. “உலகுசெய்வான்” என்று - ஜமத்காரணத்வம் சொல்லுகையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளும் விரித்தம். அவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வாதிக ளுண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-யஸ்ஸர்வஜ்ஞஃஇத்யாதி. இயம் முண்டகோபநிஷ்டி. “**வராஸ்யஸக்திவிவிரெயவ**” இத்யாதி, “ஸர்வஸக்தி” என்னு மதுக்கும். ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகள் அபேக்ஷிதமானவோபாதி ஸம்வந்யமும் வேணுமென்கிறார் - ஸக்தியுண்டானாலும் இத்யாதி. ப்ராப்திக்கு ப்ரமாணத்வம் - மாதாபிதா இத்யாதி, எம்மானும் இத்யாதி. “**உதாவிதா லுதா நிவாஸஸுரணஸ்வஹுஜிநிதூராயண**” இதிஸ்வாஸா லோபநிஷ்டி; திருமொழி எழும்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி மூன்றும்பாட்டு, “எம்மானு மெம்மனையு மெனைப்பெற்றொழிந்ததற்பின் - அம்மானு மம்மனையுமடியேனுக்காகின்ற” என் பிதாவும் என் மாதாவும் என்னைப்பெற்று “யௌவநவிரோதி” என்று விட்டுப்போனபின்பு, அந்த

வர்கள் ; இவன்தான் வாஸநைபண்ணின முகத்தாலே “அம்மே!” என்றபோதாக, பேண்துரலாலே “ஏன்?” என்றும், “அப்பா!” என்றபோதாக, ஆண்துரலாலே “ஏன்?” என்றும், இப்படி முகங்கோடுத்துக்கொண்டு போகக்கடவன யிருக்குமிறே அவன். ஸாரீரமானது கட்டுக்குலைந்து ப்ராப்ப்யபூமியிலே போய்ப் புருமளவும் செல்ல நடுவுண்டான விரோயிகளைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கு ஈடான விரகு அறியுமவ னாகவேணும் ; விரோயிதன்னை இருதுண்டமாக விட்டுக் கொடுபோகவல்ல ஸக்தி மாளுகவேணும்; தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லாதவன்று இவன் தனக்குத் தஞ்சமென்று தன்னை இவன்கையிலே காட்டிக் கொடுக்கும்படி ஆப்தனாகவேணும். “ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஸக்தி” என்று தானே ப்ரமாணப்ரஸித்தன் ; “தஞ்சமாகியதந்தை தாயோதோனு மாய்” என்று இவர்தாமே “தஞ்சம்” என்றாரே. “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று - ஈயாவானென்னுமிடம் தாமே கைகண்டார். இனி ஸேஷியாயிருக்கையாலே தானே ப்ராப்தனாயிருக்குமிறே. ஆக, “நம்விரோதிகளைப் போக்கி ப்ராப்ப்யபூமியளவும் கொண்டு போய் வழிநடத்துவான் காளமேகம்” என்றுஅத்யவஸித்து,—அருநிலங்களிலே வழிபோவார் “அகப்படை” என்று மிகேக்ராயிருப்பாரைக் கூட்டிக்கொண்டு தம் கைப்போருகை அவர்கள் கையிலே கொடுத்து அமர்ந்தநிலத்திலே சென்றவாறே வாங்கிக் கொள்ளுவாரைப்போலே, ஸாரீரவிஸ்வலேஷ ஸமயத்தில் காளமேவத்தின் பக்கலிலே ஆத்மநிசேஷபத்தைப் பண்ணி, “ப்ராப்ப்யபூமியிலேபுக்கால் பின்னை நமக்குஆக்கிக்கொள் ளக்கடவோம்” என்று வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். இஸ்ஸ்வஹாவங்கள் ஒன்றுமில் லையேயாகிலும், அவன்முன்னேபோகப் பின்னேபோகாநின்றால் அவ்வடிவழிதன்னை யவ்வழித்துக்கொண்டு போமதுவே ப்ரயோஜனமாகப் போரும்படியாய்த்து இருப்பது. “வள்

பிதாவும் மாதாவும் அடியேனுக்காகிகின்ற என்று ஸப்தார்த்தம். எம்மான் - என் பிதா. எம்மனை - என் தாய். அம்மான் - தகப்பன். அம்மனை - தாய். இதுக்கார்த்தம் - ராஜாந்ரபாய் இத்யாதி. அபேக்ஷித குணந்தா கதநார்த்தமாகக் கீழுத்தத்தை மீளவும் அருளிச்செய்கிறார் - ஸாரீரமானது இத்யாதி. “அசுரரைத்தகர்க்கும்,” “கூணிக்கும்வல்லரட்டன்” இத்யாதியையுட்கொண் டருளிச்செய்கிறார் - விரோதி தன்னை இத்யாதி. “திருமோகூடார்த்தன்” என்கையாலே - ‘ஆப்தன்’. ஜ்ஞாநஸக்திகள் ப்ரமாண ப்ரஸித்தங்களென்றருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, இவனுடைய ஆப்ததைக்கும் ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஜ்ஞன் இத்யாதி வாக்யதவயத்தாலே. இக்குணங்கள் கார்யகரமாம் போது ஈயைவேண்டாவோவென்ன - மயர்வற இத்யாதி. கைகண்டார் என்றது - “அருளினன்” என்றத்தைப்பற்ற. கர்மோபாதிகமாய்வந்த வ்ராஹமேயன்றிக்கே, நிருபாயிகஸம்வந்யமும் இவனுக்குஉண்டென்கிறார் - இனி ஸேஷியாய் இத்யாதி. இப்படி விரோயிகளைப் போக்குகைக்கு அதுருணமான குணங்களை ஈர்ஸிப்பித்தவநந்தாம், இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப் பிடித் தருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதி. அநுநிலங்கள் - ஐயாதிக்யத்தாலே போகவரிதான ப்ரதேஸங்கள். அகப்படை - அந்தரங்கபரிகரம். அமர்ந்தநிலத்திலே வாங்கிக்கொள்வாரைப்போலே யென்றது - லௌகிகதருஷ்டாந்தமத்தனையல்லது, அவன் கையிலே வாங்கிக்கொள்ளவில்லையிறே; அன்றிக்கே, “திருவேங்கடத்துக்கிவை பத்தும் பிடித்தார் பிடித்தார் - பெரியவானுள்ளிலாவவர்” என்கையாலே - இது ஆஸ்ரயணீயஸ்த்தலமும் அது ஹோமஸ்த்தலமுமாகையாலே சொல்லுகிறு ரென்றால் நல்லது இங்கு ஆத்ம நிசேஷபம் ஆவது - அணையாகவேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனை. தேஹவிஸ்வலேஷஈயையிலுந் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேணுமோவென்ன,- ஆர்த்த ப்ரபந் கராகையாலே பண்ணுகிறுரென்றருளிச்செய்வார். “தோளுநான்குடைச் சரிசூழல்” இத்யாதியைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - இஸ்ஸ்வஹாவங்கள் இத்யாதி. ஸக்தியுண்டானாலும் போராது, மதிப் பும் வேணுமென்கிறார் - வள்ளலே இத்யாதி. மதிப்புக்கு ப்ரமாணம் - பரிஹர இத்யாதி.

முதற்பாட்டு.

“ஸ்ரீபாருஷதிவீக்ஞபாஸகமலம் வடித்படுகிதவஸ்யுகண்டுகுமெ। வாரிகமா
சியாஸாகிரகநபூவனாநு பூஷாமகிந்யநுணாம் நவெஷ்வ வாநாத்” இதி ஸ்ரீ
விஷ்ணுபுராணே.(௩-௭-௧௩) “வள்ளலே” என்கிறவிடத்திலே அவனுக்கு மதிப்புத் தோற்றிற்றில்
லையேயாகிலும், அவன் தமர்க்கு அதுண்டாகையாலே அவனுக்கு கிம்புநர்நாயவரித்தமிதேறவெண்று
கருத்து. ஸக்தியுண்டானால் போராதோ, மதிப்பும் வேணுமோவென்ன ருத்ரன் ஸக்திமானாயிருக்கச்
செய்தேயும் மதிப்பில்லாமையாலே மார்க்கண்டேயன் நிமித்தமாக விழிப்புண்டானிதே” என்றரு
ளிச்செய்வார். ‘ப்ராப்தனாயிருக்குமிதே’ என்றவநந்தரம் ‘வள்ளலேயுன் தமர்க்கு’ இத்யாதியை யநுஸங்
யித்து, அநந்தரம் ‘இஸ்ஸவஹாவங்களொன்றும்’ இத்யாதியையநுஸங்கித்து, அநந்தரம் ‘ஆக நம்
விரோயிகளைப்போக்கி’ இத்யாதிவாக்யத்தை யநுஸங்கிப்பது. ‘வள்ளலே’ இத்யாதிக்கு ஸபஷ்டோர்த்த
ததிருமொழி எட்டாம் பத்து பத்தாந்திருமொழி எட்டாம்பாட்டு, ‘வெள்ளை நீர் வெள்ளத்து’ இத்யாதி

லைச்செய்யும்படி கற்பகப்பண்ணைபோலேயிருக்கிற), நான்குதோளுடை - நாலுதிருத் தோளையுமுடையனாய், சுரிசுழல் - (அய் வக்லேஸம்ஸமநமாய்த் துணையாகைக்கு யோக்யமான) சுரிந்து துன்னுசுழலையுடையனாய், (பின்பேவருகிற என்னைப்புரிந்து சுடாக்கிக் கைக்குடான), கமலக்கண் - கமலம்போன்றகண்ணையுடையனாய், (இளைப்பாறும்படி ஸ்மிதஜாஷணம்பண்ணும்), கனிவாய் - ஸ்திக்கியமான திருப்பவளத்தையுடையனாய், காளமேகத்தையன்றி - காளமேகம்போலே உடிராருபத்தையுடையவையெனயொழிய, மற்றொன்று கதி - வேறுநமக்குத்தணையாக மந்தவ்யமாயிருப்பதொருவஸ்துவை, இலம் - உடையோமல்லோம். தாமரையைத் தடம்அணிந்ததாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வலாவனான காளமேகத்தை யொழிய வேறு நமக்கு ரக்ஷகரில்லை யென்கிறார். [தாளதாமரை] - தாளையுடைய தாமரை. மலையைச்சுமந்தாற்போலே பூவின்பெருமைபைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரை. சேற்றின் நன்மையாலே உரத்ததாளையுடைய தாமரை. “உரம்பெற்ற பலர்க்கமலம் உலகு அளந்த சேவடிபோல் உயர்ந்துகாட்ட” என்னக்கடவதிறே. [தட மணிவயல்] - பூவாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகங்கலையுடைய வயல். [திருமோகூர்] - ஊரில் லோக்யதை வயலின் நிலத்திலே காணுமித்தனை. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. இவ்வூரில் விடிவுதோறும் அவனுக்கு “ஸுபூஷாதாஸு செநிஸா” என்னும்படியாய்த்து இருப்பது. [நன்கமர்ந்து நின்று] - அநந்தய்யோஜந னாய்ச் சேர்ந்துநின்று. அவ்வூரில்வாஸம் ஒன்றுக்காகவன்றிக்கே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. [அசுரரை இத்யாதி] - அஸுரரை அழியச்செய்யுமா போலே, என் விரோயிகளைத்துணிக்கவல்ல தோள்கலையுடையவன். “மஜீவாவக்ஷுஸிஹம்வாவூ வுஹ்வாவநாஸரிதாநாஹ்வாயசிஸஞ்ஜாஸம்வாஹூராவஸூஸஸரிதா” என்னக் கடவதிறே. விகாநாய்க் கிடந்தாலும் தோடிட்டகாதென்று தெரியுமாபோலே, தோள்களைக் கண்டபோதே விரோயிநிரஸநஸீலமென்று தோற்றியிருக்குமென்கை. இவன்பின்பே வழியேபோமிடத்துத் திருக்குழலே ஒருகால் பேண, நெநொள் ஸம் ஸாரத்தில்பட்ட க்லேஸமெல்லாம் தீரும்படியாய்த்திருப்பது. “கெஸுவக்ஷுஸநாஸநஃ” [கமலக்கண்கனிவாய்] - வ்யபமெல்லாம் தோற்றும்படியான நோக்கும் ஸ்மிதமுமிருக் கிறபடி. ஸம்ஸாரத்தில பொய்யருடைய நோக்கிலும் ஸ்மிதத்திலும்பட்ட நோவெல் லாம் ஆறும்படியிறே இருப்பது. “மஹதாஹூராவஸூஸநந்தவூஷாஹூஷிதவெகஸாஸூ வாயெயம் வுணூரீகாஷநாஸிஸஜீதநாஸிதஸூ” [காளமேகத்தை] - வழி போம் போது முன்னே ஒருகாளமேகம் வாஷித்துக்கொண்டுபோகப் பின்னே போமாபோலே ஸ்ரமஹாமாயிறே இருப்பது. “ஸவஹூ” என்கிற விஷயமாகையாலே, அவ்வாச நார்த்தத்தைய நுஷித்துக்கொண்டுபோமிதத்தனை. [அன்றிமற்றொன்றிலம்கதியே] - அவனை யொழிய வேறுகதிஉடையோமல்லோம். வேறொருவரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம்.

நடு.—முதற்பாட்டு. மரணமான மஹாலயத்துக்கு விரோயிநிரஸநஸீலனான காளமேகமல்லது துணையிலையென்று அவனைப்பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.—தாளதாமரை இத்யாதி, “அசுரரைத்தகர்க்கும்” என்றுதொடங்கி “மற் றொன்றிலம்கதியே” என்னுமளவும் சுடாக்கித்தவதாரிகை - மரணமான இத்யாதி.

[தாளதாமரை]-மலையைச் சுமந்தாற்போலே பூவிற்பெருமையைப் பொறுக்க வல்ல தானையுடைய தாமரையென்கை. “உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட” என்னக்கடவதிநே. சேற்றின்நன்மையாலே உரத்த தானையுடைய தாமரையென்கை. [தடமணி] - இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே யலங்கரித்தாற்போலே யிருக்குமாய்த்துத் தடம்: “உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட” சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற கமலமானது ஒங்கிலுர்ந்தபோது, திரு வுலகளந்தபோதேத்த திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருந்தது. ‘வரம்புற்றஇத்யாதி’:-அப் போது, “வெஜ்வஸுராணாடி” (ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்) என்கிறபடியே தேவர்கள் திரண்டு காலேநீட்டித் தலைமைவணங்கித் தண்டனிட்டாற்போலே யிராநின்றதாய்த்து, செந்நெல்களானவை விழுந்து தலைசாய்ந்து கிடக்கிறபோது: இப்படிப்பட்ட தடங்களையும் வயல்களையுமுடைத்தான திருமோகூர். ஊரில் ஹோக்யதையுடைய வயலிலேகாணு மித்தனை. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. அவ்வூரில் விடிந்த விடிவுதோறும், அவனுக்கு “ஸுபுரபாதாசமேநிஸா” (ஸுப்ரபாதாசமேநிஸா) என்னும்படியாய்த்திருப்பது. [நன்கமாந்துகின்று] - இவ்வூரில் வாஸமொழிய வேறொரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாதே இதுதானே ப்ரயோஜனமாக நின்று. [அசுரர் இத்யாதி] - அஸுரஸங்கத்தைத் துணித்ததெக்கி விரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு போகவல்லனென்று தோற்றும்படியான திருத்தோள்கள் நாலையுமுடைய, “இவர் இப்போதறிந்தபடியெங்ஙனே?” என்றுகேட்க, “விகோதானாலும் தோடிட்டுவளர்ந்த காதேன்றுதேரியுங்கான்” என்றருளிச்செய்தருளின வார்த்தை. [சுகிழல்] - நெடுநாள்பட ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட

தாளில்லாத தாமரையில்லையேயாயிருக்க, “தான்” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - மலையை இத்யாதி. அப்படிப்பட்ட தாளுடைத்தோவென்ன - உரம்பெற்ற இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - சேற்றில் இத்யாதி. “தாளதாமரை - அணி - தடம்” என்றங்வித்தார்த்தம் - இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே இத்யாதி. ப்ராஸ்துதமான “உரம்பெற்ற” இத்யாதி பாசார்த்துக்கு அர்த்தகதநார்த்தமாகப் ப்ராதிஃகோபாஜானம் - உரம் இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி எட்டாம்பாட்டு, “உரம்பெற்றி” இத்யாதி. “உரம்பெற்ற” இத்யாதிக் கர்த்தம் - சேற்று வாய்ப்பாலே இத்யாதி. “தாளதாமரை - அணி” என்றத்தை * தடத்துக்கும் * வயலுக்கும் விசேஷணமாக்கியருளிச்செய்கிறார் - இப்படிப்பட்ட நடங்களையும் இத்யாதி. ஹலிதம் - ஊரில் இத்யாதி. ஹோக்ய தாகதநத்தால் லாவம் - அவ்வூரில் விடிந்த இத்யாதி. அதாவது - அவ்வூர் நிதியாபூர்வஹோக்யமாயிருக்கையாலே, அவனுக்கும் ஆசிரம் நிதியாபூர்வமாயிருக்கும்; இப்படியாகையாலே விடிந்தவிடிவுதோறும் அவனுக்கு “ஸுபூஷாதாஅநெநிஸா” என்னும்படியிருக்குமென்றபடி. “ஈஷுநெஸைவமஐஜநஸுபூஷாதாஅநெநிஸா | யஷுநிபூஷைவகுக்ஷாவிஷோஷு-க்ஷாஷுஹோஷு” இதி பஞ்சமேம்ஸே அக்ரூ:.(௧௭-௩); ‘வநெஷுஸாராணஹிவிஹிதவநெஷுஸுயாநெஷு’ முதமநவவெவரெஸு: | ஸுத:கூரிநடு:பூவகாஸவபுகாசிநாஸுநாஷுவிவ்யூபெஹரி:” இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுத்ரமே மாங்கல்யஸ்தவே. “நன்கமர்ந்துமின்று - நன்றாகப் பொருந்திமின்று” என்றத்தால் லாவம் - இவ்வூரில் இத்யாதி. தோளைக்கண்டமாதார்த்திலே “அசாரைத்தகர்க்கும்” என்று தோற்றுமோவென்கிற சங்கையையநுவதிக்கிறார் - இவர் இத்யாதி. அதாவது திருத்தோன்களும் * ஜ்யாகிணகர்க்கசங்களாகையாலே, அஸாராநிஸநத்தைத் தோற்றுவிக்குமென்றபடி. நம்பின்னை கேட்க ரஞ்சீயாருளிச்செய்த வார்த்தையென்றபடி. வழித்துணையாகப்பற்றுக்கிற இவர் “சுரிமுல்” என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு லாவம் -

ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியிருக்குமாய்த்து, பின்னே போகிறவனுக்கு முன்னே போகிறவன் ஒருகால் திருக்குழலைக் குலைத்து நுழந்த; “கேஸவஃகேஸநாஸநஃ” (கேஸவஃகேஸநாஸநஃ) [கமலமித்தயாதி] - கூஷுத்ரவிஷயங்களினுடைய பொய்யான நோக்கிலும் பொய்யானமுறுவலிலும் அகப்பட்ட நெஞ்சாறலெல்லாம் தீரும்படி மெய்யான நோக்கும் மெய்யானமுறுவலுமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [காளமேகத்தை] - †ராஜாக்கள் போம்போது முன்னே மேகர்நீர் விமோபோலே முன்னாய் காளமேகம் ஸௌந்தர்யாம் ருதத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டுபோக, பின்னே அக்குளிர்வாசத்தையநுவித்துப் போகலாயிருக்குமாய்த்து. [அன்றிமற்றோன்றிலம் கதியே] - காளமேகத்தையொழிய வேறு வழித்துணையுடையோ மல்லோம்.

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இலம்கதிமற்றோன்றியம்மைக்கும் ஈன்தண் துழாயின்
அலங்கலங்கண்ணி ஆயிரம்பேருடையம்மாள்
நலங்கோள்நான்மறைவாணர்கள் வாழ் திருமோகூர்
நலங்கழலவனடிநிழல் தடமன்றியாமே.

ஆ — (இலங்கதி.) - நமக்கெம்மைக்கும் ஸ்மஸ்த கல்யாண குணையுடைய அவன் திருவடிகளின் நிழலாகிற குளிர்ந்த தடாகமல்லது மற்றொரு ப்ராப்யமில்லையென்கிறார்.

ஒ. — இரண்டாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதர்க்கு ப்ரமஹரமான ஹோக்யதையையும் அவர்களுக்கு உஜ்ஜ்வலஹேதுவான திருநாமங்களை யு முடையனுவனுடைய ப்ரமஹரமான திருவடிகளல்லது காலதத்தவமுள்ளதனையும் வேறு புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும், [ஈன்தண் துழாயின் என்று தொடங்கி] - செவ்வியையும் குளிர்ந்தியையுமுடைய திருத்துழாயினுடைய ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலையையும், குணசேஷத்தாழிகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமங்களை யுமுடைய ஸர்வேஸ்வரனுமாய், ஆந்ருஸம்ஸ்யாழிகளையுடையராய் எம்பெருமானாக

நெடுநாள் இத்யாதி. அப்படி தாபஹரமோவென்ன, ப்ரமாணம் - கேஸவஃ இத்யாதி. “நாசெவஹு
சோநஸுயபெநவரிவாஷிதஃ! கிம்ஸயாநாஸிபுதொஷெவஃகேஸவஃகேஸநாஸநஃ”
இதி மஹாலாதே. “கேஸவஃ” என்றதுக்கு - ப்ராஸஸ்தகேஸதவத்திலே நோக்கு. கரிதழல் -
சுருண்டகுழல். “கமலக்கண்களினாய்” என்றதுக்கு ப்ரக்ருதாநகுணமாக லாவம் - கூஷுத்ரவிஷயங்களினுடைய இத்யாதி. “வழித்துணை” என்றதுக்கு நகுணமாக “காளம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு. லாவம் - ராஜாக்கள் போம்போது இத்யாதி. மேகர் - மார்க்கசோதகர். நீர்விடுகிறவர்களுமாம். மேகஸப்தம். “பிஹஸெவநெ” என்கிறபொது நிஷ்பந்நமாகையாலே, அத்தையுட்கொண்டு வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகவென்றது. குளிர்வாசத்தை - குளிர்ந்தவாஸநையை. ‘தாளதாமரை - அணி - தடம், தாளதாமரை - அணியவல் திருமோகூர்’ இத்யாரப்யாந்வயஃ.

(க)

† ராஜாக்கள் போம்போது என்னுமிடத்தில் ‘போம்போது’ என்பதே அடையவளந்தானரும்பதத்துப் பாடம்.

கிய மாலைபையும், குணசேஷத்தாதிதருக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமங்களை யுமுமுடைய ஸர்வேஸ்வரனுமாய், ஆந்ருஸம்ஸ்யாதினை யுடையாய் எம்பெருமானுக்குங் கூட “ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமயர்மம்” என்று ஒதுவிக்கும்படியாக வேடிார்த்தம் கைவந்திருக்குமவர்கள் நிரந்தரமாக அதுவிக்கி, திருமோகூரிலே ஆஸ்ரிதருடைய குணசேஷரூபணம் பண்ணுத திருவடிகளை யுடையவனுடைய பாதச்சாயையாகிற பொய்கையை பொழிய.

ப. — அநந்தரம், சிரதிரயஹோக்யபலகுதரூப் நிரந்தராதூஜாவ்யராமபூர்த்தியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைப் பொழிப ஸர்வாவஸ்யமிதும் வேறொருபுதியுமுடையோமல்லோ மென்கிறார்.

சுன் - பூந்தாரையின்கிற, தண் - குளிர்ந்த, துழாயின் - திருத்துழாயையுடையதாய், அலங்கல் - அசையாதின்கிற, அம் - அழகிய, கண்ணி - மாலைபையுடையனாய், ஆயிரம்பேருடை - அதுவாய்வாய் அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களை யுமுமுடைய, அம்மான் - சிருபாபிக்ஷேஷியாய், நலங்கொள் - ஆந்ருஸம்ஸ்யாதி விலக்ஷண குணங்களை யுடையாய், நான்மறை - நாலு வேதங்களுக்கு, வாணர்கள் - நிர்வாஹகரணவர்கள், வாழ் - ரக்ஷகத்வாதி குணத்துவத்தாலேவாழுகிற, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே வந்த திக்கிறவனாய், நலங்கழுவன் - ஆஸ்ரிததாரதர்யம்பாராதே நம்மைக்கிட்ட அழகிய வீரக்கழலையுடையவனுடைய, அடிநிழல் - பாதச்சாயையாகிற, தடமன்றி - தடாக மொழிய, யாம் - நாம், எம்மைக்கும் - எல்லாஜநமத்திலும், கதி - மந்தவ்யமாக, மற்றொன்று - வேறொன்றை, இலம் - உடையோமல்லோம். சுன்னுழாய் - இனிய துழாய் என்றுமாம். அலங்கல் - மாலையாய், கண்ணி - தாராய், தொடையாகவுமாம். அலங்கல் - அலங்காரமாகவுமாம்.

இ. — இரண்டாம்பாட்டில், ஹோக்யமான ஒப்பீனையையும் உஜ்ஜீவநேஹதவான திருநாமங்களை யுமுமுடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறுகாலத்தவமுள்ளதனையும் புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி] - இவ்வார்த்தை ஒரு ஜந்மத்துக் கன்றிக்கே, எல்லா ஜந்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை என்கை. [எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும்; எல்லாக்காலங்களிலுமென்றபடி. [சுன்தன்னுழாய் இத்யாதி] - தாரையையும் குளிர்ந்தியையுமுமுடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலை. [அலங்கல்] - ஒளியென்னுதல், அசைவென்னுதல்; பின்னே பேசுகாரின்றால் அடிமாரியிடும்போது வளையமசைந்து வருகிறபடி என்னுதல், திருமேனியிலே சேருகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆயிரம்பேருடை] - ஒப்பீனக்குத்தோற்று ஏத்துகைக்கு அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களை யுமுமுடையவன். [அம்மான்] - அழகின்னிக்கே பொழிந்தாலும் ஏத்துகைக்கு ப்ராப்தமான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி] - “ஆந்ருஸம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்” என்று வேடிதாதர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய் வேடிநிர்வாஹகரணவர்கள் நித்யாதுவம்பண்ணுகிற தேஸம். அத்தேஸவாஸத்தாலே, “ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமயர்மம்” என்று ஈஸ்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்டைகளைவேண்டியிருக்கும் தேஸம். அவ்வூரிலே ஆஸ்ரயிக்கச்சென்றாரை, “கலாஹிஸுனெஷாஹவது”, என்னுமவர்கள். [நலங்கழல்] - ஆஸ்ரிதருடைய குணசேஷரூபணம் பண்ணுத திருவடிகள். அவர்கள் ப்ரோமாய்யாய், “வயுதாஸு” என்றாலும் “நக்யுஜெயஸு” என்னுமவன். [அவனடிநிழல் தடமன்றியாமே] - அவனுடைய பாதச்சாயை

யாகிற பொய்கையொழிய. [யாம் - இலங்கதி மற்றென்று எம்மைக்கும்] - அவன் தானே, “வய்யுதாழ்” என்றாலும் புறம்பு புகலற்றிருக்கிறபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஹோமஹேதுவான ஒப்பினையையும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான திருநாமங்களையு முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு, காலத்தத்வ முள்ளதனையும் புகலுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

[இலங்கதிமற்றென்று எம்மைக்கும்] (எம்மைக்கும் - மற்றென்று - இலங்கதி) - இவ்வார்த்தை ஒருஜம்மத்துக்கன்றியே, எல்லாஜம்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை. எல்லாக் காலத்துக்கும் இதுஒழிய வேறு துணையுடையோமல்லோம். [ஈன் இத்யாதி] - தாரையம் குளிர்த்தியையு முடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகியமாலே. [அலங்கல்] - ஒளியேன்னுதல், அசைவேன்னுதல்; பின்னே போகாநின்றால் அடிமாரியிடும்போது வளையம் அசைந்துவருகிறபடியேன்னுதல்; திருமேனியிலே சேருகையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆபிரம்பேருடை] - தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக்கண்டு இவன் ஏத்தப்புக்கால், இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவன் [அம்மான்] - வடிவழகு கண்டு அப்ராப்த ஸ்ரீலத்திலே ஏத்திற்றுகவேண்டாதே, “ஆழியங்கையம்மானே யேத்தாதயர்த்து - வாளாவிருந் தோழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்” என்று ஏத்தாதநாளைக்கும் வயிறுபிடிக்கவேண்டுமே படியான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி] - “ஆந்ருஸம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்” என்று வேதநாத்தபர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய், வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் சேலுத்தவல்ல நானவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். அவ்வூரில் வர்த்தனந்தானேயிறே வாழ்ச்சி. அத்தேஸுவாஸத்தாலே, “ஆஸ்ரிதஸம்ரகக்ஷணமே பரமபர்மம்” என்று ஈஸ்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்ட்டனாகவேண்டுமே தேசம். அவ்வூரிலே ஆஸ்ரயிக்கச் சென்றாரை, “ஆஸ்ரயிஷு - ஹேதுவதம்” (அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது) என்னுமவர்கள். [நலங்கழலவன்] - ஆஸ்ரிதருடைய குணதோஷநிருபணம்பண்ணாத திருவடிகள். அவர்கள் தாங்கள்

இரண்டாம்பாட்டு.—இலங்கதி இத்யாதி. “ஈன் தன்னுதாய்” இத்யாரப்ய, “அம்மானடி நிழற்றடமன்றி - எம்மைக்கும் - மற்றென்று - இலங்கதி” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஹோமஹேது இத்யாதி.

“எம்மைக்கும்” என்றதுக்குலாவம் - இவ்வார்த்தை இத்யாதி. எம்மைக்கும் - எல்லா ஜம்மத்துக்கும். ஆனால் இவரின்னமும் ஒருஜம்மமுண்டாகச் சொல்லுகிறோவென்ன - எல்லாக் காலத்துக்கும் இத்யாதி. “ஈன்” என்று - தாராய், பூவென்னுதல், பூவை, ஈன்கிற - ப்ராஸவியா நிற்கிற வென்னுதல். உத்தார்த்த த்வயத்தையும் வ்யுத்தர்மேணவிவரிக்கிறார் - பின்னே இத்யாதி. கீழில் பதத்தையுக்கட்டி ஹாவம் - தோளும் இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி “அம்மான்” என்றதுக்கு ஹாவம் - வடிவழகு இத்யாதி. “ஆழியங்கையித்யாதி” பெரியதிருவந்தாதி எண்பத்திரண்டாம் பாட்டு; “தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்” இத்யாதி. அயர்த்து - மறந்த. வாளா - வயர்த்த மாக, நலம் - க்ருபை; கொள்கை - உடைத்தாகை; ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தை யுடையவர்களென்றபடி. “நலங்கொள்” என்றவந்தரம் “நான்மறைவாணர்” என்றுவிசேஷித்ததுக்குலாவம் - ஆந்ருஸம்ஸ்யமே இத்யாதி. நான்மறைவாணர்கள் - நாலுவேதங்களுக்கு நிர்வாஹகரானவர்கள். வாணர் - நிர்வாஹகர். வர்த்திக்கிறவென்னுதே, “வாழ்” என்றதுக்குலாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இந்த பதப்ரயோகத்துக்குலாவம் - அத்தேஸ இத்யாதி. “நலங்கொள் நான்மறைவாணர்கள்” என்றதுக்கு ஹலிதம் - அவ்வூரிலே இத்யாதி. “ஹேதுவதம்” (அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது) இது யுத்தகாண்டே

ப்ரேமாந்தராய், “வயுதாழ்” (வத்யதாம்) என்றும், “மத்யஜெய” (நத்யஜேயம்) என்னுமவன். [அவனடிநிழல்தடமன்றியாமே] - அவனென்கிற பதம் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது அவன் பாதச்சாயையாகிற போய்கையை யோழிய நாம் வேறொரு கதியடையோ மல்லோம்.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அன்றியாமோருபுகலிடம்இலம் என்றென்றலற்றி
நின்றநான்முகன்அரனோடு தேவர்கள்நாட
வேன்றதும்முவுலகளித்துஉழல்வான்திருமோகூர்
நன்றநாம்இனிநணுகுதம் நமதிடர்கேடவே.

ஆ.—(அன்றியாம்.) - ஆதலால், அர்த்திகல்பகமாயிருந்தவனைத் திருமோகூரிலேசென்று நம்முடைய க்லேஸமெல்லாம் போம்படி ஸுஜிப்போம் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றம்பாட்டில், ஸர்வலக்ஷணஸீலனான ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக் கிற திருமோகூரை நம்முடைய ஸமஸ்த ஃஃவங்களுக்கெத்சென்று ப்ராபிப்போம்; இது ஹிதம் என்கிறார்.

[அன்றியென்று தொடங்கி] - வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடம் உடையோமல்லோம் என்று நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு ப்ரஹ்மருத்ர ப்ரமுஷ்ரான ஷேவர்கள் ஆஸ்ரயிக்க, ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இந்த மூன்றுலோகத்தையும் ரக்ஷித்து அதுவே தனக்குப் போதுபோக்கானவனுடைய திருமோகூரை. [நன்று - நணுகுதம்] - நன்றாகக் கூடுவோம்.

ப.—அந்தரம், அவிஷ்ஜாத்ரக்ஷண ஸ்வஹிவனுவனுடைய திருமோகூரை, நமக்குத் துணை தேட்டமார்படியான துஃவம் கெடும்படி கிட்டிவோமென்கிறார்.

அன்றி - உன்னையோழிய, யாம் - நாங்கள், ஒருபுகலிடம் - வேறொருபுகலிடம், இலம் - உடையோமல்லோம், என்றுஎன்றுஅலற்றி - என்று தளர்த்திதோனதும் படி பலகாலும் கூப்பிட்டு, நின்று - (ப்ரயோஜநலாபத்தளவும்) நின்று, நான்முகன்அரனோடு - ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடுகூட, தேவர்கள் - தேவஜாதிகள், நாட - தேடியாஸ்ரயிக்க, வென்று - விரோதிகளைவென்று, இம்முவுலகு-இந்தஜமத்தரயத்தையும், அளித்து உழல்வான் - ரக்ஷிக்கையேயாத்தரயா யிருக்குமவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரை, நாம்-நமது-நம்முடைய, இடர் கெட - (வழித்துணைதேட்டமான) மநோஃஃவம் தீரும்படி, இனி - (ரக்ஷகனானவன் ஸந்நிஹிதனான) பின்பு, நன்று - அந்நயப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, நணுகுதம் - கிட்டக்கடவோம்.

அஷ்டாதஸே. (ந.அடு) திருவடிகளுக்குநன்மையேதென்ன-ஆஸ்ரீதருடைய இத்யாதி. “குணதோஷநிருபணம்பண்ணாத” என்றத்தால்ஹிதம் - அவர்கள் தாங்கள் இத்யாதி என்று ஏகார்த்தமாதல்; ‘ஆஸ்ரீதருடைய’ இத்யாதிவாக்யம் - ‘நலம்’ என்றத்தை * கழலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தமாய், “அவர்கள் தாங்கள்” இத்யாதிவாக்யம் - அவனுக்குவிசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரபரமாதல். ‘நன் - தண்துழாயின்’ என்றுதொடங்கி, ‘நலங்கழலவ னடிநிழற்மடமன்றியாம் - எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - கதி - இலம்’ இத்யந்வயி. “அவன்” என்றது, கீழும்மேலும் அந்வயிக்கிறது. (உ)

இ—மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம் முடைய கைலாசபுரங்களும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போம் என்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - “வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடமறியோமல்லோம்” என்று ப்ராஹ்மாதிகள் வார்த்தை. அந்நயப்ரயோஜநர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவார்களாய்த்து இவன்முகக் காட்டுகைக்காக. [என்றென்று அலற்றி] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - தங்கள் ப்ரயோஜநம் பெற்றாலல்லது மீளமாட்டாதே நின்று, ப்ராஹ்மருத்ரர்களோடே டேவர்கள் ஆஸ்ரயிக்க, அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இத்தகைலலோகங்களையும் ரக்ஷித்து அதுவே யாத்ரையாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேஸம். [இனி - நாம் - நன்று - நணுகுதும்] - அவன் ஸர்வரக்ஷகனானபின்பு, ரக்ஷகாபேகையுடைய நாம் நன்றாகக்கிடீவோம். ஸ்ரீமதுரையை காலயவநஜராஸந் யாதிகள் கிட்டினாற்போலன்றியே, ப்ராஹ்மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினாற்போலுமன்றியே, அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கிட்டீவோம். [நமதிடர் கெடவே] - வழித்துணை தேடி க்லேஸிக்கிற நம்முடைய ஸர்வரக்ஷகன்.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனானவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய கைலாசபுரமும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போ மென்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரமும் அந்நயப்ரயோஜநருடைய பாசுரத்தைச் சொல்லுவார்களாய்த்து அவன்முகங்காட்டுகைக்காக. “தேவரையொழிய நாங்கள் ஒருபுகலிடையோ மல்லோம்” என்று நிரந்தரமாக அடைவுகெடச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - அந்நயப்ரயோஜநரைப்போலே தங்கள் ப்ரயோஜநம் கைபுகருமளவும் நின்று. [நான்முகன்இத்யாதி] - சதுர்முகன், ருத்ரன், இவர்களோடேகூட தேவஜாதியடைய ஆஸ்ரயிக்க. [வென்றுஇத்யாதி] - அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று, அவர்களுக்கு விஷயமான இத்த்ரையோக்யத்தையும் ரக்ஷித்து, அதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்வன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. [நன்றுநாமினிநணுகுதும்] [இனி - நாம் - நன்று - நணுகுதும்] - அவன் ஸர்வரக்ஷகனானபின்பு, ரக்ஷகாபேகையுடைய நாம் நன்றாகக்கிட்டீவோம். ஸ்ரீமதுரையிலே காலயவநஜராஸந்தாதிகள் கிட்டினாற்போலையன்றிக்கே, “நீணகர்நீளோரிவைத்தருளாய்” என்று ப்ராஹ்மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினாற்போலுமன்றிக்கே, அந்நயப்ரயோஜநராய்க் கிட்டீவோம். [நமதிடர்கெடவே] - “ஆவாராந்துணை” என்றிருக்கிற நம்முடைய க்லேஸம்கேட.

(௧)

மூன்றும்பாட்டு.—அன்றி யாம் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகனானவன் இத்யாதி.

ப்ரயோஜநாந்தரபரானவர்கள் “அன்றியாம் ஒருபுகல்” என்பானென்? என்ன - ப்ரயோஜநாந்தரபரமும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - தேவரை இத்யாதி. நாடுகை - தேடுகையாய், மநஸ்ஸாலையாஸ்ரயிக்கை. “வென்று, இம்முவுலகு” என்று பதச்சேதம். “நன்று” என்றவிசேஷணத் துக்குலாவம் - ஸ்ரீமதுரையிலே இத்யாதி. “நீணகர்” இத்யாதிக்கு - லங்கையை டிஹிப்பிக்க வேணமென்ற்த்தம். திருவீருத்தம், “பேணலமில்லாவாக்கர்” இத்யாதி. ‘அன்றியாம்’ இத்யா ரப்ய, ‘திருமோகூரை - இனி - நாம் - நமதிடர்கெட - நன்று - நணுகுதும்’ இத்யங்கையி.

(௧௨)

நான்காம் பாட்டு.

இடர்கெட எம்மைப் போந்தளியாய் என்றே நேத்திச்
கடர்கோள் சோதியைத் தேவரும் முனிவருந்தோடரப்
படர்கோள் பாம்பனைப் பள்ளிகோள்வாந்திருமோகூர்
இடர்கெட அடிபரவுதுந்தோண்டிர்! வம்மினே.

ஆ—(இடர்கெட.) - ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்வாபேக்ஷிதங்களைப் பார்த்திக்கைக்கு
எளியனாகக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே புருந்தருளின அவன், அப்படியே நமக்கும்
நம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை ப்ரார்த்திக்கைக்கு எளியனாய்க்கொண்டு திருமோகூரிலே
புருந்தருளினான்: அவன் திருவடிகளையே ஊஜிப்போம்: வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்த ஃவங்களும்போக திருமோ
கூரில் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்போம், வாருங்கோள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை
அழைக்கிறார்.

[இடரென்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை, தேவர்
களும், முனிவர்களும், எங்களுடைய ஸமஸ்த ஃவங்களும் போம்படிபோந்து, ரக்ஷித்
தருளாய் என்று பலகாலும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி, தன்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே வளரா
நின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொள்ளுமவன் அப்படியே நமக்கு ஸுலல
னாகக்காக நின்றருளின திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், ஜமத்ரக்ஷணர்த்தமாக அநந்தஸாயியானவனுடைய திரு
வடிகளை யாஸ்ரயிப்போம் வாருங்கோளென்று, ருசியையுடையரான ஊமவதரை யழைத்
தருளுகிறார்.

‘இடர்கெட - விரோயிகளால் வந்த துஃகம் தீரும்படி, போந்து - எழுந்தரு
ளிப்போந்து, எம்மை - எங்களை, அளியாய் - ரக்ஷிக்கவேணும்,’ என்றென்று - என்று
பலகாலும் தளர்த்திதோன்ற, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, (அத்தாலே), கடர்கோள் - பேரொ
ளியையுடைத்தான, சோதியை - தேஜோயமாயுள்ள திருமேனியை, தேவரும் - ஈஸ்
வராலிமாநிகளான தேவர்களும், முனிவரும் - (ஐஸ்வர்யார்த்திகளாய் தபஸ்ஸுபண்ணு
கிற) ருஷிகளும், தொடர - அதுவர்த்தித்து ஆஸ்ரயிக்கக்காக, படர்கோள் - ஸ்வஸ்பர்
ஸத்தாலே விரிவையுடைத்தாய், பாம்புஅனை - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி
நாற்றத்தையுடைய திருவரவணையிலே, பள்ளிகொள்வான் - பள்ளிகொண்டருளுகிறவ
னுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, இடர் - (நம்முடைய)† அஸம்ஸவஃவம், கெட -
போம்படியாக, தொண்டிர் - ஆஸ்ரயணருசியை யுடையீர்களான நீங்கள், அடி - அவன்
திருவடிகளை, பரவுதும் - ஸ்துதிப்போம்; வம்மின் - வாருங்கோள்!

இ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்த ஃவங்களும்போக, திருமோ
கூரிலேவந்து ஸுலலனாய்நிற்கிறவனை ஆஸ்ரயிக்கப்போருங்கோள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்
ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[இடர்கெட இத்யாதி] - ‘எம்மை-இடர்கெட போந்தளியாய்’ என்றாய்த்து
ஈஸ்வராலிமாநிகளுக்கும் ஸாபாதுக்காஹ ஸமர்த்தர்க்கும் வார்த்தை. வேடிபஹாராடி

† அஸம்ஸவதுஃகம் - ஸஹாயாஸம்ஸவதுஃகம் என்பர்,

சுடு.—நாலாம்பாட்டு. நம்முடைய ஸமஸ்தஜுவங்களும்கேட, திருமோகூரிலேவந்து ஸுலஹனாய் நிற்கிறவனை யாஸ்ரயிக்கவாருங்கோளென்று புரீவைஷ்ணவர்களை யழைக்கிறார்.

[இடர்கேடவித்யாதி] - “எம்மை-இடர்கேட - போந்தளியாய்” என்றய்த்து ஈஸ்வராலிமாநிகளுக்கும், ஸாபாங்குரஹஸமர்ததர்க்கும் வார்த்தை. * வேதாபஹாராதி ஁ஹுங்கள் போக.[எம்மை]-முன்பு “஁ஹுஹுஹுஹு” (ஈஸ்வரோஹம்) என்றிருந்த வர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே “ஹஹிவஹுஹுஹுஹு” (ஏஹிபஹுஹுஹுஹு) என்னுமாபோலே தங்கள் வேறுமையை முன்னிமேத்தனை. [போந்தளியாய்] - அவ தரித்து ரகசிக்கவேணும் என்பார்கள். முன்பெல்லாம் உபேகசித்திருந்தவர்கள், ஒன்று

நாலாம்பாட்டு:—இடர்க்கேட இத்தாதி. “இடர்க்கேடவடிபாவுதும் தொண்டர்வம்மின்” என்றதைச் சுடாக்கித்தவதாரிகை - நம்முடைய இத்தாதி.

“தேவரும் முனிவரும்” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, “இடர்கெட எம்மைப்போர் தளியாய்” என்றதுக்கு, ஈடுபாடுதோற்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - எம்மை இத்தயாதி. “இடர்கெட” என்றதுக்கார்த்தம் - வேதாபஹார இத்தயாதி. “எம்மை” என்றதுக்கு ஹார்த்தவம் - முன்புஸ்வரோஹம் இத்தயாதி. “வனஹ்வஸ்யஸரீரணிஜேநீநாஹ்வலிதாதநாஸுஹ தாநாராக்ஷெவெயுரெவபுஹுநாஹ்வஹுயாவநெ” இத்தயாரண்யகாண்டே தண்டகாரண்யவாஸினோ டஹர்ஷயஃ. (சு. ௧௬) முன்பு இவனைக்கொண்டு ஒரு கார்யயில்லையென்றிருந்தவர்கள், ஆபத்துவந்தவாறே, இவன்பக்கலிலே தங்கள் தைந்யந்தோற்றவந்ததுஸாரயிக்கும் பாகார்த்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - முன்பெல்லாம் இத்தயாதி. படிதாப்பார் - தலையாரிகள். வடிம்பிட்டு - ஈர்ப்பந்தித்து. “பள்ளிகொள்வான்” என்றத்தைப்பற்ற - நீ

கேட்டவாறே படி காப்பாரைப் பிடிக்குமாபோலே, நாங்கள் ஆபந்தராய்வர நீ கிடக்கிறதென்? என்பார்கள். [என்றென்றேத்தி - தொடர்] - தங்கள் ஆபத்தாலே இடைவிடாதே புகழ்ந்து வடிம்பிட்டு ஆஸ்ரயிக்கைக்காக, [சுடர்கொள்சோதியை] - “ஆபத்தாலத்திலையாகிலும் நம்பாடே வரப்பெற்றோமே!” என்று உஜ்ஜ்வலஸூயிருக்குமவனை யென்னுதல். விலக்ஷணமான அழகையுடையனாகையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமானவனைக்கிடர் உஃவ நிவர்த்தகனாகினைத்தென்னுதல். [தேவரும் முனிவரும் தொடர்] - தேவர்களும், ருஷிகளும். “ஹ்ரோஸாஹம்” (ஈஸ்வரோஹம்) என்றிருப்பாரும், ஐஸ்வர்யார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுவாரும். [படர்கொள்பாம்பிணைப் பள்ளிகொள்வான்] - அந்நயப்ரயோஜனரை யடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடர், ப்ரயோஜனாந்தரபரர்க்கு முகங்கோடுக்கைக்காக கூராய்யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான்! [படர்கொள்பாம்பு] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே வளரானின்றள்ள திருவந்தாழ்வான். [பள்ளிகொள்வான்] - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே ஸர்வஜ்ஞ னானவனை அஜ்ஞரோபாதி நித்தரைக்கு இடங்கோடுக்கும்படி பண்ணவல்லனய்த்துத் திருவந்தாழ்வான். [திருமோகூர்] - தேவாதிகளுக்கு ஸுலலனாஹ்ரபோலே நமக்கும் ஸுலலனாகைக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான். [இடர்கேடாடிபரவுதும்] - அவனுடைய திருவடிகளை நம்முடைய ஸகல உஃவங்களும் கெடும்படியாஸ்ரயிப்போம். [தொண்டர் வம்மினே] - நம்மோடு ஸமோத்ரிகளா யிருப்பாரடங்கத் திரளுங்கோள். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தொண்டர்! வம்மின் நம்சுடரோளியோருதனிமுதல்வன்
அண்டமூவுலகளந்தவன் அணிதிருமோகூர்
என்திசையும்சன்கநம்போடு பெருஞ்செந்நெல்விளையக்
கோண்டகோயிலைவலஞ்செய்து இங்கு ஆடுதம்கூத்தே.

கிடக்கிறது என்றது. தொடர்-தொடருகைக்காக. சுடர்கொள்சோதியை - மிக்க வெளியையுடைத் தாய் தேஜோமயமான வடிவைபுடையவனையென்று ஸந்தார்த்தம். “சுடர்கொள்சோதியை” என்றதுக்கு உபாயபரமாகவும் உபேயபரமாகவும் அர்த்தத்தவயம் - ஆபத்தாலத்திலே இத்தயாகிவாக்ய த்வயம். “முனிவர்” என்றதுக்கு - ஸாபாஹ்ரஹஸந்தரென்று கீழே யருளிச்செய்து, இங்கே ஐஸ்வர்யபாரென்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - ஐஸ்வர்யார்த்தமாக யத்நம் பண்ணுவாரும் என்று. திருவந்தாழ்வான் சேர்த்தி சொன்னதுக்கு லாவம் - அந்நயப்ரயோஜ நரை இத்தயாதி. “படர்கொள்” - படர்த்தியை - விஸ்தாரத்தை, உடைய. “படர்கொள் பாம்பு - பள்ளிகொள்வான்” என்கையாலே - அந்நயம் ஸ்பர்ஸத்தால்வந்த விக்குதியைச் சொல்லுகிறது. ‘நின்றருளினான்’ என்றது - கூட்டிக்கொள்வது. ஸகலதுக்கங்களும் - வழித்துணையில்லையென் கிற துக்கமென்றபடி. தொண்டர் - ஹவத் விஷயசபலரே! ‘சுடர்கொள்சோதியைத் தேவரும் முனிவரும் - இடர்கேட - எம்மைப்போந்தளியா யென்றென்றேத்தி - தொடர், படர்கொள் பாம்பிணைப்பள்ளி கொள்வானானவன் திருமோகூரிலே நின்றான், அவனடியை - இடர்கேட பரவு தும்; தொண்டர் வம்மின்’ இத்யந்தவயி. (ச)

ஆ.—(தொண்டர்.) - ஜமத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அப்ராக்ருதமான அழகையுடையனுமாய், மஹாஸவியாலே பபஹ்ருதமான த்ராலோக்யத்தையும் அளந்துகொண்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கையாலே அதிஸ்லாக்யமான திருமோகூரை யாஸ்ரயிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ - அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகூரை ஆஸ்ரயிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

[நம் சுடர் ஒளியென்று தொடங்கி] - ஜமத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய் அப்ராக்ருதமான அழகையுடையவனுமாய் மஹாஸவியாலே அபஹ்ருதமான அண்டோதரத்திலே மூன்றுலோகத்தையும் அளந்து கொண்டவனுடைய ஸ்லாக்யமான திருமோகூர் எட்டுத்திக்கும் ஈன்ற கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்ரஹித்தகோயில்.

ப.—அநந்தரம், அசேஷஜந ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வஹாவனான த்ரிவிக்ரமன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரில் கோயிலை யதுவசித்து ப்ரீதராவோம், வாருங்கோள் என்கிறார்.

நம் - நமக்கு அதுவாய்மாய், சுடர் - நிரவயிகளுள்ளஜ்வல்பத்தை யுடைத் தான, ஒளி - தேஜோமய லிவ்வவிக்கரஹத்தையுடையனாய், ஒருதனிமுதல்வன் - ஜமத்துக்கு நிமித்தோபாதான ஸஹகாரிருபமான த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அண்டம் - ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்கு அகவாயிலுண்டான, மூவுலகு-ஜமத்தாயத்தையும், அளந்தவன்-அளந்துகொண்டவன், அணி-அழகிய, திருமோகூர்-திருமோகூரிலே, எண்திசையும்-பார்த்ததிக்குக்கள்தோறும், ஈன் - இனிய, கரும்பொடு - கரும்போடேகூட, பெருஞ்செந்நெல் - பெரியசெந்நெலானது, விளைய-விளையும்படியாக, கொண்ட - பரிக்ரஹித்த, கோயிலே-, இங்கு - இந்தபூமியிலே, வலஞ்செய்து - ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணி, கூத்தாடுதும்-ப்ரீதிப்ரகாஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுவோம்: தொண்டர் - ஆசையுடைய நீங்கள், வம்மின் - வாருங்கோள் !

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகூரை ஆஸ்ரயித்து அதுவவிக்க வாருங்கோள் ! என்கிறார்.

[தொண்டர் வம்மின்] - ஊவத்விஷயத்தில் சபலரானார் வாருங்கோள். [நம் சுடரொளி ஒருதனிமுதல்வன்] - நிரவயிகதேஜோருபியாய் த்ரவிதகாரணமும் தானேயானவன். 'நம்' - என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; தன்வடிவழகையும் ஜநகனான தன்னோட்டை ப்ராப்தியையும் நமக்கு அறிவித்தவன் என்றுதல். [அண்டம் மூவுலகனந்தவன் - அணிதிருமோகூர்] - அவன்கனக்கு ஆஹாணமான தேசமென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆஹாணமான தேசமென்னுதல். [எண்திசையும் இத்யாதி] - எட்டுத்திக்குக்கும் ஈன்ற கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்ரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல் செய்தாற்போலே இருக்கும் செந்நெல்: "அவன் ஸந்நிதியிலே ஊரும், "சுகாவஹநொவ்யகூர்" என்கிறபடியேயாய்த்துஎன்கை. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணவிகளைப்பண்ணி. [இங்கு ஆடுதும்கூத்தே]-வந்யம்இது, வடிவழகு அது: ஆனபின்பு, ஆடாதே இருக்கப்போமோ? அங்குப்போனால், "சுகஹிநஹிஹி" என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம்.

சுடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் எழுந்தருளிகின்ற திருமோகூரை யாஸ்ரயித்து அதுவலிக்கவாருங்கோளேன்கிரார்.

[தொண்டர்வம்மின்] - ஹவத்விஷயத்தில்சபலராயிருப்பார் வாருங்கோள். [நம்சுடரோளியொருதனிமுதல்வன்] - நிரவயிகதேஜோருபியாய் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயானவன். 'நம்' என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல், தன்வடிவழகையும் ஜநகனான தன்னோட்டைப்ராப்தியையும்நமக்கறிவித்தவனென்னுதல். [அண்டம் மூவுலகளந்தவன்] - அண்டத்துக்குப் புறம்பேயிருக்கிறவன். மஹாவலியாலே யபஹ்ரு தமான அண்டோதரத்தில் மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையும் அளந்துகொண்டவன். ஸ்ருஷ்டித்துவினேகையன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டமானஜமத்தை ப்ரஸுரர்அபஹரித்தால் எல்லை நடந்துகொண்டு ரக்ஷிக்குமவனென்கை. [அணிதிருமோகூர்]-அவன்தனக்குஆஹரணமான தேஸமென்னுதல், ஸம்ஸாரத்துக்குஆஹரணமான தேஸமென்னுதல். [என்திசையும் இத்யாதி]-எட்டேத்திக்கிவ ஈன்ற கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி. [கொண்ட கோயில்] - திருவுள்ளத்தாலே பரிக்ரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல்செய்தாற்போலே யிருக்கும் செந்நெல். அவன்ஸந்நிதியாலே ஊரும்“சுகாமஹவிநொவ்யக்ஷாஃ” (அகால பலிநொவ்ருக்ஷாஃ) என்கிறபடியேயாய்த்து. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணாதிசைப்பண்ணி. [இங்குஆதேம்கூத்தே]-அங்குப்போனால் “சுஹரஹேஹேஹேஹேஹே” (அஹமந்ந மஹமந்நமஹமந்நம்) என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம். (கு)

ஆறும் பாட்டு.

கூத்தன்கோவலன் குதற்றுவல்லகரர்கள்கூற்றம்
ஏத்தும்நங்கட்கும் அமரர்க்கும் முனிவர்க்கும்இன்பன்
வாய்த்ததண்பனைவளவயல்குழ்திருமோகூர்
ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலம்அரணே.

அஞ்சாம்பாட்டு —தொண்டர் இத்யாதி. “கொண்டகோயிலை வலஞ்செய்திங்காடுதும் கூத்து” என்றத்தைக்கடாகழித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

ஸுநதரனென்றம்காரணஹுதனென்றும்ப்ரமாணப்ரஸித்தனென்கை;“நீஹதொயக்ஷியுஷா” “ஸுஹவஸொஹேஹே”இத்யாதி. அண்டத்தில் மூவுலகு என்று விசேஷித்ததுக்குஹாவம் - அண்டத்துக்கு இத்யாதி. “அளந்த” என்றத்தால் ஹவிதம்-ஸ்ருஷ்டித்து இத்யாதி. ஸாமான்யேந “அணி” என்றதுக்குஅர்த்தத்தவயம் - அவன்தனக்கு இத்யாதிவாக்யத்தவயம். பெருமைக்கு ஹாவம் - கரும்புக்கு இத்யாதி. இத்தால் ஹாவம்-அவன் ஸந்நிதியாலே இத்யாதி. “சுகாமஹவிநொவ்யக்ஷாஹுஸெபுவாவிஸ்யுஸவாஃ | ஹவஹுஸோமஹவஹபொய்யுஸுபுதிமஹுதஃ” இதி ப்ரதிப்ரயானே பரத்வாஜம்ப்ரதி ராமஃ. (கஉஎ-கக) “இங்கு” என்றதுக்குஹாவம்-அங்குப்போனால் இத்யாதி. கூத்த - களிப்பின்கார்யமாகையாலே, காரணேகார்யோபசாரம். ‘நம்சுடரோளி’ என்று தொடங்கி, ‘மூவுலகளந்தவன் - என்டிசையும்’ என்று தொடங்கி, விளையும்படிகொண்ட கோயிலான - அணிதிருமோகூரை - வலஞ்செய்து, இங்கு - கூத்த - ஆடுதம்; தொண்டர்வம்மின்’ இத்யந்வயஃ. (கு)

ஆ.—(கூத்தன்) - கோபாலனாய், மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், மிறுக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித்தர்க்கும் இன்றாப்ரயிச்சிறமக்கும் ஒக்கவினியனாய், மிகவுமழுகிதான நீர்நிலங்களை யுடைய அளவிதான வயல் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே பரமாப்தனாயெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது வேறுநமக்கு அரணில்லையென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின பரமாப்ததமனானவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரணில்லை என்கிறார்.

[கூத்தன் என்றுதொடங்கி] - கோபாலனாய், மனோஹாரியான சேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், மிறுக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித்தர்க்கும் இன்று ஆப்ரயிச்சிற நமக்கும் ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த தண்பனை வளவயல்கூழ் திருமோகூர்] - மிகவும் அழகிதான நீர்நிலங்களை யுடைய அளவிதான வயல்கூழ்ந்த திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், லோக்தாக்களுக்கு அதுவப்பீதனாய் ஆப்தனான அவன் திருவடிகளொழிய வேறென்றை ரக்ஷகமாகவுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

கூத்தன் - வல்லாராடினும்போலே உர்ஸரீயுகியாய், கோவலன் - ரக்ஷயவர்க்கத்தைப் பின்னென்று ரக்ஷிக்குமவனாய், குதற்று - பீடகரான குதற்றுதலையுடையாய், வல் - ப்ரவலரான, அசுரர்கள் - கேஸரிதேநுகப்ப்ருதிகளான அஸுர ப்ரக்ருதிகளுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்யுவாய், எக்தாம் - அநந்யப்ரயோஜநராயேத்துகிற, நங்கட்கும் - (அநவிமாநரான) நமக்கும், அமரர்க்கும் - நித்யாநுவம்பண்ணுகிற அமரர்க்கும், முனிவர்க்கும் - இன்பன் - ஆநந்தனாய், வாய்த்த - ஸம்ருத்தமாய், தண் - குளிர்ந்த, பனை - நீர்நிலங்களாலும், வளவயல் - உர்ஸரீயமானவபலாலும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, ஆத்தன் - (ஆஸ்ரிதர்க்கு) விஸ்வஸித்துப்பற்றலாம்படி நிற்கிற ஆப்ததமனுடைய, தாமரை அடிஅன்றி - நிரதிரயலோக்யமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளையொழிய, மற்று அரணில்லம் - வேறெருரக்ஷகமுடையோமல்லோம்.

இ.—ஆறம்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரணில்லை என்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்புக்கால் வல்லாராடினும்போலே இருக்கை. “வாசுதேவராதரிமலகி” - வழித்துணையாய் அவன் முன்னேபோக பின்னே போமிடத்து நடையழகுதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. “ஆடல்பாடலவை மாறினர்தாமே” என்னக்கடவதிறே: இவன் திருக்குழல்வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக் கேட்டுப் பாட்டுத்தவிரந்தார்கள், இவன் நடைகண்டு ஆடல்தவிரந்தார்கள். [கோவலன்] - ஆப்ரயித்தாரை ரக்ஷிக்குமிடத்துத் தாழ்வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோக்ஷப்ரஹ்மாய் வழிநடத்தினவனிறே. ஆஸ்ரிதர் சிவமைபாராதவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்கைப்பண்ணும் ப்ரவலரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவன். குதற்றுதல் - நெறிதவிர்தல். இன்று ஆப்ரயிச்சிற நமக்கும், “வைகுந்தத்தமாரும் முனிவரும்” என்கிற நித்யாஸ்ரிதர்க்கும் ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த இத்யாதி] - அழகிதான நீர்நிலங்களும் அளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமவந்யு. தான் தனக்கில்லாத மரணஸையத்திலே, “சுஹம்

ஸூராரிஷ்டிகூஹயாதி” என்னும் பரமாப்ததமன். தன்னை அஞ்சினபோது அவன்பக்கிலிலே ந்யஸ்தஹரனாம்படியான ஆப்ததமன். [தாமரை அடியன்றி] - அநாப்தனாகிலும் விடவொண்ணாதபடியாய்த்துத் திருவடிகளில் ஸேஷ்யதை. [மற்றிலம் அரணை]-வேறு சிலரை ரக்ஷகமாக உடைசேயாமல் லோம். ஹோக்யதை இல்லையாகிலும் அநாப்தனாகிலும் புறம்பு புகலில்லை யென்கை.

அரு. - ஆறும்பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு ரக்ஷையிலையென்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்படுக்கால் வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கை. “சுமுதாஹுயயளராஜி” (அக்ரதஃப்ரயயேளராம) என்கிறபடியே நடைச்சகரவத்துப்பிடிக்கலாயிருக்குமாய்த்து. அவன்முன்னேபோகப் பின்னே போகையாவது - கூத்துக்கண்டு போகையாய்த்து. “ஆடல்பாடலவைமாறினர்தாமே” என்னக்கடவதிநே - அவன்திருக்குழலை வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக்கேட்டுப் பாடத்தவிர்ந்தார்கள்; அவன் நடையழகைக்கண்டு ஆடத்தவிராநார்கள். [கோவலன்] - தன்னைத் தாழவிட்டு ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசுததுக்கு மோகூஃப்ரதருய் வழி நடத்தினவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்குக்களைப்பண்ணுகிற்பராய், பெருமிக்காரான அஸுரர்களுக்கு முந்தியவாயுள்ளவன். [ஏத்துமித்யாதி] - இன்றுஆஸ்ரயிக்கிற நமக்கும், “வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்” என்கிற ந்த்யாஸ்ரிதர்க்கும்ஒக்க இனியருளவன். [வாய்த்தஇத்யாதி] - சமிகிதான நீர்நிலங்களையும் அளவிதான வயலையுமுடைய திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமஸந்யா. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்தில் “ஹம்ஸூராரிஷ்டிகூஹயாதி” (அஹம்ஸம்மராமிமத்பக்தம்நயாமி) என்னும் பரமாப்ததமன் தன்னை யஞ்சினபோது அவன்பக்கிலிலே ந்யஸ்தஹரனாய் நிர்ஹரனாம்படியான ஆப்ததமன். [தாமரையடியன்றி] - அநாப்தனாகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்துத் திருவடிகளில் ஹோக்யதை. [மற்றிலம்அரணை]- வேறுசிலரை ரக்ஷகராகவுடையோமல்லோம். ஹோக்யதையில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதபடி புறம்புபுகலில்லையென்கை. (கூ)

ஆறும்பாட்டு.-கூத்தன் இத்யாதி. “திருமோகூராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண்” என்றத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

கூத்தாடுகிறவனையன்றே கூத்தனெனபது? இவன் அப்படி கூத்தாடுகிறானே? என்ன - நடக்க இத்யாதி. அப்படியிருக்குமோவென்ன - சுமுதாஹுயயளராஜி இத்யாதி. “புகவெஷ்டுணயயள” என்ற பதத்திலே நோக்கு. “சுமுதாஹுயயளராஜிஹீதாஜியெஸூரியூரா | வுஷ்டுஹுயயளாஹுஷ்டுணயயளராஜிஹீ” இத்யாரண்யகாண்டே (கக-க). நடைச்சகரவத்துப்பிடிக்கலாம்படி-நடையழகுக்கு சகரவர்த்திவந்தானென்று விருதுபிடிக்கலாம்படியென்றபடி. இத்தால் ஹலிதம் - அவன் முன்னே இத்யாதி. “வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கும்” என்றதுக்குப் பரமாணந்தரம் - ஆடல் இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. இதுக்கர்த்தம் - அவன் இத்யாதி. “கோபாலன்” என்றதுக்கு ஹவம் - தன்னை இத்யாதி. வழித்துணையாகப் பற்றுகிறவிடத்திலே க்ருஷ்ணப்ரஸங்கமேதுக்கென்ன - பிசாசுத்துக்கு இத்யாதி. பிசாசுத்துக்கு - கண்டாகர்ணனுக்கு. குதற்று - குதறுதலையுடையராய். குதற்றல் குதறுதலாய், நெறிதவித்தல்: அதாவது - உன்மார்க்க வர்த்திதவம். தண் - குளிர்த்த. வளவயல் - ஐரஸீயமானவயல். இத்தால் ஹவம் - தான்தனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - தன்னையஞ்சின இத்யாதி. “தாமரையடி” என்றதுக்கு ஹவம் - அநாப்ததன் இத்யாதி. இத்தால் ஹலிதம் - ஹோக்யதை இத்யாதி. காமேணாவயி. (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

மற்றிலம் அரண்வான் பேரும் பாழ்தனி முதலாச்
சுற்றும் நீர்படைத்து அதன்வழித் தோல்முனி முதலா
முற்றுந்தேவரோடு உலகு செய்வான் திருமோகூர்
சுற்றிநாம் வலஞ்செய்ய நம்துயர்க்கேடும் கடிதே.

ஆ.—(மற்றிலம் அரண்.)-பெரியதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப்படைத்து அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களோடுகூடின எல்லாலோகங்களையும் உண்டாக்குகையாலே, நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமாம் படியான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமோகூரைச் சுற்றி நாம் உலஞ்செய்ய, அப்போதே நம்முடைய ஸமஸ்தஃஃவங்களும் கெடும் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வகாரணமாகையாலே நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமாம் படியானவனுடைய திருமோகூரை ஆஸ்ரயிக்கவே நம்முடைய ஸமஸ்தஃஃவங்களும் அப்போதே கெடும் என்கிறார்.

[மற்றிலம் அரண்] - வேறு அரணை யுடையோமல்லோம். [வானென்று தொடங்கி] - பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி பெரியதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப் படைத்து, அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களோடுகூடின எல்லாலோகத்தையும் உண்டாக்கிவனுடைய திருமோகூரை.

ப.—அநந்தரம், அகிலஜயத்ஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரைப்பற்றி அதுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ண, நம்முடைய ஃஃவம் சடக்கெனப் போம் என்கிறார்.

தனி - (“கஜாஜெகாடூ” என்கிறபடியே உத்பத்தபாதிகளில்லாத) வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், (நாநாவித ஃகார்யங்களுக்குத் தான் ஏககாரணமாய்), வான் - (ஸமஸ்தகார்யங்களும் ஸ்வைகதேசத்திலேயாம்படி) நிரதிசயமஹத்தையையுடைத்தாய், பெரு - அஸேஷகார்யத்தையும் உண்டாக்குகைக்கு யோக்யஃஃவதைபான, பாழ்முதலா - ப்ரக்ருதிமுதலாகக்கொண்டு, சுற்றும் - எங்குமொக்க வ்யாப்தமான, நீர் - காரணஜலத்தை, டடைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அதன்வழி - அந்தவழியாலே, தொல் - (அண்டத்துள் வாயிலே ஸ்ருஜ்யஜயத்துக்கு முற்பாடனாகையாலே) பழையனாய், முனிமுதலா - ஸ்ருஷ்டிப்ரகார மநஸீலனான ப்ரஹ்மாமுதலாக, முற்றும் தேவரோடு - ஸமஸ்ததேவதைகளோடுகூடின, முற்றும்உலகு - ஸகலலோகங்களையும், செய்வான் - பண்ணுவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரை, சுற்றி வலம் நாம் செய்ய - ப்ரதக்ஷணம்முதலான அதுகூலவ்ருத்திகளை (ஹோமரூபேண) நாம் பண்ண, நம் - நம்முடைய, துயர் - தனிமையால்வந்த ஃஃவம், கடிது - சடக்கென, கெடும் - போம்; (ஆதலால்), மற்று அரண் இலம் - மற்று ரக்ஷகமுடையோ மல்லோம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமான உத்பாதகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை ஆஸ்ரயிக்கவே நம்முடைய ஃஃவங்கள் அப்

† கைங்கர்யங்களுக்கு என்று காணப்படுகிற பாடம் பொருத்தமுள்ளதாகத் தோன்றவில்லை.

போதே போம் என்கிறார். [மற்றில்லம் அரண்] - இவனையொழிய வேறுரகுகரில்லை. [வான்பெரும்பாழ் தனிமுதலா] - கார்யஜாதமழிந்தாலும் அழியாமையாலே வலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய், ஹோமமோகுகங்களை விளைப்பதாய், அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதி தொடக்கமாக. [சுற்றுநீர் படைத்து] - “சுவவணவலலஜபூஷா” என்கிறபடியே, ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தோல் முனிமுதலா] - அவ்வழியாலே தேவாடிகளைப்பற்றப் பழையனாய் மநஸீலனான சதுர்முஷன் தொடக்கமாக. [முற்றும் தேவரோடு உலகுசெய்வான் திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [சுற்றி நாம் வலஞ் செய்ய] - நாம் சென்று விடாதே ப்ரதக்ஷிணாடிகளைப்பண்ண. [நம்துயர் கெடும்கடிதே] - “வழித்துணையிலை” என்று நாம் படுகிற ஁ஷ்வங்கள் சடக்கெனப்போம். “சுயவலா ஹபம்மதொஹவதி” என்னக்கடவதிறே. ஆனபின்பு, மற்றில்லம் அரண்.

ஸடு.—ஏழாம்பாட்டு. நம்முடையரகுகணம் தனக்குஅவர்ஜநீயமான உத்பாத கன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை யாஸ்ரயிக்கவே, நம்முடையதுகங்கள் அப்போதேபோ மென்கிறார்.

[மற்றில்லம்அரண்] - வேறோர்அரணையுடையோமல்லோம். அவன்தான் ரகுக னாகவல்லனோவென்னில்; இதுவன்றோ அவன்படியென்கிறது, மேல். [வான்இத்யாதி]- இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கமடங்கலும்அழிந்தவன்றும் தானழியாமையாலேவலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய், ஹோமமோகுகங்களை விளைப்பதான அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதிதொ டக்கமாக. [சுற்றுநீர்படைத்து] - “சுவவணவலலஜபூஷா” (அபவஸஸர்ஜாதேள) என்கிறபடியே ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தோல்முனிமுதலா] - அவ் வழியாலே, தேவாடிகளைப்பற்றப் பழையனாய் மநஸீலனான சதுர்முஷன்தொடக்கமாக. [முற்றந்தேவரோடுஉலகுசெய்வான் திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [சுற்றிநாம்வலம்செய்ய] - நாம்சென்றுவிடாதே ப்ரதக்ஷிணாடிகளைப்பண்ண. [நம்துயர்கெடும்கடிதே] - “வழித் துணையிலை” என்று நாம் படுகிறதுகம் சடக்கெனப்போம் “சுயவலாஹபம்மதொ ஹவதி”(அதஸோபயம்கதோடவதி) என்னக்கடவதிறே; ஆனபின்பு, மற்றில்லம்அரண்.(எ)

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றில்லம் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை - நம்மு டைய இத்யாதி.

“வான்” என்று - வலிதாய், நித்யமாயென்றபடி. அபரிச்சிந்நமாய் என்றது - “சுநஞ் ஷுநதஸ்யாண” என்றத்தைப்பற்ற. நித்யமான மூலப்ரக்ருதியை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது - தமோகூராவ்யக்தருபேண பரிணமிப்பிக்கை. சுற்றுநீர் - ஆவரணஜலம். “சுவவணவலலஜபூ ஷாதாலுஸீயபூஷாவலுஜஸு” தஜணஃசுவவலெஷுஸீஸஹவாஸஸுபூஷஸு” இதி மதஸ்ம்ருதேன (க-அ). அதன்வழி - அவ்வழியாலே, “அதன்வழி” என்று - ஹுதஸ்ருஷ்டி, பஞ்சீகரணம், அண்டஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. தோன்மை - பழமை. “முற் றும்” என்றது - * தேவர்க்கும் * உலகுக்கும் விசேஷணம். சுற்றி - விடாதே. அவனையாஸ்ர யித்தால் ஁ஷ்வம் போமோவென்ன - அதஸோஹயம் இத்யாதி. தைத்திரீயகே. யாதொருபோது ப்ரஹ்மய யாநத்தை யடைகிறான், அநந்தரம் அஹங்கதனான் என்று ஸ்ருதிக்கர்த்தம். ப்ரதிஷ் ட்டா - ய யாநம். “வான்பெரும் பாழ்” என்றுதொடங்கி, “உலகுசெய்வானுடைய திருமோகூரை- நாம் - சுற்றி - வலஞ்செய்ய - கடிது - நம்துயர்கெடும்; ஆனையாலே, அரண் - மற்றில்லம்” இத் த்வயம்.

எட்டாம் பாட்டு.

துயர்கேடும்கடிதடைந்துவந்து அடியவர்!தொழுமின்
உயர்கொள்சோலை ண்ண்தடமணியொளிதிருமோகூர்
பெயர்களாயிரமுடைய வல்லரக்கர்புக்கமுந்தத்
தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடத்தினையே.

ஆ.— (துயர்கெடும்) - பாய்ப்பாப்ய ஊதணை அவனுக்குங்கூட ஹோக்ய
மான திருமோகூரே நமக்கு ப்ராப்யம்; ஆதலால், ப்ரதிகூலரெல்லாரும் ஐஃவஸாமர
நிமம^௧ நரர்ப்படி தயரதன்பெற்ற ஸமஸ்தகல்யாணகுண விசிஷ்டமான மரதகமணித்தடத்
தினைத் திருமோகூரிலே ஈண்ட ச்சென்று ஊஜியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.— எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான
ஐஸரயாத்மஜ்ஜை ஆஸ்ரயிக்க நம்முடைய ஐஃவங்களுல்லாம்போம் என்கிறார்.
[அடைந்து] - கிட்டி. [உயர் என்றுதொடங்கி] - உயர்ந்த சோலையாலும் அழகிய
தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூரிலே. [பெயர்கள்
ஆயிரம் என்று மேலுக்கு] - ஸௌர்யவீர்பாஷிகளுக்கு வாசகமான பல பெயர்களை
யுடைய வலியராஷஸர்கள் புக்கமுந்தும்படி தயரதன்பெற்ற மரதகமணிபோலேயிருக்கிற
தடாகத்தினை.

ப.— அநந்தரம், உங்களுடைய ஸகல க்லேஸமும் தீரும்படி ஸீலசீதளமான
தசரதாத்மஜதடாகத்தைக் கிட்டி யதுவிஷயங்கோள் என்கிறார்.

உயர்கொள் - உயர்த்தியையுடைய, சோலை - சோலைகளையும், ஒண் - வில
க்ஷணமான, தடம் - தடாகங்களையும், அணி - அலங்காரமாக வுடைத்தாய், ஒளி - அக்
யுஜ்வலமான, திருமோகூர்-திருமோகூரிலே, (ஐமத் ஸாபகத்வத்தால்வந்த), ஆயிரம் -
அஸங்க்யாதமான, பெயர்கள்உடைய - விருதுபேரையுடையாய், வல் - ப்ரவலரான,
அரக்கர் - ராஷஸர், (விஷ்ணுப்ரப்ருதிகளைப்போலே துறையறிந் திழியாமையாலே),
புக்கமுந்த - புக்கமுந்தும்படியாக, தயரதன்பெற்ற - தசரதன்பெற்ற, (விஷ்ணுமூமாய்
ஆஹ்ணமுமான), மரதகமணி - மரதகமணிபோலே ஸ்யாமளமான நிறத்தையுடைய,
தடத்தினை - தடாகத்தை, அடியவர் - * மூணைடி-ஹீஸ்யமுபாஸதரான நீங்கள், வந்து
அடைந்து - வந்துகிட்டி, தொழுமின் - தொழுங்கோள். துயர்-உங்கள்அஸஹாயத்தாலே
க்லேஸமானது, கடிது - சடக்கென, கெடும் - நசிக்கும். விஷ்ணுமூமாய் ஆஹ்ணமு
மான மரதக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே ப்ரதிகூல நிரஸநமும் அதுகலர்க்கு ஆஸ்ரயமுமாய்
என்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான
ஐஸரயாத்மஜ்ஜை ஆஸ்ரயிக்க நம்முடைய ஐஃவமெல்லாம்போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்கடிது] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்க ஐஃவமானது சடக்கெனத்
தானே போம். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர் தொழு
மின்] - “வழித்துணையில்லை” என்று க்லேஸப்படுகிற நீங்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். [உயர்

கொள் இத்யாதி] - உயர்ந்த சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். ஒளி - ஸமுதாயஸோலை. சோலையைக் கண்டால் வடிவை ஸ்மார்க்கலாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் வடிவில் ஸ்ரமஹரதையை நினைக்கலாயிருக்கும். [பெயர்கள் ஆயிரமுடைய] - ஈஸ்வரனுக்கு ரக்ஷணத்தாலே ஆயிரம் திருநாமம் உண்டாயிருக்குமாபோலே, இவர்களுந் பொயசுவத்தாலே அநேகம் பெயரையுடையராயிருப்பார்கள். “யஜ்ஞஸத்ரு, ப்ரஹ்மஸத்ரு” என்றிற பெயர்கள். [வல்லரக்கர் புக்கமுந்த] - பெருமிதிக்கரான அஸுரர்கள் புக்கமுந்தும்படி, சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற தடாகத்தினை - அடைந்துவந்து-அடியவர் தொழுவின். “வயிதரூபரூபாவலீவாரிவசுவபுமொழி” என்கிறபடியே அங்குலர்க்கு ரக்ஷகமாய், “காகுஸஸுவாதாபுஜுவெவதநுஸு” என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாஸகமாயிறேயிருப்பது. “பிரகாஸஸிநுஜாதொமவமொகாநநுதரோநு” என்று பசுபையைப் போகவிட்டாரிறே

நாடு.—எட்டாம் பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்மஜனை ஆஸ்ரயிக்க நம்முடைய துக்கமெல்லாம் போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்படி] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தன்னடையே சடக்கெனப் போம் நம்முடைய துக்கங்கள். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர்தொழுவின்] - “வழித்துணையில்லை” என்று க்லேஸப்படுகிற நீங்கள் ஆஸ்ரயியுங்கோள். [உயர் இத்யாதி] - உயர்ந்தசோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். †(ஒளி - ஸமுதாயஸோலை.) சோலையைக்கண்டால் அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் அவன்வடிவில் ஸ்ரமஹரதைக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும். * வாசத்தடம்போல் வருவானிறே அவன்தான். [பெயர்களாயிரமுடைய]-ஈஸ்வரன் ரக்ஷித்துப் படைத்த பெயர்களோபாதி போருமாய்த்து இவர்கள் பரஹிம்ஸைபண்ணிப்படைத்த பெயர்; “யஜ்ஞஸத்ரு, ப்ரஹ்மஸத்ரு” என்றிறபேலேயிறே இவர்கள் பெயர். [வல்லரக்கர்புக்கமுந்த] - பெருமிதிக்கரான அஸுரர்கள் புக்கமுந்தும்படி [தயரதன் இத்யாதி] - சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலே யிருக்கிற தடத்தை - அடைந்துவந்து அடியவர் தொழுவின். “வயிதரூபரூபாவலீ வாரிவசுவபுமொழி” (பதிதருமருவாயீ வாரிவத்ஸர்வபோக்யம்) என்கிறபடியே அங்குலர்க்கு ரக்ஷகமாய், “காகுஸஸுவாதாபுஜுவெவதநுஸு” (காகுத்ஸ்த்தபாதால

எட்டாம்பாட்டு.—துயர் இத்யாதி. “திருமோகூர் - தயரதன்பெற்ற மரதக மணித் தடத்தை - வந்தடியவர்தொழுவின்: துயர்கெடும் படிது” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

“படிது - துயர்கெடும்” என்றதுக்கர்த்தம் - நாம் இத்யாதி. உயர்த்தியையுடைய சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமாய் ஒளியையுடைத்தான திருமோகூரென்று ஸப்தார்த்தம். ஒளி - ஸமுதாயஸோலை. “மரதகமணித்தடம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, இதுசொன்னதுக்கு லாவம் - சோலையை இத்யாதிவாக்யவ்யம். அப்படியிருக்குமோவென்ன - வாசத்தடம் இத்யாதி. “ஜெவொநாஸிஸஹஸவாநு” என்று - ஆயிரம்பேருள்ளதுஅவனுக்கன்றோவென்ன. ஈஸ்வரன் இத்யாதி. அந்தப்பேர்களேதென்ன - யஜ்ஞஸத்ரு இத்யாதி. இவனைத் தடாகமாக ரூபித்ததுக்கு லாவம் த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - பதிதரு இத்யாதி. “ஸஹமாஸிணாராவஸவஸாம

முகேபதஸ்) என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாசகமாயிறேயிருப்பது. “உயாக்வஹ
உநுஜிதாதொ மஹொகா நநுதூநா” (மயாத்வம்ஸமஹஜ்ஞாதோ கச்சலோகா
நஹத்தமாந்) என்று பசுபியையும் வழிநடத்துமவனிறே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மணித்தடத்தடிமலர்க்கண்கள் பவளச்சேவ்வாய்
அணிக்கோள்நால்தடந்தோள்தேய்வம் அசுரரையென்னும்
துணிக்கும்வல்லரட்டன் உறைபோழில்திருமோகூர்
நணித்துநம்முடைநல்லரண் நாம்அடைந்தனமே.

ஆ.—(மணித்தடத்தடி.) - சிவவயிக ஸௌரீரயத்தையும் ப்ரதிகூலசிர
ஸந ஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனாயிருந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த, ஸர்வ
ஸுஹமாய் பரமப்ராப்யமான திருமோகூரை நாமும் புஜிக்கப் பெற்றோமேயென்று, தம்
முடைய ஸஹக்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணை திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப்
பெற்றோமென்று ஸ்வஸஹக்தைப்பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்து என்றுதொடங்கி] - ஸ்ராமஹரமான திருவடிகளையும், மலர்
போலையிருக்கிற திருக்கண்களையும், பவளம்போலே சிவந்த வாயையுமுடையனாய்,
தனக்குத்தானே ஆஹாணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய ஷைவமாய்,
ப்ரதிகூலரை என்றும் மாய்க்கும் ஸ்வஹவனாய், மிகவும் மிடுக்கானவன் நிரந்தரவாஸம்
பண்ணுவதுஞ்செய்த பொழிலையுடைய திருமோகூர் ப்ரத்யாஸந்நமாய்த்து.

ப.—அநந்தரம், விலகாணவயவ விசிஷ்டன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை
நமக்கு ரக்ஷகமாகக் கிட்டப்பெற்றோமென்று ப்ரீதராகிறார்.

மணித்தடத்து - தெளிந்த தடாகம்போலே (குளிரந்த), அடி - திருவடிகளை
யும், மலர் - விகலிதமான தாமரைபோலே யிருக்கிற, கண்கள் - திருக்கண்களையும்,
பவளம்செவ்வாய்-பவளம்போலே சிவந்த திருவாயத்தையு முடையனாய், அணிக்கோள்-
* ஸர்வஹ-ஷண-ஷாரஹமாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் -
திருத்தோள்களையுடைய, தெய்வம் - ஷ்வயங்கிரஹத்தையுடையனாய், (இவ்வழகுக்குப்

ரெண்புலாடிநாலுலாஹவஹி: | யுகஸ்யபந்தாரயிதௌஸதேதுகாகுஸஸுவா
தாஹிபெவவதநுஸ:” இதி ப்ரஹஸ்தாதீந்ப்ரதி விஷ்ணு: (ராம-யு-கச-உய்) வழித்துணை
யாகப் பற்றுகிறவிடத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகளைச் சொல்லுவானென்னென்ன-மயாத்வம்இத்யாதி.
“யாமகிரிஜுஸீவாநாரிஹிதாமெஸ்யாமகி: | சுவராவகிபுநாம்பாவ யாவஹ-குதி
புலாயிநாடி (சுஅ-உக) உயாக்வஹிதாஜிதாதொ மஹொகாநநுதூநா” இத்யா
ரண்யகாண்டே ராம: ‘உயர்கோள்சோலை’ என்று தொடங்கி, ‘மணித்தடத்தினை - அடியவர் -
வந்து - அடைந்து - தொழுமின்: கடிது - துயர்கெடு’ இத்யந்வய: (அ)

புறம்பு ரகசுத்தேடவேண்டாதபடி), அசுரரை - ஆஸாரப் பக்ருகினை, என்றும் - ஸர்வ காலமும், துணிக்கும் - சேதிக்கும், வல்அரட்டன் - பெருமிடுக்கனுவன், (ஆஸ்ரி தர்க்கு அச்சமறும்படி அதுஜாவ்யமாகக்காக), உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுமிடமாய், பொழில் - (ஹேய்யமான) பொழிலையுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூராகிற, நம் முடை - நம்முடைய, நல்அரண் - விலகூணரகூசமான தேசமானது, நணித்து - அத்யா ஸங்கமாய்த்து: நாம்-(துணைதேடித் தனிமைப்படுகிற) நாம், அடைந்தனம்-அனுசர்ப்பெற் றோம். அரட்டன் - மிடுக்கன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணு திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாலத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்ததொரு தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிக ளிருப்பது. ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அந்தத் தடாகம் பூத்தாற்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - பவளம் போலே சிவந்த திருவூரத்தையுடையாய். [அணிக்கொள் இப்பாதி] - தனக்குத் தானே ஆவரணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய தைவம். அவன் வழித் துணையாம்போது ஸ்ரமஹரமான வடிவும் தன் உகப்புத்தோற்றின ஸ்மிதவீக்ஷணமு முடையாய், ஒரு கல் மதிஞக்குள்ளே போமா போலே அச்சங்கெடும்படியாய்த்துக் கொடுபோவது. [தெய்வம்] - விஜித ஷஷ்யோடேயாய்த்துக் கொடுபோவது. இவனுக்கு எங்கே என்ன திக்குவருகிறது என்னும் அதிசங்கையினாலே, ஆசிலைவைத்த கையும் தானுமாய்ப்போகை. [அசுரரை என்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்]-அஸாவர்ஜத்தை என்றும் † துணித்தொடுக்கும் பெருமிடுக்கன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர். “ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு” என்னுமா போலே. [நணித்து] - கிட் டிற்று. ப்ரத்யாஸநம். [நம்முடை நல்லரண்] - நமக்கு ரகூசமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனம்] - ரகூசரபேகையுடைய நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்கு அரணு திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாலத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்த தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளிருப்பது. ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அத்தடாகம் பூத்தாற்போலே யாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - ப்ரவாளம்போலே சிவந்த திரு வபரத்தையுடையாய், தனக்குத் தானே ஆவரணமாயிருக்கும் பெரிய நாலுதிருத்தோள் களையுமுடைய தெய்வம். அவன் வழித்துணையாகப் போம்போது, ஸ்ரமஹரமான வடி வும் தன்னுகப்புத்தோற்றின ‡ ஸ்மிதவீக்ஷணதிகளையும் உடையாய், ஒருகல் மதிஞக்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—மணித்தடத்து இப்பாதி. “நம்முடை நல்லரண் நாமடைந்தனமே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - நமக்கு இப்பாதி.

“மணி” என்கையாலே - ஹைமல்யம் சொல்லுகிறது. இத்தால்லாவம் - ஸ்ரமஹரமான இப்பாதி. * தடத்துக்கந்தரம் “மலர்” என்றதுக்குலாவம் - அத்தடாகம் இப்பாதி. “அணிக் கொள் - தடம் - நால் - தோந்தெய்வம்” என்றவயிப்பது. வழித்துணைசொல்லுகிறவிடத்திலே திவ்யாவயவங்களைச் சொல்லுகிறதுக்குலாவம் - அவர்வழித்துணையாக இப்பாதி. “அடி” என்று. திருமேணிக்கும் உபலக்ஷணம். “தெய்வம்” என்றது - “ஹிவூக்ரீ வாவிஜீயீஷா” இத்

† துணித்ததிக்கும் என்று காணப்படுகிறது. ‡ ஸ்மிதவீக்ஷணங்கள் என்றிருக்கலாம்.

குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கெட்டுப் போம்படியாய்த்துத் தோள்நிழலிலே யோதுங்கினை
 லிருக்கும்படி. விஜிதீஷையோடேயாய்த்துப் போவது : “வழியிலே பெங்கே யென்ன
 ப்ரதிவந்பகம்வருகிறதோ?” என்று ஆசிலேவைத்த கையுந்தானுமாயாய்த்துப்போவது.
 [அசுரரையென்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸுரவர்க்கத்தை யென்றும் துணிக்கும்
 பெருமிடேக்கன். [உறைபோழில் திருமோகூர்] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற போழிலையுடைய
 திருமோகூர். “ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு” என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட்
 டிற்று - ப்ரதயாஸந்நம். [நம்முடைநல்லரண்] - நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம்
 அடைந்தனமே] - ரக்ஷகாபேகையுடைய நாம் கிட்டப் பெற்றோம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

நாமடைந்தநல்லரண்நமக்கேன்றுநல்லமர்
 தீமைசெய்யும்வல்லசுரரை அஞ்சிச்சென்றடைந்தால்
 காமநுபங்கோண்டு எழுந்தளிப்பான்திருமோகூர்
 நாமமேநவின்னுண்ணுமின்வத்துமின்நமர்காள் !

ஆ.—(நாமடைந்த.) - திருமோகூரே நமக்கெற்றைக்கும் ப்ராப்யமாக நாம்
 அடையப்பெறுவதே! என்று பின்னையும் ஸ்வலாஹத்தைச் சொல்லி யறுவதித்து, ஆஸ்
 ரிதருடைய இச்சாநுகுணமான வடிவைக்கொண்டு அவர்களுடைய விரோதிகளை நிர
 ஸித்து ரக்ஷித்தருளுமவன் எழுந்தருளியிருந்த திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தையே
 சொல்லி அவ்வூரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிறவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திரு
 மோகூரை ஆதரித்துநினைத்துவத்துங்கோள், நமக்குஷயங்களுயுள்ளார் என்கிறார்.

[நாமடைந்த என்று தொடங்கி] - நமக்கு நாம் பற்றின நல்லரண் என்று
 உபாயஜ்ஞரான அமரர், ஸுரகரான அஸுரரை அஞ்சிச்சென்று ஆஸ்ரயித்தால் அவர்
 களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டும் வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்குமவனுடைய
 திருமோகூரினுடைய.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அலீஷ்டவிக்ரஹ பரிக்காஹம்பண்ணி
 ரக்ஷிக்குமவனுடைய திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தை, நம்மோடு அந்வயமுடையார்,
 அநுஸந்தித்து வத்துங்கோள் என்கிறார்.

‘நமக்கு - நமக்கு அஸாயாரணமாக, நாம் அடைந்த - நாய்பற்றின, நல்லரண் -
 விலக்ஷணமானவரண்’, என்று - என்றுகொண்டு, நல்லமர் - நல்லதறியும் தேவர்களான
 வர்கள், தீமைசெய்யும் - பொல்லாங்கை ப்ரவர்த்திக்கக்கடவ, வல் - ப்ரஸவரான,
 அசுரரை - அஸுரர்களைக்குறித்து, அஞ்சிச்சென்றடைந்தால் - அஞ்சிச்சென்றாஸ்ரயித்

யாதி யாதுவித்தமான விஜிதீஷையைச் சொல்லுகிற தென்கிறார் - விஜிதீஷையோடே இத்யாதி.
 விவரணம் - வழியிலே இத்யாதி. ஆசிலே - ஆயுப்பிடியிலே. “வல்” என்று - பெருமையாய்,
 “அரட்டு” என்று - மிடுக்காய், பெருமிடுக்கென்றபடி. “வல்லரட்டன்” இத்யாதிக்கு லாவம் -
 ஸிம்ஹம் இத்யாதி. (க)

தால், காமரூபங்கொண்டு - அதுரூபமாய் அலீஷ்டமான வடிவைக்கொண்டு, எழுந்து - கிளர்ந்து, அளிப்பான் - ரக்ஷிக்குமவன், திருமோகூர் - திருமோகூரினுடைய, நாமமே - பேர்பட்டபுகழையே, நமர்களாள் - நம்மோடு அதுவந்யமுடைய நீங்கள், நவின்னு - பயின்னு, எண்ணுமின் - நினைவுங்கோள்; (அவ்வளவில் பரப்பவளியாதே), ஏத்துமின் - ப்ரீதிப்போரிதராயேத்துங்கோள். காமரூபம் என்று - அம்ருதப்ரஹ்மஸையில் பெண்ணாகிய யமுதாட்டினபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ரக்ஷகனானவன்வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு வந்யுக்களானார் ஆதரித்து நினைத்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்த இத்யாதி] - நமக்கு நாம் ரக்ஷகமென்று அடைந்த நல்ல அரண் என்று, [நல்லமரர்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே உபாயம் என்றிருக்கையாலே 'நல்லமரர்' என்கிறார். இதிலே அஸுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்கு அஞ்சிவந்து சரணம்புக்கால். [காமரூபங்கொண்டு இத்யாதி] - ரக்ஷணரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரினுடைய. [காமரூபம்] - “நாஸ்யாயபுதநாஃ க்ஷயா லிஹஸ்யாயபுதநாஃதபா” என்கிறபடியே. ஊரின்பேரை வாயாலே சொல்லி அதை அதுஸந்யித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு வந்யுக்களானார், ஆதரித்து நினைத்தேத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்தவித்யாதி] - “நமக்கு ரக்ஷையாக நாம்கிட்டின நல்லரண்” என்று அவர்கள் பாசரமிருக்கும்படி. [நல்லமரர்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே யுபாயமென்றிறிகையாலே 'நல்லமரர்' என்கிறார். அசுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியித்தனையுமிதே. [தீமைசெய்யும் இத்யாதி] - பரஹிம்ஸையேயாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்கு அஞ்சிவந்து சரணம் புக்கால். [காமம் இத்யாதி] - ரக்ஷணரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [நாமமே நவின்னு] - ஊரின்பேரை வாயாலேசொல்லி யதுஸந்யித்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

பத்தாம்பாட்டு.—நாமடைந்த இத்யாதி. “எழுந்தளிப்பான் திருமோகூர் நாமமேநவின் றெண்ணுமின் ஏத்துமினமர்காள்” என்றவற்றைக் கடக்கித் தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகன் இத்யாதி.

“நமக்கு - நாமடைந்தநல்லரண்” என்றவ்யம், ரக்ஷையாகவென்றது - அத்யாஹார்யம், அவர்கள்என்றது - வக்ஷ்யமாணரான நல்லமரரை. ஈஸ்வராஹிமாநிகளை “நல்லமரர்” என்பானென்னென்ன - தங்களாபத்து இத்யாதி. மலிதம் - அசுரர்களில் இத்யாதி. “தீமைசெய்யும்” என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே - பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாய் என்றது. “அசுரரை” என்றது - அசுரர்க்கென்றபடி. எழுந்து - புறப்பட்டு. நவின்னு - வாயாலேசொல்லி. எண்ணுமின் - அதுஸந்யியுங்கோள். ‘நல்லமரர் - நமக்கு ரக்ஷையாக - நாமடைந்தநல்லரண் - என்று’ என்றதொடங்கி, ‘ஏத்துமின்நமர்காள்’ இத்யவ்யம். திருமோகூரினுடைய நாமமேயென்றபடி. (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

ஏத்துமின்! நமர்காள்! என்றுதான் குடமாடு
கூத்தனை குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்
வாய்த்த ஆயிரத்துள் இவை வண்திருமோகூர்க்கு
ஈத்தபத்திவை ஏத்தவல்லார்க்கு இடர்கேடுமே.

ஆ.—(ஏத்துமின்.) - என்னுடைய ஐவ்யமான சேஷ்டிதங்களை யுகந்திருப்
பார் எல்லாரும் வந்தேத்தி வாழுங்கோளென்று தான் குடமாகூத்தனைக் குருகூர்ச்சட
கோபன் சொன்னவாயிரத்தில், திருமோகூரைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக்
கொண்டு அவ்வுரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—நிழமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை
விருப்புவார்க்கு ஸகல ஃபுலங்களும் போமென்கிறார்.

[ஏத்துமின் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஐவ்யசேஷ்டிதங்களை உகந்
திருப்பார் எல்லாரும்கண்டு வாழுங்கோளென்று தான் குடமாகையாகிற மனோஹாரி
சேஷ்டிதங்களுடையனானவனைக் குறித்து அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய்க்கொண்டு நேர்ப்
பட்ட ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, ஹவத்ப்ராப்தி
விநோயிநிவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

நமர்காள் - நம்முடையவர்களெல்லாரும், ஏத்துமினென்று - (உங்களுகப்புத்
தோற்றும்படி) ஏத்துங்கோளென்று, தான் குடமாகூத்தனை-தான்குடங்கொண்டாடின
கூத்தனானவனைப்பற்ற, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வா
ருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய், இவை - (ஈஸ்வரனுக்குத் தகுதி
யாம்படியாக), வாய்த்த-, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துக்குள்ளே, வண்திருமோகூர்க்கு - ஐவ
க்ஷணமான திருமோகூர்க்கு, ஈத்தபத்திவை - ஸமாப்பிக்கப்பட்ட பத்து: (இவற்றை),
ஏத்தவல்லார்க்கு - ஈர்திபிரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லவல்லவர்களுக்கு, இடர்கேடு -
(ஸ்ரீராவஸாதத்திலே வழித்துணை யில்லாத) துஃபம் தீரும்.

இ.—நிழமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை
அஃ யஸிக்கவல்லார்க்கு ஃபுலநிவ்ருத்தி உண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நம்சேஷ்டிதங்களை உகப்பார் எல்லாரும்கண்டு வாய்ப்படைத்த
ப்ரயோஜனம் பெறும்படி ஏத்துங்கோளென்று தானேசொல்லிக் குடக்கூத்தாடினவனை.
[குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன்
குடக்கூத்தை அதுஸந்யித்து இவர் வாசிகமான அடியையிலே அதிகரித்தார். [வாய்த்த
ஆயிரத்துள் இவை] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நேர்ப்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளேயுள்ள இவை.
[வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து] - விஷ்ணுமான திருமோகூர்க்குக்கொடுத்த பத்து.
“ரதஹாஸ்வயாயிபுவஃ” என்னுமாபோலே இப்பத்தின்நன்மையாலே இவை திரு

† ‘எமர்காள்’ என்றும் பாடம்.

‡ ‘குற்றேவல்’ என்பதும் பாடம்.

மோகூர்க்காயிருந்ததென்று கொடுத்தார். [இவை ஏத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே] - இப்பத்தை அஃயஸிக்கவல்லார்க்கு, ஸரீராவஸாநத்திலே “வழித்துணையிலே” என்று க்லேஸாப்பட வேண்டாதபடி காளமேவும் வழித்துணையாம்.

ஈடு.—நி மமத்தில், பரமோசாரமான திருமோகூர்க்குக்கோடுத்த இத்திருவாய் மோழியை யப்பஸிக்கவல்லார்க்கு துக்கிவருத்தியுண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நம்சேஷ்டிதங்களை யுகப்பார் எல்லாரும் கண்டு வாய்படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி யேத்துங்கோளேன்று, தான்சொல்லி, அதுக்கு விஷயமாகத் தான் குடக்கூத்தாடினவனை. [குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வருத்திகள். அவன்குடக்கூத்தை யநுஸந்தித்து இவர் வாசிகமான அடிமையிலே யதிகரித்தார். [வாய்த்தவாயிரத்துள்ளிவை] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நேர்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளே வாய்த்தவையாய்த்து இவை. [வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து] - பரமோசாரமான திருமோகூர்க்குக் கோடுத்த பத்து. “ரத்நஹாரீ லவாபிபுவஃ” (ரத்நஹாரீசபார்த்திவஃ) என்னுமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியில் இனிமையாலே திருமோகூர்க்காயிருந்தன வென்று கொடுத்தார். [இவையேத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே] - இப்பத்தை யப்பஸிக்க வல்லார்க்கு, ஸரீராவஸாநத்தில், “வழித்துணையிலே” என்று க்லேஸாப்படவேண்டாதபடி காளமேவும் வழித்துணையாம்.

(கக)

நி மமம் - ஏத்துமின் இத்தயாதி. “வண்திருமோகூர்க்கேத்த பத்த்வையேத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே” என்றத்தைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - பரமோசாரமான இத்தயாதி.

அதுக்கு - ஏத்துமைக்கு. அவன் “எமர்கான் - ஏத்துமின்” என்றதிவர்க்கு மலித்ததென்றார் - அவன் குடக்கூத்தை இத்தயாதி. ‘வாய்த்த’ என்றது - ஆயிரத்துக்கும் பத்துக்கும் விசேஷணம். ஈத்த - கொடுத்த. ஆயிரத்திலும் இப்பத்தைக்கொடுப்பானென்னென்ன - ரத்நஹாரீ இத்தயாதி. “மவாஸாதலஹஸெ ண ஈயதாஸவவாரிஃ | ரத்நஹரிஹவஹைதடிதஹாரீ லவாபிபுவஃ” இதி பாலகாண்டே வலிஷ்ட்டம் ப்ரதி விஸ்வாமித்ரஃ(௬௩ க). “இடர்கெடுமே” என்றதால் மலிதம் - இப்பத்தை இத்தயாதி ‘எமர்கான் - ஏத்துமின்’ என்று தான் குடமாகு இத்தயாரப் யாவயடி.

(கக)

தரவிடோபநிஷத்தவங்கதி. -- குடிஷிவிஸ்யஸதகஸ்யுஃ நிஃஸ்யா
தூநிஸி துஷதபுநிஸஹாயிவெகூஸாணஃ | குடிஷிதஜ்ஜிவிதவிஷிஃ ஸுஜாக்ஷ
சொஹ-ருயஸிஃ ரவெரிணசாபுரயதஃ |

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி.—கெடிதூநாநாஸகஸா
ஹிபுததௌலிகாஸலிஹா ஜயிவா தவபாயஸெஸயகா ஹிரவயிகவர
ஜோகி ருஹாஸ்யஹாசு | கொகாநாஸு ஷபுஹா ஸுஸாயஸு ததா ஸாநி
ஹாரிக ஸுஹெ ராகா ரெஸுஷிஸ்ய ஜிஷதநுரூலிஸு கிதநாஹ்யாயி.

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

தாளடைந்தோர்தங்கட்குத் தானேவழித்துணையாம்
காளமேகத்தைக் கதியாக்கி - மீளுதலாம்
ஏதமிலா விண்ணுலகில் ஏகேவண் னும்மாறனெனக்
கேதமுள தெல்லாம் கெடும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

இரண்டாம் திருவாய்மொழி—கேமீடர் ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(கேமீடர்.) - இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகூடத் திருமோகூரில் எப்பெருமானையுலவித்து, திருவந்தபுரத்திலேயும் அவனை இவர்களோடேகூட அநுலவிக்கக்காக,—

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுப்போகைக்கு நல்லதுணையைப் பெற்ற ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்யதேசம் ஏதோ?” என்று ஆராய்ந்து, ஸாம்ஸாரிக ஸகலஃபவங்களுமின்றிக்கே நிரதிசய ஹோக்யமாய், நித்யஸூரிகளுக்குக்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாய், தமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்கைக்கு யோக்யமாயிருந்துள்ள திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யதேசமாக அத்யவஸித்து, அங்கேபோய் ஸர்வஸேஷவ்ருத்தியும் பண்ணவேணு மென்று அநுகூலஜநங்க ளோடேகூடப் போகையிலே உத்யோகிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழேவழித்துணையாகக் காளமேவத் தை ஆஸ்ரயித்த இவ்வாழ்வாரை ப்ராப்யதேசத்தேறக் கொண்டுபோக உத்யோகித்த ஸர்வேஸ்வரன், “தேசத்தினுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும் தன்னுடைய கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ஸந்தியைதையும் இந்தவிஹூதியிலே ப்ரகாஸிப்பித்து இவர் உகப்பை விளைப்பித் துக்கொண்டுபோவோம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, நிரதிசயஹோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக்காட்டக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய ஆஸ்ரீத ஸப்ஸ்லேஷஸ்வஹிவத்தையும், ஆஸ்சர்யாவஹமான அந்வயத்தையும், அஸேஷஜம்த்ரக்ஷகத்வத்தையும், அநவயிக வாத்ஸல்யத்தையும், அநுபஹிதஸேஷித்வத்தையும், ஸர்வஸேஷவதிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸகலஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாநியோமத்தையும், பரமப்ராப்யத்வத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ஸந்தியித்வத்தையும், ஆராயநவைலக்ஷண்யா பாடிசகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ஹூதணை ஸர்வேஸ்வரன் வர்த் திச்சிற திருவனந்தபுரந்தன்னையே ப்ராப்யமாகஅறுதியிட்டு, இங்கே தம்முடைய ஸகலக்லேஸமும் தீரும்படி அவனுடைய ஹோக்யமான திருநாமங்களைக் கீர்த்தித்தும், ஸஹ்ரம்முவமான கைங்கர்யங்களைப் பண்ணியும், அநுகூலஜநங்களோடே அநுலவிக்கப்பார்க் கிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுப்போகைக்குத் துணைபெற்ற ஆழ்வார், “தமக்கு ப்ராப்ய தேசம்ஏதோ?” என்று ஆராய்ந்து, “திருவனந்தபுரமேப்ராப்யம்” என்று அறுதியிட்டாராய், ஸர்வேஸ்வரன் தான் வந்து விரும்பி வர்த்திக்குப்படியான ஹோக்யதையாலும், அவன் நித்ய வாஸம் பண்ணுகையாலே ஸாம்ஸாரிக துரிதம் தட்டாமையாலும், நித்யஸூரிகளும் இங்கேவருகையாலே அடியார்கள் குழாங்களும் இங்கே உண்டாய் அத்நிரளிலே சென்று புகலாம்படியிருக்கையாலும், அவ்வருகே போக்குண்டானால் அவர்களோடே போகலாயிருக்கையாலும், வழிபோமிடத்தில் “ஹாடிபூநுமபூஹிதஃ” என்னும்படியாலே ஆதிவாஹிகரில் தலைவனாய்த் தன்பேறுகக் கொண்டுபோவான் ஒருவனாகையா

லும், அங்குப்போனால் பெறக்கடவ அடிமையை “கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடு விரை கனையலாம்” என்று இங்கே பெறலாயிருக்கையாலும் திருவந்தப்புரமே ப்ராப்ய மென்று அறுதியிட்டு, அங்கேபோய்ப் புகுகைக்கு அறுகலஜனங்களோடே கூடப் போகைக்கு உத்யோகிக்கிறார். உகந்தருளின நிலங்களிற்காட்டில் திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமென்கைக்கு அடி, “கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்” என்று அடிமைசெய்யலா யிருக்கையாலும், “அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அக்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்” என்று நித்யஸூரிகளும் இங்கே வந்தகையாலும்: இவர் ஒன்றை ஆகரித்தால் அதுக்குத் தக்க பாசுரமிட்டுச் சொல்லுமித்தனைபிரே.

ஸ.டு.—“ஒருநகற்சற்றம்” என்கிறதிருமொழியிலே பலதிருப்பதிகளையும் அரு ளிச்செய்த இதுக்குக் கருத்தென்?” என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, “பிறந்தகத்திலின் றும் புக்ககத்துக்குப்போம் பெண்பிள்ளைகள் வங்குக்களிருந்தலிடமெங்கும் கண்ணீர் வின வப்போமாபோலே, ப்ராப்யபூமியணித்தானவாறே திருப்பதிகள்தோறும் புகுகிறார்” என்ற ருளிச்செய்தார். இவரும் அப்படியே திருப்புளிந்துடியிலேபுகுவது, திருக்காட்கரையிலே புகுவது, திருமுழிக்களத்திலேபுகுவது, திருநாவாயிலேபுகுவது, திருக்கண்ணபுரத்திலேபுகு வது, திருமோகூரிலேபுகுவது, திருவனந்தபுரத்திலே புகுவதாகிறார். ப்ராப்யபூமியேறப் போவதாக ஒருப்பட்டு, நடுவெண்டான ப்ரதிலை, கங்களைப்போக்கி வழிகாடுபோய்விடு கைக்குக் காளமேவத்தைத் துணையாகப்பற்றினாராய் நின்றது - கீழ்; “அவ்வளவுதான் நமக்குப்போகவேணுமோ, இங்கே (நமக்கு) திருவனந்தபுரம் ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க?” என்று திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாக அந்யவஸித்து; அத்தேசமாகிற இதுதான், வாசமே கமமுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுர மாகையாலே, அவன்தனக்கதவிரும்பி வர்த்திக்கவேண் மேப்படி நிரதீசயலோக்யமுமாய், அவன்வந்து வர்த்திக்கையாலே ஸம்ஸாரதுரீதமும் தட் டாதலிடமுமாய், இஸ்ஸாரீரஸம்ஷந், மற்று அவ்வருகுபோனால் செய்யுமடிமையை ருசி பிறந்தபோதே இங்கேசெய்யலாம்படியுமாய், இனித்தான் “அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றங்ககப் பணிசெய்வர்விண்ணோர்” என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற தேச மாகையாலே “அடியார்கள்துழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகோலோ?” என்று ஆசைப் பட்டபடியே அவர்களோடேகூடவமாய், அவ்வருகுபோக வேண்டிற்றுகிலும் “பேரி யோரை யொருகாஹுப்பிரிகிலேன்” என்கிறபடியே அவர்களோடேபோகவுமாயிருத்தமிறே. உகந்தருளின நிலங்களில் நிலைதான் - முதலிலே ஹவத்விஷயத்தில் ருசியைப்பிறப்பிக் கைக்கு உடலுமாய், ருசிபிறந்தால் “யேயயாஜாஹ்வபுஷணே” (யேயதாமாம்ப்ரபத் யந்தே) என்கிறபடியே ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலமுமாகையாலே உபாய ஹாவமும் பூர்ணமாய், ப்ராப்யபூமியில் கோடுபோமிடத்தில், ஆதிவாஹிககணத்தில் ப்ரபாநனா

கெடுமிடர் ப்ரவேஸு; * பண்டைநாள் தொடங்கிப் பலகாலும் திருப்பதிகளை யருளிச் செய்வானென்னென்ன - ஒருநகற்சற்றம் இத்தாதி. கீழோடுஇத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி ப்ராப்ய பூமி இத்தாதி. “சுரும்பலற்றம்” இத்தாதியைப்பற்ற - ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க என்றது. ப்ராப்யமாக அந்யவஸிக்கைக்கடியேதென்ன, பலவேறுதூக்களாலே அது ப்ராப்யமாம் ப்ரகாரத்தை டீர்ஸிப்பிக்கிறார் - அத்தேசமாகிற இத்தாதி. “நேசஞ்செய்து” என்றத்தைப்பற்ற - அவ்ந்நனக்கு விரும்பி இத்தாதி. “திருநோய்வினைகளெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரதுரீதம் இத் தாதி. “கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்” இத்தாதியைப்பற்ற - இஸ்ஸாரீரஸம்ஷந்யம் இத்தாதி. உக்தாகாரங்களெல்லாம் இங்குக்கூடுமோவென்ன - உகந்தருளின இத்தாதி. “உடலாயிருக்கும்மிறே”

முதற் பாட்டு.

[illegible]

10-5

வர்க்கமாகப் போமென்னுதல், ப்ராஸ்தகேஸனென்றால், “கேஸவஃ கௌஸநாஸநஃ” என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக ஊரிதங்களெல்லாம் போமென்னுதல். “வாபெநாநாமஃ” என்னக்கடவதிறே. [என்ன] - அர்த்தாநுஸந்தாரம் வேண்டா: உக்திமாத்தரமே அமையும் பாபவிமோசனத்துக்கு, என்கிறது. [நாளும் இத்யாதி] - நாள்தோறும் க்ரூரமான வருத்தியைப்பண்ணும் யமஹடரும் கிட்டமாட்டார். “ஹுஹுரூஷ்ட” இத்யாதி, “தஸ்யபஜிவராமஹஸ்ய” இத்யாதி. [கில்லார்] - ஸக்தரல்லர். எரிகிறநெருப் பிலே ஏறச் சக்தருண்டோ? [விடமுடை இத்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச்சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - விரோயிவர்க்கத்துக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கை. [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை யுடைத்தாயிருக்கை. [பள்ளிவிரும்பினான்] - பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண் வளருவது. “வாபெநாநாமஃ” என்னலாம்படி யாய்த்திருப்பது. [சுரும் பலற்றம்] - “வணதஹாஸிமாயநாஸு” என்று முக்தர் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அவ்வூரில் திரியக்குக்களும் வர்த்திக்கிறபடி. [தடமுடை வயல்] - ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்தைப் போக்கும் விராஜாஹிப்போலே ஸ்ராமஹாமாயாய்த்துத் தடாகங்களிருப்பது. [அனந்தபுராகர்] - கலங்காப் பெருக்கரம் போலன்றியே, இவ்வுடம் போடேகிட்டி அநுலவிக்கலாம் தேசம். [புகுதம் இன்றே] - “காமத்தே புகுகிறோம்” என்று ஆறியிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புக வாருங்கோள்.

நடு.—முதற்பாட்டு. ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்ல, திருவனந்தபுரத்துக்குப் போகைக்கு விரோதியானவையெல்லாம்போம்; அங்கே புகவாருங்கோள் என்று அநுக்ஷரையழைக்கிறார்.

[கெடுமிடராயவெல்லாம்] - இடரென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் கெடும். ப்ரஹ்மஹத்தையுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாக த்வாதஸவார்ஷிகம் சரித்தால் மற்றொருபாபத்துக்கு மற்றொருப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணவேண்டியிருக்குமிறே; இங்கு அதுவேண்டா; “வாபெநாநாமஃ” (பாபேந்தநாக்ரி) என்கிறபடியே. ப்ராயஸ்சித்தமும் பலவாயிருக்குமோவென்றில்?—[கேசவாவென்ன] - அவன்ஒருவிரோயியைப்போக்கினபடிசொல்ல, விரோயியென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் நூரிக்கும்; ராவண்ணொருவனும் ப்ராதிசூல்யம்பண்ண ராக்ஷஸஜாதியாக நசித்தாற்போலே. [எல்லாம்] - அநுலவிக்கக்கடவையும் முன்பே

முதற்பாட்டு.—கெடுமிடர் இத்யாதி. “கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் - கெடும் தடமுடைவயல் அனந்தபுராகர் புகுதம்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரீதியாலே இத்யாதி.

இத்தால் வலிதம் - ப்ரஹ்மஹத்தையுக்கு இத்யாதி. “திருநாமம்பாபரிவர்த்தகம்” என்னு மதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - பாபேந்தநஃ இத்யாதி. “யநாஸிஸுதேநதொவிஸுயுதெ தநகஜநாஜிதவாபஸஸநெயெஸுவாபெநாநாமஃ” இது ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மாங்கல்யஸ்தவே. “கேஸவா” என்கிறவிடத் தில், “யஸூததெபெவஹுஷ்டா தாஹதஃ கௌஸிஜநாடிநா தஸூதெஸவநாஸிஸுதெ கௌஸிஜதொலவிஷ்யஸி” (விபு-௫-௧௬-௨௩) என்றது அநுஸந்தேயம். ஒருவிரோதிநிர்ஸகவாசகமான திருநாமம்சொன்னால் ஸகலவிரோதிகளும் போகக்கூடுமோவென்னவ்யதிரேகத்ருஷ்டாந்தம். ராவணன் இத்யாதி. “எல்லாம்” என்றதுக்கர்த்தம் - அநுலவிக்க இத்யாதி. அநுலவிக்கக்கடவையென்றது - உத்தராவயம், அநுலவிக்கிறவை-பூர்வாவயம். அப்படி நசிக்குமோவென்ன; ப்ரமாணம்-

தோடங்கி அநுலவிக்கிறவையும் கூறிக்கும்; “போயபிழையும் புத்தருவானின்றனவும்.” [என்ன] - உக்திமாத்ரமே இதுக்கு வேண்வேது: கார்யத்தில்வந்தால் அர்த்தக்கிரியாகாரியாயே தலைக்கட்டும்; அன்றிக்கே, ப்ரஸஸ்தகேஸாநாயிருக்கும் இருப்பைச்சோல்ல ஸம்ஸாரதூரிதங்கள் அடங்கலும்போம் என்னுதல், “கேஸவ:கேஸாநாஸந:” (கேஸவ: க்லேஸகாஸந:) என்கிறபடியே; அன்றியே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ஆனுவம் சொல்லிப்போருமது முதற்பொருளே. [நாளும்இத்யாதி]-நாள்தோறும் கோடியசையலைச் செய்யக்கடவ ம்ருத்யுவுக்கு அந்தரங்கராயிருப்பாரும் வந்துகிட்டப்பெறார்கள். யமனுக்குஅந்தரங்கரென்ன ஸர்வேஸ்வரனுடையார்பக்கலிலேவந்துகிட்டவோ? “ஹ்வயாஸாஷ்ட” (ஸ்வபுருஷம்) இத்யாதி; “தஸ்யயஜ்ஞவராஹஸ்ய” (தஸ்யஜ்ஞவராஹஸ்ய) இத்யாதி; “புணாஜெயவிசுவபுணி” (ப்ரணாமம்யேபிதூர்வந்தி) என்றிறே அவன்வார்த்தையும். “இதறஞ்சியும்சாதுவராய்ப்போதுமின்களென்றான்” -அவர்களைக்கண்டால் “நாம் கடவோமல்லோம்” என்றுபோராதே, கிட்டியநுவர்த்தித்துப் போரும்கிடிகோள்! “ஹ்வயாஸாஷ்ட” (ஸ்வபுருஷம்)-யமன், தன்பரிகரம்கையும்பாசமும்சூலமும் நாயுமாய்ப்போருகிறபடியைப்பார்த்து, ஹாமவதர்களும்அல்லாதாரும்கலந்திருப்பார்கள்; “ஹாமவதர்கள்முன்னே இவன்கிட்டில்செய்வதென்?” என்று துணுக்கென்று சொல்லுகிறான். “ஹ்வயாஸாஷ்ட” (ஸ்வபுருஷம்) - தனக்குஅந்தரங்கராயிருக்கையாலே, தன்மேன்மை சொல்லவேண்டுமிடத்திலே தாழ்வுசொல்லுகிறாய்த்துத் தவிரவோண்ணாமையாலே. “அலிவீக்ஷ்ய” (அபிவீக்ஷ்ய) - இவன்தான் நாலிரண்டோலைமறுக்கத் தரமுடையராயிருக்குமாய்த்து; சொற்செல்லுகைக்காக இப்படியிருக்கிறவனைப் பார்க்கிறபார்வையிலே கார்யகௌரவமெல்லாம் தோற்றும்படிபார்த்தானாய்த்து. “உயஸஸிஷதபுரவநாநு” (மதுஸுதநப்ரபந்நாந்) - “இவர்களைநலிந்தால்அவனுக்கென்?” என்ன; இவர்கள் அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தஹரராயிருப்பார்கள்; இவர்களுக்கு வந்ததொன்றுக்கு அவன்மார்வுதட்டிக்கொண்டு வரும். உன்னுடையோமாய்ப்போகிற எங்களுக்கு வேறுசிலர்க்குஅஞ்சவேண்

போய இத்த்யாதி, போயபிழை-பூர்வாவயம். புத்தருவானின்றன-உத்தராவயங்கள். “என்ன-கெடும்” என்றதுக்குஹ்வம் - உக்திமாத்ரமே இத்த்யாதி. “நாசெவயுஜிநஸ்யபஜெநவாரிவாஷித:” கிஷ்யாநாவிபுதொடெவ:கேஸவ:கேஸாநாஸந:” இதி மஹாஹாரதே. மூன்றாமர்த்தத்துக்கு “கஜதிஸுஹமெணாநாஜி ஂஸஸாஹம்ஸவபுடெஹிநாடி | ரூவாந்தவாஜெஸம்ஹிதளதஸ்யாஜெஸவநாஜிவாநு” என்கிற ஸ்லோகமதுஸந்தேயம். “கெடுமிடராயவெல்லாம்” என்றதுக்கு ஸ்வாஸ்யமுண்டாகையைப்பற்ற அருளிச் செய்கிறா - ஆனுவம் இத்த்யாதி. “தமர்களும்” என்ற ச ஸப்தத்துக்கர்த்தம் - யமனுக்கு இத்த்யாதி. கிட்டமாட்டாமைக்குப் பலப்ரமாணங்கள் - ஸ்வபுருஷம் இத்த்யாதி. * தாளதாமரையிலெழுதப்பட்டது. “தஸ்யயஜ்ஞவராஹஸ்யவிஷெணாஸிததெஜஸ: | புணாஜெயவிசுவபுணிகெஷாஜிநகோந:” இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே. அவன் வார்த்தையும்-யமன்வார்த்தையும். “இதறஞ்சியும்” இத்த்யாதி பாசரத்துக்கர்த்தம் -அவர்களை இத்த்யாதி. “ஹ்வயாஸாஷ்ட” (விபு-ந-எகந). என்றெடுத்ததுக்கர்த்தம் சொல்லுவதாகப் பதோபாதாநம்-ஸ்வபுருஷம் என்று. “வாஸஹஸ்ய” என்றத்தைக் கடைபித்து ஸ்லோகாவதாரிகை - யமன் இத்த்யாதி. “அலி, வி” என்ற உபஸர்க்கார்த்தம்-இவன்தான் இத்த்யாதி வாக்யத்வம். அவனுக்கு - ஈஸ்வரனுக்கு. அவன் மார்வுதட்டிக்கொண்டு என்றது - “ஜோக்ஷயி

மேம்படி இருந்ததாகில் நீ பின்னை யாராய் இவ்விருப்பிருந்துவெகிறது? என்ன, — “புலாஹி மஹி மஹி” (ப்ரபுரஹமந்யந்ருணம்) - எனக்கு அடைத்தவிஷயத்தில் சொற்செல்லா தாகிலன்றோ எனக்குக் குறையாவது? நாம் கடலோமல்லாதவிஷயத்திலே நாம் ஆராயாநிற் கவோ? இதுதன்னைத் திருமழிசைப்பிரானும் அருளிச்செய்தாரிதே - “திறம்பேன்மின்” இத்யாதி. “அவன்றமரெவ்வினையர்” இத்யாதி. அவர்கள் தங்களிலே சொல்லியிருக்கும் வார்தையிறே இது. “மாறுசெய்த” இத்யாதி. சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் பேரை இவன் ஆராயவோ? ஒருதிருவேட்டையிலே, பட்டர் திருவூற்றங் கரையிலே பேரோலக்கமாகவிருக்க, “ஸந்ய” யையானது” என்று சிலர் விண்ணப்பஞ் செய்ய, “நாம் பெருமானழகிலே துவக்குண்டு இன்றோருநாளும் கர்த்தவ்யத்திலே அல்பம் தாழ்நின்றோமென்றால் இது குற்றமாக யமன் கேட்கவோ? ஒருராஜா இருந்து நாட்டுக்கணக்குக் கேட்டுக்கொடு வாராநின்றால் ராஜாவுக்கு அந்தரங்கவையிருப்பானோருவன்பேரை வாசித்தால், ‘ஓங்காண்! அதுகிடக்க: மேற்சொல்

ஷ்யாதி” என்றத்தைப்பற்ற, “புலாஹி மஹி மஹி” இத்யாதிக்கவதாரிகை உன்னுடையோமாய் இத்யாதி. திறம்பேன்மின்கண்டீ - தப்பாதேகிடிக்கோன். சேவிக்கு - செவியிலே. “மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்” என்றவிடத்திலே - “பெருமாள் ஒருநாள் கிழக்கே புறப்பட்டருளின வளவிலே மழைவர, கிழையூரிலாலயத்திலே யெழுந்தருள், எம்பெருமானாரும் முதலினும் புறம்பேமழையிலே நனைந்துகொண்டு நிற்கிறவளவிலே, ஒருவன்வந்து ‘பெருமானுள்ளேயெழுந்தருளினோ: தேவரீரும் உள்ளே யெழுந்தருள் வொண்ணுதோ?’ என்ன, ‘கெடுவாய், மஹாராஜர் வேஸ்யாகமநம் பண்ணினால் ததஸ்யபாரணமஹிஷியும் பரபுருஷகாயிரியாகலாமோ?’ என்று எம்பெருமானாருளிச்செய்தார்” என்கிற ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்வார். “யமஹட்கிட்டமாட்டார்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தரமும் அதுக்கர்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் - அவன்றமர் இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. முதற்றிருவந்தாதி ஐம்பத்தஞ்சாம் பாட்டு. அவர்கள் தங்களிலே - யமஹடர் தங்களிலே யென்னுதல், ஆழ்வார்கள் தங்களிலேயென்னுதல்: இவ்வாக்யத்துக்கர்த்தம் ஸந்தித்தம். “ஆட்பட்டார் பேர்” என்றது - ஆட்பட்டபேரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பரிசுரபூதரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பேரை யரித்தவர்களுன்னுதலென்று மூன்றாத்தம். அவன்றமர் - அவனடியார், எவ்வினையாராகிலும் - எப்படிப்பட்ட பாபத்தையுடையரேயாகிலும், எம்கோனவன்றமரேயென்றொழிவதல்லால் - நம்முடைய ஸ்வாயியானவனுடைய அடியாரென்றொழியுமதல்லால், நமன்றமராலாராயப்பட்டறியார்கண்டீ - யமபடராலாராயப்பட்டறியார்கிடிக்கோன், அரவணமேல் பேராயற்காட்டப்பட்டார் பேர். ஆட்பட்டார்பேர் - ஆராயப்பட்டறியார்கண்டீ இத்யங்கவடி. ப்ரமாணந்தரம் - மாறுசெய்த இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம். இதுக்கு ஊவம் - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. மாறுசெய்த - எதிரிட்டுக்கொண்ட, வாளரக்கன் - ருத்ரன்பக்கல் பெற்ற வாலையுடைய ராவணனுடைய, நான்உலப்ப - ஆயுஸ்ஸை முடிக்கக்காக, அன்று - பிராட்டியைப் பிரித்துப் ப்ராதிகூல்யத்திலே கைவளர்ந்தவன்று, இலங்கை நீறுசெய்து - திருவடிபைக்கொண்டு லங்கையை பஸ்மமாக்கி, சென்று கொன்று - லங்கையளவும் சென்று அவனைக்கொன்று, வென்றிகொண்டவீரனார் - அவனை ஜயித்த வீரபூரீயையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகனார்; வேறுசெய்து தம்முள்ளென்னைவைத்திடாமையால் - “இவன் நம் திருவடிகளுக்குப் புறம்பாயிருப்பானோருவன்” என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திலென்னை நினையாமையால், நமன்கூறுசெய்துகொண்டு - செய்தார் செய்தகுற்றமாராயக்கடவ யமன், சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் அந்தரங்கனாக்கிவைத்த என்னைப் பிரித்துக்கொண்டு, இறந்தகுற்ற மெண்ணவல்லனே - செய்துகழிந்த பாபத்தை நினைக்க ஸக்தனோ? என்று பாட்டுக்கு ஸப்தார்த்தம். “யமவஸ்யதைக்கஞ்சவேண்டா” என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - ஒரு திருவேட்டையிலே இத்யாதி. கேட்கவோ - கேளானே யென்றபடி. “ஸூகி ஷ்யகிபுரெவாஜிதா” என்ற ஈஸ்வராஜனையே மறுத்தால் தண்டியாதிருக்கலாமோவென்ன - ஒருராஜா இத்யாதி. ஆகில், ஆஜ்

† ‘ஒரு’ என்பதில்லாமல் ‘ராஜா’ என்பதே அடையவனைந்தானிற் பாடம்.

என்றால் பின்னையொருகாலமும் அப்பேரேத்து வாசிக்கப்பெறுகாண்” என்றாம்: இந்தப் ப்ரஸங்கத்திலே, “உனக்காகித் தொண்டுபட்டநல்லேனை வினைகள்நலியாமைநம்பு நம்பி” என்றருளிச்செய்தார். “வள்ளலே உன் தமர்க்கேன்றும் நமன்றமார்களாப்போல்” இருவர் ஒருவழிப் போகப்பெறுர்கள். ‘கோடுமைசெய்யும்’ இத்யாதி - விழுக்காடறியாதே வந்துகிட்டில் செய்வதென்னென்னில், - “தடவரை” யித்யாதி - திருவாழியையிட்டேத் தோளைக்கழித்தல், ஓர்அம்பாலே தலையையுருட்டேல் செய்யுமத்தனை. வாணன்பட்டது பதேல், ராவணன்பட்டது பதேல் செய்யுமத்தனை. “வேண்டாமை நமன்றமரென் தமரை வினவப்பெறுவாரலரென்று உலகேழாண்டான்” - யமஹடர் நம்முடையாரை வினவப் பெறுர்கள். அதுக்கடியென்? “வேண்டாமை”. ஊர்க்கணக்கனோ கோயிற்கிட்டணத்திலே புக்குப் படுக்கைப்பற்று ஆராய்வான்? “செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்கிறவன் இவர் கள்கையில் காட்டிக்கோடானே. “நின்னமம்கற்றவாவலிப்புடைமை - நமன்றமர்தலை கள்மீதே - நாவலிட்டீழிதருகின்றோம்.” “புலவதிவலம்பெ” (ப்ரபவதிஸம்யமநே) - உங்களை நியமிக்கப்போந்த என்னைப்போலல்லகாண் என்னை நியமிக்குமவன்; இவ்வோ லக்கத்திலே வந்தாலிறே நான் ஆராய்வது? அவன் எங்குமுள்ளிறே. [நாளும்கோலேனை செய்யுங்குற்றின்தமர்களும்குறுக்கில்லார்] - பழையதாக நலிந்துபோந்த வாஸனைகொண்டு ஹலவத் விஷயத்திலே முதலடியிட்ட இன்றும் கிட்டவோ? [குறுக்கில்லார்] - “நிசேஷா

நூதிலங்கநம் பிறந்தானும் அஞ்சவேண்டாவேயென்ன - இந்த இத்யாதி. இந்தப் ப்ரஸங்கத்திலே என்றது - அந்தாங்கையிருப்பா நெருவனென்ற இந்தப் ப்ரஸங்கத்திலேயென்றபடி. திருமொழி ஆரம்பத்து மூன்றாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு. சொல்லாய் திருமார்பா - பிராட்டியைத் திரு மார்விலேயுடையவனே! இதுக்கொரு போக்கடி சொல்லவேணும்; உனக்காகித் தொண்டுபட்ட நல்லேனை - உன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே யந்வயிக்கும்படியான வைலகக்ஷண்யத்தை யுடைய என்னை, வினைகள்நலியாமைநம்புநம்பி-கர்மங்கன்னனை நெருக்காதபடி நீ யங்கிகரித்தருள வேணும் பூர்ணானவனே! என்று ஸப்தார்த்தம். “யமவஸ்யதைக்கு அஞ்சவேண்டா” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணந்தாம் - வள்ளலே இத்யாதி. “கன்னர்” என்றதுக்கு ஐாவம்-இருவர் இத்யாதி. ப்ரமா ணந்தாமும் அதுக்குஐாவமும் அருளிச்செய்கிறார் - கோடுமை செய்யும் இத்யாதி வாக்யத்யயத் தாலே. உமார்த்துத்யங்களைச் செய்யும் யமனும், என்கோலாடிக்குகப்பெறு-என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புகுரப்பெறன் இத்யார்த்தம். விவரணம்-வாணன் இத்யாதி. ப்ரமாணந்தாம் - வேண்டாமை இத்யாதி. திருமொழி பத்தாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, “நீண் டான்” இத்யாதி. இதுக்கு ஐாவம் - யமபடர் இத்யாதி. வேண்டாமை - ப்ரபத்தியில்லாமையா லென்று ஸப்தார்த்தம். இதுக்கு லௌகிகத்ருஷ்டாந்தம் - ஊர் இத்யாதி. கோயிற்கிட்டணம் - அந்திபுரம். படுக்கைப்பற்று - ஸ்த்ரீகளிருக்கிறவிடம். அவன் தான் காட்டிக்கொடுத்தாலோ - என்ன - செய்தாரேல் இத்யாதி. ப்ரமாணந்தாம் - நின்னமம்கற்ற இத்யாதி. திருமால், முதற் பாட்டு. ஆவலிப்பு - அவலேபம்; கர்வமென்றபடி. யமனுக்கு எல்லாரும் அஞ்சவேண்டி யிருக்க, யமன் தான் ஈஸ்வரனுக்கு அஞ்சுகைக்கடி யருளிச்செய்கிறார்-ப்ரபவதி இத்யாதி. “கஹஸிரா வராவிபுதேந யாநூலாஸிஉகிநொகஹிதாஹிதெநியாகுஃ ஹரிமாநாவஸமொஹ லிநவஸதனுஃபுலவதிஸம்பெநேரோவிவிஷுஃ.” “விஷ்ணு” என்றத்தைக் கடைகித் தர்த்தம் - உங்களை இத்யாதி. இவனுக்குக் குறையேது, அவனுக்கு ஏற்றமேதென்ன-இவ்வோலக் கத்திலே இத்யாதி. என்றும் ஸாபித்துப்போந்தவனுக்கு இன்று கிட்டவொண்ணாதோவென்ன - பழையதாக இத்யாதி; இதுக்கு “நாளும்” என்றதிலே நோக்கு. “கேசவா” என்றது - உக்தி மாப்ரமாயகையாலே, “முதலடியிட்ட” என்கிறார். கிட்டாமைக்கடியேதென்ன - நித்தோஷம் இந்

ஷஹிவி” (நிர்த்தோஷம்வித்தி)-சாவதுபிறப்பதாய்ப் போந்தவனாவது, பரிஹாரமில்லாத தோஷங்களை யுடையனாவது: ஆனாலும் அவனை நிர்த்தோஷனாகவே புத்திபண்ணுவது. தோஷங்களுண்டாயிருக்க இப்படி நினைக்கவேண்டுவானென்னென்ன? “**பூலாவாசு** (ப்ரபாவாத்)-இவனையோ பார்ப்பது? இவன்பற்றினவனைப் பார்க்கவேண்டாவோ? இவனை யாராய்கையாவது - ஹிவத் ப்ரலாவத்தைப் பரிச்சேதிக்கையாமிறே. [கில்லார்] - எரி கிறநெருப்பிலே கிட்வோருண்டோ? நியாமகனுடைய நியமநவாக்யங்கொண்டு கிட்டாயை யல்லவிறே; தந்தாமை வேண்டாதாருண்டோ? [விடமுடையித்யாதி] - இனிமேல் ப்ராய் யத்தைச் சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - செந்தேங்குக்கு முட்கட்டிலுற்போலே ஒருவர்க்கும் முகங்கொள்ளவொண்ணாதிருக்கை; “வாய்ந்தமதுகைடபரும் வயிறுக்கிமாண்டார்”. விரோதிகளாய்க்கிட்டினார் முடிந்துபோம்படியா யிருக்கும். [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைத்தாயிருக்குமிறே. [பள்ளிவிரும்பினான்] - பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. “**வாஷெநா யாரொஹதி**” (பாதேநாத்யாரோஹதி) என்று துகைத்தேறலாயாய்த்து இருப்பது. [சுரும்பலற்றும்] - “**வாஷெநா யாரொஹதி**” (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முகத் தர்செய்யுமவற்றை வண்கேள்செய்யாநிற்கும். [தடமுடையவயல்] - விரைவே மற்றையவற் றிக்குப் போலியா யிருக்குமாய்த்துத் தடாகங்கள். [அனந்தபுரநகர்] - கலங்காப்பெரு நகரத்துக்குப் போலியாயிருக்கும். [புகுதுமின்றே] - “க்ரமத்திலேபுகுகிறோம்” என்றுஆறியிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்தஇன்றே போய்ப்புகுவோம். (க)

யாதி. “**ஊராவாரொவிலவபூஸீக்யதவொநாவிகு:வாரா** | **வாரிஸுபெஷாதி** ஷெவம் ஸு கியாஸாரணயதி | **நிஷெபூஷஹிவி** தம்ஜனாம்பூலாவாசுராரி தம்: ” இதி ஹாரதே ஸாத்வதேச. “**ஜனாஸு**” என்றத்தையும் “**ஊராவாரொவில**” இத்யாதிகளையும் கடைக்கித்து, “**நிஷெபூஷஹிவி**” என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - சாவது இத்யாதி வாக்யத்யாயத்தாலே. குறுகாதெனனாதே, “**கில்லார்**” என்றதுக்கு ஹவம் - எரிகிற இத்யாதி. இவ் விடத்திலே, “**ஹரிநிரவராவிபுகாஸிவஷம் பூணகிப:வாரியபுகாநாஷம்** |

தவிவதவஸிவாவவஸம்வ ஜவரிஹத்யயமாமிஜிவிகு” என்றதுஅநுஸந்தேயம். விவரணம் - நியாமகனுடைய இத்யாதி. செந்தேங்கு - செவவிளநீர். ஒருவர்க்கும் முகங் கொள்ள வொண்ணாதிருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - வாய்ந்த இத்யாதி. மூன்றாந்திருவந்தாதி, அறுபத் தாரும்பாட்டு, “**காய்ந்து**” இத்யாதி. இதுக்கு ஹவம் - விரோதி இத்யாதி. பர்யங்கவித்யை. தேவிமாரிலே கண்டுகொள்வது. கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ப்ரயோஜனம் - பாதேந இத்யாதி. சுநம்பு - வண்டு. இதுக்கு ஹவம் - ஏதத் இத்யாதி. மற்றவை யென்றது - ஆரம், ஐரம்மதியம் என்கிற தடாகங்களை. “**நகர்**” என்றதுக்கு ஹவம் - கலங்கா இத்யாதி. “**இன்றே**” என்கிற அவதார ணர்த்தம் - க்ரமத்திலே இத்யாதி. “**விடமுடை**” என்று தொடங்கி, “**நகர் - இன்றே புகுதம்: கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் - கெடும்: நானும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின் தமர்களும் குறுகுகில்லார்**” இத்யங்வயி. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இன்றபோய்ப்புதுதிராகில் எழுமையும் ஏதஞ்சாரா
குன்றநேர்மாடமாதே நுநந்துசேர்சேநுந்திபுன்ன
மன்றலர்பொழில் அனந்தபுரநகர்மாயன்நாமம்
ஒன்றும் ஓராயிரமாம் உள்ளுவார்க்கு உம்பநுரே.

ஆ.—(இன்றபோய்.) - ப்ரதிவ்யகம் போகைக்குக் கேசவாவென்னும் திருநாமம் சொல்லவேணுமென்று சிவமமுண்டோவென்னில், - அதில்லை; அவனுடைய ஆயிரந்திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தை கினைக்க அமையும்; கினைக்கவே, கிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிவ்யகராய் இன்றேபோய்த் திருவனந்தபுரத்திலே புகலாம்; போய்ப்புகுதிராகில் ஒருநாளும் ஒருகடிகமில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவ்யகங்கள் போகைக்கு ஒரு திருநாமம் சொல்ல அமையும்; அது ஒன்றுமே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாம் என்கிறார்.

[இன்று என்றுதொடங்கி]-போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புகுவதுகிகோளாகில் ஒருநாளும் ஒருகடிகமும் ஸ்பர்ஸியா. [குன்று என்றுதொடங்கி]- குன்றோடொத்த மாடங்களையும், அவற்றினருகே பரஸ்பரம் சேர்ந்த குருந்துமுதலான வருஷங்களையும் மன்றிலே அலராதின்னுள்ள பொழிலையுமுடைய திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தில் ஆஸ்சர்யவூததனை எம்பெருமானுடைய திருநாமம். [உள்ளு வார்க்கு உம்பநுரே] - ஆராய்வார்க்குத் திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யவூதம்.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்சர்யவூததனைவனுடைய திருநாமங்கள் ஸஹஸ்ர முவமாக ஹோமயமாம் என்கிறார்.

இன்று - காலவிளம்பம் பிறவாதபடி ருசிபிறந்தவின்நே, போய் - சென்று, புகுதிர்ஆகில் - ப்ராபிப்பு திகோளாகில், (“மொவஜமஸ்ஸுரது” என்கிறபடியே), எழுமையும் - யாவொத்தமொவி, ஏதம் - ஸம்ஸாரதோஷம், சாரா - தட்டாது; (ப்ராபித்திர ப்ராப்யதேசந்தான்), குன்றநேர் - மலைபோலேநிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களினுடைய, மாதே - பரிஸரத்திலே, குருந்துசேர் - குருந்தோடு சேர்ந்த, செருந்தி - செருந்தியும், புண்ணை - புண்ணையும், மன்று - மன்றிலே, அலர் - அலரும்படியான, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாகைபாலே நிரதிஸபஹோக்யமான, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்திலே, மாயன் - (ஆபுதிதிர்க்கதுவாவ்யமான ஸௌந்தர்ய ஸௌஸீலய ஸௌலயாதி குணவிசிஷ்டனை) ஆஸ்சர்யவூததனுடைய, நாமம் - தத்ருணவாசகநாமம், ஒன்றும் - ஏதேனுமொன்றுகிலும், ஓர் - அத்விதீயமாய்க்கொண்டு, ஆயிரம்ஆ - ஸஹஸ்ர முவமாக, உள்ளுவார்க்கு - நிருபிப்பார்க்கு, (அத்தேசத்தில் குணநுவவமே), உம்பநுர்பரமபூதம். பரமபூதம் வர்ஜீய மென்றுமாம். மன்றென்று - மன்றலாய், பரிமளத்தை விகஸிக்கிற பொழிலென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவ்யகங்கள் போகைக்குச்சொன்ன திருநாமங்கள் தானே ஓரோவொன்றே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமா மென்கிறார்.

‘இசாவிஷய’ இத்யாதிவாக்யம் - ஸங்க்ரஹாதாம். பரிஹாரம் - யதஸு; இத்யாதி.
“ஸ்ரஹ்வாயூஸகிவபுமூஹீஹவேக் | மூஹாஅநீஹிக்ஷாவபுருஜெக் | படிவெத
ராஸாஸ்ரஹ்வாயூடெவபுருஜெக் | மூஹாஅவநாஅயதஹரொவவிநஜேத் ததஹ
ரொவபுருஜெக்” இது ஜாஸாலி: யதஹரோவ - யஸ்மிந்நஹன்யேவேத்யர்த்த: விரஜேத் -
விரக்தோபவதி. ததஹரோவ - தஸ்மிந்நஹன்யேவ. ப்ரவர்ஜேத் - ஸந்த்யஸ்தோபவேதித்யர்த்த:

வேண்வேது, அதிக்ருதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு; ஸர்வாதிகாரமுமாய் ப்ராப்தமுமாய் முன்பே இவ்வேனியச்சித்து இச்சைபார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு இச்சாமாத்ரமே வேண்வேது; விஷயாநுபுமமாக அதிகாரி ஸம்பத்தி இவனால் ஸம்பாதிக்க முடியாமையாலும் ஆட்பார்த்துழிதருமவனாகையாலும் வேண்டா. “**யதிவா ராவணஸ்வயம்**” (யதிவா ராவணஸ்வயம்) - என்னுமவனிறே; விஷ்ணுனென்று பேராய், ராவணனாயிருந்தானென்று மீளாதேகிடர். அதுவேன்? அங்குநின்றும்வந்தா நெருவனைக் கைக்கொண்டதாகவமையாதோ வேன்னவேண்டா: குறைவாளர்க்கிறே நம்மால் அபேகைபுள்ளது: அதுள்ளது ராவணனுக்கிறே. “**விவீஷணஸ்வயம்**” (விவீஷணஸ்துதர்மாத்மா) என்று தனக்கென்ன ஒருகைம்முதலுமுண்டாகையாலே நானாவரவுமாம்: அரைசுண்ணம் கிட்டாவிடில் நாசமாயிருக்கிறது அவனுக்கேயன்றோ? ஆனபின்பு, அவனையன்றோ முற்படக் கைக்கொள்ளவேண்வேது? இனித்தான் இவனைக் கைக்கொண்டால், இவனும் இவன்தன்னோடே நால்வருமாய்ப்போம்; ராவணனைக் கைக்கொண்டால், தறுப்புக் கூடாகக் கைக்கொண்டதாகலாம்; மஹாராஜரோருவரையும் அங்கீகரிக்க வானராஜாதியாக வாழ்ந்துபோனாற்போலே. [எழுமையுமேதஞ்சாரா] - ஒருகாலமும் போல்லாங்குவந்து கிட்டாது. [சாரா] - அதுக்கு அவன்தான் நினைப்பிடவும்வேண்டா. “**சும்மெனாதே கைவிட்டோடித்தாறுகற்பாய்ந்தன**” என்கிறபடியே “**நமக்குஇவ்விடம் ஆஸ்ரயமல்ல**” என்னுதன்னடையேவந்து கிட்டாது; ராஜகுலஸம்வந்தத்தாலே விட்டோடிப்போம்; “**வானோ**

அவை - அதிகாரிஸம்பத்திகள். அதிக்ருதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு - ப்ரவ்ரஜாதிகர்த்துங்களுக்கு. ‘ஸர்வாதிகாரமுமாய்’ என்றவிடத்திலே - “**புஷ்பாநுவிஸஸூரிஷா: ஸூபஸாநாஜாதய: | ஸவபுஷவபுஷபுஷாநு ஸவபுஷாநாஜாதய:**” என்றதுஅநஸந்தேயம். இச்சாமாத்ரமேயமையும் என்னுமதுக்கு ஹேத்வந்தர கபூநபூர்வகமாக, இச்சைபார்த்திருக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் - விஷயாநுபுமமாக இத்தாதி. ஆட்பார்த்துழி தருமவன் என்றது - “**நமக்கடிமையாவாருண்டோ**” என்றதுவே யாத்ரையாய்த் திரியுமவனென்றபடி. நாலாந்திருவந்தாதி அறுபதாம்பாட்டு, “**ஆட்பார்த்துழிதருவாய்**” இத்தாதி. அப்படி இவன்ஆலி முக்யம் பார்த்திருக்குமோவென்ன - யதிவா இத்தாதி. “**சூதபெநம்மாரிஸூஷு உதேஸ்யாஸம்**” | **விவீஷணாவாஸுயீவபிவாராவணஸ்வயம்**” இதி புத்தகாண்டே ராம: (18-34½) “**யதிவா**” என்றதுக்கர்த்தம் - விவீஷணன் என்று இத்தாதி. பேராய் என்றது பேரிட்டுக்கொண்டெவந்தானுயென்றபடி. “**ஸ்வயம்**” என்றதுக்கு லாவம் - அதுவேன் இத்தாதி. அதாவது - “**ஸ்வயம்**” என்று இவனுக்கதிரியஞ் சொல்லுகிறதென்? அங்குநின்றும் வந்தவனாரெனாமாநிலும் அவனைக் கைக்கொண்டாரென்னுமதுஅமையாதோ என்னவேண்டாமென்றபடி. அது - குறை. விவீஷணன் குறைவானவல்லவோவென்ன - விவீஷணஸ்த்வீத்தாதி. “**விவீஷணஸ்வயம்**” | **புஷ்பாநுவிஸஸூரிஷா: ஸூபஸாநாஜாதய: | ஸவபுஷவபுஷபுஷாநு ஸவபுஷாநாஜாதய:**” இத்தாரண்யகாண்டே சூர்ப்பணகா (கௌ-உச). ராவணனையே கைக்கொள்ள வேணுமென்றதுக்கு ஹேத்வந்தரம்-இனித்தான் இத்தாதி. தறுப்புக்கூடு-தூற்றப்பொலி. இதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - மஹாராஜர் இத்தாதி. ஏதத்தைப் போக்குமென்னாதே, “**ஏதம்சாரா**” என்றதுக்கு லாவம்-அதுக்குஅவன் இத்தாதி. விவாணம்-சும்மெனாதே இத்தாதி. சும்மெனாதே-மூச்சவிடாதே போகைக்கு ஹேது - ராஜகுல இத்தாதி. அப்படி போமோவென்ன, ப்ரமாணம் - வானோ இத்தாதி. பெரியதிருவந்தாதி கீம்பத்தநாலாம்பாட்டு. ஆகாசம், கடல், காற்றுத் தீ காகெனிலே எங்கேயொருங்கிற்கு? வந்துயரை மருங்கு கண்டிலம் என்று பாட்டுக்கர்த்தம். “**ஏதஞ்சாரா**” என்ற

மறிகடலோ' இத்யாதி. [குன்றுஇத்யாதி] - ஏதம் சார்ந்தாலும் சேன்று புகவேண்மேம்படி காணும் ஊரின்ஐஸ்வர்யமும் லோக்யதையும். மலைகளைப் புடைபடத்தோளைத்து நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களும், அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழல்செய்தாற்போலே யிருக்கிற குருந்து, அத்தோடே சேர்ந்த சேருந்தி, புன்னையென்னுதல்; அந் யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். [மன்றலர்பொழில்] - ஊர்ச்சுற்றிலே யலர்ந்துகிடக்கு மாய்த்துப் பொழில்கள். அன்றியே, மன்றென்று - மன்றலாய், மன்றலென்று - பரிமள மாய், அலருகையாவது - பரம்புகையுமாய், பரிமளம் பரம்பாநின்றுள்ள பொழிலென்று மாம். மன்றலை-மன்று என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது. [குன்றுநேர்மாடம்] - "பிள்ளை திருநறையூரையரும் பட்டரும் உள்ளேபுக்கு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுநிற்க நான் ஸேவித்துப் போனேன்: அல்லாதாரெல்லாம் விரைந்து சடக்கேன வாராநிற்க, இவர்கள் திருமாளி கைகளையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணிலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, 'அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் செயல்ஒத்திருக்கச்செய்தே இவர்களான வாசியிருந்தபடியென்!' என்றிருந்தேன்" என்றருளிச்செய்வார். [சேர் சேருந்தி] - "ராவவொஹ டு திவெவெஹி" போலேயாய்த்து. மேல் நித்யஸு-பிரி களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்க, இங்கே ஸ்த்தாவரங்களைச் சொல்லுகிறது - உகந்தரு ளின் நிலங்களில் விலக்ஷணரோடு ஸ்த்தாவரங்களோடு வாசியில்லையென்றிருக்கும் உத் தேர்ய புத்தியாலே: நித்யஸு-பிரிகளுக்கானால் அவ்வருகேபோக நினைவுண்டாகைக்கு யோக்யதையுண்டு: நினைவார்கள் இத்தனைசைதந்யத்தில் உறைப்பாலே: நினைக்கைக்கும் யோக்யகையுண்டிறே; வேறேரிடத்தில் போக நினைக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லையிறே இவற் றுக்க. பிள்ளை ஜநநாதப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே மரம்வேட்டுவியாநிற்க எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது. ஆச்சான் திருவாலிநாதோஸர் நல்லன சில

வந்தாரம் "குன்றுநேர்" இத்யாதிகளைச் சொன்னதுக்கு லாவம் - ஏதம் இத்யாதி. "குன்றுநேர் மாடம்" என்றத்தைப்பற்ற - ஐஸ்வர்யமும் என்றது; "குருந்துசேர்" இத்யாதிபைப்பற்ற - லோக யதையும் என்றது. ஸ்பந்தார்த்தம் - மலைகளை இத்யாதி. நேர் - ஒப்பு. மாடு - சமீபம். புடைபட - இடமுண்டாம்படி. "மாடேருருந்தி" என்றதுக்கு லாவம் - அம்மாடங்களுக்கு இத்யாதி. "சேர்" என்றதுக்கு - மாடங்களினருகேசேர்ந்தகுருந்துசேர்புன்னை என்று முந்தினவார்த்தம் அத்தோடே - அந்தமாடங்களோடேயென்றபடி. 'மன்று' என்று-நாற்சந்தியாய், சுற்றுமென்றபடி. † புன்னைகளே யுடைத்தாய் க்ராமபர்யந்தங்களிலே விகலியாநின்றுள்ள பொழிலென்னுதல், குருந்து முத லான வருஷங்களை யுடைத்தாய் பரிமளம் ப்ரவஹியாநின்றுள்ள பெர்ழிலென்னுதல். "மன்று" என்று - பரிமளத்தைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - மன்றலை இத்யாதி. "குன்றுநேர்" இத்யா தியாலே வர்ணிக்கைக்கு இவை லோக்யமாயிருக்குமோவென்ன, ஐதிஹ்யம் - பிள்ளை இத்யாதி. விரைந்து - த்வரித்து. 'அருளிச்செய்வார்' நஞ்சேயரென்றபடி. "சேர்" என்றதுக்கு - வருஷங்கள் அந்யோந்யம் ஸத்ருஸமாயிருக்குமென்று மூன்றாமுத்தமாதல், த்வீதியார்த்த விவரணமாதல். ராகவோர்ஷநி இத்யாதி. கீழ் பொழிலை வர்ணித்த வபிப்ரோதத்தை யறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-மேல்நித்யஸு-பிரிகளை இத்யாதி. "விண்ணோர்" என்றத்தைப்பற்ற - நித்யஸு-பிரிகள் என்றது. ஆன லும் விலக்ஷணரான ஸுபிரிகளோபாதி இவையும் உத்தேஸ்பமாமோவென்ன-நித்யஸு-பிரிகளுக்கு இத் யாதிராலுவாக்யம். சைதந்யத்திலுறைப்பு - ஜ்ஞாநகார்யமான ப்ரோமதிஸயம் திவ்யதேசங்களிலுள் ளவை ஹவத்கடாக்ஷவிஷயமாகையாலே புத்தேஸ்பமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - பிள்ளைஜநநாத இத்யாதி. எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை * மானேய்நொக்கிலே கண்டுகொள்வது. இவை அவன் கடாக்ஷவிஷயமென்றதுக்கைதிஹ்யம் - ஆச்சான் இத்யாதி. காவஸ்பாக்கு - ஸ்லாக்யமான

சரவன்பாக்குக்களை பட்டருக்குக் கோவேந்துகோத்தாராய், அவற்றைக்கண்டு “இவையிருந்தபடியென்? * திருவருள்கமுகினின்றும்வந்தவையோ?” என்றருளிச் செய்தாராம். நீராலே வளர்ந்தவையன்றே, அவனுடைய கடாசுத்தாலே வளர்ந்தவையிறே. [அனந்தபுரநகர்மாயன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டு “தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கோடுக்கலாம்” என்னுமத்தாலே திருவனந்தபுரத்தை விடமாட்டாதே நிற்கிற ஸ்ரீலகுணதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாமமொன்றுமோராயிரமாம்] - ஒருதிருநாமந்தானே விரோபிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே; அப்படியே ஆயிரப்படி ரக்ஷகமான ஆயிரத்திருநாமத்தையுடையவன். [உள்ளுவார்க்கு] - உத்தேச்யதை குறைவற்றிருந்தது, இனி அநுஸந்திப்பாரேயிறே தேட்டம். [உள்ளுவார்க்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரி களோலக்கங்கோடுக்க அவர்கள் நடுவேயிருக்கக்கடவ ஸர்வேஸ்வரன், “தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கோடுக்கலாம்” என்று இத்தேசத்தை விரும்பிவர்த்திக்கிற நீர்மையிலேற்றத்தை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு. [உம்பருரே] - திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பார்க்கு, அவ்விடந்தானே யும்பருரென்றுமாம்; அன்றியே, உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பருரென்னவுமாம். அவ்விடந்தானுமுத்தேச்யமாகிறதும் அவன்விடாதே வர்த்திக்கையிறே. இனி யர்மைக்ய முடையவன் தான் இவ்விடத்தே வர்த்தியாரின்றால் பின்னை இவ்விடமேஉத்தேச்யமாகத் தட்டிலையிறே.

(உ)

முன்றும் பாட்டு.

ஊரும்புட்கோடியும்அஃதே உலகேல்லாம்உண்மீழ்ந்தான்
சேரும்தண்ணனந்தபுரம் சிக்கெனப்புதுதிராகில்
தீரும்நோய்வினைகளெல்லாந் திண்ணம்நாம்அறியச்சோன்றோம்
பேருமோராயிரத்துள் ஒன்றநீர்பேசுமினே.

ஆ —(ஊரும்புள்.) - ஹோமோபகரணங்களினாலும் ஸீலோபகரணங்களினாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கும் ப்ராப்யமான திருவனந்தபுரத்திலே பாக்கு. “திருவருட்கமுகு” என்றதுக்கர்த்தம் - நீராலே இத்தயாதி. அனந்தபுரநகரில்ஆஸ்ரயமே தென்ன - ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை இத்தயாதி. “சொல்லிற்றிறே” - முதற்பாட்டிலேயென்றபடி. திருநாமங்களாயிரத்தைபு முடையவ னென்றது - ப்ராஸங்கிகம். “உள்ளுவார்க்கு” என்றதுக்குஅவதாரிகை - உத்தேச்யதை இத்தயாதி. “ஒன்றுமோராயிரமாம்” என்றது - ஒருநாமமே ஆயிரம் ப்ரகாரம் ரக்ஷகமாமென்னுதல், குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய நாமமொன்றுமே ஆயிரமுண்டாயிருக்குமென்னுதல்; “என்னுதல்” என்கையாலே - இவ்வர்த்தத்தவயமும் தோற்றுகிறது. “ஒராயிரமாம்” என்றத்தோடே “உள்ளுவார்க்கு” என்றத்தைச் சேர்த்து ஹவம்-திருநாமங்களை இத்தயாதி. கீழே, நாமத்தை உள்ளுவார்க்கு என்றருளிச்செய்து, “மாயன்” என்றதிற்சொன்ன சீவகுணத்தையுள்ளுவார்க்கு என்றுஅர்த்தாந்தரம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே இத்தயாதி. இது சதர்வம்ஸுத்தஹஸ்ரத்திலே ஸ்புடம். அவ்விடந்தானே - திருவனந்தபுரந்தானே. நித்யவியூதியன்றோ வுத்தேச்யமென்ன. அவ்விடந்தானும் இத்தயாதி. அவ்விடந்தானும் - பரமபதம் தானும். இவ்விடமே - திருவனந்தபுரமே. உம்பருர் - * ஷேவாநாமஹிரித்யர்த்தம். பரமபதம். “உம்பருர்” என்றதுக்கு - திருவனந்தபுரமே யும்பருரென்னுதல், திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பாரிருந்தவிடமே யும்பருரென்னுதல், உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பர்ஊரென்னுதல் என்றர்த்தத்யமாதல்; அர்த்தத்தவயாதல்,

(உ)

அநந்யப்ரயோஜநாய்க்கொண்டு புகுதிராகில் உங்களுடைய ஸமஸ்தஃவங்களும் போம்; இது நிர்வாகம்; இப்ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கும் ப்ரதிவந்யகம்போகைக்கும் ஆயிரந்திருநாமத்திலே ஒருதிருநாமத்தைச் சொல்லவேணுமென்னும் நிபமமில்லை; அவனுடைய அஸங்க்யேயமான திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ப்ரதிவந்யகங்கள் போகைக்கு இன்னதிருநாமமென்று இல்லை, ஆயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லவையு மென்கிறார்.

[ஊரும்புள்ளன்றுமேலுக்கு] - ஸர்வவியஸேஷவ்ருத்தியும் பெரிய திருவடிபைக் கொள்ளுவதுஞ்செய்து ஜமத்தக்கு ஸர்வவிதரக்ஷணமானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதிஸயலோக்யமான திருவனந்தபுரத்தைப் பரமப்ராப்யமென்று அங்கேபுகுவதி கோளாகில், ஃவங்களும் ஃவஹேதுவான பாபங்களுமெல்லாம் போம்; ஒருவர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாம்படி நாங்கள் சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், அத்தேசத்தைப் ப்ராபித்தவளவிலே ஸமஸ்தவிஸேயிகளும் கழலும்; ஸர்வரக்ஷகனுள் அத்தேசிகனுடைய திருநாமங்களாயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றையும்கொல்லி அதுவிவ்யுத்தகா ளென்கிறார்.

(ரக்ஷணர்த்தமாக), புள் - பெரியதிருவடியை, ஊரும் - நடத்தாநிற்கும், கொடியும் - ரக்ஷணத்துக்குக்கட்டினகொடியும், அஃதே - அதுவே: (சென்று ரக்ஷிக்கவொண்ணாதப் ப்ரளபத்தளவில்), உலகெல்லாம் - லோகத்தையெல்லாம், உண்டு - அமுதுசெய்து(வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி), உமிழ்ந்தான் - ப்ரளயநந்தரமுமிழ்ந்தவன், சேரும் - பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற, தண் - ப்ரமஹரமான, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்தை, சிக்கென - அநந்யப்ரயோஜநவ் வ்யவஸாயத்தை யுடையீர்களாய்க்கொண்டு, புகுதிராகில் - ப்ராபிப்புதி கோளாகில், நோய் - (ப்ரயோஜநாந்தரருசியான) நோயும், வினைகளெல்லாந்தீரும் - (அதுக்கடியான) கர்மங்களும் நிரவஸேஷமாக நஸிக்கும்; நாம் - இவ்வர்த்தத்தில் நிலவரானநாங்கள், (உங்களுக்கு), அறிய-அறியும்படி, திண்ணம் - த்ருடமாக, சொன்னோம் -; (அங்குச்சென்றால்), பேருமோராயிரத்துள் - அவனுடைய அதுவியமான நாமமாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஹன்று - ஏதேனுமொன்றை, நீர் -; பேசுமின் - சொல்லுங்கோள், லோக்யமாயிடத்தில் ப்ரயாநாப்ரயாந விஹிமில்லையென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ப்ரதிவந்யகங்கள் போகைக்கு தேசப்ராப்தியே அமையும், ஆயிரந்திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லுங்கோள் என்கிறார்.

[ஊரும்புள்] - வாஹனமானது பெரியதிருவடி. [கொடியும் அஃதே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். இது, நித்யஸூரிகளுக்குக் கொடுத்துவைக்கும் நானாஸாதுவத்தை இன்றுசெல்லு மவனுக்கும் கொடுக்குமென்னுமிதுக்காகச் சொல்லுகிறது. [உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தான்] - ப்ரளயாபத்தில் ஆபத்தேமுதலாக வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி வெளிநாடுகளை உமிழ்ந்தான். [சேரும்] - இப்படி உயவவியுதியையும் நிர்வஹிக்கிறவன் ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகத் தன்செல்லாமையாலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதிஸயலோக்யமான திருவனந்தபுரத்தை. [சிக்கெனப் புகுதிராகில்] - “நய

சுவாமிநாதர் இவ்வியோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணர். (௩௧-௨௧, -௨௨) பூர்ணானுவன் இவனைக்கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுகிறதென்னென்ன - இவனுக்கு இத்யாதி. ஆகையாலே நிர் பேக்ஷனான் என்று கூட்டுவது. விவரணம் - தான் ஸார்பேக்ஷன் இத்யாதி. ஆனாலும் நைரபேக்ஷ ஹாரிவாராதோவென்ன - இவனுக்கு இத்யாதி என்னுதல்; கீழே-பார்த்தமாக ஸார்பேக்ஷனாகையாலே நைரபேக்ஷஹாரியில்லையென்றருளிச்செய்து, இங்கே - ஸ்வநைரபேக்ஷ வந்தியும் இவனையும் நிர்பேக்ஷனாக்கினாலென்கிறார் - இவனுக்கு இத்யாதி என்னுதல். விவரணம் - இவனுடைய இத்யாதி. தாமஸ்விட்டது நைரபேக்ஷத்துக்கு உடலாகக்கண்ட விடமுண்டோவென்ன - இன்னுத் தாதன் இத்யாதி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து, “முன்னோத்தா” இத்யாதி. நீற்றுள் - ஸத்தை

(五)

நான்காம் பாட்டு.

பேசுமின்குசுமின்றிப்பெரியநீர் வேலைதூழ்த்து
வாசமேகமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபூம்
நேசஞ்செய்துறைகின்றூனநேறிமையால்மலர்கள் தூவிப்
பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ்செய்தவாரே.

ஆ.—(பேசுமின்.) - நாம் அந்நூலென்று கூசாதே அவந்திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோளென்றுசொல்லி, அடிமைசெய்கையிலே அவர்களுக்கு ஸ்ம்ருஹபெறு கைக்காகத் திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அர்ப்பய்யோஜராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்னபுண்பஞ்செய்தாரோவென்று, அவர்களுடைய ப்ராபம்ஸா முவத்தாலே ப்ராப்யமான அடிமையினுடைய உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக, 'திருவனந்த புரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அர்ப்பய்யோஜராய்க்கொண்டு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்னபுண்பம் செய்தார்களோ?' என்கிறார்; அவர்கள் ஹாழீயம்பண்ணிப்படியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் குசுமின்றி] - அயோக்பெரென்று கூசாதே திருநாமத்தைச்சொல் லுங்கோள். [பெரியநீர் என்றுதொடங்கி] - பெரியநீரையுடைய கடல்குழத்து நிரந் தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடினவயலாலே அணியப்பட்ட திருவனந்த புரத்தை விரும்பி அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை.

ப.—அந்தரம், ஆழ்ந்த ரக்ஷணர்த்தமான நிரவயிச வாத்ஸல்யத்தையுடையனாய்க்கொண்டு திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிறவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய ஹாழீ யாதிரியத்தை ஸ்லாகிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

பெரிய - ஸ்ம்ருத்தமான, நீர் - ஜலத்தையுடையதான, வேலை - கடலாலே, குழத்து - குழப்பட்டு, வாசமே கமழும் - பரிமளத்தைப்பரப்பாநிற்கிற, சோலை - சோலை களையும், வயல் - வயல்களையும், அணி - அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபூம் - திரு வனந்தபுரத்திலே, நேசம்செய்து - (ஆழ்ந்த முவப்ரஹ்மரூபமாக) நிரதிஸப வாத்ஸல் யத்தைப்பண்ணி, உறைகின்றூன-நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, நெறிமையால் - அவன் ஸேஷித்வாநுருபமான மார்க்கத்தாலே, மலர்கள் - புஷ்பாத்புகரணங்களை, தூவி - (ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு) விநியோகித்து, பூசனைசெய்கின்றார்கள் - ஆராதிக்கிறவர்கள், புண்ணியம் - ஹக்யத்தை, செய்தவாறு - பண்ணினப்ரகாரத்தை, குசுமின்றி - (உங்க ளுடைய) அயோக்பதைப்பாராதே (வத்ஸலனானவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய வாத் ஸல்யாதிரியத்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, பேசுமின் - ஸ்லாகிக்கப்பாருங்கோள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக, 'திருவனந்த புரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்ன ஹாழீயவான்கள்!, என்கிறார்; அவர்கள் ஹாழீயம் பண்ணிப்படியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் குசுமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே, அத் தலையில் நீர்மையையும் ப்ராப்தியையும் பார்த்துப் பேசுங்கோள். வளவேழலகில்

தமக்குப்பிறக்க விறுப்பி இவர்களுக்கும் ஒக்குமென்றிருப்பரிதே. [பெரியநீர் இத்யாதி] - பெரியநீரையுடைத்தான கடல்குழந்திருப்பதாய் விரந்தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடின வயலாலே அலங்கருதமான திருவனந்தபுரம். சோலையின் பரிமளம் புறம்படாதபடி மதிளிட்டாற்போலேயாய்த்துக் கடலிருப்பது. கடலில் நாம் மெலிடாதபடியாய்த் தப் பரிமளம் விஞ்சியிருப்பது. [நேசஞ்செய்து உறைகின்றனா] - பரமபதக்கிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி; “கூயிகுவாவாவாவாவ” என்கிறபடியே. ஆர்த்தகாசுணத்துக்கு உடலான தேசமென்று ஸ்நேஹித்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. அத்தேசத்துக்கு ஆர்த்தரில்லாக் குறையுண்டிறே. “ஆர்த்தரில்லாதவிடமும் ஒருவாஸஸ்யாரமோ?” என்று அத்தேசத்தை வசைபாடியாய்த்திருப்பது. ‘நேசஞ்செய்து உறைகின்றனா-பேசுமின் கூசுமின்றி’ என்னுதல்; ‘புண்ணிபஞ்செய்தவாற்றை-பேசுமின் கூசுமின்றி’ என்னுதல். [நெறிநையால் இத்யாதி] - அந்நயப்போஜராய், சூட்டுநென்மலைப்படியே டிஷ்பாடி யுபகரணங்களைக்கொண்டு அக்ரமமாக ப்ரயோகித்து அடிமைசெய்யுமவர்கள் நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் ஹூயாதிகர்: ஸம்ஸாரத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தையுடையவர்கள் ஹூயாயிகரன்றோ? அப்போது, புண்ணிபஞ்செய்தவாறே! என்று ஆஸ்சர்பம். இவர்கள்படியைப் பேசும்போது ஸர்வேஸ்வரனைப் பேசுகிற்காட்டில் கூச்சமறப் பேசலாமிதே.

எதி.—நாலாம்பாட்டு. ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக, ‘திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்ன லாக்யவான்கள்!’ என்கிறார்; அவர்கள் லாக்யம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோளென்றுமாம்.

[பேசுமின்கூசுமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே பேசுங்கோள். தாம் * மயர்வறமதிநலம்அருளப்பெறச்செய்தேயும், அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த வாஸகையாலே “அருவினையேன்” என்று பேசுகைக்குக் கூசினவிது, இவர்களுக்கும் உண்டென்றிருக்கிறார். லபவத்விஷயத்தைப் பேசும்போது கூசத்தான்வேண்டாவிறே: அப்ரதிபத்தியாலேயிறே பேசாதிருந்தது; ப்ராப்தவிஷயமென்றறியவே கூசாதே பேசலாமிதே. [பெரியநீர் இத்யாதி] - மிக்கஜலத்தையுடைத்தான கடலாலேகுழப்பட்டு, வாசமேகமழாநிற்குமாய்த்துச்சோலை. குழப்போந்தசோலையில் பரிமளம் புறம்புபோகாதபடி மதிளிட்டாற்போலேயாய்த் திருப்பது கடல். [வாசமே கமழும்] - கடலில் நாம்மெலிடாதபடி சோலையில் பரிமளமே விஞ்சியிருக்குமாய்த்து; இப்படிப்பட்ட சோலையையுடைத்தான வயலாலே யலங்கருதமான திருவனந்தபுரத்தை. ‘நேசஞ்செய்து தறகின்

நாலாம்பாட்டு.—பேசுமின் இத்யாதி. “பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகாத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் - ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இத்யாதிவாக்யத்தவத்தாலே..

இவர்களுக்குக்கூச ப்ரஸக்தியேதென்ன - தாம் இத்யாதி. அவனைப்பேசும்போது கூசவேண்டாவென்னுமத்தையும், இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் தாம் கூசியகன்றதுக்கு ஹேதுவையும், அவனைக் கூசாதேபேசுகைக்கு ஹேதுவையும் அடைவேயருளிச்செய்கிறார் - லபவத்விஷயத்தை இத்யாதி வாக்யத்யத்தாலே. “வேலைகுழந்து வாசமேகமழும்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு லாவம்-குழப்போந்த இத்யாதி. “வாசமே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - கடலில் இத்யாதி. “கடலில் நாம்மெலிடாதபடி” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேயம் - ஸம்ஸாரமும் தட்டாதபடியென்று. சோலையையுடைத்தான வென்றது-சோலையையு முடைத்தாயென்றபடி. பாட்டின் முந்தினவவதாரிகைக்குச்சேர அந்வயம்-நேசஞ்செய்து இத்யாதி வாக்யத்தவயம். த்வீதியாவதாரிகைக்குச் சேர அந்வயம்-

ருளை - பேசுமின் கூசுமின்றி' என்று கீழோடே கூட்டவுமாம்; அப்போது, “நேசஞ்செய்துறைகின்றனை - பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே?” என்றது - ஆஸ்சர்யத்திலே யாகிறது. அன்றிக்கே, பெரியநீர் தொடங்கி - ‘பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ் செய்தவாற்றை - பேசுமின் கூசுமின்றி’ என்னவுமாம்; அப்போது, கூசுமின்றிப் பேசுகையாவதென்றென்னில், — ஹவத்விஷயம்போலே வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே ஹவத் விஷயம். [நேசஞ்செய்துறைகின்றனை] - பரமபதத்தில் தவிரவொண்ணாமையாலே யிருக்குமத்தனை. அவ்விடத்தை வசைசொல்லியாய்த்து இங்குவர்த்திப்பது; “ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடலல்லாதவிடமும் ஒரு வாஸஸ்த்தாநமாயற்றதோ!” என்று, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேஸமென்று விரும்பிவர்த்திப்பது இங்கேயாய்த்து; “அபிகம்புரவாஸாச்ச” (அதிகம்புரவாஸாச்ச). [நெறிமையால் மலர்கள்தூவி]; - “ஸர்வேஸ்வரன் ஸேஷி; இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்குஸேஷம்” என்கிற முறைமையாலே, புஷ்பாடி யுபகரணங்களை அவன்திருவடிகளிலே பணிமாறி; அன்றிக்கே, அவன் தான் இத்தேஸத்தை ஸ்நேஹித்து வர்த்திக்கிறுப்போலே தாங்களும் ஸ்நேஹத்தையுடையராய் மலர்கள் தூவியென்னுதல்; இவர்கள் வர்த்திக்கிறவிடமென்று அவன் விரும்பி வந்தவோபாதி தாங்களும் ஒருப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாதே யாஸ்ரமித்தென்னவுமாம். [புண்ணியஞ்செய்தவாறே] - * சூட்டுநீன்மாலைகள் தூயனவேந்தி அடிமைசெய்கிறவர்களாகும் ஓரடிமையாயற்றதோ! ஸ்ரீஹரதாழ்வானைப்போலே யாய்த்து அவர்கள்; இளையபெருமானைப்போலேயாய்த்து இவர்கள். அவன் விட்டுப்போரச்செய்தேயும், பாரதந்தர்யத்தாலே விடமாட்டாதே கிடக்கிறார்களித்தனையிறே.

(ச)

அன்றிக்கேஇத்யாதி. ஹவதர்களைப்பேசும்போது கூச்சத்துக்குப் பரஸக்தியேதென்கிற ஸங்கையையுடையதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - அப்போது கூசுமின்றி இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. ‘அப்போது’ என்றவந்தாம், “ஹவதவிஷயத்தை” என்றுகூட்டுவது. ‘வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே ஹவதவிஷயம்’ என்றது. அவர்கள் அவனிலும் பூஜ்யராகையாலே பேசப்போகாதென்றபடி. ஆனால் பேசும்படியென்னென்ன; பூஜ்யரேயாகிலும் ஸுலோகராகையாலேபேசத்தடிக்லையென்றாகருத்தி. “அனந்தபுரம்நேசஞ்செய்து” என்றத்தால் ஹவம்-பரமபதத்தில் இத்யாதி. கீழ்வாக்ய விவரணம் - அவ்விடத்தை இத்யாதி. வசை-தோஷம். இங்கே யவனுக்கு ஸ்நேஹமுண்டாகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. இவ்வாக்யந்தாம் அவ்விடத்தை வசை இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - அதிகம் இத்யாதி. “உஸுபுநாநித்ருகூபிடஸூரிகிந்யாஸுஸொஸாமநே | அபிகம்புரவாஸாச்சுரெந்யுதவடிஸுபுநாசு” இதி சித்ரகூடே ஸீதாம்பரதி ராமஃ. (அயோக-கூ-க-2) சித்ரகூடஸ்ப-உர்ஸநம்-புரவாஸாத்-அதிகம்ச, மந்தாகிந்யா:-உர்ஸநம்-தவ - உர்ஸநாத்-அதிகம்ச-மந்யே இத்யந்வயஃ. நெறிமையால் - ஸேஷஸேஷி ஹவமுறையாலேயென்னுதல், ஸ்நேஹமார்க்கத்தாலேயென்னுதல். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நெறிமையாலென்று-அவன் ஸ்நேஹித்தமார்க்கத்தாலேயென்றபடி. த்விதீயார்த்தவிவரணமாதல், த்ருதீயார்த்தமாதல் - இவர்கள் வர்த்திக்கிற இத்யாதி. த்ருதீயார்த்தமானபோது, “நெறிமையால்” என்றது - அநந்யப்ரயோஜனதையாலே யென்றபடி. “செய்தவாறே” என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஹவம், சூட்டுநீன்மாலைகள் இத்யாதி. திருவீருத்தம். இருவருடையவும் ஆகியந்யூதகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீஹரதாழ்வானே இத்யாதி வாக்யத்தவயம். அவர்கள்-நித்யஸூரிகள். இவர்கள் - திருவனந்தபுரத்தி லடிமைசெய்கிறவர்கள். நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீஹரதாழ்வானைப்போலே யானபடியை இசைவிக்கிறார் - அவன்விட்டுப்போர இத்யாதி. ‘பெரியநீர்’ என்று தொடங்கி, ‘நேசம்செய்துறைகின்றனை - கூசுமின்றி - பேசுமின்; நேசம்செய்துறைகின்றனை நெறிமையால்’ என்று தொடங்கி, ‘புண்ணியம் செய்தவாறே’ என்று விஸமிதராகிறுரென்னுதல்; ‘பெரியநீர்’ என்று தொடங்கி, ‘புண்ணியம்செய்தவாற்றை - கூசுமின்றி - பேசுமின்’ என்றந்வயமாதல்.

(ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

புண்ணியஞ்செய்துநல்லபுனலோமேலர்கள் துவி
எண்ணுமின் எந்தைநாமம் இப்பிறப்பறுக்கும் அப்பால்
திண்ணம்நாம் அறியச்சொன்னோம் செறிபொழில் அனந்தபுரத்து
அண்ணலார்கமலபாதம் அணுகுவாரமரராவார்.

ஆ.—(புண்ணியஞ்செய்து.) - நீங்களும் அங்ஙனே புண்யரூபமான திருநாமத்தைச் சொல்லி நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிவ்யக்ராயத் திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப் புக்கு வாஹ்யார்த்தஸ் ஸர்வகாரணங்களாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யுங்கோள்! அவன் உங்களுடைய இந்தஸம்ஸாரத்தைப் போக்கும்; இப்போது தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கிற உங்களைப் பின்னை யமரராக்கும்; இது நிச்சிதம். உமக்குத் தெரியச் சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர் என்று கொண்டாடி, அப்படியே நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் என்று தொடங்கி] - ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி நல்லபுனலோடு கூடின மலர்களைப் ப்ரேமபரவஸராய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிமாறி என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அறுஸந்யியுங்கோள்; அடிமைக்கு விரோடியான இஸ்ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கும். [அப்பால் என்று மேலுக்கு] - வேறு அயர்வறுமமரர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களும் செறிந்த பொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திற் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரானுடைய நிரதிரய ஹோக்யமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள்; இப்பொருள் நிச்சிதம்; இது வ்யக்தமாகச் சொன்னோம்.

ப.—அந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற நிருபாயிகஸேஷியான வன் திருவடிகளைக் கிட்டினவர்கள் ஸூரிகளாகை அறுதி; ஆகலால், ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஆராதித்து அவன் திருநாமங்களை யறுஸந்யியுங்கோள் என்கிறார்.

புண்ணியம் செய்து-ஹோமீயநுபையான ஓக்தியைப் பண்ணி, நல்ல-ஹக்த்யுபஹ்ருதமாகையாலே அவனுக்கு ஆதரணீயமான, புனலோடு மலர்கள்-ஜலபுஷ்பாதிகளை, துவி - (ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு) ப்ரயோகித்து, எந்தை - உத்பாதகனுவனுடைய, நாமம் - திருநாமங்களை, எண்ணுமின் - நிரந்தரானுஸந்த்யநம்பண்ணி யறுவியுங்கோள்; (இவ்வறுவந்தானே), இப்பிறப்பு - த்ருஷ்டதோஷமான இஜ்ஜம்மத்தை, அறுக்கும் - அறும்படிபண்ணும்; அப்பால் - மேலும், செறிபொழில் - செறிந்த பொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அண்ணலார்கமலபாதம். நிருபாயிகஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை, அணுகுவார் - (உத்தப்ரகாரத்திலே) ஸ்நேஹமாகக்கிட்நிமவர்கள், அமரராவார் - * அயர்வறுமமரர்களிலே அந்யதமராவர்கள்; (இவ்வர்த்தத்தை), நாம் - (அவிஜ்ஞரான) நாங்கள், திண்ணம் - த்ருடமாக, அறிய-, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் நித்ய ஸூரிகளாவர்கள்; ஆகையாலே, நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி: வர்ணஸ்ரமயர்மஇதிகர் தவ்யதாகமான ஹத்திருபாபந் ஜ்ஞாநத்தை நினைக்கிறது. “**ஜெகதா - ஜெநாஹவ**” என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனல் இத்யாதி] - நல்லபுனலோடேகூடின மலர்களைப்பரிமாறி: அர்ச்சனாதினைச் சொல்லுகிறது. “**ஜெஜாஜீரோநஜேஸுரூ**” என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுமின் எந்தைநாமம்] - என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அதுஸந்யியுங்கோள். இடறினவன் “**அம்மே?**” என்னுமாபோலே வகுத்தவனுடைய திருநாமத்தை அதுஸந்யியுங்கோள்: “**ஸுததக்ஷித்யுஹ:**” என்னக்கடவதிறே. [இப்பிறப்பறுக்கும்] - பிறவியினுடைய தோஷப்ராசர்யம் ப்ரத்யக்ஷனித்தமிதே. [அப்பால் - அமராவார் - செறிபொழிலனந்தபுரத்து அண்ணலார் கமலபாதம் அணுகுவார்] - செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய கிரதீஸ்ய ஹோமீயமான திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள், “**இப்பிறப்பறுக்கவேணும்**” என்ன வேண்டாத நித்யஸூரிகளாவர்கள். இத்தால் - விரோயியைப் போக்குமளவன்றியே உத்தேஸ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே ஆஸ்ரயணியஸ்யல மென்கிறது. [திண்ணப்நாம் அறியச்சொன்னோம்] - வ்யக்தமாக, மயர்வறமதிரலமருள்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாவிமானிகளான நீங்கள் அறியும்படி. உங்கள் அநர்பத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம்.

௭௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்தில் ஆஸ்ரயிக்குமவர்கள் நித்யஸூரிகளாவர்கள்; ஆகையாலே, அங்கே நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[புண்ணியஞ்செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. யீயாநம் வர்ணஸ்ரமயர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யதையாக வுடைத்தா யிருக்குமிதே; ஆக, ஸத்கர்மமலமான ஹத்திருபாபந் ஜ்ஞாநத்தை நினைக்கிறது. “**ஜெகதா - ஜெநாஹவ**” (மத்பக்தோ - மந்மநாபவ) என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனலோடு மலர்கள் தூவி] - நல்ல புனலோடேகூடின மலர்களை ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு பணிமாறி. இத்தால் - அர்ச்சநாதினைச் சொல்லுகிறது. “**ஜெஜாஜீரோநஜேஸுரூ**” (மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு) என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுமின்] - “**ஸுததக்ஷித்யுஹ:**” (ஸததம்கீர்த்தயந்தி) என்னுநின்றதிறே.

அஞ்சாம்பாட்டு.—புண்ணியம் இத்யாதி. “**அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுகுவார் - அப்பால் - அமராவார்: எண்ணுமின் எந்தைநாமம்**” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்தில் இத்யாதி.

புண்யஸுப்தம் கர்மவாசக மொழிய, ஹத்திவாசகமாம்படியென்? என்ன - யீயாநம் இத்த்யாதி; வர்ணஸ்ரமயர்மங்களை யென்றபடி. இதிகர்த்தவ்யதையாக - அங்கமாக. ஸ்நேஹமும் ஹத்தியும் பர்யாயம். இத்தால்-காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான ஹத்தியை லக்ஷிக்கிறதென்கிறார் - ஆக ஸத்கர்ம இத்யாதி. காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான ஹத்தியை லக்ஷிக்கிறதென்? கர்மந்தன்னையே சொன்னாலோ? என்ன - ஜெகதா இத்யாதி. அதாவது - “**ஜெகதா - ஜெநாஹவ, ஜெஜாஜீரோநஜேஸுரூ**” என்று எல்லாம் ஹத்திபுரஸ்ஸரமாகச் செய்யச்சொல்லுகையாலே, இங்கும் “**நல்லபுனலொடு**” இத்யாதுப்தத்தார்ச்சநாத்யங்கத்வேந ஹத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணுமென்றபடி. “**அர்ச்சநாதினைப்பண்ணி**” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - “**ஜெஜாஜீ**” இத்யாதி. ஹிவந்நாமோச்சாரணமும் ஹத்திக்குஉபயுக்தமென்று லிவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - “**ஸுததக்ஷி**” இத்யாதி. “**ஜெநாஹவஜெகதா ஜெஜாஜீரோநஜேஸுரூ**” | ஜாஸ்திவெஷ்யுலியுபகேவ ஜெநாஹவஜெகதாஜெஜாஜீரோநஜேஸுரூ | (௭௬) ஸுததக்ஷி

[எந்தைநாமம்] - இடறினவன் “அம்மே” என்னுமாபோலே திருநாமம்சொல்லும்போது ஒரு அதிகாரிஸம்பத்தி தேடவேண்டா; சீயர் பட்டரை “திருநாமம் சொல்லும்போது ப்ரயதனாய்க்கொண்டுசொல்லவேணுமோ?” என்று கேட்க, “கங்கைவிலேமுழுகப்போம வனுக்கு வேறொரு ட்உவர்க்குழியிலே முழுகிப்போக வேணுமோ? மேலுண்டான நன்மையைத் தருகிற இது அதிகாரிஸம்பத்தியையும் தரமாட்டாதோ?” என்றருளிச்செய்தாராம். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ருசியேயாய்த்து வேண்டுவது; அவர்களே அதிகாரிகள். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - கண்டதிறே இதினுடைய இழையீடு. கவிழ்ந்துபார்க்கவமையுமே இதினுடைய அகவாயை; தன்னடையே விரக்தி பிறக்குமே. இப்படி ப்ரத்யக்ஷிக்கச் செய்தேயும் கார்யகரமாகாதிருக்கிறதிறே வாஸகையின் கனம். ஒருசேட்டியை “இவன் தமிழுக்குத்தேசிகனாயிருக்கும்” என்று பட்டருக்குக்காட்டினார்களாய், “உனக்குஏதேனும் அபேகைஷயுண்டாகில் கேட்கலாகாதோ?” என்ன. “சிலர் ‘காண்கிறதேஹத்துக்கு அவ் வருகு ஆத்மாவுமில்லை, தர்மாதர்மங்களுமில்லை, ஈஸ்வரனுமில்லை’ என்றிராநின்றார்கள்: சிலர் ‘இத்தேஹந்தான் அஸ்த்திரம்’ என்று இதின் தோஷத்தை ஈர்ஸித்து ‘அவ்வருகே ஸ்த்திரமாயிருப்பதொன்றைப் பற்றவேணும்’ என்றிராநின்றார்கள்: விஷயமொன்றாயிருக்க இவ்விரண்டு பரிமாற்றமும் நடக்கிறபடியெங்ஙனே?” என்ன; “**ஜேயாபாஷா தூயா**” (மமமாயாதரத்யயா) என்றும் ‘**ஜேயாபேதாணாணிதே**’ (மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹாக்யவான்களுக்கு இதினுடைய தோஷஈர்ஸந்ததைப் பண்ணிக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கும், ஹாக்யஹீர்க்கு இதிலே ஹாக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்பகைக்கும் உடலாமபடி கர்மாநுகுணமாக இத்தை இடையேடுத்துக்காணும் ஈஸ்வரன்பண்ணிற்று” என்றருளிச்செய்தார். “இதுகண்டாய்” என்னும்படியாய் யிருக்கு மிறே:நாம் நன்றாக நினைத்திருக்குமதல்ல இதுக்குஆகாரம்; ஈஸ்வரன், வெளிச்சிறப்பைப் பிறப்பிக்க “இது அல்பம், அஸ்த்திரம்” என்றுஅறிந்தஇதுவேகிடாய் இதுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வலாவம். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - இப்படி ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமான இத்தேஹ ஸம்ஸந்ததை யறுக்கும். [சேறிபெழில்இத்யாதி] - செறிந்த சோலையையுடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலேவந்து கணவளாந்தருள்கிற ஸாவஸ்வாமியுடைய நிரதிஸயலோக்

கீத்யுபனொரோப்யதனாஷுஷுஷு தா: | நஸிலுநஸுரோஹக்ஷா நித்யுபனொஹவ ஸதெ” (கச) இது அமலத்திதாஸு நவமே. “எந்தைநாமம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - இடறினவன் இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - சீயர் இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - திருநாமம் இத்யாதி. “இ” என்றதுக்கு ஹவம் - கண்டதிறே இத்யாதி. இதினுடைய - தேஹத்தினுடைய. இழையீடு - தூலாலே தைக்கை. அதாவது - இழையிட்டாற்போலே யிருக்கிற அவயவங்களுடைய சேர்த்தி. விவரணம் - கவிழ்ந்து இத்யாதி. அகவாயை - அந்தஸ்த்தங்களான மூதரபுரீஷாதி தோஷங்கள். அகவாயில் தோஷத்தை ஈர்ஸிக்கவும் நமக்கு விரக்தி பிறவாமைக் கடியேதென்ன - இப்படி இத்யாதி. “வாஸகையின்கனம்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஒரு சேட்டியை இத்யாதி. காட்டினவிடத்து, பட்டர் “நாமநியாததொன்று இவனைக் கேட்கவேண்டியிருந்ததோ” என்று, அவன் தன்னையே “நம்பக்கலிலே வேண்டுவது கேட்கலாகாதோ” என்றாரென்றபடி. இடையேடுத்து - கிறுத்து; நிர்ஸயித்தென்றபடி. இது ஹேயம் என்னுமதுக்குப் பரமாணம் - இதுகண்டாய் இத்யாதி. இரண்டாங்கிருவந்தாதி, அதுபத்தாரும்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம்-நாம் இத்யாதி. உக்தத்தை யறுவதித்துக்கொண்டு, ஸப்தார்த்தம் - இப்படி இத்யாதி. “அப்பால் - அமரராணவர்களும் - அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுகுவார்” என்று தாத்பர்யாந்தரம் - இப்பிறப்பறுக்கும் இத்

† ‘உவட் குழியில்’ என்று காணப்படுகிறது.

யமான திருவடிகளைக் கிட்டிவார்கள். [அப்பால் - அமரராவார்] - “இப்பிறப்பறுக்கும்” என்ன வேண்டாத தேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து அடிமைசெய்கிறவர்களும், திருவனந்த புரத்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்தவர்கள். ஆக, இத்தால் விரோதியைப் போக்குமளவே யன்றியே உத்தேஸ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்த புரமே ஆஸ்ரயணீயஸ்த்தலமென்கிறது. [திண்ணம்] - நிச்சிதம். [நாம்அறியச்சொன்னோம்] - அவனாலே * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாவிமாநிகளான் லீங்கனும் அறியும்படி உங்கள்அநர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்குஆதிசேரனந்தபுரத்து
அமரர்கோன்அர்ச்சிக்கின்றுஅங்ககப்பணிசெய்வர்விண்ணோர்
நமர்களோ!சொல்லக்கேண்மின்னாமும்போய்நணுகவேண்டும்
குமரனார்தாதைதுன்பந்துடைத்தகோலிந்தனாரே.

ஆ.—(அமரராய்.) - திருநாட்டிலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையன்றோ ப்ராப்யமென்னில்?—அங்குள்ளாரும் திருவனந்தபுரத்திலே வந்தன்றோ அடிமைசெய்கிறது; ஆதலால் இங்கே யடிமைசெய்யும் இதுவே ப்ராப்யம்; ஆனபின்பு, நாம் இங்கேபோய் அடிமைசெய்யவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களும்வந்து அடிமைசெய்கிறது திருவனந்தபுரத்திலேயாதலால் திருநாட்டிற்காட்டில் பரமப்ராப்யம் திருவனந்தபுரம்; நாமும் இங்கே அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

யாதி. முந்தினயோஜனையில் “இப்பிறப்பறுக்கும், அப்பால் - அமரராவார்” என்கிற பதவ்யத் தாலும் ஹலிதம் - ஆக இத்யாதி. ‘புண்ணியம்செய்து’ என்று தொடங்கி, ‘எந்தைநாமம்-எண்ணுமின், இப்பிறப்பறுக்கும்; ‘செறிபொழில்’ என்று தொடங்கி, ‘அணுகுவார்’ - அப்பால் - அமரராவார்; திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்’ இத்யங்கியே. ‘இதுகண்டாய் நன்னெஞ்சே’ இத்யாதி. நன்னெஞ்சே - ஸம்ஸாரம் பொல்லாதென்றால் அதுக்கிசைந்து என்னோடு ஒருமிடறனநல்ல நெஞ்சே! இப்பிறவியாவது, த்ருஷ்டதோஷதுஷ்டமான இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது - இதுகண்டாய் - “இது நிலைநிற்கும், போக்யமாயிருக்கும்” என்று நாட்டார் ப்ரயிக்கிறவாகாரமின்றிக்கே அல்பாஸத்திரத்வாதி தோஷதுஷிதமான இவ்வாகாரத்தோடேகூடின இதுவே கிடாய்; எல்லாநா முற்றது இதுகண்டாய் - முன்பு அநாதிகாலமெல்லாம் நன்றாய்த்தோற்றுகிற ஆகாரத்தாலே நாம் மறுபாடுருவ துக்காறுஹவம் பண்ணிப் போந்தது இதுகிடாய்; நாரணன்பேரோதி - வகுத்தஸேஷி யான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை கிரந்தரமாகச்சொல்லி, நரகத்தருகணையாக்காரணமும் இதுகண்டாய் - ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தினுடைய பர்யந்தத்திலும் ப்ரவேஸிபாமைக்குக் காரணமும் அல்பாஸத்திரத்வாதி தோஷங்களாலே த்யாஜ்யமென்னும் ஆகாரம் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படி யிருக்கிற இஜ்ஜநம் ஸம்ஸ்யந்யங்கிடாய்; வல்லையேல்காண் - ‘மேலெழுத்தோற்றுகிற நன்மையில் பசையிலை, தேஷமேயிதுக்கு வேஷம்’ என்னுமத்தைத் தப்பாதபடி காணவல்லையாகில் நான்சொன்னதுஒக்குமென்னும் இடத்தைக் கண்டுகொள் என்று பாட்டுக்கூர்த்தம். (ரு)

[அமரரென்று தொடங்கி] - தேவர்களாய்த்திரிகிற ப்ரஹ்மாகிகளுக்கும் காரணஊதனுனவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே அயர்வறுமமரர்க ளுக்கு ப்ரயாநனை ஸ்ரீஸைபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக் கை நீட்டுவார் அயர்வறுமமரர்கள். [நமர்கள் என்றுமேலுக்கு] - வந்யுக்களாயுள்ள நீங் கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; தேவஸைபதியாய்ப் பெருமிடுக்கனுன ஸுப்ரஹ்மண்ய னுக்குங்கூட ஜநகனுனவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த ஃவத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை நாமும் போய்க்கிட்டவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வதேவதீர்வாஹகன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரத்திலே ஸூரிகள் ஆராதியாநித்பர்கள்; நாமும்போய்க் கிட்டவேணும் என்கிறார்.

குமரனாததை - ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்கு உத்பாதகனுன நுத்ரனுடைய, துன் பம் துடைத்த - டாதகஃகத்தைப்போக்கின, கோவிந்தனார் - க்ருஷ்ணனாய், அமரர் ஆய் - மற்றும் தேவர்களாய், திரிகின்றார்கட்கு - திரிகிறவர்களுக்கும், ஆதி - உத்பாதக னுனவன், சேர் - கண்வளர்ந்தருளுகிற, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அமரர் கோன் - ஸைநைமுதலியார், அர்ச்சிக்கின்ற - ஆராதிக்கிற இதுக்கு, அங்கு - அத்தே சத்திலேவந்து, அகப்பணிசெய்வர் - அந்தரங்கவ்ருத்திபண்ணி எடுத்துக்கைநீட்டுவார், விண்ணோர் - பரமபதவானிகளாயிருக்கும்; நமர்களோ - நம்முடையவர்களானவர்களே! சொல்லக்கேண்மின் - சொல்லக்கேளுங்கோள்; நாமும் போய் - நாமும்(அவர்களோடே) போய், நணுகவேண்டும் - கிட்டவேணும்.

இ.—ஆரூர்பாட்டில், நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கையாலே திரு வனந்தபுரமே ப்ராப்யம்; அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

[அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்கு] - மறுஷ்யாடிகளிற்காட்டில் சிலநாளாவறவிருக் கிற இத்தைக்கொண்டு தங்களை நித்யரென்று அபிமானித்திருக்கிறவர்களுக்கு. [தரி சின்றார்கட்கு] - மறுஷ்யாடிகளிற்காட்டில் வந்யகம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப் பரராய்த் திரியாநித்பர்கள். மறுஷ்யர்களுடைய விரக்திக்கு அவர்கள் பரிக்ரஹித்த வளவிதே த்யஜிக்கவேண்டுவது? ப்ரஹ்மாவுக்கு சதுர்த்தஸ லுவநமும் த்யஜிக்கவே ணும். [ஆதிசேர் அனந்தபுரத்து] - காரணஊதன் வர்த்திக்கிற தேஸுத்திலே. [அமரர் கோனர்ச்சிக்கின்ற இதயாதி] - ஸ்ரீஸைபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக் கைநீட்டுவார் நித்யஸூரிகள். [நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்] - நம்மோடு குடற் றுடக்குள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; “வழுவினா அடிமைசெய்யவேண்டும்நாம்” என்கிற நம்மினைவே நினைவாயுள்ளார் கேளுங்கோள். [நாமும்போய் நணுகவேண்டும்] - அந்த நித்யஸூரிகள் திராளிலே அடிமையிலே ருசியையுடைய நாமும் சென்று கிட்ட வேணும். இங்கேயிருந்து மனோபயிக்குமளவு போராது; அத்திராளிலே சடக்கெனப் புகவேணும். அவர்கள்நடுவே ஸம்ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவேண்ணுமோ? என் னில்,—[குமரனா இத்யாதி] - தேவஸைபதியாய் ப்ரஸலனை ஸுப்ரஹ்மண்யனுக் குங்கூட ஜநகனுனவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த ஃவத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை; வானனுக்குத் துணையாயிருக்கிற நுத்ராதிகள் ஃவதிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிற வன் நம்ஃவத்தைப்போக்கச் சொல்லவேணுமோ? நுத்ராதிகளுக்கு ஃவதிவர்த்தக னாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையார்க்கும் எனியனாயிருக்குமென்றை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இங்கே யாகையாலே திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேண்டுமென்கிறார்.

[அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்டு]-மாம்பழத்தோடு ஒருஸம்ஸ்யையில்லாத தோன்றுக்கு மாம்பழவுண்ணியென்று பேராயிருக்குமாபோலே, இக்கையராய் அவ்வருதுள்ளாநிற்காட்டில் நாலுநாளொழ லீவித்திருந்து சாகிற இவ்வளவையேகொண்டு தங்களுடைய ஆயுஸ்ஸுக்கு ஓரவலாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அதில்லாதாரைப்போலே துர்மாதம் பண்ணிக்கொண்டு திரிவர்களாய்த்து. [திரிகின்றார்] - 'வ்யாச்யாதம்' கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரிவர்களாய்த்து. இவனளவல்லவிதே யவர்களுக்கு. விமேபோது ஒரு தேஹமாத்ரமாதல், ஒரு ஸ்திரீயாதலாயிருக்கும் இவனுக்கு; ப்ரஹ்மாவுக்கு அண்டமித்தனையும் விடவேண்டி வருமிதே. [ஆதிசே ரனந்தபுரத்து] - இவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் அவன்பக்கல் ஸாம்யம் காரணத்திலேயாய்த்து. அவர்களுக்கு, ஸத்தையை நிரவஹித்துக்கொடுக்கும்; இவர்களுக்கு, தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும்சேர்த்து இத்தேஹம் கஷணந்தோறும் நசிக்க உண்டாக்கி நடத்திக்கொடுக்கும். ஐ மத்தகாரணவாதனைவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவனந்தபுரத்து. [அமரர்கோன் இத்யாதி] - பூரீஸேநாபதி யாழ்வான் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிறான்; நித்யஸூரிக ளெடுத்துக் கைநீட்டுவார். [நமர்களோ சொல்லக் கேண்மின்] - “வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டோம்” என்று சொன்னதுக்குள்ளே யடங்கும்படி என்னோடே நிருபாயிகஸம்ஸ்யமுடையாரடங்க நான்சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேளுங்கோள். வ்யாச்யாதங்களாயிருப்பார்க்கு நல்வார்த்தை சொல்லவேண்டுகிறே. [நாமும்] - அடிமையிலே ருசியுடையநாமும், நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய்ச் சென்றுகிட்டி அடிமைசெய்யவேணும். [போய் நணுகவேண்மே] - இங்கேயிருந்து மனோரூக்குமளவு போராது, போய்ப்புகவேணும். அவர்கள் நடுவே ஸம்

ஆறும்பாட்டு.—அமரராய் இத்யாதி. “அமரர்கோனார்ச்சிக்கின்றங்கு அகப்பணி செய்வர்விண்ணோர், நாமும்போய் நணுகவேண்மே” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி.

“ஆய்” என்றதுக்கு லாவம் - மாம்பழத்தோடு இத்யாதி. அதாவது - நித்யஸூரிகளுடைய அமரத்வம் தங்களுக்கின்றிக்கேயிருக்க, அதுஉண்டானதாக அஹிமாதத்துக்கொண்டு திரிவர்களென்றபடி. எழ - விளம்பித்து. “திரிகிறார்கள்” என்றதுக்கு லாவம் - வ்யாச்யாதம் இத்யாதி. அப்படி வ்யாச்யாதமுகமோ? என்ன - இவனளவல்ல இத்யாதி. இவன் - மநுஷ்யன். அதென்னையென்ன அருளிச்செய்கிறார் - விமேபோது இத்யாதி வாய்வயத்தாலே. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அமரத்வமில்லையாகிலும், நித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன்உத்தபாதகமோகாரம் ஸமானமென்கிறார் - இவர்களுக்கும் இத்யாதி. ஸாம்யம் காரணத்திலே என்னைப்போலே - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நித்யஸூரிகளோடு அமரத்வஸம்யமில்லையென்று கருத்து. இருவர்க்கும் ஆதியாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அவர்களுக்கு இத்யாதி. அநுஷ்டானவாஸத்தில் ஸத்தாஹாநி பிரக்கையாலே அநுஷ்டிப்பித்து ஸத்தையை நோக்குமென்றபடி. “அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி” என்றத்தால் ஸமிதம் - ஐ மத்தகாரண இத்யாதி. “அர்ச்சிக்கின்ற” என்றது - மலையாளபாவை; அர்ச்சிக்கிறவிடத்திலென்னுதல், அர்ச்சிக்கிறுனென்னுதல். ‘அங்கு’ - அத்தசையிலே. அகப்பணிசெய்வார் - அந்தரங்கவருத்திபண்ணுவார்; எடுத்துக் கைநீட்டுவாரென்றபடி. நமர்களால் சொல்லவேணுமோவென்ன - வ்யாச்யாதம் இத்யாதி. “நணுகவேண்மே” என்றதுக்கர்த்தம் - நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி. “போய்” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - இங்கேயிருந்து இத்யாதி. துமரனார்

ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவொண்ணுமோவேன்னில் - [குமரனார் இத்யாதி] - (தேவ ஸௌநாபதியாய் ப்ரஸவனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனானவனுக்குப் பாதகத் தால்வந்தஃஃபத்தைப் போக்கினக்ருஷ்ணனை) தேவர்களும் அஸுரர்களும் கூட்டுப்படையாய் எதிரிட்வேருமன்றும், அவர்கள் ஆபந்நானால் அவர்கள் ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்கு மவனாய்த்து அவன்; ஆனபின்பு, நமக்கு அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்கு ஓரருமைப்பட வேணுமோ? துர்மாநிகளுக்கும் துஃபநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கோக்குமவன், அஹிமாந குந்யரான நமக்குத் தன்னைக் கிட்கேகயில் அருமைப்படுத்துமோ? நூத்ராநிகளுக்கு ஃஃப நிவர்த்தகனாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையார்க்கும் கையாளாயிருக்கும். 'கோவிந்த னாரை - நாமும் போய் நணுகவேண்டும்.' (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

துடைத்தகோவிந்தனாரே லகுயிர் தேவும் மற்றும்
படைத்த எம்பரமமூர்த்தி பாம்பணைப்பள் ளிகோண்டான்
மடைத்த லைவாளையாயும் வயலணியனந்த புரம்
கடைத்த லைசீய்க் கப்பெற்றால் கவினைகளையலாமே.

ஆ.—(துடைத்த) - ஆழிதஃஃபாபநோதந ஸ்வஹவனாய், ஸர்வகாரண மாகைபாலே ஸர்வேஸ்வரனான எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், நம்முடைய ஃஃபமெல்லாம்போம், அடிமைசெய்யப்போங்கோ ளென்கிறார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத் திலே சென்று அடிமைசெய்ய இதுக்குமுன்பெல்லாம் அடிமைசெய்யப் பெற்றிலை மென்னும் ஃஃபம் இப்போதே போமென்கிறார்.

[லகுயிர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்தையும் தேவர்களையும் மற்றுமுன் டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின ஆஸ்ரிதர்க்கு ஹவ்யனான ஸர்வேஸ்வரனாய், திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுவதுஞ்செய்தவனுடைய, ஜலஸம்ருத்தியாலே களித்து மடைத்தலையிலே வாளையாயாநின்றள்ள வயலாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்த புரத்தில் திருவாசலிலே திருவலகுதிருப்பணி செய்யப்பெற்றால்.

தாதை துன்பம்துடைத்தது - வாணனைத் தலையறாதே ரக்ஷிக்கையென்கிறார் - தேவர்களும் இத் யாதி. அதாவது - "கோவிந்தனார்" என்று க்ருஷ்ணனைச் சொல்லுகையாலே, பாணயுத்தத்தில் துன்பம் துடைத்தானென்றபடி. ஆனபின்பு என்றது - ஃஃபாநிகளுக்கும் ரக்ஷகனாய் பென்ற படி. "அருமைப்படவேணுமோ" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் - ஃஃபாநிகளுக்கும் இத்யாதி. சீழிற்பதத்தோடே "கோவிந்தனார்" என்றத்தைக்கூட்டி ஹவம் - நூத்ராநிகளுக்கு இத்யாதி. க்ரியையேதென்ன - கோவிந்தனாரை இத்யாதி. 'அமரராய்' என்று தொடங்கி, 'விண்ணோர்: ஆகையாலே, நமர்களோ! சொல்லக்கேண்மின்; குமரனார்' என்று தொடங்கி, 'கோவிந்தனாரை - நாமும்போய் நணுகவேண்டும்' இத்யவ்யயி. (சு)

ப.—அநந்தரம், ஸகலஜ்ஞக்ஸ்ருஷ்ட்யாதி யுத்தான ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரத்திலே யடிமைசெய்யப்பெற்றால், ப்ராப்பாலாஹ நிஸ்யநுமானக்லேஸத்தைப் போக்கலா மென்கிறார்.

உலகு - லோகங்களையும், உயிர்-(மதுஷ்யாதிகளான) ப்ராணிகளையும், தேவும்-தேவதைகளையும், மற்றும் - மற்றும் மஹாகாசிபதார்த்தங்களையும், துடைத்த - ஒன்றொழியாமல் படைத்து ஸம்ஹரித்தவனாய், கோவிந்தனரே - (“தஜேவரொடுவனகீஹவதி” என்கிறபடியே அவ்வவஸ்த்தையில் த்யோகமான விக்ரஹயுத்தானகையாலே) கோவிந்தஸப்தவாச்யனவன்தானே, (ஸம்ஹ்ருதமான அந்த ஸகலபடார்ப்யங்களையும்), படைத்த - உத்பாதித்தவனாய், எம் - இக்காரணத்தவத்தை நமக்குப்ரகாசிப்பித்த, பரமமூர்த்தி - ஸர்வாயிக்ஸேஷியாய், (ஸ்ருஷ்ட ஜமக்ரக்ஷணர்த்தமாக), பாம்புஅணை-திருவாவணியிலே, பள்ளிகொண்டான் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், (ஜலஸம்ருத்தியாலே), மடைத்தலை-மடைத்தலைகளிலே, வாளை பார்ப்பும் - வாளை களித்துப்பார்ப்பும், வயல் அணி - வயல் அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்திலே, கடைத்தலை - திருவாசலிலே, சீய்க்கப்பெற்றால் - ஸம்மார்ஜகப்ரமுவஸேஷவ்ருத்திகளைப் பண்ணப்பெற்றால், கடு வினை-(கைங்கர்யாலாஹிவ்யநுமான) அதிபாதிதஃஷ்டத்தை, களையலாம் - போக்கலாம். கோவிந்தனைன்றது - “கூஷணவவஹிரொகாநாஃஷுததிரவிவாஷ்யபஃ” என்று க்ருஷ்ணனைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெற்றில், ஒருதேஸவிசேஷத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்னும் ஃஷம் போமென்கிறார்.

[துடைத்த கோவிந்தனார் இத்யாதி] - துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்பயபூர்விகைபாயிறே ஸ்ருஷ்டியிருப்பது. “கூஷணவவஹிரொகாநாஃஷுததிரவிவாஷ்யபஃ” [உலகுயிர் இத்யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கினவன். இவை, அதிப்ரவ்ருத்தமானவன்று ஸம்ஹரித்து, பின்பு, புருஷார்யோபயோபுபான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி]- ஆஸ்ரிதலவ்யனான ஸர்வேஸ்வரன். [பாம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்திலே ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய. [மடைத்தலை இத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளை பார்ப்பதின்முள்ள வயலாலே யலங்க்ருதமான தேஸத்திலே. ஸாமுநத்தாலே முக்தர் களித்துவர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து அத்தேசத்தில் திரியக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படி. [கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினை களையலாமே] - அடிமைசெய்யப்பெறுமையா லுண்டான க்லேஸமெல்லாம் போம். ஸேஷத்வஜ்ஞநாம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுரூபமானவ்ருத்தி பெறுமையால் வரும் க்லேஸம் ப்ராயஸ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றிறே.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப்பெற்றில், ஒருதேஸவிசேஷத்தே சென்று அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோமென்னும் ஃஷம் போ மென்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—துடைத்தகோவிந்தனார் இத்யாதி. “அனந்தபுரம் கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினை களையலாமே” என்றத்தைக் கடாரக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி.

[துடைத்தகோலிந்தனாரே இத்யாதி]-துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்யயபூர்விகையாயிதே ஸ்ருஷ்டி யிருப்பது. “**க்ருஷணவவஹிநொகாநாடி**” (க்ருஷணவவஹி லோகாநாம்,) “வையமேழம்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே.” [உலகுயிரித்யாதி] - லோகத் தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உணடாக்கின. இவை அதிப்ரவ்ருத்தமான வன்று ஸம்ஹரித்து, பின்னை புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களைக் கோடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி] - ஆபுதிதஹவ்யகுண ஸர்வேஸ்வரன். [பார்பனைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்திலே ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய. [மடைத்தலைஇத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளைகள் பாயாநின்றள்ள வயலாலே அலங்க்ருதமான தேசத்திலே; முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணிக் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அத்தேசத்தில் திரயக்குக்களும் களித்து வர்த்திப்பது [கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கவேளைகளையலாமே] - அடிமை செய்யப் பெறுமையாலுண்டான க்லேஸமெல்லாம் போம். ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுபமான வ்ருத்திபெறுமையால் வரும் க்லேஸம் ப்ராயஸ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றே.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கவேளைகளையலாகுங் காமனைப்பயந்தகாளை
இடவகைகோண்டதேன்பர்எழிலணியனந்தபுரம்
படமுடையரவிற் பள்ளிபயின்றவன்பா தங்காண
நடமினோநமர்களுள்ளீர்! நாம்உமக்கறியச்சோன்றோம்.

ஆ.—(கடுவினை.) - ஸௌந்தர்ய லாவண்ய யௌவநாடி கல்யாணகுணநிதி யான எம்பெருமான் எல்லார்க்கும் ஆத்மயாநம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற திருநகரி, திருவனந்தபுரம் என்றுசொல்லாநின்றார்கள்; நாமும் அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிற

ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னே ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - அப்யய இத்யாதி. க்ருஷணனே ஜமத்ஸம்ஹாரம் பண்ணினு என்ன - க்ருஷணவவஹி இத்யாதி. “**க்ருஷணவவஹிநொகாநாடி**” இத்யாதி மஹாலாரதே ராஜஸூதியே.(௩௮ ௨௩) இதுக்குப் ப்ரமாணந்தாமாதல், அன்றிக்கே, துடைக்கை-நிஸஸேஷமாக விழுங்குகையென்று அவாந்தாப்ரளயமாக அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அதுக்குப் ப்ரமாணமாதல் வையமேழம் இத்யாதி. படைத்த தொழியத் துடைத்ததும் உபகாரமோவென்ன - இவை அதிப்ரவ்ருத்தம் இத்யாதி. மடைத்தலை - மடைகளிலேயென்றபடி. இதுக்குவாவம் - முக்தர் இத்யாதி. கடைத்தலை - தலைக்கடை; வாச லென்றபடி. சீய்க்கை - திருவலகிடுகை. கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுமையாலுள்ள க்லேஸத்தை “கடுவினை” என்னலாமோவென்ன - ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் இத்யாதி. அதாவது - ஸேஷத்வஜ்ஞாநாந்தரம் கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் க்ளையலான கடுவினை, அதுபெறுமையால்வந்த க்லேஸமே யாகவேனும். அக்கர்மமாகில் ப்ராயஸ்சித்தவிநாஸ்யமென்கை. ‘உலகுயிர்தேவும்மற்றும்-துடைத்த கோலிந்தனாரே, உலகுயிர்தேவும்மற்றும் படைத்த எம் பரமமூர்த்தி’ என்றுதொடங்கி, ‘**க்ளையலாமே**’ இத்யவ்யயி.

(எ)

அவன் திருவடிகளைக் காணப்போகிறான்: இஸ்ஸம்ருத்தியை நீங்கள் அறிபாமையாலை இழக்கலாகாதென்று உங்களுக்கு அறிவிக்கிறோமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள்!' என்று புநீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[கடுவினை] - மிக்க வினை. [காமனை என்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான திருவனந்தபுரத்தை லோகத்தையெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றக்கூடவனுன காமனுக்கு ஜனகனுப், அவனிலும் முத்தனுன க்ருஷ்ணன், ஸ்யாநமாகக் கொண்டதென்பர். தன்னுடைய ஸ்பர்ஸஸுவத்தாலே விரித்தமணங்களைபுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே நிரந்தரமாகப் பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண நடவுங்கோள். எனக்கு ஸர்யுக்களாயுள்ள நீங்கள் இஸ்ஸம்ருத்தியை யறிபாதே இழக்கலாகாதென்று சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், நிரதியையோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமப்ராப்யஹுதன் திருவடிகளை யதுவவிக்கைக்கு நம்முடையாராயுள்ளார் எல்லாரும் நடக்கும்படி பாருங்கோளென்கிறார்.

கடு வினை-(ப்ராப்திவிளம்ப ஹேதுக்களாயுள்ள)க்ரூரமான பாபங்களை,கனையல் ஆகும் - போக்கலாம், காமனை - (அழகுக்குப் ப்ராஸித்தான) காமனை, பயந்த - உத்பாதித்தவனாய், காளை - (அவ்வளவிலும்) யௌவநம்குலையாத க்ருஷ்ணனுனவன், இடவகை - இடமாக, கொண்டது—, எழில்-அழகை, அணி- அணிந்த, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரம், என்பர் - என்றுசொல்லாநிற்பர்; (அங்கே), படமுடை-(ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விரிகிற)மணங்களைபுடைய, அரவில் - திருவரவணையிலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளுகையிலே, பயின்றவன் - மிகவும் செறிந்தவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, காண - கண்டதுவவிக்கைக்கு, நமர்களுள்ளீர் - நம்முடையாராயுள்ளீர், நடமினோ - நடவுங்கோள்; (அறிவிப்பார் குறையாயிராதே), நாம் - (விஷயவைலக்ஷணம் அறிந்த) நாங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, அறிய - அறியும்படி, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக்கிறார்.

[கடுவினை களையலாகும்] - அதுவவவிரோயியாய்ப் போக்கவரிதான பாபம் போம். [காமனைப் பயந்தகாளை] - இது நான்உபதேசிக்கவேண்டுவது அவனைப் ப்ராப்திக்குந்தனையுமிறே. நாட்டையடங்கத் தன்னழகாலே பிச்சேற்றித்திரியும் காமனுக்கும் உத்பாதகனுனவன். [காளை]-யௌவநம் ப்ராஸவாந்தமாயிருக்க, பருவத்தால் அவனிலும் இளகிப்பதித்திருக்கும். [இடவகை இத்யாதி] - அழகாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தை வாஸஸ்யாநமாகக் கொண்டதென்று விசேஷஜ்ஞர் வாய்புலற்றாநிற்பர்; 'வஜ்ஜநாஹ்விஷுவபூயாஃ'. [படமுடைஇத்யாதி] ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலேவிஸ்த்ருதமணான திருவனந்தாழ்வான்மேலே நிரந்தரமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண. பயின்றவென்று - வீசி வில்விட்டெழுப்பிலும் எழுப்பவொண்ணாதபடியிறே படுக்கை வாய்ப்பிருப்பது. [நடமினோநமர்கள் உள்ளீர்] - என்னோடு குடற்றுடக்குடையாரடைய நடவுங்கோள்.[நாம் உமக்குஅறியச் சொன்னோம்]-"வரிவாளரவினைப்

(२)

(२)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நாம் உமக்கறியச்சொன்னநாள்களும் நணியவான
சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டிர் செறிபொழில் அனந்தபுரம்
தூமநல்விரைமலர்கள்துவளறவாய்ந்துகோண்டு
வாமனனடிக்கேன்றேத்தமாய்ந்தறும்வினைகள் தாமே.

ஆ.—(நாம் உமக்கு.) - சேமம் நன்குடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்ய உங்களுடைய ஁஁வ்வொல்லாம் தாமே போம்; ஆனபின்பு, அடிமைசெய்கைக்கு உபகரணமான இப்பரக்ருகிமுடிவதற்கு முன்னே இப்போதேசென்று அடிமைசெய்யுங்கோள்; நாம் உமக்கு அறிபச்சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ.-- ஒன்பதாம்பாட்டில், “நாளேலறியேன்” என்றும், “மரணமானால்” என்றும் சொன்னகாலம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, அடிமைக்கு விரோதியான கர்மங்களெல்லாம் நஸிக்குமென்கிறார்.

[நன்குடைத்து] - மிக உடைத்து. [தூமநல்விரைமலர் என்றுமேலுக்கு] - வாமநனுடைய திருவடிகளுக்கென்று நல்ல ஸமாராயநோபகரணங்களை ஸம்பாதித்து அவனை ஆஸ்ரயிக்க அடிமைக்கு ப்ரதிவந்யகங்களெல்லாம் தானே நஸிக்கும்.

ப.-- அநந்தரம், ப்ராப்தனானவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப்பண்ண கைங்கர்யப்ரதிவந்யகங்கள் தானே போமென்கிறார்.

(“வைத்தநாள்வரை” என்று), நாம்-நாம், (முன்பு), உமக்கு-உங்களுக்கு, அறி யச்சொன்ன நாள்களும் - சொன்னஸாரீராவஸாந திவஸங்களும், நணிய ஆன-நண்ணிய வாய்த்தின, செறிபொழில் - செறிந்தபொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரம்- திருவனந்த புரமானது, நன்கு - நன்றான, சேமம் - ரகஷயை, உடைத்துக்கண்டிர் - உடைத்துக் கிடுகோள்! (ஆனபின்பு அங்கே), தூமம் - ஆராதநோபகரணமான தூபத்தையும், நல் - நன்றான, விரை - பரிமளத்தையுடைத்தான, மலர்கள் - புஷ்பங்களையும், துவள் அற - குற்றமற, ஆய்ந்துகொண்டு-, வாமனன் அடிக்கு என்று - ஆபுரிதஸம்ஸீலஷஸ்வ லாவனான ஸ்ரீவாமனன் திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து, ஏத்த - (ததங்கீகாரார்த் தமாக) அவனுடைய ஸீலாதிருணங்களை ஸ்துதிக்க, வினைகள் - கைங்கர்ய ப்ரதிவந்யி கர்மங்கள், தானே - ஸ்வயமேவ, மாய்ந்தறும் - நசித்துப்போம். தூபமென்றும் பாட்டு சொல்லுவார்கள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாரீராவஸாநமணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திரு வனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, ஁ஸ்யவிரோதியான கர்மம் போமென்கிறார்.

[நாம் உமக்கு இத்யாதி] - “நாளேலறியேன்” என்றும், “மரணமானால்” என்றும் நாம் உங்களுக்குச்சொன்ன காலம் அணித்தாய்த்து. “தலிஷ்ஷிதேவீஷ்ஷ” என்று அவன்தான் சொன்ன வார்த்தையை இவர் சொல்லுகிறார். [சேமம் நன்குடைத் துக்கண்டிர் செறிபொழில் அனந்தபுரம்] - ஸம்ஸாரையத்துக்கு மிகவும் ரகஷமாய் லோக்யமுமான தேசம், லோக்யமான தேசந்தானே ஁யஸாந்திக்கு ஹேதுவாகப்

பெற்றது. [நன்குடைத்து] - மிகவுழுடைத்து. [தூம நல்விமைமலர் இத்யாதி] - புஷ்பாடி^௧ யுபகரணங்களை விலக்கணமாக்கிக்கொண்டு. [வாமனன் இத்யாதி] - தன்னுடைமை பெறுகைக்குக் தான் இரப்பாளனுமவனை, அநயப்பரயோஜனராய் ஆஸ்ரயிக்க, அடிமைக்குப் ப்ரதிவந்யங்கள் தானே நலிக்கும்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸரீராவஸாநம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்மவிரோயிகர்மங்கள் தானே நசிக்குமென்கிறார்.

[நாம்உமக்கு இத்யாதி] - “நாளேலறியேன்” என்றும் “மரணமானால்” என்றும் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டியவாய்த்தின. பிறர்க்கு அப்படித்தாம் சொன்னாரோ வேன்னில், —*மாலைநண்ணியிலே “மரணமானால்” என்று ஈஸ்வராஹிப்ராயத்தைத் தாம் அறிந்து, அதைப்பிறர்க்கு உபதேசித்தாரிறே. இதிலும் பரோபதேசமிறே. “தலூஹிதெ” (தஸ்மிந்நஸ்தமிதே) இத்யாதி-வீஷ்மன் முடியானின்றான், பின்னை இவ்வர்த்தம்^௧ கேட்கலாவார் இல்லையென்று அவன் அருளிச்செய்தவார்த்தையை, இப்போது இவர்தாம் அருளிச்செய்கிறார். “சுலூஹிதெ” (அஸ்தமிதே)-கண்ணுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாரும், நெஞ்சுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாருமாக, ஆதித்யர்களிருவராய்த்து; “ஞானமாகி நாயிருகி.” “ஜ்ஞாநாநுஜீவவிஷ்ணு” (ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி) ஸ்வரூபத்தோபாதி நித்யமாயிருக்குமிறே யர்மஸு^௨ உதஜ்ஞாநமும்; இனி இதுக்கு உதயாஸ்தமய வ்யவஹாரம் ஜ்ஞாநப்ரஸர த்வாரத்தை யபேக்ஷித்தாயிருக்குமிறே. அவன்போனால்

ஒன்பதாம்பாட்டு.... நாம் உமக்கு இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸரீராவஸாநம் இத்யாதி. தமக்கு ஸரீராவஸாநமணித்தாய்த்தென்றபடி.

“நாளேலறியேன்” என்று ப்ரார்த்தித்த தமக்கு “மரணமானால்” என்று ஈஸ்வரன் அவதியாகச் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டினவாய்த்தின என்றபடி. ஆனால் அவன் தமக்கு அவதியாகவிட்டுக்கொடுத்த நாளன்றே; அது பிறர்க்குத் தாம் சொல்லவில்லையே; ஆனபின்பு, “உமக் கறியச்சொன்ன” என்னும்படி எங்கனே? என்கிற ஸங்கையை யறுவதித்து பரிஹரிக்கிறார். பிறர்க்குப்படி இத்யாதி. பரோபதேசமிறே-பரோபதேசமாகையாலே பிறர்க்கு உபதேசித்தாரென்றபடி. “மரணமானால்” என்று முன்பு நாம்உங்களுக்குச் சொன்ன ஸரீராவஸாநதினங்களும் கிட்டின வாய்த்தினவென்று ஸப்தார்த்தம். “தமக்கு ஸரீராவஸாநமணித்தாய்த்து” என்கிற இத்தை இப்போதருளிச்செய்கிறதற்குப் ப்ரயோஜனத்தை ஸந்திஷ்ஸமாக அருளிச்செய்கிறார் - தஸ்மிந் இத்யாதி. “தலூஹிதெவீஷ்ணு காரவாணாம்புரநுரெ | ஜ்ஞாநாநுஜீவவிஷ்ணு தலூஹிதெவாபாஷ்யஹி” இதி மஹாஹாரதே யர்மஸு^௨ உதஜ்ஞாநமும் ப்ரதி க்ருஷ்ணஃ. இதுக்கர்த்தம்-வீஷ்மன் இத்யாதி. “ஹிதெ” என்றதே “சுலூஹிதெ”. என்றதற்கு ஊவம்-கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஜ்ஞாநியை ஆதித்யனாகச் சொல்லலாமோவென்ன - ஞானமாகி இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம் நூற்றுப்பதினாலம்பாட்டு, “ஈளமாய” இத்யாதி. “நாயிருகி” என்று - ஆதித்யஸஹபாடத்தாலே ஜ்ஞாநமுமாதியனென்றபடியாய், அதுதான் ஜ்ஞாதாவுக்கும் உபலக்ஷணம். “தரோவாஹ்யா^௩ விநஸ்யுதவாவகா^௪ கித்யஸு^௫ ஹியள | ஸஸாஹ்யா^௬ ஹு^௭ ஞா^௮ ஹெ^௯ வவிஷு^{௧௦} ஸபூக^{௧௧} வ^{௧௨} ஹி^{௧௩} யள” என்னக்கடவதிறே. நித்யமாய் விபுவன ஜ்ஞாநம் அல்பமாவானென்? என்ன - ஸ்வரூப இத்யாதி. “தர்மஸு^{௧௪} உத ஜ்ஞாநமும்” என்றவந்தரம், “இப்படியிருக்க ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி என்பானென்னென்னில்” என்று கூட்டுவது. பரிஹாரஃ - இனிஇதுக்கு இத்யாதி: அதாவது - சர்மஸம்ஸ்ருஷ்டசேதநனுடைய மநஸ்ஸை யபேக்ஷித்திருக்கையாலே அல்பமாயிருக்குமென்றபடி. இவனே வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமேதென்ன - அவன்போனால் இத்யாதி. அதாவது -

† கேட்கலாவார் - தெரிந்துகொள்ளுமாறு வினாவப்படுதற்கு உரியவர்.

பின்னைக் கொள்வாரும் கோடுப்பாருமின்றிக்கே பரிமாற்ற மறம். இதுக்கு பட்டர் அருளிச் செய்ததாக, பரிஞைப்பர் - “ஒருமதிப்பன்தலையில் கிடவாதவன்று கொள்வார் கோடுப்பா ரின்றியே எளிவிலையாய்ப் போம்.” “தயூரகூராவொடியாழிஹழி” (தஸ்மாத்த்வாம் சோதயாம்யஹம்) - ஆகையாலேகாண் உன்னை த்வரிப்பித்து “அவன்பக்கலிலேபோய்க் கேள்” என்று சொல்லுகிறது. [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டிர் செறிபோழிலனந்தபுரம்] - நிரதிஸயலோக்யமான தேசந்தானே மரணசுஸைக்கு ரக்ஷகமாம். [தூமநல்விரைமலர்கள்] - நன்றானதூபம், பரிமளத்தையுடைத்தான நல்லபுஷ்பங்கள் இவற்றை. [துவறை இத் யாதி] - தனக்கும் அவனுக்கும் ஸத்ருஸாமாம்படி விலக்கணமாக்கிக்கொண்டு. [வாமனை இத்தாதி] - தன்னுடைடை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனாயிருக்குமவன் திருவடிக ளுக்குஎன்றேத்த. [மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே] - இவன் தன் ஸ்வரூபத்துக்கு அந்ரூப மான பரிமாற்றத்திலே யந்வயிக்க, விரோதிகளடைய நசித்துப்போம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

மாய்ந்தறும்வினைகள்தாமேமாதவா! என்னநாளும்
ஏய்ந்தபொன்மதிள் அனந்தபுரநகர்எந்தைக்கேன்று
சாந்தோவேளக்கந்தாபந் தாமரைமலர்கள்நல்ல
ஆய்ந்துகொண்டேத்தவல்லார்அந்தமில்புகழினாரே.

ஆ.—(மாய்ந்தறும்.) - அவன்திருநாமங்களிலே வதேனும் ஒருதிருநாமத் தைச்சொல்ல, அடிமைசெய்கைக்கு ப்ரதிவர்ப்புக்களெல்லாம் தானே போமென்று சொல்லிமுடித்து, திருவனந்தபுரத்திலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யும் மஹாத்மாக்கள் ஆரோதான்? என்றுகொண்டு, அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய் யுமவர்களுடைய மாஹாத்மயம் பேசுகிலமன்று என்கிறார்.

[ஏய்ந்தபொன் மதிள்] - சேர்ந்திருந்துள்ள பொன்மதிள்.

ப.—அந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமிதிருவடிகளிலே ஆராதந்ரூப கைக்கர்ப்பண்ணுவர்கள், அவநதிகமாஹாத்மய புக்தராவாறென்கிறார்.

மாதவா! என்ன - பூநியப்பதியென்று சொன்னபோதே, வினைகள் - விரோதி கள், தானே - ஸ்வாமேவ, மாய்ந்தறும் - நசிக்கும்; நாளும் - நிரந்தரமாக, ஏய்ந்த - செறிந்த, பொன்மதிள் - பொன்மதிளையுடைத்தாயிருக்கிற, அனந்தபுரநகர் - திருவ னந்தபுரமாகிற நகரத்தில், எந்தைக்கு - ஸ்வாமிபானவனுக்கு, என்று - என்று ஸங்

மதிப்பன் தலையில்கிடவாமையாலே பரிமாற்றமறுமென்றபடி இதுக்குஆப்தஸம்வாதம் - இதுக்கு பட்டர் இத்தாதி. இதுக்கு - இஸ்ஸலோகத்துக்குத் தாத்தர்யமாகவென்றபடி. பரிஞை என்று ஊர். செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரமானது நன்றான ரக்ஷையையுடைத்துக் கிடிகோ ளென்று ஸப்தார்த்தம். ‘நல்லதூமம், நல்லமலர்கள்’ என்று கூட்டுவது. துவளற - குற்றம். “ஏத்த- மாய்ந்தறும்வினைகள்” என்று ஸாதநமாகவோ ஏத்துகிறதென்ன - இவன்தன் இத்தாதி. அடிக் கேன்று - திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து. “தூபநல்விரை” என்றும் “தூமநல்விரைமலர்” என்றும் பாடத்வயமுண்டு. (க)

கல்பித்து, நல்ல - நன்றான, சாந்தொடு - அங்கராகத்தோடே, விளக்கம் - தீபத்தையும், தூபம் - தூபத்தையும், தாமரைமலர்கள் - தாமரைப்பூக்களையும், ஆய்ந்துகொண்டு - (பலஸங்கசர்த்ருத்வங்களாகிற தூராலும் மயிரும் புழுவும்படாதபடி) ஆராய்ந்துகொண்டு, ஏத்தவல்லார் - அங்கீகாரஸந்துஷ்டராய் ஏத்தவல்லவர்கள், அந்தமில் - நிரவயிகமான, புகழினர் - ஸேஷத்வப்ரபையைய புடையராவர்.

இ - பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்கள் பெருமை பேச நிலமன்று என்கிறார்.

[மாய்ந்தறும் இத்யாதி] - மாதாபிதாக்கள் சேர்த்தியைச்சொல்ல - அநாதி காலார்ஜிதமான ஁ஃவங்கள் தானே போம். [ஏய்ந்த இத்யாதி] - அங்குத்தைக்குத் தகுதியான மதினையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என்ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பா஁யபகரணங்களைக்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில் புகழினாரே] - “அமராவார்” என்கிறவளவன்றிக்கே, விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் பெருமை பேச நிலமன் றென்கிறார்.

[மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே மாதவாவென்ன] - மாதாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்ல அநாதிகாலார்ஜிதமான ஁ஃவங்கள் தானேபோம். (மாதவாவென்ன - மாய்ந்தறும்வினைகள்) - அப்பாவென்ன உச்சி குளிருங்காணும். [ஏய்ந்தஇத்யாதி] - அங்குத் தைக்கு ஈடான பொன்மதியுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என்ஸ்வாமிக் கென்று புஷ்பா஁யபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஸ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில்புகழினாரே] - “அமராவார்” என்கிறவளவன்றிக்கே * விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர். (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகராதிதன்னை
கோந்தலர்பொழிற் தருகர்மாறன்சொல்லாயிரத்துள்
ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார் அனைவர்போய் அமுருலகில்
பைந்தோடிமடந்தையர்தம்வேய்மருதோளினையே.

ஆ.—(அந்தமில்) - ப்ரியதமர்களுக்கு ப்ரியதமைகள் ஹோக்யமாமாபோலே, திருநாட்டிலுள்ளார்க்கும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஹோக்யமாவ ரென்கிறார்.

ஓ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு ஹோக்யமாவரென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—மாய்ந்தறும் இத்யாதி. “அனந்தபுரநகரைந்தைக்கென்று - ஏத்தவல்லார் அந்தமில்புகழினர்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

“மாதவாவென்ன நாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்” என்றவயித்தர்த்தம்-மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. “மாதவாவென்ன - வினைகள் - மாய்ந்தறும்” என்றதிலே ரஸோக்தி - அப்பா இத்யாதி. அப்பாவென்ன உச்சிகுளிருமோ? என்ன, லோகத்தில் வ்யங்க்ய வ்யவஹாரம்இங்கே மெய்யாய்த்து என்றபடி. ஏய்ந்த - தகுதியான. ஆய்ந்துகொண்டு - ஆராய்ந்துகொண்டு. ‘மாதவாவென்னநாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்; ஏய்ந்த’ என்றுதொடங்கி அந்வயம். (க௦)

[அந்தமில் என்றுதொடங்கி]-முடிவில்லாத புகழையுடையனாய்த் திருவனந்த புரத்திலே ஸந்திவிதனான ஜமத்காரணஹுத புருஷனை, ஸம்ருத்தமான திருநகரியை யுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அந்தமும், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, பாம்புடத்தில் * மதி முகமடந்தையராலுண்டான ப்ரஹ்மாலங்கார ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அந்தமில்புகழ் - நிரவயிக குணனாய்க்கொண்டு, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்த புரத்திலே வர்த்திக்கிற, ஆதிதன்னை - ஸர்வகாரணஹுதனை, கொந்து - பூங்கொத்துக் கள், அவர் - அலருகிற, பொழில் - பொழில்சூழ்ந்த, குருகூர் - திருநகரிக்கு கிர்வாஹக ரான, மாறன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய் மொழிக்குள்ளும், ஐர்த்தினை - (கேவலம் பரோபதேஸமான) ஐர்த்தினைடேகூட, ஐந் தும் - தம்மையும் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித்த ஐந்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்ல வர்கள், போய் - (அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே) போய், அமருலகில் - * அயர்வறம் அம ரர்களுனுடைய லோகமான பாம்பதத்திலே, பைந்தொடி - அழகியஹஸ்தாஹபாணங் களையுடையாரான, மடந்தையர்தம் - திவ்யப்ஸராஸ்ஸுக்களினுடைய, வேய்மரு - வேய் போலே விலகாணமான, தோளினை - தோள்களாலே செய்யப்படுமதான ப்ரஹ்மாலங் காரத்தை, அணைவர் - அணையப்பெறுவர். தொடி - வளை. இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு ஹோக்யராவார் என்கிறார்.

[அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகராத் தன்னை]-திருவனந்தபுரத்திலே நிரவயிக குணனாய் ஜமத்காரணஹுதனானவனை. பாம்பதத்தில் குணம் ஸாவயிபோலேகாணும். நித்யவஸந்தமான திருநுரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஐர்த்தினைடைந்தும் வல்லார்] - ரத்தங்களை முகமறிந்து சேர்த்துச்சேர்த்திகளைக் கொண்டாடுமபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அதுஹிக்கிறது. [அணைவர் இத்யாதி] - பாம்புடத்திலே, “ஸாத் ரோஹமலாஃ” இத்தயாதிகளிற சொல்லுகிறபடியே, அப்ஸராஸ்ஸுக்களுடைய கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயஹுதராவார். “முடிபுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள” என்றத்தோடு “வேய்மருதோளிணையை - அணைவர்” என்கிற இத்தோடு வாசியில்லை. “மதிமுகமடந்தைய ரோந்தினர்வந்தே” என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்குஹோக் யராவ ரென்கிறார்.

[அந்தமில்இத்யாதி] - திருவனந்தபுரத்திலே நிரவயிக குணனாய், ஜமத்காரண ஹுதனானவனை; ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களும் அந்தமில்புகழிறார்: ஆஸ்ரயணீயனும் அந்த மில்புகழினுன்காணும். பாம்பதத்தை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்திலேவந்து ஆபுரிதர்க்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே புகழுக்குஒருமுடிவில்லையாய்த்து அவனுக்கு; ஸம்ஸாரத்தை விட்டு உகந்தருளிளநிலத்திலே அடிமைசெய்கையாலே புகழுக்குஅந்தமில்லையாய்த்து இவர் களுக்கு. இவனை அடிமைகொள்ளுத்கையாலே புகழுக்கெல்லையில்லையாய்த்து அவனுக்கு;

நிமமம்.—அந்தமில் இத்யாதி. “ஐர்த்தினைடைந்தும்வல்லார்” என்றுதொடங்கி “தோளிணையே” என்னுமளவும் கடாகழித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

“அனந்தபுரநகர் - அந்தமில்புகழ் - ஆதிதன்னை” என்றவயித்தர்த்தம் - திருவனந்த புரத்திலே இத்யாதி. கீழே ஆஸ்ரயிக்குமவர்களை “அந்தமில்புகழிறார்” என்று, இங்கே ஆஸ்ரய ணீயனை “அந்தமில்புகழாதி” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களும் இத்யாதி. அதெப் படியென்ன - பாம்பதத்தை இத்யாதி வாக்யத்தவயம். கீழ்வாக்யத்தவயவிவரணம் - இவையடிமை

இத்யாதி. அனந்தபுரங்காரிலே வந்தான்பு “அந்தமில்புகழ்” என்கிறதென்? பாம்பதத்திலேயிருந்
தால் புகழில்லையோவென்ன - இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. விவரணம்-இந்நிலத்தை இத்யாதி.
இத்தால் மலிதம் - இருவர்க்கும் இத்யாதி. கொந்தலி - கொத்துக்கொத்தாக அலருகிற. பத்
தென்னோதே, “ஐந்தினோடைந்தும்” என்றதுக்கு லாவம் - ரத்நங்களை இத்யாதி. “அவர்கள்
தோனோடேயணைவர்” என்கிறதுக்கு லாவமேதென்ன - “ஸதங்கோலா” இத்யாதி. “தவ்வஹ
ஸதாநுஸாஸாஹுஸிபாவணி | ஸதங்கோலாஹஸாஹு, ஸதங்கோலாஹஸாஹு, ஸதங்
ஹுஸிபாவணி, ஸதங்கோலாஹஸாஹு, ஸதங்கோலாஹஸாஹு” இத்யாதி; கௌஷி

தக்புபிஷதி. என்றபடி என்கையாலே - இதுவே தாற்பார்யமென்று கருத்து. பைந்தொடி - அழகிய ஹஸ்தாபாணங்களையுடைய. தொடி - முன்கைவலோ. வேய்மருதோளிணை - மூங்கிலோ டொத்த தோளிணையோடே, அணைவர் - ஸம்ஸ்ப்லேஷிக்கப் பெறுவரென்று ஸப்தார்த்தம். 'அந்த மின்புகழ்' என்று தொடங்கி, 'ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார் - அமருலகில் - போய் - பைந்தொடி. மடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணை - அணைவர்' இத்யங்கயை, (கக)

தாவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— வெவகூண்டே துகாணீயேஸெஷ்
 ஞாஸ்யுரினெசுவகெவயுநகைவாரொவிபி^{ஹு}நு | ப்ராஸ்யகூலிஸ்யு^{ஹு}ஞாரி^{ஹு}தளா^{ஹு}வ நிவத^{ஹு}
 நனவபூ^{ஹு}லீகஸத^{ஹு}நு^{ஹு}ஹு^{ஹு}கா^{ஹு}ஸா^{ஹு}ஜி^{ஹு}தி^{ஹு}யே :

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யத்நாவலி.— ஊரெ ஸ்ரீகௌவகா
 உதவநிதவமாயீஸகெதுகூபொமா டாஸஹகா தூகிகா டிராவரிஷடாரிஷி
 ஹதகூஹுரி | ஸ்வாவாரொஸுஷிஹெவெரவிஹஜமஸாயிகூஹெவெ
 ஸ்ரீநெத்ராஜகௌவகா தூஹவதிஹமவா நிதநஸுராரி: |

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

கெடுமிடர்வைகுந்தத்தைக்கட்டி னுற்போல்
தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில் - படவரவில்
கண்டுயில்மாற்காட்செய்யக்காதவித்தான்மாறனுயர்
விண்டனி லுள்ளோர்வியப்பவே.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயர் திருவடிகளேஸரணம்,

மூன்றாம் திருவாய்மொழி—வேய்மருதோள் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(வேய்மருதோள்.) - இப்படி எம்பெருமானோடுகலந்து பரிமாறிச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, இப்பாக்குதியிலே தாமிருந்த இருப்பைக்கண்டு, “இப்பாக்குதி ஸ்வந்யம் காரணமாக எம்பெருமான் விடிலோ ?” என்றுள்ள அதிசங்கையாலே அவஸந்நராகிஞர். வண்துவரைப்பெருமானோடே கலந்து பரிமாறச்செய்தே பசுமேய்க் கப்போங்காலம் ப்ராப்தமானவாறே “இவன் இனிப்பசுமேய்க்கப்போகிலோ ?” என்றுள்ள அதிசங்கையினாலே அக்கோபிமார் அவஸந்நரகளானும்போலே அவஸந்நராய், அவர்களுடைய பாசுரத்தாலே அலற்றுகிஞர். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள், வண்துவரைப்பெருமானோடே கூட எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, அவன்பசுமேய்க்கப் போங்காலம் வருமானவிலே அவன்போனாகக்கொண்டு, பிரிந்தார்படும் வ்யஸந்நெல்லாம் பட்டு, வ்யஸநத்தையும் பிரிந்த அவன்கொடுமையையும் தோழிமாருக்குச் சொல்லுமா போலே அவன்தன்னைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஓ.—மூன்றாத்திருவாய்மொழியில், ப்ராப்யபூமியில் ஷோக்பதையையும், அங்குப்போனால் அடிமைசெய்யும்படியையும் அதுஸந்யித்து ப்ரீதாய், அப்போதே ப்ராப்யபூமியில் செல்லப்பெறுமைபாலும் பண்டு பலகால்பிரிந்த வாஸநையாலும் பாக்கு தியிலே யிருக்கிறமையை அதுஸந்யித்தும், தான் நினைத்ததே செய்யக்கடவதான ஈஸ்வர னுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யதுஸந்யித்தும், அவனுக்குத் தம்மை விஷயிகரித்தல் லது நிற்கவொண்ணாத பரமஸக்தி தமக்கில்லையாகவும் பார்த்தும், “இப்பாக்குதியிலே இன்னமும் தம்மை வைத்தருளில் செய்வதென் ?” என்னும் ஈயத்தாலே மிகவும் அவ ஸந்நரான ஆழ்வார், தம்முடைய ஔஸையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். இர வெல்லாம் எம்பெருமானோடே ஸம்ஸலேஷித்து விடிந்தாலும் பிரியக்கடவதாக அவ னுக்கு நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஸகலஸத்த்வங்களும் உணர்ந்து கிளம்புவதுஞ் செப்து, குயில்கள் கூவுவது, மயில்களாவிப்பது, இளங்காற்று வந்துநடையாடாநிற் பது, கன்றுகளும் பசுக்களும் காடெல்லாம் பரவாநிற்பதுமார்க்கொண்டு போதுவிடிந்த வாறே பண்டென்றும் இக்காலத்திலே பிரியக்கண்ட பழக்கத்தாலே வெருவி, அவன் பசுமேய்க்கப்போகிறானாக அதிசங்கைபண்ணி, அவன்எதிரே அவனைப்பிரிந்தால் படும் வ்யஸநத்தைப் படுகிறுளொரு பிராட்டி, அவனைப்பிரிந்து இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல் லிகை கமழ்தென்றலிலும் படும் வ்யஸநத்தை அவன்முன்பே படாநின்றன்கொண்டு தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நோவுபடும் பாக்குதியுமாய், அவன்பக்கல் பரிவுடையாரெல்லாருடைய பரிவையுடையாளான இவள், வ்யஸநத்தின் மிகுதியாலே, “பசுநிரைமேய்க்கப் போகவேண்டா என்று வாயாற்சொல்லவும் கூடிமையாகியிலேன் ; நான் நினைத்தன சொல்லவல்லேனும்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை என் தலைமேலே வைத்தருளி உன்னுடைய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளி என்னைத் தரிப்பித்தருளவேணும்” என்றும், “ஸப்ரமாடிமான காட்டில் பசுமேய்க்கப்போகா டுதாழியவேணும்” என்றும் சொல்லி மிகவும்ஆர்த்தையாய்க் கூப்பிடுகிறாள். எம்மா லீட்டில், தம்முடைய தாடிர்த்த்யத்தை ஆஸைப்பட்டார் ; இத்திருவாய்மொழியில் நான்

தடுத்தமாகவுமாம், தவிரவுமாம்: எம்பெருமானுக்கு ஸப்ருத்திகளுண்டாம் இத்தனை வேண்டுவ தென்கிறார்.

ப.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழே திருவனந்தபுரத்திலே அடிமை செய்யப் பாரித்தவர், அனிலம்பேரந கிட்டப்பெறுமையாலே, அவனுடைய ஹோக்யதையும் ப்ராப்யலாவமும் அடிமைகொள்ளப்பாரித்திருக்கிறபடியும் புத்திஸ்த்தமாய்ப்படி ஹ்ருதயஸந்நிஹிதனா யிருக்கச்செய்தேயும், சீக்ரப்ராப்தியில் இச்சையாலே த்வரிக்கும்படியான ஸௌலாக்யாதிராயத்தை யுடைய னாகையாலே, அவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ஆபுரிதஹ்வத்வத்தையும், அலிருபத்வத்தையும், ஆபுரிதாக்ஷத்வத்தையும், அர்யபீய ஸமஸ்லேஷத்வத்தையும், அபிராயஸ்வலாவத்தையும், ரஹ்மீய ஸௌலப்யத்வத்தையும், ஆகாஷகாவயத்வத்தையும், அஸாயாரணநாயகத்வத்தையும், ஆபுரிதஜந்ஹீகயத்வத்தையும் அநுஹிதது, விலம்பம் பொறுமையாலே விஸ்லேஷத்தை அபிஸங்கிதது, ஏவமஹுதனாநீ எனனை அகலாதொழியவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, தமக்குட்பிறந்த ஆர்த்தியை அவன் ஸந்தியியிலே விண்ணப்பஞ்செய்த ப்ரகாரத்தை; க்ருஷ்ணம்ஸூட்ட ஸமஸ்லேஷிதது ப்ரஹாதஸமயத்திலே அவனுடைய பிரிவை ஸங்கிதது அஞ்சுஔுளொருக்காபிகை, “ஸந்தியியில் ஸாயகங்கள் நவிவுசெய்யாநிற்கும்: எனனை நீ ஆஸ்வலிபிபிததுக்கொண்டிருக்கவுமேணும்; ஃபானவிடத்திலே ஆஸூரப்ரக்ருதிகளவரல் எனனும்மா எனறஞ்சாநின்மன்” என்று, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களெல்லார்க்குமாகச் சமைந்தவனுடைய ஃபாக்கை விலக்கின பாகரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், திருவனந்தபுரத்தில் ஹோக்யதையையும் அங்குப்போல அடிமைசெய்யுபடியையும் அநுஸந்தித்து, அந்த ப்ராப்யபூமியிலே புகழ்வுணு மென்று பராததித்தார; அப்போதே செல்லப்பெறுமையாலே அஸ்யோநே ஹ்யஸங்கையாய விழுந்தது. பராயபூமியில் அப்போதே செல்லப்பெறுமையாலும், பராததித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெறுமையாலும், முன்பு பலகாலும் பிரிந்தவாஸநையாலும், அநாஃகாலம் வாஸிதமான அசிதஸம்ஸர்மததாலும், ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தரயத்தாலும், - அதாக்ரது - ஸிஸூபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தும் ஸ்ரீஹிதாழ்வான வளைப்புக்கடக்க மறுத்தது மீண்டுபோரும்படியுமிற்ற ஸ்வாதந்தரியமிருப்பது; அத்தாலும், - அவனான வந்து மேலவிழுபடியான பரமஹத்தி நமக்கில்லையென்றிருக்கையாலும், “இன்னம் ப்ரக்ருதியில் தமமைவைக்கில் செவ்வதென்?” என்னும் ஹ்யததாலே அவஸநநானவர், தமசிஸையை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். இவைதான ஹ்யத்வ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்க, கலக்கத்தாலே ஹ்யப்படுகிறார். அத்தேஸத்தில் புகப்பெறமல்லாம என்னவேண்டா: “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்” எனது உபக்ரமத்திலே ஸியிலராமபடியான ப்ரேமபாவஸ்யத்தாலே இப்போது போகமாட்டாதொழுகுராகையாலே. அங்கேசென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்ன வேண்டா; புகழும் நல்லொருவனிற்படியே இவர்கொல்முதலாக த்ரிவிபகரணவ்யாபாரங்களையும் அவன் தனக்கெல்லாவடிமையுமாக நினைத்திருக்கையாலே. அசித்வாஸநைக்கு அஞ்சுவேண்டா; விலக்ஷணவாஸநையாலே தூர்வாஸநையைப் பரிஹரிக்க இருக்கிறவரல்லாமையாலே, ஸர்வஸக்தியைக்கொண்டு பரிஹரிக்குமவரிமே; இன்னம் முடியாநீனயிற்கரணங்களை யுடையவர்க்கு ஹ்யமில்லையிமே. அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு அஞ்ச

வேண்டா; ஹிரோயிபை இடையிலே துணித்துக்கொண்டு போகைக்கு உடலாகையாலே; “சுஹம்தா ஸவபு வாவெஷ்வா ரோக்ஷயிஷ்யாதி” என்றுணிறே. உத்தியில்கேயென்று அஞ்சவேண்டா; அது உபாயமல்ல. இவ்வணையிருக்க, ப்ரேமத்தாலேவந்த இருட்சியாலே அஸ்யாநேஹீதராய் தம்முடைய அந்யாபீஷயத்தாலே சொல்லுகிறார். ராத்ரியெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, ப்ரஜாதஸமயத்திலே ஸகல ஸத்த்வங்களும் உணர்ந்து, குயில்கூவுவது, மயில்களாஸிப்பது, இளங்காற்று ஸஞ்சரிப்பது, கன்றுகள் பசுக்கள் காடெங்கும் பரம்புவதாகிறவற்றைக்கண்டு, அவனுக்குப் பிரியக்கடவதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கப் பண்டு என்றும் இக்காலத்தன்னிலே பிரிந்து போந்த வாஸநையாலே அவன் பசுமேய்க்கப் போகிறானே அதிசங்கைபண்ணி, போனானே அத்யவஸித்து, “நீயும்பிரிந்தாய்; நீ பிரிந்தால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலிபா நின்றன; பசுமேய்க்கப்போமது எனக்கு அநலிமதம். நீ போகவேண்டா என்றுசொல்ல வொண்ணாதபடி என்னுடையநாக்கு நீரற்றுவாராநின்றது. நான் நினைத்தது சொல்ல வல்லேனாப்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாடரைக்கையை எந்தலையிலே வைத்தருளி உன்திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்; அஸுரராக்ஷஸ ஸஞ்சாரத்தாலே ஸப்ரமாஹ்மானகாட்டில் பசுமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்.”—“ரோதாவிதாஹாதா”, என்று இவ்வாத்மாவுக்கு ஸர்வவிபஸந்யுவுமென்று உணர்ந்தால் தன்னிழைந்காட்டில் இவனுக்குப் பரியவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது; ஆனபின்பு, - “நீ போகில் நாணாளாகமாட்டேன்” என்று இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல்லிகைகமழ்தென்றலிலும் அவனைப் பிரிந்து பட்ட வ்யஸநத்தை அவன்ஸந்தியிலேபட, அத்தைப்பார்த்து, “நாம் போகக் கடவோமல்லோம்; நாம்போக நினைப்பதும் செய்திலோம்” என்று நான் போகாமையை இவன்நெஞ்சிலே படுத்த, அத்தாலே தரித்தாளொரு பிராட்டி பேச்சாலே தம்முடைய யருளிச்செய்கிறார். எம்மாவீட்டில், தம்முடைய தாஹர்த்தயத்தை ஆசைப்பட்டார்; இதில் அவன்ஸம்ருததியை ஆஸாஸிக்கும்இதுவே புருஷார்யமென்கிறார்.

ஈடு.—திருவனந்தபுரத்திலேபுக்குப் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெறுமையாலே, அதிசங்கைபண்ணவேண்மேப்படியாய் வந்து விழுந்தது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யவேணுமென்று பாரித்தார்; பாரித்தபடியே அத்தேசத்திலேபோய்ப் புக்கு அடிமைசெய்யப் பெற்றிலர். அத்தேசத்திலே அப்போதேபோய்ப் புகப்பெருமையாலும், பாரித்தபடி அடிமைசெய்யப்பெறுமையாலும், நேருநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸநையாலும் - அநாஹியாய்வருகிற அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினவச்சத்தாலும், ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சின படியாலும், - அதாவது - ஸிஸுபாலனுக்குத் தன்னைக்கோடுத்து ஸ்ரீஹரதாழ்வானுக்கு

வேய்மருதோளினே ப்ரவேஸு; கீழே திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாகவத்யவசித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யப்பாரித்தவர், இங்கிலே உட்கொப்படுவானென்? என்கிற ஸங்கையிலே ஸங்கரஹேண ஸங்கதி - திருவனந்தபுரத்திலே இத்தயாதி.

விஸ்தாஸங்கதி - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இத்தயாதி. “காலாமும்நெஞ்சழியும்” என்னுமவராகையாலே - அடிமைசெய்யப்பெற்றிலர் என்றபடி. நேருநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸநையாவது - * யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிந்த வாஸநை, ஏதத்விவரணம் - அநாஹியாய் இத்தயாதி. “ஸ்வாதந்தர்யத்தை யநுஸந்தித்தஞ்சினபடியாலும்” என்று ஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு அஞ்சப் பாஸத்தியே தென்ன - அதாவது இத்தயாதி. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் ஹயநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவன்றோ?

மறுத்தப்போன ஸ்வாதந்தர்யமிறே.—இனி ஸர்வேஸ்வரன் தானேவந்து வீஷயீகரிக்கைக் கீடான ஹக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கையாலும், † (“இன்னமும் ப்ரக்ருதியிலே வைக்கில் செய்வதென்? என்னும் ஹயத்தாலே அவஸந்நராய்) தமக்குப்பிறந்த ஈஸா விஸேஷத்தை ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஹயநிவ்ருத்திக்கு உடலான இதுதானேயிறே இப்போது இவர்க்கு ஹயஹேதுவாகிறது. இப்போதே அத்தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கவேண்டா: அவனை அநுஸந்தித்தால் “காலாமும் நெஞ்சழியும்” என்று ஹக்திபாரவஸ்யத்தாலே இப்போது அடியிடமாட்டாது ஒழிகிற ராகையாலே. அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோ மென்று அஞ்சவேண்டா; * புகழ்நூல்லோருவ னிற்படியே இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஏதேனுமாகச்சொன்னவற்றையே தனக்கு அடிமை யாகக்கொள்ளும் ஸ்வஹாவத்தாலே. இன்று நினைத்தவற்றையும் செய்தவற்றையுமெல் லாம் தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்குமவனிறேயவன். இனித் தமப்பன்பகை யாக அவனிலும் இவன் அண்ணியனென்று வரகின்ற ப்ரஹ்லாதனிறே முடிவிலேவந்து எதிரிட்டான். ஆக, ப்ராந்தனுக்குப்பிறந்த தேளிவுபோலே அசித்ஸம்ஸ்க்ருஷ்டனுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநத்தை விஸ்வஸிக்கவொண்ணாது என்றிறே இவர்தாம் ப்ரக்ருதி ஸம்வந் புத்தைநினைத்து “தேறேல்என்னை” என்று அஞ்சிற்றும்; அங்ஙனஞ்சவேண்டா, * முடியானேயிற் கரணங்களையுடையவராகையாலே; அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத்தஞ்ச வேண்டா; “ஸவபுவாவெவெஹோரோஷையிஷுஜி” (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷ யிஷ்யாமி) என்று விரோதியைத் துண்டித்துக்கொண்டு போகைக்கும் உடலாயிருக்கை யாலே. ஹக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கவேண்டா; ப்ரபத்தியை யுபாயமாகப்பற்றின வராகையாலே. இனி, “நெராவஜமஃஸுரநு” (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்கிறபடியே இத்தை ஸ்மரியாதபடியான ஸாக்ஷாத்தாரமில்லாமல் † படுத்துகிறபாடிறே இது. ப்ரத்

என்ன - பயநிவ்ருத்திக்கு இதுயாதி. கீழ்ச்சொன்ன அஞ்சும் ஹயநிவ்ருத்தி ஹேதுவானமையைக் காட்டுகிறார்-இப்போதே இதுயாதி. அவன் அப்படி கொள்ளும் ஸ்வஹாவென்ன-இன்றுநினைத் தவற்றையும் இதுயாதி. இவ்விடத்திலே, “நாராயணெனகநிஷ்ட ஸ்யபாயாவெஷாதஹபு கழ்யபொபாஜஸுஸகலவஸ்டுநாயஹிரீக்ஷணஸு” என்றதுஅநுஸந்தேயம். அசித்ஸம் ஸர்க்கத்தை நினைத்தால் ஹயப்ராஸக்தி யேதென்ன - இனித்தமப்பன் இதுயாதி. ஆனால் ஜ்ஞாநம் ப்ரத்ததுவதாய்த்தென்ன - ஆக ப்ராந்தனுக்கு இதுயாதி. இந்த அசித்ஸம்ஸர்க்கம் ஹயநிவ்ருத்திக்கு உடலானபடியென? என்ன - அங்ஙனஞ்சவேண்டா இதுயாதி. இத்தால் - ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் போலே கரணங்கள் ப்ரக்ருதேஹமங்களிலே மண்டியிருக்கையன்றிக்கே,தமக்கு ஹவத்விஷயத் தில் மண்டினகரணங்களுக்கையாலே அஞ்சவேண்டா வென்றபடி. “நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸ கையாலும்” என்றது - ப்ரத்தேயகஹேதுவாய், ஹயஹேதுவாகிற தென்னவுமாம்; அப்போது இந்த த்ருதியேஹேதுவுக்கு ஹயநிவ்ருத்தி ஹேதுத்தவம் சொல்லாவிட்டாலும், * முடியானேயிற்கரணங்களை யுடையவராகையாலே ப்ரக்ருதிஸமவந்யத்தை நினைத்து அஞ்சவேண்டா வென்று சொன்னது, ப்ரக்ருதிஸமவந்யத்தால்வந்த பிரிவையும் நினைத்தஞ்சவேண்டா வென்னுமதுக்கும் உபலக்ஷண மென்றுகண்டுகொள்வது. ஸ்வாதந்தர்யம் ஹயநிவ்ருத்திஹேதுவாம்படியை யருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை இதுயாதி. ஹக்தியில்லையென்னுமது ஹயஹேதுவன்றே? என்ன - ஹக்தி தமக்கு இதுயாதி. ஆனால் எத்தாலே அதிஸங்கைபண்ணுகிறாரென்ன - இனி நோபஜநம் இத் யாதி. ஹயஹேதுக்களானபக்ஷத்திலே பரிஹாரம் அஞ்சக்குச்சொல்லி, “நெடுநாள் பிரிந்து போந்த வாஸகையாலும்” என்றதுக்கு பரிஹாரம் சொல்லாமையாலே, ஸாக்ஷாத்தாரமில்லாமல் படுத்துகிறபாடியேயிது என்றது - ‘ஸாக்ஷாத்தாரமில்லாமல் நெடுநாள் பிரிந்துபோந்தவாஸகை

யசுஷமும் அகிஞ்சித்தகரமாய். கூடவிருக்கச்செய்தே “பிரிந்தான்” என்று ப்ரமிக்கும்படி பிரிவால்வந்த வாஸநை மேற்கொள்ளுகிறதினே யோக்யதைகிடந்து, படுத்துகிறபாடினே. “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று - ஹஸவத்ப்ரஸாதுலப்தமாய், பரலத்திருபமாய், ருசிகார்யமாயிருக்கிற இருட்சியிருக்கிறபடியினே இது. இனி, ஈஸ்வரனுக்குக் கால்நடையாடாததோரு தேசத்திலே இவரைவைத்துப்பரிஹரிக்கலாமத்தனை. கலந்து நெடுநாள்பிரிந்து போந்தான் ஒருபிராட்டியாய், அவ்வாஸநையாலே, க்ருஷ்ணன் கூடவிருக்கச்செய்தேயும், இவன்பண்ணிபிரிந்துபோந்த ப்ரலாதகாலமும்வந்து அக்காலத்துக்கு அடைத்தகாற்றுக்கள் அடிக்கையாலும், குயில்கள்கூவுகையாலும், மயில்கள் ஆலிக்கையாலும், காடெங்கும் ஒக்கக் கன்றுகளும் பசுக்களும் பரக்கையாலும், “இக்காலத்தில் அவன்போகை தவிரான்; பசுக்களினுடைய ரசுஷணம் ஒருதலையானால் அவற்றைவிட்டு நம்மோடிருப்பான் ஒருவனல்லன்; ஆனபின்பு அவன்போனான்” என்று கூடவிருக்கச்செய்தேயும் அவன்பிரிவை நிர்ஸயித்து, ஒரு * இன்னுயிர்ச்சேவல் * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தோடக்கமானவற்றில் அவன் அஸநியிற் பட்ட க்லேபத்தையடைய அவன்கண்டுகப்பெயட்டு. ஸர்வஸக்தியான அவன்தனக்கும் பரிஹரிக்கவாண்னைபடியாய்த்து இவ்வாபத்து அதாவது-போனானாய் வருகிருனல்லன். போகரினத்தாய்த் தவிருகிருனல்லனே. இப்படிநோவுபட்டு, “நீ ஸர்வதா பசுமேய்க்கப்போகை தவிராய்: உன்போக்கு எனக்கு அந்நிமதம்; ஆகையாலே உன்னுடையபோக்கை விலக்கவேண்டுமென்று நினைபாரின்றேன்; இதுக்கு நான் வருகிறதில்லை; அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என்கையிலேவைக்கவேண்டும்; நீ பசுமேய்க்கப்போகாதோழியவேண்டும்; ‘ஸப்ரமா உமானகாட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போனால்

படுத்துகிறபாடியேயிது” என்று கூட்டிக்கொள்வது என்றும் சொல்லுவர்கள். உதாவது, இப்போது * முடியானேயிற் கரணங்கையுடையாய் ஸாக்ஷாத்காரமுண்டாயிருக்கையாலே அஞ்சவேண்டாவென்று கருத்து. ஸாக்ஷாத்காரமில்லையென்கிறதென்? * கெடுபிடரியிலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸா, ஸுஸூட்சுமநத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கவில்லையோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்தயாதி என்னுதல்; அன்றிக்கே, இவ்வாஃபம் அந்நாபதேசாத்திலேயாய் ஒருகோபினை, க்ருஷ்ணன் ப்ராதக்ஷாலத்திலே கூடவிருக்கச்செய்தே பசுமேய்க்கப்போனானை அகிஸங்கைபண்ணுகிறாளென்று விவகரித்து, கூடவிருக்கச்செய்தே போனானை அகிஸங்கைபண்ணக்கூடுமோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்தயாதி என்னவுமாம். “மேற்கொள்ளுகிறதினே” என்றத்தை விவரிக்கிறார். யோக்யதை இத்தயாதி. யோக்யதைபாவது - விஸ்வலக்ஷணேதுவான ஸரீரபரிக்ரஹம். அகிஸங்கைபண்ணுகிறது ப்ரரந்திகார்யமன்றோ? அது த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன - மயர்வற இத்தயாதி. இவ்விஸங்கை இவர்க்கு நிவ்ருத்தமாவதுஎப்போது? என்ன-இனிஸர்வரீர் இத்தயாதி. “ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே பேசுகிறார்” என்றத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிறார் - கலந்து இத்தயாதி. “நீகண்ணா” என்றத்தைப்பற்ற - கூடவிருக்கச்செய்தேயும் என்றது. “அவைமேய்க்கப்போதி” “பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்” இத்தயாதியாலே ‘ப்ரலாதகாலம்’ என்றது ஸ்படம் “உடைதாவ” என்றத்தைப்பற்ற-அக்காலத்துக்கு இத்தயாதி. “இனநிரைமேய்க்க” என்றத்தைப்பற்ற-காடெங்குமோக்க இத்தயாதி. “அவைமேய்க்கப்போதி” என்றத்தைப்பற்ற - அவன்போகைதவிரான் என்றது. தவிரானென்று நிர்ஸயிக்கைக்கு நியாமகமெனென்ன - பசுக்களினுடைய இத்தயாதி. ஒருதலையானால் - தனக்கே ஹரமானுலென்றபடி. அதுபெய்யென்ன-அதாவது போனானாய் இத்தயாதி. “வெவ்வுயிர்க்கொண்டெனதாவிலே” என்றத்தைப்பற்ற - எனக்குஅந்நிமதம் என்றது. “அநிமிருதாமரைக்கையை” இத்தயாதியையும், “வீவரின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு” என்றத்தையும், “அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்வவங்கொல்” என்றத்தையும்பற்ற - உன்கையைஎன்று தொடங்கி, அஞ்சாநின்றேன் என்னுமளவும். “அஞ்சனவண்ணை” என்கிற திருமொழிப்படியே “என்

செயப்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லே பாவம்” என்று தாயாரன்றோ பரியக்கடவள்? தாய்க் குண்டான பரிவு இவர்க்கு உண்டாகக்கூடுமோ? என்று ஸ்வாபதேஸத்திலும், மஹிஷிபானவளுக்கு மாதாவுக்குள்ள பரிவுண்டாகக்கூடுமோ? என்று அந்யபதேஸத்திலும், வருகிற இரண்டு ஸங்கைக் கும் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார்-இனி, மாதாபிதா இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அவ னுடைய ஸர்வவித ஷாந்த்யவத்துக்குள்ளே புத்ராந்தவமும் ஒரு ஷாந்த்யவமாகையாலே புத்ரணிடத்தில் தாய்க்குள்ள பரிவு ஈஸ்வரணிதத்திலே இவர்க்கு நடக்குமென்று - ‘மாதாபிதா’ இத்யாதி வாக்யத் வயத்துக்கு லாவம். மஹிஷியான ஸ்ரீகௌஸையார்க்கு சகரவர்த்தியிடத்திலே மாத்ருத்வப்ரபுக்தமான பரிவு நடந்தாற்போலே, இவளுக்கும் க்ருஷ்ணணிதத்திலே மாத்ருத்வப்ரபுக்தமான பரிவு நடக்குமென்று - ‘யஜாயஜாஹி’ இத்யாதிகளாக்யத்துக்கு லாவம் - மாதாபிதா இத்யாதி. ஸுவா லோபகிஷ்டி. “**யஜாயஜாஹி**களஸௌஜா ஜால்வஸஸவ | லாஜாவஸ நிவஸஜா

தயவவ்வாவதிஷ்டெ” இத்யயோத்யாகாண்டே கைசேயீம் ப்ரதிஹஸ்யூஃ. “செங்கனிவாய்” என்றத்தைப்பற்ற - தரிப்ரிக்கத்தரித்ததாய் இத்யாகி. இத்திருவாய்மொழியால் ஆழ்வாருடைய அத்தயந்த பாரதந்த்ரயம் ப்ரகாஸிங்கிநதென்கிறார் - இத்தால் இத்யாகி. இத்தாவென்றது - இத்திருவாய்மொழியாவென்றபடி. தாஹீத்த்யத்தினுடைய வேல்லையாவது - அத்தலைக்கேஉறுப்பாக விநியோகுப்படுகை. “உன்தன் திருவுள்ளம் இடர்கெடுத்தோறும்” இத்யாகியைப்பற்ற - தாதரித்த்யத்தினுடைய வேல்லையிருக்கிறபடி என்றது. இதுதான் * எம்மாவீட்டிலும் சொல்லிற்றில்லையோ? அதில் இதுக்கு வாசியேதென்ன - எம்மாவீட்டிலே இத்யாகி வாக்யத்தவயம். அதாவது - அங்கு விநியோகுப்பட்டது தமக்கு உறுப்பாக விநியோகுப்பட்டாரென்னும்படி: அதிலும் இது ஸாராம்ஸமாயிருக்கும் என்றபடி. அதுதெப்படியென்ன - என்னைக்கோள்ளவேணும் இத்யாகி. கீழே * எம்மாவீட்டிலும்இதுக்கு ஆகிக்யமுண்டென்று அருளிச்செய்து, இரண்டுக்கும் ஸாம்யம் விவகரித்து, ஆனால் அங்கே எனக்கு என்று சொல்லுவானென்னென்ன - அதுதன்னில் இத்யாகி. புரஷாரித்தமாகைக்காக வென்றது - ஸ்வஹாகத்தருத்வ மந்த்ரஹிதமாக அவன்கொடுக்கிறபேறு ஸமமாகைக்காகவென்றபடி. அவ்வளவுமன்றிக்கே, சேதநனான வாசியைப்பற்ற எனக்கு என்கிறதென்று ஹேத்வந்தரம் - அது அசித்யவாய்நத்திக்கு இத்யாகி. இவ்விரண்டு அர்த்தத்தையும் முஷேஹேந விவரிக்கிறார் - இவன்தான் இத்யாகி வாக்யத்தவயத்தாலே,

முதற் பாட்டு.

வேய்மருதோள்! மெலியுமாலோ! மெலிவும் என் தனிமையும் யாதும் நோக்
காமருகுயில் நுஞங்குவுமாலோ! கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ! [காக்
ஆமருவினநிரைமேய்க்கநீபோக்கு ஒருபகலாயிரமுழியாலோ!
தாமரைக்கண்கள்கொண்டுநீர்தியாலோ! தகவிலைதகவிலையே நீகண்ணு!

ஆ.—உன்னைப் பிரிகையாலே என்னுடைய தோள்கள் மெலியா நின்றன;
இவற்றின்மெலிவும் என் தனிமையும் ஒன்றும்பாராதே இக்குயில்களானவை உன் திரு
நாமங்களைக் கூவாநின்றன; அதின்மேலே மயில்களும் கலந்தாலா நின்றன; ஒருபகல்
பிரியுமளவில் இங்ஙனே படவேண்டுமோ? என்னில்,—நீ பசுமேய்க்கப் போனவாறே
அவ்வொருபகல்தான் ஆயிரம் ஊழியாகாநிற்கும்; அதின்மேலே நீயும் உன்னுடைய
கண்களாலே என்னை ஈராநின்றாய்; உன்னைப் பிரிந்து நான் இங்ஙனே படாநிற்கச்
செய்தே எங்களைப்பிரிந்து நீயிருக்கவல்லையாவதே! நீயிருந்த லோகத்திலும் இல்லை
யாகாதே க்ருபை! லோகத்திலே சிறிது க்ருபையுண்டாகிலும் உன்பக்கல் ஒருக்ருபை
யில்லை என்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் பிரிகிறுனென்று வ்யஸநப்படாநிற்கச்
செய்தே அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களுடைய புவிகளாலும்
அவனுடைய நோக்காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸாஹத்தை வாயாலே தோழிமார்க்குச்
சொல்லுமாபோலே அவனுக்கு அறிவிக்கிறாள்.

[வேய்மரு தோள்] - உனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான தோள். [மெலிவும் என்று
தொடங்கி] - உன்னைப்பிரிந்திருக்கிற என்னுடைய அவஸாஹமும் இவ்வவஸாஹத்திலே
எனக்கு ஒருதுணையின்றிக்கே யிருக்கிறமையையும் ஒன்றும்பாராதே பரஸ்பரம் விருப்ப
முடைய குயில்களும் கூவாநின்றன; அதுக்குமேலே, மயில்கள் திரண்டு கலந்து
ஆலாநின்றன. கண்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே முகத்தைத் திரியவைத்து 'அவை'
என்கிறாள். [ஆமருவென்று தொடங்கி] - உன்னைமும் மருவித் தன்னிலொத்த பசு
நிரைகளை மேய்க்கைக்கு நீபோகிற ஒருபகல் ஆயிரம் ஊழியாகாநின்றது என்று இவள்
சொல்ல; "இதொரு ஸ்வஹாவமிருக்கும்படியே?" என்று ப்ரீதனாய் அவன் நோக்க;
நீ பசுமேய்க்கப் போமதிலுங்காட்டிலும் அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கி நோவு
படுத்தா நின்றாய்; க்ருஷ்ணனே! நீயிருக்கிற லோகத்தில் க்ருபாதத்தவயில்லை, அங்
குண்டாகிலும் உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்கிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், நீ பிரியப்புகுகிறுயென்கிற நினைவாலே குயில்தொடக்க
மானவற்றாலே ஈடுபடுகிற என்னை, உன்கண்ணழகைக்கொண்டு நலியாநின்றயென்கிறாள்.

(விரஹம் பொறுமையாலே), வேய்மரு - வேய்போலேகுழலோடின, தோள்
இணை - தோள்கள் இரண்டும், மெலியும் - (புறவாயும் காணலாம்படி) மெலியாநின்றன;
(அவ்வளவன்றியே), என்மெலிவும் - (ஆஸ்ரயமான) என்ஸார்த்தின் மெலிவும், என்
தனிமையும்-(பிரிவாற்றாத) என் தனிமையும், யாதும் - ஒன்றையும், நோக்கா - பாராதே,
காமரு - ஈர்ஸநீயமான, குயில்களும் - குயில்களானவை, ("தனிமைப்பட்டாரை

நவியக்கடவோமல்லோம்” என்றிராதே), கூவும் - (தம்மில் தாம் சேர்த்திக்காகக்) கூவா நின்றன ; கணமயிலவை - திரளானமயில்களானவை, கலந்து - (தம்மில்தாம்) கலந்து, ஆலும் - நடியாதின்றன ; ஆ - பசுக்களானவை, மருவு இனம் - செறிந்து இன மொத்திருக்கிற, நிரை - திரள்களை, மேய்க்க - மேய்க்கைக்காக, நீ-, போக்கு - லீலாபர னுய்க்கொண்டு போகிற, ஒருபகல்-, ஆயிரம்ஊழி - (“சூழியுமாபடு” என்கிற படியே) ஸஹஸ்ரயுதமாகாநின்றது ; (அதுக்குமேலே குயில்கள் மயில்கள் உன் போக்குத் தாம் நன்றும்படி), தாமரை - தாமரைபோலே உரரூபமான, கண்கள்கொண்டு - கண் களைக்கொண்டு, ஈந்தி-ஈராநின்றாய் ; கண்ணு-(பெண்பிறந்தாரை * நெஞ்சு துக்கஞ்செய் யப்போந்த) க்ருஷ்ணனே ! நீ தகவிலை - நீ (ஸ்திரீகளை) நவியத்தகாதென்கிற ஸாமான்ய க்ருபையுமுடையையல்லே ; தகவிலை - (நோவுபட்டாரை நவியலாகாதென்கிற) விசேஷ க்ருபையும் உடையையல்லே, இந்த நைர்க்க்ருஷ்ணம் ஸ்வலாவமாயே விட்டதிறே என்றுகருத்து. வேய்மருதோளினே என்று - அவன்கொண்டாடும்படி அழகைச்சொல் லவுமாம். காமருகுயிலென்று அழகியகுயில்; காவிலேமருவினவென்னவுமாம். “ஆலோ!” என்னுமசைகள் - விஷ்ணு ஸூசகங்கள்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன்பிரிகிறு நென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களின் புவதிகளாலும் அவன்நோக் காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸூத்தை, தோழிமார்க்குச் சொல்லும் பாசுரத்தாலே அவன் தனக்குச் சொல்லுகிறான்.

[வேய்மருதோளினே] - பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயைப்போலியாகச் சொல்லலாம் தோள்களிரண்டும். [இணைமெலியுமாலோ] - நீ சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் தோள்களிரண்டும் பட்டபாடு பாராய்! தன்தோளழகைத் தான்சொல்லுமவனல்லன் ; அவன் கொண்டாடக் கேட்டுப்போந்தவளாகையாலே சொல்லுகிறான். ராஜபுத்ரனுக்கு “பூந்தோட்டமழிபாநின்றது” என்பாரைப்போலே, உன்ஹோழோபகரணங்கள் அழிகிறபடி பாராய்! என்கிறான். கிண்ணகத்திலே அடிச் சுடுமாபோலே, அவன் கூடியிருக்கச்செய்தே ப்ராந்திஜ்ஞாநத்தை யறுவர்த்தித்துத் தோளினே மெலியாநின்றன. இவன் ஸந்தியியிலும் அகவாயிற் பிரிவுகிடக்கையாலே அதின்கார்யம் உடம்பிலும் உண்டாகாநின்றது. [மெலியுமாலோ] - இனி நீயந்தாலும் அஸத்ஸமமென்கை. [ஆலோ] - விஷ்ணு திசயஸூசகமாய்க்கிடக்கிறது. [மெலிவும் என் தனிமையும்] - நாட்டாருடைய மெலிவும் தனிமையும்போலல்ல, என்மெலிவும் தனிமையும். உன் தனிமையும் உன்மெலிவும்போலல்ல, “மிகமேனிமெலிவெய்தி” என்றும் “தமியமாலோ” என்றும் பிரிவிற்கொன்னவையுமன்று ; அவன்கூட விருக் கச்செய்தே வந்த மெலிவும் தனிமையுமிதே இது. இங்ஙன்குடுமோவென்னில் ; “தாம் தம்மைக்கொண்டகறல் தகவன்று” என்னுமவள் கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிந்தானாகச் சொல்லவும் தட்டில்லையிதே ; இவன்தன்னாலும் ஸமாதேயமன்று ; போனானாயிட்டு வருகிறானல்லன் ; போகநினைத்தானாய்த் தவிருகிறானல்லன். அவனும் இவள்தோளில் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு “நாம் பிரிந்தோமோ” என்று ப்ரமிக்குமத்தனை ; அதுதான் இவன்தன்னுடைய ஸௌக்ய ஹலமிதே. முன்பு பிரிந்தால் இவருடைய ஆற்றாமை தோழிமார் சொல்லக்கேட்டுப் போருமித்தனை ; இப்போது, தானேயிருந்து காணப்பெற்றான். தோழிமாரோடே பண்ணும் வருத்தகிர்த்தனத்தை இவன்தன்

ஐதே பண்ணுகிறான். [பாடும் நோக்கா] - ஒன்றாம் நோக்கா. என்மெலிவாதல், என்பனியையாதல், ஒன்றம் பார்க்கின்றவில்லையு. [காமநகுரில்களும்] - காமநதல் - விரும்புதல். பாஸ்பரம் விரூப்பத்தையுடைத்தாயிருக்கை. பிரிவுக்கு உடலான கலவியன்றிக்கே நிதியஸ்மிலேஷத்துக்கடியானப் பிரீதியோடு கலவாதின்றன. நீ நலிகிறதுக்கு மேலே குயில்சொங்கும் நலியாதின்றன. நீ நலியவராவிட்ட பதார்த்தங்களிலும் நீ யே நல்லது. [உறுமாலை] - தனியிருப்பில் என்றாவைக்கண்டால், கலவிக்குப் போக்கு விடுகிற தங்கள் வாயைப் புதைக்க வேண்டுவோ? [கணமயிலவை] - ஒரு திரளாக பொய்சமாகாதின்றன. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே, முடித்தைத் திரியவைத்து ‘அவை’ என்கிறார்கள். [கலந்தாலுமாலை] - “இத்தனியிருப்பிலே கலக்கையாவது ஸ்திரீவதம்” என்றிருக்கவேண்டுவோ? இவற்றுக்குக் கலவியால் உண்டான ஹர்ஷம் உள்ளடங்காமையாலே ஸஸம்^௧ ரமஞ்சுத்தம் பண்ணினின்றன. ‘வஸ்யுஜ்ஞஸநயத்யுண் சயோரிஸு^௨வநயத்யுதி | சயோரியஸு^௩வநெநயதி^௪ நா^௫ க்ஷ வாநஹுதாபியா’ இம்மயினினுடைய பேரை அவனுலே அபஹ்ருதசித்தையாய்த் தில்லையாகாதே! “வாண்டு^௬ கூலிசாலாக்ஷியபிரீஷாழ்வியுதி” என்னவேண்டியிருக்கிற ஈஸையிலே, நீயும் உன்னுடைய ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தே போகாதின்று. [ஆமருவினைச்சிரமேய்க்க] - உன்னேறி மருவித் தன்னிலொத்த பசுநிரைகளே மேய்க்கைக்கு. [மருவினைச்சிரை] - “மேய்ந்தபுல்லும் கடையாய் வழிசேர” என்கிறபடியே, அவனையொழியில் தரியாதவையிடே. ரக்ஷிக்கும்போதும் திரளாக வேணுமோ? [நீபோக்கு ஒருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல், உன்னுடைய போக்கான ஒருபகலென்னுதல்; இவை ஸப்தத்திலே மிறுக்குண்டு. போகவிடுகிற ஒருபகல், நீ கழிக்கிற ஒருபகலென்னுதல்; இது ஸப்தத்துக்குச் சேரும், சொல்லிப் போருமதன்று. “ஒருபகலனவேயன்றே?” என்ன,—உண்ணப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய்; உணக்கிற ஒருபகலாயிருக்கிறது: அதுதானே எனக்கு அநேக கல்பமாயிராதின்றது; “யயாஸுகொடியுதி^௭: சுண்ணவெண்ணிலநாலவங்”. [தாமரைக்கண்கள் கொண்டசுந்தியாலோ] - “நாம் பிரிந்திலோம், பிரியநினைத்திலோம்: இப்படியிருக்க, போனோமுமாய், போனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலிந்ததாயிருக்கிற இது, ஒரு ப்ரோமஸ்வாவமிருக்கும்படியே!” என்று ஸாதாமாகப்பார்க்க, அழகிய திருக்கண்களாலேநோக்கி நோவுபடுத்தாதின்று என்கிறார். இந்நோக்கிற்காட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போக அமைப்புமென்கை, “முன்புத்தை நோக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகச் சொல்லுகிறார்” என்பாரு முண்டு. ‘சுந்தி’ - என்கையாலே இப்போது பார்த்தாளுகவேணும். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் நோக்கை மாற்றவைத்திலன். [தகவில் தகவிலேயேரீகண்ணு] - [தகவிலே] - நீ இருந்த லோகத்தில் க்ருபையில்லை. [கண்ணு-நீ - தகவிலே] - ஜமத்திலுண்டாகிலும், க்ருஷ்ணனே! உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்னுதல்; வீபஸையாலே, உனக்கு க்ருபையில்லை என்று நான் கொடியெடுக்கிறென்னுதல். “வீதாவிலாவஸநவெடா: காருணாகுதவெ” “வத்யு^௮ வத்யு^௯வாநஸுத்யு^{௧௦}புத்யு^{௧௧}ஜு^{௧௨}யுகெ”. விலக்காதவளைவைக்கொண்டு பிறரை யின்னதாகிறதென்? உன்பக்கல் க்ருபையில்லை; “வஸவிரதயாளஸுயோஷித்யு^{௧௩}வா^{௧௪}கஸு^{௧௫}நஜாயகெ”.

௭.௮.—முதற்பாட்டு. அவன்பிரிகிறுனென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்கு மேலே, குயில்தோடக்கமான வாயகபசார்யங்களின் த்வரியாலும் அவன் நோக்காலும் தனக்குப் பிறந்த அவஸாதித்தைத் தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவன் தனக்குச் சொல்லுகிறான்.

[வேய்த்யாதி] - சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் வேயை ஒருவகைக்குப் போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற தோள்களிரண்டும் மெலியாநின்றனவேன்கிறான் ; செருக்கையிருக்கும் ராஜபுத்ரனுக்கு “உன்பூந்தோட்டம்அழிகிறது” என்பாரைப்போலே. தன் பிரிவில் இவளாற்றாமை கேட்டார்வாய்கேட்கை யன்றிக்கே கைம்மேலே காணலாயிருக்கிறதுகாணும் இவள்மேலிவு. இவளுடைய ப்ராந்தியை யநுவர்த்தித்து, கிண்ணகத்திலே யடிச்சுவோரைப்போலே அவன் கூடலிருக்கச் செய்தேயும் மெலியாநின்றனவாய்த்துத் தோள்கள். கூடலிருந்தாலும் ப்ரயோஜனமில்லையிறே அகவாயிலே பிரிவுண்டானால்; அதின் கார்யமான மேலிவு பிறந்தன்றில்லாதிறே. தன்தோள்கள் மெலிகிறிதத்தை “உன்னுடையதோள்கள்மெலியாநின்றன” என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறான் காணும்! தேவ தத்தனென்றத்தோடு வாஸுதேவஸுபத்தத்தோடு வாசியறும்படி அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிறே இவ்வாத்மவஸ்து விருப்பது. நீ கலக்கப் புக்கால் விடாயாறுவதெங்கே? * மெல்லியல் தோள்தோய்ந்திறே விடாயாறுவது. [இணை] - நீ சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வேருவும் தோள்கள் பகிற்பாடு பாராய்! தன்னழகைத் தான் கொண்டாமேவளல்லளே: அவன் சொல்லக்கேட்ட செவியேற்றாலே சொல்லுகிறானிறே. இனி நீ வந்தாலும் அஸத்ஸமங்

முதற்பாட்டு.— வேய்மரு இதயாதி. “ஆமருவின்னராமேய்க்க நீ போக்கொருபகலா யிர மூழியாலோ, காமருகுயில்களும் கூவுமாலோ, கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ, தாமரைக்கண் கன் கொண்டிதியாலோ” என்றவற்றைக் கூடாக்கித்தவதாரிகை - அவன் பிரிகிறான் இத்யாதி. வ்யஸநம்செல்லாநிற்க என்றது - “மெலிவும் என் தனிமையும்” என்றதைப்பற்ற.

வேயோடே பொருந்தியிருக்கிறது எவ்வாகாரத்தாலே? என்ன - சுற்றுடைமையாலும் இத்யாதி. மருவுகை - ஸாத்தூர்யாகாரோண பொருந்தகை. தோள்களை வர்ணித்து, இது மெலியா நின்றது என்று அவனுக்குச் சொல்லுகிறதற்கு ஊவம் - செருக்கையு இத்த்யாதி. சாடு - தன் பிரிவில் இத்த்யாதி. கைம்மேலே - ப்ரத்யக்ஷமாகவென்று சாடுவுக்கர்த்தம். விஸ்வெஷத்திலொழிய கூடலிருக்கச்செய்தே மெலியக்கூடுமோவென்ன - இவளுடைய இத்த்யாதி. விவரணமாதல், ப்ராந்தி யாலன்றிக்கே அகவாயில் விஸ்வெஷாநுஸந்தாபந்தாலும் மெலிவுண்டாகிறதென்று பரிஹாரந்தர மாதல் - கூடலிருந்தாலும் இத்த்யாதி. வயாக்யாதாவின்சுபோடு-தன்தோள்கள் இத்த்யாதி. ஆற்றாமை யிருந்தபடி யென்னென்றபடி. இத்தால் - இவன்தோள் மெலிந்தால் தன்னுடைய அலிமதம் போகிறதென்று வ்யஸநப்படுகை யன்றிக்கே, இவளுக்குவந்த மெலிவு தனக்குவந்ததாயிருக்கை யாலும், அஃனுக்கு வ்யஸநம் இரட்டித்திருக்குமென்று கருத்து. இவன் தோள்மெலிந்தால் வ்யஸநம் அவனதாயிருக்குமென்கிற இதுக்கு எவாபதேஸம் - தேவதந்தன் இத்த்யாதி. “வேய்மருதோளிறை மெலியும்” என்றத்தால் மெலிதமாதல், “மெலியும்” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவமாதல் - நீகலக்க இத்த்யாதி. அப்படி இவன்தோள் விடாயாறு மிடமோவென்ன - மெல்லியல் இத்த்யாதி. மருது ஸ்வஹாவமான தோளோடேயணந்தெனரபடி. திருநெடுந்தாண்டகம், “கல்லெடுத்து” இத்த்யாதி. “இணை” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - நீசேர்த்தியழகு இத்த்யாதி. அவன்வாய்வேருவும் தோளென்பானென்? தன்தோளழகைத் தானே சொல்லுகிறானாலோ, என்ன - தன்னழகை இத்த்யாதி. செவியேற்றாலே - செவியாலே கேட்கையாலே. மெலியும் - ஸ்ரியிலமாகாநின்றன. † “மெலியும்” என்ற ஹுதார்த்தத்துக்கு ஊவம்-இனி நீவந்தாலும் இத்த்யாதி.மெலிவும் தனிமையும்

† மெலியுமென்றது - காலத்தைக்காட்டாது தன்மையைக் காட்டுவதாகக் கொண்டு ஹுதார்த்தமாகக் கூறுகிறு ரென்க.

கிடாய். [ஆலோ!] - விஷாஹாதிஸய ஸஞ்சகமிருக்கிறபடி. [மெலிவும்என்தனிமையும்] - நாட்டார் மெலிவும் தனிமையும்போலல்லவிறே என்மெலிவும் என்தனிமையும். உன் மெலிவும் உன்தனிமையும்போலல்ல; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிற தனிமையும், பிரியா திருக்கச்செய்தே வருகிற மெலிவுமிறே இது. “போன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்றுமெலி யுமே” என்றும், “மிகமேனிமெலிவேய்தி” என்றும், “தமியமாலோ” என்றும் சொன்ன வற்றி னளவல்லவிறே. அவன்அஸந்நியில் பட்டவையிறே அவை; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிறதிறே இது. “தாந்தம்மைக்கோண்டகறல் தகவன்று” என்று தாம் போவார் தம்மை வைத்தன்றோ போகக்கூடவது என்னக்கடவ அவளுக்கு, கூடவிருக்கச்செய்தே போ னானென்று நினைக்கவுமாமிறே ப்ரேமஸ்வலாவத்தாலே. அவன்தான் போனானும் வருகிற னல்லன், போகநினைத்தாலாய்த் தவிருகிறுனல்லன்; அவனாவும் அபாதிக்கியமிறே இது. அவன்தானும், இவள் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு “நாம்பிரிந்தோமோ?” என்று ப்ரமிக்கும்படியிறே யிருக்கிறது. இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங்காயானால் தெளியவிர கில்லை. இதுதான் அவனுடைய ஸௌஹாக்யமல மிருந்தபடியிறே. முன்பு இவள்பிரி வாற்றாமையால் பட்டவையெல்லாம் தான் கண்டறியானே; தோழிமார் மற்றையார்சோல் லக் கேட்டார்வாய் கேட்குமித்தனையிறே; “வரஹிவாத” (வாஹிவாத) இத்யாதிவத்; இப்போது, தன் கண்ணாலே காணப்பெற்றானே. இவள்தான், தோழிமாரோடு சோல்ஹ மத்தை இப்போது அவன்தன்னோடே சோல்ஹுகிறாளிறே. [யாதும்நோக்கா] - ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. தோளின்மெலிவும் தனிமையும் இவையொன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருதயில்களும்] - காமருதலாவது விருப்பம். இவற்றினுடைய கலவி பிரிவுக்கு உடலாயிராமையாலே மேன்மேலென விருப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்குமிறே. கலவி பிரிவோடே வ்யாப்தமென்னும் ஹயமில்லை இவற்றுக்கு. [குயில்களும்] - நீயெயன்றிக்கே, இவையும் வ்யாக்யமாகாநின்றன. நீ வ்யாபிக்க வரவிட்ட பரிகரத்திற்காட்டில் இன்னமும்

தன்னதாயிருக்க, “என்மெலிவும், என்தனிமையும்” என்று விசேஷித்ததுக்குஹிவம் - நாட்டார் இத்யாதி. அதாவது - லோகத்தில் விராஹினிகளுடைய மெலிவையும் அஸஹாயதையையும் வ்யா வர்த்திக்கிறது. அவ்வளவன்றிக்கே, ஈஸ்வரனில் வ்யாவ்ருத்தி - உன்மெலிவும் இத்யாதி. நாட்டா ருடையவும் ஈஸ்வரனுடையவும் மெலிவும் தனிமையும் போலல்லாதபடியெப்படியென்ன - கூட விருக்க இத்யாதி. “என்மெலிவு மென்தனிமையும்” என்றதுக்கு - நாட்டாரிலும் ஈஸ்வரனிலும் வ்யாவ்ருத்தியாக அருளிச்செய்து, தான் கீழ்ப்பட்ட மெலிவு தனிமைகளவல்லவென்று மூன்றாம் வ்யாவ்ருத்தி - போன்செய்பூண் இத்யாதி. அதெப்படியென்ன-அவன் அஸந்நியியில் இத்யாதி. கூடவிருக்கச்செய்தே போனானென்று நினைக்கலாமோ? என்ன, - தாந்தம்மை இத்யாதி. அதாவது - அங்கு அஸம்ஹிதத்தைச் சொன்னாற்போலே இங்கு இதுவும் கூடுமென்றபடி. இப்படி நினைக் கிறவருக்கொரு பரிஹாரம்பண்ணவொண்ணாதோ? என்ன - அவன்தான் இத்யாதி. ‘அபாதிக்கிரியம்’ என்றதின் சரமாவதி - அவன்தானும் இத்யாதி. இத்தால்ஹிதம் - இருவரும் இத்யாதி. இவ்வாற்றாமையான் அவனுக்குப் பெறுப்பெறையிருக்குமெனகிறாராதல், மேலுக்கு உபோத்தாத மாதல் - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் என்றது - இந்த வ்யஸநஹேதுவான ப்ராவண்யந்தா னென்றபடி. அதெப்படியென்ன - முன்பு இவள் இத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயம். அவ்வளவன் றிக்கே, இவனுக்கின்னமுமொரு அலப்பலாஹிமென்கிறார் - இவள்தான் இத்யாதி. அதாவது - காணப்பெற்றமாத்ரமன்றிக்கே வாயாலே சொல்லக்கேட்கவும் பெற்றானென்று இதுவும் ஒரு ஸௌஹாக்யமென்றபடி. விவரணம் - தோளின் மெலிவும் இத்யாதி. “காமரு” என்றவர்த்தமாக நிர்த்தேசத்துக்கர்த்தம் - இவற்றினுடைய இத்யாதி. விவரணம் - கலவி இத்யாதி. அருக்த ஸமூச் சயமாக சஸப்தார்த்தம் - நீயெயன்றிக்கே இத்யாதி. ப்ராயாந்யே ஸமூச்சயமாக அர்த்தாந்தரம் -

நீதானே நல்லை. [கூவுமாலோ] - என்ஐசையைக்கண்டால் இவற்றக்கு வாயைப்புதைக்க வேண்டாவோ? பிரிந்து நோவுபடுகிற என்படியைக் கண்டால் “நஞ்சுபோலே நம்முடைய பவநி இவளுக்கு வாயகமாம்” என்று தவிரவேண்டாவோ? “கூவுநாராயுதெவிதழி” (கஸ்யநாராத்யதேசித்தம்) - உருவின வாள் உறையிலே யிடவேண்டுமபிகாணும் இவளுடைய ஐசை. [கணமயில்] - எதிர்த்தலையையும் தனியேவைத்து நோவுபடுத்தித் தானும் தனியேயிருந்து நோவுபடுவாரைப்போலே யன்றிக்கே, சேர்த்தியையுடையவா யிரா நின்றதாய்த்து இவை. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து ‘அவை’ என்கிறாள்: கண்கொண்டு காணப்போகாமையாலே. ஒருதிரளாக வாயகமாகாநின்றதாய்த்து. [கலந்து] - “இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்திரீவயம்” என்றறிந்து மீளுகிறதில்லை. [ஆலுமாலோ] - கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்ப்ரமங்குத்தம் பண்ணுகின்றனவென்று ப்ரத்யக்ஷித்துவைத்து, ‘அவை’ என்னும்போது முகத்தை மாற்ச்சொல்லுகிறாளாய் இருந்ததினே. “உயரவஸு” (மயூரஸ்ய) - இருவராயிருப்பார் எல்லாரையும் பிரித்தானென்றேயிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டோய்த்திலனோ? “வமெ” (வநே)-திருவயோத்யை யிலேவந்து பிரித்தானல்லனே! லோபத்துக்கு ஏகாந்தமானகாட்டிலேயினே. “ரக்ஷஸாநஹுதாபிரியா” (ரக்ஷஸாநஹுதாபிரியா) - நீர்மைகேடனான அப்புகோலைக்காரனால் பிரிக்கப்படாதது இதோன்றுமேயாகாதே! [ஆமருவஇத்யாதி] - இவ்வளவில் “கூவுநாராயுதெவிதழி” (கதமேஷாபவிஷ்யதி) என்னவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷியவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படாநின்றான். உன்னோடே

நீவாயிக்க இத்யாதி. “கூவும்” என்றதுக்குஹார்த்தஹாவம் - என்ஐசையை இத்யாதி. உன் ஐசையைக்கண்டால் வாயைப் புதைக்கவேண்டுமாவென்ன - பிரிந்து இத்யாதி. விவரண மாதல். இவளுக்கு வாயகமானால் தவிரவேணும் என்னுதக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கஸ்ய இத்யாதி. “கூவுநாராயுதெவிதழி” இது கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹருமத்வசந மாதாரீம் ட் ஸ்வாவதோராமஸ்யவசநம். (கூவு). “உயரவஸு” என்றதுக்கு ஹாவம்- உருவின இத்யாதி. இத்தால் - திருவடிவார்த்தை மாதாரீயத்தாலே சத்ருவையும் ஈடுபடுத்தாமபோலே, இவளுடைய ஐசையைக்கண்டால் சத்ருக்களு மிரககவேண்டுமபி யிருக்குமென்றபடி. “கணமயில்” என்றதுக்கு - மிதுநமான மயிலென்று விவக்ஷித்து, இதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - எதிர்த்தலையையும் இத்யாதி. ப்ரத்யக்ஷத்திலே ஆலுகிற மயிலே “அவை” என்கிறதென்னென்ன - த்ருஷ்டிவிஷம் இத்யாதி. “த்ருஷ்டிவிஷம்போலே” என்றதின்விவரணம் - கண்கொண்டு இத்யாதி. “கணமயில்” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஒருதிர ளாக இத்யாதி. அதுக்குத் தன் ஸ்திரீயோடே கலக்கவேண்டாவோ? நீ ஐஓவப்படுவானென்? என்ன - இவ்வளவில் இத்யாதி. முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறானென்கிறதென்கொண் டென்ன-கலந்தகலவியால் இத்யாதி. விஸ்வலெஷத்தில் மயூரஐர்ஸநம் வாயகமானவிடமுண்டோ வென்ன - உயரவஸு இத்யாதி. “உயரவஸுவமெநஹுதாபிரியா” இது கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (க-சுத்) இதுக்கு ஹாவம்-இருவராய் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம்-மயில் இத்யாதி. “வநே” என்கிறதுக்கு ஹாவம்-திரு வயோத்யையிலே இத்யாதி. “ரக்ஷஸா” என்றதுக்கு வாஸநை - நீர்மை இத்யாதி. படுகோலைக் காரன் - வாதகன். “ஆமருவினம்” இத்யாதிக்கவதாரிகை - இவ்வளவில் இத்யாதி. “மருவு இனம்-ஆ - நிரை” என்றவயித்தார்த்தம் - உன்னோடே இத்யாதி. மருவு - மருவியிருக்குமென்ற ட் “ஸ்வாவதஓ” என்ற இடத்தில் ஸத்ருப்ரத்யம் சிந்த்யம்; ஸ்வாவதோநஸ்ய என்று இருக்கலாம்.

மருவித் திரளாயிருக்கிற ஆகிரையுண்டு - பசுநீரை; அத்தைமேய்க்க. * மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழி சோரவிறே நிற்பது; வேறென்றின்றிக்கே இவ்வேளுட்டைச் சேர்த்தியேயிறே இவற்றுக்கு யாரகம். [இனம்] - அவனுடைய ரக்ஷயகோடியிலே யங்வயித்தாலும் தனியராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கநினைவான்; திரளாயிருப்பாரையாய்த்து அவன் ரக்ஷிக்க நினைப்பது. [நீபோக்கோருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல்; உன்னுடைய போக்கான ஒரு பகலென்னுதல்; அன்றிக்கே, பசுக்களை மேய்க்கைக்காக நீபோகவிசேற பகல் என்னவாமாம். “இதேல்லாம் ஒருபகலாவேயன்றோ?” என்பதான்! [ஆயிரம்இத்யாதி] - உன்னைப் போலேயென்று இராதேகோள்ளாய் எங்களை யும். இரவோன்றும் பகலொன்றும் உத்தேசயமாயிருப்பார் படியாயிராதுகாண், எல்லாக்காலத்திலுமொன்றே போதுபோக்காக இருப்பார்த்து. “யயாஸகொபிவ்ருகிஃ க்ஷணஜெஹநவநாலவச” (யதாப்தகோடிப் ப்ரதிமஃ க்ஷணஸ்தேநவிநாபவத்.) ‘போனோமல்லோம்: போகநினைத்தோமல்லோம்; நாம் கூடலிருக்கச்செய்தே பிரிந்தோமாகக்கொண்டு நோவுபட்டுப் புகார்’ எங்களுடைய ஸாரபகமாயிருப்பதே! இதோரு ப்ரேமஸ்வலாவம் இருக்கம்படியென?” என்று கண்ணிலே குளிரநோக்கினான்:—[தாமரைக்கண்கள்கொண்டிர்தியாலோ] - நீ நோக்காலே நலிவதில் இன்னம் பசுமேய்க்கப்போகையே நன்று. “முன்புத்தைநோக்க ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்ச் சோல்லுகிறான்” என்பாருமுண்டு; “சுர்தி” - எண்கையாலே இப்போது நலியாநின்றாய் என்றே சோல்ல அமையுமிறே. இப்படி சோல்லச்செய்தேயும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை] - ஜமத்தில் க்ருபையில்லைகிடர் என்கிறான்; அவனை விலக்குகிறார் இல்லை யாகாதே. நம்மோடு விரோடிரத்தாரை இன்னதாகிறதென், இவன் நம்மை நலியாநிற்க? ஒன்றுக்கு அந்நதோஷமுண்டு, ஒன்றுக்கு ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; ஆனபின்பு, இவை நம்மோடே விரோடாகக்கை ப்ராப்தமன்றோ? மயில். ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஹநமாகையாலே ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; குயில், ப்ரலிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புலிக்கை

படி. மருவுகை - பொருந்துகை, இவ்வேளுடே மருவியிருக்குமோவென்ன - மேய்ந்த இத்யாதி. கடைவாய்வழியே நழுவவென்றபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றாம்பத்து, ஆறந்திருமொழி, ஒன்பதாம் பாட்டு, “திரண்டெழுதடை” இத்யாதி. புல்லு கடைவாயிலேவழிந்கால் அவற்றுக்கு பாரகமேதென்ன - வேறென்றின்றிக்கே இத்யாதி. “இனம்” என்றதுக்கு ஹவம் - அவனுடைய இத்யாதி. ‘மேய்க்கைக்காக - பசுக்களை - நீ போகவிடுகிறபகல்’ என்றவயிப்பது. “போக்கோருபகல்” என்றதுக்கு - பேரகிறவொருபகலென்னுதல்; போக்குகிற - கழிக்கிற, ஒருபகலென்னுதல்; பசுக்களைப் போகவிடுகிற வொருபகலென்னுதல் என்றந்ததரயம். விவரணம் - இரவோன்றும் இத்யாதி. லாவாந்தரமாதல். ஒருபகலாயிரமூழியாமோவென்ன - யயாஸஃஇத்யாதி.

ஸத்யாஸஹமொவீஹராலஸிபஸுவிஃ 1 யயாஸகொபிவ்ருகிஃ க்ஷணஜெஹநவநாலவச” இது பஞ்சமேய்ஸேத்ருதீயே(ருக) மேலுக்கவதாரிகை-போனோமல்லோம் இத்யாதி. “தகவிலை” என்றதுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. க்ருபையில்லாமைக்கு கியாமகமேதென்ன - அவனை இத்யாதி. கண்கள்கொண்டிராதபடி விலக்குகிறாரில்லை, க்ருபையண்டானாலாரேனும் விலக்குவார்களிறே; ஆகையாலே, தகவில்லையென்றபடி. முந்தின “தகவிலை” என்றதுக்கு - லோகத்தில் தகவில்லையென்ற அர்த்தமொழிய, குயில்மயில் தொடக்கமானவற்றுக்குத் தகவில்லையென்றர்த்தாந்தரம் விவகரித்து, “நீகண்ணை - தகவில்லை” என்றதுக்கவதாரிகை - நம்மோடு இத்யாதி. அவற்றுக்குத் தன்னோடுவிரோதிக்க ப்ராப்தியேதென்ன - ஒன்றுக்கு இத்யாதி வாக்யதரயம். தோஷதவயத்தையும் உபபாதிக்கிறார் - மயில் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவீனீபொடு -

† ப்ரலிபுக்கு-காக்கை. குயில் காக்கையாலே வளர்க்கப்படுதலால், அதின் அன்னத்தைப்புஜித்ததாம்,

யாலே அந்தோஷமுண்டு [நீ - தகவிலை] - உனக்குத் தகவில்லை. “தகவுடையவனே” என்று கூப்பிடுவள்கிடர், அவன் ஸந்தியிலே இப்போது ‘தகவிலை’ என்கிறான். நீ தகவுடையவல்லே. மேலில் “தகவிலை” என்கிறது போலன்றிக்கே, முற்பட்டதுக்குத் தகவிலையென்று பொருளாய், நாட்டில் க்ருபையிலையென்னவுமாம்; அன்றியே இரண்மே தகவிலை என்றையாய், அப்போது இரட்டிப்புக்குக்கருத்து-நீதகவுடையவல்லையென்னுமிடத்துக்குக்கோடியெடுக்கிறேன் என்கிறான், “**வனவராத-பாஸுயொஷிது-கூரவா கவு நஜாயதெ**” (ஏவமார்த்தாஸுயோஷிதஸுக்ருபாகஸ்யநஜாயதே) என்கிறபடியே.

இரண்டாம் பாட்டு.

தகவிலைதகவிலையேநீகண்ணா! தடமுலைபுணர்தோறும்புணர்ச்சிக் காராச், சுகவேள்ளம்விகம்பிறந்து அறிவைமுழக்கச்சூழ்ந்து அதுகனவேன நீங்கியாங்கே, அகவுயிரகமகந்தோறும்உள்புக்கு ஆவியின்பரமல்லவேட்கை அந்தோ!, மிகமிகஇனிஉன்னெப்பிரிவையாமால்வீவநின்பகநிரைமேய்க் கப்போக்கே.

ஆ.—(தகவிலை.) - ஸம்ஸ்லேஷஜிதமான நிரவயிக நிர்வ்ருதி செல்லாநிற் கச்செய்தே இப்படிபடுகிறதென்? என்ன,—அந்த நிரதியாய ஸம்ஸ்லேஷ மெல்லாம் ஸ்வப்நகல்பமாய், உன்பக்கலுள்ள நிரதியாயஸ்நேஹத்தினாலே பசுமேய்க்கப்போக்குக் காரணமாக நீபிரிகிறாயென்று நான்முடியக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறான்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இங்கனே இப்பிராட்டி சொல்லாநிற்கச்செய்தே இவள் தரிக்கைக்காகப் பலகாலும் அணைத்தருள, நீ இங்கனே ஸம்ஸ்லேஷித்து நிரதி யாயஸுவம் டிரக்கச்செய்தே அந்த ஸுவமெல்லாம் நீபாகக்கடவையென்னுமதினாலே ஸ்வப்நகண்டு விழித்தாற்போலே பொய்யாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறான். பூர்வ வ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத்தன்னையே சொல்லிற்றாகவுமாம். [தடமுலையென்று தொடங்கி] - தடமுலைபுணர்தோறும் புணர்ச்சியின் அளவல்லாத ஸுவநிவள்ளம் அப ரிச்சேஷமாய் ஆகாஸத்தையும் கடந்து என்னுடைய அறிவுகெடும்படி பெருகினது, ஸ்வப்நம்போலேபாய்; போய். [ஆங்கேஎன்றுமேலுக்கு] - அத்தையாலிலே ஸம்ஸ் லேஷவிஸ்லேஷங்களால் இடமுடைத்தான ஹ்ருஷயத்திலுள்ளுண்டான அவகாஸங்கள்

தகவுடையவனே இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - நீ தகவுடையவல்லே என்று. ஸப்தகிரிவாஹம். காட்டு கிறார் - மேலில் இத்தாதி. மேலில் தகவிலையென்கிறதுபோலன்றிக்கே யென்றது - “நீ கண்ணா-தகவிலை” என்றதுபோலே அவனை ஸம்போதித்து மத்யமபுருஷனாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே என்றபடி. கோடியெடுக்கிறேன் - அநேகஞ் சொல்லுகிறேனென்றபடி. த்வீதியார்த்தத்துக்கு, இரண்மே மத்யமபுருஷன்; முந்கினவர்த்தத்துக்கு, முந்கின தகவிலை-ப்யுமபுருஷனாய், தகவிலை யென்றபடி, இரண்டாம் தகவிலை-மத்யமபுருஷன். “நாட்டில் க்ருபையிலை” என்றதுக்குஸம்வாதம்- வனவழி இத்தாதி. “**சுக-பிராக்-பிரஹுஷயஸீவ்ய-புராயதெஹயாநு-வனவராத-பா ஸுயொஷிது-கூரவாகவு நஜாயதெ**” இதி பஞ்சமேம்ஸே ஏகோநவிம்ஸே. (கக - நௌ).

† கொடியெடுக்கிறேனென்று அடையவனைந்தானுக்குப்பாடம்.

‡ பிரிவையாமா என்று பன்னிராயர்ப்படிக்குப்பாடம்.

தோறும் உள்ளே சென்றுபுக்கு அலிசிவேஸம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே யிராசின்றது; பலகாலும் உன்னைப்பிரிகைபுண்டாம்படி நீ பசுநிரைமேய்க்கப் போம் போக்கெல்லாம் விவனவாகவேணும்.

ப.—அந்தரம், ஆபுரிதலவ்யனான நீ ஒருந்நபையின்றி யிராசின்றாய்; உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷாஸந்தானே பரிதாபதேஹதுவாகா சின்றது, அபிஸ்லேஷதேஹதுவான பசுமேய்க்கப் போக்குத் தவிரவேணுமென்கிறான்.

கண்ணு—(பெண்பிறந்தார்க்கு ஹவ்யனென்று ப்ரஸித்தனா) கண்ணு! நீ -, தகவிலைதகவிலையே - (அந்தலவ்யதைக்கிடான) க்ருபையை ஒருபடியாலுமுடையையல்லையா யிராசின்றாய்; (நீ ஸந்திவிதனாபிருந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவாய் விலும்), தட - (நீ ஸ்லாசிக்குப்படி) பெரிதான, முலை - முலைகளை, புணர்தொறும் - பரிஷ்வங்கம்பண்ணும் கூணந்தோறும், புணர்ச்சிக்கு-அந்தஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு, ஆரா - உள்ளடங்காதே அதிசயிதமான, சுகவெள்ளம்-ஸுவஸாரமானது விசம்புஇறந்து-(அபர்யந்தமான) ஆகாசத்துக்கும் அவ்வருகேபோய், அறிவை - அறிவும், மூழ்க்க-அமூழ்த்தம்படியாக, சூழ்ந்து-, (அப்போதே), அது கனவென - அதுஸ்வப்நகல்பமாக, நீங்கி-கழிந்து, ஆங்கே - அவ்வவஸ்த்தைபிலே, அகவுபிர - அந்தர்க்கதமான ப்ராணன்சின்ற, அகமகந்தோறும் - புடைகள் தோறும், உள்புக்கு - உள்ளே ப்ரவேசித்து, ஆவியின் - (ஆர்யமான) ஆத்மவுக்கு, பரம்அல்ல-பொறுக்கவொண்ணாதபடி, வேட்கை - அலிசிவேஸம்(போந்து வாராசின்றது); அந்தோ! - ஐயோ! [கூடஇருக்கிற உனக்கு இத்தஸை சொல்லிக் காட்டவேண்டுமே!] இனி -, (இவ்வளவில் நீ செய்யவேண்டுமது), மிகமிக - மேன்மேலும், உன்னை-, பிரிவையாம்ஆல்-பிரிவானத்தை நாங்களுடையோமார்படியாக, நின் - உன்னுடைய, பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குக்களானவை, விவ-தவிரவனவாகவேணும். வீதல் - ஒழிதல்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவள் யரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷமெல்லாம் நீ போகக்கடவை என்னுமகினாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தாற்போலே பொய்யாய், நோவுபடாசின்றேனென்கிறான். பூர்வ வ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[தகவிலைதகவிலை இத்யாதி] - [நீகண்ணு - தகவிலையே] - பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்ஹயனே யாகாசின்றாய். க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கேயாயிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிதே. “நாம் பிரிய நினையாதிருக்க, நிர்ஹயன் என்கிறது தன்ஆற்றாமையாலேயே” என்று அதுக்குப்பரிஹாரமாக அணைத்தான். [தடமுலைபுணர்தொறும்]- “அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே” என்று கைநெகிழ்ந்தவிடத்திலே உடம்பு வெளுக்கும்: அதுக்குப் பரிஹாரார்த்தமாகத் திரியவணக்கும்; ஆக, இப்படி அதிசங்கையும் பரிஹாரமாய்ச் செல்லுமித்தனை யாய்த்து. தடமுலையென்றது - ஹோக்தாவாலுண்டறக்கவொண்ணாத ஹோக்யதாப்ரகர்ஷம்; “மலரான் தனத்துள்ளான்” இத்யாதி. [புணர்ச்சிக் காராச்சுகவெள்ளம்]-கலவியினளவல்லாத ஸுவஸாரம்: கலக்குமிடத்தில் இருவார்க்கும் அநுரூபமாயிதே ஸுவமிருப்பது. அவன்ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாயிருக்குமாயோலே யாய்த்து ஹோக்யதாப்ரகர்ஷமும்: அதனிற்பெரிய அவாவிதே இவளது. [விசம்பிறந்து இத்யாதி] - அந்த ஸுவம் அபரிச்சிந்நமான ஆகாசத்தைக்கடந்து மயர்வறமதிரலமருளப்பெற்ற அறிவையும் மூழ்த்தும்படி பெருகிறென்னுதல்; விசம்பென்று - பரம

படி. அறிவாகிறது உலபவிலுத்தியையும் விளக்கொலைகொள்ளும் தன்னறிவென்னுதல். [கனவென நீங்கி] - ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி வற்றிப்போய். இந்தாஜாலங்க ளென்றும் கனவென்றும் அஸ்யிரங்களைச் சொல்லக்கடவதிறே. கலந்தபோது ஸுபம் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும், பிரிவைக்கண்டவாதே பெருக்காறு அடிசுநிமாபோலே ஁ஃவமும் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும். [ஆங்கே] - அத்தையாலே. [அகவுயிர்]-ப்ராண ஸ்த்தாந்மான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுள்ள ண்டான அவகாஸந் தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஸ்லேஷஸுபம் புக்கவிடமெங்கும் ஆற்றாமை யாய்த்து. அஹுபரிமாணமான ஆத்மாவால் பொறுக்குமளவன்று ஆஸா. ஸுபமும், ஁ஃவமும், ஸ்வரூபேணவஸ்யிதியும் என்றுமுன்று; ஸ்வரூபேணவஸ்யிதியில் நிற்குந தில்லை. [அந்தோ]-இது உனக்கு உபதேசிக்கவேண்டிவதே! கலவியில் இருவரும் கூடக் கலந்து பிரிவாலாற்றாமை உனக்கு உபதேசம்யமாவதே! கலவிக்கு இருவராய், நோவு ஹ்ருதலைக்கேயாவதே! இனிமேற் செய்யவடுப்பதென்னென்ன?—[பசுசிராமேய்க்கப் போக்கு - வீவ] - போக்கு - போக்குக்களானவை, “பசுவந்தன்” என்னுமாபோலே. [வீவ] - தவிர்வனவாகவேணும். அதுவேண்டுகிற தென்னென்ன? [மிகமிகஇனி உன் னைப்பிரிவையாமால்] - போகில் மேன்மேலெனப் பிரிவுண்டாம் பிரிவையென்று - செய் யுட்பாடாய், பிரிவாமென்றபடி. உண்ணைப்பிரிகையுண்டாம். [இனி]-முன்புத்தைப் பிரிவு களுக்கு ஜீவித்திருந்தேனாகிலும் இனி ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இவள் யரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷ ஸுபமேல்லாம் நீ போகக்கடவையென்னும் இதினாலே ஸ்வப்நம் கண்டு விழித்தாற்போலேயாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ஸ் லேஷத்தையே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[தகவிலை இத்யாதி] - (நீ - கண்ண - தகவிலையே) - க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கு ஸ்வம்மாயிருக்குமென்று ப்ரஸித்தமிறே பெண்களுக்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்த்தயனே யாகாநின்றாய் “நம்மை நிர்த்தயனென்பதே! பிரியநீனைத்தோமல்லோம்: பிரிந்தோமல்லோம்” என்று இவள் யரிக்கைக்காக நெருக்கி யணைத்தான். [தடமுலைஇத் த்யாதி] - நூறுயிரந்தரம் அணையாநிற்கச்செய்தேயும் “அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே” என்று அணைத்த கை நெகிழ்த்தவிடமெங்கும் இவளுடம்பு வெளுக்கப்படுக்கவாதே, அதைக் கண்டு இதினுடைய ஸமாயாநாரூமாக அணைக்க, இங்ஙனே அதிசங்கையும ஸமாயாநமு மாய்ச் சேல்லுமத்தனை. இதுதான் பூர்வஸம்ஸ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப் போதை ஸம்ஸ்லேஷந்தன்னையே சொல்லுகிறது. [தடமுலை] - தன்னையறியப்புகார்

இரண்டாம்பாட்டு.—தகவிலை இத்யாதி. “தடமுலைபுணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா” என்றதொடங்கி “வேட்கை” என்னுமளவும் கடாகுபித்தவதாரிகை - இவள் இத்யாதி.

“நீகண்ண - தகவிலை” என்று - அநுவாதம். “பெண்களுக்கு ஸ்வம்மான” இத்யாதிவாக் யாந்தரம் - க்ருஷ்ணனென்றால் இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். மேலுக்கவதாரிகை - நம்மை இத் த்யாதி. “புணர்தொறும்” என்றதுக்குவாவம் - நூறுயிரந்தரம் இத்யாதி. இப்போதை ஸம்ஸ்லேஷத் தன்னையே சொல்லுகிறதென்றது - இப்போதையில் ஸம்ஸ்லேஷம் சொல்லுகிறதே முக்யமென்ற படி. “தடம்” என்றதுக்குவாவம் - தன்னே இத்யாதி, “நேகிநேகி” என்றுபடுவத்தையென்றபடி.

பவேத்தையாய்த்து இவற்றை அநுலவிக்கப்படுக்க தானும்பவேது; துலைய அநுலவித்து முடிக்கப்போகாதாய்த்து; ஹோக்தாவாலும் உண்டறுக்கவொண்ணாத ஹோக்யதாதிஸயத் தைச் சொன்னபடி. [புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்] - ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு அடங்காத ஸுபஸாஹம். கலக்கிற இருவர்க்கும் ஈடாயிறே ஸுபமிருப்பது. அவன் ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாய் இருக்குமாபோலேயாய்த்து ஹோக்யதாப்ரகர்ஷமும்: * அதனிற்பெரிய என் அவாவிறே இவளது. அன்றியே, [புணர்தோறும் புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்]- அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷம் காதாசித்தமாய், ஸுபம் நிரதிஸயமாயிருக்கை. † “நிலத்தினும் பெரிதேவானிலும் உயர்ந்தன்று, நீரினுமரளவன்றே சாரல், கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு பெருந்தேனிழைக்கும் நாடனோடுநட்பே” என்னக்கடவதிறே. குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு, பெருந்தேனிழைக்கை. இஸ்ஸுபந்தான் எவ்வளவுபோருமென்னில்: [வ்சம்பு இத்யாதி] - ஸர்வபஹார்யங்களையும் தன்னுள்ளே வைத்துக்கொண்டிருக்குமதிதே ஆகாஸ மாகிறது; அதுதன்னைக் குளப்படியாக்கி, * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அறிவையும் விளாக்கோலேகொள்ளாநின்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, விசம்பென்று-பரமபஹாய், - “தாமரைக் கண்ணனுலகு” என்னக்கடவதிறே ஸுபாதிஸயத்துக்கு. ஆக, - தீர்பாத்விவாதிதியை யும் விஞ்சி, உலயவிவாதிதியையும் தன்னுள்ளேயாடபடியிருக்கிற அறிவையும் மேலிடும்

ஏதத்விவரணம் - துலைய இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - ஹோக்தாவால் இத்யாதி. உண்டறுக்க - அநுலவித்துத்தலைக்கட்ட. புணர்தோறும் - ஸம்ஸ்லேஷிக்குத் தோறும். அதுக்கடிஎது? என்ன - கலக்கிற இத்தாதி. இருவர்படியும் எப்படியிருக்குமென்ன - அவன்ஸ்வரூபம் இத்தாதி வாக்கிய வ்யயம். அவன் ஹோக்யதாப்ரகர்ஷமும் என்றபடி. “புணர்ச்சி” என்று - அல்பஸம்ஸ்லேஷமாய், ஆராச்சுகவெள்ளம் - அதுக்கடங்காத நிரதிஸயஸுபம் என்றருளிச்செய்து, “புணர்ச்சி” என்று - காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷமாய், “ஆராச்சுகவெள்ளம்” என்று - அதுக்கடங்காத நிரவயிகஸுபமென்று யோஜநாந்தரம் - அன்றியே புணர்தோறும் இத்யாதி. அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான அநவயிக ஸுபமென்னுதல், காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான அநவயிகஸுபமென்னுதலென்று அர்த்தத்தவ்யம். ஸம்ஸ்லேஷம் அல்பமாய் ஸுபம் அநவயிகமாயிருக்குமென்றும், ஸம்ஸ்லேஷம் அல்ப காலமாய் அத்தாலே ஸுகம அநவயிகமாயிருக்குமென்றும் இரண்டுக்கும்மேலதம். “அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அநவயிகஸுபமுண்டு” என்னைக்கு ஸவாதம் - நிலத்தினும் இத்தாதி. இச்செய்யு ளிலே அல்பஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அதிகஸுபமுண்டாமென்று எங்கேசொல்லிற்றென்ன - குறிஞ்சிப்பூ இத்யாதி. தாழ்வரையில் கறுத்தகோலையுடைய குறிஞ்சிப்பூவின் ரஸத்தைக்கொண்டு மிக்க தேனை ஸம்பாதிக்கிற நாட்டையுடையவனோட்டை ஸ்லேஷம், பூமியைப்பற்றவும் பெரிதாய் ஆகாஸத் தைப்பற்றவுமுயர்ந்து நீராப்பற்றவும்நிறைந்திருக்குமன்றோ? என்றபடி. உயர்ந்தன்று என்றது உயர்ந்ததென்றபடி. இம்மூன்றும் மற்றையிரண்டு ஊடுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சஊடுதங்களைப்பற்றவும் பெரியதென்றபடி. இத்தால் - அல்பரஸத்தைக்கொண்டு அதிகமானதேனை ஸம்பாதிக்கிறதேச மாகையாலே அத்தேசத்தையுடையவனுடைய அல்பஸம்ஸ்லேஷம் அதிகஸுபாவஹமென்றுகருத்து. “விசம்பிறந்து” என்றதுகர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்தாதி. மோக்ஷஸுகத்தைப்பற்றவும் ஸம்ஸ்லேஷஸுகம் விஞ்சியிருக்குமோவென்ன - தாமரை இத்தாதி. அதாவது - அந்நந்த விஷயாஸக்தனா யிருப்பாரெனருவனை மீட்கைக்காக “காமபுருஷார்த்தம் அல்பாஸத்திரத்வாந்நோஷதுஷ்டம், மோக்ஷஸுகமேகாண் அநந்தஸத்திரமலம்” என்ன, விஷயாஸக்தன் சொல்லுகிறான் - “தாம்வீழ்உர்மென ரோட்டுயிலினினிதுகொல், தாமரைக்கண்ணனுலகு” என்று: தாமரைக்கண்ணனுலகுண்டு - மோக்ஷஸுபம்; அது, தாமரையிலுந்துஆசைப்படும் ஸ்த்ரீகளுடைய மருதுவானதோளிலே யுறங்குகிறதிற்காட்டில் இனிதுகொல்? அன்றேயென்றபடி. “தாமரைக்கண்ணனுலகு - இனிதுகொல்” என்றவ்யம். த்விதீயார்த்தத்தை விவக்ஷித்து, “விசம்பிறந்து அறிவைமூழ்க்க” என்றதின் அர்த்தத்தைநிமமிக்கிறார். ஆகஇத் த்யாதி. முழிக்கத்தூற்றது - மூடும்படிவிஞ்சியிருக்கிற அந்தச்சுகவெள்ளமென்றபடி. “அதனிற்பெரிய

படியாய்த் திருக்கிறது. [அது கனவேனீங்கி] - அது ஸ்வப்நகல்ப மேன்னலாம்படி கழிந்த தாய்த்து. அதின்பரப்பைக்கண்டவாறே அதுக்கு ஓர் அவதியில்லை யென்னும்படியாய்த்திருந்தது; அதுவும் வற்றினபடியைக் கண்டவாறே, இது பேருக்காறவற்றி அடிசட்டாற்போலேயாய்த்து. அப்படி கலந்தவனிறே பிரிந்தானும், கனவேன்றும் இந்த்ரஜாலமேன்றும். அபர்யாப்தமான கலவியைச் சொல்லக்கடவது; இதுவும் அநந்தரம் காணவொண்ணாத படியாயிருக்குமே. [ஆங்கே] - அத்தலையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸ்யாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுண்டான அவகாஸந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டி நேயிருப்பது. ஸம்ஸ்லேஷவிஸ்லேஷம் அவகாஸத்தை யுண்டாக்கும்; அந்த அவகாஸமுள்ளவிடமெங்கும் ஆற்றாமை புருந்தது. [ஆவியின்பரமல்லவேட்கை] - அணுபரிமாணமான ஆத்மவஸ்துவின் அளவல்ல அலிநிவேஸம்; “என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு” என்றாரே அவரும்; ஆர்யத்தின் அளவல்லவாய்த்து அலிநிவேஸம். ஸுஷுக்ஷ்மங்களும், அவையொழிந்த ஸ்வரூபேணவஸ்யிதியும் என்று முன்றஉண்டிறே; அதில் ஸ்வரூபேணவஸ்யிதியிலேதான் நிற்கப்பெற்றதோ! [அந்தோ!] - இதுதனக்கு உபதேசங்கொண்டறிய வேண்வேதே! கலக்கிறபோது இருவரும்வேண்டிப் பிரிவில்வந்த ஆற்றாமைக்கு நான் சொல்லவேண்டும்படியாவதே!. கலவிக்கு இருவராய் ஆற்றாமை யொருதலையிலேயாவதே!. ஆனால் செய்யவேண்வேதென்னென்னில்?—[நின்பகநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வீவ]. அதுதான் தவிரவேண்கிறது என்னென்னில், - [மிகமிகவினியுன்னைப் பிரிவையாமால்] - மேன்மேலெனஉன்னைப்பிரிவாம். [பிரிவை] - என்கிறவிது - செய்யுட்பாடாய், பிரிவுண்டாம்படி வருகிற பகநிரை

வென்னவா” என்னக்கடவதிறே. ஆராச்சகவெள்ளமானது கனவேன நீங்கின்படியென்னென்ன - அதின்பரப்பை இத்தாதிவாகயத்வயம். அதின்பரப்பை-ஸுஷுத்தின் லெப்யத்ததை. அதுக்குடேறது வேதென்ன - அப்படியகலந்தவன் இத்தாதி. அதாவது - அவ்வஸ்துவின் வைலக்ஷண்யம் பிரிவிலும் அப்படிபண்ணவற்றென்றபடி. அப்படியென்றது - ஆராச்சகவெள்ளம் உண்டாம்படியென்றபடி. “கனவு” என்று - ஸ்வப்நம்; அன்றிக்கே, அபாயாப்தமான கலவியாகவுமாமென்கிறார் - கனவேன்றும் இத்தாதி. “கனவு” என்று - அபர்யாப்தமான கலவியைச்சொல்லுமோவென்ன - இதுவும் இத்தாதி. இதுவும் - கலவியுமென்றபடி. உயிரினுடையஅகம் - ப்ராணஸ்த்தாநமான மநஸ்ஸு. அகமகந்தோறும் - மநஸ்ஸினுடைய அவகாஸந்தோறும்மென்றபடி. அணுவானமநஸ்ஸுக்கு அவகாஸமுண்டோவென்ன-முன்புள்ள இத்தாதி. உத்தத்தை யதுவதியாநின்றகொண்டு, “உன்புக்குஆவியின் பரமல்லவேட்கை” என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸ்லேஷம் இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே, “ஆத்மவஸ்துவின்ளவல்ல அலிநிவேஸம்” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - என்றனளவன்றால் இத்தாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, ‘மாலேநெடியோனே’ இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம் - ஆர்யத்தின் இத்தாதி. ‘அந்தோ’ என்ற பதோபாநாநாந்தரம், ஸுகதுகங்கனும் இத்தாதிவாக்யம் அருஸந்யிப்பது. “அந்தோ!” என்றதுக்குஊவம் - ஸுகதுகங்கனும்இத்தாதி. ஸ்வரூபேணவஸ்யிதியாவது-ஸுகதுகங்களிரண்டுமின்றிக்கே யிருக்கிற அவஸ்த்தை. “அந்தோ!” என்றதுக்குஊவாந்தரம் - இதுதனக்கு இத்தாதி. விவரணம் - கலக்கிறபோது இத்தாதி. எதத்விவரணம் - கலவிக்கு இத்தாதி. மிகமிக - மேன்மேல். “உன்னைப்பிரிவையாம் -” உன்னுடைய விஸ்லேஷமுண்டாம். உத்தரோத்தரமுன்னுடைய விஸ்லேஷவ்யஸந்தவருமென்றபடி. “பிரிவையாம்” என்றிருக்க, பிரிவாம் என்பானென்னென்ன - பிரிவையென்கிற இத்தாதி. செய்யுட்பாடு - அவ்யயம். “பாட்டென்னவும் செய்யுனென்படும்” என்றிருக்கையாலே, செய்யுனென்று - பாட்டாய், பாடென்று - சேருகையாய், சந்தஸ்ஸுசேரும்படி யென்றபடி. ஆக, செய்யுட்பாடாயென்றது - சந்தஃபூரணர்த்தமாயென்றபடி. ஆல் - அஸ. “போக்கு” என்று ஏகவசநமாய், “வீவ” என்று பௌவசநமாவானென்

மேய்க்கப்போக்கு வீவ. “பசுவந்தன” என்னுமாபோலே போக்குக்கள் தவிரப்பவேன வாக. [இனி - வீவ] - இதுக்கு முன்புள்ளகாலமெல்லாம் பிரிந்துபோந்தாயேயாகிலும், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் தவிரவேணும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

வீவன்றின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு வெவ்வுயிர்கொண்டினை தாவிவேமால், யாவருந்துணையிலையானிருந்து உன்னஞ்சனமேனியையாட் டங்கானேன், போவதன்று ஒருபகல்நீயகன்றால் போருகயற்கண்ணீர்நீரும் நிலலா, சாவது இவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்த இத்தொழுத்தை யோம்தனிமைதானே.

ஆ.—(வீவன்றின்.) - உன் பசுவேய்க்கப் போக்குக் காரணமாக நான் முடி வன்; விரஹம் நிபாலே என்னுதமா தற்புமாதமாகாநின்றது: பின்னையொரு துணையு மில்லை; உன்வரவு பார்த்துக்கொண்டு நான் தனியேயிருப்பன்; என் துணையானவுன்னை வரவுங்காணேன்; நீ யகன்றால் இப்பகலெங்கும் போவதுஞ்செய்யாது; இக்கண்ணீரும் நிலலாது; இந்த ஒருதலைமாதிரிமான ஸ்நேஹமானது சரலப்பொல்லாதாகாதி! என் கிறான்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், நீ உபேக்ஷித்திருக்க இடைப்பெண்களான நாங்களை ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நஸிக்கவேணு மென்கிறான்.

[வெவ்வுயிர்கொண்டு என்று தொடங்கி] - வெவ்விதாக நெடுமுச்செறிந்து என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஐயமாகாநின்றது; நீ போனவாறே ஸர்வமும் ப்ரதிகூல மாம்; இவ்வவஸாதத்தோடே நான் ஜீவித்திருப்பதுஞ்செய்து ஸ்ரமஹமான வடிவை யுடைய உன்னுடைய ஸஞ்சாரமும் காணேன்; நீ போனால் பகல் குறைந்துகாட்டாது; வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே அலமந்துபோருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர் மாறுகிறனவில்லை. [சாவது இவ்வாய்க்குலத்து என்று தொடங்கின மேலுக்கு] - எங்களுடைய விஸ்விலஷம் அஸிப்பதென்றுமாம். முடிந்து பிழைக்க வேணுமென்று கருத்து. எங்களுக்கு விநாஸமாவது தனிமை பென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், உர்ஸாநீயமான வடிவழகையுடைய உன்னைக்காணாதே கலை ஸிக்கிற எங்களுடைய தனிமையானது முடிவாகவேணுமென்கிறான்.

நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு-(நீ ஸ்வதர்மானுஷ்ட்டாநமாக நினைத்துப்போரு கிற) உன் பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கிலே, வீவன் - நான்முடிந்துவிடுவன்; வெவ்வுயிர் கொண்டு - (விரஹவ்யஸ்யாலே) வெவ்விதாகமுச்சுவிட்டு, எனது ஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது, வேம் - அத்தாலேபரிதபியாநின்றது; (அவ்வவஸ்யையில்), துணை - துணையாவார், யாவருமில்லை - ஒருவருமில்லை: (அவ்வளவிலும் ஆஸாஸந்யத்தாலே), யான் - நான், இருந்து - முடியாதிருந்து, உன் அஞ்சனமேனியை - அஞ்சநம்போலே

னென்ன - பசுவந்தன இய்யாதி. அதாவது - பசுக்களென்று அர்த்தாத்வித்திக்குமாபோலே, போக் குக்கள் என்றும் வித்திக்குமென்றபடி. “இனி” என்றதுக்ரந்தம் - இதுக்குமுன்பு இய்யாதி. (உ)

உரரீயமான உன்வடிவை, ஆட்டம் - நடையாட்டம், காணேன் - நீ அகன்றால் - நீ போனால், ஒருபகல் - அந்தவொருபகல்தான், போவது அன்று - போகாதேநில்லாநிற்கும்: (ஆற்றமையாலே அலமந்து), பொரு - (தன்னில்தான்) பொருகிற, கயல் - கயல்போன்ற, கண்ணினை - நீ கொண்டாடும் கண்ணிரண்டும், நீரும் நில்லா - நீர்தணித்தாலும் நிற்கிறன வில்லை; இவ்வாய்க்குலத்து - (நீ பிறந்த) இடைக்குலத்திலே, ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்த - இடையராய்ப்பிறவாதே இடைச்சிகளாய்ப்பிறந்த, தொழுத்தையோம் - தண்ணியோ மான எங்களுடைய, இத்தனிமைதானே - இத்தனியிருப்புச்செய்தது, சாவது - போவ தாகவேணும். தனிமை - ஸ்வாவமாய்கையாலே, அதன்முடிவு தங்கள் முடிவென்று கருத்து. தனிமைதானே எங்களுக்குச் சாவாவதென்றுமாம்.

இ. — மூன்றும் பாட்டில், நீ உபேகித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நஸரிக்கவேணுமென்கிறார்.

[வீவன் இத்யாதி] - “பசுமேய்க்கை ஸ்வதர்மமாகையாலே அதுக்காகப் போக் கைத் தவிரலாமோ?” என்ன; உன்போக்கிலே நான் முடிவன்; ஸ்த்ரீவயம் ஹஸிக்கவரும் யர்மம் யர்மமல்ல காண்! இது உனக்கு முடிவாகிறபடி எங்ஙனே? என்ன, — [வெவ் வுயிர் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்து வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து, அத்தாலே ஹ்ருதயம் உலர்ந்து, விரஹா¹நியாலே வேவாநின்றது. நான் போனால் வருத்தகோத் தத்தாலே யரித்தாலேவென்ன? — [யாவரும் துணையில்லை] - நீபோனால் உதவக்கடவ தோழியரும் துணையல்ல: குயில்முதலான பதார்த்தங்களும் ப்ரதிகூலமாம். துணையான உன்ஸநியியில் எல்லாரும் துணையாம், நீபோனொரு துணையில்லை. [யான் இருந்து] - “அவ்வவஸாதித்திலும் தூறே பிராயமாயிருப்பன். விலக்ஷணவிஷயமாகையாலே முடி யவுமொட்டாது, யரிக்கவுமொட்டாது. நசையாலே முடியவுமொண்ணாது, ஆற்றமை தரிக்கவுமொட்டாது. [உன் அஞ்சனமேனியை யாட்டம்காணேன்] - இருந்தால் ஜீவிக் கும் ஜீவநமும் பெறேன். ஸ்ராமஹரமான வடிவைக்கொண்டு என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணேன். உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? இவ்வடிவைப் பிரிந் தார் பிழையா ரென்றிருக்க வேண்டாவோ? காமினியாகையாலே ஸ்வருபத்திலும் மூணத்திலும் இழியாளிறே: வடிவையிறே ஆசைப்படுவது. [ஆட்டம்] - நடையாட் டம். இதெல்லாம் ஒரு பகலளவுக்கேயென்ன - [நீயகன்றால் - போவதன்று ஒருபகல்] - நீ பிரிகையாலே ஒரு பகலாவது போகிறதில்லை. முப்பது நாழிகை சென்றால் ஒரு ஷ்ஷணமும் குறைந்து காட்டுகிறதில்லை. உனக்குப்போலே யென்றிருந்தாயோ எனக் கும்? காலத்தினுடைய குறைவும் நிறைவும் விஷயாய்நமாயிறே யிருப்பது. கலவியில் கல்பம் ஷ்ஷணமாய், வ்யதிரோகத்தில் ஒருஷ்ஷணம் கல்பமாயிறே யிருப்பது. [பொருகயல் இத்யாதி] - வ்யஸந்ததாலே அலமந்து பொருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர்மாறுகிறதில்லை. கண்ணீர் என்னால் தகையப்போகிறதில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன் னைத்தகையிலும் என்னால் அத்தைத் தகையப்போகிறதில்லை. பின்னைச் செய்யவடுப்ப தென்? என்ன, — [சாவது இத்யாதி] - இவ்வாய்க்குலத்திலே இடைச்சியோமாய்ப்பிறந்த இத்தண்ணியோமான எங்கள் தனிமை. [சாவது] - நஸிப்பது. அதாவது - முடிந்து பிழைக்கவேணுமென்கை. [தனிமைதானே - சாவது] - எங்களுக்குத் தனிமைதானே யிறே மரணமாவது? தனிமையென்றும் விநாஸமென்றுமிரண்டில்லை யென்றுமாம். நாங் கள் ஜீவிக்கவுமாம், தவிரவுமாம்: இந்த ஒருதலைக்காமம் நஸரிக்கவேணும்,

ஈ.டி.—மூன்றும்பாட்டு. நீ உபேகஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஒருதலைக்காமம் நசிக்கவேண்டுமென்கிறாள்.

[வீவன் இத்யாதி] - உன் பசுநிறமேய்க்கப் போக்குநிமித்தமாக, நான்வீவன் - நான்முடிவன். “அதுஎனக்கு தர்மமன்றோ?” என்றிராதே, உனக்கு ஸ்த்ரீவதமாய்ப்பலிக் கக்கிடாய்ப் புகுகிறது. இப்போது முடியும்படி வந்ததென்னென்னில், - [வெவ்வுயிர் இத்யாதி] - என்னைப்பார்க்கமாட்டாயோ? உன்னுடைய போக்குநிமித்தமாக நெமூச் செறிந்து அதுவேஹேதுவாக உலர்ந்த என்னுடைய ஹ்ருதயமானது, வீரஹாமஃ கொளுந்தி எரியாநின்றது; இதிலே நீரைச்சோரியவல்லேயே யென்கிறாள். [எனதாவி] - உன்னைப் போலேயென்றிராதே கொள்ளாய் அல்லாதாரையும் [யாவருந்துணையில்லை] - துணையான நீதானேபோனாய்: நீபோனால் துணையான தோழிமார்தானேயில்லை: குயில் மயில் தோடக்க மானவை தானே ஊர்ப்பகையாய்த்து. [யானிருந்து] - நீபோனால் பவேற்றைத்தான் படப் பெற்றேனோ? எல்லாம் பட்டும் நூறேபிராயமாயிருந்தது; இன்னம் ஒருகால் காணலா மென்னும் நசைமுடியவொட்டாதினே. பிரிந்த விஷயந்தான் முடியவொட்டாது, தரித் திருக்கவுமொட்டாது; அர்ஜுநன் பின் றிருந்து எளிவரவுபட்டாற்போலே. [உன்னஞ்சன மேனியை யாட்டங்காணேன்] - இருந்தார் ஜீவிக்கும் ஜீவநத்தைத்தான் ஜீவிக்கப் பெற்றேனோ? * ஏழையராவி தேட்டமாயிருக்கிறதுகாணும் இவளுக்கு இப்போது. [உன்] - உன்னை நீதான் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிதியே. கண்டாயாகில் “நம்மைப்பிரிந்த வர்கள்பிழையார்கள்” என்றிருக்கவேண்டாவோ? [மேனியை] - ஸ்வரூபத்திலாதல்

மூன்றும்பாட்டு.—வீவன் இத்யாதி. “இவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப் பிறந்த இத் தொழுத்தையோம் தனிமைநானே - சாவது” என்றவற்றைக் கடைகித்தவதாரிகை - நீ உபேகஷித் திருக்க இத்யாதி.

“முடிவன்” என்றால் ஜாத்யுசிதபூர்மத்தை விடப்போமோவென்ன - அதுஎனக்கு இத்யாதி. வெவ்வுயிர்கொண்டு - நெமூச்செறிந்துகொண்டு. வெவ்வுயிர் - பெருமூச்சு. தாத்தர்யம் - என் னைப்பார்க்க இத்யாதி. “ஆவி வேம்” என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவமாதல், “ஆல்” என்றதுக்கு லாவ மாதல் - இதிலே இத்யாதி. “எனது” என்றதுக்கு லாவம் - உன்னைப்போலே இத்யாதி. நான் போனால் வருத்தகீர்த்தநத்தாலே யுரித்தாலோவென்ன - யாவரும்துணையில்லை இத்யாதி. இதுக் கர்த்தம் - துணையான இத்யாதி. ஊர்ப்பகை - ஊரிலுள்ளபேரெல்லாம் பகை. “யானிருந்து” என்றதுக்கு லாவம் - நீபோனால் இத்யாதிவாக்யவ்யம். படுவுற்றைத்தான் படுகையாவது - உத்தர க்ஷணத்திலே முடிகை. ஆனால் முடியவொண்ணாதோவென்ன - இன்னமொருகால் இத்யாதி. ஆனால் யரித்திருக்கிறதுக்கென்னென்ன-பிரிந்த இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அர்ஜுநன் இத் யாதி. அவன்போனாக நிர்ஸயித்துச் சொல்லுகிற ப்ரகாணமாகையாலே, “அஞ்சனமேனியை யாட்டங்காணேன்” என்றதுக்கு - உருவுவெளிப்பாடாக்கி, அந்தவருவுவெளிப்பாடுதான் தேட்டமா யிருக்கிறதென்கிறார் - இருந்தார் இத்யாதி. விஸ்வேஷத்திலே உருவுவெளிப்பாடு காமிகிசுளுக்கு உஜ் ஜீவமாயன்றோ விருப்பது? அதுவுமில்லையென்றபடி. ஆனால் * ஏழையராவியிலே உருவுவெளிப் பாடும் ப்ராகமாய்த்தில்லையே? என்ன - ஏழையராவி இத்யாதி. அயவா, “அஞ்சனமேனி” என்ற துக்கு லாவம் - இருந்தார் இத்யாதி. இருந்தார் - நூறேபிராயமாக விருந்தார். ஜீவிக்கும்ஜீவநம் - அதுலவிக்கும்அதுலவம், “ஆட்டங்காணேன்” என்றதுக்கு லாவம் - ஏழையராவி இத்யாதி என்றிங் கனே யோஜிக்கவுமாம். நம் வடிவு உனக்குஅதுலவிக்கவேண்டுமாய்கில், மென்னச்செய்கிறுனென்றறி யிருக்க வொண்ணாதோவென்ன-உன்னைஇத்யாதி. கண்டால் நாம் செய்யுமதேதென்ன-கண்டாயாகில் இத்யாதி. ஸ்வரூபாதிகன்கிடக்கத் திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - ஸ்வரூபத்திலாதல்

குணத்திலாதல் இழியுமவளன்றே: காமிநி உடம்பை ஆசைப்பமேவளிமே! [ஆட்டங் காணென்]-அவ்வடிவோடே என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணப் பெறுகிறேன். “இதேல் லாம் ஒருபகலுக்கே” என்றான் - [போவதன்று இத்யாதி] - உனக்குப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய் எங்களுக்கும். நீ பேரநின்றால், நாழிகைமுப்பது சென்றுலும் மலையாளர் வளைப் புப்போலே ஓடிப்போதாய்த்து; அது பகலின் ஸ்வலாவமல்ல:—[நீயகன்றால்] - உன் ஸ்வலாவத்தாலே. பகலின் ஸ்வலாவமாகில் கூடவிருந்தபோதும் போகாதொழியவேணு மிமே. கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதாற்போலே யாய்த்து, நீயகன்றால் பகல் போகாதபடி. அவன்கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதே; * நாரணனைக்கண்டேன் - பகற்கண்டேனிறே. “போவதன்றொருபகல்” என்று இதுதானும் சொல்லமாட்டாதே காணும் அவனிடுக்கிறது; “கலவி செல்லாநிற்கச்செய்தே பிரிவைநினைக்கையாவதென்?” என்றிறே அவனிடுப்பது; “பிரியேன்” என்னவல்லன் என்றாளே பண்டே. [போருகயல் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்துப் பாய்கிற கண்ணநீர் என்னால் தகையப்போகிற தில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத் தகையிலும் நிரைத் தகையப் போகிறதில்லை. பொரு கிற கயல்போலேயாய்த்துப் பிரிவைநினைத்துத் தமோறுகிறபடி. அதுக்குச் செய்யவேண்வே தென்? என்ன — [சாவது இத்யாதி] - இவ்விடைக்குலத்தில் இடைச்சிகளாய்ப், பிறந்த தண்ணியோமான எங்களுடைய தனிமை சாவது. நீபோகிலும் போகிறும், இருக்கிலும் இருக்கிறும்: இத்தனிமை நசிப்பது “இவனுக்கு நான் நூறுபிள்ளை பெறவேணும்” என்ற ஸாவித்ரியைப்போலே சொல்லுகிறாள். அன்றிக்கே, [தனிமைதானே-சாவது]-எங்க ளுக்குத் தனிமையென்றும் விநாஸமென்றும் இரண்டில்லைகாண்! தனிமைதானே விநாஸ மென்னவுமாம். “நின்னலாலிலேன்” என்னுமவரிமே; “இறப்பதற்கேயெண்ணது” என்

இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு உபபத்தி - காமிநி இத்யாதி. “இருந்தார் ஜீவிக்கும்” இத்யாதிவாக்யத் தின் அர்த்தாநுகுணமாக “ஆட்டம்காணென்” என்றதுக்கார்த்தம் - அவ்வடிவோடே இத்யாதி. ஆட் டம் - நடையாட்டம்; ஸஞ்சாரம். “நீயகன்றால் - ஒருபகல் - போவதன்று” என்றதுக்குலாவம் - உனக்குப்போலே இத்யாதி. விவரணம் - நீ பேர இத்யாதி. மலையாளர்வளைப்பாவது - மலையாளி கன் ஒருவன்கையிலே யொன்றைவாங்க நினைத்தால் வாங்கியல்லது போகார்கள்: வளைப்புக்கிடப்பார் கன்; அதுபோலே என்றபடி. “நீயகன்றால்” என்றதுக்கவதாரிகை-அது இத்யாதி. பகலின் ஸ்வலா வந்தானாலேவென்ன - பகலின் இத்யாதி. அதாவது - பகலின் ஸ்வலாவமேயானால், அவ னோடே கூடவிருந்தபோது ஒருகண்ணமாய்ப்போகிறதிறே, அப்போதும் போகாதொழிய வேணுமென்ற படி. அவன் ஸ்வலாவத்தாலே போமோவென்ன; வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தமுஷேஷ உபபாதம்-கூட விருந்தால் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - பகற்கண்டேன் இத்யாதி. இவளைப்போலே அவனும் “நீயகன்றால் - போவதன்றொருபகல்” என்னவேண்டாவோவென்ன - போவதன்று இத்யாதி. மாட்டாமைக்குஹேதுவேதென்ன - கலவி இத்யாதி. ஹேதவந்தாம்-பிரியேன் இத்யாதி. அதாவது - சொன்னாலும் வீஸ்வலியாளென்றபடி. “பேதை நினைப்பிரியேனினியென்றகன்றான்” என்று திருமொழி. “நீரும்” என்ற சுஸப்தார்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. “பொரு” என்றதுக்கு லாவம். பொருகிற இத்யாதி. பொருகிற - யுத்தம்|பண்ணுகிற. விவரணம் - நீபோகிலும்|இத்யாதி. தொழ்த் தையோம் இத்தனிமை, என்றநவயிப்பது. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இவனுக்கு இத்யாதி. அதா வது - நீ போகாதே கூடவிருக்கவேணுமென்று மறைத்துச்சொல்லுகிறுளென்றபடி. “சாவது” என் கிற இது, மாணவாசியாக அர்த்தாந்தரம் - எங்களுக்கு இத்யாதி. “தனிமை-விநாசம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்வயம் - நின்னலால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இறப்பதற்கேயெண்ணது - கைவல்யத்தில் மகஸ்ஸைவையாதேயென்று ஸப்தார்த்தம். கைவல்யத்தையென்னாதே, “இறப்பதற்கே” என்கை யாலே - ஊறவத்வல்லேஷம் மாண மென்றபடி. இத்தால் - கேவலனுக்கு ஊறவத்ப்ராப்தி யில்லை யென்றுகருத்து. திருநெடுந்தாண்டகம், “மின்னுருவாய்” இத்யாதி. தொழ்த்தையோம் - தண்ணி

(五)

_____

(五)

ப.—அநந்தரம், ஆய்ந்திராசுண்ணஸ்வலாவனாநீ ரக்ஷைபகதேசமான எங்களைப்பொகட்டுப்போகாதின்றாய்; நாங்கள் உன்னுடைய க்ருத்திரிமோக்திகளை நினைத்துக் லேஸியாதின்றோம் என்கிறோம்.

கோவிந்தா - (கோபிஜநரக்ஷணத்தாலே) கோவிந்தாவிஷேகம்பண்ணினவனே! தொழுத்தையோம்-(உனக்கு ரக்ஷபவர்மமாய்) அடிமைப்பட்ட எங்களுடைய, தனிமையும் - தனிமையையும், துணை - துணையானஉன்னை, பிரிந்தார் - பிரிந்தவர்கள், துயரமும்-ஆற்றாமையையும், நினைகிலே - நினைக்கிறிலே; (பிரிந்து தனிமைக்கு ஆற்றாமையப்பட்ட ஆர்த்திராராதே), உன் - உன்னலிமாநமான, தொழுத்தனில் - தொழுவில், பசுக்களையே - பசுக்களையே, விரும்பி-ஆதரித்து, எம்மை - (ரக்ஷையகதேசமான) எங்களை, துறந்து - அநாதரித்து, இட்டு - பொகட்டு, அவை - அவற்றை, மேய்க்க - ரக்ஷிக்கைக்காகவே, போதி - போகாதிற்புதி: (அதுக்குமேலே), பழுத்த - பரிபக்வமாய், நல்அழகுதின் - தெளிந்த அம்ருதத்தினுடைய, இன்- இனிப, சாற்றுவெள்ளம்-ரஸத்தினுடைய வெள்ளமானது, பாவினேன் - பிரிவுக்கடியான பாபத்தையுடைய என், மனமகந்தோறும் - நெஞ்சுபுடைதோறும், உள்புக்கு - புக்கு, அழுத்த - அழுத்தும்படியாக, நின் - உன்னுடைய, செம் - சிவந்த, கனிவாயின் - கனிபோலே லோக்யமாயிருக்கிற திருப்பவளத்தில், கள்வம் - க்ருத்திரிமமான, பணி - தாழ்ந்த, மொழி - மொழிகளானவற்றை, நினைதோறும் - நினைக்குந்தோறும், ஆவி - என் ப்ராணன், வேம் - பரிதபியா சின்றது. பணிமொழி - தாழ்வையுடைத்தானமொழி; சொன்னமொழியென்னவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்வாரே, “உன்னைப்பிரிய ஸம்ஹவநயுண்டோ?” என்று இப்புடைகளிலே ஸவிநயமாகச் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லப்புக, இவையிறே என்னை யழிக்கிறதென்கிறோம்.

[தொழுத்தையோம் தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற்பெண்கள் திரண்ட திரளிலே படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சீயோமென்றும், தங்கள் தோல்வியைச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார் துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று - உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. “துணைபென்றால் தவிஷ்டமாயன்று காணி ருப்பது” என்னும் ஆச்சான். அவனை துணை; அல்லாதாரெல்லாம் கழுத்துக்கட்டித் தொழுத்தையோம் தனிமையும் அறிகிறிலே, துணைபிரிந்தார் துயரமும் அறிகிறிலே, பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் அறிகிறிலே; பிரிகிறது உன்னை யென்றும் அறிகிறிலே. [கோவிந்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கவன்றோ கோவிந்தாவிஷேகம் பண்ணிற்று. [உன்தொழுத்தனில் பசுக்களையே விரும்பி] - உனக்கு ரக்ஷயமிரண்டானால் ஒருதலையை விரும்பவேண்டுகிறதென்? உன்தொழுவிலே வளைத்துவைத்தபசுக்களையோ விரும்பலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை விரும்பலாகாதோ? பிரிந்தால்வரும் ஆற்றாமையறியாதார் வேணுமோ ரக்ஷிக்கைக்கு? [பசுக்களையே விரும்பி] - இவர்களை யனைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஈசையிலும் நினைவுஅங்கேயாய், கண்ணியென்பது, பசுவென்பதாகாநிற்கும்: மித்யாபரிசம்ஹணமே யாய்த்துள்ளது. அமுதனார் “பசுவின் காலிலே முட்பாய்ந்தால் இடையன்தலைகாண் சீக்கொள்ளுமது” என்பர். உடம்பில் முட்பாய்ந்தால் ஈஃவாதுஹவம் ஆத்மாவதிறே. [துறந்து] - அவற்றை விரும்பித் தங்களை ஸந்யஸித்தான் என்றிருக்கிறார்கள். [எம்மையிட்டு]-அசேதநபதார்த்தங்களைப்

பொகடுயாபோலே எங்களைப்பொகட்டு. [அவை மேய்க்கப்போதி] - கூடவிருக்கும் போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும். அவற்றின்பின்பு போனால் நம்மை நினைப்பதும் செய்யான். அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஆயாஸமுண்டு; எங்களுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஸந்தியிபேயமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - “நாம் போகையாவதென்? போனாற்றான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என்னுற்றமை உங்களுக்குண்டோ, மரதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பசுமேய்க்கப்போகிறோம் இத்தனையன்றோ?” என்று சிலசீசலாஷணத்தைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் உன்மறத்தை எங்கள்பக்கல் வரவொட்டாதவை. பக்வமாய் விலக்ஷணமான அப்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே ஷோக்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழியுண்டு - சொல்லுகிறவார்த்தையென்னுதல்; கலாபிரிலே ஒருவகையான வாமருதத்தைச் சொல்லுதல். [பாபியேன்] - அப்ருதம் நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து, “பிரியேன்” என்னுமது விஷஸமிதே. ஹ்ருதயாவகாஸந்தோறும் பிரிக்கவொண்ணாத படியழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகணி போல்பிருக்கிற வாயில். [கன்வப்பணிமொழி] - எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்ந்தபேச்சுக்கள். பிரிவை நினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையையாலே நெஞ்சையழிக்கக் கடவதாயிதேயிருப்பது. [கன்வம்] - நினைவொன்றும செயலொன்றுமாயிருக்கை. [நினைதொறும்] - “தரிக்கலாமோ?” என்று நினைக்கப்புகும்; அதுதான் வ்யாக்யாய! பின்னையும் விடமாட்டாள்; இப்படி யுருவச்செல்லாநிற்கை. [ஆவி வேமால்] - தனக்கு ஆஸ்ரயமான ப்ராணானது வேவாசின்றது. ஸ்ஷணிக பஃராயம்போலே உத்பத்தியும் விநாஸமுமாய்ச் செல்லாநிற்கை. அம்நி ஆஸ்ரயாபரியாயிதேயிருப்பது?

சுரு.—நாலாம்பாட்டு. இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்வாறே “உன்னைப் பிரிகைக்கு ஸம்வாவநையுண்டோ?” என்று இப்புடையிலே ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைசொல்ல, இவையிறே யென்னை யழிக்கிற தேன்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம்தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களும் கூடிப் படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தாங்கள்தோற்ற தோல்லி தோற்றச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார்துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. “துணையென்றால் தவிஷ்ட்டமாயன்றுகா ணிருப்பது” என்று மாச்சான். இவர்களும் அவனுக்குத்துணையாய், அவனும் இவர்களுக்குத் துணையாயன்றிருப்பது; துணையாகை ஒருதலையிலே வ்யவஸ்த்திதமாய்த்து; துணையாவானவனொரு

நாலாம்பாட்டு.—தொழுத்தையோம் இத்யாதி. “நின்செங்கணியாயின் கன்வப்பணி மொழி நினைதொறுமாலிவேமால்” என்றத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார், இதுக்குக் கீழோடே ஸங்கதி - இவன்போக்கை இத்யாதி.

“தொழுத்தையோம்” என்ற வஹுவுசநார்த்தம் - பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு லாகம் - தொழுத்தையோம் என்றும் இத்யாதி. “துணை” என்றால் உன்னையென்று காட்டுமோவென்ன - துணையென்றால் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களும் இத்தாதிவாக்யதவயம். அவனையொழிந்தார் துணையாகவொண்ணாதோ, அவனே துணையாகவேனுமோவென்ன; “அவனொருவனுமேதுணை, அல்லாதாரெல்லாம்பாதகர்” என்று ஐர்ஸிப்பியாவின்முகொண்டு, அதுக்குப் ப்ராமாணமும்காட்டுகிறார் - துணையாவான் இத்தாதிவாக்யதவயத்தாலே. கழுத்துக்கட்டி - கழுத்திற்கு கட்டிபோலே பாதகமென்று ஸ்வகாவார்த்தம்; கழுத்திலேகட்டப்பட்ட லிங்கமென்று யுவந்.

வனுமேயாய்த்து; அல்லாதாரடங்கலும் கழுத்துக்கட்டியாயாய்த்திருப்பது; * வன்துணையிறே. தொழுத்தையோம் தனிமையும் நினைகிறிலே, துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிறிலே. பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் பிரிகிறதுன்னையென்றும் பார்க்கிறிலே. [கோவிந்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ கோவிந்தாவிலேஷகம் பண்ணிற்று. பிறவிப்பாடும் பின்தொடருமிறே. அதாவது - தன்ஸ்தரீ ஆர்த்தையாயிருந்தாலும், பசுக்களையும் அவற்றுக்குப் புல்லும் நீருமுள்ள இடந்தேமீத்தனையிறே. [நின்இத்யாதி] - உனக்கு ரக்ஷயகோடி இரண்டானால் ஒருதலையே விரும்பவேண்கேறதென்? இரண்டு தலையையும் ஒக்கவிரும்பினாலாகாதோ? [நின்தொழுத்தனில்] - ஓரிடத்தே வளைத்து வைத்த பசுக்களையேயோ ரக்ஷிக்கலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? இவர்களையனைத்துவிட்டுப் பின்னையிறே பசுமேய்க்கப்போவது. [பசுக்களையே] - நீ போனால் பிரிவுக்கு ஆற்றாமைப்பட அறியாதாரையேயோ நீ ஆதரிப்பது? [விரும்பி] - இவர்களையனைத்துக் கட்டிக்கொகேகிடந்தாலும், கண்ணியென்பது, கன்றுகள்விட்டுக் கொடுப்போகாரின்றதென்பதாய் வாய்வேருவுவது அவற்றையேயாய்த்து. இங்கிருக்கும்போதும் நெஞ்சுஅங்கேயாய்த்து. இங்குள்ளது மித்யாபரிமஹணமே. பிள்ளையமுதனார், “ஒருபசுவின்காலிலே முள்பாய்ந்தால் இடையன் தலைகாண் சீக்கோள்ளுவது” என்பாராம். ஸரீரத்திலேயொன்று வந்தால் ஸுஷுப்தாங்கு அமலவிப்பான் ஆத்மாவிறே. [துறந்துஎம்மை] - அவற்றை விரும்பவிரும்பத் தங்களை ஸந்யஸித்ததென்றிருக்கிறார்கள். [எம்மைஇட்டு] - அசேதநபரிமஹணங்களைப் போகமோபோலே எங்களைப் போகட்டே. இவர்களுடனிருக்கும்போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும்; அவற்றின்பின்னே போனால் இவர்களை நினையான். [அவைமேய்க்கப்போதி] - அவற்றினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகப் போகக்கடவை. அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸமுண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஸந்யஸியேயுமாயும்; “இடறவேன்பிள்ளையைப் போக்கினேன்” “எற்றுக்கென் பிள்ளையைப் போக்கினேன்” என்று வயிறுபிடிக்கவேண்

வன்துணை - வலியதுணை. திருமொழி, மூன்றும்பத்து, ஏழாந்திருமொழி ஆறும்பாட்டு, “என்துணையென்று” இத்யாதி. தாத்பர்யார்த்தமாகத், “தொழுத்தையோம் தனிமையும் துணைபிரிந்தார்” என்கிற புறநுத்திக்குப் பரிஹாரமாகத் - பிரிகிறோம் இத்யாதி. அதாவது - எங்கள் மார்த்தவமும் உன் வைலக்ஷணயமும் நினைக்கிறிலையென்றபடி. “கோவிந்தா” என்றத்தை “தொழுத்தையோம்” இத்யாதியோடே கூட்டிஹாவம் - பசுக்களையும் இத்யாதி. அதாவது - எங்களையும் ரக்ஷியாதேவிடலாமோவென்றபடி. “கோவிந்தா - பசுக்களையேவிரும்பி” என்று மேலேகூட்டிஹாவம் - பிறவிப்பாடு இத்யாதிவாக்யத்வயம். “பசுக்களையே” என்றஅவதாரணர்த்தம் - உனக்கு ரக்ஷய இத்யாதி. “தொழுத்தனில்” என்று விசேஷித்ததற்கு ஹாவம் - ஓரிடத்தே இத்யாதிவாக்யத்வயம். தொழுத்தனில் - தொழுத்தில். இவர்கள் கைக்குள்ளே மகப்பட்டார்களோவென்ன - இவர்களை இத்யாதி. “பசுக்கள்” என்ற அல்ப சைதந்யவத்தைக்கு ஹாவம் - நீபோனால் இத்யாதி, விருப்பத்தின் சரமாவதி - இவர்களையனைத்து இத்யாதி. மலிதம் - இங்கிருக்கும்போதும் இத்யாதி. பசுக்களிடத்திலே விருப்பத்தின் சரமாவதிக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையமுதனார் இத்யாதி. பசுக்களின் நோவ இவனதானதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸரீரத்திலே இத்யாதி. “விரும்பி - எம்மை - துறந்து” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - அஹ்நிறை இத்யாதி. “இட்டு” என்றதற்குஹாவம் - அசேதந இத்யாதி. “விரும்பி - இட்டு” என்ற பதத்வயமலிதம் - இவர்களுடன் இத்யாதிவாக்யத்வயமும். “போதி” என்றதற்கு ஹார்த்தஹாவம் - அவற்றினுடையரக்ஷணத்தில் என்று தொடங்கி நாலுவாக்யம். பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றும்பத்து இரண்டாந்திருமொழி, “மிடறு” இத்யாதி, “பற்று மஞ்சன்” இத்தாதி-எற்றுக்கு - என்னப்பரையோஜநத்துக்கு. அவர்கள் சொன்னதுக்கு ஸமாதானம் பண்

என்கொள்ளுகிறான் - நான் இத்தயாதி. “போதி” என்றதற்கு உத்தரம் - நான் போகையாவதென்
என்று. “நினைகிலே” என்றதற்கு உத்தரம் - போனுற்று இத்தயாதி. “தனிமையும் தயாரும்”
என்றதற்கு உத்தரம்-என்னுற்றமை இத்தயாதி. “பசக்களையே” என்றதற்கு உத்தரம் - நான் மந்தா
இத்தயாதி. “விரும்பி” என்றதற்கு உத்தரம் - போனாலும் இத்தயாதி. “பழுத்தகல்லமுதினினு
சாற்றுவெள்ளமான - கின் செங்கனிவாயின் கள்வப்பணிமொழி” என்று “சாற்றுவெள்ளம்” என்
றத்தை * கள்வப்பணிமொழியோடே அங்ஙவய்த்தல்; அன்றிக்கே, “கின்செங்கனிவாயின் - பழுத்த
கல்லமுதினினுச்சாற்றுவெள்ளம்” என்று வாமம்ருதமாத்தல். அதராஸத்தை “அமுதம்” என்ற
தற்குப் பராணம் - வாயமுதம் இத்தயாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, “கன்னற்குடம்” இத்தயாத்.
தளிர்ப்பிக்கை - தரிப்பிக்கையென்றபடி. “கடாநுலாநுவிடு ஐஹ்யூத்வ்யூஷ்டிவா
நமஸு | ஸாஷ்டாஹ்யூவாஸ்யூஜிஃரலாயநிவொதுஸு” என்றாரீரே பெருமான், “பாவி
யேன்’ என்றதக்கர்த்தம் - அம்ருதமே இத்தயாதி. இது கீழ்ச்சொன்ன முந்தினவாத்தத்துக்கு அநு
குணம்—அம்ருதம்போன்ற மொழி நஞ்சாவானென என்ன?-பிரிவை இத்தயாதி. அங்ஙனன்றிக்கே,
‘அம்ருதமே’ இத்தயாதிவாக்யம் த்வீதியார்த்தானுகுணம்; ‘பிரிவை நினைத்து’ இத்தயாதிவாக்யம்
ப்ராதமார்த்தானுகுணமென்னவுமாம். அழந்த - நீயமுந்தப்பண்ண வென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்
திலே ரஸோக்தி - இச்சாற்றுவெள்ளத்துக்கு இத்தயாதி. “கள்வம்” என்று - கள்வாய், அத்தால் -
ஆகர்ஷகத்வமாக ஆர்த்தம் - எழுதிக் கொள்ளுகிற இத்தயாதி. நாழ்ந்தபேச்சானால் ஆவி வேக
வேணுமோவென்ன - பிரிவை நினைத்து இத்தயாதி. “கள்வம்” என்றதற்கு - கபடமாகவர்த்தந்
தரம் - நீனைவுந்ரும் இத்தயாதி. பணிமொழி - நீச ஹாஷணம். ஆக, “கள்வம்” என்று - ஆகர்
ஷகமென்னுதல், கபடமென்னுதல் என்று அர்த்தத்வயம். “நினைதொறும்” என்கிற ப்ரகாரவாஹுன்
யத்துக்கு ஹாவம் - இவை யாரகமாமோ இத்தயாதி. தனக்கு என்றது - நினைவுக்கென்றபடி. ப்ரா

† ரஸாயநமிவாதுரீ என்று பாடம்.

வேமால்]- தனக்கு ஆஸ்ரயமான ப்ராணனானது வேவாநின்றது. அகநி ஆஸ்ரயாஸியாய்நே யிருப்பது. 'பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்றுவெள்ளமான - நின்செங்கனிவாயின் கள்வப் பணிமொழி - பாவிவேன் மனமகந்தோறும், உள்புக்கமுத்த - நீ மறக்கவொண்ணாதபடி பழுந்தப்பண்ண அவற்றை நினைக்கநினைக்க ஆவி வேவாநின்றது.' (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பணிமொழிநினதோறும் ஆவிவேமால்பகனீரைமேய்க்கியபோயகண்ணா! பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதூவப்பெருமதமாலையும்வந்தன்னுலோ [தந்து மணிமிகுமார்வினின்முல்லைப்போதுஎன்வனமுலைகமழ்வித்துன்வாயமுதந் அணிமிகுதாமரைக்கையைஅந்தோ அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்!

ஆ.—(பணிமொழி.) - 'பசுமேய்க்கப்போகாதிருக்கச்செய்தே இப்படிப் படுகிறதென்?' என்ன; பசுமேய்க்கப் போனாயே யல்லையோ? பசுமேய்க்கப்போய்ப் பகலு மெல்லாம் முடிந்து பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதூவப் பெருமதமாலையும்வந்ததுகிடாய்! ஈண்டபகலெல்லாம் உன்னைப்பிரிந்தா லுள்ள வயிறைமெல்லாந் தீரும்படி என்னை ஒருகால் புல்கி, ம்ருதஸஞ்சீவநமாய் அம்ருதகல்பமான திருவார்த்தைகளாலே என்னை யுஜ்ஜீவிப் பிதது, என்னுடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி உன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளை என் தலையிலே ஒருகால் வைத்தருளா பென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், 'நான் உன்னுடைய ஸந்தியியிலே வர்த்தியாநிற்க, நீ இப்படிப்படுகிறதென்?' என்று எம்பெருமான் இப்பிராட்டிக்குஅருளிச்செய்ய; இப்பிராட்டியும், 'நீ பசுமேய்க்கப்போகக் கடவையான பின்பு, நீயும்போயாய்; நீபோனால் நலியக்கடவஸந்ய'யை தொடக்கமான பசுமேய்க்காளாலே நலியுபடுகிற என்னை ஆவிநக நாடிகளைப்பண்ணி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும்' என்கிறாள்.

[மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணியவிழ் மல்லிகைவாடை தூவப்பெருமதமாலையும் வந்தன்னுலோ] - அலராதின்றுள்ள மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாதையானது தூவ; பெருங்கிளர்த்தியானஸந்ய'யையுடவந்தது. [பணிமிகுமார்வினின் என்றுமேலுக்கு] - கௌஸ்துலாடிகள் நிறம்பெறுமபடியான உன்னுடைய திருமார்பில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைக் கமழப்பண்ணி, உன்னுடைய வாயமுதத்தைத்தந்து அணி மிக்கிருந்துள்ள அழகிய திருக்கையை எங்கள் தலைமேலே ஐயோ! வைத்தருளாய்.

ணன் என்று - ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. ஆஸ்ரயம் வேவானென? என்ன - அகநி இய்யாதி. அதாவது-அகநி தனக்காஸ்ரயமான காஷ்டத்ததை ஐஹிக்குமாபோலே, நினைவும் தனக்காஸ்ரயமான ஆத்மாவை ஐஹிக்கிறதென்றபடி. அடியவா, நினைவுக்குஆஸ்ரயம் மநஸ்ஸாகையாலே, ப்ராணனென்று மநஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். முந்தினவர்த்தத்திலே, அந்வயம் - பழுத்த இய்யாதி, 'நீமறக்கவொண்ணாதபடி' என்றதுக்குச் சேர, 'பணிமொழியைக்கொண்டு' என்று கூட்டிக்கொள் வது. 'வாறும்ருதம்' என்ற பஃஷத்தில், 'நின்செங்கனிவாயின் - பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்று வெள்ளம்' என்றுதொடங்கி, 'அழுத்த - அழுந்தப்பண்ண, அதுக்குமேலே, கள்வப்பணிமொழி நினைதோறும் ஆவிவேமால்' என்றுஅந்வயம். பணி-தாழ்ச்சி, மொழி-உக்தி; நீச லாஷணமென்றபடி.

† 'வந்தன்னுலோ' என்று ஒதுவர்.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விஸ்வலக்ஷத்தாலே என்னை வாடைதொடக்க
மானவை நவியாநின்றன, என் ஆர்த்தி தீநம்படி ஸம்ஸ்லேஷித்து ஆஸ்வஸிப்பிக்க
வேணுமென்கிறான்.

பணி மொழி - (நீ) ஆஸ்வாஸகரமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தைகள்தானே,
(பிரிவுக்குஉறுப்பாகையாலே), நினைதொறும் - நினைக்குந்தொறெல்லாம், ஆதி - நெஞ்சு,
வேம் - வேவாநின்றது; பகல் - பகலெல்லாம், நிராமேயக்கம்ப - நிராமேயக்கைக்காக,
போய - போய்விட்ட, கண்ணா - கருஷணனே! பிணி - கட்டிலேபகப்பட்டு, அவிழ் -
விகளிதமான, மல்லிகை - (மதுவையுடைத்தான) மல்லிகையை, வாடை - வாடைபா
னது, தாவ-தாவாநிற்க, பெரு - பெரிய, மதம் - செருக்கோடே, (மத்தகஜம்போலே),
மாலையும் - மாலே, வந்தன்று - வந்தகித்தனை; (இசின்கையிலே யகப்படாதபடி), மணி-
கொஸ்துஹ ரத்நமானது, மிகும் - பேரொளிவிஞ்சிவருகிற, மார்வினில் - திருமார்பில்,
முல்லைப்போது-முல்லைப்பூவானது, என் வனமுலை-என் அழகுபமுலையிலே, கமழ்வித்து-
கமழும்படியாகப் பரிஷ்வவ்வித்து உன்வாயமுகம்தந்து-நிரதிஸாயஸமான உன்னுடைய
வாழும்ருத்தைத் தந்து, அணி மிகு - அலங்காரோத்தரமாய் டர்ஸயமான, தாம
ரை - தாமரைபோன்ற, கையை -, அடிச்சியோந்தலேமிசை - அடிச்சியோமான எங்கள்
தலையிலே, நீ, — அணியாய் - அலங்காரரூபமாக வைக்கவேணுமென்று அக்ராம்யமாக
ஸம்ஸ்லேஷப்ரகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. அந்தோ - ! என்னற்றமைகைய உனக்கறி
விக்கவேண்டுமேதே ! என்ற கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “நான் ஸந்திஹிதனாயிருக்க நீ இப்படிப்படுகிறது
என்?” என்ன; “நீ பசுமேய்க்கப் போகக்கடவையானபின்பு, நீயும்போனாயே; நீ போனால்
நவியக்கடவ ஸந்த்யாஹுபஹாரங்களாலே நவியபடுகிற என்னை ஆஸ்வஸிப்பித்தருள்
வேணும்” என்கிறான்.

[பணிமொழி இத்யாதி] - பிரிவைநினைத்து “பிரியேன்” என்று சொல்லு
கிற உன்வார்த்தைபோலே, உன்னைப் பிரியாமைக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தைபல்ல.
உன்னது கள்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய்; இது அறுவத்துக்குப் பாசுமிட்டுச்
சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே மெய். நான் போனேனேனெவென்ன? [பகல்நிரா
இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணா] - என்று ஸம்வோயித்து,
அவன் தனக்கே “நீபோனாய்” என்கிறானிறே. [மேய்க்கம்ப] - மேய்க்க. [பிணிஇத்
யாதி] - நீபோனால் நவியக்கடவ பதார்த்தங்கள் நவிகையாலே, போனமை நிச்சிதம்
என்கிறான். மல்லிகை கமழ்தென்றல் ஆகாரந்தரத்தாலே நவியாநின்றது. சுட்டவிழுகிற
மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தாவாநின்றது. ராவணன் ஸந்த்யாஸி
வேஷத்தைக் கொண்டுவந்து தோற்றினாற்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய்
வந்து நவியாநின்றது. [தாவ] - தன்மேல் வெக்காயந்தட்டாமே கடக்ககின்ற விசா
நின்றது. “வடிசெவலாஸம்ஸுஷ்டி” - மத்தஜமானது முன்னே தலைப்பறை
கொட்ட வருமாபோலே, வாடையை முன்னோட்டிட்டுக்கொண்டு பெரிய கிளர்த்தி
யோடே ஸந்த்யையும் வந்தது. இவளை முடிக்கவேணுமென்று ஸந்த்யையானது
கூட்டுத் தேடிக்கொண்டு வாராநின்றது. [வந்தன்றுலோ] - வந்தால் பரிஹரிக்க
வொண்ணாது. அர்ஜுநனைக்குறித்து ஐயத்தன் விட்ட ஸக்திக்கு மார்வையேற்
றற்போலே, நடுவேபுகுந்து நோக்காய். ஸந்திஹிதனாயிருந்த என்னை, நீ செய்யச்சொல்லு

கிறதென்? என்ன, - [மணிமிகு மார்வினில்] - ஸ்ரீகௌஸ்துலம் நிரம்பெறும்படியான மார்வென்னுதல், திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துலத்திற் புகரோயம்படி யிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவொண்ணுதபடியிற ஸ்ரீகௌஸ்துலமிருப்பது. ஸ்த்ரீக்கு ஸ்தநம்போலே, ஸ்ரீகௌஸ்துலம் புருஷோத்தமசிஹ்மிதே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகிய முலை உயப்பரிமளிதமாக்கி. ஸ்ரீகௌஸ்துலத்தோடு தோளில் மாலையோடு வாசியற ஹோதோபகரணமாயிருக்கிறபடி. தோளில் முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை முலைக்கு ஆக்கவேணுமென்கையாலே, கலவியை அழர்ராய்மமாகச் சொல்லுகிறது. [உன்வாயமுதம் தந்து] - கலவியில் உன்மஸ்தகரஸமானவளவில் தடுமாற்றத்திற்குப் பரிஹாரமாக தாழ்ந்தபேச்சுக்களைச் சொல்லுதல், வாழ்மருதத்தைச் சொல்லுதல்: பேச்சென்றையாய்த்துச் சொல்லிப் போருவது. “உன்போக்கு எனக்குஅரவிமதம், அதைத்தவிர்” என்று சொல்லப்பெற்று, அதொண்ணுதபடி ‘நாரீர் வருகிறதில்லை: அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை எந்தலைமேலே வைகிடாய்’ என்கிறான். ஆஹாணப்ரகரமாய் அதுதான் மிகையாம்படி தனக்குத்தானே ஆஹாணமான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்த்தவிடாயர்க்குச் சமைத்துவைத்த தண்ணீரை வார்த்துச் சொல்லவேண்டுவதே! என் ஆற்றாமையை நான் உனக்கு அறிவிக்கவேண்டும்படியாவதே! [அடிச்சியோம்] - கலவியில் தோற்ற தோல்வியாலே சொல்லுகிறான். [தலைமிகை ரீஅணியாய்] - எங்கள் ஸிரஸ்தோ உத்துக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை வைப்பாய். “வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளுங்கோள்” என்ன; “எங்கள் பேற்றுக்கு நாங்கள் யத்நம்பண்ணுமவர்களோ? நாங்கள் ரீவிரும்பி மேல்விழப் பெறுமவர்களன்றோ?” [அணியாய்] - ஆஹாணங்களுக்கு அவன் கைபோலையாய்த்து இவர்கள் தலைக்கு அவன் கை. ஆற்றாமையிடுவளவிலும் அவனாலே பெறவிருக்கும்வர்களிறே. “நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணிபாய்.” “உத்யோகபுரநிஷிஷுதி” என்னக்கடவதிறே.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. “நான் ஸந்திவிதனாயிருக்க நீ இப்படிப்படுகிறதென்?” என்ன, — “நீ பசுமேய்க்கக்கடவையான பின்பு, நீயும்போனாய்: நீபோனால்நலியக்கடவஸந்யாபுபகாரங்களால் நலிவுபடுகிற என்னை ஆஸ்வஸிப்பித்தருளவேணும்” என்கிறான்.

[பணிமொழிநினைதோறும்ஆவிவேமால்] - பிரிவைநினைத்து “பிரியேன்” என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே உன்னைப் பிரியாமைக்காகச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல; உன்னது * கள்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய், இது அநுஹவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறதாகையாலே மெய். “நான்போனேனோ?” என்ன, — [பகல்இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணா] - என்று ஸம்போதித்து,

அஞ்சாம்பாட்டு.—பணிமொழி இத்யாதி. “பகல்கிராமேய்க்கியபோயகண்ணா” என்றதுக்குப் பாசங்கமருளிச்செய்யாநின்றனகொண்டு, “பிரியவிழ்மல்லிகை” இத்யாதியைக் கடைசித்துப் பாட்டுக்கவதாரிகை - நான் இத்யாதி. ஸந்த்யாதி-ஸாயம்ஸந்த்யாதி.

மீளவும் “பணிமொழிநினைதோறும்ஆவிவேமால்” என்றதுக்கு ஹவம் - பிரிவைநினைத்து இத்யாதி வாக்யந்தாயம். அதாவது - நான் போகாமைக்காக ஒன்றைச்சொன்ன யத்தனைபோக்கி இது ஸத்யமன்றென்று அவன் சொன்ன வார்த்தையை ஹ்ருதிகரித்துக்கொண்டு, தான்சொன்ன வார்த்தை ஸத்யமென்று அவன்நெஞ்சிலே படுத்துகைக்காக மீளவும் சொல்லுகிறுளென்றபடி. நடுபாடு - கண்ணாவென்று இத்யாதி; இதொரு பாரந்தி யிருந்தபடியென்? என்றபடி. “என்கிற

அவன்தனக்கே “நீ போனாய்” என்கிறாளே! [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணிஇத்யாதி] - நீபோனால் வாயகமாகக்கடவ * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவை மறுவலிகையாலே நீபோனமை நிச்சித மென்கிறாள். கட்டவிழ்கிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்நாஸி வேஷத்தைக் கொண்டு வந்து தோற்றினாற்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய்வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - வெக்காயம் தட்டாமே கடக்கநின்று விசாநின்றது: “**வடிசெவரவஸம்ஸுஷ்டி**” (பத்மகேஸர ஸம்ஸுருஷ்டி)-மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறைகொட்ட வருமாபோலே, வாடையை முன் நடக்கவிட்டுக்கொண்டாய்த்து மாலை வருகிறது. இவ்வாறு மதித்தபடியாலே கூட்டுப்படையாய் வாராநின்றதாய்த்து [வந்தன்னுலோ] - வந்தது கிடாய்; உடம்பிலே பட்டொழிந்ததுகிடாய். ஹமதத்தன் விட்ட அஸ்தர்த்துக்கு அர்ஜுனனைப் பின்னையிட்டு உன்மார்வையேற்றற்போலே, நடுவேபுகுந்து கட்டிக்கொள்கிடாய், பெரிய கிளர்த்தியையுடைய மாலையானதுவரும் என்றஞ்சுகிறதல்ல, வந்தது. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன - [மணிமிதமார்வினில்] - ஸ்ரீகௌஸ்துலம் நிறம்பெறும்படியான மார்வு என்னுதல்; திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துலத்திற் புகரேயாம்படி யிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவேண்டாதபடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்துலமிருப்பது; “**நிரதிஸாயஸுகஸ்பர்ஸ**” என்னக்கடவதிறே. இவளுடைய ஸ்தரீத்வத்துக்கு ஸ்தநம்போலே யாய்த்து, அவனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துலம். புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமிறே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைப் பரிமளிதமாக்கி.

எனிறே’ என்றவநந்தரம், “கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிவை யகிஸங்கைபண்ணுகிறதிறுந்தம்” என்கிற இவ்வளவும் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. ஸந்திவிதினை “போனாய்” என்கிறதென்கொண்டென்ன-நீபோனால் இத்யாதி. இது மேலுக்கவசாரகை. கட்டவிழ்கிற - விகலிதமாகிற: பிணி - கட்டு, முருளம். மல்லிகைமணத்தைத் தென்றலொழியப் பாதிகாலவாயுவான வாடைவீசக் கூடுமோவென்ன - ராவணன் இத்யாதி. குளிர்காற்றாய் - தென்றலாய், வாடை தென்றலின்காரத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்ததென்றபடி. வெக்காயம் - ஒளவுண்யம். கடக்கநின்று விசுகிறதற்குப் பரமாணம்-**வடிசெவர** இத்யாதி. “**வடிசெவரவஸம்ஸுஷ்டிவ்யகாநாவிநிஸுயத:**।

நிஸாலவலீதாயவாதிவாயுபுநொஹர:”இது கிஷ்கிந்தாகாண்டே,ப்ரதமே.வாடை தூவ மாலைவருகிறதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்-மத்தகஜம் இத்யாதி. இது “பெருமதம்” என்றத்தைப்பற்ற. தலைப்பறை - முன்னேகொட்டுகிற வாத்யம். மாலை - ஸந்நயை. மாலை வாடையைக் கூட்டிக் கொண்டு வருவானென்னென்ன - இவளை இத்யாதி. வந்தன்று - வந்தது. விவரணம் - உடம்பிலே இத்யாதி. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன - ஹமதத்தன் இத்யாதி. “பெருமதமாலை” என்றதற்கு ஸப்தார்த்தம் - பெரியகிளர்த்தியை இத்யாதி. “ஆனால் செய்யவடுப்பதென்? என்ன, — என்றவநந்தரம், ‘ஹமதத்தன்’ இத்யாதிவாக்யமறுஸந்தேயம்; இது “மணிமிதமார்வு” இத்யாதிக்கு அவதாரிகை யென்றுகொள்ளவுமாம். மணி தான் மிகும்படியான மார்வென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, இத்தால் மலிதம் - ஸ்ரீகௌஸ்துலம் இத்யாதி. மணியே மிகும்படியான மார்வென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அத்தால் மலிதம் - திருமார்வடங்க இத்யாதி. “வனமுலைகமழ்வித்து” என்று ஸம்ஸுலேஷம் சொல்லாநிற்க, தத்விருத்தமன்றோ கௌஸ்துலமென்ன-கலவியிலும் இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - நிர்திஸய இத்யாதி. நிருபகமாகையாலும் கழற்றவொண்ணதென்று பரிஹாராந்தரம் - இவளுடைய இத்யாதி என்னுதல், “மணிமிதமார்வு, வனமுலை” என்ற பதத்வயத்துக்கும் ஹவமாதல். ஸப்தார்த்தம் - அம்மார்வில் இத்யாதி. முல்லைப்போது-முல்லைப்போதாலே யென்றபடி. போது என்று - புஷ்பமாய், முல்லைப்பூமாலையைச் சொல்லுகிறது. “மணிமிதமார்வு - முல்

ஸ்ரீகேளத்துவத்தோடு தோளில்மாலையோடு வாசியின்றிக்கே ஹோஜாபுகரணமாயிருக்கிறதாய்த்து. தோளில்முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை என்முலைக்கு ஆக்கவேணும் என்கையாலே, அஃராய்மமாகக் கலவியைச் சொன்னபடி. குளித்துப் பூச்சூட விருப்பாரைப் போலேயாய்த்து இம்முலைகள். இவை ப்ரஹ்மசாரிமுலையாகாமே, இம்மாலையில் பரிமளத்தாலே இவற்றை வாஸிதமாக்காய்; அம்மாலையில் பரிமளம் இங்கும், கோது அங்கமாகப் பண்ணவேணும். அம்மாலையில் பரிமளம் முலையிலேயாம்போது கலவியையாழியக்கூடாதினே; “சிம்ஜுவம்வநரோவாஸஜ்ஜஸ்ய” (கிம்முகம்வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய)

என்றாற்போலே. [வாயமுதம்தந்து] - ஸம்ஸலேஷ்ரஸம் உந்மஸ்தகமாக மிக்கவாறே யாரணர்த்தமாகச் சிலபேச்சுண்டிறே பேசுவது, அப்பேச்சாதல்; அன்றிக்கே, வாழும் ருதத்தைச் சொல்லவுமாம். பேச்சு என்று நிர்வஹித்துப்போருவது [அணிஇத்யாதி] - உன் போக்கைநினைத்து நானீர் வருகிறதில்லை. அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என் தலைமேலே வைக்கவல்லையே? நானீர்வருகைக்கு இவர்களுடைய முந்திரிகைப்பழம் இருக்கிறபடி. [அணிமீதுதாமரைக் கை] - ஆவரணப்ரசுரமாய், அதுதான் மிகையாம்படி “**வஸவபூவதிஷணாவதிஷாஹபூ**” (ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹ?) என்கிறபடியே தனக்குத் தானே ஆவரணமென்கிற கையை. “பசமேய்க்கப்போனால் வருமளவும் எனக்கு யாரகமாக உன்கையில் ஆவரணத்தைத் தா, உன்கையில் ஆவரணத்தைத்தா” என்று அவர்களுக்கு அற்றுக்காட்டி வாங்கியிடவேக்குமே; பசமேய்க்கப்போகைக்குத் தான்ஒப்பித்தபடியைச் சொன்னாளாகவுமாம். அத்தைச்செய்து அவன் போகப்புக்க வாறே ஸி. ஹியாகிறுளிறே. [தாமரைக்கையை] - ஆவரணங்கள் மிகையாம்படியான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு வாராயென்று சொல்ல

“லைப்போது” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஸாவம் - ஸ்ரீகௌஸ்துலக்ஷ்நோடு இத்த்யாதி. முலையைப் பரிமளிதமாக்கினு லமையுமோவென்ன - தோளில் இத்த்யாதி. அம^ர ராம்யமாக - கோப்பமாகவென்ற படி. முலை என்னாதே “வனம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஸாவம் - குளித்து இத்த்யாதி. “என்” என்றதற்கு ஸாவமாதல், “வனம்” என்று - அழகு. “கழிவித்து” என்றதற்கு ஸாவம் - இவை இத்த்யாதி. விவரணம்-அம்மாலை இத்த்யாதி. “வனமுலைகழிவித்து” என்று அம^ர ராம்யமாகக் கலவியைச் சொல்லும்படியென்னென்ன - அம்மாலைபோல் இத்த்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - கீழ்புகழ் இத்த்யாதி. வநமாலாஸன்க்ரமஸ்ய, கிம் முகம் - கிம் த்வாரம்: வழியேதென்றபடி. இந்த ப்ரமாணம் வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்வது. வாயமுதம் - அம்ருதம்போன்ற வார்த்தையென்று முந்தினவர்த்தம். “அணி” இத்த்யாதிக்கவதாரிகையாதல், தாத்பர்யமாதல் - உள்போக்கை இத்த்யாதி. ரஸோக்தி-நாஸீர் இத்த்யாதி முந்தியிகைப்பழம் - த்ராகைப்பழம். “தாமரைக்கை” என்றதற்கு ஸாவம் - அது தானுமீகை இத்த்யாதி. ஸர்வஹுவிஷ்ணுவிஷ்ணுவிஷ்ணுமர்ஹாஃ என்று விவகசிதம். ஆலாணப்ராசர்யத்துக் கடியேதென்ன; த்விவிதமாகக் காட்டுகிறார் - பகமேய்க்கை இத்த்யாதிவாக்யத்த்வயத்தாலே. அந்ருக்காட்டி - அச்சந்தபாதந்த்ராணு பென்றபடி. தானே அலங்கரித்தால் ஊஃரிப்பானென்னென்ன - அத்தைச்சேய்து இத்த்யாதி. “அதுதான் மிகையாம்படி” என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை பதோபாதாந பூர்வகமாக ஸுப்தத்தி லேறிட்டருளிச்செய்கிறார் - நாமரைக் கையை இத்த்யாதி “ஸுயதாஸுஸுயதாஸு வொஹவஃவாரிவொவாரிஃ | ஸவபுஹுவிஷ்ணுஹுவிஷ்ணு

ஹபுஸ் கிஸ்பு-ஓநவிலு-விதாஃ” ராமலக்ஷ்மணன் த்ருஷ்ட்வா ஹநுமாந். “தாமரைக் கையை - நீ அனியாய” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, “அந்தோ !” என்றதிக்கு ஹார்த்தஜீவம் - சேர்ந்து இய்யாதி. “தாமரைக்கை” என்று - கையில் குளிர்த்தியைச் சொல்லிற்றிறே, “அணி

வேண்டுவேதே யுனக்கு ! [அடிச்சியோம்] - அழகுக்குத் தோற்ற தோல்வி சொல்லுகிறாள். [தலைமிசை நீயணியாய்] - ஆலரணத்துக்கு அக்கைபோலேயாய்த்து அக்கைக்கு இவள்தலை. “பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்பது, “அடிச்சியோம் தலைமிசைநீயணியாய்” என்பதாய், காலக்கையைப்பிடித்துக் காரியம் முற்றுவிக்கப் பார்க்கிறார்கள். “**ஐயமேயுபா மஜேஹிஷ்யதி**” (மதீயமுர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி) என்றிறே இவர்களிருப்பது. “இந்நிர்ப்பந்தங்களெல்லாம் அறிவாரார்? வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளாய்!” என்றான்; காலன்கொண்டு மோதிரமிவோரைப் போலே என்பேற்றுக்கு நான் யத்நம்பண்ணுமவளோ? நீயே மேல்விழுந்து தரக்கொள்ளுமவளன்றோ நான்? என்றும் அத்தலையாலே பெறவிருக்குமவர்களிறே இவர்கள்தான். [அணியாய்] - ஆற்றமை மிக்கதென்ன அல்வழக்குச் செய்யோங்காண்! நீ செய்வற்றை நாங்கள் செய்யவோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய் ஆழியங்கண்ணா! உன்கோலப்பாதம் பிடித்ததுநடுவுனக்கரிவையரும்பலர் அதுநிற்கஎம்பெண்மையாற்றேரும் வடித்தடங்கண்ணினைநீரும்நில்லாமன மும்நில்லாமெக்கதுதன்னாலே வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குவேம்எமதுயிரழன்மெழுகிலுக்கே.

ஆ. - (அடிச்சியோம்.) - உன்னுடைய அழகியதிருக்கைகளை அடியோங்களுடைய தலையிலைவைத்தருளித் திருக்கண்களாலே குளிரப் பார்த்தருளாயென்று பின்னையும் இங்ஙனே சொல்லுமளவில், “ஒருபகல்மாத்ரமேயன்றோ பசுமேய்க்கப் போய் நான் பிரிந்திருப்பது; இதுக்கு இங்ஙனே படவேணுமோ?” என்று அவன்சொல்ல; பசுமேய்க்கப் போகையாவது உனக்கு அலிமதைகளாயிருப்பாரோடே நீ கலந்து பரிமாறகையிறே; ஆனபின்பு, இங்ஙனேபடவேணுமோ என்றுசொல்லலாமிதே யுனக்கு. அதுநிற்க, நாங்கள் உன்னைப்பற்றியல்லது யரிக்கமாட்டாத பிறவி பிறக்கையாலே உன்னைப்பிரியில் நாங்கள் யரிக்கமாட்டோம்: இக்கண்ணீரும் நில்லாது: நெஞ்சுதளராரின்

மிகுதாமரைக்கையை” என்றவந்தாம் “அடிச்சியோம்” என்றதுக்கு ஊவம் - அழகுக்கு இத்யாதி. அடிச்சியோம் - ஸேஷஹுதைகளோம். “அணிமிகுதாமரைக்கை” என்ற அழகுக்குத் தோற்ற வென்றபடி. வையாயென்னுதே “அணியாய்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - ஆஊரணத்துக்கு இத்யாதி. அதாவது - அக்கை ஆஊரணத்துக்கு அலங்காரமானுற்போலே இவள் தலைக்கும் அக்கை யாஊரணமானபடி என்றபடி. “அக்கைக்கு இவள்தலை என்றது - பாடஸ்கலந்தாலே வந்ததத்தனை; இவள்தலைக்கு அக்கை என்றே பாடம்” என்றருளிச்செய்வர். “நீ யணியாய்” என்று நிர்ப்பந்திப்பானென்னென; ரஸோகதியாக அருளிச்செய்கிறார் - பாதபங்கயமே இத்யாதி. “அணியாய்” என்கைக்கு, இவர்களாஊரணமென்று நினைத்திருப்பார்களோவென - ஐய இத்யாதி. ஸ்தோத்தரே, “**ஊபாபுமஃ**” இத்யாதி. ‘இவர்களிருப்பது’ என்று வஹுவசகமாகச் சொன்னது, இவர் பார்த்ததித்தது எல்லார்க்குமொக்குமென்று தோற்றுகைக்காக. “நீயணியாய்” என்றதுக்கு அவதாரிகை - இந்நிர்ப்பந்தங்கள் இத்யாதி. “நீயணியாய்” என்றதுக்கு ஊவம் - காலன் இத்யாதிவாக்யவ்யயம். ஸ்வாபதேஸம் - என்றும் இத்யாதி. காலன்கொண்டு - காலபுருஷதாநம் வாங்கி. “காலன்கொண்டு” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ஆற்றமை இத்யாதி. அல்வழக்கு - அப்ராப்தம்.

றது. ஆதலால், நீ பசுநிரைமேய்க்கப் போகிறது, எங்களுக்கு ஒன்றும் பொறுக்கவொண்ணாது; எங்கள் உயிரானது விரஹம்¹ சியாலே வேவக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், போனபோன விடங்களெல்லாம் உனக்கு அலிமதைகளான பெண்கள் அநேகர் உளர்; உனக்கு ஒரு குறையிலலை; நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து யரிக்கமாட்டுகிறிலோம்; உன்போக்கானது, எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய் ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே யிருக்கிற அழகியகண்களாலே என்னைக் குளிரநோக்கி என் தலைமேலே கைபை வைத் தருளவேணும். [உன்கோலப்பாதம் பிடித்ததுநடு வுனக்கு அரிவையரும்பலர்] - 'நான் போகிறேனாகக்கொண்டே இங்ஙனப்புகிறது; போனால்தான் உன்னைப்பிரிந்து யரிப்பனோ?' என்ன, — நீபோனவிடத்திலே நடுவே உன் திருவடிகளைப்பிடிப்பார் உனக்கு அலிமதைகளும் பலர். [அதுநிற்க எம்பெண்மையாற்றோம்] - அவர்கள் இடையாட்டம் நிற்க, நாங்கள் எங்கள் பெண்மைகொண்டு செலுத்தமாட்டோம். ஜீவிக்கமாட்டோம் என்று கருத்து. [வடித்தடங்கண் என்றுமேலுக்கு] - கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை, மநஸ்ஸு² ஸியிலமாகாநின்றது. ஆகையாலே எங்களுக்கு உன்னுடைய பசுநிரைமேய்க்கப்போக்காகிறது அஸஹ்யம். நீபோகிறாயென்று எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிவிட்ட மெழுகுபோலே ஸியிலமாய் வேவாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விஸ்வலேஷம் எங்களுக்குக் கலேஸா³ மாயிருக்கும்; எங்கள் ஆர்த்தி⁴ தீரும்படி அமாயஸ்வலாவன⁵ உன்னுடைய திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணுமென்கிறாள்.

ஆழி - கடல்போலே (அளவிடவொண்ணாதஸ்வலாவத்தையுடையையாய்), அம் - ஈர்ஸரீயனா, கண்ணு - க்ருஷ்ணனை! உன் - உன்னுடைய, கோலப்பாதம் - ஆலங்காரோத்தரமான திருவடிகளை, அடிச்சியோம் தலைமிசை - அநந்தரம்⁶ ஹகளான எம் தலைமேலே, நீ அணியாய் - நீ வைத்தருளவேணும்; (வந்தால் செய்கிறோமென்னவொண்ணாது); நடுவு - (நீபோகிறகார்யத்துக்கு) நடுவே, (காற்கட்டாம்படி), அது பிடித்து - அத்திருவடிகளைப் பிடித்து, அரிவையரும்பலர்கள் மேன்மை தலைபெற்றிருப்பாரும், உனக்கு-உனக்கு, (பஞ்சலக்ஷ்மீகுடியும் சேஷமாகையாலே), பலர் - பலருமுண்டாயிருக்கும்; (உன்பாப்பைச் சுருக்கப்புகுகிறோமோ?) அது நிற்க-: எம்பெண்மை - எங்கள் ஸ்திரீத்வத்தை, ஆற்றோம் - ஆற்றி அடக்கமாட்டுகிறிலோம்; (உன்னைப்போலே வன்மையின்றியே அவைகளான எங்களுக்கு ஆற்றாயாலே), வடி - மாவடுவிற்பிராவுபோலே ஈர்ஸரீயமாய், தட - பெருத்து, கண்ணினை - (நீ ஸ்ராவிக்கும்) கண்களிரண்டில், நீரும் நில்லா - நீரும் தகைவுடடுநிற்கதில்லை; மனமும் - நெஞ்சும், நில்லா - ஒருநிலையில் நிற்கதில்லை; அதுதன்னாலே - ஆகையாலே, (எமக்கு), நின் - உன்னுடைய, பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - பசுமேய்க்கப்போக்கு, வெடிப்பு - உத்வேகரமாயிராநின்றது; எமதுஉயிர்-எங்களாத்மாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருகி, வேம் - வேவா நின்றது. அபரிச்சேத்யமான கடல் போன்ற கண்ணையுடையவனென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அலிமதைகள் பலர் உளர்; உனக்கு ஒரு குறையிலலை, நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து யரிக்கமாட்டுகிறிலோம்; உன்போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[ஆழியங்கண்ணு - அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய்] - கண்ணிலே குளிரகோக்கவும்வேணும், தலையிலே கையையவைக்கவும் வேணுமென்கிறான். உனக்குத் தோற்றாரை “ஐயோ!” என்று குளிரகோக்கி ஈர்க்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே ஸ்ராமஹரமாய், டர்ஸரீயமான கண். [தலைமிசை நீ அணியாய்] - என்கிற அதிநருகையாகையாலே, ‘ஆழியங்கண்ணு’ - என்கிற ஸம் வேயநத்துக்கு - குளிரகோக்கியருள வேணுமென்று கருத்து. நான் போகிறேனாகக் கொண்டோ நீங்கள் படுகிறதா? இது உங்களைக்குறித்து நான் சொல்லும் வார்த்தையன்றோ? எனக்குப்போக்குண்டோ? போனால் விஷயந்தாமுண்டோ? என்ன, — [உன்கோலம் இத்யாதி] - அதாகில் உன் திருவடிகளையேபற்றி வர்த்திப்பாரும் அநேகரில் லையோ? உனக்குப் போனவிடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ? [நடுவு] - போகிற கார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர்கள். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? “ஷொலபாலீலவாணி” அன்றோ. [அதுதற்கு] - அதுகிடக்கிடாய். ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிட்டு உன்னை நியமிக்கப்போகின்றோமோ? [எம்பெண்டையாற்றோம்] - எங்களுடைய ஸ்தரீத்வம்கொண்டு ஆறமாட்டோமென்கை. ஜீவிக்கமாட்டுகிறிலோமென்கை. ஸ்தரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருந்தித் தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, - [வடித்தடங்கண்ணினை நீரும நிலலா] - எங்களைப் பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பார்க்குள்ள லக்ஷணமுண்டாயிருந்ததோ? கூர்த்துப் பெருத்தகண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. ‘ஓராளுஒருநோக்கும் நேராமபடி இதொரு கூர்மையே! லோமீயதையிப்பரப்பு லோக்தாககளைவன்றிக்கே யிருப்பதே!’ என்று நீ வாய்வெருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீருமநிலலா] - உன்னைத்தகையிலும் கண்ணநீர் தகையப்போகிறதில்லை. [மனமும்நிலலா] - “நெஞ்சில் தைர்பததாலே கண்ணநீரைத் தகையோம்” என்னவொண்ணாதபடி மனஸ்ஸில் தைர்பமும் போய்த்து. [எமக்கு] - பிரிவிலும் நெஞ்ச நெகிழாதொழிகைக்கு நீயன்றே நாங்கள். [அதுதன்னாலே] - மனஸ்ஸு ஸரியிலமாகையாலே. [வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு] - உன்னுடைய பசுநிரை மேய்க்கப்போக்காகிறது எங்களுக்கு வெடிப்பு. வெடிப்பாவதென்? என்ன - [வேம் எமதுயர் அழல்மெழுகிலுக்கே] - எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிசிட்ட மெழுகுபோலே ஸரியிலமாய் உழியாநின்றது.

சுடு.—ஆறும்பாட்டு. உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அலிமதைகள் பல ருளர்; உனக்குஒருகுறையில்லை, நாங்கள் உன்னைப் பிரிந்து டரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன் போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறுள்.

[அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணு] - தோற்றாரை ஈர்க்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணு] - கடல்போலே ஸ்ராமஹரமாய் டர்ஸரீயமான கண். ‘நீயணியாய்’ - என்கிறவதினருகே ‘ஆழியங்கண்ணு’ என்கையாலே.

ஆறும்பாட்டு.— அடிச்சியோம் இத்யாதி. “உன்கோலப்பாதம்பிடித்து” என்று தொடங்கி “வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உனக்கு இத்யாதி.

‘அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய்’ என்றது - அருவாதம். தாத்பர்யம் - தோற்றாரை இத்யாதி. தோற்றாரையென்றது - “அடிச்சியோம்” என்றதத்தைப்பற்றி. இங்கே கண்ணழகைச் சொன்னதக்கு ஹிவம் - நீயணியாய் இத்யாதி. திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஸித்தமாத்திரமன்றிக்கே

‘திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கவேணும். உங்கன்கையாலே ஸ்பர்ஸிக்கவேணும்’ என்றே நானிருப்பது? எனக்குப் போக்குண்டோ? போனால் உங்கனையொழியப் புறம்பு விஷயந்தான் எனக்குண்டோ வென்ன? - ஓங்காண்! இதுகிடக்கிடாய்! [உன்கோலம் இத்யாதி]-உன்திருவடிகளைப் பற்றியிருப்பார் அநேகர்; உனக்குப்போனபோன விடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ? [நடுவு] - போகிறகார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? “ஷோபஸவீஸஹஸ்ரணி,” (ஷோடஸஸ்தீர்ஸஹஸ்ராணி,) “பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார்,” [அதுநிற்க] - அதுகிடக்க. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடப் புதுகிறேமோ? [எம்பெண்மையாற்றோம்]-எங்கள் ஸ்தீர்த்வங்கொண்டாற்ற மாட்டுகிறீலாம். நீ போனால் நாங்கள் ஜீவிக்கமாட்டோம். ஸ்தீர்த்வம் ஸ்வரூபமானால் வருமளவும் வருந்தி ஃரிககவேண்டாவோவென்ன - [வடித்தடங்கண்ணினை நீருமநல்லா] - எங்களைப்பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பாருடைய லக்ஷணமுண்டோ எங்களுடம்பில்? கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. ஓராளும்ஒருநோக்கும் நேரம்படி இதோருகூமையே! “ஹோக்யதையில் பரப்பு ஹோக்தாக்கள் அளவனறியே இருக்கும்படியே!” என்று நீ வாய்வேருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீருமநல்லா] - நீ நிற்கிலும் நீர் நிற்கிறதில்லை. உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப்போகிறதில்லை. ‘நில்லாவாவதென்? வருந்தித் தகையவேண்டாவோ’ என்ன, - ஊற்றைத் தகையவேணுமே இது நிற்குமபோது? என்கிறாள். ஆனால், ஊற்றான நெஞ்சைத் தகையுமித்தனையன்றோ வென்ன? - [மனமும்நில்லா]-தையபங்கம் பிறந்து நாங்கள் படுகிறபாடு பாராயோ? வருந்தி நெஞ்சைப்பிடித்து ஃரிககவேண்டாவோ? என்ன, - [நமக்கு] - நீயாகவேணுமே யதுக்கு : பிரிகைக்கும் பிரிவில் நெஞ்சினாயாமைக்கும்; * யாமுடையாயன்றன்மனம்கல்லீறே. [அதுதன்னாலே] - இப்படி மநஸ்ஸு ஸியிலமாகையாலே. [வெடிப்பு நின்பசுநிறைமேய்க்கப் போக்கு] - நீபசுமேய்க்கப் போகிற

திருக்கண்களாலே நோக்கவும்வேணுமென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - உங்கள் இத்யாதி. தாப் பர்யம் - உன்திருவடிகளை இத்யாதி. விவரணம் - உனக்கு இத்யாதி. போகிறகார்யமொழிய - பசுமேய்க்கப்போகிற கார்யமொழிய. “உனக்கு-நடுவு - உன்கோலப்பாதம்பிடித்தது - அரிவையரும் பலர்” என்றநவ்யப்பது. “பிடித்தது” என்றது - பிடிக்கிறதற்கென்றபடி. அரிவையர் - புலதிகள். “பலர்” என்றதுக்குப் பரமானங்கள்-ஷோபஸ இத்யாதி. “ஷோபஸவீஸஹஸ்ரணிஸதரேகம் ஷோபஸிஸு. தாவணியகூராவாணிஹவாநுபெடிவகீஸுதஃ” இதிபஞ்சமேம்ஸே

ஏகதரிம்ஸே (கஅ). பெரியாழ்வார்திருமொழி (சகச). “அதுநிற்க” என்றதுக்குஹார்த்தவாவம். ஆனைக்கூட்டத்துக்கு இத்யாதி. ஆனைக்கூட்டத்துக்க்கதவிட-ஹோமபாதிவந்யகம்பண்ண. விவரணம் - நீபோனால் இத்யாதி. “எம்பெண்மையாற்றோம்” என்றவநந்தம் “கண்ணினைநீரும்” இத்த்யாதிமேலுக்கெல்லாம் ப்ரஸங்காத் தராரூபண ஹவம் - ஸ்தீர்த்வம் இத்யாதி. எங்களை இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஸப்தார்த்தம் - கூர்த்து இத்யாதி. கூர்த்து-கூமைப்பட்டு - வடி - கூர்மை. “வடித் தடங்கண்ணினை” என்று கண்ணழகை வர்ணிக்கிறதற்கு ஹவம் - ஓராளும் இத்யாதி. ஒருநோக்குக்கு ஓரான் தப்பாதபடியாகப்படுகை. “நீரும்” என்ற சஸப்தார்த்தம் - நீநிற்கிலும் இத்யாதி. விவரணம் - உன்னை இத்யாதி. “மனமும்நில்லா” என்றதுக்கு ஹவம் - ஊற்றை இத்யாதி. “மனமும்” என்ற சஸப்தார்த்தம் - தையபங்கம் இத்யாதி. “எமக்கு” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தகதநபூர்வகமாக ஹவம் - நீயாகவேணுமேயதுக்கு என்று. “அதுக்கு” என்றத்தைக் காட்டுகிறார்-பிரிகைக்கும் இத்யாதி. இளையாமைக்கும் - கடிநமாகைக்கும். அப்படி கடினமேரவென்ன - யாழ்ப்பாணம் இத்

இது - வெடிப்பு வெடிப்பாவதென்னென்ன? - [வேந்த்பாதி] - எங்களுடைய ப்ராணனானது அக்ரிஸகாஸத்தில் மெழுகிலுங்காட்டில் உருகிவேந்துபோகாநின்றது. உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கானது வெடிப்பு - விநாசம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வேமெமதுயிர் அழல்மெழுகிலுக்கு வெள்வள்ளமேகலைகழன்றுவீழ, துமலர்க்கண்ணணைமுத்தஞ்சோரத்துணைமுலைபயந்தேனதோள்கள்வாட, மாமணிவண்ணா! உன்செங்கமலவண்ணமேன்மலரடிநோவரீபோய், ஆமகிழ்ந்துகந்தவை மேய்க்கின்று உன்னோடசுரர்கள்தலைப்பெய்யில் யவன் கோல்ஆங்கே?

ஆ — (வேம்எமதுயிர்.) - விரஹாச்சிபாலே எங்களுநிரீவவ, ஆஸ்ரயம் முடிகையாலே வளைகளும் மேகலையும் கழன்றுவீழ. உன்னைக்காண்கையாலே புதுக்கணித்த என் கண்கள் அருவிசார்த்து துணைமுலைபயந்து என் தோள்கள்வாட, அதின் மேலே, உன் திருமேனியும் அதிகோமளமான உன் திருவடிகளும் நோவ, ரீபோய், ஆமகிழ்ந்து உகந்தவைமேய்க்கின்று, உன்னோடு அஸுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்னாய் விலையக்கடவதென்கிறாள்.

ஒ. — ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்னுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகள்நோவ ரீபசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்வந்துகிட்டில் என்ன ப்ரமாதம் புகுரக்கடவதென்கிறாள். [வெள்வளை என்று மேலுக்கு] - விரஹகாஸ்பத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும், அழகிய கண்கள் நீர்சோரும் படியாகவும், முலைகளும் விவரணமாய்த் தோள்களும் வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ணா] - பெருவிலையான நீலமணிபோன்ற திருநிறக்கையுடையவனே:

ப — அநந்தரம். உர்ஸரீமமான நீலரத்தம்போலே முடிந்தாளலாம்படி ஸுல ஹன ரீ, பசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்கள் வரில் என்னும்? என்று எங்கள் ஆத்மா பரிதபிபாதின்றதென்கிறாள்.

வெள் வளை - வெளுத்தசங்குவளையும், மேகலை - அரையின்மேகலையும், கழன்றுவீழ - பொருந்தாமல் கழன்றுவிழும்படியாகவும், து - அழக்கற்ற, பலர் - செவ்விர்த்தாமரைப்பூப்போலே, கண்ணினை - நீநிரும்பின கண்களிரண்டும், முத்தம் - சோகாஸ்ருஷிந்துக்களானவை, சோர - அவஸாமாக ப்ரவஹிக்கவும், துணைமுலை - ரீசேர்த்தியழகு கொண்டாடும் முலைகளிரண்டும், பயந்து - விவரணமாய், எனதோள்கள் -

யாதி. வெடிப்பாவதென்னென்ன என்றது - விநாசமான ப்ரகாரமேதென்னவென்றபடி. "வெடிப்பு" என்றதின்விவரணம் - "எமதுயிர்அழல்மெழுகிலுக்கு - வேம்" என்றது. அழல் - அக்ரி. மெழுகில் - மெழுகிலுங்காட்டில், உகீது - உருகிப்போய். 'ஆழியக்கண்ணை - அடிச்சியோந்தலை மிசை நீயணியாய்; நடுவு - உன்கோலம் - பிடித்தது - அரிவையரும் - உனக்கு - பலர்: அதுநிற்க என்றுதொடங்கி, 'அதுதன்னாலே - நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வெடிப்பு; எமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு - வேம்' இத்தயர்வாயி. "வெடிப்பு" என்று - அஸஹ்யமாய், விநாசமென்றபடி. (சு)

என்தோள்கள், வாட - உபவ^{நீ}மொழிந்தகொடிபோலேவாடும்படியாகவும், மாமணி - ஸ்லாக்யமான நீலரத்னம்போலே (முடிந்தாளலம்படி ஹவ்யமான), வண்ண - வடிவையுடையவனே! செங்கமலம் - சிவந்தகமலம்போலே வண்ணம் - ஓர்ஸரீயமாய், மென்மலர் - புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான, உன் அடிநோவ - உன்திருவடிகள் நோவும்படி, நீ போய்-(பிரிபில்தரிப்பகான)ரீபோய், (எங்களைப்போலன்றியிலே), ஆ-பசுக்களளவிலே, மகிழ்ந்து உகந்து - அகந்தம்வற்ற நஷ்டனாபாடித்து, அவை மேய்க்கின்று - அவற்றை மேயாதிற்றவிடத்திலே, உன்னோடு - கலஹமிடம் உன்னோடே, அசுரர்கள் - (அரிஷ்டதேதுகாசிகளாகிற) அஸுரர்கள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்படி, யவன்கொல் - என்வருகிறதோ? (என்று), எமதுயிர் - எங்களாத்தமாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருசி, வேம் - வேவாசின்றது.

இ. - ஏழாப்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்ஸுகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள்கிட்பில் என்னாய் விளையுமென்கிறார்.

[வேம்எமதுயிர் இத்யாதி] - உனக்குவாவஸ்யமில்லையாகில் எங்கள் உபதேஸங்கொண்டாகிலும் அறியாய் [எமதுயிர்]-உனக்கில்லையென்னுமிடம் கண்டோமிதே. [வெள்வளைஇத்யாதி] - ஸவ்வளை. விரஹகார்ப்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும். பிறரறியாமைக்காகப் பலகாலுமெடுத்திடுவது பேணுவதானாலும் அவை நிராஸ்யமாக நில்லாவிதே. அழகிப தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிறகண்கள் ஸோகாஸ்ரு விழும்படியாகவும். ஆந்தாஸ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களை ஸோகாஸ்ருவுக்குஇலக்காக்கப் புகுகிறயே.ஸம்ஸ்ரேஷ்டஸையில் ஆந்தாஸ்ருவைக்கண்டு, தாமரையிலே முத்துப்பட்டாற்போலே “இதொரு கண்ணழகே!” என்று கொண்டாடும் நாயகஸமாயியாலே தன்கண்ணழகைச் சொல்லுகிறாள். [துணைமுலையந்து] - ரீசேர்த்தி அழகு கொண்டாடும் முலை விவர்ணமாய், என்தோள்கள் ஆஸ்யமிழந்ததளிர்போலே வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ண] - முன்பு அவனிழவைச்சொன்னாள்; இப்போது தன்னிழவைச்சொல்லுகிறாள். பெருவிலையான நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையவனே! இவ்வடிவைக்கொண்டே போகப்புகுகிறதா? [உன் செங்கமல வண்ணமென்மலரடி நோவ] - விகாஸம்செவ்வி குளிர்த்தி நற்றத்துக்கு தாமரையை ஒப்பாகச்சொல்லும், ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சொல்லாவதில்லை. [நீ போய்] - புக்கவிடத்திலே ஊர்ப்பூசல் விளைக்கும் ரீபோகக்கடவையோ? குணயிகனை சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய் வழிகொடு வழிபோகிறாயன்றே. போகத் தவிராதானால் “சுபு-தஸ்துமலிஷ்யாதி” என்று முன்னேபோய் நான் வழிபண்ணினால்ன்றோபோவது. [ஆமகிழ்ந்து இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றியே பசுக்களைவிரும்பி. [உகந்தவை] - நீ அவற்றுக்கு உகந்துகொண்டு மேய்க்கிறவிடத்திலே, நீ அந்யபாண விரத்திலே. [உன்னோடு அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்] - உன்னோடே துஷ்பர்க்குதிகள் கிட்பில், கரு முகையிலையே நெருப்புக்கிட்பினாற்போலே. [யவன்கொல்ஆங்கே] - அங்கு என்ஆய் விளையுமென்றபடி. நாம் புக்கவிடத்தில் வெற்றியல்லதுண்டோவென்ன; “ஹதொவாபூவாஸஸுகுமாரபூ” என்று சொல்லுகிறபடியே யுத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் வ்யவஸ்யிதமாயிருக்குமோ? அங்குப்பிறக்கும் ப்ரமாடித்தைத் தன்வாயாற்சொல்ல மாட்டாமையாலே, என்னாய் விளையுமென்கிறார்.

சுடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'நாங்கள்நோவுபட, உன்ஸுதுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பகமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள் கிட்டினால் என்னாய்வினாயும்?' என்கிறாள். [வேம் இத்யாதி] - உனக்கு லாவஸ்யம்மில்லாமையாலே தெரியாவிட்டால் எங்கள் உபதேசங்கொண்டு அறிந்தாலாகாதோ? 'எமதுயிர்வேம்' என்கையாலே, உனக்கு அதில்லை என்றதாயிற்று. [வேள்வனைஇத்யாதி] - சங்குவனை. விரஹகார்ச்யத்தாலே வேள்வனாகளும் : கலைகளும் கழன்றுவிடும்படியாகவும். பிறர் அறியாதபடி பலகாலும் எடுத்திவெது பேணுவதானாலும், அவை நிராசுரயமாக நில்லாவிற்று; ஆகாசத்தில் தோங்காதே; அப்படியாகாணும் உடம்பு க்ருசுமானபடி. [தூமலர்இத்யாதி]-நாயகஸுமாதியாலே சொன்னபடி. என்? தன்கண்ணைத்தானே நாயகன் இப்படி சொன்னானேவென்னில், "கண்களாயதுணைமலர் - காவியும் நீலமும் வேலும் கயலும் பலபலவென்றிருக்கும்" என்று அறிந்தே. [தூமலர்க்கண்ணினைமுத்தஞ்சோர] - உனக்கு ஓர் அபூர்வம் காணலாம்: போகாதேகிடாயென்கிறாள். தாமரைப்பூவிலே முத்துப்பட்டது; நேத்ரலாபிதமான முத்திறே. அவனுக்குத் தோழிசொல்லச் செவியேறுகேட்டே சொல்லுகிறாள். "ஞாலமெய்தற்குரியனவொண்முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்திற்றின" என்று(கருத்தறிந்தபடியைத் தான்) சொன்னானே. [துணைமுலைபயந்து] - நீ சேர்த்தியழகு சொல்லிக்கொண்டாடும் முலைகளானவைவைவரண்யத்தை ஹ்லியாநின்றன; 'அவனுடைய கோயிற்கட்டணமழிகிறது' என்கிறாள். [எனதோள்கள்வாட] - அவயவிபோனால் தோள்களை பின்னைவாழித்தனையிறே. அப்பா

ஏழாம்பாட்டு.—வேம்எமது இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-நாங்கள் இத்யாதி. "வேம் எமதுயிர்அழல் மெழுகிலுக்கு" என்ற அறுவாதத்துக்கு லாவம்-உனக்கு இத்யாதி லாவஸ்யம்மில்லாமையுக்கு ஸூசகமேதென்ன - எமதுயிர் இத்யாதி. புத்திபூர்வமாகுரித்த வனையும் மேகலையும் கழன்று விழுவானென்னென்ன - நிராசுரயாதபடி இத்யாதி. இது "வீழ்" என்ற வர்த்தமானார்த்தம். ஸரீரமிருக்க ஆகாசமென்பானென்னென்ன - அப்படியாகாணும் இத்யாதி. தன்கண்ணைத்தானே வர்ணிக்கலாமோ? என்ன - நாயக இத்யாதி. நாயகஸுமாதியாலே - நாயகன் சொல்லுகிற ஆகாரத்தாலே. 'என்? தன்கண்ணைத்தானே' என்று - வ்யாக்யாதாவிஸீடுபாடு. திருவிருத்தம் அறுபத்தேழாம்பாட்டு, "காவியும் நீலமும்" இத்யாதி. கண்களாகிற பாஸ்பரஸத்ருசுமான இரண்டிடுக்கள், சிவப்பாலே செங்கழுநீரையும், கருமையாலே நெய்தலையும், ஓராளுமொரு கோக்கும் நேராயிருக்கும்படியாலே வேலையும், மெளக்த்யத்தாலே கயலையும், மற்றுமொப்பாகச் சொல்லும் பலவற்றையும் ஜபித்திருக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். கண்களாயதுணைமலர் என்று - அந்வயித்துச்சொன்னபடி. "தூமலர்க்கண்ணினைமுத்தம் சோர" என்றதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - உனக்கு இத்யாதி. அந்தஅபூர்வமேதென்ன-தூமரைப்பூவிலே இத்யாதி. ரலோக்தி-நேத்ரலாபி இத்யாதி. நேத்ரத்திலேயுண்டானவென்றும், ஸரேஷ்ட்டமானவென்றும் அர்த்தத்தவயம். "முத்தம்சோர" என்கைக்கு தன்கண்ணழகு தனக்குத் தெரியுமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. செவியேறுகேட்டு - செவியேற்றாலே கேட்டு. காதாலே கேட்டென்றபடி. அம்மாத்ரமன்றிக்கே அவன்சொல்லவும் கேட்டிருக்குமென்கிறார்-ஞாலமெய்தறிது இத்யாதி. பூமியை ப்ராபிக்கைக்குத் தக்கவையாய் வெளுத்தமுத்தையும் பசும்பொன்னையும் வந்திற்றின வென்றபடி. திருவிருத்தம், "அரியனயாமின்று" இத்யாதி. "துணைமுலை" என்றதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னபாசாரமே யென்கிறார் - நீ சேர்த்தியழகு இத்யாதி. தூமலர்க்கண்ணினைமுத்தம்சோர - அழுக்கற்ற செவ்விமலர் போன்ற கண்களிரண்டும் சேராகாஸுருபித்துக்கள் ப்ரவஹிக்கவென்று ஸப்தார்த்தம். துணைமுலை பயந்து - சேர்த்தியழகையுடைய முலை வைவரண்யத்தையடைந்து இதிஸப்தார்த்தம். இத்தான் லாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. "மலரான்தனத்துன்னான்" என்கையாலே 'கோயிற்கட்டணம்' என்கிறார். கோயிற்கட்டணம்-அந்தஸ்பரம்.வாடுகைக்கடியேதென்ன - அவயவி இத்யாதி. அவயவி போனாலென்றது - "மேகலைகழன்றுவீழ்" என்றத்தைப்பற்றவாதல், "முலைபயந்து" என்றதுஸரீரத்

எட்டாம் பாட்டு.

அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் எவன்கொல்? ஆங்கு என்று ஆமுமேன் னுயிர் ஆன்பின்போகேல், கசிகையும் வேட்கையும் உள்கலந்து கலவியும் நலியும் என்கை கழியேல், வசிசேயுந்தாமரைக்கண்ணும் வாயும் கைகளும் பீதகவுடையும் காட்டி, ஓசிசேய் நண்ணிடை விளவாய்ச்சியர் நீயுக்கும் நல்லவரோடும் உழிதராயே.

ஆ. — (அசுரர்கள்.) - 'ஆங்கே அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்விளைகிற தென்று நடுங்கா நின்றேன், பிரானே! ஆன்பின்போகேல்: நீ போனால், உன்பக்கலுள்ள ஸ்ரீஹமும், அந்தஸ்ரேஹ விபாகநுபமாய் உன்னைக்கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத அலிநிவேஸமும், இப்போது கலக்கிற கலவியும் நலியும்; என்கை கழியேல்' என்ன, பேசா திருந்தவாறே பின்னையும், 'உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே சுடுபட்டு உனக்கு அலி மதைகளாயிருப்பார் யாவர்சிலர் அவர்களும் நீயும்கூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க வமையும்' என்கிறாள்.

ஒ. — எட்டாம்பாட்டில், நீபசுமெய்க்கப் போனால் என்னப்ரமாதம்பு குகிறதோ? என்று அஞ்சாநின்றேன்: உன்னை விஸ்ரேஷிக்கவும் சுஷ்மையாகிறிலேன்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே உனக்கு அலிமதைகளாயிருப்பாரை வசிகரித்தது அவர்களும் நீயும்கூட என்கண்வட்டத்திலே உலாவித்திரியவேணும் என்கிறாள்.

[ஆமும்] - அமுந்தும். [கசிகையும் என்று தொடங்கி] - உன்னை ஸம்ஸாரமும் உன்னோடு ஸம்ஸாரேஷிக்க வேணும்மென்னும் அலிநிவேஸமும் இப்போதே உன்னை ஸம்ஸாரேஷமும் நீபோனால் ஸ்ம்ருதமாய் வாயிக்கும்; ஆனபின்பு, என்னைக் கழியப்போகாதொழியவேணும். [வசி] - வஸ்யம். ஓசிகை - துவளுகை.

ப - அந்தரம், ஆகர்ஷகமான உன்னுடைய அவயவங்களைக்காட்டி நீயும் உன்னலிமதைகளுமாக என் ஸந்தியியிலே ஸஞ்சரிக்கவமையும்;ப்ரமாதஸ்யலத்தில் போகாதேகொள்! என்கிறாள்.

அசுரர்கள் - ஆஸ்ரப்ரகருதிகள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்பெய்வர்களாகில், எவன்கொல் ஆங்கு - என்னப்ரமாதங்களுண்டாகிறனவோ, என்று-, என்னுயிர்-என்னுத்மாவானது, ஆமும்-(கடலிலேபுக்காற்போலே) ஆழங்காற்பட்டு க்லேசியாநிற்கும்; (ஆகையாலே), ஆன்பின்போகேல் - பசுக்களின் பின்பு போகாதேகொள்: (அதுக்கு மேலே), கசிகையும்-(ப்ராவண்யத்தால்வந்த) சுடுபாடும், வேட்கையும்-(அதுக்கு மேலான) அலிநிவேஸமும், கலவியும்-(அதுக்கு அதுருபமாகக்கலந்த) கலவியும், உள்கலந்து - என்னெஞ்சுக்குள்ளேகலந்து, நலியும் - நலியாநிற்கும்; என்-என்னுடைய, கைகழியேல்-கைகழியாதேகொள்; (நான்உன்னை வளைத்துவைக்கிறேனல்லேன்); வசிசெய்-வசிகரங்களாயிருக்கிற, உன் - உன்னுடைய, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணும்-திருக்கண்களையும், வாயும் - திருப்பவளத்தையும், கைகளும் - திருக்கையையும், பீதகவுடை

யும் - திருப்பிதாம்பரத்தினுடையவழகையும் காட்டி-, ஒசுசெய் - (ஸ்வஹவத்தாலும் ஸம்ஸ்ஸேஷத்தாலும்) தளர்த்திகையினைவிப்பதாய், நுண்ணிடை - நுண்ணிதானஇடையையுடையராய், இளம் - முக்தமான பருவத்தையுடையராய், ஆய்ச்சிபர் - (ஸத்ருஸ்மான குலத்திலேபிறந்த) இடைச்சியராய், (இதெல்லாமுண்டானாலும் எங்களைப்போலன்றியே), நீயுக்கும் - நீயுக்கும்படி, நல்லவரோடும் - விலகாநீர்களுளவர்களுோடுங் கூட, உழிதராய் - ஸஞ்சரிக்கவமையும்.

இ - எட்டாம்பாட்டில், நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்று அஞ்சாதின்றேன்; உன்னைப்பிரியவும் மாட்டேன்; பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாகக்கொண்டு அலிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறாயாகில் என்கண்வட்டத்திலே உனக்கு அலிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[அசுரர்கள் இதயாதி] - யடாஸங்கல்பம் நீ வெற்றியோடேமீண்டாலும் அதுக்குமுன்னே நான் தறைப்படுவன்? நான் உனக்குவேண்டாவோ! என்கிறாள். [ஆமும்] - அழுந்தும். அதுக்குநம்மால் செய்யலாவதென்னென்ன?—[ஆன்பின் போகேல்] - பசுக்கள்பின்பு போகாதேகொள். 'ஜாத்யுசிதமான யர்மத்தை விடப்போமோ? அவ்வளவும் யரித்திருக்குமத்தனை யன்றோ?' என்ன,—பிரிவில் யரிக்கலாம்படியோ நீ கலவியிற் பரிமாற்றென்கிறாள்: அலிமதவிஷயத்தோடே யிருக்கச்செய்தே ஸந்த்யா வந்திரும்பண்ண நினைப்பாருண்டோ? ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ ஸ்வயர்மத்தை ரக்ஷிப்பது? [கசிகையும்] - ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்] - மேன்மேலும் உன் னோட்டைக் கலவியி லுண்டான அலிநிவேஸமும்; அருகேயிருக்க, பிரிந்தால் பிறக்கும் அலமாப்பு உண்டாம் படியிறே அலிநிவேஸம். [கலவியும்] - கலக்கும்போது தலைதடுமாறாகப் பரிமாறும் பரிமாற்றமும். [உள்கலந்து நலியும்] - என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதமாய் ஷாயிக்கும். அதுக்கு நம்மால் பரிஹாரமென்னென்ன?—[என்கைகழியேல்] - நான் அனைத்த கைக்குள்ளேயிருக்கப் பார். 'இவர்கள்சொல்லுவது கேட்கைக்காக ஏகதாரவ்ர தனோநான்?' என்ன,—'உனக்கு அலிமதைகளானோடு கலக்கவேண்டா வென்கிறேனல் லேன்: அவர்களோடே என்முன்னே ஸஞ்சரியாய்' என்ன,—அவர்களை அழைத்துத் தருவார் வேண்டாவோவென்ன; உனக்குக் குறையுண்டோ தூதுசெய் கண்களிருக்க என்கிறாள்:—[வசுசெய் உன் தாமரைக்கண்ணும்] - இனிப் பொருந்தோமென்று பெண் கள்நெஞ்சிற் பிறந்த மறமெல்லாம் தீருப்படி வசீகரிக்கவல்ல கண்ணும். [வாயும்] - கண் னாலே நினைத்தத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிற வாயும். [கைகளும்] - அந்நோக்குக்கும் ஸ்மிதத் துக்கும் தோற்றவளவில் அதுவர்த்தித்தனைக்கும் கைகளும். [பீதகவுடையும்] - அவற் றுக்குத் தோற்றுவிழும்போது நடுவே தகையும் திருப்பிதாம்பரமும். "வீதாஹ்ய ராஸூயீ?" [காட்டி] - உனக்கு அவர்களை அழைக்கைக்குப் பணியுண்டோ? வடிவைக் காட்ட அமையாதோ? [ஒசுசெய்துண்ணிடை] - பண்டே தொட்டாரோடே தோஷ மாம்படியான இடை. இதுக்குமேலே கலவிபாலே துவண்டஇடையையுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத் தாலும் உன்னைத் துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது? [நீயுக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகும் பருவமுமொழியவே நீஉகந்த நன்மையையுடையவர்கள்; அவர்களோடே கூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க அமையும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்றஞ்சாநின்றேன்; உன்னைப் பிரியவுமமாட்டேன். பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாக அலிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிற யாகில் என் கண்வட்டத்திலே உனக்கு அலிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேண்டுமென்கிறான்.

[அசுரரித்யாதி] - நீவேற்றியோடே மீண்டாலும் அதுக்கு முன்னே நான் தறைப் பவேன்; நான்உனக்குவேண்டாவோ? என்கிறான். [ஆழம்] - அழந்தும். அதுக்கு நம் மால் செய்யலாவதேன்? என்ன,— [ஆன்பின்போகேல்] - பசுக்களின் பின்பு போகாதே கோள்; என்வழியேபோகப்பார்ப்பது. காமிநியருகேயிருந்து ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ணப் போக என்னக்கடவதோ? ஸ்வதர்மாநஷ்டநம் பண்ணுவது ஸ்வஜாதத்தைவிட்டோ? “ஜாத்யுசிததர்மத்தைத் தவிரப்போமோ? வருந்தி தரிக்கவேண்டாவோ?” என்ன,—பிரியில் தரிக்கலாம்படியோ நீகலவியில் பரிமாற்றிறென்கிறான்:—[கசிகையும்]-ஸநேஹமும். [வேட்கையும்]-மேன்மேல்உன்னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அலிநிவேஸமும். [கலவியும்]- ஸம்ஸ்லேஷமும். [கசிகைஇத்யாதி] - நீபண்ணும் ஸநேஹமும், அருகேயிருக்கச்செய்தே யகல விருந்தாரைப்போலே மேன்மேலான பண்ணும் அலிநிவேஸமும், தலைதடுமாறாகக் கலப்பதான இவையும், நீபேரநின்றவாறே ஹ்ருதயத்திலே புக்கு நலியும். ஆனால் செய்ய வேண்வேதேன்? என்ன,—[என்கைகழியேல்] - நான்அனைத்த கைக்குள்ளில் நின்றகலா தோழியவேணும். ஜாத்யுசிததர்மமநஷ்டிப்பது என்னைமுடித்தோ? “போகாதோழியப்போ மோ? புறம்பேயும் நமக்கு அலிமத விஷயங்களுண்டாயிராதோ? அவர்களுடனும் பரிமாற வேண்டியிராதோ?” என்றான் மேலிவள் சொல்லுமது கேட்கைக்காக. எங்களுக்கு அந் நிர்ப்பந்தமுண்டோ? நீகைகழியப்போகாதோழியுமத்தனையன்றோ வேண்வேது? நீ விரும் பியிருக்குமவர்களோடே என் கண்வட்டத்தே பரிமாறப்பாரானென்,—ஆனால், அவர்களை யழைத்துத்தருவாரா? என்ன, [வசிசெயுந்தாமரைக்கண்ணும்] - உனக்கு * தூதுசெய்கண் களுண்டாயிருக்கப்பறம்பேபரிகரம்தேடி அழைக்கவேண்டியிருந்ததோ? இனிப்பாருந்தோம் என்றிருப்பார் நெஞ்சுகளில்† ‘மறத்தைமாற்றி அவர்களை வசீகரித்துத்தரும் கண்களும், அந்

எட்டாம்பாட்டு.—அசுரர்கள் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாஷித்தவதாரிகை - நீ போனால் இத்யாதி.

“ஆழம்” என்றதுக்கு ஹாவம் - நீ வேற்றியோடே இத்யாதி. இத்தால் ஹலிதம்- நான்உனக்கு இத்யாதி. ஆழம் - அழந்தும்: தறைப்படுமென்றபடி. “ஆன்பின்போகேல்” என்ற துக்கு வ்யதிரோகத்தாலே ஹாவம் - என்வழியே இத்யாதி. ஸ்வதர்மத்தைவிட்டு உன்வழியேபோகப் போமோவென்ன - காமிநி இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வதர்மத்தை யநுஷ்டிக்கை ப்ரணயிவத்துக் குக் கொத்தையென்றபடி. “ஸுஜநஸ்யுயாஷிதா” என்கிறபடியே இதுவும் ப்ரம்மன்றோ? என்கிறான் - ஸ்வதர்மாநஷ்டநம் இத்யாதி. இத்தால் - ப்ரணயிவஹானிமாத்ரமன்றிக்கே ஸ்வ ஜநவ்யமாநிற ய்ரம்ஹானியும் ஹித்திக்குமென்று கருத்து. “கசிகையும்” இத்யாதிக்கவதாரிகை. ஜாத்யுசித இத்யாதி. “கசிகையும்” இத்யாதிக்கு - தனக்கு அவனிடத்தில் ஸநேஹாழிகளாகக் கீழே யருளிச்செய்து, அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் ஸநேஹாழிகளாக அர்த்தாந்தரம் - நீ பண்ணும் இத் யாதி. ஹ்ருதயத்திலேபுக்கு என்று - ஸ்மருதிவிஷயமாயென்றபடி. ஸ்வஜாததர்மத்தைவிட் லாமோ? என்ன-ஜாத்யுசித இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்அவதாரிகை - போகாதோழிய இத்யாதி. உங்களையொழிய வேறு அலிமதைகளுண்டோவென்ன வேண்டியிருக்க இப்படிச் சொல்லுவா னென்னென்ன - மேலிவள்சொல்லுமது இத்யாதி. “உசக்குநல்லவரொடும்உழிதராய்” என்றத் தைக் கடாஷித்த அவன்சொன்ன ப்ரஸ்ஸந்தாக்கு உத்தரம் - எங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யதராயம். “வசிசெய்” இத்யாதிக்கவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. வசி - வசீகரணம். பீதாம்ஸ்வாதாஸ்

நோக்கில் கருத்தை ஆவிஷ்கரிக்கும் வாயும், அந்நோக்கிலும் முறுவலிலும் நேர்விழிக்கமாட்டாதே வர்ணியாலே கவிழ்ந்தவர்களை எடுத்துக்கொள்ளும் கைகளும், ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தோற்றவர்களைக் கீழ்போகாதபடியாகத் தன்செல்லாமையாலே மேலே எறட்டுக்கொள்ளுகிற திருப்பீதாம்வரமும். “வீதாஃவரயாஃஸூயீ” (பீதாம்பரதரஃஸூயீ) என்னக் கடவதிறே. [காட்டி] - உனக்குப்புறம்பே யழைத்துத்தருவார் வேண்டியிருந்ததோ? பீடாத்தைவிழிவிட்டு வடிவைக்காட்டவமையாதோ? [ஒசிசெய்இத்யாதி] - பண்டே தோட்டாரோடே தோஷமானஇடை. அதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்ட இடையையுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத்துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது! நீ போகாநிற்க, இடையிலே தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லார் அநேகர். [நீயுக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகு உண்டானாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே; எங்களைப்போலே யிருக்க வொண்ணாதே, நீயுக்கும்வர்களாகவும் வேணுமே. நீயுக்கும்படி விலக்ஷணைகளான அவர்களோடே என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்கவமையும். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

உகக்குநல்லவரோடும் உழிதந்து உன் தன்திருவுள்ளம் இடர்கேடுந் தோறும் நாங்கள், வியக்கஇன்புறுதும் எம்பெண்மையாற்றோம் எம்பெருமான்! பசுமேய்க்கப்போகேல், மிகப்பல அசுரர்கள் வேண்டுருவங்கொண்டு நின்ற உழிதருவர்களுக்கேவ, அகப்படியல் அவரோடும் நின்னோடு ஆங்கே அலத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள் அந்தோ!

ஆ.—(உகக்கும்.) - உனக்கு அலிமதைகளாய் விலக்ஷணைகளாயுள்ளவர்களோடு திரிந்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கேடுமளவில், நாங்கள் எங்களுடைய ஸம்ஸ்லேஷிதத்திற்காட்டிலும் மிகவும் இனியர் ஆவதோம்; வேறு சிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பொறுக்கமாட்டாத பெண்மைவேண்டாம்; பல அஸுரர் கம்ஸப்ரோரிதராய்

ஸ்ரக்வி இத்யாதி. ஸூஹவதே, (௧0-௩௨), “தாலாரோவிரஹுஹுளரிஸயரோநஃவாஃ” ஸூஹவதே, வீதாஃவரயாஃஸூயீஸாக்ஷாநந்யதேந்யஃ” (௨) இதுக்கு, “ஸூயீந்யஃ” என்றதிலே நோக்கு. † உடைபுடவை. பீடாத்தை - பச்சை உடத்தை. “நுண்ணிடை” என்றது க்கர்த்தம் - பண்டே இத்யாதி. “ஒசிசெய்” என்றது க்கர்த்தம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. ஒசிசெய்நுண்ணிடை - தளர்த்தியை விளைக்கிற நுண்ணிய இடை. ஒசிவு-துவட்சி: தளர்த்தியென்றபடி. “ஒசிசெய்நுண்ணிடை, இன்” என்கிறவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டு “ஆய்ச்சியர்” என்கிற வஹுவசநத்துக்கர்த்தம். வடிவழகாலும் இத்யாதி. ரஸோக்தியாகவிவரணம் - நீபோகாநிற்க இத்யாதி. “நீயுக்கும்” என்றது க்கர்த்தம் - வடிவழகு உண்டானாலும் இத்யாதிவாக்யதரயம். ஸப்தார்த்தம் - நீயுக்கும்படி இத்யாதி. என்னைவட்டத்திலே என்றது - “என்கைகழியேல்” என்றத்தைப்பற்ற. உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. ‘அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் - ஆங்கு - யவன்கொல் - என்று - என்னுயிர் - ஆழும், ஆன்பின்போகேல்: கசிகையும் வேட்கையும் - கலவியும் - உன்கலந்து - நலியும், என்கைகழியேல், வசிசெய்’ என்று தொடங்கி அந்வயம். (அ)

† உடை என்பது மூலத்தில் காணவில்லை.

வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு ஸஞ்சரியாதிற்பர் ; அவர்களுக்கையிலே பகப்படிஸ் அவர்க ளோடு உன்னை அவிவிடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும், ஐயோ!, என்சொல்கொள் ளாய்! என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “உங்கள்ஸந்தியிலே நான் வேறே சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு ப்ரியமாகக்கூடுமோ?” என்றநாசிச்செய்ய ; “எங்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பதிற்காட்டிலும் நீ வேறேசிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுகை எங்களுக்கு மிகவும் இனிது; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாத் துமான தேசத்திலே பசுசிறைமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்” என்கிறார்.

[உகக்கும் என்றுதொடங்கி] - உனக்கு அலிமதைகளாய் விலகநீணைகளா யுள்ள அவர்களோடேதிரிந்து, உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுக்கோறும் நாக் கள் எங்களோடே ஸம்ஸ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் மிகவும் இனியோமாவதேதாம்; நீ வேறேசிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்க ப்ரியாதிருக்கும்பெண்மைவேண்டாம். [மிக என்று தொடங்கி] - பல அஸுரர் கம்ஸன் ஏவ வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு மிகவும் ஸஞ்ச ரியாதிற்பர்; அவர்களுக்கையிலே அகப்படிஸ் அவர்களோடு உன்னை அவிவிடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும்: ஐயோ! என்சொல் கொள்ளாய்.

ப.—அநந்தரம், எங்களுக்குநாடின நீ, உன் அலிமதைகளோடே எங் கள் ஸந்தியிகளிலே வர்த்திக்கிறது எங்களுக்கு மிகவும் உகப்பு; போவுதியாகில் கம்ஸ ப்ரேரிதரான அஸுரர்களுக்கும் உனக்கும் பொல்லாங்கு விளையுமென்கிறார்.

உகக்கும் - நீயுக்கும்படியான, நல்லவரோடும் - நன்மையுடையவர்களோடே கூட, உழிதந்து - (எங்கள் ஸந்தியிலே) ஸ்வைவாவிஹாரம்பண்ணி, (அவர்களைப்பெறு மல்), உன் தன் திருவுள்ளம் - உன் திருவுள்ளத்திற்பட்ட, இடர் - உவ்வங்கள், கெடுந் தோறும் - திந்து நீ ப்ரீதனும்போதெல்லாம், (உன்னிலும் அவர்களிலும்), நாக்கள் - நாக்களும், வியக்க - மிகவும், இன்புறுதும் - உகப்புடையோமாவோம்; (அதுக்கடி - நீபிரிந்தால்), எம்பெண்மை - எங்கள்பெண்மையை, ஆற்றோம் - ஆற்றமாட்டோம்; (அதுக்காக), எம்பெருமான் - எங்கள் ஸ்வாமியானவனை! பசுமேய்க்க-, போகல் - போகாதேதொள்; (அதுக்குமேலே), கஞ்சன்ஏவ - கம்ஸன் ஏவவிப்ப, பலவசுரர்கள் - பலஅஸுரர்களும், (காமரூபிளாகையாலே), வேண்டு-நீ விரும்பும், உருவம்-ரூபங்களை, கொண்டு-, மிக-மிகவும், நின்றுஉழிகருவர்-ஸஞ்சரியாதிற்பர்கள்; அகப்படிஸ்-(கையிலே) பகப்படிஸ், அவரோடு - அவர்களோடும், நின்னொடு - உன்னோடும், ஆங்கே - அவ் விடத்திலே, அவத்தங்கள் - பொல்லாங்குகளான யுத்தங்கள், விளையும்-விளையாதிற்கும்; (உன்சொருக்காலே அநாதரியாதே), என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள்-கைக்கொள்ள வேணும், அந்தோ - ஐயோ!, பிரிவார்வார்த்தையும் கைக்கொள்ளவொண்ணாத பராக் கிருந்தபடிஎன்தான்!. வியத்தல் - ஆச்சரியப்படுதல். உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. அவத்தம் - அநர்த்தம்; யுத்தமென்றமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “உங்கள் ஸந்தியிலே சிலரோடேகூடப் பரிமா றுகை இஷ்டமாகக்கூடுமோ?” என்ன; எங்களோட்டை ஸம்ஸ்லேஷித்திற்காட்டிலும் உன் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு இஷ்டம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாத் துமான தேஸத்திலே போகாதொழியவேணும் என்கிறார்.

[உகக்கு நல்லவர் இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே, நீ உகக்கும்படியான விலகுகளைகளோடேகூட ஸஞ்சரித்து, அவர்களோடே பரிமாறப்பெற்றிலோமென்று திருவுள்ளத்தில் உண்டான விடாயால் வந்த ஐயமும் கெடுந்தோறும். [நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும்] - புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன் உகப்பே ப்ரயோஜனமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். மிகுதி எதிற்காட்டில் என்னில்; - எங்களோடே கலக்குமதிற் காட்டிலென்னுதல், உன்னிற்காட்டில் உகந்தவர்களை உகப்புதோம் என்னுதல். [எம் பெண்மையாற்றோம்] - உன் உகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்திரீத்வம் எங்களுக்கு அஸஹ்யம்: அதுவேண்டா. [எம்பெருமான் பசுமேய்க்கப்போகேல்] - உனக்கு எழுத்து வாங்குகிறோம்: நீ பசுமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லையே! நீங்கள் இங்ஙனே திரிவாய்க்க என் போகாதின்றே? ஸ்வபுரமத்தைச் செய்யப்போனால்தான் வருவதின? என்ன, - [மிகப்பல அசுரர் இத்யாதி] - பல அஸுரர்கள்வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாதிற்பர்கள். [வேண்டு] - நீ உகக்கும்வடிவுகள் என்னுதல், காமரூபிக களாகையாலே நலிகைக்கீடான வடிவென்னுதல். கன்றாய்வருவாரும் விளாவாய் வருவாரும் அவர்கள். ஸ்ரீபுருந்தாவரத்தில் எழும் பூண்டுகளும் அஸுராவிஷ்டமாயிரேயிருப்பது. [கஞ்சன்வல] - “தோற்றலும் அவன்பக்கல் கொலைப்பாது” என்று போகார், மேல்விழுவார்கள். மேல்விழுந்தாலும் வெற்றியோடல்லது மீளுவதோமோ என்ன? [அசப்படி] - யுத்தத்திலே ஜயபஜய வ்யவஸ்தையுண்டோ? அவர்கள்கையிலே அகப்படி அவர்களும் நியுமானவிடத்திலே பொல்லாங்கு விளையும். இப்படிச் சொல்லச் செய்தையும் தன்விரத்தை நினைத்து, ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே பேசாதிருக்க. [என்சொற்கொள்] - அநாஹரியாதே நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை வுத்திபண்ணாய். [அந்தோ] - எங்களை அறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ?

நடு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. “உகக்கு நல்லவரோமே உழிதராய்” என்று நான் போகாமெக்காகச் சொன்னவார்த்தை இத்தனையோழிய, உங்கள் ஸந்தியிலே நான் சிலரோடே பரிமாறகை உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்றோவேனன்; எங்களோட்டைக் கலவியிற் காட்டில் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு மிகவும் ஸுஹம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்திற் போகாதொழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கும் இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே நீயுக்கும் வைவகுகுண்யத்தை உடையவர்களோடே எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரித்து. [உன்தன்னித்யாதி] - நாம் இன்னாளோடு கலக்கப்பெற்றிலோமென்று உன்திருவுள்ளத்தில் வரும் இடர்கேடுதோறும். [நாங்கள் இத்யாதி] - விஸ்மயத்திலேயாதல், மிகுதியிலேயாதல் கிடக்கிறது வியப்பு. புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்னுக்கப்பே ப்ரயோஜனமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். எதிற்காட்டிலென்னில்; - எங்களுடன் கலக்குமதிற்காட்டில் என்னு

ஒன்பதாம்பாட்டு. - உகக்கும் இத்யாதி. ‘உன்தன்னிருவுள்ள மிடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும் - என்சொற்கொள்’ என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உகக்கும் இத்யாதி.

திருவுள்ளத்துக்கு இடரேதென்ன - நாம் இன்னாளோடு இத்யாதி. “மிகவும்” என்றத்தை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் - எதிற்காட்டில் இத்யாதி. வாக்யதரயத்தாலே, ஆக, மிகுதியான பகூத்தில், எங்களுடன்கலக்கு மதிற்காட்டிலென்னுதல், அவர்களுடன் நீ கலக்குமதிற்காட்டிலென்னுதல் என்றந்த்ரீத்யம்; விஸ்மயமென்றபகூத்திலே, “ஸாபதந்யமில்லாதே இவர்களுக்கப்

தல்; அன்றிக்கே, நீயவர்களோடே கலந்தால் உனக்குப்பிறக்கும் ஆனந்தத்திற்காட்டில் என்னுதல். நான் இப்படிச் செய்தால் நீங்கள் மிகவும் இன்புறுவதாகச்சொன்ன இது கூடமோ? என்ன, — [எம்பெண்ணையாற்றோம்] - உன்னுக்குக்குப் புறம்பாய்வதும் ஸ்திரீத்வம் நாங்கள் வேண்டோம். நீயுகந்தாரையோழிய உன்னை உகக்குமவர்களல்லோங்காண் நாங்கள்; உன்னைத் தனித்து உகப்பாள் முக்கறைச்சியன்றோ? [எம்பெருமான் இத்யாதி] - உனக்கெழுத்துவாங்குகிறோம்; நீபகமேய்க்கப் போகாதோழியவல்லையே? நான்தான் போகாநின்றேனோ? ஸ்வயம்மாநுஷ்டாநத்துக்காகப் போனால்தான் வருவதென்? என்ன, — வருவது சொல்லுகிறாள். [மிக இத்யாதி] - மிகவும் பலவகாரங்கள் வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள். பூர்ப்ருந்தாவநத்தில் எழும்புண்டுகொடங்க அஸுரமயமாயன்றோவிருப்பது. [வேண்டுருவங்கொண்டு] - நீயுக்குக்குவடிவைக் கொண்டென்னுதல், (காமரூபிகளாகையாலே) உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்னுதல். [கஞ்சன்வ] - கம்ஸப்ரேரீதராய் வருகையாலே “தோற்றப்போகிலும் அங்குக்கொலைதப்பாது” என்று மேல்விழுவார்கள் ஆர் வலில்என்? ஆர் மேல்விழில்என்? நாம் புக்கபோரிலே வெற்றி கொண்டன்றோ மீளுவதுஎன்ன, - [அகப்படி] - அது மற்றைப்படியாகிற் செய்வதென்? யுத்தத்தில் ஐயாபஹங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமன்றோ? ஆனால்தான் வருவதென்னென்ன, - [அவர் இத்யாதி] - அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே போல்லாங்குகள் விளையும். இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஆனைக்குப்பு ஆவோரைப்போலே அநாதரித்திருந்தான். [என்சொற்கொள்] - அநாதரியாதே, நான்சொல்லுகிற வார்த்தையை புத்திபண்ணாய். [அந்தோ] - எங்கையறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதோழியவேணுமோ? (க)

பத்தாம் பாட்டு.

அவத்தங்கள்வியும்என்சொற்கொள்அந்தோ! அசுரர்கள்வன் கையர்கஞ்சனேவ, தவத்தவர்மறுகநின்றஉழிதருவர் தனிமையும்பேரிது உனக்குஇராமனையும், உவர்த்தலையுடன்திரிகிலையும் என்றென்றஊறேஎன்னுடையாவிலேமால், திவத்திலும்பகநிரைமேய்ப்புடவத்தி செங்கனிவாய் எங்களாயர்தேவே.

பதே!” என்று எல்லாரும் விஸ்மிதராமப்படியென்றபடி. கீழே-அவனுக்குப் புருஷார்த்தமென்றருளிச்செய்து, இங்கே-அவனும் தலையருமான சேர்த்தியே தனக்கு புருஷார்த்தமென்கிருனென்றர்த்ததாந்தரம்-நீயுகந்தாரை இத்யாதி. உகந்தாரும் நாமுமானசேர்த்தியைவிட்டு நம்மையே யுகந்தாலோவென்ன-உன்னை இத்யாதி. முக்கறைச்சி-சூர்ப்பனவி. எழுத்துவாங்குகிறோம்-அடிமைப்படுகிறோம். மேலுக்கவதாரிகை - நான்தான் இத்யாதி. “மிகவும்பல” என்கைக்கு இங்கே அநேகம்அஸுரர்களுண்டோவென்ன - ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் இத்யாதி. கன்று, வினா, குருந்து முதலானநீயுக்கும் வடிவைக்கொண்டென்றபடி; மருது, வகம், மலைப்பாம்பு முதலான உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்றபடி. “கஞ்சனேவ” என்றதுக்குவாவம் - கம்ஸப்ரேரீதராய் இத்யாதி. விவரணம் - யுத்தத்தில் இத்யாதி. ஆனால்தான் என்றது - மற்றைப்படியானால்தானென்றபடி. ஆனைக்குப்பு - சதுரங்கம். “அந்தோ!” என்றதுக்குவாவம் - எங்களை இத்யாதி. உன்னைப்பிரிகையாலே ஆர்த்தைகனான எங்களையென்றபடி. உன்னையும் - ஸுகுமாரானவன்யுமென்றபடி. எங்களார்த்தியறியாவிட்டால் உன்னென்குமார்யமும் அறியாதோழியவேணுமோவென்றபடி. (க)

† ‘உவத்தலை’ யென்றும், ‘உவர்த்தலை’ யென்றும் சீயர் அரும்பதப்பாடம்.

ஆ.—(அவத்தங்கள்.)-வெலவாண்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்வவ “உனக்கு என்வருகிறதோ!” என்று ருஷிகளும்கூடக் கலங்குவார்கள்; அவன்ஸந்தியியிலே தீமை செய்யவொண்ணாதென்று இராமனோடுகூடத்திரிகிறதும் செய்கிறிலையென்று மிகவும் என்னுத்தமா வேவாநின்றது. “நாம் போகிலன்றோ பயப்படவேண்டுவது? இதைன்ன ஸ்நேஹந்தான்” என்று முறுவல்செய்ய; “திருநாட்டிலும், பசுநிரைமேய்ப்புடத்தி; ஆயர்தேவே! ஆனபின்பு, போனாயேயல்லையோ?” என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கம்ஸப்ரோரிதரான அஸுரர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே, நம்பிமுத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாநின்றியென்று மிகவும்நோவுபடா நின்றேன் என்கிறாள்.

[அசுரர்கள் என்றுதொடங்கி] - வெலவாண்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்வவ, தபஸ்ஸுபண்ணும் ருஷிகள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாதிற்பர்; “உனக்கென் வருகிறதோ?” என்று தவத்தவர் தாங்கள் மறுக என்றுமாம். [தனிமை என்றுதொடங்கி] - “அவன் ஸந்தியியில் தீமைசெய்ய வொண்ணாது” என்று ராமனோடும் ஹ்ருதயம் சேர்கிறிலை: ஹ்ருதயம் சேராவிட்டால் கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலை என்று மிகவும் என்னுடைய ஆத்தமா வேவாநின்றது. [திவத்திலும் என்றுமேலுக்கு] - “இதொரு ஸ்நேஹப்ர க்ரியையிருக்கும்படியே! நான் போகிலன்றோ நீங்கள் லயப்படவேண்டுவது?” என்று அவர்கள் ஈடுபடும்படி முறுவல்செய்ய, “செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவே! திருநாட்டிற் காட்டிலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உவத்தி; ஆனபின்பு, போனாயேயல்லையோ?” என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரான மோபர்க்கு நிரதிகையலோக்யனான தீ தனியே அஸுரர்கள்வர்த்திக்கிற காட்டிலே வர்த்தியாநின்றாய்; என்னெஞ்சு வேவாநின்ற தென்கிறாள்.

செம்-சிவந்த, கனி - கனி போலேபிருக்கிற, வாய் - அதரஸாஸையையுடை பையாய், எங்கள் - எங்கள்குலத்திலுள்ள, ஆயர் - இடையர்க்கெல்லாம், தேவே - லோக்யமான ஸ்வாமியானவனே! வன்கைபர் - ப்ரஸலரான, அசுரர்கள் - அஸுரர்களானவர்கள், கஞ்சன்வவ - கம்ஸனேவ, தவத்தவர் - தபஃபரானருஷிகள், மறுக நின்ற- (“உனக்கென்வருகிறதோ!” என்று)நெஞ்சு கலங்கும்படி, உழிதருவர் - ஸஞ்சரியாதிற்பர்கள்: உனக்கு-, தனிமையும் - அஸஹாயதையும், பெரிது - குவாலாயிருக்கும்; இராமனையும் - ப்ரஸலரானநம்பிமுத்தபிரானையும், உவர்த்தலை-உன் ஸ்வைரவிஹாரர்த்த தமாக இனிமையற்று அவனோடுஉடன்பாடனல்லையாய், உடன்திரிகிலையும் - கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலை; (இவ்வளவில்), அவத்தங்கள் - பொல்லாங்கு, விளையும்-விளையும், என் றென்று - என்று பலகாலும்நினைத்து, என்னுடையாவி - என்னெஞ்சு, ஊடுற - உள்ளுற, வேம் - வேவாநின்றது; அந்தோ - ஐயோ! என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள் - கேட்கவேணுங்காண்; திவத்திலும் - பரமபடித்திவிருப்பிலுங்காட்டில், பசுநிரைமேய்ப்பு - பசுமேய்ப்பை, உவத்தி - உவப்புதியாகாதே. “மாயையினால்” என்கிற கணக்கிலே அங்கிருக்கும்போதும் இங்கே யுகப்புகியென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், “கம்ஸப்ரோரிதர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே நம்பி முத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாநின்றியென்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேன்” என்கிறாள்.

[அவத்தங்கள் இத்யாதி] - அதிஸங்கைபோக்கி அர்த்தக்கிரியாகாரியன்று என்றிருக்கவேண்டா; நான் சொல்லுகிற வார்த்தையைப் ப்ரதிபத்திபண்ணு. [அந்தோ] - ஹிதமேயாகிலும் நான் சொன்னவார்த்தையாக அமைபுமே நீ கேளாதொழிகைக்கு. [அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ] - ஜம்மமே தண்ணியர்: அநேகர்: முன்கையாரியர்: முர்க்கணை கம்ஸன் ப்ரேர்க்கிறான்: இவர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற காடன்றோ? [தவத்தவர் மறுகநின்று உழிதருவர்] - என்னையிற விடலாவது நீ? நல்லவர்கள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரிபாநிற்பர்கள்; தபோவிஷ்ட்டரானருஷிகள் ஸ்வாக்ஷணத்துக்கு உன்கை பார்த்திருக்குமவர்கள், தபோவிஷ்ட்டரத்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரிப்பார்கள்; “மஹமூருதா?” என்றும் “வணஹிவஸ்யஸுராரணி” என்று மிருப்பார்கள். “அவர்களால் உனக்கு என் வருகிறதோ” என்று கலங்க என்றுமாம். [தனிமையும் பெரிது உனக்கு] - “வணகடாது விநாராரி க்ருஷ்ணாஸ்யநாவமபயஸ” என்று நம்பிமுத்தபிரானையொழிய ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையும் உவர்த்தலை] - “அவன் ஸந்தியிலே தீம்புசெய்ய வெண்ணுது” என்று அவனோடும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறிலை. [உவர்த்தலை] - உவர்த்தலையுடையை. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், எதிரிகள் அஞ்சும்படி கூடத்திரிந்தாலாகாதோ? [என்றென்றுஊடுற என்னுடை ஆவி வேமால்] - உன்போக்கன்றே என்னை நலிகிறது; அவனையொழியத் திரிகிற இதுவே என் நெஞ்சை மறுபாடுருவச் சுடாநின்றது. [ஊடுற] - உள்ளுற. உங்களைடிருக்கிற இருப்பைக்குலைத்து நீங்கக்கொண்டுபோவதெனவென்ன— [திவத்திலும் பசு நிராமேயப்பு உவத்தி] - பரமபடித்தில் இருப்பைக்குலைத்தன்றோ பசுமேயக்கப்போந்தது? அவ்விருப்புக்குலைத்துவந்திருந்ததும் இப்போது பொல்லாதென்றிருக்கிறார்கள். அவ்விருப்பிலேயிருந்தானாகில் இப்போது வயிறெரிய வேண்டாவிறே. நம்பேறிமுவுகொண்டு கார்யமில்லை. வஸ்து ஸுரக்ஷிதமாயிருக்குமென்றிறே இவர்களிருப்பது. பரமபடித்தில் இருப்பைவிட்டுப் பசுமேயக்கப்போகக்கடவ உன்னை, “எங்களை உபேக்ஷித்தாய்” என்று இன்னதாசுப் புகுகிறோமோ? அவ்விருப்பிலும் பசுமேயக்க என்னுலுக்கப்படுதி யென்றுமாம். [செங்கனிவாய் இத்யாதி] - “இதோரு ப்ரேமஸ்வஹாவமே!” என்று ஸ்மிதம்பண்ணினான்; அதிலே ஈடுபடுகிறார்கள். “அவ்விருப்புக்குலைந்து போந்தமையுண்டு; உங்களைவிட்டுப் போவனோ?” என்று ஸ்மிதம்பண்ண; ஓர் இருப்பைக்குலைந்து போரக்கடவையானபின்பு, எங்களையும் பிரிந்து போனாயல்லையோ? என்கிறான்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. முன்கையிக்கேரான அஸுரர்கள் கம்ஸப்ரேரிதராய் ஸஞ்சரிக்கிறகாட்டிலே, நம்பிமுத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாநிறியென்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேனென்கிறான்.

[அவத்தங்களித்யாதி] - அஹஸ்ட்டாநபர்யந்தமாகவேணுமென்றிருக்கவேண்டா; சொன்னவார்த்தையைப் ப்ரதிபத்திபண்ணவமையும். [அந்தோ] - அஹஸ்ட்டாநகேளாவது

பத்தாம்பாட்டு.—அவத்தங்கள் இத்யாதி. “அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ” என்று தொடங்கி “ஆவி வேமால்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - முன்கை இத்யாதி. “ஊடுற” என்றத்தைப்பற்ற - மிகவும் என்றது.

புநஸ்ச “அவத்தங்கள்” இத்யாத்யநவாதத்துக்கு ஹாவம் - அஹஸ்ட்டாநபர்யந்தம் இத்யாதி. அதாவது - இவ்வார்த்தையைக்கேட்டால் சொன்னபடி செய்யவேணுமென்று நீ அநாதரிக்கவேண்டா, கடலோசைக்குச் செலிபுதைத்துக் கேட்கிறவோபாதி கேட்கவமையுமென்றபடி. இத்தால் - “கேட்கவே, சேதநனாகையாலே தன்னோவை நினைத்தத்திரும்பும்” என்று இவருக்குக் கருத்தென்றபடி. “அந்தோ” என்றதுக்குஹாவம் - அஹஸ்ட்டாநகேளாவத்தால் இத்யாதி.

தால் இழியாதொழிகையன்றிக்கே என்வார்த்தையாக அமைவதே கோள்ளாமைக்கு ! [அசுரர்இத்யாதி] - ஐந்தமத்தால் தண்ணியருமாய், தாங்கள் பலருமாய், முன்கை மிடுக்கருமாயிருப்பார்கள் ; அதுக்குமேலே, துஷ்ப்ரக்ருதியான கம்ஸனேவவாய்த்து வருவது. [தவத்தவர் மறுகரின்று உழிதருவர்] - என்னையிறே யுனக்குவிடலாவது ; நீ நல்லவர்கள் குடல் மறுகும் படி ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள் ; தபோநிஷ்ட்டரான ருஷிகள் : ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கைபார்த்திருக்குமவர்கள் ; தபோவிக்கந்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பார்கள் ; “**மஹபூதா தாவதவொயநாஃ**” (கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநாஃ) என்றும் “**வனஹிவஸ்யஸாரீரணி**” (ஏஹிபஸ்யஸாரீரணி) என்றும் மிருக்குமவர்கள் ; “அவர்களால் உனக்கு என்வருகிறதோ?” என்று கலங்கவேன்றுமாம். அன்றிக்கே, பூநீநாரஹிவஸ்யஸாரீரணி, பூநீஸுக்ரீவமஹாராஜர், பெரியாழ்வார், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானாரைச் சொல்லிற்றதல். ஆனால் ஸ்நேஹிகளானவர்களுடையவிரோபியைப் பின்னைப்போக்கவேண்டாவோவென்ன [தனிமையும்பெரிதுனக்கு] - உன்கால் நெகநெகேத் தனிமையே மிக்குவிட்டதே யுனக்கு ! “**வனக்ஷாதுவிநாராஜக்ஷாபஸ்யஸாரீரணி**” (ஏகதாதுவிநாராமம் க்ருஷ்ணோபநுந்தாவநம்யயேள) என்று நம்பிமுத்தபிரானையொழியவே ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையுமுவர்த்தலை] - “நம்பிமுத்தபிரான் ஸந்நியஸில் தீம்புசெய்யவோண்ணாது” என்று அவனுடனும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறீலை. [உவர்த்தலை] -

‘அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்தால் இழியாதொழிகையன்றிக்கே’ என்றது - நாம் காட்டிலே போனால் அசுரர்களாலே வாய்ப்பவருகையாலே கோபாலநாத்யதஷ்ட்டாநத்தில் ஆயாஸமுண்டென்னுமத்தாலேபோகாதொழிகையன்றிக்கேயென்றபடி. ‘என்வார்த்தையாக வமைவதே கோள்ளாமைக்கு’ என்றது - “ஒருஸ்தீயினுடையவார்த்தையன்றே” என்று என்வார்த்தை உனக்கு அங்கீகரியாமைக்குப் பரியாப்தமாய் விட்டதேயென்றபடி. அஸுரஸப்தத்துக்கும், வஹுவசநத்துக்கும், “வன்கையர்” என்றதுக்கும் க்ரமேணார்த்தம் - ஐந்தமத்தால் இத்யாதி. “கஞ்சனேவ” என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. தவத்தவர் - தபஸ்ஸையுடையவாகளென்று ஸப்தார்த்தம். “தவத்தவர்” என்றதுக்கு - “**பஸ்யஜிதாநபிஃ தவஃ**” என்றும், “**தவஸூருவொயநெ**” என்றும், தபஸ்ஸப்தம் - ஜ்ஞாநவாசியாய், ஊத்திஸ்சஜ்ஞாநவிசேஷஜ்ஞகையாலே, ஜ்ஞாநவிசேஷமான ஊத்திமான்களென்று விவக்ஷித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - என்னையிறே இத்யாதி. நீநல்லவர்கள் என்றது - உனக்கு நல்லவர்களென்றபடி. இப்பகூத்தில், மறுகுதலாவது - மங்களாநாஸநபாதையாலே “அந்நைக்கென் வருகிறதோ?” என்று கலங்குகை. அர்த்தாந்தரம் - தபோநிஷ்ட்டரான இத்யாதி. “**தவஸாரிசிரிக்ஷாஹுஃ**” என்கையாலே, தவமென்று - ப்ரபத்தியாய், ப்ரபந்நரென்று மூன்றாமர்த்தம் - ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. த்வீதீயார்த்தத்தில் “மறுக” என்றதுக்கர்த்தம் - தபோவிக்கந்தாலே இத்யாதி. த்வீதீயத்ருதீயார்த்தங்களுக்காதல் மூன்றாமர்த்தத்துக்காதல் ப்ரமாணத்வயம் - மஹபூதா இத்யாதி. “**நபஸ்யஸாரீரணி**” (நபஸ்யஸாரீரணி) (உக) வனஹிவஸ்யஸாரீரணி - நீநாஹாவிக்ஷாநாஃ ! ஹகாநாஃ ருக்ஷஸெவெயு - ரெவெயுஹுநாஃ வஹுயாவநெ” (உக) இத்யாரண்யகாண்டே தண்டகாரண்யவாவிநோ பஹர்ஷயஃ. மூன்றாமர்த்தத்தில், “மறுக” என்றதுக்கர்த்தம் - அவர்களால் இத்யாதி. அவர்களால் - அஸுரர்களால், உனக்கு - ரக்ஷகளுனவுனக்கு, முந்தினவர்த்தவிவரணம் - அன்றிக்கே ஸ்நீநாரஹி இத்யாதி. “பெரிது” என்றதுக்கு ஹாவம் - உன்கால் இத்யாதி. அப்படி தனிமையுண்டோவென்ன - வனக்ஷா இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஸேஸப்தமே - “**விவஹாரவ்யுதொமொவெவபூநபஸ்யஸாரீரணி**” இதுபுத்தார்த்தம். உவத்தலை உகக்கிறாயில்லை யென்னுதல். இராமனையும் - இராமனுடனும். உவர்த்தலை - உவர்த்தலை

உவர்த்தலையுடைய. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், தூரத் திலேகண்ட எதிரிகளுக்கு “இவர்களிருவரும் கூடித்திரியாநின்றார்கள்” என்று அஞ்சும் படி ஒக்கத்திரிவதும் செய்கிறீர். [என்றுஇத்யாதி] - நீபோகிறாயென்றல்ல, நம்பிமுத்தபிரா னுடன் கூடத்திரிகிறீரையென்றாய்த்து என்னுடையஹ்ருதயம் மறுபாடுருவ வேகிறது. [ஊறே] - உள்ஹ்ருதவென்றபடி. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது வேவாநின்றது. இப்படி நிர்ப்பந்திக்கைக்கு நான்இவ்விருப்பைக்குலைந்து போகாநின்றேனோவென்ன—[திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி] - ஆமாம்; நீ ஒருவா லிருப்புக்கள் குலைத்துக்கொண்டு போந்தறியா யிரே. பரமபதத்தி லிருப்பைக்குலைத்தன்றே பசுநிரைமேய்க்கப்போந்தது. அங்கேயிருக் கவும் பெற்றதில்லை. அங்குநின்றும்போந்தது போல்லாதாகச்செய்ததென்றிருக்கிறாள். அங்கேயிருந்தானாகில் இங்கு என்வயிறுஎரியவேண்டாவே. நாம் பெறுவோம் இழப்போம்; இவ்வஸ்துதானழியாதோழியலாய்த்தே. அவர்களைவிட்டும் பசுக்களை விரும்பக்கடவ நீ எங்களை யுபேசுநீக்கச்சொல்லவேண்டுமோ? அங்குநின்றும்போந்திலோம் என்னவொண் ணாதே அவனால். “இதோரு ப்ரேமஸ்வலாவமிருந்தபடியென்!” என்று ஸ்மிதம்பண் ணினான். [செங்கனிவா யெங்களாயர்தேவே] - அதிலே யீபேசுகிறார்கள். “அவ்விருப்புக் குலைந்து போந்தமையுண்டு, உங்களைவிட்டேப்போவேனோ?” என்று ஸ்மிதம்பண்ண; இவர் களும் வாய்க்கரையிலே யழுந்துகிறார்கள். (க0)

பதினொராம் பாட்டு.

செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவுஅத்திருவடிதிருவடிமேல்பொரு நல், சங்கணிதுறைவன்வண்டென்குருகர்வண் சடகோபன்சொல்லாயிரத் துள், மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலேஅவனோடும் பிரிவதற்கிரங்கித்தையல், அங்கவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்உரைத்தனஇவையும்பத்தவற்றின் சார்வே.

ஆ.—(செங்கனிவாய்) - செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவுஅத்திருவடி திருவடி மேல் பொருநல் சங்கணி துறைவனாயிருந்த வண்டென்குருகர் வண்சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்துள், மங்கையராய்ச்சியராய்ந்த மாலே அவனோடும் பிரிவாற்றாமையாலே தையல் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான் சொன்ன இப்பத்து, அவன் திருவடிகளைச் சேர் விக்குமென்குரர்.

யுடையை; வெறுப்பையுடையென்னுதல்; உவர்த்தல் - வெறுப்பு. நெஞ்சில் பொருத்தமில்லா தாருடன் கூடத்திரிந்தால் ப்ரயோஜனமேதென்ன - நூரத்திலே இத்தயாதி. “என்றென்று” என் கிற வீழ்ச்சைக்கும் “ஊறே” என்றவினாக்கும் லாவம் - நீ போகிறாய் இத்தயாதி. என்றென்று - என்று பலகாலும் நினைத்து. இதுக்கு லாவம் - ஆமாம் இத்தயாதி. விவரணம் - பரமபதத்தில் இத் தயாதி. ஹார்த்த லாவம் - அங்கேயிருக்கவும் இத்தயாதி. அங்குநின்றும் போந்தது நல்லதன்றே வென்ன-அங்கேயிருந்தானாகில் இத்தயாதி. அங்கேயிருந்தால் உன் அஹிமதம் தீர்த்தியாதேயென்ன - நாம் பெறுவோம் இத்தயாதி. “ஆமாம்நீ” இத்தயாதி வாக்யவிவரணம் - அவ்விருப்புக்குலைந்து இத் தயாதி. தீவத்திலும் - திவத்திற்காட்டிலும் உவத்தி - உகப்புதி. வாய்க்கரை - அபரம். (க0)

செங்கனிவாயாலே ஆயர்க்கிடையும் தோற்பித்தானென்றபடி. இருவரையும் தோற்பித்த படியைக் காட்டுகிறார் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. 'செங்கனிவாய் எங்கன்' என்கையாலே' என்று கூட்டுவது; 'செங்கனிவாய் ஆயர்க்கேவன்கையாலே' என்றுகூட்டுவது. தோற்பித்தபடி யென்ற துக்கு-“**ஹிஸு கீ லாலிஜிபீஷா**” என்றதிலேநோக்கு. தன்பருவத்திலுள்ளாராத் தோற்பிக்குமோ வென்ன-**வாஃஸாஃ** இத்யாதி. “**உருகாணாநகம்ராஜி ஜீவஹி படிஸகநு** | **ராவள ஹாஸுமாமெனே**; **வாஃஸாஃடிஹி தாவஹாரிணு**” இத்யயோத்யாகாண்டே. (உ-உஎ). இத்தால் மலிதம் - அவன் ஸேஷித்யத்தை இத்யாதிவாக்யத்தவயம். “அவனொடும்பிரிவதற்கிரங்கி -

தைபடி நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தரமுடையாளோருத்தி பசுமேய்க்கப்போகாமே மீட்கைக்காகச்சொன்னவை யாய்த்து. “அடிச்சியோம்” என்றும் “தொழுத்தையோம்” என்றும் “ஆழுமென்னாருயிர்” என்றும் “என்சொற் கொள்” என்றும் சொன்ன பன்மைக்கும் ஒருமைக்கு மெல்லாம் சேருமிதே. [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - ‘அவை’ என்கிறது கீழிற்றிருவாய்மொழிகளாய், “அவற்றினருகே இதுவுமொரு திருவாய்மொழியே!” என்று ஆய்சர்யத்திலேயாக்கியாய்த்து சீயர் அருளிச்செய்ததும் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றும். அன்றிக்கே, [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - கீழிற்றிருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன மலம் இதுக்கும் மலமென்றதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அவையென்கிறது - “மங்கைய ராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலே” என்கிறவற்றையாய், இவையும் அவற்றோடொக்கும். அதிநு டைய மலமே யிதுக்கும் மலம். அது நிவர்த்தகமாகில் இதுக்கும் பேறுண்டாம். அவர்க ள் “நீபோகாதேகொள்” என்ன அவன் தவிர்ந்து அவர்களுடனே கலந்தார்போலே, இது கற்றாரும் அவனோடே நித்யஸம்ஸலேஷம் பண்ணப்பெறுவர். “சேங்கனிவாயெங்களாயர் தேவு - அவனோடே பிரிவதற்கிரங்கி - மங்கையராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலே - தையல் அங்க வன்புகிறைமேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன - அத்திருவடி திருவடிமேல்பொருநல் சங்கணி துறவன் - வண்டென் குருகூர் வண்டடகோபன் - சொல்லாயிரத்துள் - இவையும் பத்து அவற் றின்சார்வே” என்றந்வயம். (கக)

மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலே” என்றந்வயிப்பது. ஆய்ந்தமாலே - நெஞ்சிலே யாராய்ந்தமாலே, “ஆய்ச்சியராய்ந்தமாலே - தையல் - உரைத்தன” என்ற பன்மையுமொருமையும் சேரும்படி யென்னென்ன - ஸஹபோலே இத்யாதிவாக்யதரயம். ‘அடிச்சியோமென்றும்’ இத்யாதி வாக்யா தியிலே, “இப்படியாகில்” என்று அத்யாஹார்யம். வ்யாக்யாநம்பண்ணிற்றும் என்றது - ஒன்பதி னாயிரம் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றுமென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்தில், “சார்வே!” என்றது - ஸ்வரத் திலே - த்விதீயார்த்தத்துக்கு - சாரீவு - ஒப்பு. அவற்றோடொத்தது - அவற்றோடொத்த மலத்தை யுடையதென்றபடி; “சார்வே” என்கிற ஏகாரம் இப்போது அவ்யயம். விவரணம் - அதிநுடைய இத்யாதி. அதிநுடைய - ஆய்ந்தமாலையினுடைய வென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அதுநிவர்த்த கம் இத்யாதி. “நிவர்த்தகமாகில்” என்றவாக்யவிவரணம் - அவர்கள் இத்யாதி. இப்பாட்டுக்கு அந்வயங்காட்டுகிறார் - சேங்கனிவாய் இத்யாதி. உரைத்தன - உரைத்தவார்த்தகளை. “சட கோபன்சொன்ன” என்றந்வயிப்பது. “சொல்” என்றது - சொன்னவென்றபடி. “ஆய்ந்த” என் றது - நெஞ்சாலே யாராய்ந்தவென்றாய், அநுஸந்தித்த மாலையென்றபடி. பொருநல் - திருத்தாமர் பர்ணி. திருப்பொருநலில் சங்குகள்சேரும் துறையையுடையராய் ஸம்பத்தையுடைய அழகிய திரு நகரிக்கு நிர்வாஹகராய் உலாராரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த என்று ஸப்தார்த்தம். மங்கையராய்ச்சி யர் - யௌவநஸ்வஹவைகளான இடைப்பெண்களென்றபடி. “ஆய்ந்தமாலே” என்றது - “உரைத் தன” என்றதுக்கு விசேஷணம். “அநுஸந்தித்தமாலையான - உரைத்தவார்த்தகளை - சடகோ பன்சொல்” என்றயோஜிப்பது. மேய்ப்பொழிப்பான் - மேய்க்கையை யொழிக்கக்காக. அவ னொடும் பிரிவதற்கிரங்கி - அவனோடொடப்பிரிவுக்கு க்வேசித்து. அங்கு - அத்திரளிலே. இவை யும்பத்து - இவைபத்தும் என்றந்வயிப்பது. (கக)

ரிதரக்ஷணஸ்யரயத்தையும், அநந்யகுதி ஸுலஹத்வத்தையும், அதிஸாயிதஸௌஸீல்யத்வத்தையும், ஹோக்யவிக்ரஹத்வத்தையும், நித்யாநுஹ்வயமான ரக்ஷகத்வத்தையும், தத்த்வயாயாதம்ய ப்ரகாஸகத்வத்தையும், அஸாபாரண ஜந ப்ராப்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ஹுதஞ்ஞ ஸர்வேஸ்வரன்விஷயத்தில் தமக்குப் பிறந்த ஹக்தியானது ஹோமோபகரணமாய்க்கொண்டு ப்ராப்யாந்தர்க்கதமானப்ரகாரத்தை யநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார்.

இ.—நாலார் திருவாய்மொழியில், பிரியநினைவின்றிக்ேயிருக்க அதிஸங்கையாலேபிரிந்தார் படும்வ்யஸநத்தைப்பட்டு அத்தாலே அவஸந்நரான இவரை, “உம்மை ஒருநாளும் பிரியேன்” என்று ஆஸ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே யிரித்து மிகவும்ப்ரீதரானவர், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலுமாக ப்ராஸ்துதமான ஹக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்தகரித்து, அத்திருவாய்மொழிகளில் ஹக்திவ்யூகமாகச்சொன்ன ஁ணங்களைப் பராமர்ஸிபாநின்றகொண்டு, தமக்குப் பேற்றக்குடலாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ராபத்தியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். “மயர்வறமதிகலமருளினன்” என்று முதல் திருவாய்மொழியிலே ப்ராபத்தியைச் சொல்லிற்றே. இவருடைய ஹக்திதான், “உஹயவாரிகாரிதவூகாஹலெஸு காரணிகாத்ஷணிகியொமெகஹயு:” என்று ஜ்ஞாநகர்மாறு ம்ருவீத வேலாந்த விஹிதஹக்தியன்று. அதுவாகில் அபஸூஉ ராயிகரணந்யாயம் ப்ராஸந்றிக்கும் அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்ஞாநத்திலே ஹவத்ப்ராஸூத்தாலே ப்ராஹக்திதொடக்கமான ப்ராப்யாந்தர்க்கதமான அவஸ்யைகளிறே இவரது; அப்படி வீடுமின்முற்றத்திலும், பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேஸரித்த ஹக்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை நிமமிக்கிறார். ஸாய்யத்தோடே பொருந்துகையாவது-ஸாய்யத்தை லலிக்கை. அதாகிறது:—ஸாக்ஷாத்தகாரம். கீழ், இவர்க்கு அநுஸந்தாநமில்லையோ வென்னில்; அவைபெல்லாம் ஒருநாஸஸேஷங்களைப் பற்றச்சொல்லிற்று. இதில், உபக்ரமத்திலே தாம் வியித்த ஹக்தியை நிமமிக்கிறார். “பசுமேயக்கப் போகாதொழிய வேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க, ‘அவனும் தவிர்த்தோம்’ என்று சொல்லுகையாலே ப்ரீதராய், அவன் ஹக்திலஹயனென்னுமிடம் நிஸ்சிதமென்கிறார்” என்று பிள்ளான் கிரீவாஹம்.

ஈடு.—தம்மைப்பிரிய நினைவின்றிக்ேயிருக்க அதிஸங்கையாலே பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தைப்பட்டு, அத்தாலே யவஸந்நரானவரை, “உம்மையொருநாளும் பிரியேன்” என்று அவன்ஆஸ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும் ப்ரீதரானார்-கீழ். முதல் திருவாய்மொழியிலே, தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்வேதெல்லாம் சொல்லியற்றது;

சார்வேதவநெறிப்ரவேஸே; இத்திருவாய்மொழிக்கு * வீடுமின்முற்றம் * பத்துடையடியவரோடே ஸங்கதியாதல்; * வேய்மருதோளினையோடே ஸங்கதியாதல், இது பிள்ளான் கிரீவாஹம்.வ்ருத்தாநுவாதம்-தம்மை இத்யாதி.ஆஸ்வஸிப்பிக்கவென்றது “செங்கனிவாய்” என்றத்தைப்பற்ற. * வீடுமின்முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும்சொன்ன ஹக்தியையும், முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸூசிதமான ப்ராபத்தியையும், * சார்வேதவநெறியிலே நிமமிக்கிறாராகையாலே, தத்த்வபரமான முதல்திருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை * கெடுமிடரிலே நிமமிக்கிறாரென்கிறார் - முதல்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. “தத்த்வபரமாகச் சொல்லவேண்வேதெல்லாம் சொல்லி” என்றது - “அருளினன்” என்று ப்ராபத்தியைச் சொல்லுகையாலே உபாயமும் உக்

இனி அந்த தத்த்வந்தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிதே. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தையும், ‘‘படமுண்டயரவிற பள்ளியின்றவன்’’ என்றும் ‘‘கடைத் தலைச்சிக்கப்பெற்றால்’’ என்றும் அங்ஸந்தித்தார் - * கெடுமிடரிலே; அந்தப்ராப்யம் அப் போதே கைபுகுரப்பெறுமையாலும் நெடுநாள்படப் பிரிந்துபோந்த வாஸனையாலும் வேருவி இவர் அவஸந்நாச, இவர்க்கு ப்ராஸங்க்கமாகப் பிறந்த அவஸாஃத்தை அங் ஸந்தித்து அவனும் ஆஸ்வஸிப்பிக்க ஆஸ்வஸ்தராய் நின்றார் - * வேய்மருதோளிணை யிலே. ஆக, முதல்திருவாய்மொழியிலே - தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்வேதெல் லாம் சொல்லி, அவ்வஸ்துதானே ப்ராப்யமாயிருக்கையாலே அந்தப்ராப்யத்தைப் பெறு கைக்கு உபாயமான ஹக்தியோஃத்தை * வீமீன் முற்றத்தாலே சொல்லி, அந்த ஹக்தி மான்களுக்கு அவன் ஸுலஹனாயிருக்கும் என்று அவன் ஸௌலப்யத்தை * பத்துடைய டியவராலே சொல்லி, ஆக, வீமீன்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன ஹக்தியானது ஸ்வஸாய் யத்தோடே பொருந்திப்படியைச் சொல்லி, அத்திருவாய்மொழி களில் ஹக்திவர்ஃகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஸியா நின்றகொண்டு, தாம் தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் - இதில்.

தமையாகிலும், தத்த்வ பாத்வ ப்ராப்யந்தைப்பற்ற. * கெடுமிடரிலே ப்ரதிபாதிக்கிறது கைங் கர்ய ப்ரதிஸம்வத்யியையன்றோ? இது பாத்வ ப்ரதிபாதிக்கமான முதல்திருவாய்மொழியின் நிம மநமாகிறபடி யெங்கனே? என்ன - இனி அந்த தத்த்வந்தானே இத்யாதி; அந்த பாவஸ்துவே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வத்யியாகையாலே நிமநமாகலாம் என்றபடி. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும் ப்ராப்திமலமான கைங்கர்யத்தையுமென்றது - ‘‘அமரர்க்குதிபதி, தொழுதெழு’’ என்ற பதங்க ளைக் கடாஃபித்து. * வேய்மருதோளிணை எதினுடைய நிமநமென்ன-அந்த ப்ராப்யம் அப்போதே இத்யாதி. * வேய்மருதோளிணை ப்ராஸங்க்கமென்றபடி. இனிமேல், முதல் திருவாய்மொழி யோடே * வீமீன் முற்றத்துக்கு ஸங்க்கிகபந பூர்வகமாக, * வீமீன் முற்றத்தினுடையவும் * பத்துடையடியவருடையவும் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு, அவற்றிற்சொன்ன ஹக்தி யையும முதல்திருவாய்மொழியில் ஸூசிதமான ப்ரபத்தியையும் இதிலே நிமமிக்கிறாரென்கிறார் - ஆக முதல்திருவாய்மொழியிலே என்றதொடங்கி, தலைக்கட்டுகிறார் என்னுமாவாலே. * வீமீ னின் முற்றத்திற்சொன்ன ஹக்தி ஸாத்யஹக்தியாயிருக்க, ‘ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு உபாயமான ஹக்தியோஃத்தை’ என்றதுக்குக் கருத்து - தாம் உபதேசித்த இந்த ஸாத்யஹக்தி ப்ரபத்தியிலே முட்ட ப்ரபத்தியுபாயமாய்த் தலைக்கட்டுமென்று, இங்ஙனம் நிக்கே, இந்த ஸாத்யஹக்திதன்னையே ப்ரபத்தியென்றால் ‘தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத் தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் தில்’ என்றத்தோடே சேராது. ‘‘*வீமீன் முற்றத்திலும் *பத்துடைய டியவரிலும் சொன்ன ஹக்தி ஸாத்யஹக்தி’’ என்றே யருளிச்செய்வார். ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்திப்படியைச் சொல்லியென்றது - ‘‘தவநெறிக்கு - சார்வே’’ என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்வ ஸாத்யத்தோடே பொருந்துகையாவது - ஹக்தியுபாயம் மலையாப்தமாகை. குணங்களைப் பராமர் ஸியா நின்றகொண்டு என்றது - ‘‘உரலினோடிணைந்திருந்து’’ என்றத்தை ‘‘தாமோதரன்’’ என் றும், ‘‘புயற்கருநித்தனன்’’ என்றத்தை ‘‘கார்மேகவண்ணன்’’ என்றும், ‘‘அடியவர்க்கெளிய வன்’’ ‘‘எளிவருமியல்வினன்’’ என்றத்தை ‘‘சார்வே’’ என்றும், ‘‘அமைவுடைமுதல்கெடல்’’ இத் த்யாதியை ‘‘பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்’’ என்றும், ‘‘பிறர்களுக்கரியவித்தகன்’’ என் றத்தை ‘‘காண்டற்கருமையனே’’ என்றும், ‘‘மலர்மகன்விரும்பும்’’ என்றத்தை ‘‘திருமெய்யுறை கின்ற’’ என்றும், இப்புடைகளிலே பராமர்ஸித்துக்கொண்டென்றபடி. முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன என்றது - ‘‘அருளினன்’’ என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் என் றது - ‘‘பண்டேபரமன்பணித்தபணிகையே - கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்’’ என்றத்தைப்பற்ற.

இவ்விரண்கோடியும் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கக்கூடியதேயும், தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாக இவர்களைத்திருப்பது ப்ரபத்தியையே. முதல்திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்திக்கு ஸூசகமான ஸூப்தமுண்டோ வென்னில்,—“அருளினன்” என்றாரிதே. இனித்தான் இவருடைய ஹக்தி வேதாந்தவிஹிதையான ஹக்தியல்ல; அதுதன்னையே பார்க்குமன்று அபஸூத்ராயிகரணந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும். அதுதான் இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரலாவத்தாலே கூடாதோவென்னில்; அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோயிக்கும். “அருளினன்” என்கிற இப்புடைகளிலேயே இவருடைய உக்திகள். “உஹயவரி கூடி நவ்ராண வெஸூகாணிகாதூனிகஹக்தியொமெகஹஸூ?” (உபயபரிகர் மிதஸ்வாந்தஸ்யகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய) என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதாந்தக்ரணனுக்குப் பிறக்குமதிதே ஹக்தியாகிறது; அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்த்தானே ஹவத்ப்ரஸாதிமாய், அதுக்கு அந்தரமான பரஹக்தி தோடங்கிப் பிறந்ததாயிருக்கும் இவர்க்கு. இனித்தான், இவர்வழியேபோய் இவருடையபேறே பேறாக நினைத்திருந்த ஹஷ்யகாரமும், ப்ரபத்தியைப்பண்ணி, பின்னே ஹக்திதோடங்கிப் ப்ரார்த்தித்தாரிதே. அவன்உபாயமானாவும் இவனுக்கு ரூசியுண்டாய் ப்ராப்யஸித்தியுண்டாக வேணுமே; இல்லையாகில் புருஷார்த்தமாகாதே; ப்ராப்யம் இன்னதென்று நிஷ்கர்ஷித்து அந்த ப்ராப்யரூசி கண்ணழிவற உடையவனுக்கிறே அவன் ப்ராபகனாவது; ஆகையாலே, இவருடைய ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிதே இருப்பது. ஆக, * வீமீன்

இவர்க்கு ஹக்தியுண்டாயிருக்க ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உடலாவானென்னென்ன - இவ்விரண்டு இத்தாதி. “அருளினன்” என்றால் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்னில்: “அதுவு மவனதின் னருளே” என்று ப்ரபத்திக்கும் அடி க்ருபையாகையாலே ப்ரபத்தியென்று விரித்தம். இவர்க்கு ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உபாயமென்பானென்? ஹக்திதானானாலோ என்னில், அப்படியாமன்று அபஸூத்ராயிகரணத்தோடும் இவருடைய உக்திகளோடும் விரோதிகருமென்கிறார் - இனித்தான் என்றுதோடங்கி நாலுபாயத்தாலே. வேதாந்த விஹிதஹக்தியானாலோவென்ன - அதுதான் இத்தாதி. ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் - ந்யாயவிரோயம் ப்ரஸங்கிக்குமென்றபடி. அதுதான் - வேதாந்த விஹிதஹக்திதானென்றபடி. விவரணம் - அருளினனென்கிற இத்தாதி. ஆனால் இவர்க்கு ஹக்தி தான் வந்தவழியேதென்ன - உஹய இத்தாதி. யாமூநாசார்ய வசநம்: உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மஜ்ஞாநஸம்ஸ்க்ருதாந்தக்ரணஸ்ய. ஐகாந்திகமாகையாவது - பலதலைத்திருக்கை யன்றிக்கே ஹவானாகிற ஒருதலையேபற்றியிருக்கை. ஆத்யந்திகமாகையாவது - அந்தமதீத்ய வர்த்தமான மென்றாய், யாவதாத்மஹிவியாயிருக்கை. ப்ரபந்நனுக்கும் ஹக்திவேணுமென்கைக்கு ஸம்வாத மாதல், ஹவத்ப்ரஸாதம் ஹக்திவேணுமென்கைக்கு ஸம்வாதமாதல் - இனித்தான் இவர்வழியே இத்தாதி. ப்ரபந்நனுக்கும் அதுஹவ கைங்கர்யங்கள் அபுருஷார்த்தமாகாமைக்காக ஹக்திவேணுமென்கிறார் - அவன்உபாயம் இத்தாதி. ப்ரபத்தேஜ் பூர்வஹவித்வேநவும் ஹக்திவேணுமென்று உபபத்தி முவேஜ் ஷர்ஸிப்பிக்கிறார் - ப்ராப்யம்இன்னதென்று இத்தாதி. ஆகையாலே என்றது - ப்ரபத்தியேயன்றிக்கே ஸாத்யஹக்தியுமுண்டாகையாலே யென்றபடி. ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிதே யிருப்பது என்றது - “அவனுடைய க்ருபையேயுபாயம்” என்றதுதியிட்டிருக்கிற இவருடைய வித்தாந்தத்தைப்பார்த்தால் “ப்ரபத்தியே இவர்க்குள்ளது, ஹக்தியில்லை” என்றும், ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே ப்ரபத்தியைப் பண்ணும்இவருடைய அறுஷ்ட்டாநத்தைப்பார்த்தால் “ஹக்தியே இவர்க்குள்ளது, வேறென்றமில்லை” என்றும் விபஜித்துச் சொல்லலாம்படியாயிருக்குமிதே என்றபடி. இத்தால் - “ஹக்தியாதல் ப்ரபத்தியாதலொழிய இரண்டுமுண்டாகக் கூடுமோ?” என்கிற ஸங்கையும் பரிஹ்ருதம். கீழே, “ஆகவீமீன்முற்றத்திலும்” இத்தாத்தியுத் தத்தை நிறுமிக்கிறார் - ஆகவீமீன் முற்றத்திலும் இத்தாதி. பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தி தம்மு

முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தி தம்முடையபேற்றுக்கு உடலாயிருந்தபடியைச் சொல்லி, இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லி நிமிக்கிறார் இதில். இது ஸாய்யத்தோடே சேர்ந்திருப்பது ப்ராப்தியுண்டானாலன்றோ வென்னில்? - ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்தானமுண்டாக வமையுமிறே இப்போது; குணம் அநுஹவ்யமானால் அந்தகுணவிசிஷ்டமாக இங்கேயிருந்து உபாஸியா நின்றானிறே. ஆக, உபாஸந வேளையிலும் அதிருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லையிறே. ஆனால் பின்னேக் கீழ்மேல்லாம் இந்த ப்ராப்யாநுஸந்தானமே யன்றோ பண்ணிப் போந்ததென்னில்; அவற்றைப் பற்றிப் பிறந்தன சிலரஸவிசேஷங்களைச் சொன்ன இத்தனையிறே அவ்விடங்களில்; உபக்ரமித்த அர்த்தத்தை யுபஸம்ஹரிக்கையென்னு மொன்று உண்டே; அததைச்சொல்லுகிறது - இங்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் ஒருருவிலே “நீபுகேயக்கப்போகவேண்டா” என்றான்; “ஆகில் தவிர்த்தேன்” என்றான்; இவன் தனை ஸுஸஹனில்லையிடர், இவன் ஹக்திலப்யனென்னுமிடம் நிஸ்சிதமென்கிறார்”

டைய பேற்றுக்கு உடலாகக்கூடுமோவென்னில்; விபிஷ்ணுதிகள் ராவணதிகளுக்கு உபதேசித்த தத்த்வாரா தங்களுக்கு ஹமவத்ப்ராவண்யாதியை ஹேதுவானுற்போலே, இவர்க்கும பிறரைக் குறித்து உபதேசித்த ஹக்தி ஹமவத் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்க அத்தாலே ப்ராப்தியைப் பண்ண, அது தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்திப்படியைச் சொல்லி நிமிக்கிறார்; ஆகையாலே, இவர்க்குக் கூடுமென்றபடி. “தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய்” இத்யாதியின் விவரணம் - இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே இத்யாதி. ஸாத்யத்தோடே சேருகையாவது - ஸாய்யவ்யாப்தமாகையாய், ஸாக்ஷாத்காரமாகையென்றபடி. இதுவென்றது - பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தியென்றபடி. தமக்கு இன்னம் ஹமவத்ப்ராப்தி வித்தியாதிருக்க, தத்வமலம்பெற்றேனென்னும்படி எங்கனையென்கிற ஸங்கையையருவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது ஸாத்யத்தோடே இத்யாதி. ப்ராப்தி யாவது - ப்ரத்யக்ஷாநுஹவமென்றபடி. ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்தானாவது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமென்று தோற்றத்தே ப்ரத்யக்ஷமென்றே தோற்று கிற மாநஸாநுஹவவிசேஷம். இப்போது என்றது-இங்கேயிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. ஆனால், ப்ராப்திநிலையில் அநுஹவம்போலே அப்ராப்திநிலையிலும் அநுஹவம் ஹேதுரூபமாயிருக்குமோ வென்ன - குணமநுஹவ்யம் இத்யாதி. அதாவது - “லொஸுமெலவபுரூபாநுசாரிநு” என்கிறபடியே ப்ராப்திநிலையிலே குணம் அநுஹவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், இங்கேயும் அக்குண விசிஷ்டமாக வுபாவிக்கிறானிறே குணநுஹவத்தின் ஹேதுரூபத்தைப் பற்றவென்றபடி. அதி ருக்கும்படியை - குணநுஹவத்தின் ஹேதுரூபத்தையிருக்கும்படியை யென்றபடி. கீழ்மேல்லாம் என்றது - “கண்ணனைநான்கண்டேனே,” “கண்டுகொண்டெய்தொழிந்தேன்,” “கண்டசுதிர் கண்டொழிந்தேன்,” “கண்டுகொண்டென் கண்ணனையாரக்களித்து” இத்தபாதியைக்கடாக்ஷித்து. ப்ராப்யாநுஸந்தானம் என்றது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுஸந்தானமென்றபடி. அவநிறைப்பற்றி என்றது - ஓரோகுணங்களைப் பற்றியென்றபடி. அவ்விடங்களில் - அந்தத்திருவாய் மொழிகளில், இத்தால் - அவ்விடங்களைப்பற்ற இத்திருவாய்மொழிக்கு * முனியே நான்முகன் அணித்தாகையாலே மாநஸாநுஹவத்துக்கொரு வையாத்யவிசேஷமுண்டென்றபடி. கீழ்க்கும் ப்ராப்யாநுஸந்தானமுண்டானாலும் விஸ்வேஷ்வரஸநம் அதியஸித்திருக்கையாலே ப்ராப்யாநுஹவம் மட்டமாயிருக்கும்: இங்கு பலவேளையாகையாலே ப்ராப்யாநுபவம் பூர்ணமாயிருக்குமென்று கருத்து. * வீடுமின் முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் சொன்னவர்த்தத்தை நிமிக்கைக் கடியேதென்ன - உபக்ரமித்த இத்யாதி. ஸங்கத்யந்தரம் - இங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. கீழ் எம் பெருமானார் நிர்வாஹத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்து, மேல் ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தைக் கடா

லக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்தயத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது.

முதற் பாட்டு.

சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்
கார்மேகவண்ணன் கமலநயனத்தன்
நீர்வானம்மண்ணேரிகாலாய் நின்றநேமியான்
பேர்வானவர்கள்பிதற்றும் பெருமையனே.

ஆ.—(சார்வே.)—ஸௌந்தர்யத்தினாலும் ஐஸ்வர்யத்தினாலும் லிங்கவிஹித யாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதஸுலஹ தத்ஸஜாதீபதயாவதிர்ண னான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் லக்தியோகுத்தினாலே ப்ராபிக்கலாம், இதில் ஒரு ஸம்ஸயமு மில்லையென்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், உஹயவிஹிதயுக்தனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதஸுலஹ னான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் லக்தியோகுலஹ ய மென்கிறார்.

[சார்வே என்றுதொடங்கி] - ஆஸ்ரிதஹ்வபனான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் லக்தியோகுத்துக்கு ப்ராப்ய மென்னுமிடம் திஸ்சிதம். “வணக்குடைத் தவநெறி” என்றுசொல்லுகிற அத்தை, இங்கு ‘தவநெறி’ என்கிறது. “தாமோதரன்தாள்” என்று உரலிணைநீருந்த ஸௌலஹ யத்தை ப்ரத்யஹ்ஜனா பண்ணுகிறது. [கார்மேக வண்ணன் என்றமேலுக்கு] - கறுத்தமேவம்போலே ஸ்ராமஹரமான திருநிறத்தை யும் அழகியதிருக்கண்களையு முடையனாய் ஸர்வத்துக்கும் ஸர்வரனாய், ஜமத்ரக்ஷணத் துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையனாய், அயர்வறுமமர்கள் தோற்றுப்பேசும் பெருமையை யுடையனான தாமோதரன் என்றந்வயம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஹோக்யஹிதனானவன் லக்திலப்ய னென்கிறார்.

கார்மேகம் - காளமேவம்போலே ஸ்யாமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், (அதுக்குப்பரபாகமாப்படி), கமலம் - கமலம்போலையிருக்கிற, நயனத்தன் - திருக்கண்களையுடையனாய், (அவ்வடிவழிகையன்றியே), நீர்வானம் - மண்ணேரிகாலாய்கின்ற - பஞ்சஹிதப்ரமுலமான ஸம்ஸ்தஜகுத்தும் ப்ரகாரமாம்படி அந்தராத்மாவாய், நேமியான் - ரக்ஷணபரிகரமான திருவாழியையுடையனாய், பேர் - இவ்வழகுக்கும் ப்ராப்திக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்குமான திருநாமங்களை, வானவர்கள் - பரமபதவாஸிகளானவர்கள், பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகச் சொல்லும்படியான, பெருமையன் -

என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்; முதல்திருவாய்மொழியின் நிமகம் - * கெடுமிடர் * வேய்மரு தோளிணை இரண்டும்; * வீடுமின்முற்றம் ப்ரபத்திபரம்; * பத்துடையடியவர் ஸாதஹக்திபரம்: ஏதந்நிமகம்- * சார்வேதவநெறி * கண்ணன்கழலிணை” என்றுளவந்தார் நிர்வாஹமென்று கண்டு கொள்வது. * வேய்மருதோளிணையோடே நேரே ஸங்கதி” என்று பின்னான் நிர்வாஹம்.

பெருமையை யுடையனாய், இப்படி (உபயவிஹுதிநாதனுய்வைத்து), தாமோதரன்-("மத் துறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடை யாப்புண்டெத்திறம்" என்கிறபடியே வெண் ணெய்க்களவிலே தாம்பாலேகட்டுண்டு அத்தாலே) தாமோதரனென்று பேராய்ப்படி ஆழ்ந்தவையனுனவனுடைய, தாங்கள் - திருவடிகளானவை, தவநெறிக்கு - "வணக் குடைத் தவநெறி" என்று ப்ரஸீத்தமான ஊக்திமார்க்கத்துக்கு, சார்வே - ப்ராப்ய மாயே யிருக்கும்.

இ.—முதற்பாட்டில், உபயவிஹுதியுத்தனுய்வைத்து ஆஸ்ரீதஸுலஹனை வனுடைய திருவடிகள் ஊக்தியோமலஹீய மென்கிறார்.

[தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாங்கள் - சார்வே] - தவநெறிக்கு - ஊக்தி மார்க்கத்துக்கு. "வணக்குடைத் தவநெறி" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. "ஓம் நமஸுராய" என்றவணக்கத்தைக் கரணஸரீரமாக உடைத்தாயிருக்குமிதே ஊக்தி. அன்றிக்கே, "யஸ்யஜ்ஞாநமியந்தவஃ" என்று ஜ்ஞாநவிஸேஷமான ஊக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லுகிறது. இவன் ஒருகால் தலைவணங்க, பெருவருத்தமான காயக்லேஸமாக நினைத்திருக்கும் ஈஸ்வராஹிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம். [தாமோதரன்] - "உர விஹுதினைந்திருந்து" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வாயிகனுய்வைத்து, ஓரிடைச்சி கட்டவும் அடிக்கவும் தண்ணைக்கொடுத்து, அத்தால்வந்த தழும்பாலே அது தானே தனக்குத் திருநாமமாய்ப்படி யிருக்கிறவன். [தாங்கள்] - தன்னை உகப்பார்க்கு அவன்இப்படி எளியனானல் அவனை உகப்பார் அஸ்ஸௌஸஹீயத்துக்குத் தோற்று அவன்திருவடிகளைப் பெறு மித்தனையிதே. சார்வு - ப்ராப்யம். "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்" என்றும் "எளிவருமியல்லினன்" என்றும் 'அவன் சார்வு' என்றார்; இங்கு, சார்வேயென்று அவுபரிக்கிறார். எப்படிப்பட்டவன் இங்கு ஸுலஹனாகிறு நென்னில், - விலக்ஷணவிஹீரஹத்தை யுடையனாய் உபயவிஹுதியுத்தனானவன் என்கிறார்:— [கார் மேகவண்ணன்] - ரீர்கொண்டெழுந்த காளமேவம்போலே ஸ்ராமஹரமான வடிவை யுடையவன். அடியிலே இவனுக்கு ருசியைப் பிறப்பித்து ஊக்திபர்யந்தமாக வளர்த்து அதுபக்வமானால் பின்னைத்தானே ப்ராப்யமாய்ப்படி யிருக்கிற வடிவு. கறுத்தமேவமென் னுதல்; கார்சாலத்து மேவமென்னுதல். "புயற்கருகிறத்தனன்" என்றத்தை நினைக் கிறது. [கமலநயனத்தன்] - அவ்வடிவுக்குப் பரஹ்மாய் அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாஸகமான திருக்கண்களை யுடையவன். [ரீர்வானம் இத்யாதி] - விஹீரஹ வலைக்ஷண்யமே யன்றியிலே ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. பஞ்சஹு தங்கள், தத்கார்யமான டேவாஹிஹுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நேமியான்] - ஜமத் லக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையவன். நித்யவிஹுதியிலும் கையுந் திருவாழியுமாயிதே யிருப்பது. [பேர்வானவர்கள்] - அமரரான வ்ரஹ்மாவிகளை வ்யா வர்த்திக்கிற தென்னுதல், வானவர்கள் பேர்பிதற்று மென்னுதல். [பிதற்றும் பெருமை யனை] - அளவுடையாரும் அடைவுகெடப் பேசும்படியான பெருமையை யுடையவன். "யாவையும் யாவரும்தானும் அமைவுடை நாரணன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. இப்படி உபயவிஹுதிநாடனுய்வைத்து, தன் விஹுதியிலே ஒரு பஹார்த்தத்துக்கு ஸேஷமாய் வந்து அவதரித்து, கட்டவும் அடிக்கவுமாய்ப்படி யிருக்கிற - தாமோதரன் - தவநெறிக்கு- சார்வே.

[சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்] - “தவநெறிக்கு - சார்வே” - “பத் துடையடியவர்க்கெளியவன்” என்றும் “எளிவரும் இயல்வினன்” என்றும் மோன்ன அவன்திருவடிகள் சார்வேன்கிறார். சார்வு - ப்ராப்யம். [தவநெறிக்கு] - லக்திமார்க்கத துக்கு (தபோமார்க்கமென்றபடி) - “வணக்கு நடத்தவநெறி” என்றரே அங்கே; அத் தைச்சோல்வுகிறார்; “தவநெறி” என்னுங்காட்டில் லக்தியைச்சோல்லிற்றுமோவேன் னில்; - “தவநெறி” (நமஸ்யந்தஸ்சமாம்) என்று நமஸ்ஸைக் கரணஸாரமாக உடத்தாயிருக்குமிறே லக்தி; இவன்ஒருப்ராணமத்தைப் பண்ணினால் “இவன் நம்மை நோக்கிக் குவாலாக வருந்தினான்” என்று இதுதன்னைப் பேரிய காயக்லேசமாக நினைத் திருக்குமவன்கருத்தால் சோல்வுகிறது. அன்றிக்கே, “யவஸ்யஜிதரதஸ்யந்தவஃ” (யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம்தபஃ) என்று ஜ்ஞாந விசேஷமான லக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சோல்லிற்றுவு மாம். [தாமோதரன்தாள்கள்] - “உரலினோடினைந்திருந்தேங்கியவேளிவு” என்றத்தைச் சோல்வுகிறார் இங்கு. யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்டு தழும்பு சுமந்ததுவே திருநாமமா யிருக்குமவனிறே; யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்பானோருவனுபின்பு, அவனையுடப்பார் அவன்காலைக் கட்டிக்கொள்ளுமித்தனையிறே. எப்படிப்பட்டவன்ஸுலபனாகிறானென்னில்,

ப்ராவேஸத்திலே, தபஸ்ஸப்பூத்தாலே - ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகையாலும், இங்கி லக்தியோமலப்பயமென்கையாலும், இப்பாட்டு ப்ரபத்திபரமாயும் ஹத்திபரமாயுமிருக்கிறது. கிருமிக் கிறப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் - பத்துடை இத்யாதி. “தவநெறி” என்று * பத்துடையடியவ ரிலே யிருக்கிறதோவென்ன - வணக்குடை இத்யாதி. அங்குத்தான்இது சொல்லும்படி எப்படி யென்று சங்கித்து, த்வேதாபரிஹாரம் - தவநெறியேன்னுங்காட்டில் இத்யாதி. தவநெறியென் னுங்காட்டில் தபஸ்ஸைச்சொல்லுமதொழிய ஹத்தியைச்சொல்லிற்றோமோவென்னி லென்றபடி. கரணஸரீரமாக - அங்கமாகவென்றபடி. “இருக்குமிதே ஹத்தி” என்றவங்ந்தாம், “ஆகையாலே” என்றகூட்டிக்கொள்வது. கரணஸரீரமான நமஸ்கரத்தைத் தபஸ்ஸென்பானென்னென்ன - இவ றோடு இத்யாதி. அதாவது - அங்கமானநமஸ்ஸை ஈஸ்வராவிப்ராயத்தாலே தபஸ்ஸென்னலாமாக யாலே, அங்கமானநமஸ்ஸையிட்டு அங்கியான ஹத்தியைத் தபஸ்ஸப்பூத்தாலே உபசரிக்கிறதென்ற படி. ப்ரபத்திபரமானபோது, “தவஸாஸ்யஸாதேஷ்டாந்தவஸாஸ்சிரிக்ஷகாஹுஃ” என் னக்கடவதிதே. “தவநெறி” என்றத்தை ஸாயு யஹத்தியாக ஸாயிக்கப்பிக்கு, “நசிஸ்யஸா ஶிராஹக்ஷா” என்றத்தைபெடுத்தது-ஸாத்த்யஹத்திமானுக்கும் ஸம்ஹாவிதமான ப்ரணாமாஸிகளுண் டாகையாலே. குவால் - அதிகம். வநந்தினு - ப்ரயாஸப்பட்டான். “தபஸ்ஸென்று - ஜ்ஞா நத்தைச் சொல்லும்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - யஸ்யஜ்ஞாநமயம் இத்யாதி. “யஸுவயுஜி ஸுவயுவிஷ்யுஜிநாநபி^யந்தவஃ ! தஸா^யதேதஜ^யஹ நா^யராவி^யவின்ஹஜாபதே”

இதி முண்டோபநிஷத். “வததக்ஷிதபுனொரோயதனபுஷுபுதா: | நஸ்யுன
புரோஹகூரித்யுபுசூஉவாவதெ” இதி தீரஸு நவமே. * பத்துடையடியவரின் நிக
மநமென்கைக்கு ஸஞ்சகஸப்டம் - உரலிளேடு இத்த்யதி. ஸப்தார்த்தம் - யசோநாதிகள் இத்த்யதி.
“தாங்கள்” என்றதுக்குக் கீழையுங்கூட்டிஹாவம் - யசோநாதிகள் இத்த்யதி. மேலுக்கெல்லாமவ
தாரிகை - எப்படிப்பட்டவன் இத்த்யதி. இவ்வுடையவரைக்கெல்லுநதுக்கு ப்ரயோஜநவிசேஷம்

லிலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனாய் உபயவிபூதியுக்தனானவன்கிடர்! என்கிறார். [கார்மேகவண்ணன்] - நீர்க்கொண்டேழுந்த காளமேவம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். லக்ஷி தனக்கு இவன்தான் க்ருஷிபண்ணவேண்டா, ருசிக்கு உத்பாதகமுமாய் பின்பு அத்தை வளர்த்து அது பக்வமானால் தானே ப்ராப்யமாம் வடிவையுடையவன். * காதல் கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர் மேனியிறே. கார்காலத்தில் மேவம்போலேயென்னுதல், கறுத்தமேகமேன்னுதல். “புயற்கருநிறத்தனன்” என்றத்தைச்சொல்லுகிறார். [கமலநயனத்தன்] - அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமாயிருக்குமிறே திருக்கண்கள். அநுக்ரஹமடையத் தோற்றுவது கண்வழியேயிறே. வாத்ஸல்யப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவழகு கண்டு மேல்விழுகையன்றிக்கே, மேன்மையாலும் மேலேவிழவேண்மேவனுய்த்து. [நீர்வானம்இத்யாதி] - விக்ரஹவைலக்ஷணயமேயன்றிக்கே ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தைச் சொல்லுகிறது. “யாவையும் யாவரும் தானுமமைவுடைநாரணன்” என்றத்தை நிவிரிக்கிறார். ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும் சொன்னவித்தால் - அவற்றின் கார்யமான தேவாதி விசேஷங்களையும் நினைக்கிறது; இத்தால் - லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. [நேரியான்] - கையுந்திருவாழியுமாய் நித்யவிபூதியிலேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. [பேர்வானவர்கள்] - இவ்வருகில் ஆக்கனான தேவர்களன்றிக்கே அவ்வருகில் பெருமக்கள் ஏத்தும்படியான பெருமையையுடையவன். அன்றிக்கே, “வானவர்கள் - பேர் - பிதற்றும் பெருமையன்” என்றமாம். இங்கு ருசியுடையாரும் பிதற்றறித்தனை: ப்ராப்யம் கைபுகுந்தவ்வருகு பட்டாராயிருக்கிறவர்களும் பிதற்றமத்தனை. கார்மேகவண்ணனாய், கமலநயனத்தனாய், நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற நேரியானாய், பேர்வானவர்கள் பிதற்றும் பெருமையனாயிருந்துவைத்து - தாமோதரனானவன் திருவடிகள் - தவநெறிக்கு - சார்வே; இது நிஸ்சிதம். (க)

கன் அருளிச்செய்கிறார் - லக்ஷிதனக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. விக்ரஹம் லக்ஷிவர்த்தகமோ வென்ன - காதல் இத்யாதி. காரென்று - கறுப்பாதல், கார்காலமாதல். “கார்மேகவண்ணன்” என்றது * பத்துடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - புயற்கரு இத்த்யாதி. அப்படி ப்ரகாசகமோ வென்ன - அநுக்ரஹம் இத்த்யாதி. ஸப்ஜார்த்தம் - வாத்ஸல்ய இத்த்யாதி. கமலநயனத்வம் பரத்வ ஹேதுவென்று லாவாந்தரமாதல், “நீர்வானம்” இத்த்யாதிக்கவதாரிகையாதல் - வடிவழகு இத்த்யாதி. அவதாரிகாபக்ஷத்திலே, “வடிவழகு” இத்த்யாதிவாக்யவிவரணம் - விக்ரஹவைலக்ஷணயமே இத்த்யாதி. “வடிவழகு” இத்த்யாதிவாக்யம் லாவாந்தரமானபோது, “நீர்வானம்” இத்த்யாதிக்கு லாவம் - விக்ரஹவைலக்ஷணயமே இத்த்யாதி என்றுகண்டுகொள்வது. “நீர்வானம்” இத்த்யாதி * பத்துடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - யாவையும் இத்த்யாதி. பஞ்சஹுதங்களை யும் சொன்னால் எல்லாம் சொன்னதாமோவென்ன - ப்ருதிவ்யாதி இத்த்யாதி. “தலிஸூவாரொயாதா” இத்த்யாதியைப்பற்ற - கையுந்திருவாழியுமாய் இத்த்யாதி பேர்வானவர்கள் - பெரியவானவர்கள். “பேர்வானவர்கள்” என்றதுக்கு லாவம் - இவ்வருகில் இத்த்யாதி பேர் - பெருமை. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “பேர்” என்று - திருநாமம். அஜ்ஞான இவ்வருகுள்ளவர்களன்றோ பிதற்றமவர்க ளென்ன - இங்கு ருசி இத்த்யாதிவாக்யத்வம். அந்வயித்துக்காட்டுகிறார் - கார்மேகம் இத்த்யாதி. “சார்வே” என்ற அவதாரணார்த்தம் - நிஸ்சிதம் என்றது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

பெருமையனே வானத்திமையோர்க்குங் காண்டற்
கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கேன்றும்
திருமெய்யுறைகின்ற செங்கண்மால்நாளும்
இருமைவினைகடிந்து இங்கேன்னையாள்கின்றானே.

ஆ.—(பெருமையனே.) - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரனாய், அநாபுரிதர்க்கு தூர்த்தர்ஸனாய், பெரியபிராட்டியாரோடு நித்யஸம்ஸ்லிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமான், நாளும் இருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாள்கின்ற நென்றுகொண்டு, தம்முடையலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸ்ரீயப்பதியான ஸர்வேஸ்வரன் என்னுடைய ப்ரதிஷ்ட்யகங்களைப் போக்கி நாள்தோறும் என்னை இஹலோகத்திலே அடிமை கொள்ளாசின்ற நென்று, தம்முடைய லாபத்தைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன். [காண்டற்கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கு] - “பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்” என்கிறது. [என்றும் திருமெய்யென்று மேலுக்கு] - என்றும் பெரியபிராட்டியார் திருவுடம்பிலே உறைவதுஞ்செய்து, அத்தாலே, மதுபாநமத்தரைப்போலே சிவந்திருக்கண்களை யுடையன ஸர்வேஸ்வரன். இத்தால் - “மலர்மகள் விருப்புநமரும் பெறலடிகள்” என்கிற விடத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறது.

ப.—அகத்தாம், பாத்வாதிலேதுவான ஸ்ரீயப்பதிவத்தை யுடையவன், தன் ஸீலாதிசயத்தாலே என்னை அடிமைகொள்ளாசின்ற நென்கிறார்.

வானத்து - ஊர்தவலோகவாஸிகளான, இமையோர்க்கும் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், பெருமையன் - (அவ்வருகான) பெருமையை யுடையனாய், ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணையாதார்க்கு - அதுஸந்யியாதார்க்கு, காண்டற்கு - காண்கைக்கு, அருமையன் - அரியனாயிருக்குமவனாய், என்றும் - ஸர்வகாலமும், திரு - லக்ஷ்மியானவன், (“அகல கில்லேனிறையும்” என்று), மெய் - திருமேனியிலே, உறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே, செங்கண் - நிரதிசய ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடைய, மால் - பெரியவன், இருமைவினை கடிந்து - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப்போக்கி, இங்கு - இந்தவிஷுத்திதன்னிலே, நாளும் - நாள்தோறும், என்னை -, ஆள்கின்றான் - அடிமைகொள்ளுகிறான்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரீயப்பதியைவைத்து என் விரோதியைப் போக்கி இங்கே அடிமைகொள்ளாசின்ற நென்று, தாஹாதரத்வம் தமக்கு வலித்தபடியைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே இத்தாதி] - ஊர்ய வலோகஸ்யராய் “ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக் குத் தங்களுக்குமேவிலை” என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரன். “அமை யுடைமுதல்கெடல் ஒடிவிடையறநிலமதுவாம் அமைவுடை அமரர்” என்றத்தை நினைக்கிறது, ஊர்மாரம் கனத்திருக்கையும் விடுமிடத்துக் காற்கட்டு குவாலாயிருக்கையுமிதே

நம்மிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. [காண்டற்கு இத்யாதி] - தானே மேல்விழாநின்றால் இசைவின்றியே யிருப்பார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியா யிருக்கும். “பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்” என்றத்தை நினைக்கிறது. என்றுமொக்கப் பிராட்டிதிருமேனியிலே உறை கிற. [என்றும்] - “அகலகில்லேனிறையும்” என்கிற நித்யவாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. “மலர்மகள் விருப்பும்” என்றத்தை நினைக்கிறது. [செங்கண்] - அவளோட்டை ஸஹ வாஸத்தாலே, மடிமுடிதரைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவன். [மால்] - அவளோட்டைச்சேர்த்தியால்வந்த பெருமையையுடையவன். “சுபுரெயம் ஹிததெஜஃ” “அரும்பெரலடிகள்” என்றத்தை நினைக்கிறது. [இருமைவினைகடிந்து - நாளும்-இங்கு என்னையாள்கின்றனே] - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப் போக்கி, ஒரு தேசவிஸிஷத்தி லன்றிக்கே இஹலோகத்திலே நாள்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளாநின்றான்; அங்கு- மூணாதுவம்; இங்கு-மூணஜ்ஞாதத்தாலே யரிக்கை.

சுரு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரீயுபதீயாயிருந்துவைத்து என் லிரோயியைப் போக்கி என்னை இங்கே அடிமைகொள்ளா நின்றனென்று, கீழ்ச்சொன்ன ஸௌலப்யம் தமக்குப் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - “அமைவுடை முதல்கேடலொடி விடை யறநிலமதுவா மமைவுடையமரர்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அல்லாதார் கீழேயிருக்க தாங்கள் விலக்ஷணமான தேசங்களிலே இருக்கிறார்களாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதிக ளுக்கும் தாங்களே கடவர்களாக நினைத்துத் தங்களைக் குவாலாக நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ் மாதிகளுக்கும் தன்னையாஸ்ரயித்து ஸ்வரூபம் பெறவேண்டுமென்படியான பெருமையையுடையவன். [வானத்து]-அவ்வாசியே அவர்களுக்குஉள்ளது; அவனைப்பார்த்தால் நம்மோடவர்களுடே வாசியில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நம்மிலும் கனவியராயிருப்பார்கள். நமக்குப் பற்றின வளவேயிறே விடவேண்டுவது, அவர்களுக்கு த்ரைலோக்யமும் விடவேண்டுமே. [காண்டற்குஇத்யாதி] - தானேவந்து மேல்விழா நின்றால் விலக்காமையின்றிக்கே யிருப்பார்க்குக் காண அரியனாயிருக்கும். ஸம்வந்யம்இன்று தேடவேண்டா: பெறவேண்டுமென்கையும் வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது. “பிறர்களுக்கரியவித்தகன்” என்றத்தைச் சொல்லு

இரண்டாம்பாட்டு.—பெருமையனே இத்யாதி. “வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே” என்றுதொடங்கி, “என்னையாள்கின்றான்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரனாய் இத்யாதி.

“பெருமையனே” இத்யாதி * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே சொல்லிற்றென்ன - அமைவுடை இத்யாதி. “வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே” என்றவயித்தர்த்தம் - அல்லாதார் இத்யாதி. “இமையோர்க்கும்” என்ற சமஸ்தார்த்தம் - தங்களைக்குவாலாக இத்யாதி. “வானத்து” என்று விசேஷித்ததுக்கு வாவம் - அவ்வாசியே இத்யாதிவாக்யத்தவயம். நம்மைப் பற்ற வாசியில்லையோவென்ன - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்தில் ஆதிக்கமுண்டென்ற படி. கனவியர் - கனத்தவர்: அதிகரென்றபடி. அதெப்படியென்ன - நமக்கு இத்யாதி. “ஆகத் தீனையாதார்க்கு - காண்டற்குருமையனே” என்றதுக்கர்த்தம் - தானேவந்து இத்யாதி. ஆகத் தீனையாமை - மஹாவில் வையாமையாய், விலக்காமையில்லாதார்க்கென்றபடி. விலக்காமையின் றிக்கே யிருப்பார்க்கு - விலக்குகிறவர்களுக் கென்றபடி. காண்கைக்கு விலக்காமைமாத்ரம் போருமோவென்ன - ஸம்வந்யம் இத்யாதி. ‘வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது’ என்றவந் தாம், “பெறுகைக்கு மிழக்கைக்கும்” என்றுஅத்யாஹார்யம்.இது * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே

கிறது. [என்றும் திருமெய்யுறைகின்ற] - ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோமுத்தைச் சொல்லுகிறதிறே. * அகலகில்லேனிறே. “மலர்மகள் விரும்புமருமும் பேறலடிகள்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. என்றமொக்கப் பெரிய பிராட்டியார் வர்த்திக்கிற திருமேனியையுடையவன். [செங்கண்] - அவளோட்டை நித்யஸம்ஸாரேஷத்தாலே, நீர்பாயந்த பயிர்போலே செவ்விபேற்ற திருக்கண்களையுடையவன். [மால்] - “யவ்யஸாஜநகாதுஜா” (யவ்யஸாஜநகாத்மஜா) என்றவளையுடையனாகையால் வந்த பெருமையைச் சொல்லுகிறது: “அரும்பேறலடிகள்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாளும்இத்யாதி] - (இருமைவினைகடிந்து-நாளும்-இங்கு என்னையாக்கின்றனே) - புண்யபாபருப கர்மங்களைப் போக்கி, இதைவிட்டு ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் கொள்ளக்கடவ அடிமையை இஹலோகத்திலே நாள்தோறும் கொள்ளாநின்றான். அங்குப்போனால் குணவலவத்தாலே ஸத்தையை நிர்வஹிக்கும்; இங்கு குணஜ்ஞாநத்தாலே யசிப்பியாநிற்கும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால்குறைவுடையம்
மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித்துயர்கடிந்தோம்
வாள்கெண்டையொண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வன்
தாள்கண்டுகொண்டு என் தலைமேற்புனைந்தேனே.

ஆ.—(ஆள்கின்றான் ஆழியான்.)-ஆள்கின்ற ஆழியான் ஆரால்குறைவுடையம்; இனி இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் மீளக்கடவதன்று; எங்கனெனெயென்னில் - இந்த ஸம்ஸார ஁஁ஷத்தைக் கடிந்தோம்: வாள்கெண்டையொண்கண்மடப்பின்னைதன்கேள்வனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என் தலைமேல் புனைந்தேன் என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், மறுவனிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாயனவனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என் தலைமேலே புனைப்பெற்றேனென்கிறார்.

சொல்லிற்றென்ன-பிறர்களுக்கு இத்யாதி. மெய் - விக்ரஹம். ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோமுமாவது - த்வயத்தில் மதுப்பைச்சொல்லுகிறது. “உறைகின்ற” என்கிற வர்த்தமானத்தாலே - பிரியாதே வர்த்திக்கிறுனென்று விவகசித்து, அதுக்குப் பரமானம் - அகலகில்லேனிறே என்ற; “உறைமார்பா” என்னுமளவும் விவகசித்தம். இது * பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேவென்ன - மலர்மகள் இத்யாதி. “என்றும் திரு - உறைகின்ற - மெய்” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - என்று மொக்க இத்யாதி. “திரு - உறைகின்ற செங்கண்மால்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஊவம் - அவளோட்டை இத்யாதி. “திரு - உறைகின்ற - மால்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஊவம் - யவ்யஸா இத்யாதி. “சுபுரெயம்ஹிததெஜோயஸுலாஜநகாதுஜா ! நகம்ஹரியபூலாஹதபூராராசியாவாஸ்யாவநெ” இதி மாரீசரி (ரா-ஆ-௩-௪-௧) மால்-பெரியவன்:ஸ்வாமியென்றபடி. இது*பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேவென்ன-அரும்பேறல்திட்யாதி. தேசவிசேஷத்தில் கொள்ளும் அடிமையை இங்கே கொள்ளும்படியென்? என்ன - அங்குப்போனால் இத்யாதி. ‘வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே, ஆகத்தனையாதார்க்கு - காண்டற்சருமையனே, என்றும் திரு - உறைகின்ற - மெய் - செங்கண்மால், இங்கு - இருமைவினைகடிந்து - நாளும் - என்னையாக்கின்றனே’ இத்யந்த்வயி.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால்குறைவுடையம்] - ஸர்வேஸ்வரன் என்னை அடிமை கொள்ளாதினான். இனி, ஆரைக்கொண்டு கார்யமுடையோம்? [வாள் கெண்டை யொண்கண்] - ஒளியையுடைய கெண்டைபோலேயிருக்கிற அழகிய கண்.

ப.—அநந்தரம், நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே நிரதி யாநுலாவ்பனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யநுலவிக்கப்பெற்றேன்; அவன் ரக்ஷகனாக விரோயி மறுவலிடாது; என்னகுறையுண்டு? என்கிறார்.

(“கைகழலாநேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான்” என்கிறபடியே), ஆழியான் - கையுந்திருவாழியுமாய்க்கொண்டு, ஆள்கின்றான் - விரோயியைப்போக்கிரக்ஷித்தருளா நின்றான்; (அத்தாலே), பிறவித்துயர் - ஜம்ப்ராயுத்த ஸகலஃவங்களையும், கடிந் தோம் - போக்கினோம்; மீள்கின்றதில்லை - (இனி அது)மீளுகிறதில்லை; (ஆனபின்பு), ஆரால்குறைவுடையம் - நம்மோடு பிறரோடு வாசிபற ஒருவராலும் ஒருகுறையை யுடையோமல்லோம்; வாள் - (கூர்மைநெடுமையாலே) வாறும், கெண்டை - (குளிர்ந்தி மிளிர்ந்தியாலே) கெண்டையும் போலியாம்படி, ஒண் - விலக்ஷணமான, கண் - கண்ணை யுடையளாய், மடம் - மடப்பம் முதலான ஆத்மகுணங்களாலே பூர்ணையான, பின்னை தன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வன் - அலிமதநாயகனானவனுடைய, தான் - திரு வடிகளை, கண்டுக்கொண்டு - அபரோக்ஷித்து, என் தலைமேல் - என் தலைமேலே, புனைந் தேன் - யரிக்கப்பெற்றேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின் னைப்பிராட்டிக்கு வல்லஹானவனுடைய திருவடிகளை ஸரோஹவணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] - வகுத்த ஸர்வேஸ்வரன் அடிமைகொள்ளாதினா னென்னுதல்; ஆசிலைவைத்த கையுந்தானுமாய் விரோயியைப்போக்கி அடிமைகொள் ளாதினான் என்னுதல். அசுத்தனானதன்னாலே ஸாதத்தயமான அசேதநக்கிரியாகலாபங் கள் கொண்டு விரோயியைப் போக்குமவரன்றே இவர்? ஸர்வஸக்தி கையில் திருவாழி யின் கூர்மையாலே போக்குமவரிதே. [ஆரால் குறைவுடையம்] - என்னால் வரும தொரு குறையுமில்லை; யமாடிகளால் வருமவையுமில்லை. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிதிகிறதில்லை. [பிறவித்துயர் கடிந்தோம்] - ஃவஹேதுவான ப்ரக்ருதிஸம்ஸர் டத்தையும் ஒட்டினோம். பரமபதத்திலே புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப்போகாத வைகிகுப்தர்களுக்கு மீளவேண்டிற்றிதே. “மயர்வறமகிரலமருளினன்” என்று ருசி ஜநகனும்அவனையாய் பேறும்அவனாலேயாயிருக்கிற எனக்குப் புனராவ்ருத்தி ப்ரஸங்ம மில்லை யென்கை. இதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில்? [வாள்கெண்டை இத்யாதி] - ஒளியையுடைத்தாய்க் கெண்டைபோலே முடியமாய் உர்ஸநீயமான திருக்கண்களையுடை யவளாய், ஆத்மஃனோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லஹானவனுடைய. அவளடியாகவந்த பின்பு, என்னுடைய கர்மவஸ்யதையாலேயாதல், அவன் ஸ்வாதந்தர் யத்தாலேயாதல் இழக்கவேணுமோ? அவன் என்னைக் கடாஷியாவிட்டால், அவள் கடாஷத்துக்கு இலக்கன்றிப்போகிறான். அவன் ஸ்வாதந்தர்யங்கொண்டாடினால் அவன் நோக்கு இழக்குமிதே. என்ஜீவநத்தைப் பறித்தானாகில் தன்ஜீவநத்தை யிழக்கிறான். [தாள்கண்டுக்கொண்டு] - தாளாலே அவனைக் கண்டுக்கொண்டென்னுதல், தானைக்கண்டு கொண்டென்னுதல். “நின்செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்றும், “கோலமா

மென்சென்னிக்கு” என்றும் ஆசைப்பட்டபடியே, எந்தலைமேலே சூடப்பெற்றேன் என்கிறார்.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி கப்பின் னைப்பிராட்டிக்கு வல்லவனுனவனுடைய திருவடிகள் ஸ்ரீரோவ-லிஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்ருன் ஆழியான்] - ஆசிலேவைத்த கைபம் தாறுமாய் ஸ்ரீரோவியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளா நின்றான் என்னுதல்; வகுத்த ஸர்வஸ்வரன் அடிமை கொள்ளாநின்றான் என்னுதல் பின்னையும் அவன்கை பார்த்திருக்கவேண்டும் அசேதநக்ரியா கலாஹங்களைப் பூண்கட்டாநிற்பார்கள் சிலர்; “கூரம்பனல்லால்” என்று அம்பின் கூர்மையையும் “சுடர்வட்டவாய்நுதி நேமியீர்” என்று திருவாழியில் கூர்மையையும் கொண்டு பேறவிருப்பார்கள் சிலர். அஸக்தனான தன்னாலே ஸாஹ்யமான க்ரியாஜாதத் தைப்பற்றிப் பேறவிருப்பார்கள் சிலர்; ஸித்தஸ்வரூபனான ஸர்வரக்தியைப்பற்றிப் பேற விருப்பார்கள் சிலர். க்ரியாஜாதத்தை நெகிழ்ச்சொல்லி, “கேவோய், என்னையன்றோ பற்றுகிறது” என்றானிறே [ஆரால்துறைவுடையம்] - என்னாலே இழக்கவேண் தேல், ஆராயக்கடவ யமாதிதருக்கும் வந்துகிட்டலாதல், அவன்தன்னளவும் சென்றால் பின்னையும் ஒன்றைப் பார்த்திருத்தல் செய்யவேண்மேற்படியாய் இருப்பதொன்றையோ நான்பற்றிற்று? ‘ஆரால்’ - என்கிறார்காணும்: என்றும் ஓநசேதநாலே பேறென்றிருக்கு மவராகையாலே. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிகேறதில்லை [பிறவித்துயர்கடிந் தோம்] - ஸம்ஸார ஸூரீதத்தையோட்டினோம் + பரமபதத்தில் புகச்செய்தேயும் ருசிமுன் னைக்கப் பேறல்லாமையாலே கடலில்புக்க துரும்புபோலே மீளப்போந்தார்களிறே வைதிக

மூன்றும்பாட்டு.—ஆள்கின்ருன் இதுபாதி. “மீள்கின்றதில்லை” என்றுதொடங்கி “தலைமேல்புனைந்தேனே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மறுவலிடாதபடி இதுபாதி.

“ஆழியான் - ஆள்கின்ருன்” என்றதுக்கு த்வேதா ஹவம் - ஆசிலே இதுபாதி வாக் யத்வயம். ஆசு - ஆயுட்ப்பிடி. ஆழியைக்கொண்டாங்கின்றானென்று முக்தினவர்த்தம். திருவாழி பரத்வஸூசகமாகையாலே - ‘வகுத்தஸ்ர்வஸ்வரன்’ என்கிறது. சர்மை “ஆழியான் - ஆள்கின் ருன்” என்கையாலே ப்ரதிகோடிபையும் கூட்டி ஹவம்-பின்னையும்அவன்கைபார்த்து இதுபாதி வாக்யத்வயம். பின்னையும் என்றது - ஸாஸ்திராங்களை யறுஷ்ட்டிபத்திப்பிடி மென்றபடி. “கூரம் பனல்லால்” - நாலாந்திருவந்தாதி எட்டாம்பாட்டு, “இலேதுணை” இதுபாதி. சீழ்வாக்யத்வயவிவர ணம் - அஸக்தனான இதுபாதிவாக்யத்வயம். ‘பின்னையும்வன்கைபார்த்து’ இதுபாதிவாக்யத்காலே - கார்யவர்த்தியில் ஈஸ்வராபேகையும, ‘அஸக்தனான’ இதுபாதிவாக்யத்காலே - ஸ்வரூபவர்த்தியில் சேதநாபேகையும சொல்லப்படுகிறது. ஸாஸ்திரவிஹிதமான உபாயாந்தரங்களைவிட்டு அவனைப் பற்றக் கூடுமோவென்ன - க்ரியாஜாதத்தை இதுபாதி. ‘என்றானிறே’ - ஹரமஸ்ஸோகத்தாலே யென்றபடி. ஆரால் துறைவுடையம் - ஒன்றாலும் குறைவுடையோமல்லோ மென்றபடி. இதுக்கு ஹவம் - என்னாலே இதுபாதி. * யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை ஈல்வீடு செய்கையாலே என்னாலிழக்கவேண்டாதென்றபடி. ஆராயக்கடவ யமாதிதருக்கும் வந்துகிட்டலாதல் என்றது - ஸம்ஸாரியான நிலையில் நில்லாமையைப்பற்ற. பின்னையுமொன்றைப் பார்த்திருத்தல் என்றது - அவன் விஷயமான ஹத்தயாதிகளைப்பற்றியும் அவன் க்ருபையைப் பார்த்திருத்தலென்றபடி. ஆனால், எத்தால் என்றமல், “ஆரால்” என்கிறதென்னென்ன - ஆராலென்கிறார்களும் இத் துபாதி. மறுவலிகேறதில்லை என்றது - ஸம்ஸாரம் மறுவலிடுகிறதில்லை யென்றபடி. பிறவித் துயர்கடிந்தால் மீளாமை விர்த்தமாயிருக்க, “மீள்கின்றதில்லை” என்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - பரமபதத்தில் இதுபாதி. திருமேனியோடேயிருக்க “கடிந்தோம்” என்று ஹதிசமாகச் சொல்லுவா

புத்ரர்கள். “மயர்வறமதிநலமருளினை” என்று ருசிமுன்னாக அவன் தாப்பெறவிருக்கிற நமக்குப் புநராவ்ருத்தி ப்ரஸங்கமுண்டோ? “கடிந்தோம்” என்கிறாரிறே: அவன் செய்வா னாக ஏறட்கேக்கோண்ட கார்யத்துக்கு “ஸ்ரீதோஸ்மி” என்னலாம்படி யிருக்குமிறே. [வாள் இத்யாதி] - அவன் ஸ்வாதந்தர்யம் தலையேத்ததாகில் † அடுதுவளம் தடைப் படும்போலேகாணும். இனி என்னுலேதான் விடப்போமோ? அவனுலேதான் விடப் போமோ? என்னுடைய பாரதந்தர்யம்போலே அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? அவன் ஸ்வாதந்தர்யம் தலையேத்ததோ தன்னுனை யிழக்கிறான். * மணநோக்கமுண்டானிறே. ஒளியையுடைத்தான கெண்டைபோலே முடியுமாய் வைத்தகண் லாங்காதே கண்டுகொண்டு இருக்கவேண்மேம்படியான அழகிய கண்களையுடையளாய் ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லவன். [தாள்கண்டுகொண்டு] - காட்சிக்கு ஹேதுசொல்லிற்றிறே. [என்தலைமேல்புனைந்தேன்] - “துயரறுசுடரடிதொழுதேழு” என்றும் “பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும், “கோல மாமென்சென்னிக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மயிர்கழுவிப் பூச்சுடவிருப்பாரைப் போலேயிருக்கிற ஹோக்யதைசொல்லுகிறது. “நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்று ப்ரார்த்தித்தவத்தைத் தலையாகப்பெற்று க்ருதக்ருத்யானுனேன். (௩)

னென்? என்ன-கடிந்தோமென்கிறார் இத்யாதி. “நவெஷாரொஹம்ஸ்யுகிஷ்யஸா க்ஷதஸா ஷாந்யாஸ்யுத ஸ்விதொஸிமகஸநெஹம்ஃகாரிஷ்யவவநஃதவ” இதிதீதாஸு(௧௮.) “மீன் கின்றதில்லை” என்பானென்? ஸ்வாதந்தரான நான் தன்னினாலொவென்ன - வாள் இத்யாதி. விசேஷணங்களுக்கு லாவம் - அவன் ஸ்வாதந்தர்யம் இத்யாதி. அடுதுவளம் - அடுகென்று - பெட்டிமேற் பெட்டியாய், வளமென்று - ஹோக்யவஸ்துவாய்; பெட்டிமேற் பெட்டியாக வைத் திருக்கிற ஹோக்யவஸ்து: போனகப்பெட்டியென்றபடி. (அடுதுவளம்-ஹோஜநமும்.) அடுதுவளம் தடைப்படுகையாவது - நப்பின்னைப்பிராட்டி கடாக்ஷம் பெறாமை. நப்பின்னைப்பிராட்டிபுருஷ காரம் சொன்னதுக்கு லாவம் - இனியென்னுலே இத்யாதி. இனியென்றது - என்னுடைய அங்கீ காரம் நப்பின்னைப்பிராட்டி யடியாகவந்தபின்பென்றபடி. அவனுலே விடப்போகாமைக் கடியே தென்ன - என்னுடைய இத்யாதி. “அவன் ஸ்வாதந்தர்யம்” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - ஸ்வா தந்தர்யம் இத்யாதி. கடாக்ஷம் ஹோஜநமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மணநோக்கம் இத்யாதி. திரு மொழி. ஸப்தார்த்தம் - ஒளியை இத்யாதி. வாள் - ஒளி. காட்சிக்கு ஹேது என்றது - நப்பின் னைப்பிராட்டி புருஷகாரத்தை. “என்” என்றதுக்கு லாவம் - துயரறு இத்யாதி. “புனைந்தேன்” என்கிற பதஸத்தியாலே ‘மயிர்கழுவிப் பூச் சூடவிருப்பாரைப்போலே’ என்றது. “தலைமேல்புனைந் தேன்” என்றதுக்கு லாவம் - நின்செம்மா இத்யாதி. தலையாக வென்றது - சாடு. தலையிலேயாக வென்றும், ஸ்ரேஷ்ட்டமாகவென்றும். ‘வாள் கெண்டை’ என்றுதொடங்கி, ‘புனைந்தேன், பிறவித் துயர்கடிந்தோம் - மீன்கின்றதில்லை, ஆழியான் - ஆன்கின்றான், ஆரால் குறைவுடையம்’ இத்யங்க்யஃ. (௩)

தான்காம் பாட்டு.

தலைமேல்புனைந்தேன் சரணங்கள் ஆவின்
இலைமேல்துயின்றான் இமையோர்வணங்க
மலைமேல்தான்நின்றான்மனத்துளிநுந்தான்
நிலைபேர்க்கலாகாமையிச்சித்திருந்தேனே.

ஆ - (தலைமேல்.) - இனி இவனை எந்தலையில்சின்மம் ஒருவராலும்
பேர்க்கவொண்ணு தென்கிறார்.

ஓ - நாலாம்பாட்டில், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்
வரனை ஒருவராலும் விஸ்வலேஷிக்கப்பண்ண வொண்ணாமையை நிர்ஸயித்து, அத்தாலே
க்ருதார்த்தையிருந்தேன் என்கிறார்.

[ஆவினிலைமேல் என்றதொடங்கி] - என்பாடு வருகைக்காக ஆவினிலைமேலே
வந்து கண்வளர்ந்தருளி அயர்வறுமமார்கள் அடிமைசெய்யத் திருமலையிலே நின்றருளி
எண்ணியிசைவித்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுத்திருந்தவனை.

ப. - அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரகூடத்தில் ஸத்திரஸ்வஹவணவனை நெஞ்சி
விருந்திருப்புக் குலைக்கவொண்ணுதென்று அறுதியிட்டிருந்தே நென்கிறார்.

சரணங்கள் - அவன் திருவடிகளை, தலைமேல் - எந்தலைமேலே, புனைந்தேன் -
வைத்துக்கொண்டிருந்தேன் ; (அவ்விதவ்யாடநாஸமர்த்தனாய்க்கொண்டு,) ஆவினிலைமேல் -
ஆவிலையில், துயின்றான் - கண்வளர்ந்தருளும் ஸர்வரகூடனாய், இமையோர் - நித்ய
ஸூரிகள், வணங்க - தொடர்ந்துவந்துவணங்கும்படி, மலைமேல் - திருமலையிலே, தான் -
ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய்படியாக, நின்று - எழுந்தருளினின்று, என்மனத்துள் - என்
நெஞ்சக்குள்ளேபுகுந்து, இருந்தானே - ப்ரதிஷ்டிதையிருந்தவனை, நிலை - இவ்விருப்
பில் ஸத்தையம், பேர்க்கல் ஆகாமை - குலைக்கவொண்ணாமையை, நிச்சித்து - நிர்ஸ
யித்து, இருந்தேன் - (அத்தாலே) க்ருதக்ருத்யையிருந்தேன்.

இ. - நாலாம்பாட்டில், என் மனஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஒருவர
ாலும் விஸ்வலேஷிக்கவொண்ணுதென்று நிர்ஸயித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தையிருந்தேன்
என்கிறார்.

[தலைமேல் இத்யாதி] - அமர் சென்னிப்பூவான திருவடிகளைச் சூடப்பெற்
றேன். ப்ரார்த்தித்துப் போகையன்றிக்கே கிட்டப்பெற்றேன். [ஆவினிலைமேல்
துயின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறக்கைக்குப் பண்ணின க்ருஷியைச் சொல்லுகிறது. ப்ர
ளயாபத்தில் ஸகலலோகங்களையும் தன்திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனாயிருப்பதொரு
ஆவின்தளிரிலே கண்வளர்ந்தான் ; அதுதனக்குமேலே, நித்யஸூரிகள் அடிமைசெய்
யத் திருமலையிலே வந்துநின்றான். தன்னுடைய ஆபத்ஸவத்வத்தையும், ஸர்வஸக்
தித்வத்தையும், மேன்மையோடேகூடி, ஸௌலப்யத்தையுங்காட்டி எண்ணியிசை
வித்து என்மனஸ்ஸிலேபுகுந்து ஸத்தாவாப்ரதிஷ்டிடையா யிருந்தவனை. [நிலைபேர்க்க
லாகாமை நிச்சித்து] - அவ்விருப்பை என்னால் போக்கவொண்ணாமையை நிர்ஸயித்து.
அவன் போகைக்கு உறுப்பாக என்னால் செய்யலாவது ப்ராதிகல்யமிதே ; நெஞ்சைக்

கொண்டிருக்கையாலே அதுபெயர் வொண்ணாதே. [இருந்தேனை] - இனி ஒருவய பில்லையென்று நிர்ஹயுயிருந்தேன். “ஆந்நஹ்ஹொணாவீஹ் நஸிஹெதி” என்று அவனுடைய ரக்ஷகத்தையறிந்தாலும், ஹோக்யதையறிந்தாலும், ஒன்றும் சலியானிதே.

எ.டு.—நாலாம்பாட்டு. என்மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஒருவராலும் விஸ்வேஷிப்பிக்கவொண்ணாதேன்று நிர்ஹயித்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத்யயுயிருந்தேனென்கிறார்.

[தலைமேல்புனைந்தேன்சரணங்கள்] - * அமரர்சென்னிப்பூச்சுடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப்போகையன்றிக்கே அத்திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்துக்கொள்ளப் பெற்றேன். இப்பேறு இவர்பேறுகைக்கு அவன்க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறது மேல்: அவன் * வண்டடத்தினுட்கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணிற்று, இவர் இப்பேறுபேறுகைக்கு. [ஆலினிலேமேல்துயின்றான்] - தன்னைக்கொண்டு கார்யமுடையார் சிலரைக் கண்டிலன்; எல்லார்க்கும் ஆராய்ச்சிப்படிப்படியான செயலைச் செய்வோமென்று பார்த்தான்; வேண்டா வென்பாரைக் கண்டதில்லை. அது ஸாத்தித்தவாறே நித்யஸூரிகளும் தானுமாகவந்து திருமலையிலேயின்றான்; அதுவும் ஸாத்தித்தவாறே இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்துபுகுந்தான்; இங்கு விலக்கவாரில்லாமையாலே ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாக விருந்தான். * பொருப்பிடையேயின்றும் புனல்துளித்துங்காணும்இவர்களுக்கிலே புகுந்திருந்தது * பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து இவருடைய * மனக்கடலிலே வாழப்புகான்: இப்படியிருந்தவனே. [நிலேபேர்க்கலாகாமை] - இவன்போகைக்கு உறுப்பாக என்னுலாவதெல்லாம் செய்தேன், அதுக்கும் கேட்பானாயிருந்திலன். [நிச்சித்திருந்தேன்] - “நஸிஹெதி” (நிப்பேதி) என்றிருந்தேன். அவன்படியையறிந்தால் இவனுக்கு நிர்ஹயுயிருக்கு

நாலாம்பாட்டு.—தலைமேல் இத்தாதி. “என்மனத்துளிருந்தானே நிலேபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்” என்றதைக் கடாஹித்தவதாரிகை - என்மநஸ்ஸிலே இத்தாதி.

“தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்” என்றது - அநுவாதம். “புனைந்தேன்” என்றதுக்கு லாவம் - அமரர்சென்னி இத்தாதி. “புனைந்தேன்” என்றதுக்கு - குடினெனென்றத்தம் விவகித்து, குடினென புஷ்பமாகையாலே, திருவடிகளை ‘அமரர்சென்னிப்பூ’ என்கிறார். “புனைந்தேன்” என்ற பூதார்த்தத்துக்கு லாவம் - ப்ரார்த்தித்து இத்தாதி. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - இப்பேறுஇவர் இத்தாதி. “ஆலினிலேமேல்துயின்றான்” என்றமாத்ரத்துக்கவதாரிகை - அவன் வண்டடத்தின் இத்தாதி. வண்டடம் - அழகிய தடாகம். வகாண்வமென்றபடி. பெரியதிருமடல். இதெல்லாம் செய்யவேணுமோ இவரை விஷயீகரிக்கைக்கு என்கிறஸங்கையிலே, “ஆலினிலேமேல் துயின்றான்” என்றதுக்கு லாவம் - தன்னைக்கொண்டு இத்தாதிவாக்யதர்யம். ஆராய்சிப்படிப்படியான - ப்ரஸித்தமாம்படியான. அதாவது: “ஆபத்வந்யுஷம் அஷுதவடநாஸமர்த்தனம்இவனே” என்று ப்ரஸித்தமாம்படியான செயலென்றபடி. “இமையோர்” என்றுதொடங்கி “மனத்துளிருந்தானே” என்னுமளவுக்கும் லாவம் - அதுஸாத்தித்தவாறே இத்தாதி. “இருந்தான்” என்றதுக்கு லாவம் - இங்குவிடக்குவார் இத்தாதி. கீழெல்லாவற்றுக்கும் ரஸோக்தி - பொருப்பிடையே இத்தாதி. பனிக்காலத்திலே மலைகளின்நடுவே நின்றும், குளிக்காலத்திலே பொய்கைகளிலேபுகு முழுக்கிடந்துமென்றபடி. மூன்றாந்திருவந்தாதி எழுபத்தாரும்பாட்டு அப்படி கடலில்நின்றும் இவர்களுக்கிலே புகுந்தானெனென - பனிக்கடலில் இத்தாதி. ஸீதளஸ்வ லாவமான கடலில் கண்வளர்ந்தருளினபடியை நோக்க மறந்துவிட்டோடிவந்து என்னுடைய மனக்கடலிலே வாழவல்லனென்றபடி. “பேர்க்கலாகாமை” என்றதுக்கு லாவம் - இவன்போகைக்கு இத்தாதி. “நஸிஹெதி” என்றதுக்கு லாவம் - அவன்படியை இத்தாதி. “அவன்படியை”

கத் தட்டில்லையே. “சூதஜம்ஸுஷுணொவிபாநுசனிஸெதிகுதஸுத” (ஆந் தம்ப்ரஹ்மணோவித்வாந்நபிபேதி குதஸ்சுந) - தன்சோகம் மஹானையும்படியான ஆனந்தம் இவன்பக்கலிலே உண்டென்றறிந்தால், பின்னிலுவன்ஸோகம் போகைக்குக் குறையில்லையே. “சுதஸுத” (குதஸ்சுந) - பின்னை புத்தியூர்வகமாகப் பண்ணின ப்ராதிஹ்யத் துக்கும் அஞ்சவேண்டா.

(5)

ஐந்தாம் பாக்டு.

நிச்சித்திருந்தேன்என்னெஞ்சங்கழியாமை
கைச்சக்கரத்தண்ணல் கள்வம்டேரிதுடையன்
மேய்ச்சப்படான்பிறர்க்கு மேய்போலும்போய்வல்லன்
நச்சப்படும்நமக்குநாகத்தனையானே.

ஆ. -- (நிச்சித்திருந்தேன்.) - இவ்வளவோ என் திறத்தில் அவன் செய்ய நினைத்திருக்கிறான்? இப்படி எளியதே அவன்? என்னில், - பாகிகூலருக்குக் காணவரியன், நமக்கெளியன்காண்! என்கிறார்.

ஒ.-- அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என் திறத்தில் செய்தருள நனைக் கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல என்கிறார்.

[கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். [மெய்ச்சப்படான் என்றுதொடங்கி] - அநாஸரிதர்க்கு மூணங்களால் கொண்டாடப்படான்; அவர்களுக்கு மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்வவல்லவன்; ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்ரலைவைக்க ஷோக்யனாவன், ஆஸ்ரிதரான நமக்கு நச்சப்படும்.

ப. — அநந்தரம், ஆபிரிதஸுலஹைப் அநாபிரிததூர்லஹனவன், அநம்மதி களான நமக்கு ப்ராப்யகாக ஆசைப்படப்படு மென்கிறார்.

என் நெஞ்சம் - என் நெஞ்சை, கழியாமை - விட்டகலாதபடியான ஸ்வகீர்த்தை, கிச்சித்திருந்தேன் - அறுதியிட்டிருந்தேன்; சக்கரம் - (ரஷ்டகமாய் ஹோக்யமான) திருவாழியை, கை - கையிலேயுடையனாய், அண்ணல் - அஸாபாரணஸ்வாமியாய், கள்வம்பெரிதுடையன் - நெஞ்சிலேயிருக்கச்செய்தே நான் அறியாதபடி தானறிந்ததாகப்பேசி அவ்வுபகாரங்களிலே பாரிப்பையுடையனாய், (தன் ஸ்வகாவம் நாமறிந்து கொண்டாடுகிறார் போலே), பிறர்க்கு மெய்ச்சப்படான் - பிறர் கொண்டாடாதவனாய்,

[illegible]

(5)

மெய்போலும்-ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யே செய்யுமாபோலே, பொய்வல்லன் - அநாஸ்ரிதர்க்குப் பொய்யே செய்யவல்லனாய், நாகத்தணையான் - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷ ஸவலாவனான அநந்தஸாயியானவன், நமக்கு - , நச்சப்படும் - பரமப்ராப்யஹதனாக ஆசைப்படும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் என் திறத்திற்செய்தருள நினைத்திருக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[நிச்சித்திருந்தேன் இத்தயாதி] - தானே க்ருஷிபண்ணித் தன்பேறுகவந்து என்னெஞ்சிலே யிருக்கையிலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகான் என்னுமிடத்தை நிர்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வஸ்வாமி.கைப்பற்றினாரை ஒரு காலமும் விடானென்கை. [கள்வம் பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைவிட்டுப் போகாமையே யன்றிக்கே இங்கேயிருந்தே ஒருவர்க்கு அறியவொண்ணாதே தான் அறிந்ததாக அநேகத்தைப் பாரியாநின்றான். அர்ச்சிராஹதியே கொடுபோக நினைப்பது, அமாநவகரத்தாலே ஸ்பர்ஸிப்பிக்கத் தேடுவது, அப்ஸரஸஸுக்களையிட்டு எதிர்கொள்ளத் தேடுவதாகாநின்றான். [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்மூணங்களைச் சொல்லி ஏத்திறம் போலே, அநாஸ்ரிதர் கிட்டிக்கொண்டாடப்படான். இரண்டும் இவர்க்குப் பேரூயிறேயிருப்பது.[மெய்போலும் பொய்வல்லன்] - பாண்டவர்களுக்கு மெய்யையிருக்குமா போலே துர்யோதனாதிதிகளுக்குச் செவ்வை செய்வாரைப் போலே யிருந்து பொய்யாய்த்தலைக்கட்டும்படி செய்யவல்லன். [நச்சப்படும் நமக்கு] - தன்னை மொழிபச்செல்லாத நமக்குக் கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி யிருக்கும். [நாகத்தணையானே] - சிலர்க்கு அறியனாயிருக்க நமக்குக் கிட்டலாயிருக்கிறது எத்தாலே? என்னில், - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷகஜோமனாயிருக்கையாலே. அவனுக்கு அஹிமதனுமாய் நமக்குக் கிட்டுகைக்கு அடியுமாயிறே திருவனந்தாழ்வான் இருப்பது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் என் திறத்தில் செய்யநினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்றென்கிறார்.

[நிச்சித்து இத்தயாதி] - நீரிலே கிடந்தும் பர்வதாகரத்திலே நின்றும் தன்பேறுகத் தபஸ்ஸுபண்ணி வந்து என்னெஞ்சிலே இருக்கையாலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகா னென்று நிர்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதவன்; * எப்போதும் கைகழலாநெயியான்” என்னக்கடவதிறே. [கள்வம்பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைக் கைவிடாமையே யன்றிக்கே, இங்கேயிருந்து நாம் அறியாதிருக்கத் தான் அறிந்ததாகக்கொண்டு அவ்வருகே குவாலைப் பாரியாநின்றான். பரமபதத்தேறக் கொடுபோக ஒருப்படுவது, அமாநவனை இலேவித்து ஸ்பர்ஸிக்க நினைப்பது, * மதிமுக மடந்தையரை வரக்காட்டி எதிர்கொள்ளப் பார்ப்பதாய்க் குவாலைப் பாரியா நின்றான்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நிச்சித்து இத்தயாதி. “ கள்வம் பெரிதுடையன் ” என்றதைப்பற்ற அவதாரிகை - அவன் இத்தயாதி.

அதுவாதத்துக்கு லாவம் - நீரிலே இத்தயாதி. கடியாமை - விட்டுப்போகாமை. இத்தால் மலிதம் - ஆஸ்ரிதரை இத்தயாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - எப்போதும் இத்தயாதி. பெரியதிருவந்தாதி, “ இப்போது மின்னம்” இத்தயாதி. குவாலை - அதிகத்தை. குவாலேதென்ன - பரமபதத்தேற இத்

“இதுதான் ஸர்வஸாயாரணமாகிற் செய்வதென்” என்று அஞ்சவேண்டா: [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்குணங்களைச் சொல்லிப் புதழ்கிறுப்போலே, பீடர் தன் குணங்களைச் சொல்லிப் புதழலாம்படியிரான்; அவர்களுக்கு துஷ்ப்ராபனாயிருக்கும். [மெய்போலும் பொய் வல்லன்] - அர்ஜுநாதிகள் பக்கல் இருக்குமாபோலேயே தூர்யோதகாதிகள் பக்கல் லும் இருப்பது; கார்யத்தில்வந்தால் மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்து தலைக்கட்டும். “இதுதான் நம்மளவிலும் ஏழிற்செய்வதென்” என்றஞ்சவேண்டா. [சச்சப்பமேநமக்கு] - உகவாதார்பக்கலில் செய்வற்றை நம்பக்கல் செய்யான். அதுக்கு விர்வாஸமென்னென் னில், - [நாகத்தணையானே] - நம்மோடு விஸஜாதீயர் பக்கல் செய்வதுகோண்டு கார்ய மென்? நம்மோடு ஸஜாதீயர்பக்கல் பரிமாறினதன்றோ நமக்குப் படிமா. நம்முடைய பேற்றுக்கு அடியுமாய் நமக்கு ஸஜாதீயருமானாரோடு பரிமாறும்படி இதுவன்றோ? (ந)

ஆறாம் பாட்டு.

நாகத்தணையானே நாள்தோறஞ்ஞானத்தால்
ஆகத்தணைப்பார்க்கு அருள்செய்யுமம்மானே
மாகத்திளமதியஞ் சேருஞ்சடையானேப்
பாகத்துவைத்தான் தன் பாதம்பணிந்தேனே.

ஆ.—(நாகத்தணையானே.) - ஆறுதிருடைய நிகர்ஷம்பாராதே திருவந் தாழ்வானுக்கு அருள்செய்யுமாபோலே அவர்களுக்கு நாடோறும் அருள்செய்யுமம்மான் தன் பாதம் பணியப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ — ஆறம்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆர்யரிப்பாரையும் மூண்டோஷம் பாராதே நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்கும் ஸ்வஹவனான ஸர்வேஸ்வரன் திரு வடிகளைப் பணியப்பெற்றே நென்கிறார்.

[ஞானம்] - ஊக்தி. நாள்தோறும் அருள்செய்யும் என்றந்வயம். [மாகத்திள மதியம் என்றுதொடங்கி மேலுக்கு] - ஐஸ்வர்யத்துக்கு ஸூசகமான பிறையைச் சூடி ப்ரயோஜநாந்தரபரதைக்கு உறுப்பான ஸாயைத்வம் தோற்றுப்படியான ஜடையை யுடையவனைத் திருமேனியில் ஒருபார்ஸ்வத்திலே வைத்தவனுடைய திருவடிகளைப் பணியப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், நித்யாஸ்ரிதரோடு முழுக்ஷுக்களோடு ப்ரயோஜநாந்தரபர ரோடு வாசிமற உபகரிக்கும் ஸௌஸீல்யாதிரயத்தை யுடையவன் திருவடிகளிலே வணங்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

நாகம் - நித்யகைங்கர்யநிரதரான திருவந்தாழ்வானே, அணையானே - படுக் கையாகவுடையனாய், நாள்தோறும் - ஸர்வகாலமும், ஞானத்தால் - ஊக்திருபஜ்ஞாத் யாதி. “மெய்ச்சப்படான்” என்றதுக்கவதாரிகை - இதுதான் இத்யாதி. மெய்ச்சப்படான் - கொண் டாடப்படான். நச்சப்படும் - ஆசைப்படுமவன். நம்மோடு ஸஜாதீயர் - அந்யப்ரயோஜநத்வேக ஸஜாதீயர். படிமா - த்ருஷ்டாந்தம். “நம்மோடு ஸஜாதீயர்” இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - நம்மு டையபேற்றுக்கு இத்யாதி.

தாலே, ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணைப்பார்க்கு - வைத்தது ஊவிக்கும் முழுக்ஷுக்களுக்கு, அருள்செய்யும் - திரதிரயயலோக்பனயுக்கொண்டு உபகரிக்கும், அம்மாணை - ஸ்வாமியா னவனாய், மாகத்து - ஆகாசவர்த்தியான, இளமதியம் - இளம்பிறையானது, சேரும் - சேரும்படியான, சடையாணை - ஜடையையுடையனாகையாலே, (ஊகத்தருத்வோபா ஸகத்வங்கள் இரண்டையுமுடையருத்ராணை), பாகத்து - (தன் திருமேனியில்) ஒருபக்கத் திலே, வைத்தான் தன் - வைத்த திரதிரய ஸௌஸீல்யவானுடைய, பாதம்பணிந் தேன் - திருவடிகளை வணங்கப்பெற்றேன். “அணையாணை, அம்மாணை” என்கிற வேற் றமைப்போலி இரண்டும் ஐகாரம் அசையாய்க்கிடக்கிறது. அன்றியே, ‘பாகத்துவைத் தாணைப் பாதம்பணிந்தேனே’ என்று பாடம் சொல்லுவாருமுள்ளர்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆஸ்ரயித்தாரையும் நித்யாஸ்ரித ரைப்போலே விஷயிகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றே நென்கிறார். திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் வாசுவையாதே உடம்புகொடுக்கு மவனை வணங்கப்பெற்றே நென்கிறார் என்றுமாம்.

[நாகத்தணையாணை] - தன்னை உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனை. [ஞாநத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு - நாஸ்தோறும் அருள்செய்யும்] - ஞானம் - ஊக்தி. ஊக்தியாலே நெஞ்சிலையணைக்க நினைப்பார்க்கு, அவர்களுடைய ஹ்ருடியத்தை ஒரு நாளும் விடான். [அம்மாணை] - ஆஸாலேஸமுடையார்க்குத் தன்பேறாக விடாமைக்கு ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [மாகம் இத்யாதி] - ஸுவப்ரயாநன் என்று தோற்றும்படி சந்த்ராணைச்சூடி ஸாயகத்வ ஸூசகமான ஜடையையுடையனுமான ருடி^௧ ரானுக்குத் திருமேனியில் ஒருபாற்சுவத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக் கப்பெற்றேன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இன்று ஆஸ்ரயிப்பாரையும் நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே விஷயிகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேன் என்கிறார். † (திருவநந் தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் வாசுவையாதே உடம்பு கொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றே நென்கிறாரென்றுமாம்.)

[நாகத்தணையாணை] - உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனாய்த்து. [நாடோறும் இத்யாதி] - ஜ்ஞாநத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு நாஸ்தோறும் அருள்செய்யுமவ னாய்தது. ‡ (இப்போது, ஞானமென்று - ஜ்ஞாநவிசேஷமான ஊக்தியைச் சொல்லுகிறது. ஊக்தியாலே ஹ்ருடியத்திலே கொடுபுகுந்து சேர்ப்பார்க்கு நாஸ்தோறும் அருள்செய்யுமவ னாய்த்து.) இவனால் எப்போதும் நினைக்கப்போகாதே! அக்குறைதீர ஏகரூபனை தான் நாஸ்தோறும் அருள்செய்யுமாய்த்து. [மாகம் இத்யாதி] - ஸுவப்ரயாநனென்று தோற்றும்

ஆறும்பாட்டு.—நாகத்தணையாணை இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - இன்று இத்யாதி. இன்றுஸ்ரயிப்பாரையும் என்றது - “ஞாநத்தால் ஆகத்தணைப்பா” என்றத்தைப் பற்றி.

“நாகத்தணையாணை” என்றத்தால் மலிதம் - உகந்தாரை இத்யாதி. “நாடோறும்” என் றத்தை “அருள்செய்யும்” என்றத்தோடே கூட்டுகிறதென்? அடைவே நிர்வஹித்தாலோவென்ன - இவனால் இத்யாதி. அக்குறைதீர - அவன் நினைக்கமாட்டாத குறைதீரவென்றபடி. மதியையும் ஜடையையும் சொல்லுகிறதுக்கு ஊவம் - ஸுவப்ரயாநன் இத்யாதி. “நாகத்தணையாணை, அம்

படி சந்தரணைக்குடி ஸாபகத்வஸூசகமான ஜடைமையுமுடையனான நூதானுக்குத் திருமேனியிலே ஒருபார்வத்திலே இடங்கோத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கப் பெற்றேன்; இனி எனக்குக் காருத்யுண்டோ? (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

பணிகேஞ்சே! நானும் பரமபரம்பரனை
பிணியொன்றுஞ்சாரா பிறவிகேடுத்தாரும்
மணிகின்றசோதிமதுகுதன்என்னம்மான்
அணிகின்றசெம்பொன்அடலாழியானே.

ஆ.—(பணி.) - அமுதிதஸுலஹம், தத்விரோயி நிஸரஸ்வஹவனம், ததிதருண லிவ்யாபுரோபேதனம், ஸர்வஸ்வரனாபிரந்த எம்பெருமானே, கெஞ்சே! வணங்கு; வணங்கில் பின்னையாருநானும் ஒரு உடம்பம் வாராது. உடம்பமேறுதுவான ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நம்மைபடிமைகொண்டருளு மென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வஸ்வரனை, கெஞ்சே! நான்தோறும் அதுவாய்; அவன்தானே ப்ரதிவ்யப் பங்களை யல்லாம் நீக்கி அடிமைகொள்ளும் என்கிறார்.

[பிணிஎன்று தொடங்கி] - ஸர்வாதிகுண ஈஸ்வரனை, கெஞ்சே! நான்தோறும் பணி; ஒரு உடம்பங்களும் ஸ்பர்ஸியா. உடம்பமேறுதுவான ஸம்ஸாரத்தைக்கெடுத்து அடிமைகொள்ளும். [மணிகின்றசோதி என்றமேலுக்கு] - நீலமணியினுடைய ஒளியையுடையனாய், ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வஹவனாய், எனக்கு லவ்யனுமாய், தனக்கு ஆஹரணமாய் நிற்பதுஞ்செய்து செம்பொன்போலே யிருக்கும்நிறத்தை யுடைத்தாய் ப்ரதிகூலரை யடர்க்கும் ஸ்வஹவமான திருவாழியையுடையவன்.

ப.—அநந்தரம், நிரகிரயலோக்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன் நம்மை விரோயியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளுமவனுக்கையாலே ஸர்வாயிகுணவனை அதுவாய் பென்று, கெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

மணிகின்றசோதி - நீலரத்னத்தின் நிறத்தில் தேஜஸ்ஸுபோலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனாய், மதுருகன் - மதுவைநிரஸித்தாற்போலே அதுவவனபோதி யைப்போக்கி, என்னம்மான் - அவ்வழகையதுவிப்பித்த என்ஸ்வாமியாய், அணிகின்ற-தனக்குத்தான் ஆஹரணமாய் நிற்பதாய், செம்பொன் - சிவந்தபொன்போலே ஸ்ப்ரு ஹணியமான வடிவையுடைத்தாய், அடல் - ஆஸ்ரதவிரோதிநிரஸநாப்யமான யுத்தோத்யோமத்தையுடைய, ஆழியான் - திருவாழியையுடையவன், பிறனி - நம்ஜம்மத்தை, கெடுத்து - போக்கி, ஆளும் - அடிமைகொண்டருளும்: பிணி - ஸம்ஸார்க்லேஸங்கள், ஒன்றும் சாரா - ஒன்றும் தட்டாது; (ஆதலால்), பரமபரம்பரனை - தனக்கு

மானே" என்கிறவிடத்தில், ஐகாரம் அவ்யயமாய், நாகத்தினையானும் அம்மானும் பாகத்திலே வடைத் தானாயிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளையென்றபடி. மாகத்தினாமதியம் - மஹத்தாயிருக்கிற ஆகாதத்திலே வர்த்திக்கிற வாலசந்தரன். (சு)

மேலில்லாதவனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீரஹ்மாதிகளுக்கும் பரானவனை, நெஞ்சே! நானும் - நித்யமாக, பணி - வணங்கியது ஹவிக்ஃகப்பார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நம் ப்ரதிஸ்ப்யகங்கையெல்லாம் தானே போக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாள்தோறும் அநுஹவி' என்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[பணிநெஞ்சே இத்யாதி] - நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுஹவிக்ஃகப்பார். [பரம பரம்பரனை] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வருகான ஸ்ரீரஹ்மாதிகளுக்கும் பரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை. [பிணியொன்றும் சாரா] - ஸகலஃபங்களுக்கும் நம்மை ஸ்பர்ஸியா. அந்தஃபங்களுக்கடியான ஜம்மத்தைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிநின்றசோதி] - நீலமணியின் ஒளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யிருந்துள்ள வடிவையுடையவன். அடிமைகொள்ளும் வடிவிற்குறிப்படி. [மதுகுதன்] - அவ்வடிவை அநுஹவிப்பார்க்கு விரோதியானவற்றை. மதுவைப் போக்கிறாற்போலே போக்குமவன். [என்னம்மான்] - அப்படியே என்விரோதியைப்போக்கி முகந்தந்தவன். [அணிநின்ற செம்பொன் அடலாழியானே] - தன்கைக்குத் தானே ஆலாணமாய் அநுஹவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணியமான வடிவையுடைய யுத்தோந்முபமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். அநுஹவத்துக்குத் தானே விஷயமாய், விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தானே ஆலாணமான பரிகரத்தை யுடையவன்.

ந.தி.—ஏழாம்பாட்டு. 'நம் ப்ரதிஸ்ப்யகங்கையெல்லாம் தானேபோக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாள்தோறும் அநுஹவி' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[பணிஇத்யாதி] - நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுஹவிக்ஃகப்பார். நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது. [பரம்பரம்பரனை] - இந்தராதிகளுக்குப்பரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை [பிணியொன்றும்சாரா] - ஃபங்களுள்ளும் நம்மை ஸ்பர்ஸியாது. அந்த ஃபங்களுக்கடியான ஜம்மத்தை அடிவேரோடே போக்கி நம்மை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளுமவன். [மணிநின்றசோதி] - ஜம்மத்தையுண்டாக்கினாலும் விடலாயோ வடிவழிகிருக்கிறபடி. நீலமணியினொளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். [மதுகுதன்] - அவ்வடிவழிகை யநுஹவிப்பார்க்கு வரும் விரோயிகளை, மதுவைப்போக்கிறாற்போலே தள்ளிக்கொடுக்குமவன். [என்னம்மான்] - இப்படி என்விரோதியைப் போக்கி முகந்தந்தவன். [அணிஇத்யாதி] - அநுஹ

ஏழாம்பாட்டு.—பணிநெஞ்சே இத்யாதி. "பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுத்தானும்: அடலாழியான-பணி: நெஞ்சே நானும்" என்றவற்றைக் கடாகுதித்தவதாரிகை - நம் ப்ரதிஸ்ப்யகங்கையெல்லாம் இத்யாதி.

அவ்வயமுதே ஹாவம் - நெஞ்சே நாள்தோறும் இத்யாதி. "பரம்பரம்பரனை" என்று அவன் பெருமைசொன்னதுக்கு ஹாவம் - நல்லவாய்ப்பாயிருந்தது என்று. அதாவது - பரம்பரம்பரனாகையாலே எல்லாராலும் "மேல்விழும்படி யுத்தருஷ்டனாயிருக்கிறவன் தானேவந்து மேல்விழுகையாலே நல்லவாய்ப்பாயிருந்ததென்றபடி. "பிறவி" இத்யாதிகள்தம்- அந்தஃபங்களுக்கு இத்யாதி. "கெடுத்து" என்றத்தையுடைய - அடிவேரோடே என்றது. கீழில் பதத்தோடே கூட்டி ஹாவம் - ஜம்மத்தை இத்யாதி. மணிதான் தோஜோரூபமாய் நிற்கிறாற்போலே யிருக்கிறவடிவென்று விவகரித்த

விப்பார்க்குவிரோதிகளையும் போக்கி, திருக்கைக்குத்தானே ஆலரணமாய் அநுலவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுத்தோந்முஷமான திருவாழியைக்கையிலேயுடைய வன். அநுலவத்துக்கும் தானேயாய் விரோதிரஸந்த்துக்கும் தானேயான பரிகரத்தை யுடையவன்.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஆழியான் ஆழியமரர்க்கும் அப்பாலான்
ஊழியான் ஊழிபடைத்தான் நிரைமேய்த்தான்
பாழியந்தோளால் வரையெடுத்தான் பாதங்கள்
வாழிஎன்னெஞ்சே! மறவாது வாழ்கண்டாய்.

ஆ.—(ஆழியான்.) - * அயர்வறுமமரர்களை திபதியாய், அவர்களிற்காட்டிலும் விஸஜாதீயமான ஸ்வரூபகுணவிஹிதிகளையுடையனாய், நித்யஸித்தனாய், காலதத்தவப்ராப்ருதி ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலஹார்த்தமாக தத்ஸஜாதீயதயாவதீர்ணனாய், தத்ஸமாநசேஷ்டிதனாய், எல்லாருக்கும் புகலிடமாயிருந்த திருத்தோளாலே வரையெடுத்து ஆஸ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணி யருளினவன் திருவடிகளை, என் நெஞ்சே! மறவாது வாழ்கிடாய் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், “அவணையநுலவி” என்றவாதே ப்ரீதமான நெஞ்சைக்கொண்டாடி, ‘நெஞ்சே! அவனைவிடாதே அநுலவி’ என்கிறார்.

[ஆழியான் என்றதொடங்கி] - திருவாழிதொடக்கமான நித்யாஸ்ரிதரையுடையனாய், அவர்களிற்காட்டிலும் ஸ்வரூபகுணங்களால் விஸஜாதீயனாய், காலசேஷமான ப்ரளயகாலத்திலும் உளனாய்க் காலோபலக்ஷித ஸகலபூர்யங்களையும் படைப்பதும் செய்து, தன்னாலே ஸ்ரஷ்டமான ஜகுத்தினுள்ளேவந்து திருவவதாரம்பண்ணி பசுமேய்ப்பதும் செய்து, அவற்றுக்கு வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காக, ஜகுத்துக்கெல்லாம் ஒதுங்கவிடம் போரும்படியான அழகியதோள்களாலே மோவார்யுநோத்தரணம் பண்ணுவதுஞ் செய்தவனுடைய திருவடிகளை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாயிகளாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனானவன் திருவடிகளை, நெஞ்சே, விஸ்மரியாமல் அநுலவித்து வாழும்படி பார் என்கிறார்.

ஆழியான் - ரக்ஷகமான திருவாழியை யுடையனாய், ஆழி - கம் ஸ்ரஸ்வஹவரான, அமரர்க்கும் - நித்யஸூரிகளுக்கும், அப்பாலான் - அவ்வருகான மேன்மையை யுடையனாய், ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் தான் ஒருவனுமேயாய், ஊழிபடைத்தான் - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், நிரைமேய்த்தான் -

தருளிச்செய்கிறார் - நீலமணி இத்யாதி. அணிநின்ற - ஆலரணமாய் நின்ற வென்றபடி. “அணிநின்ற, செம்பொன், அடல்” என்றவிசேஷணதரயத்தால் மலித்தலாவம் - அநுலவத்துக்கும் இத்யாதி. ‘பிணியொன்றும்சாரா’ இத்யாரப்ய, ‘ஆழியானை, பரமபரம்பரனை - நெஞ்சே! - நாளும்-பணி’ இத்யங்கவ்ய.

(எ)

ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களைப் பின்சென்று ரக்ஷிப்பானாய் வைத்து, (அவற்றுக்கு ஆபத்து வந்தால்), பாழி - மிடுக்கையுடைத்தாய், அம் - ஹோக்யமான, தோளால் - திருத்தோளாலே, வரை - மலையை, எடுத்தான் - எடுத்து நோக்குமவனுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளை, என் -, நெஞ்சே—, மறவாது - மறவாதே, வாழ்கண்டாய் - நித்யாநுலவம் பண்ணி வாழப் பார்; வாழி - இவ்வாழ்வு நித்யமாகச்செல்லுக. ஆழியான் - அபரிச்சிந்த ஸ்வலாவனென்றுமாம். வாழியென்று - வாழ்த்துதலாகவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், “அவனை அநுலவி” என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாடி, ‘அவனை இடைவிடாதே அநுலவி’ என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். [ஆழியமரர்க்கும் அப்பாலான்] - மும்லீரஸ்வலாவரான நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாவன். [ஊழியான்] - காலஸோஷமான ப்ரளபகாலத்தில் தான் ஒருவனுமேயுளனாய். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களையும் ‘வோஹுஹூ’ என்றுசொன்ன ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்குமவன். [நிரரபேய்த் தான்] - தன்னுலே ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே ஒருபதார்த்தத்துக்கு ஸோஷமாய் அவதரித்து, ரக்ஷகாபேகைப்புடைத்தான் பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். அப்பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் இந்த்ரனால்வந்த ஆபத்திலே மலையையெடுத்து ரக்ஷிக்குமவன். பாழி என்று - வலிபாதல், இடமுடைமையாதல். தோளின்நிழலிலே ஒதுங்கினால் ஒருகணையத்துக்குள்ளே யிருப்பாரைப்போலே லயங்கெடுத்தகோளென்னுதல்; லோகமடங்க ஒதுங்கினாலும் விஞ்சியிருக்கும் தோளென்னுதல்; ‘வோஹுஹூயாபிவஷஸூ’’. [அந்தோள்] - ரக்ஷகமாகையன்றிக்கே, “மல்லாண்ட தின்தோள் மணிவண்ணு” என்று மங்களாஸாரஸநம் பண்ணவேண்டியிருக்கை. [பாதங்கள்] - ஆபத்ஸவனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - மேற்சொல்லப்படுகிற கார்யத்தை நினைத்து, “சூயுஷநு” என்னுமாபோலே, உனக்குஇது நித்யமாய்ச் சொல்லவேணுமென்கிறார். [என்னெஞ்சே]- புறம்புள்ளாரைச் சமையெடுத்துத் தன்வழியே கொடுப்பாகாநிற்க, முறையிலே நின்று என்வழியே நின்ற நெஞ்சே! நாட்டார்க்கு வந்த, கமகாநிற்க எனக்கு மோக்ஷேஹதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - இதரவிஷயங்களிற் போலன்றிபோ, விஸ்மரிக்கை ஸ்வரூபநாஸ மென்னும்படியான விஷயங்கிடாய். “லாஹூரி” என்னக்கடவதிறே. [வாழ்கண்டாய்] - உன்பேற்றுக்கிறே நான் கால்பிடிக்கிறது.

ந.டு.—எட்டாம்பாட்டு. “அவனையநுலவி” என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக் கொண்டாடி, ‘அவனை இடைவிடாதே யநுலவி’ என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஸ்வரத்வஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். [ஆழிஇத்யாதி] - அத்திருவாழியாழ்வானோபாதி, மும்லீரஸ்வலாவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாயீநாமப்படி யிருக்குமவன். [ஊழியான்] - நித்ய

எட்டாம்பாட்டு.—ஆழியான் இத்யாதி. “வாழியென்னெஞ்சே மறவாதுவாழ்கண்டாய்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி.

“ஆழி” என்ற - ஸமுத்ரமாய், அத்தாலே - காமலீர்யத்தைலக்ஷித்து, கம்லீரஸ்வலாவரானவென்றபடி. அப்பாலான் - அவ்வருகானவன். “அமரர்க்கும் அப்பாலான்” என்றவகந்தரம், “ஊழியான்” என்றதுக்கு லாவம் - நித்யஸூரிகளுந் இத்யாதி. மேலே “படைத்தான்” என்றிருக்

ஸூரிகளும் தானுமாப்ப் பரமபடித்திலே பேரோலக்கமாக விருக்குமவன். இங்கு உண் டான கார்யவர்க்கமடங்கலும் அழிந்து காலசேஷமான காலத்திலே தான்வந்து தோற்றி மவன். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷிதமான ஸகலபொர்யங்களையும் “வாஹு” ஹாஸ்யம்” (பஹுஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கினவன். [நிரைமேயத் தான்] - இப்படி ஸகல பொர்யங்களையும் தான் படைத்து, “தன்னை வேறே சிலர்படைத் தார்கள்” என்னலாம்படிவந்து அவதரித்து, பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமின்றிக்கே பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காத பசுக்களை ரக்ஷித்தவன். [பாழியந் தோளால்] - இவன் இப்படி இவற்றை நோக்காநீர்க, இந்தரன் பசிக்காடித்தாலே இவை நோவுபமேபடியாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க, அத்தத மலையையேதெனு நோக்குமவன். பாழியென்று - வலியாதல், இடமுடைமையாதல். புறம்பெங்கும் வர்ஷத்திலே கோவுபடா நிற்க, இவன் தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு மதிளுக்குள்ளே யிருப்பாரைப் போலே ஹயங்கேட்டிருக்கலாம்படியான வலியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, பஞ்சலசுகம் குடியிலுள்ளாரும் இத்தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினாலும் திருவாய்ப்பாடியளவன்றிக்கே இன் னமும் பத்துத்திருவாய்ப்பாடிக்கு இடம்போருமென்னுப்படியான ரக்ஷகதவத்துடிப்பிடுக் கும்படியைச் சொல்லிற்றுதல்; “வாஹுஹாபாபேவஷுஹொயஸுஹொகொஹொஹாஹு” (பாஹுஹாபாபேவஷுஹொயஸுஹொகொஹொஹாஹு) என்கிறபடியே- ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி நிழலேவிஞ்சியிருக்குமாய்த்து. [அந்தோள்] - அழகிய தோள். “திண்டோள்மணிவண்ண உன்சேவடிச்சேவ்விதிருக்காப்பு” என்று மங்களாஸாஸநம் பண் ணும்படியாய்த்துத் தோளழகிருப்பது; * சுந்தரத்தோளிறே. [பாதங்கள்] - கோவர்த்தந கிரியை யேடுத்துப் பரிஹரித்தவனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - நடுவே மங்களாஸாஸ நம்பண்ணுகிறார் நெஞ்சை; மேல் சொல்லப் புகுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுகைக்காக. “யாஹொஷயிஜிவாயுஷு” (யாமோஷதிமவாயுஷம்) என்னுமாபோலே, உனக்கு

கையாலே, அதுக்குச்சேர ‘காலசேஷமானகாலத்திலே’ என்கிறார். காலமே சேஷித்த ஸமயத்திலே யென்றபடி. ஊழியான் - ஸம்ஹருதிஸமயத்தி லுள்ளாயிருக்குமவன் என்று ஸந்தார்த்தம். ஊழி படைத்தான் - காலவர்த்தி பொர்யங்களைப் படைத்தானென்றபடி. “ஊழிபடைத்தான்” என்றத் தோடே கூட்டி, ‘நிரைமேயத்தான்’ என்றதுக்கு ஹயம் - இப்படி இத்தாதி. இத்தால் ஹயம் - ஸ்வரக்ஷணத்தில் இத்தாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இவனிப்படி இத்தாதி. அர்த்ததவயத்தையு மடைவே விவரிக்கிறார் - புறம்பெங்கும் இத்தாதி வாக்யதவயத்தாலே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - வாஹுஹாபாபேவஷுஹொயஸுஹொகொஹொஹாஹு” இது ஸுந்தரகாண்டே சதுஸ் த்ரிம்ஸே வதீதாம்ப்ரதிஹதூமாம் (நக,நஉ). “சுவஷுஹு” என்னையாலே-ஒதுங்கினவர்கள்சுருங்கி என்றது. அவஷ்டம்பம் - ஏகதேசத்திலே பிடிக்கையென்று கருத்து. அப்படியழகியதோவென்ன - திண்டோள் இத்தாதி. “அழகியதோள்” என்னுமதக்கு ப்ரமாணம் - சுந்தரத்தோளிறே என்று. காய்ச்சியார்திருமொழி, “சுந்தர்ச்செம்பொடி” இத்தாதி. “பாதங்கள் - மறவாது” என்னவையந் திருக்க, நடுவே “வாழி என்கிறதென்?” என்ன - நடுவே இத்தாதி. இப்படி மங்களாஸாஸநம்பண் ணின் பேருண்டோவென்ன - யாமோஷதிம் இத்தாதி. ஆரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதி ஜடாயுஷ. “ஸாவீதாஜிவஹாணா ராவணெநொஹயஹுஷு” இத்துத்தார்த்தம். அதாவது - “ஸாவீதாஜிவஹாணா ராவணெநொஹயஹுஷு” என்று - மேலே சொல்லுகிறது யரித்துக் கேட்கைக்காக, முதலிலே “யாஹொஷயிஜிவாயுஷு” என்று பெரிதவையார்

இஸ்ஸம்ருத்திமாருதே சென்றிகேவென்கிறார். [என்னெஞ்சே] - புறம்பெங்கும் ஆத்மாவுக்கு சோஷமான மகஸ்ஸுத் தான் சமையெடுத்தாநிற்க, என்வழியிலே போந்து முறையிலே நிற்கிற நெஞ்சே! ஆத்மாவுக்கு கரணகோடியிலே யங்வயித்த நெஞ்சுதானே வங்ய ஹேதுவாக நின்றதிறே புறம்புள்ளார்க்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, என்வழியேபோந்து எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - கைபுகுந்ததென்ற இதரவிஷயங்களிலே செய்வற்றைச் செய்யாதேகிடாய். [வாழ்கண்டாய்] - உன்னுடைய வாழ்ச்சிக்கு நான் கால்பிடிக்க வேண்கேறதென்? பால்புடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனிறே. மறவாது வாழ்கண்டா யென்கையாகிலுள்ளது, கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜனமென்னென்னில்;—புறம்புபோய் மணலைமுக்கவொண்ணாதே! ரக்ஷகளுகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே. ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமுடையவன் ரக்ஷகளுகவேணும்; நிரபேக்ஷருடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்தியாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகளுனவன் ரக்ஷகளுகவேணும்; ஒருக்காலுளாவது இலாவதாகாநிற்கிறவனுக்கு என்முளானவன் ரக்ஷகளுகவேணும்; இவையில்லாதவன்று உண்டாக்கினவன் ரக்ஷகளுகவேணும்; உண்டானவன்று ரக்ஷகளுகைக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறையநின்றவற்றையும் நோக்குமவன் ரக்ஷகளுகவேணும்; இருந்தபடியாமாகில் மறந்துகாண்!

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம் காண்டலுமே
வண்டேயொழிந்த வினையாயினவேல்லாம்
தோண்டேசெய்துஎன்றந் தோழுதுவழியொழுகப்
பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே.

ஆ.—(கண்டேன்).—“என்னை ஸரணாகதராருடைய அபேக்ஷிதமெல்லாம் நானேசெய்வேன்” என்று எம்பெருமான் பண்டே யருளிச்செய்தருளினபடியே, அவனுடைய ப்ராஸாதித்தாலே, நிரவயிகலக்திகாரிதமான ஸர்வசோஷவ்ருத்தியையும் ஸர்வகாலமும் பண்ணலாம்படி அவன்திருவடிமலர்களைக் கண்டேன்; கண்டவாறே என்னுடைய ஸமஸ்தஃபுங்களுக்கும் போயினவென்கிறார்.

மங்களாஸாஸநம் பண்ணினாற்போலே, மேலே “மறவாது” என்றத்தைக் கேட்கைக்காக வாழியென்கிறாரென்றபடி. “வாழி” என்றதுக்கர்த்தம் - உனக்கு இத்யாதி. “என்” என்ற விசேஷணத்துக்கு ஊவம் - புறம்பெங்கும் இத்யாதி. விவரணம் - ஆத்மாவுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வம். மறக்கப்ராஸகதியேதென்ன - கைபுகுந்தது இத்யாதி. “வாழ்” என்றதே, “வாழ்கண்டாய்” என்றதுக்கு ஊவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. மறவாதுவாழ்கண்டா யென்கையாகிலுள்ளதென்றது - “மறவாது வாழ்கண்டாய்” என்கையே விதேயமாயுள்ளதாகி லென்றபடி. விசேஷங்களாவன - “ஆழியான்” இத்யாதிகள். ‘பற்றவேணுமே’ அதுக்காகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “ரக்ஷகளுகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே” என்றத்தைக் காட்டுகிறார் - ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. இவ்வாக்யந்தொடங்கி மேலடைய, * ஆழியான்தொடங்கி “நிராமேயத்தான்” என்னுமளவும் பதங்களைக் கடக்கித்து ஊவமாகக் கண்டுகொள்வது. இது - ரக்ஷணோபயோயி குணஜாதமென்றபடி. இருந்தபடியாமாகில் - இருந்தபடியாலே. மறந்துகாண் - மறந்துபார். உன்னாலே மறக்கப்போகாதென்று கருத்து. ‘ஆழியான்’ என்று தொடங்கி, ‘பாதங்கள் - மறவாதுவாழ்கண்டாய் - என்னெஞ்சே - வாழி’ இத்யங்வயி.

(அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜம்மாந்தர ஸஹஸ்ர க்ருத தபேஜ்ஞாநாடிகளால் ஸாய்யமான ஹத்தியோமத்தாலே லஹியனா அபபெருமான, நான் தீவலர் அவன் ப்ராஸாடித்தாலே காண்பெற்றேனென்று, ஸ்வலாஹத்தைப் பேசுகிறார்.

[கண்டேன் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளைக் கண்டேன்; கண்டபோதே, என்னுடைய ஸகலஹ்வங்களும் கீங்கிற்றின. [தொண்டேசெய்து என்றுமேலுக்கு] - தித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாகப் பண்டே ஸர்வேஸ்வரன் அநுளிச்செய்தபடியே அவன்ப்ராஸாடித்தாலே, முதற்பாட்டில், ஹத்தியோமம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே ஸந்யித்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்தருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டில், தாழ்மடைய உபாயமான ப்ராபத்தி தனக்குஸாத்யமான திருவடிகளோடே ஸந்யித்தமையை அநுஸந்யித்தருளிச் செய்கிறார்.

ப.—அந்தரம், தத்தவயாதாத்மயத்தை யவன் ப்ராஸாதிப்பிக்கக் கண்டு அநுஹிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

தொண்டேசெய்து - தன்பக்கலிலே சிரதிரயஹத்தியைப் பண்ணி, என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், தொழுது - ஸேஷவ்ருத்தியை யுடையையெய்த்கொண்டு, வழியொழுக - அந்தவழியாலே சந்தாநுவ்ருத்தியாய் நடக்கக்காக, பண்டே - பூர்வகாலத்திலே, பரமன் - ஸர்வாயுகனான ஸர்வேஸ்வரன், பணித்த பணிவகையே - அருளிச்செய்த மந்த்ரஹஸ்யப்ரகாசத்திலே, கமலமலர் - தாமரைப்பூப்போலே நிரதிரயதீஹாக்யமான, பாதம் - திருவடிகளை, கண்டேன் - ஸேஷத்வாநுரூபமாக அபரோக்ஷித்தேன்; காண்டலுமே - இந்த ஜ்ஞாநம் பிறத்தவளவில், வினையாயினவெல்லாம் - அநுமவ விரோதியான அஹங்காரமமகாராதி ஸமஸ்ததுரிதங்களும், விண்டேயாழித்த-ஸவாஸநமாக விட்டுப்போய்த்தின.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “ஜந்நாநாஸஹஸ்ரஷு” என்கிறபடியே அநேககால ஸாய்யமான ஹத்தியாலே லஹிக்கப்படுமவனை அவன்ப்ராஸாடித்தாலே காண்பெற்றேன் என்கிறார்.

[கண்டேன்] - என்றும் கேட்டே போம்விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றேன். [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்தியொழியவே ஜ்ஞாநலஹிமே அமையும்படியான ஹோக்யவிஷயமென்கிறது. [காண்டலும் இத்யாதி] - கண்டபோதே, வினையென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் விட்டுப்போய்தது. “ஸவதுவாவெஷ்யோரோக்ஷயிஷ்யாதி” என்னுமவனடியாக வந்ததாகையாலே தட்டில்லையிறே. [தொண்டேசெய்து] - பாஹத்த்யாடிகளையுடையனாய். [என்றும்தொழுது வழியொழுக] - தித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படி. [பண்டே இத்யாதி] - நமக்காக இன்றன்றிக்கே ஸர்வாதிகன் ஸர்வஸாயாரணமாக அன்று அருளிச்செய்த பாகரத்தின் படியே. “ஹோக்ஷேஸ்வரணம் வுஜ - ஸவதுவாவெஷ்யோரோக்ஷயிஷ்யாதி” என்றிறே பாசரம்.

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “ஜந்நாநாஸஹஸ்ரஷு” (ஜம்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு) என்கிறபடியே அநேககால ஸாத்யமான ஹத்தியாலே லஹிக்கப்படுமவனை கேவ

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டேன் இத்யாதி. “பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்” என்றத்தால் ஹலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஜம்மாந்தர இத்யாதி. “ஜந்நாநாஸஹ

கிரூர். [தொண்டேசெய்தென்றும் தொழுதுவழியோழுக] - ஸ்வரூபம் நித்யமானபின்பு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படியாக. [பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம்] - அவன் “**கோகேசுரணம்வஜ்**” (மாமேகம்சுரணம்வரஜ்) என்கிறபடியாலே நான் அவன்திருவடிகளைக் காணப்பெற்றேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

வகையால்மனமொன்றி மாதவனைநாளும்
புகையால்விளக்கால் புதுமலரால்நீரால்
திசைதோறுஅமரர்கள் சென்றிறைஞ்சுகின்ற
தகையான்சரணம் தமர்கட்குஓர்பற்றே.

ஆ—(வகையால்.) - ஓத்தியோழுகதைச் சொல்லவுபக்ரமித்து நிரீழைதக மாக நான் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யப்பெற்றேனென்றுகொண்டு நடுவே தம் முடைய ஸம்ருத்தியைப்பேசி; பின்னையும் அந்தக்காணத்தை நியமித்து, ஹவதேக விஷயமாக்கி, தக்ஸமாராபுநோசிகமான த்ரவ்வவிஸேஷங்களைக்கொண்டு அந்யார்த்த மாக இந்ந்ராதிகள் அவணையாஸ்யிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளு கிற அவன்திருவடிகளைப் ப்ராய்மமென்றிருப்பாருடைய அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளேமே, அதிலொரு ஸம்ஸயமில்லையென்றுகொண்டு, அந்த ஓத்தியோழுகத்தினாலே ஸம்ப்ராபனா மென்னுமிடத்தையே சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜனாத்ரபரர்க்குங்கூட ஸமாஸ்யமணியனுப் அவர்களுடைய அஹ்லஷிதப்ரஹ்ண ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகள், அந்யப்ரயோஜன ரான ஓத்திமான்களுக்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் நல்ல அபாஸ்யமென்னுமிடம் கிஸ்சித மென்றுகொண்டு, ப்ரஸ்துதமான ஓத்தியோழுகதை நியமிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஸாஸ்தரத்தில் சொல்லுகிற வழியாலேவகையால் சித்தராய். [மாதவனை என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீபீபதிபாகையாலே ஸ்வராயனான தன்னை புஷ்பாஹ ஸமாராதரோபகாணங்களைக் கொண்டு திக்குக்கள்தோறும் வந்து ப்ரயோஜனாத்ரபரரான தேவர்கள் நாள்தோறும் ஸமாஸ்யிக்கலாப்படி நின்ற ஸ்வ லாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்.

ணாகி” இத்தாதிப்படியே - ப்ரதிவஃபுகம்போனால், “**ஐஸஹஜகெஹ்யூலியயஃ**” என்று கைங்கர்யம் ஸஹஜமாயிருக்குமென்றபடி. தொண்டேசெய்து - ப்ரஹத்தயாதிகளையுடையராய். என்றும் தொழுது - நித்யமாக அஞ்சலியைப் பண்ணி; வழியோழுக - கைங்கர்யமே யாத்ரையாக, என்றும் தொழுது - நித்யமாக கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு; வழியோழுக-அதுவே யாத்ரையாகவென்றும், “**ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறார்**” என்றத்தை இக்கே விசஜிகரிக்கிறார் - அவன் இத்தாதி. பணிவகையே - ரஹஸ்ய ப்ரகாரத்தாலே. சரமஸ்ஸோகத்தின் படியே யென்றபடி. ‘தொண்டே செய்தென்றும்’ என்றுதொடங்கி, ‘கமலமலர்ப்பாதம் கண்டேன்: காண்டஹமே - வினையாயினவெல்லாம் - விண்டேயொழிந்த’ இத்தயந்வயம். (கூ)

ப.—அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ஆஸ்ரயணியனுவன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ப்ராப்பஹுதனாமென்கிறார்.

வகையால் - ஸாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரங்களாலே, மனம் - நெஞ்சை, ஒன்றி - ஒருங்கப்பிடித்து, மாதவனை - தங்களலிமதஸித்திக்கு உறுப்பாம்படி ஸ்ரீயப்பதியான தன்னை, நாளும் - காலந்தோறும், புது - விலக்ஷணமான, புகையால் விளக்கால் மலரால், நீரால் - தூபதிப்புஷ்பஜலங்களாலே, திசைதோறு - நின்றநின்றதிக்குக்கள் தோறும், அமர்கள் - ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள், சென்று-, இறைஞ்ச - ஆஸ்ரயிக்கும்படி, நின்ற -, தகையான் - ஸ்வஹவத்தை யுடையவன், சரணம் - திருவடிகள், தமர்கட்கு- அநந்யப்ரயோஜநான அஸாபாரண ஜங்களுக்கு, ஓர் - அத்விதீயப்ராப்யமாய்க் கொண்டு, பற்று - அபாஸ்ரயமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாபநாந்தர நிஷ்ட்டரோடு ப்ரபந்ரோடு வாசியற அவனே அபாஸ்ரயமென்று உக்தத்தை நிகழிக்கிறார்.

[வகையால் இத்யாதி] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழிதப்பாமே ஏகாக்ர சித்தராய், ஸ்ரீயப்பதியாகையாலே ஸ்வாராதனுவனை. இவன் செய்ததுகொண்டு த்ருப்தனும்படி பண்ணுவாருண்டென்னுதல்; இவன் செப்ததுகொண்டு குறை நிரம்பவேண்டும் அபூர்ணனல்லன் என்னுதல். [நாளும்]- ஆஸ்ரயணத்துக்கு காலதியதியில்லை யென்கிறது. ஆராதனோபகரணங்களுக்கும் நிபதியில்லை, ஸம்வதித்தபடியே அமையுமென்கை. [திசை இத்யாதி] - ஸர்வதோஷக்கமாக ஸ்ரீஹ்மாதுகள் கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி நிற்கிற ஸ்வஹவத்தையுடையவனுடைய திருவடிகள். [தமர்கட்கு ஓர்பற்றே] - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அத்விதீயமான அபாஸ்ரயம். லக்ஷிமான்களுக்கு ஹலப்ரதனாய் உபாயமாபிருக்கும்; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்யவஹிதோபாயமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாபநாந்தரபரரோடு ப்ரபந்ரோடு வாசியற அவனே உபாய மென்று உக்தத்தை நிகழிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழியே நெஞ்ச ஒருமைப்பட்டே. [மாதவனை] - வியத்திக்ரமத்துக்கும் அநவபாநத்துக்கும் அஞ்சவேண்

பத்தாம்பாட்டு.—வகையால் இத்யாதி. “புகையால் விளக்கால்” என்றுதொடங்கி “தமர்கட்கோர்பற்று” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி. “அமர்கள்” என்று - ப்ரயோஜநாந்தரபாரும், “தமர்கள்” என்று - ஸாபநாந்தரநிஷ்ட்டரும், ப்ரபந்ரரும் சொல்லுகிறது. “நாளும்புகையால்” என்றுதொடங்கி, “தகையானு - மாதவன் - சரணம் - வகையால் மனமொன்றியிருக்கிற - தமர்கட்குஓர்பற்று” என்றந்வயம்.

“வகையால்மனமொன்றி” என்றதுக்கர்த்தம் - ஸாஸ்த்ரங்களில் இத்யாதி. ஸாஸ்த்ரங்கள் என்கிறது - உபாஸஸாஸ்த்ரங்களும், ப்ரபத்தி ஸாஸ்த்ரங்களும். ஒருமைப்படுகையாவது - ஐகாக்ரயம். உபாஸகரைச் சொன்னபோது, வகையால் - ஸாஸ்த்ரமார்க்கத்திலே வந்து, மனஸை, வேறொரு பாபப்ரவ்ருத்தியிலே போகாதபடி ஸர்வேஸ்வரனிடத்திலே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற - உபாவித்துக்கொண்டிருக்கிற, தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்ரானபோது, வகையால் - சரமஸ்லோகோக்த ப்ரகாரத்திலே வந்து, மனஸை ஸாபநாந்தர விஷயாந்தரங்களிற் போகாதே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்நன் உபாயாந்தரங்களையும் விஷயாந்தரங்களையும் விட்டிருந்தானேயாகிலும், லோகோபவாத பரிஹாராரோமாகப்பண்ணும் கர்மாறுஷ்ட்டடாநமும் ப்ராமாதிக்கமாகவரும் விஷயப்ராவண்யாதிகளு முண்டாயிருக்குமேயென்ன; “மாதவன்”

டா; லோகாபவாத பரிஹாரார்மமாக இவன்சேய்தவை என்னுவது, அதுக்கும் மலம் இவனைவந்து கிட்டாது, “இவன்வழி போராமையும் நெஞ்சு ஒருமைப்பாடாமையும் இவன்தலையிலே எறட்டுக் கைவிடக்கடவதோ?” என்பாரும் அருகேஉண்டு. இத்தால் - அந்தஸ்லோகத்திலே லக்ஷ்மீஸம்வந் பழம் சொல்லிற்றாய்த்து. ஸ்வரூபாநுவந் ஸர்மங் கள் சொல்லவுமாம், சொல்லாதோழியவுமாமிறே; ஆகையிறே, த்யயத்தாலே பிரிய அநு ஸந்திக்கவுமாய் திருமந்தரத்தல் ஒன்றாகவநுஸந்திக்கவுமாயிருக்கிறது. “சுனமபுதமணா டெவபெவதாமஹதெ” (அந்தர்க்கதகு னாமேவதேவதாம்பஹதே) என்று சொல்லா நின்றதிறே; அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே அபஹதபாபம்மத்வாதி துணங்கனையும் சொல்லுகையாலே. [நாளும்இத்யாதி] - காலநியதியின்றிக்கே, ஆராதனோபகாரணங்க ளுக்கும் நியதியின்றிக்கே, தங்களுக்குக் கைவந்த உபகாரணங்களைக்கோண்டு, பெரியதிரு நானைக்கு ஸர்வதோஷிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்து ஆஸ்ரயிக்கு ப்படி யான ஸ்வலாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்; தந்திருவடிகளைப் பற்றினாக்கு,

என்று பிராட்டி புருஷகாரம் சொல்லுகையாலே அவற்றக்கு அஞ்சவேண்டாமென்கிறார் - வித் யதிக்கிரமத்துக்கும் இத்யாதி. இவாஞ்சாதபடி புருஷகரிக்கும்படியைக் காட்டுகிறார் - லோகாப வாத இத்யாதி. கீழில் பதத்வயத்தையும் கடாக்கித்து, உபாஸகவிஷயத்தில் புருஷகரிக்கும்படி யைக்காட்டுகிறார் - இவன்வழி இத்யாதி. இவன் - உபாஸகன். வடிபோராமை - ஸர்வதாமார்த் கத்தில் நடவாமை. சரமஸ்லோகார்த்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே “மாதவன்” என்று விசேஷித் கையாலே - ஸ்ரியபதித்வமும் அந்தஸ்லோகத்திலே சொல்லப்படுகிற தென்கிறார் - இத்தால் இத் யாதி. அங்கே “மாம்” என்று - ஸ்வரூபம் மாத்ரமன்றோ சொல்லிற்று, லக்ஷ்மீஸம்வந்மும் சொல்லிற்றோவென்ன - ஸ்வரூபாநுவந் இத்தாதி. அதாவது-ஸ்வரூபத்துக்கு அவிகாபூததர்மங் கள், பிரித்துச்சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னபோதே தன்னடையே வரு மென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் - ஆகையிறே இத்யாதி. அப்படி ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னால் ததநுபந்திதர்மங்கள் சொல்லாவிட்டாலும் தன்னடையேவருமோவென்ன - அந்தர்க்கத இத்யாதி.

“சுனமபுதமணாஸூ-ஸூராபிவாஹபு-புதமணாஸூ-பெவதாடுவ, ஹதெ-ய்யா யதி” என்று சொல்லாநின்றதிறே த்ரமிடவாஷ்பத்தில் என்றபடி. குணவைசிஷ்ட்யம் ஸத்வித்

யையிலே சொல்லாதிருக்க, குணவிசிஷ்டஸ்வரூபமுபாஸ்யமென்கைக்கடியேதென்ன - அந்த தேவதாஸ்வரூபம் இத்யாதி. அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே என்றது - ஸத்வித்யாநிஷ்ட்ட னுக்கு உபாஸ்யமான தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலேயென்றபடி. சொல்லுகையாலே என்றது-தஹா வித்யையிலே சொல்லுகையாலேயென்றபடி. “ஓர்பற்று” என்றதுக்கு ஹாவம் - தந்தீநுவடி களை இத்யாதி. “தமர்கள்” என்கிற ஸப்தம் ஸாமான்யமாகையாலே, உபாஸகரையும் ப்ரபங்கரையும் சொல்லுகிறதென்று விவகரித்து, இருவர்க்கும் பற்றும்படியென்னென்ன - அந்யபாயோஜந ரான இத்யாதிவாக்யத்வம். அவ்யவஹிதோபாயம் - ஸாக்ஷாதுபாயம். “படிவிலிவஜிதோந

நிவபு-புதெவதமணமண-நலாநுபாவெசி, தயாவ்யஹபு-ணாடுவபெ வதாமஹதெ, ததூவிஸம-மெனவபெவதாபூவுகெ” இதி த்ரமிடவாஷ்யே

“ஸதீஷ்யாயாமணாநிஹாய கெவஹூராபிவாரூ-ஸூராவாஸ்யகெநாநிபா நாசி, உஹரவிஷ்யாயாநிவிமணாநாஸூவாஸ்யகையநம் வுஷ்யாரொஹணா யபூ, நதஸுமணஸுஹண உவாஸ்யக்யூ” இதி வததோமாயினோமதந்நிராகரோதி த்ர

மிடவாஷ்யகாரி (யத்யபிஸ்சித்தி) இத்யாதிநா.ஸ்சித்தி-ஸத்வித்யாநிஷ்ட்ட-: கிர்ப்புக்கதைவதம்- தேவதாஸ்வரூபாபேக்ஷயா நிதராம்பிந்நம் யதாஹவதி த்தா, குணகணம்மநஸா யத்யபி-: ததாவேத் - யத்யபிநத்யாயதி; ததாபிகேவலஸ்வரூபோபாவினோபி, அந்தர்க்குணம்-ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூதகுணம், தேவதாமேவ, பஹதே - த்யாயதி. ஸ்வரூபமாத்த்ரோபாஸகே குணாமுபாஸ்யத்வேநாந்தர்ப்பாவஃ கதமியத்யத்ராஹ (தத்ராபீதி) தத்ராபி - ஹலதஸாயாமபி, “லொஸூ-தெஸவபூநுகாரிநு

ஸஹ” இதுத்தப்ரகாரோண ஸகுணதேவதைவப்ரப்யதே. அதி, தத்க்ரதூந்யாயேக உபாஸக தஸாயாமபி ஸகுணஸ்யைவோபாஸ்யத்வம் வித்த்யதீத்யர்த்தி. ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்தது -

பின்னையும் புறம்புபோய் ஒருபற்றுத் தேடவேண்டாதபடியான பற்று. அந்நயப்ரயோஜநரான ஹத்திமான்களுக்கும், ஹலப்ரஃனாய் உபாயமாயிருக்கும் ; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்யவஹிதோபாயமாம். (க௦)

பதினேராம் பாட்டு.

பற்றென்றுபற்றிப் பரமபரம்பரனை
மல்திண்தோள்மலைவழுதிவளநாடன்
சொல்தொடையந்தாதிஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
கற்றார்க்குஓர்பற்றுகுங் கண்ணன்கழலினையே

ஆ.—(பற்றென்று.) - இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் ஸுலஹாமென்கிறார்.

ஓ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலஹாமென்கிறார்.

[பற்றென்று தொடங்கி] - ஸர்வேஸ்வரனாய் ஹலத்தையுடைத்தாய்த் திண்ணிதான தோள்களையுடையனாய், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாழுத்தனாவனைப் பரமப்ராப்யமென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வாருடைய சொல்லாய் அழகிய தொடையை யுடைத்தாய் அந்தாதியான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு.

ப — அநந்தரம், இத் திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஹவச்சாரணாவிர்தம் ப்ராப்யமென்றருளிச் செய்கிறார்.

பரமபரம்பரனை - தனக்குமேலில்லாதபடி ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாய், மல் - மல்லயுத்தத்தில், திண் - திண்ணிதான, தோள் - தோளையுடையனாய், மலை - ஆஸ்ரிதவ்யாழுத்தனாகையாலே ப்ராப்யப்ராபகஹதனான ஸர்வேஸ்வரனை, பற்றென்று - தமக்கு அபாஸ்ரயமாக அறுதியிட்டு, பற்றி - பற்றின, வழுதிவளநாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, தொடை - ஸப்தஸந்தர்ப்பருபமான, அந்தாதி ஓராயிரத்துள் - இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கற்றார்க்கு - அப்யஸித்தவர்களுக்கு, கண்ணன் - தாமோதரனான க்ருஷ்ணன், கழல் - திருவடிகள், இணை - இரண்டும், ஓர் - அத்விதீயமான, பற்றாகும் - ப்ராப்யமாம். இது கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலஹாமென்கிறார்.

[பரமபரம்பரனை மல்திண் தோள் மலை - பற்றென்றுபற்றி] - ஸர்வாயிகனாய், விரோயி போக்குகைக்கு ஈடான தோள்மிடுக்கையுடையனாய், ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வ்யாழுத்தனாவனை, பரமப்ராப்யமென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் இத்யாதி] - ஆழ்வாருடைய சொல்லாய், அழகிய தொடையையுடைத்தாய், அந்தாதியான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தைக் கற்றார்க்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ப்ராப்யமாம். “தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வு” என்று ஆழ்வார் அறுதியிட்ட பேற்றைக் கொடுக்கும்.

ஸத்வித்யையிலே ஸ்வரூபமாத்ரத்தையே உபாஸ்யமாகச்சொல்லிக் குணங்களைச் சொல்லாவிட்டாலும் குணங்கள் ஸ்வரூபத்தை விட்டிராமையாலே ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னபோதே ஸ்வரூபமான பந்திருணங்கள் தன்னடையே வருமாபோலே, சரமஸ்ஸலோகத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்வஃப்யம் தன்னடையே வருமென்றபடி. (க௦)

நா.தி.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலஹமாமென்கிறார்.

[பற்றென்றுபற்றிப்பரம்பரம்பரணை] - ஸர்வேஸ்வரனை ப்ராப்யப்ராபகமென்று பற்றி. [மல்திண்டோன்மலை] - இவன் ப்ரபத்திபண்ணி அத்யவஸிக்கும்த்தனையே வேண்வேது; ரக்ஷணத்தில் அவன்பக்கல் ஒருகுறையுமில்லை. இவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குகைக்கீடான மிடுக்கையும் வ்யாமோஹத்தையும் உடையவனென்கிறது [வழிதி இத்தயாதி] - “வாரொமெயெவஜபுரம்புரோணெ ஹிவிநிதி” (பாட்டே கேயேசமதூரம்ப்ரமாணைஸ்திரிபிரந்விதம்) என்கிறபடியே, அழகியசோற்களாலே தோகே கப்பட்ட அந்தாதியான ஆயிரத்திலும்வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் கற்றார்க்கு. [கண்ணன்கழலினை - ஓர்பற்றுகும்] - “தாமோதரன்தாள்கன் - தவநெறிக்கு - சார்வே” என்றபடியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளே, இனி அவ்வருகுபோய் ஒன்றுதேடிப்பற்றவேண்டாதபடியான பற்றுகும். (கக)

நிமமம் - பற்றென்று இத்தயாதி. “கற்றார்க்கோப்பற்றுகும் கண்ணன்கழலினை” என்ற பத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்தயாதி.

“பரம்பரம்பரணை மல்திண்டோன்மலை - பற்றென்றுபற்றி” என்றவயம். “பரம்பரம்பரணை” என்று - ப்ராப்யத்வம், “மல்திண்டோன்மலை” என்று - ப்ராபகத்வம்; இரண்டுமாகப்பற்றியென்றபடி. இதுக்கு ஹாவம் - இவன்ப்ரபத்தி இத்தயாதிவாக்யத்வயம். குறையில்லாமை யெப்படியென்ன - இவர்கள் விரோதிகளை இத்தயாதி. மல்லபுத்தத்தில் திண்ணிதான தோனையுடைய வ்யாமுத்தனைபென்று ஸப்தார்த்தம். வழிவளநாடன் - திருவழுதிவளநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். பாலகாண்டே சதுர்த்தே. “வாரொமெயெவஜபுரம்புரோணெ ஹிவிநிதி” ஜாக்ஷிவிஸவஹிநிதிகுந்தக்யஸிநிதி” ப்ரமாணை - த்ருதமத்ய விளம்பிதை. உபக்ரமித்தத்தை நிமயிக்கிறாரென்கிறார் - தாமோதரன் இத்தயாதி. “ஓர்பற்று” என்றதுக்குஹாவம் - இனிஅவ்வருகு இத்தயாதி.

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி.— குலகிநிஸுபயாத்ஸவமாமரிஸு லாயபூதூராயபுராயிரநுகூபியாலு: உஜீவநாயஜமதாஃவஹிஷபவருவபூர்வகிஹரணமவயாதாமிஜமாடிசுபெயு: |

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி.—ஸ்ரீஃஷாரொஹகா ஃரீர வரிஷஃஷரிஸுமரிஷவமூதா வக்ராயீஸாயாயகா அடிஃஸபநா ஹாமராகெ ஸயகாஸ: | வக்ஷ:ஸுஸெபூநாவகா தூரபுரம்புரமதா ரீரவகாஹியொமா ஃபூவாவொயம்ஹஜிஸுமரி உகிஷுஸாரீரவம்ஸொஹ்யத: |

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

சார்வரகவேடியில் தானுரைத்தபத்திதான்
சீரார்பலத்துடனை சேர்ந்ததனைச் - சோராமல்
கண்ணரைத்தமாறன் கழலினை மீயநாடோறும்
கண்டுகக்கும்என்னுடையகண்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸாரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸாரணம், சீயர்திருவடிகளேஸாரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி --கண்ணன்கழலினை - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(கண்ணன்கழலினை.) - ஊத்தியோமத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஒ.—அஞ்சார்திருவாய்மொழியில், ஊத்தியோமத்தை நியமித்தபின்பு, ஊத்தியோமப்ரகாரம் எங்ஙனே என்றறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்தருளி, அதுக்கு ஆலம்பநமான திருநாமத்தை யுபதேசித்து, “இத்தை அது ஸந்யித்து அதில்சொல்லுகிறபடியே மனோவாக்காயங்களை ஸ்ரீயப்பதிபக்கவிலே ப்ரவணமாக்கி ப்ரீதிபூர்வமாக புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக்கொண்டு நிரந்தர ஸமாராபநம் பண்ண அதுக்குஉண்டான விவ்நங்களுள்ளாம் தானேபோக்கியருளி இவனையிட்டு ஆராயிப்பித்துக்கொள்ளும்” என்று கீழ் பலவிடத்திலும் ப்ரஸ்துதமான ஊத்தியோம ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்து, எம்பெருமான் தம்மைத் திருநாட்டுக்குக் கொடுபோக முடுகுகிறமையை அதுஸந்யித்து, “பின்னை அவஸரமில்லை” என்று இத்தோடே ப்ரோபதேஸத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ப.—அஞ்சார்திருவாய்மொழியில், கீழ் ஹோத்யாபகரணஊதையான ஊத்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதித்து, அதினுடைய ப்ரகார ப்ரதிபாதநார்த்தமாக, ஊஜநீயன ஸர்வேஸ்வரனுடைய மந்தரலிங்கமான அஸாயாரண நாமத்வத்தையும், நாமார்த்தஊதகுணதீயோமத்தையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தருத்வத்தையும், ஆஸ்ரய ணார்த்தமான அர்ணவஸாயித்வத்தையும், மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், ரக்ஷணார்த்தஸௌ லப்பத்தையும், உபாயோபேயத்வத்தையும், அதிஸயித புருஷஹோக்யதவத்தையும், அநந்யப்ரயோஜந ஸூலஹத்வத்தையும், ஆஸ்ரீதரக்ஷணத்தில் அதிஸயிதமஹத்த்வத்தையும் அதுஸந்யித்து, “ஏவம்ஊதன ஸர்வேஸ்வரனை, உக்தார்த்தப்ரதிபாதகமான மந்த்ராதுஸந்பாநபூர்வகமாகப் புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக்கொண்டு கரணத்ரயங்களாலும் அதுஹிக்க, மைஸ்தவிரோயிகளும் தானேபோம்: நிரதிஸயபுருஷார்த்தமும் கைப் படும்” என்று ஹவ்யாப்தமான ஊத்தியோமப்ரகாரத்தை ஸுக்ரஹமாம்படி ஸங்க்ரஹண வுபதேசித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—அஞ்சார் திருவாய்மொழியில், ஊத்தியானது ஸ்வஸாய்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்- கீழ்; ஊத்தியோமப்ரகாரம் எங்ஙனையிருக்கும் படி என்று அந்யவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணாதே என்று பார்த்தருளி, ஊத்திக்கு ஆலம்பநமான திருமந்தரத்தை உபதேசித்து, இதினுடைய அர்த்தாதுஸந்யாநமே மோக்ஷஹேதுவென்று, “அதடியாக மனோவாக்காயங்களை ப்ரவணமாக்கி புஷ்பாடி யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆராயியுக்கொள்! ஸ்ரீயப்பதியாகையாலே ஸ்வாராயன், நீங்கள் இதிலே இழிய ஹிரோயிவரம் தானேபோம், இப்படி தன்னோடு பரிமாறு வார்க்கு ஸூலஹம், அதில் இழியுமிடத்து அயிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, ருகியே அமையும்” என்று உபதேசிக்கையிலே ஒருப்பட்டு, ஈஸ்வரன் தம்மைப் பரமபடித் திலே கொடுபோகையிலே முடுகுகிறபடியாலும் உபதேசிக்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாகவும் பாசரம் சுருக்கக்கொண்டு உபதேசித்து, இத்தோடே ப்ரோபதேஸத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

௪௫.—ஹக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொன்னார்-
கீழ்; அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாதே ஈஸ்வரன் தம்மைக்கொடுபோகையிலே த்வ
ரிக்கிறபடியைக்கண்டு; அதாகிறது - “மரணமானால்” என்றது அவனுக்கு நெருளாய்,
அவ்வளவுப்பொறுக்கமாட்டாதே அவன்கொடுபோகையிலே த்வரிக்க அத்தையநுஸந்
யித்து; “நமக்குப்போக்குத்தவிராதபின்பு இனியிவர்கள் தங்களுக்கு ஹக்திமான்களு
டைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியும் அறியவேண்வேதொன்றாகையாலே அத்தையுபதேசிப்
போம்” என்றுபார்த்தார். இவர்தாம் எம்பெருமானாரோபாதியும் க்ருபையுடையவர்
காணும். “இதுதான் ஒன்று இவர்களுக்குக் குறைகிடந்ததாகிறதேன்?” என்று அது இருக்
கும்படியை யுபதேசிப்போமென்றுபார்த்துப் பரோபதேஸத்திலே ஒருப்பட்டே, அவன் தம்
மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக த்வரிக்கிறபடியாலும் “கேட்கிற இவர்களுக்கு
ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகவேணும்” என்னுமத்தாலும் பாசரப்பரப்பறும்படி சுருங்கக்
கொண்டு; அந்தஹக்திக்கு ஆலம்ஷநமான திருநாமத்தைச்சோல்லி, இதிலிழிவார்க்கு
அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரம் இன்னதென்றும், அதில் அர்த்தானுஸந்தரநமே மோக்ஷஸாதந
மென்றும், அவ்வழியாலே ஹக்தியைப்பண்ணுங்கொள்ளென்றும், கரணத்ரயத்தாலும்
அவனை ஆஸ்ரயியுங்கொள்ளென்றும், இப்படி ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு அவன்தான் ஸுலஹனென்
றும், ஸ்ரீயஃபதியாகையாலே ஸ்வாராயணென்றும், இவனையிலேத்து ஆஸ்ரயிப்பித்து
இதுதன்னையே அவன் திருவுள்ளத்திலேபடுத்திக் குவாலாக்குவாரும் அநுகேயுண்டென்
றும், ‘ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் இதுக்
கதிகாரிகள்’ என்றும், புஷ்பாப்யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கொள்ளென்றும், இதி
லேயிழிய விரோதிகள் தன்னடையேபோமென்றும், இப்புடகளிலேசோல்லி, நாம்
இன்னமும் சிலநாள்இங்கேயிருக்கிறோமன்றிக்கேபோக்குஅணித்தானபின்புஎல்லாரும்இத்
தைக் கொள்ளுங்கொள்ளென்று உபதேஸித்து, அத்தோடே, தோடங்கின பரோபதேஸத்
தைத் தலைக்கட்கேரூர்.

கண்ணன்கழலினை ப்ரவேஸே, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர இத்திருவாய்
மொழி ஹக்திமான்கள் பரிமாற்றத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - ஹக்தி இத்தாதி. ஹக்தியானது
என்றது - ஸாத்யஹக்தியானதென்றபடி. அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாமையாவதெதென்ன -
அதாகிறது இத்தாதி. ஹக்தியுபதேஸம்மாத்ரம் போராடே, ஹக்திமான்கள் பரிமாற்றமும் உபதேசிக்க
வேணுமோவென்ன-இவர்தாம் இத்தாதி. “உபதேசிப்போமென்று பார்த்தார்” என்றத்தையும் கூட்
டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் - இதுதான் இத்தாதி. பரோபதேஸத்திலே ஒருப்பட்டால் சிறுப்
பாட்டாகவருளிச் செய்வானென்னென்ன - அவன் தம்மை இத்தாதி. “என்னும் திருநாமம்”
என்றத்தைப்பற்ற - அந்தஹக்திக்கு இத்தாதி. “நாரணம்” என்றத்தைப்பற்ற - மந்த்ரம் என்றது.
இரண்டாம்பாட்டையும் மூன்றாம்பாட்டையும் பற்ற - அதிலரித்தானுஸந்தரநம் இத்தாதி. அவ்வழி
யாலே ஹக்தியைப்பண்ணுங்கொள் என்றது - அர்த்தாத்வித்தமாதல், “தான்வாய்மலரிட்டு நான்
வாய்நாடர்” என்றத்தைப்பற்றவாதல். “நாடர்நாடோறும்” என்றத்தைப்பற்ற - கரணத்ரயத்தா
லும் இத்தாதி. “மேயான்வேங்கடம்” என்றத்தைப்பற்ற - இப்படி இத்தாதி. “மாதவன்”
என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்ரீயஃபதி இத்தாதி. இருகால் “மாதவனென்றென்று” என்றத்தைப்
பற்ற - இவனை இத்தாதி. இவ்வாக்யம் - “ஸ்ரீயஃபதியாகையாலே” இத்தாதியின் விவரணம்.
“போராரோதுவாராரார்” “மனமுடையீர்” என்றத்தைப்பற்ற - ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில் இத்தாதி.
“சுனைநன்மலரிட்டு” என்றத்தைப்பற்ற - புஷ்பாப்யுபகரணங்களை இத்தாதி. “அமராவனை
கள்” “வினை வல்லிருள்” என்றத்தைப்பற்ற - இதிலே இத்தாதி.

முதற் பாட்டு.

கண்ணன்கழலினை, நண்ணும்மனமுடையீர்!

எண்ணுந்திருநாமந் திண்ணநாரணமே.

ஆ — எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறவேணும் என்றிருப்பார் திருமந்தரத்தையே சொல்லுங்கோள்; அவன் திருவடிகளைப் பெறுகை நிச்சிதமென்கிறார்.

ஒ — முதற்பாட்டில், கண்ணன்கழலினை - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே சேருகைக்கு இச்சையுடைய நீங்கள் அதுஸந்யிக்கும் திருநாமம் நாரணன் என்னுமிதுவே; இதுநிர்ஸிதம். மந்தரமென்னுதே, நாமமென்றது - நியமங்கள் வேண்டாவென்னுமிடத்தை ஸூசிக்குறது. நாரணன் என்கிறபதத்தில் சதுர்த்தியையும் நமஸ்ஸையும் தவிர்த்து இல்லாத மகாரத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகையாலே, புறம்பில் மந்தரங்களில் தப்பானவை இம்மந்தரத்தின் ப்ரவாவத்தாலே தப்பாகாது என்றுகருத்து.

ப — முதற்பாட்டில், உபாஸநத்துக்கு ஆலம்வநமான மூலமந்தரப்ரதாநமான மந்தரத்தை யதுஸந்திக்க, அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கலாமென்கிறார்.

கண்ணன் - ஸர்வஸூலஹுன க்ருஷ்ணனுடைய, கழலினை - ஆஸ்ரிதார்த்தமன திருவடிகளை, நண்ணும் - ப்ராபிக்கைக்கிடான, மனம் - நெஞ்சை, உடையீர் - உடையநீங்கள், எண்ணும் - அதுஸந்திக்கைக்கு யோக்யமான-, திருநாமம்-, திண்ணம்- நிர்ஸிதமாக, நாரணமே - (விஷ்ணுகாயத்ரியிலுபாத்தமான மர்யாதையாலே) மந்தரப்ரதாநஸூதமான நாராயணஸப்தமே. ப்ரணவநமஸ்ஸூக்களும் சதுர்த்தியும் அபேக்ஷிதமல்ல, திருநாமமான நாராயணஸப்தத்தை எண்ணுங்கோளென்றுமாம்.

இ. — முதற்பாட்டில், ஐக்கியுக்தராய்க்கொண்டு அவனை அதுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்வநமான திருமந்தரம் இன்னதென்கிறது.

[கண்ணன்கழலினை] - விப்ரக்ருஷ்டமான பரமபடித்திலே யிருக்கையன்மியே இங்கேவந்து அவதரித்து, அதிலும் அதிகாரம் ஆராய்கைக்கு வஸிஷ்ட்டாடிசுளம் வாசல்காப்பாநுமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸர்வஸூலஹுன க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை. [கழலினை] - தூதுபோதல் ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும் திருவடிகளை. நண்ணுகை - கட்டுகை, பிரிந்துபோந்து கட்டினாரைப்போலே யோமீயவஸ்துவா யிருக்கிறபடி. [நண்ணும் மனமுடையீர்] - “நிதியுடையவர்கள்” என்னுமாபோலே, இச்சைதானே குவாலாயிருக்கிறபடி. இதுக்கு ஓர் அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, இச்சையே வேண்டுவது. விலக்ஷண புருஷார்த்தமாயிருக்க ருசிமாத்ரமே அமையுமாகிறது; இதுக்கு ஸத்ருஸமான அதிகாரம் ஸம்பாதிக்க வொண்ணாமையாலும், ப்ராப்தவிஷயமாகையாலே அதிகாராபேக்ஷையில்லாமையாலும். ‘கழலினை’ என்று ‘‘தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வே’’ என்றத்தை அதுஹாஷிக்கிறார். [எண்ணும் திருநாமம்] - எப்போதும் அதுஸந்திக்கும் திருநாமம். மந்தரமென்னுதே, திருநாமமென்கிறது - அதிகாரி நியதியாதல் அங்கநியதியாதல் வேண்டாவென்கைக்காக. மாத்ருநாமமீரஹணத்துக்கு அதிகாரமும் வேண்டாதே ஸாஸமுமாயிருப்பது. அதுதான் ஏதென்னில்?—[நாரணமே] - அவநாரணத்தாலே இவ்வளவே பூர்ணமென்கை. ப்ரணவத்தையும், நமஸ்ஸையும், சதுர்த்த

தியையுமொழியப் பூர்ணமென்கை. “அங்கும் தப்பிற்று: ஸ்வரந்தப்பிற்று: நீ வஃரஹ்ம ராகுஸனுய்ப் பிற” என்னுமதில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. [திண்ணம்] - பெறுகிற பேற்றின் கனத்துக்குப்போருமோ என்னவேண்டா; கிங்கிதம்; “ஸுத்யுஸுத்யு.”

நாடு.—முதற்பாட்டு. ஹத்தியுத்தராய்க்கொண்டு அவனை யநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்வநமான திருமந்திர மின்னதேன்கிரார்.

[கண்ணன்கழலினை நண்ணும்மனமுடையா] - கீழ்ச்சொன்னதுதன்னைத் திரிய ஒருக்கால் அநுஹாஷிக்கிரார், இவர்களுக்குக்கேட்கவேண்டுவததைச் சொல்லு கைக்குஉறுப்பாக. “சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்” என்றாரே: அதுதன்னை யிங்கே ‘கண்ணன்கழலினை’ என்கிரார். க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் கிட்டவேனுமென் றிருப்பீர். [கண்ணன்கழலினை] - பரமபதத்திலேசென்று காணவேண்டுமபடியிருக்கை யன்றிக்கே, ஸர்வஸுலஹனானவன் திருவடிகளை. ஆபுரிதர்க்காகத் தூதுபோதல் ஸாரத் யம் பண்ணுதல் செய்யும்திருவடிகள். [நண்ணும்] - பிரிந்துகூடினாரைப் போலே யிருக்கி றதுகாணும்; *‘‘சூஜமாஃ’’(ஆஜகாம)போலே.[மனமுடையா] - ‘‘நிதியுடையா’’ என்னு மாபோலே, இதுதன்னையே குவாலாகநினைத்திருக்கிரார். இதுக்குஅதிகாரிஸம்பத்திதேட வேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகள். ஸ்வர்க்கபலமானதுக்கு அதிகாரியிதி யும் ப்ராயஸ்சித்தமும் வேண்டாநின்றது; அபுநராவ்ருத்திலகூண மோகூத்துக்கு அது வேண்டாதொழிகிறது: ப்ராப்யத்துக்கருபமான அதிகாரம் இவனால் ஸம்பாதிக்கமுடியா மையாலே. [எண்ணும்திருநாமம்] - அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமென்னுதல், ஹத்தி மான்களைச்சொல்லுகையாலே அதுதான் “அது, அது” எண்ணும்படியாயிருக்கையாலே சொல்லுதல். எண்ணும்திருமந்திரமென்னுதே, நாமமென்கிறது - இதுக்குஒரதிகாரியிதி, அங்கநியதிவேண்டா; ப்ரஜை தாய்பேரைச்சொல்லுமோபாதி யமையுமென்கைக்காக.

முதற்பாட்டு.—கண்ணன் இத்யாதி. “எண்ணும்திருநாமம்” இத்யாதியைக் கடாஷித் தவதாரிகை - ஹத்தியுத்தராய் இத்யாதி.

‘‘கண்ணன்கழலினை’’ என்றது அநுவாதமென்கிரார் - கீழ்ச்சொன்னது இத்யாதி. எதுக்காக அநுஹாஷிக்கிராரென்ன - இவர்களுக்கு இத்யாதி. கீழேஹத்திக்கு ஹலமாகச் சொன் னதுவே பரிமாற்றத்துக்கும் விஷயமென்கிரார் - சார்வே இத்யாதி. ‘‘கழலினை’’ என்னுதே, ‘‘கண்ணன்’’ என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - பரமபதத்திலே இத்யாதி. அதாவது - கண் ணுக்கு விஷயமானவனென்று அர்த்தாந்தரமென்றபடி. ‘‘ஸுலபன்’’ என்றதை ஸத்திரீகரிக் கிரார் - ஆபுரிதர்க்காக இத்யாதி. பெறுமென்னுதே, ‘‘நண்ணும்’’ என்றதுக்கு ஹாவம் - பிரிந்து இத்யாதி. ஜமாஃ என்னுதே, ‘‘சூஜமாஃ’’ என்றந்போலே யென்றபடி. அதாவது - ஸ்ரீவிபீஷ ணுழ்வான் ராவணனைவிட்டுப் பெருமாள்பக்கவிலே போனானென்னவமைந்திருக்க, வந்தானென் கிறதிறே, பிரிந்தவன் வந்து கூடினாற்போலே யிருக்கையாலேயென்றபடி. ‘‘உடையா’’ என்கிற மதுபஹுமாவிலேயென்கிரார் - நிதி இத்யாதி. அதாவது - ஆஸாலேஸமாத்ரத்தை ஆழ்வார் ஸ்வாஸி ப்ராயத்தாலே குவாலாக நினைக்கிராரென்றபடி. ‘‘மனமுடையா’’ என்றதுக்கு ஹாவம் - இதுக் கதிகாரி இத்யாதி. ‘‘வேண்டாதொழிகிறது’’ ‘‘என்’’ என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - ப்ராப யத்துக்கு இத்யாதி. அதிகாரியித்யாவது - ப்ரஹ்மகூத்ரியாதிகள் வேனுமென்கிற நியதி. எண் ணுகை - அநுஸந்திக்கையும், மநகமும். ‘‘எண்ணும்திருநாமம்’’ என்றதுக்கு முந்தினயோஜனை - ஸௌலப்பயத்திலே; இரண்டாமயோஜனை - ரஸ்யதையிலே. அதுவதுவேன்னும்படி யென்றது - ‘‘தேனும்பாலும்’’ இத்யாதிப்படியே ரஸ்யதையாலே வாய்புலற்றும்படி யிருக்கையாலே எப்போ தும் அநுஸந்திக்கப்படுமென்றபடி. ‘‘தாய்’’ என்கிறதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - அதுதான் இத்

அதுதான்எது?என்னில்,-[நாரணம்]-இதுதான் ஸ்வாமிவாசகமாயிருக்கையாலே,‘அம்மே!’ என்பாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. இதுவும் இன்னமேதுவும் வேணுமென்றால் [நாரணமே]-இவ்வளவேயமையும். கனத்தபேற்றுக்கு இவ்வளவுபோருமோ? என்னில்,-[திண்ணம்] - நிச்சிதம் “**ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸத்யமுத்தருத்யபுஜமுச்யதே**” என்னுமாபோலே, திண்ணமென்கிறது. அவதாரணத்தாலே - ப்ரணவத்தையொழியவும் நமஸ்சையொழியவும் சதார்த்தியையொழியவும் இவ்வளவேபூர்ணமென்கை. நாரணமென்று - இல்லாதமகாரத்தையும் கூட்டி உள்ளவற்றைக் குறைத்துச்சொல்லுகையாலே, அளத்திற்பட்டதெல்லாம் உப்பாமாபோலே இத்தோடேகூடினதெல்லாம் உத்தேச்யமென்றும், குறைந்தாலும் “அங்கும்தப்பிற்று, ஸ்வரம்தப்பிற்று” என்று ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் போகவேண்மேவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டானவாசி சொல்லுகிறதாய்த்து. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாரணனெம்மான், பாரணங்காளன்
வாரணந்தோலத்த, காரணன்தானே.

ஆ.—(நாரணன்.) - திருமந்தரத்தினால் ப்ரதிபா^உயான நாராயணனாகி நான் ஆரென்னில்; ஸர்வேஸ்வரனாய், ஸர்வலோகரக்ஷகனாய், ஸர்வ ஜமுத்காரணனாய், வாரணம்தொலைத்தவன்தானே யென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ‘நாரணன் எம்மான்’ என்று இப்பாட்டுக்கு, நாராயணனானவன், எனக்கு ஸ்வாமியுமாய், ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனுமாய், ஆஸ்ரிதவிரோயி நிரஸநஸ்வஹனாய், ஸர்வகாரணமான க்ருஷ்ணன். ‘எம்மான்’ என்கிறது - ஸம்ஸாரவிஹித^உதிக்கு உபலக்ஷணம்; ‘பாரணங்காளன்’ என்கிறது - நித்யவிஹித^உதிக்கு உபலக்ஷணம்; ‘வாரணம் தொலைத்த காரணன்’ என்கிறது - திருவவதாரங்களுக்கு உபலக்ஷணம்.

ப — அநந்தரம், திருநாமத்துக்கு அர்த்தஹுதமான குணவிஹிதியோமத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் - “**வனஷநாராயணஃ**” என்கிறபடியே நாராயணஸப்தவாச்பன், எம்மான் - என்போல்வார்க்கு நாயகஹுதனாகையாலே லீலாவிஹித^உதிக்கு நிர்வாஹகனாய், பாரணங்காளன் - ஹிமிப்பிராட்டிக்கு வல்லஹனாகையாலே நித்யவிஹித^உயுபலக்ஷித

யாதி. அவதாரணர்த்தம் - இவ்வளவே இத்யாதி. மந்த்ரந்தாங்கள் வேண்டாவென்றபடி. ஸம்வாதம் - ஸத்யம் இத்யாதி. “**ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸத்ய சிஹ்யத்யஹுஜஹுயதே** | **வெடிஸாஹுதாஹாஸி நடுவெடிவெடிஸாஹுதாஸி**” இதி மஹாபாரதே. அவதாரணத்துக்கு ஹாவாந்தரம் - அவதாரணந்தாலே இத்யாதி. ப்ரணவாதியைக்குறைத்து இல்லாத மகாரத்தைக்கூட்டுவானென்னென்ன - நாரணமென்று இத்யாதி. அளத்தில்-உப்பளத்தில். ‘**சூஜமாஜெகி**’ “**உத்யுகுஃ வரஹுஃ வாக்யம் நாவணம்நாவணாநுஜஃ** | **சூஜமாஜெஹுஹுதெபுநயதூராஸிஸுக்ஷணஃ**” இதி யுத்தகாண்டே. (மௌ-க).

(க)

னாய், வாரணம்தொலைத்த - (ப்ரதிபந்த) குவலயாபீடகிராஸகனான, நாரணன்தானே - ஐமுகாரண ஹுதனயுள்ள க்ருஷ்ணன்தானே.

இ - இரண்டாம்பாட்டிலும், மூன்றாம்பாட்டிலும் இதினுடைய அர்த்தத் தைச் சொல்லுகிறது. இது ப்ரஸ்துதமான விடங்களில் அர்த்தத்தைச் சொல்லக்கடவ தாயிருப்பதொரு நியதியுண்டிதே இவர்க்கு.

[நாரணன்] - ஸப்தோபாநாமம். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - ஹுமிக்கு அஹிமாநிநியான ஸ்ரீஹுமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனான வன். [வாரணம் இத்யாதி] - ஆஸ்ரதவிநோயிநிரஸநஸ்வஹவனாய், ஸ்வகாரணமா யிருக்கிறான் க்ருஷ்ணன்தான். 'எம்மான்' என்கிறது - லீலாவிஹுதியோ த்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'பாரணங்காளன்' என்று - நித்யவிஹுதியோ த்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலைத்த' என்றவிடம் - அவதாரத்துக்கு உபலக்ஷணம்.

நா. - இரண்டாம்பாட்டு. இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றாம்பாட்டிலும் இதி னுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏதேனுமாகத் திருமந்த்ரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, முன்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்பு வாசகஸப்தத்தைச் சொல்லுதல், முன்னே இதுதன்னைச்சொல்லிப் பின்னை அர்த்தத்தைச்சொல்லுதல் செய்யக்கடவதா யிருப்ப தொரு நிர்ப்பந்தமுண்டு இவர்க்கு. "என்பெருக்கநலத்தோன்பொருளீரில் - வண் புகழ்நாரணன்" என்னுதல், "யாவையும்யாவருந்தாளுமைவுடைநாரணன்" என்னு தல்; "நாரணன்முழுவேழுலகுக்கும்நாதன்" என்னுதல், "நாராயணன்நங்கள்பிரா னவனே" என்ற "அவனையகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்" என்னுதல் செய்வர்.

[நாரணன்] - மேல் அர்த்தோபந்யாஸம் பண்ண ரினைத்து, ஸப்தோபாதாமம் பண்ணுகிறார். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - பார ணங்குஉண்டு - ஸ்ரீஹுமிப்பிராட்டி, அவளுக்குநிர்வாஹகன். ஹுமிக்கஹிமாநிநியே. 'பாரணங்காளன்' - என்கையாலே - நித்யவிஹுதியோமும் சொல்லுகிறது; 'எம்மான்' என்றது - லீலாவிஹுதிக்கு உபலக்ஷணம்: ஆக, உபயவிஹுதியுத்த நென்றபடி. குற்றஞ்செய்தது பொறுக்கைக்கொரு விஹுதியும், பொறுப்பினைக் கொடுவிஹுதியு மாய்த்து. "க்ருதாமஸு" (க்ருதாகஸு)-குற்றம் தலைநிரம்பிப் புறம்பு புகலில்லாதாரை

இரண்டாம்பாட்டு. - நாரணன் இத்யாதி. "ஸப்தம்சொன்னுலமையாதோ, அர்த்தம் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஏதேனுமாக இத்யாதி. அப்படி இவாருளிச்செய்ததுண்டோ? முன்னே அர்த்தத்தைச்சொல்லி பின்னை மந்த்ரத்தைச் சொன்னதெங்கேயென்ன - என்பெருக்கு இத்யாதி வாக்யதவ்யம். முன்னே மந்த்ரத்தைச்சொல்லிப் பின்னை யர்த்தத்தைச்சொன்னதெங்கே யென்ன-நாரணன் இத்யாதி வாக்யதவ்யம். "க்ருதாமஸு" (க்ருதாகஸு) - குற்றம் தலைநிரம்பிப் புறம்பு புகலில்லாதாரை லுதிதே, "நாராயணவரொஜோகிராதாநாராயணவரோ" என்னக் கடவ திதே. அநுவதிக்கிறதற்குஹாவம் - மேலர்த்தோபந்யாஸம் இத்யாதி. பாரணங்கு-பாரணவணங்கு. அணங்கு - தெய்வப்பெண். பார்தானே. இவளென்ன - ஹுமிக்கு இத்யாதி. "எம்மான் பாரணங் காளன்" என்கிறவிது நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தமானபடி. பெங்ஙனையென்ன - பாரணங் காளன் இத்யாதி. ஸ்ரீஹுமிப்பிராட்டியைச்சொன்னது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாய், நித்யவிஹுதியைச் சொல்லுகிறது. "எம்மான் பாரணங்காளன்" என்ற பதச்சேர்த்திக்குஹாவம்- குற்றம்செய்தது இத்யாதி. பொறுக்கைக் கொடுவிஹுதியும் என்றது - பொறுக்கைக்கு விஷயம் ஒருவிஹுதியுமென்றபடி. பொறுப்பினைக்கடியான இவன்ஹி ஈஸ்வரனிலும் பிராட்டியிலும் அதிகமென்கிறார் - க்ருதாமஸு இத்யாதி. "க்ருதாமஸு" இத்யாதிப்படியே" என்றுகூட்டுவது.

ரக்ஷிக்கும் ஈஸ்வரன் ; குற்றம் நிரம்பி அநுதாபமில்லாதாரைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி; “தலையறுக்கச்சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச்சொல்லுகிறதென்? நம்முடைய நிக்ரஹமாகில் அதுக்குமுலம் நிக்ரஹம்மலிக்கும்படிபண்ணிப் பின்பு அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணவேணுமோ?” என்றிருக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. [வாரணம்தொலைத்த] - தன்னைப் பெறவேண்டுமென்றிருப்பாருடைய ஆஸ்ரயணவிரோதிகள், குவலயாபீடம் பட்டதுபடும். விரோதிநிரஸநம்இதுக்கு உறுப்போவேன்னில், - முதலிலே தொடங்கிஅதில் சொல்லிக்கொண்டு போருகிறது ரக்ஷணமிறே; அதுக்குக் களைபிடுங்கி நோக்கவேணுமே. “அவரக்ஷணை” (அவரக்ஷணை) என்னக்கடவதிறே. [காரணன்தானே] - இவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாக வுடையனாயிருக்கையும் அதுக்கு அர்த்தமிறே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

தானையுலகெல்லாந், தானேட்டைத்திடந்து
தானையுண்மீழ்ந்து, தானையாள்வானே.

ஆ.—(தானே.) - நிவிலஜமுந்நியமந ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணைதிகளைப் பண்ணுவானும், அந்தவாரணம் தொலைத்தருளின அவன்தானேயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், [தானே உலகெல்லாம்] - எல்லா லோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிதிகளும் தானேபண்ணி தானே அவற்றை ஆள்கையாலே அந்த லோகங்களாகிறுன் தானே. ஆக, இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றும்பாட்டிலும் திருமந்தார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று.

செய்கிறார்.

தானே - (நாராயணஸ்ப்த வாச்யனான) தானே, உலகெல்லாம் - “உலகமெல்லாம்” என்கிறபடியே ஸமாநாயிகரிக்கலாம்படி ஸர்வலோகத்துக்கும் ஏகப்ரகாரியாய், (ஸாமாநாதிகரண்ய நிஷந்யநமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில்வந்தால்), தானே - (ஸ்வஹ காரிநிரபேக்ஷமாகத்)தானே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - ப்ரளயத்திலேயிடந்தெடுத்து, (ப்ரளயத்துக்குமுற்கோசி), தானே - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, உண்டு -

‘தலையறுக்கச் சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச்சொல்லுகிறதென்’ என்றவிது - தாகவிய்யத்தில் பிராட்டியருளிச் செய்ததைப்பற்ற. “வாரணம்தொலைத்த” என்றதிக்கு லாவம் - தன்னைப்பெறவேணும் இத்யாதி. இதுக்கு உறுப்போ என்றது - இந்தத் திருமந்தார்த்துக்கர்த்தமோவென்றபடி. முதலிலே - * அகாரத்திலே. அதில் - திருமந்தார்த்தில். அதுக்கு - ரக்ஷணத்துக்கு. ‘நோக்கவேணுமே’ ஆகையாலே இதுவும் திருமந்தார்த்த மென்றபடி. ரக்ஷணமானால் விரோதிநிரஸநம் சொல்லவேணுமோவென்ன - அதுக்கு இத்யாதி. அகாரத்தால் ரக்ஷணம் சொல்லும்படியென்னென்ன - அவரக்ஷணை இத்யாதி. ஸ்ரீஹ்மயர்த்தமான அந்தர்யாமிதயா ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதி காரணத்ததை “காரணன்தானே” என்று சொல்லுகிறது. அதுக்கு - அம்மந்தார்த்துக்கு. இப்பாட்டுக்கும் மேலிற்பாட்டுக்கும், “நான்வாய்நாடர்” என்று கரியை. (உ)

தன்வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - ஆந்தரத்திலே உமிழ்ந்து, (ஸௌவந்தா ப்ரஸங்கமில்லாதபடி), தானே - (ஸ்வாயிகளு) தானே, ஆள்வான் - நிர்வஹிக்கும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான ஸர்வவிபு ரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானே உலகெல்லாம்] - “ஸவபுஃவஜிஃஸஹ” என்கிறபடியே தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ஸர்வமும், “தஜ்ஜலாநிதி” என்று ஸாமாநாயிகரண்யத்துக்கு நிபந்த்யநம் சொன்னாற்போலே, இங்கு ஸாமாநாயிகரண்யத்துக்கு ஹேதுசொல்லுகிறதுமேல்:— [தானே படைத்து] - “தஜ்ஜலாநிதி” என்கிறபடியே ஸௌக்ஷ்மசித்சித்பரீரண தானே ஸர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கி, அசித்சித்பேஷிதமான உபாயாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருயின்மிக் கேயிருக்க உபமாநமநாவாய்த்தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே இடந்து] - ப்ரளயம்மதைபான ஹமி, “என்னை உத்தரிப்பிக்கவேணும்” என்னவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம் பண்ணிற்று. [தானே உண்டு] - ப்ரளயம் வரப்புகாநின்றதுஎன்று அறிவாரிலையே. [உமிழ்ந்து] - “புறப்படவிடவேணும்” என்று அர்த்தியாதிருக்க, தானே உமிழ்ந்தபடி. ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ரக்ஷிக்கையாலே - தானே உலகெல்லாம்.

நா. — மூன்றும்பாட்டு. ஸ்வாமித்வ ப்ரயுக்தமான ஸர்வவிதரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானேயுலகெல்லாம்] - “ஸவபுஃவஜிஃஸஹ” (ஸ்ர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம) “தஜ்ஜலாநிதி” (தத்த்வமஸி) என்னக்கடவதிறே. தானேபடைத்திடந்து தானேயுண்டமிழ்ந்து தானேயாள்வானாகையாலே, தானேயுலகெல்லாமென்கிறது; “தஜ்ஜலாநிதி” (தஜ்ஜலாநிதி) இதிவத். இங்குச்சொல்லுகிற தா தாத்மயம் ஸ்வருபேண ஐக்யம்சொல்லுகிறதல்ல; ஸரீராத்மலாவத்தாலே சொல்லுகிறது. காரணத்த்வம்சொல்லில் விகாராஸ்பதமாமென்று ஸங்கித்து, ஸரீராத்மலாவத்தாலே சொல்லுகிறது. ஸரீராத்மமானவால்யயேளவநாதிகள் ஆத்மாவக்

மூன்றும்பாட்டு.—தானே இத்தயாதி. “தானேபடைத்திடந்து” இத்தயாதியைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஸ்வாமித்வ இத்தயாதி. ஸ்வாமித்வம்-உபயவ்ஹிதிநயத்வம்.

உத்தாரத்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வம்குல இத்தயாதி. ஸர்வம் என்று ஜமத்துக்கும் உபலக்ஷணம். “தானேயுலகெல்லாம்” என்றதற்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் - தானேபடைத்து இத்தயாதி. “தானேபடைத்து” இத்தயாதிக்குப் ப்ரமாணம் “தஜ்ஜலாநிதிவத்” என்று. “அந்ப்ராணநே” என்று ரக்ஷகத்வம்சொல்லுகிறது. “படைத்து” என்றால்-ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையானகையாலே, தல்லத்வம் விரித்தம். தஜ்ஜலத்வதல்லத்வ ததநத்வங்களாலே “ஜஃ - ஸவபுஃ - ஸஹ” என்றவயம். “தஜ்ஜலத்வ தல்லத்வங்களில், தச்சப்தம் - ஸௌக்ஷ்ம சித்சித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மபரம், ததநத்வத்தில், தச்சப்தம் - கேவல ஸ்வரூபயாத்ரபரம்; ஸ்வேநருபேணநின்று ஸத்திதிப்பிக்க வேண்டுகையாலே” என்றிறே ஸ்ருதப் ப்ராசிகையே யருளிச்செய்தது. “தஜ்ஜலத்வதஜ்ஜலத்வ” என்றும்போலேயிருக்கிறது இப்பாட்டு. “தானேயுலகெல்லாம்” என்று ஸ்வருபைப்பம் சொல்லுகிறதோவென்ன - இங்குச்சொல்லுகிற இத்தயாதி. ஸரீராத்மலாவத்தாலே சொல்லுகிறதென்? “படைத்தான்” என்கையாலே - இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரண லாவநிபந்தநமானாலேவென்ன - காரணத்வம் இத்தயாதி. அதாவது-கார்யகதவிகாராதிதோஷங்கள் காரணபூதனிடத்திலும் ப்ரஸங்கிக்குமென்று ஸங்கித்தென்றபடி. ஸரீராத்மலாவேனநக்யம், சொன்னால் விகாராதிதோஷங்கள் வாராதோவென்ன - ஸரீரகதமான இத்தயாதி.

குத்தட்டாதாப்போலே, இவற்றைப்பற்றிவரும்விகாராதிகள் அவனுக்குவாராதென்றதோஷா
ஸ்பர்ஸம் சொல்லுகைக்காகச் சொல்லுகிறது. [தானேபடைத்து] - “தஃ...வனக்ஹவதி”
(தஃ...ஏஃபவதி) என்கிறபடியே ஸ்ரீக்ஷ்ம சித்சிச்சரீரியான தானே ஸகலலோகங்களை
முண்டாக்கி. * அசிசிவிசேஷிதமான சிசையாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே
தயமாநமநாவாய்த் தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே - இடந்து] - ப்ரளயங்கதையான
பூமி “என்னையேக்கவேணும்” என்றுஅபேக்ஷிக்கவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம்பண்
ணிற்று. [தானேயுண்டு] - ப்ரளயம்வரப்புகாரின்றதென் றறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து] -
உள்ளேகிடந்து நோவுபடுமீத்தனையல்லது, “எங்களை வெளிநாகோணப்புறப்படவிடவே
ணும்” என்றறியாதிருக்க, தானேயுமிழ்ந்து. இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணு
கையாலே [தானேயுலகெல்லாம்] - “ஹவ ஹவஹிஹிஹிஹி” (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம”).

நான்காம் பாட்டு.

ஆள்வானுழிநீர்க், கோள்வாயரவணையான்
தாள்வாய்மலரிட்டு, நாள்வாய்நாடரே.

ஆ.—(ஆள்வான்.) - ஜமத்ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்
வளர்ந்தருளுகிற எம்பெருமான் திருவடிமலர்களிலே திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு நாட்டா
றும் மலரிட்டு அவன்திருவடிகளைப் பெறுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், [ஆள்வான் ஆழிநீர்] - “சூவொநாரா” என்கிற
வழியாலே திருமந்த்ரர்த்தத்தை நிர்வசியாதின்றுகொண்டு எம்பெருமான் திருவடிக
ளிலே இத்திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நல்ல செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நாள்
தோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [கோள்வாய்] - ப்ரகிகுலர்க்கு ம்ருத்யுவா
யிருந்துள்ள வாய்.

ப.—அநந்தரம், “சூவொநாரா” (ஆபோநாரா) என்கிற நிர்வசநமர்யாதை
யாலே அர்ணவராயியான நாராயணன் திருவடிகளிலே புஷ்பாதிகளை ஸமர்ப்பித்து நித்ய
மாக ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

ஆழிநீர் - ஏகார்ணவமான காரணஜலத்திலே, கோள்வாய் - பெருமிடுக்கை
யும் ஸ்துதிபூவமான பூவத்தையுமுடையனான, அரவணையான் - திருவரவணையை
யுடையனாய்க்கொண்டு, ஆள்வான் - ஜமநிர்வாஹகனான ஸோஷியினுடைய, தாள்வாய் -

‘விகாராதிகளனுக்குவாராது’ என்றவிடத்திலே, “யயொண டுநாலிஸுஜதெதயுஹ
தெது” இத்யாதி ஸ்ருதியும், “உண்ண டுநாலிஸுயாஸுஷ்டாஸுயுததௌதெஹுநஃ |
தயாஸுஷ்டாஸுஷ்டிவிஹுஸுயுததௌதெஹுநஃ” என்கிற ஸ்ம்ருதியும் அதுஸந்தேயம். ஸ்ரு

தியிலே, “ஹதௌஹுநாஸு” என்றது - ஆத்மநஃ என்றபடி. ஸ்ரீக்ஷ்ம சித்சிச்சரீரனாயிருந்
தமைக்கு ப்ரமாணம் - தஃ இத்யாதி. “தானே” என்கிற பதங்களிலையாரண சதுஷ்டயத்துக்
கும் அடைவேயர்த்தம் - அசிசிவிசேஷிதமான இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. (ங)

திருவடிகளிடத்தே, மலரிட்டு - புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து, நாள்வாய்நாடர் - நாள் தோறும் ஸாபேகூராய் ஆஸ்ரயியுங்கோள். 'கோள்வாய்' என்று - "வெவெகையாநி" என்கிறபடியே மிடுக்குக்கிடமான வாய்என்றுமாம்; அன்றியே, 'கோள்' என்கிறது - ஒளிவாய், * மனமணிவ்ராதமயுகத்தாலே உஜ்ஜ்வலமுகமென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "சூவொநாராஃ" என்கிற வழியாலே திருமந்தரத்தை நிர்வசித்து திருமந்தரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலிபண்ணி ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[ஆழிநீர் - ஆள்வான்] - காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முபநாய்க் கண்வளர்ந்தருளி, அத்தஸையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிடுக்குடையவாய் என்னுதல்; ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாய் என்னுதல். [அரவணையான் தாள்வாய்] - ஆஸ்ரீதஸூலஹைகையாலே ஸ்வாராபணுடைய திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நாள் தோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள்; இப்படிசெய்ய, ஸ்வரூபாநுபமான பேறு நிர்வசிதம் என்கிறார்.

நடு.—நாலாம்பாட்டு. "சூவொநாராஃ சூவொநாராஃ" (சூபொநாரா இதிப்ரோக்தாஃ) என்றும் ஒரு நிர்வசந்ப்ரகாரமுண்டிறே இதுக்கு; அவ்வழியாலே திருமந்தரத்தை நிர்வசித்து திருமந்தரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலியைப்பண்ணி ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[ஆள்வான்] - இவற்றையடைய அடிமைகொள்ளுமவன். [ஆழிநீர்-ஆள்வான்] - அடிமைகொள்ளும் ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முபநாய்க்கண்வளர்ந்தருளி, அத்தஸையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிகேகையுடையவாயென்னுதல், ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாயென்னுதல். [அரவணையான் தாள்வாய்மலரிட்டு] - ஸ்வாராபணெற்றதாய்த்து. அநந்தஸாயி திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி. [நாள்வாய் நாடரே] - நாள் தோறும் ஆஸ்ரயியுங்கோள்; அத்திருவந்நாழ்வானுடைய பேறு உங்களுக்குப் பெறலாம். (சு)

நாலாம்பாட்டு.—ஆள்வான் இத்யாதி. இதுவும் திருமந்தரார்த்தமென் றருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, "தாள்வாய்மலரிட்டு நாள்வாய்நாடர்" என்றத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஆபீஇத்யாதி. ப்ரதமேம்ஸே சதூர்த்தே, "சூவொநாராஃ சூவொநாராஃ சூவொநாராஃ" என்கிற நிர்வசநார்த்தம்இப்பாட்டு.

"ஆழியநீரிலே கோள்வாயரவணையானுக்கொண்டு - ஆள்வான்" என்றபடி. அப்ப்ரகாரமேதென்ன - காரணஜலத்திலே இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "கோள்" என்று-க்ரவிக்கையாய், 'ம்ருத்யுவான' என்றபடி. "சூவொநாராஃ" என்கிற ப்ரக்ரியையாலே திருமந்தரார்த்தம் சொல்லுகிறாராகில், "ஆழிநீர் - ஆள்வான்" என்னவமைந்திருக்க "அரவணையான்" என்றதுக்கு ஊவமேதென்ன - ஸ்வாராதன் இத்யாதி. "அரவணையான்" என்றதுக்கு - கீழே "ஸ்வாராதன்" என்றருளிச்செய்து, இங்கே ஊவாந்தரம்-அந்திருவந்தாழ்வானுடைய இத்யாதி,

ஐந்தாம் பாட்டு.

நாடர்நாஸ்தோறும், வாடாமலர்கோண்டு

பாடர்அவன்நாமம், வீடேபெறலாமே.

ஆ.—(நாடர்.)—திருமந்தரத்தைச்சொல்லி அவன்திருவடிமலர்களிலே வாடாமலர்கோண்டு நாடோறும் பணிமாற, அவன்திருவடிமலர்களைப் பெறலாம்; இது நிச்சிதமென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், [நாடர் நாஸ்தோறும்] - நாஸ்தோறும் செவ்விப்பூவைக்கொண்டு அவனை ஆஸ்ரயித்து அவன்திருநாமத்தைப் ப்ரீதிபூர்வமாகச் சொல்ல அவன்திருவடிகளைப் பெறுகை நிச்சிதம் என்கிறார்.

ப—அநந்தரம், மோகூட்பாடினை நாராயணன் திருநாமங்களைப் பாடுங்கோள், பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறலாமென்கிறார்.

நாஸ்தோறும்-, வாடாமலர்கோண்டு - செவ்விப்பூக்களைக்கொண்டு, நாடர் - (உங்களர்த்திதவம் தோன்றும்படி) ஆஸ்ரயியுங்கோள்; (அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே ப்ரீதிப்ரீதிராய்க்கொண்டு, அவன்நாமம் - அந்நாராயணனுடைய திருநாமத்தை, பாடர் - பாடுங்கோள்; (அந்த ஆராய்நமும் ஸாமமாதமுமே), வீடே - பிரதிஸுபபுருஷார்பிலகூணமோகூடமாக, பெறலாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன்திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படி செய்யவே ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியைப்பெறலாம் என்கிறார்.

[நாடர்என்று தொடங்கி] - ப்ரீதிபூர்வமான வருத்திக்குக் காலநிபதியில்லை. உங்கள் அலிநிவேஸத்துக்கு அநுரூபமான விலகூண புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன்திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள். இப்படிசெய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியைப்பெறலாம். அங்கு, சூட்டுநன்மலைகள் கொண்டு ஆராயிக்கையும், “சுகூலிஹிஹிஹி” என்று பாட்டுமாயிடுமெயிருப்பது.

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன்திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படிச்செய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியைப் பெறலாமென்கிறார்.

[நாடர் நாஸ்தோறும்]-பசித்தபோதெல்லாம் உண்ணுமாயோலே. [வாடாமலர்கோண்டு]-உங்களுடைய அலிநிவேஸாநுரூபமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு. [பாடர்அவன்நாமம்] - “வணததாரமாயணாவே” (ஏதத்ஸாமதாயந்நாஸ்தே) என்று முக்தர் ஸாம

அஞ்சாம்பாட்டு.—நாடர் இத்யாதி * வாடாமலர்தொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. ‘வருத்தியைப்பெறலாம்’ என்கையாலே - “வீடு” என்றதும், ‘வெநராடுவெண’ என்றதும் வருத்திபர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

“நாடோறும் - நாடர்” என்றது - துர்லபிதையாலேயன்று; காலநிபத்யாவத்தாலேயென்கிறார் - பசித்தபோதெல்லாம் இத்யாதி. காலநிபதியில்லையென்கிறவர் “வாடாமலர்” என்பானென்? என்ன - உங்களுடைய இத்யாதி. சொல்லீரென்னுதே, “பாடர்” என்றதுக்குஹாவம்.

நாடம்பண்ணுமாபோலே, அவனுடைய திருநாமங்களை ப்ரீதிபூர்வமாகப் பாங்கோள். நாடரேன்கையாலே - மாநஸவ்யாபாரத்தைச் சொல்லிற்று; வாடாமலர்கோண்டென்கையாலே - காயிகத்தைச் சொல்லிற்று. பாடரேன்கையாலே - வாசிகத்தைச்சொல்லிற்று. [வீடேபேறலாமே] - ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பண்ணவே, “வெஹுதரவிஷேணரவிநிஷ்டிஷ்டெ” (ஸ்வேநருபேணபிஷ்டபத்யதே) என்கிறத்தைப் பேறலாம். இனியத்தைச் செய்யப் பேரியத்தைப் பேறலாம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

மேயான்வேங்கடம், காயாமலர்வண்ணன்
பேயார்முலையுண்ட, வாயான்மாதவனே.

ஆ.—(மேயான்.) - * அதஸீஸுநஸமாமலச்ஹரியாய் ஸ்ரியபதிபாயிருந்த பேயார்முலையுண்ட வாயான். நம்முடைய சக்ஷுராதிசுரணங்களுக்கு விஷயமாயிருக்கிறீறே அவன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யலாவதென்னில்; அவனன்றோ ஸகலமநுஜ நயநவிஷயதாங்குதனாய் ஸர்வஸுலஹனுப்க்கொண்டு திருமலையிலே புகுந்துநின்றருளுகிறானென்கிறார்.

ஓ.—ஆறம்பாட்டில், [மேயான் வேங்கடம்] - ஆஸ்ரயணீயனாகச் சொல்லுகிற எம்பெருமானைக் கண்டாலன்றோ ஆஸ்ரயிக்கலாவதென்னில்; ஆஸரிதர்க்காகக்ருஷ்ணனுய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி ப்ரதிஹிதிரஸநஸ்வலாவனாய் ஸ்ரமஹரகூன திருநிறத்தையுமுடையனான ஸ்ரியபதிபானவன், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு எளிதாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான்: அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகவும் அநுஹவார்த்தமாகவும் திருமலையிலேவந்து பிராட்டியோடே ஸந்நிஹிதனானென்கிறார்.

(ஆஸ்ரிதர்க்கதுஹாவ்யமாய்), காயாமலர் - காயாம்பூப்போலே ஸ்யாமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், (அநுஹவப்ரதிவஃபுகமான ப்ரக்ருதியை), பேயார் - பூதநையினுடைய, முலை - (விஷபூர்ணமான) முலையை, உண்ட - பசையறச்சுவைத் தாற்போலே பசையறக்கும், வாயான் - வாந்மாதூர்யத்தையுடையனானவன், மாதவன் - “வாழிவஹுநிணீதீரொபிபாலஹொஹெ” என்கிறபடியே, * அலர்பேல் மங்கையோடே, வேங்கடம்மேயான் - திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்.

இ.—ஆறம்பாட்டில், ஆஸ்ரயணீயனைக்கண்டு ஆஸ்ரயிக்கவேண்டாவோ? என்ன; பிற்பாடான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ஏதஸ்ஸாமகாயந் இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே “காணத்ரயத்தாலும்ஆஸ்ரயியுங்கோள்” என்றது இப்பாட்டைக் கடாஷித்தென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - நாடரேன்கையாலே இத்யாதி. ஆனால் வீடுபெறுகைக்கு காணத்ரய ஸமாஸ்ரயணம் ஸாயநமோவென்ன - ஸ்வரூபாநுரூபமான இத்யாதி. காணத்ரயத்தினுடைய ஹவதைகாந்த்யம் - ஸேஷஹிதனானஇவனுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிறே. கீழ்வாக்யவிவரணம் - இனியத்தை இத்யாதி. பேரியத்தை - பரமபுகுஷார்த்தமான வீட்டை. (ரு)

[மேயான் இய்யாதி] - உங்களை ஆஸ்ரயிப்பித்துக்கொள்ளுகைக்குத் திருமலையிலே பொருந்திவர்த்திக்கிறவன், ஆஸ்ரயணத்திலே இழிந்தாரைக் கொண்டு முழுகும்வடிவிய யுடையவன். 'விரோயிவர்தும் செய்யுமது' என்னென்னில்; அது பூதனை பட்டது படுமித்தனை. நம் பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே ரக்ஷிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீர்சொன்னபடியே செய்யலாவது ஆஸ்ரயணீயனைக் கண்டாலன்றோ? கண்டாஸ்ரயிக்க வேண்டாவோவேன்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோளேன்கிறார்.

[மேயான்வேங்கடம்] - (வேங்கடம் - மேயான்) உங்களை யாஸ்ரயிப்பித்துக் கொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலேபொருந்தி வர்த்திக்கிறவன். கண்டவாறே தான் பஜிக்க லாயிருக்குமோவேன்னில்?—[காயாமலர்வண்ணன்] - துரும்பும்எழந்தாடி அடிமையிலே மீண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவுபடைத்தவன். விரோயிவர்க்கம் பின்னைச் செய்வதென்னென்னில் [பேயார்முலையுண்டவாயான்] - பூதனை பட்டதுபமேத்தனை. [மாதவனே]-நம் பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே விஷயீகரிப்பிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஏழாம் பாட்டு.

மாதவனென்றென்று, ஓதவல்லீரேல்
தீதோன்றும்அடையா, ஏதஞ்சாராவே.

ஆ.—(மாதவன்.)-இந்தஊத்தியோமுத்தில் அநதிகாரிகள் மாதவனென்னும் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள்: சொல்லுமிடத்தில் பரப்ரேரிதராய்ச் சொல்லவமையும: சொல்ல, ஹவத்தைக்கங்கர்யவிரோதியாய் ப்ராப்தாப்ராரப்தமான ஸர்வபாபங்களும் நஸிக்குமென்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், [மாதவனென்றென்று] - ஊத்தியோமும் பூர்ணமாக அதுஷ்டிக்கவும் இனிமையோடு திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டிகோளாகில், பெற்றதே உடலாகக்கொண்டு அதுக்ரஹம்பண்ணும் ஸ்வஹாவையான பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லஹனவனுடைய மாதவனென்னும் திருநாமத்தைப் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாக உச்சரிக்கவல்லிகோளாகில், பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நஸிக்கும்; மேல் செய்யும் பாபங்கள் உங்களோடு ஸம்ஷந்தியாவென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—மேயான் இய்யாதி. “மேயான் வேங்கடம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - நீர்சொன்னபடி இய்யாதி.

திருமலையிலே வர்த்திக்கிறதற்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் - உங்களை இய்யாதி. ஆனாலும் அவன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ? பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பார்த்து “க்ஷிபாமி” என்றுலோவென்ன- நம்பூர்வவ்ருத்தம் இய்யாதி. ‘காயாமலர்’ என்று தொடங்கி, ‘வாயாநுனமாதவன் - வேங்கடம் - மேயான்’ ஆகையாலே, ‘நாமர்’ என்று கீழிற்பட்டோடே யங்வயம், (சு)

ப.—அந்தரம், இப்படி ஸ்வப்ரகாரோபாஸ்தி பண்ணமாட்டாதாருண்டாகில், உங்கள் ஸகலக்லேஸமும் தீரும்படி உபாயோபேயமான அந்தஃபுரத்தில் வார்த்தையைச் சொல்லுகின்றோனென்கிறார்.

மாதவன் - (புருஷகாரயோகுமென்ன, கைக்கர்யவர்யுகத்வமென்ன, இரண்டாகாரத்தையுமுடைய லக்ஷ்மீவிஸிஷ்டனுவனுடைய) மாதவனென்கிறதிருநாமத்தை, என்றென்ற - (பூர்வவண்டமர்யாதையாலே உபாயத்வேந ஆஸ்ரயணீயமென்றும், உத்தரவண்டமர்யாதையாலே உபேயத்வேந புருஷார்ப்பலிதனென்றும்) அநுஸந்தித்து, (“ஸாணாமகிஸவ்வாஜஃ”) என்கிறபடியே, ஓத - உச்சரிக்கைக்கு, (“நஹுதெயிகாஸீவாஸுராதுகாரொய்வாவாநஃ”) என்கிறபடியே கிடையாதது கிடைத்தது), வல்லீரேல் - வல்லீகோளாகில், தீதொன்றும் - முன்பு ஆர்ஜித்த க்ருபாபங்கள், அடையா-மலப்ரதாரோநாந்ருகமாகக்கொண்டுகிட்டாது; “உயிராவரூபேநித்யு” என்கிறமர்யாதையாலே, ஏதம்சாரா-மேலுண்டான பரப்பர்வருத்திகள் கூடாது, “வஹெஷ்வரவகா - ஸுவிராஸு” என்கிறபடியே அநுலவமே யாத்ரையாமென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஸ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தஃபுரபரிகரமானார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் மலம் ஸித்திக்கும் என்கிறார்.

[மாதவன் இத்யாதி] - “ஸ்ரீவல்லஹ” என்னும் திருநாமத்தை உங்களுக்கு ருசியில்லையெயாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க் கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாகச் சொல்ல வல்லீகோளாகில், பூர்வாவங்கள் நயிக்கும்; உத்தராவங்கள் ஸ்லேஷியா. முன்புள்ள வற்றை மறக்கும், பின்புள்ளவற்றில் நெஞ்சு செல்லாது. கீழ்ச்சொன்ன திருமந்தரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்பூமும் தனித்தனியே பேற்றுக்குப் பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச் சொன்னவர்களுக்குப் பேற்றுக்குச் சொல்லவேண்டாவிதே.

ஈதி.—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஸ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம்சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தஃபுரபரிகரமானார்வார்த்தையைச்சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் மலம் ஸித்திக்குமென்கிறார்.

[மாதவனென்றென்றேதவல்லீரேல்] - நாராயணஸப்தத்தோடே இத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லப்பாருங்கோள். “நாரணமே” என்றாரே-கீழே. [ஓதவல்லீரேல்] - உங்களுக்கு ருசியில்லையெயாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகச் சொல்லவல்லீகோளாகில். [தீதொன்றும்அடையா] - பூர்வாவம் நசிக்கும். [ஏதம்சாராவே]-உத்தராவத்துக்கு

ஏழாம்பாட்டு.—மாதவன் இத்யாதி. “மாதவனென்றென்றேதவல்லீரேல்” இத்யாதியைக்கடாகழித்தவதாரிகை - ப்ரீதி இத்யாதி. “என்னும்திருநாமம்” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரீதிப்ரேரிதராய் இத்யாதி. “பாடிவன்நாமம்” என்றத்தைப்பற்ற - இனிமையோடே இத்யாதி. அந்தஃபுரபரிகரமானார் வார்த்தையாவது - “மாதவன்” என்று சொல்லுகை.

“நாரணமே” என்றசொல்லிவைத்து, பின்னையுமொன்றை விதிக்கிறாரோவென்ன - நாராயண இத்யாதி. நாராயணஸப்தத்தைச் சொன்னாரோவென்ன - நாரணம் இத்யாதி. “என்றென்று” என்கிறத்திலிருத்தியாலே - ஸ்ரீமச்சப்தத்தை நாராயணஸப்தத்தோடே த்விதாசுட்டித்வயமாக்கி யநுஸந்திக்க வல்லீகோளாகிலென்றபடி. “ஓத” என்கிறதுக்கர்த்தம்அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, “என்றென்று” என்கிற வீபஸைக்கும் அர்த்தம்அருளிச்செய்கிறார் - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஓதுகையாவது - ஒருவன் உச்சரிக்க தத்துச்சாரணமாகையாலே - பரப்ரேரிதராய் என்றது. அதுநசிக்கும்படியும் இது சாராதபடியும் எப்படியென்ன - பூர்வாவத்தை இத்யாதி.

அலிஸ்லேஷமேயாம். பூர்வாவததை விஸ்மரிக்கும், உத்தராவதத்தில் நெஞ்சசெல்லாது கீழ்ச்
சோன்ன திருமந்த்ரமும் இப்பாட்டிற்சோன்ன பூரிமத்தமும் தனித்தனியே பேற்றக்கு
பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச்சோன்னவர்களுக்குப் பேறுசொல்லவேண்
டாலிறே.

எட்டாம் பாட்டு.

சாராவதங்கள், நீரார் முகில்வண்ணன்
பேரார் ஓதுவார், ஆரார் அமரரே.

ஆ.—(சாரா) - அபக்ருஷ்டரான நாங்கள் அதிகாரிகளோடுவெண்ணில் ;—
யாவர் சிலர் திருநாமஞ் சொல்லவல்லார், அவர்களிறே இத்திருநாமஞ்சொல்ல அதிகாரிக
ளான உத்திருஷ்டராகிறு ரென்கிறார். இத்திருநாமத்தைச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர்,
அவர்கள் நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிஷுப்கராய் எனமும் அவன் திருவடிகளிலே அடிமை
செய்யப் பெறுவர்களென்றுமாம்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், [சாரா ஏதங்கள்] - நீராலேபூர்ணமான மேவம்
போலேயிருந்த திருநிறத்தைபுடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்
சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்களேதேனும் தண்ணிய ஜந்மவ்ருத்தங்களை யுடையரே
யாகிலும் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர்களென்று ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருப்புத்தபாதநார்த்த
மாக அவர்களுடைய ஸ்லாக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், உத்கர்ஷாபகர்ஷம் இல்லாதபடி ஸர்வபுருஷ ஹேக்யஹுத
னாவன் திருநாமத்தைச் சொல்லுமவர்கள் ஸூரிஸ்தானரென்கிறார்.

ஏதங்கள் - ஓவங்கள் தாமே, சாரா-(ஸ்வயமேவ) கிட்டமாட்டாதுகள்; (ஜல
ஸ்த்தலவிஹாமமற உபகரிக்கையாலே ஸர்வஜநஹேக்யமாய்) நீர் ஆர்-நீர்நிறைந்த, முகில்
வண்ணன் - காளமேயம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனுடைய, பேர் - திருநா
மத்தை, ஆரார் - த்ருப்திபிறவாத வளவாய்க்கொண்டு, (வர்ணஸ்ரமநியதியின்றியிலே
ஹத்திமாத்ராதிகரத்தை யுடையவராய்க்கொண்டு) ஆர் - யாவர்சிலர், ஓதுவார் - சொல்லு
வார், (அவர்கள்), அமரரே - ஸூரிகளிறே. ஆரார் - த்ருப்தராகாரென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அபிகாரிநியதியில்லை; ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை
நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடொப்பர் என்கிறார்.

[சாராவதங்கள்] - ஓவங்கள் நம்மைவந்து கிட்டப்பெறு. [நீரார் முகில்
வண்ணன்] - நீராலேபூர்ணமான மேவம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். அவ்
வடிவைக் காணுந்தனையுமிதே உபதேஸிக்கவேண்டுவது. [நீர் ஆர் ஓதுவார்] - அவன்

“ஹேஷாயஷ்யவி” என்று - பூர்வாவதவிஸ்மரணமும், “சுவிஜ்ஜாதாஹிஹகாநாராம
ஸூகரிகெஷுண” இத்தயாதியாலே-உத்தராவதத்தில் நெஞ்சசெல்லாமையும் உத்தமிதே. “மாத
வன்” என்றத்தை நாராயண ஸப்தத்தோடேகூட்டி யநுஸந்தியுங்கோள் என்றத்தால் மலிதம் -
கீழ்ச்சோன்ன இத்தயாதி.

திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர்சிலர். [ஆரார் அமரரே] - அவர்கள் ஏதேனும் ஜன்மவ்ருத்தங்களை யுடையராகிலும், அவர்களிருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். இத்தால் - ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.

௪௫.—எட்டாம்பாட்டு. அயிகாரி நியதியில்லை, ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்களென்கிறார்.

[சாரா ஏதங்கள்] - ஒரு போல்லாங்குகளும் வந்துகிட்டாது. [நீரார்முகில்வண்ணன்] - நீராலே பூர்ணமான மேவம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். † (அவ்வடிவு காணுந்தனையுமே உபதேசிக்கவேண்டுவது) [பேராரோதுவார்] - அவன் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், [ஆராமரரே] - அவர்களேதேனும் ஜன்மவ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும், அவர்கள் இருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர். அவ்வோஜன்மஸ்த்திதிகளிலே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள், † (ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கக்காக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.) (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமரர்க்கு அரியானை, தமர்க்கு எளியானை
அமரத்தோழுவார்க்கு அமரவினகளை.

ஆ - (அமரர்க்கு) † ஆபுரிதான தேவாதிகளுக்குங்கூட அரியனாய், ஆஸ்ரயிதர்க்கெளியனாயிருந்தவனை, அந்நயப் பரையோஜனாய்க்கொண்டு ஓர் அஞ்சனிமாதரம் பண்ணவுமமையும்; கைங்கர்யவிசேடிகளெல்லாம் போமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், [அமரர்க்கு அரியானை] - பரையோஜனந்தரப்பார்க்கு துர்லபனாய், அந்நயப் பரையோஜனர்க்கு ஸுலபனாயிருக்கிறவனை, அந்நயப் பரையோஜனாய்த் தொழ பரையோஜனந்தர பராவண்யம் தானே போம என்கிறார்.

ப.—அந்நயம், அந்நயப் பரையோஜன ஸுலபனானவனை அந்நயாய் ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு பரதிவந்யகங்கள் கிட்டாது என்கிறார்.

அமரர்க்கு - பரையோஜனந்தரப்பரான பரஹ்மாதிகளுக்கு, அரியானை - துர்லபனாய், தமர்க்கு - ஸப்வந்யஜ்ஞாநமுடைய அந்நயப் பரையோஜனர்க்கு, எளியானை - ஸுலபனானவனை, (பரையோஜனங்களைக்கொண்ட கலப்போகாதே அந்நயாய்க்கொண்டு), அமர - பொருந்த, தொழுவார்க்கு - தொழுவார்க்கு, வினைகள் - பராப்திப் பரதிவந்யகப்பாங்கள், அமர - ஸ்பர்ஸியாதுகள்.

எட்டாம்பாட்டு.—சாரா இத்யாதி. “பேராரோதுவாராமரரே” என்றத்தைக் கடரூபித்தவதாரிகை - அதிகாரி இத்யாதி. அத்தாரி நியதியில்லையென்றது - “ஆரார்” என்றத்தைப்பற்ற.

“ஒதுவார்” என்றவர்த்தமானார்த்தம் - “நிரந்தரமாக” என்று. பேரை ஆரோதுவார்? ஆர்யாவரென்றபடி. ஆரார் - அவர்களாரேனுமாகிலுமென்றபடி. “இருந்தபடியே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவ்வோ இத்யாதி. ‘ஏதங்கள் - சாரா, நீரார்முகில்வண்ணன்பேர் - ஒதுவார் ஆர். ஆராமரரே’ இத்யந்வயி. (அ)

† குண்டலிதம் இருபத்து நாலாயிரப்படியிலிருந்து பரஹிப்தம்,

‡ பரையோஜனந்தரப்பரான என்று இருப்பின் நலம்,

திருவாப்தொழி—க௦ - ப. ௫ - தி. கண்ணன்கழலிணை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஐம்மாடிகள் அபாயோஜகமானாலும் அந்நயப்ர யோஜகனாகவேணும் என்னில் ; ஆப்தோபதேஸத்தைப்பற்றி இழியவே ப்ரயோஜ நாத்ர பாதாஹதுவான பரபங்கர் தானே அகலும் என்கிறார்.

[அமார்க்கு இத்தயாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு துர்லபினுவனை; “பஹா பஹவநாஸுபஹாஜாநாதி”. அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபினுவனை; “ஸௌஹி மஹி” “ஸுபுத்ரவஸாரணமதஃ” “ஐரீஸுபுநிஸாடிபுமிஹிஹாஸ” : ஜ்ஞாநாதி கரான ப்ரஹ்மஸுபிகளேயாகிலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ஸுர்லபின்; ஒரு வேடுவிச்சி யாகவுமாம், ஒரு குரங்காகவுமாம், ருஷியாகவுமாம், அவாகளுக்குக் கையாளாயிருக்கும். [அமரத்தொழுவார்க்கு] - அநந்யப்ரயோஜநாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்க இழியவே, ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யத்துக்கு அடியான கர்மங்களானவை தானேபோம்.

சு.தி.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜம்மாதிக்கள் அப்ரயோஜநமானாலும் ப்ரயோஜநம் தராதாஹேதுவான பாபங்கள் செய்வதென்னென்னில்; ப்ரயோஜநஸூந்யராய்க்கொண்டாஸ்ரயிக்கவே அவைதானே போமென்கிறார்.

[அமரர்க்கு அரியானை] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநான ப்ரஹ்மாதி களுக்கும் ஸ்வயத்தநத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாதவனை ; “**யநாயம்ஹ மவாநுபுஷ்டா ஜாநாதி**.” (யநாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மாஜாநாதி) [தமர்கட்கேளியானை] - அநந்யப்ரயோ ஜநர்க்கு ஸுலலிநானவனை. ஒரு குரங்காகவுமாம், ஒரு வேவேலிச்சியாகவுமாம், குஷிகளாக வுமாம், அவர்களுக்கேளியனாயிருக்கும் ; “**ஸுக்ரீ வம்ஸாந்ணம்மதஃ**” (ஸுக்ரீவம் ஸாணம்மதஃ), “**வெலாஹு மஹநஹா தெஜாஃ**” (ஸோப்யகச்சம்ஹா தேஜாஃ) “**ஊரீள வுஜு நிஸாடிபுதி**” (இமேளஸ்ம்முநிஸார்த்தால) என்று சொல்லுகிறபடியே [அமரத் தோமுவார்கட்கு] - ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு தோமுவர்க்கு. [அமரானைகளை] - ப்ரயோஜநாந்தரபரதைக்கு அடியான விரோயிகள் வந்து கிட்டா. (கூ)

ஆனபதார்ப்பாட்டு.—அமரர்க்கு இத்தாதி. “அமரத்தொழுவார்கட்கு அமராவனைகன்” என் றித்தைக் கடாகுவித்தவதாரிகை - ஜந்மாதிகள் இத்தாதி.

ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அறியப்போகாதோவென்ன - யந்நாயம் இத்யாதி. - “யந்நாயம் ஹரவாநுபுஷாஜாநாதிபுராநுஷாது” . அதென்கே கண்டோமென்ன - ஓநுநாந்த இத்யாதி. உத்தத்யங்களுக்கும் அடைவே ப்ரமாணத்யாயங்கள் - ஸுகீர்வம் இத்யாதி. “விதா யஸ்யபுராஹ்யவீஹரணோயதிபுஷுதஃ । தஸ்யபுருஸாரணயஸுயத் வம்ஸாரணமதஃ” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (௩ - ௨௦) “லொஹ்யமஹநு சிஹாதெஜாஃ” இத்யாதி, ஸதக்ஷேபே. “ஐரீளஸுபுநிஸாடிபுருஷ கிஞ்ஞளஸுபுவஸ்யிதள । குஜீர வயயயெஷ்டம் வெஸாஸநஞ்ஞரவாவசிழ்” இதி பாலகாண்டே விஸ்வாமிதரம் ப்ரதி தாமஃ. (௩௧ - ௪) . (௧)

பத்தாம் பாட்டு.

வினைவல்லிருளென்னும், முனைகள்வெருவிப்போம்,
சுனைநன்மலரிட்டு, நினைமின்னெடியானே.

ஆ.—(வினை.) - திருமந்தரத்தைச்சொல்லி அழகிய மலர்களைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே பரிமாறி அவனை ஸ்நேஹயுக்தமாக நினைபுங்கொள்ளென்றகொண்டு, ப்ரஸ்துதமான ஷக்தியோமத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், [வினைவல்லிருளென்னும்] - ஹவத்தைக்கர்ய ப்ரதிவந்யகங்களாய் மிக்கிருந்துள்ள அஜ்ஞாநவாஸநாடிகள் லீதமாய், தானேபோம்; ஆஸ்ரித விஷயத்தில் எல்லா உபகாரங்களையும் பண்ணினாலும் “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலை” என்றிருக்கும் ஸ்வஹவனானவனை அழகிய செவ்விப்பூக்களைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நினைபுங்கொள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆபுநிதரக்ஷணத்தில் அளவிறந்த பாரிப்பையுடையனானவனை ஆஸ்ரயியுங்கொள்: அவித்யாகர்மாடிஸமஸ்ததோஷங்களும் நிவ்ருத்தமாடென்கிறார்.

வினை-பூர்வாவோத்ராவாதிரூப கர்மங்களும், (அதுக்கடியான), வல்லிருள் - அந்யபாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான ப்ரவலதமோவிகாரங்களும், என்னும் - என்மென்று பரிசுணிக்கப்பட்ட, முனைகள் - விரோதிவர்க்கத்தினுடைய தேஹஸம்பந்தம் ருசிவாஸநைகளாகிற உத்யோமங்கள், வெருவிப்போம் - (தாமே) அஞ்சி விட்டுப்போம்: சுனை - (தன்னிலமான) சுனையிலுண்டான, நன்மலர் - செவ்விப்பூக்களை, இட்டு - ஸமர்ப்பித்து. நெடியான் - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அபர்யந்தோபகாரதையை யுடையவனை, நினைமின் - அநுஸந்திக்கப் பாரும்புகொள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவ்வளவேயன்றிக்கே கைங்கர்யப்ரதிவந்யகங்களும்போம்; ஆனபின்பு, அவனை ஆஸ்ரயியுங்கொள் என்கிறார்.

[வினைவல்லிருளென்னும் முனைகள்] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரவலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான ஸ்நேஹஸம்பந்தம், இவற்றைப் பற்றிவரும் ருசிவாஸநைகளாகிற இத்திரள்கள். [வெருவிப்போம்] - “நமக்கு இதுநிலமன்று” என்று லீதமாய்ப்போம். அழகிய செவ்விப்பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாற நினைபுங்கொள். [நெடியானே] - எல்லாம் செய்தாலும், “ஃண்டவபூக்திவரே” என்றிருக்குமவன். “லுத-டா” என்கிறபடியே இவன் ஒருகாலநினைக்க, “சுஹம்ஸுராதி” என்று என்று மொக்க நினைக்குமவன்.

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. †அவ்வளவேயன்றியே, கைங்கர்ய ப்ரதிவந்யகங்களும் போம்; ஆனபின்பு, அவனை யாஸ்ரயியுங்கொள்ளென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—வினை இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாஷித்த கீழிற்பாட்டிற் காட்டில் இப்பாட்டிற் சொன்ன விரோதிநிரஸநத்துக்கு அவாந்தரேஹமருளிச்செய்கிறார் - அவ்வளவே இத்யாதி. அவ்வளவேயன்றியே யென்றது - ப்ரயோஜநாத்ரபரதாஹேதுபாபம் போமளவேயன்றியே யென்றபடி.

[வினைஇத்யாதி] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரவலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்வந்தம், இவற்றைப் பற்றிவருகிற ருசிவாஸநைகளாகிற இத்திரள் கள். [முனை]-திரள். [வேருவிப்போம்] - “நமக்கிதுநிலயன்று” என்று ஸீதமாய்ப்போம். அன்றிக்கே, முனையென்று - முகமாய், முகங்கெட்டுப்போமென்றமாம். [சுனைநன்மல ரிட்டு] - அப்ராக்குத த்ரவ்யம் தேடியிடவேணுமென்னவேண்டா. [நினைமின்] - “சிந்திப் பே யமையுட்.” உங்களுக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் நினையுங்கோள்; “ஹ்ருதா” (ஸ்மர்த்தா) என்கிறபடியே. [நெடியானே] - நீங்கள் ஒருகால் நினைத்துவிட் டால், பின்னை அவன்தானே “ஹ்ருதா” (அஹம்ஸ்மராயி) என்று உங்களை நினைத் தபடியே யிருக்கும்; ஒருகால் நினைத்து இவனைப்போல் கலங்கவேண்டவேதில்லையிறே அவனுக்கு. ஸர்வகுண ஸம்பந்நனுமாய் அகர்மவஸ்யனுமாகையாலே உருவநினைத்த படியே யிருக்குமிறே அவன்.

(க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

நெடியானருள்குடும், படியான்சடகோபன்

நோடியாயிரத்துஇப்பத்து, அடியார்க்கருள்பேறே.

ஆ.—(நெடியான்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஆழ்வாரைப்போலே நெடியானருள் குடும்படியாவரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், [நெடியானருள் குடும்.] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அருளுக கெல்லாம் புத்ராஹதராகையே ஸ்வஹவமான ஆழ்வாருடைய உத்தியான ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியானது, அஃயஸித்தவர்களை ஹவத் விஷயீகார புத்ரமாக்கும் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஹவத்ப்ரஸாதித்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நெடியான் - ஸர்வாயிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனுடைய, அருள் - ஸர்வப்ரகாரத் தாலுமுண்டான ப்ரஸாதித்தை (அதிகரித்து), குடும் - அநுபவிக்கும், படியான் - ஸ்வ

அஜ்ஞாநம் - அவித்யை. “என்னும் முனைகள்” என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்கடியான இத்யாதி. என்னும் - என்றசொல்லப்படுகிற. “என்னும் முனைகள் - என்று சொல்லப்படுகிற முனைகள்” என்கையாலே, அவித்யாகர்மங்களைச் சொன்னது வாஸநாருசி ப்ராக்குதி ஸம்பந்தங் களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. “முனைகள்” என்று - முகமானபோது, வேருவிப் போகை - கெட்டுப்போகையாய், முகம்கெட்டுப்போமென்றபடி. இப்போது, வினைவல்லிருளென் னும் - “வல்லிருளென்னும் - வினை” என்று கூட்டிக்கொள்வது. “சுனை” என்றதுக்கு ஹவம்- அப்ராக்குத இத்யாதி. ஆஸ்ரயணத்திலும் ஆயாஸமில்லை யென்கிறார் - சிந்திப்பேயமையும் என்று. சிந்திக்கிறதின் சாமாவதி - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஒருகால் நினைக்கை போருமோ வென்ன - ஸ்மர்த்தா இத்யாதி. “நினைமின்” என்றதுக்கருணமாக “நெடியான்” என்றதுக்கர்த்த தம் - நீங்கள் இத்யாதி. “ஸ்மராயி” என்ற வர்த்தமானார்த்தம் - நினைத்தபடியேயிருக்கும் என்று. அதுக்கடியேதென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. கலங்கவேண்டாமென்கடியேதென்ன - ஸர்வகுண இத்யாதி. “ஹ்ருதா” (அஹம்ஸ்மராயி) என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வகுணஸம்பந்நன் என்றது. ‘அஜம்’ என்றத்தைப்பற்ற - அகர்மவஸ்யன் என்கிறது. வாராஹே; “ஸத்திதேவநலி” இத் த்யாதி. “நன்மலர்” என்றது - ஆஸ்ரயிக்கிறவர்கள் ஆதரத்தைப்பற்ற. “நினைமின்” என்றவநந் தாம் “நெடியான்” என்கையாலே, நினைவில் நெடியவனென்று கருத்து.

(ச௦)

ஹவத்தையுடையான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, நொடி - சொல்லான, ஆயிரத்து - , இப்பத்து - இப்பத்தானது, அடியார்க்கு - ஹவச்சேஷஹிதரானார்க்கு, அருள்பேறு - ப்ரஸாஹலாஹரூபமாயிருக்கும். நொடி - சொல்வு. இது வஞ்சித்துறை.

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தும், அஹ் யஸித்தவர்களை ஆழ்வார் தம்மைப் போலே ஹவத்விஷயிகார பாத்ரமாக்கும் என்கிறார்.

[நெடியான் இத்யாதி] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய ப்ரஸாஹங்களுக்கெல்லாம் பாத்ரஹிதராகையாலே அதுவே ஸ்வஹாவமான ஆழ்வார். “ஆற்றநல்லவகை காட்டும்” என்று ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுஹிக்குமளவன் ரிக்கு, இப்போது அவன் கொடுத்த அருளெல்லாம்கொண்டு யரித்துநின்று அநுஹிக்கவல்லாராகை. நொடிதல் - சொல்லுதல், [அடியார்க்கு] - அஹ் யஸிக்கவல்லார்க்கு. [அருள்பேறு] - ப்ரஸாஹலாம். “நெடியானருள் சூரிம்படியான்” என்கிற இவர்பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிமமத்தில், இப்பத்தும், அப்யஸித்தவர்களை ஆழ்வார்தம்மைப்போலே ஹவத்விஷயிகாரபாத்ர மாக்கு மென்கிறார்.

[நெடியான் இத்யாதி]-ஸர்வேஸ்வரனுக்குப் பாத்ரஹிதராகையே ஸ்வஹாவமான ஆழ்வார். அதாவது - “ஆற்றநல்லவகை காட்டும்மான்” என்று தன்குணசேஷத்தங்களை ஸாத்மிக்கஸாத்மிக்க அநுஸூவிப்பித்துக்கொண்டு போந்தபடியைய யநுஸந்தித்துவிஸ்மிதரானார் - கீழ்; இப்போது, அவன்கொடுத்தகொடுத்த அருளெல்லாம் உண்டறுக்கவல்லாரானாராய்த்து. நொடிதல் - சொல்லுதல். [இப்பத்தடியார்க்குள்பேறு] - இப்பத்துத் தானே, இத்தையப்யஸித்தார்க்கு, “நெடியானருள்சூரிம்படியான்” என்றதுவே பேறுக்கும். (அடியார்க்கு - அப்யஸித்தார்க்கு, அருள்பேறு - ப்ரஸாஹலாம்.) ஸர்வரன்கொடுத்த ஸாத்ரம்யம் ஆழ்வார்கொடுக்கமாட்டாமை யில்லையிறே. (கக)

நிமமம்.—நெடியான் இத்யாதி. “அடியார்க்குள்பேறு” என்றதைக் கடாகழித்தவதாரிகை - இப்பத்தும் இத்யாதி.

குறிகை - யூரிக்கையாய், பெறுகையென்றபடி. படி - ஸ்வஹாவம். “ஆற்றநல்ல வகை காட்டும்” என்கிறவர் “அருள்கூடும்படியான்” என்கிறதென்னென்ன - அதாவது இத்யாதி. ‘வல்லாரானாராய்த்து’ ஆகையாலே சொல்லுகிறுரென்றபடி. உண்டறுக்கவல்லார் - ஹஜித்து ஜரிப்பித்துக்கொள்ளவல்லார். அருள்பேறு - அருளாகிறபேற்றை யுண்டாக்குமேயென்றபடி. “பேறு” என்ற அவதாரானாத்தம் - ஸர்வரன் இத்யாதி. (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. - - சூரீஸ்யவாஹயமஹ்விதாவநீயம்ஜிஜ்ஞாவலிதஃஜமகிஹகிஸூரீதஃகாநாடி | ப்ராவுளகாராகிஸயவாநுதிதஸுகிஜாஹெஹபுஹெஸூரீரீரீவஹிதெதாஜமாடி |

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி.— நாரீஸ்யவாஹயமஹ்விதாவநீயம்ஜிஜ்ஞாவலிதஃஜமகிஹகிஸூரீதஃகாநாடி | ப்ராவுளகாராகிஸயவாநுதிதஸுகிஜாஹெஹபுஹெஸூரீரீரீவஹிதெதாஜமாடி |

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி.

கண்ணனடியிணையில்காத லுறவார்செயலேத்
திண்ணமுறவேசருங்கச்செப்பியே—மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கைதலைக்கட்டினுன்மாதன்
ஆனபுகழ்சேர்தன்னருள்.

ஆறந் திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ — (அருள்பெறுவார்.) - இனித் தன் திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளு கிறபடியைத் தன் திருவுள்ளத்தோடேகூட அநுபவிக்கிறார்.

ஒ. — ஆறந்திருவாய்மொழியில், ஐக்திஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தருளி அந்ந ய பரதெகட்டுத் தன்னையொழியச் செல்லாததன்மையான ஆழ்வாருடைய படியை அநு ஸந்வித்து, அவரையொழிய ஒருகூணமாத்ரமும் செல்லாதபடி திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் தான் இவரோடே ஆத்மாவயியாக நிரந்தரஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே பதறாநின்றவைத்து, “இவர்தாமே சொல்லக் கொடுபோகவேணும்” என்று அதுக்கு அவரை ப்ரதீக்ஷையத் தன்பக்கல் பாதந்த்ரனாயிருக்கிறவனுடைய நிர்ஹேதுக வ்யாடோஹத்தை அநுஸந்வித்து விஸ்மித ராய், திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, “நாம் பெற்றபேறுகண்டாயே!” என்று சொல்லி மிக வும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ப. — ஆறந்திருவாய்மொழியில், இவ்வாழ்வாருடைய ஐக்திவைலக்ஷணயத் தையும் அது தம்மளவில் நில்லாமல் பிறர்க்கும் உபதேசித்து ப்ரீதரம்படியையுங்கண்ட ஈஸ்வரன், “இப்படி ப்ரவணரான இவரை யாவதாத்மவாநியம்படியமர்ந்த நிலத்திலே கொண்டுபோய் அநுபவிக்கவேணும்” என்று பாரிக்குற அவனுடைய; உபகாரோத் யோகத்தையும், அஸாயாரண ஸம்ஸந்வுத்தையும், மலப்ரூநத்வரையையும், ஆபுநித ரக்ஷதத்வத்தையும், அதிசயிதாங்கீகாரத்தையும், ஸத்திராஸக்தியோ முத்தையையும், ஆஸக்தி ஸூசகலக்ஷணகரத்வத்தையும், ஸம்ஸ்லேஷஜிதஞ்ஜவல்பத்தையும், அத்யாதா விசிஷ்டத்வத்தையும், அநவநிகோபகாரத்தையும் அநுஸந்வித்து ஏவம்ஹுதனன ஸர் வேஸ்வரன் தமக்குப் பாதந்த்ரனாய் நின்றபண்ணுகிற ஆடி ராதிசயத்தைத் தம்மு டைய திருவுள்ளத்தோடேகூட உசாவி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ. — ஆறந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஐக்திஸ்வரூபத்தை உபதேசித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் அவன்பக்கலிலேயிருக்க விடாய் பெருகிவருகிறபடியைக் கண்டு, இதுக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனாய், “நஜீவெயங்கூணரீபி” என்கிற படியே - இவரையொழிய ஒருகூணமாத்ரமும் செல்லாதபடியை யுடையனாய், “இவ ரோடே ஆத்மாந்தமாக நிரந்தராநுபவம் பண்ணவேணும், அதுசெய்யுமிடத்து விச்சேடி ஸங்கையில்லாதபடி பரமபடித்திலே கொடுபோகோம்” என்று பதறாநிற்கச்செய்தே, “இவர் பாதந்த்ரர், நம்மை நியமிக்கமாட்டார்” என்று அறியாதே “இவர்க்குத்தான் பாதந்த்ரனாய் இவர் நியமிக்கக் கொடுபோகவேணும்” என்று அவரைப் ப்ரதீக்ஷையிருக் கிறவனுடைய வ்யாடோஹாதிசயத்தைக்கண்டு, “ஸர்வாயிகனாவன் நம்மைக்குறித் துப் பாதந்த்ரனாவதே!” என்று விஸ்மிதராய், இதுக்கு உசாத்துணையாவார் ஆர்? என்று பார்த்தவிடத்தில், ஸம்ஸாரிகள் ஸப்ஜாஹிஷய ப்ரவணராகையாலும், நித்யஸூரிகள் விப்ரக்ருஷ்டராகையாலும், இனித் தமக்கு உடன்கேடான நெஞ்சம் தாமுமானவாரே, அதைக்குறித்து, “நாம்பெற்றபேறு கண்டாயே!” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகி

றார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், இவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூபமென்று போந்தார்; இப்போது, ஆஸ்ரிதபாதந்தர்யமே ஸ்வரூபமென்கிறார். இருத்தும் வியந்திற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமென்? என்னில்;—“அடியார் தம்அடியனேன்” என்று ஹேதுவோடே அதுவழிக்கிறார்.

எடு. —* போய்நின்றஞானந்தோடங்கி இவ்வளவும்வர, ஈஸ்வரனை ஆழ்வார் பின்தோடர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இதுதோடங்கி, ஆழ்வாரை ஸர்வேஸ்வரன் பின்தோடருகிறபடி சொல்லுகிறது.

இப்படி லக்தி ஸ்வரூபத்தை யுபதேசித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் தன்பக்கலிலே இவர்க்கு விடாய்பெருகிறபடியைக்கண்டு, இவர்க்கு முன்பே விடாய்த்துத் திருவாட்டாற்றிலே தங்குவேட்டையாகவந்து நிற்கிறவனாகையாலே இவரைக் கொண்டு போகையிலே அவனுக்கு த்வரைமிக்கது. இவரளவல்லவிதே அவனுடையவிடாய்; “**தஜீவெயம் கூணமபி**” (நஜீவேயம் கூணமபி) என்னும் ஏற்றமுண்டிறே. “ஆழ்வாரும் நாமுமாய் அநுலவிக்கவேணும்” என்றுபாரித்து, “அதுசெய்யுமிடத்தில், அவ்வநுலவத்துக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி ஏகாந்தமாயிருப்பதோரு தேசவிசேஷத்திலே கோபோய்வைத்து அநுலவிக்கவேணும்” என்றுபாரித்து, “அதுசெய்யுமிடத்தில், இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் இவர் நியமித்தபடி செய்தோமாகவேணும்” என்று இவர் அநுமதியொழியச் செய்யமாட்டானாய் நின்றான்; ஸர்வேஸ்வரனைத் தாம் நியமிக்கமாட்டாரே தம்முடைய பாரதந்தர்யத்தாலே; இப்படி தம்பக்கலிலே அவிநிவேஸாதிசயத்தைப் பண்ணுகிறவனுடைய மேன்மையையும், அப்படிப்பட்ட மேன்மையையுடையவன் தம்பக்கல் பரதந்த்ரனாய்த் தாழ்நிற்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இதுதனக்கு உசாத்துணையாக ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரராய் அவற்றோடே பணிபோந்திருந்தார்கள்: அவன் தன்னைப்பார்த்தவிடத்தில், அவிநிவேஸாதிசயத்

அருள்பெறுவார் ப்ரவேசே; பேடிகாஸங்கதி - போய்நின்ற இத்யாதி. ‘இதுதோடங்கி * முனியேநான்முகனளவும்’ என்று கூட்டுவது.

கீழில் திருவாய்மொழியோடு இதுக்கு ஸங்கதி - இப்படி லக்தி இத்யாதி. “விரைகின்றான்” என்றத்தைப்பற்ற - த்வரைமிக்கது என்றது. தங்குவேட்டை - பரஸ்த்தானம். த்வரை அதிசயிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவரளவு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - நஜீவேயம் இத்யாதி. “**விராஜீவதிவெவெவெவியபிராஸாயபிரிஷ்டி**” 1 **நஜீவெயம் கூணமபிவிநாதாஸிவிகெகூணாடி**” இதி ஸுந்தராகாண்டே ராமடி. (கக-௮) “என்னில் முன்னம்பாரித்து” என்னக் கடவதிறே. த்வரைமிக்கால் கொடுபொகவொண்ணாதோ? விளம்பிக்கிறதென்னென்ன - ஆழ்வாரும் இத்த்யாதி. “**நமது விதிவகையே**” என்றத்தைப்பற்ற - இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் என்றது. அவன் அப்படியிருந்தால் இவர் அநுமதிபண்ணவொண்ணாதோவென்ன-ஸர்வேஸ்வரனைஇத்த்யாதி. இப்படி அவன் பரதந்த்ரனாய்த் தாழ்நிற்கிறபடியைத் தாமேயநுலவியாதே நெஞ்சுக்குச் சொல்லுவானென்? என்ன - இப்படி தம்பக்கலிலே இத்த்யாதி. அவிநிவேஸாதிசயத்தைப்பண்ணுகிற என்றது - “**குடிகொண்டான் - மெய்நின்று கமழும்**” “**நிலைபேரான்**” இத்த்யாதியைப்பற்ற. மேன்மையையும் என்றது - “**ஆழியான்**,” “**கைகின் றசக்காத்தன்**,” “**புள்ளூர்தி**” இத்த்யாதியைப்பற்ற. “**அநுமதுவிதிவகையே**” என்றத்தைப்பற்ற - பரதந்த்ரனாய்த் தாழ்நிற்கிறபடியையும் என்றது. பாட்டுக்கள்தோறும் திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச்செய்கிறதற்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - இது தனக்கு இத்த்யாதி. இது தனக்கு-இவ்வநுஸந்தாரக் தனக்கு, “**நாட்டாரோடியல்வொழிந்து**” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரிகளை இத்த்யாதி. பணிபோந்திருந்தார்கள் - அதுவே யாத்ரையா

தையுடையனாய் முன்னடிதோற்றத்தேயிருக்கிறவனாகையாலே அவன் இதுக்காளாகமாட்டிற்றிலன்; இனி இவ்விஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான தாமும் தம்மோடு உடன்கேடான நெஞ்சமேயாயிருந்தது: அந்நெஞ்சைக்குறித்து, “அவனுடைய மேன்மையிருந்தபடியும், அப்படி மேன்மையுடையவன் நம்பக்கல் தாழ்நின்ற நிலையும், நாம் பெற்ற பேற்றின் கன மிருந்தபடியுமெல்லாம் கண்டாயே! நம்கார்யம் விழுந்தபடி கண்டாயே!” என்று, இத் தைத் தம்திருவுள்ளத்தோடேகூட்டி இனியராகிறார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், ஸர் வேஸ்வரனாகிறான், ஸர்வநியந்தாவாய் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பானோருவ னென்றிருந்தார்; இப்போது அங்ஙனல்ல; ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். முன் பெல்லாம், தம்மாலே பாரதந்த்ரயத்தை இழந்தார்; இப்போது, அவனாலே பாரதந்த்ர யத்தை இழக்கிறார். அதுதான்* இருத்தும் வியந்திலே சோல்லிற்றில்லையோ? என்னில்,— அதில் இதுக்கு வாசியுண்டு. “அடியார்தம் அடியனென்” என்று ஹேதுவோடே அநு ஸந்திக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேற் ற ஆழியான்
அருள்தருவானமைகின்றான் அதுநமதுவிதிவகையே
இருள்தருமாஞாலத்துள் இனிப்பிறவியான்வேண்டேன்
மருளொழிநீமடநெஞ்சே! வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே.

ஆ—எம்பெருமான் தன்னருள் சூழிமடியான அடியார்க்கடியேனாயிருக்கு மிதுவே படியாயிருந்த எனக்கு, ஆழியான் நிரவயிக ஸம்ருத்தியைத் தருகையிலே சமைந்திராநின்றான்; அதுவும் நான் சொன்னபடியே செய்தருளக்கடவ னாயிராநின்றான்; ஆனபின்பு, இனி இந்த ஸம்ஸாரத்தை நான்வேண்டேன்: நீயும் இந்த ஸம்ஸாரத் தைவிட்டு அவன் நமக்குத் தந்தருளுகிற தன்திருவடிகளாகிற ஸம்ருத்தியைக் கைக் கொண்டு அந்த ஸம்ருத்தியை யறுவது என்று, தம்முடைய நெஞ்சைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படா நிற்குகொண்டு, அதுதானும் நான் விதித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றான் என்கிறார்.

யிருந்தார்கள். உடன்கேடான-ஸூவஹு-ஓவங்களுக்கு உடன்வந்தியான். “நாராயணனை-நண்ணி னம்,” “பெறுதபயன்பெறுமாறு,” “காட்டித்தன்களைகழல்கள்” இத்தானியைப்பற்ற-பெற்றபேற்றின் கணமிருந்தபடியும் என்றது. கீழ்வாய்விவரணம்-நம்கார்யம் இத்தாதி. கூட்டி யென்றது-அநுஸந் துத்தென்றபடி. “பொய்நின்றஞானம்” என்கிற பேடிசாஸங்கதிவாக்யவிவரணம் - இதுதான் முன்பெல்லாம் இத்தாதி. * பொய்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இத்திருவாய்மொழிக்கு முன்பெல் லாமென்றபடி. ப்ராஸங்கத் ரஸோக்தி - முன்பெல்லாம் இத்தாதி. * மயர்வறமதிநலமருளுகைக்கு முன்பெல்லாமென்றபடி. அதுதான் - அந்தபாரதந்த்ரயந்தானென்றபடி. வாசியேதென்ன - அடி யார் இத்தாதி. லாபவதஸேஷத்வமாகிற ஹேதுவோடே யறுஸந்திக்கிறாரென்றபடி. அதாவது- தாம் தஜீயபர்யந்தமான ஸேஷத்வத்திலே நிற்கையாலே அவன் பாரதந்த்ரனானென்று அந்த ஹேதுவோடே யறுஸந்திக்கிறாரென்றபடி.

[ஆழியான்] - திருவாழியாழ்வானை விஷயிகரித்தாற்போலே. இனி, [இருள் என்றுதொடங்கி] - அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையில் நசையற்றேன் ; ஸாயுவான நெஞ்சே! நீ உகந்தருளின் கோபில்களில் நசையாலே, “ஸம்ஸாரத்தைவிட்டுத் திருநாட்டுக்குப் போவேனல்லேன் நான்” என்றுபண்ணின உரமத்தைத் தவிர; அவன் தந்தருளுகிறபடியே திருவடிகளை அதுவஹி.

ப - முதற்பாட்டில், தன்விஷயத்தில் சோஷத்வகாஷ்ட்டையையுடைய நமக்கு நிரவயிகோபகாரத்தைப் பண்ணுவதாக வுத்தியாகியாநின்றான்; அதுதானும் நாம் நியமித்தபடியே செய்வானாயிரா நின்றனென்று, நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

அருள் - தன்னுடைய நிரவயிக ப்ராஸாதித்தை, பெறுவார் - பெறுகையை நிரூபகமாகவுடையராய், அடியார்தம் - அதுககடியான சோஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடையார்க்கு, அடியினேற்கு அஸாயாரண சோஷஜலதனாயிருக்கிற எனக்கு, ஆழியான் - திருவாழியாழ்வானைக் கைவிடாதாப்போலே, அருள் - ஸ்வவிஷயமான பூர்வாதுலவருப மஹோபகாரத்தை, தருவான் - பண்ணுவானாக, அமைகின்றான் - உத்யுத்தனாயிராநின்றான்; அத, (ஸ்வதந்த்ரானு தான் நினைத்தபடி செய்கையன்றியே), நமது விதிவகையே. (புருஷ ரூபாகையாலே) நாம் விதித்த ப்ராஸாதிதலே ஆகாநின்றது; (ஆனபின்பு), இருள் தரு - அஜ்ஞாநாபாதகமாயிருக்கிற, மர - பெரிய, ஞாலத்தள் - ஜமத்தில், இனி - (அவனுடைய விஷயிகாரம்) பெற்றபின்பு, பிறவி - (“இழிபட்டோடு முடவினிற்பிறந்து தன்சீர் யான்கற்று” என்கிறபடியே உமவத்ஜாமவதாதுலவ ப்ரீத்யர்த்தமாகவும் பிறக்கையை), யான் வேண்டேன் - அவன்நினைவிறந்த நான் இச்சிக்கிறிலேன்; மடம் - பற்றிற்று விடமாட்டாத சபலமான, நெஞ்சே - நெஞ்சே! மருள் - (“அவன்நினைவொழிய நாம் நினைத்தபடி அர்ச்சாவதாராத்யதுலவம் பண்ணவேணும்” என்கிற ஸ்வதந்த்ராலி ஸந்திருபமான) அறிவுகேட்டை, நீ ஒழி - நீ தவிரப்பார் ; (தவிரந்தமைதோன்ற), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நமக்கு பலபாதனாய்க்கொண்டுவந்து நிற்கிறவன், அடி - திருவடிகளை, வணங்கு - உன் ஐகமதயத்தாலே வணங்கப்பார்!

இ. - முதற்பாட்டில், ஈஸ்வரன் நமமை விஷயிகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான், அதுதானும் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றான் என்கிறார்.

[அருள்பெறுவார் அடியார்] - ஸர்வேஸ்வரன் அளவிறந்த ப்ராஸாதித்தைப் பண்ண அதுக்கு விஷயஜலதராயிருப்பார் சிலருண்டு; ராஜாக்கள் மஹிஷிகளுக்கு விஷயஜலதராயும் தங்களையும் அவர்கள் அபினைமாக்கி வைப்பாரைப்போலே ஈஸ்வரன் தன்னை முற்றாட்டாகக் கொடுத்து அதுவிதிக்குமவர்கள். [அடியார்தம் அடியினேற்கு] - “நீக்கமில்லா அடியார்தம் அடியார் அடியாரடியாரொங்கோக்கள்” என்றிறே தம்ஸ்வ ரூபத்தை நினைத்திருப்பது. [ஆழியான்] - திருவாழியாழ்வானை விஷயிகரித்தாற்போலே விஷயிகரிக்க நினையாநின்றான். விடவில் சக்கரமிதே. ஆஸ்ரிதரை நிரூபகமாகவுடையவன் என்றுமாம். [அருள்தருவான் அமைகின்றான்] - ஆஸ்ரிதரெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும் அருளை என்பக்கலிலே பண்ணுமவனாகச் சமமந்துநின்றான். “சுலூலிஸு ஷோலவத” என்கிறவர்களிறே இவர்கள். ஸ்வதந்த்ரானுகில் தருகிறான், இனிக்குறையென்? என்னில் - [அதுநமது விதிவகையே] - அது நாம் சொல்லச்செய்வானாக நினைத்திராநின்றான். “அது நம்முடைய அபிமானமிதே” என்றுய்த்து பூர்வார்

கள் நிர்வாஹம்; இது ப்ரகரணத்தோடு சேராது. “நாம் விதித்தபடியே செய்வானாக நினைத்திராதின்றான்” என்று அருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். தன்பக்கல் குறைவற்றிருந்தாலும் இத்தலையில் இச்சை பார்த்திருக்குமிதே; சொல்வகையே என்னுதே விதிவகையே என்றது - தானே தருமது வித்யதிக்காமமென்றிருக்கையாலே. இதுக்கு நாம் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [இருள் தருமாளுலத்துள்] - நான் அவன்வழியே போகப்பார்த்தேன். இங்கு உகந்தருளின நிலங்களும் ஐமவத ஸஹவாஸமும் உண்டாயிருக்க அவன்வழியே போகவேண்டுகிறதென்? என்ன; அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிகளுள் ப்ரஹ்மதீனையும் எதிரிடப்பண்ணிற்றிதே. [இனி] - அவன்கருத்து அறிந்தபின்பு, [பிறவியான் வேண்டேன்] - “வானுபரின்பமெய்திலென் மற்றை நரகமே பெய்திலென்” என்கிற அது நான்வேண்டேன். இனி ஈஸ்வராஜி ப்ராயத்தாலேயிருக்கில் இருக்குமித்தனை. [மருளொழி நீ] - நீயும் என்வழியே போர்ப்பார். “திருவாறன்வினையதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல்” என்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசையாலே ஈரமிப்பதொன்றுண்டு; அத்தைத்தவிர! இங்கே உகந்தருளின இதுக்கு ப்ரயோஜனம் அங்கே கொடுபோகையன்றோ? [மட நெஞ்சே] - ஸாதுநெஞ்சே! லவ்யமானநெஞ்சே! மடமை - அறிவின்மை. [வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே] - திருவாட்டாற்றி லேவந்து நிற்கிறவன் நினைவிலே போகப்பார். அடிவணங்குகையாவது - ஈரரசுதவிருகை; அவன்கருத்திலே போகை.

சுரு.—முதற்பாட்டு. ஈஸ்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான்; அது தானும் நாம் விதித்தபடி செய்வானாயிராநின்றான் என்கிறார்.

[அருள்பெறுவாரடியார்தம் அடியனேற்கு] - ஹேதுதானிருக்கிறபடி. ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணும் ப்ரஸாதாதிசயத்துக்கு விஷயலுத்தராயிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள். அவர்கள் பக்கலிலே அவன் பண்ணின அருள் நம்மளவும் வர வெள்ளங்கோத்ததுகாண்னென்கிறார். “தாநஹம்ஜிஷதஃ” (தாநஹம்த்விஷதஃ) என்று ப்ரஜை தீம்பிலே கைவளர்ந்தால் மாற்றைக்கொண்டு “வாய் வாய்” என்பாரைப் போலே, அவன்தான் சீறவேண்டும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்களைப்போலன்றியே, “ஊஊ” (ததாயி) என்று அவனுடைய அருளுக்கு விஷயலுத்தராயிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள் பக்கல் பண்ணும்அருளை நம்பக்கலிலே பண்ணினான். ராஜாவுக்குப்

முதற்பாட்டு.—அருள்பெறுவார் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஈஸ்வரன் இத்யாதி.

ப்ரவேஸத்திலே “ஹேதுவோடே” என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - ஹேதுதான் இத்யாதி, அதாவது - அடியார்தம்மடியனாகையாலே நமதுவிதிவகையே அருள்தருவானமைகின்றனென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. “ஹேதுதானிருக்கிறபடி” என்றத்தால் மலிதம் அவர்கள் பக்கல் இத்யாதி. “அடியார்தம்” என்னு “அருள்பெறுவார்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - தாநஹம் இத்யாதி. “தாநஹம்ஜிஷதஃ” “தாராநு ஸம்ஸாரொஷுநராயிராநு” “ஊதிவாஜிஜஸுரிஸுஹாநாஸுரீஷ்வரபாநிஷு,” (கசு-கசு) “தெஷாஸுஸததயாஸுநாஸு ஹஜதாஸு” “கிவபுஷ்டிஷாநிஸு” “பெநரோஸுபாநிதெ” இதி கீதாஸு. (கௌ-கௌ) “அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியனேன்” என்றதுக்கு - அவர்கள் பக்கல் அருகாஹம் நம்மளவும் வெள்ளமிட்டதென்னுதல், அவர்களெல்லாரிடத்திலும் பண்ணும் அருகாஹத்தை நம்மிடத்திலே பண்ணினானென்னுதலென்று ஹவத்வயம். “அருள்” என்றதுக்கு - க்ருபையென்றருளிச்செய்து, கொடை என்றர்த்தாந்தரம் - ராஜாவுக்கு இத்யாதி. “ஆழியான்”

புறம்பு ஒருமுறையிலே செல்லாநின்றாலும், தன்ஐஸ்வர்யத்தையுங் கொடுத்துத் தன்உடம்பையும்கொடுக்குமிறே மஹிஷீவிஷயத்தில்; அப்படியே அவன் தன்னை முற்றாட்டாகக் கொடுத்தநலவித்துத் தான் பரதந்தரனும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும் அருளை என்பக்கலிலே பண்ணினான். [அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேற்கு] - இருவர்க்கும் நிரூபகமிருக்கிறபடி. இவர் அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியார்; அவன் ஆழியான்; இருவர்க்கும் நிரூபகர் தழீயரேகாணும். [அடியனேற்கு] - ‘விமோ றேன்பதேன்’ என்றும் ‘நீக்கமில்லாவடியார் தம்மடியா ரடியாரடியா ரேங்கோக்கள்’ என்றும், ‘தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம் சதிரேவாய்க்க’ என்றும் நான்சொன்ன அவ்வார்த்தையையே நினைத்திருந்தான்காண் அவன்; ‘அடிகளடியே நினையுமடியவர்கள் தம்மடியான்’ என்கிறபடியே இத்தையேயாய்த்து இவர் தமக்கு ஸ்வரூபமாக நினைத்திருப்பது. [ஆழியானருள்தருவான்அமைகின்றான்] - ஸர்வேஸ்வரன் நம்பக்கலிலே முழுநோக்காக நோக்கி ப்ரஸாதிசூயத்தைப் பண்ணுவானாகப் பாரியாநின்றான்; திருவாழியை யொரு கண்ணாலே பார்ப்பது, இவரை யொருகண்ணாலே பார்ப்பதாகாநின்றான்; ‘விடலில் சக்கரத் தண்ணிலேமேவல்லிடலில்’ என்கிறபடியே கையில் திருவாழியை விடிலன்றோ உம்மைவிவேதேன்னாநின்றான். [ஆழியான்] - அவர்களையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண் டும்படியாய்த்திருப்பது. ‘**சுலோஹிஷுஹொஹவதௌ**’ (அஸ்மாபிஸ்துஸ்யோபவது) என்று அவர்கள் எல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும்அருளை என்னொருவன்பக்கலிலும் பண்ணா நின்றான். அவர்கள் அருள்பெறுவாரடியாரான அடியாராய்த்து; இவனும் அருள்தருவா னமைகின்றனாய்த்து. [அமைகின்றான்] - பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது அருளைக் குறை யறத் தருவதாகப் பாரியாநின்றான். அவன் ப்ரஸாதிசூயத்தைப் பண்ணுவதாகப்

என்றத்தையும் கூட்டி பதச்சேர்த்திக்கு லாவம் - இருவர்க்கும் இத்தயாதி. இதுக்கு ஸப்ஷிர்வாஹம் காட்டாநின்றனுகொண்டு விவரிக்கிறார் - இவர் இப்பாதிவாக்யத்யத்தாலே. உம்மை அடியார்தம் மடியாராக அவனறிந்தபடி எங்கனேயென்ன - விமோஹ இத்தயாதி. இவர்தாம் தம்மை அடியார்தம் மடியாக நினைத்திருப்பாரெவென்ன - அடிகளடியே இத்தயாதி. திருக்கடல்மல்லையிலே கண்வளர்ந் தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளையே யநுஸந்திக்கும் சேஷஹுதர்க்கு சேஷஹுத ரானவர் இத்தயாதி. திருமொழி இரண்டாம்பப்த்து ஆரந்திருமொழி பத்தாம்பாட்டு, ‘**கடிகமழும்**’ இத்தயாதி. தழீயரையிட்டு நிரூபிக்கும்படியிருக்கும் என்றத்தால் **ஹலிதத்தை** யருளிச்செய்யா நின்றனுகொண்டு, ‘அருள்தருவான்மைகின்றான்’ என்றதுக்கு அர்த்தம் உருளிச்செய்கிறார் - ஸர் வேஸ்வரன் இத்தயாதி. ‘ஆழியான்’ என்றதுக்கு இரண்டாம் லாவம் - திருவாழியை இத்தயாதி. ஏதத்விவரணம் - விடலில் இத்தயாதி. இருவர்க்கும் நிரூபகமென்ற முந்தினலாவவிவரணம் - அவர்களையிட்டு இத்தயாதி. ‘அடியார், அடியனேற்கு’ என்ற ஹொவசநைகவசநங்களுக்கு லாவம் - **சுலோஹி** இத்தயாதி. அதாவது - எங்கனெல்லாரிடத்திலு முண்டான தேவர்க்குபைக்கு விவீஷண னொருவனுமே விஷயமாகக்கடவெனன்று - ‘**சுலோஹிஷுஹொஹவதௌ**’ என்ற துக்குக் கருத்து. ‘**தஸாஸ்க்ஷிபூஸஹாலாஹிஷுஹொஹவதௌராவவ** விவீஷணோ **ஹொஹாலாஹிஷுஹொஹவதௌ**’ இதி யுத்தகாண்டேஸுக்ரீவ(கக-நஅ-ந). அடியாருடையவும் அவனுடையவும் அந்யோந்யமாநுரூப்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள் இத்தயாதி. ‘அமைகின்றான்’ என்றவந்தாம் ‘அதநமதுவிதிவகையே’ என்றத்தால் **ஹலிதம்** - பாதி இத்தயாதி. பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது என்றது - அவனுடைய பாரிப்புமாத்ரமேயாய் இவருடைய அநுமதியில்லாமை யிருக்கையன்றிக்கே இவரும் ஸம்மதிக்கப் பெற்றதென்றபடி. ஸம்வாதம் - ஸம்மதி. ‘அமைகின்றான்’ என்றதுக்குவாஸநை - அருளை இத்தயாதி. கண்ணழி

பாரியாரின்றானாகில் அவன்தான் ஸர்வேஸ்வரனாகில் பின்னைக் கண்ணழிவேன்னென் னில், - [அதுநமது விதிவகையே] - அது செய்யுமிடத்தில் நான் சொன்னபடி செய்தா னாகவேண்டி யிராரின்றான். [அது நமது விதிவகையே] - “அது நம்முடைய ஹாக்யாநு குணமாகவினே” என்று இதுக்குப்பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இத்திருவாய்மொழியில் மேலோகேற ரஸத்தோடு சேராது, நாம் விதித்த படியே செய்வானாயிருந்தானென்கிறார்” என்றருளிச்செய்வார். “**ஹம்ஸம் வக்ருமி**” (அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று பாரித்துப்போந்தவர்தாமே “**கிருய தாலி கிரீரம் வடி**” (கிரியதாமதிமாம்வத, என்னப் பார்த்திருந்தாற்போலே, இவர் சொன்னபடி செய்வா னாயிராரின்றான். “நமது சொல்வகையே” என்றோதே, ‘விதிவகையே’ என்பானென்னென் னில்; வித்யதிக்கிரமத்தில் ப்ரத்யவாயத்துக்கு அஞ்சுவாரைப்போலே அஞ்சாரின்றான். தான் நினைத்தபடி செய்கைக்குத்தன்பக்கல் குறைவற்றாலும் இத்தலையில் இச்சையொழியக்கோடு போகானே அவன்; புருஷோத்தமன் அபும்ஸ்த்வம் வரும்படி செய்யானே. [நமது விதி வகையே] - “**தயாநு ஜாநகூஹாநவீக்ஷணெ**” (ததாநுஜாநந்தமுதாரவீக்ஷ ணெ): “இது பட்டர்தாமே யருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்” என்றருளிச்செய்தார். சேனை முதலியார் சட்டையுமீ மயிர்க்கட்டும் கையும் பிரம்புமாய்வந்து புருர்ப்புக்கவாரே, நாய்ச்சிமாருந்தானுமாய் ஸ்வைரமாகவிருக்கிறவதுதவிர்ந்து நாய்ச்சிமாரும் ஸிம்ஹாஸநத் தில் ஒருமுலைகளிலே ஒதுங்கத் தானும் ஸலிநயமாகவிருக்குமாய்த்து, வருத்தஸாமந்தரைக்

வேன்னென்னில் என்றது - அவனுக்குக் கண்ணழி வென்னென்னிலென்றபடி. கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும். “அதுநமது” இத்தயாதி கர்த்தம் - அதுசெய்யுமிடத்தில் இதயாதி. நமது விதிவகையே - நம்முடைய நியமநப்காரத்திலேயென்றபடி. முநநினவர்த்தத்துக்கு, “விதி வகையே” என்ற ஏகாரம் - தேற்றத்திலே; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ஸவர்த்திலே. ஸ்வோக்தார்த் தத்துக்கு ஸம்வாதம் - அதுநம்முடைய இதயாதி வாக்யத்தவயம். கீழ்வாக்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - அஹம்ஸர்வம் இதயாதி. “விதி” என்றதுக்கு ஹவம் - நமது சொல் இதயாதி. தான் நினைத்தபடி செய்கைக்கு - தான் ஸ்வதந்தராய் நினைத்தபடி செய்கைக்கென்றபடி. கீழ் ப்ரணயிதவத்தாலே இவர் நியமித்தபடி செய்வானு யிருந்தானென்றருளிச்செய்து, தத்த்வஸ்த்திதி யிலும் இத்தலையில் இசைவும் வேணுமென்கிறார் - தன்பக்கல் இதயாதி. புருஷார்யமாகைக்காக வென்றபடி. இசைந்தே கொடுபோகவேணுமென்கிற நிப்பந்தமேதென்ன - புருஷோத்தமன் இத்தயாதி; யதவா, இதுவுமொருஹேதுவாதல். அதாவது - அாததயாதே கொடுத்த லவனவைல க்ஷண்யத்துக்குக் கொத்தையாமென்று கருத்து. அப்படி ஆஸ்ரிதர்க்கு பரதந்தராயிருக்குமோ? என்ன - தயாநுஜாநந்தம் இதயாதி. ஸ்தோதரே; “**ஹீபஹுமெனாஜிதஸெஷமொஜிநா**

ஹபாநிஸுஷாநஹொணயபுயா | **விபெணஸெநாவகிநாநுபெஷிததயாநு** **ஜாநகூஹாநவீக்ஷணெ**.” இய்ய்லோகார்த்தத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே டிராபிப்பிக்கி றார் - இதுக்கு பட்டர்தாமே இதயாதி. ‘அருளிச்செய்தார்’ நஞ்சியரென்றபடி. ஸர்வேஸ்வரன் தன்னுடைய ஜமத்த்ஸ்ருஷ்டயாதி வயாபாரங்கையெல்லாம் இவர்பக்கலிலே வைத்து, தானும் பிராட்டிமாருமாக விருக்கிறவனவிலே இவர் அறிவித்தத்தைத் திருக்கண்களாலே அநுமதிபண்ணுவ னென்றிறே இய்ய்லோகத்துக்குக் கருத்து. இவர் அங்கே போகைக்கு ஹேதுவையும், இவர் அங்குப்போனால் இவரைக்காண்கை புகப்பாகையாலே ஹேதுவிய் நமாக தென்னுமத்தையும், “**புஷ்யா**” என்று ஏகவசநமாக அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - சேனைமுதலியார் இதயாதி. சட்டை - சொக்காய். ‘வருத்தஸாமந்தர்’ என்கிற இது - போகைக்கு

கண்டராஜாக்களைப்போலே. இவர்தாமும் “இவ்விருப்புக்குத்தண்ணீர்த்துரும்பாகவொண்ணுது” என்று ஐயுந்நீர்வாழ்த்துக்கு வேண்மேவற்றைப் பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பஞ்செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருக்குமதிலும் இனிதாயிருக்குமிறே அவனுக்கு இவர்தம்மைக்காண; “**ப்ரியேண**” (ப்ரியேண)இறே. “இன்னுனைப்ரஹ்மாவாக்கவேணும், இன்னுனைமாற்றவேணும்” என்று வேண்மேவற்றைச் சுருங்கவிண்ணப்பஞ்செய்வர்; “ஐயர்யாதொன்று சொல்லிற்று அவையெல்லாமப்படியே” என்று கண்களாலே மேலெழுத்திட்டேக்கோடுக்கும் இவ்வார்த்தை யருளிச்செய்தபோது கிடாம்பியாச்சாநோடே அல்லாதாரோடே வாசியறக் குமிழிநீருண்டது; ஆச்சான்தான் பட்டர்க்கு ஸ்நேஹித்திருக்கும்போர. இளையாழ்வான், ஆச்சானை “பட்டர்தம்மை யாஸ்ரயித்தவர்களிற்காட்டிலும் நீர்தாழ அநுவர்த்திப்பானென்?” என்று கேட்க, “நீ அன்று கண்டிலைகாண், எம்பெருமானார் பட்டர்கையிலே புல்தகத்தைக் கோடுத்துத் திருமுன்பே ஒரு ஸ்லோகத்தை விண்ணப்பம் செய்வித்துத் திருப்பிரம்புக்குப் புறம்பாகக்கோண்டு புறப்பட்டேச் சுற்றும் பார்த்தருளி, நம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனை நினைத்திருங்கோள்” என்றருளிச்செய்தார். அருளுகிறான் ஸர்வேஸ்வரனாகில் அதுதான் நாம் விதித்தபடி செய்வானாயிருந்தானாகில் இனிக் கண்ணழிவென்? என்ன - [இருள் இத்யாதி] - இனி, நீயும்இசையுமித்தனையே வேண்வேது; இதுவே கண்ணழிவு. நான் அவன்வழியே போவதாகப்பார்த்தேன், நீயும் அவன்வழியே போகப்பாராய்! உமக்குத்தான் அவன்வழி போகவேண்டுகிறதென்? என்ன; - இருள் தருமாஞாலமாயிருந்ததே. ஸம்ஸாரமாகிறது, இருக்கவிருக்க அஜ்ஞாநத்தைத் தருவதொன்றுய்த்து; புநீப்ரஹ்மாதாழ்வானையுமிறே எதிரீடப்பண்ணிற்று. [இனி] - “வானுயர்பெய்திலென் மற்றைநரகமே யெய்திலென்” என்று நினைத்திருந்ததோரு ப்ரமமுண்மோன்பு; இப்போது அது தவிர்ந்தேன்.

ஹேது. ‘யாநி’ என்னுதே, ‘யத்’ என்று ஏகவசநமாகையாலே - பாசுரப்பரப்பற என்றது. பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்கைக்குஹேது - இவர்தாமும் இப்பாதிவாக்யம். ‘வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட ராஜாக்களைப்போலே’ என்கிறவிடத்திலே. ‘வானிளவரசு’ ‘விண்ணாட்டவர்முதுவர்’ என்றத்தை நினைப்பது. இவர் நைசயத்தாலே தண்ணீர்த்துரும்பாகாமல் பாசுரப்பரப்பறச் சொன்னாலும் அவன் இவனைக்கண்டா லிருக்கும்படி யென்னென்ன - பிராட்டிமாரோடே இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ப்ரியேணவிறே என்று. ‘பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்வர்’ என்றதின் விவரணம் - இன்னுனை இத்யாதி. ‘**உதாரவீக்ஷணெஃ-தயாநாஜாநனூ**’

என்றதுக்கு, “வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட” இத்யாதிக்கறகுணமாக ஹவம் - ஐயர் இத்யாதி. கிடாம்பியாச்சாநோடே-இவர்க்கு உத்தேஸ்யரான கிடாம்பியாச்சாநோடென்றபடி. அல்லாதாரோடே பட்டர் சிஷ்யர்களான அல்லாதாரோடென்றபடி. குமிழிநீருண்டது - ஆழங்காற்பட்டார்களென்றபடி. ப்ராஸங்கிகம் - ஆச்சான்தான் இத்யாதி. ‘போர - ஸ்நேஹித்திருக்கும்’ என்றநவயிப்பது. பட்டர்தம்மை - பட்டரை யென்றபடி. ‘இளையாழ்வான் - ஆச்சானைக்கேட்க’ என்றநவயிப்பது. இளையாழ்வானுகிறவர் - ஆச்சானுடைய சிஷ்யர். அதுக்காச்சான்வார்த்தை - நீயன்று இத்யாதி. ‘அருளிச்செய்தார் - எம்பெருமானார்’ என்றநவயிப்பது. “ஆகையாலே ஸ்நேஹித்திருப்பேன்” என்று கூட்டுவது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அருளுகிறான் இத்யாதி. இதுக்கு ஹவம் - இனிநீயும் இத்யாதி; இந்த ஹவம் “மருனொழிநீ மடநெஞ்சே” என்னுமளவும் கடாகித்து. விவரணம் - நான்அவன் இத்யாதி. “பிறவியான்வேண்டேன்” என்னுதே “இருந்தருமாஞாலம்” என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு ஹவம் - உமக்குத்தான் இத்யாதி. அஜ்ஞர்க்கொழிய ஜ்ஞாநாதிகர்க்கும் இருந்தருமோவென்ன - ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானையும் இத்யாதி. “இனி” என்றதுக்கு

அது தவிரவேண்டுவானென்னென்னில் ; - ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ஆசிராதிசயத்தாலுமாக, “அங்கேயிருக்கிலேன், இங்கேயிருக்கிலேன்” என்று அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமத்தனையன்றோ வேண்டுவதென்றிருந்தோம் ; அதுவேயாகப்பெறுதே, மற்றைப்படிக்கு உடலாயிருந்தது. ப்ரக்ருதிவசயனாக்கி ஸப்ராதிவிஷயங்களிலே கோடுபோய் மூட்டும் ஸம்ஸாரஸ்வலாவத்தை யநுஸந்தித்தபின்பு விவேதாகவே துணிந்தேன். [யான்வேண்டேன்] - என் புத்தியால் விட்டேன் ; அவனிருத்தில் செய்யலாவதில்லை. ஆனால் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன - [மருளொழிக்] - உன்னதொருநிலைவுண்டு, அதைத்தவிரப்பார். “தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசம்பெறலுற்றால் - திருவாறன்வினையதனை மேலிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடங்கோலென்னுமென்சிந்தனை” என்றுவிரோதிகழிந்து போம்வழியெல்லாம்போய், “இது பரமபதத்துக்குப் போம்வழி, அது திருவாறன்வினாக்குப் போம்வழி” என்றால் “ப்ராப்யவஸ்துதான் இங்கே வந்துகிட்டிற்றுகில் இனி இங்கேயடிமைசெய்ய வமையாதோ?” என்று ப்ரமித்திருப்பதொன்றுண்டு, அதைத் தவிரப்பார். மருளென்று - அறிவின்மைக்குப்பேர். [மடநெஞ்சே] - “உத்தேச்யவஸ்து ஸந்திஹிதமாய்த்தது” என்று இத்தையே பார்க்கிறுபித்தனைபோக்கி, நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ? [வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே] - நமக்கு ஹிதகாமனாய்வந்திருக்கிறவன்வழியே போய் அவனை யநுஸவிக்கப் பாராய் ; உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்துநிற்கிறது நம்மை அவ்வருகே கோடுபோகைக்காயிருக்கும், நீயும் அவன்நிலைவிலே போகப்பாராய் [அடிவணங்கே] - அடிவணங்குகையாவது - ஈரரசுதவிருகை யிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வாட்டாற் றனடிவணங்கிமாஞ்ஞாலப்பிறப்பறப்பான்
கேட்டாயேமடநெஞ்சேகேசவனெம்பெருமானே
பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறத்து
நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினமே.

ஹவம்-வானுயர் இத்தயாதி வாக்யத்வயம். அதுதவிரவேண்டுவானென்னென்னில் என்றது-அப்போதப்படி நினைத்திருந்து இப்போதத்தைத் தவிரவேண்டுவானென்னென்னில் லென்றபடி. அதுவே - வைஷ்ணவஸஹவாஸாதியே. மற்றைப்படிக்கு - விஷயப்ராவண்யத்துக்கு. “மற்றைப்படிக்கு” என்றத்தை விவரிக்கிறுராதல், * இனி ஸப்தத்துக்கர்த்தமாதல் - ப்ரக்ருதி இத்தயாதி. “யான்” என்றதுக்கு ஹவம் - என்புத்தீயால் இத்தயாதி. அதேதென்ன - தீவினை இத்தயாதி. மருளொழி - உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யத்தைவிடு. மடப்பம் பற்றிற்றுவிடாமையாக ஹவம் - உத்தேச்யவஸ்து இத்தயாதி. நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ - அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ வென்றபடி. “மருளொழிக்” என்றுவைத்து, “வாட்டாற்றான் அடிவணங்கு” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - நமக்கு இத்தயாதி. அதாவது - நம்மைக் கோடுபோகவந்தவனைப் பின்செல்லப் பாராயென்றபடி. ஏதத்விவரணம் - உகந்தருளின இத்தயாதி. “அடிவணங்கு” என்றால் அவன்நிலைவிலே போகையைச் சொல்லுமோவென்ன - அடிவணங்குகை இத்தயாதி. (க)

ஆ.—(வாட்டாற்றான்.)—வாட்டாற்றானுடைய திருவடிகளை யதுவவித்துக் கொண்டு, ப்ரதிவந்யகத்தைப்போக்குகைக்காக அவனையபேஷித்தும், அபேஷித்த படியே ப்ரதிவந்யகத்தைப்போக்கி, அந்நபாநாதிபாரகராயிருந்த நாட்டாருடைய ப்ரஸ்யூநத்தையொழிந்து ஊவதேகயாரணராய், அவனை வந்து ப்ராபிக்கப்பெற்றேமோ! நெஞ்சே! நமக்குவிளந்த ஸம்ருத்திகண்டாயே என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், கேட்டாயே ஊவ்யமானநெஞ்சே! தன்னை அதுவ விக்கைக்கு விரோதியான மாஞாலப்பிறப்பு அறுக்கவேணும் என்று, கேசரிஹந்தாவாய் என்னை அடிமைகொண்ட வாட்டாற்றானை அடிவணங்கி, அவன்ப்ராஸாடித்தாலே திருவாய் மொழி பாடவும்பெற்று, தன்னுடைய ப்ராப்திக்கு ப்ரதிவந்யகமான அவிடி யாடிக ளெல்லாம்போக்கி, இதரவிஷய ப்ரவணராய் நம்மோடு ஒருபற்றின் றிக்கேயிருக்கிற நாட் டாரோட்டைச் சேர்த்தியையும் தவிரந்து, நாராயணனை ப்ராபிக்கப்பெற்றேமென்கிறார்.

ப.—அந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகரைய திருபாயிக்ஷர்பூவானவனை நம்கிட்டப்பெற்றபடிகண்டாயே! என்று பூர்வோபகார பரம்பரையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.

மாஞாலம் - மஹாப்ருயிவியிலேயுண்டான, பிறப்பு - ஜம்மஸம்வர்ப்பத்தை; அறுப்பான் - அறுக்கக்காக, வாட்டாற்றான்-திருவாட்டாற்றிலே ஆமுநிதஸூலஹுன வனுடைய, அடிவணங்கி - திருவடிகளை ஆஸ்யித்து, கேசவன் - லோமுப்ரதிவந்யக மான கேசியைநிரஸித்தவனாய், எம்பெருமானை - அப்படி நம்முடையவிரோதியையும் போக்கி படிமைகொண்டவனை, பல பாட்டுஆப - வஹுவிதமான கீதங்களானவற்றை, பாடி - பாடுகையாகிற கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி, பழவினைகள் - அநாடிகளான அவிடி யா கர்மா திகளை, பற்று அறுத்து-ஸவாஸநமாக அறுத்து, நாட்டாரோடு-அஹங்காராதிநாஷித ரான லௌகிகரோடு, இயல்வு - ஸஹவாஸத்தையும், ஒழிந்து - தவிரந்து, நாரணனை - (திருபாயிக்ஷர்பூவாய்க்கொண்டு இன்று பலப்ரதானோத்யுத்தனான) நாராயணனை, நண் ணினம் - கிட்டப்பெற்றோம்; மடம் - என் னோடு உடன்பட்டு ஊவ்யமான, நெஞ்சே-! கேட்டாயே - (இவ்வுபகாரபரம்பரைகளிருந்தபடி) கேட்டாயே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “விதிவகையே” என்று நம் இசைவு பார்த்திருக் கிறான் என்கிறதென்? “இந்நின்றநீர்மை இனியாமுறமை” என்று அடியிலே அபே ஷித்திலோமோ? என்ன;—“அபேஷித்தவனாவோ நாம் பெற்றது!” என்கிறார்.

[மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி] - “தன்னை அது வவிக்கைக்கு விரோதியான மஹாப்ருயிவியில் ஜம்மத்தைப் போக்கவேணும்” என் றன்றோ நாம் அர்த்தகித்தது. [கேசவன் எம்பெருமானை] - கேசியை நிரஸித்தாற் போலே நம் ஸேஷத்வவிரோதியைப் போக்கி முறையிலே நிறுத்தினபடியைக் கண் டாயே? அவ்வளவேயோ! [பாட்டாயபலபாடி]-விரோதியைப் போக்கினபடி கிடக்கச் செய்தே, வாசிகமான அடிமையைக்கொண்டபடி கண்டாயே. பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவும்படியன்றோ கவிபாடுவித்துக் கொண்டபடி. ப்ராஸஸ்தகேஸனாயிருக்கிற அழகைக்காட்டித் தோற்பித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டான் என்றுமாம். [பாடிப்பழ வினைகள் பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிவந்யகமாய் அநாடிகாலார் ஜிதமான அவிடி யாடிகளெல்லாம் போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. நாம் அநாடிகாலங் கட ஆர்ஜித்தவற்றை, ஒரு ஸர்வஸக்தி அலபகாலத்திலே போக்கினபடிகண்டாயே.

[நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து] - அஹங்கார மமகார வஸ்யரோடு தொற்றற்றபடி கண்டாயே. “இவை என்ன உலகிபற்றை” “கொடுஉலகங் காட்டேலே” என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே. [நாரணனை நண்ணினமே] - நிருபாயிக ஸர்வரகுகனைக் கிட்டப்பெற்றேறும். நிருபாயிக ஸர்வவியஸந்யுவைக் கிட்டப்பெற்றேறும். [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - ஸ்வயமானநெஞ்சே, கேட்டாயே! என்று உபகாரஸ்மருதி நோற்றக் கூறுகொள்ளுகிறார்.

சு0.—இரண்டாம்பாட்டு. “விதிவகையே” என்று - கேவலஹவத்க்ருபையாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதென்? அடியிலே “இந்நின்றநீர்மையினியாமுறுமை என்றிலோமோ நாம்?”என்ன,—நாம் அபேக்ஷித்தவளவோ பெற்றது?என்கிறார்.

[மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றுனடிவணங்கி - கேசவனெம்பெருமானைப் பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினம் - கேட்டாயேமடநெஞ்சே] - இதேல்லாம் அவனருளாலே வந்ததாயிருந்ததோ? நாம் இரந்துபெற்றதாயிருந்ததோ? விரோயிபோகவேணுமென்னும் இவ்வளவன்றோ நாம்அபேக்ஷித்தது; கேவாய், நாம் அபேக்ஷித்தவளவறிதியே. [மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றுனடிவணங்கி] - “ஸம்ஸாரஸம்ஸந்யதத்தை யறுத்துத்தரவேணும்” என்றன்றோ நாம் ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளையாஸ்ரயித்தது. அதுக்குமேலே அவன் நம்மை அடிமையுங்கொண்டான் கண்டாயே. வாசிகமானவடிமையன்றோ கொண்டது. [கேசவனெம்பெருமானை] - கேசிஹந்தாவான ஸர்வேஸ்வரனை; கேசியைப்போக்கிறோபோலே நம்விரோதியைப்போக்கி நம்முடைய சேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தி நமக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை; அன்றிக்கே, ப்ரஸஸ்தகேசுன் தன்னழகைக்காட்டி நம்மையடிமை கொண்டவனென்றுமாம். அவ்வளவேயோ, [பாட்டாயபலபாடி] - * பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவுப்படியன்றோ நம்மையிலேவித்துக் கவிபாவித்துக்கொண்டபடி. “விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளவேணும்” என்று நாம் அபேக்ஷிக்க, அதுவங்கிடக்கச் செய்தே, அடிமைகொண்டான் கண்டாயே. [பாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிவந்யகமாய் அநாதிகாலாஜிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம்

இரண்டாம்பாட்டு.—வாட்டாற்றின் இத்யாதி. “விதிவகை” என்றதின் பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை - விதிவகையேயென்று இத்யாதி. விதி - ஹவத்க்ருபையையே சொல்லுகிறது. “அனந்தன்மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியா” என்று இவர்க்கு ஹக்யமாவது அவனாகையாலே என்று கருத்து.

“அபேக்ஷித்தவளவோபெற்றது” என்றதுக்கிடாக அந்வயமருளிச்செய்கிறார் - மாஞாலம் இத்யாதி. அந்வயாநுருணமாக ஹவம் - இதேல்லாம் இத்யாதி. நாயிருந்ததுதானேதென்ன - விரோதி இத்யாதி வாக்யத்வம். இவ்வளவேயோ நாமபேக்ஷித்ததென்ன - மாஞாலம் இத்யாதி. இந்தபதத்தவயத்துக்கும் அர்த்தம் - ஸம்ஸார இத்யாதி. “பாட்டாயபலபாடி” என்றதுக்கவதாரிகை - அதுக்குமேலே இத்யாதி. கொண்டவடிமைதானேதென்ன - வாசிகமான இத்யாதி. “மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - கேசியை இத்யாதி. நம்விரோதியை சேஷத்வவிரோடியான ஸ்வாதந்தர்யத்தை. இத்தால் ஹலிதம் - தன்னழகை இத்யாதி. அவ்வளவேயோ என்றது - சேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிறுத்தினவளவேயோவென்றபடி. பலபாட்டானவற்றைப் பாடியென்று ஸப்தார்த்தம். திருவாய்மொழி பாடுவித்தது அதிஸ்யமோவென்ன - பாலேய்தமிழர் இத்யாதி. “பாட்டாயபலபாடி” என்றவந்தரம் “பழவினைகள் பற்றறுத்து” என்றதுக்கு ஹவம் - விரோதியை இத்யாதி. அதுவும் கிடக்கச்செய்தே - விரோதியும் கிடக்கச் செய்தேயென்றபடி. பாடுகை பழவினைகள் பற்றறுக்கைக்கு ஸாயுநமோவென்ன - நாமடிமை

போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. இவர்வினையறுக்கக் குடித்த வேப்பங்குடிநீர் இதுகாணும். “கேசவம் வெவஷ்ய” (கேசவம்வைத்யம்)-இவன் நெடுநாள் கூட ஈட்டின இது ஸர்வ ஸக்திபோக்கப்படுக்கால் ஒருகாலே போகலாயிருக்குமிறே. [நாட்டாரோடியல்வொழிந்து]- * உண்டியேயுடையேயுக்கதோடும் இம்மண்டலத்தாரோடு தோற்றப் பெற்றபடி கண்டாயே. “யானேயென்தனதே” என்று அஹங்கார மமகார வஸ்யராயிருக்கிறவர்களோடே ஸம்ஸந்த்யமறப்பெற்றேம். “ஓ ஓ வுலகினதியல்வே” “இவையென்ன வுலகியற்கை” “கோவேலகங்காட்டேலே” என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே ; “உங்களோடு எங்களிடையில்லை” என்றுகழிந்தவ ரிறே. [நாரணனைநண்ணினம்] - ஸோபாயிகவந்யுக்களை விட்டவளவோ? நிருபாயிகவந்யுவைப்பற்றவும் பெற்றேம். விட்டவர்கள்தன்னை ஆகாராந்தரத்தாலே பற்றுகிறார்களாணும். முத்தனுக்கு ததீபத்வாகாரத்தாலே அநுலாவ்யமாகிற திறே இதுதான். ஸ்வயம்பாகந்தவிர்ந்து பிதாவோடே யொன்றாக ஜீவிப்பாரைப்போலே காணும் படுக்கைக்கீழே மஹாநிதிகிடக்கப் புறங்கால்வீங்கிச் சாவாரைப்போலேயிறே, நாராயணனாயிருக்கச்செய்தேயும் நண்ணாதிருந்தபடி [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - பெற்ற பெற்றின்கனத்தை யநுஸந்தித்து, வகாதது வகுத்ததென்று திமிர்த்திருக்கிறயோ? இத்தை அநுலவியாநின்றயோ ; “வஸநிசுருஷு” (ஸௌமித்தேபுங்குஷுவ) “வெவஷ்ய விரிசுருஷு” (வைதேஹிரமஸேகச்சித்)போலே. ‘மாஞ்ஜலப்பிறப்பறுப்பான்-கேசவ

செய்ய இத்யாதி. வ்யங்க்யோக்தி - இவர்வினே இத்யாதி. வினையைப்போக்குகைக்கு அவன்வைத்யனோவென்ன - கேசவம் இத்யாதி. “கேசவம் வெவஷ்ய” (கேசவம்வைத்யம்) - இது ஸ்ரீவிஷ்ணுபர்மே. “வினேகன்” என்கிற வஹுவசநத்தைக்கடாக்கித்து, வினேகனெல்லாம் பற்றறக்கடுமோவென்கிற ஸங்கையிலே “கேசவம் வெவஷ்ய” என்கிறதுக்கார்த்தம் - இவன் நெடுநாள் இத்யாதி. ஈட்டின - திரட்டின. “இயல்வு” என்றும், தொற்றுஎன்றும் ஸம்ஸந்த்யம். “உண்டியே” இத்யாதிக்கு - அஸநாச்சாதநங்களையே ப்ரயோஜநமாகத்திரியும் இம்மண்டலத்தாரென்று ஸப்தார்த்தம். பெருமாள்திருமொழி. விவரணம் - யானேயென்தனதே இத்யாதி. ஆனால் ஸம்ஸந்த்யமறப் பெற்றாரோவென்ன - ஓஓஉலகினது இத்யாதி. “இதோரு லோகத்தினுடைய ஸ்வஹாவமே!” என்று அவர்கள் இழவு பொறுக்கமாட்டாமை “ஓ!” என்று கூப்பிடுகிறாரென்றபடி. திருவாசிரியம். ப்ரமாணந்தரம் - உங்களோடு இத்யாதி. ஸப்தாந்தரத்தால் சொல்லாதே, “நாராயணன்” என்று விசேஷிக்கையாலே - ததீயத்வாகாரேணத்தேஸ்யரென்று தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - விட்டவர்கள் இத்யாதி. அதாவது - ஸரீரஸம்ஸந்த்யித்வேந த்யஜித்தவர்களை ததீயத்வேந பற்றுகிறாரென்றபடி. அப்படி ததீயத்வாகாரேணத்தேஸ்யமாமோவென்ன-முக்தனுக்கு இத்யாதி. * நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்வயம்பாகம் இத்யாதி. அதாவது - க்ருஷுதாராதிகளெல்லாம் தன்னதென்று தனியே ஹுஜித்தவன், பிதாவுக்கு அநுகூலஞய் எல்லாம் அவனதென்றறிந்து அவனோடேகூட ஹுஜிக்குமாபோலே, தன்னதென்றிருக்கும்து தவிர்ந்து ததீயத்வேநாநுஹவிக்கையென்றபடி. நாராயண ஸப்தத்துக்கு - ஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தை விவக்ஷித்து, இப்படி ஸுலஹனாயிருக்கிறவனைக் கிட்டாதிருக்கிறது இவ்விஷயத்தை யறியாமையாலே என்னுமத்தை ஸநிஷர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார். படுக்கைக்கீழே இத்யாதி. அருகேயிருக்கிற நெஞ்சை “கேட்டாயே” என்பானென்னென்ன - பெற்றபெற்றின் இத்யாதி. வகாதது வகுத்தது என்று-அப்ராப்தமானது ப்ராப்தமாய்த்ததென்று, உத்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸௌமித்தே இத்யாதி. “வஸநிசுருஷு” (ஸௌமித்தேபுங்குஷுவ) “வெவஷ்ய விரிசுருஷு” (வைதேஹிரமஸேகச்சித்)போலே. ‘மாஞ்ஜலப்பிறப்பறுப்பான்-கேசவ

எனம்பெருமானுன - வாட்டாற்றானடிவணங்கி - பாட்டாயபலபாடிப்பழவினைகள்பற்றந்து
நாட்டாரோடியல்லவொழிந்து நாரணனைநண்ணினம் - கேட்டாயே மடநெஞ்சே' என்றவயம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

நண்ணினம்நாராயணனைநாமங்கள்பலசொல்லி
மண்ணுலகில்வளம்மிக்கவாட்டாற்றுவந்துஇன்று
விண்ணுலகந்தருவானய்விரைகின்றான்விதிவகையே
எண்ணினவாறுகா இக்கருமங்கள்என்னெஞ்சே!

ஆ—(நண்ணினம்.) - நாமங்கள் பலசொல்லிக்கொண்டபேசுத்து நாராயணனைப் பாராதிக்கப்பெற்றோம்; அதின்மேலே, அவன்தானேவந்து நிர்ஹேதுகமாக நமக்குத் திருநாட்டைத் தருகையிலே விரையாநின்றான்; நாம் “இத்தைச்செய்” என்று சொல்லுமிதுவே தாழ்வாக விருக்கிறுனத்தனை; ஆனபின்பு, இனி அவனை நண்ணினோமேயல்லோமோ? நெஞ்சே! இவ்வனையிருப்பதொரு ஸம்ருத்தி நமக்கு விளையக்கடவதாக ஸ்வப்நத்திலேதான் தினைவுண்டோ? என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனை யென்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே, அத்தபலிநிவிஷ்டனாய் நாம்விதித்தபடி செய்வானு யிராநின்றான். நெஞ்சே! எண்ணினவளவன்றிக்கே கருமங்கள் விழும்படி என்? என்கிறார்.

[நண்ணினம் என்றுதொடங்கி] - பலதிருநாமங்களைச் சொல்லி எம்பெருமானை அதுவிக்கப்பெற்றோம். வளம் - ஸம்பத்து. [என்னெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னுடைய ஆதூகல்யத்தாலே வந்ததென்று கருத்து.

ப.—அருந்தரம், நாம் த்வரிக்கவேண்டும் கார்யத்திலே தான் மிகவும் த்வரியாநின்றான்; இது நாம் நினைத்தவளவன்றியே யிராநின்றதீ! என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

என் நெஞ்சே-எனக்கு அதுவிவோபகரணமான நெஞ்சே! (மென்பைக்கும் நீர்மைக்கும் ஹோக்யதைக்கும் ப்ரகாஸகமான), பலநாமங்கள் - பலதிருநாமங்களையும், சொல்லி-, நாராயணனை-(அத்திருநாமங்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமான) நாராயணனென்கிற நாமத்தையுடைய நிருபாயிகஷபய-வை, நண்ணினம் - கிட்டப்பெற்றோம்; மண்ணுலகில் - ஹ-ஹோகத்திலே, வளம்-ஸீலஸௌலப்பாதி குணஸம்பத்தினுடைய, மிக்க - மிகுதியையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நிற்கிறவன், வந்து - (நான் சொல்லவேண்டாதபடி தானே உத்யுக்தனாய்க்கொண்டு) வந்து, இன்று -

காண்டே ராமஃ. தஸ்மிந்நேவ, “வெவெஹிரஸெஸகஹி ஹி து-க-ஹிபெபாலஹ ! வஸ்யுஹீவிவியாநுவாவாநு ஸெநாவாகூயஸ்யதாநு.” “கேசவன்” என்றதுக்கு - ப்ரஸஸ்தகேசனென்ற அர்த்தத்துக்குச்சேர அந்வயங்காட்டி, விரோதிரஸஸீலன் என்ற அர்த்தமு குணமாக அந்வயம் தாட்டுகிறார் - மாநூலப்பிறப்பறுப்பான் இத்யாதி. ஏகாந்வயமேயாய், “எம்பெருமானே” என்கிற ஐகாசம் அந்வயமாக்கி அந்வயங்காட்டுகிறதே விசேஷமென்னவுமாம் பிறப்பறுப்பான் - பிறப்பறுக்கைக்காக என்றபடி.

(நம்பக்கல் முன்பொரு ஹேதுவின்றியேயிருக்க) இன்று, விண்ணுலகம் - பாம்படித் தை, விதிவகையே - நம்மநும்திகொண்டு, தருவானாய் - தருவானாக, விரைகின்றான் - விரையாதின்றான்; இக்கருமங்கள் - இக்காரியங்கள், எண்ணினவாறு ஆகா - (நாம் அவன் பாடே செல்லவும் நாம் அர்த்திக்கவும் நாம் அதிலே தவரிக்கவும் அவன் நினைவுபார்க்கவும்) எண்ணியிருந்த ப்ரகாரமன்றியே, தான் வருகையும் அபேக்ஷிக்கையும் தவரிக்கையும் நினைவுதான் பார்க்கையுமாக ஆய்விட்டன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், நெஞ்சே, நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே ஹலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனை நாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - கிட்டி அநுஹிக்கப் பெற்றோம். “விண்ணுலகம்” என்கிறபேற்றுக்குச் சொல்லில், மோக்ஷத்தில் விதியோம மான திருமந்தரமே அமையும்; “ஸவ்யூய்யூலாயகஃ” என்கிறபடியே ப்ரயோஜநந் தரங்களுக்கும் அதுவே அமையும்; ப்ரீதிப்ரீரிக்க அநுஹத்துக்காகச் சொல்லுகை யாலே எல்லாத் திருநாமங்களும் வேணும். [மண்ணுலகில் இத்யாதி] - பாம்படித்திற் காட்டில் ஸம்ருத்தியிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றை சீருபகமாக வுடையவன். [வளம்]- ஸம்பத்து. ரக்ஷயம் குறைவற்ற டேசுமாயகையாலே, ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்துமிக்கிருக் கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேசமில்லாமையாலே ஸேஷஹதனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம் செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானேவந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கு அடியாயிருப்பதொன்று நென்னேற்றில்லை; இன்று இங்ஙனே விடியக்கண்டதித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - பாம்படித்திலே செல்லப்பெறுகையன்றிக்கே, “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்கிற பொதுவுமன்றிக்கே, த்ரிபாடி விஹதிகையையும் நமக்கே தருவானாயிராதின்றான். [விரைகின்றான்] - ஸாபேக்ஷரான நாம் ஆறியிருக்க, நிரபேக்ஷணவன் பதறாதின்றான். முன்பு இவர் விரைந்த போது ஒருகாரியார்த்தமாக வைத்தானாய், அதுதலைக்கட்டினவாறே, விஸடி ருஸமான விஹதிக் இவர்க்குத்தாமன்று என்று பதறாதின்றான். தொடங்கின அப்போதே தலைக் கட்டவல்ல ஸர்வஸக்திக்குப் பதறவேண்டுமென்தென் என்னில்? - [விதிவகையே] - நாம் வியிக்கத்தருவானாக வேண்டியிராதின்றான். [எண்ணினவாறுகா] - நாம் “இவன் விரையவேணும்” என்று எண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - ஹவத்விஷயத்தில் ஹலிக்கும்படி. புறப்பு ஒருவனை ஒன்று அர்த்தித்தால் பேற்றளவும் இவன்தானே அர்த் திக்கவேணும்; இவ்விஷயத்தில், இவன் ஒருகால் அர்த்தித்துவிட்டால் பின்பு தன் பேறுகத்தானே அர்த்தித்துக்கொடுக்கும். [என்னெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் நீ என்வழியே போருகையாலேயிஃற வித்தித்தது.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. நெஞ்சே! நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே ஹலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனை நாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - ப்ராப்தனு ஸ்வாமியைக் கிட்டப்பெற்றோம். [நாமங்கள்பலசொல்லி] - “நமோநாராயணாயெதி

மூன்றும்பாட்டு.—நண்ணினம் இத்யாதி. “எண்ணினவாறுகா” என்றத்தைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - நெஞ்சே இத்யாதி.

தத்புருஷஸமாஸத்தை விவக்ஷித்து, “நாராயணன்” என்றதுக்கர்த்தம் - ப்ராப்தனு இத்த்யாதி. ஒன்றமையாதோ, பல்வேணுமோவென்ன - நமோநாராயணாய் இத்யாதி, “கிந்தகு

ஐனா ஸ்வபூய புலாயகூ” (நமோநாராயணயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக) என்று இதுவேயமையுமிறே ஸ்வாஸிஸந்யிபண்ணில். பரீதிப்ரேரிதராய்க்கோண்டு திருநாமங்கள் பலவற்றையும் சொல்லி. [மண்ணுலகில் இத்யாதி] - பரமபடித்திற்காட்டில் ஸம்ருத்தி மிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றைத் தனக்கு நிருபகமாகவுடையவன். [வளம்] - ஸம்பத்து ரக்ஷயவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே ஸேஷலுத்தனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம்செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானே வந்து. [இன்று] - நம்பக் கல் இதுக்கடியாயிருப்பதோன்று * நென்னேற்றில்லை; இன்றிங்ஙனே விடியக்கண்ட தித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - அங்கே ஒருகுடியிருப்பு மாத்ரமே கோடுத்துவிவோ னாயிருக்கிறான். “வானவர்நாடு” “ஆண்மின்கள்வானகம்” என்கிற பொதுவையறுத்து நமக்கே தருவானாக த்வரியாநின்றான். ஆவதழிவதாகிற விலுத்தி இவர்க்குத் தரமன் றென்று காணும் அவன் நினைவு. இவர்க்கே கோடுக்கையாவது - இவர் ப்ரார்த்தித்த படியே * வழுவிலாவடிமையைக் கோடுக்கையிறே. [விரைகின்றான்] - நம்மைப்போல் ஆறியிருக்கிறான். “சிறப்பில்வீடு - இறப்பிலேய்துக வேய்தற்க” என்றொரு ஆற்றலுண் டிறே நமக்கு. தான் முற்பாடனாய்ச் சரக்குக்கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்பது, இவர் தாழ்த்தா ரென்று மீளாப் போய்ப்புக்கு “ஆழ்வீர்! போரீரோபோரீரோ” என்று பதறுகின்றான். ஒரு கார்யப்பாட்டாலே வைத்தானாய், அக்கார்யம் முடியுமளவானவாறே த்வரியாநின்றான். ஸர்வஸக்தியான தனக்கும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியாய்த்து த்வரையிருக்கிறபடி. ஸங்கல் பித்தகார்யம் செய்யுமளவும் பொறுக்கிறலனய்த்து. இப்படி செய்யநினையாநின்றானாகில் நினைக்கிறான்: தான் ஸர்வஸக்தியான ஸர்வேஸ்வரனாகில் பின்னை அங்ஙன் விரையவேண்டு கிறதென்னென்னில்,—[விதிவகையே]-நாம்சொல்லப்பரமபடிமத்தானாகவேண்டுமென்றிரா நின்றான். “எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்” என்றாரே, அதுதவிர்த்து “உண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்,” “திருவானைநின்றானை” என்று தடுத்தும் வளைத்தும் செய்தால் பின்பு

ஸ்வஹுவிஷ்டுஹே:கிந்த ஸ்வஹுவிவஸு, புஹே: நமோநாராயணாயெகிஷ்ஞ ஸ்வபூய புலாயகூ.” “மிக்க” என்றதுக்கர்த்தம் - பரமபடித்தில் இத்யாதி. , மண்ணுலகிலே பரமபத்திலுங்காட்டில் ஸம்பத்துமிக்கிருந்துள்ள வாட்டாற்றையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். பரமபத்திற்காட்டில் மண்ணுலகிலே ஸம்பத்து மிக்கட்டுமோவென்ன-ரக்ஷயவர்க்கம் இத்யாதி வாக்பத்வயம். “வந்து” என்றதுக்கு ஹவம்-நாம்செல்ல. “இன்று” என்றதுக்குஹவம்-நம்பக்கல் இத்யாதி. நென்னேற்று - நேற்றுமுதல்நான். “விண்ணுலகம்” என்றதுக்கு ஹவம் - அங்கே இத் யாதி. ஸலிதம் - வானவர் இத்யாதி. இவ்விபூதியையும் கொடாதொழிவானென்னென்ன - ஆவ தழிவது இத்யாதி. இவர்க்கே விண்ணுலகம் தருகையாவதேதென்ன - இவர்க்கே இத்யாதி. “விரைகின்றான்” என்றதுக்கு ஹவம் - நம்மைப்போல் இத்யாதி. இவர்அப்படி யாறியிருந்தாரே? என்ன - சிறப்பில் இத்யாதி. ஆற்றல் - பொறை. விரைகிறதின் சரமாவதி - தான் முற்பாட னாய் இத்யாதி. இத்தனைநாளுமின்றிக்கே இப்போது த்வரிப்பானென்னென்ன - ஒருகாரிய இத் யாதி. கார்யப்பாட்டாலே - கார்யவஸாத் என்றபடி. கார்யமாவது - திருவாய்மொழி தலைக்கட் டுகை. க்ரமேண வருகிறாரென்றிருக்க வொண்ணாதோவென்ன - ஸர்வஸக்தி இத்யாதி. “விரை கின்றான்” என்றவர்த்தமானார்த்தம் - ஸங்கல்பித்த இத்யாதி. திருவாய்மொழி பாடுவிக்கவேணு மென்று ஸங்கல்பித்தகார்யமென்றபடி. விரையவேண்டுக்கிறதென்னென்னில் - செய்கிறதுக்கென்னெ ன்னில்என்றபடி. நான் சொல்லவென்கைக்கு இவர் “வேண்டா” என்றாரோவென்ன - எம்மாவீடு இத்யாதி; இது, வேண்டா என்றமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணம். “விரைகின்றான்” என்ற ஈடுபாட்

* நென்னெ ல்என்று பாடாந்தரம்.

கோபேப்பதாக இராகின்றான். [விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்பு தான் எதிர்க்குழல்புக்கு விரைந்துதிரிந்தான் ; ருசிபிறந்த பின்பு இவர் விரையத்தோடங்கினார்; அதுகண்டு அவனுக்கு இவரளவல்லாதபடி விரை தல் மிக்கது; அதுகண்டு இவர் விஸ்மயப்படுகிறார். இவனுக்கு ருசிபிறக்கும்ளவுமிறே அவன் ஆரீயிருப்பது? இவனுக்கு அதுண்டானால் பின்னை பேற்றளவுஞ்செல்ல விரைவான் அவ னாய்த்து. உடையவனிறே உடைமைக்கு விரைவான்? [எண்ணினவாறாகா] - “இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறமை” என்று இவ்வளவன்றோ நாம் எண்ணிற்று? அவனை “விரைய வேணும்” என்றெண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - லவதவிஷயத்தில் தாந்தாம் எண்ணியிருந்தவளவல்லகாண் காரியம் மலிக்கும்படி. லௌகிகரீலே “சிலரை என்கார் யத்துக்கு நீ கடவை” என்று சொன்னாலும், பின்னையும் பேற்றளவுஞ்செல்லத் தனக்கே ப்ரவர்த்திக்கவேணுமே; அப்படியேநினைத்திராதே கொள்ளாய் இவ்விஷயத்திலும். [என் னெஞ்சே] - அவன் முறையிலே விரைய நாம்பெற்றது, நீ முறையிலே நிற்கையன்றோ? ஷந்யவேறுவாகை தவிர்ந்து மோகஷவேறுவாகையன்றோ? உன்னாலேவந்த ஸம்ருத்தி யன்றோ இதேல்லாம்? (ந.)

நான்காம் பாட்டு.

என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து இங்கிருந்தமிழ்நூலிவைமொழிந்து
வன்னெஞ்சத்திரணியனைமார்விடந்தவாட்டாற்றான்
மன்னஞ்சப்பாரதத்துப்பாண்டவர்க்காப்படைதோட்டான்
நல்நெஞ்சே! நம்பெருமான்நமக்கருள் தான்செய்வானே.

ஆ.—(என்னெஞ்சத்துள்) - ஸகாதி பரமயோபிவாங்கநஸ அபரிச்சேத்ய மாண திருநாட்டை நம்முடைய சிறுமைபாராதே நமக்குத்தந்தருளுமோவென்னில்;— என்னுடைய நிகர்ஷமும் சிறுமையும்பாராதே என்னெஞ்சன் புகுந்திருந்து என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச்சொல்லி ஆபரிதவிநோயிகளான ஹிரண்ய துர்யோதநாதி நிரஸநத்தையும் எனக்கு ஹோக்யமாகச் செய்தருளின நிரவயிக ஸௌ ஸீல்ய காருண்ய ஓளஜார்யாதி குணங்களையுடையபிருந்தவன், இனித் திருநாட்டை

டுக்கு லாவம் - இவர்க்குருசி இத்தாதி. அவனறியிருக்க இவரன்றோ த்வரிக்க ப்ராப்தமெனன் - இவனுக்கு இத்தாதி. அதுக்கடியேதென்ன - உடையவன் இத்தாதி. எண்ணினவாறாகா - எண் ணினப்கார மன்றிக்கே யிருந்தன. நாம் எண்ணியிருந்த வளவல்லவென்றபடி. எண்ணுக்கு மேலே மலிக்குமென்றுகருத்து. “எண்ணினவாறாகா” என்றத்தால் மலிதமான ஹார்த்த லாவம் - இந்நின்ற இத்தாதி. “கருமங்கள்” என்ற ஷஹுவசநத்துக்கு லாவம் - லவதவிஷயத்தில் இத்தாதி. இக் கருமங்கள் - இவ்விஷயத்தில் மலிக்கும் காரியங்கனென்றபடி. “இ” என்ற கக்கு லாவம் - லௌகிகரீலே இத்தாதி. நெஞ்சென்னாதே “என்னெஞ்ச” என்றதற்கு லாவம் - அவன் முறையிலே இத்தாதி. உக்தார்த்த விவரணம் - ஷந்யவேறுவாகை இத்தாதி. இதுக்கு “நிவனவநிநாஷ்யாணாடி” என்றதிலே நோக்கு. ‘நாராயணனை நாமங்கள் பலசொல்லி -

நண்ணினம், மண்ணுலகில்’ என்றுதொடங்கி, ‘இன்று - விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான், என்னெஞ்சே! இக்கருமங்கள் - எண்ணினவாறாகா’ இத்தவ்யடி. (ந.)

நமக்குத் தந்தருளுமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டுமோ? என்னைக்கொண்டு திருவாய் மொழியைச் சொல்லுவிக்கையாகிற இந்த ஸம்ருத்திபிற்காட்டிலும் சீரியதோ திருநா டென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்விஷயத்தில் இத்தனைஊவ்யமாக ஸம்ஹிக்குமோ என்னில்; ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் எல்லாம் செய்வானுனபின்பு நாம் அபேக்ஷித்ததெல்லாம் செய்யுமென்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து என்றுதொடங்கி] - ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து, என்னைஉப கரணமாகக்கொண்டு இஸ்ஸம்ஸாரத்தாலே இப்படி விலக்ஷணமான திருவாய்மொழியை யருளிச்செய்து, ஆஸ்ரிதனுன ஸ்ரீப்ரஹ்மலாடாழ்வானுக்காக வலியநெஞ்சை யுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்வைப்பிளந்த திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான். [மன்னஞ்சு என்றுமேலுக்கு] - ஸீஷமாஹி ராஜாக்கள் அஞ்சும்படி ஓராதஸமரத்திலே ஆயுடம் தொடேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வைத்து ஆஸ்ரிதரான பாண்டவர்களுக்காக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞையு ஆயுடத்தை எடுத்தான் எம்பெருமான் என்றால் உகக்கும்நெஞ்சே! நமக்கு நாயுனதான் நம்அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்யும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் பக்ஷபாதிபானவன் நமக்கு நிரவயி கோபகாரகனு யிராநின்ற நென்கிறார்.

நல்நெஞ்சே - ஊவத்விஷயமென்றால் ப்ரவணமானநெஞ்சே! வன்னெஞ்சத்து-(ப்ராவண்யமில்லாதவளவன்றியே ப்ரத்தீவஷஹுபிஷ்ட்டமாம்படி)வலியநெஞ்சை யுடைய, இரணியனை - ஹிரண்யனை, (நோய்கின்றவிடம் சூட்டமிட்டுப் பரிஹரிப்பாரைப் போலே), மார்விடந்த - அவன் நெஞ்சிருக்கிறமார்பை இடந்து, (ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்திஹிதனாய், மன் - ராஜாக்களெல்லாரும், அஞ்ச - அஞ்சும்படி, பாரதத்து - ஓராதஸமரத்திலே, பாண்டவர்க்குஆ - பாண்டவர்களுக்காக,படைதொட்டான்-(ஆயுடமெடேனென்று) ஆயுடமெடுத்தபக்ஷபாதி யாய், நம்பெருமான்-(இவ்வபதாரங்களாலே) நமக்கு ஸ்வாமியானவன், என்னெஞ்சத்து-(அந்பரமான) என் ஹ்ருதயத்தைவஸீகரித்து, உள்ளிருந்து - உள்ளே பொருந்தி யிருந்து, இங்கு - இவ்விருப்பிலே, இரும் - (அத்யந்தவிலக்ஷணமாம்படி) பெரிய, தமிழ்- த்ரமிடமயமான, நூல் - ஸாஸ்த்ரரூபமாய், இவை - அபரோக்ஷஸித்தமான ஹோக யதையை யுடைத்தான இத்திருவாய்மொழிதன்னை, மொழிந்து - தானே ப்ரவர்த்தகனா யருளிச்செய்து, (அவ்வளவில்லாதே) நமக்கு, அருள் - அதிஸாயிதோபகாரங்ளை, தான் செய்வானே - பண்ணுவானாகத் தானேபாரியாநின்றான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் தான் நாம் விதித்த இது செய்வ தாகச்சொன்ன இது ஸம்ஹிக்குமோவென்னில்; அவனுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அதுஸ்யூத்தால் கூடாததிலே என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - ஸம்ஸாரத்திலே விஷபாந்தரப்ரவணமான நெஞ்சென்று இவர் இறையாநின்றார்; இவர் “என்னது” என்றஇதுவே ஹேதுவாக அவன்மேல்விழா நின்றான். இவர் அயோதீயமென்று அகல, அதுவே ஹேதுவாக அவன்புகூர நில்லா நின்றான். [உள்] - கார்யார்த்தமாக இருக்கைபன்றிக்கே தன்விடாய்தோற்ற உள்ளே புகுந்தான். [இருந்து] - புறம்பு ஒருவிஹிதயுண்டென்று நினைவாதே ஸ்யாவரப்ர

திஷ்ட்டையா யிராகின்றான். [இங்கு] - பரமபடித்தில் பரிமாற்றத்தை ஸம்ஸாரத் திலே உண்டாக்கினான். [இருந்தமிழ்] - விலக்ஷணமான தமிழ். [நூல்] - பின்பு லக்ஷணங் கட்டுவார்க்கும் இதுவே கொண்டு செய்யவேண்டும்படியிருக்கை. இவர் ஆற்றுமையாலே சொன்ன இத்தை அவன் லக்ஷணேபதமாக்கினான். [இவை] - தமக்கும் கொண்டாட வேண்டியிருக்குமவை. [மொழிந்து] - பாடினவனாய்த் தாம் கற்றுச் சொன்னுரோபாதிபாக நினைத்திருக்கிறார். [வன்னெஞ்சம்] - ஊழவத்விஷய மென்றால் அஸஹ்யமான நெஞ்சு. [மார்விடந்த] - தூர்மாநங்கிடந்தவிடத்தைக் குட்ட மிட்டழிக்கை முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன் நமக்கு உத வானே என்றுகருத்து. [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகக்காகத் திருவாட்டாற் றிலே வர்த்திக்கிறவன். [மன்னஞ்சுஇத்யாஹி] - ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே லீஷ்மாஹி ராஜலோகங்கள் அஞ்சு, ஊராதஸமரத்திலே “கூஷாஸ்யபா:கூஷஸவா:” என்கிற வர்களுக்குக் கையாளாய். [படைதொட்டான்] - படையெடுத்தான். படைவிட்டானென் னப் பெற்றதில்லை. ஸங்கல்பத்தைக் குலைந்தவித்தனை; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றிலன். ஸத்யஸங்கல்பன் என்கிறது ஆஸ்ரிதரை பொழிந்தவிடத்திலேயிதே. விடாவிட்டதென் னென்னில்; அர்ஜுனந்தான் “நீ ஆயுதம்விடில் எனக்கு அவத்யம்” என்கையாலே. [நல்நெஞ்சே] - ஆஸ்ரிதபகூபராதத்தைக் கேட்டால் உகக்கும் நெஞ்சே! [நம்பெரு மான்] - நமக்கு ஸ்வாமியானவன். [நமக்கு அருள்தான் செய்வானே] - நமக்கு அவ் வருளைப்பண்ணியேவிடும். “விண்ணுலகந்தருவானாய் விராகின்றான்” என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிர்ஸிதம். இசைவுக்கு நீயுண்டு, இசைவைக்கொண்டு கார்யஞ் செய்கைக்கு அவனேயுண்டு ஸம்வர்யமுண்டு; நம்பேற்றுக்குக் குறைவுண்டோ?

சுரு.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாகச் சொன்னவிது ஸம்ஸாரத்திலேயே உண்டானால்; - அவனுடைய ஆபத்திபாரதந்தர்யத்தை யங் ஸந்யஸித்தால் கூடாததில்லைகாண் என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே தன்னையொழிந்த ஸப்பாதி விஷயங்களை யுகந்துபோந்ததென்றாய்த்து இவர் ‘என்னெஞ்சு’ என்றுஇறையக்கிறது. இதில் குணதோஷங்கள் கிடந்தபடி கிடக்க, இவர் ‘என்னது’ என்றதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல்விழாநின்றான். இவர் என்னெஞ்சேன்று புறம்பே கால்வாங்காநின்றார்; அவன் அதுவே ஹேதுவாக உள்ளேபோக அடியிடாநின்றான். [உள்] - விடாயர் மேலில் நீரை நீக்கி உள்ளே ஆழமுழிக்கிடக்குமாபோலே, நெஞ்சினுள்ளே புருந்தான். [இருந்து] - தனக்குஅவ்வருது ஒருவிவாதித்யுண்டாகவும், அங்கேபோவானாகவும் நினைத்திருக்கிறான். ஸத்தாவரபரிஷ்ட்டையாக விருந்து. [இங்கு] - அங்கில்லாத ஸம்பந்தையும் இங்கேயுண்

நாலாம்பாட்டு.—என்னெஞ்சத்துள் இத்தாதி. “வன்னெஞ்சத்து” என்று தொடங்கி “படைதொட்டான்” என்னுமளவும்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஸ்வரன் இத்தாதி. ஸர்வேஸ் வரன் என்றது - நிர்வாகஸம்வரத்தானென்றபடி.

“என்” என்றதுக்கு ஊவம் - அநாதி இத்தாதி. இப்படிப்பட்ட இதிலே யவனை மேல் விழுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, வ்யாமோஹமென்கிறார் - இதின் குணதோஷங்கள் இத்தாதி. “உள்ளிருந்து” என்றத்தைப்பற்ற - மேல்விழாநின்றான் என்றது. விவரணம் - இவர்என்னெஞ் சேன்று இத்தாதி. நெஞ்சத்தென்னதே, “உள்” என்றதுக்கு ஊவம் - விடாயர் இத்தாதி, “இருந்து” என்றதுக்கு ஊவம் - தனக்கு இத்தாதி. “இங்கு” என்று - நித்யவிவாதித்யை வ்யா

டாக்கினான். [இருந்தமிழ்] - அவ்விவ்விதிக்கும் அடங்காதபடியாய்த்து இவற்றின்நன்மை. “கேட்டாரார்” என்னக்கடவதிறே. [நூல்] - பின்புள்ளார்க்கும் இதுகொண்டே லக்ஷணம் கட்டலாம்படியாய்த்து இவையிருப்பது. இவர் ஆற்றாமையாலே சோல்லச் செய்தேயும், அது ஸர்வலக்ஷணேபேதமாம்படி சோல்லுவித்தானாய்த்து. [இவை] - “இன்னதுசெய்தான்” என்னப்புக்கு நடுவே ‘இவை’ என்று அநுலவிக்கிறாய்த்து. [மொழிந்து] - ஒரு வன் பாடின கவியைக் கற்றுச் சொன்னவனும், தனக்கு அதிலே குவாலாக அந்வயமுண்டாக அவ்விவ்விதிருக்கும் ; அதுவும் நினைத்திருக்கிறிலர்காணும் இவர். “என் முன் சோல்லும்” என்றவற்றையும் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறிலர். [வன்னெஞ்சத்து இத்யாதி] - லுபவத்விஷயமென்றால் அதிர்ந்திருக்கும்படிதிண்ணிதான நெஞ்சையுடைய ஹிரண்யனுடைய முருட்டுநெஞ்சை அநாயாஸேன இடந்த திருவாட்டாற்றான். முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன், நமக்கு உதவானே என்று கருத்து. துர்மானம் சிடந்த விடத்தைக் குட்டமிட்டு இடந்தான் காணும். [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். அவன்நெஞ்சிற் குறைதீர்த்தாற்போலே நம்நெஞ்சிற் குறை தீர்க்கவந்து நிற்கிறவன். [மன்னஞ்ச] - அதிரதமஹாரதரேன்று பேர்பெற்றவர்களாடங்கலும், ஸம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே குலையும்படியாக. ராஜலோகமடங்கலும் அஞ்சும்படியாக. [பாண்டவர்க்காய்] - “இன்னுர்தாதன்” என்னும்படி அவர்களுக்குக் கையாளாய். [படைதோட்டான்] - படையேத்தான். படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லை: ஸங்கல்பத்தைக் குலைத்தானித்தனையே ; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றதில்லை. ஸத்யஸங்கல்பன் என்றது, - ஆபிரிதரை யொழிந்தவிடத்திலிறே ; விடாவிட்டது, அர்ஜுநன் “நீ ஆயுடும்வினேகை எனக்கு அவுயம்” என்கையாலே. ஆகில் தவிரலா

வர்த்திக்கிறதென்கிறார் - அங்கில்லாத இத்யாதி. ஸம்பத்து என்றது - * இருந்தமிழ்நூலை. “இரு” என்றதுக்கு லாவம் - அவ்விவ்விதிக்கும் இத்யாதி. இருமை - பெருமை. அதாவது - வைலக்ஷண்யாயுக்யமென்றபடி. அப்படி யிருக்குமோவென்ன - கேட்டாரார் இத்யாதி. “நூல்” என்றதுக்கு லாவம் - பின்புள்ளார்க்கும் இத்யாதி. நூல் - ஸாஸ்த்ரம். ஆற்றாமைக்குப் பாசரமிட்டுச் சொன்னவை, லக்ஷணவத்தாமோவென்ன - இவராற்றமை இத்யாதி. “தமிழ் நூல் மொழிந்து” என்னுதே, நடுவே “இவை” என்றதுக்கு லாவம் - இன்னது இத்யாதி. மொழிவித்து என்னுதே “மொழிந்து” என்றதுக்குலாவம் - ஒருவன் இத்யாதி. குவாலாக - அதிகமாக. கீழே “என்முன்சொல்லும்” என்று ப்ரயோஜனகர்த்தாவாகச் சேரவில்லையோவென்ன - என்முன்சொல்லும் இத்யாதி. இதுக்கு ஹார்த்தலாவம் - முன்பு இத்யாதி. “மார்விடந்த” என்றதுக்கு லாவம் - துர்மானம் இத்யாதி. குட்டமிட்டு - பள்ளமெடுத்து. “மார்விடந்தவாட்டாற்றான்” என்று கூட்டி லாவம் - அவன்நெஞ்சில் இத்யாதி. அவன்நெஞ்சிற் குறை - ஹிரண்யன் நெஞ்சில் காலுஷ்யமென்னுதல், ப்ரஹ்மரதன்நெஞ்சில் குறையென்னுதல். நம்நெஞ்சில்துறை யென்றது - பரமபடித்திலே நம்மைக் கொடுபொகாமையாலே “எகமெண்ணும்” என்னும் குறையென்றபடி. “மன்” என்று - ஜாதிவாசி. ராஜலோகமடங்கலுமென்றபடி, “மன்னஞ்ச” என்றதுக்கு லாவம் - அதிரத இத்யாதி. “ஆய்” என்றதுக்கு லாவம் - இன்னுர்தாதன் இத்யாதி. திருமொழி இரண்டாம் பத்து இரண்டாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, “முன்னுர்தாதன்” இத்யாதி. இதுக்குலாவம் - படைவிட்டான் இத்யாதி. படை - திருவாழி. விவரணம் - ஸங்கல்பத்தை இத்யாதி. ஆனால் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் குலையாதோவென்ன - ஸத்யஸங்கல்பன் இத்யாதி. எடுத்தால் விடாதொழிவானென்னென்ன - விடாவிட்டது இத்யாதி. அப்படி ஆபிரித பரதந்த்ரானேவென்ன - மன்னர்மறுக இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு. இதுக்கு லாவம் - அர்ஜுநன் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி. “நன்னெஞ்சே, நம்

காதோவென்று தவிர்ந்தான். (மன்னம்மறுகஇத்யாதி) - அர்ஜுனன்குதிரைகளினைத்தவள விலே, கடிநஸ்த்தலத்திலே நீர் நரம்புஅறியுமவனாகையாலேவாருணஸ்தரத்தைவிட்டு அங்கே நீரையுண்டாக்கிக் குதிரைகளை விட்டு நீருட்டிப் புரட்டி எழுப்பிக்கொடுபோந்து பூட்டிக் கொண்டேவந்து முன்னேறிருத்தின இத்தைக்கண்ட ராஜலோகமடைய, “இவனுடைய பசுபாத மிருந்தபடியால் நாம் இவனைவெல்லுகையென்று ஒன்றுஉண்டோ?” என்று குடல் மறுகிறாய்த்து. (முன்அங்குரின்று மோழையெழுலித்த) - எல்லாருங்காணக் குமிழி நீரேழும்படி பண்ணினான். அவனுடைய ஆபுரிதபாரதந்தாய்த்தை யநுஸந்தித்தவாறே நெஞ்சஅங்குலித்தது. [நன்னெஞ்சேஇத்யாதி] - அல்லே நென்னுமைக்கு நீயுண்டு, ஆவோ மென்றகக்கு அவனுண்டு, அவனைப் ப்ரேரிக்கைக்கு க்ருபையுண்டு. [நம்பெருமான்] - நமக்கு ஸவாமியான தான், நமக்கு அருள்பண்ணியேவிமே. “விண்ணுலகந்தருவானய்விரைகின் றான்” என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிமே; இது நிர்ஸிதம். இசைகைக்கு நீயுண்டு, இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு, இசைவைக் கொண்டு கார்யம் செய்கைக்கு ஸம்ஷந்த்ய முண்டு; இனி நம்பேற்றக்குக் குறையுண்டோ? (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானேறவழி தந்தவாட்டாற்றுன்பண் வகையே
நான் ஏறப்பெறுகின்றேன் நரகத்தை நகுநெஞ்சே!
தேனேறுமலர்த்துளவம் திகழ்பா தன்சேழும்பறவை
தானேறித் திரிவான தாளினை என் தலைமேலே.

ஆ -- (வானேற.) - திருநாடுபெறவேனுமென்று அபேகையுடையார் எல் லார்க்கும் வானேறுகைக்கிடான உபாயத்தைக் கொடுத்தருளினான்; அவனுடைய ப்ரா ஸாதித்தாலே, தேனேறுமலர்த்துளவத்தினாலே யலங்க்ருதமாயிருந்த அவனுடைய தாளினை பெரிய திருவடிமேல் ஏறுமாபோலே என் தலைமேலே நான் ஏறப்பெறுகின் றேன்; இனி, அவனைப்பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை வென்றிருப்பேனென்கிறார்.

ஒ. -- அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் ப்ராஸாதித்தாலே ஆஸ்ரிதர்க்குத் திருநாட் டுக்குப் போகைக்குவைத்த அர்ச்சிராஜிமதியாலே போகவும்பெறுகின்றேன்; பெரிய திருவடிமேலே யிருக்குமாபோலே அவன் திருவடிகள் என் தலைமேலேயிருக்கவும் பெற் றேனென்று ப்ரீதராகிறார். வழியென்று - உபாயமாகவுமாம்.

[நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - நெஞ்சே! அவனைப் பிரிந்திருக்கையாகிற நர கத்தை நகு. நரகமென்று - ஸம்ஸாரமாகவுமாம். [தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ் பாதன்] - தேன்மிகாகின்றதுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளை யுடையவன்.

பெருமான், நமக்கருள்தான்” என்ற பதத்யத்துக்கு ஊவம் - அல்லேனென்னுமைக்கு இத்யாதி வாக்யத்யமும். விவரணம் - விண்ணுலகம் இத்யாதி. “செய்வானே” என்றவவதாரணர்த்தம் - இதுநிர்ஸிதம் என்று. “அல்லேனென்னுமைக்கு” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - இசைகைக்கு இத் யாதி. “நம்பெருமான்” என்ற இத்தைப்பற்ற - ஸம்ஷந்த்யமுண்டு என்றது. “பெருமான்” என் றத்தைப்பற்ற - இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு என்றது. (ச)

ப.—அந்தரம், அவனருளிச்செய்த ப்ரகாரத்திலே நான் பரமபதத்தைப் பெறுகின்றேன்; அதுக்கடியான விஷயிகாரத்தாலே ஹோக்யமான திருவடிகள் என் தலையிலே யாய்த்தின வென்கிறார்.

வானேற - பரமபதத்திலே போகைக்கு உறுப்பாக, வழிதந்த - (“போம்வழியைத்தரும்” என்கிறபடியே) அர்ச்சிராஜிமார்க்கத்தை யுண்டாக்கித்தந்து, (அத்தாலே கொண்டு போவதாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்திவிறிதனானவன், பணிவகையே - “பண்டேபரமன் பணித்த பணிவகையே” என்கிறபடியே, நான் - (அவன் நினைவே நினைவாம்படியான) நான், ஏற - மேலேசெல்ல, பெறுகின்றேன் - பெறுகின்றேன்; (அதுக்கடியாக), தேன் - மதுவானது, ஏறு - மிகாரின்றுள்ள, மலர்த்துளவம் - மலரையுடைய திருத்துழாய், திகழ்பாதன் - செவ்விடெற்று விளங்கும்படியான திருவடிகளையுடையனாய், செழும்பறவை - டீர்ஸரீயாகாரண பெரிய திருவடியை, தான் ஏறித்திரிவான் - தான் விருப்பியேறி ஆபுரிதார்த்தமாக ஸஞ்சரிக்குடவனுடைய, அத்தாளினை - அந்த ஹோக்யமான திருவடிகளிரண்டும், என் தலைமேலே - என் தலைமேலாய்த்தின; நெஞ்சே! நரகத்தை - ஸம்ஸாரத்தை, நகு - (ஸாவஜ்ஞமாகச்) சிரித்துப் போம்படிபார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஸ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராஜிமதியாலே போகப்பெறுகின்றேன். நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயிகரிக்கவும் பெற்றேன் என்கிறார்.

[வானேற] - அபுநராவ்ருக்தி லக்ஷணமான பரமபதத்திலே ஏறுகைக்கு அர்ச்சிராஜிமதியைத்தந்த. பரமபதலாபத்திலும் அவ்வருகே ஒருலாஹமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராஜிமதி ஸித்தி. [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணின தேசம். [பணிவகையே] - சொன்னபடியே. “போகேஹாஸாணம்வஜ” என்றபடியே; “பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகை” என்றாரிதே; “மரணமானால்” என்று சொன்னபடியே யென்னவுமாம். [நானேற இத்யாதி] - நான் செல்லப்பெறுகின்றேன்; ஸம்ஸாரத்தைப்பார்த்து, “உன்னை வென்றேன” என்று சிரித்துப்போகப்பார். உன்னை நெடுநாள் குடிமைகொண்டதென்று பார்த்து உன்வெற்றி தோற்றப் போ; விஸ்வேஷமாகிற நரகத்தை நகுவென்றுமாம். இச்செருக்குக்கு அடியென்? என்ன,—[தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்] - நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேன்மிக்கு வாராரின்றுள்ள மலரையுடைய திருத்துழாய் விளங்காசின்னுள்ள திருவடிகளையுடையவன். திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளென்றுமாம். [செழும்பறவை] - இவனோட்டை ஸம்ஸலேஷத்தாலே டீர்ஸரீயமான வடிவையுடையவன். [தானேறித் திரிவான்தாளினை] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவனோட்டை ஸுஷஸ்பர்ஸத்துக்காகத் தானே ஏறி ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய திருவடிகள். [என் தலைமேலே] - அவன் தோளிலிருக்கை தவிர்ந்து என் தலைமேலே யிராசின்ருன்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஸ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராஜிமதியாலே போகப்பெறுகின்றேன்: நித்யாஸ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயிகரிக்கவும் பெற்றேனென்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானேற இத்யாதி. “வானேற” என்று தொடங்கி “என் தலைமேலே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

[வானேறஇத்யாதி] - பரமபதத்திலேபோய்ப் புதுகைக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கத் தைத் தந்த. பரமபதலாலுத்திலும் அவ்வருகே யோருலாலமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதி மதிஸித்தி. “போம்வழியைத்தரும்” என்று ஈபேமேபடியிறே அதினுடைய வைலகக்ஷண் யம். [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினலிடம். [பணிவகையே]-அவன் திருவுள்ளமானபடியே. அதாவது - “**கோடுகௌரணம்வ்யஜ**” (மாமேகம்ஸாரணம் வ்யஜ) என்றத்தைச் சொல்லுகிறார்; “பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே” என்று ரிறே; “மரணமானால்” என்றத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். [நானேறப்பெறுகின்றேன்] - “கண்ணன்வைகுந்தனோடு எனனெஞ்சிறைக்கண்டால்” என்று தூதுவிட்டுப்பார்த்திருக் கக்கடவ நான் உனக்குச்சொல்லவேண்டும்படியாவதே! [நான்இத்யாதி]- நான் பரமபதத் திலே ஏறப்பெறுகின்றேன். ஆனால் நான் செய்யவேண்டுமென்னென்ன? - [நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - ப்ராப்யபூமி கிட்டிற்றேன்னு கடுகக் கால்வாங்கிப் போகப்பாராதேகிடாய்! நெருநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி எளிவரவு படுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போருகிடாய். ‘உன்னைவென்றோமிறே’ என்று புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போரு. பிள்ளை யழகியமணவாளப்பெருமாளரையர் க்ரந்தியைப்பார்த்துச் சிரித்துச் சொன்னவார்த் தையை நினைப்பது. “**தெநநாநேந மஹதா நிரீஜகாமஹர்ஸ்வரஃ**”-மஹாராஜர் வந்துஅறைகூவ, “**பூர்வக்ஷணத்திலே பரிஹவப் பட்டுப்போனவன் இப்போதுவந்து அறைகூவும்போது, வெறுமனல்ல; போதல்லாப் போதிலே நீ புறப்படக்கடவையல்ல**” என்று தாரை காற்கட்டச் செய்தேயும், க்ஷத்திரிய னாகையாலே பரிஹவம் போறுக்கமாட்டாமை புறப்பட்டு, “மிடற்றோசை யிருந்தபடியென்? பழைய கோழைத்தனமற்றுத் தெளிந்து முழங்கியிருந்தது: இதுக்கோடியுண்டாகவேணும்: உண்டாய்த்தாகில் நமக்குஇரைபோருகிறது” என்றானிறே. “**ஹர்ஸ்வரஃ**” (ஹர்ஸ்வரஃ)- இதுக்குமுன்பு பிறரைக்கூவ ஜீவித்தவனல்லன். அப்படியே அவனை யண்டைகொண்ட ஸலத்தாலே, ஸம்ஸாரத்தைப் பார்த்து ‘உன்னைவென்றோமிறே’ என்று கையைத்தட்டிச் சிரித்துக்கிடாய் போருவது. அறிவுகேடர்க்கு, நரகமென்று-யமாதிகள் குடியிருப்பைச் சொல் லிற்றுகவுமாம். “மற்றைநரகம்” என்கிற ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது; * வானுயர்ப்பத்

வானிலே யேறுகைக்கு என்றபடி. வானேத்தந்தவென்னுதே, “வழியைத்தந்த” என்பா னென்? என்ன-பரமபத இத்யாதி. அப்படி விலக்ஷணமாயிருக்குமோவென்ன-போம்வழியை இத் த்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அவன் இத்யாதி. பணிதல் - சொல்லுதல். “பணிவகை” என்றால் - சரம ஸ்லோகத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - பண்டே இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - மரணமானால் இத்யாதி. “நான்” என்றதுக்கு ஹவம் - கண்ணன் இத்யாதி. திருவிருத்தம், “அன்னம் செல் வீரும்” இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்தம். ஸப்தார்த்தம் - நான்பரமபதத்திலே இத்யாதி. குடிமக்கள் - குடியாள்கள். எளிவரவுபடுத்தின - லவ்யூதரமாக்கின. நகுதல்-சிரித்தல். சிரிக்கும்படியேதென்ன. உன்னை இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளை இத்யாதி. அதாவது - பரமபதத்துக்குப் போகிற ஸமயத்திலே, “உன்னைவென்றேன்” என்று க்ரந்தியைப்பார்த்தருளிச்செய்தா ரென்றபடி. ஸம் ஸாரத்தைப்பார்த்துச் சிரிக்கைக்கு ஹேது அவனை யண்டைகொண்ட ஸலமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, அத்தை ஸநிஷர்ஸநமாக அருளிச்செய்கிறார் - தேநநாநேந இத்யாதி ஸங்க்ஷேபே, “**ததொ மஜுகுஸரிவாஸுத்ரிவொஹைவிஜஹு: தெநநாநேந**” இத்யாதி. அறைகூவ - ஜய த்வகிபண்ண. இத்தால் இங்கே ஏது சொல்லப்பட்டதென்ன - அப்படியே இத்யாதி. “நர கம்” என்றவிது - ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - அறிவுகேடர்க்கு இத்யாதி. ‘மற்றை நரகம்’ என்கிறவாக்யத்தடியிலே, “இங்கே” என்று கூட்டிக்கொள்வது. “மற்றைநரகம்” என்றால்

துக்குளதீர்த்தட்டிறே. நாம் இப்படி ஸம்ஸாரத்தைக் கைதட்டிச் சிரிக்கைக்கு நமக்கு உத் தேச்யவஸ்துதான் கைபுகுந்ததோவேன்ன - [தேனேறுஇத்யாதி] - கிண்ணகப்பெருக்குப் போலே நாட்சேல்ல நாட்சேல்லத் தேனேறிவாராநிற்பதாய் மலரையுடைத்தான திருத்துழா யானது விளங்காநின்றள்ள திருவடிகளையுடையவன். [சேழும்பறவை] - அவனோட்டை ஸம்ஸலேஷத்தாலே குளிர்ந்து ஈர்ஸநீயமான வேஷத்தையுடைய திருவடியை. இத்தால் ஸர்வேஸ்வரனோட்டை ஸ்பர்ஸம் இவனுக்கிருக்கும்படிசொல்லிற்று. [தானேறித்திரிவான] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவன்தோளில்இருப்பு ஸுஷஸ்பர்ஸமாயிருக்கையாலே அவனை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்குமாய்த்து. [தானேறித்திரிவானதாளிணையென் தலைமேலே] - திருவடி திருத்தோளிலும் என் தலையிலுமான இது தவிர்ந்து என் தலையிலேயாய்த்து. அவன் இழவுக்கு வெறுக்கவேண்டாவிதே ; அவன்தானே கோவேந்து கோடுக்கப்பெற்றவராகையாலே. ஆகையிதே ஒருபழுவற்பெற்றது. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

தலைமேலதாளிணைகள் தாமரைக்கண் என்னம்மான்
நிலேபேரானேன்னெஞ்சத்து எப்போழுதும்எம்பெருமான்
மலைமாடத்தரவணை மேல்வாட்டாற்றன்மதமிக்க
கோலையானமருப்போசித்தான்குரைகழல்கள்குறுகினமே.

ஆ.—(தலைமேல.) - திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்தருளினான் ; அழகிய திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருளாநின்றான் ; ஒருகாலும், என் நெஞ்சில் நின்றும் நிலேபேரான் ; இங்ஙனே அவன்திருவடிகளை நாம் குறுகப்பெற்றோ மென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதீயத்தில் நின்ற ஒருகாலும் போகிறிலன் : அவன் திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்று பரிதராகிறார்.

[கோலையான மருப்போசித்தான்] - தம்முடைய ப்ரதிவந்யகத்தைப் போக்கின்படி. [குரைகழல்கள்] - சிறு சதவகைகளாலே த்வறிக்கிற திருவடிகள்.

ப.—அநந்தரம், திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தவளவன்றியே, என்னெஞ்சிலே ஸத்திரமாகப் புகுந்துநிற்கிறவன் திருவடிகளைக் கூடப்பெற்றோ மென்கிறார்.

ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - வானுயர் இத்யாதி. “ஏறு” என்ற வர்த்தமானார்த்தம். கிண்ணகப்பெருக்கு இத்யாதி. கிண்ணகப்பெருக்கு - ஆற்றப்பெருக்கு. மலர் - பூ. சேழமை - அழகு. ஏறி என்னுதே “தானேறி” என்றதுக்கு ஊவம் - அவனுக்காகவும் இத்யாதி. “தலைமேலே” என்றவவதாரணார்த்தம் - திருவடி இத்யாதி. ஆனால் பெரியதிருவடி ஈஃஷப்பபாரோ, பாஸம்ருத்த்யேகப்பாயாநாரான இவர் அவனிழவுக்குவெறுதே “என் தலைமேலே” என்று உகப்பாடுன்னென்ன - அவனிழவுக்கு இத்யாதி. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆகையிதே இத்யாதி. அதாவது - அவன் புருஷகாரமாகக்கொண்டு வருகையாலேயிதே, அவனைப்போலே தோளிலன் றிக்கே தலைமேலே யாகப்பெற்றதென்றபடி. பழ - படி. (ரு)

தாளிணைகள் - அவன் திருவடிகள், தலைமேல - எந்தலைமேலேயிராநின் றன் ; (அத்தால்வந்த உகப்பு தன்னதாம்படி தோன்ற), தாமரைக்கண் - தாமரைபோலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், என்னம்மான் - என்னைப் பெறுப்பேறுகப் பெற்றா னாய்க்கொண்டு எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய், (அவ்வளவன்றியே), என்னெஞ்சத்து - என்நெஞ்சக்குள், எப்பொழுதும் - எப்போதும், நிலைபேறான் - நின்றநிலைபேரா னாய், எம்பெருமான்-என்பக்கலிலே நிலைபெறுகையாலே ஸர்வாயிகனாய், (எனக்குஉப கரிக்கைக்காக), மலை - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களையுடைய, வாட் டாறு - திருவாட்டாற்றிலே, அரவணைமேலான் - திருவரவணையின்மேலே கண்வளர்ந் தருளுகிறவனாய், (ப்ராப்திப்ரதிவ்யகங்களை), மதம்மிக்க - மதத்தாலேமிக்கு, கொலை- கொலையிலே உடீயுத்தமான, யானை - குவலயாபிடத்தை, மருப்புஒசித்தான் - ஸ்ருங்க ஹம்மப்பண்ணினற்போலே என் அநுஹவி ரோயியையழித்தவனுடைய, குரை - (வீரக் கழலில்) த்வதியையுடைய, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - கூடப்பெற்றோம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருவாட்டாற்றிலே ஸந்தியிபண்ணி என்னை ஸர் வதோமுபமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்] - திருவடிகளாலே எந்தலையை அலங்கரிப்பாநின்றான். [தாமரைக்கண் என்னம்மான்] - என்முன்னே சின்று கண்ணழகைக்காட்டி “ஜித்யூ” என் னப்பண்ணிசின்றான். [நிலைபேரான் என்னெஞ்சத்து] - ஹ்ருயத்தினின்றும் கால்வாங்கு கிறிலன். [எப்பொழுதும்] - ஸர்வகாலமும் இப்படி செய்யாநின்றான். தன்னை அநுஹ விப்பார் நானாஹியஸரீரத்தாலே அநுஹவிக் குமாபோலே, என்னை அநுஹவிக்கைக்கு அநேக விழீரஹங்களைக் கொள்ளாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமையுடையவ னைப் பெற்றுவருக்குமளவன்றிறே உடைமையைப்பெற்று லுடையவனுக் கிருப்பது. [மலைமாடத்தரவணை இத்தயாதி] - மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங் களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனத்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளு கிறவன். பர்யங்க விடீயையிற் சொல்லுகிறபடியே: உத்தேஸ்ய வஸ்துவுக்குக் குறைவற் றிருக்கிறபடி. அநுஹவி ரோயியை, குவலயாபிடத்தைத் தள்ளினற்போலே தள்ளிப் பொகட்டான். இப்படி லோமுபமான திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோம். [குரை] - ஆஹண த்வதி. “கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ” என்னும் விடாய் தீரும்படி கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. திருவாட்டாற்றிலே ஸந்தியிபண்ணி என்னை ஸர்வதோ முபமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்] - “நின்செம்மாபாதப்படித் தலைசேர்த்து” என்றும் “பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும் நான் ப்ரார்த்தித்தபடியே, அழகிய திருவடிக ளாலே தலை அலங்காரமாகப்பண்ணினான். [தாமரைக்கண்என்னம்மான்]-என்முன்னே நின்று குளிரநோக்கி “ஜித்யூ”(ஜிதம்) என்னப் பண்ணிநின்றான். [நிலைபேரான் என்னெஞ்

ஆறும்பாட்டு.—தலைமேல இத்தயாதி. “தலைமேலதாளிணைகள்” என்று தொடங்கி “குரைகழல்கள் குறுகினம்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவாட்டாற்றிலே இத்தயாதி.

“ஸர்வதோமுபமாக விடமாட்டாதவன்” என்கிறஇதிலே,முந்துற “தலைமேலதாளிணை கள்” என்று விசேஷிக்கிறதாக்கு ஹாவம் - நின்செம்மா இத்தயாதி, திருவடிகளிரண்டும் எந்தலை

சத்து] - நெஞ்சவிட்பேராதே நின்றாய்த்து இதேல்லாம்செய்கிறது. ஸௌஹீ ஐம்பது வடிவுகொண்டாற்போலே, இவன் தன்னை அநுலவிக்க நாநாலாவங்கொள்ளுமாபோலே, அவன்தான் இவரை அநுலவிக்க அநேகவிக்ரஹம் கொள்ளாநின்றான். [எப்பொழுதும்] - “எப்பொழுதும்நாஸ்திங்களாண்டேழியுழி” என்று தன்னை அநுலவிக்கைக்கு நான் பாரித்த துறைகளடையக் கைக்கொண்டான். ஸர்வஸக்தியோ முமடையக் காட்டாநின்றான். என்னெஞ்சிலேநிற்பது, அப்படியே கண்ணுக்கிலக்காம்படி முன்னேநிற்பது, திருவடிகளைத் தலைமேலே வைப்பதாகிற இதேல்லாம் ஒருகாலே செய்யாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமை உடையவனைப் பெற்றாலிருக்குமாபோலன்றிதே, உடையவன் உடைமையைப் பெற்றாலிருக்கும்படி. [மலைஇத்யாதி] - மலைகளைப் புடைபடத் துளைத்து நெருங்கவைத் தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்களுையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந் தருளினவன். இத்தால் - ப்ராப்யவஸ்துவைச்சொல்லுகிறது, பர்யங்க விஷயையிற் சொல்லுகிறபடியே. [மதம்இத்யாதி] - அநுலாவவிரோடிகள் அடங்கலும் குவ லயாபீடம்பட்டது பமேஇத்தனை. அவன் இவன்விரோதியைப்போக்க இவனுக்குஅநுல வத்திலே யங்வயம். [குரைகழல்கள் குறுகினம்] - ஆஹரணவோலி செவிப்படாநின்றது. “தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளும்காலம் இன்னம்குறுகாதோ” என்று ப்ரார்த்தித்தது பெற்றோம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

குரைகழல்கள் குறுகினம்நம்கோவிந்தன் குடி கோண்டான்
திரைசுழுவகடல்புடைசூழ்தேன்னாட்டேத்திலதமன்ன
வரைசுழுவமுணிமாட வாட்டாற்றான்மலாடிமேல்
விரைசுழுவநுந்துளவம்மேய்ந்நின்றகமமுமே.

மேலே யிராசின்றனவென்று ஸப்தார்த்தம். “என்னெஞ்சத்து - நிலைபேரான்.” என்னெஞ்சக் குள் எப்பொழுதும் நின்றநிலை பேராணென்று ஸப்தார்த்தம். நெஞ்சைவிட்டுப் பேராதே யிதெல் லாம் செய்யக்கூடுமோவென்ன - ஸௌஹீ இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவன் அநேகஸரீர பரிக்ரஹம் பண்ணுகையாலே கூடுமென்றபடி. இரண்டாம்வாக்யம் முத்தவிஷயம். “எப்பொழுதும்” இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - நான் தன்னை நித்யாபூர்வமாகப் பாரித்ததெல்லாம் தானென்னை நித்யாபூர்வமாகப் பாரியாநின்றானென்று கருத்து. “அநேகஸரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி யநுலவியாநின்றான்” என்றத் தால் மலிதம் - ஸர்வஸக்தியோகம் இத்யாதி. அவரோஹக்ரமத்தாலே அந்த ஸக்தியைக் காட்டு கிரூர்-என்னெஞ்சிலே இத்யாதி. இவன் அவனை வலித்தால் நாநாலாவங்கொள்ள ப்ரார்த்தமாயிருக்க அவன் கொள்ளுகைக்கடியேதென்ன - உடைமை இத்யாதி. “மலைமாடம்” என்றது - * வாட் டாற்றுக்கு விசேஷணம். புடைபட - இடம்பட; அவகாஸமுண்டாம்படியாக. “அரவணமேல்” என்றதுக்கு ஊவம் - இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். “கொலையாணைமருப்பொசித்தான்” என்ற துக்கு ஊவம் - அநுலவ இத்யாதி. “குரைகழல்கள் குறுகினம்” என்றத்தையும் கூட்டி ஊவம் - அவன்இவன் இத்யாதி. குறுகினத்துக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆஹரண இத்யாதி. குரை - ஸப்தம். “குறுகினம்” என்றதுக்கர்த்தம் - தடந்தாமரை இத்யாதி. கொலையாணை - கொலையில் உத்புத்த மான ஆணை. (சு)

ஆ.—(குரைகழல்கள்.) - இப்படி நெஞ்சை! நாம் குரைகழல்கள் குறுகினம்; நம்கோவிர்தன் ஸபரிகரமாகவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருளினான். இதுக்கடையானமென்? என்னில்; வாட்டாற்றான் திருவடிகள் திருத்துழாய் என்னுடம்பெல்லாம் கமழ்கிறபடி பாராயென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான்; அத்தாலே என் உடம்பு நிரந்தரமாகத் திருத்துழாய் நாளூகின்றது என்கிறார்.

[நம் கோவிர்தன்] - ஆஸ்ரிதஸுலஹன க்ருஷ்ணன். [திரைகுழுவு என்று மேலுக்கு] - திரைமிக்க கடல் அருகே சூழ்வதுஞ்செய்து, தென்னாட்டுக்கு ஒரு திலகம் போலேயாய், மலைகள் திரண்டாற்போலேயிருக்கிற அழகிய மாடங்களையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பரிமளம்மிக்கிருந்துள்ள நல்ல செவ்வீக்திருத்துழாய்.

ப.—அந்தரம், தான் ஸம்ஸ்க்ஷித்ததுக்கு அடையாளந்தோன்றும்படி ஆஸ்ரிதஸுலஹன க்ருஷ்ணன் தான் என்னெஞ்சிலே பூர்ணமாக இருந்தானென்கிறார்.

குரை - விலக்ஷணமான, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - குறுகப்பெற்றோம்; (“நிலைபேரான்” என்கிறபடியே), நம் - நமக்குவ்யனான, கோவிர்தன் - க்ருஷ்ணனானவன், (பரிபூர்ணமாக நம்நெஞ்சை), குடி - குடியிருப்பாக, கொண்டான் - ஸ்வீகரித்தான்: (அத்தாலே), திரை - திரைகள், குழுவு - திரைத்திரண்ட, கடல் - கடலாலே, புடை - பரிஸரத்திலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, தென்னாடு - தென்னாட்டுக்கு, திலகம்அன்ன - திலகம்போலே யிருப்பதாய், வரைகுழுவு - மலைகள் திரைவிருந்தாற்போலே யிருக்கிற, மணிமாடம் - மணிமயமான மாடங்களையுடைய, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றி லெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய, மலாடிமேல் - விகஸிதபத்மம் போலே நிரதிசயஹோக்யமான திருவடிகளின்மேலே, விரை - பரிமளங்கள், குழுவு - திரண்டு, நறம்துளபம் - கமழுகிற திருத்துழாயானது, மெய் நின்று - என்ஸாரீரத்திலே ஸத்திரமாகநின்று, கமழும் - மந்யியாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தான். அத்தாலே என் உடம்பு திருத்துழாய் நாளூகின்றது என்கிறார்.

[குரை இத்யாதி] - ஆஹணத்வதியோடே அவன்வந்து மேல்விழ்க் கிட்டப்பெற்றோம். [நம் கோவிர்தன் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான க்ருஷ்ணன், “அகம்படிவந்து புகுந்து” என்கிறபடியே வந்து புகுந்தான். [திரை இத்யாதி] - திரை மிக்கிருந்துள்ள கடல் அருகே சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்குத் திலகம்போலே யாய், மலைகளை நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மணிமயமான மாடங்களையுடைய தான திருவாட்டாற்றிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளின்மேற் பரிமளம் மிக்க திருத்துழாய். விரை - பரிமளம். [மெய்நின்று கமழுமே] - ஸாரீரம் நிரந்தரமாக நாளூகின்றது. “குரைகழல்கள் குறுகினம்” என்று நான் சொன்னவார்த்தை மெய்யென்னுமிடம், என் உடம்பே சொல்லாநின்றதென்கை. “அன்றி மற்றோருபாயமென்?” என்று தோழிசொல்லியும், “வெறிகொள் துழாய்மலர் நாமும்” என்று தாயார் சொல்லியும் போந்த இத்தைத் தம் வாயாலே சொல்லும்படியுமாய்த்து.

சுரு.—ஏழாம்பாட்டு. “குறுகினம்” என்ற இது என்கொண்டு அறிவதென்னில், ‘பார்க்கலாகாதோ உடம்பு கோயிற்சாந்து நாறுகிறபடி?’ என்கிறார்.

[குறைகழல்கள் குறுகினம்] - அணித்தேன்னும் இத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனல்லேன், கிட்டினேம். [நம்கோவிந்தன்] - ஆபுரிதர்க்கு ஸ்வம்மாக ப்ரஸித்தனை க்ருஷ்ணன். [கோவிந்தன் குடிகொண்டான்] - “அரவத்தமளியினோமேழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படிவந்துபுகுந்து” என்கிறபடியே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலகஷம் குடியோங்கூடக் காணும் இவர்களுள் சிலே புகுந்தது. [திரைஇத்யாதி] - திரைமிக்கிருந்துள்ள கடலாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருப்பதாய், தேன் னுட்டுக்கு ஒருதிலகம்போலேயாய், மலைகளைநெருங்க வைத்தாற்போலே மணியமமான மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாகவுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய. [மலரடிமேல்] - சேவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளங்களையுடைத்தான திருவடிகளின் மேலே, பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாயானது. [மெய் நின்றுகமழுமே] - என்னுடம்பு நிரந்தரமாக நாறாநின்றது. “அன்றிமற்றோருபாயம்” என்று தோழிசொல்லியும் “வேறிகொள்துழாய்மலர்நாறும்” என்று தாயார்சொல்லியும் போந்தஇது, தன்வாயாலே சொல்லும்படியாய்த்து. [மெய் நின்றுகமழுமே] - என்வார்த்தை அறியவேணுமாகில் என்னுடம்பை மோந்து பார்க்கமாட்டிகோளோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மெய்ந்நின்றுகமழ்துளவ விரையேறுதிருமுடியன்
கைந்நின்றசக்கரத்தன் கருதுமிடம்போருதுபுனல்
மைந்நின்றவரைபோலும் திருவுருவ்வாட்டாற்றற்றது
எந்நன்றிசேய்தேன என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே?

ஆ.—(மெய்ந்நின்று.)-திருத்துழாய் தொடக்கமாக அபர்யந்தலோக்யங்களை யுடையனாய், ஸ்வேச்சாதுவிபூயி ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்திக ழ்வயாயுயோபேதனாய், நிரவயிக ஸௌந்தர்ய விஸிஷ்டனாயிருந்த வாட்டாற்றற்றது நான் என்ன அதுகூலவ்ருத்தி பண்ணினேனாகக்கொண்டு தான் என்னுள்ளேபுகுந்து திகழுதெனது? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—குறைகழல்கள் இத்யாதி. “விரைகுழுவருந்துளபம் மெய்ந்நின்றுகமழுமே” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - குறுகினம் இத்யாதி. “மெய்” என்றது - சாடி. மெய் - ஸரீரம், ஸத்யமும். விவரணம் - பார்க்கலாகாதோ இத்யாதி.

அறுவாதத்துக்கு ஹாவம் - அணித்தேன்னும் இத்யாதி. “நம்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. குடிகொண்டான் - ஸபரிகரமாக இருப்பிடமாகக்கொண்டான். நெஞ்சிலே பென்றபடி. “கோவிந்தன் குடிகொண்டான்” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வமாக ஹாவம் - அரவத்தமளி இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. அமளி - படுக்கை, அகம்படி - அந்தரங்கமான அடியார். “கோவிந்தன்” என்றத்தைப்பற்ற - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலகஷம் குடியோடும் என்றது. குழவு - கூட்டம். புடை - சுற்றும். நறு - நன்றான. மெய்ந்நின்று - மெய்யிலேகின்று. “நின்று” என்றதுக்கு ஹாவம் - நிரந்தரமாக என்று. “கமழும்” என்றவர்த்தமந்நர்த்தம்-நாறநின்றது என்று. இதுக்கு ம்லிதம்-அன்றிமற்றோர் இத்யாதி. மெய்ந்நின்றுகமழும்துஅறியும்படி பென்னென்ன - என்வார்த்தை இத்யாதி; இது “கமழுமே” என்கிற அறுவாதுரணர்த்தம். (ஊ)

[மெய்ந்நின்று கமழ்துளவ விரை] - திருமேனியிலே கமழாநின்றனாள் திருத்
துழாயின் பரிமளம். [ஏறுதிருமுடிபன்] - அப்பரிமளம் மிகாநின்றனாள் திருமுடியை
யுடையனாய்; கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலே ஏறுமாபோலே திருமுடியிலே வெள்ளமிடா
நின்றது. [கைந்நின்ற சக்கரத்தன்] - நினைத்தவிடத்தே சென்று யுத்தம்பண்ணி எதிரி
களையுழித்து மீண்டு திருக்கையிலே வர்த்திக்கும் திருவாழியையுடையனாய், ஊவஜ்ஞ
னாய் அடிமைசெய்து; “வ்ஹுதஹ்நீஹ்நராவிஸக” என்றும், “நாஸிவாஸ்யுஜமாஸி”
என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கையிலே வர்த்திக்குமாய்த்து. “சயஹ்ரிவாநாஸ்யுஜ”
[புனல்மைந்நின்றவரை இத்யாதி] - புனல்போலேயும் மைபோலேயும் நின்றவரை
போலேயுமென்னுதல். [மைந்நின்றவரை] - மைமாறாத வரை; அஞ்ஜாநிரி என்னுதல்.
[வாட்டா ற்றாற்கு] - “வாட்டாற்றார்க்கு” என்று-பூஜாவாசியல்ல: வாட்டாற்றாநுக்கு என்ற
படி. [எந்நன்றிசெய்தேனா] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரிய உடையாரைப்போலே
என்னை அழியமாறினேனோ? திருவடியைப்போலே தனியிடத்திலே உதவினேனோ?
தன்னுடைய ஆஜ்ஞாருபமான விஹிதங்களை அதுஷ்ட்டித்தேனோ? என்நெஞ்சில் புகுந்த
பின்பு விளங்கினென்னுட்படி விரும்பிற்று.

ரித்தனை. “பூவூஷஜாசீகிபூ” (ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்)-பூசல்வாக்யமென்று தனியேயொன்றுண்டிதே; அத்தால்வந்த புகழைத் தாம் படைத்தார். “நிஸிவரவகிபூ” (நிஸிசரபதிம்)-களவுபூசல் செய்வார்க்குஒதுங்க நிழலான பையலை; ராஜபுத்ரர்களை யகற்றித் தனியிடத்திலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிதே. “சூஜெள” (ஆஜேள)-அவர்களுக்கு அல-லிமியானசெவ்வைப்பூசலிலே. “யோஜயிசுவாஸு செண” (யோஜயித்வாஸ்ரமேண)- அவனையினைப்போடே கூட்டினார்; தாம் புகழோடே கூடினார். “மமகதிவிஸாஸு மஜ்ஜயிசுவா” (ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா) - நலவிடை வெளி பெருத்திருக்கிற ஆகாசத்தை வருத்தமறக்கடந்தார். “அகபூஷகிமூ” (அர்க்கஸூக்) -அதுசெய்தபடி ஆதித்யபுத்ரனென்று, தோற்றம்படியாயிருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினால் பின்பு அஸ்தமித்து நிற்கக்காணு மித்தனையிதே. “ராஜிவாஸு மஜ்ஜம” (ராமபார்ஸ்வம்ஜகாம)-பெருமானைப்பிரிந்தபடியாலே வந்து கிட்டேவதும் செய்தோமென்று தோற்றம்படி மதிக்கவொன்று செய்து வாராமையாலே, நேர்கோடு நேர் முன்னிற்கமாட்டாதே பெருமானாகே போய் நின்றார். பையல் தலையைப் பிடுங்கிக்கோவேந்து திருவடிகளிலே இடப்பெறுத நாம் என் சொல்லி முன்பே நிற்பதென்று பெருமானாகே வந்துநின்றார். [புனல்இத்யாதி] - புனல் போலவும் மைபோலவும் நின்றவரைபோலவும் இருக்கிறவென்னுதல், மைமாறுதவரை போலேயென்னுதல். வாட்டாற்றார்க்கென்று - பூஜாவாசியன்று, வாட்டாற்றாறுக்கென்ற படி. [என்னன்றிசெய்தேனா] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரியவுடையாரைப் போலே தடையோடே முடிந்தேனா? திருவடியைப்போலே “ஐஷ்டாஸீதா” (தருஷ்டாஸீதா) என்றுவந்தேனா? அன்றியே, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணினே னம்படி விஹிதகர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனா? என்னநன்மைசெய்தேனாக என்னெஞ் சிலே புகுந்தபின்பு பெருப்பெறுபெற்றாற்போலே விளங்காநின்றான்? ஐஸ்வர்யஸூசகமான தாரது, நினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்ல பரிகரமது, வடிவழகது, இப்படிதுறை தோறும் தலைமைபெறும்படி யிருக்கிறவன் என்னெஞ்சிலேபுகுந்து பெருப்பெறுபெற்றான யிராநின்றான்.

(அ)

பாக்யம் - வீரஜி. ராக்ஷஸமென்னுதே “நிஸிவரவகிபூ” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - களவுபூசல் இத்யாதி. அவன் களவுபூசல்செய்தானெவென - ராஜபுத்ரர்களை இத்யாதி. “கீர்த்திம் - ப்ராப்ய” என்றத்தைப்பற்ற - தாம் புகழோடே கூடினார் என்றது. ஆதித்யன் அப்படி வருத்தமறக் கடப்பனெவென - உதயகிரியிலே இத்யாதி. வந்து கிட்டேவதும் செய்தோமென்று தோற்றம்படி - வந்துகிட்டமிடத்தில் இன்னதுசெய்தோமென்று தோற்றம்படியென்று கூட்டுவது. “மதிக்கவொன்றுசெய்து, வாராமையாலே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பையல் இத்யாதி. புனல் - ஸமுத்ரம். “திருமுடியன்” இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஏகவசநாறுகுணமாக “வாட்டாற்றற்கு” என்றதுக்கர்த்தம் - வாட்டாற்றார்க்கு இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையும் கடாக்கித்து ஊவம் - ஐஸ்வர்ய இத்யாதி. “தருஷ்டாஸீதாஸீதா ராக்ஷணாஸுரோஸதீ” ஸஹ்யஸுஷ்யஸிவகி ராக்ஷணாஸிவகி ராக்ஷணாஸிவகி” இதிஸூந்தராகண்டே ராமம்ப்ராதி மாருதி. “ந்யுவேடிபுரெயா-தாஐஷ்டாஸீதெகிதததத” இதி ஸங்க்ஷேபே.

(அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் திருமங்கைதன்னோடும் -
திகழ்கின்றதிருமாலார் சேர்விடம்தண்வாட்டாறு
புகழ்கின்றபுள்ளூர்தி போரரக்கர்குலம்கேடுத்தான்
இகழ்வின்றிஎன்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும்பிரியானே.

ஆ.—(திகழ்கின்ற.) - தனக்கு ழிவ்யமஹிஷி, ஸர்வலோகேஸ்வரியான பெரியபிராட்டி; சேர்விடம், திருவாட்டாறு; தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யைக ரகித்வமே புகழாகவுடையனாயிருந்த பெரியதிருவடி, தனக்கு ழிவ்யவாஹமும் ஆஸ்ரிதவிரோயி நிரஸநோபகரணமும்; இங்குனையிருந்துவைத்து, என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்பார்த்து என்னையிகழாதே ஒருக்ஷணமென்னைப்பிரியில் ஸரிக்கமாட்டாத ஸ்வலாவத்தை புடைய னாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்திருந்தருளினான்; ஒருவனுடைய குணவத்தை யிருக்கும்படியே இது! என்கிறார்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்த பரிபூர்ணனை தான் இகழ்வின்றிக்கே என்நெஞ்சத்து எப்பொழுதும் பிரியாதிராநின்றான்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார். [திகழ்கின்ற என்று தொடங்கி] - விளங்காநின்ற திருமார்விலே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியானோடுங்கூட விளங்காநின்றான் திருமாலார் சேரும் ஸ்யா நம், ஸ்ரமஹரமான திருவாட்டாறு. [புகழ் என்று தொடங்கி] - புகழ்க்கெல்லாம் ஸ்யாநமான பெரிய திருவடியைத் தனக்கு வாஹமாகவுடையனுமாய், பெருமிடுக்கரான ராக்ஷஸகுலத்தைக் கெடுத்தான்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீயஃபதியாய்க்கொண்டு திருவாட்டாற்றிலே நின்றவன், என்நெஞ்சை ஒருகாலும் பிரிகிறிலென்கிறார்.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் - ஸ்வாஸாவிகமாக விளங்குகிற திருமார்பில், திரு மங்கைதன்னோடும் - நித்யயௌவந ஸ்வாஸாவையான லக்ஷ்மியோடேகூட, திகழ்கின்ற திருமாலார் - விளங்குகிற ஸ்ரீயஃபதியானவன், சேர்விடம் - (தான்) நித்யவாஸம்பண்ணு கிறவிடம், தன் - ஸ்ரமஹரமான, வாட்டாறு - திருவாட்டாறு; ('ஶாலஸலா' என் கிறபடியே), புகழ்கின்ற - ஸேஷத்வகீர்த்திக்கு வாஸஸ்யாநமான, புள் - பெரியதிரு வடியை, ஊர்தி - நடத்துவானாய், (இவ்வாஹநவலத்தாலே), போர்-யுத்தோத்வலரான, அரக்கர் - ராக்ஷஸருடைய, குலம் - திரளை, கெடுத்தான் - நசிப்பித்தவன், என்நெஞ் சத்து - ஹேயமான என்னெஞ்சிலே, இகழ்வின்றி - ஒரு அநாடிமின்றியே, எப் பொழுதும் - ஸர்வகாலமும், பிரியான் - பிரிகிறிலன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்தம் பூர்ணனை தான் இகழாதே என் மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திகழ்கின்ற இத்யாதி] - வெறும்புறத்திலே விளங்காநிற்கிற திருமார்விலே யிருக்கிற பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்காநின்றான் ஸ்ரீயஃபதியான

வன் சேரும்ஸ்யாநம் ஸ்ரமஹரமான வாட்டாறு. ஸ்ரீயுபதியான ஏற்றத்தோபாதி போருமாய்த்து திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாக வுடையனாகையும். [புகழ்நின்ற இத்யாதி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்யாநமான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். புகழடங்கலும் பெரியதிருவடி பக்கவியையாய், அவனையுடையவனென்னும் புகழே யாய்த்து இவனுக்கு உள்ளது. [போரரக்கர் குலம் கெடுத்தான்] - செவ்வைப்பூசலிலே ராக்ஷஸவரமுத்தைக் குலமாக முடித்தான். “ஸம்ஸாரி” என்று இகழ்ந்தே ஸர்வகால மும் விடுகிறான்.

௭௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு அத்யந்தம் பூர்ணனானதான் இகழாதேஎன்மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறான்: ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே ! என்று பரீதராசிறார்.

[திகழ்கின்றவித்யாதி] - வெறுப்புறத்திலே விளங்காநின்றள்ள திருமார்விலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்கா நின் றள்ள ஸ்ரீயுபதியானவன். அல்லாதாரையும் ஸ்ரீமான்களேன்று சொல்லுமிறே ஒளப சாரிகமாக; அப்படியல்ல இங்கு ; * திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கையாலே ஸ்ரீயுபதி யென்று பேரையுடையவன். இந்த ரேஹமும் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை ; திருமாலானவ னென்றபடி ; “புள்ளர்தி” என்றவோபாதி. [சேர்விடம் தண்வாட்டாறு] - ஸ்ரீயுபதித் வத்தோபாதியும் போருமாய்த்து அவ்வூரை இருப்பிடமாகவுடையனாயிருக்கிறவதுவும். [புகழ்இத்யாதி] - புகழெல்லாம் தன்பக்கலிலே கிடக்கும்படியிருக்கிற பெரியதிருவடி - வாஹநம். புகழடங்கலும் கிடப்பதுஅவன்பக்கலிலே ; அதையுடையனென்கிற இதுவே இவனுக்குஏற்றம். [போர்இத்யாதி] - செவ்வைப்பூசலிலே ராக்ஷஸஜாதியைக் குலமாக முடித்தான். [இகழ்வுஇத்யாதி] - “ஸம்ஸாரி” என்று பிற்காலியாதே, ஒரு கார்யப்பாட் டாலே செய்தானாய், பின்பு விட்டுக் கைப்பிடிக்கையன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் விடுகிற லன். பித்தோபஹதர் சந்தநபங்கத்தினின்றும் கைவாங்கமாட்டாதாற்போலே, கூடிண காலமும் பிரியமாட்டுகிறான்.

(க)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திகழ்கின்ற இத்யாதி. “திருமாலார்” என்று தொடங்கி “எப்பொழு தும் பிரியானே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யந்தம் இத்யாதி. “பிரியானே” என்றத்தைப்பற்ற - பரீதராசிறார் என்றது.

“திருமாலார்” என்னுமிற்க “திருமங்கை தன்னோடும்” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன- அல்லாதாரையும் இத்யாதி வாக்யதரயம். இந்த ரேஹம் - “திருமாலார்” என்றவிடத்தில் ரேஹம்: சஸப்தத்தாலே - † “வாட்டாற்றார்க்கு” என்று கீழ்ச்சொன்ன ரேஹத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. புள்ளர்தியென்றவோபாதி என்றது - “புள்ளர்தி” என்கிற திருநாமம்போலே “திருமால்”. என் கிற திருநாமமும் முக்யமென்றபடி. “திருமாலார்” என்றத்தோடே “சேர்விடம் தண்வாட்டாறு” என்றத்தையும் கூட்டிலாவம் - ஸ்ரீயுபதித்வத்தோபாதியும் இத்யாதி. “புகழ்நின்றபுன்” என்ற துக்கர்த்தம் - புகழெல்லாம் இத்யாதி. புகழ்நிற்பதுஅவன்பக்கலிலேயானால் ஈஸ்வரனுக்கு வாசியே தென்ன - புகழடங்கலும் இத்யாதி. பேரீ - போரிலே, யுத்தத்திலே “இகழ்வின்றி” என்ற துக்கும் “எப்பொழுதும்” என்றதுக்கும் ஹவம் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. இகழ்தல் - விடுதல். ஸத் ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - பித்தோபஹதர் இத்யாதி. சேர்விடமான தண்வாட்டாற்றிலேயிருக் கிற - புகழ்நின்ற புள்ளர்தி என்றவயிப்பது.

(க)

† இதைப் பார்க்கும்போது ஏட்டாம் பாசுரத்தில் வாட்டார்க்கு என்றுபாடமிருக்குமோ என்று ஒரெண்ணம் தோன்றுகின்றது.

பத்தாம் பாட்டு.

பிரியாதாட்சேய்யேன்ற பிறப்பறுத்து ஆளறக்கோண்டான்
அரியாகி இரணியனை ஆகங்கீண்டான் அன்று
பெரியார்க்கு ஆட்பட்டக்கால் பெருதபயன்பெறுமாறு
வரிவாள்வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் காட்டினனே.

ஆ.—(பிரியாது.) - இனியொருகாலமும் தன்னைப்பிரியாதே ஸர்வஸேஷ
வ்ருத்தியையும் பண்ணென்றுகொண்டு என்னை அநந்யார்ஹஸேஷமாகக் கொண்டான்
இன்று; அரியாகி இரணியனை ஆகங்கீண்டான் அன்று; பெரியார், தங்களை ஆஸ்ரயித்த
வர்களுடைய சிறுமையும் கொடுக்கப்படுகிற பொருளின் சீர்மையும் பாராதே, அவர்
களுக்கு “இனியில்லை” என்னும் சீரியபொருளைக் கொடுப்பாரென்னுமிடம், வரிவாள்
வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டியருளினுனென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், மஹாத்மாக்கள் சிலரை விஷயீகரிக்கப்படுக்கால் ஒரு
வர்க்கும் கிடையாத சீரியபொருளை அவர்களையும்பாராதே கொடுப்பர் என்னும்
இவ்வர்யஸ்யிதியை, வரிவாள் வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டி
யருளிான் என்கிறார்.

[பிரியாது என்றுதொடங்கி] - எனக்காக ஹிரண்யனுடைய ஹ்ருதயத்தைப்
பிளந்தான் அன்று; இன்று “எனக்கேயாட்செய்” என்று எம்மாவீட்டிலே நான் ப்ரார்த்
தித்தபடியே என்னை அடிமைகொண்டான். வாள் - ஒளி. உலயவிஹுதியிலும் தம்மை
பொழியத் திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாநிலை என்று இவர்க்குக் கருத்து.

ப.—அநந்தம், பெரியவர்கள் எதிர்த்தலையில் சிறுமைபாராதே தத்தரத்
திலே உபகரிப்பாரென்னும் இத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

பிரியாது - யாவதாம்மலாவி பிரியாதே, ஆட்செய் - அடிமைசெய், என்று -
என்றுசொல்லி, பிறப்பு - அதுக்கு விரோதியான ஜம்ஸம்ஸ்ப்ருக்தை, அறுத்து -;
அற - மிகவும், ஆட்கொண்டான் - அடிமைகொண்டவனாய், அன்று - (பெற்றதமப்ப
னிலே ப்ரஹ்மாதன் ஈடுபட்ட) அன்று, அரியாகி - நரஸிம்ஹமாய், இரணியனை - ஹிரண்
யனுடைய, ஆகம் - ஸரீரத்தை, கீண்டான் - பிளந்தவனாய், வரி - வரியையும், வாள் -
ஒளியையுமுடைத்தாய், வாய் - ஸ்ரவணமுஷமான, அரவணைமேல் - திருவரவணையின்
மேலே, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன், பெரியார்க்கு -
பெரியவர்களுக்கு, ஆட்பட்டக்கால் - அடிமைப்பட்டால், பெருத - பெறுதற்கரிதான,
பயன் - ப்ரயோஜனங்களையும், பெறும்ஆறு - பெறும் ப்ரகாரத்தை, காட்டினன் -
காட்டினான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், மஹாபுருஷர்களை யடைந்தால் எதிர்த்தலைபாராதே
தங்கள்தரத்தைக் கொடுப்பர்கள் என்னும் அர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார்
என்பக்கலிலே காட்டினார் என்கிறார்.

[பிரியாது இத்யாகி] - “நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்” என்று அருளிச்
செய்து, விரோதியையுட்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். “எனக்கே

10-27

வாவலீடி துதிசு மயுதொவி” (மஹாத்மநாம்ஸம்ஸ்ரயமப்யுபேதோ நைவாவஸீ தத்யதிதூர்க்கதோபி)- மஹாபுருஷஸமாஸ்ரயணம்பண்ணினால், பின்னை அவர்கள், கொள் ளுகிறவன்சிறுமைபார்த்தல் கொடுக்கிறதிற்பெருமைபார்த்தல் செய்யாதே கொடுப்பர்க ளென்று இங்ஙனே நாட்டிலே ஒன்றுண்டு; அத்தை என்பக்கலிலே காட்டினான். ப்ரஹ் லாடாடிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்டானோ? (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

காட்டித்தன்கனைகழல்கள் கடுநகம்புகலோழித்த
வாட்டாற்றெம்பெருமானே வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்
பாட்டாயதமிழ்மலை ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
கேட்டாரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சோல்லை.

ஆ.—(காட்டி.) - * அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால்
என்படுவாரோ? என்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால்
வித்ருஷ்ணராவர் என்கிறார்.

[காட்டி என்றுதொடங்கி] - தன்திருவடிகளைக்காட்டித் தன்னைக் காணப்
பெறுதே நான் பட்ட மஹாடிவத்தைப் போக்கின திருவாட்டாற்று எம்பெருமானே.
[வளங்குருகூர் என்றுமேலுக்கு] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய
இசையோடுகூடிய தமிழ்த்தொடையான ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும், செவிக்கு இனி
தாய்ச்செவ்வியசொல்லான இத்திருவாய்மொழியை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக இதினுடைய நித்யஸூரி
ஹோம^௧யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

தன் கனைகழல்கள் - (நிரதிஸயஹோக்யமாம்படி ஸப்தோத்தரமான வீரக்
கழலையுடைய) தன்திருவடிகளை, காட்டி-, கடு - துஸ்ஸஹமான, நகம் புகல் - ஸம்ஸார
நிரயப்ரவேஸத்தை, ஒழித்த-, வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றில், எம்பெருமானே - ஸ்வாமி
யானவனைப்பற்றி, வளம் - அழகி, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோ
பன் - ஆழ்வாருடைய, பாட்டாய் - பாட்டாயிருக்கிற, தமிழ்மலை - தமிழ்த்தொடை
யான, ஆயிரத்துள்-, செவிக்குஇனிய-செவிக்கு மதுரமாய், செஞ்சொல்- (கரணதரயமும்
ஏகரூபமாகையாலே) செவ்வியசொல்லாயிருக்கிற, இப்பத்தும் - இவைபத்தையும், வான

வதிதலுவிவெஹா^௨கிஹா^௩தநா^௪வஸ^௫ப^௬பிஷ^௭வெவெதொ^௮நெவாவலீடி துதிசு மயுதொவி” இது விஷ்ணுதர்மே கூத்ராவந்ரூபாக்யானே. விவரணம்-மஹாபுருஷ இத்தயதி. பெறுத
பயன் பெறுமாறு - பெறப்போகாத புருஷார்த்தத்தையும் பெறுவார்களென்னு மர்த்தத்தையென்று
ஸப்தார்த்தம். இது ப்ரஹ்மலாதாதிக்கு மில்லையோ? அவர்களைப்பற்ற இவர்பெற்ற அதிஸயமே
தென்ன - ப்ரஹ்மலாடாடிகளை இத்தயதி; இது “ஆகங்கீண்டான்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்த.
அன்று - அரிமாகி இரணியனை யாகங்கீண்டான்; இன்று - பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்
தாளறக்கொண்டான்; பெரியார்க்காட்டப்பட்டக்கால் இத்தயாரப்பாள்வயி. (க௦)

† கிஹா^௩தநா^௪பா^௫ய^௬ எனறுமபாடம் காண்கிறது.

வர்கள் - நித்யஸூரிகள், கேட்டு ஆரார் - கேட்டு (ஒருகாலும்) த்ருப்தராகார். இது சலிவிருத்தம். தாழிசையுமாம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அநுலவிக்க உரியார் நித்யஸூரிகள் என்கிறார்.

[தன்கனைகழல்கள்காட்டி] - ஸ்வரூபமுணங்களை ப்ரகாஸிப்பிக்கிற வடிவைக் காட்டி ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்தான்னுதல். தன்னைக்காணப்பெறாத ஁஁பத்தைப் போக்கினவன் என்னுதல். திருவாட்டாற்றில் என் நாயனை. [வளம்] - ஸம்ருத்தி. [பாட்டாய தமிழ்மலை] - ‘வா஁ மெயெவையாடடி’ என்கிறபடியே இசையோடே புணர்ப்புண்ட தமிழ்த்தொடை. நித்யஸூரிகள் இத்தைக்கேட்டால் ப்ரயாப்தராகார். இப்படிபடுகிறது உள்ஸீடானவன் ஸீலத்தாலேயோவென்னில்;— பாசரத்துக்காகவென்கிறது. ‘ஸ஁ வெய்யாடடி’ என்கிறபடியே செவியே தொடங்கி ரஸிக்கும். [செஞ்சொல்லே] - சினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்ட சொல்லு. ‘சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்’ என்னு, ‘செந்தமிழ்ப்பத்தும்’ என்றாரிறே.

நடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யநுலவிக்கவுரியார் நித்யஸூரிகள் என்கிறார்.

[காட்டித்தன்கனைகழல்கள்] - நிர்ஹேதுகமாகத் தன்ஸ்வரூபநுபதூண வி஁லிதிகளை ப்ரகாஸிப்பிக்கிற வடிவைக்காட்டி. [கநேரகம்புகலொழித்த] - ‘இந்நின்றநீர்மை இனியாமுறாமை’ என்று அபேக்ஷித்தபடியே செய்தானாய்த்து. அறிவுடையார்க்குப் போறுக்கவொண்ணாத நரகம் ஸம்ஸாரமிறே. [வளம்]-அழகியதான திருநகரியைத் தம்மதாக வுடையரான ஆழ்வார். [பாட்டாய இத்யாதி] - ‘வா஁ மெயெவையாடடி’ (பாட்டேயேகேயேசமதூரம்) என்கிறபடியே இசையிலே புணர்ப்புண்ட திருவாய்மொழி ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும் கேட்டு. [ஆரார்வானவர்கள்] - இத்தைச் சொல்லக்கேளா நின்றால் ‘இன்னம்சொல், இன்னம்சொல்’ என்னுமித்தனைபோக்கி, கேட்ட அம்சத்தாலே த்ருப்திபிறவார்க ளாய்த்து. ஁஁வத்தூணங்களை யநுலவித்து, அதுக்குப் போக்கு வினேகைக்குப் பாசரமின்றிக்கே விம்மல் பொருமலாய்ப் பகேறிவர்கள், இப்பாசரம் கேட்டால் விடார்களிறே. அதுக்கு ஹேதுவேன்? அவனுடைய ஸீலகுண஁஁வம்பண்ணியோ வென்னில்; இப்பாசரத்துக்குத் தோற்றென்கிறார். [செவிக்கினிய] - ‘ஸ஁ வெய்யாடடி’ (ஸம்ஸாரவேமதூரம்) என்கிறபடியே செவிவழியேபுக்கு நெஞ்சுக்கு இனிதாகையன்றிக்கே, செவிப்பட்டபோதேபிடித்து ரஸிக்கையாலே. அதுக்கடி யென்னென்னில்,— [செஞ்சொல்லே] - சினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாலே. ‘சிந்தை

நிமமம் - காட்டி இத்யாதி. ‘கேட்டாரார் வானவர்கள்’ இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவ தாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

கனை - ஆ஁ரண ய் வரி. ‘கழல்’ என்றது - திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணம். ‘காட்டித் தன்கனைகழல்கள்’ என்றதுக்கு ஁஁வம் - நிர்ஹேதுக இத்யாதி. * கடுமைக்கு ஁஁வம் - அறிவுடையார்க்கு இத்யாதி. பாட்டாய - மானரூபமான. ‘பாட்டாய’ என்றதுக்கு வாஸனை - பாட்டே இத்யாதி. புணர்ப்புண்ட - கட்டுண்ட. ‘ஆரார்’ என்றதுக்கு ஁஁வம் - இத்தைச்சொல்ல இத்யாதி. அவர்களப்படி அத்ருப்தராயிருப்பர்களாவென்ன - ஁஁வத்தூணங்களை இத்யாதி. விம்மல் பொருமல் - அத்தும்மஸ்தக ப்ரீதியால்வந்த ஸர்ரவிகாரம். மேலுக்கவதாரிகை - அதுக்கு ஹேது இத்யாதி. ‘செஞ்சொல்’ என்றால் கரணத்தரையகரூப்ய வாசகமாமோவென்ன - சிந்தையாலும்

பொழிய வேறு எனக்கு ப்ராப்பமுண்டோ?" என்று அவன் நிர்ஸந்யிக்க, "என்பக்க லுண்டான விஷயிகாரத்தாலேயன்றோ இவ்வுடம்பில் அலிதிவேஸம் பண்ணுகிறது? ஆனபின்பு, எனக்காக இதில் நசையைவிட்டு அருளவேணும்" என்று இவர் ஸரணம் புக்கிரக்க, அவனும் "அப்படியேசெய்கிறோம்" என்றுஇசைய, அத்பந்தஹ்ருஷ்டராய், அவனுடைய ஸௌஸீல்யாடி-முணங்களிலே அழுந்தி, "அவனுக்கு அடிமைசெய்யப் புகில் அவனுடைய ஸௌஸீல்யாதிசயத்தாலே பிழைக்கவொண்ணாது: ஆனபின்பு, தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய முணத்திலே அகப்படாதே பரிஹரித்து அடிமைசெய்யுங்கோள்" என்று ப்ரீத்யதிசயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர்க்குப் பரமபடித்தைக் கொடுக்கையிலே யுத்தியோகித்த ஸர்வேஸ்வரன் இவர் முடியிலே திருவடிகளேவைத்துத் திருவுள்ளத்திலே பூர்ணமாகப் புகுந்திருந்து, "விநாசமுடிவற்றதுளவம் மெய்நின்று கமழும்" என்றும்படி திருமேனி முழுக்கத் திருத்துழாய் பரிமளமம்படியாக இவருடைய ஸரீரத்தோடு அந்தஃகரணத்தோடு மற்றுமுள்ள அவயவங்களோடுவாசியற அத்யலிநிஷ்டையை ஆதரிக்கிறபடியைக்கண்டு, இவ்வாதாரதிசயத்துக்கு ஹேதுவான அவனுடைய ஆஸ்ரிதவிஷயமான அலிதிவேஸத்தையும், அதிசயிதலோக்யத்வத்தையும், ஆபுரிததேஹத்திலாதரத்தையும், அதில்அத்யந்தாலிதிவேஸத்தையும், ரஸிகத்வத்தையும், ஸர்வாயிகத்வத்தையும், ஆபுரிதார்த்த தேஸவாஸத்தையும், ஸர்வப்ரகாஸம்ஸ்லேஷத்தையும், ஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாகி ஹேதுத்வத்தையும், அபேக்ஷாபராயீரத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஏவம்விதனான் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆதாரதிசய மிருந்தபடியால், நாம் "இனியாமுருமை" என்று உபேக்ஷித்த தேஹாதிகளையும் விளம்பமறக் கொண்டுபோவாரைப்போலே யிராதின்றது; அஸ்த்திரமாய், தோஷஹ்-ஹிஷ்ட்டமாகையாலே அபுருஷார்த்தமாய், அதுஹ்வவிரோயியாகையாலே அநலிமதமாயிருக்கிற இத்தை நம்பக்கல்ஆதரத்தாலே விரும்பாதின்றான்: இத்தை யறிவித்தும் நாம் அவனை அர்த்தித்தும் விடுவித்துக் கொள்ளுவோம்" என்று தெற்கில் திருமலையிலே அவனையபேக்ஷிக்க, அதுக்காக அவன் நிவர்த்திப்பிக்கையிலே உத்யுக்தனாப்படியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், "விதிவகையே" என்கிறபடியே ஆழ்வார் விதித்தபடியே செய்வானும்படி இவர்க்குப் பாதந்தரனாய்வைத்து, தன்னுடைய சரபலாதிசயத்தாலே "தலைமேலதாளிணைகள்" என்றும், "நறுந்துளவம் மெய்நின்று கமழும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவருடைய திருமேனியை மிகவும்விருப்பி, இத்தேஹத்தோடேகூடப் பரமபடித்தில் கூடக்கொண்டு போகையிலே அலிதிவேஸிக்கிறபடியைக்கண்டு, "நாம் பொய்நின்ற ஞானத்திலே 'கழித்துத் தரவேணும்' என்று அபேக்ஷித்தபோதே செய்வாதொழிந்தது நம்மைக்கொண்டு ப்ரவந்யம் தலைக்கட்டுகைக்காக என்றிருந்தோம்: அது ஒருவ்யாஜமாய் ஸரீரத்தையே விரும்புகிறனாயிருந்தது. இதுக்குஅடி நம்முடைய ஸரீரமென்ற நம்பக்கல் விருப்பத்தாலே விரும்புகிறானித்தனை; இது றோஷப்ரகாஸமென்றும் அறிகிறிலன்: இது நமக்கு அநலிமதமென்றும் அறிகிறிலன்:†உபசயாத்மகமாகையாலே அஸ்த்திரத்வாடி றோஷப்ரகாஸமென்றும் த்வஹ்வவிரோயியாகையாலே அநலிமதமென்றும் அறிவித்து, இத்தைக்கழித்துத்தரவேணும்

† "என்றுபார்த்து" என்றற்போலச் சிலபதங்களைக்கூட்டினாலொழிய அந்வயிக்காதென்று தோன்றுகின்றது.

என்று பார்த்திக்க, “உம்முடைய உடம்பொழிய நமக்கு பார்ப்பமுண்டோ? உம்முடைய உத்தேசியத்தை நீர் விடாதின்றீரா?” என்று அவன் நிர்வாயிக்க, “நீ என் பக்கலுண்டான விருப்பமிதே என்ஸாரத்தை விருப்புகிறது: இதுஎனக்கு அத்பந்தம் அநலிமதம்: எனக்காக இதில் நசையைவிட்டு அருளவேணும்” என்று ஸாணம்புக்கிரக்க, தனக்கு இத்தைவிடுகை ப்ரியமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், இவரைக்குறித்துப் பாதந்த்ரானுகையாலே “அப்டிசெய்கிறோம்” என்றுஇசைய, “தனக்கு அலிமதமாயிருக்க நாம் சொன்னபடி செய்வதே!” என்று அத்பந்தம் ஹ்ருஷ்டராய், “இவனுடைய ஸீலாஹுணங்கனிலே அழுந்தி இவ்விஷயத்திலே அநுஹிக்க இழிவார் ஐஸ்வர்யத்திலே இழியப்பாருங்கோள்: தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய ஸீலாஹுணங்கனிலே அகப்படாதே கொள்ளுகோள்” என்று ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே உபதேசித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈதி.—“விதிவகையே” என்கிறபடியே அவன் தம்மைக்குறித்துப் பாதந்த்ராய் நிற்கிறபடியை யனுஸந்தித்தார். அவ்வழியாலே “விரைகுழுவநுந்துளவம்மெய்ந்நின்று கமழமே” என்றும் “தலைமேலதாளிணைகள்” என்றும் அவன்தன் திருமேனியோடேபுகுந்து கலந்தபடியைப் பேசினார்.

தம்மோடேவந்து கலந்து தம்மைக்குறித்துப்பாதந்த்ராய் திருமேனியை விட மாட்டாதே அவன் பண்ணுகிற அலிநிவேஸத்தைக்கண்டு; “இந்நின்ற நீர்மைஇனியா முறமை” என்று நாம்அடியிலேயர்த்திக்கச்செய்தேயும் இங்கு நம்மைவைத்தது ஒருகார்ய புத்த்யாவாகாதே என்றிருந்தோம்; அதாவது - இப்ப்ரவந்யம் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளுகையிதே; அது அவ்வளவிலன்றிக்கே நம்முடம்பு விரும்பி விடமாட்டாமையாலேயாயிருந்தது; இவன் வேறுமுடம்பனையிருந்தான். “கவிபாடுவீத்துக்கோள்ளுகையென்று வ்யாஜமாத்ரம்: ஆறுஷங்கிகமலமாய்வந்ததத்தனை; இதுவேஇவனுக்குநினைவு” என்றுபார்த்தார்; “இவன் இவ்வுடம்பை விரும்புகிறது நம்பக்கல் ஆதரத்தாலேயிதே; இப்படி நம்மை விரும்பின இவ்வளவிலே நம் அபேக்ஷிதம் செய்வித்துக்கோள்ளுவோம்” என்று பார்த்து, “தேவர் திருவுள்ளத்திலோடுகிறதென்?” என்றார்; “நான்உடம்பனையே வேறென்றறியாமல் புகேற்பாடன்றோ, மற்றுண்டோ?” என்றான்; “அங்ஙனெண்ணாது: தேவர் இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; இவர் விலக்கினது மிகவும் அவனுக்கு அலிநிவேஸத்துக்கு உடலாய்த்து; தந்தாமைக்கோண்டு அருமைப்படுத்துவார்களிதே மேல்விழுகைக்காக; அதுபோலேயாய்த்து. இப்படி

செஞ்சொல் ப்ரவேஸே, ஸங்கதிகதநார்த்தம் வருத்தாநுவாதம் - விதிவகை இத்யாதி-

ஸங்கதி-தம்மோடே இத்யாதி. *என்றைக்குமேன்னையிலே-அவன் தம்மைவைத்ததுக்கு ஹேது கவிபாடுகைக்கென்றருளிச்செய்யாநிற்க, தம் உடம்பில் வ்யாமோஹத்தாலே யென்கிற தென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இந்நின்ற இத்யாதி வாக்கபசதுஷ்டயத்தாலே. வேறுமுடம்பனையிருந்தான்-கேவலம் தேஹசபலனையிருந்தானென்றபடி. ஆனால் ப்ரபந்தம் பாடுவிக்கவில்லையோ வென்ன - கவிபாடுவீத்து இத்யாதி வாக்க்யதர்யம். ஆறுஷங்கிகமலம்- அப்ரதாநமாக வந்ததென்ற படி. இதுவே - உடம்பை விரும்பிவிடமாட்டாததுவே. விரும்பிவிடமாட்டாமையாலே என்றது- “மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு” இத்யாதியைப்பற்ற. இப்படி விரும்புகிறவனைத் தவிரவேணுமென்றால் கேட்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இவன் இவ்வுடம்பை இத்யாதி. “மங்கலொட்டு” என்றத்தைப்பற்றி - இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும் என்றது. “நன்கென்னுடனம் கைவிடான்” என்றத்தைக் கடைக்கித்தருளிச்செய்கிறார் - இவர் விலக்கினது இத்யாதி.

இவன் இதிலே பண்ணுகிற ஆதரத்தைக்கண்டு, “இவனுடைய அவிநிவேசமிருந்தபடியால் இவ்வுடம்போடே நம்மைக்கொடுபோக நினைத்திருக்கிறுன்போலேயிருந்தது; அப்படிச்செய்தபோது இஸ்ஸம்ஸாரம் நமக்கு நித்யமாய்விடும்; இங்கேயிருந்து இதுக்கொரு முடிவுகண்டதாமத்தை யிழந்தோமாவோயித்தனை; இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளவேணும்” என்றுபார்த்தார்; “என்பக்கற்பண்ணின அவிநிவேசமாகில் இத்தை விரும்புகைக்கு அடி, எனக்கு இது அநவிமதம்; தேவரும் இதில்பண்ணுகிற விருப்பத்தைத் தவிர வேணும்” என்ன; “நீர் உம்முடைய உத்தேசத்தை விடாதவோபாதி நாமும் நம்உத்தேசத்தை விடுவோமோ?” என்ன; “இவன் இப்படிவிரும்புகிறது இதினுடைய ஷோஷாஸநம்பண்ணாமையிற்றே. இவனை இதில் ஷோஷாஸநத்தைப் பண்ணுவிப்போம்” என்று பார்த்து, “இதாசிறது உபசயாத்மகமாய் ஹேயமாயிருப்பதொன்று; விரும்பப்படும் ஆத்மாவைப்போலே ஏகரூபமாய் விலக்ஷணமாயிருப்பதொன்றல்ல; இத்தையுபேக்ஷித்தருளவேணும்” என்றார்; அதுதானே இவனுக்கு விருப்பத்துக்கு உடலாய்த்து; அவிமதவிஷயத்திலழுத்த உகப்பாரைப்போலே “ஸர்வமாவான் விடமாட்டானாயிருந்தான்; இவன்றனைக் காற்கட்டியாகிலும் இக்காற்கட்டை அவிழ்த்துக் கொள்ளுவோம்” என்று பார்த்து, “இதில்பண்ணுகிறவிருப்பத்தை தேவர் தவிரவேணும்” என்று ஸரணம்புக்கார்; இவர் ஷோன்னபடியே செய்யஇழிந்தவனாகையாலே தனக்கு இதிலே மேன்மேல் அபேகைக் செல்லச்செய்தேயும் இவர்க்கு இது இப்படி உபேக்ஷாவிஷயமான பின்பு நாமும் இனி இத்தை வருந்தி உபேக்ஷிப்போம்” என்று பார்த்தான். இவர்பக்கல் பாரதந்தர்யத்தாலே இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான். ஆக, இப்படியாலே தொடங்கின பாரதந்தர்யத்தை நிறுமித்து, “ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்

அதெப்படியென்ன - தந்தாமை இய்யாதி. அவிநிவேசமிருந்தபடியால் என்றது - “ஒருமாகொடியும் பிரியான்” இய்யாதியைப்பற்ற. பலபாட்டுக்களிலும் இவர் தேவத்தில் அவன் வ்யாமோஹம் பண்ணும் ப்ரகாரம் சொல்லுகையைப்பற்ற வஹுமுகமான உக்திப்ரத்யுத்திகளை யருளிச்செய்கிறார் - என்பக்கல் இய்யாதி. “திருமாலிருஞ்சோலை - கைவிடேல்” என்றத்தைப்பற்ற - நீர் உம்முடைய உத்தேசத்தை இய்யாதி. இப்ப்ரவேசத்திலே மூன்றிடத்திலே ஸர்வரன் விரும்புகிறதாகவும் இவர் தவிரச்சொன்னதாகவும் சொல்லுகிறது - பலபாட்டுக்களிலும் இவர் திருமேனியில் ஸர்வரனுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லுகையாலே. அங்நனமன்றிக்கே, “மங்கவொட்டே” என்றும், பின்னும் “மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை” என்றும் சொல்ல, பின்னும் அவன் இதின்தோஷம் அறியமாட்டாமையாலே ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே யிருக்க, “பொங்கைம் புலனும்” இய்யாதியாலே ஷோஷாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே முக்காலருளிச்செய்கிறாரென்றால் நல்லது; இது பாட்டு வ்யாக்யாநங்களிலே ஸ்புடம். “இதினுடைய தோஷாஸநமென்று தொடங்கி ஹேயமாயிருப்பதொன்றென்னுமளவும் - “பொங்கைம்புலனும்” இய்யாதியைப்பற்ற. உபசயம் என்றது - அபசயத்துக்கும் உபலக்ஷணம். வ்ருஜிக்யங்களை யுடைத்தாயென்றபடி. காற்கட்டை - விரோதியானவுடம்பை. “மங்கவொட்டு” என்றத்தைப்பற்ற - தவிரவேணும் என்றது. “நங்கள் கோனே” என்று ஸேஷத்வத்தை யறுஸங்கிக்கையாலும், “மங்கவொட்டு” என்று ப்ரார்த்திக்கையாலும், “பூய-பூநாதிஃ-ஸாரணமதிஃ - யாவூ-பூவதிஃ” என்றிருக்கையாலே. காரணம்புக்கார் என்றது. இவர் ப்ரார்த்தித்தால் அய்யவிநிவிஷ்டனைவன் தவிருமோவென்ன - இவர் ஷோன்னபடியே இய்யாதி. வருந்தி என்றது - “தாளுங்காரமாய்ப்புக்கு” என்றதிலே வந்தம். “மாளுங்காரமனங்கெட” இய்யாதியைப்பற்ற - இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான் என்றது. தொடங்கின பாரதந்தர்யத்தை நிறுமித்து - * அருள்பெறுவாரில் தொடங்கின

வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரன், தனக்கு இதிலே அபேகையும்கூட செல்லாநிற்கச்செய்தே, நாம் 'இத்தைத் தவிரவேணும்' என்னத் தலிருவதே! இதோரு ஸீலமிருக்கும்படியே !! இவ்விஷயத்தில் ஒருவரும் இழியாதேகோள்ளுங்கோள் ; இழிந்து நான் பட்டதுவே யமையும்" என்று பரிதிப்ரகர்ஷத்தாலே பிறர்க்குச் சொல்லித் தலைக்கட்கேற்றார்.

முதற் பாட்டு.

செஞ்சொற்கவிகாள்! உயர்காத்தாட்செய்ம்மின்திருமாலிருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வன்மாமாயன் மாயக்கவியாய்வந்துஎன்
நெஞ்சமுயிரும்உள்கலந்து நின்றார் அறியாவண்ணம்என்
நெஞ்சமுயிரும்வையுண்டு தானையாகிறிறைந்தானே.

ஆ.—எம்பெருமானைக் கவிபாடுகிறவரைக் குறித்து, “நீங்கள் அவனுக்கு அடிமைசெய்யுமிடத்தில் உங்களுயிரைக் காத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள். அவன் தனக்கு அடிமைசெய்வாரை அஸாதம்யமாம்படி அதிமாத்ரஸம்ஸ்லேஷத்தைப் பண்ணிவாயிக்குமே: அவர்களுடைய இச்சாநுகுணமாக அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வஹாவனல்லனே யென்னில் ;—அவன் வாயிக்கும் ஸ்வஹாவனாயிருந்துவைத்தே ஸ்வாயியாதானைப்போலே யிருக்கும் ஒருமஹாவஞ்சகன் கிடிகோள்; எங்கனையென்னில்;—என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிசொல்லுகையென்னும் வ்யாஜத்தினாலே என்னுள் ளேபுகுந்து கலந்து, “இன்னபடிசெய்தருளினான்” என்று * அயர்வறுமமர்க்கும் அறிய நிலமல்லாததொருபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் தன்னுள்ளேயடக்கி, தானே யாம்படி மாள லுஜித்து பரிபூர்ணானான்” என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், “திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள” என்று ஒரு பேரையிட்டுக்கொடு வந்துபுகுந்து தம்பக்கல் எம்பெருமான் பண்ணின வ்யாமோஹத் தைச்சொல்லி, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் இவன் முணவெள்ளத்திலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற்கவிகாள் உயர்காத்தாட் செய்ம்மின்] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிபாடி அடிமைசெய்யுமிடத்தில், உங்களைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு அடிமை செய்யுங்கோள். [திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்] - “என்கண்ணன் கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்” என்னுமபோலே மெய்செய்கிறுனென்று தோற்றுப்படி தெரியாமே வஞ்சிக்கவல்லனாய், அதுக்கடியான மஹாஸ்சர்ய முணசேஷ்டிதங்களை யுடையான். [மாயக்கவியாய் என்றுமேலுக்கு] - “அத்யாஸ்சர்யாவஹமான திருவாய் மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள” என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டு இப்பரிமாற்றத்துக்கு நிலவராணார்க்கும் தெரியாதபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் உள்ளேபுக்குக் கலந்து அவற்றை லுஜித்து என்அவிமாந்ததைப்போக்கித் தானே எனக்கு அவிமாதியாய் அத்தாலே பூர்ணானான்.

ஈஸ்வரனுடைய பாரதந்த்யத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே நிவமித்தென்றபடி. “உயர்காத்தாட் செய்ம்மின்” என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவரும் இழியாதே கொள்ளுங்கோள் என்றது.

ப.—முதற்பாட்டில், “கவிபாடுவித்துக்கொள்ள” என்றொரு வ்யாஜத் தாலே ஈஸ்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின அவிநிவேஸத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, தந் தாமை வேண்டியிருப்பார் இவ்விஷயத்திலகப்படாமல் ஆத்மாவை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோளென்று, தாம் பட்ட படிபை யருளிச்செய்கிறார்.

திருமாவிருஞ்சேலை - (ஆஸ்ரிதா துக்ரஹார்த்தமாகத்) திருமலையிலே ஸந்நிஹி தனாய், (அகப்பட்டாருடைய ஸர்வஸ்வத்தையுட் அபஹரிக்குமிடத்தில்), வஞ்சக்கள்வன்- அபஹாரகனென்றறியவொண்ணாதபடி வஞ்சித்து அபஹரிப்பானாய், மா மாயன் - (அதுக் கடியாய் எதிர்த்தலையை மதிமயக்கும்) அத்யாஸ்ச்யமான ரூபகுணதிகளையுடையனா வன், மாயக்கவிபாய் - கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருக்ரிம வ்யாபாரத்தாலே யுளனாய், வந்து - (நாமிருந்தவிடத்திலே தான் அவிநிவிஷ்டனாய்) வந்து, (உள்ளுறை காட்டுவாரைப்போலே), என்னெஞ்சுள்ளும் - என்நெஞ்சுக்குள்ளேயும், உயிருள் ளும் - ஆத்மாவுக்குள்ளேயும், கலந்து - ஓநநீராகக்கலந்து, நின்றார் - பரிஹாரத்திக ளான லக்ஷ்மீப்ரபுதிகளும், அறியாவண்ணம் - அறியாதபடி, அவை - அந்த, (என்), நெஞ்சும் - நெஞ்சையும், உயிரும் - உயிரையும், (பிரித்துக்காணவொண்ணாதபடி), உண்டு - க்ரஹித்து, (அசேதநமான நெஞ்சோபாதி சேதநனுடைய ஹோக்த்ருத்வமும் அஸத்ஸமமாம்படி), தானையாகி-தானே ஹோக்தாவாய்(ப்பெறுப்பேறு பெற்று), நிறைந் தான் - அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான; செம் - (ப்ரயோஜநமில்லாத) செவ்வையையுடைத் தாய், (ஸ்வயம்ப்ரயோஜநரூபமான), சொல் - சொற்களாலே, கவிகான் - கவிபாடவல்ல வர்களை! உயிர்காத்து - (அவன்கையில் உங்களுடைய) ஆத்மாத்மீயங்கள் அகப்படாத படி காத்துக்கொண்டு, ஆட்செய்மின் - வாசிகமான அடிமைசெய்யப் பாருங்கோள். அநந்யப்ரயோஜநராய் இழிவார்க்கு ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனாலே அபஹ்ருதமாகை அவர்ஜநீய மென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், “திருவாய்மொழி பாடுவிக்க” என்று ஒரு வ்யாஜத் தாலே புருந்து தம்பக்கலிலே அவன் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் ஸீலாதி முணங்களிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற் கவிகான்] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகான். கவிக்குச் செவ்வையாகிறது - அநந்யப்ரயோஜநமாயிருக்கை. ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிலமாகையாவது. “இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்” என்றும் “செந்தமிழ்பாடு வார்” என்றும் சொல்லுகிற முதலாழ்வார்களையாப்த்து நினைக்கிறது. “பெருந்தமிழ் னல்லீலன்” என்னு, “வாய் அவணையல்லது வாழ்த்தாது” என்கிறவர்களிறே அநந்ய ப்ரயோஜனார். [உயிர் காத்தாட்செய்மின்] - உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவி பாடப் பாருங்கோள். கவிபாட்டு வாசிகமான அடிமையாகையாலே, ‘ஆட்செய்மின்’ - என்கிறார். “ஆட்கொள்வாநொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்” என்கிறபடியே அடிமை கொள்வாரைப்போலே புருந்து இத்தலையை யழிக்குமவனாய்த்து; பரிஹரித்துக்கொள் ளுங்கோள்; ஆழங்காலிலே இழிந்து அமிழும்வர்கள் அவ்விடத்திலே கொண்டைக் கோல் நாட்டுமாபோலே, “வம்மின்புலவீர்” என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் அழைக்கிற இவர் ஸீலாதி முணங்களிலே அழுந்தி, இழிகிறவர்களையும் வேண்டாவென் கிறாநிறே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. [திருமாவிருஞ்சேலை] - இவ்விஷயத்திலே தாம்

இழிந்து அகப்பட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார் மேல். திருமலையில் நிலையும் சீலத்துக்கு உடவிறே. [வஞ்சக்கன்வன்] - களவுகாணுநிற்கச் செய்தே மெய்யென்னலாம்படியிருக்கை. “என்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்” என்றாரிறே. களவைக் களவுகாணுநிற்கும். [மாமாயன்] - இப்படியறிந்து ஒருவர்க்கும் தப்பவொண்ணாத படியான ஆஸ்சர்ய ஸூணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். நீரகப்பட்ட துறையேதென்ன;— [மாயக்கவியாய்] - “ஆஸ்சர்பாவஹமான கவி பாடுவித்துக்கொள்ள” என்று ஒருபேராயிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்து கிட்டிற்று; “தண்ணீர்” என்றொருபேரையிட்டு, அலிமத் விஷயத்தைக் கிட்டுவாரைப்போலே; கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையென்றொரு வ்யாஜம்; கிட்டுகையே ப்ரயோஜனம். தான் இருந்தவிடத்திலே சென்று நாம் இருக்கையன்றியே, நாம் இருந்தவிடத்திலே தான் வந்து கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையிறே சீலமாவது. வந்து செய்தது என்னென்ன, - [என்றெஞ்சும் உயிரும் உள்கலந்து] - நெஞ்சென்று-ஸரீரத்துக்கு உபலக்ஷணம்: உயிர் என்கிறது - ஆத்மாவை; ஸரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியறப்புக்குத் தன்பேறாக அவஸூஹியாநின்றான். முறை அத்தலையித்தலையாய் என்னை ஸிரஸா வஹியாநின்றான். [நின்றார் அறியாவண்ணம்] - கலவிக்கு லேஸிரான பிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான் முதலானார்க்கும் அஹுமியாம்படியாய்த்து என்னை கலந்தது. “ஆருயிர்ப்பட்டது எனதுயிர்ப்பட்டது” என்றாரிறே. [என்றெஞ்சமுயிரு மவையுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம்பண்ண அறியாதேயாய்த்து லுஜித்தது. சேதநனையும் அசித்தோபாதி பரதந்த்ரான்கி லுஜித்தான்; “உருவமும் ஆருபிரும் உடனே யுண்டான்” என்கிறபடியே, எனக்கென்ன மாட்டாமைக்கு அசித்தோபாதியாய்த்து சேதநனும். [தானேயாகி] - லோகத்தில் இழிகிறபோது இருவராயிழிந்து, எதிர்த்தலையைத் தோற்றித்து, லோக்காவும் அலிமானியும் தானேயானான். [நிறைந்தானே] - அவர்ப்பதஸமஸ்த காமன் ஆழ்வாரைப் பெறுவதற்கு முன்பு குறைவாளாய். இவரைப் பெற்றபின்பு பூர்ணனானான்; “கூதகூதகுஷ்டாராஜே”; இதுவிறேபுரையற்றசீலமாவது.

நாடு.—முதற்பாட்டு. “திருவாய்மொழிபாடுவிக்க” என்றுஒருவ்யாஜத்தாலே புதுந்து தம்பக்கல் அவன்பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, அவனுக்கு அடிமைசெய்வார் சீலாடிகளிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

[செஞ்சொல் இத்யாதி] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிக்குச்செவ்வையாவது - அந்நய ப்ரயோஜனமாயிருக்கை; ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிவ மாகையாவது ‘இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்’ என்றும் ‘சேந்தமிழ்பாடுவார்’ என்றும் சொல்லுகிற

முதற்பாட்டு.—செஞ்சொல் இத்யாதி. “திருமாலிருஞ்சொலை வஞ்சக்கன்வன்” என்று தொடங்கி “தானேயாகிநிறைந்தான் - செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர்காத்தாட்செய்ய்மின்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - திருவாய்மொழி இத்யாதி. “ஆய்” என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவ்யாஜத்தாலே என்றது.

செவ்வைக்கேடேதென்ன-ப்ரயோஜனத்தை இத்யாதி. “செஞ்சொற்கவிகள்” என்கிறது ஆரையென்ன - இன்கவி இத்யாதி. அவர்கள் அந்நயப்ரயோஜனரோவென்ன - பெருந்தமிழன் இத்யாதி. பெருந்தமிழன் - பெரியதமிழன்; மஹாகவியென்றபடி. நல்லேன் பெரிது - பெரிது நல்லேன். இங்கேயிருந்து கவிபாடுகையாலே நித்யஸூரிகளிலும் மிகவும் நல்லனாயிருப்பெனென்று ஸப்தார்த்தம்; இரண்டாந்திருவந்தாதி எழுபத்துநாலாம்பாட்டு, “யானே தவஞ்செய்தேன்” இத்

முதலாழ்வார்களை யாய்த்துநினைக்கிறது. “பெருந்தமிழனல்லேன்” என்ற “வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது” என்கிறவர்களிறே அந்நியப்ரயோஜநர். [உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்]-உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்ற கவிபாடப் பாருங்கோள். நீங்களுண்டாய்க் கவிபாடவேணுமே. இத்தலையுண்டானாலிறே அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணலாவது. [ஆட்செய்ம்மின்]- என்கிறார், கவிபாடுகை வாசிகமான அடிமையாகையாலே. * ஆட்கொள்வானோத்தென்னுயி ருண்ட மாயனிறே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புதுந்து மற்றைப்படியேயாயிருக்கும் பலிப்பது, பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோள். “ஆழங்காலிலேயிழிந்து† அமிழ்வார் அவ்விடத்தே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமோபோலே, கொண்டைக்கோல் நாட்கிறார்” என்று சிற்றாள் கொண்டான். உடையவர், “இன்னொருயிரேன்னுமையாலே அவனுயிரைக்காத்தாட்செய் யுங்கோள்” என்றருளிச்செய்வார். அதாவது - அவன் மேல்விழத் தாங்கள் இருய்க்கை யாவது அவனை இழக்கையிறே; ஆனபின்பு அவனுயிரைக் காவுங்கோள். “இவ்விடம் பரப்புத்துறை, இவ்விடம் மடு” என்று நிலவர் எல்லை குறிக்குமாபோலே. “வம்மின்புல வீர்” என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் இரந்தழைக்கிற இவர் சீலாசிகளிலே இழி கிறவர்களையும் விலக்குகிறிறே, பரிதிப்ரகர்ஷத்தாலே. “நினைதோறும் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்துகும்”, “வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களை யுடையாய்” என்று சீலாசிக் குணங்களிலே புண்பட்டிறே இவரிருப்பது. உங்களை இழக்கக் கார்யம்பாராதே, அவ னுடைய ஐஸ்வர்யத்திலே இழிந்து கவிபாடப்பாருங்கோள். சீலகுணத்தில் இழியநினை யாதே கொள்ளுங்கோள். [கவிகளையிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] - “கவிகள்” என்றால் “உயிர்காத்துக்கவிபாடுங்கோள்” என்னவிறே யடுப்பது: அங்ஙன் சொல்லாதே ‘ஆட்செய்ம் மின்’ என்கிறாய்த்து; “ஆட்செய்கையாவது-கவிபாடுகைஎன்றிருக்கும் * புகழுநல்லோரு

யாதி. முதற்றிருவந்தாதி பதினோரம்பாட்டு, “வாயவனை” இத்தாதி. இத்தால்-“சுவாசீதபுந” இத்தாதியாலே எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணினவர்களை வ்யாவாத்திக்கிறது. எங்களை நோக்குகிறதென் னென்ன - நீங்களுண்டாய் இத்தாதி, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, காத்தி - இருயாதே, ஆட் செய்ம்மின் - மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகொள்ளென்று விவகித்து, இருயப்பதோவென்ன-இத்தலை யுண்டானால் இத்தாதி. உண்டானாலிறே என்றது - அயோக்யதாநுஸந்தாரத்தாலே யகன்று ஸ்வரூ பம் நசியாதே யுண்டானாலிறேயென்றபடி. அகலில் அவனுளனாகமைபாலே தான்உளனாக விர கில்லையிறே. மேலும் சீலகுணபரமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுகுணமாக அருளிச்செய்த வாக்யங்களைல் லாம் எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேரவென்று கண்டுகொள்வது. பாடுமினென்னுதே, “ஆட்செய்ம்மின்” என்கிறதென்னென்ன - ஆட்செய்ம்மினென்கிறீர் இத்தாதி. உயிர்காக்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - ஆட்கொள்வானோத்து இத்தாதி. இதுக்கர்த்தம் - அடிமை இத்தாதி. இத் தால். சீலகுணத்திலே யிழிந்து கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்றபடி. ‘உயிர்காத்தாட்செய்ம் மின்’ என்றிடுபட்டுச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் - ஆழங்காலிலே இத்தாதி. கொண்டைக்கோ லாவது-நிலவராயிருப்பார் ஆறுகன மடுகளிலே மேபெளளங்களுக்கு அடையாளமாக நடுகிற கோல், “உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்” என்றதுக்கர்த்தந்தாம் - உடையவர் இத்தாதி. அவனுயிரைக் காக்கும் ப்ரகாரத்தை உபபாதிக்கிறார் - அதாவது இத்தாதி. சிற்றாள் கொண்டான் நிர்வாஹவிவரணம். இவ்விடம் இத்தாதி; இந்த நிர்வாஹமே ப்ரகரணோசிதம். விமூவரையும் அழைக்கிறவர் அஹி மூவரை விலக்குவானென்னென்ன - வம்மின் இத்தாதி. இவர்தாம்அப்படி சீலகுணத்திலே நடு பட்டிருப்பரோவென்ன - நினைதோறும் இத்தாதி. ஆனால் செய்வதேதென்ன - உங்களை இத் தாதி. ஐஸ்வர்யம் - நியந்தருதவம். ப்ரதிக்கோபாதந பூரவகமாக “ஆட்செய்ம்மினென்கிறார்” இத் தாதி வாக்யத்வயவ்வரணம்-கவிகளென்றுல் இத்தாதி. சீலகுணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்

† ‘அமிழ்ந்துவார்’ என்றும் பாடம் காண்கிறது.

வனில் தம் வாஸநையாலே. “இஸ்ரீலகுணத்திலிழியாதே கொள்ளுகோள்” என்று நிர்ப்பந்திக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில், —ஹேது சொல்லுகிறார்மேலெல்லாம். “தானையாகி நிறைந்தானே” என்று தம்மைக்காண்கிறவர் காணும். [திருமாலிருஞ்சோலை] - திருமலையில் நிலையும் ஸீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுதானும் மெய்யென்னக் களவுகாணுமாய்த்து. “என்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்” என்னுமா போலே - களவுகாணுநிற்கச்செய்தே செவ்விதேன்று தோற்றம்படியிருக்கும். களவுதனைக் களவுகாணுமாய்த்து. இத்தலையில் சேஷத்தவத்தை நிலைநிறுத்துவாரைப்போலே புகுந்து, தான் அத்தை எறட்டுக்கோண்டு, சேஷத்தவத்தை இத்தலையிலேவைத்து ஸிரஸாவஹியாநிற்குமாய்த்து. இப்படி நீர் அவன் களவை அறிந்தீராகில் தப்பாத்தாழிவானென்னென்னில், - [மா மாயன்] - இப்படி அறியச்செய்தேயும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஆஸ்சர்ய குணசேஷத்தங்களை யுடையவன்; “மையலேற்றியயக்க” இத்யாதி. ‘குணசேஷத்தங்களுலே உம்மை அவன் அகப்படுத்தின வழிதான் எது?’ என்ன, - [மாயக்கவியாய்] - ஆழ்வீர்! உம்மைக்கோண்டு லோகத்தில் நடையாடாதன சிலகவிபாலேத்துக் கொள்ளப் பாராநின்றோம். “அப்படிசெய்வோம்” என்றாய்த்துப் புகுந்தது. கவியென்று ஒரு வ்யபதேசத்தையிட்டுக் கொண்டுவந்தான்; அலிமதவிஷயம் இருந்தவிடத்தே தண்ணீரென்று புகுருமாபோலே. [வந்து] - அலிஸரித்தானும் தானையாய்த்து. நான் தானிருந்த விடத்தேசென்று “என்னையிட்டுச் சிலகவிபாலேத்துக் கொள்ளவேணும்” என்றுசொல்லச் செய்கையன்றிக்கே, தானேவந்தான். அலிமம்யனான தானையாய்த்து அலிஸரித்தான். இதிறே ஸீலமாவது! வந்தவிடத்தில் அவன் உமக்கு நலிவாகச்செய்ததென்னென்னில், - [என்னெஞ்சும்உயிரும்] - நெஞ்சென்று தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம்; உயிரென்று - ஆத்மா. [உள்கலந்து] - ஒருநீராகக்கலந்து: ஸரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியற அவகாஹியாநின்றான். [நின்றாரியாவண்ணம்] - இப்பரிமாற்றத்துக்கு தேசிகரானபிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான், திருவடி முதலானார்க்கும் அஹ்மியாம்படியாய்த்து என்னோகெலந்

திலே “திருமாலிருஞ்சோலை” என்று திருமலையில் நிலையைச் சொல்லுவானென்னென்ன - திருமலையில் இத்யாதி. களவிலே வஞ்சமேதென்ன - களவுதானும் இத்தாதி. அப்படி அவன்களவு மெய்யாயிருக்குமோவென்ன - என்கண்ணன் இத்தாதி. செம்மாய்நிற்கும் - செவ்வையாயிருக்கும். இதுக்கர்த்தம் - களவுகாணுநிற்க இத்தாதி. இத்தால் மலிதம் - களவுதன்னை இத்தாதி. களவுதனைக் களவுகாணும் ப்ரகாரமேதென்ன - இத்தலையில் இத்தாதி. தப்பவொண்ணாத ஆஸ்சர்ய குணசேஷத்தங்களை யுடையனாயிருக்குமோவென்ன - மையலேற்றி இத்தாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி, “பெய்யுமாருகில்” இத்தாதி. மையலேற்றியயக்க - பிச்சேற்றி ப்ரமிப்பிக்க. மாயமந்திரம் - அம்மான் பொடி. வஞ்சக்கள்வன் - வஞ்சித்தபஹரிக்குமவன் இதிர்ப்பார்த்தி. மாமாயன் - அத்தாஸ்சர்ய குணசேஷத்தங்களை யுடையவன். “ஆய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆழ்வீர் இத்தாதி. விவரணம் - கவியென்றேரு இத்தாதி. “ஆழ்வீர்” இத்தாதிவாக்யம் - “மாயக்கவி” என்றதுக்கு ஹாவம், “ஆய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - கவியென்றேரு இத்தாதி என்னவுமாம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அலிமத இத்தாதி. மாயக்கவியாய் - க்ருத்ரிமக்கவியாய்இதிர்ப்பார்த்தி. கவிபாலேத்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தை யுடையனாயென்றபடி. “வந்து”, என்றதுக்கர்த்தம் - அலிஸரித்தானும் இத்தாதி. உபபாதநம் நான் தான் இத்தாதி. எதவிவரணம் - அலிமம்யனான இத்தாதி. தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம் என்றது - ப்ரகாரணத்துக்குச்சேரப் பதங்களைக்கூட்டி யார்த்தம் - ஸரீரத்தோடு இத்தாதி. தேசிகரான - விஷயஹிதரான. “நின்றார்”

தது. இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றத்தில் நிற்பார் அவர்களிறே ; அவர்களுக்கும் தெரியாதபடி ; “ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது” என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சும் உயிருமவையுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்கேறிலன் ; “உருவமும் ஆருயிரும் உடனே யுண்டான்” என்னுமாபோலே - தேஹத்தையும் ஆத்மாவையுமோக்க லுஜித்தான். [தானேயாகி] - தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். இரண்தேலையுமாய் லுஜிப்பாரைப் போலே புருந்து ஹோக்தா தானேயானான். “என்னை முற்றப்பருகினான்” என்னுமா போலே, இத்தலை ஹோக்யமாயற்றதாய்த்து. இத்தலை ஒருசேதநவஸ்துவென்று தோற்றாத படியாகவாய்த்துப் பரிமாற்றிற்று; பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்கும்தொழியத் தனக்கென்ன ப்ராப்தியில்லாத அசித்வஸ்துவோபாதி யாகப் பண்ணினான். “தனக்கேயாக” என்றபடியே கொண்டான். ஹோக்யவஸ்துதன்னிலேயும் ஸ்வரூபவேடிங்கள் உண்டாகா நின்றதிறே, அவ்வோபாதியாய்விட்டது சேதந வஸ்துவும். [தானேயாகி] - ஈரரசு தலிர்த்தான். இத்தலையைப் புற்கவ்வப்பண்ணித்தானே அலிமானியாய் நின்றான். [நிறைந்தானே] - அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்கிற பேரேயாய், இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து பரிபூரணனாய்த்து. இங்ஙனேயிருக்கையிறே ஸீலமாவது. அதாவது - பெரியவன் சிறியவனோடேவந்து கலக்குமிடத்தில் தன்பெருமையும் இவன்சிறுமையும் தோற்றாதபடி புரையறக் கலக்கையிறே ; “கூதகூதகூதவூதாராஜே” (க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராம) என்னுமாபோலே. (க)

என்றால் - பிராட்டி முதலானவைக்காட்டுமோவென்ன - இப்படிப்பட்ட இத்தாதி. “நின்றார்” என்றது - ஈடிருஸ வ்யாமோஹவிஷயமாய் நின்றவர்களுள்நபடி. “அலுமியாபடியாய்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவர்களுக்கும் இத்தாதி. அப்படி அவர்களுக்கும் அலுமியோவென்ன - ஆருயிர் இத்தாதி. “என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு” என்றத்தால் ஹலிதம் - தேஹாத்மவிவேகம் இத்தாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - உருவமும் இத்தாதி. ஸப்தார்த்தம் - தேஹத்தையும் இத்தாதி. நெஞ்சு - தேஹம். “தானே” என்கிற அவதாரணார்த்தம் - தம்மை இத்தாதி. விவரணம் - இரண்தேலையும் இத்தாதி. அவனே ஹோக்தாவானால் நீரோவென்ன - என்னை முற்ற இத்தாதி. “தானே” என்றத்தால் ஹலிதம் - இத்தலை இத்தாதி. விவரணம் - பிறர்க்கு இத்தாதி. இதுதான் ப்ரணயித்வத்தாலன்றிக்கே இவர்த்திக்கச் செய்ததுவுமென்கிறார் - தனக்கேயாக இத்தாதி. எத்தனையென்றாலும் சேதநனுக்கு வாசியில்லையோ, அசித்வஸ்துவோபாதி யென்னலாமோ வென்ன - ஹோக்யவஸ்து இத்தாதி. ஸ்வரூபபேதங்கள் என்றது - லிங்க மூர்ய ரஸாஸ்யுத்த சந்தரகஸுமாதிக்ஷேபங்களென்றபடி. இத்தால் - சைதன்யாதிகளும், வஸ்துகதமான ரஸாதிக்ஷேபாதியாய், ஹோக்தாவுக்கே யுறுப்பாய்விட்டதென்றபடி. “ஸுக்ஷ்மவொட்டும் நீரிலே கழுவிப் பைந்தொடிமடந்தையரைக்கொண்டு ஷட்குணரஸாந்நமாக்கி” என்றது அநுஸந்தேயம் இங்கு. கீழே “தம்மைக் காண்கிறிலர்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஈரரசு இத்தாதி. விவரணம் - இத்தலையை இத்தாதி. புற்கவ்வப்பண்ணுகை - அலிமாநகூர்யனும்படி பண்ணுகை. அவாப்தஸமஸ்தகாமனை இப்போது “நிறைந்தான்” என்கிறதென்னென்ன - முன்பு இத்தாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராஜே. “கூதகூதகூதவூதாராஜே” இது ஸங்க்ஷேபே. ‘திருமாலிருஞ்சோலை’ என்று தொடங்கி, ‘நிறைந்தான்’; ஆகையாலே, ‘செஞ்சொற்கவிகான்! உயிர் காத்தாட்செய்ய்மின்’ இத்தயங்கயே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

தானேயாகிறிறைந்து எல்லாவுலகும் உயிருந்தானேயாய்
தானேயானேன்பானாகித் தன்னத்தானேதுதித்து எனக்குத்
தேனேபாலேகன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்
கோனேயாகிறின்றொழிந்தான் என்னேமுற்றும் உயிருண்டே.

ஆ.—(தானேயாகி) - இப்படி என்னுயிரை முற்றுமுண்டு தானேயாகி பரிபூர்ணனாய், இதிலுலே ஸர்வேஸ்வரனுமாய், என்னுயிரை மாளஜித்தும் த்ருப்த னாகாதே நான்சொல்லும் சொற்களைக்கொண்டு அநுபவிக்கக்கூக என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச் சொல்லுகித்து, இப்படியே என்னைடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷம் தனக்கு இனிதானைக்கூக எனக்குத்தன்னையே நிரவயிக லோக்யமாக்கியருளினான்; திருமாலிருஞ் சோலைமலை நாயனாயின்றநிலை அவனுக்கு ஸமலமாய்த் தென்றுகொண்டு தடிவிப்பாயத் தாலே சொல்லுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின் எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைக்கண்டு இனியராய் அநுபவிக்கிறார்.

[எல்லா என்றுதொடங்கி] - என்னைப் பெறுகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாய், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னத்தானே ஸ்துதித்து எனக்கு நிரதிஸயலோம யனாய், என்னைப் பெற்றபின்பு திருமலைக்கு நாயனுமானான். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - என்னுயிரை ஒன்றொழியாமே அநுபவித்து.

ப.—அநந்தரம், என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்த அதிஸயத்தாலே எனக்கு நிரதிஸய லோக்ய உதனாய்க்கொண்டு க்ருதக்ருத்யனா யிராநின்றனென்கிறார்.

என்னை - என்னை, முற்றும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்ம லோமத்தைப்பண்ணி, (அத்தாலே), தானேயாகி - ப்ரயாநனாப்க்கொண்டு, நிறைந்து - பரிபூர்ணனாய், எல்லாவுலகும் - ஸமஸ்தலோகங்களும், உயிரும் - தத்தமமானப்ராணி ஜாதங்களும், தானேயாய் - தானேயாம்படி (அந்தராத்மதயாநிர்வாஹனாய், அப்படி பொதுவன்றியே), யானென்பான் - அஹம்ஸுத்தி வ்யவஹாரவிஷயமான நானென்கிற வஸ்துவும், தானேயாகி - தானேயாம்படியாய், (அந்த அப்ருயம லோவத்தாலே), தன்னை - ஸ்துத்யனான தன்னைப்பற்ற, தானேதுதித்து - ஸ்தோதாவும் தானேயாய்க்கொண்டு ஸ்துதித்து, (அத்தால் தனக்குப்பிறந்தவுகப்பை), எனக்கு - எனக்குப்ரகாசிப்பிக்கை யாலே, தேனேபாலேகன்னலேயமுதே - தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதுமாய் அதில் ஸர்வவிதலோக்யமும், திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற, கோனேயாகி - ஸ்வாமியானதானேயாய், நின்றொழிந்தான் - நின்றுவிட்டான்; லோக்தாவும் தானேயாய் லோக்யமும் தானேயாபென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்கு உண்டான ஸம்ருத்தியைக் கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாகி நிறைந்து] - இருவர்கூடப் பரிமாறப்புகுந்து, பெற்றான் தானே யாயிராநின்றான். [எல்லாவுலகும் - உயிரும் தானேயாய்] - ஆழ்வரைப் பெற்றபின்

பாய்த்து ஸர்வலோகங்களுக்கும் அவற்றிலுண்டான மனுஷ்பாழிகளுக்கும் நிர்வாஹஞாய்த்து. ஸாமாநாயிகரண்யத்தால் அவ்விமானியும் தானேயென்கை. [தானே யானென்பானுகி] - பொதுவான ரக்ஷகத்வமொழிபத் தம்பக்கல் அவன் இருக்கும்படி சொல்லுகிறார்: [யானென்பான் - தானேயாகி] - விஸிஷ்ட வஸ்துவாகையாலே விஸிஷ்யப்ராயார்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல், தன் ஸேஷிக்வத்தை எனக்குத் தந்து தான் அப்ராயானாய் என்னை ஸிரஸாவஹிபாசின்றான் என்னுதல். [தன்னேத்தானேயாகி] - ஸ்துத்யனானவோபாதிஸ்தோதாயும் தானேயாய். [எனக்குத் தானேயானாலே இய்யாகி] - “வஸபுராஸு” என்கிறபடியே எனக்கு நிராதிஸய லோமுயனாய். அவனைப் புகழுமிடத்தில் தம்பக்கல் கர்த்தருத்வம் கண்டிலர். லோகத்தில் வங்கால் லோக்தாவாகத் தம்மைச் சொல்லுகிறாரிறே தன்னைத்தானே புகழ்ந்து அதை என்கவியாகக்கீகட்டு அவன்பரீதனாக அவன்பரியத்தைக்கண்டுப்ரியப்படுகிறார். [திருமாவிரஞ்சோலைக்கோனை] - கீழ்ச்சொன்ன ரஸத்தோபாதிசாய்த்துத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையும். உலயவிவாதி யோமுத்திற் காட்டிலும் ஓர் ஏற்றமாய்த்துத் திருமலையையுடையன் என்கிற இதுவும். திருமலையிலே வந்து ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்பாய்த்து ஸேஷிக்வம் பூர்ணமாய்த்து. [நின்றொழிந்தான்] - “கூதகூதகுலுஷாராஸு” என்கிறபடியே பாகுபாகற்று நின்றான். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - விவாவானதன்னாலும் விளாக்கோலை கொள்ள வொண்ணாதபடியாய்த்து இத்தலையானபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைக்கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாகிநிறைந்து] - இருவருங்கூடப்பரிமாறப்படுக்து தானே பெற்றானயிராநின்றான். [எல்லாமித்யாதி] - ஸகலலோகங்களும் அந்தலோகங்களுக்கு உண்டான மநுஷ்யாதிகளும் தானேயாய் நின்றான். ஸர்வேஸ்வரானானென்றபடி. ஸர்வேஸ்வரனாச்சக்தும் இப்போதோவென்னில்;—ஓம்; அப்படியே. ரக்ஷகனாய்க்கொண்டேயிறே அவனுக்கு ஸ்வரூபம். ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணியல்லது நியந்தாவாகவொண்ணாதே. இவரைப்பெறுவதற்குமுன்பு தன்னுடைய ஈஸ்வரத்வமடையக்கண்ணோந்தாரகம்போலேகாணும் கிடந்தது. ஆத்மாதான் நித்யனாயிருக்கச்செய்தே,

இரண்டாம்பாட்டு.—தானே இய்யாகி. “என்னை முற்றும்உயிருண்டு - தானேயாகி நிறைந்தெல்லாவுலகும்உயிரும் தானேயாய்” என்றதொடங்கி “கோனேயாகி நின்றொழிந்தான்” என்றவயமுதேநாவதாரிகை - தம்மோடு இய்யாகி.

அவதாரணர்த்தம் - இருவர் இய்யாகி. கீழ்வாக்யத்தால் ஹலிதம் - ஸர்வேஸ்வரன் இய்யாகி. ஆழ்வாரைப்பெற்ற பின்பு ஸர்வேஸ்வரானானென்றபடி. “எல்லாவுலகும்உயிரும்” என்றதிலே இவரும் அந்தர்வாதிநிறே. அவ்வயமுதே ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஓம் அப்படியே இய்யாகி. “அப்படியே” என்றத்தையுபபாதிக்கிறார் - ரக்ஷகனாய் இய்யாகி. இதுக்கு * அகரவாச்சயவத்திலே நோக்கு வ்யகிரோகமுடோப பரிஹாரம் - ரக்ஷயவர்க்க இய்யாகி. ஏதச்வ்வரணம்-இவரை இய்யாகி என்னுதல், ப்ரணயித்வதைப்பற்ற பரிஹாராந்தரமாதல். கண்ணோந்தாரகம்போலே என்றது - கண்ணொந்தார்க்கு விளக்கு அஸஹ்யமாகையாலே, விளக்கில்லாமல் அந்தகாரவ்ருதமாய் ஒருத்தருக்கும் ஒரு பதார்த்தமும் தெரியாதாப்போலே, ஈஸ்வரத்வமும் அரிதாவேத்யமாய் அஸஹ்யமாய் இருக்குமென்றபடி. இவரைப்பெறுவதற்கு முன்பு ஈஸ்வரத்வம் அஸத்கல்பமாய், இவரைப்பெற்றபின்பு ஸர்வேஸ்வரானானென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார்-ஆத்மா

ஹவஹ ஜ்ஞாநம் பிறவாதபோது “ஹவஹவஹவஹவஹ” (அஸந்நேவஸபவதி) என்ன லாய், அதுபிறந்தபோது “ஹவஹவஹவஹவஹவஹ” (ஸந்தமேநந்ததோவீது) என்ன லாம்படியிருக்கிறுப்போலேகாணும் அவனுமிருப்பது. ப்ரதிஸம்வந்யியை அபேக்ஷித் துக்கொண்டிருக்கை இரண்டு தலைக்கும் ஒக்கும். “நானுன்னையன்றியிலேன் - நீயென்னையன்றியிலே” என்கிறபடியே - இவன்ஸேஷஹததனுய்க்கொண்டுளோம், அவன்ஸேஷியாய்க்கொண்டுளோம். [தானேயானென்பானாகி] - யானென்பான் தானேயாகி. ஸர்வ விஷயமாக நிற்கும்நிலையொழிய இந்தவ்யக்திவிசேஷத்தில் நிற்கும்நிலையைச் சொல்லுகிறது. [யானென்பான் - தானேயாகி] - நானென்று நாமமாத்ரமான நான் தான்என்ன லாம்படியானேன். தம்மைத்தடவிப்பார்த்தவிடத்தில் காண்கிறிலர், அவன்தலையாலே சுமக்கக்காண்கிறவித்தனை அவனும் தன்தலையிலே பாரதந்தர்யத்தை எறட்டுக்கொண்டு இவர்தலையிலே ப்ராஹ்மயாஹங்காரத்தை வைக்கையாலே இவரையே காண்கிற வித்தனை. விசிஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்ய ப்ராஹ்மயத்தாலே விசேஷணமாத்ரமான தம்மைக் காண்கிறிலராய்த்து. கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணாவஸ்த்தையோடுவாசியற வஸ்து விசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மமே உபாதாநமென்னக்கடவோமிறே. தத்மதமான விகாராதிகள் வருமென்று ஸங்கித்து, அவற்றை விசேஷணம்ஸத்தே ஒதுக்குகிறதும் அவனுக்கு தோஷாஸ்பர்ஸத்துக்காக. ஆனாலும், வஸ்துதான் ஒன்றென்னலாயிருக்கு

தான் இத்யாதி. ஆனாலும் “அஸந்நேவ” என்றும் “ஸந்தமேநம்” என்றும் சேதனைக் சொன்னாற்போலே அவனைச் சொல்லலாமெவென்ன - ப்ரதிஸம்வந்யியை இத்யாதி. ப்ரதிஸம்வந்யிஸாபேக்ஷித்வத்துக்குப்ரமாணம் - நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீயென்னையன்றியிலே.” வெறுவியனும் ப்ரகாரதயாஸேஷஹததனை நான், பரிபூர்ணனும் ப்ரகாரியாய்ஸேஷியாயிருக்கிற உன்னையொழிய ஸத்தையுடையெனல்லேன், இப்படியிருக்கிறதும், என்னையொழிய ப்ரகாரியாய்ஸேஷியாய் பரிபூர்ணனுமாய்க்கொண்டுளோமவனல்லையென்று ஸப்தார்த்தம். நாலாங்கிருவந்தாதி, “இன்றாகநானேயேயாக” இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - இவன்ஸேஷஹததனும் இத்யாதி. வக்ஷ்யமாணர்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் - யானென்பான் தானேயாகி என்று. “எல்லாவலகுமுயிரும் தானேயாய்” என்றதிலே தாமுமந்தர்யதாரன்றோ? “தானேயானென்பானாகி” என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி. “யானென்பான் தானேயாகி” என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - நானென்று இத்யாதி. ஸேஷஹததனென்று நாமமாத்ரமுடையநான்ஸேஷியென்னலாம்படியானென்றபடி. ஹலிதம் - தம்மை இத்யாதி வாக்பத்வயம். காண்கிறிலர் - தம்மைஸேஷமாகக் காண்கிறிலரென்றபடி. “தம்மை” இத்யாதிவாக்யத்வயவிவரணம் - அவனும் இத்யாதி. இவரையே காண்கிறித்தனை - இவரைஸேஷியாகக் காண்கிறவித்தனையென்றபடி. “தானேயானென்பானாகி” என்றதுக்கு - ப்ரணயித்வத்தைப்பற்ற ஹவஹருளிச்செய்து, வாஸ்தவமான ஸரீரஸரீரிஹவத்தையிட்டி தாத்பர்யாந்தரம்-விசிஷ்ட இத்யாதி. விசிஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்யப்ரதாந்யத்துக்கு நிபாமகம் - கார்யாவஸ்த்தையோடு இத்யாதி. விசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும் என்றது - சித்சித்விசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயுமென்றபடி. ப்ரஹ்மமே - விசேஷ்யமான ப்ரஹ்மமேயென்றபடி. விசேஷ்யப்ரதாந்யத்தாலே ப்ரஹ்மமே உபாதாநமாகில் விசிஷ்டம் காரணமென்றும் விகாராதிகள் விசேஷணமதங்களுன்றும் கொள்ளுகிறதென்னென்ன தத்மதமான இத்யாதி. தத்மதமான - சித்சித்மதமான. ‘ஒதுக்குகிறதும்’ என்ற சஸப்தம் - “விசிஷ்டம் காரணமென்கிறதனும்” என்றநுக்த ஸமுச்சயபரம். எல்லாமென்றாலும் சேதநேஸ்வரேஹம் வித்தமாயிருக்க, “தானே” என்னலாமோவென்ன-ஆனாலும் இத்யாதி. ஆனாலும்-ஹேதுமுண்டானாலுமென்றபடி. “ஸ்வாஹாவித ஸம்பந்தம் கண்ணழி

10-29

ருத்யனாயிராநின்றான். [என்னை முற்றும் உயிருண்டே]- என்னுயிரைமுற்றுமுண்டே. விபுவானவன் அணுதரவ்யத்தை ஹுஜிக்கை தனக்கேற்றமாம் படியாகவாய்த்து இத்தலை யானபடி. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

என்னை முற்றுமுயிருண்டே என்மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு
என்னை முற்றந்தானேயாய் நின்றமாயவம்மான்சேர்
தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிச்சேர்ந்தயான்
இன்னும்போவேனேகோலோ? என்கோல் அம்மான் திருவருளே.

ஆ.—(என்னை.) - என்னை ஹுஜித்தருளுகிறான். இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியினுள்ளேபுகுந்து என்னை ஹுஜித்து என்னை முற்றும் தானேயானான். இப்பேறுபெறுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவன் சேர் தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிப்பெற்றேன்; என்னுடன் இப்படியே கலந்து பரிமாறியும் பின்னையும் கலந்து பரிமாறுதானும், அடிதொட்டுக்கலந்து பரிமாறுகையிலே பாரித்தருளாநின்றான்; இன்னம் இதுக்குமேலும் ஒருஸம்ஸலேஷமுண்டோ? திருவுள்ளம்என்தான்? என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு மேன்மேலெனத் தன்பக்கலுண்டான அலிநிவேஸா பர்யவஸாநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை என்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாலை ஹுஜித்து, அதிஷ்டாஹ்மான என் ஸரீரத்திலே வந்துபுகுந்து, என்னையடைய வ்யாபித்து நிற்கிற ஆஸ்சர்ய ஹுதனான ஸர்வேஸ்வரன் சேர்வதும்செய்து தெற்கேயான திருமலைத்திக்கை பரம்பராப்யமென்று சேர்ந்தான். [இன்னம்போவேனே என்றுமேலுக்கு] - இவ்வளவில் பர்யவஸியேன் போலேயிருந்தது, ஸர்வேஸ்வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவயி என்னோ?

ப.—அநந்தரம், என்னளவன்றியே என் தேஹத்தையும் ஆதரம்பண்ணி, அத்தாலே ஸந்துஷ்டனும் ப்ரதிஷ்டிதனாகாநின்றான் என்கிறார்.

என்னை - , முற்றம் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்மாஹவம் பண்ணி, (அவ்வளவில்நில்லாதே), என் - என்னுடைய, மாயம் - அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஆக்கையிதனுள் - (ப்ரக்ருதிகார்யமாய் ப்ரத்யக்ஷஸித்ததோஷத்தையுடைத்தான வந்யகமான) ஸரீரத்துக்குள்ளே, புக்கு - , என்னை - (அலிமாநிஜீவனான) என்னையும், முற்றம்-அதுவந்யியான ஸரீராஹஸமஸ்த வஸ்துவையும்பற்ற, தானேயாய் - (அஹந்தாமதாதிகள் இத்தலையில் நடையாடாதபடி) தானே அலிமாதியாய், நின்ற - (அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய்)நின்ற, மாயம் - ஆஸ்சர்ய குணசேஷத்தங்களை யுடைய, அம்மான் - நிருபாயிகஸ்வரமியானவன், சேர் - பொருந்திவர்த்திக்கிற தேச

பாகற்றது” என்றதின் விவரணம் - க்ருதக்ருத்ய இத்தயாதி. அணுவானவாத்மாவை “முற்றம்” என்கிறதென்னென்ன - விபுவான இத்தயாதி. இத்தலையானபடி என்றது - அவன் ஸ்வாஸிப்ராயத்தாலே மதித்திருந்தபடியென்றபடி. ‘என்னைமுற்று முயிருண்டு - தானேயாகிநிறைந்து’ என்று தொடங்கி, ‘கின்றொழிந்தான்’ இத்தய்வயி. (உ)

மாய், தென் - தெற்குத்திக்குக்கு, நன் - ஸ்லாக்பமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையாகிற திருமலையிலேயிருக்கிற, திசை - திக்கைநோக்கி, கைகூப்பி - ஸேஷத்வா நுருபவ்ருத்தியைப்பண்ணி, சேர்ந்தயான்-கிட்டின நான், (அவ்வளவன்றியே, அவன் தேசத் தளவன்றியே), இன்னம் - (அத்திக்கையும்) ஆதரிக்கும்படியானவளவு பிறந்தபின்பு, போவேனென்கொலோ - ஒருமந்தவ்யபூமி யுண்டாய்ப்போகிறேனோ? அம்மான் - நிருபாயிகஸேஷிபா யிருக்கிறவனுடைய, திருவருள் - அலிநிவேஸங்கள், என் கொல் - என்னுபிருக்கிறது? இதிற்காட்டில் வேறு சில ப்ராப்யங்களுண்டாய் அவற்றை உபகரிக்கப்பாரிப்பாரைப் போலே இராநின்றதென்று கருத்து. 'தென்னன்' என்று - அத்தேசத்தில் ராஜாவைச் சொல்லவுமாம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அலிநிவேஸத்தி னுடைய எல்லையில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை முற்றம்உயிருண்டு] - இத்தலையை எங்கும் புக்கு அதுவசித்தானாய் விடுகை அவனுக்கு ஏற்றமாய்ப்படியாயிருக்கிறது; 'யஸ்யஸாஜநகாதஜா - கபுரே யஹிததெஜஃ'. [என்மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு] - அதிஷ்டா^ஈரமான என் ஸரீரத் திலே புக்குத் தனக்கு உத்தேஸ்யமான ஆத்மாவளவன்றியே, "அழுக்குடம்பு" என்று தன்னைக் காற்கட்டித் தவிர்ப்பித்துக்கொள்ள வேண்டுமபடி த்யாஜ்யமான ஸரீரத்தையே விரும்பாநின்றான். [இதனுள்புக்கு] - "இது, இது" என்று இவரிருய்க்க, அவன் மேல் விழாநின்றான் என்கை. புருந்து என்னுதே, 'புக்கு' - என்கிறது அத்தோடு தமக்குத் தொற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக. "மங்கலொட்டு" என்று அவன் அறுமதி பார்த் திருக்கிறாரிறே. என்றும் அசித்தோடு முகம்பழகினவ ரிருய்க்க, ஹேயப்ராதிஹுண வனிதே மேல்விழாநின்றான். [என்னைமுற்றம் தானேயாய்சின்ற] - ஆத்மாவோடு ஸரீரத்தோடு வாசியறப் புக்கு வ்யாபித்து, தானே அலிமாநியாய் நின்றான். என்னு டைய அஹங்காரமமகாரங்களுக்கும் விஷயமில்லாதபடி நின்றான். [மாயஅம்மான் இத் யாதி] - ஆஸ்சர்ய மூண்சேஷ்டிதனான ஸர்வேஸ்வரன் தானே விரும்பிவந்து சேருகிற தேசம். தென்னன்னன்று - அத்தேசத்தில் ப்ரயாநனைச் சொல்லுதல், தெற்கில்திக் கிலையுள்ளதாய் நன்றான திருமலை என்னுதல். [திசை கைகூப்பிச் சேர்ந்த யான்]- அத் திக்கைப் பரமப்ராப்யமென்று சேர்ந்தயான். இவர், அவனளவிலன்றிக்கே அவன் உகந்த தேசத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பாநின்றார்; அவன் இவரளவன்றியே இவருடைய ஸரீரத்தை விரும்பாநின்றான். இவ்வளவில் பர்யவஸியாதாற் போலே யிருந்தது. [இன் னம் போவேனென்கொலோ] - இனி எனக்கு ஒரு மந்தவ்யஹ்மியுண்டோ? ஸர்வேஸ் வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவயி என்னோ? அவனை விரும்பி, அவன் உகந்த தேஸத்தை விரும்பி, அத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பும்படி ஸேஷத்வத்தின் எல்லையிலே சிறுத் தினவன், எனக்கு ஒன்றும்தெய்திலனுப்பாரகுபாகென்கிற இதுக்கு அவயி என்னோ? விஷயமின்றியேயிருக்க ஹ்^ஈரமிக்கவுமாமாகாதே.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அலிநிவேஸத்தி னுடைய எல்லையில்லாமையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு.—என்னைமுற்றம் இத்தாதி. "இன்னம்போவேனென்கொலோ வென் கொலம்மான் திருவருள்" என்றத்தைக் கடாஷித்தவதாரிகை - அவனுக்கு இத்தாதி.

[என்னைமுற்றும் உயிருண்டு] - “யவ்யஸாஜநகாத்ஜா-அபுநெயம்ஹி ததேஜ?” (யவ்யஸாஜநகாத்ஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ?) என்கிற ஏற்றத்தோபாதி யும் போருமாய்த்து, இவருயிரை எங்கு ம்புக்கு அநுலவிக்கப்பெறுகையால்வந்த ஏற்றம். [என்மாயவாக்கை] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை யநுலவித்து அவ்வளவிலே தான் தவிருவானு யிருந்தானே? “அழகுக்குடம்பு” என்றும் “போல்லாவாக்கை” என்றும் “புண்ணைமறையவரிந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - “இதுஹேயம்” என்று இவர் தாம் அருவருத்துப் புறப்பட்டு நில்லாநின்றார்; இவர் இகழாநிற்கச்செய்தே அவன் இது உத்தேசம்மென்று மேல்விழாநின்றான். [உள்புக்கு] - தம்நெஞ்சாலே இத்தை இவர் அருவருத்துப் புறப்பட்டுநின்றார். (புருஷதன்னுதே ‘புக்கு’ என்கிறது - அத்தோடு தமக்குத் தொற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக.) அதாவது - அவன்தலைதுலுக்குப் பெறு மளவும் பார்த்தாய்த்து இவரிருக்கிறது - “மங்கவோட்டு” என்னுமளவும் அவன் இத்தை விடமாட்டாமைமாலே உள்ளே புதுரானின்றான். [இதனுள் புக்கு] - அநாதிகாலம் அசித்தோடே முகம்பழகிப்போந்தவனிறே யவன்; சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டிருக்கும் வனிறே யவன்; அவன் மேல்விழாநின்றான். தனக்குப் ப்ரகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்குப் ப்ர காரமாய்க்கொண்டு தனக்குப் ப்ரகாரமாமதிறே இது. “அநேநஜீவேநாத்ஜாநா-அபுநெயம்ஹி” (அநேநஜீவேநாத்ஜாநாபுரவிய்ய) என்னக்கடவதிறே. [என்னை முற்றும் தானேயாய்] - இப்படி ஆத்மவஸ்துவோடு அசித்தோடு வாசியற எங்கும்புக்கு வ்யாபிக் கையாலே “தானே” என்னத் தட்டில்லையிறே. இவர் ‘நான்’ என்னுமத்தையும் கொண் டான்; இவர் மம்காரவிஷயத்தையும் கொண்டான். ஈஸ்வரனுக்குங்கூட விளாக்

ஆத்மா அணுவாயிருக்க, “முற்றும்” என்றதற்கு ஈவம் - யவ்யஸா இத்தாதி. “என் உயிரை - முற்றும் - உண்டு” என்றவயிப்பது. என்னுதமாவை யாவத்தும்அநுலவித்தென்றபடி. உண்டு - அநுலவித்து. எங்கும்புக்கு என்றது - ஸ்வரூபஸ்வஹாவங்களைப்பற்ற. “மாயவாக்கை” என்றதற்கு ஈவம் - என்னுடைய இத்தாதி. “இதனுள்” என்றதற்கு ஈவம் - அழகுக்குடம்பு இத்தாதி. மாயவாக்கை - ஸ்வரூபமான ஸரீரம். மாயம் - ஸ்வரூபமான. “உள்புக்கு” என்றதற்கு ஈவம் - இவரிகழாநிற்க இத்தாதி. ஆனால்இவர் புறப்பட்டாரோவென்ன-தம்நெஞ்சாலே இத்தாதி. ஐயுக்குப்பஸையானல் நெஞ்சாலே புறப்படுகிறதென், தாமே புறப்படுகிறதென்னென்ன - அதா வது இத்தாதி. அதாவதென்றது-வார்த்தைப்பாடு. ஆனால்இவர்க்குப் பரதந்தரானவன் தலைதுலுக்கா திருக்கிறதென்னென்ன - மங்கவோட்டு இத்தாதி. “இதனுள்புக்கு” என்றதிலே வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - அநாதிகாலம் இத்தாதிவாக்யதரயம். அப்படி சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டிருக்குமோ வென்ன - தனக்குப் ப்ரகாரமான இத்தாதி. இப்படி சேதநத்வாரா அசித்திலே அநுப்ரவேஸித் திருக்கைக்குப் ப்ரமாணம் - அநேந இத்தாதி. “என்னை முற்றும்மூயிருண்டு” என் மாயவாக்கையித் னுள்புக்கு” என்று வைத்து, மீளவும் “என்னை முற்றும் தானேயாய்” என்னலாமோவென்ன - இப்படி ஆத்ம இத்தாதி; ஹேதுஹேதுமத்ஈவமாகையாலே விரோயமில்லையென்றபடி. விவ ரணம் - இவர்நான் என்னும் இத்தாதி. “உயிருண்டு” என்றத்தைப்பற்ற - இவர்நானேன்னுமத் தையும் இத்தாதி. “மாயவாக்கை” என்றத்தைப்பற்ற - இவர் மம்கார இத்தாதி. “என்னை முற் றும் தானேயாய்” என்னைப்பற்றவும் மததுபந்தியான ஸரீராதி ஸமஸ்தவஸ்துவைப் பற்றவும் தானே யலிமாரியாடுயன்னுதல்; என்னுதமா முற்றும் தானேயாடுயன்னுதலென்று அர்த்தத்வயம். “என்னைமுற்றும்” என்றதற்கு, “என்னை” என்று - ஆத்மாவாகவும், “முற்றும்” என்று - தேஹ மாகவும் அருளிச்செய்து, என்னுதமாவை முற்றும் என்று அர்த்தந்தரவிடக்கூடிய ஈவம் - ஈஸ்வர னுக்கும் இத்தாதி; இப்படித்தில், இப்பதங்கள் “என்னை முற்றும்மூயிருண்டு” என்றதின் அநுலவிஷயமாகக்கடவது. விளாக்குலே கொள்ளுகை - கபளீகரிக்கை, “நின்ற” என்றதற்கு

ஊவம் - அந்தி இத்தாதி. அதாவது - "நின்ற" என்றத்தால் ஈஸ்வரனுக்கு ஆஸிரிதார்க்கல் வீசெஷ் பக்ஷபாதம் தோற்றுகிறதென்றபடி. "மாயவம்மான்" இத்தாதிக்கார்த்தம் - ஆஸ்கீயமான இத்தாதி. "சேர்" என்றதினார்த்தம் - தண்ணீர்தண்ணீர் இத்தாதி. தண்ணீர்தண்ணீர் என்றது - தாஹித் தவன் - "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்று நீரைத் தேடிக்கொண்டு வருமாபோலே, ஹோக்யதாதிஸ்யத் தாலே அஹிநிவேஸத்தோடே கிடக்கும்படியானவென்றபடி. திசுக்கை அஞ்சலிபண்ணுகைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவன்விரும்பின இத்தாதி. ரஸோக்தி - ஒநதீகீதுப்பட இத்தாதி. தீகீதுப்பட - அடைவுபட. திக்குப்பட விரும்புகையாவதுஇன்னதென்கிறார் - அதாவது இத்தாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அவன்தான் இத்தாதி. அவரையும் அவரோடு ஸம்வஃயமுடைய தேசத் தையும் விரும்புமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - என்னெண்டான் இத்தாதி; நான், தன்னையும் தன் னோடு ஸம்வஃயமுடைய தேசத்தையும் விரும்புவேனாகில், அவனும், என்னையும் என்னோடு ஸம் வஃயமுடைய ஆரையும் விரும்பாபின்றானென்றிறே இதுக்குப்பொருள். "இன்னம்" என்ற துக்கு ஊவம் - எனக்கு இத்தாதி. விவரணம் - ஒநதீகீது இத்தாதி. போனால் விரோதமேதென்ன - இனியவ்வருது இத்தாதி. "இன்னம் போவேனென்கொலோ." இன்னம் விட்டுப்போவேனே என்று ஸப்தார்த்தம். "அம்மான் திருவருள் - என்கொல்" என்றந்வயிப்பது. அம்மான் திரு வருள் என்னம்பாயிருந்ததென்று ஸப்தார்த்தம். "அருள்" என்று - வ்யாமோஹமாக ஊவம் ஸிவீவேஸ்வரணே இத்தாதி. அதாவது - நான் சரமாவதிஸேஷமாகையாலே தன்னை விட ப்ரஸங்க மற்றிருக்க, விடில்செய்வதென்? என்று அதிஸங்கை பண்ணும்படியான வ்யாமோஹமிருந்தபடி யென்? என்றபடி. "அருள்" என்று - கொண்டயாக ஊவாந்தரம் - என்செய்யாதானுய் இத் தாதி. அதாவது - ஸேஷத்வவீமபூமியிலே நினைநிற்கும்படி யுபகரித்தும் ஒன்றும் செய்யாதவனைப் போலே பாகுபாகென்கிறதுக்கு அவதியென்னே? என்றபடி. ஏதத்விவரணம் - இவர்திறத் தில் இத்தாதி. நீர்விஷயப்ரமம் - நிராலம்பந ப்ராந்தி.

நான்காம் பாட்டு.

என்கோல் அம்மான் திருவருள்கள்? உலகம் உயிருந்தானேயாய்
நன்கென்னுடலங்கைவிடான் ஞாலத்துடே நடந்துழக்கித்
தேன்கோள் திசைக்குத் திலதமாய்கின்ற திருமாலிருஞ்சோலை
நங்களுக்குன் றங்கைவிடான் நண்ணுவசரர் நலியவே.

ஆ.—(என்கோலம்மான்.) - என்னுடைய பரக்ருதியினுள்ளேபுகுந்து இவ்
வாத்மாவை ஊஜித்தருளுகையுமன்றியே ஸர்வஜமதீஸ்வரனாயிருந்தான்; என்னுடைய
பரக்ருதிதன்னையுங்கூடத் தனக்கு ஹோக்யமாகக்கொண்டு ஒருகண்ணும் கைவிடுகிறி
லன்; இப்படி “என்னோடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷம் பெறுகைக்கிடானதேசமேதோ?” என்று
தேடிக்கொண்டு, திருமலையிலே வந்துபுகுந்து, தான் கருதினபடியே அங்கே ஸம்ஸ்லே
ஷித்து ப்ரீதனாய், “இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் விளைவித்தது திருமலையிதே” என்று
கொண்டு, திருமலையையும் என்னுயிரும் உடலும்போலே தனக்கு ஹோக்யமாகக்கொண்டு
கைவிடுகிறிலன்; என்னுயிரையும் உடலையும் திருமலையையும் அதுவித்து ப்ரீதனான;
ப்ரதிகூலர் இந்தஸம்ருத்தி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தறைப்படும்படி ப்ரீதனான
னென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிலும் தம்மோடே பரிமாற
லாம் நிலமென்று திருமலையிலும் எம்பெருமானுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தை அரு
ளிச்செய்கிறார்.

[உலகம் என்று தொடங்கி] - ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்து என் ஆத்
மாவை விடாத மாத்ரமன்றிக்கே மிகவும் என் உடம்பைவிடுகிறிலன். [ஞாலத்துடே
நடந்து என்று மேலுக்கு] - ஊமியெங்கும் உலாவித்திரிந்து என்னை விஷயிகரிக்
கைக்கு ஈடான நிலமாகத் திருமலையைப்பார்த்து ப்ரதிகூலர் மண் உண்ணும்படி அதிலே
அத்யயிதிவேஸத்தைப் பண்ணி அதை ஒருகாலும் கைவிடுகிறிலன்.

ப.—அந்தரம், என்ஸரீரத்தை விரும்புகைக்கு ஹேதுவாகையாலே திரு
மலையையும் ஆதரித்து, இரண்டுஸ்த்தலத்தையும் கைவிடுகிறிலனென்கிறார்.

(ஒருவனைப்பிடிக்கைக்கு ஊரைவளைப்பாரைப்போலே என்னைப் பெறுகைக்
காக), உலகம் - ஸர்வலோகங்களும், உயிரும் - ஸர்வப்ராணிகளும், தானேயாய் -
தானேயாம்படி (அந்தாத்மாவாய்க்கொண்டு வ்யாப்தனாய்), (அவ்வளவில் நிலலாதே),
நண்ணு - (தன்னையாஸ்ரயிக்கையில்) விழுபரான, அசுரர் - அஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிய-
நசுக்கும்படியாக, (த்ரைவிக்ரமாபதாந முகத்தாலே என்னைலலிக்கைக்கு ஸ்த்தலம்தேடு
வாரோபாதி), ஞாலத்துடே - பூமிக்குள்ளே, நடந்துழக்கி - நடந்துமிருத்து, தென் -
தெற்கென்கிறபேரை, கொள் - கொண்ட, திசைக்கு - திக்குக்கு, திலதமாய்கின்ற -
ஸிரஸாவாஹ்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை-திருமாலிருஞ்சோலையென்று பேராயிரு
க்கிற, நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு அதுஊவ்யமான, குன்றம் - திருமலையை, கைவிடான் -
(என்னைலலிக்கைக்கு அதுருபஸ்த்தலமென்று விருடபிக்)கைவிடுகிறிலன்:(அதுவழியாக),
என்னுடலம் - என்ஸரீரத்தையும், நன்கு - மிகவும், கைவிடான் - கைவிடுகிறிலன்; அம்

மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய, திருவருள்கள் - உபகாரங்களான ஸீலப்ரகாரங்கள், என்கொல் - என்னுயிருக்கிறன?

இ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத் திருமலையிலுண்டான வ்யாமோஹத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என் பக்கலுண்டாயிருந்துள்ள ப்ராஸாஷாதிபபத்துக்கு அவயி என்னை? [உலகும் உயிரும்இத்யாதி]-ஸகல லோகங்களும் ஸகல ஆத்மாக்களும் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறானே? [நன்குன்னுடலம் கைவிடான்] - செருக்கர் நீசஸ்தீர்கள் காற்கடையிலே துவளுமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பி விடுகிறிலன். எனக்கு மமதாவிஷயம் என்னுமதுவே ஹேதுவாக விடுகிறிலன். பூமியெங்கும் உலாவி எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைவைத்துத் திருவுலகளந்தருளிற்று, தம்மைப் பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணி யென்றிருக்கிறார். ஸர்வஸூரணன் வ்யாபாரமாகையிலே ஸம்வர்ப்பும் அறிந்தால் எகைக்கென்னலாமிதே. இந்த்ரன்ராஜ்யம்பெற்றானாய்ப்போனான், மஹாவலி கொடுத்தானாய்ப் போனான். இவர் அத்தைத் தமக்கு என்றிருக்கிறார் [தென்கொள் இத்யாதி] - திருவுலகளந்தருள்கை ஒரு வ்யாஜமாய், “ஆழ்வாரை அது ஹவிகைக்கு ஏகாந்தஸ்யுலமேதோ?” என்று ஆராய்ந்து திருமலையிலே நின்றருளினான். ஆரியர்கள் இகழ்ந்த தெற்கில்திக்குக்கு ஓர்ஆஹணம்போலே யிருந்துள்ள திருமலையிலே வந்துநின்றான். [நங்கள் குன்றம்] - ஆஸ்ரிதருடைய ஸங்கேத ஸ்யூலம். [நங்கள் குன்றம் கைவிடான் - நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்] - திருமலையில்கிலே ஸாபுநமாக ஆழ்வார் திருமேனியை ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கிறாப்த்து. [நண்ணஅசுரர் நலியவே] - திருமலையில் நிலையாலே அஸூரவர்ப்பும் தானே முடிந்துபோய்த்து. உலகும் உயிரும் தானையாய் - ஞாலத்துடே நடந்துழக்கி, தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை - நங்கள் குன்றம் - நண்ண அசுரர் நலிப - கைவிடான். நன்கு என்னுடலம் கைவிடான் - என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்?

எடு.—நாலாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத்திருமலையில் உண்டான வ்யாமோஹத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

[என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நிரயிஷ்ட்டாஹம் முண்டாமாகாதே! [உலகுஇத்யாதி] - என்னகுறையுண்டாய்த்தான் இப்படி கிடந்து படுகிறான்? [நன்கென்னுடலம்கைவிடான்] - செருக்கருயிருக்கும் ராஜபுத்ரன் நீசஸ்தீர் காற்கடையிலே துவளுமாபோலே. [நன்கென்னுடலம்] - ஸர்வேஸ்வரன் தன்னைக்

நாலாம்பாட்டு.—என்கொல் இத்யாதி. “நன்கென்னுடலம்கைவிடான் - திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம்கைவிடான்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி. பரிமாறலாம்நிலம் - ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு யோக்யமானதேஸம்.

உக்தாநுஹாஷணமென்கிறார் - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்யாதி. தம்முடம்பில் அவன் வ்யாமோஹம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, ஸர்வேஸ்வரத்வம் சொல்லுகிறதற்கு ஹாவம் - என்னகுறையுண்டாய். இப்படிக்கிடந்துபடுகிறான் - வ்யாமோஹம்பண்ணுகிறுனென்றபடி. “என்னுடலம்” என்றதற்கு ஹாவம் - செருக்கன் இத்யாதி. துவளுகை - உலருகை, “நன்கு” என்றதற்கு ஹாவம் -

கேட்டார்க்குச் சொல்வகிற வார்த்தையிருக்கிறபடி. ஆழ்வாரை “நமக்குத்தந்திதிருமேனி யன்றோ” என்னாநின்றாயுத்தது. [நன்கு] - நன்றாக. மிகவுமென்றபடி. [என்னுடலம்] - “இவருடைய மமகாரவிஷயமானதன்றோ நமக்கு உத்தேச்யம்” என்றிராநின்றான். என்னுடைய * அடங்கெழிற்சம்பத்திலேதேனும் பாம்புசேத்ததோ என்னாநின்றான். [ஞாலத்துஇத்யாதி]-எத்தனைகாலமுண்டு அவன் இப்பேறுபேறுகைக்கு உழன்றுதிரிகிறது. ஸர்வஸாபாரணான ஸ்வாமியுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் எனக்கெனக்கென்னலாமிறே ஸேஷவொதர்க்கு. இந்தானுக்கு “ராஜ்யம்பெற்றேன்” என்னவுமாய், மஹாபலிக்கு “ஒளசார்யம்பெற்றேன்” என்னவுமாய், சிலர்க்கு “பொன்பயந்தேன்” என்னவுமாய், அவர்க்கு “எனக்காகச்செய்தான்” என்னவுமாயிருக்கிறது காணும். [தேன்கொள்இத் யாதி] - தெற்கில்லித்திக்கு ஒரு ஆவரணமான திருமாலிருஞ்சோலை. [நங்களுக்குன்றம்] - ஆழ்ந்தருடைய ஸங்கேத ஸ்யலம். [நங்களுக்குன்றம் கைவிடான் - நன்கென்னுடலம்கை விடான்]-திருமலையை ப்ராபகமாவும் ஆழ்வார்திருமேனியை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்திரா நின்றான். ஆழ்வார் திருமேனியாயுத்தேச்யம், அதுபேறுகைக்காய்த்துத் திருமலையில் நிலை. [நண்ணுவசுரர் நலியவே] - “நெடும்பகை தற்செய்யத்தானேகேடும்” என்னுமா போலே, இவன் இவ்விடத்தைவிடாதே வர்த்திக்க ஆஸுரவர்க்கம் முடிந்து போய்த்து. உலகுமுயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்துடே நடந்துழக்கி, தேன்கொள்திசைக்குத் திலத் மாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம் - நண்ணுவசுரர்நலிய - கைவிடான் - நன்கென்னுடலம் கைவிடான் - என்கொலம்மான் திருவருள்கள். (சு)

ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. ஈஸ்வராபிராயத்தாலே நன்கென்கிறதென்றபடி. நன்றானவுடல மென்று ஸப்தார்த்தம். வார்த்தைதன்னைக் காட்டுகிறார் - ஆழ்வாரை இத்யாதி. “நன்கு” என்றதுக் கர்த்தார்த்தம் - நன்றாக இத்யாதி. நன்றானவென்றத்தமானபோது, * உடலுக்கு விசேஷணம்; மிகுதியானபோது, “கைவிடான்” என்றதுக்கு விசேஷணம். “என்” என்று மமகாரதாவித மானத்தை “நன்கு” என்னும்படியென்னென்ன - இவருடைய இத்யாதி. ஹலிதம் - என்னுடைய இத்யாதி. அதாவது - த்யாஜ்யமான லீலாவிஹிதி தஜீயத்வாகாரத்தாலே இவர்க்கு உத்தேச்ய மாறப்போலே, த்யாஜ்யமான இவர் திருமேனியும் இவர் ஸம்வந்முத்தாலே யுத்தேச்யமென்ற நின்றுனென்றபடி. அடங்கெழில்சம்பத்தில் - கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தில்; உலயவிஹிதி யிலுமென்றபடி. பாம்புசேத்ததோ - த்யாஜ்யம்ஸம்உண்டோவென்றபடி. இப்போது திரு வுலகனந்தருளின அபதாநத்தைச் சொல்லுகிறதற்கு ஹாவம் - எத்தனைகாலம் இத்யாதி. ஞாலத் துடே நடந்துழக்குகிறது இவர்க்காகவோவென்ன - ஸர்வஸாபாரணன் இத்யாதி. “எனக்கெனக் கென்னலாம்” என்றத்தைக் காட்டுகிறார் - இந்தானுக்கு இத்யாதி. சிலர்க்கு - திருமங்கையாழ் வர்க்கு. ஸங்கேதஸ்யலம் - அநுவாஸ்யலம். இவரிடத்தில் வ்யாமோஹப்ரகரணத்திலே, “நங்கள் குன்றம் கைவிடான்” என்கிறதென்னென்ன - திருமலையை இத்யாதி. லீவரணம் - ஆழ்வார் இத்யாதி. திருமலையில் நிலை இவர்க்காகவாகில், நண்ணுவசுரர் நலியும்படியென்னென்ன - நெடும்பகை இத்யாதி. நெடும்பகை - போக்கப்போகாத சத்ரு. தஞ்செய்ய - தான் செய்கிறத்தைச் செய்யவென்றபடி. “திருமலை ப்ராபகமும் ஆழ்வார் திருமேனி ப்ராப்யமும்” என்னுமிடம் தோன்றப் பாட்டுக்கவ்யம் அருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, “என்கொலம்மான் திருவருள்கள்” என்றதுக்கர்த்தார்த்தம் - உலகுமுயிரும் இத்யாதி. “என்கொலம்மான் திருவருள்கள்” என்றது - அநுவாதமென்று முந்தினவர்த்தம்; அநுவாதமானபோது, “நன்கென்னுடலம் கைவிடான்” என்று க்ரியை. இப்பாட்டுக்கு ஸேஷமென்றிரண்டாமர்த்தம்; இப்போது, வ்யாக்யானத்திற்படியே யந்வயம்; “திருவருள்” என்று க்ரியை. (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நண்ணு அசுரர்† நலிவேய்த நல்ல அமரர்போலிவேய்த
எண்ணு தனகளெண்ணும் நன் முனிவர் இன்பந்தலைசிறப்பப்
பண்ணுர்பாடலின்கவிகள் யானுய்த்தன்னைத்தான்பாடித்
தென்னுபென்னும் என்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே.

ஆ.—(நண்ணு.) - ப்ரதிகூலர் தறைப்படும்படியாகவும் தனக்கு நல்லரான அமரர் ஸம்ருத்தரம்படியாகவும், லீலோபகரணமாயும் ஹோதோபகரணமாயுமிருந்த நிரவயிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாயிருக்கச்செய்தே, இவையொழியவே அதின்மேலே ஸத்ப ஸங்கல்பனாயிருந்த எம்பெருமான் தன்னாலும் ஸம்பாதிக்கவொண்ணாதே வாங்கநஸாகோசரமான அபர்பந்தஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாக வேணுமென்று மஹோராயியாநிற்கும் நன்முனிவர், “நம்முடைய மஹோராயி-உவர்த்தி யான நிரவயிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு விளையப்பெற்றோம்; இனி நமக்கொரு குறையில்லை” என்றுகொண்டு நிரவயிகசிர்வ்ருதியை யுடையரம்படியாகவும், பண்ணுர்பாடலான இன்கவிகளை என்னையிட்டுப் பாடுவித்து இக்கவிகளாகிற அம்ருதத்தைப் பருகிக் களித்து, அம்ருதபாநம்பண்ணின வண்டிகள் போலே தென்னுதெனுவென்று திருமலையிலேநின்று பாடியருளாநின்று நென்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் தம்மோடேகலந்து தம்வாயிலே திருவாய்மொழி கேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமை, தென்னு தென்னுவென்று நித்யமுக்த ரைப்போலே பாடாநின்றான் என்கிறார்.

[நண்ணு என்றுதொடங்கி] - உகவாத அஸுரர் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்க மாட்டாதே முடியும்படியாகவும், அநுகூலர் இத்தைக்கண்டு ஸம்ருத்தரம்படியாகவும், உஹவஹித்யும் கூடினாலும் எம்பெருமானுக்கு ஸம்பத்துபோராது, இன்னம் மேன் மேல் நன்மைகளை வேணுமென்று எண்ணுகிறதும் நன்முனிவர், “இதுவே அமையும், பற்றொரு ஸப்பத்துவேண்டா” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டரம்படியாகவும். [பண்ணுர்பாடல் என்றுதொடங்கி] - பண்ணோர் திருந்துள்ள பாடலையுடைய இனியகவிகளை என்னைப் பேரையிட்டுக்கொண்டு தான் தன்னைப் பாடி. [என்னம்மான்] - திருமாலிருஞ்சோலையானே] - என் நாயனாவன் திருமாலிருஞ்சோலையான்.

ப.—அநந்தரம், தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து திருவாய்மொழி பாடக்கேட்ட ப்ரீதியாலே ரஸிகனாய் ஆளத்திவையாநின்றனென்கிறார்.

நண்ணு - (ஹவதந்நிஷயத்தைக்) கிட்டக்கடவோமல்லோமென்று ப்ரத்யூஹ ராயிருக்கும், அசுரர் - ஆஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிவேய்த - (இவ்வதிசயம் பொறுக்கமாட்டாமல்) விராஸத்தையடையவும், நல்லவமார் - ஊக்திபரராய்க்கொண்டு அநுகூலரான தேவவர்க்கம், (மிகவுமுகப்பாலே), பொலிவேய்த - ஸம்ருத்தியை லலிக்கவும், எண்ணு தனகள் - அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனுடைய குணஹித்யிக்குமேலே இதுக்கு முன்பு எண்ண வறியாத அதிசயங்களை, எண்ணும் - ப்ரேமத்தாலே ஆஸாஸியாநிற்கும், நல் - ஸ்நேஹயுக்தராய், முனிவர் - (அநுஹவசீலரான) முனிவர்கள், (கேட்டதுஹித்து), இன்பம் தலைசிறப்ப - ஆநந்தகிர்ப்பரராகவும், பண் ஆர் - பண்சிறைந்த, பாடல் - இசையை

† 'நலிவேய்த' என்று சிலர் ஓதுவர்.

யுடைய, இன்கவிகள் - இனியகவிகளை, யானாய் - (தனக்குப் பரகாரஊதனை) நானாய்க் கொண்டு, தன்னை - (ஸ்தவப்ரஸ்தவப்ரியனை)தன்னை, தான்பாடி - ஸ்தோதாவாய்க் கொண்டு தானேபாடி, திருமாலிருஞ்சோலையான் - திருமாலிருஞ்சோலையானாய்நிற்கிற, என்னம்மான் - என் ஸ்வாமியானவன், (தன்மேன்மைபாராதே பாட்டில் ரஸாதி ஸயத்தாலே),தென்னுவென்னும்-தென்னுள்ளது ஆளத்திவையாநிற்கும்.நவீவு - நாசம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடேகலந்து தம்வாயாலே திருவாய் மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமை ஆளத்திவையாநின்றான் என்கிறார். “நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்” என்கிறவளவன்றியே என் உக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றான் என்றுமாம்.

[நண்ணு இத்யாதி] - “விவரீதஸ்யபாஸுரஃ” என்கிறபடியே - விபரீதரான அஸுரர்கள் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாமையாலே முடியவும், “கிட்டக்கடவோமல்லோம்” என்றிருக்கும் அஸுரவர்மம். “விஷ்ணுஹக்விவரோபேஷஃ” என்கிறபடியே - அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்கள் இதுவே ஜீவனமாக ஸம்ருத்தமாகவும். “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்” என்றாரிறே [எண்ணு தனகளைண்ணும்] - உலயவிலுதிபுத்தனுக்கு இன்னம் விவரீதீ வேணுமென்றம், அஸங்க்யாதமுணகனுக்கு இன்னம் முணம் வேணுமென்றம் மேன்மேலன் எண்ணுநிற்கும்வர்கள். [நன்முனிவர்] - ஈஸ்வரன் அடியாகத் தங்கள் ஸம்ருத்தியை எண்ணுமவர்கள் முனிவர்; அத்தலைக்கு ஸம்ருத்தியை எண்ணுமவர்கள் நன்முனிவர். [இன்பம் தலைசிறப்ப] - “திருவாய்மொழியொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்படியாகவும். [பண்ணார் பாடல்] - பண்மிக்கிருந்துள்ள பாடல். புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, திருவாய்மொழி அவதரிக்கிறபோதே பண் மினுங்கியாய்த்திருப்பது. [இன்கவிகள்] - பண்ணுக்கு ஆஸ்ரயமான கவிதானே இனிதாயிருக்கை. [யானாய்த்தன்னைத் தான்பாடி] - என்னைப்பேரையிட்டுத் தன்னைத் தான்பாடி; புத்ரனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்வாயாலே கேட்டு இனியனம் பிதாவைப்போலே. [தென்னுவென்னும்] - ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக ஆளத்திவையாநின்றான். “ஊததாரீமாயஸாவஸு” என்று ஹவல்லாஹத்திலே ப்ரீதிக்குப் போக்கு விட்டு ஸேஷஊதன் சொல்லக்கடவத்தை, “ஸவாக்ஷநாடிஃ” என்கிறதான் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அந்த பூர்த்திகுலைந்து சொல்லுகிறானிறே. [என்னமான்] - ஸுதவசநம் ரஸிக்குமாபோலே, ஸம்வய்யமிதே ரஸிக்கைக்கு அடி. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைக் கவிபாடுவித்த தேசம் திருமலையாய்த்து.

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே கலந்து தம் வாயாலே திருவாய் மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் ஆந்நித்து ஆளத்திவையா நின்றானென்கிறார். “நன்கென்னுடலம் கைவிடான்” என்னுமளவன்றிக்கே என்னுக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றானென்கிறாரென்றுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நண்ணு இத்யாதி. இவர்திருமேனியை விருடபுகிற ப்ரகாரணத்திலே திருவாய்மொழியைக்கேட்டு இனியனாகையைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன; த்வேதா அருளிச் செய்கிறார் - அவன் தம்மோடே இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே; “மாயக்கவியாய்,” “தன்னைத் தானேதுதித்து” இத்யாதியாலே ப்ரஸ்துதமாகையாலே யருளிச்செய்கிறாரென்றபடி. “நன்கென்னுடலம் கைவிடான்” என்றத்தைப்பற்ற - தம்மோடேகலந்து என்றது. பரிஹாராரந்தரம் - நன்கென்னுடலம் இத்யாதி. அதாவது - திருமேனியெல்லாம் வேண்டாதே உக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றானென்றபடி. ஆளத்தியாவது மாநத்துக்குப் பூர்வாங்கமான ஆலாபம்.

* நண்ணுவசுரர்நலிவேய்த நல்லவமர்போலிவேய்த எண்ணுதனகளெண்ணும் நன்முனிவரின்பம் தலைசிறப்பவாய்த்து திருவாய்மொழிதான் அவதரித்தது. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம்போலேயாய்த்து ஸ்துதியினுடைய அவதாரமும்; “வாரித்ராணாய” (பரித்ராணய), “அவிநுஜமதஃவோலாய” (அகிலஜகத்பத்ம போதாய)என்னுமாபோலே, [நண்ணுஇத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு வேறொரு கருவி யேடுக்கவும்வேண்டாதே, அநுகூலரகக்ஷணத்துக்கும் வேறென்று தேடவும் வேண்டாதே, அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமுமாயிருக்குமாய்த்து. [நண்ணுவசுரர்நலிவேய்த] - அவ்யபதேஸ்யனுக்கு அநந்தரத்திலவன்; தமப்பன் செய்ததைக் கேட்டு “ இவன்என்செய்தானானுன் ” என்றுகர்ஹித்தான் - “ஒரு மதினே வாங்குங்காட்டில் அத்தர்ஸம் குலைந்ததோ, திருவாய்மொழியென்றும் பூரீராமாயணமென்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரவந்யங்களுண்டாயிருக்க ” என்றனுப்த்து; இப்படி உகவாதார் நெஞ்சுருக்கும்படியான ப்ரவந்யமாய்த்து, “விவரீதஸ்யஸாரஃ” (விபரீதஸ்ததாஸாரஃ) என்னக்கடவதிறே. பொருந்தாமையையுடைய அஸூரவர்க்கமானது மண்ணுண்ணும்படியாக. ஸம்வந்யமில்லையென்னவொண்ணாதே, “பொருந்தோம்” என்கையிறே யுள்ளது. [நல்லவமர்போலிவேய்த] - “விஷுஹகிவரொடெவஃ” (விஷ்ணுபக்திபரோதேவஃ)என்னக்கடவதிறே. †அநுகூலராயிருக்குமவர்கள் உண்ணாதே தடிக்க. இவர்களுக்கு நன்மையாவது - ஸ்வலதவக்தராயிருக்கை. “தோண்டர்க்கு கமுதுண்ணச் சோன்மாலைகள் சோன்னென்” என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுதன இத்

நலிவேய்த - விநாசத்தை யடையும்படியாக. நலிவு - விநாசம். எய்துகை - ப்ராபிக்கை. போலிவு - வருத்தி. தலைசிறப்ப - மிகவும்அதிகசயிக்கும்படியாக. மலிதம் - ஸ்துத்யனுடைய இத்யாதி. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம் அநுகூலரகக்ஷண ப்ரதிகூலநிரஸநங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்குமோவென்ன - பரித்ராணய இத்யாதி. ஸாதபரித்ராணதிகளுண்டாகிலிறே ஜகத்பத்ம போதம் வருவதென்னும் கருந்தாலே யருளிச்செய்கிறார்-அகிலஇத்யாதி. “ இன்பம்தலைசிறப்ப ” என்னுமளவுக்கு ஹவம் - ப்ரதிகூல இத்யாதி. கருவி - ஸாயநம். அதாவது - ஆயுடும். திருவாய்மொழி ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு ஹேதுவென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-அவ்யபதேஸ்யனுக்கு இத்யாதி. எப்படி கர்ஹித்தானென்ன - ஒருமதினே இத்யாதி வாக்யத்வயம். நெஞ்சுருக்கும்படி - நெஞ்சிடுபடும்படி. அவ்யபதேஸ்யன் - க்ரிமிகண்டன். அநந்தரத்திலவன்- அவன்மகன். அநந்தரத்திலவன் அஸூரனோ? என்ன - விபரீதஃ இத்யாதி. “ அஹஹிதஸ்யஸாரஃவொடெவஃ குஸாரவனவஃ | விஷுஹகிவரொடெவஃ விவரீதஸ்யஸாரஃ.” “வாரித்ராணாயலாயதிநா” விநாஸாயவஃஷுபுதாழ் | யஜ்ஜஸூலவநாயபுய ஸம்வவாஜியமெயுமெ” இதி ஸீதாயாம். “ ததொவிநுஜமதஃவோலாயாயுதவாநாநா | டெவகீவருவபுலந்யாயாரோவிஷுபுகாஃகமாதுநா ” இதி பஞ்சமேம்சே. ஸப்தார்த்தம் - பொருந்தாமையை இத்யாதி. “அசுரர்” என்னுதே, “நண்ணுவசுரர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. ‘உள்ளது’ இழக்கைக்கென்றபடி. “நல்லவமர்” என்கிறதாசூரையென்ன - விஷ்ணுவக்தி இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - அநுகூலராய் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களுக்கு இத்யாதி. அமரர் - அநுஹப்பார். “அமரர்” என்றபோதே ஹவதஹத்தரென்று வரித்தமானாலும், நல்லராகையாலே “அமரர்” என்று ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலே புநருகதிதோஷமில்லை கருத்து. உண்ணாதே தடிக்கைக்கு இது யாரகமோவென்ன : தோண்டர்க்கு இத்யாதி. அவையேதென்ன - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. முனிவர் - மநசிவர்;

† அநுகூலரானவர்கள் என்று அடையவரோந்தான் பாடம்.

யாதி” - புறம்போருவர் எண்ணுதனை சிலவற்றையெண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து. ஸர்வேஸ்வரன் ரக்ஷகன், அவனையொழிந்ததடங்கலும் ரக்ஷயம்” என்றிருக்கையன்றிக்கே, உலயவில-வதியுத்தனுக்கு இன்னம் சிலவில-வதிவேணுமென்றும், ஸர்வகுணஸம்பந்நனுக்கு இன்னம் சிலகுணங்கள் வேணுமென்றும் என்று இப்புடைகளிலே எண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து; அவர்கள் [இன்பம் தலைசிறப்ப] - திருவாய்மொழியவதரித்தபின்பு “அவனுக்கு குணவில-வதிகள்போராது” என்றிருந்தஇழுவதீர்ந்து, அத்தால்நிரதிசாயாநந்திகளாக. [நன்முனிவர்]-அவனுடைய ஸம்ருத்தியை மநநம்பண்ணும் ஸ்வஹாவராயிருக்கை. அன்றிக்கே, “சிருவாய்மொழியை யொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா” என்று இதுவே மநநம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டரம்படியாகவும். [பண்ணார்பாடல்] - பண்ணோடே சேர்ந்த பாடல். புஷ்பமானது பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, பண்ணும்இசையும் மிஞ்ந்திருக்குமாய்த்து. [இன்கவிகள்] - இசையும்பண்ணுமொழியவே +தோக்குக்கழிந்த சுனைபோலே கவிதானே இனிதாயிருக்குமாய்த்து. [யானாய்த்தன்னைத் தான்பாடி] - பிதாவானவன் புத்ரனுக்குப் பசுவை நீர்வார்த்துக் கொடுத்து அவன்பக்கவிலே தான் மீளநீரேற்றுப் பசுவைப் பெறுமாபோலே;ஸுதனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்சொல்லக்கேட்டு இவன் இனியனாமாபோலே. தான் பாடினானாகில் ஸ்ரீகீதையோடொத்துப்போம் நம்பிதிருவழுதி நாடுதாஸர், “அருள்கொண்டாமே” என்கிறபாட்டிலே, “ஸ்ரீகீதையைப்பயஸித்தானொருவன் ஸங்ய யாஸதஸ்ஸிலேசென்றால்பலருமாக நாழியரிசியைக்கொடுத்துவிர்வஸிக்கமாட்டாமையாலே ‘புறந்தின்னையிலேகிட’ என்பார்கள்: திருவாய்மொழிகற்றான் ஒருவின் ணப்பம்செய்வான் சென்றால், ஸர்வேஸ்வரனகப்படப் புறப்பட்டேதிர்கொண்டு அகமொழித்துக்கொடுத்து அமுதுபடியுமேடுத்துவிட்டு ஸத்கரிப்பார்கள்” என்றாராம். “பண்டேபரமன்பணித்த” என்று இவரங்கீகரிக்கையாலே அந்த ஸ்ரீகீததானும் வீறுபெற்றதிறே. [தென்னாவென்னும்] - செருக்காலே “தென்னு, தென்னு” என்று ஆளத்திவையாநிற்குமாய்த்து; ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு லமவல்லாலமுண்டானால் ‘வனததாபாயனா

“முநிரீ மநஸீஸி” * நன்மைக்கு - * எண்ணாதனகளெண்ணுகையே நன்மையென்றும், திருவாய் மொழி வ்யதிரித்தஸம்பத்து வேண்டாவென்கை நன்மையாவதென்றும் அர்த்தத்தவயம். முந்தின வர்த்தத்தித், இன்பமாவது - ஈஸ்வரனுடைய குணவிலகுதி ப்ரதிபாதகமான திருவாய்மொழி புண்டாகையால் வந்த ஆநந்தம்; இரண்டாமர்த்தத்தித், திருவாய்மொழியாகிற நிரதிஸ்யஸம்பத் தால்வந்த ஆநந்தம். இவர்கள் திருவாய்மொழியாலே நிரதிஸ்யபாந்திகளாம் ப்ரகாரத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருவாய்மொழி இத்தயாதி. மநஸீஸதையிலே நன்மையேதென்ன - அவனுடைய இத்தயாதி. ஆர்தல் - சேர்தலும், மிகுதியும். இவ்வர்த்தத்தவயத்தையு மடைவே யருளிச்செய்கிறார் - பண்ணோடேசேர்த்தபாடலென்றும், புஷ்பமானது இத்தயாதீயாலும் “பண்ணும்-பாடலும்-ஆர்” என்றவ்யிப்பது. பண்-ஸ்வரம். இசை-ராகம். “இன்” என்றதுக்குலாவம் - இசையும் இத்தயாதி. தோகீது - த்வக்: மேல்தோல்: சக்கையென்றபடி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிதாவானவன் இத்தயாதி. யானுய்த்தன்னைத்தான்பாடினாலுக்கும்படியென்னென்ன - ஸுதனை இத்தயாதி என்னுதல், த்ருஷ்டாந்தந்தாந்தரமாதல். இவ்விடத்திலே, “ஃஸுதநாநஸ்யபிஸுவாஸுப்யரோஹிதாவாய வ்யஸவணபூபியாராஸுசுகெஹிபிஸெத்ராஸீராகதகஸ்யகிரிஸ்யபிஸுதநாஸுதிஸெபுஸ்துணபூவதபூமிவசெபிஸுதஸ்யாராபு” என்கிறதருஸந்தேயம். தான்பாடாதே இவரை யிடப்பாடுகிற தென்னென்ன - தான்பாடினுதுகில் இத்தயாதி. ஸ்ரீகீதையைப்பற்ற இது ஸ்லாக்ய மென்னுதுக்குஐதிறயம் - நம்பி இத்தயாதி. ஆனாலும் சரமஸிலோகத்தாலே ஸ்ரீகீதைக்குஅதிசய மில்லையோவென்ன - பண்டே இத்தயாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸம்ஸாரிசேதநன் இத்தயாதி.

† கொர்க்கு என்றும் பாடங் காண்கிறதென்பர்.

வெறு” (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று ஸாமகாயநம்பண்ணுமாபோலே ; “**அவாகுதா டிஸா**” (அவாக்யநாதரஃ) என்கிறவன் தைர்யபங்கம்பிறந்து பாடாநிந்தமாய்த்து. [என்னம் மான்] - ஸுதவசநம் இனிதாம்போது ப்ராப்தியுண்டாகவேணுமிறே ; அதுக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதாய்த்து. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைப்பாடுவித்த முக்கோட்டை. “பாட்டினாலுன்னையென்னெஞ்சத்திருந்தமை - காட்டினாய்கண்ணபுரத் துறையம்மானே” என்று அவரைப்பாடுவித்தமுக்கோட்டையிறே அது.தாம்பாடினகவிக ளினினிமையை யநுஸந்தித்தார், இவை தாமடியாகப் பிறந்தனவேன்று சொல்லலா யிருந்ததில்லை, இதுக்கடியென் ? என்றுபார்த்தார் ; அவன்தன்னெஞ்சிலே புருந்திருந்து பாடுவித்தானாயிருந்தது. “கண்ணபுரத்துறையம்மான்” என்று கவிபாடுவித்த முக்கோட் டைபைச் சொல்லுகிறார். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகிச் செழுமுவுலகுந் தன்
ஒருமாவயிற்றினுள்ளேவைத்து ஊழியுழிதலையளிக்கும்
திருமால்என்னையாளுமால் சிவனும்பிரமனும்காணுது
அருமாலெய்தியடிபரவ அருளையீந்தஅம்மானே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலையானே) - த்ரைலோகப்மெல்லாம் தன்சிறுவயிற் றிலே வைத்து யுகந்தோறும் ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வஹவனாய், ஸ்ரியஃபதிபாய், ப்ரஹ்மருத் ராதிகளால் அநவரதாஸிஷ்டித சரணயுகளானப், தத்ஸமீஹிதவமலப்ரஹ்மாய். ஸர்வேஸ்வர னாயிருந்ததிருமாலிருஞ்சோலைபான், எனக்குப்பித்தனாய்என்னைப்பிரிகிறிலென்கிறார்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், ஸ்ரியஃபதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னை யாளுகையிலே மிகவும் வ்யாமுக்யனானான் என்கிறார்.

[செழுமுவுலகு என்றுதொடங்கி] - கல்பந்தோறும் அழகிய மூன்றுலோகத் தையும் தன்திருவயிற்றிலே வைத்து உத்க்ருஷ்டமாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரியஃபதி. [சிவ னும்பிரமனும் என்றுமேலுக்கு] - சிவனும் பிரமனும் காணாதே நிரதிஸயஃக்தியுத்த ராய்த் தன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஸ்வரன்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உபகாரகனாய் ஸ்ரியஃபதியான வன், திருமலையில்நின்று என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்கு வ்யாமுக்யனாயிராநின்ற னென்கிறார்.

“தென்னு” என்கைக்கடி - “அம்மான்” என்றது. “யானுய்த்தன்னைத்தான்பாடித் திருமாலி ருஞ்சோலையான்” என்றதுக்குஹாவம் - இவரை இத்தாதி. முக்கோட்டை - மூகாம்பிகை. அது கவித்வாபாதகம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பாட்டினால் இத்தாதி. அவரை - திருமங்கையாழ் வாரை. அது - திருக்கண்ணபுரம். அதுபோலே யிதுவுமென்றபடி. திருமொழி எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, “நாட்டினாய்” இத்தாதி. எடுத்தபாகரத்துக்கர்த்தம் - தாம் பாடின இத்தாதி. ‘நலிவெய்தும்படியாகவும், பொலிவெய்தும்படியாகவும், இன்பம் தலைசிறக் கும்படியாகவும், பண்ணார்பாடல்’ என்றுதொடங்கி, ‘தென்னுவென்னும்’ இத்தயங்வயி. (ரு)

சிவனும் - (ஜ்ஞாநாயிகனா) நத்தானும், பிரமனும் - ப்ரஹ்மாவும், காணுத - காணப்பெறுதே, அரு - பெறுதற்கரிதான. மால் - அநிஸயிதஹத்தியை, எய்தி-உடைய ராய்க்கொண்டு, அடி - திருவடிகளை, பரவ - ஸ்தோத்தரம்பண்ண, அருளைசந்த - (தன் நிரவயி)க்ருபையிலே அபேக்ஷிதப்ரஹ்மம்பண்ணின, அம்மான்-ஸர்வாதிகனாய், செழு - விலக்ஷணமான, மூவுலகும் - ஜமத்தரயத்தையும், தன் - அவ்யடிதவ்யடனாமர்த்தனான தன்னுடைய, ஒரு - அகவிதீயமாய், மா - (அடக்கினவிடந் தெரியாமல் அடக்கவல்ல) ஸக்திமாஹாத்ரயத்தையுடைய, வயிற்றினுள்ளே - திருவயிற்றினுள்ளே ஒருபுடையிலே, வைத்து - , ஊழியூழி - கல்பந்தோறும், தலை - தலையாக, அளிக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனாய், திருமால் - (இந்தஸேஷித்வரக்ஷகத்வங்களுக்கு உபபாதிதமான) ஸ்ரீயுபதித்வத்தையுடையவன், திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - திருமாலிருஞ்சோலையிலே நிலையுடைய னாய்க்கொண்டே, என்னை - , ஆளும் - அடிமைகொள்ளுகையிலே, மால் - பெரும் பித்தனா யிராகின்றான். ஒருமாவென்று - ஏகதேசமான அத்யல்ப ஸங்க்ஷயைச் சொல்லிற்றாகவாமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ரீயுபதியானவன் வந்து திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்கயனானான் என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ் சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்] - திருமலையைத் தனக்கு வஸ்தவ்யவஸ்துமியாகக்கொண்டு என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமூவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரைலோக்யத்தையும் அத்விதீயமாய்ச் சிறிதானவயிற்றிலே வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாகரக்ஷிக்கும்.ப்ரளயாபத்தில் ஜமத்துக்குத் தன்னை யொழியச்செல்லாதாற்போலே, என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியாயிருக்கை. [திருமால்]-ஸ்ரீயுபதி-[என்னையாளும் மால்]- என்பக்கல் பிச்ச ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்குமவன். ப்ரளயாபத்ஸவனாய் ஸ்ரீயுபதியாயிருக்கிறவன் என்பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனாய் நின்றான். [சிவனும் இத்யாதி] - வ்ரஹ்மநுத்தரர்கள் காணப்பெறுமையாலே நிரதிஸயஹத்தியுத்தராய்த் திருவடிகளை அக்ரமமாகப் புழு, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஸ்வரன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸ்ரீயுபதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்கயனானான் என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்] - திருமலைதனக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக்கொண்டு நிற்கிறவன், என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமூவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரைலோக்யத்தையும். [ஒரு இத்யாதி] - அத்விதீயமாய்ச் சிறிதான வயிற்றிலே

ஆறும்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி. “திருமால் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை-ஸ்ரீயுபதி இத்யாதி.

“செழுமூவுலகும்” என்றுதொடங்கி “திருமால் - சிவனும் பிரமனும் காணுத அருமலெய்தி யடிபரவருளையீந்தவம்மான் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்” என்றவயித்தர்த்தம் - திருமலைதனக்கு இத்யாதி. “சோலையானேயாகி” - சோலையையுடைய னாய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்றபடி. “ஆளும்” என்றது - துழந் ப்ரத்யயம். ஆளுகைக்காவென்றபடி. மாலையுடையவனென்னுதே “மால்” என்றதுக்குவாவம் - வ்யாமோஹம் இத்யாதி. “மா” என்று - விபரீதலக்ஷணையாய், அல்பமானவென்றபடி. தலையாக - ஸ்லாக்யமாக. பதப்ரயோகத்

வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாக ரக்ஷிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியத்தனக்குச்செல்லாதானாயிருக்கை. [திருமால்] - ஸூரியபதி. [என்னையாளுமால்] - என்னையடிமை கொள்ளுகைக்காகப் பிச்சுத்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிருக்குமவன். [சிவனும் பிரமனும் இத்தயாதி] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், காணப்பெறுமையாலே நீரதிசயவக்தியுத்தராய்த் திருவடிகளை அடைவுகேட ஏத்த, அவர்களுக்கு முகந்தோற்றமே சடக்கநின்று அருளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸர்வேஸ்வரன், எனக்குக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே வந்துகின்ற என்னையடிமை கொள்ளுகையிலே பெரும் பித்தனானான். (க)

ஏழாம் பாட்டு.

அருளையீ என்னம்மானே! என்னும் முக்கணம்மானும்
தேருள்கோள் பிரமனம்மானும் தேவர்கோனுந்தேவரும்
இருள்கள்கடியும் முனிவரும் ஏத்துமம்மான் திருமலை
மருள்கள்கடியும் மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலைமலையே.

ஆ.—(அருளையீ.) - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையை ஆஸ்ரயித்திறே வந்ததென்றுகொண்டு, திருமலையை நின்றேத்துகிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார். என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும் என்ஸ்வாமியே என்னும் ருடி ரனும், அவனின் காட்டில் அறிவுடைய வீரன் லாவும், இந்த்ரனும், தேவர்களும், ஜமத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கக்கடவ ருஷிகளும்.

[ஏத்தும் அம்மான் என்று மேலுக்கு] - ஏத்தும்படையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமலை, ஆத்மாவுக்கு ஹவத் கைங்கர்ய ஸ்ரோடிகளான அனிக்யாடிக் களெல்லாம் போக்கும் சிரசிசுப புருஷார்த்தமான மலை - திருமாலிருஞ்சோலைப்ப.

ப.—அநந்தரம், தம்மையங்கேடுக்கைக்காக அவன் வந்துகின்ற திருமலையி னுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் புகழ்ந்தருளுகிறார்.

என்னம்மானே - என்னுடைய ஸ்வாமியானவனே! அருளையீ - (உன்னுடைய) க்ருபையைத் தந்தருளவேணும், என்னும் - என்றுகொண்டு. முக்கணம்மானும் - தரிணேத்ரனும் (ஈஸ்வராலிமாசிபான) ருத்ரனும், தெருள்கொள் - ஸ்ரேஷ்டருத்வாடி யுபபுக்தமான) ஜ்ஞாநாதிசுணத்தையுடைய, பிரமனம்மானும் - ப்ரஹ்மாவாகிற ஸ்ரேஷ்டஜமத் பதியும், தேவர்கோனும் - தேவர்களுக்கு சிவாஹுகனை இந்த்ரனும், தேவரும் - (த்ரயஸ்திரிம்ஸத்த்கோடி) தேவர்களும், இருள்கள் - (ஸ்வரூபபுருஷார்த்த விஷயமான ஜ்ஞாநா லாவம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் முதலான) தமஸ்ஸுக்களை, கடியும் - புராணாடி யுபதேஸமுபத்தாலே போக்கக்கடவரான, முனிவரும் - பரமருஷிகளும், ஏத்தும் -

துக்த லாவம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்தயாதி. இவர்பக்கல் வ்யாமோஹ ப்ரகாணத்துக்குச் சேர - அவர்களுக்கு முகந்தோற்றமே கடக்கநின்று என்கிறார். அடியில் தவ்வயித்தத்தைப் பின்னையும் காட்டுகிறார் - எனக்கு இத்தயாதி. (க)

ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியான, அம்மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய வாஸஸ்த்நாமான, திருமலை - திருமலையாய், மருள்கள் - ப்ராப்திப்ராப்திவந்தகமான அவித்யாதி ஸகலப்ரமங்களையும், கடியும் - போக்கக்கடவதாய், மணி - நிரதியாய் ஊர்க்யமாம்படி விலக்ஷணமான, மலை - மலை, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைபென்று திருநாமமான, மலையே - திருமலையிறே.

இ - ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை வந்துகிறார்.

[அருளையீ இத்யாதி] - “என்ஸ்வாமீ, என் பக்கவிலே க்ருபை பண்ணியருள வேணும்: உடையவனு றீபாகட்டால் வேறு புகலுண்டோ?” என்னுமாய்த்து. இப்படி சொல்லுகிறவன் ஆர்? என்னில், - லலாடநேத்ரனாய், ஈஸ்வராலிமாநியான ருத்ரனாய், அவனுக்கும் ஜ்ஞாநப்ரஹ்மனாய் ஜநகனான வ்ரஹ்மாவும். [தேவர்கோனும்] - தேவர்களுக்கு அபயக்ஷண இந்த்ரனும், தேவேந்த்ரன் என்று அவனுக்கு ஏற்றமான உத்கர்ஷத்தையுடைய தேவர்களும், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களும், இவர்களெல்லாரும்புகட ஏத்தும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருமலை. [மருள்கள் இத்யாதி] - கைங்கர்ய விரோயிகளான அவித்யாதிகளைப் போக்குமது வாய், ஸ்வயம் புருஷார்த்தமான திருமலை. திருமலையையொழியவே ப்ராப்யமுண்டு என்றிருக்கும் நினைவைப் போக்குமிடம் என்றுமாம். அதுதான் ஏதென்ன?—திருமாலிருஞ்சோலை மலையே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. தம்முடைய இஸ்ஸம்ருத்திக்கெல்லாம்அடி திருமலையானபின்பு, இத்தேசந்தானே நமக்கு ப்ராப்யமென்று திருமலையைக் கொண்டாகிறார்.

அருளையீயென்பார்கள் - ப்ரஸாஹத்தைப் பண்ணியரு ளென்பார்கள். [என்னம்மானே] - ஈயருளாதொழிந்தால் புறம்பு எங்களுக்குப் புகலுண்டோ? ப்ராப்தனான ஈயருள வேண்டாவோ வென்பார்கள். இப்படி சொல்லுகிறவர்கள் தான்ஆரென்னில், - [முக்கண்இத்யாதி] - லலாடநேத்ரனாய் ஈஸ்வராலிமாநியான ருத்ரன், அவனுக்குங்கூட ஜ்ஞாநப்ரஹ்மனாய் ஜநகனாகையால் வந்த ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன், தேவஜாதியை சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக்கொள்ளுகிற இந்த்ரன், தங்களை யுடையனாகை அவனுக்கேற்றமாம் படியிருக்கிற தேவர்கள், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கியிருக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களான ருஷிகள், இவர்களடங்கலும் ஒருமிடறுசெய்து ஏத்தும்படியாக ஸர்வேஸ்வரன் தான்விரும்பிவந்து மேல்விழுந்து பகோடுகிடக்கும் தேசமாய்த்து. [மருள்கள் கடியும் மணிமலை] - ப்ராப்யவிரோயியானவற்றை அடையப்போக்கும் தேசமாய்த்து. அதாகிறது—திருமலையையொழிந்ததொன்றே ப்ராப்யமென்றுபிறக்கும் புத்தியைத் தவிர்த்

ஏழாம்பாட்டு.—அருளையீ இத்யாதி. “மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலை மலையே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி.

“என்னம்மானே - அருளையீ - என்னும் முக்கண்மாமனும்” என்று கூட்டுவது, ஸ்வாமித்வத்தைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய ஹார்த்தஹாவம் - நீயருளாதொழிந்தால் இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே. தெருள்கொள் - தெருளையுடையவென்றபடி. ஸ்மர்த்தாக்களான - ஸ்மருதி கர்த்தாக்களான. பகோடுகிடக்கும் - வெட்டிவிழுந்த காடுபோலே கிடக்கும். “மருள்கள்” என்று - அவித்யாதிகளாக அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் - அதாகிந்து இத்யாதி. அதாகிறதென்

தத் தருமாய்த்து. இதேல்லாம் எதுதானென்னில்; மற்றுமுண்டோ? திருமாலிருஞ்சோலைமலையே. (ஏ)

எட்டாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே என்றலையே
திருமால்வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே யெனதுடலே
அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே
ஒருமானாடியும் பிரியான் என்னுழி முதல்வனோடு வனே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை).—வீணந்தஸம்ருத்தி தானே தென்னில்; இதென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலை, திருப்பாற்கடல், திருநாடு, திருமலை தொடக்கமாகத் தானெழுந்தருளியிருக்கும் திருநகரிகளெல்லாவற்றிலுமுள்ள ஸம்ஸ்க்ரேஷத்தினால் ப்ரீதனாம்போலே, என்னுடைய அவயவங்களிலே ஒரோர் அவயவத்தோடுள்ள ஸம்ஸ்க்ரேஷத்தினாலே ப்ரீதனாய், என்னை ஒருக்கணமும் பிரியில் யுரிக்கமாட்டுகிறிலன்; ஒருவனுடைய அலிநிவேஸமிருக்கும்படியே யிது! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமலை தொடக்கமான கோயில்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அலிநிவேஸத்தைத் தம்முடைய திருவுடம்பிலும் பண்ணுகின்றான் என்று அறுஸந்யித்து, அவனுடைய அலிநிவேஸம் அவ்வளவுமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவை தன்னையே பரிமுணித்து—‘இவற்றை ஒருக்கணமும் பிரிகிறிலன், என்பக்கலிலே அலிநிவீஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனுடையபடி யிருந்தபடியென்?’ என்கிறார். அருமாமாயத்து எனதுயிரே என்றது - “ஐஹியாபாதி” என்னும்படியாலே கடக்க அரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கின என் ஆத்மா என்றவாறு.

ப—அந்தரம், ‘திருமலைதொடக்கமான தீவ்யதேசங்களோடொக்க என்னுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் விரும்பி ஒருக்கணைகதேசமும் பிரிகிறிலன்; இவனொருவனாயிருக்கிறானே!’ என்று விஸ்மிதராகிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே - திருமாலிருஞ்சோலைமலையையும், திருப்பாற்கடலே - திருப்பாற்கடலையும், (அவற்றோடொக்க), என்றலையே - எந்தலையையும், திருமால் - “ஸ்ரீ பாஸாயபு” என்கிறபடியே ஸ்ரீய:பதியாய்க் கொண்டிருக்கிற, வைகுந்தமே - பரமபதத்தையும், தண் - ஸ்ராமஹரமான, திருவேங்கடமே - பெரிய திருமலையையும், (அப்படியே), எனதுடலே - என்ஸாரீரத்தையும், அரு - துஸ்தரமாய், மா - அதிஸயிதையாய், மாயத்து - ஆஸ்சர்யமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டமான, எனதுயிரே - என்னுத்தமாவையும், மனமே - மநஸஸையும், வாக்கே - வாக்கையும், கருமமே - க்ரியையும், ஒருமானாடியும் - ஒருக்கணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும், பிரியான்-பிரிகிறிலன், என்னுழிமுதல்வன் - என்னிலலிக்கைக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணஹுதனானவன், ஒருவனே-ஒருவனாயிருக்கிறானே! கீழிலே

றது - மருன்கள் கடிசையாவதென்றபடி. மருள் - தெருள். ப்ராப்யந்தா ஜ்ஞாநம். மணிமலை - அழகிய மலை. ஸ்வயம்புருஷாரூபமான மலையென்றபடி. (ஏ)

காரங்கள் - எண்ணுதல், அவையே அஸாயாரணமாய்படி விரும்பினபடியாதலாயிருக்கிறது. நொடி - கூணம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருமலை தொடக்கமான கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அலிநிவேஸத்தை என் அவயவங்களிலே பண்ணி ஒருகூணமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படி யிருந்தபடியென்?' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலை மலையே] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், என் உத்தமாங்குத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான்; பரமபதத்தையும், வடக்கில் திருமலையையும், என் ஸார்த்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான். [திருமால் வைகுந்தம்] - "ஸ்ரீ யாலாயு ஜமதூகி" என்கிறபடியே அம்மிநுநத்துக்குத் தகுதியான தேசம். இத்தேசங்களில் பண்ணுகிற விருப்பம் தன்னிருமேனியில் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு ஸத்ருஸமல்லாமையாலே தம்முடைய அவயவங்கள் தோறும் புக்கு அநுஹியாநின்றான். [அருமாமாயத்து எனதுயிரே] - கடக்கவரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கி அசிக்கல்பமான என் ஆத்மாவிலே. அவதாரணங்களால் - "இதுவேயோ இவன் அலிநிவேஸத்திருப்பது" என்று தோற்றம்படியிருக்கை. [ஒருமாரொடியும் பிரிபான்] - ஒருகூணத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறிலன். [என்னுழி முதல்வன் ஒருவனே] - என்பக்கல் அலிநிவிஷ்டனாகக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணஹுதனை அத்விதியன், ஸம்ஹார காலத்தில் ஸகல சேதநா சேதநங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப் போலேயாய்த்து, இவர் திருமேனியை ஒழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்ய காரணோஹபாவஸ்த்த சித்சித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் ஆயீநமாய்படியிருக்கிறவன் தன்னுடைய ஸத்தை என்ஸாராயீநமாய்படி யிராநின்றான்: இவனும் ஒருவனாயிருக்கிறானே!

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. 'திருமலைதொடக்கமான கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அலிநிவேஸத்தை என் அவயவங்களிலே பண்ணி ஒருகூணமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படியிருந்தபடியென்!' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்யாதி] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், இவருடைய உத்தமாங்குத்தையும் ஒக்கவிரும்பினான்; ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும், வடக்கில் திருமலையையும், இவர்திருமேனியையும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். [திருமால்வைகுந்தம்] - "ஸ்ரீ யாலாயு ஜமதூகி" (ஸ்ரீயாலார்த்தம்ஜகத்பதி) என்கிறபடியே (அம்மிநுநத்துக்குத் தகுதியான தேசம்). ஆக இரண்டு திருமலைகளிலும் பரவ்யூஹங்களிலும் பண்ணும்விருப்பத்தையுடைய இவர்திருமேனியொன்றிலும் பண்ணாநின்றனென்றபடி. [அரு இத்யாதி] - இவருடைய ஆத்மவஸ்துவிலும் மனோவாக்காயங்களிலும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். அவதாரணத்தால் - அதுதன்னிலும் க்ரமத்தாலன்றிக்கே கூண்காலமும் இடைவிடாதே ஸௌஹரியைப் போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு நில்லாநின்றான்

எட்டாம்பாட்டு.—திருமால் இத்யாதி. "அரு மாமாயம்" என்றுதொடங்கி "பிரியானுழி முதல்வனொருவனே!" என்றவற்றைக் கடாஷித்தவதாரிகை - திருமலை இத்யாதி.

பூர்வார்த்தத்துக்குத் திரண்ட பொருள் - ஆக இத்யாதி. "நொடியும்பிரியான்" என்னுமனவுக்கும் ஹாவம்-இவருடைய இத்யாதி. அவதாரணத்தால் என்றது- "உயிரே, மனமே, வாக்கே, கருமமே" என்றவவதாரணத்தால் என்றபடி. உயிரென்னுதே, "அருமாமாயத்து" என்று விசேஷித்தத்துக்கு

யுய்த்து. [அரு இத்யாதி] - ஆத்மவஸ்து என்று ஒருவ்யபதேசமாத்ரமாய், அநாதிகாலம் அசித்திலேகலசி அத்தாலே அசித்ஸமனாபிரேயிருக்கிறது. 'அரு' என்கையாலே - "சிவோமாயாஹுரத்யயா" (மமமாயாதூரத்யயா) என்கிறபடியே ஒருவரால் கடக்கவரிதா யிருந்துள்ள அசித்தோடே கலசிக்கிடக்கிற ஆத்மவஸ்துவினும். [மனமேவாக்கேகருமமே] - கீழ், இதுதன்னை ஒன்றாக விரும்பினபடி சொன்னார்; இங்குத் தனித்தனியே எல்லாவற் றிலுமோக்க ஏககாலத்திலே விருப்பத்தைப்பண்ணிபடியைச் சொல்லுகிறார். [ஒருமா நொடியும்பிரியான்] - ஒருகூணத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறான். ஒன்றில்நின்றும்ஒன் றில் கால்வாங்கிப்போய் அநுலவிக்கிறான். [என்னாழிமுதல்வனெருவனே] - என்னி டத்தில் அவிநிவிஷ்டனாகைக்காக காலோபலகூழித ஸகலபஹார்யங்களுக்கும் காரண லாபிதனான அத்வீத்யனாவன். ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஸகல சேதநாசேதங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலேயாய்த்து, இவர்திருமேனியை யொழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்யகாரணோலயாவஸ்ய சித்சித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் அபிநாமம்படியிருக்கிறவன் தன்னுடையஸத்தை என் ஸாராயிநாமம்படி யிராநின்றான். [என்னாழிமுதல்வனெருவனே!] - † (என்பக்கலிலே யவிநிவிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வர னுடையபடியிருந்தபடி என்!) இச்சபலனையே பெரிய ஈஸ்வரனென்கிறது; இவனும் ஒருவனே! என்கிறார். (அ)

லாவம்-ஆத்மவஸ்து இத்யாதி. "கருமம்" என்று - காயத்தை லக்ஷிக்கிறது. "மாமாயம்" என்றது - எல்லகாணவொண்ணாத ப்ரக்ருதியென்றபடி. "அரு" என்றதுக்கர்த்தம் - அருவேன்கையாலே இத்யாதி. கீழே "எனதுடலே" என்றுவைத்து, திரியவும் "கருமம்" என்பானென்? என்ன - கீழ்இதுதன்னை இத்யாதி. அதாவது - கீழே, காரணஸஹிதமான அவயவியைவிரும்பினபடி சொல் விற்று; இங்கு, காரணங்களையும் அவயவியையும் தனித்தனியே விரும்பினபடி சொல்லுகிற தென்றபடி. ஒன்றாக - ஸமமாக. நொடி - கூணம். மா - அதில்கேதேசம். தமிழர், "மாநொடி" என்று - நொடியில்அஷ்டமாம்ஸமென்பர்கள். மலிதம் - ஒன்றில்நின்றும் இத்யாதி. "என்னாழி முதல்வன்" என்றதுக்கர்த்தம் - இச்சபலனையே இத்யாதி. "ஒருவனே!" என்றதுக்கர்த்தம் - இவனும் இத்யாதி. "உயிரே" இத்யாதி சதுஷ்டயத்திலும் "ஒருமானொடியும்பிரியான்" என் றத்தை யங்வயிப்பது. இரண்டுதிருமலையைச்சொன்னது - உகந்தருளின நிலங்கனெல்லாவற்றுக் கும் உபலக்ஷணம். "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே" என்றுதொடங்கி "எனதுடலே, அருமாமாயத் தெனதுயிரே - ஒருமானொடியும்பிரியான்; மனமே - ஒருமானொடியும்பிரியான்" என்று, "உயிரே" இத்யாதிசதுஷ்டயத்திலும் "ஒருமானொடியும்பிரியான்" என்றத்தை யங்வயித்து, "என்னாழி முதல்வனெருவனே" என்று அங்வயமாதல்; அன்றிக்கே, "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே" என்று தொடங்கி "என்தலையே - ஒருமானொடியும்பிரியான், திருமால் - எனதுடலே - ஒருமானொடியும் பிரியான்" என்றுதொடங்கி, "ஒருமானொடியும்பிரியான்" என்றத்தை எல்லாவற்றிலும் அங்வயித் துக்கொண்டு, 'என்னாழிமுதல்வனெருவனே' என்றங்வயமாதல். "மலையே, திருப்பாற்கடலே" இத்யாதி ப்ரதம விஹத்தியையெல்லாம் த்வீத்யையாக்கி, மலையையும் திருப்பாற்கடலையும் என்று இப்படி முடியச்சொல்லிக்கொள்வது. அருமாமாயத்தெனதுயிர் - கடக்கவரிதாய் மஹத்தாப் அப ரிச்சிந்நமாய் ஆஸ்சர்யரூபமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸருஷ்டமான என்னுத்தமாவையு மென்றபடி. "ஒரு - நொடி - மாவும்பிரியான்" என்றங்வயிப்பது. ஒருகூணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும் பிரி கிறான். நொடி - கூணம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊழிமுதல்வன்ஐருவனேயென்னும் ஒருவனுலகெல்லாம்
 ஊழிதோறந்தன்னுள்ளேபடைத்துக் காத்துக்கேடுத்துமலும்
 ஆழிவண்ணனென்னம்மான் அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை
 வாழிமனமே ! கைவிடேல் உடலுமுயிருமமங்கவொட்டே.

ஆ.—(ஊழிமுதல்வன்.) - 'நமக்கு இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையாலே வந்த ஸம்ருத்திகிடாய், நெஞ்சே! இனி, திருமலையைக் கைவிடாதேகிடாய்' என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லி, "இவ்வாத்மாவினுடைய நிகர்ஷம்பாராதே இத்தோடே கலந்தருளினாயேயாகிலும், என்னுடைய ஹேயமான இந்த ப்ரக்ருதியில் அவிநிவே ஸத்தை விட்டருளவேணும்" என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்தது; ஆனபின்பு திருமலையைக் கைவிடாதே என்று தன்திருவுள்ளத்தைக் குறித்துக் சொல்லி, தம்மை ஸாரீரமாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகவேணு மென்றிருக்கிற எம் பெருமானுடைய அவிநிவேஸத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கி என் னைக் கொடுபோகவேணும் என்கிறார்.

[ஊழி என்றுதொடங்கி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பரீர்த்தத்துக்கும் காரணம் ஒருவனே என்று சொல்லப்படுகிற அத்விதீயனாய், கல்பந்தோறும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாழிகளைப்பண்ணி அதுவே போதுபோக்காவதும் செய்து கடல்போலே மம்ஸீரஸ்வஜீவனான என் ஸ்வாமியுடைய அழகிய ஸ்ரமஹரமான திருமாலிருஞ்சோலையை, மனஸ்ஸே! கைவிடாதே கொள். 'வாழி' என்று - மனஸ்ஸை ஸ்ராவிக்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - ஸாரீரப்ராணாதிருபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விராஸத்தை ஸம்வதித்தருள வேணும்.

ப.—அந்தரம், ஜமத்ஸ்ருஷ்ட்யாழி ஹேதுஃ-உதனான ஸர்வேஸ்வரன், தம்முடைய ஸாரீராழிகளை விரும்பிப்படியைக்கண்டு அதை விடும்படிக்கீடாக, "அவனெழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையை ஆஸ்ரயி: ஒருகாலும் கைவிடாதே கொள்" என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஊழி - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல்வனொருவனே - ஒருவனே காரணஃ-உதனாக, என்னும் - 'வணகஜேவ' என்று காரணவாக்யங்களிலே சொல்லப்பட்ட, ஒருவன் - அத்விதீயனாய், உலகெல்லாம் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், ஊழிதோறும் - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநுகூல காலந்தோறும், தன்னுள்ளே - தன் ஸங்கல்பைத் தேசத்துக்குள்ளே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, காத்து - ரக்ஷித்து, கெடுத்து - ஸம்ஹரித்து, உழுவும் - இதுதானே யாத்ரையாக நடத்தும், ஆழிவண்ணன் - அபரிச்சிந்ந ஸ்வஜீவனாய், என்னம்மான் - இந்த ப்ராப்திமுசத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய, ஆம் - ஈர்ஸரீயமாய், தன் - ஸ்ரமஹரமான, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமா லிருஞ்சோலையை, மனமே - நெஞ்சே! உடலும்உயிரும் - நமக்கு த்யாஜ்யமான தேஹப்ராணாழிகள், மங்க - மங்கும்படியாக, ஒட்டு - செறிந்து ஆஸ்ரயிக்கப்பாராய்; கை

விடேல் - நம்கார்யம்செய்து முடிக்குந்தனையும் கைவிடாதே கொள் ; வாழி - இத்தாலே நீ வாழ்வாயாகவேணும். ஆழிவண்ணென்று - அபரிச்சிந்தனோக்யமான விக்ரஹத் தையுடையவனென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து; திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லி, தம்மை ஸாரீரமாகப் பரமபடித்திலே கொண்டுபோகவேணுமென்றிருக்கிற வனுடைய அபிநிவேஸத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கிக் கொண்டு போகவேணுமென்கிறார்.

[ஊழி இத்யாதி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணஹித னானவன் ஒருவனே என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகிற அத்விதீயன்; "ஹ்ருஷ ஹோரேஜ்யே ஸ்ருவீக்". ஸகல லோகங்களையும் கல்பந்தோறும் தன் ஸங்கல்பைக தேஸத்திலே உண்டாக்கி, நாமரூபங்களைக் கொடுத்தபின்பு தன்கார்யம் தானே செய்து கொள்ளலாம் என்று அவ்வளவில்விடாதே அவற்றினுடைய ரகசணத்தைப்பண்ணி, இவை அகிப்ரவ்ருத்தமானவாறே ஸம்ஹரித்து, இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற மம்ஹீர ஸ்வஹிவானவன் என்ஸ்வாமி. கடல்போலே ப்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் நின்றும் எடுத்தவன் என்றுமாம். சீர்ஸநீயமாய் ப்ரமஹரமான திருமலையை. [வாழி] - நான்சொல்லுகிற கார்யம் உனக்கு நித்யமாய்ச் சென்றிருக்க. நமக்குஇஸ்ஸம்பத்துக் கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு அத்தைக் கைவிடாதேகொள் என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்ய; அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து "ஆழ்வார் திருமேனியைக் கைவிடாதேகொள்" என்று அருளிச்செய்ய, "இந்நிர்வந்யத் தைத் தவிர்த்தருளவேணும்" என்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - ஸாரீர ப்ராணஹி ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்வந்யவிநாஸத்தை ஸம்வதித்தருளவேணும்; திருமலை போலே உத்தேஸ்யமாயிருப்ப தொன்றன்று, ஹேயமான ஸாரீரமும் ப்ராணனும். 'மங்க வொட்டு' என்கையாலே, ஆழ்வார் இங்கே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பு ப்ராரப்ய கர்மத்தாலன்று, ஹ்வலிச்சையாலே என்கிறது. "நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்" என்றாரிறே.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து; திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

[ஊழிமுதல்வனொருவனே யென்னுமொருவன்]-காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணஹித னானவனொருவனுமே என்று "ஹ்ருஷ" (ஸதேவ) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்படுகிற ஒருவன். கார்யாகாரமான இதடைய அழிந்தவன்று இவற்றைத் தன்மேலே எறட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவன்சிடர், இப்போது என்னுடம்பிலே வந்து தங்குகிறான். காரணவஸ்த்தையில் சித்சித்துக்களுடைய ஸத்தை தன்னபீநமாம்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஊழி இத்யாதி. "அந்தண் திருமாலிருஞ்சோலைவாழிமனமே" இத் யாதிகளைக் கட்டி க்ஷித்தவதாரிகை-நமக்கு இத்யாதி. இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் என்றது-நாம் அவனைப் பெறுகிற அநிஸ்யமெல்லா மென்றபடி.

"என்னும்" என்றது - ப்ரமாணப்ராஸித்தி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஹ்வம் - கார்யாகா ரமான இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தால் ஹ்வீதம் : காரணவஸ்த்தையில் இத்யாதி. "தன்னுள்ளே

படியிருக்குமவன் ஸ்வஸத்தை என்னையுந்நாம்படி யிராநின்றான். காரணாவஸ்த்தையில் ஸத்தையைநோக்கிவிட்டால் பின்னையோதான் இவை தன்னைத்தான் நோக்கிக்கொள்ளுகிறது. [உலகெல்லாமித்யாதி] - நாமருபங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், பின்னையோதான் தங்கள் கார்யம் தாங்கள் செய்கிறார்களோ? இத்தால் சொல்லிற்றாய்த் து என்னென்னில்;-எல்லா அவஸ்த்தையிலும் இவரையொழியத் தரிப்பானாயிருக்கிறான். ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இவற்றுக்குத் தன்னையொழிய ஸத்தியில்லாதாப்போலே, தான் இவரையொழியில் தரிக்க மாட்டானாயிராநின்றான். [ஆழிவண்ணன்] - மம்ஸாரஸ்வலாவனென்னுதல்; கடல் போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுத்தவனென்னுதல். [அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை] - அவனுக்குங்கூட ஸ்ரமநீயமாய் ஸ்ரம ஹரமான தேசம். [வாழி மனமே கைவிடேல்] - நெஞ்சே! நாம் சொல்லுகிற ஸம்ருத்தி யுனக்கு மாறுதிகே. அவன் இப்படி நம்பக்கலிலே மேல்விழுந்து விரும்புகையாகிற ஸம்ருத் திக்கெல்லாம் ஹேது திருமலையாய்த்து; இத்தை ஒருகாலும் கைவிடநீனையாதேகிடாயென் கிறார், தந்திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து. அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து “ஆழ்வா ரைத்தந்தது அவருடைய திருமேனியாயிருக்கும், நீயும் அதை ஒருகாலும்விடாதே கிடாய்” என்றான்; “பிரானே, அங்ஙனெண்ணுது, இத்தைத்தவிரவேணும்” என்று நிர்ப் பந்திக்கிறார். [உடலுமுயிரும் மங்கவொட்டு] - ஸாரீரமும் ப்ராணனும் மங்கும்படி இசைய வேணும். இது அத்திருமலைபோலே உபாதேயமாயிருப்பதொன்றன்று, சால ஹேயமா யிருப்பதொன்று; இத்தை மங்க இசையவேணும். ‘மங்கவொட்டு’ என்கையாலே இதுக்கு முன்புத்தை ஆழ்வாருடைய இருப்பு ப்ராப்த சேஷத்தாலல்ல, ஹவ ஶிப்ராயத்தாலே” என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஈஸ்வரன்பற்றிவிடேனென் றிருக்கை யாலே யிருந்தாரென்கிறது; “உடலம்கைவிடான்” என்றாரிறே. (க)

த்தாம் பாட்டு.

மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை திருமாலிருஞ்சோலேமேய
நங்கள்கோனே!யானேநீயாகிஎன்னையளித்தானே!
பொங்கைம்புலனும்பொறியைந்துங் கருமேந்திரியம்ஜம்பூதம்
இங்குஇவ்வுயிரேய்பிரகிருதி மாணங்காரமனங்களே.

படைத்த” என்றதுக்கர்த்தம் - காரணாவஸ்த்தையில் ஸத்தையை இத்யாதி. “காத்துக்கெடுத்திழ லும்” என்றதுக்கர்த்தம் - நாமருபங்களை இத்யாதி. கீழ்வாய்விவரணம் - ப்ரளயாத்யாபத்துக் களில் இத்யாதி. வண்ணம் - ஸ்வராவமும், நிறமும். “என்னம்மான்” என்றதுக்கு ஶாவம் - என்னெஸ்ஸாரத்தில் இத்யாதி. “வாழி” என்றதுக்கர்த்தம் - நெஞ்சே நாம் இத்யாதி. “கை விடேல்” என்றதுக்கர்த்தம் - அவன்இப்படி இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனும் இத்யாதி. பத்தாம்பாட்டில் “நங்கள்கோனே” என்கிற ஸம்போதநத்தை “உடலும்உயிரும்மங்கவொட்டு” என் கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது. இத்தால் மலிதம் - இதுஅத்திருமலை இத்யாதி. இப்போது “மங்கவொட்டு” என்றதுக்கு ஶாவம் - மங்கவொட்டென்கையாலே இத்யாதி. “ஶுவடிபிரா யத்தாலே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஈஸ்வரன் இத்யாதி. இப்படி யவன்விடானேவென்ன - உடலம் இத்யாதி. என்னம்மானுடைய அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை யென்றபடி. (க)

† ‘ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்’ என்று அரும்பதவ்யத்திலும் பாடமாகக் காண்கிறது.

ஆ.—(மங்கவொட்டு.)-தாம்இப்படி ப்ரார்த்திக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுள்ள லோஹத்தினாலே எம்பெருமான் தம்முடைய சொல்லை யாடிரியா திருக்க; அவனுக்கு இதினுடைய ஹேயதையை ப்ரஹ்மிப்பித்து, இந்தஹேயமான ப்ரக்ருதியில் அலிநிவேஸத்தை அவஸ்யம் விட்டருளவேணுமென்று பின்னையும் அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அர்யிக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுண்டானஸம்முத்தாலே எம்பெருமான் தம்வார்த்தையை ஆடிரியாவிட்டவாறே, சதுர்விம்ஸதி தத்த்வாத்மிகையான ப்ரக்ருதியினுடைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தை விரும்பாதே போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[மங்கவொட்டு உன்மாமாயை]-ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வைத்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. [திருமாவிருஞ்சோலை என்றுதொடங்கி] - திருமலையிலே வந்துகின்று எங்கோ அடிமைகொண்டு ஒருவன் தனக்குப் பரியுமாபோலே என்திறத்தில் அறுக்கஹம் பண்ணினவனே! [பொங்கைம்புலன் என்றுமேலுக்கு] - அறுவலித்தவர்கள் தங்களுக்கு உரியானறிக்கே விக்ருதரம்படியான ஐந்துவிஷயங்களும், ஆத்மாவுக்கு நாஸகமான ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களும், கர்மேந்த்ரியங்களும், ப்ருயிவ்யாழிஹைதங்களும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதி, இதினுடைய விகாரமான மஹார், அஹங்காரம், மஃஸ்ஸு, இவையாகிற உன்னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு என்று அர்வயம்.

ப.—அந்தரம், இப்படி திருவுள்ளத்தாலே திருமலையை ஆஸ்ரயித்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுடைய அத்யலிநிவேஸத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய ஹேயதையைப்பரிமணித்து, ஏவம்ஹைதயான உன்னுடைய மாயை நசிக்கும்படி யநுமதிபண்ணி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

திருமாவிருஞ்சோலை - திருமாவிருஞ்சோலைமலையிலே, மேய - நித்யவாஸம் பண்ணி, நங்கன்கோனே - என் லோல்வார்க்கு ஸ்வாமியானவனாய், யானேரீயாகி-நானே எனக்கு பரிஹரித்துக்கொள்ளுமாபோலே வேறுபாடற நீதானையாப், என்னை -, அளித்தானே - ரக்ஷித்தவனே! பொங்கு - (ஹோக்யதையாலே) கிளர்ந்துபுலப்படுகிற, ஐம்புலனும் - ஸப்ப்ராதிவிஷயங்களைந்தும், பொறிபைந்தும் - (அதிலேயகப்படுத்துகைக்குக் காரணமான) நேத்ராஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தும், கருமேந்திரியம் - அவ்விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ஹேதுவான கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், ஐம்பூதம் - ஸப்தாத்யாஸ்ரயமாயும் இந்த்ரியாஸ்ரய ஸாரீராத்மகமாயுமுள்ள ப்ருயிவ்யாழிஹைதங்களைந்தும், இங்கு-ஸம்ஸாரஉஸார்பில், இ உயிர்வய் - ஜீவனோடே அத்யந்தஸம்ஸுருஷ்டமான, பிரகிருதி-மூலப்ரக்ருதி, மான் - வ்யவஸாயஹேதுவானமஹான், ஆங்காரம்-அலிமாநஹேதுவான அஹங்காரம், மனங்கள் - ஸங்கல்பசிபாநமான மஃஸ்ஸு, (ஆகிற) , உன் மாமாயை - உன்னுடைய அத்யாஸ்ரயமான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களானதுகள், மங்கவொட்டு-மங்கும்படி இசைந்தருளவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அர்யிக்கச் செய்தேயும், ஹேஹத்தில் ஸம்முத்தாலே தம் வார்த்தையை ஆடிரியாவிட்டவாறே, இதினுடைய ஹேயதையை அனுக்கு உணர்த்தி, இத்தைப் போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[உன்மாமாயை மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வந்த யித்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. “த்யாஜ்யம் என்று அறிந்தபின்பு உம்முடைய ஸரீரத்தை நீரே உபேக்ஷிக்கும்த்தனையன்றோ, நம் இசைவென்?” என்ன, - ஸர்வஸக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அஸக்தனானான் அவிழ்க்கவோ? “ஔஃ சோயா ஹா த்யாயா” என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலை இத்தயாதி] - பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய் நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம் செய்வதாகவன்றோ? திருமலையிலே வந்துநின்று எனக்கு முறையை உணர்த்தினவன் என்றுமாம். [யானேநீயாகி என்னை யளித்தானே] - என் அலிஸந்யியை நீ யுடையயாய் என்னை ரக்ஷித்தவனே! நான் எனக்குப் பரியுமாபோலே என்நிறத்தில் பரிவனாய் ரக்ஷித்தவனே! இப்படி சிர்வந், டத்தவிடத்திலும் அவன் அநாஹரித்திருக்க, இது த்யாஜ்யமென்னு மிடத்தை அறிவிக்கிறார். சேதநன் கர்மத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதாற்போலே, இவர்பக்கல் வ்பாமோஹம் அவன் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணவொட்டுகிறதில்லை. [பொங்கைம்புலனும்] - சேதநனை விக்குதனும்படி பண்ணுகிற ஸுவீராதன் ஐந்தும். [பொறியைந்தும்] - வறைநாற்றத்தைக் காட்டி அகப்படுத்திமா போலே ஸ்வீராதனிலே மூட்டுகிற ஸ்ரோத்ராஸிகள் ஐந்தும், கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், ப்ருபிவ்யாஹிதங்கள் ஐந்தும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதியென்ன, மஹான் அஹங்கார் மஸஸ்ஸுக்களென்ன, இவையாகிற உன்னுடைய மஹா மாயையை மங்கவொட்டு என்று அர்வயம்.

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி இவர் நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் ஆனைக்குப்பு ஆவோரைப்போலே கேளாதிருந்தான்; அதுக்கடி - “சாந்துபூசுவார் பரணியையுடைத்தோபூசுவது? இதேன்சொன்னீரானீர்!” என்ன; திரியவும், மங்கவொட்டென்கிறார்.

[உன்மாமாயை - மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வந்த யித்த ப்ரக்ருதியை மங்கவிசை. “த்யாஜ்யமென்றறிந்தபின்பு உம்முடைய ஸரீரத்தை நீரே உபேக்ஷிக்கும்த்தனையன்றோ? நாம் இசையவேண்டுகிறதென்?” என்ன; ஸர்வஸக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அஸக்தனானான் விடவோ? - “ஔஃ சோயா ஹா த்யாயா” (மமமாயாதூரத்யாயா) என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கன்கோனே] - பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு நீ, திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய்நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம்செய்வதாகவன்றோ? நீ நினைத்தபடி கார்யஞ்செய்யப்பார்த்தாயாகில் பிணையவ்விருப்பிலே என்னையறத்துக்கொள்ளாயோ? திருமலையிலேவந்துநின்று என்னுடைய ஸேஷத்தவத்தையும் உன்னுடைய ஸேஷித்தவத்தையும் எனக்கறிவித்தவனே! [யானேநீயாகியென்னையளித்தானே] - என் அலிஸந்யியை நீயுடையயாய் என்காரி

பத்தாம்பாட்டு.—மங்கவொட்டு இத்தயாதி. திரியவும் “மங்கவொட்டு” என்றதுக்கவதாரிகை-இப்படிஇத்தயாதிவாக்யத்ரயம். ஆனைக்குப்பு-சதுரங்கம். அதுக்கடி-கேளாதிருக்கைக்கடி.

“மா” என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருவராலும் இத்தயாதி. “உன்” என்றதுக்கு லாவம் - த்யாஜ்யம் என்று இத்தயாதி. அப்படிவிடப்போகாதோ வென்ன-மமமாயா இத்தயாதி. தேஹநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிறவிடத்திலே “திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கன்கோனே” என்றதுக்கு லாவம்-பரமபதம் இத்தயாதி வாக்யத்வயம். “திருமாலிருஞ்சோலை” இத்தயாதிக்கு லாவந்தரம் - திருமலையிலே இத்தயாதி. அதாவது - திருமலையிலேவந்துநின்று உன்ஸேஷித்தவத்தை யறிவித்து நீ ப்ரார்த்தியையும் பண்ணித்தாவேணுமென்றபடி, என்ன லிஸந்யியைநீயுடையயாய் என்றது - நான்

யம் செய்யக்கடவ நீ, இப்போது நான் இரக்கவிடுக்கிறதென்? நான் அபேகஷியாதிருக்க இது க்குமுன்பெல்லாம் நீயேயன்றே என்னுடைய ரக்ஷணங்கள் பண்ணிப்போந்தாய். இப்படி சொல்லச் செய்தேயும், இத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுக்க நினையாமையாலே பேசாதிருந்தான்; நான் நிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் கேளாதாரைப்போலே பேசாதேயிருக்கிறதென்? என்ன ;— “நான் பேசாதிருக்கிறேனல்லேன்: நீர் ஹேயமென்று சொல்லுகிற இதுதான் நமக்கு உபா டேயமாயிராநின்றது; ஆகையாலே ஹேயோபாடேயவிஷா மும் பண்ணமாட்டேகிறீலோம்; அறிந்த நீர் ஹேயமென்கிறதுதன்னை எனக்கு இன்னதென்று சொல்லீர் நான் கழித்துத்தர” என்றான்; ஆகில்கேட்கலாகாதோவென்று சொல்லுகிறார்:—[பொங்கைம்புலன் இத்தாதி] - “உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழதேயா - முணர்வயப்பெறவூர்ந்து” என்று அவன்தான் இவர்பக்கல் செய்தத்தை இப்போது அவனுக்கு இவர்தாம் தெரிவிக்கிறார். ஒருகர்மம் செய்தது செய்யமாட்டாமை யில்லையிறே வ்யாமோஹம்; அதுபோலுமன்றிக்கே இதுநிலைநிற்கும்திறே. சேதநரைக் தந்தாமுக்கு உரியல்லாதபடி விக்குதராம் படி பண்ணவல்ல சப்தா ஹுகள் றந்தும், † வறுநாற்றத்தைக் காட்டிச் சிலபதார்த்தங்களைத் தப்பாதபடி யகப் படுத்துமாபோலே இச்சேதநனை அவ்விஷயங்களிலேகொடுபோய் முட்டிமுடிக்கவற்றான ஜ்ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், ப்ருசிவ்யா றுகள். கார்யாவஸ்த்தமான சிடிவஸ்து வைப்பற்றிக்கிடக்கிற ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு ஆக இவையாகிற உன் னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு. காரணாவஸ்த்தமானதுதானே அவஸ்த்தாந்தரா பந்நமாகையிறே கார்யமாகையாகிறது. (க0)

எனக்கு நன்மைபார்க்கும் நினைவை நீயுடையயா யென்றபடி. “என்னையளித்தானே” என்ற ழக்கர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - நான் அபேகஷியாதிருக்க இத்தாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் இத்தாதி. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் என்றது - “மங்க வொட்டு” என்றத்திக்கச்செய்தேயு மென்றபடி. இவருடைய ஜ்ஞானவைஸத்யத்திலே ஈடுபடு கிறார்-உணர்வும் இத்தாதி. கர்மவஸ்யராகையாலே இவர்க்கு அவன் அறிவிக்கலாம்; ஸர்வஜ்ஞனுக்கு இவர் அறிவிக்கவேண்டுவானென்னென்ன - ஒருகர்மம் இத்தாதி. கர்மத்துக்கு மீட்சியுண்டு, வ்யாமோஹத்துக்கு மீட்சியில்லை என்று கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாமோஹத்துக்கு ஏற்றம் அருளிச்செய் கிறார் - அதுபோலும் இத்தாதி. ஆக, வ்யாமோஹத்தாலே அவன் அநியாதிருக்க இவர் தெரிவிக்க வேண்டிற்று என்றுகருத்து. பொங்குதல் - கினம்பதலாய், விக்குதராம் படி பண்ணவல்ல என்ற படி. வறுநாற்றம் - வறுத்த த்ரவ்யநாற்றம். சில பதார்த்தங்களை - பெருச்சாளி முதலான வற்றை. இங்கு - ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வுயிர் - கார்யாவஸ்த்தமான சிடிவஸ்து. ஏய்கை - பொருந்தகை. “மாமாயை” என்று - மூலப் ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுமதொழிய, ஸரீரத்தைச் சொல் லுமோவென்ன - காரணாவஸ்த்தமானது இத்தாதி; ஆகையாலே சொல்லலா மென்றபடி. “இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி” என்று - மூலப் ப்ரக்ருத்யம்ஸத்தைச் சொல்லுகிறது. “மாமாயை” என்று - ஸரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கன்கோனே, யானேநியாகி என்னையளித்தானே, பொங்கைம்புலனும்’ என்று தொடங்கி, ‘மானாங்கார மனங்கனான - உன்மா மாயையை - மங்கவொட்டு’ இத்தவ்யயு.

(க0)

பதினோராம் பாட்டு.

மானாங்காரமனங்கேடஐவர்வன்கையர்மங்கத்
தானாங்காரமாய்ப்புக்குத் தானே தானையானைத்
தேனாங்காரப்பொழில்தருகூர்ச் சடகோபன்சொல்லாயிரத்துள்
மானாங்காரத்திவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே.

ஆ.—(மானாங்காரம்) - நான்சொன்னபடியே செய்தருளும் ஸ்வாவனான
வாரே, தனக்கத்பந்தம் அலிமதமாயிருந்த இப்பர்க்ருதியில் அலிநிவேஸத்தை விட்ட
ருளி பெரியசெருக்கோடேகூட என்னுள்ளேபுகுந்து கலங்கருளின் எம்பெருமான்
என்னோடுகலந்து பரிமாறுகையால் அவனுக்குள்ள கர்வத்தைச்சொல்லுகிறதாய், எம்
பெருமானைப் பாரதிபாதித்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், பெரியகிளர்த்தியோடே
யெழுந்த இத்திருவாய்மொழி திருமாவிருஞ்சோலையைப் பாரதிபாதிக்கிறதென்கிறார்.

ஒ—நிழமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திரு
மலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மானாங்காரம் என்றுதொடங்கி] - மஹார் அஹங்கார மநஸ்ஸுக்கள் கெடும்
படியும், பெருமிடுக்கையுடைய ஐந்திரியங்களும் மங்கும்படியாகவும், எனக்குத் தான்
அலிமாகியாய்ப்புகுந்து ஆத்மாதீபங்களில் எனக்கு உண்டான அலிமாநத்தைத் தவிர்த்
தவனை. [தேனாங்காரப்பொழில் என்று மேலுக்கு] - வண்டுகளினுடைய களிப்பை
யுடைய பொழிலோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம்
திருவாய்மொழியிலும், மஹாஹங்காராதி ரூபமான பர்க்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச்
சொன்ன இத்திருவாய்மொழி; மிக்கிருந்துள்ள ஹர்ஷத்திலே பிரந்த இத்திருவாய்
மொழி என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இவர்த்தித்தபடியே
ஈஸ்வரனுடைய விரோயினிரஸநோத்யோகத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு, அதுவே இத்திரு
வாய்மொழிக்குப் பலமாக அருளிச்செய்கிறார்.

மானாங்கார மனம் - மஹாஹங்கார மஃப்ரமுஷமான ஸரீரஸம்வந்யம்,
கேட - நசிக்கும்படியாகவும், வன்கையர் - ப்ரவலமான, ஐவர் - இந்திரியங்களைந்தும்,
மங்க - (ஸ்வவிஷயங்களோடே) மங்கிப்போம்படியாகவும், தானஆங்காரமாய் - தானே
பெரிய அலிமாநத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, புக்கு - புகுந்து, தானேதானையானை -
என்னாத்தமாயும் தானேயாய் ஆத்மீயமும் தானையானவனை, தேன்ஆங்காரம் - வண்டு
களுடைய செருக்கையுடையதான, பொழில்-பொழிலையுடைய, குருகூர்ச்சடகோபன் -
திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல்லாயிரத்துள்-அருளிச்செய்த ஆயிரத்துள்,
திருமாவிருஞ்சோலைமலைக்கே - திருமாவிருஞ்சோலை மலைக்கேயான, இவைபத்தும்-,
மானாங்காரத்து - மஹாஹங்காரோபலக்ஷித ஸமஸ்தவிரோயி நிவ்ருத்தியிலே தாத்
பர்யம். இப்பத்தும் அப்பலித்தார்க்கு மஹாஹங்காராதிதன் தானேகழியுமென்று
கருத்து. இது, அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மாணங்கார மனம்கேட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்று இவை கெடும்படியாக; இது ஸரீரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஐவர்வன்கையர் மங்க' என்கிறது - கர்மேந்திரியங்களுக்கும் ஸப்தாஹிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். [வன்கையர்] - பெருமிடுக்கர். விரோயிபோகைக்கு அவன் செய்ததுஎன்? என்ன, —தன் நிர்வந்யத்தைத் தவிர்தான் என்கை. [தாணங்காரமாய்ப் புக்கு] - எனக்கு அலிமாரியாய்ப் புகுந்து என்னுதல், பெரிய செருக்கையுடையனாய்க் கொண்டு புகுந்து என்னுதல். [தானே தானே யானான] - ஆத்மாத்மியங்களில் எனக்கு உண்டான அலிமாநத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அலிமாரியானவனை. [தேனங்காரப்பொழில் இத்யாதி] - வண்டுகளுடைய அலிமாநமேயான பொழிலையுடைய திருநகரியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு. [மாணங்காரத்து இவைபத்தும்] - மஹாஹங்காராஹி ரூபமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட இத்திருவாய்மொழி என்னுதல், பெரிய செருக்கோடே சொன்ன இப்பத்து என்னுதல். [திருமாலிருஞ் சோலைமலைக்கே] - திருமலையே உத்தேஸ்யமாகச் சொல்லிற்று; அழகரைச் சொன்ன விடம் ஆறுஷங்கிகம்.

நாடு.—நிமமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்றென்கிறார்.

[மாணங்காரமனங்கேட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்று சொல்லுகிற இவை கெடும்படியாக; இவைப் ப்ரக்ருதிக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஐவர்வன்கையர் மங்க' - கர்மேந்திரியங்களுக்கும் ஸப்தாஹிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (வன்கையர் - பெருமிடுக்கர்.) பின்னை அவன் இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில்; - இதில் பண்ணுகிற நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிருகிறேமென்னத் தீருமிறே. அவன் "செய்கிறேயும்" என்று தலைதுலக்கினால் 'பின்னைப் பெற்றதாயிருக்கத் தட்டில்லையே. [தான் இத்யாதி] - தான் எனக்கலிமாநியாய்ப் புகுக்கென்னுதல், பெரியசெருக்கோடே புகுக்கென்னுதல். [தானே தானேயானான] - ஆத்மாத்மியங்களில் எனக்குண்டான அலிமாநத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அலிமாரியானவனை. அன்றிக்கே, இத்தலையில் அர்த்தித்வத்தை யொழியத் தானே யர்த்தியுமாய், இதுக்கு அலிமாநி

நிமமம்.—மாணங்காரம் இத்யாதி. "மாணங்காரத்து இவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கே" என்றவற்றைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - மஹத் இத்யாதி. மஹாஹங்காரவிஷயமான என்றது - மஹாஹிஹேஷ ப்ரதிபாஹிகமான வென்றபடி.

'ஸப்தாஹிகளுக்கும்' என்கிறவிடத்தில், ஆதிஸப்தத்தாலே - தஹாஸ்யங்களான ஹிதங்களும் தத்த்ராஹங்களான ஜ்ஞானேந்திரியங்களும் சொல்லப்படுகிறது. 'கர்மேந்திரியங்களுக்கும்' என்கிறபாடமுண்டானபோது, "ஐவர்" என்று ஜ்ஞானேந்திரியங்களைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கவதாரிகை - பின்னையவன் இத்யாதி. பின்னையென்றது - இவர் "மங்கவொட்டு" என்று ப்ரார்த்தித்தபின்பு என்றபடி. இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில் என்றது - "மங்கவொட்டு" என்றத்தித்ததுக்கு அவன் சொன்னதென்னென்னி லென்றபடி. இதில் - இந்தத்திருமேனியில். தவிருகிறேமென்ற மாத்தரத்திலே தீருமோவென்ன - அவன் செய்கிறேமென்று இத்யாதி. தானே எனக்கலிமாநியாய் - தானென்காயத்துக்கெல்லாம் நிர்வாஹகளுயென்றபடி. "தானே தானே" என்றவீப்பைக்கர்த்தம் - ஆத்மாத்மியங்களில் இத்யாதி. அதாவது - ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மியத்துக்கும் தானேயலிமாநியென்றபடி. இதுக்கு - ப்ரக்ருதிஸம்வந்ய நிவ்ருத்திக்கு. "தாணங்காரமாய்ப்

† கர்மேந்திரியங்களுக்கும் என்பது இல்லாமலும் பாடமுண்டு என்பது அரும்பத்தாலேற்படுகிறது.

யும் தானேயானவனென்னுதல். [தேனாங்காரமித்யாதி] - வண்கேளினுடைய அவிமாநமேயான பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும், மஹாஹிருபமான ப்ரக்குதி நிரஸநார்த்தமாகச்சொன்ன இப்பத்துமென்னுதல்; பெரிய செருக்கோடேசொன்ன இப்பத்துமென்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] - திருமலைவிஷயமாகவாய்த்துச் சொல்லிற்று; அழகரைச்சொன்னவிடமுண்டாகில் அதில் கல்பகதருவைச் சொன்னவோபாதி. திருமலையிலுள்ளதெய உத்தேச்யமாகக் கடவ திறே; “எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே” என்றும் சொன்னார்களிறே.

புக்கு” என்றதனிரண்டாமர்த்தம் - இவர்விரோதிலிருந்தித்யைப் பண்ணுகிறோமென்கிற கர்வத்தோடே புக்கென்றபடி. “புக்கு” என்றது - இசைந்தென்றபடி. “மானாங்காரத்திவைபத்தும்” என்றதனிரண்டாமர்த்தத்தில், மஹத்த்வம் - அஹங்காரவிசேஷணம். செருக்கோடே சொன்ன என்றது - விரோதி நிருத்திக்காகச் செருக்கோடே சொன்னவென்றபடி. அவதாரணர்த்தம் - திருமலைவிஷயமாக இத்த்யாதி. “தானேதானேயானானைச்சொன்ன” என்றிருக்க, “திருமலைவிஷயமாக” என்பானென்னென்ன - அழகரை இத்த்யாதி. இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென்னென்ன - திருமலையில் இத்த்யாதி. திருமலையிலுள்ளதெல்லாம் உத்தேச்யமோவென்ன - எம்பெருமான் இத்த்யாதி. பெருமான்திருமொழி, “உம்பருலகு” இத்த்யாதி. என்னுயனானவனுடைய ஸ்வாவய்யமான திருமலைமேலேயுள்ளது ஏதேனுமொரு பதார்த்தமாகவும் அமைபுமென்றபடி. ஆக, இவர் “மங்கவொட்டு” என்றதுக்கு அவன்செய்த தென்னென்ன; “மானாங்காரமனங்கெட ஐவர் வன்கையர்மங்கும்படியாகத் தானாங்காரமாய்ப் புக்கு” என்கையாலே - ப்ரக்குதிஸம்வந்ப நிருத்தியைப்பண்ணித் தருகிறோமென்று தலைதுலக்கினு நென்றபடி. “வன்கையாரான - ஐவர்” என்றவயிப்பது. ப்ரஸவரான இந்திரியங்கள் ஐந்தையுமென்றபடி. தேன் - வண்டு. (கக)

தரவிடோபநிஷத்தவங்கதி.-- கவிநாடுவெய்யோலிதி ஸுஸ்ரீர
வொனா தகோஷோமுகிவிததுஜநெஸ்யாபாடி | ஸாபாடி லிக்ஷோபிமிகு
ஹரிந்தீயெ ஸீயெயோநிஸவயா ஸவகெதா ஜிஜ ||

தரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்தாவலி.—(செஞ்சொற்கவிகள்) -

கத்யாஸாஸுஸாஹாஜ்யபயமதகயா, ஸஸுக்ளபுராக்ஷா, தாபிக்ஷா, தவ
ஹதாஹாநாமதகயா, ஸஸுக்ளகதபுலாவாஸ | சுவடிநாஸபொமா,
உஹவியஸவியஸாநவகெதநெடிவஸுஸ்ரீநகத்யாபாஸுஸாநவபரிகரெஷித
யொஸாஜமாடி ||

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி.

செஞ்சொற்பரந்தனதுசீராருமேனிதனில்
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் - விஞ்சுதலைக்
கண்டவனைக்காற்கட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட
திண்திறல்மாறன்நந்திரு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

எட்டார் திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை.) - “இப்படி யலி நிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு என் னோடுகலந்து பரிமாறுகைக்கு ஹேதுவென்?” என்று எம்பெருமானைக் கேட்டால்; அங்கனே அலிநிவிஷ்டனாயிருந்தஅவனாலும் பரிசுலுப்தமான ஹேதுக்களிலொரு ஹேது வும் என்பக்கலுண்டாகச் சொல்லவொண்ணாது; இனி என்பக்கலில்லாத ஹேதுவை என்பக்கலிலே அய்யாரோபித்துச்சொல்லப்பார்க்கலும்.

ஒ.—எட்டார் திருவாய்மொழியில், “தன்னைப் பெறவேணுமென்னும் இச் சாலேஸமுமின்றிக்கே தன்னைப் பெறுகைக்கு ஈடான உபாயமுமின்றிக்கே அதுக்கு மேலே அஸஹ்யாபசாரவஹுளாய் மிகவும் விஷயங்களையே உகந்திருக்கிற எனக்கு, பொய்த்நின்றனானந் தொடக்கி இவ்வளவுவ்வர மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து என்பக் கலிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி இப்போது என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் பண்டு என்னைப்பொகுகைக்கும் காரணமென்?” என்று, தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடு போகையிலேவிரைகிற எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்க, அவனும் நிருத்தரனாயிருந்த வாரே, “நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தருளினான்” என்று அய்யவஸித்து, அதுக்கடி யான நிஸ்ஸீமமான அவனுடைய க்ருபாபிமாணங்களை மிகவும் அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ப.—எட்டார்திருவாய்மொழியில்,கீழே தாம் அபேக்ஷித்தபடியிலே ஈஸ்வரன் கார்யம்செய்வதாக அறுதியிட்டபடியைக்கண்டு, “இப்படிநம்பக்கல் வ்யாமோஹம்பண் ணுகைக்கும் நாம்அபேக்ஷித்தகாரியம் செய்யும்படி பரதந்தரனுகைக்கும் நம்பக்கலொரு ஹேதுவில்லை; நிர்ஹேதுகமாக நம்மைவிஷயீகரித்தருளினானுமித்தனை” என்றுஅறுதி யிட்டு, அதுக்கடியான அவனுடைய யாத்ருச்சிகாறுகூல்ய நிர்நயமான பூர்ணங்கோ ரத்தையும், அங்கோர ஸ்த்தைரயத்தையும், ஸுமமத்வாதிசாயத்தையும், புருஷார்ய ப்ரதத்வத்தையும், ப்ராப்திப்ரதிவந்யக நிவர்த்தகத்வத்தையும், ஜோமரஸப்ரதத்வத் தையும், நித்யாநுஜாவ்யத்வத்தையும், நிரவயிகஸர்வப்ரகாரஜோக்யத்வத்தையும், நிர் ஹேதுகோபகாரகத்வத்தையும், நித்யகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்யித்வத்தையும் அநுஸந் யித்து, ஏவம்ஊதனான ஸர்வேஸ்வரன் நிருபாயிகபூர்ணவிஷயீகாரத்தைப் பண்ணி ஸமஸ்தவிரோயியும் நிரஸ்தமாம்படி நிருப்பேரிலே ஸந்திஹிதனாய் நிரதிசயாஹ்லாத கரமான அநுஸிவத்தைப்பிறப்பித்தான்: இதொரு ஸீலாதிசயமே! என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—எட்டார் திருவாய்மொழியில், தம்மைக்குறித்து ஈஸ்வரனுக்குண் டான பாரதந்தர்யத்தைச் சொன்னார், அருள்பெறுவாரடியாரில்; அவன்தானே மேல் விழுந்து தம்முடைய திருமேனியை விரும்பாரிற்க இத்தைத் தவிரவேணுமென்று அர்த்தித்தஇதுக்கு இசைகையாலே அந்தபாரதந்தர்யத்தைமுடிய நடத்தினபடியைச் சொன்னார், செஞ்சொற்களியில்; இதில், அஸஹ்யாபசார வஹுளாயிருக்கிற நம்மை அவற்றைப்பொறுத்து அடிவேஷத்தைப் பிறப்பித்து, அதடியாக விஸேஷகடா

கூதத்தை நம்பக்கவிலேபண்ணி, “தன்னைப் பெறவேணும்” என்னும் இச்சையைப் பிறப்பித்து, “தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமும் தானே” என்னும் வுத்தியை நமக்குப் பிறப்பித்து, ஸவீ ஞாலிஷ்யங்களில் ப்ரவணராய்த்திரந்த நம்மை, “பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ?” என்னும்படிபண்ணி, பொய்நின்று ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும் உண்டான மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து, இவ்வளவு புகுரரிறுத்தி, தம்பக்கவிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி ஆவ்வருகும் கொண்டுபோவானாய் த்வரியாநிற்கிறபடியை அது ஸந்தித்து, “இதுக்கடியாயிருப்பதொன்று நம்பக்கலுண்டோ?” என்று ஆராய்ந்த விடத்துத் தம்பக்கல் ஒன்றும் கண்டிலர்: தம்பக்கவிலேயுள்ளதொன்றைப் பேற்றுக்கு உறுப்பாக நினைக்குமவரல்லாமையாலே. “இனி இதுக்கடி ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனைவன் தன்னையே கேட்போம்” என்றுபார்த்து, “இன்று டேவர் இப்படி ஸிரஸாவஹிகைக்கும் அநாஸிகாலம் இத்தைவிகைக்கும் அடியென்?” என்றுகேட்க, அவனும் நிருத்தராய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் காலாலே தறையைக்கீறிநிற்க, “நிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரித்தருளினான்” என்று அதயவலித்து, அவ்விஷயிகாரத்துக்கடியாக, நிஸ்ஸம்மாய் நிஸ்ஸகவீ யமான க்ருபாடி மூணங்களை அதுஸந்யித்து, “இதொரு குணவந்தையே!” என்று அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ஈடு.—தம்மைக்குறித்து ஸர்வேஸ்வரனுக்கு உண்டான பாரதந்தர்யத்தைப் பேசினார், * அருள்பெறுவாரடியாரிலே; அந்தப்பாரதந்தர்யந்தன்னை முடியநடத்தினபடியைச்சொன்னார், * சேஞ்சொறகவியில்; “நீர்சொன்னபடியே செய்யக்கூடவோம்” என்று தலைதுலுக்கினாரே.

இவர்தம்மைத் திருமேனியோடே கோடுபோவதாகத் தேங்கின் தேக்கமீறே நடுவுள்ளது; அதோழியக் கோடுபோவதாக அற்றவன்றே பதறத்தொடங்கினான்; “சேழும் பறவைதானேறித்திரிவான்” என்று - திருவடி திருத்தோளிலே ஏறிவந்திறே இவரைவிஷயிகரித்தது; அத்திருவடி திருத்தோளிலேவந்து இவரைக்கோடுபோவதாகப் பார்த்தான். சிலரை ஆதிவாஹிககர்த்தாக்களை வரவிட்டுக்கோடுபோம்; சிலரைப் பேரியதிருவடியை வரக் காட்டிக் கோடுபோம்; திருவடி திருத்தோளிலேவந்துதானே கோடுபோமவிறே இவர்; “ஸ்வஹம்ஸ்வராஜிஜக்தூம்நயாஜி” (அஹம்ஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி) என்கிறபடியே, * கள்வன்கொல்லற்பிராட்டியை யாளிட்டிக் கோடுபோமன்றிறே இவரையும் ஆளிட்டிக்கோடுபோமது! [நானிலம் இத்யாதி] - “ஸ்மஸாரமாகிற பாலேநிலத்தைக்கழித்துப்போந்தோம்:

திருமாலிருஞ்சோலை ப்ரவேஸே, வர்த்திஷ்யமான ஸங்கதிக்காக வருத்தாநுவாதம் - தம்மைக்குறித்து இத்யாதி. திருமேனியோடே யிராநிற்க முடியநடத்தினபடி யென்னென்ன - நீர்சொன்னபடி இத்யாதி.

“மானுககாரமனங்கெட” என்று சாற்றுப்பாட்டிலேயன்றே தலைதுலுக்கினது, நடுவொன்பதுபாட்டிலும் செய்ததென்னென்ன - இவர்தம்மை இத்யாதி. நடுவு - ஒன்பதுபாட்டிலும். அதோழிய - திருமேனியொழிய. அற்றவன்றே - அறுதியிட்டவன்றே. பதறுகிற ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - சேழும்பறவை இத்யாதி. ஆதிவாஹிகரை வரவிட்டன்றே கோடுபோவதென்ன-சிலரை இத்யாதி. ஆதிவாஹிககர்த்தாக்கள் - அதுவஹநகர்மத்துக்குக் கர்த்தாக்களென்றபடி. திருவடி திருத்தோளிலேவந்து தானேகொண்டுபோம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அஹம்ஸ்மராமி இத்யாதி வாக்யம். “நயாமி” என்றதிலேநோக்கு. இவரையும் ஆளிட்டிக்கோடுபோகவொண்ணாதோவென்ன - கள்வன்கொல் இத்யாதி. அப்படிதானே கூட்டிக்கொண்டு போனானோவென்ன - நானிலம் இத்யாதி. இதுக்குஊவம் - ஸம்ஸாரம் இத்யாதி. திருவிருத்தம். இதுக்கு,

“தவவா தராவதாதே” (நசுபுநராவர்த்ததே) என்கிறதேஸத்திலே புருந்தோம்” என்று தானேசோல்லித் தேற்றிக்கொண்டிநே போவது. ஆக, இப்படி தம்மை அவ்வருகேகோடு போகையிலே பதறுகிறபடியை யநுஸந்தித்தார்; “இவன்இப்படி நம்பக்கல் பதறுகைக் கடியென்?” என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒன்றும்கண்டிலர். முதலிலே தம்பக்கலிலே அஃவேஷத்தையும் பிறப்பித்து, அதடியாக விஸேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, தம்பக்கலிலே இச்சையைப்பிறப்பித்து, “தானேயுபாயம்” என்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்து, அஸஹ்யாபசாரஹஸுளராயிருக்கிற தம்முடைய அபசாரங்களை யடையப்போவது, விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்ப்போந்ததம்மை “பலகீகாட்டிப்போப்பாயோ” என்று தாமே சோல்லும்படிபண்ணி, தன்னாலல்லது செல்லாமையைப்பிறப்பித்து, தானேவந்து அவ்வருகே கோடோபோவானாக த்வரிக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, “இன்று இப்படி நம்மையாத ரிக்கிற இவன் அநாதிகாலம் நம்மைவிட்டு ஆறியிருந்தபடியெங்ஙனே? இன்று இப்படியாதரிக்கைக்குத் தான் ஹேதுவேன்?” என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒருஹேது கண்டிலர். இப்பேறு தாமடியாகவந்ததோன்றல்லாமையாலே தம்பக்கல் ஒருவாசிகண்டிலர்; முன்புத்தையிற் காட்டில் இப்போது தமக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டாக நினைத்திருக்கு மவரன்றே. முன்பேதோடங்கி நெடுங்காலம் இவரைப்பெறவேணுமென்றிருக்கிறவன் இவர்க்கு இப்போது ஒன்றைச்செய்தானாக நினைத்திரானே. “இனி ஸர்வஜ்ஞானவவ னாகிலும் இதுக்கொரு போக்குச்சால்லுமாகில் அவனைக்கேட்போம்” என்றுபார்த்து, “இன்று இப்படி இத்தை ஸிரஸாவஹிக்கிறதேவர் முன்பு அநாதிகாலம் இத்தைக்கைவிட் டிருப்பானேன்? இப்போது இத்தை யாதரிப்பானேன்?” என்றுகேட்டார்; “உம்முடைய பக் கல் அஃவேஷமடியாகச்செய்தோம்” என்னமாட்டானே; தான்அறிய அதுவும் தன்னாலே

புணர்ந்துடன்போக்கென்று துறை. இப்பாட்டில் நாயகன் வைஷ்ணவனையாகிலும் ஈஸ்வரனுக்கும் உபலக்ஷணம். நானிலும் வாய்க்கொண்டு - நாலுவகைப்பட்ட பூமியை வாயிலேவைத்துக்கொண்டு. நன்னீரற்றமென்று - நீஸ்ஸாரமாம்படிமென்று. கோதுகொண்ட - கோதாக்கின். வேனலஞ்சேல் வன் - உஷ்ணகிரணானாதித்தயன். சுவைத்துயிழ்ப்பாலை - சுவைத்துமிழ்ந்தபாலேதேசத்தை. கடந்த - ,பொன்னேயென்று - நாயகியை ஸம்போதிக்கிறபடி. ‘சானிலம்தோய்ந்து விண்ணோர் தொழும்கண்ணன் வெஃகாவுது’ என்று - ப்ராப்யதேசத்தைக் காட்டுகிறபடி. இதுக்கு ஸ்வாப தேசத்திலேஹவம் - ஸம்ஸாரமாகிற இத்யாதிவாக்யம். கானிலம்தோய்ந்து - பூமியிலே கால் பாலிநின்று, உது - அதுரவிப்ரக்ருஷ்டம். அம்புஇத்யாதி - அழகியபூவையும் தேனையுமுடைய அழகியசோலையவ்வருகே யிருக்குமது. எப்பாலேக்கும் சேமத்ததே - எல்லாவவஸ்த்தைக்கும் சேம முடைத் தென்றபடி. கீழ்ச்சொன்னபடியை யறவதிக்கிரார் - ஆகஇப்படி இத்யாதி. அஃவேஷாதிகள் தம்பக்கலுண்டாயிருக்க “கண்டிலர்” என்பானென்னென்ன - முதலிலே இத்யாதி. “என்னைத் தீமனங்கொடுத்தாய்” “அமலங்களாகவிழிக்கும்” “மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்” “நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” “விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்” “நின்ன லாலிலேன்கான்” “விண்ணுலகம்தருவானாய் விரைகின்றான்” என்றவற்றைப்பற்ற - அத்வேஷத் தை இத்யாதி ஸபத்க்ரமமும். “அறுக்கும்வினையாயின” என்றத்தைப்பற்ற - அஸஹ்யாபசார இத்யாதி என்னுதல், “இன்றென்னைப்பொருளாக்கி” இத்யாதியைப்பற்ற - இன்றுஇப்படி இத் த்யாதி. காணமைக்கடியேதென்ன - இப்பேறு இத்யாதி. “வாசிகண்டிலர்” என்கிறதென்? ப்ரா வண்யமுண்டேயென்ன - முன்புத்தை இத்யாதி. இவர் நினைவாலல்லாவிட்டாலும் அவன் நினை வாலே ஒரு ஸுக்ருதமில்லையோவென்ன - முன்பேதோடங்கி இத்யாதி. ஒன்றைச்செய்தானாக இவர்பண்ணின் ஸுக்ருதமடியாக ஒன்றைச்செய்தானாக என்றபடி. “ஒன்றெனக்கருஞ்செய்ய புணர்த்தலுற்றேனே” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிரார் - இனி ஸர்வஜ்ஞான இத்யாதி

வந்ததாகையாலும், அதுதான் பேற்றுக்கு ஈடான ஸாபநமாகப்போராமையாலும். இனி, ரக்ஷகனுனவனுக்கு நெனோள் ரக்ஷயவர்க்கத்தைவிட்டிருந்த இதுக்குச் சொல்லலாவ தொன்றில்லையே, பிற்பாடானதுக்கு வலுஜிக்குமதுக்குமேற்பட; ஆகையாலே சொல்லலாவ தொரு மறுமாற்றம் காணாமையாலே கவிழ்ந்துநின்று காலாலேதற்பைக் கீறினான். முதலிலே ஜமத்ஸ்குஷ்ட்யாழிகளைப்பண்ணித் தன்பக்கலிலே இச்சையைப் பிறப்பிக்கைக்கு வழியிட்டுவைத்தான்; அவ்வழியாலே இச்சையைப் பிறப்பித்தான்; தன்பக்கலிலே உபாயலாவத்தை எறட்டுக்கொண்டு * பொய்நின்றஞானந்தோடங்கி இவ்வளவாகத் தன்பக்கலிலே வாரிநித்தினான்; பரமகத்தோடங்கி பரமவக்திபர்யந்தமான உஸாவியே ஷங்களைப் பிறப்பித்தான். “இதுதன்னை முன்பே செய்பாவிட்டதென்?” என்ன; “இதுக்குச் சொல்லலாவ தொன்றில்லாமையாலே நிருத்தரனாய் நிற்கிறானித்தனை” என்றுபார்த்து, இப்படி அவன் தம்பக்கல்பண்ணின விஷயிகாரத்தையும் அதுக்கடியான அவனுடைய க்ருபாஹிதணங்களையும் அநுஸந்தித்து, “இதோரு நிர்ஹேதுகவிஷயிகார மிருக்கும்படியே!” என்று அதிலே ஆழங்காற்பட்டு விஸ்மிதராய் ஹ்ருஷ்டராய்க் களிக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன், என்னத்
திருமால்வந்துஎன்னெஞ்சுநிறையப்புதுந்தான்
குருமாமணியுந்துபுனல்பொன்னித்தென்பால்
திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

ஆ.—திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்னும் இச்சொல்லைச் சொன்னேனென்னுமிதுக்கு மேற்படச் சொல்லலாவதொரு ஹேது என்பக்கலில்லை; இச்சொல் இத்தனையும் மெய்யே சொன்னேன் ஹேதுவாக, குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித் தென்பாலான திருப்பேரைத்திருநகரியாக வுடையனாயிருந்த எம்பெருமான் பெரியபிராட்டியாரோடேகூட என்நெஞ்சு நிறையப்புதுந்து இப்படி என்னோடேகலந்து பரிமாறுவதே! ஒருவனுடைய அஹிநிவேஸ மிருக்கும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், யாஹ்ருச்சிகமாகத் திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றேன்: என்னுங்காட்டில், அத்யந்தநிரபேக்ஷையிருக்கிற தான் பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே புருந்தருளினான் என்கிறார்.

இவன் நிருத்தானுமைக்கு ஹேதவந்தாம் - இனி ரக்ஷகனுனவனுக்கு இத்தாதி. மறுமாற்றம் - பரத்யுத்தாம். கவிழ்ந்துநின்று காலாலே தற்பையைக்கீறினான் என்றது - “உணர்த்தலுற்றேன்” என்றவந்தாம், அவன்வார்த்தையின்றிக்கே “உற்றேனுக்குபணிசெய்து” என்று தாமே ஸமாஹிதராகையாலே வித்தம். அவன் நிருத்தானுபின்பு தாமே ஸமாஹிதரானபடியைக் காட்டுகிறார் - முதலிலே இத்தாதி. “என்னெஞ்சுநிறையப்புதுந்தான்” என்றதைப்பற்ற - அவன்தம்பக்கல் இத்தாதி. “காரேழ்” இத்தாதியாலே ரக்ஷணம்சொன்னபோதே க்ருபாஹிதணங்களும் வித்தம். “இன்றென்னைப்பொருளாக்கி” என்றதைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகவிஷயிகாரம் என்றது. “அமுதமுண்டுகளித்தேன்” என்றதைப்பற்ற - ஹ்ருஷ்டராய்க்களிக்கிறார் என்றது.

[குருமாமணி என்றுமேலுக்கு] - பெருவிலையையுந் அழகியவான ரத்னங்களைக் கொடுவந்து தள்ளாகின்றன புனலையுடைய பொன்னியினுடைய தென்கரையிலே ஸ்ரீயுபதிபாந தான் சென்று சேரும் ஸ்லாவ்யமான தேசம் தென்திருப்பேர்.

ப.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைப்போய்க் கிட்டுங்காட்டில் லக்ஷ்மீஸஹாயனுக்கொண்டு என்னெஞ்சிலவந்து புகுந்தானென்கிறார்.

(நாட்டுவார்த்தை மர்யாதையாலே), திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேன் என்ன - திருமாலிருஞ்சோலையென்று சொன்னவளவிலே, திருமால் - ஸ்ரீயுபதிபாய் பரிபூர்ணனான தான், வந்து - (ஸாபேக்ஷைப்போலே) வந்து, என்னெஞ்சம் - (உக்திக்குக் கூட்டுப்படாநீகயிருக்கிற) என் நெஞ்சுக்குள்ளே, ("வாக்குக்கு பூர்வலாபியல்லவோ மநஸ்ஸு") என்கிற ஸ்வாமிப்ராயத்தாலே அவனும் தானுமாக) நிறைய-பரிபூர்ணமாக, புகுந்தான்-; திருமால் - (என் நெஞ்சிலே வருகைக்காக) "ஸ்ரீயாவாரூஜமதஃ" என்றவளோடே ஒருநீதசவிசேஷத்திலே யிருக்கிறவன், சென்றுசேர்விடம் - சென்று கண்வளார்தருளினவிடம், குருமாமணி - அகிஸ்லாவ்யமான மாணிக்கங்களை, உந்து - உந்துகிற, புனல் - புனலையுடைய, பொன்னி - பொன்னியின், தென்பால் - தென்பக்கத்தில், தென்திருப்பேர் - ஸ்லாவ்யமான திருப்பேர்.

இ.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷைநானபிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருளினான்என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலைமலே என்றேன்] - சிலர் ஒருமலையைச் சொல்லுமிடத்தில் ஒருவிசேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லவேணும், அம்மாத்ரம் சொன்னேனத்தனை என்றிராகின்றார் இவர்; இவ்விசேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லிற்றுத் தன்பக்கல் ஆடி ரத்தாலே என்றிராகின்றான் அவன். [என்ன] - மநஸ்ஸஹகாரமில்லை, உக்திமாத்ரமே யென்றிருக்கிறார். ராவணன் தம்பிக்கு மிக்ரலாவமே அமையும் என்றிருக்குமவன், இவர்க்கு உக்திக்கு அவ்வருகு ஒன்றுவேணு மென்றிருக்குமோ? "ஸேஷத்வம் ஸ்வ ரூபமாகில், உபாயலாவம் நம்தலையிலே கிடந்ததாகில், அத்வேஷமுண்டாகில், நம்பேறுக விஷயிகரிக்கைக்கு உக்திக்கு அவ்வருகுவேண்டா" என்றிராகின்றான் அவன். [திருமால்] - அஹ்நடியமாகச் சொன்னதுதன்னையும் ஸ்ஹ்ருடியமாக்குவாரும் அருகே யுண்டு. [வந்து] - நம்மை அங்கே அழைத்துக்கார்யம் கொள்ளுகையன்றிக்கே நாம் இருந்தவிடத்தே வருவதே! ஸாபேக்ஷன் இருந்தவிடத்திலே பூர்ணன் வருவதே! ஸர்வர்க்கும் அலிமம்யணவனுக்கு நான் அலிமம்யனாவதே! "வெலாஜுமலநஹா தெஜாஸ்பாஸீ". [என்னெஞ்சம்] - உக்திக்கு அஸஹகாரியான என்னெஞ்சம். [நிறையப் புகுந்தான்] - விஷயார்தரங்களுக்கு அவகாஸமில்லாதபடி பாழ்தீரப் புகுந்தான். [குருமாமணி இத்யாதி] - பெருவிலையையுந் ஸ்லாவ்யமான ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து தள்ளாகின்றன புனலையுடைய பொன்னித்தென்கரையிலே ஸ்லாவ்யமான தேசம் என்றபடி. ஸ்ரீயுபதிசேரும்படி ஸ்லாவ்யமான தென்திருப்பேர்; இத்தேசத்தை வாஸஸ்யாநமாகவுடையவன், அஹ்நடியமான என்உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு என் நெஞ்சிலே விரும்பிப் புகுந்தான். கீழ் "திருமால்" என்றவிடம் புருஷகாரலாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தராரயத்தில் லக்ஷ்மீஸம் ஸ்யத்ததைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷனான தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புருந்தருளிநான் என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலைஇத்யாதி]-முன்பு அநாஹிகாலம் ஈஸ்வரனுக்குத்தம்பக்கல் பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதின்றிக்கே யிருக்க இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக்கைக் கொள்ளுகைக்கு அடியானது இன்னதென்கிறார். ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லா நின்றால் ஓரோ விசேஷணங்களையிட்டுச் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிறே; அப்படியே, திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன். [என்ன] - மநஸ்ஸஹகாரமூரில்லையென்றேன், உக்திமாத்தரமே என்பக்கலுள்ளது. “இவன் ஸேஷஸூத்ரையிருந்தானாகில், உபாயலாவம் நம்பக்கலிலேயா யிருந்ததாகில், இவருடையபேறு நம்பேறாயிருந்ததாகில், சேதநனவாசிக்கு உக்திமாத்தரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக்கவ்வருது கொண்டு கார்யமென்?” என்றிருக்குமவனிறே. இதுதான் ஒருமலையிறே அவனுக்கு. உக்தியை இல்லையென்னவொண்ணாதே; இதுக்கடி யாராயுமவனல்லனே. ராவணன் தம்பிக்கு மித்ரலாவமே யனமயுமென்னுமவன், இதுக்கவ்வருகொன்று வேணுமென்றிரானிறே. மலைகளினுடைய ஸாமான்யம் கிடக்க, இவ்விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று - இதிலுண்டான ஆபராதீதாயமன்றே என்றிரானிறுளாய்த்து அவன். ஆக, இவர்க்கு ஒன்றில்லையென்னவமாய், அவனுக்கு இதோன்றுண்டென்னவமாம்படி யிருக்கிறதிறே இதுதானே. [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னை ஸஹ்ருதயமாக்கிக்கொடுப்பாரும் அருகேயுண்டென்கிறார். [வந்து] - “அவன் வருவதே!” என்று இவர் விஸ்வப்படாநிற்க, “பிபாஸைவர்த்தித்தவன் தண்ணீரிருந்தவிடத்தே வருமத்தனையன்றே?” என்றாய்த்து அவன்வார்த்தை. க்ருபணராயிருப்பார் ஸ்லாக்யரிருந்தவிடத்தே வருமித்தனையன்றே என்றிரா நின்றான். எல்லார்க்கும் அவிமயனானவனுக்கு நான் அவிமயயானேன்! “வெஹஸு மஹஸுவஸீ” (ஸோப்யகச்

முதற்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகை - யாத்ருச்சிகமாக இத்யாதி. நிரபேக்ஷன் என்றது - “திருமால்” என்றதிலே வித்தம்.

“திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்” என்றதுக்குலாவம் - முன்பு அநாஹி இத்யாதி. பேரிட்டுக் கைக்கொள்ளுகைக்கு” என்பானென்? “திருமாலிருஞ்சோலை” என்று விசேஷிக்கையாலே ஸூத்திரபூர்வகமாயன்றே இருக்கிறதென்ன-ஓரோதேசங்களில் இத்யாதி. இத்தால் - வாசியதிந்துசொன்னேனல்லெனென்றபடி. “என்ன” என்றதுக்குலாவம் - மநஸ்ஸஹகாரமும் இத்யாதி. அஹ்ருதயோக்திமாத்தரத்தாலே புருரக்கடமோவென்ன - இவன் ஸேஷஸூத்ரன் இத்யாதி. குறையுக்கையாலே இவன்பக்கலுள்ளத்தைப் போரப்பொலியக்கொள்ளுமென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. “ஆகையாலே இதுதானொருமலையிறே யவனுக்கு” என்றுகூட்டுவது. அஹ்ருதயமான வக்தியும் அவனுக்கு ஹாரமென்று கருத்து விவரணம் - உக்தியை இத்யாதி. ஆனாலும் அஹ்ருதயம் ஸஹ்ருதயமாக நிரூபித்துக் கொள்ள வேண்டாவோவென்ன - இதுக்கடி இத்யாதி. அடியாவது - மநஸ்ஸஹகாரம். இதுக்கு கியாமகமெதென்ன - ராவணன் தம்பிக்கு இத்யாதி. “இதுதானொருமலையிறே” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - மலைகளினுடைய இத்யாதி. “திருமாலிருஞ்சோலை” என்கிற விசேஷணத்திலே நோக்கு. இவ்வாக்யங்க ளாற்சொன்ன அர்த்தத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதி. “திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்” என்றவந்தரம் “திருமால்” என்றதுக்குலாவம் - அஹ்ருதயமாக இத்யாதி. “வந்து” என்றதுக்குலாவம் - அவன்வருவதே இத்யாதி. விவரணம் - க்ருபணராய் இத்யாதி. இத்தால்லாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. அப்படி அவன் அஹிஸரித்தவிடமுண்டோவென்ன - ஸோப்யகச்சித் இத்யாதி. “வெஹஸு மஹஸுவஸீ” (ஸோப்யகச்

சத் - ஸபரீம்) என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சம்] - அந்தவுக்திஸஹக்ருதமான என் னெஞ்சிலே. [நிறையப்புகுந்தான்] - விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி புகுந் தான்; அத்ரிஹமவாஸம்மத்திலே, 'நான் ராமன்: இவன் மைதிலி: இவன் லக்ஷ்மணன்' என்று நமஸ்சரித்து நின்றற்போலே; அக்காட்டில் பாழடையத் தீரும்படி புக்காற்போலே என்னெஞ்சில் பாழ்தீரப் புகுந்தான். [குருவித்யாதி] - தான்விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம் அதுவாயிருக்கக்கிடர் என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்ததென்கிறார். எல்லார்க்கும் ப்ராப்ய னானவன்கிடர் என்னை ப்ராப்யனாகக் கொள்ளுகிறான். பெருவிலையுடைய ஓர்ஸநீயமான ரத்நங்களைக்கொண்வேந்து தள்ளாநின்றள்ள புனையுடைய பொன்னித் தென்கரையிலே. ஸ்லாக்யமான தேசமென்றபடி. "ஊஹாஸிஜ-மகா" (துக்தாப்திர்ஜநக) இத்த்யாதிவத். [புனல்] - ஸ்ரமஹரமான தேசத்தை யுடையவன்கிடர் இங்கேவந்து புகுகிறான். [திரு மால்சென்று சேர்விடம்] - பரமரஸிகனானவன், தானும் பிராட்டியுமாய் விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம்அதுவா யிருக்கச்செய்தே,அதுகிடக்க, திருமாலிருஞ்சோலையையென் றேன்; இந்த அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தான். கீழில் "திருமால்" என்றவிடம், புருஷகாரலாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தரார்த்தத்தில் லக்ஷ்மீஸம்வந்யத்தைச்சொல்லு கிறது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

பேரேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
பேரேனென்றென்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
காரேழ்கடலேழ்மலையேழலகுண்மே
ஆராவயிற்றுனை அடங்கப்பிடித்தேனே.

உக: ஸவரூபாவதிஜிதஸூகீ" இத்த்யாதி. "நிறைய" என்றதுக்குஹாவம் - விஷயாந் தரங்களுக்கு இத்த்யாதி. "புகுந்தான்" என்றதுக்குஹாவம் - அத்ரிஹமவான் இத்த்யாதி. ஸவிநய மாகப் புகுந்தானென்றபடி. "விஷயாந்தரங்களுக்கு" இத்த்யாதிவாக்யவிவரணம் - அக்காட்டில் இத்த்யாதி. உத்தரார்த்தத்துக்குஹாவம் - தான்விரும்பி இத்த்யாதி. "திருமால்" என்றதுக்குஹாவம் - எல்லார்க்கும் இத்த்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பெருவிலையுடைய இத்த்யாதி. "குருமாமணியுந்துபுனல்" என்றத்தால்மலிதம் - ஸ்லாக்யமான இத்த்யாதி. "உந்துபுனல்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - துக் தாப்தி: இத்த்யாதி. "ஊஹாஸிஜ-மகாஜநந்யஹிபம் ஸ்ரீரெவஹுத்ரவர:ஸ்ரீரஜே ஸ்ராவணதடிஹுதிஹகிம்கூர்யூதிதீவாகூலா | உஹவூரோவஹு உந்நகிஹாரோணிகு ேகொதராநுகாவெரீஹுரீகரெவிடிபு. தீவரெயூகிலாவெவ்யதாஸு" இதி ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவே, இதில்உத்தரார்த்தம் இங்கு விவக்ஷிதம் - "புனல்பொன்னி" என்று விசேஷித்த துக்குஹாவம் - ஸ்ரமஹரமான இத்த்யாதி. அந்வயித்தார்த்தம் - பரமரஸிகனானவன் இத்த்யாதி. இருகால் "திருமால்" என்றதுக்குஹாவம் - கீழில்திருமால் இத்த்யாதி. "திருமால்சென்றுசேர் விடம் - குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித்தென்பால் - தென்திருப்பேராயிருக்கச்செய்தேபும் - திருமாலிருஞ்சோலையையென்றேன்: என்னத் திருமால்வந்து என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்" இத்த்யவ்யதி. (க)

ஆ.—(பேரேயுறைகின்றபிரான்.) - அகாரணமாக இன்றுவந்து இனிப் பேரேனென்று நெஞ்சுசிறையப்புகுந்தான்; இதற்குமுன்பு இப்படி என்னெஞ்சில் புகுந்தருளப்பெறுமையாலே ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்தும் ஸாபேக்ஷனாயிருந்தவன், இன்று என்னுள்ளே புகுரப்பெற்று நிரபேக்ஷனான நென்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், இதுக்குமுன்பு தான் ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்து வைத்தே என்னோடே கலக்கப் பெறுமையாலே குறைவாளானாயிருந்தவன் நிர்ஹேதுகமாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து பூர்ணனான என்கிறார்.

[பேரே என்றுதொடங்கி] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரன், இனி ஒருநாளும்போகேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் பூர்ணமாம்படி இன்று வந்து புகுந்தான். [காரேழ்கடலேழ் என்றுதொடங்கி] - புஷ்கலாழிமேவயம் ஏழையும் ஸப்தஸமுத்ராங்களையும் ஸப்தகுல பர்வதங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் குறைவாளானாயிருந்தவனுக்கு இனி ஒன்றும் தேடவேண்டாதபடி பரிபூர்ண பாத்ரமானேன்.

ப.—அநந்தரம், முன்பு குறைவாளாரைப்போலே இன்று 'ஒருகாலும்போகே'னென்று என்னெஞ்சிலே பூர்ணனாய்ப்புகுந்தானென்கிறார்.

பேரே - திருப்பேரிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரன், இன்றுவந்து - (முன்பு குறைவாளானாயிருந்தாற்போலே) இன்று (நிர்ஹேதுகமாகத்தானே ஸாபேக்ஷனாய்) வந்து, பேரேனென்று - (இனிப்போவென்றால் ஒருகாலும்) போகேனென்று, என்னெஞ்சு - என்னெஞ்சிலே, நிறைய - பரிபூர்ணமாம்படி, புகுந்தான் - ; (ஆகையாலே), காரேழ் - (புஷ்கலாவர்த்தகாதிகளான) மேகங்கள் ஏழையும், கடலேழ் - ஸமுத்ராங்கள் ஏழையும், மலையேழ் - குலபர்வதங்கள் ஏழையுமுடைத்தான், உலகுஉண்டும் - லோகத்தையெல்லாம் அமுதுசெய்தும், (ரக்ஷணத்தில் பாரிப்பாலே), ஆராவயிற்றானே - நிறையாதவயிற்றையுடையானே, அடங்க - என்னுள்ளே புகுந்து ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாம்படியாகக்கொண்டு, பிடித்தேன் - அதுவிக்கப் பெற்றேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தான் ஸர்வேஸ்வரனாய் வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெறுமையாலே குறைவாளானவன், இன்று நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து பூர்ணனான என்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்ற பிரான்] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [பேரேனென்று என்னெஞ்சு நிறைய - இன்றுவந்து - புகுந்தான்] - தன்னை ஒருவர் கேட்டாரின்றிக்கே யிருக்கத்தானே “இனி ஒருநாளும் போகேன்” என்றுசொல்லி, பிராட்டி தன் பக்கல் சொல்லுமத்தைத் தான் என்பக்கலிலே சொல்லாநின்றான். [என்னெஞ்சம்] - இவனுடைய அலிநிவேஸத்தை ஆசிரியாத நெஞ்சானது பூர்ணமாம்படி, முன்பு நினைவின்றியேயிருக்க இன்றுவந்து புகுந்தான். முன்பு நினைவுண்டாவது தன்பக்கல் முதலுண்டாகிவிடே. [காரேழ் இத்யாதி] - புஷ்கலாழிமேவயம் ஏழும், ஸப்தஸமுத்ராங்களும், ஸப்தகுலபர்வதங்களான லோகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானாயிருக்குமவனை. [அடங்கப் பிடித்தேனே] - இப்படி அலிநிவிஷ்டனாயிருக்கிறவனைப்

பூர்ணனாக்கினேன் - அதாகிறது - ப்ரளயாபத்தை நோக்கி ரக்ஷித்தாலும், ஸ்ருஷ்டிமுதலாக மோக்ஷபர்யந்தமாக யத்நம் பண்ணவேண்டுகையாலே குறைவாளையிருக்கும்; ஒருதேஹ விஹேஷத்திலே கொண்டுபோய்க் கார்யங்கொள்ளலாப்படி யிருக்கையாலே இப்போதிறே குறைவற்றது. இனி அவனுக்கு ஓர் அபேகையிலலாதபடி பரிபூர்ண பரத்ரமானேன் என்கிறார்.

சுடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தான் ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெறுமையாலே குறைவாளானவன், இன்றுவந்து நிர்வேதுகமாக என் ஹ்ருஷ்யத்திலேபுகுந்து பூர்ணனானேன்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்றபிரான்] - திருப்பேரிலேவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [இன்றுவந்து] - இது உண்டா மென்று நென்னேற்றஅறிவது, தாம் ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிவைத்தாராகிலிறே. [பேரேனென்று] - “பேரேன், பேரேன்” என்னாநின்றனாய்த்து, “நீபோவுதியோ, இருப்புதியோ?” என்று கேட்பாருமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, இங்குப் பிராட்டி தன்விஷயத்திற் சொல்லும் வார்த்தையைத் தான் என்விஷயத்திலே சொல்லாநின்றான். “நான்போகேன், போகேன்” என்று சூழ்த்துக்கோடாநின்றனாய்த்து, தன்னையதிசங்கைபண்ணுவாரு மின்றிக்கேயிருக்க; “**த்ரி வி வெஷ்வர ஸாதாவி ஸுஷெ**” (த்ரிபிஸ்தைப் ப்ராத்ருபிஸ்பாபே). [என்னெஞ்சு] - “இவன் பேரிலேன், இருக்கிலேன்?” என்றிருக்கிற என்நெஞ்சு. [நிறையப்புகுந்தான்] - பூர்ணமாம்படி புகுந்தான். [கார்இத்யாதி]-புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களேழும், கடலேழும், மலைகளேழுமான ஜலத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும், தன்னையிவ்வஸித்து உடன்கிடந்தவனை மடிதடவினவனைப்போலே “நாமென்செய்தோமானோம்” என்றிருக்குமவனை. ஸ்ருஷ்டிதோடக்கமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ஸர்வலிப ரக்ஷணத்தையும்கண்ணி, பின்னையும் “ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்” என்றிருக்குமவனை. [அடங்கப்பிடித்தேன்] - “நாமெல்லாம்செய்தோம்” என்று அவன் தேகுட்மேம்படி பண்

இரண்டாம்பாட்டு.—பேரேயுறைகின்ற இத்யாதி. “பேரேன்” என்றத்தைப்பற்ற - குறைவாளானவன் என்றது, “இன்று” என்றத்தைப்பற்ற - நிர்வேதுகமாக என்றது. “அடங்கப்பிடித்தேன்” என்றத்தைப்பற்ற - பூர்ணனானேன் என்றது.

“இன்று” என்றதுக்குஹ்வம் - இதுண்டாமென்று இத்யாதி. நென்னேற்று - முதல்நாள். ஆரைக்குறித்து “பேரேன்” என்கிறுனென்ன - நீ போவுதியோ இத்யாதி. இத்தால் ஹ்வம் - இங்குப்பிராட்டி இத்யாதி. இங்கு - இவ்வர்த்தவியயமாக. சொல்லும் வார்த்தையை - “அகலகில்லேனிறையும்” என்றுசொல்லும் வார்த்தையையென்றபடி. விவரணம் - நான் போகேன் இத்யாதி. சூழ்த்துக்கோடுக்கை - ஆணையிட்டுக்கொடுக்கை. ஆணையிட்டுக்கொடுத்ததுக்கு ப்ரமாணம் - தீர்ப்பு இத்யாதி. இந்தசப்தம் ஸ்ரீவீஷ்ணுநம்பாடுடே. “**சுஹவாராவணம்ஸுஷ்ருஷ்வஸுசுஜநவாஸவ்யுசுபெர்யாந்ஸ்ருவெக்ஷாதித்ரிவிவெஷ்வஸாதாவிஸுஷெ**” இதி யுத்தகாண்டே ஏகோநிம்ஸே விவீஷ்ணுநம்பாதி ராமஃ. “என்னெஞ்சு” என்றதுக்குஹ்வம் - இவன் இத்யாதி. தன்பக்கல் ஆதாமற்றிருக்கிற நெஞ்சென்றபடி. ஆராமையின் ஹ்வம் - பின்னையும் இத்யாதி. மடிதடவுகை - மடியில் யநத்தை அபஹரிக்கை. இத்தால் ஹலிதம் - ஸ்ருஷ்டிதோடக்கமாக இத்யாதி. அதாவது - “உலகுண்டும்” என்று - மோக்ஷபர்யந்த ரக்ஷணைபலக்ஷணமாய், “ஆராவயிற்றானே” என்று - “உன்னடியார்க்கென்செய்வேனென்றே யிருத்தி” என்கிறபடியே அவன்குணமாய், “அடங்கப்பிடித்தேன்” என்று - அவன்பூர்ணவியு

ணிக்கொண்டேன். ப்ரளயத்திலகப்பட்ட ஜமத்தையேக்கையாவது - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டுகையிறே ; பரமபதத்தளவும்செல்ல நடத்தப்பெறுமையாலே குறைபட்டிறேகிடப்பது ; அவன்என்னை அவ்வளவும் கொண்டோம்படி நான் சமை கையாலே அவனுடைய அலிநிவேஸம் தீர்ந்ததாய்த்து. அவனுடைய பரிபூர்ணவீஷயீ காரத்துக்குப் பாத்ரஹ்விதனானே எனன்றபடி. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பிடித்தேன்பிறவிகேத்தேன் பிண்சாரேன்
மடித்தேன்மனைவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர்மாயையை
கோடிக்கோபுரமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
அடிச்சேர்வதுஎனக்குஎளிதாயினவாறே.

ஆ—(பிடித்தேன்.) - எம்பெருமானே இனிபொருநாளும் விஸ்வலேஷியாத படி பற்றினேன்; ஸுரநாதிரயகாதி நானாவித தேஹப்ரவேஸ ரூபஜந்மத்தையும் ஜந்ம நிஸந்யந ஁ஃவத்தையும் போக்கினேன்; தத்துஃவஹேதுவாய் அநாதிகாலந்தொடங்கி இன்றளவும் செல்லுகிற இந்தப்ரக்ருதி ஸம்ஸாரத்தையும் நிவர்த்திப்பித்தேன். இப் படி திருப்பேரான் அடி சேர்வது எனக்கெளிதாவதே! என்று களிக்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகத் தம்மோடேவந்து ஸம்ஸலேஷித்தபடியை அநுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளி தாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன் என்றதொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜந்மங்களைப் போக்கினேன்; ஜந்ம நிமித்தங்களான ஁ஃவங் களைச் சாரேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கு உறுப்பான ப்ரக்ருதியை நிவர்த்திப் பித்தேன்.

ப.—அநந்தரம், ஆபுரிதஸுலஹனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கெளிதானபடி, அதடியாக ஸமஸ்ததூரிதமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாய்த்து என்கிறார்.

கொடி - கொடிகளையுடைய, கோபுரம் - கோபுரங்களாலும், மாடங் கள் - மாடங்களாலும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருப்பேரான் - திருப்பேரைவாஸஸ்த்தான மாகவுடைய ஸுலஹனவனுடைய, அடி - திருவடிகளை, சேர்வது - சேருகை, எனக்கெளிதாயினவாறு - எனக்கெளிதானப்ரகாச மிருந்தபடி, பிடித்தேன் - (நிர்ஹேது

யீகார பாத்ரஹ்விதனானென்றபடி. 'அடங்கப்பிடித்தேனே' என்றவந்தரம் - அவனுடைய பரிபூர்ண இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். "ஆராவயிற்றூனை" என்றதுக்கு - மோக்ஷத்திலே கொடுபோகப்பெறுமையாலே குறைவுபட்டிருக்கிறவனை என்றத்தந்தரம் - ப்ரளயாபந்தில் இத் யாகி. இப்பக்ஷத்தில், "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றதுக்கர்த்தம் - நாமேல்லாம் இத்யாதிவாக்யம், அதாவது - த்ருப்தஸும்படி பண்ணிக்கொண்டேனென்றபடி. "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றத்தால் ஹஸிதம் - அவனுடைய இத்யாதி என்னுதல். (உ)

கமாக அவன் திருவடிகளைப் ப்ரதமத்திலே) பிடிக்கப்பெற்றேன்; (அதடியாக), பிறவி - ஜம்மஸம்வந்தத்தை, கெடுத்தேன் - அறுத்தேன்; பிணி - (அத்தால்வரும்) துக்கங்களை, சாரேன் - சேரேன்; மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில், நிற்பது - நிற்கையாகிற, ஓர்மாயையை - அஜ்ஞாநத்தை, மடித்தேன் - நிவ்ருத்தமாக்கினேன்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஸ்வேஷித்தபடியை அநுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - “தலைமேல தாளிணைகள்” என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளைக்கொண்டு வந்து என்தலையிலே வைக்க, அத்தை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜம்மத்தைப் போக்கினேன். ஜம்மஸம்வந்தத்தால்வந்த ஸம்ஸாரங்களை அடையேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மூலப்ரக்ருதியை நிவர்த்திப்பித்தேன். [மடித்தேன்] - மடிக்கை - திரியவிடுகை. [கொடிய இத்யாதி] - கொடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களாலும் மாடங்களாலும் சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கு அநாயாஸமாவதே! ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அநுந்தைவைகளெல்லாம் கிடக்க, கிட்டலாவதொரு விரகு பெறுவதே! ஸ்வயம்ப்ரஹ்மஸிவத்தில் புக்க முதலிகளைக் கண்ணைச் செம்பளிக்கச் சொல்லி அவன் கரையிலே ஏறவிட்டாற் போலேயும், ஸ்ரீமயூராயிலே உறங்கினவர்கள் ஸ்ரீமத் தவாரகையிலே விழித்தாற்போலேயும், சிலரை ஆபநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸுவிசுளாக்கும் போது அவர்கள் கண் செம்பளிக்கவேண்டுமாயோலே காணும்.

ஈதி.—மூன்றும்பாட்டு. அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஸ்வேஷித்தபடியை யநுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - “தலைமேலதாளிணைகள்” என்று அவன் திருவடிகளைத் தலைமேலேகொண்டேவந்து வைக்கையாலே அவற்றை யுரக்கப்பிடித்துக்கொண்டேன். [பிறவி கெடுத்தேன்] - ஜம்மத்தை மறுவலிடாதபடி போக்கினேன். [கெடுத்தேன்] - (கானே வோருங்கிற்றுங்கண்டிலும்) எங்கேபோய்த்துக்கண்டிலேன். [பிணிசாரேன்] - ஜம்மம் புக்கவிடத்தே புக்கிடவ பிணியைக்கிட்டேன். [மடித்தேனிட்யாதி] - ஸம்ஸாரத்திலே

மூன்றும்பாட்டு —பிடித்தேன் இத்யாதி. “அடிச்சேர்வதெனக்கெளிதாயினவாதே” என்றத்தைக் கடரஹித்தவதாரிகை - அவன்தம்மோடே இத்யாதி.

நீர் அவன் திருவடிகளைப் பிடிக்கவல்லீரானபடியென்? என்ன - தலைமேல இத்யாதி. உரக்க - த்ருடமாக. மறுவலிடாதபடி போக்கினதுக்குப் ப்ரமாணம் - கானே இத்யாதி; ஜம்மம் போனவழியும் காண்கிறிலேனென்று தாத்பர்யம். எடுத்தபாசரத்துக்கர்த்தம் - எங்கேபோய்த்து இத்யாதி. சாரேன் - கிட்டேன். “பிறவிகெடுத்தேன்” என்றது - ஸ்த்தூலஸரீர விமோசநமாய், “பிணிசாரேன்” என்று தாத்காலிக புண்யபாபருபகர்மங்களை. “தல்யுபி யாஜ்ஞாத்யஹு

ஶ்யதஶுவயனி | ஶவியாஶுஹ்யதஶு” இத்யாதிப்படியே அநுகூலப்பக்கலிலும் ப்ரதிகூலப் பக்கலிலும் பொகட்டபடியைச்சொல்லி, “மடித்தேன் மனைவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர்மாயையை” என்கிறவிது ஸுக்ஷ்மஸரீர விமோசநத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. திரியவிடத்தேன் என்றது - அவன் தலை துலுக்குகையாலே மடித்தேனென்றபடி. மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில், நிற்பதோர்மாயையை - நிற்கைக்கடியான அத்தவியமான மூலப்ரக்ருதியை. மடித்தேன் - “திரிய

நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு - மூலப் பரக்குதி, அத்தைத்திரியவிடுவித்தேன் ; தொடருகிற பாம்பைத் திரியவிடுவிப்பாரைப்போலே. எம்பெருமானார், உலாவியருளுகிறவர் முடியப்போகாதே நடுவேமீண்டருள, எம்பார்கதவையொருச்சரித்து, “திருமாலிருஞ்சோலையாகாதே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது” என்ன ; “ஆம், அப்படியே” என்றருளிச்செய்தார். [கோடி இத்யாதி] - கோடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களையும் மாடங்களையுமுடைத்தான திருப்பேரிலே நிற்கிறவன் அடி சேருகையாகிறது எனக்கெளிதாயினவாறே ! “அறு கம்புல்லையிட்டேக் கண்ணைப்பிழைத்துக்கொள், சாணகச்சாற்றைக்குடி, தலையைக்கீழேநடு, காலமேலேயே” என்று அருந்தேவைகளை ஸாஸ்த்ரம்சொல்லாநிற்க, எனக்கு இங்ஙனையிருப்பதொரு மூலையடிவழி யுண்டாவதே ! [எனக்கெளிதாயினவாறே!] - விஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டுபோந்தவர் அவன்திருவடிகளிலே கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்டவித்தனை. (ந)

நான்காம் பாட்டு.

எளிதாயினவாறென்று என்கண்கள்களிப்பக்
களிதாகியசிறந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்
கிளிதாவியசோலைகள்குழ் திருப்பேரான்
தேளிதாகிய சேண்விசம்புதருவானே.

ஆ.—(எளிதாயினவாறு) - திருப்பேரங்கராணைப் பெற்று என்னுடைய ஸர்வகரணங்களோடுங்கூட நான் களிக்கின்றேன் ; இப்படி திருப்பேரிலே தான் எழுந்தருளியிருக்கிறிருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தருளின இவன் இனித் திருநாட்டையும் தந்தருளு மென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம் பாட்டில், தமக்குத் திருநாட்டைக் கொடுப்பானாயிருக்கிற எம்பெருமானுடையபடியை அநுஸந்தித்து, “இங்ஙனே எளிதாவதே !” என்று என்னுடைய இந்திரியங்களோடேகூடக் களித்த மஃஸ்சையுடையேனாய்க் களியாநின்றேன் என்கிறார்.

[கிளிதாவியசோலை என்று மேலுக்கு] - செறிந்ததிருச்சோலையையுடைய திருப்பேரான், ரஜஸ்தமோகாலுஷ்யமின்றிக்கே சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத்தரும்.

விடுவித்தேன்’ - நிவ்ருத்தமாக்கினென்றபடி. ‘தொடருகிறபாம்பை’ என்றவிடத்திலே, “அர்ஜுனன் அலிஷேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பின்னையும் தொடர்ந்துவருகிற நாகாஸ்த்ரத்தை க்ருஷ்ணன் நியமந்தாலே திரியவிட்டாற்போலே” என்றதனுஸந்தேயம். ப்ராஸங்கிகம் - எம்பெருமானார் இத்யாதி. “ஊக்ஸாஸ்தவஹமெவ்ஹ” என்கிறபடியே - அமுதுசெய்தவந்தாம் தூரடி யுலாவவேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறுப்பாக வுலாவியருளுகிறவரென்றபடி. “மடித்தேன்” என்று - நிவ்ருத்தி ப்ராஸத்தமாகையாலே, மீண்டருளினாரென்று கருத்து. ஒருக்கிரித்து - ஒருபக்கமாகச் சாய்த்து. “எளிதாயினவாறே” என்றதுக்குஹவம் - அறுகம்புல்லே இத்யாதி. “எனக்கு” என்றதுக்குஹவம் - விஷயங்களின் இத்யாதி. அருந்தேவைகள் - தூறுஷ்ட்டேயங்களான ஸாஸ்த்ரங்கள். மூலையடிவழி - ஒருத்தரும் அறியாத ஸுகரோபாயம், துவண்டு - உலர்ந்த.

ப.—அநந்தரம், எனக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிராநின்றான்: அத்தாலே என்கண்ணும் நெஞ்சம் களிக்கும்படி ஆநந்தியாகாநின்றே நென்கிறார்.

(எனக்குப் ப்ராப்யலாஹமெளிதானபடி, காலாந்தரத்தில் ஒருதேசவிசேஷத்திலே போகாதே இக்காலத்திலே), என்கண்கள் - என்விடாய்த்தகண்களானவை, எளிதாயினவாறென்று. தூர்லஹமான ப்ராப்யம் ஸுலஹமாவதே! என்று, களிப்ப - களிக்கும்படியாக, களிதுஆகிய - ஹர்ஷாவிஷ்டமான, சிந்தையனாய் - நெஞ்சையுடையேனாய்க்கொண்டு, களிக்கின்றேன் - ஆநந்தியாகாநின்றேன்; (அதுக்கடி), கிளி தாயிய - கிளிகள் தாவும்படி செறிந்த, சோலைகள்கூழ் - சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே ஸுலஹனாய்க்கொண்டு ஸந்திஹிதனானவன், தெளிதுஆகிய - பரமஸத்த்வரயமாகையாலே ப்ரகாஸாத்மகமாய், சேண்விசம்பு-(ப்ராஹ்மபாதிகளிலும்) அவ்வருகான பரமவ்யோமத்தை, தருவான் - தருவானானான்.

இ.—நாலாம் பாட்டில், பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என் கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேன் என்கிறார்.

[எளிதாயினவாறென்று] - “ஸுஹ்ரஹமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே!” என்று. [என்கண்கள்களிப்ப] - “காணக்கருதும் என் கண்ணே” என்றுவிடாய்த்தகண்கள் கண்டுகளிக்கும்படி. [களிதாகிய சிந்தையனாய்] - களித்த மஸஸையுடையனாய். “நெடியானே என்று கிடக்கும் என்னெஞ்சம்” என்ற நெஞ்சம் களிக்கப்பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - “கூவியும் காணப்பெறேன்” என்ற நான் கண்டு களியாநின்றேன். முடியானேயில், தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் விடாய்த்தபடி சொல்லிற்று; இங்கு, தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் களித்தபடி சொல்லுகிறது. [கிளிதாயிய இத்தயாதி] - செறிந்த சோலையையுடைய திருப்பேரை நிரூபகமாகவுடையவன். அக்காலத்திலேயுண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாகக்கூடும், அத்தாலே சொல்லுதல்; ஹவத்பரிமீரஹமான இடத்துக்கு எல்லாநன்மையுமுண்டு என்னுமதினாலே சொல்லுதல். [தெளிதாகிய சேண்விசம்புதருவானே] - ஸுத்தஸத்த்வரயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள பரமபதத்தைத் தந்தேவீடும். [சேண்விசம்பு] - வீரஹ்மலோகத்துக்கு அவ்வருகே உயர்ந்திருந்துள்ள ஆகாசம்.

ஈ.—நாலாம்பாட்டு. தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை யநுஸந்தித்து, என்கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேனென்கிறார்.

[எளிதாயினவாறு] - (அரியதெளிதாகும் இத்தயாதி) - அரிதான ஹவல்லாஹமுமெளிதாகும். எங்கே கண்டோமென்றால், - [கரியதுஇத்தயாதி] - அவன்தானே அரைகுலையத்

நாலாம்பாட்டு.—எளிதாயின இத்தயாதி. “தெளிதாகிய சேண்விசம்பு தருவான் - என்கண்கள்களிப்பக்களிதாகிய சிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-தமக்கு இத்தயாதி.

“எளிதாயினவாறு” என்று ஹவத்விஷயம் எளிதாயிருக்குமென்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - அரியதெளிதாகும் இத்தயாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. எடுத்தபாகுரத்துக்கர்த்தம் - அரிதான இத்தயாதி. இப்பாட்டில் உத்தரார்த்தத்துக்கவதாரிகை - எங்கே கண்டோமென்றால் என்று. அதுக்கர்த்தம் - அவன்தானே இத்தயாதி. அரியதெளிதாகும் - அரிய

தலைசூழைய மலேவீன்கரையிலேவந்து விழுவன்றே ஆனைபெற்றது. [எளிதாயினவாறென்று இத்யாதி] - ஸுஹர்ஸஹமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே! என்று “காணக் கருது மென்கண்ணே” என்று விடாய்த்த கண் களிக்கும்படி-[களிதாகியசிந்தையனாய்]-களித்த மநஸ்ஸையுடையனாய். * நெடியானேயென்று கிடக்கு மென்னெஞ்சு களிக்கப் பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - “கூவியும்காணப்பெறேன்” என்ற நானும் களியானின் நேன். கரணங்களும் தாமு மொக்க விடாய்த்தவர், கரணங்களும் தாமு மொக்கக் களிக் கப்பெற்றார். [கிளிதாவிய இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [தேளிதுஇத்யாதி]-*இருள்தருமாஞாலம் போலன்றிக்கே நாட்சேல்ல நாட் செல்லத் தேளிவைப்பண்ணக்கடவதாய், புராவ்ருத்தியின்றிக்கே யிருக்கிற சேண்விசும் புண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபதம்: அத்தை எனக்குத் தருகையிலே துணிந்திருந்தான். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானே தருவான் எனக்காஎன்றோடீட்டி
ஊனேய்துரம்பை யிதனுள்புதுந்துஇன்று
தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்
தேனேய்பொழில் தேன்திருப்பேர்நகரானே.

ஆ.—(வானே தருவான்.) - நமக்கு அவன்திருநாட்டைத் தந்தருளுகைக்கு நம்பக்கவிலே ப்ரதிஷ்டுக்கள்க ளில்லையோ? என்னில்;—திருப்பேர்நகரான், எனக்கு வானே தருவானாய், நாடுனுட்டேனென்னிலும் என்னெவென்று ப்ரஸஹ்யவாகிலும் புது ஈக்கடவனாய் ஒட்டிக்கொண்டு, அத்யந்த ஹேயமான என்னுடைய இந்த ப்ரக்ருதியிலே புதுந்து, தானே அந்த ப்ரதிஷ்டுக்களையும் போக்கிபருளினு நென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் எனக்குத் திருநாடுதரக்கடவ னாக என்னோடே பூணித்து, தானே தாடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[ஊனேய்துரம்பையிதனுள் புதுந்து] - மாம்ஸாஹமயமாய் ஹேயமான இப் ஸரீரத்தினுள்ளே நிர்ஹேதுகமாக வந்து புதுந்து.[தடுமாற்றவினைகள்]-தன்னைப்பிறிந்து தடுமாறப்பண்ணும் புண்பாபருபமான கர்மங்களை. தேனென்று - வண்டாகவுமாம்.

தான ஹவல்லஹமும் எளிதாகாநிற்கும்; ஆற்றிலால்-வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல ஸக்தி யோமத்தாலே, மாற்றி - ஸ்வராக்ஷணர்த்தமாக இவன்பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளையடைய மாற்றி. பெருமழயல்வாரைப்பெற்றல் - தன்பேருக இவனுடைய ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகை யிலே மிகவும் உத்ஸாஹியாநிற்கும் மஹாபுருஷனைப்பெற்றால். கரியதோர் வெண்கோட்டுமால் யானே - கறுத்தநிறத்தையும் வெளுத்த கொம்பையும் பெரியவடிவைபுருடைய அத்தவீத்யமான ஆனையானது, வெண்புழடித்தன்றே - விரோடியான மூதலையை ஐயித்தழியச்செய்தன்றே, தண்கோட்டுமாமலரால் தாழ்ந்து - குளிர்ந்த பொய்கைக் கரையிலே ஸ்லாக்யமான புஷ்பங்களைக் கொண்டு அவன்திருவடிகளி லடிமைசெய்யப்பெற்றது. தாழ்ந்ததென்றபடி. கோடு - கரை. தண் - குளிர்ந்தி. களிதாகிய - களித்த. விவரணம் - நெடியானே இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் டி பாடு - காணங்களும் இத்யாதி. தாவிய - தத்தித்திரிகிற. ‘கிளிதாவிய’ என்று தொடங்கி, ‘விசும்புதருவானாயிருந்தான்’: ஆனபின்பு, ‘எளிதாயின’ என்றுதொடங்கி, ‘களிக்கின்றேன்’ இத்யவ்யயது. (சு)

ப.—அநந்தரம், இப்படி புருஷார்யத்தைத் தருவானாகக்கோலி ஸமஸ்த விரோயிகளையும் போக்கினு னென்கிறார்.

தேனேய் - வண்டுசெறிந்த, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாய், தென் - ஓர்ஸரீயமான, திருப்பேர்நகரான் - திருப்பேராகிற நகரத்திலேவந்திக்கிறவன், எனக்கு - , வானேதருவானாய் - பரமபதத்தையே தருவானாகக்கொண்டு ஸங்கல்பித்து, என்னோடு - என்னோடே, ஓட்டி - ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, ஊனேய் - மாம்ஸம்செறிந்த, குரம்பையிதனுள் - கூடாயிருக்கிற இர்ஸரீரத்துக்குள்ளே, (அபேக்ஷா திரபேக்ஷ மாக), இன்று - , தானே - , புகுந்து - வந்துபுகுந்து, தடுமாற்றம் - (தன்னைப்பிரிந்து) தடு மாறுகைக்கடியான, வினைகள் - புண்யபாபங்களை, தவிர்த்தான் - போக்கினான். தேன் - மதுவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தரு வானாக என்னோடே பூணித்து, தானே விரோயிகளையும் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[வானேதருவான் எனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானாய்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பபைத் தருவானாக. [என்னோடு ஓட்டி] - என்னோடே பூணித்து. நான் அர்யியாதிருக்கச் செய்தேயும் “சுராவணரீராஜீவா” என்கிற படியே என்னோடே ஸமயத்தைப் பண்ணி, மாம்ஸாதிமயமாய் ஹேயமான இர்ஸரீரத் தினுள்ளே தானேபுகுந்து; நிர்ஹேதுகமாக வந்து புகுந்து. [இன்று] - நென்னேற் றொரு நினைவில்லை. [தானே இத்யாதி] - புகுந்தபின்புதான் அதுகூறித்தேனோ, தன் னைப் பிரிந்து தடுமாறுகைக்கடியான புண்யபாபரூபகர்மங்களைத் தானேதவிர்த்தான். [தேனேய் பொழில்] - மயுமிக்க பொழில். தேனென்று வண்டாகவுமாம். இவனுக்கு என்ன குறையுண்டாய் என்பக்கல் இங்ஙனே படுகிறான்.

நா.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவா னாக என்னோடேபூணித்து, தானே விரோயிகளையும் போக்கினு னென்கிறார்.

[வானேதருவானெனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானாய், இங்கேவைத்துக் காரியங்கொள்ளுமத்தையும் தவிர்த்தான்; “ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்பு இவர்க்குத்தரமல்ல” என்று அத்தையும்தவிர்த்தான்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பைத் தருவா னாக. [என்னோடோட்டி] - என்னோடேபூணித்து. நான் இச்சியாதிருக்க “சுராவண ரீராஜீவா” (அராவணமராமம்வா) என்று என்னோடு ஸமயம்பண்ணி. “எம்மாவீட்டுத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானே இத்யாதி, “திருப்பேர் நகரான் - வானேதருவானெனக்காய் என்னோடோட்டி - தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷிக்கவதா ரிகை - திருப்பேர்நகரான் இத்யாதி. பூணித்து - ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி.

“வான்” என்றதுக்கர்த்தம் - இங்கேவைத்து இத்யாதி. “வானே” என்றவவதார ணார்த்தம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஸம்ஸாரியான இத்யாதி. காரியம்கொள்ளு மத்தையும் - இன்னமொரு ப்ரபந்த மிடுவித்துக் கொள்ளுகையையுமென்றபடி. விவரணம் - நான் இச்சியாதிருக்க இத்யாதி. அப்படி இச்சியாதிருந்தாரோவென்ன - எம்மாவீட்டு இத்யாதி. “தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து “என்னோடோட்டி” என்றத்தால் ஹவம் - இவ்வுடம்போடே இத்யாதி. “சுவிநுஹுதெநுநவிராஸ்தத்யுபாஸிஸ்ய னொரிலு: । சுராவணரீராஜீவாஜமுக்யவாநரா:” இதி புத்தகாண்டே ஏகவிம்ஸதி

திறமும்செப்பம்” என்ற என்னோடே உமக்கு எம்மாவீடே தரக்கடவேன் என்றோட்டி. [ஊனேயித்யாதி] - “இவ்வுடம்போடே உம்மைக்கோபோகவேணும்” என்று விளம்பித்தோமாகில், இத்தையொழியக் கோபோகப் பார்த்தபின்பு இனி ஆறியிருப்பனோ? என்னொன்றான். [ஊனேயித்யாதி] - மாம்ஸப்ரசரமாய் ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே, மேலேழக் கலக்கையன்றிக்கே விடாயர்மவேினுள்ளேபுகுமாபோலே புகுராரின்றான். * எனதுடலே அருமாமாயத்தேனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே ஒருமானொடியும் பிரியாதே. [இன்று] - நேற்றோரு நினைவில்லை. [தானே] - அகர்மவஸ்யனான தானே. இவர் அநாதிகாலம் தேஹத்தை விரும்பி விடமாட்டாதே போந்தார்; இப்போதுஇவர்க்குத் தன்பக்கலிலே ருசிபிறந்தவாறே இத்தோடு தொற்றில்லாத தானே இதிலேவந்து புகுராரின்றான். [இதனுள்புகுந்து] - அவனைப்போலே முன்னடிதோற்று தொழியிலிறே இவர் அதில் ஔஷ்டிர்ஸநம்பண்ணுதொழிவது? [தானேயித்யாதி] - புகுருகிறபோது தானேயாய், பின்னைத்தான் நானும் அங்குலிக்கப்பெற்றதோ? [தமோற்றயித்யாதி] - தன்பக்கலின்றும் என்னைப்பிரித்துத் தமோறும்படி பண்ணவல்ல பாபங்களைப்போக்கினான். அவையாவன - “பொங்கைம்புலன்” இத்யாதி. [தேனேயித்யாதி] - மதுமிக்கபொழிலையுடைத்தான திருப்பேர்நகரையுடையவன்கிடர் என்னுடைய ஸார்த்திலே புகுந்து கூடினகாலமும் விடமாட்டாதொழிகிறான்; என்னகுறையுண்டாயிப்படிப்பட்டான்?

ஆறும் பாட்டு.

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலைப்
பொருப்பேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
இருப்பேனென்றென்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
விருப்பேபெற்று அமுதமுண்டுகளித்தேனே.

தமே; “அராக்ஷஸம்” இதி பாடபேதம். ஸந்தார்த்தம் - மாம்ஸ இத்யாதி. குரம்பை - தேஹமும், குடிசையும். இவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஆத்மாவுக்காயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே என்று. இது “எனதுடலே” என்கிறபாட்டில் ப்ரமேயத்தை யறுவதிக்கிறதென்கிறார் - எனதுடலே இத்யாதி. “ஒருமானொடியும்பிரியாதே இதனுள் புகுந்து நின்றான்” இதி வாக்யசேஷம். “தானே - ஊனேய்குரம்பையிதனுள் புகுந்து” என்று கூட்டி ஊவம் - இவரநாதிகாலம் இத்யாதி. தொற்று-ஸங்கம். அவன் ஹோக்யமாகக்கொண்டு உள்ளேபுகுர இவர் “இதனுள்” என்று தொஷ்டிர்ஸநம்பண்ணுகிற தென்னென்ன - அவனைப்போலே இத்யாதி. “தானே” என்றத்தை மேலேகூட்டி அவதாரணத்திலே நோக்காக ஊவம் - புகுருகிறபோது இத்யாதி. பின்னைத்தான் என்று - விரோதிரிவ்ருத்தியிலே தானென்றபடி. “ஊனேய்குரம்பை” இத்யாதி யாலே * செஞ்சொற்கலியில் ப்ரமேயத்தையும், “வினைகள்தவிர்த்தான்” என்று “மானாங்காரமனங்கட” இத்யாதியிலர்த்தத்தையும் அறுவதிக்கிறது. அவையாவன என்றது - வினைகளாவன வென்றபடி. ஹோக்யமான தேசத்தைபுடையவன் இத்தேஹத்தை விரும்புகிறான் என்றதுக்கு ஹார்த்தஊவம் - மதுமிக்க இத்யாதி. “பேரேன்” என்றத்தைப்பற்ற - கூடினகாலமும் என்றது. “தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரான் - ஊனேய்குரம்பை யிதனுள்புகுந்து-எனக்குவானே தருவானாய்” என்னோடொட்டி, தானே தமோற்றவினைகள் தவிர்த்தான்” இத்யந்வயம். (இ)

ஆ.—(திருப்பேர்.) - திருப்பேரையும் திருமாவிருஞ்சோலையையும் தனக்குக்கோயிலாக வுடையவன், தனக்கோர் இருப்பிடமில்லாதாரப்போலே இன்றுவந்து “இருப்பேன்” என்று என்னை இரந்துகொண்டு என்னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்; பின்னையும் ஒருநாளேக்கொருநாள் அவனுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயமாய் நானும் அவனுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்தை ஐஹித்துக் களிக்கப்பெற்றே நென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தனக்கு வர்த்தித்தருளலாம் கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க, ஓரிடமில்லாதாரப்போலே “இருப்பேன்” என்று ப்ரார்பித்துக் கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாகப் புகுந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார். [பொருப்பு]-மலை. [பிரான்]-உபகாரகன். [விருப்பேபெற்று அமுதமுண்டுகளித்தேன்] - அவனாலே வஹுமானம் பெற்று அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன். அவனுடைய மூணம்ருதத்தைப் பானப்பண்ணிக்களித்தேன் என்றுமாம்.

ப—அநந்தரம், அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களிற்காட்டில் என்னெஞ்சிலே யாதரித்துப் புகுந்ததுவிக்க அதுவித்து ஆந்தியானே நென்கிறார்.

(என்னைக்கிட்டுகைக்காக), திருப்பேர்நகரான்-திருப்பேர் நகரிலேபாய், (அநந்தரம், ஆஸந்தமாக), திருமாவிருஞ்சோலைபொருப்பே - திருமாவிருஞ்சோலையென்று திருநாமமான திருமலையிலே, உறைகின்ற - நித்பவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான்-மேஹாபகாரகன், இன்று - , (ஒருஹேதுவின்றிக்கேயிருக்க), வந்து - தானேவந்து, இருப்பே நென்று - “இங்கேயிருக்கக்கடவேன்” என்று ஸங்கல்பித்து, என்னெஞ்சு-, நிறைய - பூர்ணமாய்ப்படி, புகுந்தான்-; விருப்பேபெற்று-(அவனுடையநிரதிபாய) வஹுமானத்தை ஒருபடிப்படப் பெற்று, அமுதம்உண்டு - (குணதுவிவருபமான) அம்ருதபானத்தைப் பண்ணி, களித்தேன் - ஆந்தியானேன்.

இ.—ஆறும்பாட்டு, தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமில்லாதாரப் போலே என்ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ரார்பித்துக்கொண்டு புகுந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திருப்பேர் இத்யாதி] - திருவயோய்யையில் வாஸம்போலேயாய்த்துத் திருப்பேரில் இருப்பு; திருச்சிதர்கூடத்திலிருப்ப்போலே யாய்த்துத் திருமலையில் வாஸம். “சுயிகம்வாராவாலாது” என்றும் “ஐஹவ ஁ஃவ்வாராவீவ்வாலாது” என்றும் “கூவெவாஹவநுநெ” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. [பொருப்பு]-மலை. [பிரான்] - உபகாரகன். [இன்று வந்து] - பூர்வக்ஷணத்தில் நினைவுமின்றியிலே யிருக்க வந்துகொடு நிற்கக்கண்டதித்தனை. [இருப்பேன் இத்யாதி] - “ஐஹவ த்யாதி ஸுளரினெது லாபயுநெதமவக்ஷிணா” என்கிறபடியே தன் பேராகப் பதிஜ்ஞைபண்ணி, “இருந்திடுவானுக்கு” என்றிராத என்னெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்தான். [விருப்பே பெற்று] - அவன் விருப்பத்தைப் பெற்று; அவனாலே வஹுமானம் பண்ணப்பெற்று. [அமுதமுண்டுகளித்தேனே] - அவனுடையகொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல், அவனுடைய மூணம்ருத பானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல். “க்ஷிவாதி” என்று அவன் உபேகைக்கு இலக்காகாதே, அவன் வஹுமானத்துக்கு இலக்கானால் ப்ரீதி யுள்ளடங்காதிறே. நாக

“விருப்பே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தம் இய்யாதி. விவரணம் - தானறம் இத்யாதி. “சுநஹம்^வசிஷத்^வக்ரு-^வபிராநஸம்ஸர்வெஷு^வ நராபிகோ^வ ! க்ஷிவா^வஜீ^வஜஸூ^வ ச^வஸ்மா^வ நாஸு^வ ரீ^வஷ்வவ்யொநிஷு^வ”இதி கோயாம்(கசு). ‘த்வேஷபரிஹாரமாகவனறிக்கே’ இதிபாடே. த்வேஷ கிரீவர்த்தநார்த்தஞ்ச கிருச்சநாவஸ்த்தாமஸ்தி - மத்யமாவஸ்த்திதி; தாம்விநா. “சுநஹம்^வசிஷத்^வ” இதி துகேநாவஸ்த்தாமஞ்ச கிருச்சநாஸ்தி; தச்சவிநா தத்யாஷா விஷயோ பூத்வேத்யர்த்தது. “அமுதமுண்டு” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - விஷலோஜநந்தை இத்யாதி. “நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே ஹவதநுஹவத்தாலே களிக்கப்பெற்றேன்” என்றபடி. ஏதத்விவரணம்-ஸு^வநாரவிஷய இத்யாதி. நாகத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிக்களிக்கையர்வதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. “அணிமென்குழலார் இன்பக்கல்வியமுது”என்னையாலே-அதுவும் அல்பஸந்தோஷதேஹதுவென்று கருத்து. இவ்விஷயாநுஹவத்தால்வந்த களிப்பிருக்கும்படி யென்னென்ன - நாவல் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - யமாதிகள் இத்யாதி. நாவலிட்டி - அறைசுநி. நாவலேன்றும் அறையோவேன்றும் - ஜயித்தவன் சொல்லும் வார்த்தை.

(சு)

இப்படி அவனை ஊஜித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் அருவாப்தமாய் அவாப்த வ்யமாயிருப்பதொரு ப்ராப்யமுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டு என்று தொடங்கி] - மேலான ஞாஸ்யாஸம் பெருகினால் அதிகின்முடிவிலே ஆற்றாமை சொல்லும் “நஃ” என்கிற சொல்லைச் சொல்லப் பெற்றேன்; வண்டு களிக்கிறபொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரான், நான் கண்டு க்ருதார்யமும்படி கண்ணுள் நின்று அகலுகிறிலன். இப்படி அவனை ஊஜித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி குறையுண்டோ?

ப.—அநந்தரம், இங்கு நித்யாநுலவம்பண்ணும்படி ஸந்திவிதானவனை யநுலவித்துக் களிக்கிற எனக்கு மேல்என்ன குறையுண்டென்கிறார்.

வண்டுகளிக்கும் - வண்டுகளானவை (மதுபாநத்தைப்பண்ணிக்) களிக்கும், பொழில்கூழ் - பொழில்கூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேர்நகரான், கண்டுகளிப்ப - (தன்னை) ஸஃதர்ஸநம்பண்ணிக் களிக்கும்படி, கண்ணுள்நின்று - என்கண்ணுக்குவிஷயமாய்நின்று, அகலான் - போகிறிலன்; உண்டுகளிக் தேற்கு-(இப்படி) நித்யாநுலவம்பண்ணிக்களித்த எனக்கு, உம்பர் - மேலொருதேசவிசேஷத்திலேபோய்ப்பண்ணும் அநுலவத்தில், என்குறை - குறைகிடந்ததேது? மேலைத்தொண்டு - அதிகமான ஞாஸ்யாஸமானது, உகளித்து-, அந்தி - முடிவிலே, தொழும் - (“நஃ”உதேயவாடிநஃ” என்கிற படியே) தொழுகைக்கு வாசகமான, சொல்லு - நமஸ்கரணத்ததைச்சொல்ல, பெற்றேன்-, உகளித்தல் - மிகுதல்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்யத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[உண்டுகளிக் தேற்கு] - ஜ்ஞாநாநுலவத்தாலே களிக்கப்பெற்ற எனக்கு; “இதுக்கு மேல் ஒன்றும் வேண்டா; இதுவே அமையும்” என்னும்படி ஜ்ஞாநாநுலவந்தானே இனிதாயிறே இருப்பது. [உம்பர் என்குறை] - மேல் என்னகுறையுண்டு? உம்பர் - மேல். [மேலைத் தொண்டு உகளித்து] - மேலான ஞாஸ்யாஸம் அதிபாயித்து. “பெந்பெநயாதாமலுதி” என்கிற ரஸத்தை அநுலவித்து. “லெவாஸுலுதி” என்கிற இதிறே கீழான ஞாஸ்யம். [அந்திதொழும் இதயாதி] - முடிவிலே தொழும் சொல்லப்பெற்றேன்; அநுலவப்ரீதி தலைமண்டையிட்டால் அதின்மேலே “நஃ” என்று வுத்திபூர்வமாகச் சொல்லுஞ்சொல்லைப் பெற்றேன்; “நஃ”உதேயவாடிநஃ” இதிறே. அதாகிறது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்யப்பெறுகை. [வண்டு இதயாதி] - வண்டுகள் மயுபாநம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரில் வர்த்திக்கிறவன். ஜ்ஞாநாயிகரோடு திரயக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேயம். [கண்டு களிப்ப] - “மெய்கொள்ளக்காண விரும்பும் என்கண்கள்” என்று விடாய்த்த கண்கள் கண்டு களிக்கும்படியாக. [கண்ணுள் நின்று அகலானே] - நான் போகச்சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில்கின்றும் போகிறிலன்; விஷயப் ப்ரவணரைப்போகச்சொன்னாலும் துணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை அநுலவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் ஒருகுறையுண்டோ?

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆதரத்தாலே தமக்கு உண்டான கார்த்தாரியத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர் என்குறை] - இப்படியுலுவித்துக் களிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு குறையுண்டோ? அவனுடைய குணங்களை யுலுவித்து * மயர்வறமதி நல மருளப்பெற்ற எனக்கு மேல்வேண்டுவது ஒன்றுண்டோவென்றிருக்கிறார். ஜ்ஞாந லாலமுண்டானபின்பு “அவ்வருகில் ப்ராப்திபெற்றிலோம்” என்று வருவது ஒரு குறையுண்டோ? உம்பரென்றது - மேலென்றபடி. [மேலைத்தொண்டே இத்யாதி] - மேலான ஞாஸ்யரஸம் அதிசயித்து. “யெ நயெ நயா தாம ஹி” (யேநயேநதாதாகச்சதி) என்கிற ரஸத்தை யுலுவித்து. “வெவாஸ்யவ்யுதி” (ஸேவாஸ்வவ்ருத்தி) என்றதுபோலன்றிறே, ஸ்வரூபாநுரூபமானது [தொண்டே உகளித்து] - தொண்டாலே உகப்புத் தலைமண்டையிட்டு. அதினுடைய சாமுதையிலே “நஜெதெவவாஹிந” (நமஇத்யேவவாதிந) என்று புத்தியூர்வகமாகச் சொல்லுவதொன்றுண்டு, அப்பாகரத்தைச் சொல்லப்பெற்றேன். அதாவது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமைசெய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன் ஜ்ஞாநாதிகரோடு திரயக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேசம். [கண்டுகளிப்ப] - “மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண்கள்” என்று

ஏழாம்பாட்டு.—உண்டு இத்யாதி. “விருப்பேபெற்று” என்கிற பதத்திலே சொன்ன அர்த்தத்தை யுலுவித்துக்கொண்டு, “உண்டுகளித்தேற்கு” என்று தொடங்கி “அந்திதொழும் சொல்லப்பெற்றேன்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி. “கண்ணுள் நின்றகலான்” என்றதைப்பற்ற - ஆதரத்தாலே என்றது. கார்த்தாரியத்தை - கருதார்த்தத்தை.

கீழ்வாக்ய விவரணம் - அவனுடைய இத்யாதி. லங்க்யந்தாம் - அவனுடைய இத்யாதி என்னவுமாம். இப்படியுலுவித்து என்றது - “கண்ணுள் நின்றகலான்” என்றதைப்பற்ற. * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று அவனுடைய குணங்களை யுலுவிக்கப்பெற்ற எனக்கென்று யோஜிப்பது. * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற மாத்ரமே போருமோ, ப்ராப்தியும் வேண்டாவோ வென்ன - ஜ்ஞாநலாஹம் இத்யாதி. விவரணம் - யேநயேந இத்யாதி. “மேலை” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - ஸேவா இத்யாதி. அதவா, பராநுவர்த்தநம் ஹேயமன்றோவென்ன - ஸேவா இத்யாதி என்னவுமாம். “ஸத்யாநயதாஹ்யாஸீவாநஸ்யவ்யுத்யாக்ஷாவந | ஸேவாஸ்யவ்யுத்யாக்ஷாநயதாஹ்யாதாந்வரிவஜ்யபெச” இதி மாநவே யர்மஸாஸ்த்ரே 4-4-6. “மேலான ஞாஸ்யரஸம்” இத்யாதியின் விவரணம் - தொண்டாலே இத்யாதி. தொண்டுக்கு உகளிப்பாவதே தென்ன - தொண்டாலே இத்யாதி என்னவுமாம்; உகளித்து - அதிசயித்து. ஸ்வலோகத்தருத்வம் வரப்போகிறதோ என்கிற அதிசங்கையாலே “நஜெதெவவாஹிந” என்பர்களுன்றபடி. “ஸேவாநாமக்ஷணம்ஹேததேவவாஸிநாடி | வஜ்ஜாலிவாடாஹ்யவாஹிநஜெதெவவாஹிந” - மேலைத்தொண்டாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. அன்றிக்கே, “அந்திதொழும் சொல்லப்பெற்றேன்” என்றதுக்கு லாவந்தாம் - அதாவது இத்யாதி. என்று ஒருருவிலே யருளிச்செய்வார். ஸ்வவதநுலவந்தத்திலேதொழும் சொல்லாவது - லக்திவலாத் காரத்தாலே கையும் அஞ்ஜலியுமாய்த் திருவாய்மொழி பாடுகையென்றபடி. “உண்டுகளித்தேற்கு” என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்து “வண்டுகளிக்கும்” என்ற பதப்ரயோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் - ஜ்ஞாநாதிகரோடு இத்யாதி. “கண்டுகளிப்ப” என்றதுக்கு லாவம் - மெய்கொள்ள இத்யாதி. போகச்

விடாய்த்த கண்கள் கண்கேளிக்கும்படியாக. [கண்ணுள்ளின்றகலானே]- நான் போகச் சொல்லிலும் கண்வட்டத்திலின்றும் அகலுகிறிலன் ; விஷயப்ரவணர் போகச்சொன்னாலும் துணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை யநுலவித்துக் களிக் கப்பெற்ற எனக்கு மே லொருகுறை யுண்டோ ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கண்ணுள்ளின்றகலான் கருத்தின்கண்பெரியன்
எண்ணில்நுண்பொருள் ஏழ்சையின்சுவைதானே
வண்ணநன்மணிமாடங்களுக்குத் திருப்பேரான்
திண்ணம்என்மனத்துப் புருந்தான்செறிந்திற்றே.

ஆ.—(கண்ணுள்ளின்றகலான்) - வாங்கநஸாகோசர ஸ்வரூபனாய், பாம லோக்யஹுதையிருந்த திருப்பேரான், கண்ணுள்ளின்றகலான்: தன்னாலும் விஸ்வ ஷிக்கவொண்ணாதொருபடி என்னெஞ்சிலே புருந்து செறிந்தான்; இன்னம் இவ்வள வன்று இவனுடைய பாரிப்பு என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்கநஸங்களுக்கு நிலமன்றிக்கே நிரதிசய லோக்யனான திருப்பேரகரான் என் கண்ணுக்கு எப்போதும் விஷயமாய் ஒருநாளும் போகாதபடி ஸ்நேஹித்து ஹ்ருதபத்திலே புருந்தான்; இன்னம் என்னளவன்று என் திறத்தில் செய்தருள நினைத்தது என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நிரதிசய லோக்யனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலே த்ருடமாகப் புருந்தா னென்கிறார்.

கண்ணுள்ளின்று - ஸ்ரீஹ்யமானகண்ணுக்கு நித்யாநுலவவிஷயமாய், அக லான் - அகலுகிறிலன் ; கருத்தின்கண் - (இவன் நினைவைப் பார்த்தவிடத்தில், இங்கு தின்றும் ஒருதேசவிசேஷத்தேறக் கொடுபாய் அநுலவிக்கைக்கீடான பாரிப்பில்), பெரியன் - பெரியனாயிராநின்றான் ; எண்ணில் - (“தார்தாமறிய” என்று)எண்ணுமள வில், நுண் பொருள் - அதிஸூக்தமமான ஸ்வலாவங்கனையுடையனாய், தானே - , (அநுலவிக்ருமளவில்), ஏழ்ச்சையின்சுவை-ஸப்தஸ்வராஸரஸ்யத்தையுடையனாய், வண் ணம் - நாநாவர்ணமாய், நன்மணி - ஸ்லாக்யமான மாணிக்கங்களாலேசமைந்த, மாடங் கள் சூழ் - மாடங்கள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன், என் மனத்து - (தன்னைப்பெறுகைக்கு விடாய்த்த) என்னெஞ்சிலே, திண்ணம் - நிர்ஹேதுக மாக, இன்று - , செறிந்து - த்ருடமாம்படி, புருந்தான்-.

சொன்னாலும் போகாததுக்கு த்ருவ்டாந்தம் - விஷயப்ரவணர் இத்தயாதி. அந்வயமுதேக லாவம் - இப்படியவனை இத்தயாதி. ‘வண்டுகளிக்கும்’ என்றுதொடங்கி, ‘கண்ணுள்ளின்றகலான் - மேலேத் தொண்டுகளித்து அந்திதொழும் சொல்லுப்பெற்றேன் - உண்டுகளித்தேற்கு உம்பரென்குறை’ என்றவ்யம். (எ)

“கண்ணுள்ளின் நகலான்” என்றதுக்கு ஊவம் - ஸ்தாபிஸநீதுக்கு இத்யாதி. “சருத்தின் கண்பெரியன்” என்றதுக்கு - நினைவிவந்தால் பெரியனென்று ஸுபதார்த்தம். இத்தால் - ஸ்ஹுமநோரதங்களைப் பண்ணுவிட்டு நென்று தாத்தர்யம். இவ்வளவை விவக்ஷித்து இவனுடைய ஸ்ஹுவான மநோரதமேதென உஹவிஹதி இத்யாதி. “சருத்தின் கண்பெரியன்” என்றதுக்கு - என்னுடைய நினைவில் பெரியவனென்றும், அவன் பாரிச்சிறப்பாப்பு நம்மாலெண்ணி முடிக்கப்போகாதென்றத்தாந்தரம் - நங்காரியத்தீல் இத்யாதி. அன்றிக்கே, “சருத்தின் கண்பெரியன்” - நம்விஷயத்தில் கார்யவிசாரத்தாலே பெரியவனென்றபடி. இத்தைக்காட்டுகிறார் - உஹவிஹதி இத்யாதி. இத்தால் ஹலிதம் - நங்காரியத்தீல் இத்யாதி. என்றுஇவ்வனு சொல்லுவர். கள். எண்ணிமுடிக்கப் போகாதென்றத்தால் ஹலிதம் - இயத்தாராஹிதன் என்று. முடியுமளவல்ல, “இயத்தாராஹிதென்று ஏகவாக்யம். “சருத்தின் கண்பெரியன்” என்றதுக்கு - மநோரதத்தால் பெரியவனென்று கொள்ளவேணுமோ? ஸ்வரூபாபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் - இந்த இயத்தாராஹித்யந்தான், “யஸ்யமதம்”

வா லல்ல. நங்கார்யத்தில் இங்ஙனேயிருக்கும்; “என்மனத்துப்புருந்தான்” என்கிறத்தோடு சேரவேணுமிநே, கருத்தின்கண்பெரியன் என்கிறவிதவும். [எண்ணினுண்பொருள்] - அவன் தானே இப்படி மேல்விழில் விழமித்தனேபோக்கித் தாந்தாமேயறியப் பார்ப்பார்க்கு அறிய ப்போகாது. அறியவரியன் என்று கைவாங்கியிருக்கலாம் வஸ்துவன்று. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - வருந்தியும் மேல்விழவேண்மே விஷயமாய்த்து. இது ரஸ்யதையிருந்தபடி. [வண்ணமித்யாதி] - இதுமேன்மையிருந்தபடி. [என்மனத்து-செறிந்து-புருந்தான்] - “சுந நூராவவெணாஹடி” (அந்நயாராகவேணுஹம்) என்கிறவிஷயத்திற்போலே பிரிக்க வொண்ணாதபடி புருந்தான்; “எனதாவியுள்கலந்த” என்னுமாபோலே. “ஸ்ரவாயிக னானவன் இப்படிநம்பக்கல் மேல்விழக்கூடோமோ?” என்று தாமும் அதிசங்கைபண்ணினார்; அதுக்கு வேறுபோக்கடி கண்டிலர். [திண்ணம்] - நிச்சிதம், இதில் கண்ணழிவில்லை. ( )

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இன்றேன்னைப்பொருளாக்கித் தன்னைஎன்னுள்வைத்தான்
அன்றுஎன்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததுஎன்செய்வான்
குன்றென்னத்திகழ்மாடங்களுக்குத் திருப்பேரான்
ஒன்றுஎனக்கருள்செய்ய உணர்த்தவற்றேனே.

என்கிற ஸ்ருதிவலித்தமான ஸ்வரூபாபரிச்சேத்யத்வத்தா லன்றென்றபடி. பின்னைபெதிலே யென்ன - நங்கார்யத்தில் இத்தாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - என்மனத்து இத்தாதி என்னு தல்; அன்றிக்கே, “கருத்தின்கண்பெரியன்” என்று - விசாராவிஷயவிருத்தனென்று சொன்னாலோ வென்ன - என்மனத்து இத்தாதி என்னுதல். “எண்ணினுண்பொருள்” என்றதுக்கு - எண்ணிக் கையில்வந்தால் ஸுஞ்சுமமானவஸ்துவென்று ஸப்தார்த்தமாய், ஸ்வயத்நஸாய் யனல்லாமையைச் சொல்லுகிறதென்கிறார்-அவன்தானே இத்தாதி. சீழையும் கூட்டிக்கொண்டு “ஏழிசையின்சுவை தானே” என்றதுக்கவதாரிகை-அறியவரியன் இத்தாதி. ஏழிசையின்சுவைதானே - ஸப்தஸ்வரத்தி னுடைய ரஸமானவென்று ஸப்தார்த்தம். இந்த ஸப்தத்தையுட்கொண்டு இத்தால் ஹலித்த ஹாவம் - வருந்தியும் இத்தாதிவாக்யத்வம். ஊரினுடைய ஹோக்யதையைவர்ணித்து, இப்படிப் பட்ட ஹாராயுடையவென்கையாலே - இதுமேன்மையிருந்தபடி என்கிறார். நானாவ்ணமாய் ஸ்லாக்யமான மாணிக்கங்களாலேசமைந்த மாடங்களுக்குந்த திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவென்று ஸப்தார்த்தம். செறிந்து - பிரிக்கவொண்ணாதபடி. “செறிந்து” என்றதுக்கு ஹாவம் - அந்நய இத்தாதி. “ஸக்யாவொஹயிதாநாஹமெசேஸுரேணயமெந்வா | சுநநூராவவெ ணாஹம்ஹாலுரெணபூஹாயா” இதி ஸந்தரகாண்டே(௨௧-௧௫). ராவணம்பரதிவீதா, பிரி க்கவொண்ணாதபடி புருந்தா னென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - எனதாவி இத்தாதி. “திண்ணம்” என்று நிர்ஸயிக்கைக்கு ஸப்தாயமேதென்ன - ஸ்வாயிகன் இத்தாதி. “இன்று” என்கையாலே - நேற் றில்லையென்றபடி. ‘எண்ணினுண்பொருள்’ என்றுதொடங்கி. ‘திருப்பேரான் - கண்ணுள்ளிற்க லான்: கருத்தின்கண்பெரியன்; இன்று - என்மனத்து - செறிந்து - புருந்தான்; திண்ணம்’ இத்தந் வயத: கருத்தின்கண்பெரியன் - பாரிப்பில் பெரியறையிருக்குமவன்; எண்ணினுண்பொருள் - தாந்தாமறியவென்றென்னுமளவில் அதிஸுஞ்சுமமான ஸ்வஹாவங்களை யுடையவன் என்று உரை யில் ஸப்தார்த்தம்.

(அ)

ஆ.—(இன்றென்னை.) திருப்போரகரான் இன்றென்னை ஸ்வவிஷய லிவ்ய ஜ்ஞாநவானுக்கித் தன்னை என்னுள்ளே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்? இதற்குமுன்பு இப்படிச் செய்யாதொழிகைக்கு ஹேதுவென்? என்று அவனை நான் கேட்கிறேன்; இதற்கோர்உத்தரம் வல்லனாகில், சொல்லுவா நென்கிறார். ஒருகூஷணப்பிரியில் யரிக்க மாட்டாதே மடேகயாரகனயிருக்கிற இவன் இதுக்குமுன்பு அநாடிகாலபெல்லாம் என்னை விட்டு எங்கனே யரித்திருந்தானென்று கேட்கிறாரென்றுமாம்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இன்று எனக்குத் தன்னை அறிவித்து என்னோடே டீருஷ ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணினவனை, பண்டு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்குக் காரணம் என்? என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார்.

[குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் என்று மேலுக்கு] - குன்று போலே விளங்கா நின்றள்ள மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்போரான் ஒன்று எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று உணர்த்தவேண்டியிருந்தேன்.

ப.—அந்தரம், “இன்று நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்தவன் முன்புஉபேக்ஷித்ததுக்கு ஹேதுவென்?” என்று கேட்கவேண்டியிருந்த தென்கிறார்.

இன்று - (ப்ராயமகடாகூஷம்பண்ணி இதுக்குப்பின்பான) இக்காலம், என்னை - (முன்பு “அஸந்நேவ” என்னும்படிபுத்த) என்னை, பொருள்ஆக்கி - (“ஸந்தமேநம்” என்னும்படி) வஸ்துவாக்கி, தன்னை - (விலகூஷணஜோக்யஹதனான) தன்னை, என்னுள் - (ஹேயமான) என்னெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தான் - (தானேகொடுவந்து) வைத்தான்; அன்று - (அந்தகடாகூஷத்துக்கு முன்பான) அன்று, என்னை - (தானிட்டவழக்கமாம்படி பராயீநனான) என்னை, புறம்போக - (தன்பக்கவிலே விமுகனாய்) விஷயாந்தரங்களிலே கைகழிந்துபோம்படி, புணர்த்தது - ஸங்கல்பித்தது, என்செய்வான் - ஏதுசெய்வானாக? குன்றென்ன - குன்றென்று சொல்லாம்படி, திகழ்-விளங்குகிற, மாடங்கள்சூழ்-மாடங்கள்சூழ்ந்த, திருப்போரான் - , ஒன்று - (இவையிரண்டிலும்) ஒன்றுக்குஹேதுவை, எனக்குஅருள்செய்ய - எனக்கு அருளிச்செய்கைக்காக, உணர்த்தலுற்றேன் - (“தன்திருவுள்ளத்திலே படுப்படியறிவிக்கவேணும்” என்று) உத்தியாகித்திருந்தேன். ஒன்று சொல்ல மந்தையது தத்வ்யதிரேகணித்தமென்று கருத்து. நிர்ஹேதுக விஷயிகாரத்துக்கு ஹேது ப்ரஸ்நம்பண்ணில் ஸர்வஜ்ஞனுக்கும்உத்தரமில்லையே.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “இன்று என்னை விஷயிகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணமென்?” என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார். அஸத்கல்பனான என்னை ஒருவஸ்துவாக்கி; “பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி” என்கிறபடியே.

[தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயனான தன்னை. [என்னுள் வைத்தான்] - என்னோடே கூட ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணினான். “இன்று” என்கிறது-மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றதற்குப்பின்பு உண்டான காலத்தை; “அன்று” என்கிறது - அவ்விசேஷ கடாகூஷத்துக்குமுன்பு உண்டான அநாடிகாலத்தை. [என்னை இத்யாதி] - பரதந்தரனான என்னைப் புறம்போகப் பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? வொஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை. புறம் போகவிட்டானும் அவனை என்றிருக்கிறார். ஸ்வஸத்தை பராயீநமாயிருக்க, இவ்வஸ்துவுக்குப் போக்குவாவு ஆவதென்? இரண்டுக்கும் காரணம் சொல்லவேணும். [குன்றென்ன இத்யாதி] - மலைகள்போலே விளங்கா

நின்றள்ள மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [ஒன்று எனக்கருள்செய்ய] - இன்று விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லவேணும்: முன்பு உபேக்ஷித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேன்] - அறிவிக்கவேண்டி யிராநின்றேன். “இதுக்கு ஈஸ்வரன் இவர்க்குச் சொன்ன உத்தரம் எது?” என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, “இவர்தலையிலே ஒருபழி யேறிட்டு நெடுநான் இழந்த நாம் சொல்லுவது என்? என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் நின்றான்” என்று அருளிச்செய்தார்.

ஈ.தி.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இன்று என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணமென்?” என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேனென்கிறார். அய்யவா, ஸர்வேஸ்வரன் தம்மைப்பரமபதத்திலே கோடுபோவதாக விரைகிறபடியைக்கண்டு “இன்று என்னளவல்லாதபடி த்விர்க்கிறதேவர் இதுக்குமுன்பு நெடுநாள்விட்டு ஆறியிருந்தபடி யெங்ஙனே?” என்று அவன்றன்னைக்கேட்கிறார். இன்றுஇப்படி விரைகிறமை மெய்யாகில் முன்புவிட்டுஆறியிருக்கக்கூடாதென்கிறார்: “**நக்வாநிஹஹூரஹாநீதெ**” (நத்வாமிஹஸ்த்தாம்ஹாநீதே) என்று நடுவே சிலர்சொல்லவேண்டுமடியாய்த்து: எழுந்தருளியிருந்தவிடமறியாமையாலே ஆறியிருந்தாரித்தனைபோக்கி, அறிந்தால்ஒருகூணம்ஆறியிருப்பரோ? இதுதான்என்வார்த்தைகொண்டறியவேணுமோ? “**கூலுஹொவமெ**” (கமலலோசநே)-உம்முடைய கண்ணழகேயன்றோ இதில் ப்ரமாணம்? “**ராம?**” (ராம?) அவரையறியாதோழிய வேணுமோ? “**நஜீ வெயம்கூணாவெ. விநாதாவெவிதெகூணாடி**” (நஜீவேயம்கூணமபிவிநாதாமஸிதேகூணம்) என்றிறே ய்விரிபுப்பது. “**ராம?கூலுஹொவமெ**” (ராம?கமலலோசநே)-அவரை யறியாமையுமில்லை. உம்மைநீர் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாமையுமில்லை. “**கூலுஹொவமெ**” (கமல

ஒன்பதாம்பாட்டு - இன்றென்னை இத்தாதி. “இன்றென்னை” என்றுதொடங்கி, “புணர்த்ததென்செய்வான் - உணர்த்தலுற்றேன்” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - இன்றென்னை இத்தாதி. அவதாரிகாந்தரம் - அய்யவா இத்தாதி. மூன்றாமவதாரிகை - இன்றிப்படி இத்தாதி. “இன்றென்னை” இத்தாதிமுந்தினவவதாரிகை, ஸ்வமதசிந்தாபுரம்; அய்யவா, இத்தாதி த்வதீயாவதாரிகை, ஈஸ்வரனைக்குறித்த ப்ரஸங்கபரம்; இன்றுஇப்படி இத்தாதி மூன்றாம் அவதாரிகை, அதிஸங்கபரம். “ஆறியிருக்கக்கூடாது” ஆகையால் இதுவும்பொய்யோ” என்றுகருத்து. அன்றிக்கே, அவதாரிகை யிரண்டாய், இத்தால்ஹலித்த ஹாவம் - இன்றுஇப்படி இத்தாதி என்றமாம். “கூடாது” இதுக்கடியென்னென்கிறாரென்றபடி” என்று இப்போது ஹாவம்.

“உணர்த்தலுற்றேன்” என்கேட்டதுக்கு பரிஹரிக்கும்படியென்னென்ன - நத்வாம் இத்தாதி. தடஸ்தரோபரிஹரிக்கவேணும், அவனால் பரிஹரிக்கப்போகாதென்றபடி. “**நக்வாநிஹஹூரஹாநீதெராம?கூலுஹொவமெ. விநாதாவெவிதெநக்வாநாநயத்யாஸாஸவீதிவபாஸநாநா?**” இதிஸந்தரகாண்டே (கூக-கர). ஹீதாம்ப்ரதிஹதாமாந், இஸ்ஸிலோகத்துக்குஹாவம் - எழுந்தருளி இத்தாதி. “**கூலுஹொவமெ**” என்றதுக்குவாஸநை - இதுதான் இத்தாதிவாக்யத்வயம். இதுதான் - அறிந்தால் ஒருகூணமறியிராரென்னும் அதுதானென்றபடி. இதில்ப்ரமாணம் - ஆறியிரான் என்னும்தில் ப்ரமாணமென்றபடி. ப்ரமாணம் - சியாமக மென்றபடி. “**ராம?**” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவரைஇத்தாதி. அவர் எப்படியிருப்பரென்ன - நஜீவேயம் இத்தாதி. “**கூலுஹொவமெ. விநா**” என்கையாலே - உம்முடைய கமலலோசநங்களை விட்டிருக்கவல்லரோ வென்றபடி. பதத்வயத்துக்கும் தந்த்ரேணஹாவம் - அவரை இத்தாதி. “**கூலுஹொவமெ**”

லோசநே)-அன்றிக்கே, ஆரேதிராகத்தான் இக்கண்சிவப்படும் சீற்றமுமெல்லாமென்னுதல். [இன்று என்னைப்பொருளாக்கி] - அஸ்தக்ஸ்பநுன என்னை இன்று ஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, “பொருளல்லாதவேன்னை” என்றாரிறே. [தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கும் ஸ்ப்ரு ஷணீயனான தன்னை. [என்னுள்வைத்தான்] - தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாஸமில்லாதபடி முற்றாட்டாக என்னுள்ளே கோவேந்துவைத்தான். [அன்று] - அவன் விசேஷ கடா ஸுகம் பெறுவதற்கு முன்புள்ளநாளை யெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார். இன்றென்கிறது - * மயர்வறமதிரலமருளப்பெற்றவதுக்குப் பின்புண்டான காலத்தை. [என்னைப்பிறம்போ கப் புணர்த்ததென்செய்வான்] - (பரதந்த்ரனான என்னைப் புறம்போகப்பண்ணி ற்று என்செய்கைக்காக? வ்யாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை.) “இழந்தநாள்இழந்ததும் அவனாலே; பெற்றஇன்று பெற்றதும் அவனாலே” என்றிருக் கிறார். பரதந்த்ராவஸ்து செல்லநிற்கவற்றே? வரநிற்கவற்றே? [குன்று இத்யாதி] - இப் படி மதிப்பனவன். மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே விளங்காரின்னுள்ள மாடங்கள் சூழ்ந்த திருப்பேரான். [ஒன்றெனக்கருள்செய்ய] - முன்பு கைவிட்டதுக்கு ஹேது சொல்லவு மாம்; இன்று என்னை விஷயிகரித்ததுக்கு ஹேதுசொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேன்] - இதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று திருவுள்ளத்திலே படுப்படி விண் ணப்பட்டு செய்யவேண்டியிராநின்றேன். “இது நாம் சொல்லவேண்டுமோ? நீரே அறியீரோ?” என்றான்; “* அடியேன் அறியேன்: ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச்செய்யவேணும்” என்றார். “ஆனால், நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்கிறவிடத்தில் ஸம்வதித்திருந்தீர்: அத் தாலேகாணும்” என்றான்; “ஓம், அதுதானுண்டோ? * யானொட்டி என்னுளிருத்து வம்” என்றார்; “அதில்லையாகிலும் புகுந்தபின்பு நம்மையாதரித்தீரே” என்றான்; “‘மருவித்தோழும்’ மனமே தந்தாய்’ என்று அதுவும் தேவர்செய்த வித்தனை” என்றார்; “ஓங்காணும்; அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதே இருந்தீரே” என்றான்; “‘என்னைத் தீமனங்கேடுத்தாய்’ என்று அதுவும் தேவரே

என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே ஆரேதிராக இத்யாதி. இந்த த்வதீயார்த்தத்துக்கு, ப்ரணய ரோஷத்தால்வந்த சிவப்பையும் சீற்றத்தையும்கொல்லுகிறது. * கமஸப்தத்துக்கு - செந்தாமரையர்த்தம்; முந்தினவார்த்தத்துக்கு, “ஸதவகு, நிஹக்ஷணாடி” என்றதுக்குப்போலே “கூலி மொவநெ” என்றதுக்கும் நெய்தல்போன்ற கருங்கண்ணெயுடையவென்றுபொருள்.

‘அஸ்தக்ஸ்பநுனவென்னை’ என்கிறதுக்கு இங்குஸப்தமேதென்ன-பொருளல்லாத இத்யாதி. “ஏழிசையின்சுவைதானே” என்றதுக்கருணமாக “தன்னை” என்றதுக்கர்த்தம்-ஸத்துக்களுக்கும் இத்யாதி. முற்றாட்டாக - எல்லாம் ஏகஹோமமாக. புறம்போக - விஷயப்ரவணஸம்போக. புணர்த்தது - ப்ரக்ருதியையிட்டு மயக்கினது. கீழ்க்கெல்லாம் லாவம் - இழந்தநாள் இத்யாதி. இரண்டும் அவனாலேயென்கிறதென்? என்ன - பரதந்த்ர இத்யாதி. குன்றென்று சொல்லலாம்படி விளங்குகிற மாடங்களுக்குந்த திருப்பேரான் இதி ஸப்தார்த்தம். “திருப்பேரான்” என்றது - ஸம் போதநெ. தாற்பர்யம் - இப்படி இத்யாதி. “ஒன்று” என்றதுக்குலாவம் - முன்பு இத்யாதி. உணர்த்தலுற்றேன் - அறிவிக்கவிசாரியாநின்றே நென்றபடி. “உணர்த்தலுற்றேன்” என்றவந் தரம் - “உற்றேனுக்குபணிசெய்து” என்று தாமே ஸமாஹிதராகையாலே அவன் நிருத்தரானது வித்தமாகையாலே, நிருத்தரானபடியைப் பரக்கஉபபாதிக்கிறார் - இதுநாம்சொல்ல இத்யாதி. ‘இதுநாம்சொல்லவேண்டுமோ’ இதுபத்தரபாதுத்தரங்கள் - மலிதங்கள். நம்மோடொக்க விஷ யாந்தரங்களையும் விரும்பாதேஇருந்தீரே என்றது - நம்பக்கல் ப்ராவண்யம் நடவாநிற்கச்செய்தே விஷயாந்தரங்களில் அஹிநிவேஸம் கலந்துவரவில்லையெயென்றபடி. சிலவார்த்தைகளையிவர்க்குச்

யன்றோ” என்றார்; “இவை யென்றுமில்லையாகிலும் நாம் தந்த * மதிநலத்தை வளர்த்துக் கொடுப்போந்தீரே” என்று: “காதல்கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர்மேனி” என்று அதுவும் தேவாரேயன்றோ” என்றார்; இப்படி இவர் முடியத்தொடர்ந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டிஞரைப்போலே போக்கற்றான். “இதுக்கு ஈஸ்வரன்சொன்ன உத்தரமேன்?” என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, “இவர்தலையிலே ஒருபழியை ஏறட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்லுவதென்?” என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலாலே தறையைக்கீறி நிற்கு மித்தனைபோக்கி வேறு உத்தரமுண்டோ?” என்றருளிச்சேய்தார். அதாவது - “முன்பு ருசியில்லாமையாலே” என்னமாட்டான்: “இப்போது ஸாயநாளுஷ்டாநம் பண்ணுகையாலே” என்ன மாட்டான்: ஆனால், பின்னை ஈஸ்வரனுக்கு வைஷ்ட்யநைர்க்ருண்யாடிகள் வருதல் ஸர்வமுத்திப் ப்ரஸங்கம் வருதல் செய்யாதோ வென்னில்; - அதுசெய்யாது, அடியிலே அத்வேஷமும் இச்சையும் பிறக்கைக்குத்தான் க்ருஷ்பண்ணி அது பக்வமாமளவும் பார்த்திருக்கிறவனாகையாலே. அவன்கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணாமையாலே “அறிந்தோம்: இதுக்கு ஹேது இங்ஙனையாகவேணும்” என்று பார்த்தார்: “தன்னுடையஸ்பர்ஸம் ப்ரதிகூலமாகைதவிர்ந்து விலக்காதஸமயம் பார்த்திருந்தானாதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாயநஹுத்தி தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானாதலாக வகேக்கும்” என்று பார்த்தார். ஆனால், இதுதன்னை அவனுத்தரமாக அருளிச் செய்யாதோழிவானென்? என்னில்; “சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்வேஷத்தை ஸாயநமென்னமாட்டானே: உபாயலாவம் தந்தலையிலேயாய்த்தே: நெடுநாள் இவர்தலையிலே பழியிட்டிழந்திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது?” என்று பேசாதேயிருந்தான். “ஹீரோஷாஹிஜோதாலா” (ஹீரேஷாஹிமமாதலா) என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்துநிற்குமவனிறே; இவர்தாம் எடுத்துவைத்து வார்த்தைசொல்லும்படியாய்த்து அவன் நிலை. சைதந்யப்ரயுக்தமான ருசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகி யன்றிறே. “உம்

சொல்ல, இவர் அதுக்கெல்லாம் அந்யதாவதித்திசொல்ல, நிருத்தாரணம் ப்ரகாரத்தைக்கீழேசொல்ல, இங்ஙனன்றிக்கே அநாதிகாலம் இவரைக் கைவிட்டிருந்த குற்றம் தன்மேலேயாய் அவ்வழியாலும் அவன் நிருத்தாரணப்ரகாரத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே ஓர்ஸிப்பிக்கிறார் - இதுகீது ஈஸவரன் இத்யாதி. அதுவென் ? ருச்யாதிகளில்லாமையாலே யென்னவொண்ணாதோவென்ன - அதாவது இத்யாதி. அதாவது - உத்தரமில்லாமையாவதென்றபடி. “மாட்டான்” ஆகையாலே நிர்ஹேது கம்” என்றபடி. ஆனால் - நிர்ஹேதுகமானாலென்றபடி. இப்படி இவன்நிருத்தாரணால் இவர் கேட்டஸங்கைக்கு ஸமாதாநம்பண்ணிராரென்ன ; தாமே ஸமாதாநம்பண்ணிக்கொண்டு போகிற ரென்கிறார் - அவன்கேட்டதுகீது இத்யாதி. ஸ்பர்ஸமென்றது - ரக்ஷணமென்றபடி. இதுதன்னை என்றது - அத்வேஷத்தையும் ஸாபுநபுத்தி தவிரகையையுமென்றபடி. “இவர்தலையிலே” இத் யாதிகாச்யவிலவரணம் - நேரோள் இத்யாதி. “ஆகையாலே ‘நெடுநான்’” என்றுகூட்டுவது. “பழி யிட்டு இழந்திருந்த நாம்” என்கைக்கு தன்மேலே குறையாக நினைத்திருக்குமோவென்ன - ஸ்ரீ ரேஷாவநி இத்யாதி. “பூலீஹனுஹவனொரேஹீ ரெஷாஹிரோதாஸா ! யஜீபு தெஸாஹவீதெஸாஸவஸ்யெஸாஸவஸ்யிதஃ” இத்யாரண்யகாண்டே (௧௦-௧). அவன் லஜ்ஜாவில்தனான ப்ரகாரத்தினெல்லையை யருளிச்செய்கிறார்-இவர்தாம் இத்யாதி. “ஆகையாலே ‘இவர்தாமெடுத்தவைத்து’” என்றுகூட்டுவது. எடுத்துவைத்து - லஜ்ஜையினாலே கவிழ்ந்திருந் தவனை யெடுத்துப்பிடித்தென்றபடி. இவர்க்கு அத்வேஷமேயன்றிக்கே ருசியுமுண்டே ; அது ஸாதகமாகாதோ ? என்ன - ஸைந்த்ய இத்யாதி. ஸாக்ஷாத்ப்ரஸங்கத்துக்கு - உத்தரம் - உம்முடைய

முடையப்ராப்யம் பெற்றீராகில் அதுவேயமையாதோ? ” என்ன, அதுவே யமையுமென்கிறார்; தேங்காய்க்கு இளநீர்புக்கவழி ஆராய்ந்தன்றிறே விடாய்த்தவன் இளநீர்குடிப்பது?

பத்தாம் பாட்டு.

உற்றேன் உகந்துபணிசெய்து உனபாதம்
பெற்றேனாதே இன்னம் வேண்வேது எந்தாய்!
கற்றார் மறைவாணர்கள் வாழ்த்தி ருப்பேராற்கு
அற்றாரடியார்தமக்கு அல்லல்கில்லாவே.

ஆ.—(உற்றேன்.) - எம்பெருமான், ஓர் உத்தரம்காணுமை “உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்த செபலெல்லாம் நீர் சொன்னபடியே கிரீஹைதுகமாகவே செய்ந்தேன்; அது நிற்க: இனி நான் செய்ய வேண்வெதென்?” என்ன;—

“ உன்திருவடிகளைப் பெற்றேன்; பெறுகிறேன்; உகந்து பணிசெய்து கொண்டு உன்திருவடிகளைப்பெற்றேன்; இன்னம் உன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும் இதுவே எனக்கு வேண்வெது எந்தாய்!” என்று ஆழ்வார் சொல்ல, எம்பெருமானும், “ அப்படியே செய்கிறோம் ” என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வாரும், “ திருப்பீடநகரான் திருவடிகளைப்பற்றினார்க்கு ஒரு ஁வமில்லையாகாதே!” என்கிறார்.

ஒ.— பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட அதுக்கு ஒரு ஹைது காணுமையாலே நிருத்தராய் “ உமக்கு மேல் செய்யவேண்வெது சொல்லீர்?” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; உண்ணக்கிடீ ப்ரீ திபூர்வகமாக அடிமை செய்துகொண்டு உன்திருவடிகளை அதுவடிக்கப்பெற்றேன். இதுவே இன்னம் வேண்வெது என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவனும் “ அப்படியே செய்கிறோம் ” என்ன, ப்ரீதராய், திருப்பீடநகரான் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு ஒரு ஁வம் இல்லையாகாதே என்கிறார். அற்றாரான அடியார்.

ப.— அநந்தரம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்வர்டியான அவன் திருவடிகளை யடிமை செய்துபெற்றேன்; யாவஹாத்மஹி எனக்கு இதுவேயமையு மென்கிறார்.

உற்றேன் - நிரீஹைதுகமாக உன் திருவடிகளைக் கிட்டினேன்; (அத்தாலே), உகந்து - ப்ரீ திப்ரீரீதனாய்க்கொண்டு, பணிசெய்து - வாசிகமானவடிமைசெய்து, உனபாதம்பெற்றேன் - பரமப்ராப்யஹைதுகான உன் திருவடிகளைப்பெற்றேன்; எந்தாய் - நிருபாயிகவர்ட்யுவானவனே! ஈதே - இவ்வடிமையே, (இவ்வாத்மாவக்கு), இன்னம் - உள்ளதனையும், வேண்வெது - அபேக்ஷிதம்; (இதுண்டாகவே), கற்றார் - (ஆசார்யமுகத்தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை) அஹ்யஸித்தவர்களாய், மறை - ஸ்ருதமான வேதார்டங்களை, வாணர்கள் - நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தரானவர்கள், வாழ் - ஹவதஹவத்தோடே வாழுகிற, திருப்பேராற்கு - திருப்பேரிலேவர்த்திக்கிற உனக்கு, அற்றார் - அநந்தயார்ஹமான,

இத்யாதி. ப்ராப்யம்பெற்றால் வந்தவழியாராயவேண்டா என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தேங்காய்க்கு இத்யாதி. “ குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் சூழ்திருப்பேரான் - இன்றெண்ணப்பொருளாக்கி ” என்றுதொடங்கி, “ உணர்த்தலுற்றேனே ” இத்யங்க்யஃ.

(க)

அடியார்தமக்கு - அடியார்தமக்கு, அல்லல் - அநுஹவப்ரதிவந்யக ஁஁வங்கள், நில்லாவே - தன்னடையே நில்லாதிதே: அற்றருக்கடியாரொன்றமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒரு ஹேது காணாமையாலே நிருத்தராய், “உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது என்?” என்ன; ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், இதுவே இன்னம் வேண்டுவ தென்கிறார்.

‘அவன்தானே செய்தான் என்னுமன்று அவனுக்கு வைஷ்ணவநர்வ்ய்ருண்யமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ?’ என்னில்;—இத்தலையில் ருசியை அபேக்ஷித்துச் செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈஸ்வரனுக்கு உத்தரமானாலோ? என்னில்,—அது உபாயமாகமாட்டாது. ஹவ்யாப்தமானதிதே உபாயமாவது. இந்த ருசி அபிகாரிஸ்வரூபமாகையாலே தத்விஸேஷணமாமித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகையாலும் இந்தருசி உபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமல்லாமையாலே இவர்க்கு இல்லை என்னலாம்; ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம். [உற்றேன்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே கிடக்கொடுகின்றேன். ப்ரீதிப்ரீதரீதனாய்க்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன் திருவடிகளை அநுஹவிக்கப் பெற்றேன். உகந்து பணிசெய்கை - ஸாபுரமாய், மேல் ஸாபுரமாய் சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலே யுள்ளதாகையாலே. [ஈதே இன்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மஹவியாய்ச் சொல்லுகையிதே. புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே பொழிகையாவது - மீளாநொழிகை விபிபோலிருக்கிற தன்றே. [எந்தாய்] - இவ்வநுஹவம் ஸ்வரூபாநுரூபமென்கிறது. இத்தலைக்கு ஸேஷத்வமும் தேவர்க்கு ஸேஷித்வமுமிதே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபடியே “செய்கிறோம்” என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார்: [கற்றார்] - ஓர் ஆஸாத்தின்கீழேயிருந்து போக்கிணவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வ்யாஸபதம் செலுத்தக்ஷ்மரானவர்கள் அநுஹவித்து வர்த்திக்கிற தேஸம். [திருப்பேராம்து] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தை மாறி ஸ்வதமாகச் சொல்லுகிறார் என்னுதல், திருப்பேராமான உனக்கு என்னுதல். [அற்றாடியார்] - திருப்பேர் நகரானுக்கு அற்றாரான அடியார் என்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கு அடியார் என்னுதல். [அல்லல் நில்லாவே] - ஒரு஁஁வயில்லைபாகாதே என்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒருஹேது காணாமையாலே நிருத்தராய், “உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவதென்?” என்ன, “ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்யப்பெற்றேன்: இதுவே யின்னம்வேண்டுவது” என்கிறார். “அவன்தானே செய்தான்” என்னுமன்று, அவனுக்கு வைஷ்ணவமும் நைர்க்ருண்யமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ வென்னில்; இத்தலையில் ருசியை யபேக்ஷித்துச்செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அதுஹேதுவென்று ஈஸ்வரனுக்கு உத்தர

பத்தாம்பாட்டு - உற்றேன் இய்யாதி. “உற்றேன்” என்றுதொடங்கி “இன்னம்வேண்டுவது” என்னுமளவும் கடைக்ஷித்து, அதுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஸநோத்தரமுகத்தாலே ஸங்கதி-இவர்கேட்ட இய்யாதி. கீழிற்பாட்டில் உத்தமான சங்ஸபரிஹாரங்களை ஸ்த்தூரண நிகந்யாயத்தாலே த்ருடிகரித் தருளுகிறார் - அவன்தானே இய்யாதி. அது - அந்தருசி, மாட்டாதபடியெப்படி? என்ன - ஹவ

மானாலோ வேன்னில்; அது உபாயமாகமாட்டாது. மலவ்யாப்தமானதிறே உபாயமா வது; இந்தருசி அதிகாரில்வருப மாகையாலே தத்விசேஷணமாயித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகையாலும், இந்தருசி யுபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமையாலே இவர்க்கில்லை என்னலாம், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம்.

[உற்றேன்] - கெமேரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே கிட்டிக்கோடு நின் றேன். [உகந்துஇத்யாதி] - ப்ரீதிப்ரேரீதனயுக்கோண்டு திருவாய்மொழிபாடி உந்திரு வடிகளை யறுவலிக்கப்பெற்றேன். உகந்துபணிசெய்கை - ஸாயநமாய், மேல் ஸாய உபாயமாகச்சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே. [ஈதேயின்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மஹாவியாய்ச் செல்லுகையிறே. புநராவ் ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது - மீளாதொழிகை. அப்ராப்தமாயிருக்கிறதோவேன்னில், [எந்தாய்] - இவ்வறுவலம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்கிறது. இத்தலைக்கு ஸேஷத்வமும் தேவர்க்குஸேஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபோதே அவனும் “செய்கிறோம்” என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார்: [கற்றார்] - ஓராஸநத்தின்கீழேயிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள் அறுவலித்து வர்த்திக்கிற தேசம். [திருப்பேராற்கு] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தைமாறி ஸ்வஹதமாகச் சொல்லுகிறாரென்னுதல், திருப்பேராறான உனக்கென்னுதல். [அற்றாரடியார்] - திருப்பேர்நகரானுக்கு அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கடியா ரென்னுதல். [அல்லல்லில்லாவே] - ஒருசூழ்வுங்களும் இவர்கள் பக்கல் நில்லாது. (க0)

வ்யாப்தம் இத்யாதி. இந்தருசிக்கு உபாயகோட்யந்தர்ஹாவமில்லையாகில் பின்னையெதிலே யந் தர்ப்பூதமென்ன - இந்தருசி இத்யாதி. பரிஹாரார்த்தம் - உபாயம் ஸஹகாரி இத்யாதி. “ஆக ‘இது உபாயமாகாமையாலே’” என்று கூட்டுவது.

பணிசெய்கையாவது - வாசிகமானவடிமைசெய்கை; அதாவது - திருவாய்மொழி பாடுகை; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - ப்ரீதி இத்யாதி. உகந்துபணிசெய்கை பாதம்பெறுகைக்கு ஸாயநமோவேன்ன - உகந்து பணிசெய்கை இத்யாதி. இரண்டும் பலமென்றபடி. இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே என்றது - திருவாய்மொழிபாடுகையும் அவன்திருவடிகளைப் பெறுகையும் இங்கேயிருக்கச்செய்தேயுள்ளதாகையாலே யென்றபடி. “நவபுநராவராதே” என்கிற தேசத்திலே எல்லாரும் போக ஆசைப்படாநிற்க, நீர் “ஈதேயின்னம்வேண்டுவது” என்பானென்? என்ன - இதுதானே இத்யாதி. “‘செல்லுகையிறே’ வேண்டுவது” என்று கூட்டிக்கொள்வது. இது மாறிமாறிச்செல்லுகையாவதாத்மஹாவியாகக்கூடுமோ, அபுநராவ்ருத்தியன்றோ வேண்டுவது? என்ன - புநராவ்ருத்தி இத்யாதி. மீளாதொழிகை - அவிச்சேதேந மாறி மாறிவருகையென்றபடி. மீளாதொழிகையிறே, அத்தை “ஈதேயின்னம்வேண்டுவது” என்கிற தென்றபடி. உபபாதம் - இத்தலைக்கு இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்அவதாரிகை - இவர் அபேக்ஷித்த இத்யாதி. போக்கினவர்கள் - அப்யவித்தவர்கள். ஆசார்யமுகத்தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை அப்யவித்தவர்களாய், வேதத்துக்கு நிர்வாஹகரணவர்கள் வாழுகிற திருப்பேரென்று ஸப்தார்த்தம். வாணர்கள் - நிர்வாஹகர்கள். “எந்தாய்” என்ற ஸம்போதநத்துக்குச்சேர - உனக்கென்னுதல் என்றது. அற்றாரான அடியாரென்னுதல், அற்றார்க்கடியாரென்னுதல். அல்லல் - ஈஃஷம். (க0)

பதினேராம் பாட்டு.

நில்லா அல்லல்நீள்வயல்குழ் திருப்பேர்மேல்
நல்லார்பலர்வாழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
சோல்லார்தமிழ்ஆயிரத்துள் இவைபத்தம்
வல்லார்தோண்டராள்வதுகூழ்போன்விசும்பே.

ஆ. — (நில்லாவல்லல்) - “அவன் திருவடி களை யாஸ்ரயித்தார்க்கு அல்லல் நில்லாவே: இது நிரூபிதம்” என்று கொண்டு இத்தையே பின்னையும் அநுஜாபித்து, திருப்பேரைப் பரதிபாதித்த இத்திருவாய்மொழி வல்லாரிடட்டவழக்காம் திருநாடு என்கிறார்.

ஒ — நமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இட்ட வழக்காம், விலக்கண
தேஜோருபமான திருநாடு என்கிறார்.

[நீர்வயல் என்று தொடங்கி] - பெருத்த வயல்கூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர் மேலே விலகணர் பலரும் தம்மை அதுவலித்து க்ருதார்ப்பரண திருக்கரியயுடைய ஆழ்வாருடைய சொல் சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் திருவாய்மொழியினும்,

ப. — அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வராஜ்யப் ப்ராப்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

யருளிச்செய்கறா.

அல்லல் - துக்கத்துக்கு, நில்லா - வாஸஸ்த்தாநமல்லாத தேஸாமாய், நீள் வயல்கூழ் - பெரிய பரப்பையுடைத்தான வயல்களாலேகூழப்பட்ட, திருப்பேர்மேல் - திருப்பேர்விஷயமாக, நல்லார் - விலகூண்புருஷரானார், பலர் - பலரும், வாழ் - திருவாய்மொழிகேட்டுவாழுகிற, குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ் வாருடைய, சொல்லார் - சொல்லாய்ச்சேர்ந்திருக்கிற, தமிழ்-தமிழான, ஆயிரத்துள் -, இவைபத்தும்வல்லார்-இவைபத்தையும் அஃயஸிக்க வல்லாரன, தொண்டர் - ஊரவதரானவர்கள், ஆள்வது - தாங்களநிர்வாஹகராய் நடத்துமது,—கூழ் - அபரிச்சிந்நமாய்க் கொண்டு வ்யாப்தமாய், பொன் - தேஜோமயமாய், விசம்பு - பரமவ்யோம ஸப்திவாச்யமான பரமபசும். இது கலீத்துறை.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அஃயஸிக்க வல்லார் இட்டவழக்கு பரமபதம் என்கிறார்.

பரமபதம் என்கிறார். [தில்லா அல்லல்] - ஈஃவங்களானவை, “இது நமக்கு தேஸம்ன்று” என்று தானே விட்டுப்போம். பெருந்த வயல் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர் மேலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. விலகடிணர் பலரும் தம்மை அதுவித்து இனியராயிருக்கும் திருநக ரியையுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. “நல்லார் நவில் குருகர்” - “வலவடிபாவிமதவலி” - [சொல்லார் இதயாதி] - சொல்லேசர்ந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல்; “வாடுமெயெயயிபாடி” என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லே அமைந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல். [வல்லார் தொண்டர்] - இப்பத்தை அஃய லிக்க வல்லார், “செஞ்சொற்கவிகள்” என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் வைஷ்ணவர்கள். [ஆள்வது சூழ்பொன் விசும்பே] - நிரதிரய தேஜோரூபமான பரம படித்தை யாய்த்து ஆளுவது; இத்திருவாய்மொழி அஃயலித்தவர்கள் சென்றால் “ஆண்மின்கள் வானகம்” என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது.

[நில்லாவல்லல்] - துக்கங்களானவை, “இது நமக்குதேசமன்று” என்று தானே விடப்போம். [நீள்வயல் இத்யாதி] - பெருத்தவயல்கூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலேயாய்த் துச் சொல்லிற்று. [நல்லார் இத்யாதி] - விலகுகுணர்பலரும் தம்மைமஹவித்து இனிய ராயிருக்கும் திருநகரியை யுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. “நல்லார்நல் குருகூர்” - “**வலவஃகாவி மதஹுஹி**” (ஸ்ரீவதாபி கதஸ்ஸத்பி:). [சொல்லார்இத்யாதி] - சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரமென்னுதல்; “**வாடு மெயெவையாழி**” (பாட்யே கேயேசமதுரம்) என்கிறபடியே, இனிமக்குச் சொல்லேயமைந்த தமிழான ஆயிரமென் னுதல். [இப்பத்தும்வல்லார்தோண்டர்] - இத்தையப்ஸிக்கவல்லார், “செஞ்சொற் கலிகள்” என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமையையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [ஆள் வது சூழ்பொன்விசும்பே] - நிரதியுதேஜோருடமான பரமபதத்தையாய்த்து ஆளுவது? இததிருவாய்மொழி யப்பஸித்தவர்கள் சென்றால், “ஆண்மின்கள்வானகம்” என்றாய்த் து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது. (கக)

“நில்லாவல்ல” என்றது - அநுபாதமாதல்; “இப்பத்தும் வல்லாரான தொண்டர்பக்கல் அல்லலில்லாது - ஆள்வதுகூழ்பொன்விசம்பு” என்று இப்பாட்டுக்கு ஸேஷமாதல். திருநகரியிலே விவக்ஷணர் பலருண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமணம் - நல்லார் இத்தாதி. நவிலுகை - வர்த்திக்கையும், சொல்லுகையும். திருவிருத்தம். உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - ஸர்வஜா இத்தாதி. ஸவபு ஓகரிமதஸுஜிஸுஜி ஓஹ” இத்தாதி. ஸங்கேசபே. “சொல்லார்” என்றதுக்கு - சொல் செறிந்தவென்னுதல்; ஆர்தல் - அமைதலாய், சொல் தானேயமைந்த வென்னுதலென்றச்சத்தவயம். “வாடுமெயெயுயிராடுவோடுமெயுயிராடுவது | ஜாதிவிஸவவிருகந்தனா உயலுயிரிதழ” இதி பாலகாண்டே (ச). “பொன் - சூழ்-விசம்பு” என்றந்வயிப்பது. தேஜஸ்ஸாரலேசூழ்ந்த பரமபதமென்றபடி. பொன் - தேஜஸ்ஸு. மலிதம் - இத்தீருவாய்மொழி இத்தாதி. “நீள்வயல்கூழ்” என்று தொடங்கி, “இப்பத்தும்வல்லார் தொண்டர்பக்கல் - அல்லலில்லார்; அவர்களாவது - பொன் - சூழ் - விசம்பே” இத்தயந்வயி. இத்தால் - இப்பத்தை யப்பயவித் தவர்களுக்கு அறிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்பராப்தியும் மலமாகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—யு.ரோஹிதநிவினொக்ஷவினொர
வெலிதாடிருயிகயம்ஹிநாடிருயுக். ஹெதும்வெடிவிதிஹெதும்
புலுஹெதும்ஹெதாதிருயிநிநெநநவாஷிநெவ-ஹி.

[illegible]

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி

திருமால்தம்பால்விருப்பஞ்செய்கின் றநேர்கண்டு
அருமாயத்தன் மகல்விப்பாடுண் ? - பெருமால்நீ
இன்றென்பாற்செய்வாடுண் னென்ன இடருத்று சின் றுன்
துன் னுபுகழ்மாறனைத்தான் சூழ்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானாருதிருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி—குழவிசம்பு - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ.—(குழவிசம்பு.) - இப்படி நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமானோடே ஸம்ப்ரஸிஷ்டரான ஆழ்வார், தாம் திருநாடேற எழுந்தருளும்படியையும், தாம் எழுந்தருளும் போது ஸர்வலோகங்களும் தம்மைக் கொண்டாடும்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரத்யக்ஷிகரித்து, அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், பரமயோகிகளுக்கு ஸம்ஹிப்பதான ஹவஜ்ஜ்ஞானவைராமீய ஹக்திப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும் அதுஹித்து இனி இங்கிருந்ததுஹிப்பதொன்றுமில்லாமையாலே, ‘திருநாடேறப் போகவேணும்’ என்று மனோராயிக்கிற ஆழ்வாரை ஈண்டெனக் கொடுபோகவேணுமென்று விரைகிற எம்பெருமான் இவர்க்கு அங்குத்தைக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காகத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்கீடாக வேடிாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சராஜிமார்மத்தை யும், அங்குள்ளார்பண்ணும் ஸத்காரங்களையும் அவ்வழியேபோய்ப் புகக்கடவிய திருநாட்டையும், அங்கே எம்பெருமான் அயர்வறுமமார்கள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளும்படியையும் பரமப்ராப்யரான அயர்வறுமமார்கள்நடுவே தாம் ஆநந்த நிர்ஹராய் இருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய் அத்தை அந்யாபதேஸத் தாலே பேசியதுஹிக்கிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிறுதியாக ஹவத்விஷயமாகத் தமக்கு அதுஹிவப்ராவண்யரூபமான ப்ரஹக்தி நடந்தபடியையருளிச் செய்து, அதுஹிவததில் அந்விதரான இவர்க்குப் பரிபூர்ணஹிவத்தில் ப்ராவண்யாதிஸ்யம்பிறக்கைக்கு உறுப்பாக இவரைக்கொண்டுபோய் அதுஹிப்பிப்பதாக நினைத்து, அர்ச்சிராஜிமார்க்கம்முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமானப்ரயோஜனாம்ஸத்தைப் ப்ராஜ்ஞானவிஷய மாம்படி ப்ரகாஸிப்பிக்க நினைத்த ஸர்வேஸ்வரானுடைய ஹோக்ய குணபூர்த்தியையும், திருபாயிக ஸேஷித்வத்தையும், அநந்யார்ஹதாபாடிசத்வத்தையும், ஹோக்யத்வபூர்த்தியையும், அதுக்கடியான பூறியபேதித்வத்தையும், ஸேஷித்வசிஹ்ரந்தையும், ஸமுத்ர ஸாயித்வாதிகளால்வந்த ஸாவாயிகத்வத்தையும், ஆபூறிதஸௌலஹ்யத்தையும், பரம படிநிலயத்வத்தையும், ஸத்காரத்தையும் அதுஹித்து, ஏவம்ஹிதஞான ஸர்வேஸ்வரன், முக்தராய்ப்போகிற ஹாமவதர்க்கு ஹந்தவ்யமான அர்ச்சிராஜிமார்க்கத்தையும், அங்கு உண்டான சூதிவாஹிக ஸத்காரப்ரகாரங்களையும், தேஸவிசேஷப்ராப்தியையும், நித்யஸூரி பரிஷதந்தர்ஹாவத்தையும் அபரோக்ஷிப்பிக்க, அதிலே அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், தாம் அபரோக்ஷித்த க்ரமத்திலே முக்தராய்ப்போகிற ஹாமவதருடைய ஸத்காரப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவ தான ப்ரஹக்தி இவர்க்குட்பிறந்து தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அதுஹித்து இனியிங்கிருந்து அதுஹிப்பதொன்று மில்லாமையாலே, ‘ப்ரமபதத் திலே போகவேணும்’ என்று மனோராயிக்கிற இவரைத் தப்பிற்காட்டில் சடக்கெனக் கொடுபோகவேணுமென்று விரைகிற ஈஸ்வரன், அங்குத்தை அதுஹிவத்துக்கீடாம்படி

மிகவும் விடாய்பிறக்கக்காக, தன்னுடைய ஸ்வரூபமுண விஹிதிகளைக் கண்ணுலே கண்டாற்போலே விஸதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினான். அதாகிறது-வேதாந் தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் ஸரீரவிஸ்லேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்லேஸமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும் மார்க்ஸ்ட்ரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும் அம்மார்க்கத்தாலே போய்ப் புகக்கடவ பரமபதத் தையும், நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்கும்படியையும், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாய னும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும், நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்யமான நித்யஸூரிகள் நடுவே தாம் ஆநந்த கிரீவராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அய்யாபதேஸத் தாலே பேசி யநுஹிக்கிறார். தமக்குஅவன் பண்ணிக்கொடுத்த பேற்றை வைஷ்ணவர்க ளெல்லாரும் பெற்றார்களாகப் பேசுகிற இது, அய்யாபதேஸமாவது ; அதுதனக்கு ப்ர யோஜனம் - இங்குள்ளார் “நமக்கு ஆழ்வார்பேறு தப்பாது” என்றிருக்கக்காக.

ஈடு — பரமயோதிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரவக்தி இவர்க்குப்பிறந்து, தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அநுலவித்து, இனி இங்கிருந்தநுலவிக் குமதோன்றில்லாமையாலே “பரமபதத்தேறப் போகவேணும்” என்று மனோராயிக்கிற இவரைத் தம்மிற்காட்டில் சடக்கெனக்கொடுபோகவேணும் என்று விரைகிற ஈஸ்வரன், அங்குத்தை யநுலவத்துக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கக்காக, தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுணவிஹிதிகளைக் கண்ணுலேகண்டாற்போலே விஸதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண் ணியருளினான். அதாவது - வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையு ம், ஸரீரவிஸ்லேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்லேஸமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங் காட்டும்படியையும், மார்க்கஸ்த்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும், அம்மார்க் கத்தாலேபோய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்குபடியையு ம், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும் நித்ய ஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்

சூழ்விசம்பு ப்ரவேஸே ; அடியே தொடங்கி இத்திருவாய்மொழியளவும் இவர்க்கு உண் டான ஆகாரங்கள் பரவக்த்யவஸ்த்தையில் விளையும்வை என்றருளிச்செய்யா நின்றனகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்கு உண்டான ஆகாரம் பரஜ்ஞாவஸ்த்தையில் விளையும்தென்று அருளிச்செய்கிறார் - பரமயோகிகளுக்கு இத்தயாதி. உகத்ததை விவரிக்கிறார் - அதாவது இத்தயாதி. அதாவதென்றது - விஸதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளுகையாவ தென்றபடி. வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான என்றது - “தெவிபுஷ்டெவாவிஸாஹவணி” இத்தயாதியைப்பற்ற. “தெவ யாநவயாஸவெபுஜேகிராமபூவிவாவிணு” “ஸூகூபுஷ்டமதீஹெதெ” “கவிபு ராதிநாதஸப்யபிதெ” “ஜெகதாவிபுபிபு” இத்தயாதிகளும் இங்கேயுநுஸந்தேயம். “ஹாபுநாமபூஹித” என்றத்தைப்பற்ற - தான்வந்துமுகங்காட்டும்படியையும் என்றது. “தொழுதனர்உலகர்கள்” என்று தொடங்கி “வாசலில் வானவர் - எமதிடம்புதுது” என்னுமள வும் கடாகுழித்து-மார்க்கஸ்த்தரான இத்தயாதி. “மாதவன் வைகுந்தம்புகவே” என்றத்தைப்பற்ற - அம்மார்க்கத்தாலே இத்தயாதி. “முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள” என்றத்தைக் கடாகுழித்து - நித்யஸூரிகள் இத்தயாதி. “வந்தவரெதிர்கொள்ள” என்றத்தைப்பற்ற - பிராட்டி மாரும் இத்தயாதி. “மாமணிமண்டபத் தந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை” என்றத்தைக்

யரான நித்யஸூரிகள்களே தாம் ஆந்தநிர்ப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசி யநுலவிக்கிறார். தமக்கு அவன் பண்ணிக்கொடுத்தபேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப்பேசின இது - அந்யாபதேஸமாவது; அதுதனக்கு ப்ரயோஜனம் - இங்குள்ளார் “நமக்கும் ஆழ்வார்பேறு தப்பாது” என்றிருக்கைக்காக.

முதற் பாட்டு.

சூழ்விசம்பணிமுகில் தூரியமுழக்கின
ஆழ்கடல்லதிரை கையேந்தாடின
ஏழ்பொழிலும்வளமேந்தியஎன்னப்பன்
வாழ்புகழ்நாரணன் தமரைக் கண்டுகந்தே.

ஆ.— திருநாட்டிறப்போகையிலே ப்ரவ்ருத்தான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டுகந்து, அசேதநமான மேவங்களுக்கூட, இவர்கள் போகக்கடவிய ஆகாசத்தை யெல்லாம் ஸ்ரீவித்துக்கொண்டுநின்று தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணின; கடல்களாகிறவை திரைகளாகிற கையெடுத்து ஆடின; இப்படி ஸர்வலோகங்களும்மங்களமான செயல்களைச் செய்தன என்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், திருநாட்டுக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிஸபத்தாலே ஸ்யாவாஜங்கமங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசம்பென்று தொடங்கி] - இடமுடைத்தான ஆகாசத்தில் அழகிய மேவங்கள் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் அலையாநின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையைமெடுத்துக்கொண்டு ஆடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய]-ஸப்தரீஷீபங்களும் புதுக்கணித்தின; உபஹாரங்களை யசித்தாரொன்றுமாம். [என்னப்பனென்று மேலுக்கு] - எனக்குப் பரமஹம்புவாய் ஆஸ்ரிதரெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும் புகழையுடைய நாராயணன் தமரைக்கண்டு உகந்து.

ப—முதற்பாட்டில், அர்ச்சிராஹமார்க்க மமந்தில் ஒருப்பட்டவர்களாய் ஹோக்யகுணஸ்ரீணான ஸர்வஸ்வரணுடைய ஸேஷஹுதரான ஹ்ருவதரைக்கண்டு சராசராத்மகமான ஜமுத்துக்கு உண்டான ப்ரீதிவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

என்னப்பன்-எனக்கு அஸாபாரணஸ்யுவாய், வாழ்புகழ்-ஆந்தாவஹமான குணப்ரதையையுடைய, நாரணன் தமரை - நாராயணனுக்கு அஸாபாரணஸ்யுக்களான ஸேஷஹுதரை, கண்டுகந்து-கண்டு ப்ரியப்பட்டு, சூழ்விசம்பு - ஸர்வப்ரதேசத்திலும் சூழ்ந்த ஆகாசத்திலே, அணிமுகில் - திரண்டுதோன்றின மேவங்களானவை,

கடாஷித்து - நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்க இத்தயாதியும், பரமப்ராப்யரான இத்தயாதியும். அந்யாபதேஸமாவதென்ன - தமக்கு அவன் இத்தயாதி. “ஆழியான் தமர்” “மாதவன் தமர்” இத்தயாதி யாலே - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைச் சொல்லுகையாலே, அந்யாபதேஸமென்றபடி. அந்யாபதேஸத்தாலே சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனமென்ன - அதுதனக்கு இத்தயாதி.

தூரியம் முழக்கின - தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் - ஆலாபமான கடல்களானவை, அலை திரை - அலைந்துவருகிறதிரையை, கையெடுத்தாடின - கையாகவெடுத்து ஆடிற்றின; ஏழ்பொழிலும் - ஸப்ததீர்வீபங்களும், வளம் - உபஹாரரூபமான நல்லவஸ்துக்களை, ஏந்திய - ஏந்திற்றின. வளமென்று - புதுக்கணிப்பாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், பரமபடித்துக்குப் போகஉபக்ரமிக்கிற பூரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குண்டான விக்குதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசம்பு] - ஹுமியைச் சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆலாபமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகில் என்னுதல்; அழகிய முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [அணிமுகில் தூரியம் முழக்கின] - ஒப்பித்துகின்று கொட்டுவாரைப் போலே; “சிந்தாமணி-புலகாஃ”. இவன் போக்குக்கடியான அவன் வரவிலே பிறந்தவிக்குதியிறே இது; இவன்தானே போகப்புக்கால் சொல்லவேண்டாவிதே. அவற்றுக்குஅஹிமாகிளான இந்தர் வருண பர்ஜன்பரைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [ஆழ்கடல்] - எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே அடக்கவற்றான அளவுடைய கடல், ஸூர்யஜங்கம் பிறந்து அலையாநின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையெடுத்துக்கொண்டு கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய] - ஸப்ததீர்வீபங்களும் புதுக்கணித்தன: உபஹாரங்களை ஸரித்தனவென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக் கண்டுஎன்னில், - [என்னப்பன்] - எனக்கு பரமஸந்யுவானவன். இவர்களோடு நிருபாயிக ஸம்வர்ப்யம்அவனுக்குண்டானால் அவனோடு ஸம்வர்பமுள்ளவை யெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிதே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்ஸ்ப்ரமுடையார்க் கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. [வாழ்புகழ் நாரணன்] - ஆஸ்ரிதரை வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். அவன்தன்னைக் கண்டோவென்னில்; - [அவன் மறைக்கண்டு] - அவன் கேட்குமென்னும் ஶீதியாலேயோ வென்னில், - [உகந்தே] - ப்ரீதிப்ரோரிதராய்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பரமபடித்துக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற பூரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யதிசயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்கு உண்டான விக்குதியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசம்பு] - பூமியைச்சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆலாபமான முகிலென்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [சூழ்விசம்பு இத்யாதி-] காந்தப்ப ரோப்பித்துகின்று பெரிய மண்டபங்களிலேநின்று கொட்டுமாபோலே

முதற்பாட்டு.—சூழ்விசம்பு இத்யாதி. “வளமேந்திய” என்னுமனவும் கடாகழித்தவதாரிகை - பரமபடித்துக்கு இத்யாதி. ஸ்தாவரம் - கடல். ஜங்கமம் - முகில்.

விசம்பு - விசம்பிலே. ஆலாபமான - விசம்புக்கு ஆலாபமானவென்றபடி. அணியப்பட்ட - வ்யாபிக்கப்பட்ட, “அணி” என்று - ஒப்பனையாக மூன்றாமர்த்தம். ஆகாசத்திலே அலங்க்ருதமான மேகங்கள் கர்ஜிக்கிறபோதெப்படி யிருக்கிறதென்ன-காந்தப்பர் இத்யாதி. காந்

காணும், இவையிருக்கிறது; “**ஔஃமஜஃபுஜஃபுஜஃ**” (மந்தம்ஜகர்ஜுர்ஜலதாஃ). இவன் போக்குக்கடியான அவன்வரவிலேபிறந்த விக்ருதியிறேயிது; இவன் தான் போகப் பக்கால் சொல்லவேண்டாவிடே. அவற்றுக்கு அவிமாசிகளான இந்தர்வருணபர்ஜந்யங் களைச் சொல்லிற்குவமாம். [ஆழ்கடல்இத்யாதி]-எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளோ யடக்க வற்றான அளவுடையகடல், தையபங்கம்பிறந்து அலையாநின்றள்ள திரையாகிற கையை யேதேதுக் கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும்வளமேந்திய] - ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக் கணித்தன: உபஹாரங்களை யரித்தன வென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக்கண்டேன் னில் - [என்னப்பன்] - எனக்குப் பரமஸுப்யாவானவன். இவர்களோடு நிருபாயிக ஸம்ஸந்யம் அவனுக்கு உண்டானால். அவனோஸம்ஸந்யமுள்ளவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிடே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்ஸந்யமுடையார்க் கேல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமோபோலே. [வாழ் புகழ்நாரணன்] - ஆஸ்ரிதர்வாமும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்கையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். அவன் தன்னைக் கண் டோவென்னில், - [அவன் தமரைக்கண்டு] - அவன்கேட்டு மென்னும் லீதியாலேயோ வென்னில், [உகந்தே] - பரீதிப்ரேரிதராய். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாரணன் தமரைக்கண்டுகந்து நலநீர்முகில்
பூரணபோற்குடம் பூரித்தது உயர்விண்ணல
நீரணிகடல் களநின்றார்த்தன நெடுவரைத்
தோரணம்நிரைத்து எங்குந்தொழுதனருலகே

ஆ.—(நாரணன்.) - நாரணன் தமரைக்கண்டு மேகங்களெகந்தன; ஆகாஸ சரரான டேவாலிகள் ஆகாஸத்திலே பூர்ணகும்பங்களைப் பூரித்தார்கள்; நீரணிகடல் கள் நின்றார்த்தன; நெடுவரைபோலேயிருந்த தோரணம்நிரைத்தெங்கும் தொழுதனர் உலகர்கள் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத் காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

தப்பர் - கந்தர்வர்கள். ஒரு சேதநன் போம்போது இதெல்லாம் கூடுமோவென்ன-மந்தம் இத்யாதி. “**ஔஃமஜஃபுஜஃபுஜஃபுஜஃ**” இது பஞ்சமேம்ஸே த்ருதீயே. சேதநன்போம்போது இதெல்லாம் கூடு மென்னுத்தை இசைவிக்கிறார் - இவன்போக்குக்கு இத்யாதி. பாட்டுக்கு அவதாரிகாந்தரம் அவந் துக்கு இத்யாதி. ‘விக்ருதியை யருளிச்செய்கிறார்’ என்றவாக்யாந்தரம், இவ்வாக்யத்தை யருஸ் திப்பது. அவற்றுக்கு என்றது - கடலுக்கும் முகிலுக்கும் என்றபடி. கடலுக்கீகலிமாநீ - வருணன். “முகில்” என்றதாலே - இந்தரபர்ஜந்யர்களைச் சொல்லுகிறது. “வனம்” என்றது - உபஹாரமும் ஸம்பத்தையும் சொல்லும். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, தத்ரஸ்த்தரைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் லாவம்- இவர்களோடு இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜபுத்ரன் இத்யாதி. ‘என்னப்பன்’ என்று தொடங்கி, ‘உகந்து - சூழ்விசம்பணிமுகில்’ இத்யாரப்ய, ‘வளமேந்திய’ இத்யந்வயஃ. (க)

[நாரணனென்று தொடங்கி] - அழகியநீர்முகில்கள் நாரணன் தமரைக்கண்டு உகந்தன; அவைதானே பூர்ணகும்பங்களாயின. ஆகாஸசாரான தேவர்களாலே ஆகாஸமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரென்று தொடங்கி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன; லோகங்களிலுள்ளார் எங்கும் நெடுவரைபோலேயிருக்கும் தோரணங்களை நிரைத்துத் தொழு தார்கள்.

ப - அநந்தம், நிருபாயிகஸேஷியான நாராயணனுக்கு ஸேஷஹதரான வர்களைக் கண்டு லோகத்தார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் தமரைக்கண்டு - நிருபாயிக ஸேஷியான நாராயணனுக்கு ஸேஷ ஹதரானவர்களைக்கண்டு, உகந்து - உகப்பையுடைத்தாய், நல்நீர்முகில் - சுத்தமான ஜலத்தாலே பூர்ணமான மேகமானது, உயர் - (த்வாரவேதிகைகளிற்போலே) உயர்ந்த, விண்ணில் - ஆகாசத்திலே, பூரணம் - பூர்ணமான, பொற்குடம் - பொற்குடங்களாக, பூரித்தது - நிறைத்தது; நீரணி-நீரை வஹிச்சிற, கடல்கள் - கடல்களானவை, நின்று - (ஒருபடிப்பட்ட) நின்று, ஆர்த்தன - கோஷித்தன; நெடுவரை - நெடுவரைகளாகிற, தோரணம்நிரைத்து - தோரணங்களைநிரைத்து, உலகு - உலகிலுள்ளார், எங்கும் - , தொழுதனர் - ; முகிலென்கிற ஒருமை - ஜாதிபரம். இவ்விண்ணோபட்டாலும் - அந்தரிக்ஷபர்யந்தம்-ன் ஹதேலோகமானது உகந்துஆதரித்தபடியை ப்ரதர்ஸிப்பித்தா ராய்த்து. உலகம்என்று - லோகப்ரதாரணை லக்ஷிக்கிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத் காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் தமர்இத்யாதி] - நிருபாயிக ஸேஷியானவனுடைய அடியாரைக் கண்டு நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாஸத்திலே பூர்ண கும்பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன: முற்படக் கண்டுகந்தன; பின்பு அவைதானே பூர்ணகலசங்களாய்த்தின என்கை. “ஒருகால் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணினோம்” என்றிருக்கிறனவிலே. ஆகாஸ சாரான தேவர்களாலே ஆகாஸமெங்கும் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரணிகடல் இத்யாதி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் “ஒருகாலாடினோம்” என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வேலோகங்களிலுள்ளார் நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங் களைநட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். ‘உலகென்று’ லோகத்திலுள்ளாரைச் சொல்லு கிறது; “ஹோஃக்ரொஸனிஹதிவக் - மஹோஹிவாணிஹ” என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள்.

நடு:—இரண்டாம்பாட்டு. மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங் களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் இத்யாதி] - நிருபாயிகஸேஷியானவனுடையாரைக்கண்டு, நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை, உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ணகும்

இரண்டாம்பாட்டு.—நாரணன் இத்யாதி. “நெடுவரைத்தோரணம் நிரைத்தெங்கும் தொழுதனருலகே” என்றத்தைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - மேலுண்டான இத்யாதி.

“நல்நீர்முகில் - உகந்து - உயர்விண்ணில் - பூரணபொற்குடம் பூரித்தது” என்றந்

பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன. முற்படக் கண்டு உகந்தன, பின்பு அவைதானே பூர்ண
கும்பங்களாய்த்தின என்னை. “ஒருகால் தூர்யகோஷம் பண்ணினோமிறே” என்றி
ருக்கிறனவில்லை. ஆகாசசரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணகும்பம்
வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [கீரித்யாதி] - கீராலே யணியப்பட்ட கடல்கள், “ஒருகா
லாடினோம்” என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்துக்கொண்டன. [நெவேரை
இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங்
களை நடத்தே தாங்களும் தொழுதார்கள். *உலகமென்பது உயர்ந்தோரையிறே. அங்குள்ளா
ரைச்சொன்னபடி. “**ஹ்ருஷ்வராவணிஷு**” (சத்ரசாமரபாணிஸ்து) என்கிறபடியே
ஹர்ஷத்தாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள். (உ)

இரண்டருகும் நின்று “எழுந்தருளலாகாதோ?” என்றார்கள். [முனிவர்கள்] - முனிவர்களென்றது வாங்கியமம் தவிர்த்தமைக்கு ஸூசகம்.

ப.—அநந்தரம், அநந்தரஹதாபாதகனான த்ரிவிக்ரமனுக்கு ஸோஷஹத ரானவர்கள் ஸந்தியியிலே ஆதிவாஹிகலோகத்திலுள்ளார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அன்று - மஹாவனி “என்னது” என்றலிமரித்தஅன்று, பூமி அளந்தவன். பூமியை யநந்தரஹமம்படி யளந்தவனுடைய, தமர் - ஸோஷஹதருடைய, முன்னே - ஸந்தியியிலே, தூபம் - தூபபூர்வகமாக, நல்மலர்மழை - நன்றனபுஷ்பவர்ஷத்தை, பொழிவனர் - பொழிவாராய்க்கொண்டு, உலகர்கள் - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், தொழுதனர் - தங்கள்ஸோஷத்வாதுருபமாக அஞ்ஜலிவெந்யம்பண்ணினார்கள், முனிவர்கள் - அந்தலோகங்களில் வாங்கியதியுடையரான முனிவரானவர்கள், (அந்தியதியைத் தவிர்த்து), வைகுந்தர்க்கு - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப்போமவர்களுக்கு, வழி இது வென்று - வழி இதுவென்றுசொல்லி, எதிரே வந்து -, எழுமின் என்று - “எழுந்தருளலாகாதோ” என்று, இருமருங்கு - இரண்டுபக்கத்திலும் நின்று, இசைத்தனர் - ஸாதரமாகச் சொன்னார்கள்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாடிகளைப் பண்ணிக் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் “கைபடைத்த ப்ரயோஜனம் பெற்றோம்” என்று தொழுதார்கள். [தூபம் இத்யாடி] - யுபத்தையும் நல்ல மலர்மழையையும் ப்ரயோகித்துத் தொழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர் முன்னே] - திருவுலகளந்தருளின ஸ்ரீவாமனன் செயலுக்குத் தோற்று அடிபைபுக்க வர்களென்றயத்து அவர்கள் ஆசிரிக்கிறது. அவன் திருவுலகளந்தருளின நினைவை ஸப்ரயோஜநமாக்கின ரென்றயத்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - “இங்கே யெழுந்தருளவேணும்” என்று இரண்டருகும் நின்று சொன்னார்கள் முனிவர்கள். முனிவர்களென்கிறது - வாங்கியமம் தவிர்த்தமைக்கு ஸூசகம். மௌந்தத்துக்கு விஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிது வைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பரமபதத்துக்குப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து தந்தாமுடைய எல்லையிலே வந்தால்ஆதரிக்கிறே மென்றிருக்கையன்றியே எதிரே வந்தாதரித்தார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர் முன்னே] - தூபநன்மலர்மழை பொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு வழியிது என்று எதிரேவந்து எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவ்ருஷ்டியைப்பண்ணிக்கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார், கைபடைத்தப்ரயோஜனம் பெற்றோம்” என்றதொழுதார்கள். தூபத்தையும் நல்லமலர்மழையையும் ப்ர

மூன்றும்பாட்டு.—தொழுதனர் இத்யாதி. “உலகர்கள்” என்று தொடங்கி “இசைத்தனர்” என்னுமளவும் கடாஹித்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இத்யாதி.

புரநுஷாஷணத்துக்கு லாவம்-ஆதிவாஹிக இத்யாதி. தூபத்தையும் நன்மலர்மழையையும் பொழிவனராய்க்கொண்டு தொழுதனரென்றபடி. கீழையும் கடாஹித்த “பூமியன்றளந்த

யோகித்துத் தொழாரின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே] - ஸ்ரீவாமநாயுத் திருவுலகளந்தருளின செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களேன்றாய்த்து, அவர்கள் ஆதிக்கிறது. “முவடிமண்கொண்டளந்தமன்னன் சரிதைக்கேமாலாகிப்போன்பயந்தேன்” என்னுமவர்போல்வாருண்டே. அவன் திருவுலகளந்தருளினநீனைவை ஸப்ரயோஜந மாக்கினவர்களேன்றாய்த்து அவர்கள் ஆதிக்கிறது. [எழுமினென்றுஇருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - “இங்கேயெழுந்தருளவேணும்” என்று இரண்டருகும்நின்று சொன்னார்கள். முனிவர்களேன்றது - வாங்நியமம் தவிர்ந்தமைக்குஸூசகம்; மௌனத்துக்குவிஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிதுவைகுந்தர்க்கென்று வந்தேதிரே] - பரமபதத்துக்குப்போவார்க்கு வழியிதுவேன்று எதிரேவந்துசொன்னார்கள். “ஐயதஸாஸுதே” (ஐகதஸ்ஸாஸ்வதே) என்று விவக்ஷிதரடையப் போகக்கடவதாய்க்கிடக்கிற வழி, இன்று இதுண்டாகிறதன்றே. “வாழ்வத விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரித்து நம் ஸத்தை யுண்டாகவேணும்” என்று எதிரேதந்தாமுடைய எல்லைகளைக்கடந்து வந்தாதிரித்தார்கள். [வைகுந்தர்க்கு] - தேசாந்தரமதனான ராஜா ஸ்வதேசத்திலே புகுமாபோலே, அங்கு நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க் கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு-வழியிது - என்று-எதிரே-வந்து-எழுமின் என்றுஇருமருங்கு இசைத்தனர்.

வன்தமர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸ்ரீவாமநன் இத்யாதி. இச்செயலுக்குஅப்படி தோற்றிருப்பாருண்டோவென்ன - மூவடி இத்யாதி. மாலாகி - வயாமுக்கையாய். போன்பயந்தேன் - விவரணையானேன். திருமொழி, “முன்னம் குறளுருவாய்” இத்யாதி. மலிதம் - அவன் திருவுலகு இத்யாதி. இச்செயலுக்குத் தோற்று ஆரேனும் அடிமைபுக்கு உஜ்ஜீவிப்பர்களோவென்னும் நினைவாலேயாய்த்து, அவன் திருவுலகளந்தருளிற்று; இவர்கள் அப்படிசெய்தால் அவன்நினைவுஸப்ரயோஜந மாமென்றபடி. இசைக்கை - சொல்லுகை. “முனிவர்கள்” என்று விசேஷித்து, “இசைத்தனர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - முனிவர்களேன்றது இத்யாதி. முனிவரானல் வாங்நியமம் தவிர்லாமோவென்ன - மௌனத்துக்கு இத்யாதி. “ஐவரெய்யுமாராவடிவெவ்வெவா

பலாராமத: | ஸம்ஹாஷணாஹிவகுஜாணந்தஸ்யகூஷாநுரோநய” என்னக்கடவதிறே. வைகுந்தர்க்கு - வைகுந்தம்புகுவார்க்கு. பரவித்தமான மார்க்கத்தை இவர்கள் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஜமத:இத்யாதி. ‘ஸுக்ஷுஷுமதீஹேதஜமதஸாஸுதேதே | வனக

யாயாகுநாவதுகிரியாவதபுதெவாந:” இதி ஸ்ரீஹவத்கீதாயாம் அஷ்டமே. கீழே “வைகுந்தர்க்கு” என்றதுக்கு - வைகுந்தம் போவார்க்கு என்றருளிச்செய்து, இங்கே வைகுந்தத்தள்ளவர்களேன்று விவக்ஷித்து, இங்கு நின்றும் போகிறவர்களை இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்னென்ன - தேசாந்தர இத்யாதி. ‘பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் தொழுதனர், வைகுந்தர்க்கு - வழியிது - என்று எதிரே - வந்து-எழுமினென்றுஇருமருங்கிசைத்தனர்’ இத்யங்கய:.”

நான்காம் பாட்டு.

எதிரெதிர் இமையவர் இருப்பிடம்வகுத்தனர்
கதிரவரவரவர் கைநீரைகாட்டினர்
அதிர்குரல் முரசங்கள் அலைகடல் முழக்கோத்த
மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன்தமர்க்கே.

ஆ—(எதிரெதிர்.) - மதுவிரிதுழாய்முடிமாதவன்தமர்க்கு, இவர்கள் ஒரு கால் இங்கே பர்பவஸிக்கப்பெறுவதுகாண்” என்னும் ஆசையாலே, இமையவர் எதிரெதிர் இருப்பிடம்வகுத்தனர். அர்ச்சிராத்யாதிவாஹிக முணங்கள், “பார்த்தருளீர், பார்த்தருளீர்” என்றென்று கைநீரைகாட்டினர்; கடலிரைத்தாற்போலே முரவபணவாதிவாத்யங்கள் ஸர்வலோகங்களும் அலிபூரிதமம்படி முழக்கப்பட்டன என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாஹிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் போகிறவழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும், வாஹியோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச் செய்கிறார்.

[கதிரவரென்று தொடங்கி] - அர்ச்சிராஹளான அவ்வவ ஆகிவாஹிக முணங்கள் ‘பார்த்தருளீர், பார்த்தருளீர்’ என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். [மதுவென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீயப்பதியினுடைய அழகிலே அகப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பெரிய பிராட்டியாரோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடி யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், லோக்யதாபூர்ணான ஸ்ரீயப்பதியினுடைய ஸேஷஹதரைக்கண்டு தேவலோகத்திலுள்ளார் ஸத்கரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மது விரி - மதுவைவிசுவிக்கிற, துழாய் முடி - திருத்தழாயைத் திருமுடியிலேயுடைய, மாதவன்தமர்க்கு-ஸ்ரீயப்பதிக்கு ஸேஷஹதரானவர்களுக்கு, இமையவர் - அநிமிஷராய்க்கொண்டு, (தேவர்கள்), எதிரெதிர் - இவர்கள் போகிறவழிக்குமுன்னே, இருப்பிடம் - வாஸஸ்த்தானமான உபகாரையகளை, வகுத்தனர் - சமைத்தார்கள்; கதிரவர - த்வாதஸாதித்யர்களும், அவரவர் - தந்தாமடைவிலே, (“ஸூரிஹிபுஷோக்ரதே” என்கிறபடியே), கை நிரைகாட்டினர் - கிரணங்களாகிற கைகளை நிரையாகக் கொடுத்தார்கள்; முரசங்கள் - அவர்கள் ப்ரவர்த்திப்பித்த முரசங்கள், அதிர்குரல் - அதிருகிற குரலானவை, அலைகடல் - அலைகிறகடலில், முழக்கோத்த-முழக்கோத்தன.

இ—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் ஷேவாஹிகள் இவர்கள் போகிறவழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும் வாஹியோஷங்களைப் பண்ணியும் கொண்டாடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[எதிரெதிர் இமையவர் இத்யாஹி] - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், “இவர்கள் இங்கே தங்கிப்போவார்களோ, இங்கே தங்கிப்போவார்களோ” என்னும் நசையாலே தேவர்கள் தோப்புக்கள் சமைத்தார்கள். இமையவரென்று ஸ்வலாவக்யமன்று; தோப்புக்கள் சமைக்கையிலுள்ள த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி. ப்ரஸூபிரா

யிருக்கிறபடியென்கை. [கதிரவரவரவர் இத்யாதி] - அர்ச்சிராடிகளாயுள்ள அவ்வோ ஆதிவாஹிக மணங்கள், “பார்த்தருளிர் பார்த்தருளிர்” என்று கைகளை நிரையேகாட்டி னார்கள். [அதிர்குரல் இத்யாதி] - அதிரா நின்றன குரலையுடைய முரசங்கள். கடல் கிளர்ந்து முழங்கினாற்போலே முழங்காநின்றன. அங்குத் தங்குகையிலுண்டான ஆத ராதிசயந் தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்கள். [மதுவிரிதுழாய்முடி] - ஸ்ரீயஃ பதியுடைய ஒப்பீன. அழகில்லையகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக் கென்னுதல்: இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பிராட்டியோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுதல்.

சுரு.—நாலாம்பாட்டு. †மேலுள்ளலோகங்களில்தேவர்கள், இவர்கள், போகிற வழிகளிலே தங்குகைக்குத் தோப்புக்கள் சமைத்தும் வாத்யாதிகோஷங்களைப்பண்ணி யும் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[எதிரேதிரித்யாதி] - பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும், “இவர்கள் இங்கே தங்கிப் போவார்களோ? இங்கே தங்கிப்போவார்களோ?” என்னும் நசையாலே, தேவர்கள் தோப்புச்சமைத்தார்கள். இமையவரேன்று - ஸ்வலாவக நமன்று; தோப்புச்சமைக் கையிலுண்டான த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி; இளையபெருமாள் அடிமைசெய் கைக்கு உறுப்பாக உறங்காதிருந்தாற்போலே இவர்கள் அங்கே புக்குத்தங்குகிறார்களா ன் றிறே, தந்தாம் ஸ்வரூபலாலத்துக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கிறபடியிறே; ராஜாக்களோருகால் கண்டேசிரித்து “அழகிது” என்று போகைக்காக மாநாவிசமைப்பாரைப் போலே [கதிர் இத்யாதி] - ஆதித்யர்கள், நிலைவிளக்குப்போலே “இங்ஙனே யெழுந்தருள, இங்ஙனே யெழுந்தருள: பார்த்தருள, பார்த்தருள” என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். அர்ச் சிராதிகளான ஆதிவாஹிக மணங்களாகவுமாம் (கதிரவர் - தேஜோவிசிஷ்டர்.) [அதிர் இத்யாதி] - அங்கே கால்தாழ்வர்களேன்று, அதுகேளாதபடி, அதிராநின்றன ஸ்வ ரியையுடைய முரசங்கள், அலையையுடைத்தான கடல்போலே முழங்கிற்றின; அன்றியே, இங்கே தங்குகையிலுண்டான ஆதராதிசயந்தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்க

நாலாம்பாட்டு.—எதிரேதிர் இத்யாதி. “எதிரேதிரிமையவர்” என்று தொடங்கி “முழக்கொத்த” என்னுமனவும் கடாஹித்தவதாரிகை - மேலுள்ளலோகங்களில் இத்யாதி. இருப்பிடம் - தோப்பு; வாத்யாதிகோஷங்கள் - வாத்யகோஷாதிகளென்றபடி. ஆதிஸப்தத்தாலே- “கைந்நிராகாட்டினார்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

“எதிரேதிர்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - பார்த்தபார்த்தவிடம் இத்யாதி. இருப் பிடம் வருக்கிறதற்குப் பரயோஜனமருளிச்செய்கிறார் - இவர்கள்இங்கே இத்யாதி. தேவர்களென் னாதே “இமையவர்” என்றதுக்கு ஊவம் - இமையவரேன்று இத்யாதி. கார்ப்பரையாலே கண் விழித்திருந்த பெருண்டோவென்ன - இளையபெருமாள் இத்யாதி. அவர்கள் இப்படிசெய்கைக்கு அதித்வரையோடே பேசுகிறவர்கள் தங்குவார்களாவென்ன-இவர்களங்கே இத்யாதி. உத்தத்ததுக்குத் தருஷ்டார்த்தம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி. மாநாவிசமைக்கை - மஹாநவமிக்கு ராஜத்வாரங்களிலே அலங்கரிக்கை “கதிரவர்” என்று தேஜஸ்ஸையிட்டு விசேஷிக்கிறதற்கு ஊவம் - ஆதித்யர்கள் இத்யாதி. நிலைவிளக்குப்போலே என்றது - “கதிரவர்” என்ற பதச்சத்தியைப்பற்ற. நிரையே - வரிசையாக. இமையவர்கள் வருத்த விருப்பிடத்தே கால்தாழ்வர்களேன்று அதுகேளாதபடி அவ் வருகுள்ளாராலே முரசங்கள் முழக்கப்பட்டனவென்னுதல், இருப்பிடம் வருத்தவர்களே வாத்யங் களையும் கோஷிப்பித்தார்களென்னுதல்; இந்த அர்த்தத்தவயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அங்கே கால்தாழ்வர்களேன்று இத்யாதி வாத்யவயத்தாலே. “மதுவிரிதுழாய்முடி” என்ற விசேஷணத்

ளென்றுமாம். [மதுவிரி இத்யாதி] - கோட்டோசையாலும், ஆள்களேதிரேசென்று சொல்லுகையாலும், சென்ற இவர்களுக்கு ஒப்பித்தபடியே கோடுக்கைக்காகப் பிராட்டியோடேகூட அழித்தழித்தோப்பிக்கிறபடி. [மாதவன்தமர்க்கே] - “பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றினவர்கள் பிராட்டிமுன்னாக அடிமைசெய்கைக்கு வாராநின்றார்கள்” என்று ஒப்பிக்கிறபடி. ஸ்ரீயஃபதியினுடைய ஒப்பனையழகிலே யகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக்கென்னுதல் [எதிரேதிரித்யாதி] - இங்கு “வைஷ்ணவர்கள்” என்றதுவே ஹேதுவாகப் பங்குபெறுதே திரியுண்ட வைஷ்ணவர்களை அங்குள்ளார் எதிர்கொண்டு இருப்பிடங்கள் கோடுக்கப்படுகிறபடி! மிளகாழ்வான் படைவீட்டிலே அகரத்துக்குச்செல்ல, “நீ ஆந்தராளிகள்; உனக்குப்பங்கில்லை” என்ன, “நன்மையில் குறையுண்டாய்ச் சொல்லுகிறேனோ, அன்றோ” என்ன, “நன்மையில் குறையில்லை இதிறேஹேது” என்ன, “நம்நெஞ்சில் இல்லையாகிலும் இவர்கள் வைஷ்ணவர்களென்று கைவிடப்பெற்றோமிதே” என்று புடைவையைமுடிந்து ஏறட்டுக் கூத்தாடினான். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மாதவன்தமரென்று வாசலில்வானவர்
போதுமின்எமதிடம் புதுதுகவேன்றலும்
கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர்கேருடர்கள்
வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே.

ஆ.—(மாதவன்தமர்.) - இவர்கள் போகிறவழியில் வர்த்திக்கும் தேவர்கள், இவர்கள் மாதவன்தமரென்று உகந்து, தந்தாமுடைய ஸ்த்தாநங்களையும் ஐஸ்வர்யங்களை யும், இவர்களுக்கு “இவற்றைக்கொள்ளவேணும்” என்று ஸமர்ப்பித்தார்கள்; கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர்கருடர்கள்; வேதநல்வாயவர், ஜ்யோதிஷ்டோமாஹி யாமுனித்தமான தங்கள் ஸம்ருத்தியைக் கொடுத்தார்களென்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்திராஹி களும் மற்றுமுள்ளாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

துக்கு லாவம் - கோட்டோசையாலும் இத்யாதி. “மாதவன்” என்றதைப்பற்ற-பிராட்டியோடே கூட என்றது. “மதுவிரி” என்று - புதுமையைச்சொல்லுகையாலே ‘அழித்தழித்தென்றது’. விரி- ப்ஷவஹியாநின்றன்ன. கீழே பிராட்டியும் தானுமாய் ஒப்பித்தபடியைச்சொல்லி, தானையொப் பிச்சிறுனென்று தாற்பரியாந்தரம் - பிராட்டிபுருஷகாரமாக இத்யாதி. மதுஷ்யர்களுக்கு மேலான தேவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் வாகியறிந்து ஸத்கரிக்கிறபடியையும், இங்கே எத்தனையேனும் தண்ணி யரும் வைஷ்ணவர்களை அவமானப்பண்ணுகிறபடியையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு- இங்குவைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி. வைஷ்ணவத்வமே ஹேதுவாகப் பங்குபெறுதாருண்டோ வென்ன,ஐதிஹ்யம்அருளிச்செய்கிறார் - மிளகாழ்வான் இத்யாதி. ஆந்தராளிகள்-நடுவேயிருக்கிற வன். அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முக்தர்க்கும் கூட்டல்லாத மத்யஸ்த்தனான முமுக்ஷு- என்றபடி. ‘மதுவிரி’ என்று தொடங்கி, ‘முழக்கொத்த’ இத்யந்வயி. முாசங்கள்அதிகுற குர லானவை அலைகிற கடலின் முழக்கொத்தன என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். (சு)

[வாசலில் வானவர்] - வழியில் டேவர்கள். [போதுமினென்று தொடங்கி]- வந்து எங்களையிகாரங்களைக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே கின்னரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள்; மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராயநம்பண்ணுமவர்கள் தங்களுடைய ஸமாராதனமலங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

ப. — அந்தரம், வழியில் வருணைந்தரப்ராஜாபதிகளானவர்கள், “ஸ்ரீபப்பதியானவனுக்கு ஸேஷபூதர்” என்று ஆகரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வானவர் - வருணைந்தரப்ராஜாபதிகளாகிற ஆதிவாஹிகதேவர்களானவர்கள், வாசலில் - தந்தாம்பதங்களில் தலைவாசலிலேவந்து சின்று, மாதவன்தமர் - ஸ்ரீயப்பதிக்கு ஸேஷஹதர்களிவர், என்று - ஈன்றதரித்து, போதுமின் - “இங்கனையெழுந்தருளுங்கோள்”, எமதிடம்புகுதுக - எங்களதிகாரமான ஸ்த்தலங்களிலே ப்ரவேஸியுங்கோள், என்றலும் - என்று ஸவஹுமாரமாக ஸத்கரித்தவளவிலே, (அவ்விடங்களில் கர்மஜதேவராய்), வேதநல்வாயவர் - வேதேசாச்சாரணத்தாலே விலக்ஷண முவரானவர்கள்; வேள்வி - (தங்கள்)பாறாதிகர்மங்களை, உள் - “ஸமலமாகப்பெற்றதே” என்று ஸாடாமாய்க்கொண்டு, மடுத்து - (இவர்கள் திருவடிகளிலே) ஸமர்ப்பித்து, கின்னரர் - கிந்நரர்களும், கெருடர்கள் - கருடர்களுர், தீதங்கள்பாடினர் - தீதங்களைப்பாடினார்கள்.

இ. — அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணைந்தராலிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன் தமரென்று] - “பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஆஸ்ரயித்த அந்தப்புரபரிகாமன்றோ இவர்கள்” என்றாய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது. [வாசலில் வானவர்] - வழியில் டேவர்கள். அவர்களாகிறார் - வருணைந்தரப்ராஜாபதிகள். [போதுமினெய் திடம் புகுதுகவென்றலும்] - இங்கனையெழுந்தருளவேணும் எங்கள் அயிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும்” என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே, கின்னரர்களும் கெருடர்களும் பாட்டுக்களைப் பாடினார்கள். மேலில் லோகங்களிலே வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராயநம்பண்ணுமவர்கள், ஸமாராயநங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிரபேக்ஷராய்ப் போகிற இவர்களுக்குத் தந்தாமயிகாரங்களைக் கொடுப்பார் பாடுவார் யாமமலங்களைக் கொடுப்பார்களாகிறார்களிறே, தந்தாம் ஆதரத்தாலே. “ஸ்ரீதக்ஷஸிநுமிவ்ரஹ்மஸாஸிதக்ஷஸம்ஸுத” என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்கும் தனையிறே.

ஈடு. — அஞ்சாம்பாட்டு. ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணைந்தராலிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன்தமரென்று] - பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஆஸ்ரயித்த அந்தப்புரபரிகாமன்றோவேன்றாய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது; ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானைப் பற்றினவர்

அஞ்சாம்பாட்டு. — மாதவன் இத்யாதி. “வாசலில்வானவர்” என்று தொடங்கி “வேள்வியுன்மடுத்தே” என்னுமனவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இத்யாதி. மற்றுமுள்ளார் என்கிறது - “கின்னரர்” இத்யாதியைப்பற்றி.

“வாசலில் வானவர்” என்றதுக்கு - வழியில்தேவர்க ளென் றர்த்தமாயிருக்க, ‘வருணைந்தரப்ராஜாபதிகள்’ என்கிறது - மேலே “எமதிடம்புகுதுக” என்று - எங்களதிகாரங்களைக்

ஆளும் பாட்பு.

புலநெடுநாவலுமார்க்குரிசுடரளதாறுமார்க்குமாபயமா: 'இதிலாலகாண்டேகுரீலகஸ்லாவாயாம்.

ப.—அநந்தரம், “ஸேஷித்வசிவந்மானதிருவாழியையுடையவனுக்குஸேஷ ஊதரான நீங்கள் இந்த ஊர்த்வலாகத்தை நிர்வஹியுங்கோள்” என்று ஆதிவாஹிக மஹிஷிகள் வாழ்த்தினபடியை யநுசிச்செய்கிறார்.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் - வைதிகர் ஸகலபர்மங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, விரைகமழ் - பரிமளத்தைப் பாவஹிக்கிற, நறும் - ஸுகந்தமான, புகை - தூபங்களானவை, எங்கும் கலந்து - , காளங்கள் - காளங்களையும், வலம்புரி - வலம்புரிகளையும், இசைத்தனர் - தவரிப்பித்தார்கள்; (இவர்களைக்கண்டபரீதியாலே), வான் - ஒளியையுடைத்தாய், ஒண் - தர்ஸநீயமான, கண் - கண்களையுடைய, மடந்தையர் - தேவஸ்தரீக ளானவர்கள், ஆழியான் - திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, தமர் - ஸேஷ ஊதரானநீங்கள், வானகம் - இந்தஸ்வர்க்காகிபதங்களை, ஆண்மின்கள் - ஆளுஷி கோளாகவேணும், என்று மகிழ்ந்து - என்று பரீதியையுடையாராய்க்கொண்டு, வாழ்த்தினர் - வாழ்த்தினார்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸத்காரபூர்வமாக தேவஸ்தரீகள் உகந்து இவர்களை ஆசீர்வசங்களைப் பண்ணினார்கள் என்கிறார்.

[வேள்வியுள் மடுத்தலும்] - அவர்கள் தங்கள் யாமமலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே வேறே சிலர் அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு நல்லபுகைகளைப் பரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசரமாகையாலே ஸ்ப்ரு ஹணியமான புகை. [காளங்கள் இத்யாடி] - அவர்கள் கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறே சிலர் காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்துப் பரிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க தவரித்தனர். [ஆழியாந்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸேஷஊதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோளோ? என்றாய்த்து ஸ்தோதர்ப்ரசாரம். அவன்தானும் தன் விஹிதைய “ஊகாநாடி” என்றனரேவிரூப்பது? “ஆளக்குறையென்” என்பர்கள். [வாளொண்கண் இத்யாடி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். ஒளியையுடைத்தாய் ஆகர்ஷகமான கண்களையுடையவர்கள். இது ஸ்வரூபகயோகம் பண்ணுகிறதன்று; இவர்களைக் கண்டத்தாலே கண்களுக்கு உண்டான ஒளியையும் அழகையும் சொல்லுகிறது. [மகிழ்ந்தே] - ஐர்த்தாக்கள அறுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று; பரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஊவத்ஸம்வந் யசம் ஹேதுவாக நீசராலே பரிஊததையப்போந்தவன், ஸரீரவியோம ஸமநந்தரத்திலே தங்களுக்கு அவ்வருகிஸ்ஸாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவர் பேறு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸத்காரபூர்வமாக தேவஸ்தரீகளுகந்து இவர்களை ஆசீர்வசங்களைப்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள்மடுத்தலும்]-அவர்கள் தங்களுடைய யாமமலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, வேறேசிலர், அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு நல்லபுகைகளைப் பரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹ

ஆறும்பாட்டு.—வேள்வியுள் இத்யாதி. “வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்து” என்றத்தைக் கடாசுதித்து அவதாரிகை - ஸத்காரபூர்வமாக இத்யாதி.

“வேள்வியுள்மடுத்தலும்” என்கிறவிது - அதுவாதம். மடுத்தலும் - மடுத்தவளவிலே; ஸமர்ப்பித்தவளவிலேயென்றபடி. “விரைகமழ்” என்றதற்கும் * நறுமைக்கும்பேதமேதென்ன -

ணியமான புகை. [காளங்கள்இத்யாதி] - அவர்கள்கோடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக் கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறேசிலர்கள், காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்து ஸ்வரீப்பித்தார்கள். [கலந்தேங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமோக்க ஸ்வரித்தன. (தவநிக்கும்போது தவரிப்பிப்பாரும் வேணுமிறே.) [ஆழியான் தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - “ஸ்ரவேஸ்வரனுக்கு ஸேஷஹுதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோள்” என்றாய்ந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுவது. அவன் தானும் தன்விஹுதியை “ஹதாநாடி” (பக்தநாமம்) என்றன்றோவிருப்பது. “ஆளுகைக்குக்குறையென்?” என்பர்கள். [வாளொண்கண்இத்யாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். தேசாந்தரம் போன ப்ரஜையைத் தாய்மார் குளிரப்பார்க்குமாபோலே, ஒளியையுடைத்தாய் அழகிய கண்களாலே குளிர நோக்கினபடி. [மகிழ்ந்தே] - பர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று, ப்ரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஹவத்ஸம்ஸந்யமேஹேதுவாக நீசராலே பரிஹுதனாய்ப்போந்தவன், ஸரீரவியோமஸமந்தரத்தில் தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாமெப்படியிறே இவன்பேறு !. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும்
தோடர்ந்துஎங்கும்தோத்திரஞ்சோல்வினர்தோடுகடல்
கிடந்தளங்கேசவன் களரோளிமணிமுடி
†குடந்தைஎங்கோவலன் குடியடியார்க்கே.

ஆ.—(மடந்தையர்.) ஆஸ்ரிதபரித்ராணர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடல் திருக்குடந்தை தொடக்கமாகவுள்ள தேசங்களிலேவந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின எம்பெருமானுக்குக் குடியடியாரான இவர்களை இப்படி மடந்தையர் வாழ்த்துமளவிலே, மருத்துக்களும், வஸுக்களும் தந்தாமுடைய லோகங்களன்றியே லோகாதாரங்களிலும் தொடர்ந்து தொடர்ந்து ஸ்துதித்தார்க ளென்கிறார்.

ஒ—ஏழாம்பாட்டில், மருதமணமும் வஸுமணமும் தங்களெல்லைகளுக்கப் பாலும் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்கள் என்கிறார்.

பரிமள இத்யாதி. பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற ஸ்ப்ருஹணீயமான யுமங்களை யென்று ஸுப்தார்த்தம். ‘ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்’ இத்யத்யாஹார்யம். விரை - பரிமளம். கமழுகை - பரம்புகை. காளங்கள் - சிஹ்நங்கள். இசைத்தனர் - தவரிப்பித்தார்கள். கலந்து - மாறிமாறியென்றபடி. த்வநித்தன - தவரிப்பித்தார்கள். ஈஸ்வர விஹுதியை இவர்கள் கொடுக்கலாமோ? என்ன-அவன்தானும் இத்யாதி. “வாளொண்கண்மடந்தையர்” என்று அவர்கள் கண்களை வர்ணிக்கிறதற்கு ஹவம் - தேசாந்தர இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின்ஓபாடு - இங்கு ஹவத்ஸம்ஸந்யமே இத்யாதி. ‘வேள்வியுள் மடுத்தலும் விரைகமழ் நறம்புகையை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்’; காளங்கள் வலம்புரி கலந்து எங்கும் இசைத்தனர்; ஆழியான் தமரான நீங்கள் வானகம் ஆண்மின்கள் என்று வாளொண்கண் மடந்தையர் - மகிழ்ந்து வாழ்த்தினர்’ இத்யந்வயம். (சு)

† ‘குடந்தையன் கோவலன்’ என்று உரைக்குப்பாடமாகலாம்.

[தொடுகடல்கிடந்தவென்று மேலுக்கு] - ஆஸ்ரிதார்பூமாக நிரதிஸயஸௌந்தர்யயுக்தனயக்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி அங்குச் செல்லமாட்டாதவர்களுக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின மோபாலனுடைய க்ரமாமதமான அடியார்க்கு.

ப.—அநந்தரம், க்ஷீரார்ணவஸாயிபாய் ஸர்வாயிகளும் அர்ச்சாவதார ஸுல ஹனவனுடையஸேஷஹிதார்க்குமருடி மணங்களுக்கும் வஸுமணங்களுக்கும் பின்தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

தொடுகடல்கிடந்த - அமரயமானகடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, எங்கேசுவன் - என் பால்வாரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு நிதயஸூரிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் உத்பாதகனானகேசவனாய், (எங்கனையதுஹிப்பிச்சிற அந்தஸேஷித்வஸூசகமாய்), கிளர் லுளி - கிளர்ந்து லுளியையுடைத்தாய், மணிமுடி - மணிமயமான திருவலிஷேகத்தை யுடையனயக் கொண்டு, குடந்தையன் - திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, கோவலன் - க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார்க்கு - ஸந்தாநமாக அடிமையானவர்களைப்பற்றி, மடந்தையர்-(தந்தாமுடைய) ஸ்த்ரீகள், வாழ்த்தலும் - வாழ்த்தினவளவிலே, மருதரும் - மருத்துக்களும், வஸுக்களும் - அஷ்டவஸுக்களும், (ஹவததுஹவத்வரையாலே அவர்கள் சீக்ரமாமிகளாகையாலே), எங்கும் தொடர்ந்து - எங்கும் தொடர்ந்துசென்று, தோத்திரம் சொல்லினர் - ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணினார்கள். தொடுதல் - தோண்டித் தலாய், ஆழத்தைக்காட்டுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மருடி மணமும் வஸுமணமும் தங்களுக்கெல்லாருக்கு அப்பாலும் தொடர்ந்துசென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[மடந்தையர் வாழ்த்தலும்] - அந்த தேவஸ்த்ரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே. [மருதரும் இதயாழி] - மருத்கணங்களும் வஸுமணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷமாத்ரத்திலே ஒருலோகத்திலின்றும் லோகாந்தரத்தேறப் போமவர்களாகையாலே தங்களுக்கெல்லாருக்கு உள்ளுப்புகழ்ந்தவளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்து புகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சடக்கெனப் போகிறதுக்கடியென்னென்னில்;—“தாங்கள் காண்பதென்னொன்றுகொலோ?” என்றிருக்குமவர்களாகையாலும், மஜீவெயங்குணவிலி” என்றிருக்குமவன் கருத்து அறியுமவர்களாகையாலும். [தொடு கடல்கிடந்த] - பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடு கடல்] - தோண்டப்பட்ட கடல். ஆழ்த்தகடல். [எங்கேசுவன் இதயாழி] - ஆஸ்ரிதார்பூமாக க்ருஷ்ணனய்வந்து அவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழுவாதபடி திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். [எங்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானேவந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினு னென்கிறது. அவன்போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின்மலமன்றோ என்று கொண்டாடாநிற்பார்கள். [கிளரொளிமணி முடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆயிராஜ்யஸூசகமான திருவலிஷேகம். பரவ்யூஹவிஹங்குளினளவன்றிக்கே திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்பையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்கள் என்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிப்பது.

நாடு.—எழாம்பாட்டு. மருத^௧ கணங்களும் வஸுகணங்களும் தங்கள் எல்லைக்கு இப்பாலும் தொடர்ந்து சென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[மடந்தையர் வாழ்த்தவும் இத்யாதி]—அத்தேவஸ்தரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே, மருத கணங்களும் வசுகணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்]—தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெங்கும், சென்று. [தோத்திரஞ்சொல்லினர்]—புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷ மாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப்போமவர்களாகையாலே, தங்கள் எல்லைக்குள்ளில் புகழ்ந்த வளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்துபுகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சடக்கேனப்போகிற இதுக்கு அடியென்? என்னில்—தாங்கள், “கண்ணன் விண்ணுர்தொழுவே சரிகின்றனசங்கம்” என்றும் “காண்பதெஞ்ஞான்றுகோலோ?” என்றும் “மாகவைகுந்தம் கரண்பதற்கேன்மனமேக மெண்ணும்” என்றும் “உடன்கூலே தென்றுகோலோ” என்றும் இருக்கையாலும், “**நஜீ வெயம் கண்ணபி**” (நஜீவெயம் கண்ணபி) என்று இருக்குமவன் கருத்தறியு மவர்களாகையாலும். [தொடுகடல்கிடந்த]—பரமபதத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடுகடல்]—தொண்டப்பட்ட கடல்; ஆழ்ந்த கடல். [எங்கேசுவன் இத்யாதி]—ஆழ்ந்தார்த்தமாக க்ருஷ்ணரூப வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழுவாதபடி (திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்.) [எங்கோவலன்]—க்ருஷ்ணன் தானே வந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்கிறது. மருதரும் வசுக்களும், அவன் போய்ப் பண்ணின க்ருஷ்ணன் வலமன்றோ வென்று கொண்டாடாநிற்பார்கள். [கிரோளிமணி முடி]—மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவவியேசுகம். வ்யூஹ விஹங்களினளவன்றிக்கே) திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொத்தவர்களன்றோ இவர்க ளென்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிப்பது. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

குடியடியார் இவர்கோவிந்தன் தனக்கென்று
முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கோள்ளக்
கோடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே.

எழாம்பாட்டு.—மடந்தையர் இத்யாதி. “மருதரும் வசுக்களும் தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ் சொல்லினர்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மருத^௧ கணங்களும் இத்யாதி.

“எங்கும் - தொடர்ந்து” என்றதுக்கு ஹவம் - நங்களெல்லே இத்யாதி. தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவானென்னென்ன - ஒருநிமேஷ இத்யாதி. தாங்கள் காண்பது இத்யாதி. அவனையும் பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகளையும் காணவேண்டுமென்கிற த்வரையாலும், அவன் கருத்தறியுமவர்களாகையாலும் த்வரித்துப்போகிறார்களென்றபடி. ஹலிதம்-ஆழ்ந்தகடல் என்று. “கோவலன்” என்கிறவனுக்கு நீர்மையிலே நோக்கு “குடியடியார்க்கு” என்றது - கர்மணிஷஷ்டியாய், குடியடியார்களை என்றபடி. தொடுகடலென்றுதொடங்கி, தோத்திரம்சொல்லினர் இத்யவ்யயு. (எ)

† இது ‘காண்பது’ என்பது லேககப்ரமாதத்தாலே வந்ததாயிருக்கவேணும்.

ஆ—(குடியடியார்இவர்)-குடியடியாரிவர் கோவிந்தன் தனக்கென்று, இவரை, ஸேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்திலே அலிஷித்தராய் அதுக்கு முடிசூடியிருந்த * அயர்வறுமம ரர்கள் முறைமுறையெதிர்கொள்ள, வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகுகைக்காக, இவர்கள் முன்னமே த்வஜபதாகாதிகளாலே யலங்க்ருதமான பெரிய திருக்கோபுரத்தைச் சென்று குறுகினார்க ளென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகாகத் திருநாட்டில் எல்லைக்குப் புறம்பாக நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியாரென்று தொடங்கி] - கோவிந்தன் தனக்குத் தரும் ஸந்தாநப்ர யுத்தமான அடியார் என்று ஸேஷத்வத்துக்குச்சூடின முடியையுடைய அயர்வறுமமார் கள் பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. [கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்படுவதுஞ்செய்து திருநாட்டுக்கெல் லையான மதினையுடைய திருக்கோபுரத்தைக் குறுகினார்கள். தங்கள் வரவா லுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருமேனியையுடைய ஸ்ரியோபதியதான ஸ்ரீவைகுண்டத் திலே புக்கிருக்கக்காக.

ப.—அந்தரம், ஆஸ்ரிதஸூலஹுன க்ருஷ்ணனுடைய அடியாரென்கிற ஆகரத்தாலே பரமபதவாஸிகள் நாட்டெல்லையிலே வந்தெதிர்கொள்ளப் பரமபதத்தைக் கிட்டினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இவர்), கோவிந்தன் தனக்கு - ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவதீர்ணனுன க்ருஷ்ண னுக்கு, குடியடியார் - அந்நார்ஹமான குலத்தையுடைய அடியார், என்று - , முடி உடை - ஸர்வரோபாதி அலிஷேகாதி ஸாரூப்யத்தையுடையாரான, வானவர் - நித்ய ஸூரிகள், முறைமுறை - தந்தம் தரங்கள் தப்பாமல், எதிர்கொள்ள - , (இவர்கள் வரு கிறார்களென்று), வடிவுடை - அலங்க்ருதமான வடிவையுடையவனாய், மாதவன் - (“ஸ்ரியாலாயபு”) என்று லக்ஷ்மியோடே கூடுவெழுந்தருளியிருக்கிற) ஸர்வேஸ்வர னுடைய, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, புக - ப்ரவேசிக்கைக்கு உறுப்பாக, கொடி அணி-(தங்கள் வரவுக்கு அலங்காரமாக எடுத்துக்கட்டின) கொடியாலே அலங்க்ருத மாய், நெடுமதிள் - உயர்ந்தமதினையுடைத்தான, கோபுரங்குறுகினர் - தலைவாசலிலே புக்கார்கள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத் துக்குப்புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியார் இத்யாடி]- அவனுடைய ஸௌலக்ஷ்யத்திலே தோற்று ஸபரிகா மாக எழுதிக்கொடுத்தவர்க ளென்றபத்து நித்யஸூரிக ளாதரிப்பது. “குடந்தை யெங்கோவலன் குடியடியார்” என்றதுகீழ்; “குடியடியார்இவர் கோவிந்தன் தனக்கு” என் றது இங்கே. ‘இவர்கள் விவவங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள். இவர்கள் உகந்தருளின லிலங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள்’ என்றய்த்து அங்குள்ளார் ஸ்லாஸிப்பது. [முடியுடை வானவர்] - அவரோபாதியும் மதிப்பில் குறைவற்றவர்களாய்த்து இவர்களை ஆதரிப்பார். அலிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒத்திருக்குமாகில் வாசி என்னென் னில்,—அவன் ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும். இவர்கள் அடிமைக்கு முடிசூடி யிருப்பார்கள். [முறைமுறை யெதிர்கொள்ள] - பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. “யது

10-39

மானைக்கண்ட சக்ரவர்த்தி “வஹுநாஸுபுவேவ” (புநாயுவேவ) என்று சொல்லப்பட்ட டாற் போலவும். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே] - தங்கள் வரவால் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்தவடிவையுடைய ஸ்ரீயஸ்பதியதான பரமபதத்திலே புகுகைக்காக. வந்துகிட்டினாரென்றவாறே, தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாற்போலையாமென்கை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர்
வைகுந்தன் தமர்எமர் எமதிடம்புகுதேன்ற
வைகுந்தத்து அமரரும் முனிவரும்வியந்தனர்
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர் விதியே.

ஆ.—(வைகுந்தம்.) - வைகுந்தம்புகுமளவில், வாசலில்வானவர், “வைகுந்தன் தமராகையாலே எங்களுக்கு ஸ்வாமிகளான நீங்கள் எங்களுடைய ஊழைக்கைக் கர்யைகருபமான ஸம்ருத்திகளைக் கொள்ளவேணும்” என்று ஸமர்ப்பித்து, ஊழைக்குணாவலஜநித நிரதிஸயப்ரீதிகாரித ஸர்வபரிசர்யைகஜோதரான அமரரும், ஊழைக்குணாவலஜநித நிரதிஸயப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிந்ருதராய் ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு கூமரன்றியேயிருக்கும் முனிவரும், “பூமியுள்ளேயுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருநாட்டிலே வருகைக்கு நாம் என்ன ஊழையும் பண்ணினோமோ!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்க ளென்கிறார்.

ஒ — ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவாறே அங்குத்தை நித்யஸூரிகள் ஸர்ஸாரிகளானவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே வருவதே! இதென்ன புண்யமலம்! என்று விஸ்மயப்பட்டார்க ளென்கிறார்.

[வைகுந்தமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புகுங்காட்டில் திருவாசலில் முதலிகள் வைகுந்தனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள் எங்கன்பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணுமென்று. [அமரரும் முனிவரும்] - கைங்கர்யபரகரான அமரரும் அதுக்கும் கூமரன்றிக்கே ஊழைக்குணங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்வவாவரான முனிவரும்.

ப.—அநந்தரம், “ ஸ்ரீ வைகுண்டநாஸுபுவேவ ஸேஷஜாதரானவர்கள் நமக்கு உத்தேஸ்யர்” என்று, திருவாசல்காக்கும் முதலிகளான ஆகரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வைகுந்தம்புகுதலும் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்று புக்கவளவிலே, வாசலில் வானவர் - திருவாசல்காக்கும் முதலிகளானவர்கள், வைகுந்தன் தமர் - ஸ்ரீவை

ஹுநாஸுபுவேவ” இத்யயோத்யாகாண்டே த்வாஹே. “வடிவுடை” என்றதுக்கு ஹவாந்தரம் - தங்கள் இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - வந்து கிட்டினார் இத்யாதி. ‘குடியடியார்’ என்று தொடங்கி, ‘வைகுந்தம் புகுகைக்காக - கோபுரம் குறுகினர்’ இத்யங்கய. (அ)

குண்டநாயனுக்கு ஆடிரணியரானவர்கள், எமர் - நமக்கு உத்தேஸ்யர்; எமதிடம்புகுத - எங்களதிகாரத்திலே புகுவேணும், என்று - , வியந்தனர் - உகந்தார்கள்; வைகுந்தத்து - அத்தேசத்திலே, அமரரும் முனிவரும் - (கைங்கர்யபரராயும் குணாதுலவபரராயும் மிருக்கிற) அமரரும் முனிவரும், மண்ணவர்-ஊமியிலே ஸப்டாஜிவிஷய ப்ரவணராயிருந்தவர்கள், வைகுந்தம்புகுவது-பரமபதத்தேபுகுவது, விதியே! - ஒருஊக்யமே!, என்று வியந்தனர் - உகந்தார்கள். வியந்தனரென்கிறவிடம், “எமதிடம்புகுதென்று - வியந்தனர்” என்றும், “அமரரும் முனிவரும் வியந்தனர்” என்றும் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதித்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவளவிலே, அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் “பரமபதத்திலேவந்த இது என்ன லாமீயமலம்!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும்]-பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல்காக்கிற முதலிகள், “ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக்கொள்ளவேணும்” என்றாய்த்து, அவர்கள் பாசரம். “பயிலுந்திருவுடையார் யவரே லும்-எம்மையாளும் பரமர்” என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து அங்குள்ளாருமிருப்பது. திருவாசல் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்துக்கையைக்கொடுத்து, கொண்டிபுக்குத்தங்கள் கைப்புடைகளிலேயிருத்திப் பிரம்பையும் கொடுப்பர்களாய்த்து. சென்று புகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேஸ்யம்: அங்கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாதமை: ஆகையாலே இவர்கள் கொள்வதும் அவர்கள் கொடுப்பதும் அது. ‘புகு’ என்றது - புகுதுக என்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்] - இவர்களாலே ஸத்க்ருதரானவளவிலே நித்யஸூரிகள் விஸ்மயப்படுவர்கள். [அமரரும் முனிவரும்]-கைங்கர்யபரரானவர்கள் அமர், அதுக்குக்ஷமரன்றிக்கே ஸௌந்தர்ய சீலாலிகளிலே யீடுபடும் ஸ்வ லாவரானவர்கள் - முனிவர்கள். “கஹம்ஸவ-ஹ்ரிஷ்யாதி” என்கிறபடியே அடிமை. யிலொன்றும் குறைய நிற்கமாட்டாதாரும் குணாதுலவத்துக்கு அவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதபடியா யிருப்பாருமாய்த்திருப்பது. [வியந்தனர்]-விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே] - ஸம்ஸாரத்திலே ஸப்டாஜிவிஷயங்களிலே பழகிப்போந்தவர்கள் பரமபதத்திலேவந்து புகுந்து கைங்கர்யமே யாத்ரையாவதே! இதொரு ஊக்யமலமிருந்தபடியே! என்றாய்த்து அவர்கள் கொண்டாடுவது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பரமபதித்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸத்க்ருதராய், அங்குள்ளநித்யஸூரிகள் “பரமபதத்திலேவருவதே! இதென்ன லாமீயமலம்!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும்இத்யாஜி]-பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல்காக்கும் முதலிகள், “ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணும்” என்றாய்த்து, அவர்கள் பாசரம். “பயிலுந்திருவுடை

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வைகுந்தம் இத்யாதி. “வாசலில்வானவர்” என்றுதொடங்கி “விதியே!” என்னுளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - பரமபதித்திலே இத்யாதி. பரமபதத்திலேவருவதே யென்றது - மண்ணவராய்வைத்து விண்ணவராவதேயென்றபடி.

இங்குரின்றும் போகிறவர்களை, நித்யஸூரிகள் “எமர்” என்னக்கூடுமோவென்ன - பயிலுந்திரு இத்யாதி. புகுத என்று - கைக்கொள்ளவேணுமென்று. கைக்கொண்டால் தாங்கள்

யார் யவரேலும் - எம்மையாளும்பரமர்” என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து, அங்குள்ளாரும் இருப்பது. திருவாசலில் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்து, கையைக்கோடுத்து, கொண்டேபுக்குத்தங்கள்கைப்புடைகளிலேயிருத்தி, திருக்கையிலே பிரம்பையும் கொடுப்பர் களாய்த்து. சென்றுபுகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேசம், அங்கிருக்கிறவர்க ளுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை யாகையாலே, இவர்கள் கொள்ளுவதும்அது; அவர்கள் கொடுப்பதும்அது. ‘புகுத’ என்றது - புகுதுகவேன்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும்முனி வரும்] - ஸ்ரீஹரதாழ்வானையும் இளையபெருமானையும் போலே, குணநிஷ்ட்டரும் கைங் கர்யநிஷ்ட்டரும். [வியந்தனர்] - விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ண வர்விதியே] - கடலில் நீர் ஸஹயத்திலேயேறக் கோத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் பரம பதத்திலே புகுரும்படிக்கீடாகலாம^யயத்தைப்பண்ணுவதே! என்று விஸ்மயப்பட்டார்கள்.

பத்தாம் பாட்டு.

விதிவகைபுகுந்தனரென்றநல்வேதியர்
பதியினல்பாங்கினில்பாதங்கள்முவினர்
நிதியும்நற்கண்ணமும்நிறைகுடவிளக்கமும்
மதிமுகமடந்தையர்வந்தினர்வந்தே.

ஆ.—(விதிவகை) - நம்முடைய^{ஊம}யத்தினாலே இங்குபுகுந்தனரென்று, அஸ்கலிதஜ்ஞானான * அயர்வறுமமரர்கள், தங்கள் திருமானிகைகளிலே யதோசித மாக இவர்களுடைய திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; சிரகாலவிரஹிதபுத்ரஸந்தர்ஸநத் தினாலே ஐநசி ப்ரீதையாமாபோலே, இவர்களைக்கண்டு ப்ரீதைகளாய், அந்தப்ரீத்யதி ஸயத்தினாலே, ஸரத்தாலத்தில் பரிபூர்ணசந்த்ரமண்டலஸத்ருஸமான திருமுகமண்ட லங்களையுடையரான பெரியபிராட்டியும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் நப்பின்னைப்பிராட்டியும், தங்களுடைய லிவப்பரிசாரிகைகளோடேகூட, தங்களுக்குப் பரமயநமான ஸ்ரீசடகோ பனும் நற்கண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மற்றும் மங்களமான ஸத்காரோபகரணங் களையெல்லாம் ஏந்திக்கொண்டு வந்தெதிர்கொண்டார்க ளென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அங்குள்ள அயர்வறுமமரர்கள் கொண்டாடும்படியை அருளிச் செய்கிறார்.

[விதிவகையென்று தொடங்கி] - தங்கள் ஊக்யத்தாலன்றிக்கே நம்முடைய ஊக்யத்தாலே ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றோமென்று வேடித் தில் உபநிஷடி^ய ஊமங்களாலே ப்ரதிபாடி^ய யானநித்யஸூரிகள் தங்கள் கோயில்களிலே கொடுக்கும் வரிசையேதென்ன - திருவாசலில் இத்தாதி. கைப்புடை - வாசல்காப்பாரிருக்கு மிடம். பிரம்பைக்கொடுக்குமது அதிஸயமாகக் கூடுமோவென்ன - கேன்று இத்தாதி. ‘புகுத’ என்று சொன்னவளவிலே, வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும் “வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே!” என்று வியந்தனரென்றபடி. அமரர் - கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர். முனிவர் - குணநிஷ்ட்டர், ‘வைகுந்தம் புகுதலும்’ என்று தொடங்கி, ‘முனிவரும் - வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர்விதியே’ என்று வியந்தனர்’ இத்யங்கயே.

தங்கள் தாழ்ச்சிதோன்றும்படியிருந்து அவர்களுடைய ஸ்ரீபாடிங்களை விளக்கினார்கள். [நிதியுபந்நம்சண்ணமுமென்று மேலுக்கு]-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நியியான திருவடிநிலைகளையும் நற்சண்ணத்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி, நெநிக் காலம் ப்ராஜைகளைப்பிரிந்து கண்ட தாய்மாரைப்போலே ஹ்ருஷ்டமாய்ப் பூர்ண சந்திரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடைய ஹவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்.

ப.—அந்தரம், ஸ்ரீவைகுண்டநாயன் நியாமத்தாலே ஸூரிகளும் லிவ்யாபஸரஸ்ஸுக்களும் ஆடிரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

விதிவகை - நம்முடைய ஊக்பருபமான ஈஸ்வரநியோம ப்ரகாரத்திலே, புகுந்தனர் - வந்துபுகுந்தார்கள், என்று-என்று(ப்ரீதராய்), நல்வேதியர் - விலக்ஷணஸ்வஹாராய் ("ஸாடியாஸூனிடெவாஃ" என்று வேதாந்த)வேடி யரானஸூரிகள், பதியினில் - (தந்தாமுடைய) லிவ்யஸ்த்தாரங்களிலே, பாங்கினில் - ஸோபசாரமாக, பாதங்கள் கழுவினர்-(அவர்) திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; நிதியும் - "யநஃபீபடி" என்கிறபடியே ஆபுரிதர்க்கு நியியான திருவடிகளையும், நற்சண்ணமும்- (திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே) விலக்ஷணமான திருச்சூர்ணத்தையும், நிறைகுடம் - பூர்ணகும்பங்களையும், விளக்கமும் - மங்களதீபங்களையும், (இவர்கள் டிர்ஸதத்தாலே), மதி - பூர்ணசந்திரனைப்போலேவிளங்குகிற, முகம் - முகத்தையுடையராய், மடந்தையர் - தங்கள் பாரதந்தர்ய ஸூசகமான மடப்பத்தையுடைய லிவ்யாபஸரஸ்ஸுக்கள், வந்து - எதிரேவந்து, ஏந்தினர் - ஏந்தினார்கள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நியஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகை புகுந்தனரென்று] -வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே என்று இவர்கள் சொல்லுகிறவிது வார்த்தையன்றென்று வேறே சிலர் 'இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றஇது நாம் பண்ணின ஹம் யமலமன்றோ?' என்பார்கள். விஷயங்கள்நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்து அந்நயப்ரயோஜநராய்ஹவத்முணுதுஹவம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களாய் "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்கிறவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றஇது நாம் பண்ணின ஹம் யமன்றோ என்பார்கள். "வைகுந்தம் புகுவது" என்றதுஅங்கு;இங்கு- 'புகுந்தனர்'என்கையாலேதங்கள் ஹம் யத்தைக்காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்]-உபநிஷத் ஹமத்தில் ப்ரதிபாடி யரானவர்கள். "யசுஷ்யஃ, யசுவதிவெயு" என்றுஓதப்படுகிறவர்கள். [பதியினில்]- எதிரேபுறப்பட்டுஆடிரித்துத் தங்கள் கோயில்களிலே கொண்டுபுக்கு.[பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்] - தங்கள்ஆஸனங்களிலே இவர்களைவைத்துத் தங்கள் தாழ்ச்சிதோற்றத் தறையிலேயிருந்து தங்கள் மஹிஷிகள் நீர்வார்க்க இவர்கள் ஸ்ரீபாடித்தை விளக்கினார்கள். [நிதியுபந்நம்சண்ணமும் இத்யாடி] - அவ்வளவிலே ஹவத்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிரேற்பார்கள். வைஷ்ணவர்களுக்குநியியான திருவடிகளையும் திருச்சண்ணப்ராஸாடித்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - ஷேஸாந்தரம்போன ப்ராஜைவந்து கிட்டினால் தாய்முகம் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே ஹ்ருஷ்த்தாலே பூர்ணசந்திரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடையவர்கள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்.

எடு.—பத்தாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகைபுகுந்தனரென்று] - “வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே!” என்று இவர்கள் சொல்லுகிறது வார்த்தையன்றென்று, வேறே சிலர் “இவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றது நாம் பண்ணினவா மயமலமன்றோ?” என்பார்கள். விஷயங்கள் நடையாகேற ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்து அநந்யப்ரயோஜநராய், ஹவத்குணாஹ வம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுகுஷர்களாய், “விண்ணுளாரிலும்சீரியர்” என்கிற இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றது, நாம் பண்ணினவாக்மலமன்றோ என்பார்கள். “வைகுந்தம் புகுவது” என்றதுஅங்கு; இங்கு ‘புகுந்தனர்’ என்கையாலே - தங்கள் ஹாக்யத்தைக் காட்டு கிறது. [நல்வேதியர்] - “யதூஷயஃ ப்ரயஜா யெவா ராணாஃ” (யத்ர ஷயஃப்ர தமஜாயேபராணா) “யதூவதிவெஷுவா யுஷாணிஷேவாஃ” (யத்ர பூர்வேஸாத் யாஸ்ஸந்தீதேவா) “தவிப்ராஹோவிவதூவொஜாமூவாமஃஸஹிநதே” (தத்விப்ராஸோவிபந்யவோஜாக்ருவாக்ம்ஸஸ்ஸமிந்ததே) என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாத யரானவர்கள். [பதியினில்] - அநந்த வைநதேயாதிகள் தங்கள் திருமாளிகைகளிலே கோடுபுக்கு. [பாங்குஇத்யாதி] - “இவன் ஒரு ஸம்ஸாரிசேதநன்: நாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸார மந்தர்” என்றுவாசிவையாதே, இவனை ஸம்ஹாஸநத்திலே யுயரவைத்து, அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தாங்களிருந்து திருவடிகளை விளக்குவார்கள். [நிதியித்யாதி] - அவ்வள வினிலே ஹவத்பரிசாரிகைகள் வந்துஎதிரேற்பார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நியியான திருவடிகளையும், திருச்சுண்ணப்ரஸாடித்தையும், நிறைகுடங்களையும், மங்களதீபங் களையுமெந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - தேசாந்தரம்போன ப்ரஜை வந்தால் தாய்முகங் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, ஹர்ஷத்தாலே, பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களை யுடையவர்கள் வந்தெதிர்கொண்டார்கள். (க௦)

பத்தாம்பாட்டு.—விதிவகை இத்யாதி. “நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்” என்றவற்றைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிக் கள் இத்யாதி.

“மண்ணவர்விதி” என்றாதே, ஸாமான்யமாக “விதிவகை” என்றதுக்குஹாவம் - வைகுந் தம் இத்யாதி. விவரணம் - விஷயங்கள் இத்யாதி. கீழே - அவர்கள் ஹாக்யத்தாலேயென்று சொல்லி, இங்கே - நம்முடையஹாக்ய மென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - வைகுந்தம் இத்யாதி. அதாவது - கீழைப்போலன்றிக்கே, “புகுந்தனர்” என்று ப்ரவேஸத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக்காட்டு கையாலே, தலைதுவான ஸ்வஹாக்யத்தைக் காட்டுகிறதென்றபடி. நல்வேதியர்-ஸ்ரீ. புகுஷஸூக் தாதிகளில் ப்ரதிபாத்யரானவர்களென்றபடி. வைதிகதவத்தில் நன்மையாவது - ஸ்ரீ புகுஷஸூக் தாதிப்ரதிபாத்யவம். “ப்ரயஜாஃ-ஃஷயஃ” என்கையாலே-நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநென்கிறது. “வாராணாஃ” - ஹவதநுஹவத்தாலே யிளகிப்பதித்தவர்கள். புராபிநவாஃ புராணாஃ என்றபடி. விப்ராஸாஃ - மேதாவிநாஃ. தத்விபந்யவாஃ - ஹகவத்விஷ்டஸ்துதிபராஃ. ஜாக்ருவாம்ஸாஃ - ஹகவதநுஹ வைகாக்ராஃ ஸமிந்ததே- விளங்காரின் றுர்களுென்றபடி. மேலுக்கு ஹாவம் - அவ்வளவிலே இத்யாதி. தாத்பர்யம் - தேசாந்தரம் இத்யாதி. “நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங் கினில் பாதங்கள் கழுவினர்: நிதியும்” என்றுதொடங்கி, “வந்து - எந்தினர்” இத்யந்வயாஃ. (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து
அந்தமில்பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை
கொந்தலர்பொழில்துருகர்ச்சடகோபன்சொல்
சந்தங்களாயிரத்து இவைவல்லார்முனிவரே.

ஆ.—(வந்தவர்.) - ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்ரீயுபதியாயிருந்த எம்பெருமான் தானும் வந்தெதிர்கொள்ளத் திருமாமணிமண்டபத்திலேசென்று அந்தமில்பேரின்பம் விளையும்படியாக * அயர்வறுமமரர்களோடேகூடத் தாம் இருந்தமையைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடு இருக்கப் பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் வைகுந்தத்துமுனிவரோ டொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான் தானும்வந்து எதிர்கொள்ள. அயர்வறுமமரர்கள் என்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்தென்றுதொடங்கி] - திருமாமணி மண்டபத்திலே பரமப்ராப்யரான அயர்வறுமமரர்கள் நடுவே ஆந்த நிர்ஹராய்க்கொண்டு இருந்தமையை. [கொந்தலர் பொழிலென்று தொடங்கி] - மிகவும் பூத்தபொழிலோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உக்தியாய் ஹந்தோரூப மான ஆயிரந் திருவாய்மொழியினும்.

ப.—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ஹவததுவவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவர் - (லக்ஷ்மீஸஹாயரான) அவர்தாமே, வந்து எதிர்கொள்ள-, மாமணி மண்டபத்து - திருமாமணிமண்டபத்திலே, அந்தமில் - முடிவின்றியே, பேர் - அப்ரிச்சிந்நமான, இன்பத்து - ஆந்தத்தையுடைய, அடியரோடு - ஸூரிகளோடேகூடி, இருந்தமை - இருந்தப்ரகாரத்தை, கொந்தலர் - பூங்கொத்து அலருகிற, பொழில் - பொழிலையுடைய, குருகர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், சந்தங்கள் - சந்தஸ்ஸுக்களான வருத்தலேதங்களை யுடைய, ஆயிரத்து-, இவை - இப்பத்தையும், வல்லார் - அநுஸந்திக்கவல்லவர்கள், முனிவர் - (பரமபத்திலே) ஹவத்குணமநஸீலராவர்கள். சந்தஸ்ஸுக்கள் என்று வேதமாகவுமாம். வந்தவரெதிர்கொள்ள என்று - ப்ராநரான விஷ்வக்ஸேநாழகளாகவுமாம். இது கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அஃ யஸிக்கவல்லார் பரமபடித் தில் முனிவர்களோ டொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடே எம்பெருமான் தான் வந்து எதிர்கொள்ள. அப்ராந்ருதரான அயர்வறுமமரர்க ளென்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்து] - ஆந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே. [அந்தமில் பேரின்பத்து] - யாவதாத்மஹி யாய் நிரதிஸயமான ஆந்தத்தை யுடையராய்க்கொண்டு. ஆந்த நிர்ஹராய்க்கொண்டு

லர் - கொத்துக்கொத்தாகவலருகிற. முனிவர் - மகாலீலரானவர்கள், “சொல்” என்றது - சொன்ன
வென்றபடி, “அந்தமில் பேரின்பத்து” என்றது - ஆழ்வார்க்குவிசேஷணமாதல், * அடியார்க்கு
விசேஷணமாதல். (கக)

[illegible]

குழந்தையின் மமால்விசம்பில்ல்தொல்லைவழிகாட்ட
ஆழந்ததனைமுற்றமுநுபவித்து - வாழ்ந்தங்கு
அடியருடனேயிருந்தவாற்றையுரைசெய்தான்
முடிமகிழ்ச்சர்ஞானமுனி .

ஆ — (முனியேநான்முகனே.) - இப்படி *அந்தமில்பெரின்பத் தடியரோ
டிருந்த ஆழ்வார், தாம் 'இந்தப் பரஞ்சியிலேபிருந்த இருப்பைக் காணாய்' என்று ஏங்கிக்
கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—பத்தார் திருவாய்மொழியில், திருநாட்டிலேபுகு அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்த ஆழ்வார் அவ்விருப்பு ஜ்ஞாநாதுஸந்யாநமாத்தாமாய் வாஹ்பஸம்ஸலேஷ யோக்^யமன்றிக்கே ப்ரக்ருதிவடி^யரானமையை அறிந்து, மேருஸிவரத்திலேயிருந்து நிரீக்ஷணம் மிகவும் ஸுலியாநின்றுவைத்துக்ஷணவஹுளமாய் துஸ்தாமாய் மிகவும் ஓரிடத்திலும் ஸ்ப்ரீதரியில்லாதபடி பேராழமானகடலின்நடுவே தள்ளுண்டவனைப்போலே அலஸந்நராய், அதுக்குமேலே தமக்கு அவன்பண்டுகைவந்தபடியையும் தன்னிப்பெறு கைக்கு உபாயம் தானே அல்லதின்னிக்கே யிருந்தபடியையும் அவ்வளவன்றிக்கே எல் லார்க்கும் அவனல்லது வேறுரகசுகரின்னிக்கே யிருக்கிறிருப்பையும் அதுஸந்யித்து, இப்படியே யிருக்கிறவனை அக்ஷணத்திலே பெறுமையாலே பசியாலும் தாஹத்தா லும் தளர்ந்து, தாயையும் காணப்பெறுத ஸ்தந்^யப்ரபாஜ ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கூப்பிடுமாபோலே கிரீவ்^யருணரானருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படி வளவேழலுகிற்படியையுடைய தாம் தம்முடைய ஆர்த்தியின்மிகுதியாலே தம்

முடைய ஸ்வரூபம் அதுஸந்யிக்கவும் க்ஷமரன்றிக்கே கலங்கி அவனுக்கு இட்ட அடி போவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிட்டு, காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டா ரைப்போலே போக்கடியற்று மஹாக்கேஸத்தோடே தூதப்ரேஷணத்தால் பிறவாயி லிட்டு நீட்டத் தவிர்த்து, தம்மை ரக்ஷித்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்குட் இருப்பரிதாம்படி பெருமிடறுசெய்து ஆர்த்தபவ்யசியோடே மிகவும் கூப்பிட்டு தரிக்க மாட்டாமை ஸாரணம்புக, பரமதயாளுவான ஸர்வேஸ்வரன் பெரியபிராட்டியாரோடே கூடப் பெரிய திருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தாற்போலே தானானபடியே பரிபூர்ணமாக வந்து தோற்றியருளி இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்வர்பத்தையறுத்து இவருடையவிடா யும் தன்னுடையவிடாயும் தீருப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்துத் தம்முடைய அபேக்ஷிதங்களெல் லாம் செய்தருளினுன் என்கிறார்.

ப.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், கீழ் அர்ச்சிராஹமார்க்கத்தாலேபோய் டேஸாவிசேஷத்திலேபுக்குத் திருமாமணிமண்டபத்திலே யேறி ஸூரிபரிஷத்திலே ஆந்தர்ப்பவித்து நிரதிஸயாநந்தயுக்தராய்க்கொண்டு முத்தனிநக்குமிருப்பை அபரோக்ஷிப்பிக்க, பரஜ்ஞாநத்தாலே இது தம்முடையபேராக ஸாக்ஷாத்கரித்து அதுஹித்தவர், அந்த ஸமாயி குலைந்தவாறே †(முன்பிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஸித்து) “கொடுவுலகங் காட்டேலே” என்று தாம் அஞ்சியிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஸித்து மிகவும் ஆர்த்தராய், அபரோக்ஷஸித்தமான இப்பேற்றைப்பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி பரமஹத்திருப மான நிரவயிகாஹிநிவேஸம்பிறந்து இவ்வளவும் நம்மைப்புகுர, நிறுத்தினவன் தானே முழுக்க நிரவஹிப்பானாக ஏறிட்டுக்கொண்டு பெரிய திருவடி கிருத்தோளிலே ஸநிஹித் துய்த் தந்தலையிலே திருவடிகளைவைத்து வலப்பாதாத்திலே அதித்வரிதனாம்படியை யறுஸந்யித்து, அவ்வறுஸந்தாநபாவக்தவத்தாலே அபரோக்ஷஸித்தான ஸர்வேஸ்வர னுடைய உபகாரமான ஹோக்பயி்க்ரஹக்தையும், லக்ஷ்மீவல்லஹக்தவத்தையும், ஸர்வ காரணக்தவத்தையும், ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரபோருக்தையும், அகிஸ்பிதஹோக்யக்தவத் தையும், அத்பந்தப்ரணபித்வத்தையும், ஆபுநிகரக்ஷக்தவத்தையும், ஸர்வாந்தராத்ம க்தவத்தையும், ஸமஸ்தப்ரயாநக்தவத்தையும், பரிபூர்ணஹோபாதக்தவத்தையும் அதுஹ வித்து, ஏவம்விஸிஷ்டான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸநிபியிலே தம்முடைய ஆர்த்தியும் அஹிநிவேஸாதிஸயமும் தோற்றும்படி அவனுடைய உபகாரக்தவாதிகளைச்சொல்லி மறுக்கவொண்ணாதபடி பிராட்டி திருவாணையிட்டு “ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனானீ எனக்குப் பூர்ணதுஹவத்தைத் தரவேணும்” என்று மிகவும்கூப்பிட, அவனுமீ இவருடையவரவுக் கிடாக குணவிக்ரஹவிலாதிபரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு பிராட்டியோடுங்குட ஏகரஸமாம்படி ஸம்ஸ்லேஷித்த ப்ரகாரக்தையறுஹித்து, இனிஇந்தப் பேற்றக்குத் தட்டில்லைபென்று நிஷ்கர்ஷித்து, தாம் அவாப்த ஸமஸ்தவஸ்தானபடியைப் பேசி முடித்தருளுகிறார்.

இ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், பரமபதத்திலேபுக்கு “அந்தமில்பேரின் பத்தடியரோடிருந்தமை” என்று நிரதிஸயாநந்தயுக்தராய் அத்தோளிலேயிருந்த இருப்பு ஜ்ஞாநாதுஸந்தாநமாத்ரமாய் வொஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு யோத்யமன்திக்கேயிநுக்கிற வதுக்குமீலே, “இல்லைகண்டிஇன்பம்” என்றும், “பிறப்பாம் பொல்லா அருவினைமாய வன் சேற்றள்ளல்பொய் சிலம்” என்றும், தாம் பிறர்க்கு உபதேஸிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதிவஹ்யாயிருக்கிறபடியைக்கண்டு மேருஸிவரத்திலே நிர்ஊவனாய் ஸுவேதத் தானாயிருக்கிறான் ஒருவன் ஊவனவஹுளமாய் ஊஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஓரிடத்

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷித்தமாயிருக்கலாம்.

திலும் ஸ்யித்யின் றிக்சேயிருக்கும்படியான பாதாளத்திலே விழுந்துநோவுபடுமாபோலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும் தன்னைப்பெறு கைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின் றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஸாய நத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு அதுஷ்டிக்குமவனுக்கும் தன் கைபார்த்திருக்கவேண்டுமா படி ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற இருப்பையும் அதுஸந்யித்து அக்ஷணத்திலே பெருமையாலே ‘அப்படியேயிருக்கிறவன் நம்மை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பகே!’ என்று மிகவும் அவஸந்நராய், மாதாபிதாக்கள் ஸந்தியியுண்டாயிருக்கப் படியாலும் தாறுத்தாலும் நோவுபடுகிற ஸ்தந்யய ப்ரஜை ஆர்த்தியின்மிகுதியாலே கூட்பிடுமா போலே வளவேமுலகிறபடியையுடைய தாம் தம்ஸ்வரூபத்தை அதுஸந்யிக்கவும் க்ஷமான் றிக்கே டி-தர்வாயிலேயிட்டு நீட்டுகையு மன்றிக்கே அவன் தன்னதிரோதின்று பிராட்டி யானையிட்டுத் தலக்கற்றுச்சொல்லும்படியான ஆற்றாமையோடே சிர்வ ருணாடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படியாகவும் அவனுக்குத் தம்மைரக்ஷித்தல்லது பரமபடித் திலுங்கூட இருப்பரிதாம்படியாகவும் காட்டுத்தியிலே மகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்த ய்வதியோடே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, “ஸாவாஜ்யமாறாவணஸாபகாதபூ ஜமஸுரணஜ்ஞாணஸுரஜ்ய” என்கிறபடியே தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் திருவடிகளிலே ஸாணம்புக; பரமடியாளுவாகையாலே, “இவரை யிப்படி நோவுபடவிட்டு வைத்தோமாகாதே!” என்று இவரிலும்காட்டில் தான் நொந்து பிராட்டியோடே கூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தபடியே பரிபூர்ணமாகவந்து தோன்றியருளி, இவருடைய ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்யத்தையு மறுத்து, “அடியார்களுக்குழங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ?” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று “என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே” என்றும் “அவாவற்று வீடுபெற்ற” என்றும், இவர்தம் வாயாலே சொல்லும்படி இவர் விடாயும்தீர்ந்து இவர்க்கும் அவ்வருகான தன்னிடாயும் தீருப்படி ஸம்ஸ்யேஷித்தருளினைன்கிறார்.

நாடு.—பரமபடித்திலேபுக்கு “அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை” என்று நிரதியாயாந்தயுக்தராய் அத்திரளிலேயிருந்தவிருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்யாநமாத்ரமாய் ஷாஹ்யஸம்ஸ்வேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்குமேலே, “இல்லகண்டி ரின்பம்” என்றும் “பிறப்பாம்பொல்லாஅருவினை மாயவன் சேற்றள்ளல் போய்ந்நிலம்” என்றும் தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதிவஜராயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, மேருசிகரத்திலே நிர்ந்தஃவனாய் ஸுபேஷாத்தரஸ்யிருக்கிறானேருவன், டிஃஷ வஹுளமாய் துஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஓரிடத்திலும் ஸ்த்தத்தியின்றிக்கே யிருக்கும்படி யான பாதாளத்திலேவிழுந்து நோவுபடுமாபோலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே, தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும், தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின் றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஒரு ஸாயநத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு அநுஷ்ட

முனியே நான்முகன் ப்ரவேஸே, கீழோடே ஸங்கதி - பரமபதத்திலே இத்தாதி. ஜ்ஞாநாநுஸந்யாநமாத்ரமாய் - அதுஸந்யாநரூப ஜ்ஞாநமாத்ரமாய். பரமபதத்திலே பரமநந்த யுக்தரானவர் ப்ரக்ருதிவஜராய் நோவுபடுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மேரு இத்தாதி. பேராழம் - அத்தமாயம். “என்னையுயிர்வேறின்றி யொன்றாகவே” இத்தாதிமைப்பற்ற - தமக்குஅவன்பண்டு இத்தாதி. “ஆவிக்கொர்ந்துக்கொம்பு பின்னலாலறின்றிலேன்” என்றத்தைப்பற்ற - தன்னைப் பெறுகைக்கு இத்தாதி. “மேவித்தொழும் பிரமன்சிவன்” இத்தாதிமைப்பற்ற - தன் தலையிலே

டிக்குமவனுக்கும் தன் கைபார்த்திருக்க வேண்மேம்படி ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து, அக்ஷணத்திலே பெருமையாலே “இப்படியிருக்கிறவன் நம்மை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பதே!” என்று மிகவும் அவஸந்நராய், மாதாபிதாக்கள் ஸந்நியயுண்டாயிருக்கப்படியாலும் தாஹத்தாலும் நோவுபடுகிற ஸ்தந்நயப்பிரஜை ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே தாய்பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுமோபோலே, *வளவேழலகிற்படியையுடைய தாம், தம் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்கக் கூடிமரன்றிக்கே ஈடுதர்வாயிலிட்டு நீட்டுகையுமன்றிக்கே, அவன்தன் எதிரேநின்று பிராட்டியோணியிட்டுத் தலக்கற்றுச் சொல்லும்படியான ஆற்றாமையோடே, நிர்வஃருணருடைய ஹ்ருச்யங்களுங்கூட இரங்கும்படியாகவும், அவனுக்குத் தம்மை ரக்ஷித்தல்லது பரமபதத்திலும் இருப்பரிதாம்படியாகவும், காட்டுத் தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்தயஃவநியோடே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, “ஸாவாஜ்ய மாராவணஸாயகாத்ஸாஜ்ய ஸாரண ஸாரண ஸாரண ஸாரண” (ஸாகாமருகாராவணஸாயகர்த்தா ஜகம்ஸாஸரண்யம்ஸரணம்ஸம்ராமம்) என்கிறபடியே தரிக்கமாட்டான். மையாலே அவன் திருவடிகளிலே ஸரணம்புக; பரமடியாளுவாகையாலே “இவரை யிப்படியே நோவுபடவிட்டுவைத்தோமாகாதே!” என்று இவரிலுங்காட்டில் தான் நோந்து; பிராட்டியோடே கூடப் பெரிய திருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தபடியே பூர்ணமாக வந்துதோற்றி, இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்ஸந்தத்தையும் அறுத்து, “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகோலோ” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று, “என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே” என்றும் “அவாவற்றுவீடுபெற்ற” என்றும் இவர்தாமே சொல்லும்படி இவர்விடாயும்தீர்ந்து இவருக்கும் அவ்வருகான தன்விடாயும்தீரும்படி ஸம்ஸலேஷித்தருளிளுனென்கிறார். இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமானவஸ்து - ஸர்வேஸ்வரன்; இப்ப்ரபந்தம் - * அவாலிலந்தாதி; * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர் - கவிபாடினார். இனி இவருடைய அவதாரந்தான் ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி ஸாதுக்களுடைய ஸுக்ருதமலம்.

இத்யாதி. “என் பொல்லாக்கனியாய்” இத்யாதிகளாலே அவன்பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிற அக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. தூதர்வாயிலிட்டு நீட்டுகை - தூதர்முகேந அறிவிப்பிக்கை. தலக்கற்று - லஜ்ஜையறறு. தலக்கு - லஜ்ஜை. ஆற்றல்மிக்கால் அவனைச் சரணம்புக காருண்டோவென்ன - ஸாகாமருகாஃஇத்யாதி. யுத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, “தெவய்யுரீநாஃ வதிதாஸுரீநாஃ நாநடிநாநாயஸுவிஃ” இதி பூர்வார்த்தம். “அந்தோ!” என்றத்தைப்பற்ற - இவரிலுங்காட்டில் தான் நோந்து என்றது. “என்னவா” என்கிற இவருடைய அவாத்தான், “கோலத்திருமாமகனோடுனைக் கூடாதே” என்றும் “பண்கொண்டபுள்ளின் சிறகொலிபாவித்து” என்றும் - பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியிலே யுனைக் காண வேணுமென்றும் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்பெந்து தோற்றவேணுமென்று மிருக்குமதுவாகையாலே, அது திருகைக்காகப் பிராட்டியோடும் பெரியதிருவடியோடும் வந்து தோற்றினுனென்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. “வீடுபெற்ற” என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுறுத்து என்றது. ப்ரபந்தபரிஸமாப்தியாகையாலே இப்ப்ரபந்தத்திலே எல்லார்க்கும் ருசிபிறக்கக்காக ப்ரமேயப்ரமாண ப்ரமாத்ருவைலக்ஷணயங்களை யும், இவர் அவதாரவைலக்ஷணயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - இப்ப்ரபந்தத்துக்கு இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே,

முதற் பாட்டு.

முனியே! நான் முகனே! முக்கண்ணப்பா! என்பொல்லாக்
கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே! என்கள்வா!
தனியேனாருயிரே! என் தலைமையையவந்திட்டு
இனிநான் போகலொட்டேன் ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்என்னையே.

ஆ.—“நிவிலஹநநிர்மாணத்ராணஸம்ஹரணாஹிலஸ்ய, நிரவயிகஸௌந்
ஈர்யஸௌகாமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமிதோஹார குணஸம்மானயிருந்த உன்
னுடைய ஸௌந்தர்யாஹிகுணங்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்றித்தடிமையாக்கி, எனக்
கொருவனுக்கும் உன்னுடைய குணங்களையே யாரகமாக்கி, என்னெஞ்சம் நிறையப்
புகுந்திருந்த உன்னை இனிநான் போகலொட்டேன்; இனிப் பண்டுபோலே உன்னுடைய
குணசேஷத்தாதினை என்னெஞ்சிலே காட்டி வஞ்சித்து, என்னையொன்றும் மறப்பிக்க
வொண்ணாது; இனி மெய்யேவந்து சலந்தருளவேணும்” என்று கொண்டு, தம்முடைய
அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருக்கவொண்
ணாததொருபடி பெரிய ஆர்த்தியோடே பெருங்குப்பிடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாஹிகளைக்
காட்டி எனக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை ஈஸ்வரஹமான ஸம்
ஸாரத்திலேவைத்து நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒரு மூணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி
விடவொண்ணாதென்கிறார்.

[முனியே] - “வஹுஸ்யாடி” என்றதொடங்கி சொல்லப்படுகிற மஹ
ஈஹங்காராஹி பஞ்சஹுதபர்யந்தமான ஜமத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ள ஈவ்ய
ஸங்கல்பத்தையுடையனாய் ஹவச்சப்தவாச்யனாய் பரப்ரஹ்ம பரமாத்ம ஸப்திங்களி
னாலே வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபேணவஸ்யிதனாயிருந்துள்ள பரமபுரு
ஷனே! என்றவாறு. [நான்முகனே] - சதூர்முவுஸ்வரூபனாய் அவனுக்கு அந்தராத்
மாவாய்க்கொண்டு திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து சேதநரான புருஷர்கள் அசேதந
மான ஸ்வஸாரீரத்தைக் கொண்டு தம் நினைவுக்குத் தக்கபடி மமநாமநாடி சேஷ
டைகளைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வஸாரீரஹுதான சதூர்முவுனைக் கொண்டு ஸ்வ
ஸங்கல்பாநுமூணமான ஈவதிர்யக்மதுஷ்ய ஸ்வாவரூபமான சதூர்விதஹுத
ஸ்ருஷ்டிபையும் பண்ணியிருந்தலால் சேதநரானவர்கள் தேவர்களென்றும் மனுஷ்யர்
என்றும் ப்ராஹ்மணரென்றும் கூத்தரியரென்றும் மோவென்றும் ஸ்வஸாரீரங்களைக் காட்
டுகிறஸப்திங்களாலே அவற்றில் வேறாயிருந்த தாங்களும் சொல்லப்பட்டாற்போலே ஸ்வ
ஸாரீரஹுதான சதூர்முகனைக் காட்டக்கூடவ சதூர்முவு ஸப்தித்தாலே அவனில்வேறாய்
அவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்தஎம்பெருமானும் சொல்லப்படுகையாலே ‘நான்முகனே’
என்னும் சொல்லாலே எம்பெருமானை ஸம்வோயிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா] -
இப்படி ஜமத்ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிற எம்பெருமானுக்கு ஸாரீரஹுதான த்ரிணைத்ரா
னுடைய பேரான ஸப்தித்தினாலே அவனுக்கு அந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்
வோயிக்கிறது. [என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே] - ஸ்ருஷ்டி

ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குநடுவே தான் அடியவர்க்கெனியதலால் தான் அவர்களோடொத்த தரத்தனாய், இஷ்வாகு வம்ஸ்ய ரோடும் யதுவம்ஸ்யரோடுபொத்த தரத்தனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினாற் போலே ஆஸ்ரீதஸுலலத்வார்யமாக ஆதிதேவனுய்விஷ்ணுமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தினுலே திருவவதாரம் பண்ணின்படியாலே ஸம்ஸோயிக்கிறது. த்ருஷ்டிதேவ ஸார்த்யர்யமாகவாதல் அநுநுடைய அழகில் விஸஜாதீபதையாலேயாதல் 'பொல்லா' என்கிறது. [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி என்னைவஞ்சித்து என்னை அடிமை கொண்ட பிரானே! [தனியேனருயிரே] - தன்னைக்காணப்பெறாத வ்யஸநத்தில் ஒரு துணையின்றியேயிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவா யிருந்துள்ள ப்ராணனுள்ளாயே! [என்தலைமையாய் என்றுமேலுக்கு] - இப்படி ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸமஸ்த ஜமத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி சேஷ்டைகளும் உன்னாலன்றி யொருத்தரும் தம்மால் செயலில்லை; என்பக்கலிலும் ஸ்வீகாரப்ப்ருதி இவ்வளவும்வா உனாலல்லது என்னால்செய்யப்பட்டதொன்றுமில்லை. மேலுமென்றாற் செயலில்லை. இப்படி ஸமஸ்தவ்யாபாரமும் செய்கிற உனக்கு இனிமேல் பரிஹரிக்கை ஒருமாமன்று; ஆதலால் இப்படி என்தலைமையாய் வந்திட்டு. இனிமான் போகலொட்டேன், ஒன்றுமாயம் செய்யேலென்னையே. இப்பாட்டில் பத்யோஜனா ஆழ்வான்படி. 'என்தலைமையாய் வந்திட்டு' என்கிறது - எனக்குப் பூர்ணமாகவந்து தோற்றி. நிர்ஹேதுகமாகவந்து வைத்து என்றுமாம். [இனிமான் போகலொட்டேன்] - உன்னைக்காட்டின மாத்ரமன்றிக்கே, முக்தப்ராப்ய தேஸுத்தையுங்காட்டிலும் இனி விஸ்வேஷிக்கலொட்டேன். [ஒன்றுமாயம் செய்யேலென்னையே] - பண்டுபோலே முன்னுவிஷ்காரங்களைப்பண்ணிப் பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியாதொழியவேணும்.

ப. - முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாதிமுகத்தாலே அடியேயிடித்து உபகாரகனாய்ப்போந்து வடிவழகைக்காட்டி ருசியைப்பிறப்பித்து உன்னையொழியச் செல்லாத படியாக்கி என்னையதுவிப்பிப்பதாக தவிர்த்துவந்து ஸந்திஹிதனான நீ இனி குணவிஷ்காரத்தாலே வஞ்சித்து அகலப்போக இசையே நென்கிறார்.

முனியே - (நாமரூபவிஹாராந்ஹமாய், சித்சித்திவிஸேஷிதமாய்க்கொண்டு ஸம்ஹருதமாய், 'ஸுஷெவ' 'வனகஸேவ' என்னும்படி ஏகிவித்துக்கிடக்கிற உபாயமில்ல, 'ஸம்ஸாராயநிவேஷிதம்' என்கிறபடியே ஆஸ்ராயணாயமாகக்கொண்டு சேதநர்க்குக் கரணகளைபாங்களைக் கொடுப்பதாக * உபமாநமாவாய்க்கொண்டு) ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரத்தை மநநம்பண்ணுமவனாய், நான்முகனே - (மஹாஹி ரூப ஸமஷ்டியை ஸ்வயமேவ ஸ்ருஷ்டித்து அண்டாந்தர்வாத்தியான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகைக்காக 'ஸுஷிணத: கரிஷ்யாஸிஷாஸிஷ்ய ப்ரஜாவதெ' என்கிறபடியே) சதுர்முகனை ஸரீரமாகவுடையையாய், முக்கண்ணப்பா - (ஸம்ஹருதிஸ்யத்தில் ஸ்ருஷ்டமான ஜமத்தினுடைய உபஸம்ஹாரர்த்தமாக ஸக்தி ஸூசகமான) த்ரிணைதரத்தையுடையனாய் (அதிப்ரவ்ருத்த கரணருடைய உபஸம்ஹாரத்தாலே) உபகாரகனான ருத்ரனை ஸரீரமாகவுடையையாய், (அவர்களிருவர்க்கும நடுவே) ரக்ஷகனான உபாயமில்ல, என் - எனக்கு, கனி - (உன்பக்கலிலே ருசிபிறக்கைக்கடியான) பக்வபலம்போலே ஷோக்யமான, வாய் - அதரத்தையும், தாமரை - தாமரைப்பூப்போலே உர்ஸநீயமான, கண் - கண்ணையுமுடைத்தாயிருப்பதொரு, பொல்லா - துளையாத, கருமாணிக்கமே - கருமாணிக்கம்

போலேயிருக்கிற வடிவையுடையாய், என் - (அநாதியாக ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப் போந்த சோரனான) என்னையும்; கள்வா - (அவ்வழகாலே யறியாதபடி) வஞ்சித்து அபஹரித்துக்கொண்டவனாய், தனியேன் ஆருயிரே - (அப்ராப்தபலனாகையாலே) தனிமைப்பட்ட எனக்கு (குணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணித் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி எனக்குப்) பரிபூர்ண ப்ராணனானவனே! ("சேமும்பறவை தானேறித்திரிவான தானினை யென்தலைமேலே" என்னும்படி), என் தலை - என் தலைக்கு, மிசை ஆய் - மேலாய்க் கொண்டு, வந்திட்டு - வந்துசமைந்து, இனி - (ஸம்ஸாரதோஷத்தோடே புருஷார்த்தத் தையும் ஆவிஷ்கரித்து ஆர்த்திபையும் அலிசிவஸத்தையும் ஜதிப்பித்த) பின்பு, நான் - (உன்னாலே லப்தஜ்ஞாந ப்ரோமனாய்க்கொண்டு அதித்வரிதனாய் உன்த்வரையையும் அறிந் திருக்கிற) நான், போகலொட்டேன் - முன்புபோலே நீயகன்றுபோக இசையேன்; என்னை - (உன்னைப்பெறுவிடில் முடியும்படியான) என்னை, ஒன்றும் - (ஸம்ஸாரதஸாரியில் விஷயாந்தரங்களைக்காட்டி அந்யபரனாகினவோபாதிபாதல், நுசிபிறந்தபின்பு குணவிஷ்காராதிகளைப்பண்ணி ஆஸ்வஸிப்பித்தவோபாதிபாதல்) சிறிதும், மாயஞ்செய்யேல் - வஞ்சியாதொழியவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், உன் ஸௌந்தர்யாதுகளைக் காட்டி உன்னையொழியச் செல்லாதபடி பண்ணிவைத்து, என்னை யினி துஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலைவைத்துப் பெற்றேனாகப் பண்டுபோலே ஒரு முணுவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

[முனியே] - "வ்யவாஸ்யாஸு" என்று மஹாபாதி விஸேஷாந்தமான ஜமக் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதான மாநஸமான ஸங்கல்பத்தையுடையயாயிருந்துள்ள ஸர்வாயிகளை! காரண கரோஷா விபூரணப் அசித்தல்பமாய் ஸோச்யதஸாபந்நமாய் "ஸுபெஷ" என்று தன்னைச்சொல்லும் சொல்லாலேசொல்லும்படிஸூக்யமாவஸ்யையை லஜித்துக்கிடக்கிறவன்று - "ஸுஸனகாஃநாபெத" என்கிறபடியே இவற்றினுடைய நோவை அதுஸந்தித்திருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். எனக்கு நுசியைப் பிறப்பிக்கக்கூக நாமருபங்களை - உன்பேறுகத்தந்து பண்ணின க்ருஷிமவித்து உன்னுல்லது செல்லாமையை உண்டாக்கிக்கொண்டுநீ கைவிடப்பார்த்தாயோ? என்கை. [நான்முகனை] - அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேபண்ணி இவ்வருகுண்டான தேவாதி ஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணுகக்கூக ப்ராஹ்மவுக்கு அந்தர்யாமியாய்நின்று ஸ்ருஷ்டித்தவனே! 'நான்முகனை' என்கிற இது விஸேஷணமான சதூர்முகனளவிலே பர்யவஸிக்கிறதன்று; அவனுக்கு அந்தர்யாமியான அவனளவும் செல்லுகிறது, மனுஷ்யஸப்தம் தச்சரீரியளவும் செல்லுகிறாப்போலே. சேதனன் ஸ்வஸரீரத்தைக்கொண்டு தன்நினைவாலே முமநாமநாதி சேஷ்டதங்களைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வஸரீரஹுதனான சதூர்முவுனைக் கொண்டு ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே தேவாதி சதூர்வித ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகிறான் ஸர்வேஸ்வரனே. "ஸுஷிஷ்டி: காரிஷ்டாதி காரோவிஸு - "அபாஷரிபு தவநாந", "திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து". [முக்கண்ணப்பா]-இப்படி நுத்ராஸரீரியாய்க்கொண்டு ஜமகபஸம்ஹாரம் பண்ணுமவனே! அகிப்ரவ்ருத்தனைப் ப்ராஜையை விலக்கிட்டுவைப்பாரைப்போலே ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமும் உபகாரமாகையாலே "அப்பா" என்கிறார். "ஸுஸாரபுரூபிணாநாஸு" உத்யாதி, "ஸுஷிஷ்டி கருணீஸு" உத்யாதி.

[என்பொல்லா. இத்யாதி] - இக்ஷ்வாகு வம்ஸ்யரோடும் யதுவம்ஸ்யரோடும் ஸஜாதீய னாய்க்கொண்டு அவதரித்தாற்போலே, ப்ராஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுநாமாவாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே ஸம்ஸேவாதிக்கிறது. அவ்வடிவிலே துவக்குண்டவராகையாலே 'என்' என்கிறார். [பொல்லா] - அழகிதென்னில் நாட்டா ரழகோபாதிபாமென்று விஜாதீயமென்று தோற்றுகைக்காகவென்னுதல், த்ருஷ்டி தோஷஸார்த்தபர்த்தமாக என்னுதல். [கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே] - இதுவுமொரு வ்யாவ்ருத்தியிருக்கிறபடி. முறுவலும் கண்ணுமாயிருப்பதொரு மாணிக்க மலேபோலையாய்த்து வடிவிறுப்பது. முறுவலைத் தப்பினாரையும் அகப்படுத்த வற்றான கண். [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி வஞ்சித்து என்னையடிமை கொண்டவனே! உன்னதான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்துக் கொண் டிருக்கிற என்னை விஷயிகரிப்பதே! நான் அபஹரிக்கைக்குஅடி - கர்மம்! நீ அபஹரிக்கைக்குஅடி - வடிவழகு. உடையவ னுடைமைபற்றாலும் அபஹாரமென்னும்படி யாய்த்து ஸ்வாதர்க்ர்பம் வயிரம்பற்றினபடி. “நிர்ஹேதுகமாக உன்வடிவழகைக் காட்டி என்னை விஷயிகரித்தவனே!” என்று ஆழ்வான்நிர்வாஹம். [தனியேன்] - ஸம் ஸாரிகளோடு பொருந்தாதே உத்தேஸ்பமான திரளில் புகப்பெறுமையாலே 'தனியேன்' என்கிறார். [ஆருயிரே] - எனக்கு முணங்களை ஆவிஷ்கரித்து ஸுணாநவமையாத்ரையாம்படிபண்ணி எனக்கு ப்ராணஹேதுவானவனே! [என்தலையிசையாய் வந்திட்டு] - என்தலையிலே திருவடிகளிருக்கும்படி நீட்டிவைத்து. நிர்ஹேதுகமாக பெரிய திருவடியின் முதுகிலேவந்து என்தலையிலே திருவடிகளை வைத்து. “செழும்பறவைதானேறித் திரிவான தாளிணையென்தலேமேலே” என்றாரிரே. ஜகத்ஸ்நஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஜகத்தால்செய்யப்பட்ட கொன்றில்லாதாப்போலே என்னை இவ்வளவு புகராநிறுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லை; இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே லாமென்கை. [இனி]-ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையை அறிந்தவளவன்றிக்கேமுக்த ப்ராப்பதேஸத்தையும் ஸாக்ஷாத்தகரிப்பித்து உன்சுவட்டை அறிவித்தபின்பு. [நான்போக லொட்டேன்] - ‘நானேயறியேன்’ என்று கைபறியாலேபறித்த அறிவன்றிக்கே நீயே காட்டக்காணப்பெற்ற நான் விஸ்ஸேஷிக்கவொட்டேன். இவர்க்குப் போகவொட்டேன் என்று சொல்லலாகிறது-ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்குஉண்டான த்வரையாலேயும், அபேக்ஷித்தவளவிலே கார்யஞ் செய்யப்பெறுத பிற்பாட்டுக்கு “ஹீரோஷாஹிரோதாஸா” என்று லஜ்ஜிக்குமவனாகையாலுமிரே. [ஒன்றும் மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னை அறிவ தற்குமுன்பு த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையுமென்னப் பண்ணினாய்; உன்னையறிந்தபின்பு முணங்களை ஆவிஷ்கரித்து அதுவே அமையுமென்னப் பண்ணினாய். இனி, ஒருகுணவிஷ்காரத்தாலே பெற்றேறாகப்பண்ணி என்னைவஞ்சி யாதே கொள். [என்னையே] - அங்கனஞ்செய்யவேண்டுகிற தென்? என்ன, —“வளவறி வஸ்யஸரீராணி” என்கிறபடியே விரஹத்தின்று ஸேஷித்த உடம்பைக் காட்டுகிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாழிகளைக் காட்டி எனக்கு உன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான ஸம்

முதற்பாட்டு.—முனியே இத்யாதி. “என்தலையிசையாய் வந்திட்டு - என்பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே - தனியேனாருயிரே - ஒன்றும்மாயஞ் செய்யேல்” என்ற வற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி.

10-41

வாழ்குமீய்தவனகெ” அஸ்யார்டு - ஜீவாத்மாபரமபுருஷாம்ஸி; குத:; நானாய்பதேஸாத் - ப்ருஷாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச இயாதி நானாய்பதேஸாத். அந்யதாச, “தத்த்வமலி” இயாதிநா ஐக்யோபதேஸாச்ச. “சுவிஜாஸகி தவாழ்குமீய்தவனகெ” ஸ்ஹிஜாஸா:; ஸ்ஹிஜா

ஸார், ஸ்ரீ ஜெஸ்ரெகி தவார்' இத்தய்யூர்வணிகாரி ப்ரஹ்மணே தாலகி தவாஹித்வமய்யுபதே. ததஸ்ச ஸர்வஜீவ வ்யாபித்வேநாஹேஹாவ்யபதிஸ்யத இத்தய்யூர். எவமுஹபவ்யபதேஸ முக்பத்வவனித்தயே ஜீவோயம் ப்ரஹ்மணேஸஃ இத்தய்யுபகந்த்வய இதி. ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே, முக்தத ஸம்ஹாரகர்மத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டியையருளிச்செய்கிறார் - ப்ருதிவ்யப்ஸு- இத்தயாதி.ஸுபாலோபரிஷதி. ப்ருதிவியானது ஸ்வகாரணமான ஜலங்களிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டையாகா நின்றதென்றபடி. லீயதே என்கிற லபசப்தம் - நாஸபரமன்று. "ஸ்ரீஜெஸ்ரெகி தவார்" என்கிற தாதுவிலே ஸம்ஸர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது. மேலில் லயஸப்தங்களுக்கும் இதுவே அர்த்தம். ஆகாஸம்நீர்யேஷு என்றது-ஆகாஸத்துக்கு இந்திரியங்கள் காரணமல்லாமையாலே ஸ்வாந்தர்க்க தேதாபூத சதுஷ்டயத்தைபுமுடைய ஆகாஸம் இந்திரியங்களுக்கு ஆப்யாயகமாய்க்கொண்டு அவற் றிலே கூடுமென்றபடி. இந்திரியாணிதந்மாத்தேஷு என்றது - இந்திரியங்களுக்குத் தந்மாத்தரைகள் காரணமல்லாமையாலே அவற்றிலே லயம் கூடாமையால், அவ்விந்திரியங்கள், தந்மாத்தரைகளிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டங்களாகாநின்றன என்றபடி. 'தந்மாத்தராணி பூதாதௌலீயந்தே'என்றது - தந்மாத்தரை களும் அவற்றோடுகூடின இந்திரியங்களும் மஹத்தத்த்வகார்யமான அஹங்காரத்திலே லயியாநின் றன என்றபடி. அதாவது - ஆகாஸம், தந்மாத்தராவஸ்யையடைந்து, ஸ்வகாரணமான ஹுதாதி யிலே லீநமாம்; இந்திரியங்கள், ஸ்வகாரணமான ஸாத்விகாஹங்காரத்திலே லீநாமென்றபடி. இங்கு, ஹுதாதி யென்கிறது - தாமஸாஹங்கார பரமல்ல, அஹங்காரமாத்ர பரம். "நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா" என்கிறபதங்களில் - ஸத்வாரகமாகப் பரமபுருஷன் சொல்லப்படுகையாலே, "முனியே" என்கிறபதத்திலே - அத்வாரகமாகப் பரமபுருஷனைச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் 'தோற்ற - ஸ்வநுபேனுவுல்த்திததுயிந்நுள்ளன என்கிறார். "முனியே" என்றதுக்கர்த்தாத்ரம் -

ஸ்காகாசீ இத்தயாதி. அதாவது - வெறுப்புடையவனென்னுதல் ; துறந்தவனென்றும், ஜமத்தையிழந்து தனியளும் * தயமாநமநாவென் றிருக்குமவனென்னுதல். முனிவு-வெறுப்பும், துறக்கையும். “முனியே” என்றபதப்பரையோகத்துக்கு ஸத்ருஷ்டாரந்தமாக ஊவம் - ததோராவண இத்தயாதி. ஸுந்தரகாண்டே ப்ரயுமஸுலோகஃ. இல்லாதவன்று உண்டாக்குகைக்கு மநம் பண்ணி னத்தைச் சொன்னதுக்கு ஊவம் - நான் இல்லாத இத்தயாதி. ஆகையாலே “நானில்லாதவன்று” என்று கூட்டுவது. “முனியே” என்றஸ்வரத்துக்கு ஊவம் - அம்மேஎன்பாரைப்போலே என்று. “அம்மேயென்பாரைப்போலே” என்று ஸம்ஸ்ப்ரம் சொல்லுகிறவருடைய ஹராஜஊவம்-அநாக்ருது இத்தயாதி ஏததவிவரணம் - நீநீனைக்குமன்றே இத்தயாதி. காரணத்வத்தைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே அவனுடைய ஸரண்யத்வமும் வலிதமென்று விவகித்து அதுக்கு ஊவம். ஸாவாம்நகாஃ இத்தயாதி, யுத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, “தெவயுரோநாஃவகிதாஸுவீரோநா ஷுரோநாஹயஸூஷிஷாஃ” இதி பூர்வாரயம். “முனியே” என்கிற இத்தரஸ ஸம்ஸுரா வஸ்த்தை சொல்லிந்ரே, இப்பதத்தாவெது சொல்லுகிறதென்ன ; வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுகதமாக ஸயஷ்டிபுருஷனான ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறதென் கிருர் - யோப்ரஹ்மானம் இத்தயாதி. ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஸித்து என்றது - ப்ரஹ்மாவாகிற ஜீவத்வாரா ப்ரஹ்மஸுரீரத்திலே அநுப்ரவேசித்தென்றபடி. ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஸித்து என்

+ குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரப்படியென்று காண்கிறதே.

என்றதற்கு லாவம் - அப்பா இத்யாதி. ஸ்ருஷ்ட்யாதி களொழிய ஸம்ஹாரத்தி லுபகாரமே தென்ன - ஸ்ருஷ்டியிலும் இத்யாதி. அதெப்படியென்ன - நாலுநாள் இத்யாதி. உத்தார்த்தத்தை ஸங்காபரிஹாரரூபேண அருளிச்செய்கிறார் - எங்ஙனேயென்னில் இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமுமுபகாரமென்னுமதற்குப் ப்ரமாணம் - தநா இத்யாதி. “வனக்ஷுலிவோக்ஷுலிவா ஷ்டாஸம் ஹாரக்ஷுலா | சுயுகூஸாநாநோபமணோபாஸாவ்யதஃ” இதி ஜிதந்தாயாம். “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றத்தை ஸ்ருதியிலும் சொல்லிற்றென்கிறார் - ஏகோஹவை இத்யாதி. மஹோபநிஷதி: இது “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றமாத்ரத்தற்குப் ப்ரமாணம். “தஸ்யுயாநாக்ஷுலயி” என்கிற ஸ்ருதி - கல்பலக்ஷணவ்யம்; ஸ்ருத்யந்தரத்திலே ருத்ரனுக்குப் ப்ரஹ்மயித்ருகத்வம் சொல்லுகையாலே. த்யாநாந்தஸ்த்தஸ்ய - தான் பண்ணுகிற த்யாநத்துக்குள்ளே யிருக்கிறவனுக்கென்றபடி. “ஏகாகந்யா” என்று மகஸஸைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ருஷ்டாவையும் ஸம்ஹார்த்தாவையும் சொன்னவந்தாம். விஷ்ணுவைப் பிரியச்

மாணிக்கமே]-ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்துக்கும் நடுவு, பருந்து இரஞ்சி னுற்போலே இரஞ்சி சிக்கொண்டு போவர்களிறே ரக்ஷகரில்லாவிட்டால்; அதுக்காக, ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே தான் இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரோமே யதுவம்ஸ்யரோமே ஒத்ததரத்தனய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினுற்போலே, ஆதிதேவனாய் விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தினாலே திருவவதாரம்பண்ணி ரக்ஷிக்கும் படியைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கிறது. கண்ணற்றுச் செய்யவேண்டுவதொன்றாகையாலே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்காளிடும், ரக்ஷணமாகிறது தானே தண்ணளிபண்ணிச் செய்யவேண்டுவதொன்றாகையாலே வேறுளிடவொண்ணாது: ஆளிட்டாலும் வேறு சிலரால் ரக்ஷிக்கவொண்ணாது; “**மஹிவாறு மஹாஜயபூஜதேவவெபூரம்ஹரிஸி**” (நஹிபாலநஸாமர்த்த்யம்ருதேஸர்வேஸ்வரம்ஹரிம்) என்றும் “**மஹம்வஜாம்வஜாஹாரொவிவஜாம்விநிவதபுமே | வஜமேபூபூபூதேகபூதிதம்விநாவபூரம்வஜாதுஜி**” (நஸம்பதாம்ஸமாஹாரேவிததாம்விநிவர்த்தநே - ஸமர்த்தோத்ருஸ்யதேகஸ்சித்தம்விநாபுருஷோத்தமம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. [என் பொல்லா இது யாதி] - “நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா” என்கிற விடத்தில் கண்ணைச் செம்பளித்துக் கொண்டுபோய்விசேஷ்யத்திலே இளைப்பாறினார்; இங்கு, விசேஷணமே உத்தேஸ்யமான படியைச் சொல்லுகிறது, ‘என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே’ என்று. ஆழ்வார்கள் தாங்கள் திருமேனிக்கப்பால் போகவறியார்களிறே; இத்தையுமஹாஸ்ரயமாகச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, இத்தையிட்டு ஐவ்யாத்மஸ்வரூபத்தளவும் போவேன்கிறது - இத்தையிட்டுச் சொல்லுகிறதன்று, ஐவ்யாத்மஸ்வரூபத்தளவும் போவானென்கையிலே தாத்தாயம்; ‘பொல்லா’ - என்கிற இத்தையிட்டு ‘கருமாணிக்கம்’ என்றத்தோடே சேர்ப்பது. “பொல்லா - கருமாணிக்கம்” என்று கண்ணைச்சில் வாராமைக்குக் கரிபூசுகிறாராதல்: அழகில் விஸஜாதீயதையாலேயாதல் ‘பொல்லா’ என்கிறது. [கனி

சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஸ்ருஷ்டிக்கும் இதயாதி. இரஞ்சி னுற்போலே - அடித்தாற்போலே, விஷ்ணுநாமாவாய் என்றவிடத்திலே, “**வரஜாதாஹவெபூஷாராயாரூவாரஜேஸாரூ | விஷ்ணுநாமாவெபூஷா வெஷாநெஷுமயீயதே**” என்றது அநுஸந்தேயம். “என்பொல்லா” என்றுதொடங்கி “கருமாணிக்கமே” என்னுமளவும் - ரக்ஷணோபயோக்யாகாரங்களைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மருத்ரநத்யாமியாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினுற்போலே ரக்ஷணத்துக்கும் ஆளிடவொண்ணாதோவென்ன:—தவேதாபரிஹரிக்கிறார் - கண்ணற்று இதுயாதி. கண்ணற்று - நிர்த்தயமாக. ஸ்ருஷ்டியில் கண்ணனுகையாவது - தத்தத்க்ரமாநுகுணமாக தாரதமயமுண்டாம்படி ஸ்ருஷ்டிக்கை. அப்படியொண்ணாதோவென்ன-நவ்றி இதுயாதி. “**வ்ரிதளவ்யுதம்**”
ஹோதாநம்ஹவதந்யுஷுக்ஷயிசு”இத்யுத்தார்த்தம் (வி-பு-க-உஉ). ‘நஸம்பதாம்’இதுயாதி ஸ்ருஷ்டிபுராணே. ஹே-‘பொல்லாக்கனிவாய்’இதுயாதிவிசேஷணங்களுக்குஹாவம் நான்முகனே இதுயாதிவாக்யத்தவயமும். ஸ்வரூபகுணங்களிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன-ஆழ்வார்கள் இதுயாதி. இவ்விடத்தில், “யதோபாஸநம் ஹலமாகையாலே ப்ராயாந்யேந திவ்யமங்கனவிக்ரஹத்தை விரும்பியிருப்பர்களாழ்வார்கள்” என்று ஸம்ப்ரதாயமாக அருளிச்செய்வார். ஆனால், ஸுஹாஸ்ரயான திவ்யமங்கனவிக்ரஹத்தைவிட்டு திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை த்யாநம்பண்ணச் சொல்லுகிற வேதாந்தாழி ஸாஸ்த்ரத்தில், “**விக்ரஹயில்லை**” என்று தோற்றமின்றித்தெயென்ன-இத்தையிட்டு. பொல்லா- தொலைத்தலாய், தொலையாத மாணிக்கம். அநுபஹுத்தமான ரத்நம் போலேயிருக்கிற வடிவு. சிவப்புத்தோற்றமாவது ஸ்மிதத்தாலேயாகையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வாய்] - அவாக்யநாதாஃ" (அவாக்யநாதாஃ) என்கிற தத்த்வம், அங்குலரைக்கண்ணே தையபங்கம் பிறந்து ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது; "வ்யாக்யநாதவாதவாநாய்யாநாநவெஷாநாய்ய" (ஸ்வகர்மானலதப்தாநாம்த்யாயிநாம்கேதஸாநதயே) என்னும்படியே. [தாமரைக்கண்] - வினவப்புக்குவிக்கித்தமோநினால், குறையும் தலைக்கட்டும் கண்ணைச் சொல்லுகிறது; "அவலோகநதாநேநபூயோமாம்பாலயாவ்யய" என்னும்படியே. [கருமாணிக்கமே]-ஸம்ஸாரத்திலிடாய்தீர் அணைக்கும் உடம்பைச் சொல்லுகிறது; "வனஷவலவபூவலவதவஸு" (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்னும்படியே. தாமரை பூத்ததோரு மாணிக்கம் ஸ்மிதம்பண்ணினாற்போலையாய்த்து வடிவுஇருப்பது. [என்கள்வா] - என்னிசைவின்றிக்கே என்னை யபஹரித்தவனே! கர்மத்தினாலே, ஈஸ்வரனுடையதான ஆத்மாவை முன்தோற்றாதே நின்று அபஹரிக்கும் இவன்; வடிவைக்காட்டி இவனையபஹரிக்கும் அவன். ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் தன்வஸ்துவைக் களவுகண்டுகொள்ள வேண்டுமென்பதிக் கீடாயிறே இவனுடைய என்னினுமிருப்பது. ஸ்ரீஜநகராஜன்பெண்பிள்ளையை நீர் வார்ப்பித்துத் தனக்காக்கினாற் போலையிறே ஆத்மாவைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுகையாவது. [தனியேருயிரே] - என்னிசைவின்றிக்கே என்னைவிஷயிகரித்தவளவோ, உன்சவட்டையறிவித்துப் பிரிந்தாலும் முடியாதபடி குணவிஷ்காரத்தாலே ஈர்ப்பித்தவனே! [தனியேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடுபொருந்தாமையும், ப்ராப்யதேசத்தில் புகப் பெருமையும். பிராட்டி அஸோகவரிகையில் ராகுஸிகள் நடுவே யிருந்தாற்போலே

அவாக்யநாதாஃ இத்யாதி. அவாகீ - உக்திரஹிதஃ ஸ்மிதம் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரமாணகதக முகேந லாவம்-ஸ்வகர்ம இத்யாதி. "வ்யாக்யநாதவாதவாநாய்யாநாநவெஷாநாய்ய ! வ்யாக்யநாதவாதவாநாய்யாநாநவெஷாநாய்ய" இதி ஸ்ரீ பெளஷ்கரே. மேமணேந - கிரணஸமூஹேநேத்யர்ஹி. இங்கே, உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு. "பூர்வகர்மானலார்த்தாநாம்" என்றும் பாடமிருக்கையாலே, "ஸ்வகர்மானலதப்தாநாம்" என்கிறவிது பாடலேடிமென்று கண்டுகொள்வது. "கனிவாய்" என்றத்தோடேகூட்டி "தாமரைக்கண்" என்றதுக்கு லாவம்-வினவ இத்யாதி. "தாமரைக்கண்" என்கிறவர்க்கு லாவம் - திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கி என்றாத்தியைத் தீர்க்கவேணுமென்று விவகித்து, அதுக்குப்ரமாணம் - அவலோகந இத்யாதி. "வெஷாநாய்யாநாநவெஷாநாய்ய" இதி ப்ரதமேம்ஸேபாஹ்லதஃ(க-உ-கச). கருமையாலே-குளிர்த்திபைவிவகித்து, அதுக்கு லாவம்-ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. அணைக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - ஏஷஃஇத்யாதி. "வனஷவலவபூவலவதவஸு வாரிஷ்டேஹநபூதஃ ! பிபாகாலிபிபூவபூதவலவபூதஃ"இதி யுத்தகாண்டே (க-கச). "கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே" என்றத்தை ரூபகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தாமரை இத்யாதி. "கன்வா" என்றதுக்கு லாவம் - என்னிசைவு இத்யாதி. ஆத்மாபஹாரம்பண்ணுவான்இவனாயிருக்க, அவனை "கன்வா" என்கிறதென்? என்ன - கர்மத்தினாலே இத்யாதி வாக்யத்வம். முன்தோற்றாதேநின்று என்றது - ஈஸ்வரனுடையதென்றறியாததென்றபடி. சேஷி சேஷவஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கை களவோ? "கன்வா" என்கிறதென்னென்ன-ஸர்வேஸ்வரனுக்கும் இத்யாதி.என்னினும - மமதாவஸம். த்ருஷ்டாந்தமுடைய விவரணம் - ஸ்ரீ ஜநகராஜன் இத்யாதி. "என்கள்வா" என்றது - உபகாரமானாற்போலே, "ஆருயிர்" என்றதும் உபகாரமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் - என்னிசைவு இத்யாதி. இவர்க்குத் தனிமையேதென்ன - ஸம்ஸாரிகளோடு இத்யாதி. உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிராட்டி இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. தனிமைப்பட்டிருக்கிற எனக்குப் பரிபூர்ண

காணும் இவர்க்கு ஸம்ஸாரிகள் நவேயிருக்கிற இருப்பு. [ஆருயிரே] - உன்னைப்பிரிந்து பொருந்தாதஸம்ஸாரத்திலே யிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவாயுள்ளவனே! [என்தலை மிசையாய்வந்திட்டு] - “சேழும்பறவைதானேறித்திரிவானதாளினை யென்தலை மேலே” “தலைமேலதாளினைகள்” என்று சொல்லுகிறபடியே-பூர்ணமாக வந்துதோற்றி. நிர்ஹேதுகமாக வந்தேன்றும். † (ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஐகத்தால் செய்யப்பட்டதோன்றில்லாதாப் போலே, என்னை யிவ்வளவாகப் புதூரநிறுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதோன்றில்லை. இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே ஹமென்கை.) [இனி] - உன்னைக்காட்டினமாத்ரமன்றியே, பரமபதத்தில் சுவட்டையும் அறிவித்த பின்பு. [நான்] - வழிச்சுவடறிந்த நான். [போகலொட்டேன்] - தம்முடைய செல்லாமையாலும் ப்ராப்தியாலும் தடுக்கவும் வளைக்கவும் உரியரானபடி; “**ஸௌஷ்டியோவாஸாஹாஸாயாயாவநேநபூவீததி**” (ஸேஷ்யேபுரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மேநப்ரஸீததி) என்னும்படி. [போகலொட்டேன்] - வரும்போது உன்ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே வரலாமத்தினையல்லது, போம்போது உன்கார்யம்உன்னதே? இவர்க்கு இப்படி சொல்லலாகிறது - ஸ்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்குண்டான த்வரையாலேயும், அபேக்ஷித்தவளவிலே இவர்கார்யம் செய்யப்பெறாத பிற்பாட்டுக்கு “**ஹீரொஷாஹிசோதாஸா**” (ஹீரேஷாஹிமமாதுலா) என்று லஜ்ஜிக்குமனவனாகையாலு மிறே. [ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னையறிவதுக்கு முன்பு, த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையும் என்னப்பண்ணினாய்; உன்னை யறிந்தபின்பு, குணங்களையாவிஷ்கரித்து, “உம்பரேன்குறை” என்னவும் “ஈதேயின்னம்வேண்வேதேந்தாய்” என்னவும் பண்ணினாய்; அப்படியே, இனி ஒரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி† (அவ்வழியாலே) - நான்பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னை வஞ்சிபாதே கொள். அங்ஙனவேண்வோனென்? என்ன - [என்னையே] - “**வாஹிவஸ்யஸாரீராணி**” (ஏஹிபஸ்யஸாரீராணி) என்கிறபடியே -

ப்ராணனானவனே என்று ஸப்தார்த்தம். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “தலைமிசை” என்று - தலைக்கு மேலே என்றாய், பூர்ணமாகவந்தென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, “தலைமிசையாய்” இத்தலை, மிசையாய் - மிசையாய்ப்படி, வந்து - நிர்ஹேதுகமாகவந்தென்றபடி. * சூழ்விசம்பணிமுகில் ப்ரமேயத்தை உபஜீவித்துக்கொண்டு, “இனி” என்றதுக்கர்த்தம் - உன்னை இப்பாதி. “நான்” என்றதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னத்தை யுபஜீவித்துக் கொண்டர்த்தம் - வழிச்சுவடு இப்பாதி. கூவடு - ரஸம். ஸேஷியானவனைப் “போகலொட்டேன்” என்று நிர்ப்பந்திக்கலாமோவென்ன - தம்முடைய இத்தயாதி. ஆர்த்தியாலும் அந்யகதித்வத்தாலுமென்றபடி. இப்படி வளைத்தபேருண்டோவென்ன - ஸேஷ்யே இப்பாதி. “**சுநாஹாரொநிராஹொகொஜ்ஞாநஹீநொயயாஅஜ்ஜஸௌஷ்டியோவாஸாஹாஸாயாயாவநேநபூவீததி**” இத்தயமாத்பாகாண்டே சித்ரகூடேபாதஃ(ககக). ஸேஷியானவனை “போகலொட்டேன்” என்று வளைக்கிறதுக்கு மூன்றும்ஹேது - வரும்போது இப்பாதி. ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தாலும் அவனை வளைக்கிறாரென்றபடி. ஆர்த்தியையும் பாரதந்தர்யத்தையும் விவரிக்கிறார் - இவர்க்கு இப்படி இப்பாதி. “**பூவீதஞ்ஹவனொஹீரொஷாஹிசோதாஸா**” | **யஜீஜுஸௌஸாஹீவெபுராவெஸ்யெபுராவஸ்யிதஃ**” இத்தயாரண்யகாண்டே ராமஃ(க௦-க). “ஒன்றும்” என்றதுக்குஹவம்-உன்னைஇப்பாதி. “**வாஹிவஸ்யஸாரீராணிசுநீநாஹாவிதாதுநாடி**” | **ஹதாநாஹாஹுஸெஸெபுராவெபுஹுநாஹவஹுயாவநே**” இத்தயாரண்யகாண்டே. அவர்களைப்பற்ற ஏற்றமுண்டென்கிறார் - அங்கு

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரம்.

‡ குண்டலிதம் ப்ரகூழித்தமென்று முன்கேசங்களில் காண்கிறது.

விரஹம்தின்று ஸேஷித்தஉடம்பைக்காட்கீரூர்; அங்கு ஸரீரமாத்ரம் அவர்களுக்கு; இவர்க்கு
ஸ்வரூபநாசமிதே (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

மாயஞ்செய்யேல் என்னை உன் திருமார்வத்துமாலேநங்கை
வாசஞ்செய்யுங்குழலாள் திருவானை நீன்னுணைகண்டாய்
நேசஞ்செய்து உன்னோடு என்னை உயிர்வேறின்றி ஒன்றாகவே
கூசஞ்செய்யாதுகோண்டாய் என்னைக்கூவிக்கோள் ளாய்வந்தந்தோ.

ஆ — (மாயஞ்செய்யேல்) - பண்டு உன்னைக்காணவேணும் என்றாகைப்பட்ட
டுக் காணப்பெறுமையாலே நான் வ்யஸநப்படுமளவில், கண்ணாக்கண்டாற்போலே விசுத
மாம்படி என்னெஞ்சிலே யுன்னைக்காட்டி, காணவேணுமென்னும் அபேகைகூதையப்
பிறப்பித்து, என்னுடைய வ்யஸநத்தை ஸமாபூநம்பண்ணினாற்போலே செய்தருள
வொண்ணாது ; இனியுன்னைக்காட்டாதே வஞ்சித்தொளிக்கில், உனக்கு நிரவயிகலம்பத்
தாய் நிரவயிகலேக்யஹுதையாய் உன்னாலும் ஸஹுமந்தவ்யையாய் உன் திருமே
னிக்கு வாசஞ்செய்யாநின்ற அழகிய திருக்குழல்களை யுடையளாயிருந்த பெரியபிராட்டி
திருவானை, நின் திருவானைகண்டாய் ; ஸமஸ்தஹேயாஸ்பதமாயிருந்த என்னை யருவ
ராதே என்பக்கவிலே யதிஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி உன்னோடொன்றென்று சொல்ல
லாம்படி என்னோடே கலந்தருளினாய் ; ஆதலால், அதுபெறுவானையன்று : இனிச்செய்
கிறோம் என்னப்பற்றாது : ஈண்டென வந்தென்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேகிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்க
வொண்ணாதபடி எம்பெருமானுக்குப் பெரியபிராட்டியார் திருவானையிடுகிறார்.

[உன் திருவென்று தொடங்கி] - “விஷ்ணு:ஸ்ரீ:” என்னும்படியே உனக்கு
ஸம்பத்தாய் உன் திருமார்வுக்கு அலங்காரமான மாலையாய் உன்னாலும் ஸ்ராவிக்கப்படு
வாளாய் உன் திருமேனிக்குப் பரிமளத்தைப் பண்ணுகின்றன அழகிய திருக்குழலை
யுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய ஆணைகிடாய். உனக்கு இட்டவடி போராதே என்பபே
கிதம்செய்து முடிக்கவேண்டும்படியிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காண
யென்று கருத்து. “ஸ்யாஹவீதயாஹெவஸஸவொவிரவாநந” என்னும்படியாலே
பெரியபிராட்டியாரானை உன்னானைகிடாய் என்றுமாம். [நேசஞ்செய்து உன்னோடு
என்னை என்றுமேலுக்கு] - இனி இத்திருவாய்மொழிகுறையும், நீர் ‘பெறுவானையிட்டீர்’
என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அல்லாமையேத்துகிறார். பெரியபிராட்டியார் பக்க
விலுப்பண்ணாத ஸ்நேஹத்தை என்பக்கவிலேபண்ணி என்பக்கலுள்ள அயோக்யதை
பாராதே உன்னோடு ஆத்மஜேஷ்டில்லாதபடி என்னைப்பரிசு ரஹித்தாய் ; ஆனபின்பு,
ஐயோ ! என்னை ஈண்டெனவந்து விஷயீகரியாய் !

இத்யாதி. ஆக, “முனியே” என்று - ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், “நான்முகனே” என்று -
வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், “முக்கண்ணப்பா” என்று - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரத்தையும், “கருமாணிக்
கமே” என்னுமளவும் - பாலநத்தையும் சொல்லுகிறது. (க)

ப.—அநந்தரம், தம்முடைய கார்யஞ்செய்கைக்காக மறுக்கவிண்ணுதபடி வல்லையான பிராட்டியுடைய திருவாணையிடுகிறார்.

(முன்பு ஆர்க்கனாபுக்கூப்பிட்ட உரைகள் தோறும் குணவிஷ்காரமாத்ரத் தாலே ஆஸ்வஸிப்பித்து அகலின்றிற்றோபோலே), என்னை - (கூண்காலமும் உன்னைப்பிரியில் முடியும்தகையான) என்னை, மாயஞ்செய்யேல் - இனி வஞ்சியாதொழிபவேணும்; (“நாம் நினைத்தபடி செய்கிறோம்” என்று ஸ்வாதந்தர்யம் கொண்டாடப்பார்த்தாயாகில்), உன் - உனக்கு, திரு - திருபாதிகஸம்பத்தாகையாலே ஸர்வாதிகமான ஸ்வரூபத்துக்கு திருபகலுதையாய், மார்வத்து - (தானும் “அகலகில்லேன்” என்று விரும்பும்படியான) திருமார்புக்குப் பரஹ்மரம்படியாய், மாலே-ஹிரண்மயமான மாலேபோலே, (விக்கரஹத்துக்கு திருபாதிகலுதையாய்), நங்கை - (உன்ஹோபாதி ஸமஸ்தகல்யாண குணபூர்ணையாகையாலே “உவபுணவபுலாஸஸுஜகெ” என்கிறபடியே கண்ணடியிலே நிழலெழுமபோலே இக்) குணங்களும் நிறம்பெறுப்படிபண்ணுமவளாய், வாசம் செய்— (“வபுலமநு” என்கிறஉனக்கும்) அதிவாஸகரமாய், பூ - விலகூணமான, குழலாள் - திருக்குழலையுடையளாப்பக்கொண்டு, திரு - (ஹோக்யலுதையாகையாலே விஹுத்யலிமாதிரியான) லக்ஷ்மிபினுடைய, ஆணை - (கௌரவ்யமான) ஆணையானது, நின் - (ஸமஸ்தஜகத்தையும் உன் ஆணையாலே நிர்வஹிக்கிற) உனக்கு, ஆணை - ஆணையாக, கண்டாய்; - (இப்படி யாணையிட்டு கிர்ப்பந்திக்கிறது த்வரையாலே என்று நினைத்து), நேசம் செய்து - (கிரஹேதுகமாக) ஸ்நேஹித்து, உன் ஹே - (ஹேபப்ரத்யரீகனான) உன் ஹேடே, என்னை - (ஹேயஸம்ஸ்ருஷ்டனான) என்னை, உயிர் வேறு இன்றி - (“உன்னது என்னதாவியும் என்னது உன்னதாவியும்” என்னும்படி) ஆத்மலேஹம்பிறவாதபடியாக, ஒன்று ஆகவே - (அப்ருதக்ஸித்தியாலே) ஏகப்ரதிபத்தி ருக்கும்படிக்கீடாக, கூசம்செய்யாது - (என்கிரஷ்த்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, கொண்டாய் - (அடியேபிடித்து) அங்கீகரித்தருளினாய்; என்னை - (இப்படி உன்பரவ்ருத்தியறிந்திருக்கிற) என்னை, வந்து - (என்முன்னே) வந்து, கூவிக்கொள்ளாய் - (“ஆழ்வீர், போதிரோ” என்று திருமிடற்றோசையைக்காட்டி) அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். அந்தோ! - ஐயோ! தோனே த்வரிக்கிற கார்யத்துக்கு நான் ஆணையிடவேண்டியிருப்பதே.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவனுக்குப் பிராட்டி ஆணையிடுகிறார்.

[மாயம் செய்யேலென்னை]—“ஹவஹீ” முணங்களை போதுபாக்காம்படி பண்ணின வித்தை க்ருத்ரிமமென்று நெஞ்சோடு சொல்லக்கூடுமோ?” என்ன, - அங்குனல்ல; வுத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுகிறேன்; கூண்காலமும் தன்னுலல்லது செல்லாமைபை விளைவிக்கக்கூகவாய்த்து முணுதுவவத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலே இவரைவைத்தது. அச்செல்லாமையுண்டானுலிது அநுவர்த்திக்குமிதே. இப்படியிவர் நிர்வஹித்தவிடத்திலும் உம்மை மாயம்செய்கிறிலாம் என்று “ஹோஸுஹ” என்னுமையாலே நங்காரியம் செய்யப்பார்த்திலனாகாதே! என்று பார்த்து, செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியாணையிடுகிறார். [உன்திரு] - “விஹோஸுஹ” என்கிறபடியே உனக்கு ஸம்பத்தாயுள்ளவன். எனக்கு நீ ஸம்பத்தாயிருக்கிறாப்போலையன்றோ, உனக்கு அவன் ஸம்பத்தாயிருக்கிறபடி. ரத்தநதுக்கு ஒளி ஸோஷமாயிருக்கச்செய்தே அத்தாலேயிதே பெருவிலையாகிறது; இவளாலே அவனுக்குப் பெருமை சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் ஸோஷித்வம்

குறையாதேயிறேயிருப்பது. [மார்வத்துமாலே]-தான்விரும்புகிறமார்வுக்கு மாலையானவள். உன் திருமார்வுக்கு அலங்காரமானவள் என்கை. [நங்கை] - அவாப்தஸமஸ்தகாமஞன் நீகுறையாளரைப்போலே ஸ்ராவிக்கப்படுமவள்; ரூபமுணத்தாலும்பீலாடிகளாலும்பூர்ணையாயிருக்குமவள். [வாசம்செய் பூங்குழலான்]-“வலவ. 4 ம. 25” என்கிறவிஷயத்தையும் பரிமளிதமாக்காதின்றுள்ள குழலையுடையவள். [பூங்குழல்]-பூவைபுடைத்தானகுழல்: அழகிய குழலென்றுமாம். [திருவாணநின்னாணை] - திருவினுடைய ஆணைகிடாய். என்கார்யம்செய்தல்லது இட்டவடி போவிட வொண்ணாதபடி யிட்டஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காணென்று கருத்து. புறம்புள்ளார்க்கெல்லாம் இந்நிமாணை உன்னுடைய ஆணை. உனக்கிடமாணை அவளாணை. அங்ஙனன்றிய, [நின்னாணை - திருவாணை] - என்று இருவரையும் ஒக்கச்சொல்லவுமாம். “பேயா உவீதயா வெவஸவொவிரவா நநுந” என்கிறபடியே. [நேசம்செய்து இப்பாடி] - “நீர்பெருவாணையிட்டார்” என்று அவன் அருளிச்செய்த: அல்லாமை ஏத்துகிறார், மேல் இத்திருவாய்பொழிகுறையும். ஆற்றாமையின்மிகுதியைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். [நேசஞ்செய்து] - பிராட்டிபக்கல் பண்ணுதஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி. “அகலகில்லேனிஹையும்” என்று அவன் செல்லாமைகண்டிதே அவள்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று; உன்செல்லாமையன்றே என்பக்கல் ப்ரேமப்பண்ணிற்று. [உன்னோடுஎன்னை] - என்னை நித்பஸர்ஸாரி என்றருதல், உன்னை நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்றருதல் பார்த்தோ மேல்விழந்தது? “இவன் அணுபரிமாணன், நியாமயன்; நாம் விஹு, நியாமகன்” என்றுபார்த்தாயோ? [உயிராவேறின்றி ஒன்றாகவே] - ஆத்மஜேஷில்லாதபடியன்றே என்னைப் பரிசு ஹித்தது? “உன்னதுஎன்னதாவியும் என்னதுஉன்னதாவியும்” என்னும்படி என்னைப் பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றே நீ தலையாலே சுமந்தது. [கூசம்செய்தாது கொண்டாய்]-என்பக்கலுள்ள அயோக்யதையைப்பாராதே பரிசுஹித்தாய். முதலிலே என்ஹ்வவ்ருத்தம் பாராதே மயர்வறமதிநலமருளியாய். பின்பு வளவேமுலகிலே “நான் அயோக்யன்” என்று அகலப்புக, என்வழியேவிடாதே உன்செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி செய்திலையாகில் நான்இன்று க்லேஸப்படாதே போகலாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக் கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு என்னைநண்டெனவந்து அணுகப்பாராய். ஸாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமவுபேராதது. முண்ணுவிஷ்காரமாத்ரம் பேராதது. உன்னை நான் கிட்டி அநுஹிக்குப்படி பண்ணவேணும். [அந்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே விளைத்து நான்குப்பிடவந்து முகங்காட்டா தொழிவதே !

௩௫.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்க வொண்ணாதபடி அவனுக்குத் திருவாணையிகேற்றார்.

[மாயஞ்செய்யேல்] - கீழ் “மாயஞ்செய்யேல்” என்னச் செய்தே தீரியவும் சொல்லுகிறது என்னவாற்றாமைதான்! இப்படி இவர்கிர்ப்பந்தித்தவிடத்திலும், “உம்மை

இரண்டாம்பாட்டு.—மாயம்செய்யேல் இய்யாதி. “திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்” என்றத்தைக் கடாசுதித்தவதாரிகை - தம்முடைய இய்யாதி.

அநுவாதத்துக்கு ஹாவம் - கீழ் இய்யாதி. ஹாவந்த்ரமாதல், விவரணமாதல் - இப்படி இய்யாதி. “என்னை” என்றது - என்னையொருவனைபுமென்னுதல், ஸரணம்புகுந்தவென்னை

[illegible][illegible]

யத்துக்கு ஆயாரத்தையொழியஸ்த்தையுமில்லை; நிருப்யத்துக்கு நிருபகத்தையொழியஸ்வரூபஸ்த்திதியில்லை; ஒன்றையொன்றோழியில் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை, “தன்னாகத்திருமங்கைதங்கியசீர்மார்வன்,” “**நஜீவெயங்குணைவி**” (நஜீவேயமங்குணைவி). [மார்வத்துமாலே] - கேவலம் ஸம்பத்தியாயிருக்கையன்றிக்கே திருமார்வுக்கு அலங்காரமுமாயிருக்கை. மார்வுக்கலங்காரம் அவள், அவளுக்கலங்காரம் மார்வு; “**ஹதூநாடி**” (ஹத்தாநாம்) [நங்கை] - வடிவொழிய அல்லாத ஸ்வரூபகுணவிஹுதிகளும் அவளாலே என்கை. ஜ்ஞானைகாகாரதயாஸாயம். † (ஐஸ்வர்யாதிருணங்களால் ஈஸ்வரனிலுமதிக்கையென்கை.) [நங்கை] - “**வதிவிவஸ்ய**” (பதிம்விஸ்வஸ்ய) என்கிறவனுக்கும் இவள் பூர்த்தியாலே பொரிபுறந்தடவவேண்டும்படி யிருக்கை. அல்லாதாரிற்காட்டில்வயாவ்ருத்தி யித்தனையுமிறே. ஸ்ரீமானுக்கு நிஃஸ்ரீகர் ஸத்ருஸரல்லவிறே. [வாசஞ்செய்யுங்குழலாள்] - நாற்றத்துக்கும் நாற்றம் கொடுக்கும் குழல். “**வஸவமுநாடி**” (ஸ்ரீவகந்தி) என்

ஹதூநிராயாராநவிக்ஷி | **சுஹதபாலிநாஹம்ஹிநிராவாவொநவிக்ஷி**” என்கிற வசந்தையுட்கொண்டு, உக்தார்த்தத்தை ஸத்திரீகரிக்கிறார் - ஆதேயத்துக்கு இத்தயாதி வாக்யதரயத்தாலே. “**சுஹதபாலிநாஹதூ**” இத்தயாதி ஸிலோகத்துக்கர்த்தம் - நிருபகையான அஹந்தையையொழிந்தபோது, நிருப்யமான அஹமர்த்தமானது, உபாக்யாரூபமான நிருபகயார்மமில்லாமையாலே நிருப்யவதித்தியுண்டாகாது. ஆஸ்ரயமான அஹமர்த்த மில்லாதபோது, ஆஸ்ரயமான யார்மியையொழிய தர்மத்துக்கு ஸத்திதியில்லாமையாலே, அஹந்தைக்கு ஸ்வரூபவதித்தியில்லை; ஆகையாலே, தர்மதையையொழிந்தபோது தர்மியைப் ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாது; தர்மியையொழிந்தபோது தர்மத்துக்கு ஸ்வரூபமே பிடித்திலையென்றபடி. நிருபாக்ய - நிருபகதர்மரஹிதீ. “ஒன்றையொழிய வொன்றுக்கு ஸ்வரூபவதித்தியில்லை” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - தன்னாக இத்தயாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி, “மின்னாகத்தெழுதின்” இத்தயாதி. தன்னாக - தானுள்ளாகைக்காக, தன்ஸத்தைபெறுகைக்காக; நித்யபுவதியான பெரிய பிராட்டியார் “இறையும் - அகலகில்லேன்” என்று நித்யவாஸம்பண்ணும் வீறுடைய திருமார்வுபடைத்தவர்க்கென்றபடி. “**விராஜீவகிவெவெஹீயகிவாலையரிஷ்யதி** | **நஜீவெயங்குணைவிவிநாதா** **கிவிகெகூணாடி**” இதி யுத்தகாண்டே. “உன்திரு” என்றவந்தரம், “மார்வத்துமாலே” என்றதுக்கு ஹவம்-கேவலம் இத்தயாதி. இவளை “மாலே” என்கையாலே- மார்வுக்கு மாலையையொழிய ஸோஹையில்லாமையாலும், மாலுக்கும் மார்விலிருந்தாலொழிய ஸோஹையில்லாமையாலும் ததறுகுணமாக ஹவம்-மார்வுக்கலங்காரம் இத்தயாதி. மார்வு பிராட்டிக்கலங்காரமாகைக்கு அவளதீகமாயிருக்குமோவென்ன-ஹத்தாநாம் இத்தயாதி. ஜிதந்தாயாம், “நதேருபம்” இத்தயாதி. “**வாரிகெநவரிஸ** **ஹதூஹுஷணாந்யாயாநிபுவராமுணமணாஸுஜீதாநஸக்யாடியவெ** | **வாச** **வடிபாணாந்யாத்ஜெஹஸயாதாவாடிஸகஜெகதஸ்ரிதாயடிஹகயடி**” என்கிற வாதாரஜஸ்தவஸிலோகமும் அநுஸந்தித்துக்கொள்வது. இவளுடைய பூர்த்தியின் எல்லை அவனுடைய ஸ்வரூபாதிகளுக்கும் பூர்த்தியுண்டாம்படி யிருக்குமென்று விவகித்தருளிச்செய்கிறார் - வடிவொழிய இத்தயாதி. வடிவொழிய - அவன் வடிவுக்கலங்கார மன்றிக்கேயென்றபடி. நங்கை - ஸ்வரூபகுண விபூதிகளால் பூர்ணயென்றபடி. உன்னுடைய திருவென்று-அவனுக்கு ஸேஷஹுதையென்னலாமோ? “நாநாரீமயோஹரி?” என்று ஈஸ்வரனோடுஐக்யம் சொல்லாநிற்களென்ன - ஜ்ஞானைகாகாரதயா இத்தயாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு ‘ஆதாரப்ரதாநமாயிருத்தல்’ என்கிறவாக்யத்தோடேஸங்கதி. “**வடிவொழிய**” இத்தயாதி வாக்யவிவரணம் - பதிம்விஸ்வஸ்ய இத்தயாதி, கீழ்வாக்யத்தால் ஹவதம் - அல்லாதாரில் இத்தயாதி. அதாவது ப்ரஹ்மாதிகளிற்காட்டில் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான லக்ஷ்மீபதித்தவாதிருப வயாவ்ருத்தி தோற்றுகிறதென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார்-ஸ்ரீமானுக்கு இத்தயாதி. “**வாசமசெய்**” எனறதுக்கு ஹவம் - நாற்றத்துக்கு இத்தயாதி. விவரணம் - ஸர்வகந்தி

நியாமகன்” என்றுபார்த்தாயோ? [உயிர்வேறின்றியொன்றாகவே] - ஆத்மஹேதமில்லாத படியன்றோ என்னைப்பிரிக்ரஹித்தது. “உன்னதென்னதாலியும் என்னதுன்னதாலியும்” என்னும்படி என்னைப்பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றோ நீ தலையாலேசுமந்தது. “ஹாஹரொணபூலாயயா” (பாஸ்கரேணப்ரபாயதா) என்கிறவிதும் அவிசதமாகப் பண்ணினான். [கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்] - ஸர்வஜ்ஞனைநீயும் வாசிவைத்துக் கலக்கவறிந்திலை. என்பக்கல் அயோக்யதைபாராதே பரிக்ரஹித்தாய். முதலிலே என் பூர்வவருத்தம்பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினாய்; பின்பு, * வளவேழுகிலே “நான் அயோக்யன்” என்றகல, என்னைஎன்வழியிலேவிடாதே உன் செல்லாமைமையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி அன்று செய்திலையாகில் இன்று க்லேசப்படாதோழிய லாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக்கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு, என்னை ஈண்டென வந்தணுகப்பாராய். ஸாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமளவுபோராது; குணவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே போராது; ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது; உன்னைக்கிட்டி யநுலவிக்கும்படி பண்ண வேணும். [அந்தோ] - தன்னையோழியச் செல்லாமைமையத் தானே விளைத்து கூப்பிட வந்துமுகங் காட்டாதோழிவதே !

(உ.)

முன்றும் பாட்டு.

கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ! என்பால்லாக்கநுமாணிக்கமே!
ஆவிக்குஓர்பற்றுக்கோம்புநின்னலால் அறிகின்றிலேன்நான்
மேவித்தோழும்பிரமன்சிவன் இந்திராதிக்கேல்லாம்
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்புரந்ததுவே.

றிக்கே, கீழே “ஹோக்யனானவன்னோடே ஹேபனான என்னை” என்றருளிச்செய்து “விபுவாய் நியாமகனானவன்னோடே அணுவாய் நியாமயனானவன்னை” என்றத்தாந்தாம் - இவன்அணு இத்தயாதி என்னுதல். அதுக்கேதிர்த்தலையடியேன் என்றது-“நீசனேன்நிறைவொன்றுடிலேன்” என்றிருக்கிறேன் நானென்றபடி. விவரணம் - உன்னது இத்தயாதி. ஸம்ஸ்லேஷ ஸமயத்தில் என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்காகவும் உன்ஸ்வரூபம் நானிட்டவழக்காகவும் தலைதடுமாறுகவன்றோ நீ பரிமாறிற்றென்றபடி. தலையாலேசுமந்தது - தலைதடுமாறுகப் பரிமாறிற்றென்றபடி. இத்தால் பெரியபிராட்டியாரில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறதென்கிறார் - பாஸ்கரேண இத்தயாதி. “சுநநூராவவெணாஹம்ஹாஹரொணபூலாயயா” இதி ராவணம்ப்ரதிவீதா. அவிசதமாகப்பண்ணினாய் என்றது - ப்ரஹ்மயென்றும் ப்ரஹ்வானென்றும் ஹேஷமுண்டுஅங்கு; அப்படியன்றிக்கே, ஏகவஸ்துவென்னலாம்படி பண்ணினாயென்றபடி. “கூசம்செய்யாதுகொண்டாய்” என்றதுக்கர்த்தம் - ஸ்ரீவஜ்ஞான இத்தயாதிவாக்யத்வயமும். அப்படி பரிக்ரஹித்தானோவென்ன; த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - முதலிலே இத்தயாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஹார்த்தஹாவம் - இப்படியன்று இத்தயாதி. உயிர்வேறின்றி - ஆத்மஹேதமில்லாதபடி. ஒன்றாகவே - ஏகப்ரகிபத்திபிறக்கும் படிக்கீடாக. கூசம்செய்யாது - என்அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே, கொண்டாய் - அங்கீகரித்தருளினாயென்று ஸப்தார்த்தம். “வந்து - கூவிக்கொள்ளாய்” என்றதுக்குஹாவம் - ஸாஸ்த்ரங்களால் இத்தயாதி வாக்யசதுஷ்டயமும். ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது என்றது - மாகஸ ஸாக்ஷாத்காரம்போராத்தென்றபடி. “அந்தோ!” என்றதுக்குஹாவம் - தன்னை இத்தயாதி.

(உ.)

ஆ.—(கூவிக்கொள்ளாய்) - வீரஹ்மேஸாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்பைஸ்வர்பாதிகளும் த்வத்ப்ரஸாநாதீநமாதலால், என்னுடைய உஜ்ஜீவநத் துக்கு உபாயமும் ரீயல்லது மற்ருன்றும் காண்கிறிலேன்; ரீயே உன்திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளி, பிரானே! உன்திருவழகைக்காட்டியருளாய் என்கிறார்.

ஒ —மூன்றும்பாட்டில், பெருமிடுக்கரான வீரஹ்மேஸாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்யித்யாஹிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனான ரீ, உன்னுல்லது உஜ்ஜீவிக்க விர கின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை, ஐயோ! விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[என் என்றுதொடங்கி] - அதிலோகமான அழகைக்காட்டி என்னை மிகவும் ஈடுபடுத்தினவனே! என்னுதமாவுக்கு உஜ்ஜீவகலேறுதவா யிருப்பதொன்று உன்னை யொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவி என்று தொடங்கி] - அவிமாநாஹிதராய்க் கொண்டு தொழும் வீரஹ்மாஹிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாலீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! [உம்பரந்ததுவே] - அயர்வறுமமரர்களுக்குப் பரமப்ராயமானவனே!

ப —அநந்தரம், ப்ரஹ்மாதிரி ஸகலசேதநர்க்கும் உத்பாதகமான திருநாலீ கமலத்துக்கு மூலகந்தமான ரீ வந்து விஷயீகரித்தருளவேணு மென்கிறார்.

என் - எனக்கு நிரதீஸயலோக்யமாய், பொல்லா - துனையாத, கருமாணிக் கமே - மாணிக்கம்போலே விலக்துணமான வடிவையுடையாய், மேவித்தொழும் - (தந்தாமுடைய பதவீத்தயார்த்தமாகக்) கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கக்கடவரான, பிரமன் சிவன்இந் திரன் - ப்ரஹ்மருத்ரேந்தரர்கள், ஆதிக்குள்ளாம் - முதலானார்க்கும், முதல் - முத லான, நாவீக்கமலம் - திருநாபீகமலத்துக்கு, கிழங்கே - கந்தஹுதனாய், (இப்படி (ஸ்ருஜ்யரன்றியே), உம்பர் - (மேலாய் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரமுந்ரான) நித்யஸூரிகளுக் கும், அந்தஅதுவே - அப்படியே ஸத்தாஸ்த்தித்யாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! ஆவிக்கு - என்னுதமாவுக்கு, ஓர் - அபாஸ்ரயமாயிருப்பதொரு, பற்றுக்கொம்பு - உபக் கம், நின்அலால் - உன்னையொழிய, நான் அறிகின்றிலேன் - ; (ஆனபின்பு), வந்து - (ரீதானே) வந்து, கூவி - அழைத்து, கொள்ளாய் - கொண்டருளவேணும், அந்தோ! - ஐயோ! உன்காரியம் நான் சொல்லவேண்டுமே!

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்வதந்தரான வீரஹ்மாஹிகளுடைய ஸ்வரூப ஸ்த்தித்யாதிகளையும் நிர்வாஹிக்கிற ரீ, உன்னுல்லது செல்லாதஎன்னை விஷயீகரி யாய் என்கிறார்.

[கூவிக்கொள்ளாய்]-கீழே, 'கூவிக்கொள்ளாய்' என்றவர், இங்கே 'வந்து கூவிக் கொள்ளாய்' என்கிறார்; தாஹித்தவன் - 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்னுமாபோலே; ஆற்றா மை மிக்குச் செல்லாநின்றாலும் பாசுரமிதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கொள்ளு மளவுபோராத, வந்துகூவிக் கொள்ளவேணும். ஆற்றாமை மிக்காலும் நான் வந்து கிட்டிகை முறையன்று, உனக்கு அவத்யமுங்காணென்கிறார். "ஸரெஸுஸுஸுஸு லாஃக்யா". [அந்தோ] - உனக்கு கிறமன்றென்று நான் சொல்லவேண்டுமே! [என் பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] - அதிலோகமான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தின வனே! துனையாதமாணிக்கம். அதுபலுத்தமான மாணிக்கமென்னுதல்; நாட்டொப்பான வழகன்றியே விஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே 'பொல்லா' என்கிறதென்னுதல்; த்ருஷ்டி தோஷபரிஹாரமாக என்னுதல். விலக்துண விஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து

ஆறியிருக்கவேண்டாவோ என்ன? - அது செய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழிய உனது வேணுமே. என்னுதமாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேது வாயி நப்பநிதான்று உன்னையொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவித்தொழும் பிரமன் இத்யாதி] - “ஸரஸ்வதொஹி” என்றிருப்பார்க்கும் நிர்வாஹகனாவனல்லையோ என்கிறார். ஆபத்து வந்தவாறே நிபி மாசிகளாய்க்கொண்டு தொழும் வீரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாவி கமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! முதலான நாபிச்சமலக்கிழங்கே! [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்கு மேலான நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்பவஸ்துவானவனே! ‘அது’ என்று ப்ரமாண ப்ரஸிடி யிபைச் சொல்லுகிறது. மேலான மஹாபூதிகளுக்கும் காரணமாதனென்று சொல்லிற்றுகவுமாம்! நித்யஸூரிகளோடு, வீரஹ்மாதிகளோடுவாசியற ஸர்வ நிர்வாஹகனாயிருக்கிற நீ என்னவந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும் மேலும் சொல்லுகிற ஸாமநாயிகரணயத்துக்கு நிவர்த்தகம் கார்ய காரணமாவ மென்னுமத்தை அருளிச் செய்தாராய்த்து. “வவஃ ஸஹஸ்யம்”.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. பெருமிக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த தித்யாதிகளுக்குமெல்லாம் நிர்வாஹகனான நீ. உன்னாலல்லது ஜீவிக்கவிரகின்றியே யிருக்கிற என்னை, ஐயோ! வந்து விஷயீகரித்தருளா யென்கிறார்.

[கூவிக்கொள்ளாய்] - கீழே “கூவிக்கொள்ளாய்” என்றவர், இங்கேயும் ‘கூவிக்கொள்ளாய்’ என்கிறார்களானும்; தாஷித்தவன் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என் னுமாபோலே. ஆற்றமைமிக்குச் செல்லாநின்றாலும் பாகரம்இதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கொள்ளுமளவும் போராது, வந்துகூவிக்கொள்ளவேணும். ஆற்றமைமிக் காலும் நான் வந்து கிட்டிகை முறைமையன்று; உனக்கு அவத்யமுங்காணென்கிறார்; “ஸரஸ்வதௌ-ஸஹஸ்யம்” (ஸரஸ்வதஸங்குலாம்கிருத்வா) * எழுது மென்னுமிதுமிகையானவனுக்கு வருகை அஸஹ்யமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டா விற்றே. வருகை அவனுக்கே வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்கிறபடி. [அந்தோ!] - உனக்கு நிற மன்றென்று நான் சொல்லவேண்டுமே! [என்பொல்லாக்கருமானிக்கமே] - †(அதிலோக மான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவனே!) நீயழைத்தபோது கண்டிருக்க லாய்த்திறே, நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில். க்ரமத்திலேயழைக்க நீனைத்தாயாகில், அழ

மூன்றும்பாட்டு.—கூவிக்கொள்ளாய் இத்யாதி. “என்பொல்லாக்கருமானிக்கமே - மேவித்தொழும்” என்றுதொடங்கி, “உம்பரந்ததுவே, நான் - ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலா லறிகின்றிலேன்; அந்தோ - வந்து - கூவிக்கொள்ளாய்” என்று அந்வயவிவக்யாஅவதாரிகை-பெரு மிடுக்கரான் இத்யாதி.

“கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ” என்று மீளவும் அநுவதித்ததுக்கு லாவம் - கீழே இத் யாதி. விவரணம் - ஆற்றமை இத்யாதி. “வந்து” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - கூவிக்கொள்ளுமளவும் இத்யாதி. ஆற்றமையுண்டானால் நீரேவந்து கிட்டவொண்ணாதோ? என்ன - ஆற்றமைமிக்காலும் இத்யாதி. அப்படி தானேகிட்டிகை முறையன்றோ? என்ன; அன்றென் கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸரஸ்வதௌ இத்யாதி. “ஸரஸ்வதௌ-ஸஹஸ்யம்” இதிஸந்தரகாண்டே மாருதிம்ப்ரதி ஸீதா(நக-நக). இவர்கென்று கிட்டிகை இவர்ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமான மாத்ரமே யன்று; அவனுக்கும் அஸஹ்யமென்கிறார் - எழுதுமென்னும் இத்யாதி. இத்தால்ஹலிதம் - வருகை இத்யாதி. “அந்தோ!” என்று விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தலாவம்-உனக்கு இத்யாதி. “பொல் லாக்கருமானிக்கம்” என்றதுக்கு லாவம்-நீயழைத்தபோது இத்யாதி. நீநீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில்

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாபிரமென்று முன்கோசங்களில் காண்கிறது.

கைக்காட்டி அந்நியார்ஹுமாக்கிறறன்? [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கம்] - துனையாத மாணிக்கம். அநுபலுக்கத்தமான ரத்நமென்னுதல்; நாட்டொப்பான அழகன்றிக்கே விஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே பொல்லா தேன்கிற தேன்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹார மென்னுதல். விலகடிணவிஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து ஆறியிருக்க வேண்டாவோவென்னில், - அதுசெய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழியவுளனாகவேணுமே? [ஆவிக்கோர்பற்றுக் கோம்பு நினைலாலறிகின்றிலேன் நான்] - உபக்நம் நியதமாயிருக்கிறபடி. கோடி, கோள் கோம்பையொழிய நிற்கவற்றே! வேரையறுத்துப்படரென்றால் படருமோ? என்னுத்தமாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருப்பதோன்று உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன்; **“நவலீ தாக்ஷயாஹீ நா”** (நசஸீதாத்வயாஹீநா) என்கிறபடியே. ஆனால் பேற்றுக்கு உடலாக நீரும் சிலசெய்காலோவென்ன, - [மேவி இத்தயாதி] - அல்லாதப்ரஹ்மாதிகளோ தங்கள்கார்யம் தாங்கள் செய்து கொள்ளுகிறார்கள்! “ஆவிக்கோர்பற்றுக் கோம்பு” என்று சொல்லாதவர்களுக்கும் உதவுமவனே! ப்ரஹ்மாதிகள், “ஆவிக்கோர்பற்றுக்கோம்பு” என்று சொல்லவறியாமையாலே சொல்லார்கள்; நித்யஸூறிகள், அவிமாநாஹித இத்தயாதி. இன்று சொல்லவேண்டாமையாலும் சொல்லார்கள். [மேவித்தொழும்] - அல்லாதபோது அந்யோந்யம் விருத்தராயிருப்பார்கள்; தங்களுக்கு ஒரு கார்யம் வந்தவாறே எல்லாரும் கூடித்தொழுவார்கள். அவிமாநாஹிதராய்த்தொழும் வஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாலீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! † (முதலானாபிக்கமலக்கிழங்கே.) [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்குமேலான நித்யஸூறிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! ‘அது’ என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச்

என்றது. அஹோமயனாயிருந்தாயாடு வென்றபடி. “என்” என்றதுக்கு லாவம்-கீரமத்திலே இத்தயாதி. ஸந்தார்த்துநார்த்தமாக ப்ரதீகோபாதாம் - என்பொல்லா இத்தயாதி. விவரணம் - அநுபலுக்கத்தமான இத்தயாதி. அநுபலுக்கத்தையும், வைஜாத்யமும், க்ருஷ்டிதோஷபஹ்மத்யர்த்தமாரோபிதமான பொல்லாங்கும், ஆக மூன்றந்தம். “ஆவிக்கோர்பற்றுக்கோம்பு” இத்தயாதிக்கவதாரிகை - விலகடிண இத்தயாதி. “உன்னையொழிய ஆவிக்கோர்பற்றுக்கோம்பு” இத்தயாதிக்கவதாரிகை - லாவம் - உபக்நம் இத்தயாதி. உபக்நம் நியதமாயிருக்கிறபடி என்றது - “நினைலாலறிகின்றிலேன்” என்கையாலே. பற்றுக்கோம்பு - உபக்நம் - அந்திகாஸ்யம் கொள்கோம்பு - சுள்ளிக்காலென்றபடி. மலிதம் - கோடி இத்தயாதி. விவரணம் - வேரை இத்தயாதி. வேரையறுத்து - ஆதாரத்தை வாங்கியென்றபடி. ஸந்தார்த்தம் - என்னுத்தமாவுக்கு இத்தயாதி அவினையொழிய ஸரிக்கமாட்டாத தென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நசஸீதா இத்தயாதி. **“நவலீ தாக்ஷயாஹீ நா நவாஹிவிசாவவ ! 30-ஹ-குதபுவிஜீவாவொஜலாநதாவிவொடிதன்”** இத்தயோத்யாகாண்டேலக்ஷணம் (௩௩-௩௪). “மேவித்தொழும்” இத்தயாதிக்கு லாவம்-அல்லாத இத்தயாதி. “ப்ரமன்சிவன்” இத்தயாதிக்கும் “உம்பரந்ததுவே” என்றதுக்கும் லாவம்-ஆவிக்கோர் இத்தயாதி. சொல்லாதபடியென்படியென்ன ப்ரஹ்மாதிகள் இத்தயாதி. அவிமாநம்-ஸ்வரகூணே ஸ்வாந்வயம். எப்போதும் அவனேயென்றிருக்கையாலே இன்று சொல்லவேண்டாமையாலு மென்றபடி. “மேவி” என்றதுக்கு லாவம் - அல்லாதபோது இத்தயாதி. அல்லாதபோது - கார்யமில்லாதபோது. “மேவி” என்றதுக்கு - அந்யோந்யம்கூடி என்றந்தம் அருளிச்செய்து, அவிமாநாஹிதராயென்று அர்த்தாந்தரம் - அவிமாநாஹித இத்தயாதி. “ப்ரமன் சிவனிந்திரானுதிக்கெல்லாம் - முதலான - நாலிக்கமல கிழங்கே” என்றவயிப்பது. இந்திரானுதிக்கெல்லாம் - இந்திரன் முதலானரெல்லார்க்கும், முதல் - காரணஹுதமான, நாலிக்கமலக்கிழங்கே - திருநாலீகமலத்துக்குக் கந்தஹுதனானவனே. உம்பர் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மேலான அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரமஹ்யான நித்யஸூறிகளுக்கும், அந்ததுவே - ‘அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே’ என்றபடி. அப்படிப்பட்ட - உலாவலிக்கவியிஷ்டமாய்

சொல்லுகிறது. நித்யஸ்வரிகளோடு ஸ்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற நீர்வாஹகனாயிருக்கிற நீ என்னை வந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும்மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாயிகரணயத்துக்கு நிஷங்கம், கார்யகாரணவாவமென்னுமத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து; “வஸவஃஸவஃஸவஃ” (ஸர்வமகல்விதம்ப்ரஹ்ம). (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உம்பரந்தண்பாமேயோ! அதனுள்மிசைநீயேயோ!
அம்பரநற்சோதி! அதனுள்பிரமன் அரன்
உம்பரும்பாதவரும்படைத்த முனிவன் அவன்
எம்பரஞ்சாதிக்கவற்றென்னைப்போரவிட்டிடையே.

ஆ.—(உம்பரந்தண்.) - ப்ரஞ்ருதி புருஷ பஹு ஹங்கார ப்ருயிவ்ஹிஹுத சதர்முவ ருதரஹேவாஹி ஸ்யாவாரந்த சேதநா'சீதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்யிதிப்ரவ்ருத்தயாஹிகளுக்கும் நீயே நிர்வாஹகனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய ஹிமத்தனையும் நானே நிர்வஹிக்கக்கடவனாகப் பார்த்தருளினாயாகில என்னைக் கைவிட்டாயென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸகல நிர்வாஹகனான நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நானே பண்ணிக்கொள்வேனாகப் பார்த்தருளினாயாகல், என்னைக்கைவிட்டாயெயலலை யார் என்கிறார்.

[உம்பரந்தண்பாமேயோ] - மஹாஹி விகாரங்களுக்கும் காரணமாகையாலே ஸ்வகார்யங்களுக்கெல்லாம் மேலாய் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கக்கூடான ஸக்தி உயா மத்தையுமுடைத்தாய் சேதநர்க்கு ஹிமமோக்ஷாஹி புருஷாயங்களை விளைத்துக் கொள்ளலாம் நிலமான மூலப்ரகருதிக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [அதனுள் என்று தொடங்கி] - அதிலே ஷக்மாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆதமத்தவத்துக்கு நிர்வாஹகனாய் ஆகாஸாஹிஹுத பஞ்சகத்துக்கும் பாஞ்சஜெளதிகமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானரான ஸ்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் நீ. [உம்பரும்பன்ம மேலுக்கு] - தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனிபாக பரஸிபனானவன் நீ என்னையொருவனையும் நானே என்காரியம் செய்வனாகப்பார்த்து உணபக்கல நின்றும் போரவிட்டு உபேகித்தாயே.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகார விஸிஷ்டனான நீ, ப்ரகாஹுதனான என்னுடைய கார்யம் நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக் கொண்டுவைத்து, என்னை இந்நிஷ்வத்தியிலே போரவிட்டாயித்தனையன் ஸ்ருவென்று ஆர்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறார்.

உம்பர் - (ஹிதமான பஹுஹிகளுக்கெல்லாம் பரபாநகாரணமாகையாலே) மேலாய், அம்-உனக்கு லீலோபகாரணமாகையாலே விலக்ஷணமாய், தண் - (குணதரய ஸூபாஸ்ரயமான ப்ரமாணப்ரஸித்தியையென்று - ‘ஸுஹுஸ்யுணி’ இத்தயாதி ப்ரவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. அநவயருபேநஹ்வம் - நித்யஸ்வரிகளோடு இத்தயாதி. ‘மேவீததொழும்’ எனது தொடங்கி, ‘அந்ததுவே - எனபொல்லாக்கருமாணிக்கமே, ஆவிக்கோபற்றுக்கொம்பு - நான் - நினைவாலறிகின்றிலேன - வந்து - கூவிக்கொள்ளாய் - அந்தோ!’ இத்தயந்வயி. (௩)

ஸாய்வாஸ்த்மகையா (ல) குளிர்ந்திருப்பதாய், பாழேயோ - ஹோமோஷ்ணங்களை விளைத்துக்கொள்ளுதற்கு + அதனுள் மிசை நீயேயோ (இப்படி ஸௌக்ஷ்ம சிடிசிடி^௧ விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு), அம்பரம் - (அண்டகாரணமான) ஆகாசம், நல் - விலக்ஷணமான, சோதி - தேஜஸ்ஸுமுதலான ஹுதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து தத்ப்ரகாரியாய், அதனுள் - ஹுதாரப்தமான அண்டத்துக்குள்ளே, பிரமன் ஆரன் - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை உத்பாதித்து தத்தத்ப்ரகாரவிஸிஷ்டனானவன், நீ - நீ; உம்பரும் - (ப்ராணிஜாதங்களுக்குமேலான) தேவர்களையும், யாதவரும் - மதுஷ்பாடி ஸகலசேதநரையும், படைத்த முனிவனவன் - தத்தத்கர்ம விஹமநகம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டித்தவன், நீ - ; (இப்படியாயிருக்க), எம் பரம் - (ப்ரகாரஹுதான) என்னுடைய சேஹத்தை, சாதிக்கல்உற்று - நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, (ப்ராப்திபர்பந்தமாக அபரோக்ஷிப்பித்து), என்னை - (உன்னை யொழியச்சொல்லாத) என்னை, (பின்னையும்), போரவிட்டிடாய் - இங்கேபோரவிட்டிடுவையத்தாய். 'ஓ' என்கிற அசை - "நீ" என்னுமிடம் தோறும் கூட்டி, ஒரொன்றே ரக்ஷிக்க ஹேதுபோர்திருக்க அநாடித்தாபென்று கூப்பிடுகிற ஆர்த்தியை ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ. - நாலாப்பாட்டில், ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நான் பண்ணிக்கொள்ளப் பார்த்தாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறா.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹா^௨ கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய்த் தன்னுடைய ஏகேதஸாதலே கார்யவர்த்ததைப் பிறப்பிக்கவற்றான ஸக்தியையுடைத்தாய் விசித்ர பரிணமினியாய் சேதநர்க்கு 'ஹோமோஷ்ணத்தை இசைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ளமூலப்ரகருதிக்குநிர்வாஹகனாயிருந்துள்ளவனே! [உம்பர்]-மேல். [அந்தண்]-அழகியதுமாய் அநுகூலமுமாயிருக்கை. [பாழ்]-க்ருஷிக்குயோம^௧ யமாயிருக்கை. [அதனுள்மிசை நீயேயோ] - அதிலேயேயுமாயிருக்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! "ஜோஷ்ணாவஸ்துவிஷ்டமாவா ரோஷத்தா தடுவாய் ஸூராவெண ஹாணிடிஸூநதஃஸ்யித்யு^௧", ஸௌக்ஷ்மசிடிசிடி^௧ வஸ்து ஸரீரிதாரணமாகையாலே காரணவஸ்யைச்சொல்லிற்று. இத்தால்விஸேஷணப்ராயாஸ்யம் சொல்லும் ந்யாயவஸேஷிகபக்ஷமும், விஸேஷணத்துக்கு அபாரமார்ய^௧ யம் சொல்லும் மாயாவாழிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குபபக்ஷமல்ல என்றதாய்த்து. [அம்பரம்]-ஆகாசம். [நற்சோதி] - தேஜஃ பதாயம். இவையிரண்டும் பஞ்சஹுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [அதனுள்பிரமன்ரன்நீ]-அந்த பஞ்சஹுதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் நீ. [உம்பரும் யாதவரும்இத்யாதி] - மேலான தேவர்களையும் மதுஷ்பாடி ஸ்யாவராந்தமான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த முனிவாகப் ப்ரஸி^௧னானவன் நீ. ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாநுகூலமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை அநுஸந்திக்குமவனிறே - முனியாகிறான். "தடிவடிவடிவநடுநாகூரூதஸ்யாதிதி^௧". இத்தால் ஸ்யூஸிடிசிடி^௧ வஸ்துஸரீரத்வத்தாலே கார்யஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. கர்யபப்ராஜாபதியைச் சொல்லிற்றசவுமாம். [எம்பரம்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிடாயே] - என் கார்யம் நீயேசெய்யக்கடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அதையுபேக்ஷித்து, அசேதநத்தைப் பொருமோபோலே பொருட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிறநீ, என்னை ஒருவனையும் நானே என்கார்யம்

† இங்கு மூன்று புஸ்தகங்களிலும் க்ரந்தபாதமாயே காண்கிறதென்கிறார்கள்.

செய்வேனாகப்பார்த்து உன்பக்கவினின்றும் ஸேபரவிட்டு உபேகித்தாயென்னுதல். [என்னை] - உன்னை யொழியச்செல்லாத என்னை.

௪௫.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகளுன நீ, என்கார்யம் நானே பண்ணிக்கொள்வேனாகப் பார்த்தருளினாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறார்.

[உம்பரந்தண்பாமேயோ] - மஹாபாஹிகார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய், தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்யவர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றான ஸக்தியையுடைத்தாய், விசித்ரபரிணாமியாய், சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகளுனவனே! [உம்பர்] - மேல். [அந்தண்] - அழகிதுமாய்க் குளிர்ந்திருக்கை. (ஸ்ருஷ்டிஸக்தியாகிறவழித் தம் விசித்ரபரிணமித்தவமாகிற நன்மையுமுடைத்தா யிருக்கை) [பாழ்] - க்ருஷிக்குயோக்யமாயிருக்கை. காரணவஸ்த்தமாய்நின்று ஸ்வகார்யத்தாலே சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைக்கவற்றென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. [உம்பரந்தண்பாமேயோ] - ஸௌகல்யமென்று கொண்டு நிஷ்கர்ஷகஸப்தத்தாலே யர்மத்தைப் பிரியச் சொல்லுமாயேனோ பிரியச் சொல்லப் போகாது, ஹவானுக்கு ப்ரகாரமானவற்றை யென்கிறது. 'உம்பரந்தண்பாமேயோ' என்கிற வித்தால் - சேதநர்க்கு ப்ரகாரமாய் அவ்வழியாலே ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகையன்றிக்கே, 'யஸ்யோதூஸாரீரம் - யஸ்யவ்யயிவீஸாரீரடி' (யஸ்யாத்மாஸாரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஸாரீரம்) என்கிறபடியே சேதந வ்யதிரித்தமான அசித்துக்கும் அவனையொழிய நிர்வாஹகரில்லையென்கை. "பாமேயோ" - என்கிறவித்

நாலாம்பாட்டு.—உம்பர் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாஷித்தவதாரிகை - ஸர்வநிர்வாஹகளுன இத்யாதி.

ப்ரக்ருதி மேலாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், இதுக்கு அழகும் குளிர்ந்தியுமின்னதென்னுமத்தையும், "பாமே" என்றதுக்கர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - மஹாபாஹி இத்யாதி. ப்ரக்ருதி, ஹோமமோக்ஷங்களை விளைக்கும்படியென்னென்ன - காரணவஸ்த்தமாய் இத்யாதி. காரணவஸ்த்தமாய் நின்று-கார்யோந்முகமாய் நின்றென்றபடி. "வடஸ்யஸளக்யூழ்" என்னுமாயேனோ பிரித்துச் சொல்லாதே, "பாமேயோ" என்று ஸமானாயிகரிக்கிறது எதுக்கென்ன - ஸௌகல்யமென்று இத்யாதி. இத்தால்மலிதம் - உம்பரந்தண் இத்யாதி. இத்தால் ஹவாத் வ்யதிரித்தவிஷயங்களில் நிஷ்கர்ஷகஸப்தம் யர்மிபேதமாகமாட்டாது, ஹவத்விஷயத்தில் நிஷ்கர்ஷகஸப்தமும் ஹவத்பர்யந்தமாயிருக்குமென்று கருத்து. ஸப்தம், நிஷ்கர்ஷகமென்றும் அநிஷ்கர்ஷகமென்றும் த்விவிதம். நிஷ்கர்ஷகமாவது - "வடஸ்யஸளக்யூழ்" என்னுமது; அநிஷ்கர்ஷகமாவது - "ஸூகூவடஃ" என்னுமது. நிஷ்கர்ஷகஸப்தமும், வைவக்ஷிகநிஷ்கர்ஷகமென்றும், நியதநிஷ்கர்ஷகமென்றும் த்விவிதம். வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகமாவது - "ஸூகூவடஃ" என்று அநிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லாமல் அத்தை "வடஸ்யஸூகூ" என்று நிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லுகை; நியதநிஷ்கர்ஷகமாவது - "மயஃவ்யயிவீ" என்று அநிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லப்போகாதே "வ்யயிவ்யாஹஸ்யம்" என்று நிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. ஆக, த்விவிதநிஷ்கர்ஷகஸப்தங்களும் லோகத்தில் யர்மமாத்ரவோதகமொழிய யர்மிவோதகமாகமாட்டாது. ஈஸ்வரனிடத்தில்தான் "வூனென்யாஹஸ்யவ்யயிவ்யாஹ - ஸலொஹஸ்யவ்யயிவ்யாஹ" என்று - ப்ருதியியினுடைய புண்யமாயும் ஜலத்தில்தரஸமும் நானேயென்றிருக்கையாலே, உஹயவிதநிஷ்கர்ஷகஸப்தங்களும் ஹவத்பர்யந்தமாயிருக்கு மென்றபடி. இஸ்ஸாமானாயிகரணயத்தால் மலித்த அம்ஸத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பாமேயோ என்கிற இத்யாதி. "பாமேயோ" என்று ஸாரீஸாரீரி

தால் - ஸுத்தவேதம் கொள்ளுகிற மீமாம்ஸகரையும், ஸ்வரூபேண தாதாத்மயம் கொள்ளுகிற மாயாவாதிகளையும் அழிக்கிறது. [அதனுள் மிசைநீயேயோ] - அதிலே வடமாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்தவத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! ஸுலக்ஷமசித்சித வஸ்துஸாரீரி காரணமாகையாலே காரணவஸ்த்தை சொல்லிற்று. இத்தால் - விசேஷணப்ராபாந்தம்சொல்லும் ந்யாய வைசேஷிகபக்ஷமும், விசேஷணத்துக்கு அபாரமார்யம் சோல்லும் மாயாவாதிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குப் பக்ஷமல்லவென்றதாய்த்து. “நீயேயோ” - என்கிறவித்தால் - சேதநனை யொழிய அசேதநத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே, ஈஸ்வரனையொழிய ஆத்மாவுக்கு ஸ்திதியில்லையென்கிறது. [அம்பரந்சோதி] - அம்பரம் - ஆகாசம். நற்சோதி - விலக்ஷணதேஜஸ்ஸு. அல்லாதஹிதங்களுக்கு உபலக்ஷணமிரண்டும்; “யஜுஃ ஹி வெஷ வஃகாயசு” (யதமபுவைஷ்ணவஃகாயசு) என்று ஜலத்தைச் சொல்ல, அல்லாதஹிதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானாற்போலே. [அதனுள் பிரமன்அரண் நீ] - பஞ்சீக்ருதஹிதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதி களும் நீயிட்டவழக்கென்கிறது. [உம்பருமயாதவரும் படைத்தமுனிவனவன்நீ] - தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாக ப்ரஸித்தனானவன் நீ. “பிரமனரண்நீ” என்ற ஸாமாநாதிகரணயம் கார்யகாரணஹாவந்நம்; “ஸவபுஃவஹிதஃ ப்ரஹ்ம தஜ்ஜ ஹிததி” (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மதஜ்ஜஹிததி) என்னுமாப்போலே, ஸகலபதார்ப்யங்களையும் கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை யநுஸந்திக்குமவனிறே முனியாகிருன்; “தஜ்ஜஹிதவஹிதஃகாயசு தவஹிததி” (ததஸதேவ ஸந்மநோ

ஹாவ ஸம்வந்நம் சொல்லுகிற இத்தாலெனநபடி. ஸ்வரூபேண தாதாத்மயம்கொள்ளுகிற மாயாவாதி, ஜீவனோடே ப்ரஹ்மதத்துக்கு ஐக்கியம்சொல்லுகையொழிய ப்ரக்ருதியோடே ஐக்கியம்கொள்ளான். அதனுள்-ப்ரக்ருதியிலே, அதிலே வர்த்திக்கிற எனநபடி. “மிசை” என்று - விலக்ஷணமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. “உம்பரும்” இதயாதிபதத்தவத்துக்கும் ஹாவம்-ஸுலக்ஷமசித்சித இத்தயாதி. “அதனுள் மிசைநீயே” என்றதால் ஹலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார். இத்தால் இத்தயாதியாலே, இத்தால் என்றது - “அதனுள் மிசைநீயேயோ” என்கிறவித்தால் லென்றபடி. விசேஷணப்ராபாந்தம் சோல்லும் என்றது - விசேஷணஹித ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந்தர்யம் சொல்லுமென்றபடி. விசேஷணத்துக்கு அபாரமார்யம் சோல்லும் என்றது - விசேஷணஹிதஜீவனோடே ப்ரஹ்மத்துக்கு உண்டான ஹேஷாபாரமார்த்யம் சொல்லுமென்றபடி. “நீயேயோ” என்று - ஆத்மாவை ஈஸ்வரனோடு ஸமாநாயிதரிக்கிறதற்கு ஹாவம் - நீயேயோ இதயாதி. அம்பரந்சோதி - ஆகாசமும் விலக்ஷணமானதேஜஸ்ஸும் நீயெனநபடி. ஒன்றிரண்டைச் சொன்னதும்பிறவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமாமோவென, த்ருஷ்டாந்தம் - யஜுஃ ஹி வெஷ வஃகாயசு தவஹிததி. “யஜுஃ ஹி வெஷ வஃகாயசு தவஹிததி” இதித்விதீயாம்ஸே த்வாதஸே. அதனுள் பிரமனரண்நீ - ஆகாசம் தேஜஸ்ஸு முதலான பஞ்சஹிதார்ப்ய அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நீயிட்டவழக்கெனநபடி. “படைத்த” என்கையாலே ஹலிதமானதோர் அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பிரமனரண்நீ இத்தயாதி. கார்யகாரண ஹாவ நிவந்நமென்னுமனுக்கு ப்ரமாணம் - ஸவபுஃவஹித இதயாதி. மொந்தோக்யே, “முனி” என்றதுக்கர்த்தம் - ஸகல இத்தயாதி. “முனி” என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ததஸதீ இத்தயாதி. இதுக்கர்த்தம் - “கவஹிதவஃ தஜ்” - நாமரூபவிபாகாந்ஹ ஸுலக்ஷமசித்சிதவ்விசிஷ்டதயா அஸச்சப்தவாச்யமான அந்ப்ரஹ்மமே, “ஸத்-ஸ்யாமிதி” - நாமரூபவிபாகாந்ஹ ஸத்தூலசித்சிதவ்விசிஷ்டதயா ஸச்சப்தவாச்யமாகக்கடவென்று, “ஹிதஹிதஹித” - மநஸைப்பண்ணிற்று; ஸங்கல்பித்ததென்றபடி. இயம் ஸ்ருதி:யஜுஃவதி. “அம்பரந்சோதி” என்றுதொடங்கி “முனிவனவன்நீ” என்னுமளவுக்கும்

குருதஸ்யாமீதி). இத்தால் - ஸ்த்தூலசித்சித்வஸ்து ஸரீரத்வத்தாலே கார்யத்வம் சொல்லிற் றுய்த்து. [எம்பரம்சாதிக்கலுற்றென்னைப்போரவிட்டிடாயே] - என்கார்யம் நீயே செய் வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, அத்தையுபேக்ஷித்து, அசேதநத்தைப்பொகமோபோலே பொகட் டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிறீ, என்னையொருவனையும் நான் என்கார்யம் செய்வேனாகப்பார்த்து, உன்பக்கலினின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தா யென்னுதல். [என்னை] - உன்னுலல்லது செல்லாதஎன்னை [போரவிட்டிடாயே] - அவன் பக்கலி னின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. குணம்நடையாடாத தேசத்திலே தள்ளினாயென்கிறார். ஜ்ஞாநவைஸாத்யத்தைப்பண்ணிப் ப்ராப்தியளவும் ப்ரவர்த்தியாதிருக் கிறவிது, நான் தமயந்திக்கு வழிகாட்டிவிட்டாற்போலே யிருக்கிறதுகாணும்! (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

போரவிட்டிடோன்னை நீபுறம்போக்கலுற்றால் பின்னையான்
ஆரைக்கொண்டு எத்தையந்தோ எனதென்பதென்? யானென்பதென்?
தீரஇரும்புண்டநீரதுபோல என்னுநயிரை
ஆரப்பருகனைக்கு ஆராவமுதானாயே.

ஆ. — (போரவிட்டிட்டு) - உம்முடையவாத்தை நான் நிர்வஹிக்கத்தவிர்த் தால் அந்தவாத்தை நீரே நிர்வஹித்துக்கொள்ளலாகாதோ வென்னில்; - நீ என்னைக் கைவிட்டு உபேக்ஷித்தால் பின்னை யாரைக்கொண்டு எத்தைச் செய்வது? நானென்று ஒன்றுண்டோ, என்னுடையதென்று ஒன்றுண்டோ, அடைய முடிந்ததிறே; ஆன பின்பு, அந்நிஸந்தப்தமான இரும்பு தாபம்தீரும்படி நீரைப்பருகிறாற்போலே, உன் னைப்பிரிந்த என்னுடைய ஸக்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னைப்பருக எனக்கு ஆராவமு தானாய்; இனிக்குறையும் நீயே செய்தருளாய் என்கிறார்.

ஒ. — அஞ்சாம்பாட்டில், நான் என்னுடைய யத்நத்தாலே உன்னைப் பெறு கிறதென நீ என்னைக்கைவிட்டிருக்கில், நானென்றும் என்னதென்றும் சிலவுளவோ? முடிந்தெனத்தனையிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிடென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால்] - ரக்ஷகனான நீ அந்நய மதியான என்னை உன்பக்கலினின்றும்போர நோக்கிப்பொகட்டால் பின்னை நான் ஆரைக்

காவம் - இத்தால், ஸ்த்தூல இத்யாதி. முனிவனவன்நீ-ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாகப்பூர்வகர்மவி லாபங் களை மநம்பண்ணுவன் நீ என்று ஸப்தார்த்தம். எம்பரம் - என்கார்யம். “சாதிக்கலுற்று” என் றது - நீ சாதிக்கலுற்றென்னுதல், நான் சாதிக்கலுற்றென்னுதல். நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக் கொண்டென்றுமுந்தினவர்த்தம்; நான் செய்வேனாகப்பார்த்தென்று இரண்டாமர்த்தம். “போரவிட் டிடாயே” - உன்பக்கல் நின்றும் அகன்றுபோம்படி உபேக்ஷித்துப் பொகட்டுவிட்டாயென்று ஸப்தார்த்தம். அவனுக்கு ஸரீரஹிதராய் அவனோடே கூடியிருக்கச்செய்தே, “போரவிட்டிட் டாய்” என்கிறதென்னென்ன - குணம் இத்யாதி. அவன்போரவிட்டானோவென்ன, அருளிச் செய்கிறார் - ஜ்ஞாநவைஸாத்யத்தை இத்யாதி. “வனஷபநாவிஷபநாணாபெஷபாதுப கொலஸாநு” என்றத்தைப்பற்ற - நான் இத்யாதி. (சு)

கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்பது? என்ன ஸாயநத்திலே என்னுதே ஆரைக்கொண்டு என்கிறதென்னென்னில்-என்றும் புருஷார்த்தம் பெறுவது பாமசேதந னாயிருப்பானொருவனாலே என்றிநக்கையால். [தீரவிரும்புண்ட நீரென்றுமேலுக்கு] - அமு^{நீ} நிஸந்தத்தமான இரும்பு நீரை நிர்ஸோஷமாக ஹஜிக்குமாபோலே. [என்னரு யிரை] - சமையஹஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய நிரதிஸயஹோக்யதையைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாய். காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல்தீர நீரைப் பருகுமா போலே என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி எனக்குப் பண்டுநிரதிஸய ஹோக்ய மானவனே! என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், எனக்கு நிரவயிகஹோம^{நீ} யஹுதனாய்வைத்து நீ என்னை உபேக்ஷிக்கப்பார்த்தால் எனக்கு ஒரு உஜ்ஜீவநமுண்டோ? என்கிறார்.

தீர - (தன்காய்ச்சல்)தீரும்படி, இரும்பு - இரும்பானது, உண்ட - , நீரது போல - நீர்போலே, என்னருயிரை - என்னுதமாவின், ஆர - (விடாயெல்லாம்தீரப்) பரிபூர்ணமாக, பருக - பருகுகைக்கு, எனக்கு - , ஆர - த்நஷ்ணெதொடாத, அமு தானாயே - அம்ருதமானாயே; (இப்படியிருக்க), நீ - (உன்வாசியறிந்து ஹஜிக்கும்படி பண்ணி) ப்ராப்திபர்யந்தமாக ப்ரகாசிப்பித்த) நீ, போரவிட்டு - (அத்தைக்குலைத்துப்) போரவிட்டு, இட்டு - (அசேதநவத்) அநாடிரித்து, என்னை - (அநந்தகதியான) என்னை, புறம் - (உனக்குப்) புறம்பான விஷயந்தரத்திலே, போக்கல்உற்றால் - போக்கலினைத்தால், பின்னை - (ஸர்வஸக்தியான நீ அநாதரித்த) பின்பு, யான் - (அஸக்தனான) நான், ஆரைக்கொண்டு - (புருஷார்த்தஸூகராயிருப்பார்) மற்றுரைக்கொண்டு, எத்தை - எந்தப்புருஷார்த்தத்தை, அந்தோ - ஐயோ! (சாகிப்பேன்—); எனதுஎன்பதுஎன் - என்னதென்கைக்கொரு கர னுதிகளில்லை; யான்என்பதுஎன் - நானென்கைக்குஒரு ஸ்வதந்த்ரானைகர்த்தாவில்லை. இனிவேறுண்டோவென்று கருத்து. ‘ஆரைக்கொண்டெத்தை’ என்கிற விருஹோக்தி யிலே விஷண்ணராகிறார். “இருர்புண்டநீர்போல் என்னுதமாவை முற்றப்பருகினான்” என்கிறபடியே நீ பூர்ணமாகப் பாரம்பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக உன்ஹோம^{நீ} யதையை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தாபென்னவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷணை நீ உபேக்ஷித்தால் என்கார்யம் நான் செய்வோ? பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கவினின்றும் அகற்றி உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநந்தபுதியான என்னை. [நீ] - ஸ்நஷ்டிநீயதொடங்கி இவ்வளவும்வா என்னைப் புருர நிறுத்தின நீஎன்னுதல்; ஸர்வரக்ஷணை நீ யென்னுதல். [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம் போக்குகையிலே அய^{நீ} யவஸித்தால்; என்கார்யம் நான் செய்வோகைப்பார்த்து என்னை யுபேக்ஷித்தால். [பின்னை யானுரைக்கொண்டெத்தை] - ஸர்வஸக்தியானநீ அநாடிரித்தபின்பு அஸக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்பது? ஆரைக்கொண்டென்கிறது - புருஷார்த்தம்பெறுவது ஒரு பாமசேதநனாலே, அசேதந க்ரியாகலாபாஹிகளால் அன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. “க்ருஷ்ணா^{நீ} ஸாநாதா^{நீ}”. [அந்தோ] - “உரெகெஹாஸா^{நீ} ஹஜ” என்றஉனக்கு நான் உபதேஸரிக்க வேண்டுவதே! [எனதுஎன்பதென் யான்என்பதென்] - பேறு உம்மதானால் ஸாயநம் உம்முடைய தலையிலே ஆகவேண்டாவோ என்ன; —எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்று

உண்டென்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருஷக்ஸ்த்திதி யோக்யமாயிருப்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ஸரீராக்ஷணம் ஸரீரியையொழியச் செய்வாருண்டோ? [திரவிரும்பு இத்யாதி] - அக்ரிஸந்தப்தமான இருப்புண்ட ரீரானது காற்றவொண்ணா காப்போலே என் ஆத்மாவைச் சமையமூஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய ரிதிரூப ஹோக்யதையைக் காட்டி: என்னை அகப்படுத்திவை. முன்பு நீ உன் ஹோக்யதையைக் காட்டிற்றும் உன்னை நான் பெறுகைக்கன்றி என்னை அகப்படுத்தி உன்கார்யம் செய்தாயய்த்தத்தனை யிறேறெயன்னுதல்; காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல் தீரும்படி நீரைப்பருகுமாபோலே என்னுடைய விடாய்திரும்படி உன்னை மூஜிக்க எனக்குப்பண்டு ரிதிரூப ஹோமீயனை வனை! என்னுதல்.

௫௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகளுன நீ உபேக்ஷித்தால், என்கார்யம் நான்செய்யவோ, பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் பிரித்து உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநந்யகதியான என்னை. [நீ] - ஸ்ருஷ்டியேதோடங்கி இவ்வளவும்வரப் புருரிறுத்தின நீயென்னுதல்; ஸர்வரக்ஷகளுன நீ என்னுதல். [என்னை] - அஜ்ஞாநஅஸக்திகளுக்கெல் லையான என்னை. [நீ] - ஜ்ஞாநஸக்திகளால் பரிபூர்ணான நீ, அக்கரையேறமாட்டாதா னொருவனை யமுக்கிறாற்போலேயிருக்கிறது காணும். [என்னை நீ] - கண்ணும்காலுமின் றிக்கேயிருப்ப தோருத்தன், கண்ணும் காலுமடையனாயிருப்பதோருத்தன்: ஆருக்குஆர் வழிகாட்டுவாரென்கிறது; “**நெநவகிணி துரொக்ஷணெ ப்ரத்யுக்ஷோவரிநக ஸ்யுலிசி**” (நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தேப்ரத்யுக்ஷோஸிநகஸ்யசித்) என்னும்படியே. [நீ] - * ஆள்பார்த்துழிதரும் நீ. * எதிர்குழல்புக்குத்திரியும் நீ. [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம்பே போக்குகையிலே அத்யவஸித்தால். என்கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால். [பின்னையான் ஆரைக்கொண்டேத்தை]-ஸர்வஸக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு, அஸக்தானுன நான் எந்தவுப்பாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாயிப்

அஞ்சாம்பாட்டு.—போரவிட்டிட்டு இத்யாதி. “போரவிட்டிட்டு என்னை” என்று தொடங்கி “யானென்பதென்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷக இத்யாதி.

“போரவிட்டிட்டு” என்று-முழுச்சொல்லு; “உன்பக்கலினின்றும் பிரித்து உபேக்ஷித்து. “என்னை” என்றதுக்கர்த்தாந்தரமாதல், அநந்யகதியான என்னை என்றத்தால் பலிதமாதல் - அஜ்ஞாந இத்யாதி. “ஸ்ருஷ்டியேதோடங்கி” என்றவாக்யவிவரணம் - ஜ்ஞாநஸக்திகளால் இத்யாதி. “புறம்போக்கலுற்றால்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துக் கீழ்க்கெல்லாம் ஹாவம் - அக்கரையேற இத் யாதி. ஜ்ஞாநஸக்திகளுண்டானால் உமக்குச்செய்யவேணுமென்கிற கிர்ப்பந்தமென்னென்ன - கண் ணும்காலும் இத்யாதி. அவன் அப்படி ஜ்ஞாநாஹிபூர்ணனாயிருக்குமோவென்ன-நைவகிஞ்சித் இத் யாதி. ஜிதந்தாயாம், “**நெநவகிணி துரொக்ஷணெ ப்ரத்யுக்ஷோவரிநகஸ்யுலிசி**. **நெநவ கிணிஹிஹிஹிநெநவலிஹிஹிஹிஹி**” - “**நெ - கிணி துரொக்ஷண - ந**” உனக் குச் சற்றும் மறைந்திருப்பதில்லை; எல்லாவற்றையும் ஒருகாலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல வடிவை யுடையவனென்கை; “**ஹவஸ்யுலிசி - ப்ரத்யுக்ஷோநாவரி**” - நீயொருவர்க்கும் ஸாக்ஷாத் கரிக்க நிற்கிறாயல்ல; உலயத்தாலும் ஹலித்தது, நீயறியாததொன்றுமில்லை; நான் அறிவதொன்று மில்லையென்றபடி. “ஸர்வரக்ஷகளுன நீ” என்றதின் விவரணம் - ஆள்பார்த்து இத்யாதி வாக்ய த்வயம். விவரணம் - என்கார்யம் இத்யாதி. எத்தைக்கொண்டென்னுதே, “ஆரைக்கொண்டு”

பது? ஆரைக்கொண்டென்கிறது - புருஷார்ப்பம் பெறுவது ஒருசேதநாலே, அசேதநக்ரியா கலாபாதிகளாலன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. [அந்தோ!] - ‘‘சாபெகௌஸாணம் வுஜ’’ (மாமேகம்ஸுரணம்வ்ரஜ) என்றவுனக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்வேதே! [எனது என்பதென் யான்என்பதென்] - முடிந்தேனிறே என்கிறார். †(நானோமுடிந்தேன், இனிக் கரணங்களும்போய்த்திறேயென்கிறார்). [தீர இத்யாதி] - அம^௧நிஸந்தப்தமானஇரும்பு காய்ச்சல் தீர நீரை நிஸஸேஷமாக ஹஸ்திக்குமாபோலே, என்னுத்தவஸ்துவைச் சமைய ஹஸ்திக்கைக்காக, எனக்கு உன்னுடைய நிரதீஸயஹோக்யதைதயைக்காட்டி என்னையகப் படுத்தினாய். [என்னருயிரையாரப்பருக] - என்விடாய்தீரக் கலந்தாய் என்றிருந்தேன்; உன்விடாய்தீரவாயிருந்ததிறே. உனக்காகவாகாதே யுன்னைக்காட்டிற்று. அன்றிக்கே, விஹத்தி வ்யத்தயம்; என்னருயிரானது உன்னையாரப்பருகவேன்னவுமாம்; அப்போது, காயந்தவிரும்பு அக்காய்ச்சல்தீரும்படி நீரைப்பருகமாபோலே, என்னருயிரானது என் ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னைஹஸ்திக்க எனக்குப்பண்டு நிரதீஸயஹோக்யனான வ்வே யென்றுமாம். வ்யாக்யாநாந்தரம்:—[எனதென்பதென்யானென்பதென்]-பேறுஉம் மதானுஸ்யநமும்உம்முடையதலையிலே யாகவேண்டாவோவேன்ன,—எனக்குப்பரிகர மாயிருப்பதொன்றுண்டு என்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்தித்யோக்யமாயிருப்ப தோரு நானுண்டோ? ஸரீரரக்ஷணம் ஸரீரியை யொழியச் செய்வாருண்டோ? (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

எனக்குஆராவமுதாய் எனதாவியை இன்னுயிரை
மனக்காராமமன்னிஉண்டிட்டாய் இனியுண்டொழியாய்
புனக்காயாநிறத்தபுண்டரீகக்கண்செங்கனிவாய்
உனக்கேற்குங்கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா! என்அன்பேயோ.

என்கிறதென்? என்ன - ஆரைக்கொண்டென்கிறது இத்யாதி. ‘‘அந்தோ!’’ என்றதுக்கு ஹவம் - மாமேகம் இத்யாதி. ‘‘பேறுஉம்மதானுஸ்யநமும் உம்முடைய தலையிலேயாக வேண்டாவோ? என்ன - ‘எனதென்பதென் - யானென்பதென்’ - எனக்குப்பரிகரமாயிருப்பதொன்று உன் டென்பதோர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்தித்யோக்யமாயிருப்பதொருநானுண்டோ? ஸரீரரக்ஷ ணம் ஸரீரியை யொழியச்செய்வாருண்டோ?’’ என்று இவ்வளவும்-‘‘எனதென்பதென் யானென்ப தென்’’ என்றதுக்கர்த்தமாக விவகித்து, அத்தால் பலிதம்-முடிந்தேனிறே என்று. ‘‘என்னதென் கிறதெது, நானென்கிறதெது. என்னதென்கைக்கொரு பரிகரமில்லை, யானென்கைக்கொரு ஸ்வதந்த்ரானை கர்த்தா இல்லை என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். ‘‘இரும்பு - தீர - நீர் - உண்டதுபோல’’ என்றவயிப்பது. தீர - காய்ச்சல்தீர. ‘‘எனக்காராவமுதானாய்’’ என்னுமளவுக்கும் ஹவம் - என்விடாய் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - உனக்காக இத்யாதி. விஹத்திவ்யத்யய மென்றது - ‘‘ஆருயிரை’’ என்றத்தவீதியையை ‘‘ஆருயிர்’’ என்று ப்ரயமையாக்கியென்றபடி. அப் போது என்றது - இந்தபக்ஷத்தில் ஸப்தகிர்வாஹமென்றபடி. முந்தினபக்ஷத்தில், இரும்பு எம்பெருமானுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்; இரண்டாம்பக்ஷத்தில், ஆழ்வார்க்கு த்ருஷ்டாந்தம். ‘‘தீர இரும்புண்ட’’ என்றுதொடங்கி, ‘‘எனக்காராவமுதானவனே - போரவிட்டிட்டு’’ என்று தொடங்கி, ‘‘எனதென்பதென் யானென்பதென் - அந்தோ’’இத்யந்வய: ‘‘எத்தை’’ என்றவநந்தரம், ‘‘சாதிப் பது’’ என்றத்யாஹார்யம். (௫)

† குண்டலிதம் ப்ரகிபித்தமென்கிறார்கள்.

ஆ.— (எனக்காராவமுதாய்.) - ஸௌந்தர்யாதி ஸர்வகுணங்களினாலும் உனக்கேற்குங் கோலமலர்ப்பாவைக்கு ஹோக்யமானாற்போலே எனக்கு ஹோக்யமாயிருந்துவைத்த, அத்தனை வ்யயன்றியே என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும் என்னுடைய ஆத்மாவையும் நிரவயிகமான அலிசிவேஸுத்தோடே ஊஜித்தருளினரீ, பிராணே! என்னைப் போகடாதே கொள்ளா யென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், பெரியிராட்டியார் பக்கல்போலே என்பக்கல் அத்தயலிசிவிஷ்டனாய் என்ப்ரக்ருதியிலுங்குட அத்தயாதரத்தைப்பண்ணி என்னை ஊஜித்தரீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[எனக்கென்று தொடங்கி] - நிரதிஸயஹோக்யனாப் ஹேயமான என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவையும்ஒக்க ஹ்ருதயத்துக்கு அமையாமை நிரந்தரமாக ஊஜித்தாய். இனி இத்தையிடாதே விஷயீகரியாய். எம்பெருமான் கருத்தாலே 'இன்னுயிர்' என்றதாகவுமாம். [புனக்காயா நிறத்தவென்று மேலுக்கு] - தன்னிலத்திலேசின்ற காயம்பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடைபையாய்ப் புண்டரீகம்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையுமுடையையான உனக்கு ஸத்ருஸமான அழகையுடைய பெரியிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹிபாய்வைத்து என்பக்கலிலே அலிசிவிஷ்டனானவனே!

ப.—அநந்தம், பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயியானாற்போலே என்பக்கலிலும் நிரதிஸய ப்ரணயத்தையுடையரீ, உன்ஹோக்யத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்து † ஊஜிப்பித்தாய்: இனி முழுக்க நிரஹித்துவிடவேணு மென்கிறார்.

புனக்காயா - தன்னிலத்திலலர்ந்த காயம்பூப்போன்ற, நிறத்த - நிறத்தை யுடையையாய், புண்டரீகம் - புண்டரீகம் போலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்ணையும், செங்கனிவாய் - சிவந்ததிருப்பவளத்தையுமுடைய, உனக்குஏற்கும் - உனக்கு அதுருபமான, கோலம் - வடினவ்யுடையளாய், மலர் - பூவிற்பிறப்பாலே நிரதிஸயஹோக்ய ஊகையாய், பாவைக்கு - ஸ்த்ரீத்வாதுருபமான ஆத்மகுணத்தையுடைய லக்ஷமிக்கு, அன்பா - அன்பையுடையையாய், என்னன்பேயோ - என்னன்புதானொருவடியாயிருக்கிறவனே! எனக்கு-, ஆராவமுதாய்-நிரதிஸயஹோக்யனாய், எனதுஆவியை-(ஹேயமான) என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும், இன்னுயிரை - விலக்ஷணமான ஆத்மாவையும், மனக்கு- ஹ்ருதயத்துக்கு, ஆராம - த்ருப்திபிறவாதபடிவிருப்பி, மன்னி - நிரந்தரமாக, உண்டிட்டாய் - ஊஜித்தாய்; இனி - இனித்தொடங்கி, உண்டொழியாய் - நீகுறையும் † ஊஜிப்பித்தே விடவேணும் ஈஸ்வரனுக்கு நிருபாயிகஹோக்யத்தவமும் சேதநனுக்கு ஹோக்யத்வமுமிறே ஸ்வாஹானிகம்; அதினுடைய அதுவவஜித ட்ரீதியாலே வருகிற பர்யவஸாகமிறே சேதநஹோக்யத்ருத்வமும், ஈஸ்வரஹோக்யத்வமும். ஆகையிறே, “சுஹ சீநூ” என்று - ஸ்வரூபத்தை நிரததேசித்து, “சுநூசீடிஹ” என்று-இவனுடைய ஹோக்யத்வத்தையும் ஈஸ்வரனுடைய ஹோக்யத்ருத்வத்தையும்சொல்லி, “சுஹி” என்று - சைதந்ய ப்ரயுக்தமான பர்யவஸாதத்தாலே சேதநஹோக்யத்ருத்வத்தையும் சொல்லி முடித்தது.

இ.—ஆறும்பாட்டில், பிராட்டிபக்கல் பண்ணும் அலிசிவேஸுத்தை என பக்கலிலே பண்ணி என்னை ஊஜித்தரீ, என்னை உபேக்ஷியாதே சடக்ரகன விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

† ஊஜித்தாய், ஊஜித்தே என்றிருக்கலாயோ என்று தோன்றுகிறது.

[எனக்கு ஆராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாற்றிற்க்கே ஸதா ஸேவ்யமுமாய் நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூட அநுலவிக்கும் உன்னை, ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] - என்னதேன்னுமதுவே ஹேதுவாக, காமுகர் அலிமத விஷயத்தில் அழுக்கைவிரும்புமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] - அதுதன்னை நன்றென்று விரும்புகையாலே, அதிலும் தண்ணிதான ஆத்மாவைவிரும்பினாய். 'இன்னுயிர்' என்று - செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரம் என்னுமாபோலே யென்னுதல்; அவந்தலைபாலே சுமக்கிறபடியாலே சொல்லுதல். [மனக்காராமை] - மனஸ்ஸுக்கு ஆராமை. மனக்கு-மனஸ்ஸுக்கு. [மன்னிடண்டிடாய்]-விரும்பி நிரந்தரமாக லுஜித்தாய். [இனியுண்டொழியாய்] - நீ தொடங்கின கார்யத்தை நடுவே குறைகிடக்கவிடாதேவிஷயீகரித்தேவிடாய். நீ ஆரம்பித்தகார்யத்திலேகுறைகிடப்பதுண்டோ? நீ இவ்வளவு புதுர நிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ மேல் நானென்று செய்கைக்கு? [புனக்காயா இப்பாடி] - முன்பு நீமேல்விழுந்தது உனக்கு ஒருகுறையுண்டாயோ? ஸ்ரீயானவன் தான் மேல்விழும் வடிவையுடையாய்வைத்தன்றே என்பக்கவிலே அலிநிஷேபித்தது. தன்னிலத்தில் காயாப்போலையாப்த்து வடிவிரும்பது. வாத்ஸல்யாம்ருதவர்ஷியாய்த்து கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்ததாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டி விரும்பும் துறைகளிறையிவை. இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருஸமான அழகை உடையவளாய்ப் புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற் போலேபிருக்கிற ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவளாயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்நித்ய னுனவனே! பிராட்டியழகு நாவால் துகைக்கவொண்ணுமைமாலே 'உனக்கேற்கும்கோலம்' என்கிறார். [என் அன்பேபோ] - அவளுக்கு அன்பையுடையவன் என்கிறார். இங்கு இரண்டாகப் பிரிக்கவொண்தபடி இருந்தானென்கிறார். [உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்] - முன்பு இப்படி தலையாலேசுமந்துவைத்து உபேக்ஷித்தால் பொறுக்கப்போமே!]

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. பெரியபிராட்டியார்பக்கல்போலே என்பக்கல் அந் யந்தாலிநிலிஷ்டனாய், என்பர்க்குதியிலும் ஆத்மாவிலும் அந்யாசிரத்தைப் பண்ணி லுஜித்த நீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயீகரித்தருளா யென்கிறார்.

[எனக்காராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறுபோலன்றியே, †(ஸதாஸேவ்யமாய்)நித்யஸூரிகளெல்லாருங்கூட அநுலவிக்கும் உன்னை ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] - என்னதேன்னுமதுவே ஹேதுவாக, அலிமதவிஷயத்தில் அழுக்குக்கும் காமுகனைப்போலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] - லமவடிவிப்பாயத்தாலே தவதவநாறுசிற்படி. அன்றிக்கே, செவ்வாய்க்கிழமையை மங்கள வாரமென்னுமாபோலே, ப்ரக்குதியோடே ஸம்பந்திக்கையாலே தண்ணிதேன்று சொல்லு

ஆறும்பாட்டு - எனக்காராவமுதுஇத்யாதி. 'கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா என் னன்பே - எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமைமனனி யுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்' என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி.

"எனக்கு" என்றதுக்கு லாவம் - தேவஜாதி இத்யாதி. "ஆலியை" என்னதே "எனது" என்றதுக்கு லாவம் - என்னதேன்னும் இத்யாதி. "இன்னுயிர்" என்று தம்மை ஸ்லாகிக்கலாமோ? என்ன, த்வேதா லாவம் - லமவதப்பிராயத்தாலே இத்யாதிவாக்யத்வயமும். தவதவ நாறுகைபாவது - மிகவும் தபோமந்தியாயிருக்கை. அதாவது - பாரதந்தர்யமந்தியாய் ஸ்லாக்யமா

† குண்டலிதம் இருபத்துவாஸாயிர மென்கிறார்கள்.

கிராகவுமாம். [மனக்காராமைஇத்யாதி] - (மனக்கு) மநஸ்ஸுக்கு. [ஆராமை] - அமையாமை. [மன்னியுண்டிட்டாய்] - நிரந்தரமாக ஹஜித்தாய். [இனியுண்டொழியாய்] - நீ தொடங்கினகார்யத்தையும், நடுவேகுறைகிடக்கவிடாதே, விஷயீகரித்து விடாய். †(நீ ஆரம்பித்தகார்யத்தில் குறைகிடப்பதுண்டோ?) நீ இவ்வளவுபுதுரிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ? உன்காரியத்துக்கு உன்னைவேண்டிக்கொள்ளவேணுமோ? இவருடைய அம்ருதத்துக்கு ஹோக்த்ருத்வம் உண்டு காணும்!. [புனக்காயாஇத்யாதி] - இவ்வாத்மாவையும் இதீனுடைய ஸாரீரத்தையும் விரும்புகை உனக்குச் சேருமோ? நீயுகந் தார்க்குச்சேருமோ? [புனக்காயாநிறத்த] - தன்னிலத்தில் அலர்ந்த காயாப்போலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. [புண்டரீகக்கண்] - வாத்ஸல்யம்ருதவர்ஷியாயாய்த்துக் கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்தாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டிலிரும்பும் துறக ளிறே இவை. [புனக்காயாவித்யாதி] - அக்காயா தாமரை பூத்துக் கனியப்பழுத்தாற் போலேயாய்த்து, திருமேனியும் திருக்கண்ணும் திருப்பவளமுமிருப்பது. [உனக்கேற்கும்] - இவனோபாதி வாசா விமர்த்திக்கைக்கும் பொருத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவன். இப் படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருஸமான அழகையுடையளாய், புஷ்பத்தில் பரிமளத்தைவடித்து வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்ரீக்தனானவனே! உனக்கேற்கும் கோலமென்று - அவ்வழகையிங்கே யதிதேசிக்கிறார். ந்யாயாதீதேசம் பண்ணுகிறார். [கோலமலர்ப் பாவைக்கு அன்பா! என்னன்பேயோ!] - அவள்பக்க லன்பெனன்று தோற்றியிராநின்றது; தம்முடைய பக்கல் அன்பென்றும் அதுஉடையனென்றும், தெரிக்கப் போகிறதில்லை;

யிருக்கை. “சுலபௌஸாதுராஸிஸுதவஸஸாநுவாஹநாஸு” என்றவிடத்திலே பா தந்தர்யமிதே தபஸ்ஸென்றது. அமையாமை - த்ருப்திபிரவாமல். உண்டிட்டாய் - உண்டாய். இனி உண்டொழியாய் - இனி விஷயீகரித்துவிடாய். இத்தால் ஊவம் - நீயிவ்வளவு இத்யாதி. “உண்டிட்டாய்” என்றத்தைப்பற்ற - உன்காரியத்துக்கு இத்யாதி. ஆராவமுதானவனை - “உண் டிட்டாய்” என்கையாலே ஊவம் - இவருடைய இத்யாதி. கீழையும் கூட்டிக்கொண்டு “கோல மலர்ப்பாவைக்கன்பா” என்னுமளவுக்கும் ஊவம் - இவ்வாத்மாவையும் இத்யாதி. நீயுகந்தார்க்குச் சேருமோ-ஹையனான என்னை விரும்புகை நீயுகந்தவிஷயமான பிராட்டிக்குச் சேருமோவென்ற படி. “புனக்காயா” இத்யாதியை “உனக்கேற்கும்” இத்யாதியோடேகூட்டிஊவம் - பிராட்டி விரும்பும் இத்யாதி. உத்ப்ரோக்திக்கிறார்-புனக்காயா இத்யாதி. அவனவயவங்களைப்போலே இவளு டைய விக்ரஹாதிகளை வர்ணியாமல், “உனக்கேற்கும்” என்றதால் பலித்தஊவம்-இவனோபாதி இத்யாதி. வாசாவிமர்த்திக்கைக்கும் பொருதவென்றது - “வாஹாஸுஹாஸு” இத்யாதி யைப்பற்ற. ஸப்தார்த்தம் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. வடித்து - வடிக்கட்டி. வகுத்தாற்போலே - ஆக்ருதியாக்கினுற்போலே. ‘இவனோபாதி’ இத்யாதிவாக்யத்தோடே உனக்கேற்கும் இத்யாதிவாக் யத்துக்குச் சேர்த்தி. அவ்வழகு என்றது - “புனக்காயா” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து. அதீதேசிக் கிறார் - ஏறிடுகிறார். அதீதேசிப்பது ஸர்வதா ஸாம்முண்டானவிடத்திலேயன்றோ, காளமேக நிஹஸ்யாமமான நிரம் முதலானவற்றை * ஹிரண்யவர்ணையான இவளிடத்திலே யதிதேசிக்கக் கூடுமோவென்ன - ந்யாயாதீதேசம் இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வரூபாதீதேசம் பண்ணுகிறதன்று. அவனைப்போலே இவளும் அழகுடையவளென்கிறதென்றபடி. ஸ்வரூபாதீதேசமென்றும், ந்யா யாதீதேசமென்றும் இரண்டு. ஸ்வரூபாதீதேசமாவது - ஸர்வதாஸாம்யம் கொள்ளுகை; ந்யாயாதி தேசமாவது - அதுபோலே இதுவும் ஸ்லாக்யமாயிருக்குமென்கை. “அன்பா” என்னுதே “என் னன்பே” என்றதுக்கு ஊவம் - அவள்பக்கல் இத்யாதி. அன்பெனன்று - அன்பையுடையவ னென்று. அன்புதானாகச்சொல்லுவானென்னென்ன - ஜ்ஞாதாவை இத்யாதி. இதுக்குப் பரமாணம் -

ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞாநமென்னுமாபோலே. “தஜ்ஞணவாராகவாதுதஜ்ஞவஜெஸு”
(தத்தகுணஸாரத்வாத்துதத்வ்யபதேஸு). (க)

ஏழாம் பாட்டு.

கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ
நீலவரைஇரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததோப்ப
கோலவராகமோன்றாய் நிலம்கோட்டிடைக்கோண்டஎந்தாய்!
நீலக்கடல்கடைந்தாய்! உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ.

ஆ — (கோலமலர்ப்பாவைக்கு.) - பெரியபிராட்டி பக்கலிலும் ஸ்ரீஹிமிப் பிராட்டிபக்கலிலும் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக்கொண்டு என்னை ஹித்தருளின உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஒ. — ஏழாம்பாட்டில், நான் பெரியபிராட்டியார்பரிக்கஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்கையான ஸ்ரீஹிமிப்பிராட்டியை யெடுத்து அவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினாற்போலேயும், கடலைக்கடைந்து பெரியபிராட்டியாரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினாற்போலேயும் ஸம்ஸாரார்ணவமக்கனான என்னையெடுத்து என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினாய்; என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப்பெற்று வைத்து இனித்தப்பவிடுவேனோ? என்கிறார்.

[கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என்னன்பேயோ] - பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்கஹமான என்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணினவனே! [நீலவரை யிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததோப்ப] - ஓர் அஞ்சனகிரி இரண்டு பிறையைக் கவ்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே, நீலக்கடலென்று - கடைந்தருளுகிற எம் பெருமானுடைய திருநிறம் நிழலிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

ப. — அநந்தரம், ஆஸ்ரிதாக்களுக உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனி விடுவேனோ என்கிறார்.

கோலம்-வடிவழகையும், மலர் - லோக்யதையையுமுடையளான, பாவைக்கு - பிராட்டிக்கு, அன்பாகிய - உகப்பானவத்தாலே, என் - என்பக்கலிலும், அன்பேயோ - அதிப்ராவண்யத்தையுடையாய், (“ஸஜீ-திதொநீலவவாஹொஜீஹாநு” என்கிற படியே), நீலவரை - நீலரத்தகிரியானது, இரண்டுபிறை - இரண்டுபிறையை, கவ்வி - , நிமிர்ந்ததுலுப்ப - எழுந்திருந்தாற்போலே, கோலம் - விலக்தணமான வடிவழகையுடைத்தாய், ஒன்று - அதிவிதீயமாயிருப்பதொரு, வராகமாய் - மஹாவராஹாய், நிலம் - பூமியை, (ப்ரளயத்திலேபுக்கு முழுகியெடுத்து), கோட்டிடைக்கோண்ட - திருவெயிர்

தத்தகுண இதி. “தஜ்ஞணவாராகவாதுதஜ்ஞவஜெஸுப்ராஜ்ஜவசு” இதிலாரீகமீமாம் ஸாயாம். துஸப்தஸ்சோத்யம் வ்யாவர்த்தயதி. தத்தகுணஸாரத்வாத் - விஜ்ஞாநகுணஸாரத்வாத், ஆத்மஸத்வ்யபதேஸு, † விஜ்ஞாநமிதிவ்யபதேஸு: ப்ராஜ்ஞவத்-யதா “ஸத்யஜ்ஞாநமீகாஹ” இதி விபஸ்சித: ப்ராஜ்ஞஸ்ய ஜ்ஞாநஸப்தேந வ்யபதேஸு: தத்வதித்யர்த்த: உத்தரார்த்தத்தை யநுஸந்தித்துப் பூர்வார்த்தத்தை யநுஸந்திப்பது அந்வயம். “இனி யுண்டொழியாய்” என்று கீரியை. (சு)

நிலைவைத்த அபகாரத்தாலே, எந்தாய் - (என்னை, ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் எடுக்குமாகாரத்தைப் பராகாசிப்பிக்கும்) ஸ்வாமியாய், நீலம் - (உன்வடிவின் நிழலிட்டாலே) நீலமான, கடல் - கடலை, கடைந்தாய் - கடைந்து அருந்தொழில்செய்து ஆழ்ந்தரைநகித்தவனே! உன்னை - (இப்படிபுருஷகாரபூர்வமாக என்னக்குறல்லையாய் என்னைநகிக்குமவனான) உன்னை, பெற்று - லக்ஷித்துவைத்து, இனி - கைபுகுந்தபின்பு, போக்குவனோ - நழுவவிடுவேனோ? நீலக்கடலென்று - நீலரத்தந்தையுடைய கடலென்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவமக்கையான ஸ்ரீஹிம்ப்ரிபாட்டியை பெடுத்து அவளோடே கலந்தாற்போலேயும் கடலைக்கடைந்து பிராட்டியோடே ஸம்ஸாரேஷித்தாற்போலேயும் பிராட்டி பரிஹாஸமான என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்று மெடுத்து என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின, உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனித்தப்பவிடுவேனோ என்கிறார்.

[கோலமலர் இத்யாஹி] - பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிரயத்தாலே அந்தஸ்தை ஹஸிமே ஹேதுவாக அவள்பரிஹாஸமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணானவனே! “சராஹஸ்யஸ்யிலே இவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை ரஹஸ்யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டதே!” என்று சியரைக்குறித்து ஸ்டீர் அருளிச்செய்தார். ப்ராஹ்மபந்தைக் கணக்கப்பண்ணினார்பக்கலிலும் நாலடிவாரின்றதுவே ஹேதுவாக ரக்ஷகனும் ஈஸ்வரனும் என்னுமிடம், காகவிலீஷ்ணுகள்பக்கலிலே கண்டதிறே; “கூவபாவயபூவாயசு” என்றும், “நத்யுஜெயபூ” என்றும் அவ்வவவன்றிக்கே தனிபிரபுபிலே தர்ஜஹ்ர்த்தஸ் நாடிகளாலே நலிந்த ராக்ஷஸிகள்பக்கலிலே திருவடிஎதிர்க்க, “கூகூவெயசு” “கூயபூகூகூணரோபெயுணநக்யுநாவராயுகி” என்றும் நீர்மையிறே பிராட்டி நீர்மை.

[நீலவரையித்யாஹி] - “ததஸுஹிதிவ்யு. நீஹவாவஹொஹிமாநு”: ஓர்அஞ்ஜனகிரி இரண்டு பிறையைக்கவ்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே. பிறையில் மறுவோபாதிரயத்தினைத் திருவெயிற்றிற்கிடந்த ஹிமி. [கோலவராகம்] - *மாகடம்பில் நீர்வாராசின்ற நிலையிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து: “பாசினூர்த்துக்கிடந்தபார்மகட்டு” என்கிறபடியே ப்ரணயினி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமானபடியே வருவராகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காசமாயித்தனையிறே. அவன் அழிவுக்கிட்ட வடிவைப்பற்றியிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்றாய்] - வராஹஸஜாதீப மாத்ரமென்னுதல், த்ரைலோக்யத்தையும் கண்டசெறியிட்டாற்போலே விம்மவளர்ந்தபடியாலே அத்விதியமென்னுதல். [கிலங்கோட்டிடைக் கொண்டஎந்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்ட ஹிமியை அண்டலித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உத்தரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை எடுத்தவனே! [நீலக்கடல் கடைந்தாய்] - பிராட்டியை லலிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக்கடல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலிட்டாலேயாதல்; ஸகலௌஷ்டிகளையும் பொகடுகையால்வந்த நிறவேறுபாடாதல்: நிறத்தாலே - நீலரத்தந்தைச்சொல்லிற்றாய் தத்ப்ரகாசமான ரத்நாகரமென்னுதல். உன்னைப்பெற்று இனிப் போக்குவனோ? ஸ்ரீஹிம்ப்ரிபாட்டியை லலிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் பிராட்டியை லலிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் என்னைப் பெறுகைக்காகப்பண்ணி என்னைக் கிட்டினபின்பு உன்னைப்போகவிடுவனோ? நீ க்ருஷிபண்ண, மலத்திலே அந்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விடக்ஷமனோ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. நான் பெரியபிராட்டியார் பரிக்கரஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்கையான பூநீல-மும்பிராட்டியையேடுத்து அவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித் தருளிற்றோலவும், சுடலைக்கடைந்து பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளி ற்றோலவும், ஸம்ஸாரார்ணவமக்கருணை என்னை யேடுத்து என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித் தருளி என்பக்கலிலே அதிவ்யமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிவேனோ? என்கிறார்.

[கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ] - † (பிராட்டிபக்கல் ஸ்நே ஹாதிசயத்தாலே அந்த ஸ்நேஹமே ஹேதுவாக அவள் பரிக்கரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணானவனே!) பட்டர் சரமடிசையிலே யருளிச்செய்தவார்த்தை - † “(ரஹஸ் யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டதே.) இப்பாட்டை நம்முடையார் த்வயத்தோடே யநுஸந்திப்பது - பெரியபிராட்டியார்க்குஸ்நேஹி யாகையாலே அவள் பரிக்கரஹமான நமக்கு அன்பளும் என்றநுஸந்திப்பது” என்று† (சீயநரக்குறித்தருளிச் செய்தார்) “திருமா லென்னையாளுமால்” என்னு ம்படியே தம்முடைய அன்புக்கடி சொல்லுகிறார். அந்தப்புர பரிகரமன்றோ, என்னன்புக்கு அடியில்லையோ? [நிலவரையித்யாதி] - ஓர் அஞ்சுகிரி இரண்டிபிறையைக் கவ்வி நிமிர்ந்தாற்போலே. பிறையில் மறுவோபாதியாய்த்து திரு வெயிற்றிற்சிடந்த பூமி. [கோலவராகம்] - * மாசுடம்பில் நீர்வாராரின்றநிலையிறே இவர் க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து; “பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகள்” என்கிறபடியே ப்ரணயிநி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமாநபடியே வருவராகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்கா ரமாயித்தனையிறே. அவனழிவுக்கிட்ட வடிவுக்கிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்

ஏழாம்பாட்டு.—கோலமலர் இத்தாதி. பூம்புத்தரணத்தையும் ஸமுத்ரமயுகத்தையும் அருளிச்செய்கிறவருடைய லாவத்தை விசதீகரியாகின்றனுகொண்டு, “உன்னைப்பெற்றினிப் போக்குவனோ” என்றத்தைக் கடவுட்கூறித்தவதாரிகை - நான் பெரியபிராட்டியார் இத்தாதி.

வடிவழகையும் ஹோக்யதையையுமுடையாளான பிராட்டிக்கு அன்பனுவத்தாலே என்பக்கலிலும் அதிப்ராவண்யத்தை யுடையவனென்பென்று ஸுப்தார்த்தம். பிராட்டிபக்கல் ஸ்நே ஹாதிசயத்தாலே அவள் பரிக்கரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணானிருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பட்டர் இத்தாதி. த்வயத்தோடே என்றது - த்வயார்த்தத்தோடேயென்றபடி. அது ஸந்யுக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன-பெரியபிராட்டியார்க்கு இத்தாதி. பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹி யானது தம்முடைய அன்புக்கடியோ? என்ன - திருமால் என்னை இத்தாதி. என்னையடிமை கொள்ளுகையிலே வ்யாமோஹத்தையுடையவனென்று வ்யாமோஹத்துக்கு அவன் பரிக்கரஹத்தை அடியாகச் சொன்னாற்போலே, இங்கும் அன்புக்கடியாக அத்தையே சொல்லுகிறாரென்றபடி. விவரணம் - அந்தப்புர இத்தாதி. “மால்” என்று - வ்யாமோஹம். தார்ஷ்டாந்திகத்தில் சொன்ன பூமிக்கு உபமாநாமம் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஸுபுமேதென்ன - பிறையில் இத்தாதி. ஈஸ்வரன் பரி க்ரஹித்ததாகையாலே வந்தகோலமென்னுதல், ப்ரணயித்வகுணத்தால்வந்த கோலமென்னுதல்; முந்தினத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மாசுடம்பில் இத்தாதி. இரண்டாவது - பாசிதூர்த்து இத் தாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி. மாசுடம்பில் - அழுக்குடம்பில். பாசிதூர்த்து - பாசியடைத்து. முந்தின அர்த்தவிவரணம் - அவனழிவுக்கு இத்தாதி. அழிவுக்கிடவடிவுக்கு - தன்மேன்மையை விட்டு நீர்மையைக்கொள்ளுகைக்காகக்கொண்ட வராஹவேஷத்துக்கென்றபடி. ஆலத்திவழிக்கை- ஆலத்தியெடுக்கை: த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரம் பண்ணுகையென்றபடி. “ஒன்றாய்” என்றதுக்கு,

† குண்டலிதமிரண்டும் இருபத்துநாலாயிரமென்கிறார்கள்.

‡ குண்டலிதம் ப்ரகூழித்தமென்கிறார்கள்.

ரூய்] - வராஹஸஜாதீயமாத்ர மேன்னுதல்; த்ரைலோக்யத்தையும் கண்ணெறியிட்டாற் போலே விம்மவளார்த்தபடியாலே அத்விதீயமேன்னுதல் [நிலங்கோட்டிடைக்கோண்ட வெந்தாய்] - ப்ரளயங்கோண்டபூமியை அண்டவித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உயிரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாராரண்வங்கோண்ட என்னை யெடுத்தவனே! [நீலக்கடல்கடைந்தாய்]-பிராட்டியை லலிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக் கடல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலிட்டாலேயாதல்; ஸகலௌஷடிகளையும் பொகடுகையால் வந்த நிறவேறுபாடாதல்; நிறத்தாலே - நீலரத்தத்தைச்சோல்விறுய், தத்ப்ரகரமான ரத்நாகரமேன்னுதல். [உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ] - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லலிக்கைக்குப் பண்ணினவ்யாபாரத்தையும், பிராட்டியை லலிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், என்னைப்பெறுகைக்காகப்பண்ணி, என்னைக் கிட்டப்பெற்றபின்பு உன்னைப்போகவிடுவனோ? நீ க்ருஷ்ணபண்ணின மலத்திலே யங்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விட சுக்ரமனோ?

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பெற்றுஇனிப்போக்குவனோ? உன்னைஎன்தனிப்பேருயிரை
உற்றஇருவினையாய் உயிராய்ப்பயனாயவையாய்
முற்றஇம்முவுலகும் பேருந்நூறுயத்தாற்றில்புக்கு
முற்றக்கரந்தோளித்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ!

ஆ.—(பெற்றுஇனி.) - புண்யபாபரூபகர்ம தத்வலஜோக்த்ருசேதந கர்ம மலஜோமோபகரண ப்ரப்ருதி ஸர்வஜமதந்தராத்மஹூதனாய், ஸர்வஜமத்காரணமாய், ஸர்வைவரத்ருய்யனாபிருக்கிற இருப்பையுங்கூட எனக்குக்காட்டிக் தந்தருளி, எனக்கு பாரகனாயிருந்த உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த துர்ஜ்ஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித்தப்பவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்றுஇனி என்று தொடங்கி] - அத்யந்தவிஸஜாதீயனாயிருந்து எனக்கு மிகவும் ஸத்தாயாரகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிடுவேனோ? [உற்ற என்று தொடங்கி] - ஆத்மாவைப்பற்றி விடாதேயிருக்கிற புண்யபாபரூப கர்மங்களை யும் ஆத்மாத் தன்னையும் கர்மமலமானவற்றையும் இவையெல்லாமாகிற துர்ஜ்ஞேய

முந்தினது - அல்பத்திலே; இரண்டாவது - மஹத்த்வத்திலே. கண்ணெறியிட்டாற்போலே - மறைத்தாற்போலே. விம்மவளார்த்த - அதிகமாக வளார்த்த. 'ப்ரளயாரண்வமக்கையான' - இத்யாத் யவதாரிகாவாக்யத்திற் சொன்ன லாவத்தை இங்கே விசதிக்கிரக்கிறார் - ப்ரளயங்கோண்ட இத் யாதி. 'திருப்பாற்கடலையன்றோ'கடைந்தது? "நீலக்கடல்" என்கிறதென்? என்ன, —த்ரேதா பரி ஹரிக்கிறார் - கடைகிறவனுடைய இத்யாதி. "எந்தாய்" என்றத்தை - "நீலக்கடல்கடைந்த - எந் தாய்" என்று மேலிற்பதத்திலும் கூட்டி லாவம் - ஸ்ரீபூமி இத்யாதி. "பெற்றினிப்போக்குவனோ" என்றதுக்கு லாவம் - நீ க்ருஷ்ண இத்யாதி.

(எ)

ஸ்வஹாவமான த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி அந்த தூர்ஜ்ஞேய ஸ்வஹாவமான ஜமத்தினுள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்துத் தெரியாதபடி நின்றாய்: [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - எனக்கு முகவிலே இச்சையுமின்றிக்கேபிருக்க உன்பக்கவிலே ஒளர்முக்யத்தைப் பிறப்பித்தவனே!

ப - அந்தரம், ஈரவகுமனும்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாய் எனக்கு ஧்ராகண உன்னைப் பெற்றுவைத்துக் கைவிடுவேனெனவென்கிறார்.

உற்ற, † இருவினை ஆய் - இரண்டுவகைப்பட்ட புண்யபாபநுபகர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், உயிர் ஆய் - (கர்மவஸ்யனான ஆத்மாவுக்கு) நியந்தாவாய், அவையாய்ப் பயன் ஆயவையு - அந்தக் கர்மங்களாலுண்டானஸுபஈஃலங்களுக்கு ப்ரஹ்மாவாய்க் கொண்டு, இம்மூவுலகும்-இந்தஜகத்த்சயம், முற்ற-எல்லாமாகிற, பெருந்தூறு ஆய்-பெரிய தூற்றை ப்ரகாரமாகவுடைபையாய், தூற்றிற்புக்கு - (கர்மசிபந்தமாக ப்ரவேஸரித்தார்க்கு) புறப்படவழியில்லாதபெருந்தூற்றிலே (ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்வதந்த்ராய்) ப்ரவேசித்து, முற்றக்கார்து-ஒருப்ரகாரத்தாலும் அறியவொண்ணாதபடி, ஒளித்தாய்- (ஸூக்ஷ்ம வூதனாய்க்கொண்டு) மறைந்து சிந்தாமையாய், என்-எனக்கு (உன்னைக்கிட்கொடுக்க) முதல் தனிவித்தேயோ-ப்ரஹ்மஸூக்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனே! உன்னை - (எனக்குநீருபமாய் அபரிச்சிந்தமான ப்ராணஹூதனாயிருக்கிற) உன்னை, பெற்று - கைபுத்ராப்பெற்று வைத்து, இனி - உன்னைவிடில் முடியும்படியான அவஸ்கதை பிறந்தபின்பு, போக்குவனே - விடவிரகுண்டோ? 'ஓ' என்கிற அசை - 'விடில்செய்வதென்?' என்கிற விஷாடித்தைக் காட்டுகிறது.

இ - எட்டாம்பாட்டில், மிகவும் தூர்ஜ்ஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்றுஇனிப் போக்குவனே இத்யாதி] - ஓர்அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த் தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனே? ஸமஸ்தகல்பாண முணாத்மகனாய் எனக்கு ஸத்தாஹேதுவான உன்னைப் பெற்றுவைத்து நான் விடுவேனே? ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸ்வதந்த்ரானாயிருக்கிறவனை விடுவேனே என்கிறதுக்கு ஹேது - தன்னையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாமை தோற்றவிருந்தால் அவன் கால்வாங்கமாட்டானென்னுமத்தாலே. இத்தலையில் *நத்யஜேயமிருக்கிறபடி. [என்தனிப்பேருயிரை] - "உன்னை" என்றதின் வ்யாக்யாநம்: உபமானாஹிதனாய், விஹ்வாய், எனக்கு ஧்ராகணாயிருக்கிறவனை. சேகநனிற் காட்டில் வ்யாவ்ருக்தி சொல்லுகிறது. [உற்றவிருநினையாய்] - இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்து, இருவகைப்பட்ட புண்யபாபங்களுக்கு நியாமகனாய். [உயிராய்] - அவற்றிலே சிறைப்பட்டுக்கிடக்கிற ஆத்மாவுக்கு நியாமகனாய். [பயனயவையாய்] - அந்தப் புண்யபாபங்களுடைய ஹலங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்ற இம்மூவுலகும் இத்யாதி] - இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமென்கிற தூற்றை உண்டாக்கி, பெருந்தூற்றென்கிறது - தூர்ஜ்ஞேய ஸ்வஹாவமுண்டாகையாலே, இந்த்ரேலாகத்தின் உள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்து தூர்ஜ்ஞேய ஸ்வஹாவனாயிருந்தாய்! [என்முதல் தனி வித்தேயோ] - இப்படியிருந்துவைத்து உன்னை எனக்குப் பெறுகைக்கடியான அத்விதீயமான முலஸூக்ருதத்துக்கு உத்பாஹகனாய் உன்பக்கவிலே ஒளர்முக்யத்தைப் பிறப்பித்தவனே! இப்படிப்பட்டிருக்கிற உன்னை ப்ரஹ்மஸூக்ருதத்துக்கும் உத்பாஹகனாய்க்கொண்டு வந்து தரப்பெற்ற நான் உன்னைப் போக்குவனே?

௩௫.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்த துர்ஜஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை யென்கிறார்.

[பெற்றினிப்போக்குவனேவுன்னை] - ஓர் அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனோ? அத்யந்தவிஸஜாதீயனாயிருந்த எனக்கு மிகவும் யாரகனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனிவிடுவேனோ? [உன்னை] - உன்னை நீயறியாயோ? [என் தனிப்பேருயிரை] - † (உபமாநரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்குயாரகனாயிருக்கிறவனை)- “வரில்போகடேன், கெடில்தேடேன்” என்றிருக்கிற ஆத்மாவின்னவோ? “உன்னை” என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். “உலகங்கட்கெல்லாமோருயிரேயோ” என்கிற படியே - ஸர்வாத்மாவானஉன்னை. “பெற்றினிப்போக்குவனே” என்கிறது - இதர லாலங்களில் வ்யாவ்ருத்தி; “என்தனிப்பேருயிரை” என்கிறது - தம்மில் வ்யாவ்ருத்தி. [உற்ற இருவினையாய்] - உன்னை யொழிய வேறுசில கர்மங்களை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்திருந்தே னாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? ஆத்மாவைப்பற்றிவிடாதே கிடக்கிற புண்யபாபருபகர் மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [உயிராய்] - அநுஷ்ட்டாதாதான் உன்ன ஸீநமன்றாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? அநுஷ்ட்டாதாவான ஆத்மாவுக்கு நிர்வாஹகனாய். [பயனாய்வையாய்] - கர்மமலம் உன்னையொழிய ஸித்திக்குமென்றிருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? அக்கர்மமலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்றவீம்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்] - † (இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி) த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரந்தான் உன்னை யொழிய வேறென்று நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? பெருந்தூறென்கிறது - ஸம்ஸாரம் புக்கவிடமும் போந்தவிடமும் தெரியப்போகாதேயிருக்கும்என்று. ‡ (அதாவது - துர்ஜஞேயஸ்வஹாவமாயிருக்கை.) [தூறாய்]-ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கி. [தூற்றில்புக்கு]- இதினுள்ளே புக்கு. [முற்றக்கரந்து] - நீ வ்யாபியாததோரிடம் உண்டாகிலன்றோ விட

எட்டாம்பாட்டு.—பெற்றினி இத்தயாதி. “முற்றக்கரந்தொளித்தாய் - பெற்றினிப் போக்குவனே” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யந்த இத்தயாதி.

“உன்னை” என்று - விலக்ஷணனான வுன்னையென்னுதல், துர்ஜஞேயனானவுன்னை யென்னுதல்; முந்தினத்தைக் காட்டுகிறார் - ஓர்அச்சில்லா இத்தயாதி. இரண்டாவது - மேலே “உன்னைநீயறியாயோ” என நதிலே கண்டுகொள்வது. அச்சில்லாக்காசு - முத்தரையில்லாதகாசு. “உற்றவிருவினையாய்” என்றுதொடங்கி “முதற்றனிவித்தேயோ - என்தனிப்பேருயிரை - உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனிப்போக்குவனே” என்று அந்வயமுகேந்நாவம் - அத்யந்தவிஸஜாதீய னாய் இத்தயாதி. “பேருயிர்” என்றதுக்கு ஹவம் - வரில்போகடேன் இத்தயாதி. ஆத்மாவுக்கும் ஆத் மாவென்றபடி. உபபாதிக்கிறது மேல் என்றது - “என்தனிப்பேருயிரை” என்றுதொடங்கி மேலென்றபடி. “தனி” என்றதுக்கு ஹவம் - உலகங்கட்கெல்லாம் இத்தயாதி. இதரலாபங் களில் என்றது - த்விவிதமான ஐஸ்வர்ய லாபத்தை. தம்மில் என்றது - கைவல்யத்திலென்றபடி. “உற்றவிருவினையாய்” என்றதுக்கு ஹவம் - உன்னையொழிய இத்தயாதி. உற்ற - உற்றிருக்கிற. “உயிராய்” என்றதுக்கு ஹவம் - அநுஷ்ட்டாதா இத்தயாதி. இதுக்கு ஹவம் - கர்மமலம் இத் தயாதி. பயனாய்வையாய் - அந்தப்பயனாயென்றபடி. பயன் - பலம். அக்கர்மமலத்துக்கு - புண்ய பாபருபகர்மத்தினுடைய அந்த பலத்துக்கென்றபடி. முற்றவுமான இம்மூவுலகுமென்கிற பெருந் தூற்றையுண்டாக்கி என்று ஸப்தார்த்தம். தூறாய் - தூற்றையுண்டாக்கி. “ஆய்” என்றது - ஆக்கி யென்றபடி. தாத்தர்யம் - த்யாஜ்யமான இத்தயாதி. ஸம்ஸாரமென்னானேத, “பெருந்தூறு” என்கிற தென்? என்ன - பெருந்தூறென்கிறது இத்தயாதி. தூற்றில்புக்கு - ஸம்ஸாரத்திலேபுக்கு. முற்றக் கரந்து - எங்கும் வ்யாபித்தது. ஒளித்தாய் - துர்ஜஞேய ஸ்வஹானாயிருந்தாயென்று ஸப்தார்த்தம்.

† குண்டலிதம் இருபத்தநாலாயம்என்கிறார்கள். ‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்என்கிறார்கள்.

லாவது? [ஒளித்தாய்] - “யரோதா தவெடி” (யமாத்மாநவேத) என்கிறபடியே வ்யாப்யங்
களறியாதபடி நின்றாய். கண்ணுக்குவிஷயமானாயாகில் பிழையேனோ? [என்முதல் தனி
வித்தேயோ] - அல்லாதார்க்கு வெளியிடாதேயிருந்து எனக்கு வெளியிட்டவனே! [முதல்
தனிவித்தேயோ] - நான் ஓரடிவரநின்றேனாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. எனக்கு ப்ரயம
ஸுக்குதமானவனே! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

முதல்தனிவித்தேயோ! முழுமுவுலகாதிக்கெல்லாம்
முதல்தனிஉன்னையுன்னை எனநாள்வந்துகூடுவன்தான்
முதல்தனிஅங்குமிங்கும் முழுமுற்றறுவாழ்பாழாய்
முதல்தனிசூழ்ந்தகன்றழந்துயர்ந்தமுடிவிலீயோ!

ஆ.—(முதல்தனி.) - நான் ஜமடிகாரனாயிருக்கிற விருப்பைக் கண்டாகில்
இனி மற்றபேஷிதமென்னென்னில்;—எனக்கு அதுவேபமையாது; நீ ஜமடிகாரனா
யிருக்கிறவிருப்பன்றிய, இவற்றோடு ஒருகலப்பின்றியே திருநாட்டிலே நியாயிருக்கு
மிருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நான் ஜமச்சரீரனாயிருக்கிறிருப்பை உமக்குக்
கூட்டக்கண்டாகில், வேறு அபேஷிதமென்னென்னில்,—எனக்கு அத்தால் போராது;
திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணனாயிருக்கிற இருப்பையும் காணவேணு
மென்கிறார்.

[முதல்தனியென்று தொடங்கி] - முவுலகு தொடக்கமானவற்றுக்கு ஒன்
றொழியாமே எல்லாவற்றுக்கும் காரணமானவனே! ப்ரதானனாய் ஒப்பின்றிக்கே மூண
விஷயத்தாதிக்களால் பரிபூர்ணனான உன்னை, நான் என்று வந்துகூடுவேன்? [முதல்
தனியென்று தொடங்கி]-மஹாபி விகாரங்களுக்கு ஒப்பில்லாத காரணமாய்க் கார்யங்க
ளெங்கும்முற்றும்வ்யாபித்துச்சேதநர்க்கு ஹோமமோகூங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்
கிடான நிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதிதத்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய், தனக்கொப்பின்றிக்கே நியா
மமாய், ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களையுடைய பத்துதிக்கும் வ்யாபித்து அபரிச்சேத்ய
மாயுள்ள ஆத்மதத்தவத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே!

ப.—அநந்தரம், காரணகாரியோஹயாவஸ்த்தமான ஸகல சேதநாசேதநங்க
ளுக்கும் ப்ரகாரித்வாதிகளாலே ப்ரயானனாய், தத்வ்யாவ்ருத்தமான விலக்ஷணஸ்வரூப
குணதிகளையுடைய உன்னை என்றுவந்து கிட்டக்கடவேனென்கிறார்.

இத்தால் ஊவம் - கண்ணுக்கு இத்யாதி. “என்” என்றதுக்குஊவம் - அல்லாதார்க்கு இத்யாதி.
தனி - அத்வத்தியமான, முதல்வித்துண்டு - ப்ரதமஸுக்ருதம், அதுக்குக்காரணமானவனே என்று
ஸப்தார்த்தம். ‘உற்றவிருவினையாய்’ என்று தொடங்கி, ‘முதல்தனிவித்தேயோ - எந்தனிப்பே
ருயிரான - உன்னை - பெற்றுஇனிப்போக்குவனோ’ இத்யவ்யயி. (அ)

முழுமுவுலகு ஆதிக்குள்ளாம் - அவிக்கல்பூர்ணமான ஜமத்தரயம் முதலான ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல் - ப்ரயாநமான நிமித்தகாரணமாய், தனிவித்தேயா-(ஸஹகாரிசிரபேக்ஷமாய்)அத்விதீயகாரணமான உபாஹமானாய், அங்குமஇங்கும்-(கார்யஹுதமான ஜமத்தில்) அண்டாத்வஹிர்ஹுதமாயும் அந்தர்க்கதமாயுமிருக்கிற, முழுமுற்றமு - பூர்ணமான ஸமஸ்தபஹார்யங்களையும் வ்யாபித்து, முதல்தனி-அத்விதீயகாரணமாய், வாழ் - (ஜோமமோக்ஷங்களுகிற) வாழ்ச்சிக்குவிளைநிலமான, பாழ்ஆய் - மூலப்ரக்ருதிக்கு நியாமகனாய், முதல்-(ப்ரக்ருதிப்ராக்ருத நியந்த்ருத்வத்தாலே) ப்ரயாநமாய், தனி - (அசித்ஸ்வஹவ வ்யாவ்ருத்தியாலே) சிருபமமாய், சூழ்ந்துஅகன்று - (யர்மஹுதஜ்ஞாநமூவத்தாலே)வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு, ஆழ்ந்துஉயர்ந்த-பத்துத்திக்கிலுமுண்டாய், முடிவிலீயோ - (நிதயமான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு) நியந்தாவானவனே! முதல் - இப்படி ஸர்வப்ரயாநகைக்கொண்டு, தனி - நிருபமமான, உன்னை -, உன்னை - (அந்தஜமஹிகாரத்திலன்றியே அத்யந்தவ்யாவ்ருதமான விலக்ஷணஸ்வரூபகுண விசரிஷ்டனாய்க்கொண்டிருக்கிற) உன்னை, நான் - (ப்ராபித்ததுஹிக்கப்பெறுமைபாலே) பெருவிடாய்ப்பட்டிருக்கிற) நான், என்னோள் - எந்நாள், வந்துகூடுவன் - வந்துகூடக்கடவேன்?

இ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜமத்துக்கெல்லாம் ஸாரீரியாயிருக்கிறஇருப்பைக்காட்டியருளக் கண்டேன்; அத்தால்போராது;பரமபதத்திலே வ்யாவ்ருத்தமாக, பூர்ணனாயிருக்கிறஇருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனி இத்யாதி] - ஒன்றொழியாதபடி த்ரைலோக்யம் தொடக்கமானவற்றுக்கெல்லாம் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே! [முதல்] - நிமித்தகாரணம். [தனி] - ஸஹகாரிகாரணம். [வித்து] - உபாதாநகாரணம். [முதல் தனியுன்னை] - இதுக்கெல்லாம் ப்ரயாநனாய் உபமானரஹிதனாயிருந்துள்ள உன்னை. [உன்னை] - ஜமத்தகாரணமாய் ப்ரயாநனாய் உபமானரஹிதனாயிருக்குமளவன்றியே, நித்யவிஹுதிபிலே அஸாதாரணவிக்காஹயுக்தனாய் ஸமஸ்த கல்யாணமூனயுக்தனாய் நித்யஸூரிகள் அதுஹிக்கவிருக்கிற உன்னை. [என்னோள் வந்துகூடுவன்] - என்ருவந்து கூடக்கடவேன்? அத்திரளில்நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு யோக்யதையாலே. [முதல் தனியங்குமிங்கும் இத்யாதி] - ப்ரயாநமாய் உபமானரஹிதமாய் அங்குமஇங்குமான மஹாஹிகள் முழுதிலும். [முற்ற] - எங்கும். [உறு] - உற்று. விகாரங்களுக்கெல்லாம் அத்விதீயமான காரணமாய் அவைதன்னை எங்கும் வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு ஜோமமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கிடான நிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதி தத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல்தனி சூழ்ந்து இத்யாதி] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு நியாமகமாய் ப்ரயாநமாய் ஒப்பின்றிக்கே இவற்றையடையப் பத்துத்திக்கும் ஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபித்து நித்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிர்வாஹகனாவனே! [முதல் தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றமு வாழ்பாழாய்] - முழுமுவுலகாதிக்கெல்லாம் முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனி சூழ்ந்தகண்ருழ்ந்துயர்ந்த முடிவிலியாயிருக்கிற. [முதல்தனி உன்னை யுன்னையென்னோள்வந்து கூடுவன்நான்] - கார்யகாரணோபாவஸ்யமான சித்சித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி அதுஹிப்பித்த இவ்வளவு போராது. அஸாபாரண விக்காஹயுக்தனாய் ஒருதேஹவிஸேஷத்திலே யிருக்கும் இருப்பை அதுஹிக்கவேணு மென்றதாய்த்து.

௪௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “தாநிவவ டாணி தஹு வு” (தாநிஸர்வாணி தத்வபு) “யவஹு தாஸரீரடி - யவஹு வுயிவீஸரீரடி” (யஸ்யாத்மாஸரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஸரீரம்) “தஹு வுஹெவஹெவஹு து” (தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தஹு) என்னும்படியே - எங்கும்வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜஹ்சரீரையிருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே” என்ன, —அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாரந்தர மில்லையாகி லன்றோ “அதுவேயமையும்” என்ற ஆறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற இருப்பைக் காணவேண்டுமென்கிறார்.

[முதல்தனிவித்தேயோ முமுவுலகாதிக்கேல்லாம்] - ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிறார் ரக்ஷயவர்க்கம் ஸஹகரிக்கவேண்டாதவனே! முவுலகு தோடக்கமான ஒன்றெழியாமல் எல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே. [முதல்]-நிமித்த காரணம். [தனி]-ஸஹ காரிகாரணம். [வித்து]-உபாதாநகாரணம். [முதல்தனிஇத்யாதி] - ப்ரயாநராய, ஒப்பின் றிக்கே - குணவிஹுத்யாதிகளால் பரிபூர்ணராயிருந்த நீயான வுன்னை, என்று வந்து கூடு வன்? [எனைநான்வந்துகூடுவன்]-அவன்கோடுத்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தார் க்கு, தன்னைப் பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - பரமபதத்தில் சுவடறிந்தநான்: அஸாடாரணவிக்ரஹமாசைப்பட்ட நான். [முதல் தனியங்கும்மிங்கும் முமுமுற்றுவாழ்பாழாய்] - ப்ரயாநராய, உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹாஜி கள் முமுதிஹம். [முற்ற] - எங்கும். [உறு] - உற்று; எங்குமோக்க வ்யாபித்து. [வாழ் பாழாய்] - சேதநர்க்கு ஹோமமோக்ஷங்களை விளைக்குமதாகை.

† (ஒன்பதாம்பாட்டு) - இன்னம், “தாநிவவ டாணி தஹு வு” (தாநி ஸர்வாணி தத்வபு) “யவஹு தாஸரீரடி - யவஹு வுயிவீஸரீரடி” (யஸ்யாத்மாஸரீ ரம்-யஸ்யப்ருதிவீஸரீரம்) “தஹு வுஹெவஹெவஹு து” (தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தஹு) என்னும்படியே - எங்கும்வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜஹ்சரீரையிருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே” என்ன; அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் பொதுவாயிருந்தது; ஆகாரந்தரமில்லையாகிலன்றோ “அதுவேயமையும்” என்றறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப்பரிபூர்ணமாக இருக்கிற இருப்பையும் காணவேண்டுமென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—முதல்தனி இத்யாதி. “முதல்தனியங்குமிங்கும்” என்று தொடங்கி, “முதல்தனியுன்னெக்கண்டேன, உன்னை எனைநான்வந்து கூடுவனான்” என்றவற்றைக் கட்டா கழித்து, உத்தர ப்ரத்யுத்தர ரூபேணவதாரிகை - தாநிஸர்வாணி இத்யாதி. இப்ப்ரமாணங்களால் லாம் முதற்பாட்டிலே லிகிதங்கள். காட்டித்தந்தோமிறேயென்னவென்றது-இப்பாட்டுத் தன்னைப் பற்ற. ஆகாரந்தரம் - அஸாதாரணவிக்ரஹம்.

வலிதம் - ரக்ஷிக்கவேண்டு இத்யாதி. “முவுலகாதி - முமுதுக்கு - எல்லாம்” என்றந் வயப்பது. “த்ரிவிதகாரணமுமானவனே” என்றதனை விவரணம் - முதல் - நிமித்தகாரணம் இத் யாதி. “ஒப்பின்றிக்கே” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - குணவிபூத்யாதிகளால் இத்யாதி. “உன்னை யுன்னை” என்கிறவீபஸைக்காததம் - நீயானவுன்னையென்று. சேருவன் என்றாதே, “கூடுவன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - அவன்கோடுத்த இத்யாதி. கூடுகை - ஸம்ஸுலேஷிக்கை. விவரணம் - அஸா டாரண இத்யாதி. அர்த்தாந்தரமாதல். அங்குமிங்குமான - கார்யகாரணவஸ்த்தமான. ‘மஹாஜி கள்’ என்றவிடத்தில், ஆதிஸுபத்தத்தாலே - அஹங்காராதி கார்யங்களைச் சொல்லுகிறது. “முற்ற, உறு” என்ற பதத்தவயத்தையும் கூட்டி அர்த்தம் - எங்குமோக்க வ்யாபித்து என்று. வாழ்பாழாய் - ஹோமமோக்ஷங்களாகிற வாழ்ச்சிக்கு விளைநிலமான மூலப்ரக்ருதிக்கு ஆத்மாவானவனையென்று ஸப்தார்த்தம்.

† சீயாரும் பதத்திற்கு இந்தக்குண்டலிதம் பாடம் இல்லை யென்றுதோன்றுகின்றது; அடையவளைந்தானரும்பதத்துக்குப்பாடம் உண்டு.

மத்யே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரொழுந்தருள், புகழ்ச்சுவருளிச்செய்கிறார் - இன்னம் இந்த யாதி. ‘மூவுலகுதொடக்கமான வொன்றொழிபாமலெல்லாவற்றிற்கும்’ என்று ஸாமான்யசொன்னைத்தைஇங்கே நன்றாக விவரிக்கிறார் - முவுலகேன்கையாலே இத்யாதி. “**நெடுநொடியு**
நெடுதூதுகண்ணெடுதூயவனிவ்யுதெ ! **ஐநலுபலுயாலுதூதிவாகுதகது**
யடி ! **கூதகாகுதபொடிபெயுமிமெயுளகஉதிஸூத** : | **ஸுநெநுலவதிகலூ**
நெடுபாதுகண்மவிநஸூதி”. தத்தரவ, “**கணநானுலுமலுராணாம் லுமலுரா**
ணாயுதாநிலமாநமுலுராநாமதயாதகுகொடிகொடிலுதாநில” இதித்வதியேம்ஸே
(எ-உ-ஏ) ‘**ஹிதெமலுராணு**’ என்றிருக்கையாலே - ‘இவ்வண்டங்களுக்குக்காரணமான’
என்கிறார். ஆவரணங்களாவன - “**வாரிவலுநிலாகாடுஸுதெதாஹிதாநிலவலி**!
புதம்மலுமடெணரணுஹிதாநிலுமதாநில ! **மிமாணுமிலுபுதபுபுலா**
நுலுமிலுமிதலு” என்றவை. முந்தினயோஜனையில், “**உன்னைபுன்னை**” என்றது - “நியான
புன்னை” என்றபடி ; இரண்டாமயோஜனையில், “**உன்னை** -” ஜகச்சரீரியானபுன்னை. கண்டே
னென்று - அத்யாஹார்யம். உன்னை - அஸுபாரண நிவ்யவிக்காஹிசிஷ்டஞை புன்னை, ஏனை
நான்வந்து கூடுவனென்றபடி. காட்டுகைக்குறேது - நீத்யவிஹிதையெல்லாம் இருவருடையவும்
அலிமாநாந்தர்ப்பூதமாகையென்கிறார் - ஒண்டுடையாள் இத்யாதி. ஆக, “**உன்னை**” என்று -
ஸாதாரணவிக்காஹிசிஷ்டதையையும், இரண்டாம் “**உன்னை**” என்றது - அஸாதாரண விக்காஹி
சிஷ்டதையையும் சொல்லுகிறது. நிமுகமாகையாலே “**உன்னை**” என்கிறபதத்தில் விவக்ஷித
மான விக்காஹவைலக்ஷணத்தகையருளிச்செய்கிறார் - முடிச்சோதி இத்யாதி. ‘**குமலம்**’ என்ற
விடத்திலே - “**கமல்தலிவிநிலிபுதலு**” இத்யாதியும், ‘நாய்ச்சிமாநுடைய’ இத்யாதிவாக்யத்

ஹஸ்தாலரணங்களாலே முத்ரிதமாய் * க்ரமுகதருணக்ரீவா கம்பு ப்ரதிமமான திருக்கழுத்தும், * கற்பகக்காவனநற்பலதோள்களும், பெரியபிராட்டியார்க்குக் கோயிற்கட்டணமாய் நித்யாநுஹவம்பண்ணச்செய்தேயும் “அகலகில்லேன்” என்னும்படி அவளைப்பிச்சேற்றும்படி * குருமாமணிப்பூண்குலாவித்திகழும் திருமார்வும், “உள்ளத்துணின் றுலாகின்றதே” என்கிறபடியே-நித்யமுக்தர் ஹருதயங்களிலே அழகுசேண்டேறுகிற * திருவடிநரவப் பழம், ஸௌந்தர்யஸாமரமிட்டளப்பட்டுச்சுழித்தாற்போலேயிருக்கிற திருவந்தியும், ஒருவிசேஷணமிடவொண்ணாதே “அல்தலும்” என்னும்படியிருக்கிற அல்தலும், சிற்றிடையும், ஸந்த்யாமரஞ்சிதமான ஆகாசம்போலே யிருக்கத் திருவநரபூத்தாற்போலேயிருக்கிற * அந்திபோல்நிறத்தாடையும், * ரம்பாஸ்தம்பாதிமம்வீரமான திருத்துடைகளும், தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான திருக்கணைக்கால்களும். * சங்கரயூங்ககல்பகயீவஜாரலிந்தாங்குல வஜ்ரலாஞ்ஹநமாய் காய்ச்சி மாருங்கூடக் கூசித்தோடவேண்மேம்படி மெல்லடியாய் “தேனேமலரும்” என்கிற படியே நிரதிசயவோக்யங்களான திருவடிகளையும் உடையையாய் * ஏழலகும் தனிக்கே கால்செல்லவீற்றுந்தருளுகிற உன்னை. [எனைநாள்வந்து கூவேன்] - என்று வந்துகிட்டக்கடவேன்? * மயர்ஹமநிலமருளப்பெற்றவராகையாலே பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - அவ்வடிவைக்காண ஆசைப்பட்ட நான். [முதல்தனிபங்குமிங்கும் முழுமுற்றறுவாழ்பாழாய்] - ப்ரஹ்மமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - முற்றும். எங்குமேன்றபடி. [உறு] - உற்று; வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு வோமோகூங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக் கீடாகக் கருநிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதித்தத்வத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல் இத்யாதி] - ப்ரக்ருதியைப்பற்றத் தான் ப்ரஹ்மமாய் நியாமகமாய். [தனி] - உபமாநரஹிதமாய். [குழிந்து] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களடைய வ்யாபித்து. வ்யாபிக்குரிடத்தில், [அகன்றழந்துயர்ந்த] - ஜ்ஞாநத்தாலே பத்துத்திக்கும் வ்யாபித்த. [முடிவிலீயோ] - அபரிச்சேத்யமான ஆத்மத்தத்வத்துக்கு நிர்வாஹகருணைவனே! [முடிவிலீ] - முடிவேன்று - நாஸமாய், ப்ரக்ருதிபோலே ஸ்வரமன்றிக்கே நித்யமான ஆத்மத்தத்வமென்றுமாம். முதல்தனி அங்குமிங்கும் முடிமுற்றறுவாழ்பாழாய் - முழுமுடிவாகாதிக்கெல்லாம் - முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனிகுழிந்தகன்றழந்துயர்ந்தமுடிவிலீ

திலே - “நஸிபதௌஸோழ” இத்யாதியும், ‘கோயிற்கட்டணம்’ என்றவிடத்திலே - “ஸிவபஜஸஸிவிவதோஜீதாஸிதபூ” இத்யாதியும், ‘ஸௌந்தர்யஸாமரம்’ இத்யாதிவாக்யத்திலே - “ஸௌந்ரபூவ்யஸஸிசுரஸி” இத்யாதியும், ‘ஸந்த்யாராகஞ்சிதமான’ இத்யாதிவாக்யத்திலே - “ஹிபூஸுலாஸுஸுபரிவெஷ” இத்யாதியும், ‘ரம்பாஸ்தம்ப’ இத்யாதி வாக்யத்திலே - “நஸிபதௌஸோஜிவரகாஸ” இத்யாதியும், ‘தாமரைநாளம்போலே’ இத்யாதிவாக்யத்திலே - “ஸ்ரீரஹஸ்யஜஹேபுரோஸாசு” இத்யாதியும் அருஸந்தேயம். க்ரமுகதருணக்ரீவா கம்புப்ரதிமமான என்றது - கமுகினுடைய இளங்கழுத்துக்கும் சங்கத்துக்குமொத்த திருக்கழுத்தென்றபடி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தஸ்பரம். குருமாமணிப்பூண் - ஸ்லாக்யமாய்ப் பெருவிலையொயிருக்கிற ஸ்ரீசெனஸ்துஹமும் பதக்கமும், குலாவிக்கொண்டு விளங்கா நின்றவள்ள அழகிய திருமார்வும் என்றபடி. அழகுசேண்டேறுகிற - வையாளிவிடுகிற. இட்டளப்பட்டு - ஸங்குசிதஸத்தலத்திலே தேங்கி. அல்தல் - நிதம்பம். ஹிம்ஸ்த்தலம் - ஸ்வரணபூமி; “மாஹேயஹிபூஸுலாஸு” இத்யமாய். ஆடிஸபத்தாலே - ஆனைத்துதிக்கைமுதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீபூமிக்கு

லியாயிருக்கிற - முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன்; தேசவிசேஷத்திலே ஸ்ரீசீகோமயனாயிருக்கிறவுன்னை என்னாள்வந்து கூடுவன் நான்? காரணகாரியோலயாவஸ்த்தமான சிசிசித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி யங்மலிப்பித்த இவ்வளவு போராது; அஸாயாரணவிக்ரஹயுத்தனும் ஒருதேசவிசேஷத்திலிருக்குமிருப்பைக் கண்டு அங்மலிக்கவேணுமென்றதாய்த்து.

(க)

பத்தாம் பாட்டு.

சூழ்த்தகன்றுழந்துயர்ந்தமுடிவில்பெரும்பாமேயோ
சூழ்த்ததனிற்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதீயோ
சூழ்த்ததனிற்பெரியகடர்ஞானவிற்பமேயோ
சூழ்த்ததனிற்பெரியஎன்னவாவறச்சூழ்த்தாயே.

ஆ.—(சூழ்த்தகன்று.) - இப்படி எம்பெருமானுக்கும் மறுத்தருளவொண்ணாதொருபடி பிராட்டிதிருவாணையையும் தன்நிநுவாணையையுமிட்டு நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டு ஆர்த்தஸ்வரத்தாலே கூப்பிடுமளவில், தாம் மனோரபித்தபடியே எம்பெருமானும் எழுந்தருள, அவனைக்கண்டு, —மஹாஹங்காராக ளெல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து அவற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான முலப்ரக்ருதிக்கும், அத்தையும் வ்யாபித்து அதிலும் பெரிதான முக்தாத்மாவுக்கும், அதிலும்பெரிதான உன்னுடைய ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருந்த நீ, அந்த ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் பெரிதாயிருந்த என்னுடைய விடாயெல்லாந்தீரும்படி, அந்தஜமலாகாரணபடியன்றியே நீயானபடியே வந்துசூழ்த்தாய்: என்னுடையமனோரபமும் ஒருபடியே முடிந்ததுஎன்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார்ஆணையிட்டுத்தடுத்துப் பெரியஆர்த்தியோடே கூப்பிட்ட இவர் ப்ரார்பித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தருளக்கண்டு அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதித்தவத்திலும் ஆத்மத்தவத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்திலும் பெரிதான என்னுடைய விடாயெல்லாந்தீர் வந்து என்னோடேகலந்தாய்: என்னுடைய மனோரபமும் ஒருபடிமுடியப்பெற்றேன் என்கிறார்.

[சூழ்த்தென்று தொடங்கி] - பத்துத்திக்குக்களிலும் வ்யாப்தமாய் அபரிச்சேத்யமாயிருக்கிற ப்ரக்ருதித்தவத்துக்கு ஆத்மாவாய் நிற்கிறவனே! [சூழ்த்தென்று தொடங்கி] - அத்தையுங்கூட வ்யாபித்து அதுக்கு நியாமகணை ஆத்மத்தவத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்த்தென்று தொடங்கி] - ப்ரக்ருதி புருஷத்தவங்களில் இரண்

டைய ஸ்பர்ஸத்தாலே கணைக்கால்கள் மயிர்க்குச்செறிந்திருக்கையாலே 'தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான' என்கிறார். சேருவன் என்றதே "கூடுவன்" என்றதுக்குஹாவம் - மயர்வற இய்யாதி. அகன்று - எட்டுத்திக்கிலும் வ்யாபித்து. ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்மேலும் வ்யாபித்த. அபரிச்சேத்யமான என்றது - அஸங்க்யாதமானவென்றபடி. அவ்யங்காட்டுகிறார் - முதல்தனியங்கும் இய்யாதி. அவ்யயத்தால்மலித்தஹாவம் - காரணகாரிய இய்யாதி. 'நீயானவுன்னை' என்றபகூத்திலே, 'முடிவிலீயோ - உன்னை யுன்னை யென்னாள்வந்துகூடுவன்' என்றந்வயம்.

(க)

டையும் வ்யாபித்து அவற்றுக்கும் நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸுபுரூபமானஜ்ஞாநத்தை யுடையவனே! சுடர்ஞானவின்பம் என்று - எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - அதிலும்பெரிதான என்னுடைய விடாய்கெடுப்படிவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தாயே.

ப — அநந்தரம், தத்த்வத்ரயத்துக்கும் அவ்வருகாம்படியான என்அலிநிவேஸமானது கெடும்படியாக ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தாய் என்று, தமக்கு ஸாயுஜ்யபலித்தமர்ன பரிபூர்ணஹோமப்ரஹ்மண்பண்ணிபடியை யருளிச் செய்கிறார்.

சூழ்ந்து - (கார்பவர்க்கத்தை யடங்கச்) சூழ்ந்து, அகன்று - வ்யாபித்து விஸ்தீர்ணமாய், ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்மேலுமுண்டாகையாலே பத்துத்திக்கிலும் ஸந்திஹிதமாய், முடிவில் - (உத்பத்திநிநாஸரஹிதமாகையாலே) நித்யமாய், பெரும் - (ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் அவ்வருகாகையாலே) அபரிச்சிந்தமாய், பாழே - ஹோமமோக்ஷங்களை விளைக்க நல்தறையான ப்ரக்ருதியை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், (அந்தப்ரக்ருதிதத்த்வத்தை), சூழ்ந்து - ஸ்வஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபித்துக்கொண்டு, அதனில் - அதிற்காட்டில், பெரிய - பெருந்து, பரம் - (ஏகரூபத்வாதிகளாலே)மேலாய்,நல் - ஸ்வயம்ப்ரகாஸத்வாதிகைவலக்ஷணயத்தையுடைத்தாய், மலர் - விகாஸஸ்வலாவமான, சோதி - ஜ்ஞாநப்ரஹ்மையையுடைய ஆத்மாவை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், சூழ்ந்து - இந்தப்ரக்ருதிபுருஷர்களிருவரையும் வ்யாபித்து, அதனில்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாய், சுடர் - கல்பாண்குணங்களால் உஜ்ஜ்வலமான, ஞானவின்பமே - ஜ்ஞாநநந்தலக்ஷணஸ்வரூபத்தை யுடைய நியந்தாவானவனே! சூழ்ந்து - (அந்ததத்த்வத்ரயத்தையும்) வளைத்துக்கொண்டு, அதனிற்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாம்படியாயிருக்கிற, என் அவா - என்அலிநிவேஸமானது, அற-சமிக்கும்படியாக, சூழ்ந்தாயே-ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹ உபேஷணயுப மஹிஷீ பரிஜந்ஸூரந்ஸிரிஷ்டனாய்க்கொண்டு பரிபூர்ணனானஉனக்குள்ளேயாம்படி ஸாடஜ்யஹோமத்தைத் தந்தாயிறே; ஒ!-ஓ! ஓரதிசயமே! என்று அடிதோறும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் இப்படி தம்மபேக்ஷிதம் செய்தலல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியாணையிட்டுப்பெரியவார்த்தையோடே கூப்பிட்டு இவர்ப்ரார்பித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க் கொண்டுவந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான என்னுடைய விடாய்தீரவந்து கலந்தாய்; என்னுடைய மனோரூபமும் ஒருபடிமுடியப்பெற்றேனென்கிறார்.

[சூழ்ந்தகன்று இத்தயாதி] - இப்போது ப்ரக்ருதிபுருஷாதிகளைச் சொல்லுகிறது, தம்முடைய அலிநிவேஸம் பெரியவற்றிற்பெரியதென்று சொல்லுகக்காக, அவற்றுக்கு ஈஸ்வரனையொழிய ப்ருக்ஸ்யிதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. [சூழ்ந்துஇத்தயாதி] - ஸ்வகார்யமான மஹாஹிகளைப் பத்துத்திக்கிலும்புக்கு எங்கும் வ்யாபிக்க, நித்யமாய், அபரிச்சேத்யமாய், சேதநர்க்குப் புருஷார்த்தத்தை விளைத்துக் கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்தயாதி] - அத்தையும் வ்யாபித்து அதிற்காட்டிற் பெரிதாய், அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே மேலாய், விகாராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விசஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்தயாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து

பத்தாம்பாட்டு.—தூழ்ந்து இத்யாதி. “அவாவற” என்றது - தம்முடைய அவா, அற - போம்படி யென்னுதல்; தத்தவத்யயத்தையும் விளக்குவதென்கொண்டிருக்கிற - தம்முடைய அவா, அறி - அல்பமாம்படி; அதாவது - தம்முடைய அலினிவேஸம் ரூனப்படி யென்னும்படி கடல் போன்ற ஆடரத்தோடே வந்துகலந்தாயென்னுதல். இந்த அர்த்தத்தவயத்தையும் விவகரித்து அடைவே அவதாரிகாத்வயம் - எம்பெருமானுக்கு இத்யாதி. இந்த இரண்டியோஜனையும், “அய ஹுசுடரடி” என்று உபக்ரமத்திலே அருளிச்செய்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறுரென்னு மிடம் தோன்றுகிறது. - அவதாரிகாத்வயத்தான்கும் த்ருஷ்டாந்தமாதல்; த்விதீயாவதாரிகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமாதல் - சுஜெஹரத்யு இத்யாதி. “சிஃபிதஃ” என்றபதம், த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேரும். “சிஃபிதஃ” என்கையாலே - “சுஜாநுஹம்வரெஷ்யாஜிஹரதெநமஹரதநா” என்ற பெருமான் விடயத்திரந்தமை தோற்றுகிறது. “தவஸிஃ தாவஸுசுசுஸுஸிரவஸுசுசிவஸுமத்யு | சுஜெஹரதகாரொவஸுசுசிதஃவரிஷஸுஜெ” இதி புத்தகாண்டே சரமே. ப்ராப்திஹஸயிலே ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுவாரென்னென்ன - இப்போது இத்யாதி. இப்போது - ப்ராப்திஹஸயிலே. ஆனால், “பாமேயோ,சோதீயோ” என்று ஸமாநாயி காரணமாகச் சொல்லுவாரென்னென்ன - அவற்றுக்கும் இத்யாதி. “அகன்றந்ந்தயர்ந்து - தூழ்ந்த” என்றுஅந்வயிப்பது. ஸய்தார்த்தம் - ஸ்வகாரியமான இத்யாதி. “பாம்” என்றதுக்கர்த்தம்-அதுக்கு நியந்தா இத்யாதி. “சுடர்” என்கிறவதிக்கு - “ஸங்கல்பரூபமாய்” என்றுஅர்த்தம்சொன்ன

மேலாய், விகாராதிகளில் ஸாமையாலே விலகுகுணமாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும். ஆத்மாவானவனே ! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து, அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸுபேரூபமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையவனே ! என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல்; “சுடர்ஞானவிற்பமே” என்று - ப்ரகாஸரூபனுமாய் ஸுபேரூபனுமானவனே என்று எம்பெருமானைச் சொல்லு தல். [சூழ்ந்து இத்யாதி] - தத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குகோண்டு அவை குளப் படியாம்படி பேரிதான என்னுந் டப அவிநிவேசத்தை, அதிலும்பேரிய உன்அவிநி வேசத்தைக்காட்டி வந்து ஸம்ஸலேஷித்தாயே ! என்னுடைய கூப்பீடும் ஒருபடியோ வும்படிபண்ணிற்றே ! “சுஜெஹாததாரொரவ்யுஜ்ஜிதஃவாரிஷஷ்ஜெ” (அங்கேபர தமாரோப்யமுதிதஃபரிஷஸ்வஜெ) என்று மீண்டுக்குந்து ஸ்ரீஹரதாழ்வானை மடியிலே வைத்து உச்சியைமோந்து உகந்தனைத்தாற்போலேயாய்த்து, இவருடைய விடாய்கேடும்படி கலந்தது.

(க0)

பதினொராம் பாட்டு.

அவாவறச்சூழ்அரியையயனையரனையலற்றி
அவாவற்றுவீடுபெற்றகுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்முடிந்த
அவாவிலந்தாதிஇப்பத்தறிந்தார்பிறந்தாருயர்ந்தே.

ஆ.—(அவாவறச்சூழ்.) - ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அந்த ராத்மஹுதனாய், ஸைந்தேஹய ப்ரத்யநீகனாய், அநவயிகாதிஸாயாஸங்க்யேய கல்யாண குணநிபியாய், அப்ராக்ருத ஸ்வஅஸாயாரண லிவ்யரூப ஹ்ருத்யுபமஹிஷீபரிஜந ஸ்யாந விஸரிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானை யலற்றி அவாவற்று நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதி வந்யகராய், அவனைப்பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் அவற்றிலே தம்முடைய அபேக்ஷிதம்பெற்று விடாய்தீர்த்தபத்து, இவற் றையறிந்தார், பிறந்துவைத்தே * அயர்வறுமமார்களுக்கும் மேற்பட்டாரென்கிறார்.

திருக்குநகைப்பிரான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

ஐ.—நிமமத்தில், அலிலேஹயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதான ஜ்ஞாநநக்ஷை கஸ்வரூபனாய் உயர்வறவுயர்நலமுடையனாய் அபரிமித லிவ்யஹ்ருத ஹ்ருதனாய்

னது, அப்ரதிஹதத்வரூபெனஜ்ஜ்வல்யத்தை ஸங்கல்பமுடைத்தான்கையாலே, “சுடர் - இன்ப - ஞானமேயோ” என்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, “ஞானமேயோ” என்றது - ஜ்ஞாநத் துக்கு ஆஸ்ரயமானவனே என்றபடி ; இரண்டாமர்த்தத்தில், “சுடர்ஞானவிற்பமேயோ” என்று - ப்ரகாஸரூபஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஸுபேரூபனுமானவனே என்றபடி. “சுடர்ஞானம்” என்று - ப்ரகாஸரூபஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. த்விதியாவதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தம் - தத்த்வத் ரயத்தையும் இத்யாதி. தத்த்வத்ரயத்தையும் என்றது-“சுடர்ஞானவிற்பம்” என்றதினிரண்டா மர்த்தத்தைப்பற்ற, முந்தினவதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தம் - என்னுடையகூப்பீடும் இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹாணம் - சுஜெஹ இத்யாதி. “அம்” என்றால் - அல்பத்வவாசகமாமோவென்னில்;- மேருஸிவரஸ்யினவன் கீழுள்ள ஸர்வதாரிகளையில்கையென்றால் அஹாவவாசகமன்றிக்கே அல் பத்வவாசகமாமோபோலே, வாசகமாமென்றபடி.

(க0)

† பாதாநமுணம் என்றழைப்பால் எதேனுமிருப்பின் ஸ்வரஸம். ‡ இங்கு க்ரந்த பாதம்;

பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன அவாவில் அந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் முடிந்த - (அதிபாஹத்திருபமாக) முடிந்த, அவாவில் - அவாவிலே, அந்தாதி - அதாதிகளான, இப்பத்து - இப்பத்தையும், அறிந்தார் - † அதுநாயித்து, பிறந்தாய்ந்தே-† வஸ்துபுத்திபண்ணும்படியான அவா அறும்படியாகத் தன்குணதிகளாகே சூழ்ந்து ஹரித்துக்கொள்ளுமவனென்றுமாம். இது கவிவிருத்தம்.

இப்படிப் பாவந்தத்திலே ஸ்ரீபதி யான நாராயணனுக்குப் பகாரஹதனுனசேதநனுக் உபாயத்தேவந பாவருத்தனய்க்கொண்டு அசிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப் பார்த்தியையு பண்ணுமென்கிற மஹாவாக்யார்த்தத்தினுடைய அவாந்தார்த்தருபமான ப்ராப்ய ப்ரத மஸ்வரூபாதிகளாயுள்ள அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்ப்ரகாரவிஸிஷ்டனும்படி ஸமர்மமா அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராய்த்து. இதில், முதற்பத்திலும் இரண்டாம்பத்திலும் ஸக்ஷகத்வ லோப்யத்வ விஸிஷ்டமான ஸேஷித்வ ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், மூ றுப்பத்திலும் நாலாம்பத்திலும்-ததேகாஹவத்வ ததேகப்ரியத்வரூபமான ஸேஷத் ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், இந்நாலும் அதுவ்ருத்தமாக இந்தஸேஷித்வ ஸேஷ வங்களினுடைய அஸாயாரணயத்தைச்சொல்லுகையாலும், ப்ராயமாகூதத்திலே ஸேஷித்வத்தைச்சொல்லி, த்ருதீயாகூதத்திலே ஸேஷத்வாஸ்யத்தைச்சொல்லி, அவயா ணாயமான உகாரத்திலே உபயோஸ்ஸம்வந்ய உபயத்தைச்சொல்லுகிற ப்ரணவார் தத்தைப் ப்ரதிபாதித்தாய்; அநந்தம், அஞ்சாம்பத்திலே உபாயஸ்வரூபத்தையு ஆரம்பத்திலே - உபாய வரணத்தையும், ஏழாம்பத்திலே - விவோயிஸ்வரூபத்தையு ளட்டாம்பத்திலே தந்திவ்ருத்திப் பகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே - ஸாவீ உமாகவு ஆரயமாகவும் ஸிஹமானநமநாமநவானுன ஈஸ்வரனுடைய உபாயவாவத்தையும், நமநா மானஸரணுதிஸ்வரூபத்தையும், ஆத்மாத்மீயஸித்தமான அஹங்காரமகாரரூபவிவோ ஸ்வரூபத்தையும், தந்திஸேஷித்தையும் சொல்லுகிற நமஸ்பாபகாரயத்தைப் ப்ரதிபாதித் தாய்; ஒன்பதாம்பத்திலும் பத்தாம்பத்திலும் ஸர்வவிபவந்யுத்வ கைங்கர்ய ப்ரதிஸ ஸ்வந்யித்வாடிவிஸிஷ்டமான மலாவாப்தியைச் சொல்லுகிற சரமபதார்த்தத்தைப் ப்ர பாதித்தாய்; ப்ரவந்யஸங்க்ரஹமான முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த க்ரமத்திடு ஸர்வஸாஸ்தர ஸங்க்ரஹமான மூலமந்தார்த்தத்தை இப்பாபந்தத்திலே விஸ்தரே ப்ரதிபாதித்தாராய்த்து. இன்னமும், ப்ராயமத்திலே - ஸ்ரீயப்பதிதவ நாராயணத்வ களை ப்ரதிபாதித்து, நாராயணனுடைய ஸீலஸௌலப்யாதிகளாயும் ஜ்ஞாநாதிகளா முள்ள குணங்களை வஹுஸஃ ப்ரதிபாதித்து, உத்தமமான க்ரியாபத்தாலேபமாக பண்ணுகையாலும், விவோயிஹதரஹிதமான புருஷாரூப ஹவத்தைக்காரவா தியைப் ப்ரதிபாதிக்கையாலும், வாக்யத்வயாத்மகமான ஸரணுதிஸ்வரூபத்தையு விஸீகரித்தருளினாராய்த்து. இவ்வுபாயவரணம் ததிதர ஸகலநிவ்ருத்தியுத்தமாயிருக் மென்றும், உபாயஹதமுணவிஸிஷ்டனாய் அத்விதீயனாயிருக்குமென்றும் ப்ரதிபாதித்த உபாயகாரியமான ஸமஸ்தவிவோயிநிவ்ருத்தியையு, மலஸித்திநிவந்யந தாதர்த்தயத்வ யும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே - சரமஸ்லோகார்த்தத்தையும் விஸீகரித்தருளினாராய்த்து ஆக, ஸர்வப்ரகார ஹவச்சேஷஹதனாய், அநந்யப்ரயோஜநாய், அநந்யஸார்பநன இவ்வதிகாரிக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யதர்யத்தையும் ஸப்ரகாரமாக ப்ரகாஸிப்பிக்க

யாலே, இப்பரபந்தமானது விலக்ஷணமான ஸாத்விகாக்ரேஸர்க்கு நித்யாநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

வர்த்திகேஸ்ரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸாணம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அஹ் பஸித்தார் ஆழ்வாருடைய க்லேஸமின்றியே மலத்திலே அந்வயிப்பரென்கிறார்.

[அவாவறச் சூழரியை] - நித்யமான ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபவிகமான கல்யாணகுணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விஸரிஷ்டமான நித்யமங்கள் வித்யாஹத்தையும் அபரிமித ஹ்வயஹுஷணங்களையும் ஸங்கசக்ராதி ஹ்வயபுஷங்களையும் லக்ஷம் பரப்ருதிஹ்வயமஹிஷீ வர்மத்தையும் உடையனாய் அஸ்யாநேஹயஸங்கிகளான நித்ய ஸூரிகளாலே பரிசர்யமானமான திருவடித்தாமரைகளே யுடையனாயிருந்துள்ளவனை. [அயனை அரனை] - ஸ்வயிஹுதிஹுதரான வீரஹ்மருதர்களுக்கு அந்தராத்மா வானவனை. அவாவறச் சூழுகையாவது - தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆஸ்ரி தருடைய விடாய்தீர ஸம்ஸ்ரீலஷிக்கை இஸ்ஸாமாந்யூகரணயத்தாலே - ப்ரஹ்மருதர்க ள்பக்கல் ஸர்வரத்வஸங்கை அறுக்கிறார்: அவர்களுடைய ஸத்தாஸத்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஸர்வராதீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூபம். நிர் வாஹகதத்வம் கர்மத்தாலே வந்தது. இஸ்ஸாமாந்யூகரணயத்தில் ஜ்ஞானமின்றியே எளிபராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப்பதும் சிலபுடைகளுண்டு. 'அயனை அரனை அவாவற்று அரியை அலற்றி வீடுபெற்ற' - என்னுதல்; 'அயனையரனை அவாவறச்சூழரியை அலற்றி அவர்அற்று வீடுபெற்ற' என்னுதல். 'அலற்றி அவாவற்றுவிடுபெற்ற' - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்தஸம்ஸ்த ப்ரதிஸ்யூகரணையாலே நிர்ஹுவரான ஆழ்வார் அரு ளிச்செய்த. [அவாவிலந்தா திகளால் இவையாயிரமும்] - ஹத்திவஸாத்காரத்தாலே பிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். இவரைச் சொல்லுவித்த அலிரிஸேஸம் - ப்ரோகணை மைத்ரேயனுடைய ஸ்யூநத்திலே நிற்கிறதாய்த்து. [முடிந்தவவாவிலந்தாதி யிப்பத்து] - பெற்றமல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமஹத்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திரு வாய்மொழி. கீழடைய - பரஹத்திபிறந்து சொல்லிற்று. பரமஹத்திபிறந்து சொல்லிற் றாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. [அறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே] - இவற்றை அறிந்த வர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள். முதல் திரு வாய்மொழியில், நாராயண ஸப்ஷார்த்தத்தை அநுஸந்தித்துப் பிறர்க்கு உபதேஸிக்கிற விடத்திலே "வண்புகழ் நாரணன்" என்று ப்ரயோகித்து, "அமைவுடைநாரணன்" என்றும் "செல்வநாரணன்" என்றும் "நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்" என்றும் "திருநாரணன்" என்றும் "நாராயணன் நங்கள் பிரான்" என்றும் சொல்லிக் கொடுப்போந்து, "திண்ணம் நாரணமே" என்றும் "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே, அவனுக்கு அஸாயாரணமான திருநாமம் இதுவே என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. முதலிலே "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றும் "திருவுடையடிகள்" என்றும் "கமலமலர்மேற்செய்யான்" என்றும் "நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன் பன்" என்றும் சொல்லிக்கொடுப்போந்து, "திருவாணைதின்னாணை கண்டாய்" என்றும் "கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும் தலைக்கட்டுகை யாலே - ஸ்ரீமானுனை நாராயணனை ப்ராப்பமும் ப்ராபகமும் என்று இவர்க்குப் பக்ஷ மென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தம் உபநிஷத்பரஸித்தமும்; அநந்யபரமான நாராயணநுவாகத்திலே, நாராயணஸப்ஷார்த்தாலே ஸர்வாயிகளைச் சொல்லி, "ஹீஸுதெ

[அவாவறச்சூழரியை]-ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்மண ஸர்வேஸ்வரணத்தம்முடைய அவிரீவேஸம்கேட வந்து கலந்தபடியாலே வேறொரு விசேஷணமிடாதே அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். [அயனையரணை] - ஸ்வவிஹ-உதிஹ-உதரண ஸர்வஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்த ராத்மாவானவனை. அவாவறச்சூழ்கையாவது - தன்னைக் காணவேண்டுமென்று விடாய்த்த ஆஹிதருடைய விடாய்தீரஸம்ஸ்லேஷிக்கை. 'அயனை, அரணை' என்கிற இஸ்ஸாமா நாபிகரணயத்தால் - ஸர்வஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஸர்வரத்வஸங்கையை யறுக்கிறார். அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்யிதி ப்ரவ்ருத்திரிவ்ருத்திகள் ஸர்வராபீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ரயமே ஸ்வரூபம்; நிர்வாஹகத்வம் கர்மாயீநமாய் வந்தவித் தனை. இஸ்ஸாமாநாபிகரணயத்தில் ஜ்ஞாநயின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப் பதும் சில புடைகளுண்டு. 'அயனை யரணை - அவாவற்று - அரியை - அலற்றி - வீடு பெற்ற' என்னுதல், அயனையரணை - அவாவறச்சூழரியை அலற்றி, அவாவற்று வீடுபெற்ற என்னுதல். [அலற்றி அவாவற்று வீடுபெற்ற] - கூப்பிட்டே அவனைப்பெற்று நிரந்த ஸமஸ்த ப்ரதிஸந்த்யகராகையாலே நிரஹ்மரண ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்

“அவா” என்ற - ஸாமாந்யமாகையாலே, இஸ்ஸப்தம் “தாவஹிதி” இத்தாதிப் படியே தத்தத்யுகாராநுகுணமாக ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும் சொல்லவற்றுகையாலே - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்மண என்கிறார். அவாவறச்சூழ் - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரஹ்மண, அரியை - ஸர்வேஸ்வரணை. “அவாவற - ஆஹிதருடைய அஹிவேஸம் தீரும்படி. தூழ் - ஸம்ஸ்லேஷியாநிந்தி. அரியை - விஸ்லேஷஹ்மரண ஸ்வஹாவணவனை” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். நாராயணதிஸப்தங்களிருக்க, அவற்றைவிட்டு, “அவாவறச்சூழ்” என்று இத்தையே கிருபகமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - தம்முடையஅஹிவேஸம் இத்தாதி. கீழே சதுர்விதாதிகாரிகளுடைய அவாவறச்சூழ் என்றருளிச்செய்து, இங்கே கேவல முமுகூஷ்களுடைய அவாவறச்சூழென்றத்தாந்தரம் - அவாவறச்சூழ்கையாவது இத்தாதி. இது அவதாரிகையிற்சொன்ன அர்த்தத்தை விவரித்தபடி. “அயனையரணை” என்கிற ஸாமாநாதிகரணயம் ஸாரீராத்மாவ கிஷ்ஹநமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வவிஹ-உதிஹ-உதரண இத்தாதி. இஸ்ஸாமாநாதிகரணயத் துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - அயனையரணையென்கிற இத்தாதி. அவர்களை, ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்கு நிர்வாஹகராய் ஸர்வரத்வேந ஸாஸ்த்ரங்கள்சொல்லாநிற்க, ஸாரீரஸாரீரிஹாவேந அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ரயம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன - அவர்களுடைய இத்தாதி. புடைகள்-ப்ரகாரங்கள், அவைகளெவையென்ன - அயனை இத்தாதி. கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - அயன்விஷயத்திலும் இத்தாதிவாக்யத்வயம். “அயனை யரணை - அவாவற்று - அவாவறச்சூழரியை - அலற்றி-வீடுபெற்ற” என்றுஇரண்டாம்யோஜனை. இதுக்கர்த்தம் - அயன்விஷயத்திலும் அரன்விஷயத்திலும் தாம் ஸ்நேஹமற்று தம்முடைய விடாய்தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸர்வேஸ்வரணை யலற்றிவீடுபெற்றவென்று. “அயனையரணை - அவாவறச்சூழரியை - அவாவற்றுவிடுபெற்ற” என்ற யோஜனைக்கர்த்தம் - அயனுடையவும் அரனுடையவும் அஹிவேஸம் அறும்படி அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸர்வேஸ்வரணையலற்றி யென்னுதல்; சேதநர்க்குண்டான அவாவானது அறும்படி சேதநரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸர்வேஸ்வரணையலற்றி யென்னுதல். இந்தயோஜநாத்வயத்திலும் “அயனையரணை” என்கிற ஐகாரம்-அவ்யயம். அவாவிலந்தாதிகளால் இவையையிரழும்-அவாவாலே உண்டான அந்தாதிகளான இவையையிரத்திலு மென்றபடி. அவாவில் - அவாவாலேயென்றபடி.

தாதிக்களால் இவையாயிரமும்] - ஹக்திவலாத்தகாரத்தாலேபிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழி யிலும். இவருடைய ஸ்ரீமைத்ரேயஹவான் அவா. அவா உபாத்யாயராக நடத்த நடந்த ஆயிரம். ஆழ்வார்க்குப்பின்பு நாராயணம் கவிகள்போரு முண்டாய்த்து; அவர்கள் கவி களோடுகேடலோசையோடு வாசியற்று அவற்றைவிட்டு இவற்றைப்பற்றித்துவருகைக்கு அடி- இவருடைய ஹக்த்யவிரிவேஸம்வழிந்து புறப்பட்டசோல்லாகையிறே. [முடிந்த அவா விலந்தாதி இப்பத்து] - தரிக்கவோண்ணுதபடியான பரமஹக்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத் திருவாய்மொழி. இவ்வவாவுக்கு உதவிற்றிலனாகில் ஈஸ்வரனுக்கும் சைதன்யமின்றிக் கேயொழியும். * சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்குக் கீழ், பரஹக்தியாலேசேன்றது; * சூழ்விசும் பணிமுகில், பரஜ்ஞாநத்தாலே; இத்திருவாய்மொழி, பரமஹக்தியாலே ஹவத்ப்ரஸாதம் பாதியும் தாங்கள் பாதியுமாகச் சோல்வமவர்களுக்கு, ஸரீராவஸாநத்திலே இப்பரஹக்த்யா திக ளுண்டாம்; இவர் அடியிலே * மயர்வறமதிலமருளப்பெறுகையாலே எழுந்தருளியிருக் கச்சேய்தே யுண்டாய்த்தின. கர்மஜ்ஞாநாங்கருஹீதையான ஹக்தியினுடைய ஸ்தாநத் திலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய அருளினின்று, அது அடியாகப்பிறந்த பரஹக்த்யாதிகளிறே இவரது. [அறிந்தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே] - இத்தையறிந்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே நியஸ-பிரிகளோடொப்பர். [பிறந்தேயுயர்ந்தார்] - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரத்தோ பாதி இவர்களுடைய பிறப்பும்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேபரணம்.

ஆல்-அசை.தத்த்வார்த்தங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீ பராஸரஹவான் மேன்மேலும் உபபாதித்தது. ஸ்ரீமைத்
ரோயலகுவான் பார்ந்தப்பண்ணின்பாகையாலே, அந்த மைத்ரோயலகுவான் ஸ்டூடந்திலே
ஊத்தியென்கிறார் - இவருடைய இத்யாதி. அதாவது - “**வராஸ்ராதோ நிவரணகுதவௌவபு**
ஹிக்ஷிபடி | செநெருய: வரிவபு ஹபுணிவ துஜிவாடிவ” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு
புராணத்துக்கு ஸ்ரீமைத்ரோயலகுவான் மூலமானற்போலே, இப்ப்பாபந்தத்துக்கும் இவருடைய
அவா மூலமென்றபடி, ரீத்யந்தரோணலாவம் - அவாவுபாத்தாயாராக இத்யாதி. அவா - ஊத்தி.
ஊத்தியூர்வகமாகப்பிறந்ததாகையாலே இப்ப்பாபந்தங்களுக்கு லோகபரிக்காறுமுண்டாய்த்தென்கிறார்.
ஆழ்வார்க்குப்பின்பு இத்யாதி. முடிந்தவவா - சாமமான அவா; பரமஊத்தியென்றபடி. “முடிந்த
வவா” என்றதுக்குலாவம் - இவ்வவாவுக்கு இத்யாதி. இதுமாத்தாமோ பரமஊத்தியாலே பிறந்த
தென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - சூழ்வகம்பு இத்யாதி. ஸரீராவஸாந்திலேயன்றோ பரமஊத்தி
யுண்டாவது? இதுக்குமுன்னே யுண்டாகக்கூடுமோவென்ன-ஹவத்ப்பரஸாடிம் இத்யாதி. ஆனால்,
கர்மஜ்ஞாநங்களாலேயன்றோ ஊத்தியுண்டாவதென்ன - கர்மஜ்ஞாந இத்யாதி. பிறந்திருக்கச்
செய்தே உத்கர்ஷமுண்டாகக்கூடுமோவென்ன - ஸர்வேஸ்வரனுடைய இத்யாதி. அதாவது -
ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரம் அறுக்காஹநிவந்தநமாகையாலே உத்கர்ஷஹேதுவானற்போலே,
இவருடையபிறப்பும் உத்கர்ஷஹேதுவென்றபடி. ‘ஆழ்வார்க்குப்பின்பு’ இத்யாதி வாக்க்யத்திலே,
“**விஷ்ணொஹிவராஸ்ராதோ நிவிரோகாது: புஷ்பாஸாவரா: ஊக்ரவனவஹிதெ**
தயாவிலகலு: துக்ரபெஸுர: ஊக்ரநெவவரா: ஸாடிவா: ஷாண்டி
புஷ்பாஸாது நதாடிதலெகாவலாயதி பதடி ஜிவநந்தஸிபெ”
என்ற பெரியசீயர் லிங்மஸூக்திராஸந்யேயா.

(55)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.--(முனியே) கதஸுநஹிததெஸவந.
உஷுஷெகிஷகத்யாயுத: வரபியாமவாஜோரி:। வஜாஜிபாமவத: வரிஷ்ய
க்யோந்ஷு ஸாந்ஷெக்யுதவதாநஸெபுபெவெ.

வாதிகேஸர் அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீராமபெருமாழ்வர்தவஜிதா ஸ்ரீவிநாயகபவஜிதா !
 கமலபாஷிஷயோவாபு ஸ்ரீராமபெருமாழ்வர்தவஜிதா !

[illegible]

வனவம்ஸாநா^யம்^யதும், வு^யஜி^யஜா^யநி^யத^யஹரா^ய ஸா^யந^யஸா^யஹ^யஹ^யராமம், ஸு^ய
பூ^யவ^யம்ஸகி^யவா^யஜாம், வ^யஹ^யம்வி^யய^யஹ^யஜ^யந^யபூ^யகி^யயம், ஸ்ரீ^யஸா^யநா^யரி^ய : தீ^யவ்ரா^யஜே^யராம^ய
ஸா^யநெ, ஸா^யஜ^யந^யத^யந^யஸூ^யதா^யகி^யயாரம், பூ^யஹ^யவா^யஜே^ய ஸெ^யவா^யத^யவ^யடி^ய, ஸ^யஸ^யவா^ய
வி^யடி^யடி^யவ^யஸா^யநி^யடி^யவம், ஜே^யக^யடி^யடி^யக^யஹ^யய^யடி^ய :

ஐதம்பெவவும், ஸுமொழி, மூலஸுமதநம், ஸுமொழி
புகுவடி, மூலஸுமதநம், புகுவடி, ஸுமொழி, தாமிஷிஷுமொழி
ஹகஸுமதநம், மூலஸுமதநம், ஹகஸுமதநம், ஹகஸுமதநம், ஹகஸுமதநம்
ஹகஸுமதநம், ஹகஸுமதநம், ஹகஸுமதநம், ஹகஸுமதநம், ஹகஸுமதநம்

[illegible]

ஸ்ரீராம, வீராதிகுலவீரதரகருணவல்லபகுலிதவகுலகிஷோரீஸவகுல
 ஜெனா, வயரணயமுதவலீகபுதாஸாகவாரம் ! கிண்குதும் வடுமடுதா, கிதி

† இது, இப்பந்தவிஷயமாக இந்தப்பிரபந்தகர்த்தாவின் டைய நிருவடிகளில் ஆராய்ந்த பெரியாரொருவர் அருளிச்செய்த ஸ்லோகம்.

‡ நயமென்று பாடமாளுகித் தமென்று முன்கோஸங்களில் குறிப்பு.

கூ - ஆம் பத்து பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	31	படி-ஹிபுராவ	படி-ஹிபுராவ
...	32	ஸடுஷஸுராணம்	ஸடுஷஸுராணம்
11	4	கதியடையோமல்லோம்	கதியடையோமல்லோம்
53	34	தேஷமே	தேஷமே
58	22	ஆதம்பாநம்	ஆதம்பாநம்
62	35	ஸபுரகஸுஹிபள	ஸபுரகஸுஹிபள
68	25	அநாடிசாலம்	அநாடிசாலம்
78	24	வசநமாதூரீம்	வசநமாதூரீம்
80	34	நஜாபதெ	நஜாபதெ
125	11	பசுமேய்க்க	பசுமேய்க்க
126	(-7-9-)	ஸ்வாஸாய யத்தோடே	ஸ்வாஸாய யத்தோடே
127	4	தாமோதரன்	தாமோதரன்
128	4	ஹயனானவனுடைய	ஹயனானவனுடைய
...	11	நபிஸுர	நபிஸுர
135	9	கலாஹங்களை	கலாஹங்களை
152	39	ப்ராமாதிக்கமாக	ப்ராமாதிக்கமாக
158	14	மன	மன
...	...	ப்ரபிக்கை	ப்ரபிக்கை
161	(-9-10-)	யோத்துக்கு	யோத்துக்கு
190	24	ஹஹுஹிவபுடெதெ:	ஹஹுஹிவபுடெதெ:
192	10	மன்னஞ்சு	மன்னஞ்சு
199	5	நிலபேரான்	நிலபேரான்
219	39	ஜஸ்வரயம்	ஜஸ்வரயம்
235	38	தோஷமில்லே கருத்து	தோஷமில்லே என்று கருத்து
254	3	ப்ரவணராய்த்திரந்த	ப்ரவணராய்த்திரந்த
261	14	நின்னாய்த்து	நின்னாய்த்து
...	15	செய்வெனன்றே	செய்வெனன்றே
287	22	ஆதரிக்குபடியை	ஆதரிக்கும்படியை
296	29	தேவர்களுன்னுதே	தேவர்களுன்னுதே
299	31	யாமலவத்தை	யாமலவத்தை
324	17	எப்பெருமான	எப்பெருமான
...	23	தன்னளவிலே	தன்னளவிலே
325	13	ஸத்த	ஸத்த
...	23	ஸுலபாபாணி	ஸுலபாபாணி
326	36	ஸுஹாஸ்யமான	ஸுஹாஸ்யமான
328	16	லஜ்ஜிக்குமவனாக	லஜ்ஜிக்குமவனாக
321	18	நியாமயன்	நியாமயன்
...	11	ஸாமநாயி	ஸாமநாயி
330	13	சொல்லவநியாமையாலே	சொல்லவநியாமையாலே
340	11	சொல்லாதே	சொல்லாதே
346	24	உண்டென்	உண்டென்
360	14	மநிகலம்	மநிகலம்

கோ - ஆம் பத்து பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	31	படிஹிபுராவ	படிஹிபுராவ
...	32	வெஜெஸுராணம்	வெஜெஸுராணம்
11	4	வவ கதியடையாமல்லோம்	வவ கதியடையாமல்லோம்
53	34	தேஷமே	தேஷமே
58	22	ஆதம்பாநம்	ஆதம்பாநம்
62	35	வபுகஹிபள	வபுகஹிபள
68	25	அநாஹிகாலம்	அநாஹிகாலம்
78	24	வசநமாதூரீம்	வசநமாதூரீம்
80	34	நஜாபதெ	நஜாபதெ
125	11	பசுமேய்க்க	பசுமேய்க்க
126	(-7-9-)	ஸ்வஸாய யத்தோடே	ஸ்வஸாய யத்தோடே
127	4	தாமோதரன்	தாமோதரன்
128	4	ஹவ்யஞ்னவனுடைய	ஹவ்யஞ்னவனுடைய
...	11	நரிஸுரா	நரிஸுரா
135	9	கலாஹங்களை	கலாஹங்களை
152	39	ப்ராமாதிக்கமாக	ப்ராமாதிக்கமாக
158	14	மன	மன
...	...	ப்ரபிக்கை	ப்ரபிக்கை
161	(-9-10-)	யோகத்துக்கு	யோகத்துக்கு
190	24	வஹுஹிவபுதெது	வஹுஹிவபுதெது
192	10	மன்னஞ்சு	மன்னஞ்சு
199	5	நிலேபேரான்	நிலேபேரான்
219	39	ஐஸ்வர்யம்	ஐஸ்வர்யம்
235	38	தேஷமிஸ்லை கருத்து	தேஷமிஸ்லை என்று கருத்து
254	3	ப்ரவணராய்த்திரந்த	ப்ரவணராய்த்திரந்த
261	14	நின்னாய்த்து	நின்னாய்த்து
...	15	செய்வெனன்றே	செய்வெனன்றே
287	22	ஆதரிக்குபடியை	ஆதரிக்கும்படியை
296	29	தேவர்களுன்னுதே	தேவர்களுன்னுதே
299	31	யாமுஹலத்தை	யாமுஹலத்தை
324	17	எம்பெருமானே	எம்பெருமானே
...	23	தன்னளவிலே	தன்னளவிலே
325	13	ஸத்த	ஸத்த
...	23	ஸாலபாபாணி	ஸாலபாபாணி
326	36	ஸாஹஸ்ரயான	ஸாஹஸ்ரயமான
328	16	லஜ்ஜிக்குமவனாகை	லஜ்ஜிக்குமவனாகை
331	18	நியாமயன்	நியாமயன்
333	11	ஸாமநாயி	ஸாமநாயி
340	13	சொல்லவநியாமையாலே	சொல்லவநியாமையாலே
346	11	சொல்லாதே	சொல்லாதே
360	24	உண்டென்	உண்டென்
	14	மநிலம்	மநிலம்

